EL SAGRAT ALCORÀ

AMB TEXT ÀRAB I TRADUCCIÓ AL CATALÀ

THE HOLY QUR'AN

ARABIC TEXT AND CATALAN TRANSLATION

Publicat Sota Els Auspicis De:

HADHRAT MIRZA TAHIR AHMAD,

Quart Successor Del Messies Promès i Cap Suprem Espiritual De La Comunitat Internacional Ahmadia De L'islam

2003
Islam International Publications Ltd

EL SAGRAT ALCORÀ

AMB TEXT ÀRAB I TRADUCCIÓ AL CATALÀ

Primera edició publicada al Regne Unit el 2003

Publicat per:
Misión Ahmadía del Islam
Mezquita Basharat
14630 Pedro Abad-Córdoba
España

Imprès al Regne Unit a:
Islam International Publications Ltd.
Islamabad Shephatch Lane Tilford
SURREY GU10 2AQ UK

Per a més informació poden contactar amb:

The London Mosque
16 Gressenhall Road
London SW18 5QL
Tel: +(0) 20 8870 8517
Fax: +(0) 20 8874 4779
Reino Unido

Misión Ahmadía del Islam
Mezquita Basharat.
14630 Pedro Abad. Córdoba.
Tel: 957 186203. Fax: 957 186300
España

Mezquita Bait-ul-Awwal
Apartado Postal 45
Mixco 01057
Guatemala

Ahmadiyya Movement in Islam Inc.
Masjid Bait-ur-Rehman
1500 Good Hope Road
Silver Spring. MD 20905-4120
USA

Associacao Ahmadia do Isla
Av. Da Republica 81-R/C Dto.
2780 – 160 NOVA OEIRAS
Tel: 00-351-214420981
Portugal

Associacao Ahmadía do Isla
Est Da Saudade 215
Petrópolis RJ. CEP 22620,
Tel/fax: 242 421385
Brazil

ISBN: 1 85372 794 6

Printed at :
PRINTWELL
Amritsar. Ph.: 0183-2587036

PREFACI

El Sant Alcorà és l'escriptura sagrada dels musulmans. Fou revelat per Déu, paraula per paraula, al Seu servent el Sant Profeta Mohammad, la pau sigui amb ell, a Aràbia, fa aproximadament 1400 anys.

El procés de revelació, que va començar a l'any 610 d.C., quan el Profeta de l'Islam tenia al voltant de 40 anys, es va allargar fins a un període de 23 anys. Malgrat que el grau d'alfabetització era molt baix a l'Aràbia d'aquella època, el Sant Alcorà es va començar a escriure des del seu primer moment i diferents escrives van encarregar-se, en moments diversos, d'aquesta tasca sagrada. Entre ells, els més destacats van ser:

Abu Bakr, Ali, Zaid bin'Thabit i Zubair ibn al-Awwam (Déu estigui content amb ells)

A més a més d'això, un gran nombre de companys del Sant Profeta, la pau sigui amb ell, van memoritzar el Sant Alcorà a mesura que era revelat. El fet d'aprendre de memòria grans obres literàries no era res de nou per als àrabs. Aquests se n'orgullien de la seva excepcional memòria retentiva i eran considerats incomparables en aquest camp. Se sap que alguns d'ells havien memoritzat més de 100.000 versos de diferents poetes àrabs. Per tant, es va conservar des del principi al final un sistema dual de preservació del Sant Alcorà, la qual cosa va fer que l'escriptura del Sant Alcorà continués intacta i inalterada. Per bé que s'han fet diverses temptatives per demostrar el contrari per part d'erudits occidentals, aquestes temptatives han fracassat. Després d'aplicar les mesures crítiques més estrictes, aquests especialistes van haver d'admetre, finalment, que el Sant Alcorà, tal i com el trobem avui, és exactament el mateix que fou entregat pel Sant Profeta Mohammad, la pau sigui amb ell, als seus companys, com revelació de Déu:

D'aquesta manera, Sir William Muir, al seu llibre "Life of Mahomet", Londres 1912, vol. 1, pp.XXII-XXIII, escriu:

> "Faccions diverses i enfrontades sorgides després de l'assassinat del mateix Othman al voltant d'un quart de segle de la mort de Mohammad han estat presents des d'aleshores al món musulmà. Tanmateix, un Alcorà únic ha existit entre ells i l'ús consensuat per tots ells, a totes les èpoques i fins a avui, de la mateixa Escriptura, és una prova irrefutable que tenim davant nosaltres el mateix text preparat per ordre del malaurat califa. No existeix probablement en el món cap altre llibre que hagi conservat un text tan pur durant dotze segles"

E.M.Wherry, en el seu "A Comprehensive Commentary of the Qu'ran", Londres 1896, p.349, vol.1, escriu:

"El text de l'Alcorà és el més pur de totes les obres semblants de l'antiguitat".

Lane Poole escriu a "Selections from the Kuran", Turnber, Londres 1879, Introducció, pàg.c:

"Constitueix un immens mèrit per a l'Alcorà el fet que no hi hagi dubte quant a la seva autenticitat... Cada paraula que llegim ara la llegim amb la plena confiança que s'ha mantingut inalterada des de fa gairebé mil trescents anys".

Bosworth Smith escriu al seu llibre "Mohammad and Mohammedanism", Londres, 1874, pàg.22:

"A l'Alcorà tenim, més enllà de tot dubte raonable, les paraules exactes de Mohammad, sense substracció i sense addició".

I finalment, el professor T.W. Arnold escriu al seu "Islamic Faith", Londres, pàg.9:

"El text d'aquesta recensió correspon substancialment a les autèntiques afirmacions del mateix Mohammad".

Tot i que no és possible discutir amb detall tots els trets distintius d'aquest llibre miraculós, considerem interessant destacar alguns dels seus aspectes més notables en benefici d'aquells lectors que tenen coneixements escassos de l'Islam.

El Sant Alcorà no es dirigeix només als àrabs, sinó també a la humanitat sencera i declara que el Sant profeta Mohammad, la pau sigui amb ell, és un profeta per a tota la humanitat.

Afirma ser l'última paraula de la Llei divina, un llibre complet per a la guia de la humanitat.

És l'únic Llibre diví que reconeix que el fenomen del profetatge és *un* fenomen universal i declara repetidament que pobles pertanyents a diferents races i països del món han estat receptors de la revelació divina en un moment o altre de la història de la humanitat. Diu així el Sant Alcorà:

وَإِن مِّنْ أُمَّةٍ إِلَّا خَلَا فِيهَا نَذِيرٌ ۝

"No existeix cap poble al qual no se li hagi enviat un Amonestador" (35:25)

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَّسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ
وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ

"Vam suscitar d'entre cada poble un Missatger, que va predicar: Adoreu Al·là i rebutgeu el Maligne" (16:37)

D'aquesta manera, rebutja l'afirmació que el fenomen del profetatge hagi quedat limitat a la línia de profetes esmentada a l'Antic i Nou Testament. Així doncs, el Sant Alcorà introdueix el concepte d'un Déu universal que és Just, Benèvol i Beneficiador, igual en el Seu tracte envers totes les Seves creatures, siguin de qualsevol raça o nacionalitat.

En aquest Llibre es subratlla especialment la Unitat de Déu, la qual no és divisible ni multiplicable. Només existeix una relació reconeguda pel Sant Alcorà entre Déu i totes les altres formes d'existència i aquesta és la relació del Creador amb la seva creatura. Ningú no comparteix la seva glòria en cap forma. El Sant Alcorà rebutja categòricament el concepte de la trinitat i del "fill de Déu". Déu no té ni esposa ni descendència:

قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ ﴿٢﴾
اللَّهُ الصَّمَدُ ﴿٣﴾
لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ ﴿٤﴾
وَلَمْ يَكُن لَّهُ كُفُوًا أَحَدٌ ﴿٥﴾

2. Digues: "Ell és Al·là, l'Únic"
3. "Al·là, l'Independent i Implorat per tots"
4. "No engendra ni és engendrat"
5. "I no hi ha ningú que sigui igual a Ell" (112:2-25)

El Sant Alcorà esmenta sis creences fonamentals: la creença en Déu, en els àngels, en els Llibres, en els Profetes, en el Dia de la Resurrecció i del Judici, i en el Decret de Déu que tot ho abasta.

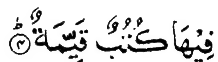
El Sant Alcorà rebutja la doctrina del pecat heretat i afirma que cada persona neix net, sense taca espiritual. Déu no només és Just, sinó que també és extremadament Misericordiós, Perdonador i Benèvol. És l'amo de totes les coses i Qui pot perdonar el pecat si així ho vol, i quan ho vol. El pecador pot veure's net dels seus pecats a través de les seves pròpies llàgrimes de penediment si Déu accepta aquest penediment.

La redempció, segons el Sant Alcorà, radica en el moment en què cada home decideix penedir-se, reformar-se i dirigir-se amb tota sinceritat vers el seu Creador. Aquesta decisió, si és acceptada per Déu, atorga un nou

naixement espiritual a cada ésser humà sense tenir en compte els pecats que hagi pogut cometre en el passat.

Segons el Sant Alcorà, l'estatus de Jesucrist, la pau sigui amb ell, és el d'un profeta molt estimat i de posició elevada. El Sant Alcorà rebutja la idea que Jesucrist fos el fill de Déu en el seu sentit literal i que moris a la creu per la redempció de la humanitat. El Sant Alcorà refuta categòricament les afirmacions cristianes i jueves que asseguren que Jesús, la pau sigui amb ell, morí crucificat. Segons el Sant Alcorà, els seus enemics van fracassar en l'intent de matar-lo per crucifixió. Quan van baixar el seu cos de la creu, es trobava només en un estat d'inconsciència que s'assemblava a la mort, i això va donar peu a tota la conjectura i confusió relatives a la seva suposada mort a la creu. El Sant Alcorà confirma el naixement verge de Jesús i exonera Maria de totes les acusacions que la representen com a dona de virtud qüestionable.

D'entre totes les escriptures religioses, el Sant Alcorà és únic en la seva actitud envers les altres religions. No només reconeix els profetes bíblics, sinó que també ordena als musulmans a creure en tots els altres profetes, independentment d'on hagin aparegut, com un principi fonamental de la seva fe.

4. En ell hi ha manaments perdurables (98:4)

El missatge fonamental de totes les religions, segons el Sant Alcorà, fou originalment el mateix, és a dir: creure en un Déu Únic, adorar-Lo amb total sinceritat i gastar en causes bones per buscar el Seu grat.

Tanmateix, amb aquests principis, els ensenyaments morals i socials poder variar per ajustar-se a diferents condicions i requisits de temps diferents en llocs diferents del món. No obstant això, cal assenyalar que tot i que la Torah i els Evangelis, de la mateixa manera que molts altres llibres, són reconeguts com revelacions Déu per part del Sant Alcorà. Tanmateix, es declara que no s'han mantingut del tot intactes. Amb el pas del temps, malauradament, aquests Llibres divins han patit interpolacions i corrupció per part de l'home. Així doncs, nombroses discrepàncies i contradiccions que avui trobem en el que queda d'aquests Llibres d'origen diví, són explicades pel Sant Alcorà com a resultat del fenomen de la interpolació i la corrupció.

L'últim propòsit de la creació de l'home és l'adoració a Déu. En els ensenyaments alcorànics això no només significa inclinar-se i prostrar-se davant d'Ell, sinó també esforçar-se per adquirir els Seus atributs de manera que l'home esdevingui un veritable virrei de Déu a la terra i manifesti la Seva llum i bondat.

L'home és la Seva principal creació a l'univers i ocupa una posició de dignitat i honor sobre totes les coses creades. Per bé que, com a tal, manté una posició superior en relació amb la resta de la creació, el Sant Alcorà rebutja categòricament la idea de superioritat social entre home i home. A ulls del Creador només serà considerat superior en grau i dignitat aquell que avantatgi d'altres en virtud i justícia.

Els ensenyaments del Sant Alcorà abracen totes les esferes d'interès i activitats humanes com a sistema complet religiós, social, econòmic i moral que pot aplicar-se universalment. Declara que cap sistema, per bo que sigui, no pot funcionar sense adherir-se estrictament als valors morals absoluts.

El Sant Alcorà descriu clarament els drets i els deures dels diferents membres i sectors de la societat, amb la qual cosa dóna lloc a una perfecta harmonia en l'ordre social i elimina les fonts de fricció entre els homes. Així doncs, suprimeix el concepte de lluita de classes i tota forma d'explotació de l'home per l'home.

El Sant Alcorà posseeix la distinció entre tots els Llibres divins d'haber establert els drets de la dona i d'haver-li atorgat un estatus honorable d'elevat respecte en la societat humana. De la mateixa manera, el Sant Alcorà és l'unic Llibre diví que ha establert clarament una sèrie de lleis relatives a l'herència que salvaguarden els drets de la dona en aquesta qüestió.

La llibertat de consciència és una altra característica important dels ensenyaments alcorànics. Déu ofereix a l'home la lliure elecció de creure o negar-se a fer-ho i no es permet a ningú que exerceixi la coacció en la religió. En matèria de fe, l'home ha de retre compte directament a Déu. Cap ideologia no pot ser imposada a l'home, ni tampoc no se li pot obligar a abandonar el que creu. La persuasió i el raonament són els únics mitjans per provar d'aconseguir un canvi en el pensament humà.

لَآ إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ

"No hi ha d'haver coacció en la religió" (2:257)

لِيَهْلِكَ مَنْ هَلَكَ عَنْ بَيِّنَةٍ وَيَحْيٰى مَنْ حَيَّ عَنْ بَيِّنَةٍ

"Per que morissin aquells que ja havien mort amb un Senyal clar i sobrevisquessin aquells que ja havien sobreviscut gràcies a un Senyal clar" (8:43)

El Sant Alcorà ensenya que l'ànima humana adopta una nova forma d'existència després de la mort. La sort i el destí de la pròpia ànima estan

determinats pels actes i per la conducta de cadascú. Les obres bones o dolentes de cada persona decideixen el resultat de la seva vida futura després de la mort.

El Sant Alcorà afirma que l'Islam és el missatge de Llum que, després d'una llarga lluita, guanyarà finalment a la Foscor. Al Sant Alcorà hi trobem la profecia que en els últims dies, l'Islam prevaldrà sobre totes les altres creences i ideologies, i així assolirà el desitjat objectiu d'una religió universal per a tota la humanitat. Aquesta victòria final de l'Islam, segons les profecies del Sant Profeta, s'hauria d'aconseguir mitjançant la lògica, la raó i la persuasió, a través d'un servent del Sant Profeta Mohammad, la pau sigui amb ell, anomenat Mahdi i Messies. A finals del segle passat, segons la creença musulman ahmadia, i en compliment d'aquesta profecia, Hazrat Mirza Ghulam Ahmad, de Qadian (Índia) fou designat per Déu Reformador Promès d'aquesta era, amb els títols de Mahdi i Messies. Ell va fundar un moviment al 1889 que va denominar Moviment Ahmadia de l'Islam. Des de la seva creació, aquest moviment s'ha dedicat a la tasca de difondre el missatge de l'Islam per mitjans pacífics, amb persuasió i fent servir el raonament, així com a servir de forma desinteressada a persones de diferents parts del món. Fins a aquest moment, el Moviment ha aconseguir amb èxit guanyar seguidors de l'Islam en més de cent països del món i continua seguint aquesta direcció. Aquesta traducció del Sant Llibre al català és un altre pas endavant donat per la comunitat en el mateix noble sentit. Que Déu la beneeixi amb l'èxit.

NOTA DE L'EDITOR A LA PRIMERA EDICIÓ

El Sant Alcorà és la paraula de Déu i va ser revelada a Mohammad el Sant Profeta de l'Islam (que la pau i benediccions d'Al-là siguin amb ell) paraula a paraula. Aquesta revelació es va estendre al llarg de vint-i-tres anys. D'entre totes les Escriptures, el Sant Alcorà és l'única que manifesta que ha estat revelada per Déu paraula a paraula. És el llibre sagrat dels musulmans i conté una guia completa, no només per als propis musulmans, sinó també per a totes les altres persones i per a totes les èpoques. Déu va prometre que salvaguardaria sempre el seu text; i, en efecte, no s'ha produït cap canvi en el text original àrab, el qual avui és exactament el mateix que el que va ser revelat a Mohammad (que la pau i benediccions d'Al-là siguin amb ell) fa més de mil quatre-cents anys.

Traduir la Paraula de Déu no és tasca fàcil. La Comunitat Internacional musulmana Ahmadía ha assumit la responsabilitat de traduir fidelment el Sagrat Alcorà a les diverses llengües del món amb el desig de transmetre el seu missatge a tots els pobles en els seus idiomes nadius.

La present traducció catalana, que va ser realitzada per Na S.Morales García i revisada per Ataul Munim Tariq i la mateixa traductora, procedeix d'una versió en llengua anglesa, traduïda directament des de l'àrab per un equip d'erudits (que van tenir com a referent la traducció anterior de Malik G. Farid) sota la supervisió i direcció de l'actual Cap Suprem de la Yamaat musulmana Ahmadía, Hadhrat Mirza Tahir Ahmad, Quart successor del Messies Promès, el Fundador de la Yamaat.

Faci Déu que aquesta traducció sigui una veritable font de guia per a aquells que parlen o entenen la llengua catalana. Que Ell obri els seus cors a l'extraordinari missatge existent en el Sagrat Alcorà. Amén!

Els Editors.

ÍNDEX

CAPÍTOL 1
AL-FATIHAH
(Revelat abans de la Hillrah)

Lloc i data de la revelació

Segons molts dipositaris de la tradició, tota aquesta *Surah* fou revelada a la Meca, i ja des d'un bon començament, formà part de la Pregària musulmana. A aquesta Sura s'ha fet referència en el versicle alcorànic següent: "*En efecte, t'hem donat els set versicles que es repeteixen sovint i el Gran Alcorà*" (15:88), el qual s'admet que fou revelat a la Meca. D'acord amb determinades dades, la Sura també fou revelada un segon cop a Medina. No obstant això, l'època de la primera revelació podria situar-se als primers temps del ministeri del Profeta.

Noms de la Sura i els seus significats

El títol més conegut d'aquesta breu Sura, és a dir, *Fatihat al-Kitab* (Capítol inicial del Llibre) es basa en l'autoritat de diversos tradicioners fiables (Tirmidhi i Muslim). Posteriorment, s'abreujà a *Surah Al-Fatihah* o simplement *Al-Fatihah*. Aquesta sura és coneguda amb una sèrie de noms, dels quals els més autèntics són els deu següents: *Al-Fatihah, Al-Salat, Al-Hamd, Umm al Qur'an, Al Qur'an al-Adim, Al-Sab', al-Mazni, Umm al-Kitab, Al-Shifa, Al-Ruqyat* i *Al-Kanz*. Aquests noms serveixen per aclarir l'enorme importància de la Sura.

El nom de *Fatihah al-Kitab* (Capítol inicial del Llibre) significa que la Sura, com que està situada al començament, serveix com a clau de tots els temes que tracta l'Alcorà. *Al-Salat* (La Pregària) significa que forma una pregària completa i perfecte i constitueix part fonamental de les Pregàries institucionals de l'Islam. *Al-Hamd* (La Lloança) significa que la Sura subratlla l'elevada finalitat de la creació de l'home i ensenya que la relació entre Déu i l'home es basa en la clemència i la misericòrdia. *Umm al-Qur'an* (Mare de l'Alcorà) significa que la Sura forma un compendi de tot l'Alcorà, ja que conté en un breu resum tots els coneixements que es relacionen amb el desenvolupament moral i espiritual de l'home. *Al-Qu'an al-Adim* (El Gran Alcorà) significa que, malgrat que la Sura és coneguda com *Umm al-Kitab i Umm al-Qur'an*, forma tanmateix, part del Llibre Sant i no n'està separada, com ho van considerar equivocadament alguns. *Al-Sab' al-Mazani* (els set versicles que sovint es repeteixen) vol dir que els set versicles breus del Capítol cobreixen gairebé totes les necessitats espirituals de l'home. I també significa que cal repetir el Capítol a cada *Ra'kat* de la Pregària. *Umm al -Kitab* (Mare del Llibre) significa que la pregària inclosa en el Capítol fou la causa de la revelació de la Llei Alcorànica. *Al-Shifa* (La Curació) vol dir que posa remei a tots els dubtes i recels legítims de l'home. *Al-Ruqyah* (L'Amulet) significa que no només és un pregària per prevenir una malaltia sinó que també proporciona protecció contra Satanàs i els seus seguidors, i enforteix el cor de l'home contra ells. *Al-Kanz* (El Tresor) significa que la Sura és un pou inesgotable de coneixements.

Referències a Al-Fatihah en una profecia del Nou Testament

Tot i això, el nom més conegut d'aquesta Sura és el de Al-Fatihah. És interessant assenyalar que aquest nom es troba en una profecia del Nou Testament: "Vaig veure davallar del cel un altre àngel vigorós...duia a la mà un *llibret obert*; estrebà el seu peu dret al mar i l'esquerre, a la terra" (Apocalipsi, 10: 1-2). La paraula hebrea "obert" és "Fatoah", que equival a la paraula àrab "Fatihah". I segueix: "I quan ell (l'àngel) cridà, van parlar els set trons amb les seves pròpies veus" (Apocalipsi 10: 3-4). "Els set trons" representen els set versicles d'aquest Capítol. Els exegetes cristians diuen que la profecia fa referència a una segona vinguda de Jesucrist, la qual cosa ha quedat palesa per fets reals. El Sant Fundador del Moviment Ahmadia, Hazrat Mirza Ghulam Ahmad, en qui s'ha complert la profecia relacionada amb la segona vinguda de Jesús, va escriure comentaris sobre aquest Capítol i va concloure a partir del contingut arguments de la veracitat de la seva afirmació. Per això, el prenia sempre com a model de pregària. Dels seus set versicles, en va deduir realitats divines i veritats eternes que mai no s'havien conegut abans. És com si el Capítol hagués estat un llibre segellat fins que els seus tresors foren descoberts per Hazrat Ahmad. Així es complí la profecia inclosa en l'Apocalipsi 10: 4: "I quan els trons van deixar de parlar i jo em disposava a escriure, vaig sentir una veu que em deia des del cel: segella les coses que t'han dit els set trons i no les escriguis". La profecia es referia al fet que el "Fatoah" o "Al-Fatihah" seguiria sent, durant un temps, un llibre tancat, però que arribaria el moment en què es posarien al descobert els tresors del coneixement espiritual que hi contenia. D'això, se'n encarregà Hazrat Ahmad.

Relació amb la resta de l'Alcorà

La Sura representa una introducció a l'Alcorà. De fet, és l'Alcorà en miniatura. Així doncs, ja des del començament del seu estudi, el lector es familiaritza amb els temes que esperaria trobar en el Llibre Sant. Es diu que el Sant Profeta comentà que la Sura Al-Fatihah era el capítol més important de l'Alcorà (Bujari).

Contingut

La Surah inclou l'essència de tot l'ensenyament alcorànic. En trets generals, conté tots els temes que s'exposen amb detall en el cos de l'Alcorà. Comença amb una descripció dels atributs fonamentals de Déu, que formen l'eix al voltant del qual giren els altres atributs divins, i la base de la creació de l'univers i de la relació entre Déu i l'home. Els quatre atributs divins principals, *Rabb* (Creador, Sostenidor, Perfeccionador), *Rahman* (Clement), *Rahim* (Misericordiós) i *Maliki Yaum al-Din* (Senyor del Dia del Judici) signifiquen que, després d'haver estat creat l'home, Déu el dotà de les millors capacitats naturals i li donà els mitjans i el material necessaris per al seu desenvolupament físic, social, moral i espiritual. A més a més, va decidir que els esforços i treballs de l'home fossin abastament recompensats. La Surah continua dient que l'home ha estat creat per a *Ibadah*, és a dir, el culte a Déu i per aconseguir la intimitat, i que necessita constantment de la seva ajuda per assolir el seu objectiu suprem. L'esment dels quatre atributs divins va seguida d'una pregària completa on troben expressió plena tots els

impulsos de l'ànima humana. La pregària ensenya que l'home ha de buscar i implorar sempre l'ajuda de Déu perquè li doni els mitjans necessaris per a l'èxit en aquesta vida i en la futura, però com que l'home és capaç d'obtenir força i inspiració del bon exemple de les ànimes nobles i grans del passat, que van complir la fita de la seva vida, se'ls ensenya a pregar perquè, com els va passar a elles, Déu estigui disposat a obrir-li també a ell els camins del progrés moral il·limitat i l'espiritual. Per últim, la pregària inclou una advertència perquè no fos cas que, després d'haver estat guiat cap al camí recte, se n'allunyi, perdi de vista la seva fita i se separi del seu Creador. Se'ls ensenya a seguir sempre alerta i buscar constantment la protecció de Déu contra qualsevol allunyament possible d'Ell. Aquest és el tema expressat de la manera més resumida a *Al-fatihah* i és el tema que tracta amb més abastament l'Alcorà, citant molts exemples per guiar el lector.

Es requereix als creients que, abans de llegir el Sant Alcorà, demanin la protecció de Déu contra Satanàs. *Quan recitis l'Alcorà, cerca refugi en Al·là, contra Satanàs, el rebutjat* (16:99). Ara bé, refugi o protecció implica: 1) que no passarà cap desgràcia; 2) que no se'ns escaparà cap bé; i 3) que un cop aconseguida la bondat, no tornarem a caure en el mal. Les paraules prescrites de la paraula diuen: "Cerco refugi en Al·là contra Satanàs, el rebutjat", que han de precedir qualsevol pregària.

A cada capítol de l'Alcorà (hi ha 114) rep el nom de Surah (Sura). Aquesta paraula, traduïda al català com "capítol" o "sura" vol dir: a) rang i eminència; 2) una marca o senyal; 3) un edifici bell i elevat; i 4) alguna cosa plena i completa (Aqrab & Qurtubi). Els capítols de l'Alcorà es diuen Sures perquè: a) La persona és exaltada en rang amb la seva lectura i arriba a l'eminència a través d'elles; b) Serveixen com a marca del començament i final dels diferents temes tractats a l'Alcorà; c) Cadascun d'ells és com un noble edifici espiritual; i d) Cadascun d'ells inclou un tema complet. El nom de Surah (Sura) per aquesta divisió s'ha emprat en el mateix Alcorà (2:24 i 24:2). També s'ha fet servir al Hadiz. Diu el Sant Profeta: "Justament ara se m'ha revelat una Surah que diu" (Muslim). És, doncs, evident que el nom de Surah per a una divisió de l'Alcorà s'ha utilitzat des del començament de l'Islam i no és una innovació posterior.

AL-FATIHAH

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ١

2. Tota lloança pertoca a Al·là, Senyor de tots els mons.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ ٢

3. El Clement, el Misericordiós.

الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ٣

4. L'Amo del Dia del Judici.

مٰلِكِ يَوْمِ الدِّيْنِ ٤

5. Tan sols a Tu t'adorem i tan sols a Tu t'implorem ajut.

اِيَّاكَ نَعْبُدُ وَاِيَّاكَ نَسْتَعِيْنُ ٥

6. Guia'ns pel camí recte.

اِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيْمَ ٦

7. El camí d'aquells a qui Tu has concedit les Teves benediccions, d'aquells que no t'han ofès i d'aquells que no s'han extraviat.

صِرَاطَ الَّذِيْنَ اَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ ۙ
غَيْرِ الْمَغْضُوْبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّآلِّيْنَ ٧

CAPÍTOL 2
AL-BAQARAH
(Revelat després de la Hillrah)

Títol, data de la revelació i context

Aquesta Surah, la més llarga de l'Alcorà, fou revelada a Medina en els quatre primers anys després de la Hillrah i és coneguda amb el títol de Al-Baqarah. El nom el va fer servir el mateix Sant profeta. Sembla ser que aquest títol es deu als versicles 68-72, on s'esmenta breument un incident important de la vida de la nació jueva. Durant molt de temps els jueus van viure a Egipte com a esclaus i serfs sota la més cruel tirania dels Faraons, els quals eren adoradors de les vaques. Com sol passar amb les races sotmeses, havien i pres i imitat servilment molts costums i hàbits dels egipcis i en conseqüència, havien arribat a tenir una forta estimació, gairebé adoració, per la vaca. Quan Moisès els va dir que sacrifiquessin una vaca concreta que simbolitzava el seu objecte d'adoració van muntar un bon escàndol. Aquest és l'incident al qual es refereixen els versicles 68-72. A part de Al-Baqarah, la Surah té un altre nom: Al-Zahra, i tant aquesta Surah com la de Al'imran es coneixen conjuntament com a Al-Zahrawan: Els Dos Lluminosos (Muslim). Es diu que el Profeta comentà: "Tot té el seu cim i el cim de l'Alcorà és Al-Baqarah" (Tirmidhi). La Surah l'han posat darrere de Al-Fatihah perquè té les respostes a tots els problemes importants amb què s'enfronta el lector quan passa de Al-Fatihah a l'estudi del cos del Llibre. Encara que en general està relacionada amb les altres Surahs, Al-Fatihah té una relació especial amb Al-Baqarah, la qual constitueix el compliment de la pregària "Dirigeix-nos pel camí recte...El Teu enuig". En efecte, Al-Baqarah, amb la seva dissertació sobre els Senyals, el Llibre, la Saviesa i els Mitjans de Purificació (2:130) constitueix una resposta adequada i completa a aquesta gran pregària.

Contingut

Es diu de vegades que l'Alcorà comença amb aquesta Surah com mostra el seu primer versicle: "Aquest és un Llibre perfecte: no hi ha cap dubte en ell", mentre que Al-Fatihah és, per dir-ho d'alguna manera, l'Alcorà en miniatura, perquè encara que forma una part integrant d'ell, té una posició pròpia, peculiar i independent (15:88). El contingut d'aquest llarg capítol es resumeix en el versicle 130. aquest versicle conté una pregària del Patriarca Abraham on 1) s'implora a Déu que susciti un Profeta entre els mequins i que hauria de narrar-los els Senyals de Déu; 2) donar al món una Escriptura que contingues les lleis perfectes de la *Shari'ah*; 3) explicar en elles la saviesa continguda i 4) establir principis i normes de conducta que produïssin una completa transformació espiritual en les seves vides i els convertís en una nació gran i poderosa, preparada per dirigir tot el món.

Els quatre grans objectius que demanà Abraham han estat tractats en aquest Capítol en el mateix ordre en el que ell els demanà. Es parla dels "Senyals" en els 168 versicles primers, del "Llibre" i de la "Saviesa" en els vv.169-243 i, per últim, dels "mitjans del progrés nacional" en els vv.244-287. "L'explicació dels Senyals" es refereix als arguments sobre la veritat del Sant Profeta; "l'ensenyament del Llibre i la Saviesa", a les lleis de la *Sha, i'ah* establertes en la Surah i la saviesa o filosofia que s'amaga al darrere i, per últim, aclarint el tema del canvi espiritual del qual es parla en la pregària d'Abraham, es fa referència als principis que porten al despertar nacional.

La Surah té 40 seccions i 287 versicles. Comença amb una declaració de tres creences fonamentals: creença en Déu, en la revelació i en la Vida després de la mort; i dos consells pràctics sobre la Pregària i el *Zakat*. La resta és una explicació i ampliació d'aquests principis i ordenances. En resposta a la pregària de sol·licitud d'una guia, l'Alcorà presenta un codi legal perfecte que abraça totes les veritats trobades prèviament en les Escriptures revelades, incloent-hi molts altres punts més, i és també la guia de l'home vers el cim més alt de la glòria espiritual. La segona secció censura i desaprova la simple professió verbal de la fe que no té arrels profundes al cor. La tercera secció, tanmateix, estableix normes i criteris pels quals pot provar-se i verificar-se la veritat de l'Alcorà. I, per això, dirigeix l'atenció vers el procés d'evolució que es desenvolupa en l'univers físic. Aquest procés pot veure's de la mateixa manera en el camp espiritual. S'esmenta el primer esglaó d'aquesta cadena espiritual: Adam, el primer home, a qui Déu revelà la seva Voluntat. A la secció quarta se'ns parla del fet que es presenten objeccions contra el Sant Profeta. Però aquestes objeccions no poden treure mèrit a la seva veritat: com tampoc no ho van poder fer amb la veritat d'Adam. Les dotze seccions següents (5-6) tracten de l'objecció següent: Per què existia la necessitat d'una nova revelació si Déu ja s'havia revelat a Adam? S'afirma que, en harmonia amb l'evolució progressiva del sistema espiritual, Déu ha estat enviant la Seva revelació a totes les èpoques i cada revelació successiva ha estat un perfeccionament de l'anterior. Moisès fou el fundador d'una nova *Shari'ah*, després, el van seguir un munt de Missatgers Divins als quals es van oposar els israelites, i van ser perseguits per ells. El persistent menyspreu dels manaments Divins per part dels israelites i les seves iniquitats els van fer perdre el seu dret a la gràcia Divina. Per tant, el Profetatge, d'acord amb les profecies bíbliques, fou traslladat a la Casa d'Ismael i sorgí el sant profeta en l'estèril i àrida Vall de la Meca amb la Llei més perfecta i completa. Això omplí als israelites de ràbia malgrat que no tenien cap dret a enfadar-se i enfurismar-se per haver estat privats del profetatge. Es van oposar al sant Profeta i no van escatimar esforços per anihilar-lo. Però l'oposició al designi Diví mai no ha tingut èxit.

Les dos seccions següents tracten de les objeccions dels israelites sobre el perquè el Sant profeta ha renunciat al *Qiblah* de tots els Profetes anteriors a favor de la Ka'bah. Se'ls diu que, en primer lloc, mirar en una direcció determinada en les pregàries o fixar un lloc concret com la *Qiblah* no ha de preocupar, ja que només serveix per aconseguir i mantenir la unitat entre un poble. En segon lloc, en les pregàries que Abraham havia ofert pels fills d'Ismaei es profetitzà que la Meca es convertiria un dia en un lloc pelegrinatge pera ells i la Ka'bah en la seva oposició de no creients en el compliment de la seva difícil missió, i aquesta oposició continuarà fins a la Caiguda de la Meca. La secció 20 crida l'atenció sobre la veritat suprema que tot el que diu a dalt no és una conjectura o una endevinació vana; la mateixa creació dels cels i la terra, l'alternança de dia i nit i d'altres fenòmens naturals representen un testimoni incontrovertible de la seva veritat, ja que, d'una banda, les lleis de la natura assenyalen l'existència d'una llei espiritual i el procés de l'evolució progressiva que en ella es conté i, d'altra banda, tot l'univers sembla treballar en suport del Sant Profeta. Amb la secció 21 comença una descripció de les ordenances de la *Shari'ah* i de la saviesa que s'hi amaga. En primer lloc, es donen instruccions per a l'ús dels aliments lícits *(Halal)*, sans i bons *(Tayyib)*, perquè les accions humanes es regeixen per la condició mental de l'home i aquest estat mental depèn de la forta influència del que menja. En la secció 23 es presenta l'essència de l'ensenyament islàmic, que consisteix en la fe de Déu, la Vida després de la mort, les Escriptures revelades i els Missatgers Divins. Fer el bé als altres, oferir culte i contribuir als fons nacionals són també elements que formen part d'una conducta justa. A tot això s'afegeixen la paciència en les proves i el respecte de les promeses solemnes. També es consideren importants: el manteniment de la justícia, l'ajuda legítima als familiars i el respecte a les lleis socials, entre les quals ocupa un lloc preeminent la llei de l'herència. En la següent secció es destaquen els exercicis de devoció la finalitat dels quals es compleix amb el dejú islàmic. Les seccions 24 i 25 tracten de ritus i lleis relacionats amb el pelegrinatge, que té un paper important per aconseguir la unitat nacional i la solidaritat entre els musulmans. En la secció 26 s'aclareix la filosofia dels ordenaments de la *Shari'ah* que han de ser degudament respectades, perquè els actes exteriors tenen un gran efecte en la puresa interna. Després, continua dient que les lleis de la *Shari'ah* es menyspreen perquè, en general, als homes no els agrada gastar temps i diners en la causa de Déu i presenten excuses ridícules per abandonar les seves obligacions. Però, de fet, no és possible cap progrés sense sacrifici i s'exhorta als creients a fer servir les seves riqueses, que els han estat tant difícils de guanyar en el camí d'Al·là, perquè pugui així establir-se la total llibertat religiosa. En la secció 27, se'ns diu que, quan s'impedeix la llibertat religiosa, la lluita esdevé obligatòria i calen els diners i el sacrifici de la vida. Més endavant, es diu que, per ocupar el seu temps i descansar mentalment, les persones es lliuren a la beguda, i per recaptar diners per a les despeses de guerra han de recórrer al joc. L'Islam condemna aquestes pràctiques iniqües. Aleshores, se'ns diu que la guerra deixa pel camí molts orfes, dels quals s'ha de tenir bona cura, i sobre aquest punt, insta als musulmans perquè no contraguin matrimoni amb dones idòlatres, ja que es creu que això no pot alterar l'harmonia de la seva vida familiar. En les seccions 28, 29, 30 i 31, se'ns diu que no hem de mantenir relacions sexuals amb dones durant la menstruació, la qual cosa és una mena de separació temporal. Aquestes instruccions van seguides per les lleis que regulen el divorci (una separació més o menys permanent) i per lleis referides a la lactància i també al tracte envers les vídues. Les seccions 32 i 33 exposen prin-

cipis d'especial importància per al despertar nacional i que només si el poble les observa, podrà aconseguir un progrés real. També es diu als musulmans que un poble que intenta ocupar un lloc tant honrós entre les nacions poderoses ha d'estar preparat per enfrontar-se a la mort, per tal de defensar la causa de la veritat i de la justícia. En la secció 34 s'esmenta que la permanència de l'home a la terra només és temporal i que no ha d'estalviar esforços per establir una autèntica connexió amb el seu Creador, i això només és possible amb una meditació profunda sobre els atributs divins. Després, en *Ayat al-Kursiyy*, el qual el Sant Profeta anomena com a un dels millors i més excelsos versicles alcorànics, s'esmenten, de manera breu però molt completa, els atributs de Déu i es diu que no cal la coacció per exhortar algú perquè estableixi connexió amb el Posseïdor d'atributs tan nobles i divins. Després, a la secció 35, s'afirma que, encara que la justícia moral s'implanta a una persona directament per la gràcia de Déu, la transformació moral es desenvolupa entre les nacions per mitjà dels Missatgers Divins i assenyala que els dos tipus de reforma han de tenir lloc quatre vegades entre la progènie d'Abraham. Posteriorment, s'afirma que tant l'esforç col·lectiu com la cooperació nacional són essencials perquè la transformació moral s'estableixi a escala nacional. Els resultats dels esforços col·lectius al respecte i la cooperació mútua dels veritables creients superaran de lluny els seus sacrificis. Després, es prohibeixen estrictament totes les transaccions basades en l'interès i es denuncia el lliurament i acceptació de l'interès com a equivalent d'una declaració de guerra contra Déu i el Seu Profeta, perquè les transaccions basades en l'interès van en contra de l'esperit d'ajudar-se mútuament, de cooperar, de fer el bé als altres. A més a més, es diu als musulmans que no han de pensar que el progrés no és possible sense l'interès. Déu ha decretat que un dia arribarà la destrucció per a les nacions que donen o reben interessos. A continuació, s'afirma que una manera d'ajudar i de col·laborar és lliurant diners com a préstec, però que totes les transaccions de diners i de préstecs han de constar per escrit. La Surah acaba dient que, mentre que són necessàries les anteriors directrius per aconseguir una transformació moral en un poble, el millor mitjà, el més segur per elevar el seu nivell moral i aconseguir la veritable i autèntica justícia i la puresa de caràcter entre ells és que tinguin una fe ferma en la Paraula de Déu, la tinguin constantment a la vista, pensin i meditin en els Seus atributs i busquin l'ajuda divina amb la pregària sincera cap a Ell.

Vet aquí, breument, un resum del contingut d'aquesta Surah, la més llarga de les Surahs alcoràniques, i la moral que s'imposa necessàriament als incrèduls en general i al Poble del Llibre en particular és que, en el Sant Profeta, es compleix la pregària del Patriarca Abraham i, per tant, si es rebutja el Sant Profeta haurà de considerar-se Abraham com a un mentider i un impostor, i per conseqüent, tota la Llei Mosaica i el Cristianisme hauran de ser també considerats com un entramat de mentides i falsedats. indirectament, la veritat del Missatger de l'islam ha quedat clara per ser acceptada arreu al món, perquè la creació de l'home té un objectiu gran i sublim, i aquest objectiu només pot assolir-se creient en el Missatge inclòs en l'Alcorà que és l'únic que conté ara l'autèntica *Shari'ah* i projecta llum sobre la saviesa i la filosofia de les seves ordenances, i només creient-hi i actuant segons els seus manaments, pot arribar-se a la puresa del cor i a la Realització Divina.

☆ سُوْرَةُ الْبَقَرَةِ مَدَنِيَّةٌ وَّ هِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ مِائَتَانِ وَ سَبْعٌ وَّ ثَمَانُوْنَ اٰيَةً وَّ اَرْبَعُوْنَ رُكُوْعًا

AL-BAQARAH

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿۱﴾

2. Alif Lam Mim.[1]

الٓمّٓ ﴿۲﴾

3. Aquest és un Llibre perfecte. En ell no hi ha cap dubte. És una guia per als justos,

ذٰلِكَ الْكِتٰبُ لَا رَيْبَ ۛۚ فِيْهِ ۛۚ هُدًى لِّلْمُتَّقِيْنَ ﴿۳﴾

4. Que creuen en l'invisible i observen la Pregària i gasten d'allò que els hem proveït.

الَّذِيْنَ يُؤْمِنُوْنَ بِالْغَيْبِ وَ يُقِيْمُوْنَ الصَّلٰوةَ وَ مِمَّا رَزَقْنٰهُمْ يُنْفِقُوْنَ ﴿۴﴾

5. I que creuen en allò que t'ha estat revelat, i allò que et fou revelat i tenen una fe ferma en allò que encara ha de venir.

وَ الَّذِيْنَ يُؤْمِنُوْنَ بِمَآ اُنْزِلَ اِلَيْكَ وَ مَآ اُنْزِلَ مِنْ قَبْلِكَ ۚ وَ بِالْاٰخِرَةِ هُمْ يُوْقِنُوْنَ ﴿۵﴾

6. Són ells qui seguiran la guia del seu Senyor i són ells qui prosperaran.

اُولٰٓئِكَ عَلٰى هُدًى مِّنْ رَّبِّهِمْ ۗ وَ اُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُوْنَ ﴿۶﴾

7. Aquells que han descregut - tant és els fa si se'ls avisa o no, no hi creuran.

اِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا سَوَآءٌ عَلَيْهِمْ ءَ اَنْذَرْتَهُمْ اَمْ لَمْ تُنْذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُوْنَ ﴿۷﴾

8. Al·là els ha segellat el cor i l'oïda, i davant els ulls tenen una bena, i per a ells hi haurà un gran càstig.

خَتَمَ اللّٰهُ عَلٰى قُلُوْبِهِمْ وَ عَلٰى سَمْعِهِمْ ؕ وَ عَلٰٓى اَبْصَارِهِمْ غِشَاوَةٌ ۫ وَّ لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيْمٌ ﴿۸﴾

R.2

9. I hi ha gent que diu: "Creiem en Al·là i en l'Últim Dia", quan en realitat no ho són gens, de creients.

وَ مِنَ النَّاسِ مَنْ يَّقُوْلُ اٰمَنَّا بِاللّٰهِ وَ بِالْيَوْمِ الْاٰخِرِ وَ مَا هُمْ بِمُؤْمِنِيْنَ ﴿۹﴾

10. Volen enganyar Al·là i els qui hi creuen, però no enganyen ningú tret d'ells mateixos; només que no *en* són conscients.

يُخٰدِعُوْنَ اللّٰهَ وَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا ۚ وَ مَا يَخْدَعُوْنَ اِلَّآ اَنْفُسَهُمْ وَ مَا يَشْعُرُوْنَ ﴿۱۰﴾

---

[1] Sóc Al-là, l'Omniscient.

11. Al cor hi tenien una malaltia, i Al·là els ha agreujat aquesta malaltia, i per a ells hi haurá un dolorós càstig, perquè abans acostumaven a dir mentides.

فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ فَزَادَهُمُ اللَّهُ
مَرَضًا ۚ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ۢ بِمَا كَانُوا
يَكْذِبُونَ ﴿١١﴾

12. I quan se'ls diu: "No causeu desordre a la terra", ells responen: "Només treballem per a la pau".

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ
قَالُوا إِنَّمَا نَحْنُ مُصْلِحُونَ ﴿١٢﴾

13. Compte! De ben segur que són ells qui causen desordre, però no *en* són conscients.

أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ الْمُفْسِدُونَ وَلَٰكِن لَّا
يَشْعُرُونَ ﴿١٣﴾

14. I quan se'ls diu: "Creieu com *d'altres* han cregut", responen: "Nosaltres hem de creure talment ho fan d'altres beneits?" Compte! De ben segur que són ells, els beneits, només que no ho saben.

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ آمِنُوا كَمَا آمَنَ النَّاسُ
قَالُوا أَنُؤْمِنُ كَمَا آمَنَ السُّفَهَاءُ ۗ
أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ السُّفَهَاءُ وَلَٰكِن لَّا
يَعْلَمُونَ ﴿١٤﴾

15. I quan es troben amb aquells que creuen, diuen: "Som creients", però quan s'estan sols amb els seus capitosts, diuen: "És clar que estem amb vosaltres, només en fem burla".

وَإِذَا لَقُوا الَّذِينَ آمَنُوا قَالُوا آمَنَّا ۚ
وَإِذَا خَلَوْا إِلَىٰ شَيَاطِينِهِمْ قَالُوا إِنَّا
مَعَكُمْ إِنَّمَا نَحْنُ مُسْتَهْزِئُونَ ﴿١٥﴾

16. Al·là els castigarà per aquesta burla i deixarà que continuïn essent transgressors, vagarejant cegament.

اللَّهُ يَسْتَهْزِئُ بِهِمْ وَيَمُدُّهُمْ فِي
طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿١٦﴾

17. Ells han estat els que han preferit l'error en comptes de la companyia guiada d'Al·là. Però el seu comerç no els ha reportat cap guany, ni els ha guiat vers el camí recte.

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ اشْتَرَوُا الضَّلَالَةَ
بِالْهُدَىٰ فَمَا رَبِحَت تِّجَارَتُهُمْ وَمَا
كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿١٧﴾

18. El seu és un cas semblant al d'aquell que va encendre un foc i quan aquest ho il·luminava tot al seu voltant, Al·là va endur-se'n la llum i el va

مَثَلُهُمْ كَمَثَلِ الَّذِي اسْتَوْقَدَ نَارًا ۚ
فَلَمَّا أَضَاءَتْ مَا حَوْلَهُ ذَهَبَ اللَّهُ
بِنُورِهِمْ وَتَرَكَهُمْ فِي ظُلُمَاتٍ لَّا

يُبْصِرُوْنَ ﴿١٨﴾

deixar a les fosques, sense poder-s'hi veure.

صُمٌّۢ بُكْمٌ عُمْيٌ فَهُمْ لَا يَرْجِعُوْنَ ﴿١٩﴾

19. *Són* sords, muts i cecs; per això no tornaran.[2]

أَوْ كَصَيِّبٍ مِّنَ السَّمَآءِ فِيْهِ ظُلُمٰتٌ وَّرَعْدٌ وَّبَرْقٌ ۚ يَجْعَلُوْنَ أَصَابِعَهُمْ فِيْٓ اٰذَانِهِمْ مِّنَ الصَّوَاعِقِ حَذَرَ الْمَوْتِ ۚ وَاللّٰهُ مُحِيْطٌۢ بِالْكٰفِرِيْنَ ﴿٢٠﴾

20. O *és* semblant a un fort xàfec que cau dels núvols, amb fosques tenebres, llamps i trons; es tapen les orelles amb els dits a causa de les tronades, per por de la mort, i Al·là encercla els incrèduls.

يَكَادُ الْبَرْقُ يَخْطَفُ أَبْصَارَهُمْ ۚ كُلَّمَآ أَضَآءَ لَهُمْ مَّشَوْا فِيْهِ ۙ وَإِذَآ أَظْلَمَ عَلَيْهِمْ قَامُوْا ۚ وَلَوْ شَآءَ اللّٰهُ لَذَهَبَ بِسَمْعِهِمْ وَأَبْصَارِهِمْ ۚ إِنَّ اللّٰهَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ ﴿٢١﴾ ع

21. Els llamps gairebé els arrabassen la vista, quan brillen al seu davant els il·luminen, caminen vers la llum, i quan tot és fosc al seu voltant, es deturen. I si Al·là ho volgués, podria deixar-los sense oïda i vista; certament, Al·là té el poder de fer tot allò que vulgui.

R.3

يٰٓأَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوْا رَبَّكُمُ الَّذِيْ خَلَقَكُمْ وَالَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُوْنَ ﴿٢٢﴾

22. Oh, homes! Adoreu vostre Senyor, que us creà a vosaltres i als vostres avantpassats perquè esdevinguéssiu justos.

الَّذِيْ جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ فِرَاشًا وَّالسَّمَآءَ بِنَآءً ۪ وَّأَنْزَلَ مِنَ السَّمَآءِ مَآءً فَأَخْرَجَ بِهٖ مِنَ الثَّمَرٰتِ رِزْقًا لَّكُمْ ۚ فَلَا تَجْعَلُوْا لِلّٰهِ أَنْدَادًا وَّأَنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ ﴿٢٣﴾

23. Que per a vosaltres féu de la terra un jaç i del cel un sostre, i aconseguí que l'aigua ragés dels núvols i així, portà fruits per nodrir-vos. No poseu ningú, doncs, a l'alçada d'Al·là, perquè ja sabeu.

وَإِنْ كُنْتُمْ فِيْ رَيْبٍ مِّمَّا نَزَّلْنَا عَلٰى عَبْدِنَا فَأْتُوْا بِسُوْرَةٍ مِّنْ مِّثْلِهٖ ۠ وَادْعُوْا شُهَدَآءَكُمْ مِّنْ دُوْنِ اللّٰهِ إِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ﴿٢٤﴾

24. Si teniu cap dubte del que hem revelat al Nostre servent, feu llavors un capítol com aquest i crideu aquells que us ajuden, a part d'Al·là, si és que sou veritables.

---

[2] Aquest versicle podria aplicar-se a la categoria dels hipòcrites descrits com a sords, muts i cecs, a causa de la seva determinació a no escoltar la veritat, a no dir la veritat ni a veure-la. Per tant, han anul·lat voluntàriament les seves facultats i s'han tancat en ells mateixos.

25. Però si no *ho* feu -i mai no *ho* fareu- llavors guardeu-vos del Foc, que com a combustible té homes i pedres, i *que és a punt* per als descreguts.

فَإِن لَّمْ تَفْعَلُوا وَلَن تَفْعَلُوا فَاتَّقُوا
النَّارَ الَّتِي وَقُودُهَا النَّاسُ وَ
الْحِجَارَةُ ۚ أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ ٢٥

26. I anunciеu la bona nova a aquells que hi creuen i fan bones obres, que per a ells hi ha jardins per dessota dels quals corren rierols. Sempre que rebin una part dels fruits que allà hi van créixer, diran: "Això és el que abans ja se'ns havia donat", I se´ls donaran coses semblants. I allí hi trobaran parelles, totalment pures, i allí s'hi quedaran a viure.

وَبَشِّرِ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
أَنَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا
الْأَنْهَارُ ۖ كُلَّمَا رُزِقُوا مِنْهَا مِن
ثَمَرَةٍ رِّزْقًا ۙ قَالُوا هَٰذَا الَّذِي رُزِقْنَا
مِن قَبْلُ ۖ وَأُتُوا بِهِ مُتَشَابِهًا ۖ وَلَهُمْ
فِيهَا أَزْوَاجٌ مُّطَهَّرَةٌ ۖ وَهُمْ فِيهَا
خَالِدُونَ ٢٦

27. Al·là no s'avergonyeix pas de fer servir un mosquit, o fins i tot quelcom més petit, com a paràbola. Aquells que hi creuen saben que aquesta és la veritat que prové del seu Senyor, mentre que aquells que no hi creuen, diuen: "Què pretén Al·là amb aquesta paràbola? Amb ella pot jutjar i destriar els esgarriats, i amb ella serveix de guia a molts d'altres, i d'aquesta manera no jutja ningú d'esgarriat, llevat dels desobedients".

إِنَّ اللَّهَ لَا يَسْتَحْيِي أَن يَضْرِبَ مَثَلًا
مَّا بَعُوضَةً فَمَا فَوْقَهَا ۚ فَأَمَّا الَّذِينَ
آمَنُوا فَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِن رَّبِّهِمْ ۖ
وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَيَقُولُونَ مَاذَا
أَرَادَ اللَّهُ بِهَٰذَا مَثَلًا ۘ يُضِلُّ بِهِ كَثِيرًا
وَيَهْدِي بِهِ كَثِيرًا ۚ وَمَا يُضِلُّ بِهِ
إِلَّا الْفَاسِقِينَ ٢٧

28. Aquells que trenquen el pacte amb Al·là després d'haver-lo acceptat i separen allò que Al·là ha manat que mantingui unit, i creen el desordre a la terra; Ells són els perdedors.

الَّذِينَ يَنقُضُونَ عَهْدَ اللَّهِ مِن بَعْدِ
مِيثَاقِهِ وَيَقْطَعُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ
أَن يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ ۚ
أُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ٢٨

29. Com podeu no creure en Al·là? Quan no teníeu vida, Ell us la donà, i després Ell serà qui us la llevarà i us la tornarà de bell nou, i més endavant a Ell haureu de ser restituïts.

كَيْفَ تَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَكُنتُمْ أَمْوَاتًا
فَأَحْيَاكُمْ ۖ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ
ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ٢٩

30. Ell fou qui creà per a vosaltres tot el que hi ha a la terra. I després es girà cap al cel i l'arrodoní en set cels; i Ell coneix totes les coses.

هُوَ الَّذِيْ خَلَقَ لَكُمْ مَّا فِي الْاَرْضِ
جَمِيْعًا ۗ ثُمَّ اسْتَوٰۤى اِلَى السَّمَآءِ
فَسَوّٰىهُنَّ سَبْعَ سَمٰوٰتٍ ؕ وَ هُوَ بِكُلِّ
شَيْءٍ عَلِيْمٌ ﴿۳۰﴾

R.4.

31. I quan vostre Senyor digué als àngels: "Em disposo a nomenar un vicari a la terra", van respondre-li: Hi posaràs aquell que creï el desordre i vessi sang? I nosaltres et Glorifiquem àmb les Teves lloances i lloem la Teva Santedat". Ell va respondre: "Jo sé el que vosaltres no sabeu".

وَاِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلٰٓئِكَةِ اِنِّيْ جَاعِلٌ
فِي الْاَرْضِ خَلِيْفَةً ؕ قَالُوْۤا اَتَجْعَلُ
فِيْهَا مَنْ يُّفْسِدُ فِيْهَا وَ يَسْفِكُ
الدِّمَآءَ ۚ وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَ
نُقَدِّسُ لَكَ ؕ قَالَ اِنِّيْۤ اَعْلَمُ مَا لَا
تَعْلَمُوْنَ ﴿۳۱﴾

32. I ensenyà a Adam tots els noms, i tot seguit es presentà davant dels àngels *els objectes* d'aquests noms i va dir: "Digueu-me'n els noms, si sou veritables".

وَعَلَّمَ اٰدَمَ الْاَسْمَآءَ كُلَّهَا ثُمَّ عَرَضَهُمْ
عَلَى الْمَلٰٓئِكَةِ فَقَالَ اَنْۢبِـُٔوْنِيْ بِاَسْمَآءِ
هٰۤؤُلَآءِ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ﴿۳۲﴾

33. Ells van dir: "Sant ets!". No sabem res, tret del que Tu ens has ensenyat. Certament, Tu ets l'Omniscient, el Savi".

قَالُوْا سُبْحٰنَكَ لَا عِلْمَ لَنَآ اِلَّا مَا
عَلَّمْتَنَا ؕ اِنَّكَ اَنْتَ الْعَلِيْمُ الْحَكِيْمُ ﴿۳۳﴾

34. Va dir: "Oh Adam, digues-los els noms; i quan els hagué dit els noms, va prosseguir: "No us he dit que conec els secrets dels cels i de la terra i sé el que mostreu i el que amagueu?"

قَالَ يٰۤاٰدَمُ اَنْۢبِئْهُمْ بِاَسْمَآئِهِمْ ۚ فَلَمَّا
اَنْۢبَاَهُمْ بِاَسْمَآئِهِمْ ۙ قَالَ اَلَمْ اَقُلْ
لَّكُمْ اِنِّيْۤ اَعْلَمُ غَيْبَ السَّمٰوٰتِ وَ
الْاَرْضِ ۙ وَ اَعْلَمُ مَا تُبْدُوْنَ وَمَا كُنْتُمْ
تَكْتُمُوْنَ ﴿۳۴﴾

35. I *recordeu-vos* de quan vam dir als àngels: "Sotmeteu-vos a Adam i *tots* s'hi van sotmetre. Però Iblis *no ho va fer*. Aquest s'hi negà i actuà amb arrogància i fou un dels incrèduls.

وَاِذْ قُلْنَا لِلْمَلٰٓئِكَةِ اسْجُدُوْا لِاٰدَمَ
فَسَجَدُوْۤا اِلَّاۤ اِبْلِيْسَ ؕ اَبٰى وَ
اسْتَكْبَرَ ۫ وَكَانَ مِنَ الْكٰفِرِيْنَ ﴿۳۵﴾

36. I vam dir: "Oh Adam, viviu tu i la teva muller al jardí i mengeu

وَ قُلْنَا يٰۤاٰدَمُ اسْكُنْ اَنْتَ وَ زَوْجُكَ
الْجَنَّةَ وَكُلَا مِنْهَا رَغَدًا حَيْثُ شِئْتُمَا

profusament d'allà on vulgueu, però no us acosteu a aquest arbre, no fos cas que us convertíssiu en transgressors.

وَلَا تَقْرَبَا هٰذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُوْنَا مِنَ الظّٰلِمِيْنَ ﴿٣٦﴾

37. Però Satanàs, per mitjà d'aquest, els féu caure a tots dos i els expulsà de *l'estat* en què es trobaven. I vam dir-los: "Marxeu. Alguns de vosaltres sou enemics d'altres, i per a vosaltres hi ha una llar a la terra i provisions durant un temps".

فَأَزَلَّهُمَا الشَّيْطٰنُ عَنْهَا فَأَخْرَجَهُمَا مِمَّا كَانَا فِيْهِ ۪ وَقُلْنَا اهْبِطُوْا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ ۚ وَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَّمَتَاعٌ إِلٰى حِيْنٍ ﴿٣٧﴾

38. I Adam aprengué del seu Senyor algunes paraules *de pregària*. I així, Ell es girà a *mirar-lo* amb misericòrdia. Certament, Ell és Remissori *amb compassió i és* Misericordiós.

فَتَلَقّٰى اٰدَمُ مِنْ رَّبِّهٖ كَلِمٰتٍ فَتَابَ عَلَيْهِ ۭ إِنَّهٗ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيْمُ ﴿٣٨﴾

39. Vam dir-nos: "Sortiu tots d'aquí. I si algun cop rebeu la meva guia, no li *sobrevindrà* la por a aquell que segueixi la meva guia, ni tampoc s'afligirà".

قُلْنَا اهْبِطُوْا مِنْهَا جَمِيْعًا ۚ فَإِمَّا يَأْتِيَنَّكُمْ مِّنِّيْ هُدًى فَمَنْ تَبِعَ هُدَايَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُوْنَ ﴿٣٩﴾

40. Però aquells que no hi creguin i tractin de fal·làcies els nostres Senyals, seran hostes del Foc i allí hi tindran la seva llar.

وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَكَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَآ أُولٰٓئِكَ أَصْحٰبُ النَّارِ ۚ هُمْ فِيْهَا خٰلِدُوْنَ ﴿٤٠﴾

R.5

41. Oh Fills d'Israel! Recordeu-vos dels favors que us vaig atorgar i compliu el vostre pacte amb mi, Jo compliré el meu pacte amb vosaltres, i només a Mi m'haureu de témer.

يٰبَنِيْٓ إِسْرَآءِيْلَ اذْكُرُوْا نِعْمَتِيَ الَّتِيْٓ أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَوْفُوْا بِعَهْدِيْٓ أُوْفِ بِعَهْدِكُمْ ۚ وَإِيَّايَ فَارْهَبُوْنِ ﴿٤١﴾

42. I creieu en el que he revelat, que compleix el que ja teniu, i no sigueu els primers en no creure-hi, ni bescanvieu els Meus Senyals per un

وَاٰمِنُوْا بِمَآ أَنْزَلْتُ مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَكُمْ وَلَا تَكُوْنُوْٓا أَوَّلَ كَافِرٍۭ بِهٖ ۪ وَلَا تَشْتَرُوْا بِاٰيٰتِيْ ثَمَنًا قَلِيْلًا ۡ وَّإِيَّايَ

baix preu, i gaudiu només de la Meva protecció.

فَاتَّقُوْنِ ٤٢

43. I no confoneu la veritat amb la falsedat, ni amagueu expressament la veritat.

وَلَا تَلْبِسُوا الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَتَكْتُمُوا الْحَقَّ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ ٤٣

44. I compliu la Pregària i pagueu el *Zakat*, i inclineu-vos amb aquells qui s'inclinen.

وَأَقِيْمُوا الصَّلٰوةَ وَاٰتُوا الزَّكٰوةَ وَارْكَعُوْا مَعَ الرّٰكِعِيْنَ ٤٤

45. Obligueu els altres a fer el bé i ho oblideu vosaltres mentre llegiu el Llibre? No ho entendreu, doncs?

أَتَأْمُرُوْنَ النَّاسَ بِالْبِرِّ وَتَنْسَوْنَ أَنْفُسَكُمْ وَأَنْتُمْ تَتْلُوْنَ الْكِتٰبَ ۚ أَفَلَا تَعْقِلُوْنَ ٤٥

46. I busqueu ajuda amb paciència i Pregària; i això és realment difícil, excepte per als humils d'esperit,

وَاسْتَعِيْنُوْا بِالصَّبْرِ وَالصَّلٰوةِ ۚ وَإِنَّهَا لَكَبِيْرَةٌ إِلَّا عَلَى الْخٰشِعِيْنَ ٤٦

47. Els quals saben del cert que trobaran el seu Senyor i que a Ell tornaran.

الَّذِيْنَ يَظُنُّوْنَ أَنَّهُمْ مُّلٰقُوْا رَبِّهِمْ وَأَنَّهُمْ إِلَيْهِ رٰجِعُوْنَ ٤٧

R.6

48. Oh, Fills d'Israel! Recordeu els favors que Us vaig atorgar i que Us vaig elevar per damunt dels *altres* pobles.

يٰبَنِيْٓ إِسْرَآءِيْلَ اذْكُرُوْا نِعْمَتِيَ الَّتِيْٓ أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَنِّيْ فَضَّلْتُكُمْ عَلَى الْعٰلَمِيْنَ ٤٨

49. I temeu el dia en què cap ànima no em podrà substituir cap d'altra en absolut, ni s'acceptarà cap intercessió per ella, ni se'n rebrà cap rescat, ni se'n rebrà cap ajut.

وَاتَّقُوْا يَوْمًا لَّا تَجْزِيْ نَفْسٌ عَنْ نَّفْسٍ شَيْـًٔا وَّلَا يُقْبَلُ مِنْهَا شَفَاعَةٌ وَّلَا يُؤْخَذُ مِنْهَا عَدْلٌ وَّلَا هُمْ يُنْصَرُوْنَ ٤٩

50. I *recordeu-vos de* quan us vam deslliurar de la gent del Faraó, que us infligien un penós turment, matant els vostres fills i perdonant la vida a les vostres mullers. I en això hi vau trobar una bona prova del vostre Senyor.

وَإِذْ نَجَّيْنٰكُمْ مِّنْ اٰلِ فِرْعَوْنَ يَسُوْمُوْنَكُمْ سُوْٓءَ الْعَذَابِ يُذَبِّحُوْنَ أَبْنَآءَكُمْ وَيَسْتَحْيُوْنَ نِسَآءَكُمْ ۚ وَفِيْ ذٰلِكُمْ بَلَآءٌ مِّنْ رَّبِّكُمْ عَظِيْمٌ ٥٠

51. I *recordeu-vos de* quan vam dividir el mar per a vosaltres, us vam salvar i vam ofegar la gent del Faraó, mentre vosaltres us ho miràveu.

وَإِذْ فَرَقْنَا بِكُمُ الْبَحْرَ فَأَنْجَيْنٰكُمْ وَ
أَغْرَقْنَآ اٰلَ فِرْعَوْنَ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُوْنَ ﴿٥٠﴾

52. I *recordeu-vos de* quan vam fer una promesa a Moisès de quaranta nits; llavors, durant la seva absència vau agafar el vedell *per adorar-lo* i vau esdevenir transgressors.

وَإِذْ وٰعَدْنَا مُوْسٰٓى أَرْبَعِيْنَ لَيْلَةً
ثُمَّ اتَّخَذْتُمُ الْعِجْلَ مِنْۢ بَعْدِهٖ وَ
أَنْتُمْ ظٰلِمُوْنَ ﴿٥١﴾

53. Més endavant us vam perdonar, perquè poguéssiu ser agraïts.

ثُمَّ عَفَوْنَا عَنْكُمْ مِّنْۢ بَعْدِ ذٰلِكَ
لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُوْنَ ﴿٥٢﴾

54. I *recordeu-vos de* quan vam lliurar a Moisès el Llibre i el Discerniment, perquè poguéssiu ser degudament guiats.

وَإِذْ اٰتَيْنَا مُوْسَى الْكِتٰبَ وَالْفُرْقَانَ
لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُوْنَ ﴿٥٣﴾

55. I *recordeu-vos de* quan Moisès digué al seu poble: "Oh poble, heu obrat ben malament amb vosaltres mateixos prenent el vedell *per adorar-lo*; torneu, doncs, al vostre Creador i practiqueu l'automortificació, això serà el millor per a vosaltres davant el Creador". Llavors es dirigí a vosaltres *amb compassió.* Certament, Ell és Remissori *amb compassió* i és Misericordiós.

وَإِذْ قَالَ مُوْسٰى لِقَوْمِهٖ يٰقَوْمِ إِنَّكُمْ
ظَلَمْتُمْ أَنْفُسَكُمْ بِاتِّخَاذِكُمُ الْعِجْلَ
فَتُوْبُوْٓا إِلٰى بَارِئِكُمْ فَاقْتُلُوْٓا أَنْفُسَكُمْ ۚ
ذٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ عِنْدَ بَارِئِكُمْ ۚ فَتَابَ
عَلَيْكُمْ ۚ إِنَّهٗ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيْمُ ﴿٥٤﴾

56. I *recordeu-vos de* quan vau dir: "Oh Moisès, no creurem en tu de cap manera mentre no veiem Al·là cara a cara". Llavors el llamp descarregà sobre vosaltres, mentre us ho miràveu bocabadats.

وَإِذْ قُلْتُمْ يٰمُوْسٰى لَنْ نُّؤْمِنَ لَكَ
حَتّٰى نَرَى اللّٰهَ جَهْرَةً فَأَخَذَتْكُمُ
الصّٰعِقَةُ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُوْنَ ﴿٥٥﴾

57. Aleshores us vam ressuscitar després de la mort, perquè fóssiu agraïts.

ثُمَّ بَعَثْنٰكُمْ مِّنْۢ بَعْدِ مَوْتِكُمْ لَعَلَّكُمْ
تَشْكُرُوْنَ ﴿٥٦﴾

58. I vam fer que els nuvols us ofusquessin amb la seva ombra i us vam enviar el Mannà i les Salwa, *tot dient*: "Mengeu de les coses bones que us hem donat". No ens van fer mal a Nosaltres, sinó que se'l van fer a ells mateixos.

وَظَلَّلْنَا عَلَيْكُمُ الْغَمَامَ وَأَنْزَلْنَا عَلَيْكُمُ
الْمَنَّ وَالسَّلْوَىٰ ۖ كُلُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا
رَزَقْنَاكُمْ ۖ وَمَا ظَلَمُونَا وَلَٰكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ
يَظْلِمُونَ ﴿٥٨﴾

59. I *recordeu-vos de* quan vam dir: "Entreu en aquest poble i mengeu profusament dels seus béns -d'allà on vulgueu- i entreu humilment per la porta i digueu: "Déu! Perdona els nostres pecats". Us perdonarem els vostres pecats i augmentarem els nostres favors a aquells que facin el bé".

وَإِذْ قُلْنَا ادْخُلُوا هَٰذِهِ الْقَرْيَةَ
فَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ رَغَدًا وَ
ادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا وَقُولُوا حِطَّةٌ
نَغْفِرْ لَكُمْ خَطَايَاكُمْ ۚ وَسَنَزِيدُ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٩﴾

60. Els transgressors van canviar-*la* per una paraula contrària a la que s'havia dit. Per tant, vam enviar des dels cels un càstig per als injustos, perquè van ser desobedients.

فَبَدَّلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا قَوْلًا غَيْرَ
الَّذِي قِيلَ لَهُمْ فَأَنْزَلْنَا عَلَى الَّذِينَ
ظَلَمُوا رِجْزًا مِنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا
يَفْسُقُونَ ﴿٦٠﴾

R.7

61. I *recordeu-vos de* quan Moisès implorà aigua per al seu poble i vam dir: "Colpeja la roca amb la teva vara" i en van brollar dotze fonts, *per tal que* cada tribu sabés de quin lloc hauria de beure. "Mengeu i beveu d'allò que Al·là us ha proveït i no cometeu iniquitats a la terra, perquè així creareu el desordre".

وَإِذِ اسْتَسْقَىٰ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ فَقُلْنَا
اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ ۖ فَانْفَجَرَتْ
مِنْهُ اثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا ۖ قَدْ عَلِمَ كُلُّ
أُنَاسٍ مَشْرَبَهُمْ ۖ كُلُوا وَاشْرَبُوا مِنْ
رِزْقِ اللَّهِ وَلَا تَعْثَوْا فِي الْأَرْضِ
مُفْسِدِينَ ﴿٦١﴾

62. I *recordeu-vos de* quan vau dir: "Oh Moisès, certament no ens acontentarem amb un sol *tipus* de menjar; prega, doncs, al Teu Senyor per nosaltres perquè ens doni allò que produeix la terra: les herbes i els cogombres, el blat i les llenties, i les cebes". Ell digué: "És que vosaltres preferiu canviar allò que és inferior per

وَإِذْ قُلْتُمْ يَا مُوسَىٰ لَنْ نَصْبِرَ عَلَىٰ طَعَامٍ
وَاحِدٍ فَادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُخْرِجْ لَنَا مِمَّا
تُنْبِتُ الْأَرْضُ مِنْ بَقْلِهَا وَقِثَّائِهَا وَ
فُومِهَا وَعَدَسِهَا وَبَصَلِهَا ۖ قَالَ
أَتَسْتَبْدِلُونَ الَّذِي هُوَ أَدْنَىٰ بِالَّذِي هُوَ
خَيْرٌ ۚ اهْبِطُوا مِصْرًا فَإِنَّ لَكُمْ مَا سَأَلْتُمْ

allò que és superior? Marxeu a alguna ciutat i allà hi trobareu el que cerqueu". I van ser castigats amb la humiliació i la pobresa i van suscitar la ira d'Al·là: així s'esdevingué perquè van refusar els Senyals d'Al·là i van matar injustament els Profetes; i fou perquè es rebel·laren i foren transgressors.

وَ ضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ الذِّلَّةُ وَ
الْمَسْكَنَةُ ۚ وَبَآءُوْ بِغَضَبٍ مِّنَ اللّٰهِ ؕ
ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ كَانُوْا يَكْفُرُوْنَ بِاٰيٰتِ اللّٰهِ
وَ يَقْتُلُوْنَ النَّبِيّٖنَ بِغَيْرِ الْحَقِّ ؕ ذٰلِكَ
بِمَا عَصَوْا وَّكَانُوْا يَعْتَدُوْنَ ٦٢

R.8

63. Certament, els creients, els jueus, els cristians i els Sabeus -i qualsevol *d'entre aquells* que cregui *veritablement* en Al·là i en l'Últim Dia i faci bones obres- tindran la seva recompensa amb el seu Senyor, i no els *esfereirà* la por, ni s'afligiran.

اِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَ الَّذِيْنَ هَادُوْا وَ
النَّصٰرٰى وَالصّٰبِـِٔيْنَ مَنْ اٰمَنَ بِاللّٰهِ وَ
الْيَوْمِ الْاٰخِرِ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَهُمْ
اَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ ۚ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ
وَلَا هُمْ يَحْزَنُوْنَ ٦٣

64. I *recordeu-vos de* quan vam acceptar la vostra aliança i vam alçar sobre vosaltres la Muntanya, *tot dient*: "Subjecteu ben fort el que us hem donat i recordeu el que conté, perquè us salveu".

وَاِذْ اَخَذْنَا مِيْثَاقَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ
الطُّوْرَ ؕ خُذُوْا مَآ اٰتَيْنٰكُمْ بِقُوَّةٍ وَّ
اذْكُرُوْا مَا فِيْهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُوْنَ ٦٤

65. Però, després d'això, us vau allunyar; i si no hagués estat per la gràcia d'Al·là envers vosaltres i per la Seva Misericòrdia, de ben segur que ara seríeu entre els malaurats.

ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ مِّنْۢ بَعْدِ ذٰلِكَ ۚ فَلَوْلَا
فَضْلُ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهٗ لَكُنْتُمْ مِّنَ
الْخٰسِرِيْنَ ٦٥

66. I certament, heu conegut *la dissort* d'aquells de vosaltres que van infringir en el Sabbath. Per això, vam dir-los: "Convertiu-vos en simis menyspreables".

وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ الَّذِيْنَ اعْتَدَوْا مِنْكُمْ فِي
السَّبْتِ فَقُلْنَا لَهُمْ كُوْنُوْا قِرَدَةً
خٰسِـِٔيْنَ ٦٦

67. D'aquesta manera en vam fer un exemple tant per als contemporanis com per als que vingueren després, i una lliçó per als que temen Déu.

فَجَعَلْنٰهَا نَكَالًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهَا
وَمَا خَلْفَهَا وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِيْنَ ٦٧

68. I *recordeu-vos de* quan Moisès digué al seu poble: "Al·là ordena que sacrifiqueu una vaca" i ells van respondre: "Que et vols burlar de nosaltres?" Ell digué: "Cerco refugi en Al·là, per no ser un dels ignorants".

وَإِذْ قَالَ مُوْسٰى لِقَوْمِهٖٓ إِنَّ اللّٰهَ
يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَذْبَحُوْا بَقَرَةً ۚ قَالُوْٓا
أَتَتَّخِذُنَا هُزُوًا ۚ قَالَ أَعُوْذُ بِاللّٰهِ أَنْ
أَكُوْنَ مِنَ الْجٰهِلِيْنَ ﴿٦٨﴾

69. Ells van dir: "Prega per nosaltres al teu Senyor perquè ens digui com és". Ell va respondre: "*Déu* diu: és una vaca, ni gran ni jove, ja adulta, entre les dues edats. Ara feu el que se us mana".

قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَّنَا مَا هِيَ ۚ
قَالَ إِنَّهٗ يَقُوْلُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَّا فَارِضٌ
وَّلَا بِكْرٌ ۚ عَوَانٌۢ بَيْنَ ذٰلِكَ ۚ فَافْعَلُوْا
مَا تُؤْمَرُوْنَ ﴿٦٩﴾

70. Ells van dir: "Prega per nosaltres al teu Senyor perquè ens indiqui de quin color és. Ell va respondre: "Déu diu que és una vaca d'un color burell, *de tonalitat* pura i rica, que plau a qui la contempla".

قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَّنَا مَا لَوْنُهَا ۚ
قَالَ إِنَّهٗ يَقُوْلُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ صَفْرَآءُ ۙ فَاقِعٌ
لَّوْنُهَا تَسُرُّ النّٰظِرِيْنَ ﴿٧٠﴾

71. Ells van dir: "Prega per nosaltres al teu Senyor perquè ens indiqui com és, atès que per a nosaltres totes aquestes vaques s'assemblen". I si Al·là ho vol, certament serem guiats.

قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَّنَا مَا هِيَ ۙ
إِنَّ الْبَقَرَ تَشٰبَهَ عَلَيْنَا ۚ وَإِنَّآ إِنْ شَآءَ
اللّٰهُ لَمُهْتَدُوْنَ ﴿٧١﴾

72. Ell va respondre: "*Déu* diu: no és una vaca esgotada a força d'haver llaurat la terra o d'haver regat els conreus, un animal sense taca, d'un sol color". Ells van dir: "Ara ens han dut la veritat", llavors la sacrificaren, tot i que van ser a punt de no fer-ho.

قَالَ إِنَّهٗ يَقُوْلُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَّا ذَلُوْلٌ
تُثِيْرُ الْأَرْضَ وَلَا تَسْقِي الْحَرْثَ ۚ
مُسَلَّمَةٌ لَّا شِيَةَ فِيْهَا ۚ قَالُوا الْـٰٔنَ
جِئْتَ بِالْحَقِّ ۚ فَذَبَحُوْهَا وَمَا كَادُوْا
يَفْعَلُوْنَ ﴿٧٢﴾ ع ٨ ٨

R.9

73. I *recordeu-vos de* quan vau matar una persona i això fou motiu de diferència entre vosaltres, i Al·là va treure a la llum el que amagàveu.

وَإِذْ قَتَلْتُمْ نَفْسًا فَادّٰرَءْتُمْ فِيْهَا ۚ وَ
اللّٰهُ مُخْرِجٌ مَّا كُنْتُمْ تَكْتُمُوْنَ ﴿٧٣﴾

74. Llavors vam dir: "Castigueu-lo severament (a l'assassí) per una part de l'ofensa realitzada contra ell (la víctima). Així Al·là dóna vida als *espiritualment* morts i us mostra els Seus Senyals perquè ho entengueu.

فَقُلْنَا اضْرِبُوهُ بِبَعْضِهَا ۚ كَذَٰلِكَ
يُحْيِي اللَّهُ الْمَوْتَىٰ وَيُرِيكُمْ آيَاتِهِ
لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٧٤﴾

75. Després d'això els vostres cors es van endurir, fins ser com pedres o encara més, ja que n'hi ha pedres que fan brollar fins i tot rius, i n'hi ha que, un cop clivellades, fan rajar aigua. I fins i tot també n'hi ha que s'humilien per por d'Al·là. I Al·là no ignora el que feu.

ثُمَّ قَسَتْ قُلُوبُكُم مِّن بَعْدِ ذَٰلِكَ فَهِيَ
كَالْحِجَارَةِ أَوْ أَشَدُّ قَسْوَةً ۚ وَإِنَّ مِنَ
الْحِجَارَةِ لَمَا يَتَفَجَّرُ مِنْهُ الْأَنْهَارُ ۚ
وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا يَشَّقَّقُ فَيَخْرُجُ مِنْهُ
الْمَاءُ ۚ وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا يَهْبِطُ مِنْ
خَشْيَةِ اللَّهِ ۗ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا
تَعْمَلُونَ ﴿٧٥﴾

76. I espereu que us creguin quan una part d'ells escolten la paraula d'Al·là i després la falsegen expressament, un cop l'han entès?

أَفَتَطْمَعُونَ أَن يُؤْمِنُوا لَكُمْ وَقَدْ كَانَ
فَرِيقٌ مِّنْهُمْ يَسْمَعُونَ كَلَامَ اللَّهِ
ثُمَّ يُحَرِّفُونَهُ مِن بَعْدِ مَا عَقَلُوهُ وَ
هُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٧٦﴾

77. I quan es troben amb els creients, diuen: "Hi creiem", però quan es troben en privat, diuen: "Els informeu d'allò que Al·là us ha revelat perquè així puguin discutir-ne amb vosaltres davant del Senyor? Llavors no ho entendreu?".

وَإِذَا لَقُوا الَّذِينَ آمَنُوا قَالُوا آمَنَّا
وَإِذَا خَلَا بَعْضُهُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ قَالُوا
أَتُحَدِّثُونَهُم بِمَا فَتَحَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ
لِيُحَاجُّوكُم بِهِ عِندَ رَبِّكُمْ ۚ أَفَلَا
تَعْقِلُونَ ﴿٧٧﴾

78. És que no saben que Al·là coneix allò que amaguen i allò que revelen?

أَوَلَا يَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ
وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٨﴾

79. I alguns d'ells són analfabets; no coneixen el Llibre sinó *les seves pròpies* falses concepcions, i *no fan altra cosa que* conjectures.

وَمِنْهُمْ أُمِّيُّونَ لَا يَعْلَمُونَ الْكِتَابَ إِلَّا
أَمَانِيَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَظُنُّونَ ﴿٧٩﴾

80. Ai d'aquells que escriuen de pròpia mà el Llibre i diuen: "Això prové d'Al·là", per poder demanar-

فَوَيْلٌ لِّلَّذِينَ يَكْتُبُونَ الْكِتَابَ بِأَيْدِيهِمْ
ثُمَّ يَقُولُونَ هَٰذَا مِنْ عِندِ اللَّهِ

ne a canvi un baix preu! Ai d'ells, llavors, per haver-lo escrit de pròpia mà i ai d'aquells pel que hi van guanyar.

لِيَشْتَرُوْا بِهٖ ثَمَنًا قَلِيْلًا ؕ فَوَيْلٌ لَّهُمْ
مِّمَّا كَتَبَتْ اَيْدِيْهِمْ وَوَيْلٌ لَّهُمْ مِّمَّا
يَكْسِبُوْنَ ﴿۸۰﴾

81. I diuen: "El Foc no ens tocarà tret d'un nombre *reduït* de dies". Digueu-los: "És que heu rebut una promesa d'Al·là? Si és així, Al·là mai no faltarà a la Seva promesa. O bé, afirmeu d'Al·là allò que en desconeixeu?"

وَقَالُوْا لَنْ تَمَسَّنَا النَّارُ اِلَّاۤ اَيَّامًا
مَّعْدُوْدَةً ؕ قُلْ اَتَّخَذْتُمْ عِنْدَ اللّٰهِ عَهْدًا
فَلَنْ يُّخْلِفَ اللّٰهُ عَهْدَهٗۤ اَمْ تَقُوْلُوْنَ عَلَى
اللّٰهِ مَا لَا تَعْلَمُوْنَ ﴿۸۱﴾

82. Ai d'aquell que fa el mal i es rodejat de pecats! Ells són els presoners del Foc; en ell viuran.

بَلٰى مَنْ كَسَبَ سَيِّئَةً وَّاَحَاطَتْ بِهٖ
خَطِيْٓـَٔتُهٗ فَاُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ النَّارِ ۚ هُمْ
فِيْهَا خٰلِدُوْنَ ﴿۸۲﴾

83. Però aquells que hi creuen i fan bones obres, aquests seran els habitants del Cel i hi viuran per sempre.

وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ
اُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ الْجَنَّةِ ۚ هُمْ فِيْهَا
خٰلِدُوْنَ ﴿۸۳﴾

R. 10

84. I *recordeu-vos de* quan vam acceptar un aliança amb els Fills d'Israel: "Adoreu només a Al·là, feu bondat amb els pares, els parents, els orfes i els pobres, i parleu amb bondat als homes i compliu amb la Pregària i pagueu el Zakat; llavors vau girar l'esquena allunyant-vos, tret d'uns quants de vosaltres.

وَاِذْ اَخَذْنَا مِيْثَاقَ بَنِيْۤ اِسْرَآءِيْلَ
لَا تَعْبُدُوْنَ اِلَّا اللّٰهَ ۟ وَبِالْوَالِدَيْنِ
اِحْسَانًا وَّذِى الْقُرْبٰى وَالْيَتٰمٰى وَ
الْمَسٰكِيْنِ وَقُوْلُوْا لِلنَّاسِ حُسْنًا وَّ
اَقِيْمُوا الصَّلٰوةَ وَاٰتُوا الزَّكٰوةَ ؕ ثُمَّ
تَوَلَّيْتُمْ اِلَّا قَلِيْلًا مِّنْكُمْ وَاَنْتُمْ
مُّعْرِضُوْنَ ﴿۸۴﴾

85. I *recordeu-vos de* quan vam acceptar l'aliança amb vosaltres: "No vessareu la vostra pròpia sang ni expulsareu els vostres de casa vostra", després *ho* vau confirmar i *n*'heu estat testimonis.

وَاِذْ اَخَذْنَا مِيْثَاقَكُمْ لَا تَسْفِكُوْنَ
دِمَآءَكُمْ وَلَا تُخْرِجُوْنَ اَنْفُسَكُمْ مِّنْ
دِيَارِكُمْ ثُمَّ اَقْرَرْتُمْ وَاَنْتُمْ تَشْهَدُوْنَ ﴿۸۵﴾

86. No obstant això, sou dels que maten els vostres propis germans i els expulseu part del vostre poble de casa seva, ajudant-vos els uns als altres contra ells amb el pecat i la transgressió. I si us arriben com a presoners els rescateu, malgrat que *el fet* d'expulsar-los sigui per a vosaltres il·legal. És que creieu en part en el Llibre i en part no hi creieu? No hi ha, doncs, cap recompensa per a aquells de vosaltres que actuïn així, tret de la desgràcia en vida; i en el Dia del Judici se'ls conduirà al més terrible dels càstigs i certament, Al·là no s'oblida del que feu.

ثُمَّ اَنْتُمْ هٰۤؤُلَآءِ تَقْتُلُوْنَ اَنْفُسَكُمْ وَ
تُخْرِجُوْنَ فَرِيْقًا مِّنْكُمْ مِّنْ دِيَارِهِمْ ز
تَظٰهَرُوْنَ عَلَيْهِمْ بِالْاِثْمِ وَالْعُدْوَانِ ؕ
وَ اِنْ يَّاْتُوْكُمْ اُسٰرٰى تُفٰدُوْهُمْ وَهُوَ
مُحَرَّمٌ عَلَيْكُمْ اِخْرَاجُهُمْ ؕ اَفَتُؤْمِنُوْنَ
بِبَعْضِ الْكِتٰبِ وَ تَكْفُرُوْنَ بِبَعْضٍ ج
فَمَا جَزَآءُ مَنْ يَّفْعَلُ ذٰلِكَ مِنْكُمْ اِلَّا
خِزْيٌ فِى الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا ج وَيَوْمَ الْقِيٰمَةِ
يُرَدُّوْنَ اِلٰٓى اَشَدِّ الْعَذَابِ ؕ وَمَا اللّٰهُ
بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُوْنَ ﴿٨٦﴾

87. Ells són els qui han preferit la vida present en comptes de la Futura. El seu càstig no serà, doncs, alleujat ni se'ls ajudarà *de cap altra manera.*

اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ اشْتَرَوُا الْحَيٰوةَ
الدُّنْيَا بِالْاٰخِرَةِ ز فَلَا يُخَفَّفُ عَنْهُمُ
الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنْصَرُوْنَ ﴿٨٧﴾

R.11.

88. I en veritat, Vam lliurar el Llibre a Moisès i vam enviar-després d'ell Missatgers perquè seguissin les seves passes; i a Jesús, fill de Maria, li Vam enviar Signes Evidents i el vam enfortir amb l'Esperit de la Santedat. És que cada vegada que us arribi un Missatger amb el que no desitgeu, sereu arrogants i tractareu de mentiders uns i en matareu d'altres?

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوْسَى الْكِتٰبَ وَ قَفَّيْنَا مِنْ
بَعْدِهٖ بِالرُّسُلِ ز وَ اٰتَيْنَا عِيْسَى ابْنَ
مَرْيَمَ الْبَيِّنٰتِ وَ اَيَّدْنٰهُ بِرُوْحِ
الْقُدُسِ ؕ اَفَكُلَّمَا جَآءَكُمْ رَسُوْلٌۢ بِمَا لَا
تَهْوٰٓى اَنْفُسُكُمُ اسْتَكْبَرْتُمْ ج فَفَرِيْقًا
كَذَّبْتُمْ ز وَ فَرِيْقًا تَقْتُلُوْنَ ﴿٨٨﴾

89. Ells van dir: "Una coberta ens embolcalla el cor". No! Al·là els ha maleït per la seva incredulitat. Creuen en ben poques coses.

وَقَالُوْا قُلُوْبُنَا غُلْفٌ ط بَلْ لَّعَنَهُمُ
اللّٰهُ بِكُفْرِهِمْ فَقَلِيْلًا مَّا يُؤْمِنُوْنَ ﴿٨٩﴾

90. I quan va arribar-los un Llibre que provenia d'Al·là i complia allò que ja tenien -abans d'això havien implorat la victòria sobre els

وَلَمَّا جَآءَهُمْ كِتٰبٌ مِّنْ عِنْدِ اللّٰهِ
مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ ۙ وَ كَانُوْا مِنْ قَبْلُ
يَسْتَفْتِحُوْنَ عَلَى الَّذِيْنَ كَفَرُوْا ج فَلَمَّا

incrèduls- i no obstant això, quan els va arribar allò que ja sabien, van rebutjar-ho. Que la maledicció de Déu sigui per als incrèduls!

جَآءَهُم مَّا عَرَفُوا كَفَرُوا بِهِۦ فَلَعْنَةُ ٱللَّهِ
عَلَى ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٩٠﴾

91. Per maldat van vendre les seves ànimes: no van creure en el que Al·là els havia revelat, queixant-se per enveja, perquè Al·là envià la seva gràcia a aquells dels Seus servents seus que a Ell li va plaure. D'aquesta manera, van incórrer cada vegada més en la seva ira. I als incrèduls els espera un ignominiós càstig.

بِئْسَمَا ٱشْتَرَوْا بِهِۦٓ أَنفُسَهُمْ أَن يَكْفُرُوا
بِمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ بَغْيًا أَن يُنَزِّلَ ٱللَّهُ مِن
فَضْلِهِۦ عَلَىٰ مَن يَشَآءُ مِنْ عِبَادِهِۦ فَبَآءُو
بِغَضَبٍ عَلَىٰ غَضَبٍ وَلِلْكَٰفِرِينَ عَذَابٌ
مُّهِينٌ ﴿٩١﴾

92. I quan se'ls diu: "Creieu en el que Al·là ha revelat", responen: "Creiem en el que ens ha estat revelat", però després no creuen pas en el que *ha estat revelat* després, tot i que és la Veritat, que compleix allò que ja tenen. Digueu-los: "Per què abans vau provar de matar els Profetes d'Al·là, si éreu creients?".

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ ءَامِنُوا بِمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ
قَالُوا نُؤْمِنُ بِمَآ أُنزِلَ عَلَيْنَا وَ
يَكْفُرُونَ بِمَا وَرَآءَهُۥ وَهُوَ ٱلْحَقُّ مُصَدِّقًا
لِّمَا مَعَهُمْ قُلْ فَلِمَ تَقْتُلُونَ أَنۢبِيَآءَ
ٱللَّهِ مِن قَبْلُ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿٩٢﴾

93. I Moisès anà cap a vosaltres amb Senyals evidents , però durant la seva absència vau agafar el vedell *per adorar-lo*, i vau ser pecadors.

وَلَقَدْ جَآءَكُم مُّوسَىٰ بِٱلْبَيِّنَٰتِ ثُمَّ
ٱتَّخَذْتُمُ ٱلْعِجْلَ مِنۢ بَعْدِهِۦ وَأَنتُمْ
ظَٰلِمُونَ ﴿٩٣﴾

94. I *recordeu-vos de* quan vam acceptar la vostra aliança i vam erigir la Muntanya damunt vostre, *tot dient*: "Subjecteu ben fort el que us hem donat i escolteu". Ells van dir: "Escoltem, però desobeïm", i els cors se'ls van amarar *d'amor per al* vedell, a causa de la seva incredulitat. Digueu-los: "Malament això que us imposa la vostra fe, si és que en teniu alguna, de fe!".

وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَٰقَكُمْ وَرَفَعْنَا
فَوْقَكُمُ ٱلطُّورَ خُذُوا مَآ ءَاتَيْنَٰكُم
بِقُوَّةٍ وَٱسْمَعُوا قَالُوا سَمِعْنَا وَ
عَصَيْنَا وَأُشْرِبُوا فِى قُلُوبِهِمُ
ٱلْعِجْلَ بِكُفْرِهِمْ قُلْ بِئْسَمَا يَأْمُرُكُم
بِهِۦٓ إِيمَٰنُكُمْ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿٩٤﴾

95. Digueu-los: "Si la llar del Més Enllà, amb Al·là, és només per a vosaltres, i en queden exclosos *tots els* altres pobles, llavors desitgeu la mort, si sou veritables".

قل ان كانت لكم الدار الاخرة
عند الله خالصة من دون الناس
فتمنوا الموت ان كنتم صدقين ﴿٩٥﴾

96. Però mai no la desitjaran, per tot allò que *els* ha precedit, causat per les seves pròpies mans; i Al·là coneix bé aquells que fan el mal.

ولن يتمنوه ابدا بما قدمت
ايديهم والله عليم بالظلمين ﴿٩٦﴾

97. I és cert que et trobaràs que, entre tota la gent, són ells els més delerosos de viure, fins i tot ho són *més* que aquells que posen altres a la mateixa alçada *de Déu*. Tots volen que els concedeixin viure més d'un miler d'anys, però encara que se'ls concedís *aquesta* vida, això no els estalviaria el càstig; i Al·là veu tot el que fan.

و لتجدنهم احرص الناس على
حيوة ومن الذين اشركوا يود
احدهم لو يعمر الف سنة وما هو
بمزحزحه من العذاب ان يعمر و
الله بصير بما يعملون ﴿٩٧﴾

R. 12.

98. Digueu-los: "Aquell que sigui enemic de Gabriel -perquè ell fou qui el féu baixar fins al teu cor, per ordre d'Al·là, ell compleix tot l'anterior i és una guia i una bona nova per als creients".

قل من كان عدوا لجبريل فانه نزله
على قلبك باذن الله مصدقا لما بين
يديه وهدى وبشرى للمؤمنين ﴿٩٨﴾

99. "Aquell que sigui enemic d'Al·là i dels àngels i dels seus Missatgers, de Gabriel i de Miquel, *ha de saber que* veritablement Al·là és enemic *d'aquests* incrèduls".

من كان عدوا لله وملئكته ورسله
وجبريل و ميكل فان الله عدو
للكفرين ﴿٩٩﴾

100. I veritablement, t'hem revelat Senyals evidents i ningú no es nega a creure-hi, tret dels desobedients.

ولقد انزلنا اليك ايت بينت و
ما يكفر بها الا الفسقون ﴿١٠٠﴾

101. Com! És que cada vegada que acceptem un pacte hi ha d'haver un grup que el rebutja? No, la majoria no tenen fe.

او كلما عهدوا عهدا نبذه فريق
منهم بل اكثرهم لا يؤمنون ﴿١٠١﴾

102. I *ara*, quan els ha arribat un Missatger d'Al·là, que confirma allò que ja tenen, un grup d'aquest poble al qual se li donà el Llibre han tirat el Llibre d´Al-l a les seves esquenes, com si no *el* coneguessin.

وَلَمَّا جَآءَهُمْ رَسُولٌ مِّنْ عِنْدِ اللّٰهِ
مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ نَبَذَ فَرِيقٌ مِّنَ
الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ ۙ كِتٰبَ اللّٰهِ
وَرَآءَ ظُهُوْرِهِمْ كَاَنَّهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿١٠٢﴾

103. I fan *el camí* que van recórrer *els homes* rebels durant el regnat de Salomó. I Salomó no fou incrèdul, van ser-ho els rebels, que van ensenyar a la gent la falsedat i l'engany. I *persegueixen* el que fou revelat als dos àngels de Babilònia, Harut i Marut. Però aquests no van ensenyar ningú sense abans dir-los: "Només som una prova, no deixis de creure". Així la gent va aprendre d'ells allò en el que es diferencia un home de la seva muller, i amb això no van fer cap mal a ningú, excepte per ordre d'Al·là. *Ans al contrari*, aquesta gent aprèn allò que els perjudica i que no els és útil. I han sabut certament que aquell que hi fa negoci no participarà de les delícies de la Vida Futura; i, en veritat, per maldat van vendre les seves ànimes. Tant de bo ho haguessin sabut!

وَاتَّبَعُوْا مَا تَتْلُوا الشَّيٰطِيْنُ عَلٰى
مُلْكِ سُلَيْمٰنَ ۚ وَمَا كَفَرَ سُلَيْمٰنُ وَلٰكِنَّ
الشَّيٰطِيْنَ كَفَرُوْا يُعَلِّمُوْنَ النَّاسَ
السِّحْرَ ۗ وَمَآ اُنْزِلَ عَلَى الْمَلَكَيْنِ
بِبَابِلَ هَارُوْتَ وَ مَارُوْتَ ؕ وَ مَا
يُعَلِّمٰنِ مِنْ اَحَدٍ حَتّٰى يَقُوْلَآ اِنَّمَا
نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ ؕ فَيَتَعَلَّمُوْنَ
مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُوْنَ بِهٖ بَيْنَ الْمَرْءِ
وَزَوْجِهٖ ؕ وَمَا هُمْ بِضَآرِّيْنَ بِهٖ مِنْ اَحَدٍ
اِلَّا بِاِذْنِ اللّٰهِ ؕ وَيَتَعَلَّمُوْنَ مَا يَضُرُّهُمْ
وَلَا يَنْفَعُهُمْ ؕ وَلَقَدْ عَلِمُوْا لَمَنِ اشْتَرٰىهُ
مَا لَهٗ فِى الْاٰخِرَةِ مِنْ خَلَاقٍ ۟ؕ وَلَبِئْسَ
مَا شَرَوْا بِهٖٓ اَنْفُسَهُمْ ؕ لَوْ كَانُوْا
يَعْلَمُوْنَ ﴿١٠٣﴾

104. Si hi haguéssim cregut i actuat amb santedat, la recompensa d'Al·là, de ben segur, hauria estat millor. Tant de bo ho haguessin sabut!

وَلَوْ اَنَّهُمْ اٰمَنُوْا وَاتَّقَوْا لَمَثُوْبَةٌ
مِّنْ عِنْدِ اللّٰهِ خَيْرٌ ؕ لَوْ كَانُوْا
يَعْلَمُوْنَ ﴿١٠٤﴾ ع ١٢

R. 13.

105. Oh creients! No digueu *al Profeta*, "escolta'ns", sinó "observa´ns" i escolteu. I per als incrèduls hi haurà un dolorós càstig.

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَقُوْلُوْا رَاعِنَا
وَقُوْلُوا انْظُرْنَا وَاسْمَعُوْا ؕ وَلِلْكٰفِرِيْنَ
عَذَابٌ اَلِيْمٌ ﴿١٠٥﴾

106. Els que no hi creuen d'entre el Poble del Llibre o aquells que associen altres déus *a Al·là* no volen que us enviïn res de bo de part de vostre Senyor, però Al·là escull per a la Seva misericòrdia aquells que vol; i Al·là és generós en extrem.

مَا يَوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَلَا الْمُشْرِكِينَ أَنْ يُنَزَّلَ عَلَيْكُمْ مِنْ خَيْرٍ مِنْ رَبِّكُمْ ۗ وَاللَّهُ يَخْتَصُّ بِرَحْمَتِهِ مَنْ يَشَاءُ ۚ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿١٠٦﴾

107. Si abroguem o fem que s'oblidi qualsevol Senyal, portem un altre de millor o semblant. És que no sabeu que Al·là té el poder de fer tot el que li plau?

مَا نَنْسَخْ مِنْ آيَةٍ أَوْ نُنْسِهَا نَأْتِ بِخَيْرٍ مِنْهَا أَوْ مِثْلِهَا ۗ أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٠٧﴾

108. És que no sabeu que el Regne dels Cels i la Terra pertany només a Al·là? I fora d'Al·là no teniu cap altre protector o defensor.

أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۗ وَمَا لَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿١٠٨﴾

109. Voleu interrogar el Missatger que us ha estat enviat, tal com abans vau interrogar Moisès? I qui canvia la fe per la incredulitat evidentment s'ha apartat del camí del camí recte.

أَمْ تُرِيدُونَ أَنْ تَسْأَلُوا رَسُولَكُمْ كَمَا سُئِلَ مُوسَىٰ مِنْ قَبْلُ ۗ وَمَنْ يَتَبَدَّلِ الْكُفْرَ بِالْإِيمَانِ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿١٠٩﴾

110. Molts del Poble del Llibre s'estimarien, *només* per l'enveja que senten les seves ànimes, convertir-vos en incrèduls després d'haver cregut, i després de veure com a evident la veritat. Però perdoneu-los i aparteu-vos-*en*, fins que Al·là porti el seu decret. En veritat, Al·là té el poder de fer tot el que li plagui.

وَدَّ كَثِيرٌ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَوْ يَرُدُّونَكُمْ مِنْ بَعْدِ إِيمَانِكُمْ كُفَّارًا حَسَدًا مِنْ عِنْدِ أَنْفُسِهِمْ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْحَقُّ ۖ فَاعْفُوا وَاصْفَحُوا حَتَّىٰ يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ ۗ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١١٠﴾

111. I observeu la Pregària i pagueu *el Zakat*; i tot el bé que hàgiu fet abans envers vosaltres mateixos, en Al·là el trobareu; en veritat, Al·là veu tot el que feu.

وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ ۚ وَمَا تُقَدِّمُوا لِأَنْفُسِكُمْ مِنْ خَيْرٍ تَجِدُوهُ عِنْدَ اللَّهِ ۗ إِنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١١١﴾

112. I diuen: "Ningú no entrarà al Cel, si no és jueu o cristià". Aquests són els seus desitjos en va. Digueu-los: "Demostreu-ho, si sou veritables".

وَقَالُوا لَنْ يَدْخُلَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَنْ كَانَ هُودًا أَوْ نَصَارَىٰ ۗ تِلْكَ أَمَانِيُّهُمْ ۗ قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١١٢﴾

113. No! Aquell que sotmeti totalment la seva intenció a Al·là i faci el bé, tindrà la seva recompensa amb el Senyor. No li *sobrevindrà* cap por, ni tampoc no patirà cap aflicció.

بَلَىٰ مَنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَلَهُ أَجْرُهُ عِنْدَ رَبِّهِ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿١١٣﴾

R.14.

114. I els jueus diuen: "Els Cristians no es fonamenten en res", i els Cristians diuen: "Els jueus no es fonamenten en res", encara que *tots dos* llegeixen *el mateix* Llibre. I el mateix que diuen ells, ho van dir aquells que no tenien coneixement. Però Al·là jutjarà entre ells, el Dia de la Resurrecció, en relació amb les seves diferències.

وَقَالَتِ الْيَهُودُ لَيْسَتِ النَّصَارَىٰ عَلَىٰ شَيْءٍ وَقَالَتِ النَّصَارَىٰ لَيْسَتِ الْيَهُودُ عَلَىٰ شَيْءٍ وَهُمْ يَتْلُونَ الْكِتَابَ ۗ كَذَٰلِكَ قَالَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ مِثْلَ قَوْلِهِمْ ۚ فَاللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿١١٤﴾

115. I hi ha algú més injust que aquell que prohibeix que el nom d'Al·là es glorifiqui en els temples d'Al·là i li busca la ruïna? Era convenient que aquests només poguessin entrar-hi amb temença. Sobre ells caurà la ignomínia en aquest món; i per al pròxim, se'ls reserva un greu càstig.

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ مَنَعَ مَسَاجِدَ اللَّهِ أَنْ يُذْكَرَ فِيهَا اسْمُهُ وَسَعَىٰ فِي خَرَابِهَا ۚ أُولَٰئِكَ مَا كَانَ لَهُمْ أَنْ يَدْخُلُوهَا إِلَّا خَائِفِينَ ۚ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١١٥﴾

116. A Al·là pertanyen l'Orient i l'Occident; per això, allà on us gireu, allà estarà el rostre d'Al·là. En veritat, Al·là és Generós, Omniscient.

وَلِلَّهِ الْمَشْرِقُ وَالْمَغْرِبُ ۚ فَأَيْنَمَا تُوَلُّوا فَثَمَّ وَجْهُ اللَّهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿١١٦﴾

117. I diuen: "Al·là ha pres *per a Ell* un fill". Beneït sigui! No, tot el que hi

وَقَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا ۗ سُبْحَانَهُ ۖ بَلْ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ كُلٌّ لَهُ

ha als Cels i a la Terra Li pertany. A Ell tot l'obeeix.

قَانِتُوْنَ ﴿١١٧﴾

118. *Ell és* l'Originador dels Cels i la Terra. Quan decreta alguna cosa, només li cal dir: "Que sigui!" i és.

بَدِيْعُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ؕ وَاِذَا قَضٰٓى
اَمْرًا فَاِنَّمَا يَقُوْلُ لَهٗ كُنْ فَيَكُوْنُ ﴿١١٨﴾

119. I els que no tenen coneixement diuen: "Per què no ens parla Al·là o ens envia un Senyal?" El mateix van dir els que el van precedir, de manera semblant al que diuen. Els seus cors s'assemblen. Certament, hem fet palesos els Senyals a un poble que hi creu fermament.

وَقَالَ الَّذِيْنَ لَا يَعْلَمُوْنَ لَوْلَا يُكَلِّمُنَا
اللّٰهُ اَوْ تَاْتِيْنَآ اٰيَةٌ ؕ كَذٰلِكَ قَالَ
الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ مِّثْلَ قَوْلِهِمْ ؕ
تَشَابَهَتْ قُلُوْبُهُمْ ؕ قَدْ بَيَّنَّا
الْاٰيٰتِ لِقَوْمٍ يُّوْقِنُوْنَ ﴿١١٩﴾

120. T'hem enviat amb la Veritat, com a portador de bones noves i perquè els avisis. I no se't preguntarà pels qui viuen a l'infern.

اِنَّآ اَرْسَلْنٰكَ بِالْحَقِّ بَشِيْرًا وَّنَذِيْرًا ۙ
وَّلَا تُسْـَٔلُ عَنْ اَصْحٰبِ الْجَحِيْمِ ﴿١٢٠﴾

121. I els jueus no estaran gens satisfets amb tu, ni tampoc els cristians, tret que segueixis la seva religió. Digueu-los: "En veritat, l'orientació d'Al·là és l'única", i si segueixes els seus desitjos perversos després del coneixement que has rebut, en Al·là no tindràs cap amic o protector.

وَلَنْ تَرْضٰى عَنْكَ الْيَهُوْدُ وَلَا النَّصٰرٰى
حَتّٰى تَتَّبِعَ مِلَّتَهُمْ ؕ قُلْ اِنَّ هُدَى اللّٰهِ
هُوَ الْهُدٰى ؕ وَلَئِنِ اتَّبَعْتَ اَهْوَآءَهُمْ
بَعْدَ الَّذِيْ جَآءَكَ مِنَ الْعِلْمِ ۙ مَا لَكَ
مِنَ اللّٰهِ مِنْ وَّلِيٍّ وَّلَا نَصِيْرٍ ﴿١٢١﴾

122. Aquells a qui hem lliurat el Llibre, el segueixen tal com cal seguir-lo; són ells els que hi creuen. I aquells que no hi creuen, seran els perdedors.

اَلَّذِيْنَ اٰتَيْنٰهُمُ الْكِتٰبَ يَتْلُوْنَهٗ حَقَّ
تِلَاوَتِهٖ ؕ اُولٰٓئِكَ يُؤْمِنُوْنَ بِهٖ ؕ وَمَنْ
يَّكْفُرْ بِهٖ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْخٰسِرُوْنَ ﴿١٢٢﴾

R.15.

123. Oh, Fills d'Israel! Recordeu-vos dels favors que us vaig atorgar i que us vaig erigir per damunt de tots els altres pobles.

يٰبَنِيْٓ اِسْرَآءِيْلَ اذْكُرُوْا نِعْمَتِيَ الَّتِيْٓ
اَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَاَنِّيْ فَضَّلْتُكُمْ عَلَى
الْعٰلَمِيْنَ ﴿١٢٣﴾

124. I temeu el dia en què cap ànima no podrà ocupar el lloc d'una altra ànima, ni s'acceptarà cap rescat per ella, ni cap intercessió serà vàlida, ni rebran cap ajut.

وَاتَّقُوا يَوْمًا لَّا تَجْزِي نَفْسٌ عَن نَّفْسٍ شَيْئًا وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا عَدْلٌ وَلَا تَنفَعُهَا شَفَاعَةٌ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿١٢٣﴾

125. I *recordeu-vos de* quan el Senyor posà a prova Abraham donant-li certes ordres que ell complí. Va dir: "Faré de tu el Guia dels homes". *Abraham* preguntà: "I entre els meus descendents?". Ell va respondre: "El meu pacte no abasta els transgressors".

وَإِذِ ابْتَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ رَبُّهُ بِكَلِمَاتٍ فَأَتَمَّهُنَّ ۖ قَالَ إِنِّي جَاعِلُكَ لِلنَّاسِ إِمَامًا ۖ قَالَ وَمِن ذُرِّيَّتِي ۖ قَالَ لَا يَنَالُ عَهْدِي الظَّالِمِينَ ﴿١٢٤﴾

126. I *recordeu-vos de* quan vam fer de la Casa un indret de reunió per a la humanitat i *un lloc* segur i ocupeu vosaltres el d'Abraham com a lloc de Pregària. I vam manar Abraham i Ismael, *tot dient-los*: "Purifiqueu Casa Meva per als que facin el circuit i aquells que *hi* rauen per devoció i els que s'hi inclinen i s'hi agenollen *en senyal de Pregària*".

وَإِذْ جَعَلْنَا الْبَيْتَ مَثَابَةً لِّلنَّاسِ وَأَمْنًا ۖ وَاتَّخِذُوا مِن مَّقَامِ إِبْرَاهِيمَ مُصَلًّى ۖ وَعَهِدْنَا إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ أَن طَهِّرَا بَيْتِيَ لِلطَّائِفِينَ وَالْعَاكِفِينَ وَالرُّكَّعِ السُّجُودِ ﴿١٢٥﴾

127. I *recordeu-vos de* quan Abraham va dir: "Senyor, fes que aquesta sigui una ciutat de pau i proveeix de fruits aquells dels seus habitants que creguin en Al·là i en l'Últim Dia". Ell digué: "I també durant cert temps concediré *també* els Meus beneficis a aquell que no hi cregui, després l'abocaré al càstig del Foc i a un malaurat destí!".

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ هَٰذَا بَلَدًا آمِنًا وَارْزُقْ أَهْلَهُ مِنَ الثَّمَرَاتِ مَنْ آمَنَ مِنْهُم بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ۖ قَالَ وَمَن كَفَرَ فَأُمَتِّعُهُ قَلِيلًا ثُمَّ أَضْطَرُّهُ إِلَىٰ عَذَابِ النَّارِ ۖ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿١٢٦﴾

128. I *recordeu-vos de* quan Abraham i Ismael van erigir els fonaments de la Casa, *tot demanant*: "Senyor, accepta-*ho* de part nostra, perquè Tu ets qui tot ho sent, qui tot ho sap";

وَإِذْ يَرْفَعُ إِبْرَاهِيمُ الْقَوَاعِدَ مِنَ الْبَيْتِ وَإِسْمَاعِيلُ ۖ رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا ۖ إِنَّكَ أَنتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿١٢٧﴾

129. "Senyor, fes que ens sotmetem davant Teu i que els nostres descendents també se sotmetin a Tu. I mostra'ns les formes de culte, i gira't cap a nosaltres amb misericòrdia, perquè Tu ets Remissori *amb compassió* i Misericordiós.

رَبَّنَا وَاجْعَلْنَا مُسْلِمَيْنِ لَكَ وَمِنْ
ذُرِّيَّتِنَآ اُمَّةً مُّسْلِمَةً لَّكَ ۪ وَاَرِنَا
مَنَاسِكَنَا وَتُبْ عَلَيْنَا ۚ اِنَّكَ اَنْتَ
التَّوَّابُ الرَّحِيْمُ ﴿۱۲۹﴾

130. "I Senyor, fes que entre ells sorgeixi un Missatger, que els reciti els Teus Senyals i els ensenyi el Llibre i la Saviesa i que els purifiqui. En veritat, Tu ets el Poderós, el Savi.

رَبَّنَا وَابْعَثْ فِيْهِمْ رَسُوْلًا مِّنْهُمْ
يَتْلُوْا عَلَيْهِمْ اٰيٰتِكَ وَيُعَلِّمُهُمُ
الْكِتٰبَ وَالْحِكْمَةَ وَيُزَكِّيْهِمْ ۭ اِنَّكَ اَنْتَ
الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ ﴿۱۳۰﴾ ١٥ ع ٨ ١٥

R.16.

131. I qui s'apartarà de la religió d'Abraham, sinó aquell que és insensat? A ell vam triar-lo en aquest món i en el pròxim ell estarà certament entre els justos.

وَمَنْ يَّرْغَبُ عَنْ مِّلَّةِ اِبْرٰهٖمَ اِلَّا مَنْ
سَفِهَ نَفْسَهٗ ۭ وَلَقَدِ اصْطَفَيْنٰهُ فِي الدُّنْيَا ۚ
وَاِنَّهٗ فِي الْاٰخِرَةِ لَمِنَ الصّٰلِحِيْنَ ﴿۱۳۱﴾

132. Quan el Senyor va dir-li: "Sotmeteu-vos", ell digué: M'he sotmès al Senyor dels mons".

اِذْ قَالَ لَهٗ رَبُّهٗٓ اَسْلِمْ ۙ قَالَ اَسْلَمْتُ
لِرَبِّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿۱۳۲﴾

133. El mateix va ordenar Abraham als seus fills -i així *ho féu* Jacob-, *tot dient*: Oh, Fills meus! Realment, Al·là ha triat aquesta religió per a vosaltres. Així doncs, no deixeu que us pervingui la mort, tret de quan esteu en estat de submissió".

وَوَصّٰى بِهَآ اِبْرٰهٖمُ بَنِيْهِ وَيَعْقُوْبُ ۭ يٰبَنِيَّ
اِنَّ اللّٰهَ اصْطَفٰى لَكُمُ الدِّيْنَ فَلَا
تَمُوْتُنَّ اِلَّا وَاَنْتُمْ مُّسْلِمُوْنَ ﴿۱۳۳﴾

134. Éreu presents quan la mort li sobrevingué a Jacob i digué als seus fills: "A qui venerareu després de mi"? Ells van respondre: "Venerarem el teu Déu, el Déu dels teus pares, Abraham, Ismael i Isaac, el Déu Únic; i a Ell ens hi sotmetem"

اَمْ كُنْتُمْ شُهَدَآءَ اِذْ حَضَرَ يَعْقُوْبَ
الْمَوْتُ ۙ اِذْ قَالَ لِبَنِيْهِ مَا تَعْبُدُوْنَ مِنْ
بَعْدِيْ ۭ قَالُوْا نَعْبُدُ اِلٰهَكَ وَاِلٰهَ
اٰبَآئِكَ اِبْرٰهٖمَ وَاِسْمٰعِيْلَ وَاِسْحٰقَ
اِلٰهًا وَّاحِدًا ۚ وَّنَحْنُ لَهٗ مُسْلِمُوْنَ ﴿۱۳۴﴾

135. Són un poble que ja ha passat, a ells els correspon el que van guanyar,

تِلْكَ اُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ ۚ لَهَا مَا كَسَبَتْ

i a vosaltres us correspondrà el que guanyeu; i no sereu interrogats pel que ells van fer.

وَلَكُم مَّا كَسَبْتُمْ وَلَا تُسْأَلُونَ عَمَّا
كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٥﴾

136. I ells diuen: "Sigueu jueus o cristians per ser ben guiats". Digueu: "No, *seguiu vosaltres* la religió d'Abraham que sempre va inclinar-se *davant* Déu; no fou d'aquells que posen déus a *l'alçada* de Déu".

وَقَالُوا كُونُوا هُودًا أَوْ نَصَارَىٰ تَهْتَدُوا ۗ
قُلْ بَلْ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا ۖ وَ
مَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٣٦﴾

137. Digueu: "Creiem en Al·là i en el que se'ns ha revelat, i en el que va ser revelat a Abraham i a Ismael, i a Isaac, i a Jacob i als *seus* fills, i el que va ser donat a Moisès i a Jesús, i el que va ser donat *a tots els altres* Profetes, de part del seu Senyor. Nosaltres no fem cap diferència entre ells, i a Ell ens sotmetem.

قُولُوا آمَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْنَا وَمَا
أُنزِلَ إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ
وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ وَمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ وَ
عِيسَىٰ وَمَا أُوتِيَ النَّبِيُّونَ مِن رَّبِّهِمْ لَا
نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُ
مُسْلِمُونَ ﴿١٣٧﴾

138. I si ells hi creuen com vosaltres heu cregut, llavors estan veritablement ben guiats; però si es fan enrere, llavors no fan *altra cosa que* crear un cisma, i segurament Al·là serà suficient contra ells, perquè Ell és qui tot ho sent, qui tot ho sap.

فَإِنْ آمَنُوا بِمِثْلِ مَا آمَنتُم بِهِ فَقَدِ
اهْتَدَوا ۖ وَّإِن تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا هُمْ
فِي شِقَاقٍ ۖ فَسَيَكْفِيكَهُمُ اللَّهُ ۚ وَهُوَ
السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿١٣٨﴾

139. *Digueu: "Nosaltres adoptarem* la religió d'Al·là; i qui és millor que Al·là per ensenyar-la?, i només l'adorem a Ell".[3]

صِبْغَةَ اللَّهِ ۖ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ صِبْغَةً ۖ
وَنَحْنُ لَهُ عَابِدُونَ ﴿١٣٩﴾

140. Digues: discutireu amb nosaltres per Al·là, quan Ell és el nostre Senyor i el vostre? I per a nosaltres són les nostres obres i per a vosaltres, les vostres. I només d'Ell en som sincerament devots".

قُلْ أَتُحَاجُّونَنَا فِي اللَّهِ وَهُوَ رَبُّنَا وَ
رَبُّكُمْ وَلَنَا أَعْمَالُنَا وَلَكُمْ أَعْمَالُكُمْ
وَنَحْنُ لَهُ مُخْلِصُونَ ﴿١٤٠﴾

---

[3] La religió d'Al·là no significa que Déu segueixi cap religió. Només vol dir una religió revelada per Déu

141. Dieu que Abraham, Ismael, Isaac, Jacob i els *seus* fills eren jueus i cristians? Digueu: "Sabeu més que Al·là? I hi ha algú més injust que aquell que amaga el testimoni rebut d'Al·là? I Al·là no ignora el que feu".

أَمْ تَقُوْلُوْنَ إِنَّ إِبْرٰهٖمَ وَإِسْمٰعِيْلَ وَ
إِسْحٰقَ وَيَعْقُوْبَ وَالْأَسْبَاطَ كَانُوْا
هُوْدًا أَوْ نَصٰرٰى ۚ قُلْ ءَأَنْتُمْ أَعْلَمُ
أَمِ اللّٰهُ ۚ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَتَمَ
شَهَادَةً عِنْدَهٗ مِنَ اللّٰهِ ۚ وَمَا اللّٰهُ
بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُوْنَ ﴿١٤١﴾

142. Aquell és un poble que ja ha desaparegut. A ells els correspon el que van guanyar i a vosaltres us correspondrà el que guanyareu; i no sereu interrogats pel que ells van fer.

تِلْكَ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ ۚ لَهَا مَا
كَسَبَتْ وَلَكُمْ مَّا كَسَبْتُمْ ۚ وَلَا
١٤ ع ١٦ ١٤ تُسْأَلُوْنَ عَمَّا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ﴿١٤٢﴾

R.17.

PART 2

143. Els insensats d'entre el poble diran: "Què els ha apartat de la Kibla que seguien?" Digueu-los: "A Al·là pertany l'Orient i l'Occident. Ell guia pel camí recte aquell que li plau".

الجزء ٢ سَيَقُوْلُ السُّفَهَآءُ مِنَ النَّاسِ مَا
وَلّٰىهُمْ عَنْ قِبْلَتِهِمُ الَّتِيْ كَانُوْا
عَلَيْهَا ۚ قُلْ لِّلّٰهِ الْمَشْرِقُ وَالْمَغْرِبُ ۚ
يَهْدِيْ مَنْ يَّشَآءُ إِلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ ﴿١٤٣﴾

144. I així us vam convertir en una nació exalçada, perquè poguéssiu esdevenir guardians dels homes, i perquè el Missatger *de Déu* pogués ser el vostre guardià. I Nosaltres no vam fixar la Kibla que vau seguir, sinó per distingir aquell qui segueix el Missatger *de Déu* d'aquell que prefereix tornar sobre els seus passos. I això és prou difícil, tret per a aquells que Al·là ha guiat. I no pertoca a Al·là fer-vos perdre la fe en va: certament, Al·là és Compassiu i Misericordiós amb la gent.

وَكَذٰلِكَ جَعَلْنٰكُمْ أُمَّةً وَّسَطًا
لِّتَكُوْنُوْا شُهَدَآءَ عَلَى النَّاسِ وَيَكُوْنَ
الرَّسُوْلُ عَلَيْكُمْ شَهِيْدًا ۗ وَمَا جَعَلْنَا
الْقِبْلَةَ الَّتِيْ كُنْتَ عَلَيْهَآ إِلَّا لِنَعْلَمَ
مَنْ يَّتَّبِعُ الرَّسُوْلَ مِمَّنْ يَّنْقَلِبُ عَلٰى
عَقِبَيْهِ ۚ وَإِنْ كَانَتْ لَكَبِيْرَةً إِلَّا عَلَى
الَّذِيْنَ هَدَى اللّٰهُ ۚ وَمَا كَانَ اللّٰهُ
لِيُضِيْعَ إِيْمَانَكُمْ ۚ إِنَّ اللّٰهَ بِالنَّاسِ
لَرَءُوْفٌ رَّحِيْمٌ ﴿١٤٤﴾

145. En veritat, veiem com dirigeixes sovint el teu rostre cap al cel; certament, et farem tornar a la Kibla que més t'agradi. Així, doncs, dirigeix el teu rostre cap a la Mesquita

قَدْ نَرٰى تَقَلُّبَ وَجْهِكَ فِي السَّمَآءِ ۚ
فَلَنُوَلِّيَنَّكَ قِبْلَةً تَرْضٰهَا ۪ فَوَلِّ وَجْهَكَ
شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ ۚ وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ
فَوَلُّوْا وُجُوْهَكُمْ شَطْرَهٗ ۚ وَإِنَّ الَّذِيْنَ

Sagrada, i allà on sigueu dirigiu cap a ella els vostres rostres. I aquells que se'ls ha lliurat el Llibre saben que aquesta és la veritat del seu Senyor; i Al·là no ignora el que fan.

أُوْتُوا الْكِتٰبَ لَيَعْلَمُوْنَ اَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ
رَّبِّهِمْ ؕ وَ مَا اللّٰهُ بِغَافِلٍ عَمَّا
يَعْمَلُوْنَ ﴿١٤٥﴾

146. I encara que mostressis tots el Senyals a qui va lliurar-se el Llibre, mai no seguiran la teva Kibla; ni tu seguiràs la Kibla d'ells, ni tampoc cap d'ells no seguiria la Kibla dels altres. I si seguissis els seus desitjos després del coneixement que se has rebut, llavors segurament et trobaries entre els transgressors.

وَلَئِنْ اَتَيْتَ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ
بِكُلِّ اٰيَةٍ مَّا تَبِعُوْا قِبْلَتَكَ ۚ وَمَا اَنْتَ
بِتَابِعٍ قِبْلَتَهُمْ ۚ وَمَا بَعْضُهُمْ بِتَابِعٍ
قِبْلَةَ بَعْضٍ ؕ وَلَئِنِ اتَّبَعْتَ اَهْوَآءَهُمْ
مِّنْ بَعْدِ مَا جَآءَكَ مِنَ الْعِلْمِ ۙ اِنَّكَ
اِذًا لَّمِنَ الظّٰلِمِيْنَ ﴿١٤٦﴾

147. Aquells a qui hem lliurat el Llibre el reconeixen igual que reconeixen els seus fills, però alguns d'ells amaguen a dretes la veritat.[4]

اَلَّذِيْنَ اٰتَيْنٰهُمُ الْكِتٰبَ يَعْرِفُوْنَهٗ كَمَا
يَعْرِفُوْنَ اَبْنَآءَهُمْ ؕ وَاِنَّ فَرِيْقًا مِّنْهُمْ
لَيَكْتُمُوْنَ الْحَقَّ وَهُمْ يَعْلَمُوْنَ ﴿١٤٧﴾

148. És la veritat del teu Senyor; per tant, no siguis d'aquells que dubten.

اَلْحَقُّ مِنْ رَّبِّكَ فَلَا تَكُوْنَنَّ مِنَ
الْمُمْتَرِيْنَ ﴿١٤٨﴾

R.18.

149. I cadascú es proposa una fita a la que dedica *tota* la seva atenció. Rivalitzeu, doncs, entre vosaltres per les bones obres. Allà on sigueu, Al·là us aplegarà a tots. Certament, Al·là té poder per fer tot el que vol.

وَلِكُلٍّ وِّجْهَةٌ هُوَ مُوَلِّيْهَا فَاسْتَبِقُوا
الْخَيْرٰتِ ؕ اَيْنَ مَا تَكُوْنُوْا يَاْتِ بِكُمُ
اللّٰهُ جَمِيْعًا ؕ اِنَّ اللّٰهَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ
قَدِيْرٌ ﴿١٤٩﴾

150. I surtis d'on surtis, dirigeix el teu rostre cap a la Mesquita Sagrada; perquè aquesta és la veritat procedent

وَمِنْ حَيْثُ خَرَجْتَ فَوَلِّ وَجْهَكَ
شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ ؕ وَاِنَّهٗ لَلْحَقُّ مِنْ
رَّبِّكَ ؕ وَمَا اللّٰهُ بِغَافِلٍ عَمَّا

[4] La paraula "lo" es refereix en primer lloc als signes de veritat que observen en la conducta del Sant Profeta, la pau sigui amb ell. És evident que és una persona divina perquè mostra els atributs de Déu. De la mateixa manera que reconeixen els seus propis fills a través dels signes i petges del seu propi caràcter, presents en ells, i saben que veritablement els pertanyen; de la mateixa manera, un home de Déu es pot reconèixer pels atributs de Déu evidenciats en la seva conducta i manera de viure.

del teu Senyor. I Al·là no ignora el que feu.

تَعْمَلُونَ ﴿١٥٠﴾

151. I vinguis d'on vinguis, dirigeix el teu rostre cap a la Mesquita Sagrada; i allà on sigueu, dirigiu els vostres rostres envers ella, perquè la gent no pugui presentar cap argument en contra vostra, tret dels que són injustos

-per la qual cosa no els heu de témer a ells, sinó a Mi- i perquè pugui perfeccionar per a vosaltres els Meus dons, i pugueu ser guiats amb rectitud.

وَمِنْ حَيْثُ خَرَجْتَ فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ ۚ وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَيْكُمْ حُجَّةٌ إِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ فَلَا تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِي وَلِأُتِمَّ نِعْمَتِي عَلَيْكُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٥١﴾

152. I així us vam enviar un Missatger de entre vosaltres mateixos, el qual us recita els Nostres Senyals, i us purifica i us ensenya el Llibre i la Saviesa, i us ensenya allò que no sabíeu.

كَمَا أَرْسَلْنَا فِيكُمْ رَسُولًا مِنْكُمْ يَتْلُوا عَلَيْكُمْ آيَاتِنَا وَيُزَكِّيكُمْ وَيُعَلِّمُكُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُعَلِّمُكُمْ مَا لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ ﴿١٥٢﴾

153. Per tant, recordeu-vos de Mi *i Jo* em recordaré de vosaltres; i estigueu-me agraïts i no sigueu ingrats amb Mi.

فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ وَاشْكُرُوا لِي وَلَا تَكْفُرُونِ ﴿١٥٣﴾

R.19.

154. Oh, vosaltres, els que creieu! Cerqueu ajut amb paciència i Pregària; certament, Al·là és amb els constants.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ ۚ إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿١٥٤﴾

155. I no digueu d'aquells que van caure per la causa d'Al·là que són morts; no, són vius, només que no us n'adoneu.

وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ يُقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتٌ ۚ بَلْ أَحْيَاءٌ وَلَٰكِنْ لَا تَشْعُرُونَ ﴿١٥٥﴾

156. I us posarem a prova amb una mica de temença i de fam, i amb la pèrdua de riqueses, de vides i de fruits; però doneu la bona nova als pacients.

وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ بِشَيْءٍ مِنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ وَنَقْصٍ مِنَ الْأَمْوَالِ وَالْأَنْفُسِ وَالثَّمَرَاتِ ۗ وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ ﴿١٥٦﴾

157. Aquells que, quan una desgràcia els afligeix, diuen: "En veritat, pertanyem Al·là i a Ell hi tornarem.

الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُم مُّصِيبَةٌ قَالُوا
إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴿١٥٧﴾

158. Són aquests qui reben les benediccions del Senyor i la Seva misericòrdia, i són ells els que són guiats per camí recte.

أُولَٰئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَ
رَحْمَةٌ ۖ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُهْتَدُونَ ﴿١٥٨﴾

159. Certament, Al-Safa i Al-Marwa es troben entre els Senyals d'Al·là. No és, per tant, pecat que algú vagi en peregrinació cap a la Casa o faci la 'Umrah, donant voltes al voltant de les dues. I aquells que fan el bé més enllà del que és obligatori, han de saber que en veritat Al·là és Apreciatiu i Omniscient.

إِنَّ الصَّفَا وَالْمَرْوَةَ مِن شَعَائِرِ اللَّهِ ۖ
فَمَنْ حَجَّ الْبَيْتَ أَوِ اعْتَمَرَ فَلَا جُنَاحَ
عَلَيْهِ أَن يَطَّوَّفَ بِهِمَا ۚ وَمَن تَطَوَّعَ
خَيْرًا فَإِنَّ اللَّهَ شَاكِرٌ عَلِيمٌ ﴿١٥٩﴾

160. Aquells que amaguen allò que els hem enviat en forma de Senyals i de guia, després d'haver-ho deixat ben clar per a la gent en el Llibre, aquests són els que Al·là maleeix i així els *maleeixin* aquells que maleeixen.

إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنزَلْنَا مِنَ
الْبَيِّنَاتِ وَالْهُدَىٰ مِن بَعْدِ مَا بَيَّنَّاهُ
لِلنَّاسِ فِي الْكِتَابِ ۙ أُولَٰئِكَ يَلْعَنُهُمُ
اللَّهُ وَيَلْعَنُهُمُ اللَّاعِنُونَ ﴿١٦٠﴾

161. Però aquells que es penedeixen i s'esmenen, i declaren obertament *la veritat*, a ells Em dirigiré amb el perdó, i Jo sóc qui perdona sovint *amb compassió* i El Misericordiós.

إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَبَيَّنُوا
فَأُولَٰئِكَ أَتُوبُ عَلَيْهِمْ ۚ وَأَنَا التَّوَّابُ
الرَّحِيمُ ﴿١٦١﴾

162. Aquells que no hi creuen i moren essent incrèduls, sobre ells caurà la maledicció d'Al·là, dels àngels i dels homes, tots plegats.

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَمَاتُوا وَهُمْ كُفَّارٌ
أُولَٰئِكَ عَلَيْهِمْ لَعْنَةُ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ
وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿١٦٢﴾

163. Romandran al seu dessota. El càstig no se'ls alleujarà ni se'ls concedirà cap respir.

خَالِدِينَ فِيهَا ۖ لَا يُخَفَّفُ عَنْهُمُ
الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿١٦٣﴾

164. I el vostre Déu és un Déu Únic. No n'hi ha cap tret d'Ell, el Clement, el Misericordiós.

وَإِلٰهُكُمْ إِلٰهٌ وَّاحِدٌ ۚ لَآ إِلٰهَ إِلَّا هُوَ الرَّحْمٰنُ
الرَّحِيْمُ ﴿١٦٣﴾ ع ١٩

R.20.

165. En veritat, en la creació del cels i de la terra i en l'alternança entre nit i dia, i en les naus que solquen els mars amb tot el que és útil per als homes, i en l'aigua que Al·là envia del cel amb la que reviu la terra després de ser morta, tot escampant-hi tota mena de bèsties, i en el canvi de vents i els núvols sotmesos al teu servei entre el cel i la terra...en tots ells hi ha Senyals per a la gent que comprèn.

إِنَّ فِيْ خَلْقِ السَّمٰوٰتِ وَ الْأَرْضِ وَ
اخْتِلَافِ الَّيْلِ وَ النَّهَارِ وَ الْفُلْكِ الَّتِيْ
تَجْرِيْ فِي الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ وَ
مَآ أَنْزَلَ اللّٰهُ مِنَ السَّمَآءِ مِنْ مَّآءٍ
فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَ بَثَّ
فِيْهَا مِنْ كُلِّ دَآبَّةٍ وَّ تَصْرِيْفِ
الرِّيٰحِ وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ بَيْنَ السَّمَآءِ
وَالْأَرْضِ لَاٰيٰتٍ لِّقَوْمٍ يَّعْقِلُوْنَ ﴿١٦٤﴾

166. I entre els homes hi ha alguns que agafen per a ells objectes de culte, diferents d'Al·là, estimant-los com haurien d'estimar Al·là. Però aquells que hi creuen són més forts en el *seu amor* per Al·là. I si aquells que són transgressors poguessin veure *ara* el moment en què rebran el càstig, s'*adonarien* que tot el poder pertany a Al·là i que Al·là és sever en el càstig.

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَّتَّخِذُ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ
أَنْدَادًا يُّحِبُّوْنَهُمْ كَحُبِّ اللّٰهِ ۭ وَ
الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا أَشَدُّ حُبًّا لِّلّٰهِ ۭ وَلَوْ يَرَى
الَّذِيْنَ ظَلَمُوْٓا إِذْ يَرَوْنَ الْعَذَابَ ۙ
أَنَّ الْقُوَّةَ لِلّٰهِ جَمِيْعًا ۙ وَّ أَنَّ اللّٰهَ
شَدِيْدُ الْعَذَابِ ﴿١٦٥﴾

167. *Ai! En veritat, segur que se n'adonarien si poguessin veure* el moment en què aquells que eren seguits repudiaran els seus seguidors i observaran el càstig, i tots els mitjans de fugida quedaran tallats.

إِذْ تَبَرَّأَ الَّذِيْنَ اتُّبِعُوْا مِنَ الَّذِيْنَ
اتَّبَعُوْا وَرَأَوُا الْعَذَابَ وَتَقَطَّعَتْ بِهِمُ
الْأَسْبَابُ ﴿١٦٦﴾

168. I els que els seguien diran: "Tant de bo poguéssim tornar, els repudiaríem talment ells ens han repudiat a nosaltres". Així Al·là els mostrarà les seves obres amb gran angoixa per a ells, i no sortiran del Foc.

وَقَالَ الَّذِيْنَ اتَّبَعُوْا لَوْ أَنَّ لَنَا كَرَّةً
فَنَتَبَرَّأَ مِنْهُمْ كَمَا تَبَرَّءُوْا مِنَّا ۭ
كَذٰلِكَ يُرِيْهِمُ اللّٰهُ أَعْمَالَهُمْ
حَسَرٰتٍ عَلَيْهِمْ ۭ وَمَا هُمْ بِخٰرِجِيْنَ
مِنَ النَّارِ ﴿١٦٧﴾ ع ٢٠

R.21

169. Oh, gent! Mengeu del que és lícit i saludable a la terra; i no seguiu les passes de Satanàs; en veritat, ell és per a vosaltres un clar enemic.[5]

يٰۤاَيُّهَا النَّاسُ كُلُوْا مِمَّا فِي الْاَرْضِ
حَلٰلًا طَيِّبًا ۖ وَّلَا تَتَّبِعُوْا خُطُوٰتِ
الشَّيْطٰنِ ؕ اِنَّهٗ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِيْنٌ ﴿١٦٩﴾

170. Ell només us imposa allò que és dolent i abominable, i us fa dir d'Al·là allò que desconeixeu.

اِنَّمَا يَاْمُرُكُمْ بِالسُّوْٓءِ وَالْفَحْشَآءِ وَاَنْ
تَقُوْلُوْا عَلَى اللّٰهِ مَا لَا تَعْلَمُوْنَ ﴿١٧٠﴾

171. I quan se'ls diu: "Seguiu el que Al·là us ha enviat", diuen: "No, seguirem allò que vam trobar en els nostres pares". Com! Fins i tot si als pares els manca el seny i s'han allunyat del camí recte?

وَاِذَا قِيْلَ لَهُمُ اتَّبِعُوْا مَآ اَنْزَلَ اللّٰهُ
قَالُوْا بَلْ نَتَّبِعُ مَآ اَلْفَيْنَا عَلَيْهِ اٰبَآءَنَا ؕ
اَوَلَوْ كَانَ اٰبَآؤُهُمْ لَا يَعْقِلُوْنَ
شَيْـًٔا وَّلَا يَهْتَدُوْنَ ﴿١٧١﴾

172. I el cas d'aquells que no hi creuen és semblant al d'aquell que crida un altre que només sent crits i cridadisses. *Són* sords, muts i cecs: per això, no raonen.

وَمَثَلُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا كَمَثَلِ الَّذِيْ
يَنْعِقُ بِمَا لَا يَسْمَعُ اِلَّا دُعَآءً وَّنِدَآءً ؕ
صُمٌّۢ بُكْمٌ عُمْيٌ فَهُمْ لَا يَعْقِلُوْنَ ﴿١٧٢﴾

173. Oh, creients! Mengeu de les coses bones de les que us hem proveït i doneu gràcies a Al·là, si és Ell qui adoreu.

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا كُلُوْا مِنْ طَيِّبٰتِ
مَا رَزَقْنٰكُمْ وَاشْكُرُوْا لِلّٰهِ اِنْ كُنْتُمْ
اِيَّاهُ تَعْبُدُوْنَ ﴿١٧٣﴾

174. Ell només us ha prohibit allò que mor per si mateix i la sang i la carn de porc, i allò sobre el que s'hagi invocat un nom diferent del d'Al·là. Però aquell que es vegi obligat per la necessitat, sense ser ni desobedient ni transgressor, aquest quedarà lliure de pecat. En veritat, Al·là és el Més Indulgent, el Misericordiós.

اِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالدَّمَ وَ
لَحْمَ الْخِنْزِيْرِ وَمَآ اُهِلَّ بِهٖ لِغَيْرِ اللّٰهِ ۚ
فَمَنِ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَّلَا عَادٍ فَلَآ
اِثْمَ عَلَيْهِ ؕ اِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿١٧٤﴾

---

[5] La paraula "Tayyib" s'aplica al gust personal, així com a la condició saludable del que ha estat declarat il·lícit. En el primer cas, el mateix menjar que és lícit pot ser beneficiós per a algú i perjudicial per a d'altres a causa de les diferències d'elecció, gust i circumstàncies. En el segon cas, es pot referir a la condició del menjar, indicant que el creients prefereixen menjar allò que no només sigui lícit, sinó que també estigui en condicions bones, sanes i d'aparença.

175. Aquells que amaguen allò que Al·là ha enviat en el Llibre i a canvi en reben un baix preu, ells s'ompliran el ventre només de Foc. Al·là no els parlarà el Dia de la Resurrecció, ni tampoc no els purificarà. I per a ells hi haurà un penós càstig.

إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ
مِنَ الْكِتَابِ وَيَشْتَرُونَ بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا
أُولَٰئِكَ مَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ إِلَّا
النَّارَ وَلَا يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَ
لَا يُزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٧٥﴾

176. Ells són els qui canvien el bon camí per l'error i el perdó pel càstig. Com hauran de resistir el Foc!

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ اشْتَرَوُا الضَّلَالَةَ
بِالْهُدَىٰ وَالْعَذَابَ بِالْمَغْفِرَةِ فَمَا
أَصْبَرَهُمْ عَلَى النَّارِ ﴿١٧٦﴾

177. Això és perquè Al·là ha enviat el Llibre amb la veritat; i certament, aquells que no hi estan d'acord amb el Llibre han anat massa lluny en la seva dissensió.

ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ نَزَّلَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ وَ
إِنَّ الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِي الْكِتَابِ لَفِي
شِقَاقٍ بَعِيدٍ ﴿١٧٧﴾ ع ٢١ ٥

R. 22.

178. La pietat no consisteix a dirigir els vostres rostres cap a Orient o Occident, sinó que és *veritablement* just aquell que creu en Al·là i en l'Últim Dia, i en els àngels i en el Llibre i en els Profetes, i dóna els seus diners per amor a Ell als parents i als orfes, al necessitat i al viatger, i aquells que en demanen per *caritat*, i per a *rescatar* els captius; i aquell qui observa la Pregària i paga *el Zakat*; i aquells que compleixen una promesa quan la fan, i el pacient en la pobresa i en la desgràcia, i *el constant* en temps de guerra; ells són qui han demostrat ser veritables i qui temen Déu.

لَيْسَ الْبِرَّ أَنْ تُوَلُّوا وُجُوهَكُمْ قِبَلَ
الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَلَٰكِنَّ الْبِرَّ مَنْ
آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَالْمَلَائِكَةِ
وَالْكِتَابِ وَالنَّبِيِّينَ وَآتَى الْمَالَ عَلَىٰ حُبِّهِ
ذَوِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسَاكِينَ وَابْنَ
السَّبِيلِ وَالسَّائِلِينَ وَفِي الرِّقَابِ
وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَآتَى الزَّكَاةَ وَ
الْمُوفُونَ بِعَهْدِهِمْ إِذَا عَاهَدُوا وَ
الصَّابِرِينَ فِي الْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ وَ
حِينَ الْبَأْسِ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ صَدَقُوا
وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ ﴿١٧٨﴾

179. Oh creients! Una llei del talió equitativa *en cas* d'homicidi us ha quedat prescrita; l'home lliure per l'home lliure, i l'esclau per l'esclau, i la dona per la dona. Però si algú rep

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ
الْقِصَاصُ فِي الْقَتْلَى الْحُرُّ بِالْحُرِّ وَ
الْعَبْدُ بِالْعَبْدِ وَالْأُنْثَىٰ بِالْأُنْثَىٰ
فَمَنْ عُفِيَ لَهُ مِنْ أَخِيهِ شَيْءٌ فَاتِّبَاعٌ

el perdó pel propi germà, llavors *en el cas de determinar-ne la indemnització* s'haurà de fer amb justesa, i *l'assassí* li haurà de pagar la indemnització amb generositat. Això és un alleujament de part del vostre Senyor i una gràcia. I aquell qui després ho transgredeixi, rebrà un penós càstig.[6]

بِالْمَعْرُوْفِ وَاَدَآءٌ اِلَيْهِ بِاِحْسَانٍ ؕ
ذٰلِكَ تَخْفِيْفٌ مِّنْ رَّبِّكُمْ وَرَحْمَةٌ ؕ
فَمَنِ اعْتَدٰى بَعْدَ ذٰلِكَ فَلَهٗ عَذَابٌ
اَلِيْمٌ ﴿۱۷۹﴾

180. I en la *llei del talió* hi ha vida per a vosaltres. Oh homes d'enteniment!, perquè pugueu gaudir de seguretat.

وَلَكُمْ فِي الْقِصَاصِ حَيٰوةٌ يّٰاُولِي
الْاَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُوْنَ ﴿۱۸۰﴾

181. Per a vosaltres és prescrit que, quan la mort arribi a un de vosaltres, si deixa un gran riquesa, *faci* testament a favors dels pares i parents més propers, actuant amb justesa, aquest és un deure per a aquells que temen Déu.

كُتِبَ عَلَيْكُمْ اِذَا حَضَرَ اَحَدَكُمُ
الْمَوْتُ اِنْ تَرَكَ خَيْرًا ۖۚ اِلْوَصِيَّةُ
لِلْوَالِدَيْنِ وَالْاَقْرَبِيْنَ بِالْمَعْرُوْفِ ۚ
حَقًّا عَلَى الْمُتَّقِيْنَ ﴿۱۸۱﴾

182. I per a aquell que el modifiqui després d'haver-ne tingut notícia, certament el pecat recaurà sobre els que l'han modificat. En veritat, Al·là és qui tot ho sent, l'Omniscient.

فَمَنْۢ بَدَّلَهٗ بَعْدَ مَا سَمِعَهٗ فَاِنَّمَآ
اِثْمُهٗ عَلَى الَّذِيْنَ يُبَدِّلُوْنَهٗ ؕ اِنَّ
اللّٰهَ سَمِيْعٌ عَلِيْمٌ ﴿۱۸۲﴾

183. Però aquell que descobreix en un testador una parcialitat o error, i restableix entre elles la pau (les parts implicades) quedarà lliure de pecat. En veritat, Al·là és el Més Indulgent, el Misericordiós.

فَمَنْ خَافَ مِنْ مُّوْصٍ جَنَفًا اَوْ اِثْمًا
فَاَصْلَحَ بَيْنَهُمْ فَلَآ اِثْمَ عَلَيْهِ ؕ اِنَّ اللّٰهَ
غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿۱۸۳﴾ ع ۲۲ ۶

R. 23.

184. Oh creients! Se us prescriu el dejuni, com fou prescrit a aquells que us han precedit, perquè esdevingueu justos.

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا كُتِبَ عَلَيْكُمُ
الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِكُمْ
لَعَلَّكُمْ تَتَّقُوْنَ ﴿۱۸۴﴾

---

[6] Vol dir que els diners de la indemnització han de ser fixats en la seva quantia i pagats de manera digna i justa pels parents de la persona assassinada.

185. El *dejuni prescrit* ha de durar un nombre fixat de dies, però aquell d'entre vosaltres que estigui malalt o de viatge *haurà de dejunar posteriorment* el mateix nombre de dies; i per a aquells que *només* poden dejunar amb grans dificultats, hi ha una expiació: donar de menjar a un pobre. I qui fa una bona obra, obeint de bon grat, millor per a ell. I el dejuni és bo per a vosaltres, si ho sabéssiu!

أَيَّامًا مَّعْدُودَاتٍ ۚ فَمَن كَانَ مِنكُم
مَّرِيضًا أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ ۚ
وَعَلَى الَّذِينَ يُطِيقُونَهُ فِدْيَةٌ طَعَامُ
مِسْكِينٍ ۖ فَمَن تَطَوَّعَ خَيْرًا فَهُوَ خَيْرٌ
لَّهُ ۚ وَأَن تَصُومُوا خَيْرٌ لَّكُمْ ۖ إِن كُنتُمْ
تَعْلَمُونَ ﴿١٨٥﴾

186. El mes de Ramadà és aquell en què fou enviat l'Alcorà com a guia de la humanitat, amb proves clares de guia i discerniment. Per tant, qualsevol de vosaltres que sigui *a casa* durant aquest mes, deixeu-lo que hi dejuni allà. Però aquell que sigui malalt o de viatge, *haurà de dejunar després* el mateix nombre de dies. Al·là desitja *donar-vos* facilitats i no pas dificultats, i Ell vol que completeu el nombre *de dies* i que exalteu Al·là per haver-vos guiat i perquè sigueu agraïts.

شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ
هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِّنَ الْهُدَىٰ وَ
الْفُرْقَانِ ۚ فَمَن شَهِدَ مِنكُمُ الشَّهْرَ
فَلْيَصُمْهُ ۖ وَمَن كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ
فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ ۗ يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ
الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ وَ
لِتُكْمِلُوا الْعِدَّةَ وَلِتُكَبِّرُوا اللَّهَ عَلَىٰ
مَا هَدَاكُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٨٦﴾

187. I quan els Meus servents us demanin per Mi, *digueu:* "Sóc a prop. Responc la Pregària de qui suplica quan M'invoca. Per tant, haurien d'escoltar-me a Mi i creure en Mi, perquè puguin seguir el camí recte".

وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي
قَرِيبٌ ۖ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا
دَعَانِ ۖ فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي
لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ ﴿١٨٧﴾

188. Us és lícit reunir-vos amb les vostres mullers durant la nit del dejuni. Elles són una vestidura per a vosaltres, i vosaltres sou una vestidura per a elles. Al·là sap que heu estat actuant injustament amb

أُحِلَّ لَكُمْ لَيْلَةَ الصِّيَامِ الرَّفَثُ إِلَىٰ
نِسَائِكُمْ ۚ هُنَّ لِبَاسٌ لَّكُمْ وَأَنتُمْ
لِبَاسٌ لَّهُنَّ ۗ عَلِمَ اللَّهُ أَنَّكُمْ كُنتُمْ
تَخْتَانُونَ أَنفُسَكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْ وَعَفَا

عَنكُمْ ۚ فَالْـَٔـٰنَ بَاشِرُوهُنَّ وَابْتَغُوا مَا كَتَبَ اللّٰهُ لَكُمْ ۠ وَكُلُوا وَاشْرَبُوا حَتّٰى يَتَبَيَّنَ لَكُمُ الْخَيْطُ الْأَبْيَضُ مِنَ الْخَيْطِ الْأَسْوَدِ مِنَ الْفَجْرِ ۠ ثُمَّ أَتِمُّوا الصِّيَامَ إِلَى الَّيْلِ ۚ وَلَا تُبَاشِرُوهُنَّ وَأَنتُمْ عَاكِفُونَ ۙ فِي الْمَسٰجِدِ ۗ تِلْكَ حُدُودُ اللّٰهِ فَلَا تَقْرَبُوهَا ۗ كَذٰلِكَ يُبَيِّنُ اللّٰهُ آيٰتِهِ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿١٨٨﴾

vosaltres mateixos, per la qual cosa ha tornat cap a vosaltres amb misericòrdia i us ha donat consol. Per tant, ara podeu anar amb elles i cercar allò que Al·là us ha manat. I mengeu i beveu fins que el fil blanc de l'aurora es distingeixi del fil negre de la nit. Llavors, completeu el dejuni fins a la nit i no cohabiteu amb elles mentre sigueu per devoció a les mesquites. Aquests són els límits *fixats* per Al·là, per tant no us hi apropeu. Així manifesta Al·là amb claredat els Seus manaments als homes, perquè puguin estar segurs davant el mal.[7]

وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوٰلَكُم بَيْنَكُم بِالْبٰطِلِ وَتُدْلُوا بِهَا إِلَى الْحُكَّامِ لِتَأْكُلُوا فَرِيقًا مِّنْ أَمْوٰلِ النَّاسِ بِالْإِثْمِ وَأَنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٨٩﴾ ع ٢٣

189. I no us devoreu els vostres béns els uns als altres amb falsedat, ni tampoc no els oferiu *com a suborn* a les autoritats per apropiar-vos conscientment i amb injustícia del diner públic.

R.24.

يَسْـَٔلُونَكَ عَنِ الْأَهِلَّةِ ۖ قُلْ هِيَ مَوٰقِيتُ لِلنَّاسِ وَالْحَجِّ ۗ وَلَيْسَ الْبِرُّ بِأَن تَأْتُوا الْبُيُوتَ مِن ظُهُورِهَا وَلٰكِنَّ الْبِرَّ مَنِ اتَّقٰى ۚ وَأْتُوا الْبُيُوتَ مِنْ أَبْوٰبِهَا ۠ وَاتَّقُوا اللّٰهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٩٠﴾

190. I Et pregunten per les llunes noves. Digueu-los: "Serveixen per mesurar el temps, per al *bé general de* la humanitat i per a la Peregrinació". I ser just no vol dir que entreu a les cases pel darrere, sinó que ser *realment* just vol dir témer Déu. I heu d'entrar a les cases per les seves portes i heu de témer Déu per poder prosperar.

وَقٰتِلُوا فِي سَبِيلِ اللّٰهِ الَّذِينَ يُقٰتِلُونَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا ۚ إِنَّ اللّٰهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿١٩١﴾

191. I lluiteu en la causa d'Al·là contra aquells que lluiten contra vosaltres, però sigueu transgressors. En veritat, Al·là no estima els transgressors.

[7] De fet, el fil blanc s'associa amb l'alba, de manera que el significat real seria fins que el fil blanc de l'alba es distingeixi del fil obscur de la nit"

192. I mateu-los allà on els trobeu i expulseu-los d'allà on us hagin expulsat; ja que la persecució és pitjor que l'homicidi. I no lluiteu contra ells *ni dins ni* a prop la Mesquita Sagrada, mentre no us ataquin allí. Però si us ataquen, combateu-los: aquesta és la resposta per als incrèduls.

وَاقْتُلُوهُمْ حَيْثُ ثَقِفْتُمُوهُمْ وَ
أَخْرِجُوهُمْ مِنْ حَيْثُ أَخْرَجُوكُمْ وَ
الْفِتْنَةُ أَشَدُّ مِنَ الْقَتْلِ ۚ وَلَا
تُقَاتِلُوهُمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ
حَتَّىٰ يُقَاتِلُوكُمْ فِيهِ ۚ فَإِنْ قَاتَلُوكُمْ
فَاقْتُلُوهُمْ ۗ كَذَٰلِكَ جَزَاءُ
الْكَافِرِينَ ﴿١٩٢﴾

193. Però si desisteixen, llavors segur que Al·là és el Més Indulgent, el Misericordiós.

فَإِنِ انْتَهَوْا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٩٣﴾

194. I lluiteu contra ells fins que acabi la persecució i *es professi amb total llibertat* la religió d'Al·là. Però si desisteixen, llavors *recordeu que* no és permesa cap hostilitat, excepte contra els agressors.

وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّىٰ لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَ
يَكُونَ الدِّينُ لِلَّهِ ۖ فَإِنِ انْتَهَوْا فَلَا
عُدْوَانَ إِلَّا عَلَى الظَّالِمِينَ ﴿١٩٤﴾

195. *La violació d'un Mes Sagrat ha de ser venjada* en el Mes sagrat; i per a *totes* les coses sagrades hi ha *la llei del* talió. Per tant, aquell que es porti malament amb vosaltres, castigueu-lo pel seu comportament en la mesura en què correspongui segons el seu comportament. I temeu Al·là i sabeu que Al·là és amb aquells que El temen.

الشَّهْرُ الْحَرَامُ بِالشَّهْرِ الْحَرَامِ وَ
الْحُرُمَاتُ قِصَاصٌ ۚ فَمَنِ اعْتَدَىٰ
عَلَيْكُمْ فَاعْتَدُوا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا
اعْتَدَىٰ عَلَيْكُمْ ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا
أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ ﴿١٩٥﴾

196. I gasteu en la causa d'Al·là i no us aboqueu a la ruïna amb les vostres pròpies mans, i feu el bé; en veritat, Al·là estima aquells que fan el bé.

وَأَنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا تُلْقُوا
بِأَيْدِيكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ ۛ وَأَحْسِنُوا ۛ
إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٩٦﴾

197. I completeu el Hall i el 'Umra en honor d'Al·là: però si alguna cosa us ho impedeix, llavors *feu* qualsevol ofrena que tingueu fàcilment a l'abast; i no us rasureu el cap fins que l'ofrena

وَأَتِمُّوا الْحَجَّ وَالْعُمْرَةَ لِلَّهِ ۚ فَإِنْ
أُحْصِرْتُمْ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ ۖ وَلَا
تَحْلِقُوا رُءُوسَكُمْ حَتَّىٰ يَبْلُغَ الْهَدْيُ
مَحِلَّهُ ۚ فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَرِيضًا أَوْ

no arribi al seu destí. I aquell de vosaltres que estigui malalt o tingui algun mal al cap, *haurà de fer* una expiació, dejunant, o donant almoina, o bé amb un sacrifici. Però quan estigueu sans i estalvis, aquell que s'aculli al 'Umrah així com al Hall, *haurà de fer* qualsevol ofrena que pugui obtenir fàcilment Tanmateix, aquell *de vosaltres* que no pugui trobar-ne *cap*, haurà de dejunar tres dies durant la Peregrinació, i set quan torni a casa; això seran els deu dies sencers. Això per aquell que no tingui la família vivint prop de la Mesquita Sagrada. I temeu Al·là i sabeu que és sever en el càstig.

بِهٖٓ اَذًى مِّنْ رَّاْسِهٖ فَفِدْيَةٌ مِّنْ
صِيَامٍ اَوْ صَدَقَةٍ اَوْ نُسُكٍ ۚ فَاِذَآ
اَمِنْتُمْ ۗ فَمَنْ تَمَتَّعَ بِالْعُمْرَةِ اِلَى
الْحَجِّ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ ۚ
فَمَنْ لَّمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلٰثَةِ اَيَّامٍ فِى
الْحَجِّ وَسَبْعَةٍ اِذَا رَجَعْتُمْ ۗ تِلْكَ
عَشَرَةٌ كَامِلَةٌ ۗ ذٰلِكَ لِمَنْ لَّمْ يَكُنْ
اَهْلُهٗ حَاضِرِى الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ ۚ وَ
اتَّقُوا اللّٰهَ وَاعْلَمُوْٓا اَنَّ اللّٰهَ شَدِيْدُ
الْعِقَابِ ﴿١٩٧﴾ ٢٤ ع ٨

R.25.

198. Els mesos del Hall són ben coneguts; així doncs qui decideixi fer la Peregrinació durant aquests mesos *ha de recordar* que no hi ha *d'haver* ni converses grolleres, ni pecats ni discussions durant la Peregrinació. I tot el bé que feu, Al·là el coneix. I proveïu-vos de totes les provisions *que us calguin*, tot i que, en veritat, la pietat n'és la millor. I temeu-me només a Mi, Oh homes d'enteniment!

اَلْحَجُّ اَشْهُرٌ مَّعْلُوْمٰتٌ ۚ فَمَنْ فَرَضَ
فِيْهِنَّ الْحَجَّ فَلَا رَفَثَ وَلَا فُسُوْقَ وَلَا
جِدَالَ فِى الْحَجِّ ۗ وَمَا تَفْعَلُوْا مِنْ
خَيْرٍ يَّعْلَمْهُ اللّٰهُ ؕ وَتَزَوَّدُوْا فَاِنَّ
خَيْرَ الزَّادِ التَّقْوٰى ۫ وَاتَّقُوْنِ يٰٓاُولِى
الْاَلْبَابِ ﴿١٩٨﴾

199. No és pecat que demaneu la generositat del vostre Senyor. Però quan torneu en munió des d'Arafat, recordeu-vos d'Al·là a Mash'rar al-Haram, i recordeu-vos d'Ell perquè Ell us ha guiat, quan abans estàveu entre els esgarriats.

لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ اَنْ تَبْتَغُوْا فَضْلًا مِّنْ
رَّبِّكُمْ ۗ فَاِذَآ اَفَضْتُمْ مِّنْ عَرَفٰتٍ
فَاذْكُرُوا اللّٰهَ عِنْدَ الْمَشْعَرِ الْحَرَامِ ۪
وَاذْكُرُوْهُ كَمَا هَدٰىكُمْ ۚ وَاِنْ
كُنْتُمْ مِّنْ قَبْلِهٖ لَمِنَ الضَّآلِّيْنَ ﴿١٩٩﴾

200. Després torneu en munió d'on així ve la gent, i demaneu perdó a Al·là; en veritat, Déu és el Més Indulgent, el Misericordiós.

ثُمَّ اَفِيْضُوْا مِنْ حَيْثُ اَفَاضَ النَّاسُ
وَاسْتَغْفِرُوا اللّٰهَ ۗ اِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ
رَّحِيْمٌ ﴿٢٠٠﴾

201. I quan hagueu complert la litúrgia dels cultes que us han estat prescrits, celebreu les lloances d'Al·là com ho feu amb les dels vostres pares, o fins i tot encara més. I entre els homes n'hi ha alguns que diuen: "Senyor, concedeix-nos les *coses bones* en aquest món", però aquests no tindran part en el Més Enllà.

فَإِذَا قَضَيْتُم مَّنَاسِكَكُمْ فَاذْكُرُوا اللَّهَ كَذِكْرِكُمْ آبَاءَكُمْ أَوْ أَشَدَّ ذِكْرًا ۗ فَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا وَمَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلَاقٍ ﴿٢٠١﴾

202. I entre ells n'hi ha alguns que diuen: "Senyor, concedeix-nos el bé en aquest món, així com el bé en l'altre món, i guarda'ns del turment del Foc.

وَمِنْهُم مَّن يَقُولُ رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴿٢٠٢﴾

203. Ells tindran una *bona* part, pel que han guanyat. I Al·là s'apressa en els comptes.

أُولَٰئِكَ لَهُمْ نَصِيبٌ مِّمَّا كَسَبُوا ۚ وَاللَّهُ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٢٠٣﴾

204. I recordeu-vos d'Al·là durant el nombre de dies assenyalats; però per a aquell que s'afanya a *marxar* en dos dies, no hi haurà pecat, ni tampoc per a aquell que es queda enrere. *Això és* per a aquell que tem Déu. I temeu Al·là i sabeu que *tots* us reunireu davant Seu.

وَاذْكُرُوا اللَّهَ فِي أَيَّامٍ مَّعْدُودَاتٍ ۚ فَمَن تَعَجَّلَ فِي يَوْمَيْنِ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ وَمَن تَأَخَّرَ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ ۚ لِمَنِ اتَّقَىٰ ۗ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّكُمْ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٢٠٤﴾

205. I entre els homes hi ha algun que amb les seves paraules sobre aquesta vida T'agradaria, i que posa Déu com a testimoni del que hi té al cor, però és el més batusser d'entre els busca-raons.

وَمِنَ النَّاسِ مَن يُعْجِبُكَ قَوْلُهُ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيُشْهِدُ اللَّهَ عَلَىٰ مَا فِي قَلْبِهِ وَهُوَ أَلَدُّ الْخِصَامِ ﴿٢٠٥﴾

206. I quan té autoritat, corre per la terra per crear-hi el desordre i destruir-ne les collites i la progènie *de l'home*; i a Al·là no li agrada el desordre.

وَإِذَا تَوَلَّىٰ سَعَىٰ فِي الْأَرْضِ لِيُفْسِدَ فِيهَا وَيُهْلِكَ الْحَرْثَ وَالنَّسْلَ ۗ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْفَسَادَ ﴿٢٠٦﴾

207. I quan li diuen: "Tem Al·là", l'orgull l'esperona a pecar *encara més.* Així doncs, l'Infern serà la seva suficient recompensa; i en veritat, és un lloc de repòs desagradable.

وَإِذَا قِيلَ لَهُ اتَّقِ اللَّهَ أَخَذَتْهُ
الْعِزَّةُ بِالْإِثْمِ فَحَسْبُهُ جَهَنَّمُ ۚ وَ
لَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿٢٠٧﴾

208. I entre els homes n'hi ha qui es vendria a ell mateix per intentar agradar Al·là, i Al·là és Compassiu amb els *Seus* servents.

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَشْرِي نَفْسَهُ
ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ ۚ وَاللَّهُ رَءُوفٌ
بِالْعِبَادِ ﴿٢٠٨﴾

209. Oh, creients! Accepteu de ple la submissió i no seguiu les passes de Satanàs; certament, és el vostre enemic declarat.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ادْخُلُوا فِي
السِّلْمِ كَافَّةً ۖ وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ
الشَّيْطَانِ ۚ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ ﴿٢٠٩﴾

210. Però si rellisqueu després dels Senyals evidents que us han arribat, llavors sabeu que Al·là és Totpoderós, Savi.

فَإِنْ زَلَلْتُمْ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْكُمُ الْبَيِّنَاتُ
فَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢١٠﴾

211. És que esperen que Al·là arribi a ells en les ombres dels núvols acompanyat d'àngels, i es decideixi la qüestió? I a Al·là és a qui tot hi torna.

هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَهُمُ اللَّهُ فِي
ظُلَلٍ مِنَ الْغَمَامِ وَالْمَلَائِكَةُ وَقُضِيَ
٢٥ ع ١٤ ٩ الْأَمْرُ ۚ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿٢١١﴾

R. 26.

212. Pregunta als Fills d'Israel quants Senyals evidents els vam atorgar. Però aquell que canviï el do d'Al·là després d'haver-lo rebut, ha de saber que en veritat, Al·là és Sever quan castiga.

سَلْ بَنِي إِسْرَائِيلَ كَمْ آتَيْنَاهُمْ مِنْ
آيَةٍ بَيِّنَةٍ ۗ وَمَنْ يُبَدِّلْ نِعْمَةَ اللَّهِ
مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُ فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ
الْعِقَابِ ﴿٢١٢﴾

213. La vida d'aquest món és feta per *semblar* atractiva per als incrèduls, i es burlen dels que creuen. Però els temerosos *de Déu* estaran per sobre d'ells en el Dia de la Resurrecció; i Al·là atorga els *Seus dons* a qui li plau, sense passar comptes.

زُيِّنَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَ
يَسْخَرُونَ مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا ۘ وَ
الَّذِينَ اتَّقَوْا فَوْقَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۗ
وَاللَّهُ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٢١٣﴾

214. La humanitat era moralment uniforme, *llavors van començar les discrepàncies* i per això, Al·là va suscitar els Profetes com a portadors de la bona nova i anunciadors, i va enviar amb ells el Llibre amb la veritat, per poder jutjar entre els homes allò sobre el que discrepaven. *Però llavors van començar a discrepar sobre el Llibre*, i ningú no va diferir sobre aquest, tret d'aquells a qui se'ls va lliurar, després que els van arribar Senyals evidents, només per enveja entre uns i altres. Ara Al·là, amb el seu manament, ha guiat els creients cap a la veritat d'allò que (els incrèduls) discutien. I Al·là guia qui li plau pel camí recte.

كَانَ النَّاسُ أُمَّةً وَّاحِدَةً فَبَعَثَ
اللّٰهُ النَّبِيّٖنَ مُبَشِّرِيْنَ وَمُنْذِرِيْنَ وَ
أَنْزَلَ مَعَهُمُ الْكِتٰبَ بِالْحَقِّ لِيَحْكُمَ
بَيْنَ النَّاسِ فِيْمَا اخْتَلَفُوْا فِيْهِ وَمَا
اخْتَلَفَ فِيْهِ إِلَّا الَّذِيْنَ أُوْتُوْهُ مِنْ بَعْدِ
مَا جَآءَتْهُمُ الْبَيِّنٰتُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ
فَهَدَى اللّٰهُ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لِمَا اخْتَلَفُوْا
فِيْهِ مِنَ الْحَقِّ بِإِذْنِهٖ وَاللّٰهُ يَهْدِيْ
مَنْ يَّشَآءُ إِلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ ﴿٢١٣﴾

215. Penseu que entrareu al Cel sense haver passat abans per la situació d'aquells que us han precedit? La pobresa i les calamitats els van sobrevenir, i foren violentament sacsejats fins que el Missatger i aquells que amb ell hi creien van dir: "Quan *vindrà* l'ajuda d'Al·là?" Sí, de ben segur que l'ajuda d'Al·là és propera.

أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا
يَأْتِكُمْ مَّثَلُ الَّذِيْنَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِكُمْ
مَسَّتْهُمُ الْبَأْسَآءُ وَالضَّرَّآءُ وَزُلْزِلُوْا
حَتّٰى يَقُوْلَ الرَّسُوْلُ وَالَّذِيْنَ
اٰمَنُوْا مَعَهٗ مَتٰى نَصْرُ اللّٰهِ أَلَآ إِنَّ
نَصْرَ اللّٰهِ قَرِيْبٌ ﴿٢١٤﴾

216. Et demanen sobre què han de gastar. Digueu-los: "Qualsevol riquesa bona i abundant que gasteu ha de ser per als pares i per als parents propers, i per als orfes, i per als necessitats, i per al viatger. I qualsevol bé que feu, Al·là certament el coneix bé".

يَسْـَٔلُوْنَكَ مَاذَا يُنْفِقُوْنَ قُلْ مَا
أَنْفَقْتُمْ مِّنْ خَيْرٍ فَلِلْوَالِدَيْنِ وَ
الْأَقْرَبِيْنَ وَالْيَتٰمٰى وَالْمَسٰكِيْنِ وَابْنِ
السَّبِيْلِ وَمَا تَفْعَلُوْا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللّٰهَ
بِهٖ عَلِيْمٌ ﴿٢١٥﴾

217. Se us ordena la lluita, tot i que us repugni, igual que és possible que us desagradi alguna cosa quan és bo

كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ وَهُوَ كُرْهٌ لَّكُمْ
وَعَسٰى أَنْ تَكْرَهُوْا شَيْـًٔا وَّهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ

per a vosaltres i és possible que us agradi alguna cosa quan és dolent per a vosaltres. Al·là coneix totes les coses i vosaltres no.

وَعَسَىٰٓ أَنْ تُحِبُّوا شَيْـًٔا وَّهُوَ شَرٌّ لَّكُمْ ۗ وَ
اللّٰهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُوْنَ ﴿٢١٧﴾ ع ٢٦ ١٠

R.27

218. Et pregunten per la lluita durant el Mes Sagrat. Digueu-los: "Lluitar *mentre dura* és un greu *pecat*, però *apartar els homes* del camí d'Al·là, ser desagraït amb Ell i *allunyar els homes de* la Mesquita Sagrada i d'allà expulsar-ne el seu poble, tot això és un *pecat encara més greu* als ulls d'Al·là; i la persecució és pitjor que la mort". I no deixaran de combatre amb vosaltres fins que no us hagin apartat de la vostra religió, si poden. I aquell de vosaltres que abjuri de la seva fe i mori essent un incrèdul es trobarà entre aquells les obres dels quals seran vanes en aquest món i en el proper. Ells són els habitants del Foc i allà hi viuran sempre.

يَسْـَٔلُوْنَكَ عَنِ الشَّهْرِ الْحَرَامِ قِتَالٍ فِيْهِ ۖ
قُلْ قِتَالٌ فِيْهِ كَبِيْرٌ ۖ وَ صَدٌّ عَنْ
سَبِيْلِ اللّٰهِ وَكُفْرٌۢ بِهٖ وَالْمَسْجِدِ الْحَرَامِ ۗ
وَإِخْرَاجُ أَهْلِهٖ مِنْهُ أَكْبَرُ عِنْدَ اللّٰهِ ۚ وَ
الْفِتْنَةُ أَكْبَرُ مِنَ الْقَتْلِ ۗ وَلَا
يَزَالُوْنَ يُقَاتِلُوْنَكُمْ حَتّٰى يَرُدُّوْكُمْ
عَنْ دِيْنِكُمْ إِنِ اسْتَطَاعُوْا ۗ وَمَنْ يَّرْتَدِدْ
مِنْكُمْ عَنْ دِيْنِهٖ فَيَمُتْ وَهُوَ كَافِرٌ
فَأُولٰٓئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَ
الْاٰخِرَةِ ۚ وَأُولٰٓئِكَ أَصْحٰبُ النَّارِ ۚ هُمْ
فِيْهَا خٰلِدُوْنَ ﴿٢١٨﴾

219. Aquells que creuen i aquells que emigren i s'esforcen de valent per a la causa d'Al·là, són els que poden esperar la misericòrdia d'Al·là; i Al·là és el Màxim Indulgent, el Misericordiós.

إِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَ الَّذِيْنَ
هَاجَرُوْا وَجٰهَدُوْا فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ ۙ
أُولٰٓئِكَ يَرْجُوْنَ رَحْمَتَ اللّٰهِ ۗ وَاللّٰهُ
غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿٢١٩﴾

220. Et demanen pel vi i pels jocs d'atzar. Digueu-los: "En tots dos hi ha un gran pecat i alhora *alguns* avantatges per als homes; però el pecat supera els avantatges". I et demanen el que han de gastar-se. Digueu-los: "El que pugueu estalviar". Així Al·là us fa clars els seus manaments, perquè pugueu reflexionar.

يَسْـَٔلُوْنَكَ عَنِ الْخَمْرِ وَ الْمَيْسِرِ ۗ
قُلْ فِيْهِمَآ إِثْمٌ كَبِيْرٌ وَّمَنَافِعُ
لِلنَّاسِ ۙ وَإِثْمُهُمَآ أَكْبَرُ مِنْ نَّفْعِهِمَا ۗ
وَيَسْـَٔلُوْنَكَ مَاذَا يُنْفِقُوْنَ ۚ قُلِ الْعَفْوَ ۗ
كَذٰلِكَ يُبَيِّنُ اللّٰهُ لَكُمُ الْاٰيٰتِ
لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُوْنَ ﴿٢٢٠﴾

221. sobre aquest món i sobre el pròxim. I et demanen pels orfes. Digueu-los: Promoure el seu benestar és *un acte de* gran bondat. I si us barregeu amb ells, són els vostres germans. I Al·là distingeix qui fa el mal de qui fa el bé. I si Al·là ho hagués volgut així, us podria haver fer posat en una difícil prova. De ben segur, Al·là és Totpoderós, Savi.

فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ ۗ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ
الْيَتَامَىٰ ۖ قُلْ إِصْلَاحٌ لَّهُمْ خَيْرٌ ۖ وَإِن
تُخَالِطُوهُمْ فَإِخْوَانُكُمْ ۚ وَاللَّهُ يَعْلَمُ
الْمُفْسِدَ مِنَ الْمُصْلِحِ ۚ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ
لَأَعْنَتَكُمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٢١﴾

222. I no us caseu amb dones idòlatres fins que no hi creguin; fins i tot una esclava creient és millor que una idòlatra, per bé que aquesta us agradi *molt*. I les vostres dones no les lliureu pas en matrimoni als idòlatres, fins que aquests no hi creguin; *fins i tot* un esclau creient és millor que un idòlatra, per bé que aquest us agradi *molt*. Ells conviden el Foc, mentre que Al·là convida al Cel i al perdó amb el seu manament. I Ell fa clars els Seus Signes per als homes, perquè se'n recordin.

وَلَا تَنكِحُوا الْمُشْرِكَاتِ حَتَّىٰ يُؤْمِنَّ ۚ وَ
لَأَمَةٌ مُّؤْمِنَةٌ خَيْرٌ مِّن مُّشْرِكَةٍ وَلَوْ
أَعْجَبَتْكُمْ ۗ وَلَا تُنكِحُوا الْمُشْرِكِينَ
حَتَّىٰ يُؤْمِنُوا ۚ وَلَعَبْدٌ مُّؤْمِنٌ خَيْرٌ
مِّن مُّشْرِكٍ وَلَوْ أَعْجَبَكُمْ ۗ أُولَٰئِكَ
يَدْعُونَ إِلَى النَّارِ ۖ وَاللَّهُ يَدْعُو إِلَى
الْجَنَّةِ وَالْمَغْفِرَةِ بِإِذْنِهِ ۖ وَيُبَيِّنُ آيَاتِهِ
لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٢٢﴾ ٢٧ ع ١١

R.28

223. I et demanen per la menstruació. Digueu-los: "És una indisposició, així doncs, heu de mantenir-vos allunyats de les dones durant la menstruació i no heu de cohabitar amb elles fins que no siguin netes. Però quan s'hagin purificat, apropeu-vos a elles com Al·là us ha manat. Al·là estima aquells que es tornen cap a Ell i estima aquells que es mantenen nets".

وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْمَحِيضِ ۖ قُلْ هُوَ
أَذًى فَاعْتَزِلُوا النِّسَاءَ فِي الْمَحِيضِ ۙ
وَلَا تَقْرَبُوهُنَّ حَتَّىٰ يَطْهُرْنَ ۖ فَإِذَا
تَطَهَّرْنَ فَأْتُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ أَمَرَكُمُ
اللَّهُ ۚ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ التَّوَّابِينَ وَ
يُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ ﴿٢٢٣﴾

224. Les vostres mullers són un camp llaurat per a vosaltres; així doncs, apropeu-vos al vostre camp quan i com desitgeu, i feu-vos precedir

نِسَاؤُكُمْ حَرْثٌ لَّكُمْ فَأْتُوا حَرْثَكُمْ
أَنَّىٰ شِئْتُمْ ۖ وَقَدِّمُوا لِأَنفُسِكُمْ ۚ وَاتَّقُوا

abans amb *algun bé; i* temeu Al·là i sapigueu que El trobareu; i doneu la bona nova als qui obeeixen.

اللّٰهَ وَاعْلَمُوْٓا اَنَّكُمْ مُّلٰقُوْهُ ۗ وَ بَشِّرِ
الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿٢٢٤﴾

225. I no feu Al·là l'objecte dels vostres juraments, de manera que us *abstingueu* per això de fer el bé i d'obrar amb santedat, i de posar pau entre els homes. I Al·là és qui tot ho sent, l'Omniscient.

وَلَا تَجْعَلُوا اللّٰهَ عُرْضَةً لِّاَيْمَانِكُمْ
اَنْ تَبَرُّوْا وَتَتَّقُوْا وَتُصْلِحُوْا بَيْنَ
النَّاسِ ۗ وَاللّٰهُ سَمِيْعٌ عَلِيْمٌ ﴿٢٢٥﴾

226. Al·là no us demanarà pas compte d'aquells juraments, ja que són vans; tanmateix, us demanarà compte del que els vostres cors hagin guanyat. I Al·là és qui més Perdona, l'Indulgent.

لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللّٰهُ بِاللَّغْوِ فِيْٓ اَيْمَانِكُمْ
وَلٰكِنْ يُّؤَاخِذُكُمْ بِمَا كَسَبَتْ قُلُوْبُكُمْ ؕ
وَاللّٰهُ غَفُوْرٌ حَلِيْمٌ ﴿٢٢٦﴾

227. Per a aquells que fan vot *d'abstinència* de les seves mullers, el període *màxim* d'espera és de quatre mesos. Però han de saber que si es desdiuen del vot, de ben segur, Al·là és qui més Perdona, el Misericordiós.

لِلَّذِيْنَ يُؤْلُوْنَ مِنْ نِّسَآئِهِمْ تَرَبُّصُ
اَرْبَعَةِ اَشْهُرٍ ۚ فَاِنْ فَآءُوْ فَاِنَّ اللّٰهَ
غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿٢٢٧﴾

228. I si es decideixen pel divorci, llavors han de saber que de ben segur Al·là és qui tot ho sent, l'Omniscient.

وَاِنْ عَزَمُوا الطَّلَاقَ فَاِنَّ اللّٰهَ سَمِيْعٌ
عَلِيْمٌ ﴿٢٢٨﴾

229. I les dones divorciades s'esperaran a tres períodes menstruals, i no els és lícit que amaguin allò que Al·là ha creat al seu si, si creuen en Al·là i en l'Últim Dia. I els seus marits tenen preferència a recuperar-les durant aquest temps, sempre que desitgin la reconciliació. I elles (les dones) tenen drets similars als que ells (els homes) tenen en la justícia, encara que els homes són a un nivell superior d'elles. I Al·là és Poderós, Savi.

وَالْمُطَلَّقٰتُ يَتَرَبَّصْنَ بِاَنْفُسِهِنَّ
ثَلٰثَةَ قُرُوْٓءٍ ؕ وَلَا يَحِلُّ لَهُنَّ اَنْ يَّكْتُمْنَ
مَا خَلَقَ اللّٰهُ فِيْٓ اَرْحَامِهِنَّ اِنْ كُنَّ
يُؤْمِنَّ بِاللّٰهِ وَ الْيَوْمِ الْاٰخِرِ ۗ وَ
بُعُوْلَتُهُنَّ اَحَقُّ بِرَدِّهِنَّ فِيْ ذٰلِكَ اِنْ
اَرَادُوْٓا اِصْلَاحًا ؕ وَلَهُنَّ مِثْلُ الَّذِيْ عَلَيْهِنَّ
بِالْمَعْرُوْفِ ۪ وَلِلرِّجَالِ عَلَيْهِنَّ دَرَجَةٌ ۗ وَ
ع ٢٨ ١٢ اللّٰهُ عَزِيْزٌ حَكِيْمٌ ﴿٢٢٩﴾

R.29.

230. Aquest divorci ha de *pronunciar-se* dues vegades; després, conserveu-*les* de manera convenient, o bé acomiadeu-*les* amb bondat. I no us és lícit que agafeu res del que els heu donat (a les vostres mullers), tret que tots dos temeu que no es puguin respectar els límits *prescrits* per Al·là. Però si temeu que no es puguin respectar els límits *prescrits* per Al·là, llavors no hi haurà pecat per cap d'ells en allò que ella doni per aconseguir la seva llibertat. Aquests són els límits *prescrits* per Al·là, així doncs no els depasseu; i aquells que depassen els límits *prescrits* per Al·là són ells els malvats.

اَلطَّلَاقُ مَرَّتٰنِ ۪ فَاِمْسَاكٌۢ بِمَعْرُوْفٍ
اَوْ تَسْرِيْحٌۢ بِاِحْسَانٍ ؕ وَلَا يَحِلُّ لَكُمْ اَنْ
تَاْخُذُوْا مِمَّاۤ اٰتَيْتُمُوْهُنَّ شَيْـًٔا اِلَّاۤ اَنْ
يَّخَافَاۤ اَلَّا يُقِيْمَا حُدُوْدَ اللّٰهِ ؕ فَاِنْ خِفْتُمْ
اَلَّا يُقِيْمَا حُدُوْدَ اللّٰهِ ۙ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا
فِيْمَا افْتَدَتْ بِهٖ ؕ تِلْكَ حُدُوْدُ اللّٰهِ فَلَا
تَعْتَدُوْهَا ۚ وَمَنْ يَّتَعَدَّ حُدُوْدَ اللّٰهِ
فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الظّٰلِمُوْنَ ﴿۲۳۰﴾

231. I si ell es divorcia d'ella *per tercera vegada*, ja no li serà lícita després, mentre no s'hagi casat amb un altre marit; però si ell *també es divorcia* d'ella, llavors no serà pecat que torni l'un amb l'altre, sempre que estiguin segurs de poder respectar els límits *prescrits* per Al·là, que ell fa clars per a aquells que tenen coneixement.

فَاِنْ طَلَّقَهَا فَلَا تَحِلُّ لَهٗ مِنْۢ بَعْدُ حَتّٰى
تَنْكِحَ زَوْجًا غَيْرَهٗ ؕ فَاِنْ طَلَّقَهَا فَلَا
جُنَاحَ عَلَيْهِمَاۤ اَنْ يَّتَرَاجَعَاۤ اِنْ ظَنَّاۤ اَنْ
يُّقِيْمَا حُدُوْدَ اللّٰهِ ؕ وَتِلْكَ حُدُوْدُ اللّٰهِ
يُبَيِّنُهَا لِقَوْمٍ يَّعْلَمُوْنَ ﴿۲۳۱﴾

232. I quan us divorcieu de les vostres mullers i elles s'apropin al final del període *fixat*, llavors manteniu-les de manera convenient, o bé acomiadeu-les de manera convenient, però no les retingueu per la força, perquè us convertireu en transgressors. I qui faci això, certament, fa mal a la pròpia ànima. I no feu burla dels manaments d'Al·là i recordeu el favor d'Al·là envers vosaltres, i el Llibre, i la Saviesa que us ha enviat amb els

وَاِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَآءَ فَبَلَغْنَ اَجَلَهُنَّ
فَاَمْسِكُوْهُنَّ بِمَعْرُوْفٍ اَوْ سَرِّحُوْهُنَّ
بِمَعْرُوْفٍ ۪ وَلَا تُمْسِكُوْهُنَّ ضِرَارًا لِّتَعْتَدُوْا ۚ
وَمَنْ يَّفْعَلْ ذٰلِكَ فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَهٗ ؕ وَلَا
تَتَّخِذُوْۤا اٰيٰتِ اللّٰهِ هُزُوًا ؗ وَّاذْكُرُوْا
نِعْمَتَ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ وَمَاۤ اَنْزَلَ عَلَيْكُمْ
مِّنَ الْكِتٰبِ وَالْحِكْمَةِ يَعِظُكُمْ بِهٖ ؕ وَاتَّقُوا ٢٩
اللّٰهَ وَاعْلَمُوْۤا اَنَّ اللّٰهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمٌ ﴿۲۳۲﴾ ع
١٢

quals Ell us amonesta. I temeu Al·là i sapigueu que Al·là coneix bé totes les coses.

R.30.

233. I quan us divorcieu de les dones i arriben al final del seu període, no els impediu que contreguin matrimoni amb els seus marits, si arriben a un acord mutu i honrat. Aquesta és una advertència per a aquell de vosaltres que cregui en Al·là i en l'Últim Dia. És el més pur i benaurat per a vosaltres; i Al·là sap, però vosaltres ignoreu.

وَإِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَاءَ فَبَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَلَا
تَعْضُلُوهُنَّ أَنْ يَنْكِحْنَ أَزْوَاجَهُنَّ إِذَا
تَرَاضَوْا بَيْنَهُمْ بِالْمَعْرُوفِ ۗ ذَٰلِكَ
يُوعَظُ بِهِ مَنْ كَانَ مِنْكُمْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَ
الْيَوْمِ الْآخِرِ ۗ ذَٰلِكُمْ أَزْكَىٰ لَكُمْ وَأَطْهَرُ ۗ وَ
اللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢٣٣﴾

234. I les mares donaran el pit als fills durant dos anys sencers; *això és* per a aquells que vulguin completar la lactància. I l'home a qui pertany el fill serà el responsable del seu aliment i del vestit d'elles (de les mares), segons el costum. Però a ningú no se li imposa una càrrega superior a la seva capacitat. La mare no farà patir el pare a causa del seu fill, ni aquell a qui pertany el fill farà patir *la mare* a causa del fill, i el mateix correspon a l'hereu. Si tots dos decideixen deslletar *el fill*, de ple acord i consentiment, no cometen falta. I si voleu contractar una dida per als vostres fills, no cometeu falta, mentre que li pagueu allò estipulat, de manera honrada. I temeu Al·là i sapigueu que Al·là veu el que feu.

وَالْوَالِدَاتُ يُرْضِعْنَ أَوْلَادَهُنَّ حَوْلَيْنِ
كَامِلَيْنِ لِمَنْ أَرَادَ أَنْ يُتِمَّ الرَّضَاعَةَ ۚ وَ
عَلَى الْمَوْلُودِ لَهُ رِزْقُهُنَّ وَكِسْوَتُهُنَّ
بِالْمَعْرُوفِ ۚ لَا تُكَلَّفُ نَفْسٌ إِلَّا وُسْعَهَا ۚ
لَا تُضَارَّ وَالِدَةٌ بِوَلَدِهَا وَلَا مَوْلُودٌ لَهُ
بِوَلَدِهِ ۚ وَعَلَى الْوَارِثِ مِثْلُ ذَٰلِكَ ۗ
فَإِنْ أَرَادَا فِصَالًا عَنْ تَرَاضٍ مِنْهُمَا وَ
تَشَاوُرٍ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا ۗ وَإِنْ أَرَدْتُمْ
أَنْ تَسْتَرْضِعُوا أَوْلَادَكُمْ فَلَا جُنَاحَ
عَلَيْكُمْ إِذَا سَلَّمْتُمْ مَا آتَيْتُمْ بِالْمَعْرُوفِ ۗ
وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ
بَصِيرٌ ﴿٢٣٤﴾

235. I aquells de vosaltres que moriu deixant esposes, aquestes (les vídues) esperaran pel seu compte quatre messos i deu *dies*. I en acabar aquest període, no hi haurà pecat per a vosaltres en res del que facin elles

وَالَّذِينَ يُتَوَفَّوْنَ مِنْكُمْ وَيَذَرُونَ أَزْوَاجًا
يَتَرَبَّصْنَ بِأَنْفُسِهِنَّ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَ
عَشْرًا ۖ فَإِذَا بَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَلَا جُنَاحَ
عَلَيْكُمْ فِيمَا فَعَلْنَ فِي أَنْفُسِهِنَّ
بِالْمَعْرُوفِ ۗ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٢٣٥﴾

segons el que és just. I Al·là sap el que feu.

236. I no cometreu falta si feu cap insinuació *a aquestes* dones sobre una proposta de matrimoni, o si manteniu amagat en les vostres ments *el desig*. Al·là sap que pensareu en elles *en aquest aspecte*. I no feu cap pacte en secret amb elles, sinó que heu de dir la paraula adequada. I no decidiu sobre els vincles del matrimoni mentre no hagi arribat a la fi el període prescrit. I heu de saber que Al·là coneix que teniu en ment; així doncs, guardeu-vos-en. I sapigueu que Al·là és el Màxim Indulgent, el Pacient.

وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا عَرَّضْتُمْ بِهٖ مِنْ
خِطْبَةِ النِّسَآءِ اَوْ اَكْنَنْتُمْ فِيْٓ اَنْفُسِكُمْ ؕ
عَلِمَ اللّٰهُ اَنَّكُمْ سَتَذْكُرُوْنَهُنَّ وَلٰكِنْ
لَّا تُوَاعِدُوْهُنَّ سِرًّا اِلَّآ اَنْ تَقُوْلُوْا قَوْلًا
مَّعْرُوْفًا ؕ وَلَا تَعْزِمُوْا عُقْدَةَ النِّكَاحِ
حَتّٰى يَبْلُغَ الْكِتٰبُ اَجَلَهٗ ؕ وَاعْلَمُوْٓا اَنَّ
اللّٰهَ يَعْلَمُ مَا فِيْٓ اَنْفُسِكُمْ فَاحْذَرُوْهُ ۚ
وَاعْلَمُوْٓا اَنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ حَلِيْمٌ ٢٣٦

R.31.

237. No cometreu pecat si us divorcieu de dones que no heu tocat, i que no els heu fixat dot. Però proveïu-les d'aliment: el ric segons els seus mitjans i el pobre segons els seus; una provisió de manera digna, una obligació per al virtuós.

238. I si us divorcieu d'elles, abans d'haver-les tocat, però havent fixat ja un dot, llavors *haureu de lliurar* la meitat del que heu fixat, tret que elles hi renunciïn o que renunciï aquell qui tingui a les seves mans els vincles del matrimoni. I la renúncia de part vostra és més propera a la santedat. I no oblideu de fer-vos el bé l'un a l'altre. En veritat, Al·là veu el que feu.

لَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ اِنْ طَلَّقْتُمُ النِّسَآءَ
مَا لَمْ تَمَسُّوْهُنَّ اَوْ تَفْرِضُوْا لَهُنَّ
فَرِيْضَةً ۚۖ وَّمَتِّعُوْهُنَّ ۚ عَلَى الْمُوْسِعِ
قَدَرُهٗ وَعَلَى الْمُقْتِرِ قَدَرُهٗ ۚ مَتَاعًا
بِالْمَعْرُوْفِ ۚ حَقًّا عَلَى الْمُحْسِنِيْنَ ٢٣٧
وَاِنْ طَلَّقْتُمُوْهُنَّ مِنْ قَبْلِ اَنْ
تَمَسُّوْهُنَّ وَقَدْ فَرَضْتُمْ لَهُنَّ فَرِيْضَةً
فَنِصْفُ مَا فَرَضْتُمْ اِلَّآ اَنْ يَّعْفُوْنَ اَوْ
يَعْفُوَا الَّذِيْ بِيَدِهٖ عُقْدَةُ النِّكَاحِ ؕ
وَاَنْ تَعْفُوْٓا اَقْرَبُ لِلتَّقْوٰى ؕ وَلَا
تَنْسَوُا الْفَضْلَ بَيْنَكُمْ ؕ اِنَّ اللّٰهَ بِمَا
تَعْمَلُوْنَ بَصِيْرٌ ٢٣٨

239. Compliu les Pregàries, i la Pregària intermèdia, i seguiu davant Al·là amb submissió.

حٰفِظُوْا عَلَى الصَّلَوٰتِ وَالصَّلٰوةِ
الْوُسْطٰى ۚ وَقُوْمُوْا لِلّٰهِ قٰنِتِيْنَ ٢٣٩

240. Si us trobeu en *estat de* por, llavors digueu la Pregària dempeus o muntats, però quan sigueu sans i estalvis, recordeu-vos d'Al·là, ja que Ell us ha ensenyat el que vosaltres no sabíeu.

فَإِنْ خِفْتُمْ فَرِجَالًا أَوْ رُكْبَانًا ۚ فَإِذَآ
أَمِنْتُمْ فَاذْكُرُوا اللّٰهَ كَمَا عَلَّمَكُمْ مَّا
لَمْ تَكُوْنُوْا تَعْلَمُوْنَ ﴿٢٤٠﴾

241. I aquells de vosaltres que morin deixant esposes, llegaran a les seves esposes les provisions per a un any *sense que* siguin expulsades. Però *elles mateixes* decideixen marxar, no hi haurà cap culpa en vosaltres pel que fa a qualsevol cosa que facin per elles mateixes. I Al·là és Poderós, Savi.

وَالَّذِيْنَ يُتَوَفَّوْنَ مِنْكُمْ وَيَذَرُوْنَ
أَزْوَاجًا ۚ وَّصِيَّةً لِّأَزْوَاجِهِمْ مَّتَاعًا إِلَى
الْحَوْلِ غَيْرَ إِخْرَاجٍ ۚ فَإِنْ خَرَجْنَ فَلَا
جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيْ مَا فَعَلْنَ فِيْٓ أَنْفُسِهِنَّ
مِنْ مَّعْرُوْفٍ ۗ وَاللّٰهُ عَزِيْزٌ حَكِيْمٌ ﴿٢٤١﴾

242. I per a les dones divorciades hi *haurà d'haver* també una provisió segons el que és just; és una obligació per als temorosos de Déu.

وَلِلْمُطَلَّقٰتِ مَتَاعٌۢ بِالْمَعْرُوْفِ ۗ حَقًّا
عَلَى الْمُتَّقِيْنَ ﴿٢٤٢﴾

243. Així Al·là us fa clars els Seus manaments, perquè entengueu.

كَذٰلِكَ يُبَيِّنُ اللّٰهُ لَكُمْ اٰيٰتِهٖ لَعَلَّكُمْ
تَعْقِلُوْنَ ﴿٢٤٣﴾ ع ٣١ ١٥

R.32.

244. No heu sentit parlar d'aquells que van sortir de casa seva, per milers, per por de la mort? I Al·là els va dir: "Moriu!"; i després els retornà la vida. En veritat, Al·là és Generós amb els homes, però la majoria dels homes no són agraïts.

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِيْنَ خَرَجُوْا مِنْ دِيَارِهِمْ
وَهُمْ أُلُوْفٌ حَذَرَ الْمَوْتِ ۪ فَقَالَ لَهُمُ
اللّٰهُ مُوْتُوْا ۫ ثُمَّ أَحْيَاهُمْ ۗ إِنَّ اللّٰهَ
لَذُوْ فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلٰكِنَّ أَكْثَرَ
النَّاسِ لَا يَشْكُرُوْنَ ﴿٢٤٤﴾

245. I lluiteu per la causa d'Al·là i sapigueu que Al·là és qui tot ho sent, l'Omniscient.

وَقَاتِلُوْا فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَاعْلَمُوْٓا أَنَّ
اللّٰهَ سَمِيْعٌ عَلِيْمٌ ﴿٢٤٥﴾

246. Qui serà aquell qui faci un préstec magnífic a Al·là perquè Ell li multipliqui moltes vegades? I Al·là rep i augmenta, i a Ell tornareu.

مَنْ ذَا الَّذِيْ يُقْرِضُ اللّٰهَ قَرْضًا حَسَنًا
فَيُضٰعِفَهٗ لَهٗٓ أَضْعَافًا كَثِيْرَةً ۗ وَاللّٰهُ
يَقْبِضُ وَيَبْصُۜطُ ۪ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُوْنَ ﴿٢٤٦﴾

247. No heu sentit parlar dels caps dels Fills d'Israel després de Moisès, quan van dir a un Profeta seu: "Nomena'ns un rei perquè puguem lluitar per la causa d'Al·là"? Ell va dir: "No és força probable que no lluiteu si us manen la lluita?". Ells van dir: "Quines raons tindríem per abandonar la lluita per la causa d'Al·là, si ens han foragitat de les nostres cases i ens han separat dels nostres fills?" Però quan se'ls va manar lluitar, van girar l'esquena, tret d'un petit nombre. I Al·là coneix bé els pecadors.

أَلَمْ تَرَ إِلَى الْمَلَإِ مِنْ بَنِي إِسْرَاءِيلَ
مِنْ بَعْدِ مُوسَىٰ ۘ إِذْ قَالُوا لِنَبِيٍّ لَهُمُ الربع
ابْعَثْ لَنَا مَلِكًا نُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ۖ
قَالَ هَلْ عَسَيْتُمْ إِنْ كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ
أَلَّا تُقَاتِلُوا ۖ قَالُوا وَمَا لَنَا أَلَّا نُقَاتِلَ فِي
سَبِيلِ اللَّهِ وَقَدْ أُخْرِجْنَا مِنْ دِيَارِنَا وَ
أَبْنَائِنَا ۖ فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ
تَوَلَّوْا إِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ
بِالظَّالِمِينَ ﴿٢٤٧﴾

248. I el seu Profeta els va dir: "Al·là us ha nomenat Talut com a rei". I ells dir: "Com pot ser sobirà nostre si nosaltres tenim més dret que ell a la sobirania, i no se li han donat *ni tan sols* abundants riqueses?" Ell va respondre: "En veritat, Al·là l'ha triat sobre vosaltres i l'ha fet molt superior quant a coneixements i força". I Al·là lliura la sobirania a qui li plau, i Al·là és Generós, Omniscient.

وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ اللَّهَ قَدْ بَعَثَ
لَكُمْ طَالُوتَ مَلِكًا ۚ قَالُوا أَنَّىٰ يَكُونُ لَهُ
الْمُلْكُ عَلَيْنَا وَنَحْنُ أَحَقُّ بِالْمُلْكِ مِنْهُ
وَلَمْ يُؤْتَ سَعَةً مِنَ الْمَالِ ۚ قَالَ إِنَّ اللَّهَ
اصْطَفَاهُ عَلَيْكُمْ وَزَادَهُ بَسْطَةً فِي الْعِلْمِ
وَالْجِسْمِ ۖ وَاللَّهُ يُؤْتِي مُلْكَهُ مَنْ يَشَاءُ ۚ وَ
اللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٤٨﴾

249. I el Seu profeta els va dir: "El Senyal de la seva sobirania és que se us donarà un cor en el qual regnarà l'arca de l'aliança del vostre Senyor i un llegat *de bé* deixat per la família de Moisès i la família d'Aaron: els àngels el portaran. En veritat, aquí hi ha un Senyal per a vosaltres si sou creients".

وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ آيَةَ مُلْكِهِ أَنْ
يَأْتِيَكُمُ التَّابُوتُ فِيهِ سَكِينَةٌ مِنْ
رَبِّكُمْ وَبَقِيَّةٌ مِمَّا تَرَكَ آلُ مُوسَىٰ وَ
آلُ هَارُونَ تَحْمِلُهُ الْمَلَائِكَةُ ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ
لَآيَةً لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٢٤٩﴾ ع ٣٢ ١٦

R.33.

250. I quan Talut va partir amb les tropes digué: "En veritat, Al·là us posarà a prova amb un riu. Així, aquell qui begui d'ell no serà dels meus; i aquell que no en tasti serà certament dels meus, tret d'aquell que

فَلَمَّا فَصَلَ طَالُوتُ بِالْجُنُودِ ۙ قَالَ إِنَّ
اللَّهَ مُبْتَلِيكُمْ بِنَهَرٍ ۚ فَمَنْ شَرِبَ مِنْهُ
فَلَيْسَ مِنِّي ۖ وَمَنْ لَمْ يَطْعَمْهُ فَإِنَّهُ مِنِّي

provi un mica d'aigua amb la mà". Però en van beure, tret d'uns quants. I quan el van travessar -ell i els que creien amb ell- van dir: "Avui no tenim força contra Yalut i les seves tropes. Però aquells que sabien del cert que *un dia* trobarien Al·là, van dir: "Quantes vegades un petit grup ha triomfat sobre un gran exèrcit sota l'ordre de Déu!. I Al·là està amb els perseverants".

إِلَّا مَنِ اغْتَرَفَ غُرْفَةً بِيَدِهِۦ ۚ فَشَرِبُوا
مِنْهُ إِلَّا قَلِيلًا مِّنْهُمْ ۚ فَلَمَّا جَاوَزَهُۥ هُوَ
وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُۥ قَالُوا لَا طَاقَةَ لَنَا
الْيَوْمَ بِجَالُوتَ وَجُنُودِهِۦ ۚ قَالَ الَّذِينَ
يَظُنُّونَ أَنَّهُم مُّلَاقُوا اللَّهِ كَم مِّن فِئَةٍ
قَلِيلَةٍ غَلَبَتْ فِئَةً كَثِيرَةً بِإِذْنِ اللَّهِ ۗ
وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿٢٥٠﴾

251. I quan avançaven per sortir a l'*encontre* de Yalut i les seves tropes, van dir: "Oh, Senyor nostre, dóna'ns perseverança, referma els nostres passos i ajuda'n contra els incrèduls!":

وَلَمَّا بَرَزُوا لِجَالُوتَ وَجُنُودِهِۦ قَالُوا
رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا وَثَبِّتْ
أَقْدَامَنَا وَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٢٥١﴾

252. Amb el permís de Déu els van ajudar a fugir; i David va matar Yalut, i Al·là li donà sobirania i saviesa, i li ensenyà el que Ell va voler. I no hagués estat perquè Al·là va rebutjar els homes, alguns d'ells per mitjà d'altres, la terra s'hauria esfondrat en el desordre. Però Al·là és Magnànim amb *tots* els pobles.

253. Aquests són els Senyals d'Al·là; te'ls recitem amb veritat. Certament, tu ets *un* dels Missatgers.

فَهَزَمُوهُم بِإِذْنِ اللَّهِ وَقَتَلَ دَاوُۥدُ
جَالُوتَ وَآتَاهُ اللَّهُ الْمُلْكَ وَالْحِكْمَةَ
وَعَلَّمَهُۥ مِمَّا يَشَاءُ ۗ وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ
النَّاسَ بَعْضَهُم بِبَعْضٍ لَّفَسَدَتِ
الْأَرْضُ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ ذُو فَضْلٍ عَلَى
الْعَالَمِينَ ﴿٢٥٢﴾
تِلْكَ آيَاتُ اللَّهِ نَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ ۚ
وَإِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٢٥٣﴾

PART 3

254. Aquests són els Missatgers. Hem fet que alguns superin els altres als quals va parlar Al·là;[8] i *Al·là* va fer que un d'ells superés els altres. I vam donar a Jesús, fill de Maria, proves clares i el vam enfortir amb l'esperit de Santedat. I si Al·là *ho*

تِلْكَ الرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ
عَلَىٰ بَعْضٍ ۘ مِّنْهُم مَّن كَلَّمَ اللَّهُ ۖ وَ
رَفَعَ بَعْضَهُمْ دَرَجَاتٍ ۚ وَآتَيْنَا
عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْبَيِّنَاتِ وَ
أَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ ۗ وَلَوْ شَاءَ

[8] Cal traduir aquest versicle fent una pausa després de la paraula àrab "min hum" i no abans d'aquesta. En aquest cas, la traducció és molt més fàcil de llegir i entendre, i vol dir el següent: D'aquests Missatgers hem elevat alguns per sobre d'altres. Al·là parlà i exaltà alguns d'ells amb categories de grandesa.

hagués volgut, els *que van venir* després d'ells no haurien lluitat els uns amb els altres, després dels Senyals evidents que els van arribar. Però van discrepar. Entre ells n'hi va haver que van creure i n'hi va haver que no van creure, i si Al·là *ho* hagués volgut, no haurien lluitat entre ells; però Al·là fa el que vol.

اللّٰهُ مَا اقْتَتَلَ الَّذِيْنَ مِنْ بَعْدِهِمْ
مِّنْ بَعْدِ مَا جَآءَتْهُمُ الْبَيِّنٰتُ وَلٰكِنِ
اخْتَلَفُوْا فَمِنْهُمْ مَّنْ اٰمَنَ وَمِنْهُمْ
مَّنْ كَفَرَ ۚ وَلَوْ شَآءَ اللّٰهُ مَا اقْتَتَلُوْا ۟
وَلٰكِنَّ اللّٰهَ يَفْعَلُ مَا يُرِيْدُ ﴿٢٥٤﴾ ع ٣٢

R.34.

255. Oh creients! Gasteu del que us hem concedit abans no vingui el dia en què no hi haurà ni compra ni venda, ni amistat, ni intercessió; i són els incrèduls els que es perjudiquen *ells mateixos*.

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اَنْفِقُوْا
مِمَّا رَزَقْنٰكُمْ مِّنْ قَبْلِ اَنْ يَّاْتِيَ يَوْمٌ
لَّا بَيْعٌ فِيْهِ وَلَا خُلَّةٌ وَّلَا شَفَاعَةٌ ؕ
وَالْكٰفِرُوْنَ هُمُ الظّٰلِمُوْنَ ﴿٢٥٥﴾

256. Al·là: no hi ha cap altre Déu, tret d'Ell, el Vivent, el que Subsisteix per Ell mateix i tot ho Sosté. A ell ni la son ni l'ensopiment l'abaten. A Ell pertany tot el que hi ha als cels i a la terra. Qui és capaç d'intercedir davant d'Ell si no és amb el seu permís? Ell coneix el que hi ha davant i darrere d'ells; i ells no abasten res de la Seva ciència, tret del que Ell vol. El Seu Tron s'estén sobre els cels i la terra[9]; i tenir-ne cura no és per a ell cap preocupació; i Ell és l'Altíssim, el Gran.

اَللّٰهُ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ ۚ اَلْحَيُّ الْقَيُّوْمُ ۚ
لَا تَاْخُذُهٗ سِنَةٌ وَّلَا نَوْمٌ ؕ لَهٗ مَا فِي
السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ ؕ مَنْ ذَا الَّذِيْ
يَشْفَعُ عِنْدَهٗٓ اِلَّا بِاِذْنِهٖ ؕ يَعْلَمُ
مَا بَيْنَ اَيْدِيْهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ ۚ وَلَا
يُحِيْطُوْنَ بِشَيْءٍ مِّنْ عِلْمِهٖٓ اِلَّا بِمَا
شَآءَ ۚ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمٰوٰتِ وَ
الْاَرْضَ ۚ وَلَا يَـُٔوْدُهٗ حِفْظُهُمَا ۚ وَهُوَ
الْعَلِيُّ الْعَظِيْمُ ﴿٢٥٦﴾

257. No hi ha d'haver coacció en la religió. Certament, la rectitud ha quedat separada de l'error. Així, aquell que es negui a ser conduït pels pecadors, i cregui en Al·là, s'ha aferrat amb seguretat a una empunyadura ferma, que no té

لَآ اِكْرَاهَ فِي الدِّيْنِ ۟ۙ قَدْ تَّبَيَّنَ الرُّشْدُ
مِنَ الْغَيِّ ۚ فَمَنْ يَّكْفُرْ بِالطَّاغُوْتِ وَ
يُؤْمِنْ بِاللّٰهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ
الْوُثْقٰى ۗ لَا انْفِصَامَ لَهَا ۗ وَاللّٰهُ سَمِيْعٌ
عَلِيْمٌ ﴿٢٥٧﴾

---

[9] La paraula "kursi" significa essencialment lloc de poder o tron. Aquest significat de la paraula té una aplicació més àmplia i abraça el coneixement i altres requisits del govern

esquerdes. I Al·là és Qui tot ho sent, l'Omniscient.

اَللّٰهُ وَلِيُّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا ۙ يُخْرِجُهُمْ
مِّنَ الظُّلُمٰتِ اِلَى النُّوْرِ ۬ؕ وَ الَّذِيْنَ
كَفَرُوْۤا اَوْلِيٰٓـُٔهُمُ الطَّاغُوْتُ ۙ
يُخْرِجُوْنَهُمْ مِّنَ النُّوْرِ اِلَى الظُّلُمٰتِ ؕ
اُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ النَّارِ ۚ هُمْ فِيْهَا
خٰلِدُوْنَ ﴿٢٥٨﴾ ٣٤ ع

258. Al·là és l'amic dels qui creuen: els treu de *tota classe de* tenebres fins a la llum. I quant als que no creuen, els seus amics són els pecadors que els porten de la llum fins a *tota classe de* tenebres. Aquests són els habitant del Foc; allí viuran.

R.35.

اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذِيْ حَآجَّ اِبْرٰهٖمَ فِيْ
رَبِّهٖۤ اَنْ اٰتٰىهُ اللّٰهُ الْمُلْكَ ۘ اِذْ قَالَ
اِبْرٰهٖمُ رَبِّيَ الَّذِيْ يُحْيٖ وَ يُمِيْتُ ۙ قَالَ
اَنَا اُحْيٖ وَ اُمِيْتُ ؕ قَالَ اِبْرٰهٖمُ فَاِنَّ
اللّٰهَ يَاْتِيْ بِالشَّمْسِ مِنَ الْمَشْرِقِ فَاْتِ
بِهَا مِنَ الْمَغْرِبِ فَبُهِتَ الَّذِيْ كَفَرَ ؕ
وَ اللّٰهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظّٰلِمِيْنَ ﴿٢٥٩﴾

259. No has sentit parlar d'aquell que va discutir amb Abraham sobre el seu Senyor, perquè Al·là li havia donat el regne? Quan Abraham va dir: "El meu Senyor és qui dóna la vida i causa la mort", ell li va respondre: "Jo *també* dono la vida i causo la mort". Abraham va dir: "Bé, Al·là duu el sol des d'Orient, porta'l tu des d'Occident". L'infidel va quedar confós. I Al·là no guia els injustos.

اَوْ كَالَّذِيْ مَرَّ عَلٰى قَرْيَةٍ وَّ هِيَ خَاوِيَةٌ
عَلٰى عُرُوْشِهَا ۚ قَالَ اَنّٰى يُحْيٖ هٰذِهِ اللّٰهُ
بَعْدَ مَوْتِهَا ۚ فَاَمَاتَهُ اللّٰهُ مِائَةَ
عَامٍ ثُمَّ بَعَثَهٗ ؕ قَالَ كَمْ لَبِثْتَ ؕ
قَالَ لَبِثْتُ يَوْمًا اَوْ بَعْضَ يَوْمٍ ؕ قَالَ
بَلْ لَّبِثْتَ مِائَةَ عَامٍ فَانْظُرْ اِلٰى
طَعَامِكَ وَ شَرَابِكَ لَمْ يَتَسَنَّهْ ۚ وَ
انْظُرْ اِلٰى حِمَارِكَ وَ لِنَجْعَلَكَ اٰيَةً
لِّلنَّاسِ وَ انْظُرْ اِلَى الْعِظَامِ كَيْفَ نُنْشِزُهَا
ثُمَّ نَكْسُوْهَا لَحْمًا ؕ فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهٗ ۙ
قَالَ اَعْلَمُ اَنَّ اللّٰهَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ ﴿٢٦٠﴾

260. O com aquell que va passar vora una ciutat en runes i va exclamar: "Quan li tornarà Al·là la vida després d'aquesta destrucció?". Llavors, Al·là el féu morir durant cent anys, després el ressuscità i li va dir: "Quant de temps has viscut en *aquest estat*?". I ell li va respondre: "He estat un dia o part d'un dia". Ell digué: "No, has viscut *en aquest estat* cent anys. Mira el teu menjar i el beure: no s'han fet malbé. I mira el teu ase. I *hem fet això* per convertir-te en un Senyal per als homes. I mira't els ossos, com els hem disposat i després recobert de carn". I quan *tot això* li va quedar clar, digué: "Sé que Al·là te poder per fer tot el que vol".

261. I *recorda't de* quan Abraham va dir: "Senyor, mostra'm com retornes la vida als morts". Ell digué: "És que no has cregut?": Ell va dir: "Sí, però *pregunto això* perquè reposi el meu cor". Ell va respondre: "Agafa quatre ocells i fes que tinguin un vincle amb tu. Després posa cadascun d'ells en una muntanya, aleshores crida'ls i veuràs com s'afanyen cap a tu. I has de saber que Al·là és Poderós, Savi".

وَإِذْ قَالَ إِبْرٰهٖمُ رَبِّ أَرِنِيْ كَيْفَ تُحْيِ
الْمَوْتٰى ۖ قَالَ أَوَلَمْ تُؤْمِنْ ۖ قَالَ بَلٰى
وَلٰكِنْ لِّيَطْمَئِنَّ قَلْبِيْ ۖ قَالَ فَخُذْ
أَرْبَعَةً مِّنَ الطَّيْرِ فَصُرْهُنَّ إِلَيْكَ ثُمَّ
اجْعَلْ عَلٰى كُلِّ جَبَلٍ مِّنْهُنَّ جُزْءًا ثُمَّ
٣٥ ع ٣ ادْعُهُنَّ يَأْتِيْنَكَ سَعْيًا ۚ وَاعْلَمْ أَنَّ
اللّٰهَ عَزِيْزٌ حَكِيْمٌ ٢٦١

R.36.

262. Aquells que empren els seus béns en la causa d'Al·là s'assemblen a un gra de blat que dóna set espigues, i a cada espiga hi ha cent grans. I Al·là *el* multiplica encara més per a aquell que li plau; i Al·là és Generós, Omniscient.

مَثَلُ الَّذِيْنَ يُنْفِقُوْنَ أَمْوَالَهُمْ فِيْ
سَبِيْلِ اللّٰهِ كَمَثَلِ حَبَّةٍ أَنْۢبَتَتْ
سَبْعَ سَنَابِلَ فِيْ كُلِّ سُنْۢبُلَةٍ مِّائَةُ
حَبَّةٍ ۗ وَاللّٰهُ يُضٰعِفُ لِمَنْ يَّشَآءُ ۗ وَ
اللّٰهُ وَاسِعٌ عَلِيْمٌ ٢٦٢

263. Aquells que empren els seus béns en la causa d'Al·là i després no fan que això emprat no sigui objecte de burles o mofa, gaudiran de la recompensa amb el seu Senyor i no tindran por ni s'afligiran.

الَّذِيْنَ يُنْفِقُوْنَ أَمْوَالَهُمْ فِيْ سَبِيْلِ
اللّٰهِ ثُمَّ لَا يُتْبِعُوْنَ مَآ أَنْفَقُوْا مَنًّا وَّ
لَآ أَذًى ۙ لَّهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ ۚ
وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُوْنَ ٢٦٣

264. Una paraula amable i el perdó són millors que una almoina seguida de greuges. I Al·là és Suficient per Ell mateix, Indulgent.

قَوْلٌ مَّعْرُوْفٌ وَّمَغْفِرَةٌ خَيْرٌ مِّنْ
صَدَقَةٍ يَّتْبَعُهَآ أَذًى ۗ وَاللّٰهُ غَنِيٌّ
حَلِيْمٌ ٢٦٤

265. Oh creients! No convertiu en vanes les vostres almoines amb retrets i greuges, com aquell que fa servir la seva riquesa per ser vist pels homes, i no creu en Al·là ni el l'Últim Dia. El seu cas s'assembla a una roca llisa, coberta de terra, sobre la qual cau un xàfec i la deixa nua, llisa i dura. Aquests no aconseguiran

يٰٓأَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تُبْطِلُوْا
صَدَقٰتِكُمْ بِالْمَنِّ وَالْأَذٰى ۙ كَالَّذِيْ
يُنْفِقُ مَالَهٗ رِئَآءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُ
بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ ۖ فَمَثَلُهٗ كَمَثَلِ
صَفْوَانٍ عَلَيْهِ تُرَابٌ فَأَصَابَهٗ وَابِلٌ
فَتَرَكَهٗ صَلْدًا ۖ لَا يَقْدِرُوْنَ عَلٰى شَيْءٍ

mantenir res del que han guanyat. I Al·là no guia els incrèduls.

مِّمَّا كَسَبُوا ۗ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٢٦٥﴾

266. I els que fan servir les seves riqueses per buscar el plaer d'Al·là i enfortir les seves ànimes s'assemblen a un jardí sobre un terreny elevat. Només cal que la pluja abundant descarregui sobre ell perquè s'hi dupliquin els fruits. I no rep un fort xàfec, amb una lleu plovisqueig n'hi ha prou. I Al·là veu el que feu.

وَمَثَلُ الَّذِينَ يُنفِقُونَ أَمْوَالَهُمُ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ وَتَثْبِيتًا مِّنْ أَنفُسِهِمْ كَمَثَلِ جَنَّةٍ بِرَبْوَةٍ أَصَابَهَا وَابِلٌ فَآتَتْ أُكُلَهَا ضِعْفَيْنِ فَإِن لَّمْ يُصِبْهَا وَابِلٌ فَطَلٌّ ۗ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢٦٦﴾

267. A qui de vosaltres li agradaria tenir un Jardí de palmeres i vinyes, per on s'escolessin rierols, i amb tota classe de fruits quan li ha arribat la vellesa i té una descendència dèbil i indefensa - i que, de cop i volta, una terrible tempesta descarregués i *tot* ho cremés? Així Al·là fa palesos els Seus Senyals, perquè hi penseu.

أَيَوَدُّ أَحَدُكُمْ أَن تَكُونَ لَهُ جَنَّةٌ مِّن نَّخِيلٍ وَأَعْنَابٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ لَهُ فِيهَا مِن كُلِّ الثَّمَرَاتِ وَأَصَابَهُ الْكِبَرُ وَلَهُ ذُرِّيَّةٌ ضُعَفَاءُ فَأَصَابَهَا إِعْصَارٌ فِيهِ نَارٌ فَاحْتَرَقَتْ ۗ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ ﴿٢٦٧﴾

R.37.

268. Oh creients! Gasteu de les coses bones que heu guanyat i del que fem brollar de la terra per a vosaltres; i no cerqueu el que és dolent per a lliurar-ho, si no ho voleu per a vosaltres mateixos, tret amb la mirada baixa. I heu de saber que Al·là és Suficient en Ell mateix, Mereixedor de tota lloança.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَنفِقُوا مِن طَيِّبَاتِ مَا كَسَبْتُمْ وَمِمَّا أَخْرَجْنَا لَكُم مِّنَ الْأَرْضِ ۖ وَلَا تَيَمَّمُوا الْخَبِيثَ مِنْهُ تُنفِقُونَ وَلَسْتُم بِآخِذِيهِ إِلَّا أَن تُغْمِضُوا فِيهِ ۚ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ حَمِيدٌ ﴿٢٦٨﴾

269. Satanàs us amenaça amb la pobresa i us ordena el que és immund, mentre que Al·là us promet el perdó d'Ell mateix i la

الشَّيْطَانُ يَعِدُكُمُ الْفَقْرَ وَيَأْمُرُكُم بِالْفَحْشَاءِ ۖ وَاللَّهُ يَعِدُكُم مَّغْفِرَةً مِّنْهُ وَفَضْلًا ۗ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٦٩﴾

magnanimitat. I Al·là és Magnànim, Omniscient.

270. Ell atorga la saviesa a qui Li plau. I a aquell que se li atorga la saviesa, rep un bé excel·lent; i ningú no se'n recorda trets dels dotats de coneixement

يُؤْتِي الْحِكْمَةَ مَنْ يَشَاءُ ۚ وَمَنْ
يُؤْتَ الْحِكْمَةَ فَقَدْ أُوتِيَ خَيْرًا
كَثِيرًا ۗ وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُوا
الْأَلْبَابِ ﴿٢٧٠﴾

271. I sigui el que sigui el que gasteu i el vot que feu, de ben segur que Al·là ho coneix; i per als malvats no hi haurà defensors.

وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِنْ نَفَقَةٍ أَوْ نَذَرْتُمْ
مِنْ نَذْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُهُ ۗ وَمَا
لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ ﴿٢٧١﴾

272. Si doneu almoines en públic, està bé i *és bo*; però si les amagueu i doneu al pobre, millor per a vosaltres; i Ell us lliurarà de *molts* del vostres pecats. I Al·là sap *perfectament* el que feu.

إِنْ تُبْدُوا الصَّدَقَاتِ فَنِعِمَّا هِيَ ۖ وَإِنْ
تُخْفُوهَا وَتُؤْتُوهَا الْفُقَرَاءَ فَهُوَ
خَيْرٌ لَكُمْ ۚ وَيُكَفِّرُ عَنْكُمْ مِنْ سَيِّئَاتِكُمْ ۗ
وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٢٧٢﴾

273. No és responsabilitat teva fer que segueixin el camí recte; però Al·là guia qui li plau. I qualsevol riquesa que feu servir és per a vosaltres mateixos; mentre gasteu només per aconseguir la gràcia d'Al·là. I qualsevol riquesa que feu servir, us serà retornada íntegrament i no patireu cap perjudici.

لَيْسَ عَلَيْكَ هُدَاهُمْ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ
يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ ۗ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ
فَلِأَنْفُسِكُمْ ۚ وَمَا تُنْفِقُونَ إِلَّا ابْتِغَاءَ
وَجْهِ اللَّهِ ۚ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ
يُوَفَّ إِلَيْكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تُظْلَمُونَ ﴿٢٧٣﴾

274. *Aquestes almoines* són per als pobres que es troben aturats al camí d'Al·là i que no poden moure's per la terra. L'ignorant creu que no tenen necessitats perquè *s'abstenen de demanar*. Tu els coneixeràs per l'aspecte; no demanen als homes inoportunament. I qualsevol riquesa que feu servir, heu de saber que Al·là la coneix prou bé.

لِلْفُقَرَاءِ الَّذِينَ أُحْصِرُوا فِي
سَبِيلِ اللَّهِ لَا يَسْتَطِيعُونَ ضَرْبًا فِي
الْأَرْضِ يَحْسَبُهُمُ الْجَاهِلُ أَغْنِيَاءَ
مِنَ التَّعَفُّفِ ۚ تَعْرِفُهُمْ بِسِيمَاهُمْ ۚ لَا
يَسْأَلُونَ النَّاسَ إِلْحَافًا ۗ وَمَا تُنْفِقُوا
مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ ﴿٢٧٤﴾ ع

R.38.

275. Els que fan servir amb caritat els seus béns dia i nit, obertament i

الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ بِاللَّيْلِ وَ
النَّهَارِ سِرًّا وَعَلَانِيَةً فَلَهُمْ

secreta, tenen la seva recompensa amb el seu Senyor; la por no recaurà en ells, ni seran afligits.

أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ ۚ وَلَا خَوْفٌ
عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ٢٧٥

276. Els que mengen de l'interès només s'aixecaran com el que ha estat derrocat per Satanàs amb la bogeria. Això és perquè diuen: "El comerç és com la usura, quan Al·là ha fet lícit el comerç i il·lícit l'interès. Així doncs, qui rep l'advertència del seu senyor i desisteix seu serà *el que va rebre* en el passat, i el seu cas és en mans d'Al·là. Però els que hi tornin, seran els habitants del Foc; allí viuran.

الَّذِينَ يَأْكُلُونَ الرِّبَا لَا يَقُومُونَ
إِلَّا كَمَا يَقُومُ الَّذِي يَتَخَبَّطُهُ الشَّيْطَانُ
مِنَ الْمَسِّ ۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا إِنَّمَا
الْبَيْعُ مِثْلُ الرِّبَا ۗ وَأَحَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ
وَحَرَّمَ الرِّبَا ۚ فَمَنْ جَاءَهُ مَوْعِظَةٌ
مِنْ رَبِّهِ فَانْتَهَىٰ فَلَهُ مَا سَلَفَ ۖ وَ
أَمْرُهُ إِلَى اللَّهِ ۖ وَمَنْ عَادَ فَأُولَٰئِكَ
أَصْحَابُ النَّارِ ۖ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ٢٧٦

277. Al·là elimina l'interès i fa que augmenti la caritat. I Al·là no estima qui és incrèdul i clar pecador.[10]

يَمْحَقُ اللَّهُ الرِّبَا وَيُرْبِي الصَّدَقَاتِ ۗ وَ
اللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ كَفَّارٍ أَثِيمٍ ٢٧٧

278. En veritat, els que creuen, fan bones obres, compleixen la Pregària i paguen el *Zakat*, tindran la recompensa del seu Senyor i no els *esfereirà* cap por, no seran afligits.

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَ
أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ لَهُمْ
أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ ۚ وَلَا خَوْفٌ
عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ٢٧٨

279. Oh creients! Temeu Al·là i deixeu enrere el que us quedi d'usura, si és que creieu.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَذَرُوا
مَا بَقِيَ مِنَ الرِّبَا إِنْ كُنْتُمْ
مُؤْمِنِينَ ٢٧٩

280. Però si no *ho* feu, llavors espereu la guerra d'Al·là i el Seu Missatger; però si us en penediu, tindreu les quanties originals; *així*, no perjudicareu ni sereu perjudicats.

فَإِنْ لَمْ تَفْعَلُوا فَأْذَنُوا بِحَرْبٍ مِنَ
اللَّهِ وَرَسُولِهِ ۖ وَإِنْ تُبْتُمْ فَلَكُمْ رُءُوسُ
أَمْوَالِكُمْ لَا تَظْلِمُونَ وَلَا تُظْلَمُونَ ٢٨٠

[10] Aquest versicle emfatitza de manera clara i contundent que les economies que es basin en l'interès monetari i usura estan condemnades a desaparèixer, mentre que les economies en què es fa èmfasis en la caritat són les que prosperaran.

281. I si qualsevol *deutor* es troba en dificultats, concediu-li un termini fins que arribin temps millors. I si li perdoneu la quantia com a almoina serà millor per a vosaltres, tant de bo ho sabéssiu!

وَإِنْ كَانَ ذُوْ عُسْرَةٍ فَنَظِرَةٌ إِلَىٰ مَيْسَرَةٍ ۚ وَأَنْ تَصَدَّقُوْا خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ ٢٨١

282. I temeu el dia en què tornareu a Al·là; llavors a cada ànima se li pagarà el total del que s'ha guanyat; i no se'ls perjudicarà.

وَاتَّقُوْا يَوْمًا تُرْجَعُوْنَ فِيْهِ إِلَى اللّٰهِ ۗ ثُمَّ تُوَفّٰى كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُوْنَ ٢٨٢ ع ٣٨

R.39.

283. Oh creients! Quan entre vosaltres un concediu un préstec per un període fixat, poseu-ho per escrit. I feu que un escrivà ho transcrigui fidelment davant la vostra presència. I cap escrivà podrà negar-se a escriure-ho, perquè Al·là l'ha ensenyat. Per això, feu-lo escriure i que dicti qui incorre en responsabilitat. I aquest ha de ser temorós d'Al·là, el seu Senyor, i no disminuir res. Però si aquell que incorre en responsabilitat té pocs coneixements, o és dèbil o incapaç de dictar, feu que dicti amb justícia un altre que pugui defensar els seus interessos. I crideu dos testimonis d'entre els vostres homes; i si no hi ha dos homes *disponibles*, llavors un home i dues dones que us agradin com a testimonis, de manera que si una de les dones li falla *la memòria*, l'altra pugui ajudar-la a recordar. I els testimonis no poden negar-se quan els criden. I no us sentiu molestos per haver-ho d'escriure, sigui petit o gran, juntament amb la data fixada per a la *devolució*. Això és més just als ulls d'Al·là i fa que el testimoni sigui més segur i us evita amb més probabilitat els dubtes; per tant, no *deixeu de*

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا إِذَا تَدَايَنْتُمْ بِدَيْنٍ إِلٰٓى أَجَلٍ مُّسَمًّى فَاكْتُبُوْهُ ۚ وَلْيَكْتُبْ بَّيْنَكُمْ كَاتِبٌ بِالْعَدْلِ ۚ وَلَا يَأْبَ كَاتِبٌ أَنْ يَّكْتُبَ كَمَا عَلَّمَهُ اللّٰهُ فَلْيَكْتُبْ ۚ وَلْيُمْلِلِ الَّذِيْ عَلَيْهِ الْحَقُّ وَلْيَتَّقِ اللّٰهَ رَبَّهٗ وَلَا يَبْخَسْ مِنْهُ شَيْئًا ۚ فَإِنْ كَانَ الَّذِيْ عَلَيْهِ الْحَقُّ سَفِيْهًا أَوْ ضَعِيْفًا أَوْ لَا يَسْتَطِيْعُ أَنْ يُّمِلَّ هُوَ فَلْيُمْلِلْ وَلِيُّهٗ بِالْعَدْلِ ۚ وَاسْتَشْهِدُوْا شَهِيْدَيْنِ مِنْ رِّجَالِكُمْ ۚ فَإِنْ لَّمْ يَكُوْنَا رَجُلَيْنِ فَرَجُلٌ وَّامْرَأَتٰنِ مِمَّنْ تَرْضَوْنَ مِنَ الشُّهَدَآءِ أَنْ تَضِلَّ إِحْدٰىهُمَا فَتُذَكِّرَ إِحْدٰىهُمَا الْأُخْرٰى ۚ وَلَا يَأْبَ الشُّهَدَآءُ إِذَا مَا دُعُوْا ۚ وَلَا تَسْـَٔمُوْٓا أَنْ تَكْتُبُوْهُ صَغِيْرًا أَوْ كَبِيْرًا إِلٰٓى أَجَلِهٖ ۚ ذٰلِكُمْ أَقْسَطُ عِنْدَ اللّٰهِ وَأَقْوَمُ لِلشَّهَادَةِ وَأَدْنٰٓى أَلَّا تَرْتَابُوْٓا إِلَّآ أَنْ تَكُوْنَ تِجَارَةً

escriure-ho, tret que es tracti de mercaderies que lliureu o rebeu en pròpia mà, ja que en aquest cas no pequeu si no ho escriviu. I teniu testimonis quan efectueu una venda entre vosaltres i no permeteu que es perjudiqui l'escrivà o el testimoni. Perquè si ho feu, certament hi haurà desobediència per part vostra. I temeu Al·là. I Al·là us concedeix el coneixement i Al·là coneix perfectament totes les coses.

حاضرة تديرونها بينكم فليس
عليكم جناح الا تكتبوها ؕ و
اشهدوا اذا تبايعتم ص و لا يضار
كاتب و لا شهيد ؕ و ان تفعلوا
فانه فسوق بكم ؕ و اتقوا الله ؕ و
يعلمكم الله ؕ و الله بكل شيء
عليم ٢٨٣

284. I si esteu de viatge i no trobeu cap escrivà, llavors accepteu una penyora com a possessió. I si un de vosaltres confia alguna cosa a algú altre, que el que ho hagi rebut retorni el seu dipòsit i temi Al·là, el seu Senyor. I no amagueu el testimoni; i aquell que l'amagui ha de saber que certament el seu cor és ple de pecat. I Al·là sap molt bé el que feu.

و ان كنتم على سفر و لم تجدوا
كاتبا فرهن مقبوضة ؕ فان امن
بعضكم بعضا فليؤد الذي اؤتمن
امانته و ليتق الله ربه ؕ و لا
تكتموا الشهادة ؕ و من يكتمها
فانه اثم قلبه ؕ و الله بما ع ٣٩ ٢
تعملون عليم ٢٨٤

R.40.

285. A Al·là pertany tot el que hi ha als cels i a la terra; i tant si reveleu el que hi ha a les vostres ments com si ho manteniu amagat, Al·là us demanarà comptes per això. Després perdonarà qui Li plagui; i Al·là té poder de fer tot el que vol.

لله ما في السموت و ما في الارض ؕ
و ان تبدوا ما في انفسكم او تخفوه
يحاسبكم به الله ؕ فيغفر لمن يشاء
و يعذب من يشاء ؕ و الله على كل
شيء قدير ٢٨٥

286. Aquest Missatger *Nostre* creu en el que ha estat revelat pel seu Senyor, i *així ho fan* els creients. Tots *ells* creuen en Al·là i en els Seus àngels, els Seus Llibres i en els Seus Missatgers, *tot dient:* "No fem cap distinció entre cap dels Seus Missatgers"; i diuen: "Sentim i obeïm. *Implorem* el Teu perdó, oh Senyor Nostre, i cap a Tu haurem de tornar".

امن الرسول بما انزل اليه من
ربه و المؤمنون ؕ كل امن بالله و
ملئكته و كتبه و رسله ۟ لا نفرق
بين احد من رسله ۟ و قالوا سمعنا
و اطعنا ۟ غفرانك ربنا و اليك
المصير ٢٨٦

287. Al·là no imposa càrregues a cap ànima més enllà de la seva capacitat. Tindrà *la recompensa* que es guanyi i rebrà *el càstig* que es mereixi. Senyor Nostre, no ens castiguis si oblidem o caiem en l'error; i Senyor Nostre, no ens imposis un pes com el que vas imposar a aquells que ens van precedir. Senyor Nostre, no ens carreguis amb allò que les nostres forces no puguin suportar, i esborra els nostres pecats, concedix-nos el perdó i tingues misericòrdia de nosaltres. Tu ets el nostre Amo; així doncs, ajuda'ns contra els incrèduls.[11]

لَا يُكَلِّفُ اللّٰهُ نَفْسًا اِلَّا وُسْعَهَا ۚ لَهَا
مَا كَسَبَتْ وَ عَلَيْهَا مَا اكْتَسَبَتْ ۗ
رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَآ اِنْ نَّسِيْنَآ اَوْ
اَخْطَاْنَا ۚ رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَآ اِصْرًا
كَمَا حَمَلْتَهٗ عَلَى الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِنَا ۚ
رَبَّنَا وَلَا تُحَمِّلْنَا مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهٖ ۚ
وَاعْفُ عَنَّا ۗ وَاغْفِرْ لَنَا ۗ وَارْحَمْنَا ۗ
اَنْتَ مَوْلٰنَا فَانْصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ
الْكٰفِرِيْنَ ﴿٢٨٧﴾

---

[11] Es refereix als pobles anteriors, als quals se li confiaren responsabilitats religioses, les quals van considerar com una càrrega i van tractar sense respecte. D'aquesta manera, al clergat professional procedent de les capes més baixes de la societat se'l féu responsable de carregar amb aquesta responsabilitat sobre les seves espatlles, i com a resultat sorgí una jerarquia religiosa que monopolitzà el coneixement de la religió alhora que fou incapaç de complir-la. Aquest procés va conduir finalment a la formació d'un clergat amb una ment tancada, arrogant i intolerant. Només una minoria entenia la filosofia i la magnanimitat de la paraula de Déu. Aquesta jerarquia religiosa es compara als ases al 62:6 (Al-Yumuah) que duen els lloms carregats de llibres per transportar, quan la realitat és que els ases entenen poc d'allò que carreguen. Per tant, la paraula "Isran" ha d'entendre's en aquest context, ja que tota responsabilitat instituïda per Déu no pot ser tractada com una càrrega que els creients han d'intentar eludir

CAPÍTOL 3
AL'IMRAN
(Revelat abans de la Hillrah)

Relació amb la Surah anterior

Hi ha una estreta relació, i d'un gran abast, entre aquesta Surah i l'anterior, Al-Baqarah, ja que ambdues són anomenades conjuntament Al-Zahrawan (els dos brillants), mentre que Al-Baqarah tracta de les creences errònies i les pràctiques malvades dels jueus amb els quals van iniciar el Designi Mosaic, la present Surah tracta principalment de les doctrines i dogmes equivocats del cristianisme, tema que constitueix la seva culminació. La Surah rep el nom de Al'Imran ("la família de 'Imran"). 'Imran o 'Amran va ser el pare de Moisès i Aaron, els progenitors de la família de la qual va descendir Maria, la mare de Jesús, de qui en aquesta Surah es fa una breu exposició de la seva vida i missió. Estretament relacionada amb Al-Baqarah, es pot deduir amb seguretat que aquesta Surah fou revelada tot just abans de l'anterior. Una referència detallada de la batalla de Uhud situa la seva revelació en el tercer any de la Hillrah.

Al'Imran té un doble lligam amb Al-Baqarah. D'una banda, hi ha un fort vincle entre el tema de tota aquesta Surah i la de la totalitat de la Surah Al-Baqarah; de l'altra, hi ha una profunda relació entre la part final de Al-Baqarah i els versicles inicials d'aquesta Surah. En efecte, en l'Alcorà, l'ordre és de dos tipus: o el tema amb què s'acaba un Capítol continua en el Capítol següent, o bé en el Capítol següent es fa referència a la totalitat d'una qüestió tractada en l'anterior. Aquesta relació doble existeix també entre Al-Baqarah i Al'Imran. El lligam de tot el tema de Al'Imran amb el de Al-Baqarah consisteix sobretot en una descripció de les causes que van dur a la transferència del Profetatge del designi Mosaic al Designi Islàmic. Aquest fou el tema principal en Al-Baqarah, i en la seva explicació, es va tractar força la condició degenerada dels jueus. Però en Al-Baqarah s'ha dit ben poc sobre el cristianisme, en el qual culminà el Designi Mosaic. L'omissió podria haver originat el dubte, en aparença legítim, del fet que, malgrat el judaisme, que constituïa el principi del Designi Mosaic, havia quedat corromput, la seva culminació, la fe cristiana, seguia essent pura. I per tant, sembla que no calia introduir o establir una nova religió, l'Islam. Per esborrar aquest dubte, s'exposa la falsedat dels dogmes cristians.

Títol

La Surah es coneix en el Hadiz per diversos noms, a saber, Al-Zahra' (el brillant), Al-Aman (la pau), Al-Kanz (el tresor), Al-Mu'inah (el defensor), Al-Muyadalah (la súplica), Al-Istighfar (la petició de perdó) i Al-Tayyibah (el pur).

Ja en aquest Capítol s'intenta demostrar la falsedat de les doctrines cristianes, comença directament indicant que, com que el cristianisme s'havia corromput i degenerat, no podia ser un inconvenient per a la introducció d'un Designi nou i millor. Pel contrari, el mateix cristianisme era un fort testimoni de la necessitat d'introduir-se una nova Llei. Per consegüent, ja al començament d'aquesta Surah es situen els atributs

divins: el Vivent, el Que Subsisteix per Ell mateix i tot ho sosté, per repudiar les doctrines cristianes bàsiques. L'altra relació entre les dues Surahs, és a dir, la de la part Al-Baqarah amb les paraules inicials de la Surah, és evident pel fet que Al-Baqarah va acabar amb una pregària a favor de la regeneració nacional i reforma dels musulmans i el triomf de l'Islam sobre els seus enemics, i els atributs divins (el Vivent, el que Subsisteix per Ell mateix i tot ho sosté) han estat situats al començament de la present Surah per assegurar als musulmans que Déu acudirà de ben segur en la seva ajuda, perquè Ell és el Vivent, el Que Subsisteix per Ell mateix i tot ho sosté. El seu poder no coneix ni debilitat ni disminució.

Tema

Com l'anterior, aquesta Surah comença amb les lletres abreujades Alif Lam Mim (Jo sóc Al·là, l'Omniscient), que volen cridar l'atenció sobre l'atribut diví del coneixement. El fet d'esmentar els atributs (el Vivent, el Que Subsisteix per Ell mateix i tot ho sosté) intenta assenyalar que, en aquesta Surah, l'atribut diví del coneixement es fonamenta en els atributs de Déu, el Vivent, el Que Subsisteix per Ell mateix i tot ho sosté, és a dir, el fet que Déu tingui tots els atributs constitueix una prova que és Omniscient, perquè la mort i la descomposició són el resultat de la manca de coneixement. la Surah continua dient que, com que els jueus i els cristians s'han apartat del camí recte, el càstig diví caurà sobre ells i el fet de ser seguidors de la Torà i dels Evangelis no els lliurarà del càstig de Déu, perquè aquests Llibres han estat abrogats i, per tant no poden satisfer les necessitats i requisits humans. A continuació, s'indica als musulmans per esborrar qualsevol dubte o suspicàcia de les seves ments que, en vista de la superioritat numèrica de jueus i cristians i la preponderància dels mitjans materials al seu abast, aquests no prevaldran contra ells, perquè Déu els ha concedit ja el predomini sobre els seus enemics més poderosos, els quraish i altres tribus infidels d'Aràbia. Ara es repetirà el mateix fenomen. A més a més, les victòries nacionals no es deuen només a la preponderància dels mitjans materials, sinó especialment, i en gran mesura, a la superioritat de la moral de la nació. I la victòria final serà dels musulmans perquè, encara que no tenen mitjans materials, tenen en el seu poder els mitjans morals i espirituals més grans, i també perquè segueixen una religió veritable.

Tot seguit, la Surah continua desenganyant les ments dels enemics de l'Islam de la vana il·lusió que els seus usos i costums són superiors als dels musulmans. A més a més, se'ls diu que amb creences errònies i acudint a pràctiques malvades semblen ignorar la llei de la causa i l'efecte, de la qual no ens podem burlar amb impunitat. La Surah segueix a continuació desenvolupant el fet que el camí vers el progrés i la prosperitat dels musulmans no es troba a imitar les formes i maneres d'altres pobles, sinó a seguir estrictament l'Islam i el Sant Profeta. Després d'això, comença una exposició clara i detallada del tema principal, amb breu referència al començament del cristianisme, la refutació del qual és un dels temes principals. Seguidament, es dirigeix l'atenció del Poble del Llibre al fet que, quan els musulmans creuen també en la veritat de l'origen diví i font de la seva fe, per què han de gastar les seves energies i recursos per lluitar contra ells. Pel contrari, els dos haurien d'aliar-se per predicar als infidels la doctrina de la Unicitat de Déu, en la qual estan d'acord, i mantenir en els límits adequats les

seves diferències doctrinals respectives. A continuació, s'avisa en especial als cristians que no poden esperar seguir sent els "elegits" de Déu i mantenir la Seva gràcia i el Seu amor si es neguen a acceptar la nova fe. Se'ls pregunta com, després d'haver subscrit ja la doctrina que la Veritat ha estat sempre revelada per Déu en moments diferents, poden desafiar justificadament aquest principi. També s'afirma que els afers sobre els quals el Poble del Llibre discuteix i debat amb els musulmans no són de gaire pes perquè, al començament, alguns d'ells es consideraven permesos pels seus avantpassats. Es continua presentant el tema i s'indica que els musulmans i els jueus tenen un punt en comú amb Abraham, i com que Abraham fou qui posà els fonaments de la Ka'bah, per què han de lluitar els israelites amb els musulmans basant-se en les diferències de matisos i insubstancials? Després, és dirigeix una nota d'advertència als musulmans: el Poble del Llibre ha anat tan lluny en la seva oposició a ells que, si aquests últims seguissin el seu camí, certament els perdrien. Però els musulmans no es perdran, perquè són beneficiaris del favor de Déu. Trobaran una gran oposició i persecució per part d'ells que han de resistir amb fermesa i intentant enfortir la seva relació amb Déu i establint relacions mútues sobre una base més ferma, perquè ben aviat necessitaran desenvolupar un front comú quan s'enfrontin a un fort atac dels cristians. Abans que arribi aquest moment han d'augmentar el seu nombre, transmetent el Missatge de l'Islam al nombre més gran de persones possible. Se'ls avisa a més a més contra el manteniment de la idea falsa que, en cas de lluita amb els cristians, els jueus els ajudarien. Pel contrari, aquests últims no estalviarien esforços ni treballs per posar-los dificultats i oprimir-los. Malgrat aquesta advertència contra els jueus, la *Surah* no deixa de reconèixer el bé, sigui on sigui on es trobi, i diu que no tots els del Poble del Llibre són dolents. Hi ha també bones persones entre ells, i només patiran aflicció els que mantinguin designis perversos contra l'Islam. Amb aquests són amb qui els musulmans han d'evitar tot contacte amistós per evitar patir la influència dels seus costums indesitjables.

A continuació es fa una breu referència a la Batalla de Badr. Es diu als musulmans que, al igual que en circumstàncies molt adverses Déu els protegí i ajudà contra tot pronòstic en aquell encontre i els va permetre una victòria contra els idòlatres de la Meca, succeirà el mateix en relació amb el poble del Llibre; la misericòrdia i la gràcia de Déu els acompanyaran en oposició a aquests. El Poble del Llibre depèn per al seu poder i material de transaccions basades en l'interès. Però donar i acceptar interessos va contra la ètica. Imposar interessos oprimeix als servents de Déu i subscriure la doctrina de l'expiació i del dogma de la no acceptació del penediment declaren Déu tan cruel com ells mateixos. A més a més, s'anima als creients perquè acceptin la seva obligació, facin sacrificis apropiats i emprin adequadament els mitjans materials que tenen a l'abast, deixant la resta a Déu per a l'èxit de la missió de la seva vida. La *Surah* enuncia a continuació un principi molt segur, a saber, que el Sant Profeta no és res més que un Missatger diví; si morís o fos mort en una en una batalla (malgrat que segons la promesa divina això mai no succeirà), els musulmans no haurien de perdre l'ànim ni tenir cap dubte sobre la veritat de l'Islam, perquè per al seu èxit o prosperitat l'Islam no es basa en un individu, per molt elevat que aquest sigui. Una altra norma de conducta que cal observar en temps de guerra és que els líders dels musulmans han de comportar-se amb més indulgència que en temps ordinaris respecte a d'altres musulmans, i han de tenir en compte

les seves susceptibilitats, perquè l'enemic no aprofiti l'oportunitat de crear entre ells la discòrdia i la dissensió. Se'ls exhorta també que, en aquella època, tots els assumptes es decidissin després de consultar-se mútuament. Tot seguit es recorda als musulmans el que el gran Déu ha fet per ells en suscitar entre ells un gran Missatger. Han de seguir-lo i evitar el camí dels qui alteren la pau. La *Surah* estableix el principi que diu que els qui moren mentre lluiten per la causa de la veritat tenen dret a un respecte especial. Amb la seva mort reben la vida eterna i inspiren la seva comunitat, i d'alguna manera, una nova vida. De nou es fa referència al Poble del Llibre dient que moralment s'han depravat fins al punt que tot i que, d'una banda, afirmen ser el "propi poble elegit" de Déu, d'una altra, dubten a fer servir els seus diners per la causa de Déu. Als musulmans se'ls anima a treure'n una lliçó. La depravació moral d'aquests persones també es posa en oposició a la seva afirmació d'haver-los estat ordenat obeir un Missatger que els demanarà un sacrifici més gran. La *Surah* diu que aquests Missatgers van aparèixer entre ells, però que es van negar a acceptar-los. Tot seguit es desenvolupa el tema del sacrifici i es diu als creients que seria una bogeria per la seva part témer fer sacrificis per la causa nacional. Se'ls avisa que la seva fe es posarà durament a prova. No han de pensar que aconseguiran l'èxit sense passar a través del foc i la sang. Als versicles següents s'apunten algunes qualitats i característiques especials dels veritables creients i se'ls ensenya algunes pregàries essencials per al progrés i la prosperitat nacionals. La *Surah* conclou amb les normes de conducta, el compliment de les quals farà que els musulmans aconsegueixin l'èxit i el predomini en aquesta vida i el plaer de Déu en la futura.

سُورَةُ آلِ عِمْرَانَ مَدَنِيَّةٌ وَّ هِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ مِائَتَا آيَةٍ وَّ آيَةٌ وَّ عِشْرُونَ رُكُوعًا

AL-'IMRAN

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Alif Lam Mim.[1]

الٓمّٓ ﴿٢﴾

3. Al·là és aquell que tret d'Ell no hi ha cap Déu, el Vivent, el que Subsisteix per Ell mateix i tot ho sosté.

اللّٰهُ لَآ إِلٰهَ إِلَّا هُوَ ۙ الْحَيُّ الْقَيُّوْمُ ﴿٣﴾

4. Ell ha fet descendir per a vosaltres el Llibre que conté la veritat i que confirma el que l'ha precedit; i Ell féu descendir la Torà i l'Evangeli abans *d'això*, com a guia per al poble; i Ell féu descendir la veritat incontrovertible.[2]

نَزَّلَ عَلَيْكَ الْكِتٰبَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا
لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ وَأَنْزَلَ التَّوْرٰىةَ وَ
الْإِنْجِيْلَ ﴿٤﴾

5. En veritat, aquells que neguin els senyals d'Al·là tindran un sever càstig. I Al·là és Poderós, possessor del poder de retribució.

مِنْ قَبْلُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَ أَنْزَلَ
الْفُرْقَانَ ۗ إِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِاٰيٰتِ
اللّٰهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيْدٌ ۗ وَاللّٰهُ عَزِيْزٌ
ذُو انْتِقَامٍ ﴿٥﴾

6. En veritat, res no hi ha ocult a la terra o al cel per a Al·là.

إِنَّ اللّٰهَ لَا يَخْفٰى عَلَيْهِ شَيْءٌ فِي الْأَرْضِ
وَلَا فِي السَّمَآءِ ﴿٦﴾

7. Ell és qui us dóna forma al si matern, tal com Ell vol; No hi ha cap altre Déu, tret d'Ell, el poderós, el Savi.

هُوَ الَّذِيْ يُصَوِّرُكُمْ فِي الْأَرْحَامِ كَيْفَ
يَشَآءُ ۗ لَآ إِلٰهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ ﴿٧﴾

---

[1] Jo sóc Déu, qui Tot ho sap.

[2] La paraula "musaddiqan" té un significat més ampli que l'expressió "complir" emprada en la traducció original. Significa confirmar la veritat de les revelacions anteriors alhora que el compliment i la realització de les profecies que s'hi inclouen en elles. Per tot això, sembla més apropiat traduir el versicle de la manera descrita. "Al-Furqan" significa la veritat incontrovertible, així com tot allò que distingeix clarament una cosa de l'altra; en aquest sentit actua com a referència.

8. Ell és qui ha fet descendir el Llibre per a tu; en ell hi ha versicles decisius en significat (aquests són l'essència del Llibre) i n'hi ha d'altres que permeten diferents interpretacions. Però aquells que tenen al cor la maldat segueixen els que permeten diferents interpretacions, buscant la discòrdia i la seva interpretació *errònia*. I ningú no en coneix la interpretació *correcta*, tret d'Al·là i d'aquells que parlen amb fonament; diuen: "Creiem en Ell; tot prové del senyor". I ningú no hi para atenció, tret dels dotats amb l'enteniment.

هُوَ الَّذِيْٓ اَنْزَلَ عَلَيْكَ الْكِتٰبَ مِنْهُ اٰيٰتٌ مُّحْكَمٰتٌ هُنَّ اُمُّ الْكِتٰبِ وَاُخَرُ مُتَشٰبِهٰتٌ ؕ فَاَمَّا الَّذِيْنَ فِيْ قُلُوْبِهِمْ زَيْغٌ فَيَتَّبِعُوْنَ مَا تَشَابَهَ مِنْهُ ابْتِغَآءَ الْفِتْنَةِ وَابْتِغَآءَ تَاْوِيْلِهٖ ۚ وَمَا يَعْلَمُ تَاْوِيْلَهٗٓ اِلَّا اللّٰهُ ۘ وَالرّٰسِخُوْنَ فِي الْعِلْمِ يَقُوْلُوْنَ اٰمَنَّا بِهٖ ۙ كُلٌّ مِّنْ عِنْدِ رَبِّنَا ۚ وَمَا يَذَّكَّرُ اِلَّآ اُولُوا الْاَلْبَابِ ﴿٨﴾

9. Senyor, no permetis que els nostres cors es perverteixin després d'havernos guiat, i atorga'ns la Teva misericòrdia; en veritat, només Tu ets Qui atorga.

رَبَّنَا لَا تُزِغْ قُلُوْبَنَا بَعْدَ اِذْ هَدَيْتَنَا وَهَبْ لَنَا مِنْ لَّدُنْكَ رَحْمَةً ۚ اِنَّكَ اَنْتَ الْوَهَّابُ ﴿٩﴾

10. Senyor, certament Tu aplegaràs la humanitat en el Dia sobre el qual no hi ha dubte; en veritat, Al·là no manca a les Seves promeses.

رَبَّنَآ اِنَّكَ جَامِعُ النَّاسِ لِيَوْمٍ لَّا رَيْبَ فِيْهِ ؕ اِنَّ اللّٰهَ لَا يُخْلِفُ الْمِيْعَادَ ﴿١٠﴾

R.2.

11. Quant als incrèduls: ni les seves possessions ni els fills no els serviran davant Al·là; i són ells el combustible del Foc.

اِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَنْ تُغْنِيَ عَنْهُمْ اَمْوَالُهُمْ وَلَآ اَوْلَادُهُمْ مِّنَ اللّٰهِ شَيْـًٔا ؕ وَاُولٰٓئِكَ هُمْ وَقُوْدُ النَّارِ ﴿١١﴾

12. *El seu cas* s'assembla al del poble del Faraó i al d'aquells que els van precedir; Van rebutjar els Nostres Senyals i Al·là els castigà pels seus pecats; I Al·là és sever en el càstig.

كَدَاْبِ اٰلِ فِرْعَوْنَ ۙ وَالَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ ؕ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا ۚ فَاَخَذَهُمُ اللّٰهُ بِذُنُوْبِهِمْ ؕ وَاللّٰهُ شَدِيْدُ الْعِقَابِ ﴿١٢﴾

13. Digues a aquells que no hi creuen: "Sereu vençuts i aplegats a l'Infern. I aquest és un mal indret per al repòs".

قُلْ لِّلَّذِيْنَ كَفَرُوْا سَتُغْلَبُوْنَ وَتُحْشَرُوْنَ اِلٰى جَهَنَّمَ ؕ وَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿١٣﴾

14. Certament, hi va haver un Senyal per a vosaltres en els dos exèrcits enfrontats l'un amb l'altre: un d'ells lluitava en la causa d'Al·là i l'altre el formaven *incrèduls*, que van veure amb els *seus propis* ulls com eren el doble que ells. *Així* dóna Al·là forces amb el Seu ajut a qui Ell vol. Aquesta és veritablement una lliçó per als clarividents.

قَدْ كَانَ لَكُمْ اٰيَةٌ فِيْ فِئَتَيْنِ الْتَقَتَا ۖ
فِئَةٌ تُقَاتِلُ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَ اُخْرٰى
كَافِرَةٌ يَّرَوْنَهُمْ مِّثْلَيْهِمْ رَاْيَ الْعَيْنِ ۖ
وَاللّٰهُ يُؤَيِّدُ بِنَصْرِهٖ مَنْ يَّشَآءُ ۖ اِنَّ فِيْ
ذٰلِكَ لَعِبْرَةً لِّاُولِى الْاَبْصَارِ ﴿١٣﴾

15. Bell per als homes és l'amor de les coses desitjades: dones i fills, una pila d'or i de plata tresorejada, cavalls que pasturen, el bestiar i els conreus. Aquestes són les provisions d'aquesta vida; però és amb Al·là on hi ha una llar excel·lent.

زُيِّنَ لِلنَّاسِ حُبُّ الشَّهَوٰتِ مِنَ النِّسَآءِ
وَالْبَنِيْنَ وَالْقَنَاطِيْرِ الْمُقَنْطَرَةِ مِنَ
الذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ وَالْخَيْلِ الْمُسَوَّمَةِ
وَالْاَنْعَامِ وَالْحَرْثِ ۗ ذٰلِكَ مَتَاعُ الْحَيٰوةِ
الدُّنْيَا ۚ وَاللّٰهُ عِنْدَهٗ حُسْنُ الْمَاٰبِ ﴿١٤﴾

16. Digueu-los: "Puc informar-vos d'alguna cosa millor que això? Per als qui temen Al·là hi ha jardins vora el Seu Senyor per on hi corren rius; allí hi viuran ells. També hi ha esposes purificades per Al·là i a plaer d'Al·là. I Al·là té en compte els Seus servents"

قُلْ اَؤُنَبِّئُكُمْ بِخَيْرٍ مِّنْ ذٰلِكُمْ ۚ لِلَّذِيْنَ
اتَّقَوْا عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنّٰتٌ تَجْرِيْ مِنْ
تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا وَاَزْوَاجٌ
مُّطَهَّرَةٌ وَّرِضْوَانٌ مِّنَ اللّٰهِ ۚ وَاللّٰهُ
بَصِيْرٌۢ بِالْعِبَادِ ﴿١٥﴾

17. Els que diuen: "Senyor, som creients de debò; perdona'ns, doncs, els nostres pecats i salva'ns del càstig del Foc".

اَلَّذِيْنَ يَقُوْلُوْنَ رَبَّنَآ اِنَّنَآ اٰمَنَّا
فَاغْفِرْ لَنَا ذُنُوْبَنَا وَقِنَا عَذَابَ
النَّارِ ﴿١٦﴾

18. Els constants, els sincers, els humils i els que gasten en la causa de Déu i els que demanen perdó a la darreria de la nit.

اَلصّٰبِرِيْنَ وَالصّٰدِقِيْنَ وَالْقٰنِتِيْنَ وَ
الْمُنْفِقِيْنَ وَالْمُسْتَغْفِرِيْنَ بِالْاَسْحَارِ ﴿١٧﴾

19. Al·là testimonia que no hi ha Déu fora d'Ell -i *també ho fan* els àngels i els que estan en possessió de la saviesa-, Vigilant de la

شَهِدَ اللّٰهُ اَنَّهٗ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ ۙ وَالْمَلٰٓئِكَةُ وَ
اُولُوا الْعِلْمِ قَآئِمًا بِالْقِسْطِ ۚ لَآ اِلٰهَ اِلَّا

Justícia; no hi ha altre Déu sinó Ell, el Poderós, el savi.[3]

هُوَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ ١٩

20. En veritat, la religió *vertadera* davant Al·là és l'Islam (submissió completa). I a aquells que se'ls lliurà el Llibre no van discrepar fins que no els va arribar el coneixement, per pura enveja entre ells. I qui negui els senyals d'Al·là ha saber que Al·là, de ben segur, és ràpid a retre'n compte.

إِنَّ الدِّيْنَ عِنْدَ اللّٰهِ الْإِسْلَامُ وَ مَا
اخْتَلَفَ الَّذِيْنَ أُوْتُوا الْكِتٰبَ إِلَّا مِنْۢ بَعْدِ
مَا جَآءَهُمُ الْعِلْمُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ ۚ وَ مَنْ
يَّكْفُرْ بِاٰيٰتِ اللّٰهِ فَإِنَّ اللّٰهَ سَرِيْعُ
الْحِسَابِ ٢٠

21. Però si discuteixen amb tu, digues-los: "M'he sotmès a Al·là, com *també* els que em segueixen". I digues a qui se'ls ha lliurat el Llibre i als ignorants: "Us heu sotmès?" Si se sotmeten, llavors certament estaran guiats, però si tornen sobre els seus passos, has de saber que el seu únic deure és el de transmetre el Missatge. I Al·là vigila als seus servents.

فَإِنْ حَآجُّوْكَ فَقُلْ أَسْلَمْتُ وَجْهِيَ لِلّٰهِ وَ
مَنِ اتَّبَعَنِ ۚ وَ قُلْ لِّلَّذِيْنَ أُوْتُوا الْكِتٰبَ
وَ الْأُمِّيّٖنَ ءَأَسْلَمْتُمْ ۚ فَإِنْ أَسْلَمُوْا
فَقَدِ اهْتَدَوْا ۚ وَ إِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ
الْبَلٰغُ ۚ وَ اللّٰهُ بَصِيْرٌۢ بِالْعِبَادِ ٢١

R.3.

22. En veritat, a aquells que neguen els Senyals d'Al·là i miren de matar injustament els Profetes, i miren de matar els homes que prediquen la justícia, anuncia'ls un dolorós càstig.

إِنَّ الَّذِيْنَ يَكْفُرُوْنَ بِاٰيٰتِ اللّٰهِ وَ
يَقْتُلُوْنَ النَّبِيّٖنَ بِغَيْرِ حَقٍّ ۙ وَّ يَقْتُلُوْنَ
الَّذِيْنَ يَأْمُرُوْنَ بِالْقِسْطِ مِنَ النَّاسِ ۙ
فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيْمٍ ٢٢

23. Ells són aquells les accions dels quals seran nul·les en aquest món i en el que ve, i no tindran defensors.

أُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي
الدُّنْيَا وَ الْاٰخِرَةِ ۫ وَ مَا لَهُمْ مِّنْ نّٰصِرِيْنَ ٢٣

24. No coneixes a qui se li ha donat *la Seva* part del Llibre? Se'ls crida al Llibre d'Al·là perquè el Llibre jutgi entre ells, però una part d'ells se n'aparta amb aversió.

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِيْنَ أُوْتُوْا نَصِيْبًا مِّنَ
الْكِتٰبِ يُدْعَوْنَ إِلٰى كِتٰبِ اللّٰهِ لِيَحْكُمَ
بَيْنَهُمْ ثُمَّ يَتَوَلّٰى فَرِيْقٌ مِّنْهُمْ وَ هُمْ
مُّعْرِضُوْنَ ٢٤

[3] De fet, l'expressió aràbiga "Qaiman bil Qist" és més emfàtica que la traducció "Mantenidor de la justícia". "Sempre de guàrdia en favor de la justicia seria una millor traducció".

25. Això és perquè diuen: "El Foc només ens tornarà un nombre reduït de dies". "I el que solien falsificar els han enganyat sobre la religió".

ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لَن تَمَسَّنَا النَّارُ إِلَّا أَيَّامًا مَّعْدُودَاتٍ ۖ وَغَرَّهُمْ فِي دِينِهِم مَّا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٢٥﴾

26. Com *els anirà* quan els reunim a tots el Dia sobre el qual no hi ha cap dubte i quan s'hagi pagat a cada ànima tot el que ha guanyat, i no seran perjudicats?

فَكَيْفَ إِذَا جَمَعْنَاهُمْ لِيَوْمٍ لَّا رَيْبَ فِيهِ وَوُفِّيَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٢٦﴾

27. Digueu-los: "Oh Al·là, Senyor de la Sobirania, Tu dones la Sobirania a qui Et plau, i a aquells que vols la hi retires. Tu exaltes aquell que vols i humilies aquell que et plau. A la teva mà, hi és tot el bé. Tu, en veritat, tens el Poder de fer totes les coses".

قُلِ اللَّهُمَّ مَالِكَ الْمُلْكِ تُؤْتِي الْمُلْكَ مَن تَشَاءُ وَتَنزِعُ الْمُلْكَ مِمَّن تَشَاءُ وَتُعِزُّ مَن تَشَاءُ وَتُذِلُّ مَن تَشَاءُ ۖ بِيَدِكَ الْخَيْرُ ۖ إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٧﴾

28. Tu fas que la nit es converteixi en dia i que el dia es faci nit. I Tu treus vida del que és mort i mort del que té vida. I a qui vols Tu dones sense mesura.

تُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَتُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ ۖ وَتُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَتُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ ۖ وَتَرْزُقُ مَن تَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٢٨﴾

29. Que els creients no prenguin per amics els incrèduls, i els prefereixin als creients -qui ho faci no té cap relació amb Al·là- tret que us guardeu d'ells amb cura. I Al·là us avisa del Seu càstig; i Al·là serà el retorn.[4]

لَّا يَتَّخِذِ الْمُؤْمِنُونَ الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِن دُونِ الْمُؤْمِنِينَ ۖ وَمَن يَفْعَلْ ذَٰلِكَ فَلَيْسَ مِنَ اللَّهِ فِي شَيْءٍ إِلَّا أَن تَتَّقُوا مِنْهُمْ تُقَاةً ۗ وَيُحَذِّرُكُمُ اللَّهُ نَفْسَهُ ۗ وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ ﴿٢٩﴾

30. Digues: "Tant si amagueu el que hi teniu al cor com si ho reveleu, Al·là ho sap; i sap el que hi ha al Cel i el que hi ha a la terra". I Al·là té poder per fer totes les coses.

قُلْ إِن تُخْفُوا مَا فِي صُدُورِكُمْ أَوْ تُبْدُوهُ يَعْلَمْهُ اللَّهُ ۗ وَيَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۗ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٣٠﴾

---

[4] La paraula àrab "yuhazziro kumul-laho nafsahu" significa literalment que "Al-là us prevé contra Sí mateix", la qual cosa vol dir que us adverteix en contra que us prengueu llibertats respecte als Seus Manaments i ordres.

31. Compte amb el Dia en què cada ànima es trobarà enfront de *tot* el bé que ha fet i *tot* el mal que ha comès. Desitjarà que hi hagi una gran distància entre ella i aquest *mal*. I Al·là us avisa del Seu càstig. I Al·là és el Més Compassiu amb els Seus servents.

يَوْمَ تَجِدُ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ مِنْ خَيْرٍ
مُّحْضَرًا ۚ وَّمَا عَمِلَتْ مِنْ سُوْٓءٍ ۚ تَوَدُّ لَوْ
اَنَّ بَيْنَهَا وَ بَيْنَهٗٓ اَمَدًا بَعِيْدًا ؕ وَ
يُحَذِّرُكُمُ اللّٰهُ نَفْسَهٗ ؕ وَ اللّٰهُ رَءُوْفٌ
بِالْعِبَادِ ﴿٣١﴾

R.4.

32. Digueu-los: "Si estimeu Al·là, seguiu-me: *llavors* Al·là us estimarà i us perdonarà els vostres pecats". I Al·là és el Més Indulgent, el Misericordiós.

قُلْ اِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّوْنَ اللّٰهَ فَاتَّبِعُوْنِيْ
يُحْبِبْكُمُ اللّٰهُ وَ يَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوْبَكُمْ ؕ وَ
اللّٰهُ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿٣٢﴾

33. Digueu-los: "Obeïu Al·là i el Missatger", però si giren l'esquena, llavors *recordeu que* Al·là no estima els incrèduls.

قُلْ اَطِيْعُوا اللّٰهَ وَالرَّسُوْلَ ۚ فَاِنْ تَوَلَّوْا
فَاِنَّ اللّٰهَ لَا يُحِبُّ الْكٰفِرِيْنَ ﴿٣٣﴾

34. Al·là elegí Adam, Noè, la família d'Abraham i la família d'Imran per sobre de tots els pobles.

اِنَّ اللّٰهَ اصْطَفٰٓى اٰدَمَ وَ نُوْحًا وَّ اٰلَ
اِبْرٰهِيْمَ وَاٰلَ عِمْرٰنَ عَلَى الْعٰلَمِيْنَ ﴿٣٤﴾

35. Una raça mútuament relacionada. I Al·là és Qui tot ho sent, l'Omniscient.

ذُرِّيَّةً ۢ بَعْضُهَا مِنْۢ بَعْضٍ ؕ وَ اللّٰهُ
سَمِيْعٌ عَلِيْمٌ ﴿٣٥﴾

36. I *recordeu-vos de* quan *la* dona d'Imran digué: "Senyor, *t*'he promès el que hi ha al meu ventre perquè sigui al vostre servei". Així doncs, accepteu-m'ho; veritablement, Tu sol ets Qui tot ho sent, l'Omniscient.

اِذْ قَالَتِ امْرَاَتُ عِمْرٰنَ رَبِّ اِنِّيْ نَذَرْتُ
لَكَ مَا فِيْ بَطْنِيْ مُحَرَّرًا فَتَقَبَّلْ مِنِّيْ ۚ
اِنَّكَ اَنْتَ السَّمِيْعُ الْعَلِيْمُ ﴿٣٦﴾

37. Però quan l'hagué infantat, va dir: "Senyor, he infantat una nena - per bé que Al·là sabia millor *que ella* el que havia infantat i que el mascle *en què ella pensava* no era com la femella que va donar a llum- i li he posat el nom de Maria i te la confio a Ella i a

فَلَمَّا وَضَعَتْهَا قَالَتْ رَبِّ اِنِّيْ وَضَعْتُهَآ
اُنْثٰى ؕ وَ اللّٰهُ اَعْلَمُ بِمَا وَضَعَتْ ؕ وَ
لَيْسَ الذَّكَرُ كَالْاُنْثٰى ۚ وَ اِنِّيْ سَمَّيْتُهَا
مَرْيَمَ وَ اِنِّيْٓ اُعِيْذُهَا بِكَ وَ ذُرِّيَّتَهَا
مِنَ الشَّيْطٰنِ الرَّجِيْمِ ﴿٣٧﴾

la seva progènie perquè les protegeixis de Satanàs, el rebutjat".
38. I el Seu Senyor l'acceptà amb benvolença i la féu créixer excel·lentment i féu que Zacaries en fos el tutor. Sempre que Zacaries la visitava en la seva cambra, la hi trobava amb provisions. Ell li digué: "Oh Maria, d'on has tret tot això?". Ella li respongué: "D'Al·là". Certament, Al·là dóna a qui Li plau sense mesura.

فَتَقَبَّلَهَا رَبُّهَا بِقَبُوْلٍ حَسَنٍ وَّ اَنْۢبَتَهَا
نَبَاتًا حَسَنًا ۙ وَّ كَفَّلَهَا زَكَرِيَّا ؕ كُلَّمَا
دَخَلَ عَلَيْهَا زَكَرِيَّا الْمِحْرَابَ ۙ وَجَدَ
عِنْدَهَا رِزْقًا ۚ قَالَ يٰمَرْيَمُ اَنّٰى لَكِ
هٰذَا ؕ قَالَتْ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللّٰهِ ؕ اِنَّ
اللّٰهَ يَرْزُقُ مَنْ يَّشَآءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿۳۸﴾

39. Allí i *llavors* fou on Zacaries va pregar al Senyor, *tot dient-li*: "Senyor, concedeix-me de Tu mateix una estirp pura"; en veritat, Tu ets Qui escolta la Pregària.

هُنَالِكَ دَعَا زَكَرِيَّا رَبَّهٗ ۚ قَالَ رَبِّ هَبْ
لِيْ مِنْ لَّدُنْكَ ذُرِّيَّةً طَيِّبَةً ۚ اِنَّكَ
سَمِيْعُ الدُّعَآءِ ﴿۳۹﴾

40. I els àngels el van cridar mentre pregava a la cambra: "Al·là et dóna la bona nova de Yahya, qui donarà testimoni de la veritat d'una paraula d'Al·là -noble i cast i profeta d'entre els justos".

فَنَادَتْهُ الْمَلٰٓئِكَةُ وَهُوَ قَآئِمٌ يُّصَلِّيْ
فِي الْمِحْرَابِ ۙ اَنَّ اللّٰهَ يُبَشِّرُكَ بِيَحْيٰى
مُصَدِّقًا بِكَلِمَةٍ مِّنَ اللّٰهِ وَ سَيِّدًا وَّ
حَصُوْرًا وَّ نَبِيًّا مِّنَ الصّٰلِحِيْنَ ﴿۴۰﴾

41. Ell va dir: "Senyor, Com puc tenir un fill, si ja m'ha arribat la vellesa, i la meva muller és estèril? Ell va respondre: "Així és el designi d'Al·là: Fa el que Li plau".

قَالَ رَبِّ اَنّٰى يَكُوْنُ لِيْ غُلٰمٌ وَّقَدْ بَلَغَنِيَ
الْكِبَرُ وَامْرَاَتِيْ عَاقِرٌ ؕ قَالَ كَذٰلِكَ
اللّٰهُ يَفْعَلُ مَا يَشَآءُ ﴿۴۱﴾

42. Ell va dir: "Senyor, dóna-me'n una prova". Ell va respondre: "La Teva prova serà que durant tres dies no parlaràs amb cap home, excepte amb gestos. I recorda't molt del teu Senyor i glorifica'l al capvespre i a l'alba".

قَالَ رَبِّ اجْعَلْ لِّيْٓ اٰيَةً ؕ قَالَ اٰيَتُكَ اَلَّا
تُكَلِّمَ النَّاسَ ثَلٰثَةَ اَيَّامٍ اِلَّا رَمْزًا ؕ وَ
اذْكُرْ رَّبَّكَ كَثِيْرًا وَّ سَبِّحْ بِالْعَشِيِّ وَ
الْاِبْكَارِ ﴿۴۲﴾

R.5.

43. I *recorda* el que van dir els àngels: "Oh Maria, Al·là t'ha elegit i

وَاِذْ قَالَتِ الْمَلٰٓئِكَةُ يٰمَرْيَمُ اِنَّ اللّٰهَ
اصْطَفٰىكِ وَطَهَّرَكِ وَاصْطَفٰىكِ عَلٰى

نِسَآءِ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٤٣﴾

t'ha purificat i t'ha triat per sobre les dones de tots els pobles".

يٰمَرْيَمُ اقْنُتِيْ لِرَبِّكِ وَاسْجُدِيْ وَارْكَعِيْ
مَعَ الرّٰكِعِيْنَ ﴿٤٤﴾

44. "Oh Maria, obeeix el teu Senyor i agenolla't i venera *només Déu* amb aquells que el veneren".

ذٰلِكَ مِنْ اَنْۢبَآءِ الْغَيْبِ نُوْحِيْهِ اِلَيْكَ ؕ
وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ اِذْ يُلْقُوْنَ اَقْلَامَهُمْ
اَيُّهُمْ يَكْفُلُ مَرْيَمَ ۪ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ
اِذْ يَخْتَصِمُوْنَ ﴿٤٥﴾

45. Aquesta és una de les noves desconegudes que Et revelem. I tu no eres amb elles quan disparaves fletxes, per saber quin d'ells seria el tutor de Maria, ni eres amb ells quan es van barallar entre ells.

اِذْ قَالَتِ الْمَلٰٓئِكَةُ يٰمَرْيَمُ اِنَّ اللّٰهَ
يُبَشِّرُكِ بِكَلِمَةٍ مِّنْهُ ۖ اسْمُهُ الْمَسِيْحُ
عِيْسَى ابْنُ مَرْيَمَ وَجِيْهًا فِي الدُّنْيَا وَ
الْاٰخِرَةِ وَمِنَ الْمُقَرَّبِيْنَ ﴿٤٦﴾

46. Quan els àngels van dir: "Oh Maria, Al·là t'anuncia la bona nova d'una paraula que prové d'Ell: El seu nom serà el del Messies, Jesús, fill de Maria, honorat en aquest món i en el que pròxim, i serà un dels que se'ls atorga la proximitat *a Déu"*.

وَيُكَلِّمُ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ وَكَهْلًا وَّمِنَ
الصّٰلِحِيْنَ ﴿٤٧﴾

47. I parlarà als homes des del bressol i en la maduresa, i serà entre ells justos.

قَالَتْ رَبِّ اَنّٰى يَكُوْنُ لِيْ وَلَدٌ وَّلَمْ يَمْسَسْنِيْ
بَشَرٌ ؕ قَالَ كَذٰلِكِ اللّٰهُ يَخْلُقُ مَا
يَشَآءُ ؕ اِذَا قَضٰٓى اَمْرًا فَاِنَّمَا يَقُوْلُ لَهٗ
كُنْ فَيَكُوْنُ ﴿٤٨﴾

48. Ella digué: Senyor, com podré tenir un fill, si cap home no m'ha tocat? Ell digué: "Així és el designi d'Al·là"; Ell crea el que vol. Quan decreta alguna cosa, li diu: "Sigues" i comença a ser.[5]

وَيُعَلِّمُهُ الْكِتٰبَ وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرٰىةَ
وَالْاِنْجِيْلَ ۚ ﴿٤٩﴾

49. I Ell li ensenyarà el Llibre, la Saviesa, la Torà i l'Evangeli,

وَرَسُوْلًا اِلٰى بَنِيْٓ اِسْرَآءِيْلَ ۙ اَنِّيْ قَدْ
جِئْتُكُمْ بِاٰيَةٍ مِّنْ رَّبِّكُمْ ۙ اَنِّيْٓ اَخْلُقُ

50. I *el farem* Missatger per als Fills d'Israel (i dirà): "Vinc a vosaltres amb

---

[5] L'expressió "Sigues i és" no indica una transformació instantània des del no-res fins a l'existència. Significa que en el moment que Déu ho vulgui, la Seva voluntat comença a prendre forma i literalment es fa com Ell vol.

un Senyal de vostre Senyor *i és aquest*: modelaré per a vosaltres un criatura d'argila amb forma d'ocell, llavor li insuflaré un *nou esperit* i esdevindrà un ésser capaç de enlairar-se pel manament d'Al·là. I guariré els cecs i els leprosos i tornaré la vida al mort, per manament d'Al·là, i us anunciaré el que menjareu i el que reservareu a les cases". En veritat, aquest és un Senyal per a vosaltres, si sou creients.

لَكُمْ مِّنَ الطِّيْنِ كَهَيْـَٔةِ الطَّيْرِ فَاَنْفُخُ
فِيْهِ فَيَكُوْنُ طَيْرًا بِاِذْنِ اللّٰهِ ۚ وَاُبْرِئُ
الْاَكْمَهَ وَالْاَبْرَصَ وَاُحْيِ الْمَوْتٰى بِاِذْنِ
اللّٰهِ ۚ وَ اُنَبِّئُكُمْ بِمَا تَاْكُلُوْنَ وَ مَا
تَدَّخِرُوْنَ ۙ فِيْ بُيُوْتِكُمْ ۭ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ
لَاٰيَةً لَّكُمْ اِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِيْنَ ﴿٥٠﴾

51. I *vinc* a complir el que m'ha precedit, és a dir, la Torà; i per poder-vos permetre part del que us fou prohibit; i vinc a vosaltres amb un Senyal de vostre Senyor; temeu, doncs, Al·là i obeïu-me.

وَمُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرٰىةِ
وَلِاُحِلَّ لَكُمْ بَعْضَ الَّذِيْ حُرِّمَ عَلَيْكُمْ
وَ جِئْتُكُمْ بِاٰيَةٍ مِّنْ رَّبِّكُمْ ۣ فَاتَّقُوا
اللّٰهَ وَاَطِيْعُوْنِ ﴿٥١﴾

52. En veritat, Al·là és el meu Senyor i el vostre; adoreu-lo, doncs; aquest és el camí recte.

اِنَّ اللّٰهَ رَبِّيْ وَ رَبُّكُمْ فَاعْبُدُوْهُ ۭ
هٰذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيْمٌ ﴿٥٢﴾

53. Però quan Jesús s'adonà de la seva incredulitat, digué: "Qui seran els qui m'ajudin en la causa d'Al·là?". Els deixebles van respondre: Nosaltres serem els ajudants d'Al·là. Hem cregut en Al·là i et posem per testimoni que som obedients.

فَلَمَّآ اَحَسَّ عِيْسٰى مِنْهُمُ الْكُفْرَ قَالَ
مَنْ اَنْصَارِيْٓ اِلَى اللّٰهِ ۭ قَالَ الْحَوَارِيُّوْنَ
نَحْنُ اَنْصَارُ اللّٰهِ ۚ اٰمَنَّا بِاللّٰهِ ۚ وَاشْهَدْ
بِاَنَّا مُسْلِمُوْنَ ﴿٥٣﴾

54. Senyor, creiem en el que Tu ens has revelat i seguim aquests Missatgers. Inscriu-nos, doncs, entre els qui són testimonis.

رَبَّنَآ اٰمَنَّا بِمَآ اَنْزَلْتَ وَاتَّبَعْنَا الرَّسُوْلَ
فَاكْتُبْنَا مَعَ الشّٰهِدِيْنَ ﴿٥٤﴾

55. I van intrigar i Al·là *també* va fer els seus plans; ja que Al·là és Qui millor sap fer plans.

وَ مَكَرُوْا وَ مَكَرَ اللّٰهُ ۭ وَ اللّٰهُ خَيْرُ
الْمٰكِرِيْنَ ﴿٥٥﴾

R.6.

56. Quan Al·là digué: Oh Jesús, Et faré morir *de mort natural* i

اِذْ قَالَ اللّٰهُ يٰعِيْسٰٓى اِنِّىْ مُتَوَفِّيْكَ وَ
رَافِعُكَ اِلَيَّ وَ مُطَهِّرُكَ مِنَ الَّذِيْنَ

t'exaltaré fins a Mi, i et lliuraré *de les acusacions dels* incrèduls i posaré aquells que et segueixen per sobre dels incrèduls, fins al Dia de la Resurrecció; llavors tornareu cap a Mi i Jo us jutjaré respecte a les vostres diferències.

كَفَرُوا وَجَاعِلُ الَّذِينَ اتَّبَعُوكَ فَوْقَ
الَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ ۚ ثُمَّ إِلَيَّ
مَرْجِعُكُمْ فَأَحْكُمُ بَيْنَكُمْ فِيمَا كُنتُمْ
فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٥٦﴾

57. I quant als incrèduls, els castigaré amb un sever càstig en aquest món i en el que ve, i no tindran qui els ajudi.

فَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَأُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا
شَدِيدًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ ۖ وَمَا لَهُم
مِّن نَّاصِرِينَ ﴿٥٧﴾

58. I per a aquells que hi creuen i fan bones obres, Ell els pagarà tota la seva recompensa. I Al·là no estima els malfactors.

وَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
فَيُوَفِّيهِمْ أُجُورَهُمْ ۗ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ
الظَّالِمِينَ ﴿٥٨﴾

59. Això és el que et recitem dels Signes i del savi Recordatori.

ذَٰلِكَ نَتْلُوهُ عَلَيْكَ مِنَ الْآيَاتِ وَالذِّكْرِ
الْحَكِيمِ ﴿٥٩﴾

60. En veritat, el cas de Jesús amb Al·là és com el d'Adam. Ell el creà de la pols i llavors li digué: "Sigues" i ell fou.

إِنَّ مَثَلَ عِيسَىٰ عِندَ اللَّهِ كَمَثَلِ آدَمَ ۖ
خَلَقَهُ مِن تُرَابٍ ثُمَّ قَالَ لَهُ كُن
فَيَكُونُ ﴿٦٠﴾

61. *Aquesta* és la veritat del teu Senyor; no siguis, doncs, d'aquells que en dubten.

الْحَقُّ مِن رَّبِّكَ فَلَا تَكُن مِّنَ
الْمُمْتَرِينَ ﴿٦١﴾

62. Però si algú discuteix amb tu per ell, després d'haver-te arribat el coneixement, *digues-li*: "Veniu, cridem els nostres fills i els vostres, les nostres dones i les vostres, el nostre poble i el vostre; llavors preguem ferventment i invoquem la maledicció d'Al·là en aquells que menteixen".

فَمَنْ حَاجَّكَ فِيهِ مِن بَعْدِ مَا جَاءَكَ مِنَ
الْعِلْمِ فَقُلْ تَعَالَوْا نَدْعُ أَبْنَاءَنَا وَ
أَبْنَاءَكُمْ وَنِسَاءَنَا وَنِسَاءَكُمْ وَأَنفُسَنَا وَ
أَنفُسَكُمْ ثُمَّ نَبْتَهِلْ فَنَجْعَل لَّعْنَتَ
اللَّهِ عَلَى الْكَاذِبِينَ ﴿٦٢﴾

63. Certament, això és un relat vertader. No hi ha ningú, tret d'Al·là, digne de ser adorat i de ben segur, Al·là és el Poderós, el Savi.

إن هذا لهو القصص الحق ۚ وما من
إله إلا الله ۚ وإن الله لهو العزيز
الحكيم ﴿٦٣﴾

64. Però si giren l'esquena, *recordeu que* Al·là coneix bé els malvats.

فإن تولوا فإن الله عليم
بالمفسدين ﴿٦٤﴾

R.7.

65. Digueu-los: "Oh Poble del Llibre! Veniu a una paraula que és igual entre nosaltres i vosaltres: no adorem ningú tret d'Al·là i no associem ningú amb Ell, i que cap de nosaltres prengui cap altre per Senyor, tret d'Al·là". Però si giren l'esquena, digueu-los: "Siguem testimonis que ens hem sotmès *a Déu"*.

قل يا أهل الكتاب تعالوا إلى كلمة
سواء بيننا وبينكم ألا نعبد إلا
الله ولا نشرك به شيئا ولا يتخذ
بعضنا بعضا أربابا من دون الله ۚ
فإن تولوا فقولوا اشهدوا بأنا
مسلمون ﴿٦٥﴾

66. "Oh Poble del Llibre! Per què discutiu sobre Abraham, quan la Torà i l'Evangeli no van ser revelats fins després d'ell? És que no ho entendreu?".

يا أهل الكتاب لم تحاجون في إبراهيم
وما أنزلت التوراة والإنجيل إلا
من بعده ۚ أفلا تعقلون ﴿٦٦﴾

67. Mireu: "Sou els que discutiu d'allò que ja sabíeu. Per què discutiu, doncs, *ara* del que no en sabeu *res en absolut*? Al·là sap i vosaltres no".

ها أنتم هؤلاء حاججتم فيما لكم
به علم فلم تحاجون فيما ليس
لكم به علم ۚ والله يعلم وأنتم لا
تعلمون ﴿٦٧﴾

68. Abraham no era ni jueu ni cristià, però sempre va inclinar-se *cap a Déu* i *Li* fou obedient, i ell no va ser d'aquells que associen *Déu* amb d'altres déus.

ما كان إبراهيم يهوديا ولا
نصرانيا ولكن كان حنيفا مسلما ۖ و
ما كان من المشركين ﴿٦٨﴾

69. En veritat, els més propers a Abraham són els homes que el van seguir, i també aquest Profeta i els que hi creuen. I Al·là és l'amic dels creients.

إن أولى الناس بإبراهيم للذين
اتبعوه وهذا النبي والذين آمنوا ۗ
والله ولي المؤمنين ﴿٦٩﴾

70. A una part de la gent del llibre els agradaria esgarriar-vos, però només

ودت طائفة من أهل الكتاب لو
يضلونكم وما يضلون إلا أنفسهم و

مَا يَشْعُرُوْنَ ﴿٧٠﴾

s'esgarrien ells mateixos, però no se n'adonen.

يَآ أَهْلَ الْكِتٰبِ لِمَ تَكْفُرُوْنَ بِاٰيٰتِ
اللّٰهِ وَاَنْتُمْ تَشْهَدُوْنَ ﴿٧١﴾

71. Oh Poble del Llibre! Per què negueu els Senyals d'Al·là, si en sou els testimonis?

يَآ أَهْلَ الْكِتٰبِ لِمَ تَلْبِسُوْنَ الْحَقَّ
بِالْبَاطِلِ وَ تَكْتُمُوْنَ الْحَقَّ وَ اَنْتُمْ
تَعْلَمُوْنَ ﴿٧٢﴾ ع ٨ ١٥

72. Oh Poble del Llibre! Per què confoneu la veritat amb la falsedat i amagueu conscientment la veritat?

R.8.

وَقَالَتْ طَّآئِفَةٌ مِّنْ اَهْلِ الْكِتٰبِ
اٰمِنُوْا بِالَّذِيْٓ اُنْزِلَ عَلَى الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا
وَجْهَ النَّهَارِ وَاكْفُرُوْٓا اٰخِرَهٗ لَعَلَّهُمْ
يَرْجِعُوْنَ ﴿٧٣﴾

73. I una part de la Gent del Llibre diu: "En començar el dia, creieu en el que ha estat revelat als creients i en acabar-se, deixeu de creure-hi; amb sort potser així tornen".

وَلَا تُؤْمِنُوْٓا اِلَّا لِمَنْ تَبِعَ دِيْنَكُمْ
قُلْ اِنَّ الْهُدٰى هُدَى اللّٰهِ اَنْ يُّؤْتٰٓى
اَحَدٌ مِّثْلَ مَآ اُوْتِيْتُمْ اَوْ يُحَآجُّوْكُمْ
عِنْدَ رَبِّكُمْ قُلْ اِنَّ الْفَضْلَ بِيَدِ اللّٰهِ
يُؤْتِيْهِ مَنْ يَّشَآءُ وَاللّٰهُ وَاسِعٌ عَلِيْمٌ ﴿٧٤﴾

74. "I no obeïu ningú tret del que segueixi la vostra religió"; Digueu-los: "Oh Profeta, en veritat la guia és aquella que prové d'Al·là, *la que ell vol*. L'essencial és que tothom rebi un ensenyament, com abans li fou atorgat. Si no, seran en el dret de discutir amb vosaltres davant el vostre Senyor". Digueu-los: "Tota la generositat és en mans d'Al·là. Ell la concedeix a qui Li plau". I Al·là és Magnànim, Omniscient.[6]

يَّخْتَصُّ بِرَحْمَتِهٖ مَنْ يَّشَآءُ وَاللّٰهُ
ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيْمِ ﴿٧٥﴾

75. Ell tria per a la seva misericòrdia qui vol. I Al·là és senyor d'una abundant generositat.

6 Això indica que els jueus no eren dels que tenien arguments per discutir amb el Sant Profeta (la pau i les benediccions de Déu siguin amb ell) simplement pel fet que els ensenyaments que li van ser concedits no eren exactament els mateixos que els seus. Al contrari, constituiria un dret en favor del poble de l'Islam argumentar que, si haguessin estat privats d'un ensenyament divi, indicaria una actitud parcial de Déu en favor del poble del Llibre. La diferència en l'ensenyament per la qual els jueus se sentien ofesos és completament irrellevant

76. Entre la gent del llibre n'hi ha algun que, si li confies un tresor, te'l tornarà. I també n'hi ha que, si li confies un dinar, no te'l tornarà pas, tret que li vagis sempre al darrere. I això és perquè ells diuen: "No se'ns retraurà res pel que fa als ignorants", i diuen una mentida contra Al·là a gratcient.

وَمِنْ أَهْلِ الْكِتٰبِ مَنْ إِنْ تَأْمَنْهُ بِقِنْطَارٍ
يُؤَدِّهٖٓ إِلَيْكَ ۚ وَمِنْهُمْ مَّنْ إِنْ تَأْمَنْهُ
بِدِيْنَارٍ لَّا يُؤَدِّهٖٓ إِلَيْكَ إِلَّا مَا دُمْتَ
عَلَيْهِ قَآئِمًا ۗ ذٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوْا
لَيْسَ عَلَيْنَا فِي الْأُمِّيّٖنَ سَبِيْلٌ ۚ وَ
يَقُوْلُوْنَ عَلَى اللّٰهِ الْكَذِبَ وَهُمْ
يَعْلَمُوْنَ ﴿٧٦﴾

77. No, però qui compleix la seva promesa i tem Déu... en veritat, Al·là estima els temorosos de Déu.

بَلٰى مَنْ أَوْفٰى بِعَهْدِهٖ وَاتَّقٰى فَإِنَّ اللّٰهَ
يُحِبُّ الْمُتَّقِيْنَ ﴿٧٧﴾

78. *Quant a* aquells que es cobren un preu baix a canvi del *seu* pacte amb Al·là i els seus juraments, no tindran cap part en la vida que vindrà i Al·là ni els parlarà ni els mirarà en el Dia de la Resurrecció, ni tampoc no els purificarà, i per a Ells vindrà un sever càstig.

إِنَّ الَّذِيْنَ يَشْتَرُوْنَ بِعَهْدِ اللّٰهِ وَ
أَيْمَانِهِمْ ثَمَنًا قَلِيْلًا أُولٰٓئِكَ لَا
خَلَاقَ لَهُمْ فِي الْاٰخِرَةِ وَلَا يُكَلِّمُهُمُ
اللّٰهُ وَلَا يَنْظُرُ إِلَيْهِمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ
وَلَا يُزَكِّيْهِمْ ۖ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيْمٌ ﴿٧٨﴾

79. I en veritat, entre ells n'hi ha una part que es recargola la llengua mentre recita el Llibre; perquè penseu que *és part del* Llibre, encara que no ho és pas. I diuen: Això prové d'Al·là, tot i que no en prové; i diuen una mentida contra Al·là a gratcient.

وَإِنَّ مِنْهُمْ لَفَرِيْقًا يَّلْوٗنَ أَلْسِنَتَهُمْ
بِالْكِتٰبِ لِتَحْسَبُوْهُ مِنَ الْكِتٰبِ وَ
مَا هُوَ مِنَ الْكِتٰبِ ۚ وَيَقُوْلُوْنَ هُوَ
مِنْ عِنْدِ اللّٰهِ وَمَا هُوَ مِنْ عِنْدِ اللّٰهِ ۚ
وَيَقُوْلُوْنَ عَلَى اللّٰهِ الْكَذِبَ وَهُمْ
يَعْلَمُوْنَ ﴿٧٩﴾

80. És inadmissible que un home a qui Al·là ha donat el Llibre, la saviesa i el do de profetitzar, digui als homes: "Sigueu els meus servents i no els d'Al·là", ans al contrari, *hauria de dir*: Consagreu-vos només al Senyor, perquè ensenyeu el Llibre i l'estudieu.

مَا كَانَ لِبَشَرٍ أَنْ يُّؤْتِيَهُ اللّٰهُ
الْكِتٰبَ وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ ثُمَّ يَقُوْلَ
لِلنَّاسِ كُوْنُوْا عِبَادًا لِّيْ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ
وَلٰكِنْ كُوْنُوْا رَبّٰنِيّٖنَ بِمَا كُنْتُمْ
تُعَلِّمُوْنَ الْكِتٰبَ وَبِمَا كُنْتُمْ
تَدْرُسُوْنَ ﴿٨٠﴾

81. I és inadmissible *també* que us mani que prengueu els àngels i els profetes per Senyors. Us manaria no creure quan ja us heu sotmès a Déu?

وَلَا يَأْمُرَكُمْ أَنْ تَتَّخِذُوا الْمَلٰٓئِكَةَ
وَالنَّبِيّٖنَ أَرْبَابًا ۗ أَيَأْمُرُكُمْ بِالْكُفْرِ
بَعْدَ إِذْ أَنْتُمْ مُّسْلِمُوْنَ ﴿٨١﴾ ع ١٤

R.9.

82. I *recordeu-vos de* quan Al·là va establir un pacte amb el poble *a través* dels profetes, tot dient: "Quan us doni el Llibre i la Saviesa *i* quan arribi després un Missatger complint el que ja teniu, creureu en ell i l'ajudareu". *I* ell digué: "Hi esteu d'acord i accepteu la responsabilitat que us imposo sobre això?", Ells van respondre: "L'acceptem". Ell digué: "Doneu-ne, doncs, testimoni i jo em trobaré amb vosaltres entre els testimonis".

وَإِذْ أَخَذَ اللّٰهُ مِيْثَاقَ النَّبِيّٖنَ
لَمَآ اٰتَيْتُكُمْ مِّنْ كِتٰبٍ وَّحِكْمَةٍ
ثُمَّ جَآءَكُمْ رَسُوْلٌ مُّصَدِّقٌ لِّمَا
مَعَكُمْ لَتُؤْمِنُنَّ بِهٖ وَلَتَنْصُرُنَّهٗ ۗ قَالَ
ءَأَقْرَرْتُمْ وَأَخَذْتُمْ عَلٰى ذٰلِكُمْ إِصْرِيْ ۗ
قَالُوْٓا أَقْرَرْنَا ۗ قَالَ فَاشْهَدُوْا وَأَنَا
مَعَكُمْ مِّنَ الشّٰهِدِيْنَ ﴿٨٢﴾

83. Però aquells que d'això se n'apartin després seran els transgressors.

فَمَنْ تَوَلّٰى بَعْدَ ذٰلِكَ فَأُولٰٓئِكَ هُمُ
الْفٰسِقُوْنَ ﴿٨٣﴾

84. És que busquen una religió diferent de la d'Al·là, mentre que a Ell es sotmet tot el que hi als cels i a la terra, voluntàriament o involuntàriament, i a Ell se li retornaran?

أَفَغَيْرَ دِيْنِ اللّٰهِ يَبْغُوْنَ وَلَهٗٓ أَسْلَمَ
مَنْ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَّ
كَرْهًا وَّإِلَيْهِ يُرْجَعُوْنَ ﴿٨٤﴾

85. Digues: "Creiem en Al·là i en el que ens ha estat revelat, i en el que fou revelat a Abraham, Ismael, Isaac, Jacob i a les Tribus, i en el que el Senyor va lliurar a Moisès, a Jesús i als *altres* Profetes. No fem cap distinció entre ells, i a Ell ens sotmetem".

قُلْ اٰمَنَّا بِاللّٰهِ وَمَآ أُنْزِلَ عَلَيْنَا وَمَآ
أُنْزِلَ عَلٰٓى إِبْرٰهِيْمَ وَإِسْمٰعِيْلَ وَ
إِسْحٰقَ وَيَعْقُوْبَ وَالْأَسْبَاطِ وَمَآ
أُوْتِيَ مُوْسٰى وَعِيْسٰى وَالنَّبِيُّوْنَ مِنْ
رَّبِّهِمْ ۖ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ ۖ وَ
نَحْنُ لَهٗ مُسْلِمُوْنَ ﴿٨٥﴾

86. I aquell qui cerqui una religió diferent de l'Islam, no li serà

وَمَنْ يَّبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِيْنًا فَلَنْ
يُّقْبَلَ مِنْهُ ۚ وَهُوَ فِي الْاٰخِرَةِ مِنَ

acceptada, i en la vida futura estarà entre els perdedors.

الْخٰسِرِيْنَ ﴿٨٦﴾

87. Com guiarà Al·là una gent que ha deixat de creure després d'haver cregut i que ha estat testimoni de l'autenticitat del Missatger i d'haver-ne rebut proves clares? I Al·là no guia els injustos.

كَيْفَ يَهْدِي اللّٰهُ قَوْمًا كَفَرُوْا بَعْدَ
إِيْمَانِهِمْ وَشَهِدُوْٓا أَنَّ الرَّسُوْلَ
حَقٌّ وَّجَآءَهُمُ الْبَيِّنٰتُ ۚ وَاللّٰهُ لَا
يَهْدِي الْقَوْمَ الظّٰلِمِيْنَ ﴿٨٧﴾

88. La seva recompensa serà la maledicció d'Al·là, dels àngels i dels homes, de tots plegats.

أُولٰٓئِكَ جَزَآؤُهُمْ أَنَّ عَلَيْهِمْ لَعْنَةَ
اللّٰهِ وَالْمَلٰٓئِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِيْنَ ﴿٨٨﴾

89. I viuran amb ella. No se'ls alleugerirà el càstig ni se'ls indultarà.

خٰلِدِيْنَ فِيْهَا ۚ لَا يُخَفَّفُ عَنْهُمُ
الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنْظَرُوْنَ ﴿٨٩﴾

90. Tret d'aquells que se'n penedeixin després i s'esmenin. En veritat, Al·là és el Màxim Indulgent, el Misericordiós.

إِلَّا الَّذِيْنَ تَابُوْا مِنْۢ بَعْدِ ذٰلِكَ وَ
أَصْلَحُوْا ۚ فَإِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿٩٠﴾

91. En veritat, aquells que han deixat de creure després d'haver cregut i després creix la seva descreença, no se'ls acceptarà el penediment i seran ells els esgarriats.

إِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا بَعْدَ إِيْمَانِهِمْ
ثُمَّ ازْدَادُوْا كُفْرًا لَّنْ تُقْبَلَ تَوْبَتُهُمْ ۚ
وَأُولٰٓئِكَ هُمُ الضَّآلُّوْنَ ﴿٩١﴾

92. *Quant a* aquells que no han cregut i moren essent incrèduls, no s'acceptarà de cap d'ells *ni tan sols* tot l'or de la terra, encara que l'ofereixin com a rescat. Patiran un sever càstig i no tindran defensors.

إِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَمَاتُوْا وَهُمْ كُفَّارٌ
فَلَنْ يُّقْبَلَ مِنْ أَحَدِهِمْ مِّلْءُ الْأَرْضِ
ذَهَبًا وَّلَوِ افْتَدٰى بِهٖ ۚ أُولٰٓئِكَ لَهُمْ
عَذَابٌ أَلِيْمٌ وَّمَا لَهُمْ مِّنْ نّٰصِرِيْنَ ﴿٩٢﴾

R.10 - PARTE 4

93. Mai no arribareu a la pietat, tret que gasteu del que estimeu; i Al·là, de ben segur, coneix qualsevol cosa que gasteu.

لَنْ تَنَالُوا الْبِرَّ حَتّٰى تُنْفِقُوْا
مِمَّا تُحِبُّوْنَ ۚ وَمَا تُنْفِقُوْا مِنْ شَيْءٍ
فَإِنَّ اللّٰهَ بِهٖ عَلِيْمٌ ﴿٩٣﴾

94. Tot menjar era lícit per als fills d'Israel, tret del que Israel va prohibir-se a si mateix, abans que la Torà fos

كُلُّ الطَّعَامِ كَانَ حِلًّا لِّبَنِيْٓ
إِسْرَآءِيْلَ إِلَّا مَا حَرَّمَ إِسْرَآءِيْلُ

revelada. Digueu-los: "Porteu, doncs, la Torà i llegiu-la, si sou sincers".

عَلٰى نَفْسِهٖ مِنْ قَبْلِ اَنْ تُنَزَّلَ
التَّوْرٰىةُ ۚ قُلْ فَاْتُوْا بِالتَّوْرٰىةِ
فَاتْلُوْهَآ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ﴿٩٤﴾

95. Ara aquells que després d'això forgin una mentida en contra d'Al·là seran els injustos.

فَمَنِ افْتَرٰى عَلَى اللّٰهِ الْكَذِبَ مِنْۢ بَعْدِ
ذٰلِكَ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الظّٰلِمُوْنَ ﴿٩٥﴾

96. I digueu-los: "Al·là ha dit la veritat: seguiu, doncs, la religió d'Abraham, *aquell que* es va sotmetre sempre *a Déu*; i no fou d'aquells que associen altres divinitats *amb Déu"*.

قُلْ صَدَقَ اللّٰهُ ۚ فَاتَّبِعُوْا مِلَّةَ
اِبْرٰهِيْمَ حَنِيْفًا ۚ وَمَا كَانَ مِنَ
الْمُشْرِكِيْنَ ﴿٩٦﴾

97. En veritat, la primera casa fundada per a la humanitat és la de Bakka, abundant en benediccions i guia per a tots els pobles.

اِنَّ اَوَّلَ بَيْتٍ وُّضِعَ لِلنَّاسِ لَلَّذِيْ
بِبَكَّةَ مُبٰرَكًا وَّهُدًى لِّلْعٰلَمِيْنَ ﴿٩٧﴾

98. En ella hi ha Senyals manifestos; és el lloc d'Abraham; i qui hi entra, entra en la pau. I la peregrinació a la casa és un deure que els homes - aquells que puguin trobar-hi el camí- deuen a Al·là. I aquell que no cregui, *recorda-li* que Al·là és, en veritat, independent de totes les criatures.

فِيْهِ اٰيٰتٌۢ بَيِّنٰتٌ مَّقَامُ اِبْرٰهِيْمَ ۚ وَ
مَنْ دَخَلَهٗ كَانَ اٰمِنًا ۚ وَلِلّٰهِ عَلَى النَّاسِ
حِجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ اِلَيْهِ سَبِيْلًا ۚ
وَمَنْ كَفَرَ فَاِنَّ اللّٰهَ غَنِيٌّ عَنِ
الْعٰلَمِيْنَ ﴿٩٨﴾

99. Digueu-los: "Oh Poble del Llibre! Per què negueu els Senyals d'Al·là, mentre que Al·là és testimoni del que feu?".

قُلْ يٰۤاَهْلَ الْكِتٰبِ لِمَ تَكْفُرُوْنَ
بِاٰيٰتِ اللّٰهِ ۖ وَاللّٰهُ شَهِيْدٌ عَلٰى مَا
تَعْمَلُوْنَ ﴿٩٩﴾

100. Digueu-los: "Oh Poble del Llibre! Per què desvieu els creients *del camí* d'Al·là, maldant per convertir-lo en tortuós, si vosaltres en sou els testimonis?". I Al·là no oblida pas el que feu.

قُلْ يٰۤاَهْلَ الْكِتٰبِ لِمَ تَصُدُّوْنَ عَنْ
سَبِيْلِ اللّٰهِ مَنْ اٰمَنَ تَبْغُوْنَهَا
عِوَجًا وَّاَنْتُمْ شُهَدَآءُ ۚ وَمَا اللّٰهُ
بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُوْنَ ﴿١٠٠﴾

101. Oh creients! Si obeïu qualsevol dels grups que van rebre el Llibre, us tornaran a convertir en incrèduls, després d'haver estat creients.

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْۤا اِنْ تُطِيْعُوْا فَرِيْقًا مِّنَ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ يَرُدُّوْكُمْ بَعْدَ اِيْمَانِكُمْ كٰفِرِيْنَ ﴿١٠١﴾

102. Com podeu no creure si us han recitat els Senyals d'Al·là i el seu Missatger és present entre vosaltres? I aquell que s'aferri a Al·là fortament és, de ben segur, guiat pel bon camí.

وَكَيْفَ تَكْفُرُوْنَ وَاَنْتُمْ تُتْلٰى عَلَيْكُمْ اٰيٰتُ اللّٰهِ وَفِيْكُمْ رَسُوْلُهٗ ؕ وَمَنْ يَّعْتَصِمْ بِاللّٰهِ فَقَدْ هُدِيَ اِلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ ﴿١٠٢﴾ ع ١٠

R.11.

103. Oh creients! Temeu Al·là com se l'ha de témer; i no deixeu que la mort us sobrevingui, sense estar-hi sotmesos.

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوا اتَّقُوا اللّٰهَ حَقَّ تُقٰتِهٖ وَلَا تَمُوْتُنَّ اِلَّا وَاَنْتُمْ مُّسْلِمُوْنَ ﴿١٠٣﴾

104. I aferreu-vos fortament plegats a la corda d'Al·là i no us dividiu; i recordeu el favor d'Al·là, que Ell us va concedir quan éreu enemics i va unir els vostres cors en l'amor, perquè fóssiu *com* germans per la Seva gràcia; I éreu al caire d'un abisme de foc i Ell us en va salvar. Així us explica Al·là els Seus manaments, perquè us encaminin.

وَاعْتَصِمُوْا بِحَبْلِ اللّٰهِ جَمِيْعًا وَّلَا تَفَرَّقُوْا ۪ وَاذْكُرُوْا نِعْمَتَ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ اِذْ كُنْتُمْ اَعْدَآءً فَاَلَّفَ بَيْنَ قُلُوْبِكُمْ فَاَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهٖۤ اِخْوَانًا ۚ وَكُنْتُمْ عَلٰى شَفَا حُفْرَةٍ مِّنَ النَّارِ فَاَنْقَذَكُمْ مِّنْهَا ؕ كَذٰلِكَ يُبَيِّنُ اللّٰهُ لَكُمْ اٰيٰتِهٖ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُوْنَ ﴿١٠٤﴾

105. I que entre vosaltres hi hagi un grup d'homes que convidi a la bondat, i que imposi la justícia i en prohibeixi la maldat. I ells seran els benaurats.

وَلْتَكُنْ مِّنْكُمْ اُمَّةٌ يَّدْعُوْنَ اِلَى الْخَيْرِ وَيَاْمُرُوْنَ بِالْمَعْرُوْفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ ؕ وَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُوْنَ ﴿١٠٥﴾

106. I no sigueu com aquells que es van dividir i es van barallar, després de rebre'n proves clares. I és per a ells que arribarà un gran càstig,

وَلَا تَكُوْنُوْا كَالَّذِيْنَ تَفَرَّقُوْا وَاخْتَلَفُوْا مِنْۢ بَعْدِ مَا جَآءَهُمُ الْبَيِّنٰتُ ؕ وَاُولٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيْمٌ ﴿١٠٦﴾

107. el dia en què uns rostres seran blancs i altres, negres. I per a aquells amb el rostre negre *se'ls dirà*: "Vàreu deixar de creure, després d'haver

يَّوْمَ تَبْيَضُّ وُجُوْهٌ وَّتَسْوَدُّ وُجُوْهٌ ۚ فَاَمَّا الَّذِيْنَ اسْوَدَّتْ وُجُوْهُهُمْ ۟ اَكَفَرْتُمْ بَعْدَ اِيْمَانِكُمْ فَذُوْقُوا

cregut?". Tasteu, doncs, el càstig per haver deixat de creure.

الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُوْنَ ﴿١٠٧﴾

108. I per a aquells que el tinguin blanc, tindran la misericòrdia d'Al·là; i allà hi viuran eternament.

وَأَمَّا الَّذِيْنَ ابْيَضَّتْ وُجُوْهُهُمْ فَفِيْ
رَحْمَةِ اللّٰهِ ۚ هُمْ فِيْهَا خٰلِدُوْنَ ﴿١٠٨﴾

109. Aquests són els Senyals d'Al·là. te'ls recitem perquè contenen la veritat; i Al·là no desitja cap mal per a les *Seves* criatures.

تِلْكَ اٰيٰتُ اللّٰهِ نَتْلُوْهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ ۚ
وَمَا اللّٰهُ يُرِيْدُ ظُلْمًا لِّلْعٰلَمِيْنَ ﴿١٠٩﴾

110. I a Al·là pertany tot el que hi ha als cels i a la terra, i a Al·là *se sotmetran* tots els assumptes perquè *decideixi*.

وَلِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ ۚ وَاِلَى
اللّٰهِ تُرْجَعُ الْاُمُوْرُ ﴿١١٠﴾ ع ١٢

R.12.

111. Sou el millor poble elevat per al bé de la humanitat, imposeu el bé i prohibiu el mal i creieu en Al·là. I si el Poble del Llibre hagués cregut, en veritat hauria estat millor per a ells. Alguns són creients, però la majoria desobeeixen.

كُنْتُمْ خَيْرَ اُمَّةٍ اُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ
تَاْمُرُوْنَ بِالْمَعْرُوْفِ وَ تَنْهَوْنَ عَنِ
الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ ۚ وَلَوْ اٰمَنَ اَهْلُ
الْكِتٰبِ لَكَانَ خَيْرًا لَّهُمْ ۚ مِنْهُمُ
الْمُؤْمِنُوْنَ وَاَكْثَرُهُمُ الْفٰسِقُوْنَ ﴿١١١﴾

112. No us poden perjudicar, excepte amb un lleu mal; i si lluiten amb vosaltres, us donaran l'esquena. Llavors es quedaran sense ajuda.

لَنْ يَّضُرُّوْكُمْ اِلَّآ اَذًى ۚ وَ اِنْ
يُّقَاتِلُوْكُمْ يُوَلُّوْكُمُ الْاَدْبَارَ ۚ ثُمَّ لَا
يُنْصَرُوْنَ ﴿١١٢﴾

113. Se'ls castigarà amb la humiliació allà on es trobin, tret que tinguin la protecció d'Al·là o la dels homes. Han despertat la ira d'Al·là i són castigats amb la misèria. Tot això per haver rebutjat els Senyals d'Al·là i haver mort injustament els Profetes. Tot això per haver-se rebel·lat i haver pecat.

ضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ الذِّلَّةُ اَيْنَ مَا ثُقِفُوْٓا
اِلَّا بِحَبْلٍ مِّنَ اللّٰهِ وَحَبْلٍ مِّنَ النَّاسِ وَ
بَآءُوْ بِغَضَبٍ مِّنَ اللّٰهِ وَضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ
الْمَسْكَنَةُ ۚ ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ كَانُوْا
يَكْفُرُوْنَ بِاٰيٰتِ اللّٰهِ وَ يَقْتُلُوْنَ
الْاَنْبِيَآءَ بِغَيْرِ حَقٍّ ۚ ذٰلِكَ بِمَا عَصَوْا
وَّكَانُوْا يَعْتَدُوْنَ ﴿١١٣﴾

114. No *tots* són iguals. Entre el Poble del Llibre hi ha un grup que es

لَيْسُوْا سَوَآءً ۚ مِنْ اَهْلِ الْكِتٰبِ اُمَّةٌ
قَآئِمَةٌ يَّتْلُوْنَ اٰيٰتِ اللّٰهِ اٰنَآءَ الَّيْلِ وَ

manté ferm *al pacte*; reciten la paraula d'Al·là a les hores de la nit i s'agenollen *davant d'Ell.*

هُمْ يَسْجُدُونَ ﴿١١٤﴾

115. Creuen en Al·là i en l'Últim Dia, i imposen el bé i prohibeixen el mal, i s'afanyen, bé sent rivals entre ells, a fer bones obres. I aquests estan entre els justos.

يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَ
يَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ
الْمُنكَرِ وَيُسَارِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَ
أُولَٰئِكَ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١١٥﴾

116. I facin el bé que facin, no se'ls negarà la seva merescuda recompensa; i Al·là coneix bé els que temen.

وَمَا يَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَن يُكْفَرُوهُ وَ
اللَّهُ عَلِيمٌ بِالْمُتَّقِينَ ﴿١١٦﴾

117. I quant als incrèduls, davant d'Al·là no els valdran de res les possessions ni els fills; i aquests són els habitants del Foc; allà hi viuran.

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَن تُغْنِيَ عَنْهُمْ
أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُم مِّنَ اللَّهِ
شَيْئًا وَأُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ
فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١١٧﴾

118. El que gasten en aquesta vida s'assembla al vent que duu un fred intens i flagel·la la collita d'un poble que s'ha perjudicat a si mateix, i la destrueix. I no és Al·là qui ha fet mal, sinó que són ells mateixos que se'l fan.

مَثَلُ مَا يُنفِقُونَ فِي هَٰذِهِ الْحَيَاةِ
الدُّنْيَا كَمَثَلِ رِيحٍ فِيهَا صِرٌّ
أَصَابَتْ حَرْثَ قَوْمٍ ظَلَمُوا
أَنفُسَهُمْ فَأَهْلَكَتْهُ وَمَا ظَلَمَهُمُ
اللَّهُ وَلَٰكِنْ أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿١١٨﴾

119. Oh creients! No tingueu com a amics íntims *altres* que nos siguin dels vostres, perquè no us deixaran de corrompre. Els agrada veure com teniu problemes. L'odi s'ha manifestat ja pel que *pronuncien* les seves boques, i és encara pitjor el que amaguen al cor. Us hem fet clars els Nostres manaments, si és que compreneu.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا بِطَانَةً
مِّن دُونِكُمْ لَا يَأْلُونَكُمْ خَبَالًا وَدُّوا
مَا عَنِتُّمْ قَدْ بَدَتِ الْبَغْضَاءُ مِنْ
أَفْوَاهِهِمْ وَمَا تُخْفِي صُدُورُهُمْ
أَكْبَرُ قَدْ بَيَّنَّا لَكُمُ الْآيَاتِ إِن كُنتُمْ
تَعْقِلُونَ ﴿١١٩﴾

120. Mireu, vosaltres sou els que els estimeu, però ells no us estimen pas.

هَا أَنتُمْ أُولَاءِ تُحِبُّونَهُمْ وَلَا يُحِبُّونَكُمْ
وَتُؤْمِنُونَ بِالْكِتَابِ كُلِّهِ وَإِذَا لَقُوكُمْ

I vosaltres creieu en tot el llibre. Quan es troben amb vosaltres, diuen: "Creiem", però quan estan sols es mosseguen la punta dels dits de ràbia contra vosaltres. Digueu-los: "Moriu en la vostra ràbia". De ben segur, Al·là coneix el que s'amaga als *vostres* cors.

قَالُوٓا اٰمَنَّا ۚ وَاِذَا خَلَوْا عَضُّوْا عَلَيْكُمُ الْاَنَامِلَ مِنَ الْغَيْظِ ۭ قُلْ مُوْتُوْا بِغَيْظِكُمْ ۭ اِنَّ اللّٰهَ عَلِيْمٌۢ بِذَاتِ الصُّدُوْرِ ﴿۱۲۰﴾

121. Si res bo us passa, els sap greu. I si us passa res dolent, se n'alegren. però si sou constants i justos, els seus designis no us faran cap mal; en veritat, Al·là sap *tot* el que fan.

اِنْ تَمْسَسْكُمْ حَسَنَةٌ تَسُؤْهُمْ ۡ وَاِنْ تُصِبْكُمْ سَيِّئَةٌ يَّفْرَحُوْا بِهَا ۭ وَاِنْ تَصْبِرُوْا وَتَتَّقُوْا لَا يَضُرُّكُمْ كَيْدُهُمْ شَيْـًٔا ۭ اِنَّ اللّٰهَ بِمَا يَعْمَلُوْنَ مُحِيْطٌ ﴿۱۲۱﴾

R.13.

122. I *recordeu-vos de* quan vas deixar casa teva a trenc d'alba, i vas assignar als creients les posicions a la batalla. I Al·là és qui tot ho sent, l'Omniscient.

وَاِذْ غَدَوْتَ مِنْ اَھْلِكَ تُبَوِّئُ الْمُؤْمِنِيْنَ مَقَاعِدَ لِلْقِتَالِ ۭ وَاللّٰهُ سَمِيْعٌ عَلِيْمٌ ﴿۱۲۲﴾

123. Quan dos dels vostres grups van flaquejar, malgrat que Al·là era amic seu. I en Al·là han de confiar els creients.

اِذْ ھَمَّتْ طَّاۗىِٕفَتٰنِ مِنْكُمْ اَنْ تَفْشَلَا ۙ وَاللّٰهُ وَلِيُّهُمَا ۭ وَعَلَى اللّٰهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُوْنَ ﴿۱۲۳﴾

124. I Al·là us havia ajudat *ja* a Badr, quan éreu febles. Agafeu, doncs, Al·là com a Protector vostre perquè sigueu agraïts.

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللّٰهُ بِبَدْرٍ وَّاَنْتُمْ اَذِلَّةٌ ۚ فَاتَّقُوا اللّٰهَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُوْنَ ﴿۱۲۴﴾

125. Quan vas dir als creients: no tindreu prou amb què el vostre Senyor us ajudi amb tres mil àngels enviats *des de dalt*?

اِذْ تَقُوْلُ لِلْمُؤْمِنِيْنَ اَلَنْ يَّكْفِيَكُمْ اَنْ يُّمِدَّكُمْ رَبُّكُمْ بِثَلٰثَةِ اٰلٰفٍ مِّنَ الْمَلٰۗىِٕكَةِ مُنْزَلِيْنَ ﴿۱۲۵﴾

126. Sí, sí sou constants i justos i ells us ataquen de seguida per sorpresa, el Senyor us ajudarà amb cinc mil àngels, atacant-los impetuosament.

بَلٰٓى ۙ اِنْ تَصْبِرُوْا وَتَتَّقُوْا وَيَاْتُوْكُمْ مِّنْ فَوْرِھِمْ ھٰذَا يُمْدِدْكُمْ رَبُّكُمْ بِخَمْسَةِ اٰلٰفٍ مِّنَ الْمَلٰۗىِٕكَةِ

مُسَوِّمِينَ ﴿١٢٦﴾

وَمَا جَعَلَهُ اللّٰهُ إِلَّا بُشْرٰى لَكُمْ وَ
لِتَطْمَئِنَّ قُلُوبُكُمْ بِهٖ ؕ وَمَا النَّصْرُ
إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللّٰهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿١٢٧﴾

127. I Al·là només ho ha fet com una bona nova per a vosaltres i perquè els vostres cors reposin; i l'ajuda només prové d'Al·là, el Poderós, el Savi.

لِيَقْطَعَ طَرَفًا مِّنَ الَّذِينَ كَفَرُوٓا أَوْ
يَكْبِتَهُمْ فَيَنْقَلِبُوا خَآئِبِينَ ﴿١٢٨﴾

128. Déu ho farà així per poder eliminar part dels incrèduls o abatre'ls perquè retornin desenganyats.

لَيْسَ لَكَ مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ أَوْ يَتُوبَ
عَلَيْهِمْ أَوْ يُعَذِّبَهُمْ فَإِنَّهُمْ ظٰلِمُونَ ﴿١٢٩﴾

129. Res no tens a veure en l'assumpte: ell pot girar-se cap a ells amb misericòrdia o bé castigar-los, perquè fan el mal.

وَلِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ؕ
يَغْفِرُ لِمَنْ يَّشَآءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَّشَآءُ ؕ وَ
اللّٰهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٣٠﴾

130. I a Al·là pertany tot el que hi ha als cels i a la terra. Ell perdona qui li plau i castiga qui li plau, i Al·là és el Màxim Indulgent, el Misericordiós.

R.14.

يٰٓأَيُّهَا الَّذِينَ اٰمَنُوا لَا تَأْكُلُوا
الرِّبٰوٓا أَضْعَافًا مُّضٰعَفَةً ۖ وَاتَّقُوا
اللّٰهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٣١﴾

131. Oh creients! No devoreu interessos que s'acompanyen sempre de la seva multiplicació, i temeu Al·là perquè prospereu.

وَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِيٓ أُعِدَّتْ لِلْكٰفِرِينَ ﴿١٣٢﴾

132. I temeu el Foc a punt per als incrèduls.

وَأَطِيعُوا اللّٰهَ وَالرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ
تُرْحَمُونَ ﴿١٣٣﴾

133. I obeïu Al·là i el Missatger perquè us mostri la misericòrdia.

وَسَارِعُوٓا إِلٰى مَغْفِرَةٍ مِّنْ رَّبِّكُمْ وَ
جَنَّةٍ عَرْضُهَا السَّمٰوٰتُ وَالْأَرْضُ ۙ
أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ ﴿١٣٤﴾

134. I rivalitzeu entre vosaltres per demanar el perdó del vostre Senyor i un Paradís la recompensa del qual són els cels i la terra, a punt per als que temen Déu.

الَّذِينَ يُنْفِقُونَ فِي السَّرَّآءِ وَالضَّرَّآءِ
وَالْكٰظِمِينَ الْغَيْظَ وَالْعَافِينَ عَنِ

135. Els que gasten en la prosperitat i l'adversitat, i els que reprimeixen la

còlera i perdonen els homes; i Al·là estima els que fan el bé.

النَّاسِ ۗ وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣٥﴾

136. I aquells que quan cometen una mala acció o es perjudiquen ells mateixos, es recorden d'Al·là i imploren el perdó del seus pecats - Qui pot perdonar els pecats tret d'Al·là?- i no perseveren expressament en el que han fet.

وَالَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا فَاحِشَةً أَوْ ظَلَمُوا
أَنفُسَهُمْ ذَكَرُوا اللَّهَ فَاسْتَغْفَرُوا
لِذُنُوبِهِمْ ۚ وَمَن يَغْفِرُ الذُّنُوبَ
إِلَّا اللَّهُ وَلَمْ يُصِرُّوا عَلَىٰ مَا فَعَلُوا
وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿١٣٦﴾

137. Són aquests els que com a recompensa tenen el perdó del Seu Senyor, i els Jardins per on corren rius, allà on viuran per sempre; Què bella és la recompensa per als que treballen!

أُولَٰئِكَ جَزَاؤُهُم مَّغْفِرَةٌ مِّن رَّبِّهِمْ
وَجَنَّاتٌ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ
خَالِدِينَ فِيهَا ۚ وَنِعْمَ أَجْرُ الْعَامِلِينَ ﴿١٣٧﴾

138. En veritat, hi va haver *molts* designis abans de vosaltres; recorreu, doncs, la terra i comproveu com de dolent fou el final d'aquells que van tractar *els profetes* de mentiders.

قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلِكُمْ سُنَنٌ فَسِيرُوا
فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ
عَاقِبَةُ الْمُكَذِّبِينَ ﴿١٣٨﴾

139. Això (l'Alcorà) és una declaració evident per als homes, una guia i una exhortació per als que temen Déu.

هَٰذَا بَيَانٌ لِّلنَّاسِ وَهُدًى وَمَوْعِظَةٌ
لِّلْمُتَّقِينَ ﴿١٣٩﴾

140. No us desanimeu ni us afligiu; i tindreu certament la posició més avantatjada, si sou creients.

وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَنتُمُ
الْأَعْلَوْنَ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿١٤٠﴾

141. Si heu patit cap ferida, segur que els *incrèduls* n'han rebut *ja* una altra de semblant. I fem que aquests dies es succeeixin alternativament entre els homes perquè se'ls exhorti i perquè Al·là pugui distingir entre aquells que són creients i triï testimonis entre vosaltres; i Al·là no estima els injustos.

إِن يَمْسَسْكُمْ قَرْحٌ فَقَدْ مَسَّ الْقَوْمَ
قَرْحٌ مِّثْلُهُ ۚ وَتِلْكَ الْأَيَّامُ نُدَاوِلُهَا
بَيْنَ النَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ الَّذِينَ
آمَنُوا وَيَتَّخِذَ مِنكُمْ شُهَدَاءَ ۗ وَاللَّهُ لَا
يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿١٤١﴾

142. I perquè Al·là pugui purificar els creients i destruir els incrèduls.

وَلِيُمَحِّصَ اللّٰهُ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَيَمْحَقَ الْكٰفِرِيْنَ ١٤٢

143. Suposeu que entrareu al cel quan Al·là encara no ha distingit aquells de vosaltres que se sacrifiquen *en el camí d'Al·là* ni tampoc no ha distingit els constants?

اَمْ حَسِبْتُمْ اَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَعْلَمِ اللّٰهُ الَّذِيْنَ جٰهَدُوْا مِنْكُمْ وَيَعْلَمَ الصّٰبِرِيْنَ ١٤٣

144. I solíeu desitjar aquesta mort abans de trobar-la; i ara que la tenim finalment, us quedeu palplantats, mirant-vos-la, com estaquirots.

وَلَقَدْ كُنْتُمْ تَمَنَّوْنَ الْمَوْتَ مِنْ قَبْلِ اَنْ تَلْقَوْهُ فَقَدْ رَاَيْتُمُوْهُ وَاَنْتُمْ تَنْظُرُوْنَ ١٤٤

R.15.

145. I Mahoma només és un Missatger. I abans que ell han passat *tots* els Missatgers. però si mor o és assassinat, tornaríeu sobre els vostres passos? Qui torna sobre els seus passos no perjudicarà pas Al·là. I Al·là recompensa certament els agraïts.

وَمَا مُحَمَّدٌ اِلَّا رَسُوْلٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ اَفَاۡئِنْ مَّاتَ اَوْ قُتِلَ انْقَلَبْتُمْ عَلٰۤى اَعْقَابِكُمْ وَمَنْ يَّنْقَلِبْ عَلٰى عَقِبَيْهِ فَلَنْ يَّضُرَّ اللّٰهَ شَيْـًٔا وَسَيَجْزِى اللّٰهُ الشّٰكِرِيْنَ ١٤٥

146. I cap ànima no pot morir si no és amb el permís d'Al·là: una sentència a terme fix. I qui vulgui la recompensa d'aquest món, la hi donarem; i qui desitgi la recompensa de la vida futura, la hi donarem, perquè així, de ben segur, recompensarem els agraïts.

وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ اَنْ تَمُوْتَ اِلَّا بِاِذْنِ اللّٰهِ كِتٰبًا مُّؤَجَّلًا وَمَنْ يُّرِدْ ثَوَابَ الدُّنْيَا نُؤْتِهٖ مِنْهَا وَمَنْ يُّرِدْ ثَوَابَ الْاٰخِرَةِ نُؤْتِهٖ مِنْهَا وَسَنَجْزِى الشّٰكِرِيْنَ ١٤٦

147. I quants profetes hi ha hagut que al seu costat han lluitat molts *homes* pietosos! No van defallir per res del que els va arribar en el camí d'Al·là, ni tampoc no van afeblir-se, ni es van humiliar *davant l'enemic*. I Al·là estima els constants.

وَكَاَيِّنْ مِّنْ نَّبِيٍّ قٰتَلَ مَعَهٗ رِبِّيُّوْنَ كَثِيْرٌ فَمَا وَهَنُوْا لِمَاۤ اَصَابَهُمْ فِىْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَمَا ضَعُفُوْا وَمَا اسْتَكَانُوْا وَاللّٰهُ يُحِبُّ الصّٰبِرِيْنَ ١٤٧

148. I no va proferir cap paraula excepte quan van dir: "Senyor, perdona'ns els errors i els excessos de

وَمَا كَانَ قَوْلَهُمْ اِلَّاۤ اَنْ قَالُوْا رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا ذُنُوْبَنَا وَاِسْرَافَنَا فِىْ

la nostra conducta, i fes que els nostres passos siguin ferms i ajuda'ns davant els incrèduls.

أَمْرِنَا وَثَبِّتْ أَقْدَامَنَا وَانْصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكٰفِرِيْنَ ﴿١٤٨﴾

149. Així doncs, Al·là els donà la recompensa d'aquest món, com també una recompensa excel·lent per al futur. I Al·là estima aquells que fan el bé.

فَاٰتٰىهُمُ اللّٰهُ ثَوَابَ الدُّنْيَا وَحُسْنَ ثَوَابِ الْاٰخِرَةِ ۗ وَاللّٰهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِيْنَ ﴿١٤٩﴾

R.16.

150. Oh creients! Si obeïu aquells que no hi creuen, us faran tornar sobre els vostres passos, i us convertireu en perdedors.

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْۤا اِنْ تُطِيْعُوا الَّذِيْنَ كَفَرُوْا يَرُدُّوْكُمْ عَلٰۤى اَعْقَابِكُمْ فَتَنْقَلِبُوْا خٰسِرِيْنَ ﴿١٥٠﴾

151. No, Al·là és el vostre Protector, i és el millor dels defensors.

بَلِ اللّٰهُ مَوْلٰىكُمْ ۚ وَهُوَ خَيْرُ النّٰصِرِيْنَ ﴿١٥١﴾

152. Infondrem el terror en els cors dels incrèduls per haver associat amb Al·là altres divinitats a les quals Ell no va atorgar cap autoritat. El Foc és casa seva i dolent és l'estatge dels malvats.

سَنُلْقِيْ فِيْ قُلُوْبِ الَّذِيْنَ كَفَرُوا الرُّعْبَ بِمَاۤ اَشْرَكُوْا بِاللّٰهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهٖ سُلْطٰنًا ۚ وَمَاْوٰىهُمُ النَّارُ ۗ وَبِئْسَ مَثْوَى الظّٰلِمِيْنَ ﴿١٥٢﴾

153. I segur que Al·là va complir amb vosaltres la Seva Promesa quan els matàveu i els destruíeu amb el Seu permís, fins que vau vacil·lar *en obeir el Profeta Sagrat, que la pau sigui amb ell,* i vau començar a discutir entre vosaltres per l'autèntica intenció de l'ordre i vau desobeir després que Ell us havia garantit el desig dels vostres cors *en forma de* victòria, us va retirar la Seva ajuda. N'hi havia que desitjava aquest món present i d'altres que desitjaven el futur. llavors us allunyà d'ells per provar-vos -i en veritat Ell ja us ha perdonar i Al·là és Clement per als creients.

وَلَقَدْ صَدَقَكُمُ اللّٰهُ وَعْدَهٗۤ اِذْ تَحُسُّوْنَهُمْ بِاِذْنِهٖ ۚ حَتّٰۤى اِذَا فَشِلْتُمْ وَتَنَازَعْتُمْ فِي الْاَمْرِ وَعَصَيْتُمْ مِّنْ بَعْدِ مَاۤ اَرٰىكُمْ مَّا تُحِبُّوْنَ ۗ مِنْكُمْ مَّنْ يُّرِيْدُ الدُّنْيَا وَمِنْكُمْ مَّنْ يُّرِيْدُ الْاٰخِرَةَ ۚ ثُمَّ صَرَفَكُمْ عَنْهُمْ لِيَبْتَلِيَكُمْ ۚ وَلَقَدْ عَفَا عَنْكُمْ ۗ وَاللّٰهُ ذُوْ فَضْلٍ عَلَى الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿١٥٣﴾

154. Quan fugíeu sense mirar enrere ningú, mentre el Missatger us cridava

اِذْ تُصْعِدُوْنَ وَلَا تَلْوٗنَ عَلٰۤى اَحَدٍ وَّالرَّسُوْلُ يَدْعُوْكُمْ فِيْۤ اُخْرٰىكُمْ

فَأَثَابَكُمْ غَمًّا بِغَمٍّ لِّكَيْلَا تَحْزَنُوا عَلَىٰ مَا فَاتَكُمْ وَلَا مَا أَصَابَكُمْ ۗ وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٥٣﴾

al darrere, Ell us va alleujar de un sofriment menor, creant-hi el temor de un sofriment major, que no fou real, perque no us lamentareu. I Al·là és conscient del que feu.[7]

ثُمَّ أَنزَلَ عَلَيْكُم مِّن بَعْدِ الْغَمِّ أَمَنَةً نُّعَاسًا يَغْشَىٰ طَائِفَةً مِّنكُمْ ۖ وَطَائِفَةٌ قَدْ أَهَمَّتْهُمْ أَنفُسُهُمْ يَظُنُّونَ بِاللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ ظَنَّ الْجَاهِلِيَّةِ ۖ يَقُولُونَ هَل لَّنَا مِنَ الْأَمْرِ مِن شَيْءٍ ۗ قُلْ إِنَّ الْأَمْرَ كُلَّهُ لِلَّهِ ۗ يُخْفُونَ فِي أَنفُسِهِم مَّا لَا يُبْدُونَ لَكَ ۖ يَقُولُونَ لَوْ كَانَ لَنَا مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ مَّا قُتِلْنَا هَاهُنَا ۗ قُل لَّوْ كُنتُمْ فِي بُيُوتِكُمْ لَبَرَزَ الَّذِينَ كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقَتْلُ إِلَىٰ مَضَاجِعِهِمْ ۖ وَلِيَبْتَلِيَ اللَّهُ مَا فِي صُدُورِكُمْ وَلِيُمَحِّصَ مَا فِي قُلُوبِكُمْ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿١٥٤﴾

155. Llavors, desprès de la pena, us envià la pau - una son que va cobrir una part de vosaltres- mentre que l'altra part estava inquieta per ells mateixos, tenint equivocadament d'Al·là pensaments propis dels ignorants. Van dir: "Tenim alguna cosa a dir en aquest afer?" . Digueu-los: "Totes les decisions pertoquen a Al·là". Ells amaguen amb el pensament el que no et revelen. Diuen: "Si haguessin tingut part en aquest afer no ens haurien mort aquí". Digueu-los: "Encara que us haguéssiu quedat a casa, de ben segur que aquells que se'ls va ordenar lluitar s'haurien dirigit al llit de mort", *perquè Al·là efectués el seu decret* i posés a prova el que hi havia als vostres pits i purifiqués el que hi havia als vostres cors. Al·là coneix bé el que teniu en ment;

إِنَّ الَّذِينَ تَوَلَّوْا مِنكُمْ يَوْمَ الْتَقَى الْجَمْعَانِ إِنَّمَا اسْتَزَلَّهُمُ الشَّيْطَانُ بِبَعْضِ مَا كَسَبُوا ۖ وَلَقَدْ عَفَا اللَّهُ عَنْهُمْ ۗ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿١٥٥﴾

156. Aquells de vosaltres que vau girar l'esquena el dia en què es van trobar les dues tropes, en realitat va ser *perquè* Satanàs va fer-los entrebancar en alguna de les seves accions. Però certament Al·là ja els ha perdonat. Al·là és, en veritat, el Màxim Indulgent, el Pacient.

R.17.

[7] De vegades l'amenaça d'un mal més gran fa desaparèixer el dolor de pèrdues relativament menors que han succeït amb anterioritat. Una situació així va tenir lloc durant la batalla d'Uhud on el rumor de la mort del Sant Profeta, la pau sigui amb ell, féu desaparèixer tota l'atenció a les privacions i patiments que els combatents musulmans van experimentar abans. Després, les notícies de la seva supervivència van canviar el sentiment de profunda pèrdua pel d'una gran contentació i agraïment

157. Oh vosaltres, els que creieu! No sigueu com els incrèduls, que diuen dels seus germans quan viatgen per tot el país o es dirigeixen a la guerra. "Si haguessin estat amb nosaltres, no haurien mort ni els haurien mort". *Això és així* perquè Al·là ho converteixi en pena en els seus cors. Al·là dóna la vida i causa la mort i Al·là sap el que feu".

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ كَفَرُوا وَقَالُوا لِإِخْوَانِهِمْ إِذَا ضَرَبُوا فِي الْأَرْضِ أَوْ كَانُوا غُزًّى لَوْ كَانُوا عِنْدَنَا مَا مَاتُوا وَمَا قُتِلُوا لِيَجْعَلَ اللَّهُ ذَٰلِكَ حَسْرَةً فِي قُلُوبِهِمْ ۗ وَاللَّهُ يُحْيِي وَيُمِيتُ ۗ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١٥٦﴾

158. I si us maten o moriu per la causa d'Al·là, en veritat el perdó d'Al·là i la Seva misericòrdia seran millors que tot el que puguin atresorar.

وَلَئِنْ قُتِلْتُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ مُتُّمْ لَمَغْفِرَةٌ مِنَ اللَّهِ وَرَحْمَةٌ خَيْرٌ مِمَّا يَجْمَعُونَ ﴿١٥٧﴾

159. I si vosaltres moriu o us maten, de ben segur que sereu reunits amb Al·là.

وَلَئِنْ مُتُّمْ أَوْ قُتِلْتُمْ لَإِلَى اللَّهِ تُحْشَرُونَ ﴿١٥٨﴾

160. I per la *gran* misericòrdia d'Al·là has estat amable amb ells; i si hagués estat groller i desconsiderat, de ben segur que s'haurien allunyat de tu. Perdona'ls, doncs; demana per a ells el perdó i demana'ls consell en afers importants; i quan t'hagis decidit, confia en Al·là. en veritat, Al·là estima qui diposita en Ell la seva confiança.

فَبِمَا رَحْمَةٍ مِنَ اللَّهِ لِنْتَ لَهُمْ ۖ وَلَوْ كُنْتَ فَظًّا غَلِيظَ الْقَلْبِ لَانْفَضُّوا مِنْ حَوْلِكَ ۖ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ ۖ فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ ﴿١٥٩﴾

161. Si Al·là us ajuda, ningú no us podrà vèncer. Però si us abandona, Qui podrà ajudar-vos a part d'Ell? Que els creients, doncs, confiïn en Al·là!

إِنْ يَنْصُرْكُمُ اللَّهُ فَلَا غَالِبَ لَكُمْ ۖ وَإِنْ يَخْذُلْكُمْ فَمَنْ ذَا الَّذِي يَنْصُرُكُمْ مِنْ بَعْدِهِ ۗ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١٦٠﴾

162. No és possible que un profeta actuï de manera deshonesta, i aquell que ho faci durà *amb ell* allò en el que fou deshonest el Dia de la Resurrecció. Llavors, cada ànima rebrà la paga completa del que es

وَمَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يَغُلَّ ۚ وَمَنْ يَغْلُلْ يَأْتِ بِمَا غَلَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۚ ثُمَّ تُوَفَّىٰ كُلُّ نَفْسٍ مَا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١٦١﴾

mereix i no se'ls tractarà amb injustícia.

163. Qui busca agradar Al·là, serà com aquell que atrau la còlera d'Al·là i que té la llar a l'Infern? Aquest és un refugi terrible!

أَفَمَنِ اتَّبَعَ رِضْوَانَ اللّٰهِ كَمَنْۢ بَآءَ بِسَخَطٍ مِّنَ اللّٰهِ وَمَأْوٰىهُ جَهَنَّمُ ۚ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ١٦٣

164. Tenen *diferents* graus *de gràcia* davant Al·là; i Al·là veu el que fan.

هُمْ دَرَجٰتٌ عِنْدَ اللّٰهِ ۗ وَاللّٰهُ بَصِيرٌۢ بِمَا يَعْمَلُونَ ١٦٤

165. En veritat, Al·là ha concedit un gran do als creients perquè ha suscitat d'entre ells un Missatger que els recita els Seus Senyals, els purifica, els ensenya el llibre i la Saviesa; encara que abans d'això, estaven en un clar error.

لَقَدْ مَنَّ اللّٰهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ إِذْ بَعَثَ فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْ أَنْفُسِهِمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ اٰيٰتِهٖ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتٰبَ وَالْحِكْمَةَ ۚ وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلُ لَفِي ضَلٰلٍ مُّبِينٍ ١٦٥

166. Com! Quan patiu una desgràcia -tot i que vosaltres vau provocar una de doble- dieu: "D'on prové això?". Digueu-los: "De vosaltres mateixos". En veritat, Al·là té poder sobre totes les coses.

أَوَلَمَّآ أَصٰبَتْكُمْ مُّصِيبَةٌ قَدْ أَصَبْتُمْ مِّثْلَيْهَا ۙ قُلْتُمْ أَنّٰى هٰذَا ۚ قُلْ هُوَ مِنْ عِنْدِ أَنْفُسِكُمْ ۚ إِنَّ اللّٰهَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ١٦٦

167. I el que us succeí els dia que les tropes es van trobar, va ser per manament d'Al·là; i *fou així* perquè Ell distingís els creients.

وَمَآ أَصٰبَكُمْ يَوْمَ الْتَقَى الْجَمْعٰنِ فَبِإِذْنِ اللّٰهِ وَلِيَعْلَمَ الْمُؤْمِنِينَ ١٦٧

168. I distingís els hipòcrites. A ells els digué: "Veniu a lluitar per la causa d'Al·là i rebutgeu *l'atac de l'enemic*", i van respondre: "Si sabéssim lluitar, de ben segur que us seguiríem". En aquell dia estaven més a prop de la incredulitat que de la fe. Les seves boques diuen el que no tenen al cor. Però Al·là sap molt bé el que amaguen.

وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ نَافَقُوا ۚ وَقِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا قٰتِلُوا فِي سَبِيلِ اللّٰهِ أَوِ ادْفَعُوا ۚ قَالُوا لَوْ نَعْلَمُ قِتَالًا لَّاتَّبَعْنٰكُمْ ۚ هُمْ لِلْكُفْرِ يَوْمَئِذٍ أَقْرَبُ مِنْهُمْ لِلْإِيمَانِ ۚ يَقُولُونَ بِأَفْوَاهِهِمْ مَّا لَيْسَ فِي قُلُوبِهِمْ ۚ وَاللّٰهُ أَعْلَمُ بِمَا يَكْتُمُونَ ١٦٨

169. *Aquests són* aquells que deien dels seus germans, mentre *ells* s'estaven al darrere: "Si ens haguessin obeït, no els haurien mort". Digueu-los: "Aparteu la mort de vosaltres, si sou sincers".

اَلَّذِيْنَ قَالُوْا لِاِخْوَانِهِمْ وَقَعَدُوْا
لَوْ اَطَاعُوْنَا مَا قُتِلُوْا ۚ قُلْ فَادْرَءُوْا
عَنْ اَنْفُسِكُمُ الْمَوْتَ اِنْ كُنْتُمْ
صٰدِقِيْنَ ﴿١٦٩﴾

170. No us penseu pas que els que han mort per la causa d'Al·là són morts. No, ells viuen en la presència del seu Senyor, i estan proveïts de tot per Al·là.

وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِيْنَ قُتِلُوْا فِيْ سَبِيْلِ
اللّٰهِ اَمْوَاتًا ۚ بَلْ اَحْيَآءٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ
يُرْزَقُوْنَ ﴿١٧٠﴾

171. Amb gran goig pel que Al·là els ha donat per la Seva bondat, i alegres per aquells que queden enrere, que encara no se'ls han unit, perquè no els esfereirà la por, ni seran afligits.

فَرِحِيْنَ بِمَآ اٰتٰىهُمُ اللّٰهُ مِنْ فَضْلِهٖ ۙ
وَيَسْتَبْشِرُوْنَ بِالَّذِيْنَ لَمْ يَلْحَقُوْا
بِهِمْ مِّنْ خَلْفِهِمْ ۙ اَلَّا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ
وَلَا هُمْ يَحْزَنُوْنَ ﴿١٧١﴾

172. S'alegren pel favor d'Al·là i la seva bondat, i perquè Al·là no permet que els creients es quedin sense recompensa.

يَسْتَبْشِرُوْنَ بِنِعْمَةٍ مِّنَ اللّٰهِ وَ
فَضْلٍ ۙ وَّاَنَّ اللّٰهَ لَا يُضِيْعُ اَجْرَ
الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿١٧٢﴾

R.18.

173. Quant als que van respondre a la crida d'Al·là i del Missatger després de patir una ferida, aquells d'entre ells que facin el bé i actuïn amb pietat tindran una magnífica recompensa;

اَلَّذِيْنَ اسْتَجَابُوْا لِلّٰهِ وَالرَّسُوْلِ
مِنْ بَعْدِ مَآ اَصَابَهُمُ الْقَرْحُ ۛ
لِلَّذِيْنَ اَحْسَنُوْا مِنْهُمْ وَاتَّقَوْا
اَجْرٌ عَظِيْمٌ ﴿١٧٣﴾

174. A aquells que van dir els homes: "La gent s'ha reunit contra vosaltres; temeu-los, doncs, però això només va augmentar la seva fe, i van dir: "En tenim prou amb Al·là. Quin excel·lent guardià és Ell!

اَلَّذِيْنَ قَالَ لَهُمُ النَّاسُ اِنَّ
النَّاسَ قَدْ جَمَعُوْا لَكُمْ فَاخْشَوْهُمْ
فَزَادَهُمْ اِيْمَانًا ۖ وَّقَالُوْا حَسْبُنَا
اللّٰهُ وَنِعْمَ الْوَكِيْلُ ﴿١٧٤﴾

175. Van tornar, doncs, amb el *poderós* favor d'Al·là i la seva *Gran* magnanimitat sense patir cap dany, i van seguir a la voluntat d'Al·là, ja que Al·là és el Senyor de la màxima magnanimitat.

فَانْقَلَبُوْا بِنِعْمَةٍ مِّنَ اللّٰهِ وَفَضْلٍ لَّمْ
يَمْسَسْهُمْ سُوْٓءٌ ۙ وَّاتَّبَعُوْا رِضْوَانَ
اللّٰهِ ۭ وَاللّٰهُ ذُوْ فَضْلٍ عَظِيْمٍ ﴿١٧٥﴾

176. Només Satanàs espanta els seus amics. No els temeu, doncs, només temeu-me a Mi, si sou creients.

إِنَّمَا ذَٰلِكُمُ الشَّيْطَٰنُ يُخَوِّفُ أَوْلِيَآءَهُۥ فَلَا تَخَافُوهُمْ وَخَافُونِ إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ﴿١٧٦﴾

177. I no permetis que et causin pena els que es precipiten en la incredulitat; certament, no poden pas perjudicar Al·là. Al·là no vol reservar-los una part en la vida futura; i patiran un sever càstig.

وَلَا يَحْزُنكَ ٱلَّذِينَ يُسَٰرِعُونَ فِى ٱلْكُفْرِ ۚ إِنَّهُمْ لَن يَضُرُّوا۟ ٱللَّهَ شَيْـًٔا ۗ يُرِيدُ ٱللَّهُ أَلَّا يَجْعَلَ لَهُمْ حَظًّا فِى ٱلْءَاخِرَةِ ۖ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٧٧﴾

178. En veritat, aquells que van comprar la incredulitat a costa de la fe no poden perjudicar Al·là en absolut, i tindran un greu càstig.

إِنَّ ٱلَّذِينَ ٱشْتَرَوُا۟ ٱلْكُفْرَ بِٱلْإِيمَٰنِ لَن يَضُرُّوا۟ ٱللَّهَ شَيْـًٔا ۖ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٧٨﴾

179. I que els incrèduls no creguin que el respir que els concedim és un bé per a ells; *el resultat d'*aquesta concessió serà que augmentaran els seus pecats, i patiran un càstig humiliant.

وَلَا يَحْسَبَنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوٓا۟ أَنَّمَا نُمْلِى لَهُمْ خَيْرٌ لِّأَنفُسِهِمْ ۚ إِنَّمَا نُمْلِى لَهُمْ لِيَزْدَادُوٓا۟ إِثْمًا ۚ وَلَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿١٧٩﴾

180. Al·là no abandonarà els creients en la condició en què us trobeu, mentre no hagi separat el malvat del bondadós. Ni tampoc Al·là no us revelarà el desconegut; Sinó que Al·là escull dels seus Missatgers qui Li plau. creieu, doncs, en Al·là i en els seus Missatgers. Si creieu i sou pietosos, tindreu una gran recompensa.

مَّا كَانَ ٱللَّهُ لِيَذَرَ ٱلْمُؤْمِنِينَ عَلَىٰ مَآ أَنتُمْ عَلَيْهِ حَتَّىٰ يَمِيزَ ٱلْخَبِيثَ مِنَ ٱلطَّيِّبِ ۗ وَمَا كَانَ ٱللَّهُ لِيُطْلِعَكُمْ عَلَى ٱلْغَيْبِ وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ يَجْتَبِى مِن رُّسُلِهِۦ مَن يَشَآءُ ۖ فَـَٔامِنُوا۟ بِٱللَّهِ وَرُسُلِهِۦ ۚ وَإِن تُؤْمِنُوا۟ وَتَتَّقُوا۟ فَلَكُمْ أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿١٨٠﴾

181. I que els garrepes quant al que Al·là, amb la seva magnanimitat, els ha atorgat no pensin que això és bo per a ells; no, serà pitjor. En el Dia de la Resurrecció duran com un collar, al voltant del coll, allò en què van ser garrepes. A Al·là Li pertany el llegat

وَلَا يَحْسَبَنَّ ٱلَّذِينَ يَبْخَلُونَ بِمَآ ءَاتَىٰهُمُ ٱللَّهُ مِن فَضْلِهِۦ هُوَ خَيْرًا لَّهُم ۖ بَلْ هُوَ شَرٌّ لَّهُمْ ۖ سَيُطَوَّقُونَ مَا بَخِلُوا۟ بِهِۦ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ ۗ وَلِلَّهِ مِيرَٰثُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۗ وَٱللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ

dels cels i la terra, i Al·là coneix perfectament el que feu.

خَبِيرٌ ﴿١٨١﴾

R.19.

182. I en veritat, Al·là ha sentit les paraules d'aquells que van dir: "Al·là és pobre i nosaltres som rics". Prendrem nota del que van dir i dels seus intents de matar injustament els Profetes; i direm: "Tasteu el càstig del Foc!":

لَقَدْ سَمِعَ اللَّهُ قَوْلَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ
اللَّهَ فَقِيرٌ وَنَحْنُ أَغْنِيَاءُ ۘ سَنَكْتُبُ
مَا قَالُوا وَقَتْلَهُمُ الْأَنْبِيَاءَ بِغَيْرِ
حَقٍّ وَنَقُولُ ذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿١٨٢﴾

183. Això per al que us van preparar les vostres pròpies mans, ja que *el cert* és que Al·là no és injust en absolut amb els seus servents.

ذَٰلِكَ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيكُمْ وَأَنَّ اللَّهَ
لَيْسَ بِظَلَّامٍ لِلْعَبِيدِ ﴿١٨٣﴾

184. Aquells que diuen: "Al·là ens ha encarregat que no creguem en cap Missatger mentre no ens presenti una ofrena que devori el Foc". Digueu-los: "Abans de mi us han arribat Missatgers amb senyals evidents i amb el que acabeu de dir. Per què, doncs, vau mirar de matar-me, si sou veritables?".

الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ عَهِدَ إِلَيْنَا أَلَّا
نُؤْمِنَ لِرَسُولٍ حَتَّىٰ يَأْتِيَنَا بِقُرْبَانٍ
تَأْكُلُهُ النَّارُ ۗ قُلْ قَدْ جَاءَكُمْ رُسُلٌ مِنْ
قَبْلِي بِالْبَيِّنَاتِ وَبِالَّذِي قُلْتُمْ فَلِمَ
قَتَلْتُمُوهُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٨٤﴾

185. I si t'acusen de mentider, també van ser acusats de mentiders els Missatgers que et van precedir, els quals van venir amb Senyals evidents, llibres de saviesa i el Llibre que il·lumina.

فَإِنْ كَذَّبُوكَ فَقَدْ كُذِّبَ رُسُلٌ مِنْ
قَبْلِكَ جَاءُوا بِالْبَيِّنَاتِ وَالزُّبُرِ وَ
الْكِتَابِ الْمُنِيرِ ﴿١٨٥﴾

186. Tota ànima provarà el tast de la mort. I la vostra recompensa total només us la pagaran el Dia de la Resurrecció. Per tant, aquell que se l'aparti del Foc i el facin entrar al cel ha assolit de debò la seva fita. La vida d'aquest món només és un plaer il·lusori.

كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ ۗ وَإِنَّمَا
تُوَفَّوْنَ أُجُورَكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۖ
فَمَنْ زُحْزِحَ عَنِ النَّارِ وَأُدْخِلَ الْجَنَّةَ
فَقَدْ فَازَ ۗ وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا مَتَاعُ
الْغُرُورِ ﴿١٨٦﴾

187. En veritat, sereu posats a prova en els vostres béns i en la vostra persona, i certament sentireu moltes

لَتُبْلَوُنَّ فِي أَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ وَ
لَتَسْمَعُنَّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ

coses dolentes d'aquells que van rebre el Llibre abans que vosaltres i d'aquells que associen *a Déu* altres divinitats. Però si us manteniu ferms i obreu amb justícia, serà sense dubte *un acte* d'una decisió ferma.

قَبْلِكُمْ وَمِنَ الَّذِيْنَ اَشْرَكُوْٓا اَذًى
كَثِيْرًا ۭ وَاِنْ تَصْبِرُوْا وَتَتَّقُوْا فَاِنَّ ذٰلِكَ
مِنْ عَزْمِ الْاُمُوْرِ ﴿١٨٦﴾

188. I *recorda't de* quan Al·là va establir un pacte amb els que van rebre el Llibre, *tot dient: "Doneu a conèixer aquest Llibre a la gent i no l'amagueu"*. Però ells se'l van llençar a l'esquena i el van malvendre a un preu ridícul. El que van comprar va ser el mal.

وَاِذْ اَخَذَ اللّٰهُ مِيْثَاقَ الَّذِيْنَ
اُوْتُوا الْكِتٰبَ لَتُبَيِّنُنَّهٗ لِلنَّاسِ وَلَا
تَكْتُمُوْنَهٗ ۡ فَنَبَذُوْهُ وَرَاۗءَ ظُهُوْرِهِمْ
وَاشْتَرَوْا بِهٖ ثَمَنًا قَلِيْلًا ۭ فَبِئْسَ مَا
يَشْتَرُوْنَ ﴿١٨٧﴾

189. No creguis que els que s'alegren pel que han fet i volen ser lloats pel que no han fet, no creguis que estan segurs del càstig. Patiran un càstig humiliant.

لَا تَحْسَبَنَّ الَّذِيْنَ يَفْرَحُوْنَ بِمَآ اَتَوْا
وَّيُحِبُّوْنَ اَنْ يُّحْمَدُوْا بِمَا لَمْ يَفْعَلُوْا
فَلَا تَحْسَبَنَّهُمْ بِمَفَازَةٍ مِّنَ
الْعَذَابِ ۚ وَلَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ ﴿١٨٨﴾

190. A Al·là pertany el regne dels cels i la terra; i Al·là té poder sobre totes les coses.

وَلِلّٰهِ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۭ وَاللّٰهُ
ع ١٩ ١٠ عَلٰي كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ ﴿١٨٩﴾

R.20.

191. En la creació dels cels i la terra i en l'alternança de la nit i del dia hi ha sens dubte Senyals per als homes sensats,

اِنَّ فِيْ خَلْقِ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ
وَاخْتِلَافِ الَّيْلِ وَالنَّهَارِ لَاٰيٰتٍ لِّاُولِي
الْاَلْبَابِ ﴿١٩٠﴾

192. que es recorden d'Al·là quan són dempeus i *ajaguts* sobre el seu costat, i mediten sobre la creació dels cels i la terra: "Senyor nostre, Tu no has creat això en va; no, santificat ets! salva'ns, doncs, del càstig del Foc!"

الَّذِيْنَ يَذْكُرُوْنَ اللّٰهَ قِيٰمًا وَّقُعُوْدًا وَّ
عَلٰي جُنُوْبِهِمْ وَيَتَفَكَّرُوْنَ فِيْ خَلْقِ
السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۚ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ ھٰذَا
بَاطِلًا ۚ سُبْحٰنَكَ فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴿١٩١﴾

193. "Senyor nostre, aquell que facis entrar en el Foc el cobreixes en veritat d'oprobi. I els malvats no tindran defensors".

رَبَّنَآ اِنَّكَ مَنْ تُدْخِلِ النَّارَ فَقَدْ
اَخْزَيْتَهٗ ۭ وَمَا لِلظّٰلِمِيْنَ مِنْ اَنْصَارٍ ﴿١٩٢﴾

194. "Senyor nostre, hem sentit un Pregoner com ens cridava a la fe: Creieu en el vostre Senyor i hi hem cregut. Senyor nostre, perdona'ns, doncs, els nostres pecats, esborra les nostres males accions i fes que morim la mort dels justos".

رَبَّنَآ إِنَّنَا سَمِعْنَا مُنَادِيًا يُّنَادِي لِلْإِيمَانِ أَنْ آمِنُوا بِرَبِّكُمْ فَآمَنَّا ۚ رَبَّنَا فَاغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَكَفِّرْ عَنَّا سَيِّاٰتِنَا وَتَوَفَّنَا مَعَ الْأَبْرَارِ ﴿١٩٣﴾

195. "Senyor nostre, dóna'ns el que ens has promès per mitjà dels teus Missatgers; i no ens afrontis en el Dia de la Resurrecció. En veritat, tu no incompleixes la Teva promesa".

رَبَّنَا وَآتِنَا مَا وَعَدْتَّنَا عَلٰى رُسُلِكَ وَلَا تُخْزِنَا يَوْمَ الْقِيٰمَةِ ۗ إِنَّكَ لَا تُخْلِفُ الْمِيعَادَ ﴿١٩٤﴾

196. Llavors el seu Senyor va respondre a les seves *Pregàries, tot dient:* "No permetré que es perdi la feina de cap de vosaltres, sigui home o dona. Procediu els uns dels altres. Per tant, a aquells que van emigrar van ser foragitats de casa seva, van ser perseguits per la meva causa, van lluitar i els van matar, en veritat els perdonaré les seves males accions i els faré entrar en els Jardins per on corren rius -una recompensa d'Al·là, ja que amb Al·là està la millor de les recompenses".

فَاسْتَجَابَ لَهُمْ رَبُّهُمْ أَنِّي لَآ أُضِيعُ عَمَلَ عَامِلٍ مِّنْكُمْ مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثٰى ۚ بَعْضُكُمْ مِّنْ بَعْضٍ ۚ فَالَّذِينَ هَاجَرُوا وَأُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَأُوذُوا فِي سَبِيلِي وَقٰتَلُوا وَقُتِلُوا لَأُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّاٰتِهِمْ وَلَأُدْخِلَنَّهُمْ جَنّٰتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهٰرُ ۚ ثَوَابًا مِّنْ عِنْدِ اللّٰهِ ۗ وَاللّٰهُ عِنْدَهُ حُسْنُ الثَّوَابِ ﴿١٩٥﴾

197. No permetis que t'enganyi l'anar i venir dels incrèduls per la terra.

لَا يَغُرَّنَّكَ تَقَلُّبُ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي الْبِلَادِ ﴿١٩٦﴾

198. *És* un petit i *breu* avantatge, atès que l'Infern serà després la seva llar. Quin horrible lloc de repòs!

مَتَاعٌ قَلِيلٌ ۗ ثُمَّ مَأْوٰىهُمْ جَهَنَّمُ ۚ وَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿١٩٧﴾

199. Però aquells qui temen el seu Senyor tindran jardins per on corren rius; allí viuran: com a hostes d'Al·là. I el que està amb Al·là és encara millor per als pietosos.

لٰكِنِ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ لَهُمْ جَنّٰتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهٰرُ خٰلِدِينَ فِيهَا نُزُلًا مِّنْ عِنْدِ اللّٰهِ ۗ وَمَا عِنْدَ اللّٰهِ خَيْرٌ لِّلْأَبْرَارِ ﴿١٩٨﴾

200. I entre el Poble del Llibre n'hi ha que en veritat creuen en Al·là, en el que se t'ha revelat i en el que els fou revelat, humiliant-se davant Al·là. No malvenen els Senyals d'Al·là per un preu ridícul. Són ells qui tindran la seva recompensa amb el seu Senyor. En veritat, Al·là s'afanya a retre comptes.

وَإِنَّ مِنْ أَهْلِ الْكِتٰبِ لَمَنْ يُّؤْمِنُ
بِاللّٰهِ وَمَآ أُنْزِلَ إِلَيْكُمْ وَمَآ أُنْزِلَ
إِلَيْهِمْ خٰشِعِيْنَ لِلّٰهِ لَا يَشْتَرُوْنَ بِاٰيٰتِ
اللّٰهِ ثَمَنًا قَلِيْلًا أُولٰٓئِكَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ
عِنْدَ رَبِّهِمْ إِنَّ اللّٰهَ سَرِيْعُ الْحِسَابِ ﴿٢٠٠﴾

201. Oh vosaltres, els que creieu! Sigueu pacients, lluiteu per excel·lir en la perseverança, esteu alerta i temeu Al·là perquè prospereu

يٰٓأَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوا اصْبِرُوْا وَ
صَابِرُوْا وَرَابِطُوْا وَاتَّقُوا اللّٰهَ
لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُوْنَ ﴿٢٠١﴾

CAPÍTOL 4
AL-NISA
(Revelat després de la Hillrah)

Data de la revelació i context

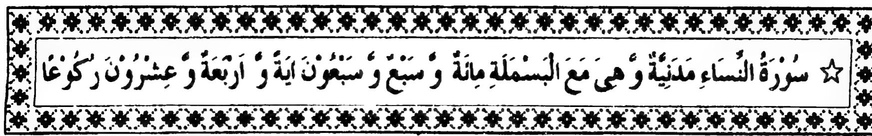
Aquesta Surah duu l'encertat títol de "Al-Nisa", perquè tracta fonamentalment dels drets i obligacions de les dones i també de la seva posició en la societat. Fou revelada a Medina entre els anys tercer i cinquè de la Hillrah, després de la Batalla de Uhud, i tracta sobretot del tema de les vídues i orfes que aquesta batalla va produir en grans nombres. Els estudiosos musulmans i europeus estan d'acord en aquest punt. Noldeke, el gran orientalista alemany, s'inclina més a situar alguns del seus versicles entre les revelacions mequines perquè, segons ell, en aquests versicles "es parla dels jueus amb un esperit amistós", com si encara no haguessin entrat en conflicte amb els musulmans. Wherry creu que les paraules "oh homes!" del v.134 demostren que almenys aquest versicle fou revelat a la Meca, perquè aquesta forma d'exhortació s'ha emprat exclusivament en les Surahs mequines. Però dir que, perquè un versicle determinat fa servir l'expressió "oh homes" pertany al període mequí, malgrat totes les proves en sentit contrari, és una simple afirmació sense fonament. El cert és que, com que a la Meca el nombre de creients era molt petit i encara no havien constituït una comunitat diferent i separada, i s'havien revelat molts pocs manaments de la *Shari'ah*, l'exhortació als mequins -creients i incrèduls- es feia globalment amb les paraules "oh, homes". Però com que després de l'emigració del Sant Profeta a Medina els manaments de la *Shari'ah* van arribar ràpidament i va començar a existir una comunitat organitzada de creients, diferents i separats dels descreguts, a ells se'ls dirigien les paraules: "Oh vosaltres, els que creieu!". Però quan l'exhortació és general, aplicant-se tant a creients com als incrèduls, s'ha fet servir l'expressió "oh homes".

La relació d'aquesta Surah amb el Capítol anterior està en el fet que, en l'anterior, un dels temes principals és el de la Batalla de Uhud, mentre que aquesta Surah tracta dels diferents problemes sorgits arran d'aquesta batalla. La Surah també aclareix més els designis malvats i maquinacions dels jueus i dels hipòcrites de Medina, els quals, després de la Batalla de Uhud, quan van comprovar que l'Islam aconseguia gran poder al país, van reunir tots els seus recursos per fer l'últim esforç i destruir-ne l'arrel i les branques. En cert sentit, la Surah és també una ampliació del tema de l'anterior, pel fet que refuta la doctrina cristiana bàsica de l'expiació i estableix que Jesús no va morir a la creu.

Resum del tema

Com a Al'Imran, les doctrines cristianes bàsiques són també un dels temes principals d'aquesta Surah. Però en la present Surah és dóna més extensió a una comparació dels ensenyaments detallats de les dues religions -l'Islam i el cristianisme-

amb especial referència al progrés i domini del cristianisme en els Últims Dies. Com en els Últims Dies els escriptors i portaveus cristians afirmaran i proclamaran arreu que l'Islam ha degradat la dona donant-li un nivell social molt inferior al de l'home, aquesta Surah tracta abastament dels problemes relatius a la dona, i també aporta una mirada atenta als ensenyaments alcorànics sobre la dona que demostra que, en aquest punt, els ensenyaments islàmics són molt superiors als del cristianisme. I com que el tema dels orfes es troba molt lligat amb el de les dones, rep també una menció especial en aquesta Surah, que és la primera revelació per protegir els seus drets i els de les dones. No només reconeix a les dones tots els drets que legítimament els corresponen, especialment el dret de l'herència, sinó que les declaren també propietàries i àrbitres úniques dels seus béns. El segon tema principal tractat en aquesta Surah és el de la hipocresia. Com que en els Últims Dies el cristianisme ha de guanyar un predomini mundial i un gran nombre de cristians ha de viure sotmès a governs cristians i, com a resultat del seu sotmetiment pels governants cristians i la seva por a la crítica cristiana de l'Islam, adoptaran una actitud hipòcrita respecte a la seva fe, en aquesta Surah es tracta també el tema de la hipocresia, amb el de les dones, i es projecta una llum clara sobre les tenebres en què un hipòcrita pot enfonsar moralment i espiritualment. S'avisa als hipòcrites que sobre ells caurà la vergonya i la humiliació per témer els homes més que al seu Creador. Cap al final, la Surah exposa amb claredat el tema de la crucifixió de Jesús i afirma amb claredat i demostra amb convicció que la creença que Jesús morí a la Creu és clarament falsa i sense fonament. Com els altres éssers humans, va morir de mort natural i aquesta falsa doctrina la refuta amb fets demostrats de la història i ni tan sols els Evangelis li serveixen de suport. La Surah acaba amb una referència al tema del *Kalalah* per cridar l'atenció sobre la no herència espiritual de Jesús que, en cert sentit, era *Kalalah*, perquè no va deixar successor espiritual, ja que el do de profetitzar va ser transferit de la casa d'Israel a la d'Ismael.

AL-NISA

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ ﴿١﴾

2. Oh homes! Temeu el vostre Senyor que us va crear d'un sol ésser del qual va crear la parella i dels dos féu descendir molts homes i dones; i temeu Al·là, en el nom del qual us apel·leu els uns als altres, *i temeu-lo especialment respectant* els vincles de parentiu. En veritat, Al·là us observa.

يَٰٓأَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي
خَلَقَكُم مِّن نَّفْسٍ وَّاحِدَةٍ وَّخَلَقَ مِنْهَا
زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا
وَّنِسَآءً ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي تَسَآءَلُونَ
بِهِۦ وَالْأَرْحَامَ ۚ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ
رَقِيبًا ﴿٢﴾

3. I lliureu als orfes el seus béns, no canvieu el dolent pel bo, ni devoreu els seus béns mitjançant els vostres. En veritat, això és un gran pecat.

وَءَاتُوا الْيَتَٰمَىٰٓ أَمْوَٰلَهُمْ ۖ وَلَا تَتَبَدَّلُوا
الْخَبِيثَ بِالطَّيِّبِ ۖ وَلَا تَأْكُلُوٓا أَمْوَٰلَهُمْ
إِلَىٰٓ أَمْوَٰلِكُمْ ۚ إِنَّهُۥ كَانَ حُوبًا كَبِيرًا ﴿٣﴾

4. I si teniu por que la societat no faci justícia en assumptes dels orfes *en acabar la guerra*, llavors caseu-vos amb dues, tres o quatre dones de la vostra elecció. Però si teniu por de no poder-les mantenir amb equitat, llavors *caseu-vos només* amb una o amb el que posseeixi la vostra destra. Aquest és el camí més segur perquè eviteu la justícia.

وَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تُقْسِطُوا فِي الْيَتَٰمَىٰ
فَانكِحُوا مَا طَابَ لَكُم مِّنَ النِّسَآءِ مَثْنَىٰ
وَثُلَٰثَ وَرُبَٰعَ ۖ فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تَعْدِلُوا
فَوَٰحِدَةً أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَٰنُكُمْ ۚ ذَٰلِكَ
أَدْنَىٰٓ أَلَّا تَعُولُوا ﴿٤﴾

5. I doneu de bon grat el seu dot a les dones. Però si elles, de pròpia voluntat, us en tornen una part, fruïu-ne com una cosa agradable i saludable.

وَءَاتُوا النِّسَآءَ صَدُقَٰتِهِنَّ نِحْلَةً ۚ فَإِن
طِبْنَ لَكُمْ عَن شَيْءٍ مِّنْهُ نَفْسًا فَكُلُوهُ
هَنِيٓـًٔا مَّرِيٓـًٔا ﴿٥﴾

6. I no doneu els dèbils d'enteniments els vostres béns que Al·là us ha lliurat com a subsistència, però nodriu-los i

وَلَا تُؤْتُوا السُّفَهَآءَ أَمْوَٰلَكُمُ الَّتِي جَعَلَ
اللَّهُ لَكُمْ قِيَٰمًا وَارْزُقُوهُمْ فِيهَا وَ

vestiu-los amb cura i dirigiu-vos a ells amb paraules amables.[1]

اكْسُوهُمْ وَقُولُوا لَهُمْ قَوْلًا مَعْرُوفًا ﴿٦﴾

7. I poseu a prova l'enteniment dels orfes fins que arribin a *l'edat del matrimoni*; llavors, si els trobeu en el seu seny, doneu-los els seus béns; i no els gasteu en andròmines i de pressa abans que no creixin. Qui sigui ric que se n'abstingui, i el pobre que n'agafi amb moderació. Però quan els lliureu els seus béns, crideu davant ells testimonis. I Al·là és suficient com a Jutge.

وَابْتَلُوا الْيَتَامَىٰ حَتَّىٰ إِذَا بَلَغُوا النِّكَاحَ فَإِنْ آنَسْتُمْ مِنْهُمْ رُشْدًا فَادْفَعُوا إِلَيْهِمْ أَمْوَالَهُمْ ۖ وَلَا تَأْكُلُوهَا إِسْرَافًا وَبِدَارًا أَنْ يَكْبَرُوا ۚ وَمَنْ كَانَ غَنِيًّا فَلْيَسْتَعْفِفْ ۖ وَمَنْ كَانَ فَقِيرًا فَلْيَأْكُلْ بِالْمَعْرُوفِ ۚ فَإِذَا دَفَعْتُمْ إِلَيْهِمْ أَمْوَالَهُمْ فَأَشْهِدُوا عَلَيْهِمْ ۚ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ حَسِيبًا ﴿٧﴾

8. Als homes els correspon una part del que deixen els seus pares i parents propers; a les dones els correspon *també* una part del que deixen els seus pares i parents propers, sigui poc o molt -una part determinada.

لِلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ وَلِلنِّسَاءِ نَصِيبٌ مِمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ مِمَّا قَلَّ مِنْهُ أَوْ كَثُرَ ۚ نَصِيبًا مَفْرُوضًا ﴿٨﴾

9. I quan en la distribució de l'herència siguin presents *altres* familiars, orfes i necessitats doneu-los una part d'ella i dirigiu-los paraules amables.

وَإِذَا حَضَرَ الْقِسْمَةَ أُولُو الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسَاكِينُ فَارْزُقُوهُمْ مِنْهُ وَقُولُوا لَهُمْ قَوْلًا مَعْرُوفًا ﴿٩﴾

10. I han de témer *Déu* aquells que, si deixen al seu darrere una descendència dèbil, s'angoixarien per ella. Que temin Al·là i diguin la paraula justa.

وَلْيَخْشَ الَّذِينَ لَوْ تَرَكُوا مِنْ خَلْفِهِمْ ذُرِّيَّةً ضِعَافًا خَافُوا عَلَيْهِمْ فَلْيَتَّقُوا اللَّهَ وَلْيَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا ﴿١٠﴾

---

[1] Aquí es dirigeix a la societat en el seu conjunt, tot i que la propietat de la qual es parla no és la propietat nacional, sinó aquella que pertany als orfes, el número del qual augmenta extraordinàriament a les guerres Òbviament, una part considerable de la riquesa nacional es veu involucrada en aquestes circumstàncies excepcionals. Si una nació en el seu conjunt no té cura d'aquestes propietats i les deixa totalment al càrrec de nens sense experiència ni capacitat per administrar els seus béns amb sensatesa, acabarà afectant necessàriament de forma adversa tota l'economia nacional. Per resoldre aquest problema, s'al·ludeix a la nació en el seu conjunt destinatària del missatge i se la fa responsable de tenir la cura adient de la propietat en qüestió, com si de fet li pertanyés. Això no significa, tanmateix, que hagi de desposseir-se o desheretar a aquests orfes de forma permanent dels seus drets individuals. El versicle que segueix i el núm.11 incideixen en la importància d'aquest versicle.

11. En veritat, aquells que devoren injustament els béns dels orfes només s'empassen Foc a les entranyes, ja que s'abrusaran en un foc flamejant.

إِنَّ الَّذِينَ يَأْكُلُونَ أَمْوَالَ الْيَتٰمٰى
ظُلْمًا إِنَّمَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ
نَارًا ۖ وَسَيَصْلَوْنَ سَعِيرًا ﴿١١﴾ ع ١ ١٢

R.2.

12. Al·là us ordena quant als vostres fills: l'home tindrà la part de dues dones; però si *només* són dones, en nombre superior a dos, tindran dos terços del que deixa el *difunt;* i si n'hi ha una, en rebrà la meitat. I cadascun dels seus pares tindran la sisena part de l'herència, si tingué un fill; però si *el difunt* no té fills i els seus pares són els hereus, la mare en rebrà un terç; i si té germans i germanes, la seva mare rebrà la sisena part, després d'haver estat pagat qualsevol llegat disposat o els deutes. Quant als vostres pares i els vostres fills, desconeixeu quins d'ell representen un benefici més gran per a vosaltres. *Aquesta* distribució de les parts prové d'Al·là. En veritat, Al·là és Omniscient, Savi.

يُوصِيكُمُ اللّٰهُ فِي أَوْلَادِكُمْ ۖ لِلذَّكَرِ
مِثْلُ حَظِّ الْأُنْثَيَيْنِ ۚ فَإِنْ كُنَّ نِسَاءً
فَوْقَ اثْنَتَيْنِ فَلَهُنَّ ثُلُثَا مَا تَرَكَ ۖ وَإِنْ
كَانَتْ وَاحِدَةً فَلَهَا النِّصْفُ ۚ وَلِأَبَوَيْهِ
لِكُلِّ وَاحِدٍ مِنْهُمَا السُّدُسُ مِمَّا تَرَكَ
إِنْ كَانَ لَهُ وَلَدٌ ۚ فَإِنْ لَمْ يَكُنْ لَهُ
وَلَدٌ وَوَرِثَهُ أَبَوَاهُ فَلِأُمِّهِ الثُّلُثُ ۚ
فَإِنْ كَانَ لَهُ إِخْوَةٌ فَلِأُمِّهِ السُّدُسُ
مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوصِي بِهَا أَوْ دَيْنٍ ۗ
آبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ لَا تَدْرُونَ
أَيُّهُمْ أَقْرَبُ لَكُمْ نَفْعًا ۚ فَرِيضَةً مِنَ
اللّٰهِ ۗ إِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١٢﴾

13. I vosaltres rebreu la meitat del que deixin les vostres esposes, si no tenen fills; però si tenen un fill, rebreu la quarta part del que deixin, després d'*haver pagat* qualsevol llegat disposat i els deutes. Si no teniu fills, elles rebran la quarta part del que deixeu, però si els teniu, rebran la vuitena part del que els deixeu, després *d'haver pagat* qualsevol llegat que haguessin disposat o els deutes. I si l'herència d'algun home o dona s'hagués de dividir i no tinguessin pare ni fills, però sí germà o germana, cadascun d'ells en rebria

وَلَكُمْ نِصْفُ مَا تَرَكَ أَزْوَاجُكُمْ إِنْ
لَمْ يَكُنْ لَهُنَّ وَلَدٌ ۚ فَإِنْ كَانَ لَهُنَّ وَلَدٌ
فَلَكُمُ الرُّبُعُ مِمَّا تَرَكْنَ مِنْ بَعْدِ
وَصِيَّةٍ يُوصِينَ بِهَا أَوْ دَيْنٍ ۚ وَلَهُنَّ
الرُّبُعُ مِمَّا تَرَكْتُمْ إِنْ لَمْ يَكُنْ لَكُمْ
وَلَدٌ ۚ فَإِنْ كَانَ لَكُمْ وَلَدٌ فَلَهُنَّ
الثُّمُنُ مِمَّا تَرَكْتُمْ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ
تُوصُونَ بِهَا أَوْ دَيْنٍ ۗ وَإِنْ كَانَ رَجُلٌ
يُورَثُ كَلٰلَةً أَوِ امْرَأَةٌ وَلَهُ أَخٌ أَوْ أُخْتٌ
فَلِكُلِّ وَاحِدٍ مِنْهُمَا السُّدُسُ ۚ فَإِنْ
كَانُوا أَكْثَرَ مِنْ ذٰلِكَ فَهُمْ شُرَكَاءُ

una sisena part. Però si fossin més de dos, reben *a parts iguals* un terç, després *d'haver pagat* qualsevol llegat que haguessin disposat o els deutes, sense perjudicar els drets dels altres. *Això és* manament d'Al·là, i Al·là és Omniscient, Tolerant.

فِي الثُّلُثِ مِنْ بَعْدِ وَصِيَّةٍ يُوْصٰى
بِهَآ اَوْ دَيْنٍ، غَيْرَ مُضَآرٍّ، وَصِيَّةً مِّنَ
اللّٰهِ، وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ حَلِيْمٌ ١٣

14. Aquests són els *límits* fixats per Al·là; i qui obeeixi Al·là i el seu Missatger, Ell el farà entrar en jardins per on corren rius; allí viuran i serà un gran triomf.

تِلْكَ حُدُوْدُ اللّٰهِ، وَمَنْ يُّطِعِ اللّٰهَ وَ
رَسُوْلَهٗ يُدْخِلْهُ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ
تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا، وَ ذٰلِكَ
الْفَوْزُ الْعَظِيْمُ ١٤

15. Però qui desobeeixi Al·là i el Seu Missatger i depassi els seus límits, ell l'introduirà al Foc, allí viurà i patirà un càstig ignominiós.

R.3.

وَمَنْ يَّعْصِ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ وَ يَتَعَدَّ
حُدُوْدَهٗ يُدْخِلْهُ نَارًا خَالِدًا فِيْهَا، وَلَهٗ
عَذَابٌ مُّهِيْنٌ ١٥ ع

16. Sobre aquelles de les vostres dones que siguin culpables d'adulteri, crideu quatre testimonis dels vostres. I si ho confirmen, confineu-les a casa fins que els arribi la mort o Al·là els obri un altre camí.

وَالّٰتِيْ يَاْتِيْنَ الْفَاحِشَةَ مِنْ نِّسَآئِكُمْ
فَاسْتَشْهِدُوْا عَلَيْهِنَّ اَرْبَعَةً مِّنْكُمْ،
فَاِنْ شَهِدُوْا فَاَمْسِكُوْهُنَّ فِي الْبُيُوْتِ
حَتّٰى يَتَوَفّٰهُنَّ الْمَوْتُ اَوْ يَجْعَلَ اللّٰهُ
لَهُنَّ سَبِيْلًا ١٦

17. I si dos dels vostres homes són culpables d'això, castigueu-los tots dos. Però si se'n penedeixen i s'esmenen, deixeu-los sols; en veritat, Al·là és Remissori *amb compassió i és* Misericordiós.

وَالَّذٰنِ يَاْتِيٰنِهَا مِنْكُمْ فَاٰذُوْهُمَا،
فَاِنْ تَابَا وَاَصْلَحَا فَاَعْرِضُوْا عَنْهُمَا،
اِنَّ اللّٰهَ كَانَ تَوَّابًا رَّحِيْمًا ١٧

18. En veritat, Al·là només es compromet a acceptar el penediment d'aquells que fan mal per ignorància i se'n penedeixen aviat. Cap a ells es torna Al·là amb misericòrdia; i Al·là és Omniscient i savi.

اِنَّمَا التَّوْبَةُ عَلَى اللّٰهِ لِلَّذِيْنَ
يَعْمَلُوْنَ السُّوْٓءَ بِجَهَالَةٍ ثُمَّ يَتُوْبُوْنَ
مِنْ قَرِيْبٍ فَاُولٰٓئِكَ يَتُوْبُ اللّٰهُ
عَلَيْهِمْ، وَكَانَ اللّٰهُ عَلِيْمًا حَكِيْمًا ١٨

19. Però no s'acceptarà el penediment d'aquells que persisteixen fent el mal fins que la mort arriba davant ells i diu: "Ara me'n penedeixo", ni dels que moren en la incredulitat. Per a ells hem preparat un dolorós càstig.

وَلَيْسَتِ التَّوْبَةُ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّاٰتِ ۚ حَتّٰۤى اِذَا حَضَرَ اَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ اِنِّيْ تُبْتُ الْـٰٔنَ وَلَا الَّذِيْنَ يَمُوْتُوْنَ وَهُمْ كُفَّارٌ ۗ اُولٰٓئِكَ اَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا اَلِيْمًا ﴿١٩﴾

20. Oh vosaltres, els que creieu! No us és lícit heretar les vostres dones contra la seva voluntat, ni retenir-les injustament per retirar-ne part del que els heu donat, tret que siguin culpables d'una maldat evident, i conviviu-hi amb benvolença, ja que si no us agraden, és possible que no us agradi quelcom en el que Déu ha posat un gran bé.

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا يَحِلُّ لَكُمْ اَنْ تَرِثُوا النِّسَآءَ كَرْهًا ۗ وَلَا تَعْضُلُوْهُنَّ لِتَذْهَبُوْا بِبَعْضِ مَاۤ اٰتَيْتُمُوْهُنَّ اِلَّاۤ اَنْ يَّاْتِيْنَ بِفَاحِشَةٍ مُّبَيِّنَةٍ ۚ وَعَاشِرُوْهُنَّ بِالْمَعْرُوْفِ ۚ فَاِنْ كَرِهْتُمُوْهُنَّ فَعَسٰۤى اَنْ تَكْرَهُوْا شَيْـًٔا وَّيَجْعَلَ اللّٰهُ فِيْهِ خَيْرًا كَثِيْرًا ﴿٢٠﴾

21. I si voleu prendre una esposa en comptes d'una altra i heu lliurat un tresor a una d'elles, no l'hi arrabasseu. Seríeu capaços de arrabassar-l'hi mentint amb clara iniquitat?

وَاِنْ اَرَدْتُّمُ اسْتِبْدَالَ زَوْجٍ مَّكَانَ زَوْجٍ ۙ وَّاٰتَيْتُمْ اِحْدٰىهُنَّ قِنْطَارًا فَلَا تَاْخُذُوْا مِنْهُ شَيْـًٔا ۗ اَتَاْخُذُوْنَهٗ بُهْتَانًا وَّاِثْمًا مُّبِيْنًا ﴿٢١﴾

22. I Com se'l podríeu treure si heu conviscut tots sols l'un amb l'altre, i elles (les dones) han rebut la vostra solemne promesa?

وَكَيْفَ تَاْخُذُوْنَهٗ وَقَدْ اَفْضٰى بَعْضُكُمْ اِلٰى بَعْضٍ وَّاَخَذْنَ مِنْكُمْ مِّيْثَاقًا غَلِيْظًا ﴿٢٢﴾

23. I no us caseu amb les dones que els vostres pares han tingut per esposes, tret que es tracti d'un fet consumat. És abominable i odiós i un camí horrible.

وَلَا تَنْكِحُوْا مَا نَكَحَ اٰبَآؤُكُمْ مِّنَ النِّسَآءِ اِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ ۗ اِنَّهٗ كَانَ فَاحِشَةً وَّمَقْتًا ۗ وَسَآءَ سَبِيْلًا ﴿٢٣﴾

R.4.

24. Us estan prohibides les vostres mares, les vostres filles, les vostres germanes, les germanes dels vostres pares i les de les vostres mares, les filles d'un germà i les d'una germana, les vostres dides que us hagin alletat,

حُرِّمَتْ عَلَيْكُمْ اُمَّهٰتُكُمْ وَبَنٰتُكُمْ وَاَخَوٰتُكُمْ وَعَمّٰتُكُمْ وَخٰلٰتُكُمْ وَبَنٰتُ الْاَخِ وَبَنٰتُ الْاُخْتِ وَاُمَّهٰتُكُمُ الّٰتِيْۤ اَرْضَعْنَكُمْ وَاَخَوٰتُكُمْ مِّنَ الرَّضَاعَةِ

les vostres germanes de llet i les mares de les vostres esposes, les vostres afillades, que són les vostres deixebles per ser filles de les dones amb qui heu cohabitat -però si no heu cohabitat amb elles, no cometeu pecat- i les esposes dels vostres fills carnals; i *us està prohibit contreure matrimoni* amb dues germanes alhora, tret que es tracti d'un fet consumat; en veritat, Al·là és el Màxim Indulgent, Misericordiós.

PARTE 5

25. I *us estan prohibides* les dones casades, tret del que posseeixi la vostra destra. Això us ho ha manat Al·là. I us està permès el que no s'ha dit, que pugueu buscar gràcies als vostres béns, casant-vos-hi decentment i evitant la fornicació. I pel benefici que rebeu d'elles, doneu-les els dots, segons l'establert, i no pecareu en el que acordeu mútuament, després d'haver *fixat el dot*. Certament, Al·là és Omniscient, Savi.

26. I aquell de vosaltres que no es pugui permetre contreure matrimoni amb dones creients lliures, *que* es casi amb el que posseeixin les vostres destres, és a dir, les vostres serventes creients. Perquè Al·là coneix prou bé la vostra fe; sou *tots* l'un de l'altre; caseu-vos, doncs, amb el permís dels seus tutors i lliureu-les els seus dots segons el que és just, si és que són castes, no cometen fornicació ni tenen amants secrets. I si després de casades, són culpables d'adulteri, patiran la meitat del càstig prescrit per a les dones lliures. Això és per a aquell de vosaltres que tingui por a

وَأُمَّهٰتُ نِسَآئِكُمْ وَرَبَآئِبُكُمُ الّٰتِيْ فِيْ
حُجُوْرِكُمْ مِّنْ نِّسَآئِكُمُ الّٰتِيْ
دَخَلْتُمْ بِهِنَّ فَإِنْ لَّمْ تَكُوْنُوْا دَخَلْتُمْ
بِهِنَّ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ وَحَلَآئِلُ
أَبْنَآئِكُمُ الَّذِيْنَ مِنْ أَصْلَابِكُمْ وَأَنْ
تَجْمَعُوْا بَيْنَ الْأُخْتَيْنِ إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ
إِنَّ اللّٰهَ كَانَ غَفُوْرًا رَّحِيْمًا ﴿٢٤﴾

وَالْمُحْصَنٰتُ مِنَ النِّسَآءِ إِلَّا مَا
مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ كِتٰبَ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ
وَأُحِلَّ لَكُمْ مَّا وَرَآءَ ذٰلِكُمْ أَنْ
تَبْتَغُوْا بِأَمْوَالِكُمْ مُّحْصِنِيْنَ غَيْرَ
مُسٰفِحِيْنَ فَمَا اسْتَمْتَعْتُمْ بِهٖ
مِنْهُنَّ فَآتُوْهُنَّ أُجُوْرَهُنَّ فَرِيْضَةً
وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيْمَا تَرٰضَيْتُمْ
بِهٖ مِنْ بَعْدِ الْفَرِيْضَةِ إِنَّ اللّٰهَ كَانَ
عَلِيْمًا حَكِيْمًا ﴿٢٥﴾

وَمَنْ لَّمْ يَسْتَطِعْ مِنْكُمْ طَوْلًا أَنْ
يَّنْكِحَ الْمُحْصَنٰتِ الْمُؤْمِنٰتِ فَمِنْ مَّا
مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ مِّنْ فَتَيٰتِكُمُ
الْمُؤْمِنٰتِ وَاللّٰهُ أَعْلَمُ بِإِيْمَانِكُمْ
بَعْضُكُمْ مِّنْ بَعْضٍ فَانْكِحُوْهُنَّ
بِإِذْنِ أَهْلِهِنَّ وَآتُوْهُنَّ أُجُوْرَهُنَّ
بِالْمَعْرُوْفِ مُحْصَنٰتٍ غَيْرَ مُسٰفِحٰتٍ
وَّلَا مُتَّخِذٰتِ أَخْدَانٍ فَإِذَآ أُحْصِنَّ
فَإِنْ أَتَيْنَ بِفَاحِشَةٍ فَعَلَيْهِنَّ نِصْفُ
مَا عَلَى الْمُحْصَنٰتِ مِنَ الْعَذَابِ
ذٰلِكَ لِمَنْ خَشِيَ الْعَنَتَ مِنْكُمْ وَأَنْ

caure en el pecat. Però si us absteniu serà millor per a vosaltres; i Al·là és el Màxim Indulgent, Misericordiós.

تَصْبِرُوْا خَيْرٌ لَّكُمْ ۚ وَ اللّٰهُ غَفُوْرٌ
ع رَّحِيْمٌ ﴿٢٦﴾

R.5.

27. Al·là vol mostrar-vos amb claredat i guiar-vos pels camins de qui us van precedir, i tornar a vosaltres amb misericòrdia. I Al·là és Omniscient i Savi.

يُرِيْدُ اللّٰهُ لِيُبَيِّنَ لَكُمْ وَيَهْدِيَكُمْ
سُنَنَ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَ يَتُوْبَ
عَلَيْكُمْ ۚ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ حَكِيْمٌ ﴿٢٧﴾

28. I Al·là vol tornar a vosaltres amb misericòrdia, però aquells que segueixen els seus *desitjos baixos* volen extraviar-vos ben lluny.

وَاللّٰهُ يُرِيْدُ اَنْ يَّتُوْبَ عَلَيْكُمْ ۟ وَ
يُرِيْدُ الَّذِيْنَ يَتَّبِعُوْنَ الشَّهَوٰتِ اَنْ
تَمِيْلُوْا مَيْلًا عَظِيْمًا ﴿٢٨﴾

29. Al·là vol alleujar la vostra càrrega, perquè l'home ha estat creat dèbil.

يُرِيْدُ اللّٰهُ اَنْ يُّخَفِّفَ عَنْكُمْ ۚ وَ
خُلِقَ الْاِنْسَانُ ضَعِيْفًا ﴿٢٩﴾

30. Oh vosaltres, els que creieu! No devoreu els vostres béns entre vosaltres per mitjans il·lícits , tret que ho guanyeu amb el comerç i amb el ple consentiment. I no us mateu vosaltres mateixos. En veritat, Al·là és Misericordiós amb vosaltres.

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَاْكُلُوْٓا
اَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ اِلَّاۤ اَنْ
تَكُوْنَ تِجَارَةً عَنْ تَرَاضٍ مِّنْكُمْ ۟
وَلَا تَقْتُلُوْٓا اَنْفُسَكُمْ ۚ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ
بِكُمْ رَحِيْمًا ﴿٣٠﴾

31. Però qui ho faci amb maldat i injustícia, el farem entrar en el Foc; és ben fàcil per a Al·là.

وَمَنْ يَّفْعَلْ ذٰلِكَ عُدْوَانًا وَّ ظُلْمًا
فَسَوْفَ نُصْلِيْهِ نَارًا ۚ وَكَانَ ذٰلِكَ
عَلَى اللّٰهِ يَسِيْرًا ﴿٣١﴾

32. Si us allunyeu de les pitjors coses que us estan prohibides, us absoldrem de les vostres faltes *menors* i us admetrem en un lloc de gran honradesa.

اِنْ تَجْتَنِبُوْا كَبٰٓئِرَ مَا تُنْهَوْنَ
عَنْهُ نُكَفِّرْ عَنْكُمْ سَيِّاٰتِكُمْ وَ
نُدْخِلْكُمْ مُّدْخَلًا كَرِيْمًا ﴿٣٢﴾

33. I no cobegeu allò en el que Al·là ha fet que alguns supereu d'altres. Els

وَلَا تَتَمَنَّوْا مَا فَضَّلَ اللّٰهُ بِهٖ بَعْضَكُمْ
عَلٰى بَعْضٍ ۚ لِلرِّجَالِ نَصِيْبٌ مِّمَّا

اكْتَسَبُوا ۖ وَلِلنِّسَاءِ نَصِيبٌ مِّمَّا
اكْتَسَبْنَ ۚ وَسْئَلُوا اللَّهَ مِن فَضْلِهِ ۚ
إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ﴿٣٣﴾

homes tindran una part del que han guanyat i les dones part del que també s'han guanyat. Demaneu a Al·là la seva generositat. En veritat, Al·là coneix perfectament totes les coses.

وَلِكُلٍّ جَعَلْنَا مَوَالِيَ مِمَّا تَرَكَ
الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ ۚ وَالَّذِينَ
عَقَدَتْ أَيْمَانُكُمْ فَآتُوهُمْ
نَصِيبَهُمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ
شَيْءٍ شَهِيدًا ﴿٣٤﴾ ع

34. I hem fet a cadascú hereu del que deixen els seus pares i familiars, i *també* aquells amb qui els vostres juraments van ratificar un contracte. Doneu-los, doncs, la seva part. En veritat, Al·là vigila totes les coses.

R.6.

الرِّجَالُ قَوَّامُونَ عَلَى النِّسَاءِ بِمَا فَضَّلَ
اللَّهُ بَعْضَهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ وَبِمَا أَنفَقُوا مِنْ
أَمْوَالِهِمْ ۚ فَالصَّالِحَاتُ قَانِتَاتٌ حَافِظَاتٌ
لِّلْغَيْبِ بِمَا حَفِظَ اللَّهُ ۚ وَاللَّاتِي تَخَافُونَ
نُشُوزَهُنَّ فَعِظُوهُنَّ وَاهْجُرُوهُنَّ
فِي الْمَضَاجِعِ وَاضْرِبُوهُنَّ ۖ فَإِنْ
أَطَعْنَكُمْ فَلَا تَبْغُوا عَلَيْهِنَّ سَبِيلًا ۗ إِنَّ
اللَّهَ كَانَ عَلِيًّا كَبِيرًا ﴿٣٥﴾

35. Els homes són protectors de les dones perquè Al·là ha fet que alguns d'ells sobresurtin altres i perquè ells (els homes) gasten dels seus béns. Així doncs, les dones virtuoses són les que són obedients i guarden els secrets *dels seus marits* amb la protecció d'Al·là. Quant aquelles de qui temeu que us desobeeixin, amonesteu-les, deixeu-les soles als seus llits i castigueu-les. Però si després us obeeixen, no busqueu un altre camí contra elles. Certament, Al·là és l'Altíssim, Gran.

وَإِنْ خِفْتُمْ شِقَاقَ بَيْنِهِمَا فَابْعَثُوا
حَكَمًا مِّنْ أَهْلِهِ وَحَكَمًا مِّنْ أَهْلِهَا إِن
يُرِيدَا إِصْلَاحًا يُوَفِّقِ اللَّهُ بَيْنَهُمَا ۗ
إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا خَبِيرًا ﴿٣٦﴾

36. I si temeu una ruptura entre ells, nomeneu un àrbitre de la gent d'ell i un altre de la d'ella. Si volen reconciliar-se, Al·là ho farà. En veritat, Al·là és Omniscient, Qui tot ho sap.[2]

وَاعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا ۖ وَ
بِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَبِذِي الْقُرْبَىٰ وَ

37. I adoreu Al·là i no Li associeu res i *mostreu* bondat als pares, als

---

[2] La paraula "àrbitre" no és realment necessària perquè el pronom "ells" pot referir-se també a las parts afectades.

parents, als orfes i els necessitats, al veí proper a vosaltres i a l'estrany, al company que està *al vostre* costat, al viatger i als que posseeixen les vostres destres. En veritat, Al·là no estima l'orgullós *ni* el jactanciós;

وَالْيَتٰمٰى وَالْمَسٰكِيْنِ وَالْجَارِ ذِي الْقُرْبٰى وَ الْجَارِ الْجُنُبِ وَالصَّاحِبِ بِالْجَنْۢبِ وَابْنِ السَّبِيْلِ، وَمَا مَلَكَتْ اَيْمَانُكُمْ، اِنَّ اللّٰهَ لَا يُحِبُّ مَنْ كَانَ مُخْتَالًا فَخُوْرًا ﴿٣٧﴾

38. Que són garrepes i obliguen els homes a ser-ho, i amaguen el que Al·là els ha donat de la seva generositat. I per als incrèduls hem preparat un càstig ignominiós.

الَّذِيْنَ يَبْخَلُوْنَ وَ يَاْمُرُوْنَ النَّاسَ بِالْبُخْلِ وَ يَكْتُمُوْنَ مَآ اٰتٰىهُمُ اللّٰهُ مِنْ فَضْلِهٖ، وَ اَعْتَدْنَا لِلْكٰفِرِيْنَ عَذَابًا مُّهِيْنًا ﴿٣٨﴾

39. I també per a aquells que gasten els seus diners per ser vistos pels homes i no creuen en Al·là ni en l'Últim Dia. I aquell que tingui Satanàs com a company, *recordeu-li* com n'és de dolent, aquest company.

وَ الَّذِيْنَ يُنْفِقُوْنَ اَمْوَالَهُمْ رِئَآءَ النَّاسِ وَ لَا يُؤْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْاٰخِرِ، وَمَنْ يَّكُنِ الشَّيْطٰنُ لَهٗ قَرِيْنًا فَسَآءَ قَرِيْنًا ﴿٣٩﴾

40. Però quin mal els hauria arribat si haguessin cregut en Al·là i en l'Últim Dia i haguessin gastat del que Al·là els donà? I Al·là els coneix molt bé.

وَمَاذَا عَلَيْهِمْ لَوْ اٰمَنُوْا بِاللّٰهِ وَ الْيَوْمِ الْاٰخِرِ وَ اَنْفَقُوْا مِمَّا رَزَقَهُمُ اللّٰهُ، وَكَانَ اللّٰهُ بِهِمْ عَلِيْمًا ﴿٤٠﴾

41. En veritat, Al·là no és injust amb *ningú* ni en el pes d'un àtom. I si es fan bones obres, Ell les multiplica i atorga per la seva part una magnífica recompensa.

اِنَّ اللّٰهَ لَا يَظْلِمُ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ، وَاِنْ تَكُ حَسَنَةً يُّضٰعِفْهَا وَيُؤْتِ مِنْ لَّدُنْهُ اَجْرًا عَظِيْمًا ﴿٤١﴾

42. I quina serà la seva sort quan portem un testimoni de cada poble i et presentem a tu com a testimoni contra ells?

فَكَيْفَ اِذَا جِئْنَا مِنْ كُلِّ اُمَّةٍۭ بِشَهِيْدٍ وَّ جِئْنَا بِكَ عَلٰى هٰٓؤُلَآءِ شَهِيْدًا ﴿٤٢﴾

43. En aquell dia aquells que no van creure el Missatger i el van desobeir voldrien que se'ls empassés la terra, però no *podran* amagar res a Al·là.

يَوْمَئِذٍ يَّوَدُّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَعَصَوُا الرَّسُوْلَ لَوْ تُسَوّٰى بِهِمُ الْاَرْضُ، وَلَا يَكْتُمُوْنَ اللّٰهَ حَدِيْثًا ﴿٤٣﴾

R.7.

44. Oh vosaltres, els que creieu! No us apropeu a la Pregària amb la ment confusa fins que sapigueu el que el dieu, ni quan esteu impurs[3] i no pregueu fins que no us renteu, tret que sigueu de viatge o malalts. Però si esteu malalts o de viatge i *no esteu nets*, o si un de vosaltres acaba de fer les seves necessitats o cohabitat amb la seva muller i no troba aigua, agafeu sorra pura i fregueu-vos amb ella la cara i les mans. En veritat, Al·là és el Màxim Indulgent, el Que Més Perdona.

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَقْرَبُوا
الصَّلٰوةَ وَ اَنْتُمْ سُكٰرٰى حَتّٰى
تَعْلَمُوْا مَا تَقُوْلُوْنَ وَلَا جُنُبًا اِلَّا
عَابِرِيْ سَبِيْلٍ حَتّٰى تَغْتَسِلُوْا ۚ وَاِنْ
كُنْتُمْ مَّرْضٰٓى اَوْ عَلٰى سَفَرٍ اَوْ جَآءَ
اَحَدٌ مِّنْكُمْ مِّنَ الْغَآئِطِ اَوْ لٰمَسْتُمُ
النِّسَآءَ فَلَمْ تَجِدُوْا مَآءً فَتَيَمَّمُوْا
صَعِيْدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوْا بِوُجُوْهِكُمْ وَ
اَيْدِيْكُمْ ۗ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَفُوًّا غَفُوْرًا ﴿٤٤﴾

45. No has vist aquells que van rebre una part del Llibre? Compren l'error i desitjen que vosaltres *també* us desvieu del camí.

اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذِيْنَ اُوْتُوْا نَصِيْبًا مِّنَ
الْكِتٰبِ يَشْتَرُوْنَ الضَّلٰلَةَ وَيُرِيْدُوْنَ
اَنْ تَضِلُّوا السَّبِيْلَ ﴿٤٥﴾

46. Però Al·là coneix molt bé els vostres enemics. I amb Al·là n'hi ha prou com a Amic i com a Defensor.

وَاللّٰهُ اَعْلَمُ بِاَعْدَآئِكُمْ ۗ وَكَفٰى
بِاللّٰهِ وَلِيًّا ۙ وَّكَفٰى بِاللّٰهِ نَصِيْرًا ﴿٤٦﴾

47. Entre els jueus n'hi ha que canvien les paraules del lloc que els pertoca, i diuen: "Sentim i desobeïm", "escolta tu sense ser sentit" i "el nostre Pastor", dient amb les seves llengües *el que hi ha a les seves ments i proven* d'injuriar la fe. I si haguessin dit: "Sentim i obeïm", "escolta tu" i "Unzurna", millor i més recte hauria estat per a ells. Però Al·là els va maleir per la seva incredulitat, però només creuen una mica.[4]

مِنَ الَّذِيْنَ هَادُوْا يُحَرِّفُوْنَ الْكَلِمَ
عَنْ مَّوَاضِعِهٖ وَ يَقُوْلُوْنَ سَمِعْنَا وَ
عَصَيْنَا وَاسْمَعْ غَيْرَ مُسْمَعٍ وَّرَاعِنَا لَيًّا
بِاَلْسِنَتِهِمْ وَطَعْنًا فِى الدِّيْنِ ۗ وَلَوْ
اَنَّهُمْ قَالُوْا سَمِعْنَا وَ اَطَعْنَا وَ
اسْمَعْ وَانْظُرْنَا لَكَانَ خَيْرًا لَّهُمْ وَ
اَقْوَمَ ۙ وَلٰكِنْ لَّعَنَهُمُ اللّٰهُ بِكُفْرِهِمْ فَلَا
يُؤْمِنُوْنَ اِلَّا قَلِيْلًا ﴿٤٧﴾

---

[3] La paraula "impur" pot argumentar-se . El terme àrab "Yunuban" s'aplica a la persona que hagi tingut una relació sexual o hagi ejaculat, sense relació sexual. En aquests casos, cal banyar-se abans d'oferir les pregàries.

[4] No es faria justícia a la primera part del versicle si es traduís simplement, ja que aquí es descriu els hipòcrites pronunciant malament o intencionadament algunes frases comuns per capgirar-les amb el pro-

48. Oh vosaltres, Poble del Llibre! Creieu en el que hem revelat, en compliment del que teniu, abans que humiliem *els vostres* caps i els fem tornar sobre els seus passos o els maleïm com ja vam fer amb el poble del Sabbath. I la sentència d'Al·là *està destinada a* complir-se.

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ اٰمِنُوْا بِمَا
نَزَّلْنَا مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَكُمْ مِّنْ قَبْلِ اَنْ
نَّطْمِسَ وُجُوْهًا فَنَرُدَّهَا عَلٰٓى اَدْبَارِهَآ اَوْ
نَلْعَنَهُمْ كَمَا لَعَنَّآ اَصْحٰبَ السَّبْتِ ؕ
وَكَانَ اَمْرُ اللّٰهِ مَفْعُوْلًا ﴿٤٨﴾

49. En veritat, Al·là no perdonarà que se Li associï ningú; però sí perdonarà, tret d'aquest cas, quant a les faltes menors, aquell que Li plagui. Aquell que associa altres *divinitats* a Al·là ha inventat, en veritat, un pecat molt greu.

اِنَّ اللّٰهَ لَا يَغْفِرُ اَنْ يُّشْرَكَ بِهٖ وَ
يَغْفِرُ مَا دُوْنَ ذٰلِكَ لِمَنْ يَّشَآءُ ۚ وَمَنْ
يُّشْرِكْ بِاللّٰهِ فَقَدِ افْتَرٰٓى اِثْمًا
عَظِيْمًا ﴿٤٩﴾

50. No has vist aquells que es presenten ells mateixos com a purs? No, és Al·là qui purifica aquell que Li plau, i es veuran gens frustrats.

اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذِيْنَ يُزَكُّوْنَ اَنْفُسَهُمْ ؕ
بَلِ اللّٰهُ يُزَكِّيْ مَنْ يَّشَآءُ وَلَا يُظْلَمُوْنَ
فَتِيْلًا ﴿٥٠﴾

51. Mira com s'empesquen una mentida contra Al·là! Amb això n'hi ha prou coma pecat manifest.

اُنْظُرْ كَيْفَ يَفْتَرُوْنَ عَلَى اللّٰهِ الْكَذِبَ ؕ
ع وَكَفٰى بِهٖٓ اِثْمًا مُّبِيْنًا ﴿٥١﴾

R.8.

52. No has vist aquells a qui es va lliurar una part del Llibre? Creuen en coses dolentes, *segueixen* els pecadors i diuen dels incrèduls: "Són millor guiats en la religió que aquells que creuen".

اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذِيْنَ اُوْتُوْا نَصِيْبًا مِّنَ
الْكِتٰبِ يُؤْمِنُوْنَ بِالْجِبْتِ وَالطَّاغُوْتِ
وَيَقُوْلُوْنَ لِلَّذِيْنَ كَفَرُوْا هٰٓؤُلَآءِ اَهْدٰى
مِنَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا سَبِيْلًا ﴿٥٢﴾

---

pòsit d'insultar el Sant Profeta. Els creients empraven la frase "Same'na wa at'ana" que significa "vam sentir i obeïr". En comptes de dir "At'ana", els hipòcrites deien "Asai'na" (la paraula usada al text original del versicle) i que significava "vam sentir i vam desobeir". Tanmateix, la pronunciaven arrossegant la paraula provant de confondre l'oient i fer-li creure que havien dit "at'ana" en comptes de "asai'na". A un oient atent, tanmateix, no li passava pas desapercebut l'engany i l'insult implícit. De la mateixa manera pronunciaven la paraula "Rai'na" torçant la llengua per fer que sonés a mitja veu entre "Rai'na" i "Raena". Rai'na significa "sigues indulgent amb nosaltres", mentre que Rae'na vol dir "Oh, senyor nostre dels ramats". També es tractava d'un intent d'insultar el sant Profeta amb l'engany de la pronunciació.

53. A aquests ha maleït Al·là, i no podràs trobar cap defensor per a qui hagi estat maleït per Al·là.

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ لَعَنَهُمُ اللَّهُ ۖ وَمَنْ يَلْعَنِ اللَّهُ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ نَصِيرًا ٥٣

54. És que tens part en el regne? Encara que la tinguessin, no donarien pas als homes ni el petit buit de l'os d'un dàtil.

أَمْ لَهُمْ نَصِيبٌ مِنَ الْمُلْكِ فَإِذًا لَا يُؤْتُونَ النَّاسَ نَقِيرًا ٥٤

55. O envegen els homes pel que Al·là els ha atorgat de la Seva generositat? *Si és així*, en veritat, vam donar el Llibre i la Saviesa als fills d'Abraham *també*, i *a més a més* els vam donar un gran regne.

أَمْ يَحْسُدُونَ النَّاسَ عَلَىٰ مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ ۖ فَقَدْ آتَيْنَا آلَ إِبْرَاهِيمَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَآتَيْنَاهُمْ مُلْكًا عَظِيمًا ٥٥

56. Alguns d'ells van creure en ell, d'altres se'n van apartar. Però amb l'Infern n'hi haurà prou amb el seu Foc flamejant.

فَمِنْهُمْ مَنْ آمَنَ بِهِ وَمِنْهُمْ مَنْ صَدَّ عَنْهُ ۚ وَكَفَىٰ بِجَهَنَّمَ سَعِيرًا ٥٦

57. Aquells que no creuen en els Nostres Senyals, els precipitarem cap al Foc. Tan bon punt se'ls cremi la pell, els en donarem una de nova perquè puguin tastar el càstig. De ben segur, Al·là és Poderós, Savi.

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا سَوْفَ نُصْلِيهِمْ نَارًا كُلَّمَا نَضِجَتْ جُلُودُهُمْ بَدَّلْنَاهُمْ جُلُودًا غَيْرَهَا لِيَذُوقُوا الْعَذَابَ ۗ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَزِيزًا حَكِيمًا ٥٧

58. I aquells que creuen i fan bones obres, els farem entrar en Jardins per on passen rierols, perquè hi visquin per sempre. Allà hi tindran esposes que haurem purificat, i els admetrem en *un lloc* d'agradable i espessa ombra.

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَنُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ۖ لَهُمْ فِيهَا أَزْوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ ۖ وَنُدْخِلُهُمْ ظِلًّا ظَلِيلًا ٥٨

59. En veritat, Al·là us mana que torneu els dipòsits a aquells que en són els propietaris i que, quan jutgeu entre homes, ho feu amb justícia. I de ben segur és excel·lent allò que Al·là us exhorta. Al·là és qui tot ho sent i tot ho.

إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا الْأَمَانَاتِ إِلَىٰ أَهْلِهَا وَإِذَا حَكَمْتُمْ بَيْنَ النَّاسِ أَنْ تَحْكُمُوا بِالْعَدْلِ ۚ إِنَّ اللَّهَ نِعِمَّا يَعِظُكُمْ بِهِ ۗ إِنَّ اللَّهَ كَانَ سَمِيعًا بَصِيرًا ٥٩

60. Oh vosaltres, els que creieu! Obeïu Al·là, el *Seu* Missatger i aquell que té autoritat sobre vosaltres. I si us baralleu per alguna qüestió, sotmeteu-la a Al·là i al Missatger si creieu en Al·là i en l'Últim Dia. Al final, això és el millor i el més recomanable.

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اَطِيْعُوا اللّٰهَ وَاَطِيْعُوا
الرَّسُوْلَ وَ اُولِي الْاَمْرِ مِنْكُمْ ۚ فَاِنْ
تَنَازَعْتُمْ فِيْ شَيْءٍ فَرُدُّوْهُ اِلَى اللّٰهِ وَ
الرَّسُوْلِ اِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ وَ
الْيَوْمِ الْاٰخِرِ ؕ ذٰلِكَ خَيْرٌ وَّ اَحْسَنُ
تَاْوِيْلًا ﴿٦٠﴾

R.9

61. No has vist els que pretenen creure en el que t'ha estat revelat i en et fou revelat abans? Volen que els rebels dictin sentència, encara que se'ls va demanar que no els obeïssin. Però Satanàs vol desencaminar-los fins a ben lluny.

اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذِيْنَ يَزْعُمُوْنَ اَنَّهُمْ
اٰمَنُوْا بِمَآ اُنْزِلَ اِلَيْكَ وَمَآ اُنْزِلَ مِنْ
قَبْلِكَ يُرِيْدُوْنَ اَنْ يَّتَحَاكَمُوْٓا اِلَى
الطَّاغُوْتِ وَ قَدْ اُمِرُوْٓا اَنْ يَّكْفُرُوْا
بِهٖ ؕ وَيُرِيْدُ الشَّيْطٰنُ اَنْ يُّضِلَّهُمْ
ضَلٰلًا بَعِيْدًا ﴿٦١﴾

62. I quan se'ls diu: "Torneu al que Al·là us ha revelat i torneu al *Seu* Missatger", veus els hipòcrites com s'allunyen de tu amb menyspreu.

وَ اِذَا قِيْلَ لَهُمْ تَعَالَوْا اِلٰى مَآ اَنْزَلَ اللّٰهُ
وَ اِلَى الرَّسُوْلِ رَاَيْتَ الْمُنٰفِقِيْنَ
يَصُدُّوْنَ عَنْكَ صُدُوْدًا ﴿٦٢﴾

63. Llavors, com és que quan pateixen alguna desgràcia, causada pel que les seves mans van fer abans, recorren a tu jurant per Al·là i *dient:* "Només volíem un acte d'amabilitat i concòrdia".

فَكَيْفَ اِذَآ اَصَابَتْهُمْ مُّصِيْبَةٌ ۢ بِمَا قَدَّمَتْ
اَيْدِيْهِمْ ثُمَّ جَآءُوْكَ يَحْلِفُوْنَ ۖۗ بِاللّٰهِ
اِنْ اَرَدْنَآ اِلَّآ اِحْسَانًا وَّ تَوْفِيْقًا ﴿٦٣﴾

64. I d'ells, Al·là en coneix prou bé els secrets dels seus cors. Aparta-te'n, doncs, exhorta'ls i dirigeix-te a ells amb paraules convincents referents a ells mateixos.

اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ يَعْلَمُ اللّٰهُ مَا فِيْ
قُلُوْبِهِمْ ۗ فَاَعْرِضْ عَنْهُمْ وَعِظْهُمْ وَ
قُلْ لَّهُمْ فِيْٓ اَنْفُسِهِمْ قَوْلًا بَلِيْغًا ﴿٦٤﴾

65. I no hem enviat cap Missatger, tret que fos obeït per ordre d'Al·là. I si haguessin recorregut a tu quan van malmetre les seves pròpies ànimes, demanant perdó a Al·là, i *si* el Missatger *també* hagués demanat perdó per a ells, de ben segur que

وَمَآ اَرْسَلْنَا مِنْ رَّسُوْلٍ اِلَّا لِيُطَاعَ
بِاِذْنِ اللّٰهِ ؕ وَلَوْ اَنَّهُمْ اِذْ ظَّلَمُوْٓا
اَنْفُسَهُمْ جَآءُوْكَ فَاسْتَغْفَرُوا اللّٰهَ
وَاسْتَغْفَرَ لَهُمُ الرَّسُوْلُ لَوَجَدُوا
اللّٰهَ تَوَّابًا رَّحِيْمًا ﴿٦٥﴾

haguessin trobat Al·là Remissori *amb compassió* i Misericordiós.

66. Però no, pel teu Senyor, no seran creients fins que no et facin jutge de tot el que els separa i per tant, no trobin en els seus cors cap objecció al que tu decideixis i se sotmetin amb submissió plena.

فَلَا وَ رَبِّكَ لَا يُؤْمِنُوْنَ حَتّٰى
يُحَكِّمُوْكَ فِيْمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا
يَجِدُوْا فِيْٓ اَنْفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا
قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوْا تَسْلِيْمًا ﴿٦٦﴾

67. I si els haguéssim manat: "Sacrifiqueu les vostres vides o abandoneu casa vostra", només ho haurien fet uns quants; I si haguessin fet el que els vam manar, de ben segur que hauria estat molt millor per a ells i els hauria donat més força.

وَلَوْ اَنَّا كَتَبْنَا عَلَيْهِمْ اَنِ اقْتُلُوْٓا
اَنْفُسَكُمْ اَوِ اخْرُجُوْا مِنْ دِيَارِكُمْ مَّا
فَعَلُوْهُ اِلَّا قَلِيْلٌ مِّنْهُمْ ؕ وَلَوْ اَنَّهُمْ فَعَلُوْا
مَا يُوْعَظُوْنَ بِهٖ لَكَانَ خَيْرًا لَّهُمْ وَ
اَشَدَّ تَثْبِيْتًا ﴿٦٧﴾

68. Llavors, Nosaltres els hauríem donat una magnífica recompensa.

وَّ اِذًا لَّاٰتَيْنٰهُمْ مِّنْ لَّدُنَّآ اَجْرًا
عَظِيْمًا ﴿٦٨﴾

69. I certament, els hauríem guiat pel camí recte.

وَّ لَهَدَيْنٰهُمْ صِرَاطًا مُّسْتَقِيْمًا ﴿٦٩﴾

70. I aquells que obeeixen Al·là i el *Seu* Missatger serà entre aquells a qui Al·là ha concedit les seves benediccions; a saber, els Profetes, els Veritables, els Màrtirs i els Justos. Quins grans companys!

وَمَنْ يُّطِعِ اللّٰهَ وَ الرَّسُوْلَ فَاُولٰٓئِكَ مَعَ
الَّذِيْنَ اَنْعَمَ اللّٰهُ عَلَيْهِمْ مِّنَ النَّبِيّٖنَ وَ
الصِّدِّيْقِيْنَ وَ الشُّهَدَآءِ وَالصّٰلِحِيْنَ ۚ وَ
حَسُنَ اُولٰٓئِكَ رَفِيْقًا ﴿٧٠﴾

71. Aquesta gràcia prové d'Al·là i suficient és Al·là, l'Omniscient.

ذٰلِكَ الْفَضْلُ مِنَ اللّٰهِ ؕ وَ كَفٰى بِاللّٰهِ
عَلِيْمًا ﴿٧١﴾

R.10

72. Oh vosaltres, que creieu! Preneu precaucions i després avanceu engrups separats o en bloc.

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا خُذُوْا حِذْرَكُمْ
فَانْفِرُوْا ثُبَاتٍ اَوِ انْفِرُوْا جَمِيْعًا ﴿٧٢﴾

73. Però entre vosaltres n'hi haurà algú que es quedarà al darrere i si us arriba alguna desgràcia, dirà: "En veritat, Al·là ha estat generós amb mi, perquè no vaig ser amb ells".

وَاِنَّ مِنْكُمْ لَمَنْ لَّيُبَطِّئَنَّ ۚ فَاِنْ اَصَابَتْكُمْ
مُّصِيْبَةٌ قَالَ قَدْ اَنْعَمَ اللّٰهُ عَلَيَّ اِذْ لَمْ
اَكُنْ مَّعَهُمْ شَهِيْدًا ﴿٧٣﴾

74. Però si us arriba algun favor d'Al·là, diu, com si no hi hagués amor entre vosaltres i ell: "Si hagués estat amb ells, hauria tingut un bon èxit".

وَلَئِنْ اَصَابَكُمْ فَضْلٌ مِّنَ اللّٰهِ لَيَقُوْلَنَّ
كَاَنْ لَّمْ تَكُنْۢ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهٗ مَوَدَّةٌ
يّٰلَيْتَنِيْ كُنْتُ مَعَهُمْ فَاَفُوْزَ فَوْزًا
عَظِيْمًا ﴿٧٤﴾

75. Deixeu-los que lluitin, doncs, per la causa d'Al·là aquells que vulguin sacrificar aquesta vida pel Més Enllà. I a aquell qui lluiti per la causa d'Al·là, tant si mor com si en surt victoriós, li donarem aviat una bona recompensa.

فَلْيُقَاتِلْ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ الَّذِيْنَ يَشْرُوْنَ
الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا بِالْاٰخِرَةِ ۭ وَمَنْ يُّقَاتِلْ فِيْ
سَبِيْلِ اللّٰهِ فَيُقْتَلْ اَوْ يَغْلِبْ فَسَوْفَ
نُؤْتِيْهِ اَجْرًا عَظِيْمًا ﴿٧٥﴾

76. I què us passa a vosaltres *que* no combatiu per la causa d'Al·là i dels dèbils -homes, dones i nens- que diuen: "Senyor, treu-nos d'aquesta ciutat, que té a opressors com a habitants, i presenta'ns algun amic de part Teva i porta'ns algun defensor de part Teva"?

وَمَا لَكُمْ لَا تُقَاتِلُوْنَ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَ
الْمُسْتَضْعَفِيْنَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَآءِ
وَالْوِلْدَانِ الَّذِيْنَ يَقُوْلُوْنَ رَبَّنَآ
اَخْرِجْنَا مِنْ هٰذِهِ الْقَرْيَةِ الظَّالِمِ
اَهْلُهَا ۚ وَاجْعَلْ لَّنَا مِنْ لَّدُنْكَ وَلِيًّا ۚ
وَّاجْعَلْ لَّنَا مِنْ لَّدُنْكَ نَصِيْرًا ﴿٧٦﴾

77. Els creients lluiten per la causa d'Al·là i els incrèduls ho fan per la causa del Maligne. Lluiteu, doncs, contra els amics de Satanàs! Perquè, de ben segur, la estratègia de Satanàs és ben feble.

اَلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا يُقَاتِلُوْنَ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ ۚ وَ
الَّذِيْنَ كَفَرُوْا يُقَاتِلُوْنَ فِيْ سَبِيْلِ
الطَّاغُوْتِ فَقَاتِلُوْٓا اَوْلِيَآءَ الشَّيْطٰنِ ۚ اِنَّ
كَيْدَ الشَّيْطٰنِ كَانَ ضَعِيْفًا ﴿٧٧﴾ ع

R.11.

78. No heu vist aquells que els vam dir: "Refreneu les vostres mans, observeu la pregària i pagueu el *Zakat*"? Però quan se'ls va prescriure la lluita, mireu-los, una part d'ells temien els homes com haurien d'haver temut Al·là, o fins i tot els temien més a ells; I diuen: "Senyor, per què ens és prescrita la lluita? Per què no ens concedeixes una mica més

اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذِيْنَ قِيْلَ لَهُمْ كُفُّوْٓا
اَيْدِيَكُمْ وَاَقِيْمُوا الصَّلٰوةَ وَاٰتُوا
الزَّكٰوةَ ۚ فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ
اِذَا فَرِيْقٌ مِّنْهُمْ يَخْشَوْنَ النَّاسَ
كَخَشْيَةِ اللّٰهِ اَوْ اَشَدَّ خَشْيَةً ۚ وَقَالُوْا
رَبَّنَا لِمَ كَتَبْتَ عَلَيْنَا الْقِتَالَ ۚ لَوْلَآ
اَخَّرْتَنَآ اِلٰٓى اَجَلٍ قَرِيْبٍ ۭ قُلْ مَتَاعُ

de temps de treva? Digueu-los: "Els beneficis d'aquesta vida són pocs i el Més Enllà serà millor per aquell qui tem *Déu*; i no sereu gens perjudicats".

الدُّنْيَا قَلِيلٌ وَالْاٰخِرَةُ خَيْرٌ لِّمَنِ
اتَّقٰى وَلَا تُظْلَمُوْنَ فَتِيْلًا ﴿٧٧﴾

79. Allà on sigueu, us sobrevindrà la mort, encara que sigueu protegits per torres inexpugnables. Si els passa res bo, diuen: "Això prové d'Al·là", i si pateixen alguna desgràcia, diuen: "Això prové de tu". Digueu-los: "Tot prové d'Al·là". Què els ha passat a aquests que no entenen res?

اَيْنَ مَا تَكُوْنُوْا يُدْرِكْكُّمُ الْمَوْتُ وَلَوْ
كُنْتُمْ فِيْ بُرُوْجٍ مُّشَيَّدَةٍ ۗ وَاِنْ
تُصِبْهُمْ حَسَنَةٌ يَّقُوْلُوْا هٰذِهٖ مِنْ
عِنْدِ اللّٰهِ ۚ وَاِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ يَّقُوْلُوْا
هٰذِهٖ مِنْ عِنْدِكَ ۗ قُلْ كُلٌّ مِّنْ عِنْدِ
اللّٰهِ ۗ فَمَالِ هٰٓؤُلَآءِ الْقَوْمِ لَا يَكَادُوْنَ
يَفْقَهُوْنَ حَدِيْثًا ﴿٧٨﴾

80. Tot el bé que t'arriba prové d'Al·là i tot el mal, de tu mateix. I t'hem enviat a la humanitat com a Missatger. Perquè amb Al·là n'hi ha prou com Testimoni.

مَآ اَصَابَكَ مِنْ حَسَنَةٍ فَمِنَ اللّٰهِ ۚ وَ
مَآ اَصَابَكَ مِنْ سَيِّئَةٍ فَمِنْ نَّفْسِكَ ۗ
وَ اَرْسَلْنٰكَ لِلنَّاسِ رَسُوْلًا ۗ وَ كَفٰى
بِاللّٰهِ شَهِيْدًا ﴿٧٩﴾

81. Qui obeeix el Missatger, obeeix també Al·là. I per a aquells que giren l'esquena, no t'hem enviat com al seu guardià.

مَنْ يُّطِعِ الرَّسُوْلَ فَقَدْ اَطَاعَ اللّٰهَ ۚ وَمَنْ
تَوَلّٰى فَمَآ اَرْسَلْنٰكَ عَلَيْهِمْ حَفِيْظًا ﴿٨٠﴾

82. I diuen: " L'obediència és *el principi que ens guia*", però quan es retiren de la teva presència, una part d'ells passa la nit intrigant contra el que tu dius. Però Al·là s'apunta qui ha maquinat de nit. Així doncs, aparta-te'n i confia en Al·là. Al·là és suficient com Arranjador d'assumptes.

وَيَقُوْلُوْنَ طَاعَةٌ ۚ فَاِذَا بَرَزُوْا مِنْ
عِنْدِكَ بَيَّتَ طَآئِفَةٌ مِّنْهُمْ غَيْرَ الَّذِيْ
تَقُوْلُ ۗ وَ اللّٰهُ يَكْتُبُ مَا يُبَيِّتُوْنَ ۚ
فَاَعْرِضْ عَنْهُمْ وَ تَوَكَّلْ عَلَى اللّٰهِ ۗ وَ
كَفٰى بِاللّٰهِ وَكِيْلًا ﴿٨١﴾

83. És que no meditaran en l'Alcorà? Si provingués d'algú que no fos Al là,

اَفَلَا يَتَدَبَّرُوْنَ الْقُرْاٰنَ ۗ وَلَوْ كَانَ
مِنْ عِنْدِ غَيْرِ اللّٰهِ لَوَجَدُوْا فِيْهِ

de ben segur que hi trobarien força contradiccions.[5]

اخْتِلَافًا كَثِيرًا ﴿٨٢﴾

84. I quan reben notícies tant de pau com de por, les fan saber. Mentre que si les haguessin anunciat al Missatger i aquells d'ells que tenen autoritat, certament aquells d'entre ells que poden dilucidar-ne la veritat, ho haurien entès. I si no hagués estat per la gràcia d'Al·là envers vosaltres i per la Seva misericòrdia, hauríeu seguit Satanàs, tret d'uns quants.

وَإِذَا جَاءَهُمْ أَمْرٌ مِّنَ الْأَمْنِ أَوِ الْخَوْفِ
أَذَاعُوا بِهِ ۖ وَلَوْ رَدُّوهُ إِلَى الرَّسُولِ وَإِلَىٰ
أُولِي الْأَمْرِ مِنْهُمْ لَعَلِمَهُ الَّذِينَ
يَسْتَنبِطُونَهُ مِنْهُمْ ۗ وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ
عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ لَاتَّبَعْتُمُ الشَّيْطَانَ
إِلَّا قَلِيلًا ﴿٨٣﴾

85. Lluiteu, doncs, per la causa d'Al·là - tu només ets responsable de tu mateix- i anima els creients. Potser Al·là reprimeixi el poder dels incrèduls, atès que Al·là té un poder més fort i és més fort a l'hora d'infligir un càstig.

فَقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا تُكَلَّفُ إِلَّا
نَفْسَكَ ۚ وَحَرِّضِ الْمُؤْمِنِينَ ۖ عَسَى
اللَّهُ أَن يَكُفَّ بَأْسَ الَّذِينَ كَفَرُوا ۚ
وَاللَّهُ أَشَدُّ بَأْسًا وَأَشَدُّ تَنكِيلًا ﴿٨٤﴾

86. Aquell que intercedeixi en una bona causa tindrà part en ella i qui ho faci en una causa abjecta en compartirà les conseqüències. Perquè Al·là és Poderós per damunt de totes les coses.

مَّن يَشْفَعْ شَفَاعَةً حَسَنَةً يَكُن لَّهُ
نَصِيبٌ مِّنْهَا ۖ وَمَن يَشْفَعْ شَفَاعَةً
سَيِّئَةً يَكُن لَّهُ كِفْلٌ مِّنْهَا ۗ وَكَانَ
اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ مُّقِيتًا ﴿٨٥﴾

87. I quan us rebin amb una pregària, rebeu-los vosaltres amb una igual, o fins i tot una de millor. Certament, Al·là té en compte totes les coses.

وَإِذَا حُيِّيتُم بِتَحِيَّةٍ فَحَيُّوا بِأَحْسَنَ
مِنْهَا أَوْ رُدُّوهَا ۗ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ
شَيْءٍ حَسِيبًا ﴿٨٦﴾

88. Al·là! Fora d'Ell no existeix ningú digne d'adoració. Ell *continuarà* aplegant-vos fins al Dia de la Resurrecció, sobre el qual no n'hi ha

اللَّهُ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ۚ لَيَجْمَعَنَّكُمْ إِلَىٰ يَوْمِ
الْقِيَامَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ ۗ وَمَنْ أَصْدَقُ

[5] L'expressió alcorànica "Ijtilafan Kaziran" (moltes contradiccions) vol significar que, si fos algú diferent d'Al·là l'autor del Sant Alcorà, la gent hagués trobat moltes contradiccions en el Llibre. Una expressió semblant respecte a la creació de l'univers es troba en 67:4 (Al-Mulk) que declara que és impossible trobar un error o contradicció en l'obra de Déu.

ع ١١ مِنَ اللّٰهِ حَدِيْثًا ٨٨

cap dubte. Perquè, Qui és més fiable que Al·là en les seves paraules?

R.12.

فَمَا لَكُمْ فِي الْمُنٰفِقِيْنَ فِئَتَيْنِ وَاللّٰهُ أَرْكَسَهُمْ بِمَا كَسَبُوْا ۚ أَتُرِيْدُوْنَ أَنْ تَهْدُوْا مَنْ أَضَلَّ اللّٰهُ ۚ وَمَنْ يُّضْلِلِ اللّٰهُ فَلَنْ تَجِدَ لَهٗ سَبِيْلًا ٨٩

89. Què us ha passat que esteu dividits en dos bàndols pel que fa als hipòcrites? Al·là els va enderrocar pel que havien merescut. Us agradaria guiar aquell que Al·là ha fet morir? I aquell que Al·là ha fet morir no trobareu pas camí.

وَدُّوْا لَوْ تَكْفُرُوْنَ كَمَا كَفَرُوْا فَتَكُوْنُوْنَ سَوَآءً فَلَا تَتَّخِذُوْا مِنْهُمْ أَوْلِيَآءَ حَتّٰى يُهَاجِرُوْا فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ ۚ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَخُذُوْهُمْ وَاقْتُلُوْهُمْ حَيْثُ وَجَدْتُّمُوْهُمْ ۖ وَلَا تَتَّخِذُوْا مِنْهُمْ وَلِيًّا وَّلَا نَصِيْرًا ٩٠

90. Volen que deixeu de creure, com van deixar ells de creure, perquè sigueu tots iguals. No us fareu, doncs, amics de cap d'ells, fins que no hagin emigrat al camí d'Al·là. I si s'allunyen, captureu-los i mateu-los allà on els trobeu. I no agafeu cap d'ells com amic o defensor.

إِلَّا الَّذِيْنَ يَصِلُوْنَ إِلٰى قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِّيْثَاقٌ أَوْ جَآءُوْكُمْ حَصِرَتْ صُدُوْرُهُمْ أَنْ يُّقَاتِلُوْكُمْ أَوْ يُقَاتِلُوْا قَوْمَهُمْ ۚ وَلَوْ شَآءَ اللّٰهُ لَسَلَّطَهُمْ عَلَيْكُمْ فَلَقٰتَلُوْكُمْ ۚ فَإِنِ اعْتَزَلُوْكُمْ فَلَمْ يُقَاتِلُوْكُمْ وَأَلْقَوْا إِلَيْكُمُ السَّلَمَ ۙ فَمَا جَعَلَ اللّٰهُ لَكُمْ عَلَيْهِمْ سَبِيْلًا ٩١

91. Tret d'aquells que estiguin relacionats amb un poble amb el qual vosaltres heu fet una aliança, o aquells que van cap a vosaltres amb el cor penedit per haver lluitat contra vosaltres o contra la seva pròpia gent. Si Al·là ho hagués volgut, els hauria atorgat poder sobre vosaltres, i certament haurien lluitat amb vosaltres. per tant, si es mantenen allunyats de vosaltres, no lluiten i us ofereixen la pau, *recordeu que* Al·là no us permet que els *agrediu* de cap manera.

سَتَجِدُوْنَ اٰخَرِيْنَ يُرِيْدُوْنَ أَنْ يَّأْمَنُوْكُمْ وَيَأْمَنُوْا قَوْمَهُمْ ۗ كُلَّمَا رُدُّوْٓا إِلَى الْفِتْنَةِ أُرْكِسُوْا فِيْهَا ۚ فَإِنْ لَّمْ يَعْتَزِلُوْكُمْ وَيُلْقُوْٓا إِلَيْكُمُ السَّلَمَ وَيَكُفُّوْٓا أَيْدِيَهُمْ فَخُذُوْهُمْ وَاقْتُلُوْهُمْ حَيْثُ ثَقِفْتُمُوْهُمْ ۚ وَأُولٰٓئِكُمْ جَعَلْنَا

92. Trobareu d'altres que volen estar segurs de vosaltres i de la seva pròpia gent. Sempre que se'ls obliga a renunciar a l'hostilitat, hi cauen de cap. Així doncs, si no es mantenen allunyats de vosaltres, no us ofereixen la pau ni refrenen les seves mans, captureu-los i mateu-los, allà

لَكُمْ عَلَيْهِمْ سُلْطٰنًا مُّبِيْنًا ﴿٩١﴾ ع ١٢ ٩

on els trobeu. Contra aquests us donem autoritat absoluta.

R. 13

93. No és propi d'un creient que mati a un altre creient, tret que sigui per error. I aquells que mata un creient per error haurà d'alliberar un esclau creient, i *pagar* una indemnització perquè es lliuri als seus hereus, tret que aquests el perdonin per caritat. però si *la víctima* fos d'un poble enemic, i és creient, *el culpable* haurà d'alliberar un esclau creient, i si fos d'un poble amb el qual teniu un pacte, llavors *el culpable haurà de pagar* una indemnització que es lliurarà als seus hereus i alliberarà un esclau creient. però aquell que no en trobi *cap*, haurà de dejunar durant dos mesos consecutius -com a penitència imposada per Al·là. I Al·là és Omniscient, Savi.

وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ اَنْ يَّقْتُلَ مُؤْمِنًا اِلَّا
خَطَـًٔا ۚ وَمَنْ قَتَلَ مُؤْمِنًا خَطَـًٔا فَتَحْرِيْرُ
رَقَبَةٍ مُّؤْمِنَةٍ وَّدِيَةٌ مُّسَلَّمَةٌ اِلٰٓى
اَهْلِهٖٓ اِلَّآ اَنْ يَّصَّدَّقُوْا ۚ فَاِنْ كَانَ مِنْ
قَوْمٍ عَدُوٍّ لَّكُمْ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَتَحْرِيْرُ
رَقَبَةٍ مُّؤْمِنَةٍ ۚ وَاِنْ كَانَ مِنْ قَوْمٍۢ
بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِّيْثَاقٌ فَدِيَةٌ
مُّسَلَّمَةٌ اِلٰٓى اَهْلِهٖ وَتَحْرِيْرُ رَقَبَةٍ
مُّؤْمِنَةٍ ۚ فَمَنْ لَّمْ يَجِدْ فَصِيَامُ
شَهْرَيْنِ مُتَتَابِعَيْنِ ۫ تَوْبَةً مِّنَ اللّٰهِ ۚ
وَكَانَ اللّٰهُ عَلِيْمًا حَكِيْمًا ﴿٩٢﴾

94. I qui mata intencionadament un creient, tindrà l'Infern com a recompensa i allí hi viurà. I Al·là li mostrarà la Seva ira, el maleirà i li preparà un sever càstig.

وَمَنْ يَّقْتُلْ مُؤْمِنًا مُّتَعَمِّدًا
فَجَزَآؤُهٗ جَهَنَّمُ خٰلِدًا فِيْهَا وَ
غَضِبَ اللّٰهُ عَلَيْهِ وَلَعَنَهٗ وَاَعَدَّ لَهٗ
عَذَابًا عَظِيْمًا ﴿٩٣﴾

95. Oh vosaltres, els que creieu! Quan avanceu per la causa d'Al·là, informeu-vos-en amb detall i no digueu a qui us rep amb la salutació de la pau: "Tu no ets creient". Busqueu les coses bones d'aquest món, però amb Al·là les coses bones abunden. Així éreu abans, però Al·là us atorgà el Seu favor *especial*; informeu-vos-en, doncs, amb detall. En veritat, Al·là és prou conscient del que feu.

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِذَا ضَرَبْتُمْ
فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ فَتَبَيَّنُوْا وَلَا تَقُوْلُوْا
لِمَنْ اَلْقٰٓى اِلَيْكُمُ السَّلٰمَ لَسْتَ
مُؤْمِنًا ۚ تَبْتَغُوْنَ عَرَضَ الْحَيٰوةِ
الدُّنْيَا ۫ فَعِنْدَ اللّٰهِ مَغَانِمُ كَثِيْرَةٌ ۚ
كَذٰلِكَ كُنْتُمْ مِّنْ قَبْلُ فَمَنَّ اللّٰهُ
عَلَيْكُمْ فَتَبَيَّنُوْا ۚ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ
بِمَا تَعْمَلُوْنَ خَبِيْرًا ﴿٩٤﴾

96. No són iguals els creients que es *queden* asseguts, tret dels incapacitats, que aquells que se sacrifiquen per la causa d'Al·là amb els seus béns i les seves persones. Al·là ha elevat en categoria aquells que se sacrifiquen amb els seus béns i persones per damunt d'aquells que es *queden* asseguts. Encara que Al·là ha promès el millor a tots, ha exaltat aquells que se sacrifiquen per damunt dels que s'estan asseguts, amb una gran recompensa,

لَا يَسْتَوِي الْقَاعِدُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ
غَيْرُ أُولِي الضَّرَرِ وَالْمُجَاهِدُونَ فِي
سَبِيلِ اللهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ، فَضَّلَ
اللهُ الْمُجٰهِدِينَ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ
عَلَى الْقٰعِدِينَ دَرَجَةً، وَكُلًّا وَّعَدَ اللهُ
الْحُسْنٰى، وَفَضَّلَ اللهُ الْمُجٰهِدِينَ عَلَى
الْقٰعِدِينَ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٩٦﴾

97. *És a dir, amb* diferents graus d'excel·lència que Ell *ha atorgat*, i amb un perdó i misericòrdia *especials*. I Al·là és el Màxim Indulgent, Misericordiós.

دَرَجٰتٍ مِّنْهُ وَمَغْفِرَةً وَّرَحْمَةً، وَكَانَ
اللهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٩٧﴾

R.14.

98. En veritat, aquells que els àngels provoquen la mort mentre malmeten les seves pròpies ànimes, ells (els àngels) *els* diran: "Què cercàveu?". I respondran: "Ens van tractar com a dèbils en la terra". I ells diran: "No era la terra d'Al·là prou ampla perquè hi poguéssiu emigrar?" Aquests són els que viuran a l'Infern, quin cruel destí!

إِنَّ الَّذِينَ تَوَفّٰهُمُ الْمَلٰٓئِكَةُ ظَالِمِيٓ
أَنْفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ كُنْتُمْ، قَالُوا كُنَّا
مُسْتَضْعَفِينَ فِي الْأَرْضِ، قَالُوٓا أَلَمْ
تَكُنْ أَرْضُ اللهِ وَاسِعَةً فَتُهَاجِرُوا
فِيهَا، فَأُولٰٓئِكَ مَأْوٰهُمْ جَهَنَّمُ، وَ
سَآءَتْ مَصِيرًا ﴿٩٨﴾

99. Tret dels homes, dones i nens veritablement dèbils, que són incapaços de preparar un pla o trobar algun camí.

إِلَّا الْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَ
النِّسَآءِ وَالْوِلْدَانِ لَا يَسْتَطِيعُونَ
حِيلَةً وَّلَا يَهْتَدُونَ سَبِيلًا ﴿٩٩﴾

100. Potser Al·là esborri els seus pecats, atès que Al·là és Qui esborra els pecats, *i és* el Màxim indulgent.

فَأُولٰٓئِكَ عَسَى اللهُ أَنْ يَّعْفُوَ عَنْهُمْ، وَ
كَانَ اللهُ عَفُوًّا غَفُورًا ﴿١٠٠﴾

101. I aquell que emigri del seu país per la causa d'Al·là, trobarà en la terra força espai de refugi i abundància. I qui abandoni casa seva i emigri per la

وَمَنْ يُّهَاجِرْ فِي سَبِيلِ اللهِ يَجِدْ
فِي الْأَرْضِ مُرٰغَمًا كَثِيرًا وَّسَعَةً،
وَمَنْ يَّخْرُجْ مِنْ بَيْتِهِ مُهَاجِرًا إِلَى

causa d'Al·là i el Seu Missatger, i la mort li sobrevingui, tindrà la seva recompensa en Al·là, perquè Al·là és el Màxim indulgent, Misericordiós.

اللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ ثُمَّ يُدْرِكْهُ الْمَوْتُ
فَقَدْ وَقَعَ اَجْرُهٗ عَلَى اللّٰهِ ۗ وَكَانَ اللّٰهُ
غَفُوْرًا رَّحِيْمًا ﴿١٠١﴾

R.15.

102. I quan viatgeu per la terra, no serà cap pecat si escurçeu la pregària per por que us causin problemes els incrèduls. En veritat, els incrèduls són els vostres enemics clars.

وَاِذَا ضَرَبْتُمْ فِى الْاَرْضِ فَلَيْسَ
عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ اَنْ تَقْصُرُوْا مِنَ
الصَّلٰوةِ ۖ اِنْ خِفْتُمْ اَنْ يَّفْتِنَكُمُ الَّذِيْنَ
كَفَرُوْا ۗ اِنَّ الْكٰفِرِيْنَ كَانُوْا لَكُمْ
عَدُوًّا مُّبِيْنًا ﴿١٠٢﴾

103. I quan estiguis entre ells i els dirigeixis la Pregària, que una part d'ells s'estigui dempeus amb tu i que prenguin les armes. I quan s'hagin prostrat, que es retirin darrere teu i que un altre grup, que encara no hagi pregat, s'avanci i pregui amb tu. I fes que agafin els seus mitjans de defensa i les seves armes. Els incrèduls volen que descuideu les vostres armes i bagatges per poder-vos enxampar de seguida. I no cometeu pecat si deixeu les vostres armes perquè us fan nosa per la pluja o esteu malalts. Però dueu *sempre* els vostres mitjans de defensa. En veritat, Al·là ha preparat un ignominiós càstig per als incrèduls.

وَاِذَا كُنْتَ فِيْهِمْ فَاَقَمْتَ لَهُمُ
الصَّلٰوةَ فَلْتَقُمْ طَآئِفَةٌ مِّنْهُمْ مَّعَكَ
وَلْيَاْخُذُوْٓا اَسْلِحَتَهُمْ ۗ فَاِذَا سَجَدُوْا
فَلْيَكُوْنُوْا مِنْ وَّرَآئِكُمْ ۖ وَلْتَاْتِ
طَآئِفَةٌ اُخْرٰى لَمْ يُصَلُّوْا فَلْيُصَلُّوْا
مَعَكَ وَلْيَاْخُذُوْا حِذْرَهُمْ وَ
اَسْلِحَتَهُمْ ۚ وَدَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا
لَوْ تَغْفُلُوْنَ عَنْ اَسْلِحَتِكُمْ وَ
اَمْتِعَتِكُمْ فَيَمِيْلُوْنَ عَلَيْكُمْ مَّيْلَةً
وَّاحِدَةً ۗ وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ اِنْ كَانَ
بِكُمْ اَذًى مِّنْ مَّطَرٍ اَوْ كُنْتُمْ مَّرْضٰٓى
اَنْ تَضَعُوْٓا اَسْلِحَتَكُمْ ۚ وَخُذُوْا
حِذْرَكُمْ ۗ اِنَّ اللّٰهَ اَعَدَّ لِلْكٰفِرِيْنَ
عَذَابًا مُّهِيْنًا ﴿١٠٣﴾

104. I quan hàgiu acabat la Pregària, recordeu Al·là, ja sigui dempeus, asseguts o *ajaguts* sobre els vostres costats. I quan sigueu *fora de perill*, compliu la Pregària *de la forma prescrita:* certament, als creients se us mana la Pregària *perquè es realitzi* a les hores prescrites.

فَاِذَا قَضَيْتُمُ الصَّلٰوةَ فَاذْكُرُوا اللّٰهَ
قِيَامًا وَّقُعُوْدًا وَّعَلٰى جُنُوْبِكُمْ ۚ
فَاِذَا اطْمَاْنَنْتُمْ فَاَقِيْمُوا الصَّلٰوةَ ۚ اِنَّ
الصَّلٰوةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِيْنَ كِتٰبًا
مَّوْقُوْتًا ﴿١٠٤﴾

105. I no defalliu quan cerqueu aquesta gent. Si patiu, ells pateixen tant com vosaltres. Però vosaltres espereu d'Al·là el que ells no esperen. I Al·là es Omniscient, Savi.

وَلَا تَهِنُوا فِي ابْتِغَاءِ الْقَوْمِ ۖ إِن تَكُونُوا تَأْلَمُونَ فَإِنَّهُمْ يَأْلَمُونَ كَمَا تَأْلَمُونَ ۖ وَتَرْجُونَ مِنَ اللَّهِ مَا لَا يَرْجُونَ ۗ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١٠٥﴾ ١٥ ع ١٢

R.16.

106.Certament, t'hem revelat el Llibre que conté la veritat, perquè jutgis entre els homes amb el que Al·là t'ha ensenyat. I no defensis la causa dels que traeixen la confiança.

إِنَّا أَنزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِتَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ بِمَا أَرَاكَ اللَّهُ ۚ وَلَا تَكُن لِّلْخَائِنِينَ خَصِيمًا ﴿١٠٦﴾

107. I demana perdó a Al·là. En veritat, Al·là és el Màxim Indulgent, Misericordiós.

وَاسْتَغْفِرِ اللَّهَ ۖ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿١٠٧﴾

108. I no et posis a favor d'aquells que són deshonestos amb ells mateixos. De ben segur, Al·là no estima aquell que és pèrfid i un gran pecador.

وَلَا تُجَادِلْ عَنِ الَّذِينَ يَخْتَانُونَ أَنفُسَهُمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَن كَانَ خَوَّانًا أَثِيمًا ﴿١٠٨﴾

109. Miren d'amagar-se dels homes, però no es poden amagar d'Al·là. I Ell és amb ells quan passen la nit conspirant sobre assumptes que Ell no aprova. I Al·là abraça tot el que fan.

يَسْتَخْفُونَ مِنَ النَّاسِ وَلَا يَسْتَخْفُونَ مِنَ اللَّهِ وَهُوَ مَعَهُمْ إِذْ يُبَيِّتُونَ مَا لَا يَرْضَىٰ مِنَ الْقَوْلِ ۚ وَكَانَ اللَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطًا ﴿١٠٩﴾

110. Mireu! Sous vosaltres els que vau defensar-los en aquesta vida. Però Qui és posarà a favor d'ells davant Al·là en el Dia de la Resurrecció, o qui serà el seu defensor?

هَا أَنتُمْ هَٰؤُلَاءِ جَادَلْتُمْ عَنْهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فَمَن يُجَادِلُ اللَّهَ عَنْهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَم مَّن يَكُونُ عَلَيْهِمْ وَكِيلًا ﴿١١٠﴾

111. I aquell qui fa el mal o perjudica la seva pròpia ànima i demana després perdó a Al·là, comprovarà, *de ben segur*, que Al·là és el Màxim Indulgent, Misericordiós.

وَمَن يَعْمَلْ سُوءًا أَوْ يَظْلِمْ نَفْسَهُ ثُمَّ يَسْتَغْفِرِ اللَّهَ يَجِدِ اللَّهَ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿١١١﴾

112. Però aquell qui comet un pecat només peca contra la seva ànima. I Al·là és Omniscient, Savi.

وَمَنْ يَكْسِبْ إِثْمًا فَإِنَّمَا يَكْسِبُهُ عَلَىٰ نَفْسِهِ ۚ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١١٢﴾

113. I aquell qui comet una falta o un pecat, i l'imputa a un innocent, certament suporta *la càrrega* d'una calúmnia i un pecat manifest.

وَمَنْ يَكْسِبْ خَطِيئَةً أَوْ إِثْمًا ثُمَّ يَرْمِ بِهِ بَرِيئًا فَقَدِ احْتَمَلَ بُهْتَانًا وَإِثْمًا مُبِينًا ﴿١١٣﴾

R.17.

114. I si no fos per la gràcia d'Al·là amb tu i per la Seva Misericòrdia, un grup d'ells s'hauria decidit a extraviar-te, però Ell va frustrar els seus propòsits. De fet, només s'extravien ells mateixos i a tu no et poden fer cap mal. Al·là t'ha revelat el Llibre i la Saviesa, i t'ha ensenyat el que desconeixies, perquè la gràcia de Déu amb tu és gran.

وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ وَرَحْمَتُهُ لَهَمَّتْ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ أَنْ يُضِلُّوكَ وَمَا يُضِلُّونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ ۖ وَمَا يَضُرُّونَكَ مِنْ شَيْءٍ ۚ وَأَنْزَلَ اللَّهُ عَلَيْكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَكَ مَا لَمْ تَكُنْ تَعْلَمُ ۚ وَكَانَ فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ عَظِيمًا ﴿١١٤﴾

115. Res bo no en surt de les seves reunions, tret quan decideixen donar pels pobres, fer obres caritatives, o aconseguir que entre els homes hi hagi reconciliació o reformació.

لَا خَيْرَ فِي كَثِيرٍ مِنْ نَجْوَاهُمْ إِلَّا مَنْ أَمَرَ بِصَدَقَةٍ أَوْ مَعْرُوفٍ أَوْ إِصْلَاحٍ بَيْنَ النَّاسِ ۚ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَٰلِكَ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١١٥﴾

116. I qui s'oposa al Missatger després que se l'ha guiat clarament, i segueix un camí diferent del dels creients, el deixarem continuar pel camí que ha triat i el llançarem a l'Infern; Quin destí més cruel!

وَمَنْ يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَىٰ وَيَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ نُوَلِّهِ مَا تَوَلَّىٰ وَنُصْلِهِ جَهَنَّمَ ۖ وَسَاءَتْ مَصِيرًا ﴿١١٦﴾

R.18

117. Al·là no perdonarà que se Li associï cap altre igual, però perdonarà qualsevol falta inferior a aquesta a qui vulgui. Perquè aquell que posi qualsevol cosa a la mateixa alçada que Al·là s'ha extraviat ben lluny.

إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَٰلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ ۚ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿١١٧﴾

118. I no invoquen, a part d'Ell, ningú tret de falses deïtats femenines, quan *en realitat* només invoquen Satanàs, el rebel,

اِنْ يَّدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِهٖٓ اِلَّآ اِنٰثًا ۚ وَاِنْ يَّدْعُوْنَ اِلَّا شَيْطٰنًا مَّرِيْدًا ﴿١١٨﴾

119. A qui Al·là ha maleït. I ell va dir: "Amb tota seguretat, prendré una part determinada dels Teus servents".

لَّعَنَهُ اللّٰهُ ۘ وَقَالَ لَاَتَّخِذَنَّ مِنْ عِبَادِكَ نَصِيْبًا مَّفْرُوْضًا ﴿١١٩﴾

120. "I amb tota seguretat, els manaré que tallin les orelles dels camells i d'altre bestiar, i amb tota seguretat els incitaré i modificaran la creació de Déu. I aquell qui prengui Satanàs com amic, en comptes d'Al·là, certament patirà una greu pèrdua.

وَّلَاُضِلَّنَّهُمْ وَلَاُمَنِّيَنَّهُمْ وَلَاٰمُرَنَّهُمْ فَلَيُبَتِّكُنَّ اٰذَانَ الْاَنْعَامِ وَلَاٰمُرَنَّهُمْ فَلَيُغَيِّرُنَّ خَلْقَ اللّٰهِ ۚ وَمَنْ يَّتَّخِذِ الشَّيْطٰنَ وَلِيًّا مِّنْ دُوْنِ اللّٰهِ فَقَدْ خَسِرَ خُسْرَانًا مُّبِيْنًا ﴿١٢٠﴾

121. Els fa promeses i desperta en ells desitjos vans, però Satanàs només els promet coses vanes.

يَعِدُهُمْ وَيُمَنِّيْهِمْ ۚ وَمَا يَعِدُهُمُ الشَّيْطٰنُ اِلَّا غُرُوْرًا ﴿١٢١﴾

122. Aquests són els que viuran a l'Infern i no hi trobaran cap mitjà per sortir-ne.

اُولٰٓئِكَ مَاْوٰىهُمْ جَهَنَّمُ ۫ وَلَا يَجِدُوْنَ عَنْهَا مَحِيْصًا ﴿١٢٢﴾

123. En canvi, aquells que creuen i fan bones obres els admetrem als Jardins per on passen rierols, i allà hi viuran per sempre. *Aquesta* és la promesa indefectible d'Al·là, i Qui és més sincer que Al·là en la Seva paraula?

وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ سَنُدْخِلُهُمْ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَآ اَبَدًا ۚ وَعْدَ اللّٰهِ حَقًّا ۚ وَمَنْ اَصْدَقُ مِنَ اللّٰهِ قِيْلًا ﴿١٢٣﴾

124. No serà segons els vostres desitjos, ni segons els desitjos del poble del Llibre. Qui faci el mal tindrà el que es mereix. I fora d'Al·là, no trobarà cap amic ni defensor.

لَيْسَ بِاَمَانِيِّكُمْ وَلَآ اَمَانِيِّ اَهْلِ الْكِتٰبِ ۚ مَنْ يَّعْمَلْ سُوْٓءًا يُّجْزَ بِهٖ ۙ وَلَا يَجِدْ لَهٗ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ وَلِيًّا وَّلَا نَصِيْرًا ﴿١٢٤﴾

125. Però aquell que faci bones obres, sigui home o dona, i sigui creient, entrarà al Cel i no serà perjudicat ni

وَمَنْ يَّعْمَلْ مِنَ الصّٰلِحٰتِ مِنْ ذَكَرٍ اَوْ اُنْثٰى وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَاُولٰٓئِكَ يَدْخُلُوْنَ

الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُوْنَ نَقِيْرًا ﴿١٢٥﴾

tan sols en el que ocupa el petit buit d'un pinyol de dàtil.

وَمَنْ اَحْسَنُ دِيْنًا مِّمَّنْ اَسْلَمَ
وَجْهَهٗ لِلّٰهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ وَّاتَّبَعَ مِلَّةَ
اِبْرٰهِيْمَ حَنِيْفًا ؕ وَاتَّخَذَ اللّٰهُ اِبْرٰهِيْمَ
خَلِيْلًا ﴿١٢٦﴾

126. I qui és millor en la fe que aquell que se sotmet a Al·là, fa el bé i segueix la religió d'Abraham, el que és manté recte? I Al·là va prendre Abraham com a un amic especial.

وَلِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ ؕ وَ
كَانَ اللّٰهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُّحِيْطًا ﴿١٢٧﴾

127. I a Al·là pertany tot el que és als cels i a la terra; i Al·là abraça totes les coses.

R.19.

وَيَسْتَفْتُوْنَكَ فِي النِّسَآءِ ؕ قُلِ اللّٰهُ
يُفْتِيْكُمْ فِيْهِنَّ ۙ وَمَا يُتْلٰى عَلَيْكُمْ فِي
الْكِتٰبِ فِيْ يَتٰمَى النِّسَآءِ الّٰتِيْ لَا
تُؤْتُوْنَهُنَّ مَا كُتِبَ لَهُنَّ وَتَرْغَبُوْنَ
اَنْ تَنْكِحُوْهُنَّ وَالْمُسْتَضْعَفِيْنَ
مِنَ الْوِلْدَانِ ۙ وَاَنْ تَقُوْمُوْا لِلْيَتٰمٰى
بِالْقِسْطِ ؕ وَمَا تَفْعَلُوْا مِنْ خَيْرٍ فَاِنَّ
اللّٰهَ كَانَ بِهٖ عَلِيْمًا ﴿١٢٨﴾

128. I et demanen la decisió *de la Llei* referent a les dones. Digueu-los: "Al·là us dóna la Seva decisió sobre elles. I així fa el que se us explica en el Llibre sobre les orfes a les quals no doneu el que els és prescrit i amb qui desitgeu casar-vos, i *sobre* els nens que són dèbils. I *Ell us mana* que tracteu amb equitat els orfes. I tot el bé que feu, Al·là el coneix.

وَاِنِ امْرَاَةٌ خَافَتْ مِنْۢ بَعْلِهَا نُشُوْزًا اَوْ
اِعْرَاضًا فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَآ اَنْ يُّصْلِحَا
بَيْنَهُمَا صُلْحًا ؕ وَالصُّلْحُ خَيْرٌ ؕ وَ
اُحْضِرَتِ الْاَنْفُسُ الشُّحَّ ؕ وَاِنْ
تُحْسِنُوْا وَتَتَّقُوْا فَاِنَّ اللّٰهَ كَانَ بِمَا
تَعْمَلُوْنَ خَبِيْرًا ﴿١٢٩﴾

129. I si una dona tem els mals tractaments o la indiferència del marit, no és res dolent que es reconciliïn convenientment. Perquè la reconciliació és el millor. La gent és propensa a la cobdícia. Però si feu el bé i sou pietosos, de ben segur que Al·là sap bé el que feu.

وَلَنْ تَسْتَطِيْعُوْٓا اَنْ تَعْدِلُوْا بَيْنَ النِّسَآءِ
وَلَوْ حَرَصْتُمْ فَلَا تَمِيْلُوْا كُلَّ الْمَيْلِ
فَتَذَرُوْهَا كَالْمُعَلَّقَةِ ؕ وَاِنْ تُصْلِحُوْا
وَتَتَّقُوْا فَاِنَّ اللّٰهَ كَانَ غَفُوْرًا رَّحِيْمًا ﴿١٣٠﴾

130. Però no podeu mantenir una equitat *perfecta* entre les vostres mullers, malgrat les vostres bones intencions. Però no us inclineu completament a una, perquè l'altra no es quedi a banda, desatesa o descuidada. I si us esmeneu i us

reconcilieu, en veritat Al·là és el Màxim Indulgent, Misericordiós.

131. Però si se separen, Al·là els farà independents a tots dos amb la Seva abundància. I Al·là és Magnànim, Savi.

وَاِنْ يَّتَفَرَّقَا يُغْنِ اللّٰهُ كُلًّا مِّنْ
سَعَتِهٖ ۚ وَكَانَ اللّٰهُ وَاسِعًا حَكِيْمًا ﴿١٣١﴾

132. I a Al·là pertany tot els que hi ha als cels i a la terra. I tant a aquells que se'ls va lliurar el Llibre abans de vosaltres, com a vosaltres mateixos, us hem manat témer Al·là. Però si deixeu de creure, *recordeu que* a Al·là pertany tot el que hi ha als cels i a la terra, i Al·là és Autosuficient, Lloable.

وَلِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ ۚ وَ
لَقَدْ وَصَّيْنَا الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ مِنْ
قَبْلِكُمْ وَاِيَّاكُمْ اَنِ اتَّقُوا اللّٰهَ ۚ وَاِنْ
تَكْفُرُوْا فَاِنَّ لِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا
فِي الْاَرْضِ ۚ وَكَانَ اللّٰهُ غَنِيًّا حَمِيْدًا ﴿١٣٢﴾

133. I a Al·là pertany tot el que hi ha als cels i a la terra, i amb Al·là n'hi ha prou com a Protector.

وَلِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ ۚ وَ
كَفٰى بِاللّٰهِ وَكِيْلًا ﴿١٣٣﴾

134. Si Ell vol, se us pot endur, Oh humans!, i posar d'altres *en el vostre lloc*; i Al·là té prou poder per a fer-ho.

اِنْ يَّشَاْ يُذْهِبْكُمْ اَيُّهَا النَّاسُ وَيَاْتِ
بِاٰخَرِيْنَ ۚ وَكَانَ اللّٰهُ عَلٰى ذٰلِكَ قَدِيْرًا ﴿١٣٤﴾

135. Qui vulgui la recompensa d'aquest món, *que recordi que* en Al·là hi és la recompensa d'aquest món i la del proper; i Al·là és Qui tot ho Sent, i Qui tot ho veu.

مَنْ كَانَ يُرِيْدُ ثَوَابَ الدُّنْيَا فَعِنْدَ اللّٰهِ
ثَوَابُ الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةِ ۚ وَكَانَ اللّٰهُ
سَمِيْعًا بَصِيْرًا ﴿١٣٥﴾ ١٩ ع ١٤

R.20.

136. Oh vosaltres, que creieu! Manteniu-vos ferms a l'hora de complir la justícia, actuant com a testimonis en nom d'Al·là, encara que sigui en contra vostra, *contra* els vostres pares i familiars. Sigui ric o pobre, Al·là els vigila més a tots dos *que vosaltres*. No seguiu, doncs, els baixos desitjos perquè *pugueu* actuar amb equitat. I si amagueu *la veritat* o

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا كُوْنُوْا
قَوّٰمِيْنَ بِالْقِسْطِ شُهَدَآءَ لِلّٰهِ وَلَوْ عَلٰۤى
اَنْفُسِكُمْ اَوِ الْوَالِدَيْنِ وَالْاَقْرَبِيْنَ ۚ اِنْ
يَّكُنْ غَنِيًّا اَوْ فَقِيْرًا فَاللّٰهُ اَوْلٰى بِهِمَا ۫
فَلَا تَتَّبِعُوا الْهَوٰۤى اَنْ تَعْدِلُوْا ۚ وَاِنْ
تَلْوٗۤا اَوْ تُعْرِضُوْا فَاِنَّ اللّٰهَ كَانَ بِمَا

l'eludiu, *recordeu que* Al·là sap molt bé tot el que feu.

تعملون خبيرا ١٣٥

137. Oh vosaltres, que creieu! Creieu en Al·là i en el seu Missatger, en el Llibre que Ell ha revelat al Seu Missatger, i en el que va revelat abans d'aquest. Qui no creu en Al·là, els Seus àngels, els Seus Llibres, els Seus Missatgers i l'Últim Dia, certament s'ha extraviat ben lluny.

يا أيها الذين آمنوا آمنوا بالله ورسوله والكتاب الذي نزل على رسوله والكتاب الذي أنزل من قبل ۚ ومن يكفر بالله وملائكته وكتبه ورسله واليوم الآخر فقد ضل ضلالا بعيدا ١٣٦

138. Aquells que creuen, deixen de creure, després *tornen* a creure, llavors descreuen i després creix la seva incredulitat, Al·là mai no els perdonarà ni els guiarà pel camí recte.

إن الذين آمنوا ثم كفروا ثم آمنوا ثم كفروا ثم ازدادوا كفرا لم يكن الله ليغفر لهم ولا ليهديهم سبيلا ١٣٧

139. Doneu als hipòcrites la notícia que patiran un greu càstig.

بشر المنافقين بأن لهم عذابا أليما ١٣٨

140. I aquells que accepten com a amics incrèduls en comptes de creients, És que potser busquen d'ells la dignitat? *Que recordin que* tota la dignitat pertany a Al·là.

الذين يتخذون الكافرين أولياء من دون المؤمنين ۚ أيبتغون عندهم العزة فإن العزة لله جميعا ١٣٩

141. Ell ja us ha revelat en el Llibre que, quan els Senyals d'Al·là siguin regals i burlats, no us assegueu amb ells, mentre no inicien una altra conversa, ja que si ho feu sereu com ells. En veritat, Al·là aplegarà els hipòcrites i els incrèduls tots junts a l'Infern.

وقد نزل عليكم في الكتاب أن إذا سمعتم آيات الله يكفر بها ويستهزأ بها فلا تقعدوا معهم حتى يخوضوا في حديث غيره ۚ إنكم إذا مثلهم ۗ إن الله جامع المنافقين والكافرين في جهنم جميعا ١٤٠

142. Aquells que esperen *notícies* de vosaltres. Si obteniu una victòria d'Al·là, diuen: "És que no estàvem amb vosaltres?" I si els incrèduls *hi* han participat, *els* diuen: "No vam

الذين يتربصون بكم فإن كان لكم فتح من الله قالوا ألم نكن معكم وإن كان للكافرين نصيب قالوا ألم

agafar el millor de vosaltres i us vam protegir dels creients?" Al·là jutjarà entre vosaltres en el Dia de la Resurrecció; i Al·là no concedirà als incrèduls cap mitjà per a *prevaler* sobre els creients.

نَسْتَحْوِذْ عَلَيْكُمْ وَ نَمْنَعْكُمْ مِّنَ
الْمُؤْمِنِيْنَ ۚ فَاللّٰهُ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ يَوْمَ
الْقِيٰمَةِ ۚ وَ لَنْ يَّجْعَلَ اللّٰهُ لِلْكٰفِرِيْنَ
عَلَى الْمُؤْمِنِيْنَ سَبِيْلًا ﴿١٤٢﴾

R.21.

143. Els hipòcrites volen enganyar Déu, però Ell farà que s'enganyin només a ells mateixos. I quan s'aixequen per pregar, ho fan amb indolència *i* perquè els homes els vegin, i invoquen Déu, però no molt,

إِنَّ الْمُنٰفِقِيْنَ يُخٰدِعُوْنَ اللّٰهَ وَهُوَ
خَادِعُهُمْ ۚ وَإِذَا قَامُوْا إِلَى الصَّلٰوةِ قَامُوْا
كُسَالٰى ۙ يُرَآءُوْنَ النَّاسَ وَلَا يَذْكُرُوْنَ
اللّٰهَ إِلَّا قَلِيْلًا ﴿١٤٣﴾

144. Dubtant entre *això i allò,* sense *pertànyer* ni a això ni a allò. I si Al·là fa algú es perdi, no trobareu cap camí per a ell.

مُّذَبْذَبِيْنَ بَيْنَ ذٰلِكَ ۖ لَآ إِلٰى هٰٓؤُلَآءِ وَ
لَآ إِلٰى هٰٓؤُلَآءِ ۚ وَمَنْ يُّضْلِلِ اللّٰهُ فَلَنْ تَجِدَ
لَهٗ سَبِيْلًا ﴿١٤٤﴾

145. Oh vosaltres, els que creieu! No agafeu com a amics els incrèduls, preferint-los als creients. Voleu donar a Al·là una clara prova contra vosaltres?

يٰٓأَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَتَّخِذُوا
الْكٰفِرِيْنَ أَوْلِيَآءَ مِنْ دُوْنِ الْمُؤْمِنِيْنَ ۚ
أَتُرِيْدُوْنَ أَنْ تَجْعَلُوْا لِلّٰهِ عَلَيْكُمْ
سُلْطٰنًا مُّبِيْنًا ﴿١٤٥﴾

146. Els hipòcrites seran, de ben segur, al més profund del Foc, i no podràs trobar per a ells cap defensor,

إِنَّ الْمُنٰفِقِيْنَ فِي الدَّرْكِ الْأَسْفَلِ مِنَ
النَّارِ ۚ وَلَنْ تَجِدَ لَهُمْ نَصِيْرًا ﴿١٤٦﴾

147. Excepte per a aquells que es penedeixen, s'esmenen, s'aferren a Al·là i són sincers en la seva obediència a Al·là. Aquests es troben entre els creients. I Al·là aviat concedirà una gran recompensa als creients.

إِلَّا الَّذِيْنَ تَابُوْا وَأَصْلَحُوْا وَاعْتَصَمُوْا
بِاللّٰهِ وَأَخْلَصُوْا دِيْنَهُمْ لِلّٰهِ فَأُولٰٓئِكَ
مَعَ الْمُؤْمِنِيْنَ ۚ وَسَوْفَ يُؤْتِ اللّٰهُ
الْمُؤْمِنِيْنَ أَجْرًا عَظِيْمًا ﴿١٤٧﴾

148. Per què us hauria de castigar Al·là si sou agraïts i creieu? Al·là és Agraït, Omniscient.

مَا يَفْعَلُ اللّٰهُ بِعَذَابِكُمْ إِنْ شَكَرْتُمْ وَ
اٰمَنْتُمْ ۚ وَكَانَ اللّٰهُ شَاكِرًا عَلِيْمًا ﴿١٤٨﴾

PART 6

149. A Al·là no li agrada que es diguin paraules impròpies en públic, tret que siguin *per part de* qui és perjudicat. En veritat, Al·là és Qui Tot ho Sent, l'Omniscient.

لَا يُحِبُّ اللّٰهُ الْجَهْرَ بِالسُّوْٓءِ مِنَ الْقَوْلِ اِلَّا مَنْ ظُلِمَ ؕ وَكَانَ اللّٰهُ سَمِيْعًا عَلِيْمًا ﴿١٤٩﴾

150. Tant si feu pública una bona obra com si l'amagueu, o si perdoneu el mal, Al·là és Qui esborra els pecats *i és* Omnipotent.

اِنْ تُبْدُوْا خَيْرًا اَوْ تُخْفُوْهُ اَوْ تَعْفُوْا عَنْ سُوْٓءٍ فَاِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَفُوًّا قَدِيْرًا ﴿١٥٠﴾

151. En veritat, aquells que no creuen ni en Al·là ni en els Seus Missatgers i volen fer una distinció entre Al·là i els Seus missatgers, diuen: "Creiem en alguns, però no creiem en altres", i volen anar per un camí intermedi,

اِنَّ الَّذِيْنَ يَكْفُرُوْنَ بِاللّٰهِ وَرُسُلِهٖ وَيُرِيْدُوْنَ اَنْ يُّفَرِّقُوْا بَيْنَ اللّٰهِ وَرُسُلِهٖ وَيَقُوْلُوْنَ نُؤْمِنُ بِبَعْضٍ وَّنَكْفُرُ بِبَعْضٍ ۙ وَّيُرِيْدُوْنَ اَنْ يَّتَّخِذُوْا بَيْنَ ذٰلِكَ سَبِيْلًا ﴿١٥١﴾

152. Aquests són, en efecte, veritables incrèduls, i per als incrèduls hem preparat un humiliant càstig.

اُولٰٓئِكَ هُمُ الْكٰفِرُوْنَ حَقًّا ۚ وَاَعْتَدْنَا لِلْكٰفِرِيْنَ عَذَابًا مُّهِيْنًا ﴿١٥٢﴾

153. I quant a aquells que creuen en Al·là i en els Seus Missatgers i no en fan cap distinció, aquests són que rebran la Seva recompensa. I Al·là és el Màxim Indulgent, Misericordiós.

وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا بِاللّٰهِ وَرُسُلِهٖ وَلَمْ يُفَرِّقُوْا بَيْنَ اَحَدٍ مِّنْهُمْ اُولٰٓئِكَ سَوْفَ يُؤْتِيْهِمْ اُجُوْرَهُمْ ؕ وَكَانَ اللّٰهُ غَفُوْرًا رَّحِيْمًا ﴿١٥٣﴾

R.22.

154. El poble del Llibre et demana que facis baixar del cel un Llibre per a ells. ja van demanar a Moisès una cosa encara més gran que això, quan van dir: "Mostra'ns Al·là cara a cara". I de seguida els sobrevingué un càstig demolidor pel seu pecat. Llavors, van agafar el vedell *per adorar-lo* després d'haver rebut Senyals evidents, però fins i tot els vam perdonar això. I vam donar a Moisès un clar argument.

يَسْـَٔلُكَ اَهْلُ الْكِتٰبِ اَنْ تُنَزِّلَ عَلَيْهِمْ كِتٰبًا مِّنَ السَّمَآءِ فَقَدْ سَاَلُوْا مُوْسٰٓى اَكْبَرَ مِنْ ذٰلِكَ فَقَالُوْٓا اَرِنَا اللّٰهَ جَهْرَةً فَاَخَذَتْهُمُ الصّٰعِقَةُ بِظُلْمِهِمْ ۚ ثُمَّ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ مِنْۢ بَعْدِ مَا جَآءَتْهُمُ الْبَيِّنٰتُ فَعَفَوْنَا عَنْ ذٰلِكَ ۚ وَاٰتَيْنَا مُوْسٰى سُلْطٰنًا مُّبِيْنًا ﴿١٥٤﴾

155. I vam fer que la Muntanya s'enlairés per sobre d'ells, mentre fèiem l'aliança, i els vam dir: "Entreu per la porta amb submissió", i els vam dir: "No profaneu el Sabbath". I vam acceptar el seu ferm pacte.

وَرَفَعْنَا فَوْقَهُمُ الطُّورَ بِمِيثَاقِهِمْ
وَقُلْنَا لَهُمُ ادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا
وَقُلْنَا لَهُمْ لَا تَعْدُوا فِي السَّبْتِ وَ
أَخَذْنَا مِنْهُمْ مِيثَاقًا غَلِيظًا ﴿١٥٥﴾

156. Llavors, per haver trencat el pacte, negar els Senyals d'Al·là, intentar matar els Profetes injustament i per dir: "Els nostres cors estan coberts" - no és això, sinó que Al·là els els ha segellat per no haver cregut, tret d'uns quants-

فَبِمَا نَقْضِهِمْ مِيثَاقَهُمْ وَكُفْرِهِمْ
بِآيَاتِ اللَّهِ وَقَتْلِهِمُ الْأَنْبِيَاءَ بِغَيْرِ
حَقٍّ وَقَوْلِهِمْ قُلُوبُنَا غُلْفٌ ۚ بَلْ طَبَعَ
اللَّهُ عَلَيْهَا بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُونَ إِلَّا
قَلِيلًا ﴿١٥٦﴾

157. I a causa de la seva incredulitat i les seves greus calúmnies contra Maria,

وَبِكُفْرِهِمْ وَقَوْلِهِمْ عَلَىٰ مَرْيَمَ
بُهْتَانًا عَظِيمًا ﴿١٥٧﴾

158. I per dir: "Hem matat el Messies Jesús, fill de Maria, el Missatger d'Al·là; quan en realitat no el van assassinar ni *matar per* crucifixió,[6]

وَقَوْلِهِمْ إِنَّا قَتَلْنَا الْمَسِيحَ عِيسَى
ابْنَ مَرْيَمَ رَسُولَ اللَّهِ وَمَا قَتَلُوهُ وَ
مَا صَلَبُوهُ وَلَٰكِنْ شُبِّهَ لَهُمْ ۚ وَإِنَّ

---

[6] Es fa èmfasi sobre el seu fracàs en matar Jesús per qualsevol mitjà. Es recorda al lector que el començament del versicle fa referència a la jactància dels jueus que havien tingut èxit en matar Jesús.
Aquesta afirmació jueva és rebutjada pel Sant Alcorà. Per això, al final del versicle, la declaració final especifica que passés el que hagués passat, certament van fracassar en el seu intent de matar-lo. Això implica que no és l'acte de la crucifixió allò que es nega. Es nega la mort per crucifixió.
"Wa la kin shubbiha lahum".
La paraula "shubbiha" del text ha de ser estudiada amb molta cura. El context del passatge anterior no permet aplicar aquesta referència a cap altre excepte Jesús o, de manera alternativa, podria referir-se a l'incident en general. D'acord amb les regles de la gramàtica, el pronom implícit en la paraula "Shubbiha" no pot referir-se a cap altre excepte Jesucrist. Això significa que fou ell qui va ser amagat i se'ls va fer aparèixer com a semblant a algú altre. Per tant, Jesús va ser clavat a la creu, de manera semblant a com va ser penjat qualsevol altre. Evidentment, la negació no es refereix a la crucifixió en si mateixa o a la mort aparent com a conseqüència d'aquesta, sinó que el que es nega és la mort per crucifixió. Certament va existir una gran confusió respecte al que va succeir realment en aquell moment. Per tant, el versicle continua creant aquest escenari existent de confusió i dubte. Tota la resta no és altra cosa que conjectura. Aquesta és la única conclusió.
Si la paraula "Subbiha" s'aplica a l'incident en conjunt, voldria assenyalar les pretensions divergents dels dos grups en disputa respecte al que va succeir. Cap dels dos grups estava segur de la validesa de les seves afirmacions. Per exemple, la creença cristiana de la mort de Jesús per crucifixió i la seva posterior resurrecció no es basa en proves tangibles sinó que és una simple conjectura. D'igual manera l'afirmació de la mort de Jesús a la creu no era menys suposada; per això, van sol·licitar a Pilat que els lliurés el cos de Jesús. De fet, van expressar clarament els seus dubtes respecte a tot l'episodi i la seva suposada mort i van advertir Pilat

sinó que va aparèixer davant d'ells com a *crucificat*; i aquells que discrepen d'això, en veritat es troben amb dubtes pel que fa a aquesta qüestió; no en tenen un coneixement *definit*, sinó que es basen en conjectures; però certament ells no el van matar.

الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِيهِ لَفِي شَكٍّ مِّنْهُ ۚ مَا لَهُم بِهِ مِنْ عِلْمٍ إِلَّا اتِّبَاعَ الظَّنِّ ۚ وَمَا قَتَلُوهُ يَقِينًا ﴿١٥٨﴾

159. Ans al contrari, Al·là el va exaltar cap a Ell. I Al·là és Poderós, Savi.

بَل رَّفَعَهُ اللَّهُ إِلَيْهِ ۚ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿١٥٩﴾

---

que en cas que hagués sobreviscut, podria reaparèixer en públic declarant que havia ressorgit dels morts (Mateu 27:63-64).
És a això a què es refereix la darrera part del versicle, quan diu "Wa innal-lazina": certament aquells que difereixen sobre això (o sobre ell quant al que va succeir realment) es trobaven ells mateixos en el dubte.
"Bal Rafa'a hul-laho Ileihi"
La majoria dels musulmans ortodoxos dedueixen d'aquesta part del versicle que la connotació "bal" es refereix a l'acte de la crucifixió; és a dir, que en comptes de deixar que morís sobre la creu, Déu el rescatà elevant-lo corporalment a algun lloc del cel. En conseqüència, deu estar vivint en algun lloc de l'espai amb la mateixa forma corporal que tenia en el moment previ de l'intent de la seva crucifixió. Aquesta interpretació origina moltes preguntes difícils de respondre, com:

a). Si Jesús no fou en absolut crucificat, tota la història de la crucifixió és completament rebutjable i tot l'episodi no és res més que una ficció o il·lusió òptica viscuda pels jueus, cristians i els romans per igual?

b) On existeix en el versicle l'afirmació que Jesús fou ascendit corporalment als cels? Tot el que s'esmenta és simplement que Al·là l'elevà fins a Ell mateix.

Respecte a la primera qüestió, els ortodoxes responen creant un escenari fantàstic segons els qual no es nega el fet mateix de la crucifixió, però s'al·lega que la persona que fou crucificada no era Jesús sinó algú a qui se li donà semblança de Jesús per obra d'uns àngels, sota manament diví. Per tant, els dubtes i les conjectures es refereixen a la identitat de la persona que fou crucificada. Evidentment, aquesta explicació genera més problemes que no pas en resol. A més a més, aquest relat no té cap fonament. No hi ha evidència a les Escriptures ni evidència basada en les tradicions del Sant Profeta (sas) que doni suport a aquesta estranya opinió, que l'única cosa que aconsegueix és crear més desconcert i incertesa.
És com si aquesta explicació del versicle s'hagués inspirat només per als "erudits" medievals sense que el Missatger de Déu (la pau sigui amb ell) n'hagués estat advertit.

Respecte a la segona qüestió, la debilitat de l'argument es fa palesa des de les paraules del Sant Alcorà. La paraula "Rafa'a" significa elevat. Quan Al·là eleva una persona, aquesta revelació es refereix sempre a l'estatus de l'individu, mai al seu cos. De fet, és impossible traduir aquest versicle de cap altra manera que aquesta, és a dir, a l'elevació de l'estat espiritual.

El versicle declara que Al·là elevà Jesús cap a Ell Mateix. Evidentment no s'esmenta en cap punt l'espai al qual el féu ascendir Al·là. Ell l'exaltà a Ell mateix mentre Ell es trobava present on Jesús es trobava. No hi ha lloc ni al cel ni a la terra que es trobi buit de la presència de Déu. Per tant, quan es diu que algú ha estat elevat a Ell, és impossible i inconcebible un moviment corporal. Segons l'enteniment Ahmadía d'aquest versicle, la connotació de "contrari" es refereix a la declaració jueva de la mort maleïda de Jesús. Òbviament, l'oposat a això és la proximitat a Déu.

160. I no hi ha ningú d'entre el Poble del Llibre que no cregui en ell abans de la seva mort; i en el Dia de la Resurrecció, ell (Jesús) serà un testimoni en contra d'ells-

وَإِنْ مِّنْ أَهْلِ الْكِتٰبِ إِلَّا لَيُؤْمِنَنَّ بِهٖ قَبْلَ مَوْتِهٖ ۚ وَيَوْمَ الْقِيٰمَةِ يَكُوْنُ عَلَيْهِمْ شَهِيْدًا ﴿١٦٠﴾

161. Així doncs, a causa de la transgressió dels jueus, els vam prohibir coses pures que els havien estat permeses i *també* perquè van allunyar molts *homes* del camí d'Al·là.

فَبِظُلْمٍ مِّنَ الَّذِيْنَ هَادُوْا حَرَّمْنَا عَلَيْهِمْ طَيِّبٰتٍ أُحِلَّتْ لَهُمْ وَبِصَدِّهِمْ عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ كَثِيْرًا ﴿١٦١﴾

162. I *per* cobrar interessos, tot i estar prohibit, i *per* devorar injustament els béns de la gent. Però per als incrèduls hem preparat un dolorós càstig.

وَّأَخْذِهِمُ الرِّبٰوا وَقَدْ نُهُوْا عَنْهُ وَأَكْلِهِمْ أَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ ۚ وَأَعْتَدْنَا لِلْكٰفِرِيْنَ مِنْهُمْ عَذَابًا أَلِيْمًا ﴿١٦٢﴾

163. Però aquells d'entre ells que s'aferren ben fort al coneixement i els creients creuen en el que t'ha estat revelat i en el que va ser revelat abans de tu, i *especialment* aquells que compleixen la Pregària, els que paguen el *Zakat* i els que creuen en Al·là i en l'Últim Dia. En veritat, a aquests els donarem una gran recompensa.

لٰكِنِ الرّٰسِخُوْنَ فِي الْعِلْمِ مِنْهُمْ وَالْمُؤْمِنُوْنَ يُؤْمِنُوْنَ بِمَآ أُنْزِلَ إِلَيْكَ وَمَآ أُنْزِلَ مِنْ قَبْلِكَ وَالْمُقِيْمِيْنَ الصَّلٰوةَ وَالْمُؤْتُوْنَ الزَّكٰوةَ وَالْمُؤْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ ۚ أُولٰٓئِكَ سَنُؤْتِيْهِمْ أَجْرًا عَظِيْمًا ﴿١٦٣﴾ ع ٢٣

R.23.

164. En veritat, t'hem enviat la revelació, com vam revelar a Noè i als Profetes que el van seguir; i vam enviar la revelació a Abraham, Ismael, Isaac, Jacob i els *seus* fills i a Jesús, Job, Jonàs, Aaron i Salomó, i a David li vam donar els Salms.

إِنَّآ أَوْحَيْنَآ إِلَيْكَ كَمَآ أَوْحَيْنَآ إِلٰى نُوْحٍ وَّالنَّبِيّٖنَ مِنْۢ بَعْدِهٖ ۚ وَأَوْحَيْنَآ إِلٰٓى إِبْرٰهِيْمَ وَإِسْمٰعِيْلَ وَإِسْحٰقَ وَيَعْقُوْبَ وَالْأَسْبَاطِ وَعِيْسٰى وَأَيُّوْبَ وَيُوْنُسَ وَهٰرُوْنَ وَسُلَيْمٰنَ ۚ وَاٰتَيْنَا دَاوٗدَ زَبُوْرًا ﴿١٦٤﴾

165. I *vam enviar alguns* Missatgers que ja t'hem esmentat i *d'altres* que

وَرُسُلًا قَدْ قَصَصْنٰهُمْ عَلَيْكَ مِنْ قَبْلُ وَرُسُلًا لَّمْ نَقْصُصْهُمْ عَلَيْكَ ۚ

no t'hem esmentat - i Al·là va parlar a Moisès i li va transmetre els Manaments-[7]

وَكَلَّمَ اللَّهُ مُوسَىٰ تَكْلِيمًا ﴿١٦٥﴾

166. Missatgers, portadors de bones noves i advertències, perquè la gent no tingués cap argument contra Al·là després de *l'adveniment* dels Missatgers. I Al·là és Poderós, Savi.

رُسُلًا مُّبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ لِئَلَّا
يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى اللَّهِ حُجَّةٌ بَعْدَ
الرُّسُلِ ۚ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿١٦٦﴾

167. Però Al·là és testimoni, per mitjà de la *revelació* que Ell t'envià, *prenyada de* ciència, i els àngels també en són testimonis; però amb Al·là n'hi ha prou com a Testimoni.

لَّٰكِنِ اللَّهُ يَشْهَدُ بِمَا أَنزَلَ إِلَيْكَ
أَنزَلَهُ بِعِلْمِهِ ۖ وَالْمَلَائِكَةُ
يَشْهَدُونَ ۚ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا ﴿١٦٧﴾

168. Els incrèduls que aparten *altres* del camí d'Al·là, certament s'han esgarriat ben lluny.

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَن سَبِيلِ
اللَّهِ قَدْ ضَلُّوا ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿١٦٨﴾

169. En veritat, Al·là no perdonarà els incrèduls que han actuat injustament, ni tampoc no els guiarà per cap camí,

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَظَلَمُوا لَمْ يَكُنِ
اللَّهُ لِيَغْفِرَ لَهُمْ وَلَا لِيَهْدِيَهُمْ
طَرِيقًا ﴿١٦٩﴾

170. Excepte pel camí de l'Infern, on hi viuran durant un llarg temps. I això és ben fàcil per a Al·là.

إِلَّا طَرِيقَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا
أَبَدًا ۚ وَكَانَ ذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ﴿١٧٠﴾

171. Oh, humans! El Missatger ha vingut a vosaltres amb la veritat de vostre Senyor; creieu, doncs, *serà* el millor per a vosaltres. Però si no creieu, *heu de saber que* en veritat a Al·là pertany tot el que hi ha als cels i a la terra. I Al·là és Omniscient, Savi.

يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمُ الرَّسُولُ
بِالْحَقِّ مِن رَّبِّكُمْ فَآمِنُوا خَيْرًا لَّكُمْ ۚ
وَإِن تَكْفُرُوا فَإِنَّ لِلَّهِ مَا فِي
السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۚ وَكَانَ اللَّهُ
عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١٧١﴾

---

[7] Segons la gramàtica àrab, quan l'arrel d'una paraula es repeteix com en el cas d'aquest versicle, es fa amb la intenció d'indicar intensitat, repetició, altres qualitats, o per clarificar una ambigüitat. Totes aquestes connotacions poden aplicar-se de manera simultània.

172. Oh, Poble del Llibre! No depasseu els límits de la vostra religió i no digueu d'Al·là altra cosa que la veritat. Certament, el Messies, Jesús, fill de Maria, fou només un Missatger d'Al·là i *el compliment de* la Seva paraula que revelà a Maria, i una gràcia d'Ell. Creieu, *doncs,* en Al·là i els Seus Missatgers i no digueu: "*Són* tres". Desistiu; *serà* el millor per a vosaltres. En veritat, Al·là és l'únic Déu Únic. Lluny de la Seva Santedat està el fet que hagi de tenir un fill. A Ell pertoca tot el que hi ha als cels i a la terra. I amb Al·là n'hi ha prou com a Protector.

يٰۤاَهۡلَ الۡكِتٰبِ لَا تَغۡلُوۡا فِىۡ دِيۡنِكُمۡ وَلَا
تَقُوۡلُوۡا عَلَى اللّٰهِ اِلَّا الۡحَقَّ ؕ اِنَّمَا
الۡمَسِيۡحُ عِيۡسَى ابۡنُ مَرۡيَمَ رَسُوۡلُ
اللّٰهِ وَكَلِمَتُهٗ ۚ اَلۡقٰهَاۤ اِلٰى مَرۡيَمَ وَرُوۡحٌ
مِّنۡهُ ۫ فَاٰمِنُوۡا بِاللّٰهِ وَرُسُلِهٖ ۚ وَلَا
تَقُوۡلُوۡا ثَلٰثَةٌ ؕ اِنۡتَهُوۡا خَيۡرًا لَّكُمۡ ؕ
اِنَّمَا اللّٰهُ اِلٰهٌ وَّاحِدٌ ؕ سُبۡحٰنَهٗۤ اَنۡ
يَّكُوۡنَ لَهٗ وَلَدٌ ۘ لَهٗ مَا فِى السَّمٰوٰتِ
وَمَا فِى الۡاَرۡضِ ؕ وَكَفٰى بِاللّٰهِ وَكِيۡلًا ﴿١٧٢﴾

R.24.

173. En veritat, el Messies mai no menyspréarà ser servent d'Al·là, com tampoc no ho faran els àngels propers *de Déu*; Però els que menyspreen adorar-lo i són orgullosos, *han de saber que* els aplegarà tots amb Ell.

لَنۡ يَّسۡتَنۡكِفَ الۡمَسِيۡحُ اَنۡ يَّكُوۡنَ
عَبۡدًا لِّلّٰهِ وَلَا الۡمَلٰٓئِكَةُ الۡمُقَرَّبُوۡنَ ؕ
وَمَنۡ يَّسۡتَنۡكِفۡ عَنۡ عِبَادَتِهٖ وَ
يَسۡتَكۡبِرۡ فَسَيَحۡشُرُهُمۡ اِلَيۡهِ
جَمِيۡعًا ﴿١٧٣﴾

174. En canvi, els que han cregut i han fet bones obres, els donarà tota la seva recompensa i rebran més de la Seva generositat, però aquells que van menysprear i van ser orgullosos, els castigarà amb un dolorós càstig. I tret d'Al·là no trobaran cap amic o defensor.

فَاَمَّا الَّذِيۡنَ اٰمَنُوۡا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ
فَيُوَفِّيۡهِمۡ اُجُوۡرَهُمۡ وَيَزِيۡدُهُمۡ مِّنۡ
فَضۡلِهٖ ۚ وَاَمَّا الَّذِيۡنَ اسۡتَنۡكَفُوۡا وَ
اسۡتَكۡبَرُوۡا فَيُعَذِّبُهُمۡ عَذَابًا اَلِيۡمًا ۙ
وَّلَا يَجِدُوۡنَ لَهُمۡ مِّنۡ دُوۡنِ اللّٰهِ وَلِيًّا
وَّلَا نَصِيۡرًا ﴿١٧٤﴾

175. Oh, humans! Certament us ha arribat una prova manifesta del vostre Senyor i us hem revelat una Llum evident.

يٰۤاَيُّهَا النَّاسُ قَدۡ جَآءَكُمۡ بُرۡهَانٌ
مِّنۡ رَّبِّكُمۡ وَاَنۡزَلۡنَاۤ اِلَيۡكُمۡ نُوۡرًا مُّبِيۡنًا ﴿١٧٥﴾

176. I per als que creuen en Al·là i s'aferren a Ell, de ben segur que Ell els admetrà a la Seva misericòrdia i

فَاَمَّا الَّذِيۡنَ اٰمَنُوۡا بِاللّٰهِ وَاعۡتَصَمُوۡا بِهٖ
فَسَيُدۡخِلُهُمۡ فِىۡ رَحۡمَةٍ مِّنۡهُ وَفَضۡلٍ ۙ

gràcia, i els guiarà pel camí recte *que duu* fins a Ell mateix.

وَّ يَهْدِيْهِمْ اِلَيْهِ صِرَاطًا
مُّسْتَقِيْمًا ١٧٦

177. Et demanen instruccions. Digueu-los: "Al·là us dóna les *Seves* instruccions referents al '*Kalalah*: Si un home mor sense fills i té una germana, ella rebrà la meitat del que deixi ell; i ell heretarà d'ella si aquesta no té fills. Però en cas d'haver dues germanes, rebran dos terços del que deixi. I si *els hereus* són germans - homes i dones-, llavors l'home rebrà la part de dues dones. Al·là us explica *això* perquè no us esgarrieu, perquè Al·là coneix perfectament totes les coses".

يَسْتَفْتُوْنَكَ ؕ قُلِ اللّٰهُ يُفْتِيْكُمْ فِي
الْكَلٰلَةِ ؕ اِنِ امْرُؤٌا هَلَكَ لَيْسَ لَهٗ
وَلَدٌ وَّلَهٗٓ اُخْتٌ فَلَهَا نِصْفُ مَا تَرَكَ ۚ
وَهُوَ يَرِثُهَآ اِنْ لَّمْ يَكُنْ لَّهَا وَلَدٌ ؕ
فَاِنْ كَانَتَا اثْنَتَيْنِ فَلَهُمَا الثُّلُثٰنِ
مِمَّا تَرَكَ ؕ وَاِنْ كَانُوْٓا اِخْوَةً
رِّجَالًا وَّنِسَآءً فَلِلذَّكَرِ مِثْلُ حَظِّ
الْاُنْثَيَيْنِ ؕ يُبَيِّنُ اللّٰهُ لَكُمْ اَنْ
ع ٢٤ تَضِلُّوْا ؕ وَاللّٰهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمٌ ١٧٧

CAPÍTOL 5
AL-MA'IDAH
(Revelat després de la Hillrah)

Data de la revelació

Segons els comentaristes de l'Alcorà, aquesta Surah pertany al període medinita. Hakim i Imam Ahmad van escriure que, en opinió de A'ishah, aquesta és la darrera Surah que fou revelada al Sant Profeta. Tenint en compte totes les dades pertinents, arribem inevitablement a la conclusió que la Surah fou revelada en els darrers anys del ministeri del Sant Profeta i alguns dels seus versicles van ser realment dels darrers a ser revelats. Encara que Imam Ahmad diu, basant-se en l'autoritat de "Asma", filla de Yadid, que la totalitat d'aquesta Surah fou revelada en bloc, sembla ser que, en ser revelada alhora una part important, es va considerar que la totalitat havia estat revelada al mateix temps. Per aquesta raó, Rodwell ha situat la Surah en l'últim lloc en l'ordre de la revelació.

Tema

Com els capítols Al-'Imran i Al-Nisa, aquesta Surah tracta sobretot de les doctrines cristianes i denuncia en especial la doctrina de la Llei com a maledicció. Comença amb l'ordre que s'han de complir tots els pactes i que calia establir lleis sobre el que és lícit i il·lícit. A més a més, afirma que l'Alcorà ha establert decrets relacionats amb el desenvolupament moral i espiritual complet de l'home, i per aquest aspecte l'Alcorà és la Llei Divina final i irrevocable de tota la humanitat. Aquesta afirmació de l'Alcorà s'inclou en el quart versicle de la Surah, que implica igualment que, com que la Llei és fonamental per a la guia espiritual de l'home i el seu desenvolupament moral, és incorrecte considerar-la com una maledicció. El versicle també diu que, quan estava prohibit que els cristians mengessin carn ofrenada als ídols i sang d'animals escanyats, i aquest manament era una disposició de la Llei (Fets 15:20, 29) no podien fer una excepció a la Llei i condemnar-la com a maledicció. La Surah continua presentant els manaments islàmics sobre els aliments i mana que siguin Halal, és a dir, permesos per la Llei i Tayyib (purs), en d'altres paraules, que el seu ús no contravingui ni ofengui de cap manera les normes mèdiques o higièniques. L'Islam és l'única religió que, alhora que estableix decrets sobre el que és lícit o il·lícit, fa una perfecta distinció entre el que només és lícit i el que alhora és lícit i pur. A continuació, s'afirma que els jueus i els cristians van trencar l'aliança amb Déu i van menysprear els manaments Divins, la qual cosa va provocar la seva ruïna moral i espiritual i els va dur desgràcia i humiliació. Però ara podran rehabilitar-se en el Favor Diví, si accepten el Sant Profeta. A més a més, s'avisa als cristians que primer van deïficar Jesús i van provocar la còlera de Déu sobre ells i que ara s'han tornat gelosos del Sant Profeta perquè l'ha elegit per donar-li nous favors. Aquesta actitud d'engelosiment respecte al Sant Profeta s'assembla a la de Caín respecte a Abel. La Surah continua dient que mentre els jueus i cristians no han desaprofitat cap oportunitat per posar-se en contra de l'Islam, han arribat a ser tan depravats que han deixat d'actuar seguint les seves pròpies Escriptures religioses i cada vegada són més ignorants dels ensenyaments de la seva pròpia religió. Se'ls diu que si no troben el camí de l'acceptació de l'Islam, almenys han de seguir les seves pròpies

Escriptures i les seves pròpies Lleis. Però si, a causa de la supremacia de l'Islam, de vegades han de sol·licitar una sentència del govern islàmic, aquesta sentència haurà de dictar-se i, a més a més, segons la Llei alcorànica. Tot seguit, es crida l'atenció als musulmans sobre el gran canvi que ha tingut lloc respecte a la seva posició política, i se'ls diu que, atès que el poder dels infidels ha quedat per fi trencat i els cristians són ara els seus principals enemics, i els jueus, malgrat el seu odi contra el cristianisme, es troben al costat dels cristians, ells (els musulmans) han de mantenir-se en guàrdia contra els dos. A continuació, s'explica alguna cosa dels estratagemes que han fet servir els enemics de l'Islam per apartar als musulmans de la seva fe i reduir-la en la seva estimació. Tot seguit, es parla als musulmans de la importància de la predicació de l'Islam. Se'ls diu que un autèntic mètode per poder lluitar efectivament contra les activitats dels jueus i dels cristians és predicar el missatge de l'Islam i dur-los la veritat a partir de les seves pròpies Escriptures. També se'ls ha d'explicar que ara la seva salvació està en l'Islam i que les seves creences idòlatres són falses, en especial la doctrina que Jesús era fill de Déu. També s'esmenta als jueus, que van en contra dels dos grans Profetes (David i Jesús) i que, en perseguir-los, van incórrer en la còlera de Déu. Es fa especial atenció als vells defectes i faltes i, com que els cristians són reticents a acceptar la veritat que els jueus, es presenten uns manaments que els afecten especialment, per exemple, els manaments sobre el que és lícit o il·lícit, els manaments dels juraments l'ús del vi, els jocs d'atzar i la caça, i també la crítica de la religió i els decrets sobre els ritus i cerimònies religioses i sobre l'evidència. Per últim, s'esmenta amb cert detall les circumstàncies particulars del ministeri de Jesús i es demostra que s'assemblen molt a les d'altres Profetes de Déu i que, per tant, no tenia res de Diví, i que tot el progrés material del poble cristià va ser a causa d'una pregària seva. Però han fet un ús poc adient del seu progrés i prosperitat material i han sucumbit a creences i pràctiques politeistes. En el Dia del Judici, Déu establirà la culpa i els avergonyirà per boca del mateix Jesús. La Surah acaba declarant que a Déu pertany el regne dels Cels i la terra i que Ell té poder sobre totes les coses, la qual cosa implica assenyalar que la creença que el Regne de Déu només es troba al Cel, com diuen els cristians, no té fonament.

سُوْرَةُ الْمَائِدَةِ مَدَنِيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ مِائَةٌ وَّاِحْدٰى وَعِشْرُوْنَ اٰيَةً وَّسِتَّةَ عَشَرَ رُكُوْعًا

AL-MA'IDAH

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Oh vosaltres, els que creieu! Compliu els *vostres* pactes. Us són lícits els quadrúpedes de *la classe* del bestiar, excepte els que us han estat anunciats; però no heu de considerar lícita la cacera mentre esteu en estat de peregrinació; en veritat, Al·là mana el que vol.

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْۤا اَوْفُوْا بِالْعُقُوْدِ ؕ
اُحِلَّتْ لَكُمْ بَهِيْمَةُ الْاَنْعَامِ اِلَّا مَا يُتْلٰى
عَلَيْكُمْ غَيْرَ مُحِلِّى الصَّيْدِ وَاَنْتُمْ حُرُمٌ ؕ
اِنَّ اللّٰهَ يَحْكُمُ مَا يُرِيْدُ ﴿٢﴾

3. Oh vosaltres, els que creieu! No profaneu el que Al·là ha santificat[1], ni el Mes Sagrat, ni els animals ofrenats, ni *els animals per al sacrifici que duguin* collars, ni aquells que es dirigeixen a la Casa Sagrada i busquen la gràcia del Seu Senyor i *el Seu* grat. Però quan us despulleu de les vestidures de pelegrins i *esteu fora del Territori Sagrat*, podeu caçar. I no deixeu que l'enemistat d'un poble, que us va posar traves per entrar a la Mesquita Sagrada, us inciti a transgredir. Més aviat ajudeu-vos mútuament en justícia i pietat, però no en pecat i transgressió. I temeu Al·là; en veritat, Al·là és sever en el càstig.

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تُحِلُّوْا شَعَآئِرَ
اللّٰهِ وَلَا الشَّهْرَ الْحَرَامَ وَلَا الْهَدْيَ وَ
لَا الْقَلَآئِدَ وَلَاۤ اٰمِّيْنَ الْبَيْتَ
الْحَرَامَ يَبْتَغُوْنَ فَضْلًا مِّنْ رَّبِّهِمْ وَ
رِضْوَانًا ؕ وَاِذَا حَلَلْتُمْ فَاصْطَادُوْا ؕ وَلَا
يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَاٰنُ قَوْمٍ اَنْ صَدُّوْكُمْ
عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ اَنْ تَعْتَدُوْا ۘ وَ
تَعَاوَنُوْا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوٰى ۖ وَلَا
تَعَاوَنُوْا عَلَى الْاِثْمِ وَالْعُدْوَانِ ۖ وَاتَّقُوا
اللّٰهَ ؕ اِنَّ اللّٰهَ شَدِيْدُ الْعِقَابِ ﴿٣﴾

4. Us és prohibit *la carn d'un animal* que mori per si mateix, i la sang i la carn de porc; la dels *sacrificats*

حُرِّمَتْ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةُ وَالدَّمُ وَلَحْمُ
الْخِنْزِيْرِ وَمَاۤ اُهِلَّ لِغَيْرِ اللّٰهِ بِهٖ وَ

---

[1] Allò santificat inclou determinats períodes de temps, llocs o éssers vius.

invocats amb un nom diferent del d'Al·là; la d'allò que ha estat escanyat; la d'allò que ha estat colpejat fins a la mort; la d'allò que ha mort a causa d'una caiguda i allò que ha estat banyegat fins a la mort; la d'allò que parcialment ha estat devorat per una fera, tret que ho hàgiu sacrificat adequadament; i els animals sacrificats en un altar. *I també us és prohibit que* intenteu conèixer la vostra sort per fletxes endevinatòries. Això és *un acte de* desobediència. Avui els incrèduls es desesperen per *poder perjudicar* la vostra religió. No els temeu, doncs, sinó que temeu-me a Mi. Avui us he perfeccionat la vostra religió i he completat la Meva gràcia amb vosaltres i us he triat l'Islam com a religió. Però aquell que es vegi obligat per la gana, sense tenir intenció de pecar, ha de saber que, en veritat, Al·là és el Màxim Indulgent, Misericordiós.

الْمُنْخَنِقَةُ وَالْمَوْقُوذَةُ وَالْمُتَرَدِّيَةُ
وَالنَّطِيحَةُ وَمَا أَكَلَ السَّبُعُ إِلَّا مَا
ذَكَّيْتُمْ وَمَا ذُبِحَ عَلَى النُّصُبِ وَأَنْ
تَسْتَقْسِمُوا بِالْأَزْلَامِ ذَٰلِكُمْ فِسْقٌ
الْيَوْمَ يَئِسَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ دِينِكُمْ
فَلَا تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِ الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ
لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتْمَمْتُ عَلَيْكُمْ
نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا
فَمَنِ اضْطُرَّ فِي مَخْمَصَةٍ غَيْرَ مُتَجَانِفٍ
لِإِثْمٍ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ٤

5. Et demanen què és lícit. Digueu-los: "Totes les coses bones us són lícites i el que heu ensenyat als animals i ocells de presa *perquè us portessin a vosaltres,* ensinistrant-*los* per caçar i ensenyant-los el que Al·là us ha ensenyat. Mengeu, doncs, del que ells cacin per a vosaltres, però invoqueu sobre ells el nom d'Al·là.I temeu Al·là, en veritat, Al·là s'afanya en els comptes".

يَسْأَلُونَكَ مَاذَا أُحِلَّ لَهُمْ قُلْ أُحِلَّ
لَكُمُ الطَّيِّبَاتُ وَمَا عَلَّمْتُمْ مِنَ
الْجَوَارِحِ مُكَلِّبِينَ تُعَلِّمُونَهُنَّ مِمَّا
عَلَّمَكُمُ اللَّهُ فَكُلُوا مِمَّا أَمْسَكْنَ
عَلَيْكُمْ وَاذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهِ وَاتَّقُوا
اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ٥

6. Avui us són lícites totes les coses bones. I els aliments del Poble del Llibre són lícits per a vosaltres, i els vostres aliments ho són per a ells. I *us són permeses* les dones creients i castes, i les dones castes dels que van

الْيَوْمَ أُحِلَّ لَكُمُ الطَّيِّبَاتُ وَطَعَامُ
الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حِلٌّ لَكُمْ وَ
طَعَامُكُمْ حِلٌّ لَهُمْ وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ
الْمُؤْمِنَاتِ وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ الَّذِينَ

rebre el Llibre abans que vosaltres, quan els lliureu els seus dots, contraureu un matrimoni vàlid i no cometreu fornicació ni acceptareu amants secrets. I qui rebutgi la fe, de ben segur les seves obres quedaran reduïdes al no-res i en el Més Enllà estarà entre els perdedors.

أوتوا الكتب من قبلكم إذا
آتيتموهن أجورهن محصنين غير
مسافحين ولا متخذي أخدان ۚ ومن
يكفر بالإيمان فقد حبط عمله ز و
هو في الآخرة من الخسرين ﴿٦﴾ ع

R.2.

7. Oh vosaltres, els que creieu! Quan us aixequeu per a la Pregària, renteu-vos la cara i les mans fins als colzes, i fregueu-vos el cap amb les mans *molles* i *renteu-vos* els peus fins als turmells. I si esteu impurs, purifiqueu-vos *amb el bany*. I si esteu malalts o de viatge *en estat d'impuresa*, o un de vosaltres surt de la bescambra o heu tocat a les mullers i no trobeu aigua, aneu a cercar sorra pura i fregueu-vos amb ella la cara i les mans. Al·là no vol posar-vos en dificultats, sinó que desitja purificar-vos i completar la Seva gràcia en vosaltres, perquè sigueu agraïts.

يأيها الذين آمنوا إذا قمتم إلى
الصلوة فاغسلوا وجوهكم وأيديكم
إلى المرافق وامسحوا برءوسكم و
أرجلكم إلى الكعبين ۚ وإن كنتم
جنبا فاطهروا ۚ وإن كنتم مرضى أو
على سفر أو جاء أحد منكم من
الغائط أو لمستم النساء فلم
تجدوا ماء فتيمموا صعيدا طيبا
فامسحوا بوجوهكم وأيديكم
منه ۚ ما يريد الله ليجعل عليكم
من حرج ولكن يريد ليطهركم
وليتم نعمته عليكم لعلكم
تشكرون ﴿٧﴾

8. I recordeu el favor d'Al·là amb vosaltres i el pacte que va establir amb vosaltres, quan vau dir: "Sentim i obeïm". I temeu Al·là. En veritat, Al·là coneix bé tot el que teniu en ment.

واذكروا نعمة الله عليكم وميثاقه
الذي واثقكم به ۙ إذ قلتم سمعنا و
أطعنا ز واتقوا الله ۚ إن الله عليم
بذات الصدور ﴿٨﴾

9. Oh vosaltres, els que creieu! Sigueu constants en la causa d'Al·là com a testimonis justos, i que l'enemistat d'un poble no us porti a actuar amb injustícia. Sigueu *sempre* justos perquè això s'apropa més a la

يأيها الذين آمنوا كونوا قوامين
لله شهداء بالقسط ز ولا يجرمنكم
شنآن قوم على ألا تعدلوا ۚ اعدلوا
هو أقرب للتقوى ز واتقوا الله ۚ إن

pietat. I temeu Al·là. En veritat, Al·là és conscient del que feu.

اللّٰهَ خَبِيْرٌۢ بِمَا تَعْمَلُوْنَ ﴿۹﴾

10. Al·là ha promès a aquells que creuen i fan bones obres que tindran el perdó i una magnífica recompensa.

وَعَدَ اللّٰهُ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَ عَمِلُوا
الصّٰلِحٰتِ ۙ لَهُمْ مَّغْفِرَةٌ وَّ اَجْرٌ عَظِيْمٌ ﴿۱۰﴾

11. *Quant als* qui no creuen i rebutgen els nostres Senyals, ells són el poble de l'Infern.

وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَاۤ
اُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ الْجَحِيْمِ ﴿۱۱﴾

12. Oh vosaltres, els que creieu! recordeu el favor d'Al·là envers vosaltres quan un poble intentà posar-vos les mans al damunt, però Ell les apartà de vosaltres; i temeu Al·là. Perquè en Al·là han de confiar els creients.

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوا اذْكُرُوْا نِعْمَتَ
اللّٰهِ عَلَيْكُمْ اِذْ هَمَّ قَوْمٌ اَنْ يَّبْسُطُوْۤا
اِلَيْكُمْ اَيْدِيَهُمْ فَكَفَّ اَيْدِيَهُمْ
عَنْكُمْ ۚ وَاتَّقُوا اللّٰهَ ۚ وَعَلَى اللّٰهِ فَلْيَتَوَكَّلِ
الْمُؤْمِنُوْنَ ﴿۱۲﴾ ع

R.3.

13. En veritat, Al·là va establir un pacte amb els fills d'Israel; i entre ells vam suscitar a dotze portaveus. Al·là va dir: "Certament estic amb vosaltres. Si compliu la Pregària, pagueu el *Zakat*, creieu en els Meus Missatgers, els doneu suport i feu a Al·là una ofrena generosa, us esborraré les faltes i us admetré en els Jardins per on corren rius. Però si algun de vosaltres deixa de creure després d'això, s'aparta així certament del camí recte".

وَ لَقَدْ اَخَذَ اللّٰهُ مِيْثَاقَ بَنِيْۤ
اِسْرَآءِيْلَ ۚ وَبَعَثْنَا مِنْهُمُ اثْنَيْ عَشَرَ
نَقِيْبًا ؕ وَ قَالَ اللّٰهُ اِنِّيْ مَعَكُمْ ؕ لَئِنْ
اَقَمْتُمُ الصَّلٰوةَ وَ اٰتَيْتُمُ الزَّكٰوةَ وَ
اٰمَنْتُمْ بِرُسُلِيْ وَ عَزَّرْتُمُوْهُمْ وَ
اَقْرَضْتُمُ اللّٰهَ قَرْضًا حَسَنًا
لَّاُكَفِّرَنَّ عَنْكُمْ سَيِّاٰتِكُمْ وَلَاُدْخِلَنَّكُمْ
جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ ۚ فَمَنْ
كَفَرَ بَعْدَ ذٰلِكَ مِنْكُمْ فَقَدْ ضَلَّ سَوَآءَ
السَّبِيْلِ ﴿۱۳﴾

14. Així, en trencar el seu pacte, els hem maleït i endurit els seus cors. Ells canvien les paraules del lloc *adequat* i s'han oblidat d'una *bona part* del que els va encoratjar. I tu no deixaràs de descobrir les seves traïcions, excepte *d'uns* quants d'ells. Perdona'ls, doncs, i tingues paciència

فَبِمَا نَقْضِهِمْ مِّيْثَاقَهُمْ لَعَنّٰهُمْ وَ
جَعَلْنَا قُلُوْبَهُمْ قٰسِيَةً ۚ يُحَرِّفُوْنَ
الْكَلِمَ عَنْ مَّوَاضِعِهٖ ۙ وَنَسُوْا حَظًّا مِّمَّا
ذُكِّرُوْا بِهٖ ۚ وَلَا تَزَالُ تَطَّلِعُ عَلٰى خَآئِنَةٍ
مِّنْهُمْ اِلَّا قَلِيْلًا مِّنْهُمْ فَاعْفُ عَنْهُمْ

amb ells. En veritat, Al·là estima aquells que fan el bé.

وَاصْفَحْ ۚ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٤﴾

15. I *també* aquells que diuen: "Som cristians", els vam restablir l'aliança, però han oblidat *de la mateixa manera bona* part del que se'ls va encoratjar. Així doncs, vam fomentar l'enemistat i l'odi entre ells fins al Dia de la Resurrecció. I Al·là els farà conèixer ben aviat el que han estat fent.

وَمِنَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّا نَصَارَىٰ أَخَذْنَا
مِيثَاقَهُمْ فَنَسُوا حَظًّا مِمَّا ذُكِّرُوا
بِهِ فَأَغْرَيْنَا بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةَ وَ
الْبَغْضَاءَ إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ ۚ وَسَوْفَ
يُنَبِّئُهُمُ اللَّهُ بِمَا كَانُوا يَصْنَعُونَ ﴿١٥﴾

16. Oh poble del Llibre! Fins a vosaltres ha arribat el Nostre Missatger que us explica gran part del que havíeu amagat del Llibre i un perdona en gran mesura. Certament, d'Al·là us ha arribat una Llum i un Llibre clar.

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولُنَا
يُبَيِّنُ لَكُمْ كَثِيرًا مِمَّا كُنْتُمْ تُخْفُونَ
مِنَ الْكِتَابِ وَيَعْفُوا عَنْ كَثِيرٍ ۚ قَدْ
جَاءَكُمْ مِنَ اللَّهِ نُورٌ وَكِتَابٌ مُبِينٌ ﴿١٦﴾

17. A través del qual Al·là guia els que volen agradar-Lo pels camins de la pau, els treu de *tota classe de* tenebres fins a la llum amb la Seva voluntat, i els guia pel camí recte.

يَهْدِي بِهِ اللَّهُ مَنِ اتَّبَعَ رِضْوَانَهُ
سُبُلَ السَّلَامِ وَيُخْرِجُهُمْ مِنَ
الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِهِ وَيَهْدِيهِمْ
إِلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١٧﴾

18. Certament han caigut en la incredulitat aquells que diuen: "En veritat, Al·là no és sinó el Messies, fill de Maria". Digueu-los: Qui tindria cap poder contra Al·là, si Aquest volgués anihilar el Messies, fill de Maria, la seva mare i tot els que estan a la terra? Perquè a Al·là pertany tot el que hi ha als cels, a la terra i tot el que hi ha entre ells. Ell crea el que Li plau, perquè Al·là té poder de fer totes les coses.

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ
الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ ۚ قُلْ فَمَنْ
يَمْلِكُ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا إِنْ أَرَادَ أَنْ يُهْلِكَ
الْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَأُمَّهُ وَمَنْ فِي
الْأَرْضِ جَمِيعًا ۗ وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ
وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا ۚ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ ۚ
وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٨﴾

19. Els jueus i els cristians diuen: "Som fills d'Al·là i som els Seus predilectes". Digueu-los: "Per què,

وَقَالَتِ الْيَهُودُ وَالنَّصَارَىٰ نَحْنُ أَبْنَاءُ
اللَّهِ وَأَحِبَّاؤُهُ ۚ قُلْ فَلِمَ يُعَذِّبُكُمْ

doncs, us castiga Ell pels vostres pecats? No, *només* sou éssers humans entre els que Ell ha creat". I Ell perdona qui Li plau i castiga qui vol, perquè a Al·là pertany el regne dels cels, la terra i tot el que hi ha entre ells, i a Ell hauran de retornar.

بِذُنُوبِكُمْ ۖ بَلْ أَنتُم بَشَرٌ مِّمَّنْ خَلَقَ ۚ يَغْفِرُ لِمَن يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ ۚ وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا ۖ وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ ﴿١٩﴾

20. Oh Poble del Llibre! A vosaltres ha arribat el Nostre Missatger, després d'una interrupció en *la sèrie de* Missatgers, per aclarir-nos les *coses* no fos cas que digueu: "No ens ha arribat cap portador de bones noves ni cap amonestador". Quan en veritat us ha arribat un portador de bones noves i un amonestador. Doncs, Al·là té poder de fer totes les coses.

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ عَلَىٰ فَتْرَةٍ مِّنَ الرُّسُلِ أَن تَقُولُوا مَا جَاءَنَا مِن بَشِيرٍ وَلَا نَذِيرٍ ۖ فَقَدْ جَاءَكُم بَشِيرٌ وَنَذِيرٌ ۗ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٠﴾

R.4.

21. I *recordeu-vos de* quan Moisès va dir al seu poble: "Oh poble meu, recordeu-vos del favor d'Al·là envers vosaltres quan nomenà Profetes d'entre vosaltres, us féu reis i us donà el que no havia donat a cap altre poble del món conegut".[2]

وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ يَا قَوْمِ اذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ جَعَلَ فِيكُمْ أَنبِيَاءَ وَجَعَلَكُم مُّلُوكًا وَآتَاكُم مَّا لَمْ يُؤْتِ أَحَدًا مِّنَ الْعَالَمِينَ ﴿٢١﴾

22. "Oh poble meu, entreu a la Terra Santa que Al·là us ha preparat i no us gireu perquè llavors us convertiríeu en perdedors".

يَا قَوْمِ ادْخُلُوا الْأَرْضَ الْمُقَدَّسَةَ الَّتِي كَتَبَ اللَّهُ لَكُمْ وَلَا تَرْتَدُّوا عَلَىٰ أَدْبَارِكُمْ فَتَنقَلِبُوا خَاسِرِينَ ﴿٢٢﴾

23. Ells van dir: "Oh Moisès, *en aquesta terra* hi ha un poble cruel i poderós i no hi entrarem fins que no n'hagin marxat. Si se'n van, nosaltres *hi* entrarem".

قَالُوا يَا مُوسَىٰ إِنَّ فِيهَا قَوْمًا جَبَّارِينَ وَإِنَّا لَن نَّدْخُلَهَا حَتَّىٰ يَخْرُجُوا مِنْهَا فَإِن يَخْرُجُوا مِنْهَا فَإِنَّا دَاخِلُونَ ﴿٢٣﴾

---

[2] L'expressió "tot el món" es refereix als pobles d'aquella època.

24. En aquest moment dos homes dels que temien el *Seu Senyor*, i a qui Al·là havia concedit el Seu favor, van dir: "Entreu per la porta, *avançant* contra ells; *un cop* hagueu entrat, sereu sense dubte victoriosos. I confieu en Al·là, si sou creients".

قال رجلان من الذين يخافون انعم
الله عليهما ادخلوا عليهم الباب
فاذا دخلتموه فانكم غلبون وعلى
الله فتوكلوا ان كنتم مؤمنين ٢٤

25. Ells van dir: "Oh Moisès, mai no entrarem mentre encara hi siguin ells. Per tant, aneu tu i el teu Senyor a lluitar *i* nosaltres ens estarem aquí asseguts".

قالوا يموسى انا لن ندخلها ابدا ما
داموا فيها فاذهب انت وربك
فقاتلا انا ههنا قعدون ٢٥

26. *Moisès* va dir: "Senyor meu, només tinc poder sobre mi mateix i sobre el meu germà; separa'ns, doncs, d'aquest poble rebel".

قال رب اني لا املك الا نفسي واخي
فافرق بيننا وبين القوم الفسقين ٢٦

27. *Déu* va dir: "En veritat, els serà prohibida durant quaranta anys, vagarejant perduts per la terra. No et turmentis, doncs, per aquest poble rebel".

قال فانها محرمة عليهم اربعين
سنة يتيهون في الارض فلا تاس
على القوم الفسقين ٢٧

R.5.

28. I explica'ls de veritat la història dels dos fills d'Adam, quan *cadascun d'ells* va fer una ofrena, i només fou acceptada la d'un d'ells i no pas la de l'altre. Aquest va dir: "Et mataré segur". *El primer* va respondre: "Al·là només accepta *l'ofrena* dels pietosos".

واتل عليهم نبا ابني ادم بالحق اذ
قربا قربانا فتقبل من احدهما
ولم يتقبل من الاخر قال
لاقتلنك قال انما يتقبل الله
من المتقين ٢٨

29. "Si aixeques la teva mà per matar-me, jo no aixecaré la meva per matar-te. Jo temo de debò Al·là, el Senyor de l'Univers".

لئن بسطت الي يدك لتقتلني ما
انا بباسط يدي اليك لاقتلك
اني اخاف الله رب العلمين ٢٩

30. "Més aviat voldria que carreguessis amb el meu pecat a més de carregar amb el teu, perquè siguis un dels habitants del Foc, perquè

اني اريد ان تبوا باثمي واثمك
فتكون من اصحب النار وذلك

aquesta és la recompensa dels que transgredeixen".

جَزَٰٓؤُا ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٣٠﴾

31. Però la seva consciència va fer possible que matés el seu germà, i així el matà i esdevingué *un* dels malaurats.

فَطَوَّعَتْ لَهُۥ نَفْسُهُۥ قَتْلَ أَخِيهِ فَقَتَلَهُۥ فَأَصْبَحَ مِنَ ٱلْخَٰسِرِينَ ﴿٣١﴾

32. Llavors Al·là va enviar un corb que començà a furgar en la terra per ensenyar-li com amagar el cadàver del seu germà. Va dir: "Ai de mi, és que no seré capaç de ser ni com aquest corb per amagar el cos del meu germà?". Llavors se'n penedí.

فَبَعَثَ ٱللَّهُ غُرَابًا يَبْحَثُ فِى ٱلْأَرْضِ لِيُرِيَهُۥ كَيْفَ يُوَٰرِى سَوْءَةَ أَخِيهِ ۚ قَالَ يَٰوَيْلَتَىٰٓ أَعَجَزْتُ أَنْ أَكُونَ مِثْلَ هَٰذَا ٱلْغُرَابِ فَأُوَٰرِىَ سَوْءَةَ أَخِى ۖ فَأَصْبَحَ مِنَ ٱلنَّٰدِمِينَ ﴿٣٢﴾

33. Per això, vam prescriure als fills d'Israel que aquell qui matés algú - tret que fos per *assassinar* una altra persona o per sembrar la discòrdia en el país- seria com si hagués matat tota la humanitat; però aquell que donés a un altre la vida seria com si hagués donat la vida a tota la humanitat. I els Nostres Missatgers van arribar a ells amb Senyals clars, i malgrat això molts cometen excessos a la terra.

مِنْ أَجْلِ ذَٰلِكَ ۛ كَتَبْنَا عَلَىٰ بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ أَنَّهُۥ مَن قَتَلَ نَفْسًۢا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِى ٱلْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ ٱلنَّاسَ جَمِيعًا وَمَنْ أَحْيَاهَا فَكَأَنَّمَآ أَحْيَا ٱلنَّاسَ جَمِيعًا ۚ وَلَقَدْ جَآءَتْهُمْ رُسُلُنَا بِٱلْبَيِّنَٰتِ ثُمَّ إِنَّ كَثِيرًا مِّنْهُم بَعْدَ ذَٰلِكَ فِى ٱلْأَرْضِ لَمُسْرِفُونَ ﴿٣٣﴾

34. La recompensa d'aquells que fan la guerra contra Al·là i el seu Missatger i proven de sembrar la discòrdia a la terra *només* podrà ser *la següent*: que siguin ajusticiats o crucificats, o que els tallin les mans i els peus alternativament o siguin foragitats del país. Per a ells serà una dissort en aquest món, i en el Futur patiran un gran càstig;

إِنَّمَا جَزَٰٓؤُا ٱلَّذِينَ يُحَارِبُونَ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ وَيَسْعَوْنَ فِى ٱلْأَرْضِ فَسَادًا أَن يُقَتَّلُوٓا أَوْ يُصَلَّبُوٓا أَوْ تُقَطَّعَ أَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُم مِّنْ خِلَٰفٍ أَوْ يُنفَوْا مِنَ ٱلْأَرْضِ ۚ ذَٰلِكَ لَهُمْ خِزْىٌ فِى ٱلدُّنْيَا ۖ وَلَهُمْ فِى ٱلْءَاخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٣٤﴾

35. Fora d'aquells que se'n penedeixin abans de caure a les vostres mans. Heu de saber, doncs, que Al·là és el Màxim indulgent, Misericordiós.

إِلَّا ٱلَّذِينَ تَابُوا مِن قَبْلِ أَن تَقْدِرُوا عَلَيْهِمْ ۖ فَٱعْلَمُوٓا أَنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٣٥﴾

R.6.

36. Oh vosaltres, els que creieu! Temeu Al·là i cerqueu la manera d'apropar-vos-Hi i lluiteu per la Seva causa perquè pugueu prosperar.

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا ٱتَّقُوا ٱللَّهَ وَٱبْتَغُوٓا إِلَيْهِ ٱلْوَسِيلَةَ وَجَٰهِدُوا فِى سَبِيلِهِۦ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ٣٦

37. Certament, si els incrèduls tinguessin tot el que hi ha a la terra, i fins i tot el doble, per pagar amb això el seu rescat del càstig del Dia de la Resurrecció, no se'ls acceptaria; I rebran un dolorós càstig.

إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ أَنَّ لَهُم مَّا فِى ٱلْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُۥ مَعَهُۥ لِيَفْتَدُوا بِهِۦ مِنْ عَذَابِ يَوْمِ ٱلْقِيَٰمَةِ مَا تُقُبِّلَ مِنْهُمْ ۖ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ٣٧

38. Voldran sortir del Foc, però no podran, i patiran un perdurable càstig.

يُرِيدُونَ أَن يَخْرُجُوا مِنَ ٱلنَّارِ وَمَا هُم بِخَٰرِجِينَ مِنْهَا ۖ وَلَهُمْ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ٣٨

39. I *quant a* aquell i aquella que són lladres, talleu-los les mans en senyal de pagament del seu delicte, com a càstig exemplar d'Al·là. I Al·là és Poderós, Savi.

وَٱلسَّارِقُ وَٱلسَّارِقَةُ فَٱقْطَعُوٓا أَيْدِيَهُمَا جَزَآءًۢ بِمَا كَسَبَا نَكَٰلًا مِّنَ ٱللَّهِ ۗ وَٱللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ٣٩

40. Però qui se'n penedeix després de la seva transgressió i s'esmena, de ben segur que Al·là es dirigirà cap a ell amb misericòrdia; certament, Al·là és el Màxim indulgent, Misericordiós.

فَمَن تَابَ مِنۢ بَعْدِ ظُلْمِهِۦ وَأَصْلَحَ فَإِنَّ ٱللَّهَ يَتُوبُ عَلَيْهِ ۗ إِنَّ ٱللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ٤٠

41. És que ignoreu que Al·là és Aquell a Qui pertany el regne dels cels i la terra? Ell castiga qui vol i perdona qui Li plau, perquè Al·là té poder de fer totes les coses.

أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ ٱللَّهَ لَهُۥ مُلْكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۗ يُعَذِّبُ مَن يَشَآءُ وَيَغْفِرُ لِمَن يَشَآءُ ۗ وَٱللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ٤١

42. Oh Missatger! Que no t'afligeixin aquells que cauen ben ràpid en la incredulitat: les seves boques diuen: "Creiem", però els seus cors no creuen pas. I entre els jueus n'hi ha *també* aquells que estan impacients per escoltar mentides -i t'escoltem a

يَٰٓأَيُّهَا ٱلرَّسُولُ لَا يَحْزُنكَ ٱلَّذِينَ يُسَٰرِعُونَ فِى ٱلْكُفْرِ مِنَ ٱلَّذِينَ قَالُوٓا ءَامَنَّا بِأَفْوَٰهِهِمْ وَلَمْ تُؤْمِن قُلُوبُهُمْ ۛ وَمِنَ ٱلَّذِينَ هَادُوا ۛ سَمَّٰعُونَ لِلْكَذِبِ سَمَّٰعُونَ لِقَوْمٍ

آخَرِينَ ۙ لَمْ يَأْتُوكَ ۖ يُحَرِّفُونَ
الْكَلِمَ مِنْ بَعْدِ مَوَاضِعِهِ ۖ يَقُولُونَ
إِنْ أُوتِيتُمْ هَٰذَا فَخُذُوهُ وَإِنْ لَمْ
تُؤْتَوْهُ فَاحْذَرُوا ۚ وَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ
فِتْنَتَهُ فَلَنْ تَمْلِكَ لَهُ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا ۚ
أُولَٰئِكَ الَّذِينَ لَمْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يُطَهِّرَ
قُلُوبَهُمْ ۚ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ ۖ وَ
لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٤٢﴾

tu simplement per fer-ho saber a aquells que no han acudit a tu. Tergiversen les paraules després d'haver-les posat al lloc *adequat* i diuen: "Si us donen això, accepteu-ho, però si no, compte!". Quant a qui Al·là vol provar, tu no podràs fer res per ell en contra d'Al·là. Són aquells els cors dels quals Al·là no vol purificar; tindran la vergonya en aquest món, i en el Més Enllà, un terrible càstig.

سَمَّاعُونَ لِلْكَذِبِ أَكَّالُونَ لِلسُّحْتِ ۚ
فَإِنْ جَاءُوكَ فَاحْكُمْ بَيْنَهُمْ أَوْ
أَعْرِضْ عَنْهُمْ ۖ وَإِنْ تُعْرِضْ عَنْهُمْ
فَلَنْ يَضُرُّوكَ شَيْئًا ۖ وَإِنْ حَكَمْتَ
فَاحْكُمْ بَيْنَهُمْ بِالْقِسْطِ ۚ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ
الْمُقْسِطِينَ ﴿٤٣﴾

43. Són els que solen escoltar les mentides i gaudeixen de les coses il·lícites. Si van cap a tu *perquè sentenciïs,* jutja entre ells o allunya-te'n. Si te n'apartes, no et poden perjudicar en res. Però si els jutges, fes-ho amb justícia. En veritat, Al·là estima els justos.

وَكَيْفَ يُحَكِّمُونَكَ وَعِنْدَهُمُ التَّوْرَاةُ
فِيهَا حُكْمُ اللَّهِ ثُمَّ يَتَوَلَّوْنَ مِنْ بَعْدِ
ذَٰلِكَ ۚ وَمَا أُولَٰئِكَ بِالْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٤﴾

44. Però Com és que et prenen per jutge si amb ells tenen la Torà, on és el decret de Déu? Tanmateix, malgrat això, giren l'esquena i certament no creuran.

R.7.

إِنَّا أَنْزَلْنَا التَّوْرَاةَ فِيهَا هُدًى وَ
نُورٌ ۚ يَحْكُمُ بِهَا النَّبِيُّونَ الَّذِينَ
أَسْلَمُوا لِلَّذِينَ هَادُوا وَالرَّبَّانِيُّونَ وَ
الْأَحْبَارُ بِمَا اسْتُحْفِظُوا مِنْ كِتَابِ اللَّهِ
وَكَانُوا عَلَيْهِ شُهَدَاءَ ۚ فَلَا تَخْشَوُا
النَّاسَ وَاخْشَوْنِ وَلَا تَشْتَرُوا بِآيَاتِي
ثَمَنًا قَلِيلًا ۚ وَمَنْ لَمْ يَحْكُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ
فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ ﴿٤٥﴾

45. En veritat, vam revelar la Torà, que contenia la guia i la llum. Els Profetes que *Ens* obeïen van jutjar amb ella els jueus, així com els homes pietosos i els doctes *en la Llei*, perquè se'ls havia encarregat preservar el Llibre d'Al·là i *perquè* eren els seus guardians. No temeu, doncs, els homes, sinó a Mi; i no malveneu els meus Senyals a un baix preu. I aquells que no jutgin d'acord amb el que Al·là ha revelat estaran entre els incrèduls.

وَكَتَبْنَا عَلَيْهِمْ فِيهَا أَنَّ النَّفْسَ
بِالنَّفْسِ وَالْعَيْنَ بِالْعَيْنِ وَالْأَنْفَ

46. I en ella els prescrivim: una vida per una vida, un ull per un ull, un nas

per un nas, una orella per una orella i *una dent* per una dent, i per a *altres* ferides una retribució justa, però qui renunciï al dret a això, li servirà com a expiació dels seus *pecats;* però aquells que no jutgin d'acord amb el que Al·là ha revelat estaran entre els transgressors.

بِالْأَنْفِ وَالْأُذُنَ بِالْأُذُنِ وَالسِّنَّ
بِالسِّنِّ وَالْجُرُوحَ قِصَاصٌ ۚ فَمَنْ
تَصَدَّقَ بِهِ فَهُوَ كَفَّارَةٌ لَهُ ۚ وَمَنْ لَمْ
يَحْكُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ
الظَّالِمُونَ ﴿٤٦﴾

47. I vam fer que Jesús, fill de Maria, seguís els seus passos, i complís el que abans que ell havia estat *revelat* en la Torà; i li vam donar l'Evangeli que contenia la guia i la llum i així es va complir el que, abans d'ell, havia estat *revelat* en la Torà, i com a guia i exhortació per als que temen Déu.

وَقَفَّيْنَا عَلَىٰ آثَارِهِمْ بِعِيسَى ابْنِ
مَرْيَمَ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ
مِنَ التَّوْرَاةِ ۖ وَآتَيْنَاهُ الْإِنْجِيلَ فِيهِ
هُدًى وَنُورٌ وَمُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ
يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرَاةِ وَهُدًى وَ
مَوْعِظَةً لِلْمُتَّقِينَ ﴿٤٧﴾

48. I deixeu que el Poble de l'Evangeli jutgi segons el que Al·là hi ha revelat, i aquells que no jutgin d'acord amb el que Al·là ha revelat, aquests es trobaran entre els rebels.

وَلْيَحْكُمْ أَهْلُ الْإِنْجِيلِ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ
فِيهِ ۚ وَمَنْ لَمْ يَحْكُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ
فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٤٨﴾

49. I t'hem revelat el Llibre que conté la veritat *i* compleix el que fou *revelat* abans d'ell en el Llibre, i com a guardià seu. Jutja, doncs, entre ells d'acord amb el que Al·là ha revelat i no segueixis pas les seves males inclinacions i et *desencaminis* de la veritat que t'ha estat lliurada. A cadascun de vosaltres us prescrivim una Llei espiritual clara i un camí evident *en qüestions seculars.* I si Al·là hagués *aplicat* la seva voluntat, us hauria aplegat a *tots* en una sola nació, però *Ell vol* provar-vos d'acord amb el que se us ha lliurat. Competiu, doncs, a fer bones obres. Tots tornareu a Al·là i Ell us farà saber en què discrepàveu.

وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ
مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ
الْكِتَابِ وَمُهَيْمِنًا عَلَيْهِ ۖ فَاحْكُمْ
بَيْنَهُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ ۖ وَلَا تَتَّبِعْ
أَهْوَاءَهُمْ عَمَّا جَاءَكَ مِنَ الْحَقِّ ۚ
لِكُلٍّ جَعَلْنَا مِنْكُمْ شِرْعَةً وَ
مِنْهَاجًا ۚ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ
أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَٰكِنْ لِيَبْلُوَكُمْ فِي
مَا آتَاكُمْ ۖ فَاسْتَبِقُوا الْخَيْرَاتِ ۚ إِلَى اللَّهِ
مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ
فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٤٩﴾

50. I *t'hem revelat el Llibre i t'hem manat* que jutgis entre ells d'acord amb el que Al·là t'ha revelat i no segueixis les seves males inclinacions, i perquè estiguis en guàrdia contra ells, no fos cas que t'afligeixin a causa d'una part del que Al·là ja t'ha revelat. Però si s'allunyen, llavors has de saber que Al·là vol castigar-los per alguns dels seus pecats. Perquè en realitat un gran nombre d'homes són desobedients.

وَأَنِ احْكُمْ بَيْنَهُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَ
لَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَاحْذَرْهُمْ
أَنْ يَفْتِنُوكَ عَنْ بَعْضِ مَا أَنْزَلَ
اللَّهُ إِلَيْكَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَاعْلَمْ أَنَّمَا
يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُصِيبَهُمْ بِبَعْضِ
ذُنُوبِهِمْ وَإِنَّ كَثِيرًا مِنَ النَّاسِ
لَفَاسِقُونَ ﴿٥٠﴾

51. És que busquen el judici dels *dies de* la Ignorància? Però, Qui és millor que Al·là com a jutge d'un poble que es manté ferm en la fe?

أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ وَمَنْ أَحْسَنُ
مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿٥١﴾

R.8.

52. Oh vosaltres, els que creieu! No preneu com a amics ni jueus ni cristians. Ells són amics entre ells. Però si algun de vosaltres els fa amics seus serà, certament, un d'ells. En veritat, Al·là no guia els injustos.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا
الْيَهُودَ وَالنَّصَارَى أَوْلِيَاءَ بَعْضُهُمْ
أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ مِنْكُمْ
فَإِنَّهُ مِنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ
الظَّالِمِينَ ﴿٥٢﴾

53. I veuràs els que tenen el cor malalt com s'afanyen cap a ells, tot dient-los: "Temem que ens passi una desgràcia". Potser Al·là porti la victòria o algun *altre* esdeveniment provinent d'Ell. Llavors es penediran del que van amagar en les seves ments.

فَتَرَى الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ
يُسَارِعُونَ فِيهِمْ يَقُولُونَ نَخْشَى أَنْ
تُصِيبَنَا دَائِرَةٌ فَعَسَى اللَّهُ أَنْ يَأْتِيَ
بِالْفَتْحِ أَوْ أَمْرٍ مِنْ عِنْدِهِ فَيُصْبِحُوا
عَلَى مَا أَسَرُّوا فِي أَنْفُسِهِمْ نَادِمِينَ ﴿٥٣﴾

54. I els creients diran: "Són aquests els que van jurar per Al·là, amb el seu jurament més solemne, que de debò estaven amb vosaltres?". Els seus treballs són inútils i han esdevingut perdedors.

وَيَقُولُ الَّذِينَ آمَنُوا أَهَؤُلَاءِ
الَّذِينَ أَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ
إِنَّهُمْ لَمَعَكُمْ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ
فَأَصْبَحُوا خَاسِرِينَ ﴿٥٤﴾

55. Oh vosaltres, els que creieu! Aquells de vosaltres que reneguin la seva religió, *han de saber que, al seu lloc,* Al·là durà aviat un poble que Ell estimarà i que l'estimarà a Ell, i *que serà* amable i humil amb els creients, però sever i ferm amb els incrèduls. Se sacrificaran en la causa d'Al·là i no temeran el retret d'aquell que es dedica a trobar faltes. Aquesta és la gràcia d'Al·là. Ell l'atorga a qui li plau; i Al·là és Magnànim, Omniscient.

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مَنْ يَّرْتَدَّ
مِنْكُمْ عَنْ دِيْنِهٖ فَسَوْفَ يَاْتِي اللّٰهُ
بِقَوْمٍ يُّحِبُّهُمْ وَيُحِبُّوْنَهٗۤ ۙ اَذِلَّةٍ
عَلَى الْمُؤْمِنِيْنَ اَعِزَّةٍ عَلَى الْكٰفِرِيْنَ ۫
يُجَاهِدُوْنَ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَلَا يَخَافُوْنَ
لَوْمَةَ لَآئِمٍ ؕ ذٰلِكَ فَضْلُ اللّٰهِ يُؤْتِيْهِ
مَنْ يَّشَآءُ ؕ وَاللّٰهُ وَاسِعٌ عَلِيْمٌ ﴿٥٥﴾

56. Els vostres amics són només Al·là i el Seu Missatger i els creients que compleixen la Pregària, paguen el *Zakat* i s'inclinen davant Al·là amb tota sinceritat.

اِنَّمَا وَلِيُّكُمُ اللّٰهُ وَرَسُوْلُهٗ وَالَّذِيْنَ
اٰمَنُوا الَّذِيْنَ يُقِيْمُوْنَ الصَّلٰوةَ وَ
يُؤْتُوْنَ الزَّكٰوةَ وَهُمْ رَاكِعُوْنَ ﴿٥٦﴾

57. I aquells que prenen Al·là, el Seu Missatger i els creients com a amics *poden estar ben segurs que* és el partit d'Al·là el que ha de triomfar.

وَمَنْ يَّتَوَلَّ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا
فَاِنَّ حِزْبَ اللّٰهِ هُمُ الْغٰلِبُوْنَ ﴿٥٧﴾

R.9.

58. Oh vosaltres, els que creieu! No preneu com a amics aquells que fan de la vostra religió un motiu de mofa i burla d'entre els que van rebre el Llibre abans que vosaltres, ni els incrèduls. Temeu Al·là si sou creients.

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَتَّخِذُوا الَّذِيْنَ
اتَّخَذُوْا دِيْنَكُمْ هُزُوًا وَّلَعِبًا مِّنَ الَّذِيْنَ
اُوْتُوا الْكِتٰبَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَالْكُفَّارَ
اَوْلِيَآءَ ۚ وَاتَّقُوا اللّٰهَ اِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِيْنَ ﴿٥٨﴾

59. Ni *aquell qui*, quan crideu *la gent* a la Pregària, la consideren objecte de mofa i burla. Això és perquè són gent que no entenen.

وَاِذَا نَادَيْتُمْ اِلَى الصَّلٰوةِ اتَّخَذُوْهَا
هُزُوًا وَّلَعِبًا ؕ ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ قَوْمٌ لَّا
يَعْقِلُوْنَ ﴿٥٩﴾

60. Digueu-los: "Oh Poble del Llibre! Ens censureu perquè creiem en Al·là, en el que ens ha estat revelat i en el que fou revelat abans? O és potser

قُلْ يٰۤاَهْلَ الْكِتٰبِ هَلْ تَنْقِمُوْنَ مِنَّاۤ
اِلَّاۤ اَنْ اٰمَنَّا بِاللّٰهِ وَمَاۤ اُنْزِلَ اِلَيْنَا وَ
مَاۤ اُنْزِلَ مِنْ قَبْلُ ۙ وَاَنَّ اَكْثَرَكُمْ

perquè la majoria de vosaltres no obeïu *Déu*?".

فٰسِقُوْنَ ٦٠

61. Digueu-los: "Voleu que us parli d'aquells que tenen un recompensa amb Al·là pitjor que aquesta?". *Són* els que Al·là ha maleït i sobre els que ha recaigut la Seva còlera, els que Ell ha convertit en simis i porcs i els que veneren el Maligne. En efecte, estan en una situació pitjor i més lluny encara del camí recte.

قُلْ هَلْ اُنَبِّئُكُمْ بِشَرٍّ مِّنْ ذٰلِكَ
مَثُوْبَةً عِنْدَ اللّٰهِ ؕ مَنْ لَّعَنَهُ اللّٰهُ وَ
غَضِبَ عَلَيْهِ وَ جَعَلَ مِنْهُمُ الْقِرَدَةَ
وَ الْخَنَازِيْرَ وَ عَبَدَ الطَّاغُوْتَ ؕ
اُولٰٓئِكَ شَرٌّ مَّكَانًا وَّ اَضَلُّ عَنْ سَوَآءِ
السَّبِيْلِ ٦١

62. I quan recorren a tu, diuen: "Creiem", encara que van entrar amb incredulitat i van sortir amb ella; i Al·là és qui millor coneix el que amaguen.

وَاِذَا جَآءُوْكُمْ قَالُوْٓا اٰمَنَّا وَ قَدْ دَّخَلُوْا
بِالْكُفْرِ وَ هُمْ قَدْ خَرَجُوْا بِهٖ ؕ وَ اللّٰهُ
اَعْلَمُ بِمَا كَانُوْا يَكْتُمُوْنَ ٦٢

63. I veuràs molts d'ells que s'afanyen cap al pecat, la transgressió i a menjar coses prohibides. Dolent és ben bé el que practiquen.

وَ تَرٰى كَثِيْرًا مِّنْهُمْ يُسَارِعُوْنَ فِي
الْاِثْمِ وَ الْعُدْوَانِ وَ اَكْلِهِمُ السُّحْتَ ؕ
لَبِئْسَ مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ٦٣

64. Per què els sacerdots i els doctes en la Llei no els prohibeixen dir falsedats i menjar aliments prohibits? Dolent és ben bé el que fan.

لَوْ لَا يَنْهٰىهُمُ الرَّبّٰنِيُّوْنَ وَ الْاَحْبَارُ
عَنْ قَوْلِهِمُ الْاِثْمَ وَ اَكْلِهِمُ السُّحْتَ ؕ
لَبِئْسَ مَا كَانُوْا يَصْنَعُوْنَ ٦٤

65. I els jueus diuen: "Al·là té la mà lligada". Però són *ells* qui tenen les mans ben lligades i seran maleïts pel que diuen. No, les Seves dues mans seran esteses i Ell dispensa com vol. I el que t'ha estat revelat pel teu Senyor augmentarà de ben segur la rebel·lia i la incredulitat de molts d'ells. I els hem infós l'enemistat i l'odi fins al Dia de la Resurrecció. Sempre que han d'encendre un foc de guerra, Al·là l'apaga. I lluiten per crear el desordre

وَ قَالَتِ الْيَهُوْدُ يَدُ اللّٰهِ مَغْلُوْلَةٌ ؕ
غُلَّتْ اَيْدِيْهِمْ وَ لُعِنُوْا بِمَا قَالُوْا ۘ بَلْ
يَدٰهُ مَبْسُوْطَتٰنِ ۙ يُنْفِقُ كَيْفَ يَشَآءُ ؕ
وَ لَيَزِيْدَنَّ كَثِيْرًا مِّنْهُمْ مَّآ اُنْزِلَ
اِلَيْكَ مِنْ رَّبِّكَ طُغْيَانًا وَّ كُفْرًا ؕ وَ
اَلْقَيْنَا بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةَ وَ الْبَغْضَآءَ
اِلٰى يَوْمِ الْقِيٰمَةِ ؕ كُلَّمَآ اَوْقَدُوْا نَارًا
لِّلْحَرْبِ اَطْفَاَهَا اللّٰهُ ۙ وَ يَسْعَوْنَ فِي

a la terra, però Al·là no estima els que creen desordre.

الْأَرْضِ فَسَادًا ۚ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ
الْمُفْسِدِينَ ﴿٦٥﴾

66. Però si el Poble del Llibre hagués cregut i hagués estat pietós, de ben segur que els hauríem deslliurat dels seus mals i els hauríem introduït en Jardins de Felicitat.

وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْكِتَابِ آمَنُوا وَاتَّقَوْا
لَكَفَّرْنَا عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَلَأَدْخَلْنَاهُمْ
جَنَّاتِ النَّعِيمِ ﴿٦٦﴾

67. I si haguessin complert la Torà i l'Evangeli i el que *ara* els ha estat revelat pel seu Senyor, en veritat, haurien menjat de les *coses bones* que es troben per sobre d'ells o al dessota del seus peus. Entre ells n'hi ha un grup que són moderats, però la majoria d'ells, el que fan és ben bé dolent!

وَلَوْ أَنَّهُمْ أَقَامُوا التَّوْرَاةَ وَالْإِنجِيلَ
وَمَا أُنزِلَ إِلَيْهِم مِّن رَّبِّهِمْ لَأَكَلُوا مِن
فَوْقِهِمْ وَمِن تَحْتِ أَرْجُلِهِم ۚ مِّنْهُمْ
أُمَّةٌ مُّقْتَصِدَةٌ ۖ وَكَثِيرٌ مِّنْهُمْ سَاءَ
مَا يَعْمَلُونَ ﴿٦٧﴾

R.10

68. Oh Missatger! Transmet al *poble* el que t'ha estat revelat pel teu Senyor, perquè si no ho fessis no proclamaries *pas* el Seu Missatger. I Al·là et protegirà dels homes. En veritat, Al·là no guia els incrèduls.

يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ
مِن رَّبِّكَ ۖ وَإِن لَّمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَّغْتَ
رِسَالَتَهُ ۚ وَاللَّهُ يَعْصِمُكَ مِنَ النَّاسِ ۗ
إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٦٨﴾

69. Digueu-los: "Oh Poble del Llibre! En res *us baseu* mentre no compliu la Torà, l'Evangeli i els que *ara* us ha estat revelat pel vostre Senyor". I certament el que t'ha estat revelat pel teu Senyor augmentarà la rebel·lia i la incredulitat de molts d'ells; no sentis pena, doncs, pels incrèduls.

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَسْتُمْ عَلَىٰ شَيْءٍ حَتَّىٰ
تُقِيمُوا التَّوْرَاةَ وَالْإِنجِيلَ وَمَا أُنزِلَ
إِلَيْكُم مِّن رَّبِّكُمْ ۗ وَلَيَزِيدَنَّ كَثِيرًا
مِّنْهُم مَّا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِن رَّبِّكَ
طُغْيَانًا وَكُفْرًا ۖ فَلَا تَأْسَ عَلَى
الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٦٩﴾

70. En veritat, els que han cregut i els jueus, els sabeus i els cristians -tots els que creuen en Al·là i en l'Últim Dia i fan bones obres-, no els *esfereirà* la por, ni seran afligits.

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا
وَالصَّابِئُونَ وَالنَّصَارَىٰ مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ
وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَا خَوْفٌ
عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٧٠﴾

71. Certament vam acceptar un pacte amb els fills d'Israel i els vam enviar Missatgers. Però sempre que els arribava un Missatger amb allò que no desitjaven els seus cors, a alguns els van tractar de mentiders i a d'altres els van intentar matar.

لَقَدْ اَخَذْنَا مِيْثَاقَ بَنِيْٓ اِسْرَآءِيْلَ وَ
اَرْسَلْنَآ اِلَيْهِمْ رُسُلًا ؕ كُلَّمَا جَآءَهُمْ
رَسُوْلٌۢ بِمَا لَا تَهْوٰٓى اَنْفُسُهُمْ ۙ فَرِيْقًا
كَذَّبُوْا وَفَرِيْقًا يَّقْتُلُوْنَ ﴿٧١﴾

72. I van pensar-se que no rebrien cap càstig per això, i per això van tornar-se cecs i sords. Però Al·là s'adreçà a ells amb misericòrdia i, malgrat això, molts d'ells de pròpia voluntat van seguir cecs i sords; i Al·là vigila el que fan.

وَحَسِبُوْٓا اَلَّا تَكُوْنَ فِتْنَةٌ فَعَمُوْا وَ
صَمُّوْا ثُمَّ تَابَ اللّٰهُ عَلَيْهِمْ ثُمَّ عَمُوْا
وَصَمُّوْا كَثِيْرٌ مِّنْهُمْ ؕ وَاللّٰهُ بَصِيْرٌۢ
بِمَا يَعْمَلُوْنَ ﴿٧٢﴾

73. Són veritablement incrèduls aquells que diuen: "En veritat, Al·là només és el Messies, fill de Maria", tot i que el *mateix* Messies va dir: "Oh fills d'Israel, adoreu Al·là, que és el meu i el vostre Senyor. De ben segur que aquell qui associï altres déus a Al·là, Ell li prohibirà l'entrada al Cel i tindrà com a recer el Foc. Perquè els malvats no tindran defensors.

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِيْنَ قَالُوْٓا اِنَّ اللّٰهَ هُوَ
الْمَسِيْحُ ابْنُ مَرْيَمَ ؕ وَقَالَ الْمَسِيْحُ
يٰبَنِيْٓ اِسْرَآءِيْلَ اعْبُدُوا اللّٰهَ رَبِّيْ
وَرَبَّكُمْ ؕ اِنَّهٗ مَنْ يُّشْرِكْ بِاللّٰهِ فَقَدْ
حَرَّمَ اللّٰهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَ مَاْوٰىهُ
النَّارُ ؕ وَمَا لِلظّٰلِمِيْنَ مِنْ اَنْصَارٍ ﴿٧٣﴾

74. Veritablement no són justos aquells que diuen: "Al·là forma part de la trinitat, però no hi cap altre Déu, sinó el Déu Únic". I no desisteixen del que diuen, recaurà un greu càstig damunt d'aquells d'entre ells que no creguin.

لَقَدْ كَفَرَ الَّذِيْنَ قَالُوْٓا اِنَّ اللّٰهَ ثَالِثُ
ثَلٰثَةٍ ۘ وَمَا مِنْ اِلٰهٍ اِلَّآ اِلٰهٌ وَّاحِدٌ ؕ وَ
اِنْ لَّمْ يَنْتَهُوْا عَمَّا يَقُوْلُوْنَ لَيَمَسَّنَّ
الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ ﴿٧٤﴾

75. No es dirigiran a Al·là i Li demanaran el Seu perdó, ja que Al·là és el Màxim Indulgent, Misericordiós?

اَفَلَا يَتُوْبُوْنَ اِلَى اللّٰهِ وَيَسْتَغْفِرُوْنَهٗ ؕ
وَاللّٰهُ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿٧٥﴾

76. El Messies, fill de Maria, només va ser un Missatger; en veritat, *altres*

مَا الْمَسِيْحُ ابْنُ مَرْيَمَ اِلَّا رَسُوْلٌ ۚ قَدْ
خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ ؕ وَ اُمُّهٗ

صِدِّيقَةٌ ۖ كَانَا يَأْكُلَانِ الطَّعَامَ ۗ انْظُرْ
كَيْفَ نُبَيِّنُ لَهُمُ الْآيَاتِ ثُمَّ انْظُرْ أَنَّىٰ
يُؤْفَكُونَ ﴿٧٦﴾

Missatgers *com ell* el van precedir. I la seva mare va ser una dona pietosa. Tots dos prenien aliments. Observa com expliquem els Senyals per al seu bé i observa com es desencaminen.

قُلْ أَتَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَمْلِكُ
لَكُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا ۚ وَاللَّهُ هُوَ السَّمِيعُ
الْعَلِيمُ ﴿٧٧﴾

77. Digueu-los: "Adorareu en comptes d'Al·là allò que no té poder per fer-vos ni mal ni bé?" I Al·là és Qui tot ho sent, l'Omniscient.

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ
غَيْرَ الْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعُوا أَهْوَاءَ قَوْمٍ
قَدْ ضَلُّوا مِنْ قَبْلُ وَأَضَلُّوا كَثِيرًا وَ
ضَلُّوا عَنْ سَوَاءِ السَّبِيلِ ﴿٧٨﴾

78. Digueu-los: "Oh Poble del Llibre! No depasseu els límits *pel que fa a* la vostra religió, ni seguiu les perverses inclinacions d'un poble que es van desencaminar abans, va fer que d'altres es desencaminessin i *ell mateix* s'apartà del camí recte".

R.11.

لُعِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ
عَلَىٰ لِسَانِ دَاوُودَ وَعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ ۚ
ذَٰلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿٧٩﴾

79. Els incrèduls d'entre els fills d'Israel van ser maleïts per boca de David i de Jesús, fill de Maria. Això va ser perquè van desobeir i van ser transgressors.

كَانُوا لَا يَتَنَاهَوْنَ عَنْ مُنْكَرٍ فَعَلُوهُ ۚ
لَبِئْسَ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿٨٠﴾

80. No es van prohibir mútuament les ofenses que practicaven. Dolent és ben bé el que feien.

تَرَىٰ كَثِيرًا مِنْهُمْ يَتَوَلَّوْنَ الَّذِينَ
كَفَرُوا ۚ لَبِئْسَ مَا قَدَّمَتْ لَهُمْ
أَنْفُسُهُمْ أَنْ سَخِطَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَفِي
الْعَذَابِ هُمْ خَالِدُونَ ﴿٨١﴾

81. Veuràs molts d'ells que trien com a amics els incrèduls. Certament és dolent per a ells el que ells mateixos es van enviar abans, amb *el resultat que* Al·là està descontent amb ells, i en *aquest* càstig s'hi quedaran a viure.

وَلَوْ كَانُوا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالنَّبِيِّ وَ
مَا أُنْزِلَ إِلَيْهِ مَا اتَّخَذُوهُمْ أَوْلِيَاءَ وَ
لَٰكِنَّ كَثِيرًا مِنْهُمْ فَاسِقُونَ ﴿٨٢﴾

82. I si haguessin cregut en Al·là, en aquest Profeta i *en* el que li fou revelat a ell, no els haurien triat com a amics, però molts d'ells són desobedients.

83. Certament, comprovareu que els jueus i els que associen altres déus *a Al·là* són els més vehements dels homes amb la seva enemistat amb els creients. I de ben segur que trobaràs que aquells que diuen: "Som cristians" són els que més s'apropen a ells en l'amor als creients. Això és perquè entre ells hi ha sacerdots i monjos, i perquè no són orgullosos.

لَتَجِدَنَّ أَشَدَّ النَّاسِ عَدَاوَةً لِّلَّذِينَ
آمَنُوا الْيَهُودَ وَالَّذِينَ أَشْرَكُوا ۚ وَ
لَتَجِدَنَّ أَقْرَبَهُمْ مَّوَدَّةً لِّلَّذِينَ
آمَنُوا الَّذِينَ قَالُوا إِنَّا نَصَارَىٰ ۚ ذَٰلِكَ
بِأَنَّ مِنْهُمْ قِسِّيسِينَ وَرُهْبَانًا وَّأَنَّهُمْ
لَا يَسْتَكْبِرُونَ ﴿٨٣﴾

PART 7

84. I quan senten el que ha estat revelat a aquest Missatger, veuràs com els brollen llàgrimes dels ulls, perquè han reconegut la veritat. I diuen: "Senyor, creiem. Apunta'ns entre els que donen testimoni".

وَإِذَا سَمِعُوا مَا أُنْزِلَ إِلَى
الرَّسُولِ تَرَىٰ أَعْيُنَهُمْ تَفِيضُ مِنَ
الدَّمْعِ مِمَّا عَرَفُوا مِنَ الْحَقِّ ۚ يَقُولُونَ
رَبَّنَا آمَنَّا فَاكْتُبْنَا مَعَ الشّٰهِدِينَ ﴿٨٤﴾

85. I per què no hauríem de creure en Al·là i en la veritat que hem rebut, si desitgem vehementment que el Senyor ens inclogui entre els justos?

وَمَا لَنَا لَا نُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَا جَاءَنَا
مِنَ الْحَقِّ ۙ وَنَطْمَعُ أَنْ يُّدْخِلَنَا رَبُّنَا
مَعَ الْقَوْمِ الصّٰلِحِينَ ﴿٨٥﴾

86. Així Al·là els recompensà pel que van dir amb Jardins per on corren rius. En ells, hi viuran eternament, i aquesta és la recompensa per als qui fan el bé.

فَأَثَابَهُمُ اللَّهُ بِمَا قَالُوا جَنّٰتٍ تَجْرِي
مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهٰرُ خٰلِدِينَ فِيهَا ۚ وَ
ذٰلِكَ جَزَاءُ الْمُحْسِنِينَ ﴿٨٦﴾

87. Però aquells que han deixat de creure i han rebutjat els nostres Senyals, aquests seran els habitants de l'Infern.

وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيٰتِنَا أُولٰٓئِكَ
أَصْحٰبُ الْجَحِيمِ ﴿٨٧﴾

R.12.

88. Oh vosaltres, els que creieu! No feu il·lícites les coses bones que Al·là us ha fet lícites i no cometeu pecats, perquè Al·là no estima els transgressors.

يٰٓأَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تُحَرِّمُوا طَيِّبٰتِ
مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا ۚ إِنَّ اللَّهَ
لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿٨٨﴾

89. I mengeu del que Al·là us ha donat del que és lícit i bo. I temeu Al·là en Qui creieu.

وَكُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ حَلَالًا طَيِّبًا ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي أَنْتُمْ بِهِ مُؤْمِنُونَ ﴿٨٩﴾

90. Al·là no us demanarà compte dels vostres juraments vans, però sí dels juraments importants que hagueu fet. La seva expiació consistirà a donar de menjar deu pobres *amb menjar de* qualitat mitjana amb la qual doneu de menjar les vostres famílies, o bé serà vestir-los o deslliurar un esclau. Però qui no trobi *els mitjans* haurà de dejunar durant tres dies. Aquesta és la expiació pels vostres juraments si heu jurat complir-*los*. Compliu els vostres juraments. Així us explica Al·là els Seus Senyals perquè sigueu agraïts.

لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللَّهُ بِاللَّغْوِ فِي أَيْمَانِكُمْ وَلَٰكِنْ يُؤَاخِذُكُمْ بِمَا عَقَّدْتُمُ الْأَيْمَانَ ۖ فَكَفَّارَتُهُ إِطْعَامُ عَشَرَةِ مَسَاكِينَ مِنْ أَوْسَطِ مَا تُطْعِمُونَ أَهْلِيكُمْ أَوْ كِسْوَتُهُمْ أَوْ تَحْرِيرُ رَقَبَةٍ ۖ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ ۚ ذَٰلِكَ كَفَّارَةُ أَيْمَانِكُمْ إِذَا حَلَفْتُمْ ۚ وَاحْفَظُوا أَيْمَانَكُمْ ۚ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٩٠﴾

91. Oh vosaltres, els que creieu! Les begudes embriagadores, els jocs d'atzar, els ídols i les fletxes de la sort no són altra cosa que obres abominables de Satanàs. Absteniu-vos, doncs, de *cadascuna* d'elles perquè pugueu prosperar.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ وَالْأَزْلَامُ رِجْسٌ مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٩١﴾

92. Satanàs només vol crear enemistat i odi entre vosaltres per mitjà de begudes embriagadores i els jocs d'atzar, i allunyar-vos del record d'Al·là i de la Pregària. Però és que us abstindreu?

إِنَّمَا يُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُوقِعَ بَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ فِي الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ وَيَصُدَّكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَعَنِ الصَّلَاةِ ۖ فَهَلْ أَنْتُمْ مُنْتَهُونَ ﴿٩٢﴾

93. I Obeïu Al·là i el Missatger i manteniu-vos a l'aguait. Però si us allunyeu, heu de saber que al Nostre Missatger només correspon la transmissió clara del Missatge.

وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَاحْذَرُوا ۚ فَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَاعْلَمُوا أَنَّمَا عَلَىٰ رَسُولِنَا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿٩٣﴾

94. Quant als que creuen i fan bones obres no cometran pecat pel que

لَيْسَ عَلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جُنَاحٌ فِيمَا طَعِمُوا إِذَا مَا

mengin, sempre que temin *Déu*, creguin i facin bones obres, *i* de nou temin *Déu* i creguin, i tornin a témer *Deu* i practiquin el bé. I Al·là estima els qui fan el bé.

اتَّقَوا وَّآمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ ثُمَّ
اتَّقَوا وَّآمَنُوا ثُمَّ اتَّقَوا وَّأَحْسَنُوا ۚ وَ
اللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿٩٤﴾ ع ١٢ ٢

R.13.

95. Oh vosaltres, els que creieu! Al·là certament us posarà a prova en una qüestió *insignificant*: el botí de caça que poden obtenir les vostres mans i les vostres llances per tal de descobrir aquells que El temen en secret. Per tant, aquell que cometi una transgressió després d'això, patirà un càstig penós.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَيَبْلُوَنَّكُمُ اللَّهُ
بِشَيْءٍ مِّنَ الصَّيْدِ تَنَالُهُ أَيْدِيكُمْ وَ
رِمَاحُكُمْ لِيَعْلَمَ اللَّهُ مَن يَخَافُهُ
بِالْغَيْبِ ۚ فَمَنِ اعْتَدَىٰ بَعْدَ ذَٰلِكَ
فَلَهُ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٩٥﴾

96. Oh vosaltres, els que creieu! No mateu el botí de caça mentre peregrineu. Aquell de vosaltres que el mati intencionadament, la seva compensació serà un quadrúpede semblant al que ha donat mort, segons el que determinin dos homes justos entre vosaltres, que serà dut a la Ka'bah com a ofrena; o bé oferirà com a expiació donar de menjar a *un nombre de* pobres, o dejunar un nombre equivalent *de dies,* perquè tasti la sanció de la seva obra. *Quant al* passat, Al·là *el* perdonarà, però si algú torna a caure-hi, Al·là el castigarà per la *seva ofensa*. I Al·là és Poderós, Senyor de la Retribució.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقْتُلُوا الصَّيْدَ
وَأَنتُمْ حُرُمٌ ۚ وَمَن قَتَلَهُ مِنكُم مُّتَعَمِّدًا
فَجَزَاءٌ مِّثْلُ مَا قَتَلَ مِنَ النَّعَمِ يَحْكُمُ
بِهِ ذَوَا عَدْلٍ مِّنكُمْ هَدْيًا بَالِغَ
الْكَعْبَةِ أَوْ كَفَّارَةٌ طَعَامُ مَسَاكِينَ أَوْ
عَدْلُ ذَٰلِكَ صِيَامًا لِّيَذُوقَ وَبَالَ أَمْرِهِ ۗ
عَفَا اللَّهُ عَمَّا سَلَفَ ۚ وَمَنْ عَادَ فَيَنتَقِمُ
اللَّهُ مِنْهُ ۚ وَاللَّهُ عَزِيزٌ ذُو انتِقَامٍ ﴿٩٦﴾

97. Us és permesa la pesca i també que la mengeu com a provisió per a vosaltres i els viatgers; però se us prohibeix la cacera a la terra mentre esteu en estat de peregrinació. I temeu Al·là amb qui sereu reunits.

أُحِلَّ لَكُمْ صَيْدُ الْبَحْرِ وَطَعَامُهُ مَتَاعًا
لَّكُمْ وَلِلسَّيَّارَةِ ۖ وَحُرِّمَ عَلَيْكُمْ صَيْدُ
الْبَرِّ مَا دُمْتُمْ حُرُمًا ۗ وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي
إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٩٧﴾

98. Al·là ha fet la Ka'bah, la Casa inviolable, com a mitjà de suport i elevació de la humanitat, així com també el Mes sagrat, les ofrenes i eles *animals amb* collars. I és així perquè sapigueu que Al·là coneix tot el que hi ha als cels i a la terra, atès que Al·là coneix perfectament bé totes les coses.

جَعَلَ اللّٰهُ الْكَعْبَةَ الْبَيْتَ الْحَرَامَ قِيٰمًا لِّلنَّاسِ وَالشَّهْرَ الْحَرَامَ وَالْهَدْيَ وَالْقَلَآئِدَ ۚ ذٰلِكَ لِتَعْلَمُوْٓا اَنَّ اللّٰهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ وَاَنَّ اللّٰهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمٌ ﴿٩٨﴾

99. Heu de saber que Al·là és sever en el càstig i que és *també* el Màxim Indulgent, Misericordiós.

اِعْلَمُوْٓا اَنَّ اللّٰهَ شَدِيْدُ الْعِقَابِ وَاَنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿٩٩﴾

100. Al Missatger pertoca només la transmissió del Missatge. I Al·là coneix el que reveleu i el que amagueu.

مَا عَلَى الرَّسُوْلِ اِلَّا الْبَلٰغُ ۗ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ مَا تُبْدُوْنَ وَمَا تَكْتُمُوْنَ ﴿١٠٠﴾

101. Digueu-los: "el dolent i el bo no són equiparables", encara que l'abundància del dolent et sorprengui. Temeu, doncs, Al·là, homes de seny, perquè pugueu prosperar.

قُلْ لَّا يَسْتَوِي الْخَبِيْثُ وَالطَّيِّبُ وَلَوْ اَعْجَبَكَ كَثْرَةُ الْخَبِيْثِ ۚ فَاتَّقُوا اللّٰهَ يٰٓاُولِي الْاَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُوْنَ ﴿١٠١﴾

R.14.

102. Oh vosaltres, els que creieu! No demaneu per les coses que, si us fossin revelades, us resultarien desagradables; encara que si pregunteu per elles quan l'Alcorà és revelat, us seran revelades. Al·là les ha deixat fora per bondat. I Al·là és el Màxim Indulgent, Tolerant.[3]

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَسْـَٔلُوْا عَنْ اَشْيَآءَ اِنْ تُبْدَ لَكُمْ تَسُؤْكُمْ ۚ وَاِنْ تَسْـَٔلُوْا عَنْهَا حِيْنَ يُنَزَّلُ الْقُرْاٰنُ تُبْدَ لَكُمْ ۗ عَفَا اللّٰهُ عَنْهَا ۗ وَاللّٰهُ غَفُوْرٌ حَلِيْمٌ ﴿١٠٢﴾

103. El poble que us va precedir va demanar per aquestes *coses però* després no hi van creure.

قَدْ سَاَلَهَا قَوْمٌ مِّنْ قَبْلِكُمْ ثُمَّ اَصْبَحُوْا بِهَا كٰفِرِيْنَ ﴿١٠٣﴾

[3] Cap actuació prescrita per Déu per als creients pretén causar-los dificultats. Tanmateix, per la seva pura misericòrdia, Déu no vol donar instruccions minucioses que poguessin ser difícils de complir per a alguns i causar-los una molèstia innecessària.

104. Al·là no ha manat res pel que fa a alguna "Bahira", "Sa'iba", "Wasila" o "Hami", però els incrèduls inventen una mentida contra Al·là, ja que la majoria no fan servir el seny.[4]

مَا جَعَلَ اللّٰهُ مِنْ بَحِيْرَةٍ وَّلَا سَآئِبَةٍ
وَّلَا وَصِيْلَةٍ وَّلَا حَامٍ وَّلٰكِنَّ الَّذِيْنَ
كَفَرُوْا يَفْتَرُوْنَ عَلَى اللّٰهِ الْكَذِبَ وَ
اَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُوْنَ ﴿۱۰۴﴾

105. I quan se'ls diu: "Veniu al que Al·là ha revelat, i al Missatger", diuen: "Tenim prou amb el que vam trobar d'això en els nostres pares". Com! tot i que els pares no tenien coneixement ni guia?

وَاِذَا قِيْلَ لَهُمْ تَعَالَوْا اِلٰى مَآ اَنْزَلَ اللّٰهُ
وَاِلَى الرَّسُوْلِ قَالُوْا حَسْبُنَا مَا وَجَدْنَا
عَلَيْهِ اٰبَآءَنَا ۚ اَوَلَوْ كَانَ اٰبَآؤُهُمْ لَا
يَعْلَمُوْنَ شَيْـًٔا وَّلَا يَهْتَدُوْنَ ﴿۱۰۵﴾

106. Oh vosaltres, els que creieu! Heu de respondre de vosaltres mateixos. Aquell que s'esgarria no pot perjudicar si esteu ben guiats. Tots tornareu cap a Al·là i llavors Ell us descobrirà el que estàveu avesats a fer.

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا عَلَيْكُمْ اَنْفُسَكُمْ ۚ
لَا يَضُرُّكُمْ مَّنْ ضَلَّ اِذَا اهْتَدَيْتُمْ ۚ اِلَى
اللّٰهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيْعًا فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا
كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ ﴿۱۰۶﴾

107. Oh vosaltres, els que creieu! Quan a algun de vosaltres sobrevingui la mort, en el moment d'atorgar un llegat, el testimoni *adequat* serà el de dos homes justos d'entre vosaltres; o de dos altres que

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا شَهَادَةُ بَيْنِكُمْ
اِذَا حَضَرَ اَحَدَكُمُ الْمَوْتُ حِيْنَ
الْوَصِيَّةِ اثْنٰنِ ذَوَا عَدْلٍ مِّنْكُمْ اَوْ
اٰخَرٰنِ مِنْ غَيْرِكُمْ اِنْ اَنْتُمْ

---

4 "Bahirah" és el nom donat pels àrabs pagans a una camella que va donar a llum a set cries i que fou deixada vagant lliurement després de tallar-li les orelles. Estava dedicada a un déu determinat i no es feia servir ni la seva llet ni la seva muntura. "Saibah" és una camella a la qual es deixà solta perquè pasturés i begués després de donar a llum a cinc cries. "Wasilah" és una camella (o cabra o ovella). Deixada lliure en el nom d'un déu després de donar a llum a set cries femelles consecutivament. Si després del setè part duia bessons, mascle i femella, també se'ls deixava en llibertat. "Hami" és un camell que havia estat pare de set cries. Se'l deixà lliure i no s'emprava per muntar o per a la càrrega. Tenia llibertat per pasturar i beure. Després d'haver-se establert que els detalls i assumptes menors s'han deixat a l'home perquè legisli com consideri oportú, el versicle crida l'atenció davant el fet que aquesta llibertat i discreció no és permissible en els temes més fonamentals, perquè en les coses substancials és essencial la unanimitat, i la divergència d'opinió pot resultat enormement perjudicial. El versicle dóna un exemple per mostrar com no pot confiar-se en l'intel·lecte humà a l'hora de crear lleis sobre els temes essencials. Els àrabs solien deixar solts els animals esmentats en el versicle en qüestió en honor als seus ídols. A banda de basar-se en la incredulitat i la superstició, la pràctica era estúpida. Els animals eren abandonats d'aquesta manera en llibertat i causaven estralls allà on dirigien. L'Alcorà es refereix a aquesta mala pràctica com a exemple de les lleis creades per l'home i adverteix als cristians que qüestionen la saviesa d'una Llei revelada, perquè aprenguin la lliçó de les pràctiques moralment degradants a les quals havien acudit els àrabs pagans perquè no tenien una Llei revelada que els guiés.

no siguin dels vostres, si esteu de viatge pel país i us arriba la desgràcia de la mort. A tots dos els retindreu després de la Pregària, perquè en *donin testimoni*; i si en dubteu, tot dos hauran de jurar per Al·là, *tot dient*: "No hem cobrat res a canvi d'això, tot i que ell sigui parent proper nostre, ni amaguem el testimoni *manat* per Al·là, perquè en aquest cas, en veritat, seríem entre els pecadors.

ضَرَبْتُمْ فِي الْأَرْضِ فَأَصَابَتْكُمْ
مُصِيبَةُ الْمَوْتِ ۚ تَحْبِسُونَهُمَا مِنْ بَعْدِ
الصَّلَاةِ فَيُقْسِمَانِ بِاللَّهِ إِنِ ارْتَبْتُمْ لَا
نَشْتَرِي بِهِ ثَمَنًا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ ۙ وَ
لَا نَكْتُمُ شَهَادَةَ اللَّهِ إِنَّا إِذًا لَمِنَ
الْآثِمِينَ ﴿١٠٧﴾

108. Si els dos primers testimonis són declarats culpables d'haver comès perjuri, llavors uns altres dos d'entre els que han estat privats del seu dret ocuparan el seu lloc i després d'haver jurat per Al·là testificarà en contra, tot dient: "El Nostre testimoni és més cert a ulls d'Al·là que el dels dos *primers*, i no hem estat injustos de *cap manera*. En cas de mentir, seríem entre els transgressors *davant* Al·là".[5]

فَإِنْ عُثِرَ عَلَىٰ أَنَّهُمَا اسْتَحَقَّا إِثْمًا
فَآخَرَانِ يَقُومَانِ مَقَامَهُمَا مِنَ الَّذِينَ
اسْتَحَقَّ عَلَيْهِمُ الْأَوْلَيَانِ فَيُقْسِمَانِ
بِاللَّهِ لَشَهَادَتُنَا أَحَقُّ مِنْ
شَهَادَتِهِمَا وَمَا اعْتَدَيْنَا إِنَّا إِذًا
لَمِنَ الظَّالِمِينَ ﴿١٠٨﴾

109. És més probable que se'ls pressioni més perquè diguin la veritat en el seu testimoni, per por que cridin altres testimonis després del seu. Temeu Al là i escolteu, ja que Al·là no guia els desobedients.

ذَٰلِكَ أَدْنَىٰ أَنْ يَأْتُوا بِالشَّهَادَةِ عَلَىٰ
وَجْهِهَا أَوْ يَخَافُوا أَنْ تُرَدَّ أَيْمَانٌ بَعْدَ
أَيْمَانِهِمْ ۗ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاسْمَعُوا ۗ وَاللَّهُ
لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿١٠٩﴾

R.15.

110. *Pensa en* el dia en què Al·là aplegarà els Missatgers i dirà: "Què us han contestat?", i ells diran: "a nosaltres ens manca el coneixement, només Tu coneixes millor les coses amagades".

يَوْمَ يَجْمَعُ اللَّهُ الرُّسُلَ فَيَقُولُ مَاذَا
أُجِبْتُمْ ۖ قَالُوا لَا عِلْمَ لَنَا ۖ إِنَّكَ أَنْتَ
عَلَّامُ الْغُيُوبِ ﴿١١٠﴾

---

[5] Aquest versicle descriu l'escenari en el que tots els testimonis estan presents. Es dóna preferència a l'hora de donar testimoni als dos més pròximament relacionats. Això es fa palès a través del versicle anterior núm. 107.

111. Quan Al·là dirà: "Oh Jesús, fill de Maria!, recorda el Meu Favor per a tu i la teva mare; quan et vaig enfortir amb l'Esperit de santedat *perquè* parlessis a la gent durant la infantesa i l'edat madura; i quan et vaig ensenyar el Llibre i la Saviesa, la Torà i l'Evangeli, i recorda't de quan tu modelaves amb fang un criatura amb forma d'ocell i seguies així el meu manament. Llavors li insuflaves un nou esperit i es convertia en un ésser que s'enlairava pel Meu manament[6]; i tu guaries el cec i el leprós pel Meu manament; i quan ressuscitaves els morts pel Meu manament, i quan vaig impedir que els fills d'Israel et *donessin mort* quan vas arribar a ells amb Senyals evidents; i els incrèduls d'entre ells van dir: "és ben clar que només és pur engany".

اِذْ قَالَ اللّٰهُ يٰعِيْسَى ابْنَ مَرْيَمَ اذْكُرْ
نِعْمَتِيْ عَلَيْكَ وَعَلٰى وَالِدَتِكَ ۘ اِذْ
اَيَّدْتُّكَ بِرُوْحِ الْقُدُسِ ۟ تُكَلِّمُ النَّاسَ
فِي الْمَهْدِ وَكَهْلًا ۚ وَاِذْ عَلَّمْتُكَ الْكِتٰبَ
وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرٰىةَ وَالْاِنْجِيْلَ ۚ وَاِذْ
تَخْلُقُ مِنَ الطِّيْنِ كَهَيْـَٔةِ الطَّيْرِ بِاِذْنِيْ
فَتَنْفُخُ فِيْهَا فَتَكُوْنُ طَيْرًا ۢ بِاِذْنِيْ
وَتُبْرِئُ الْاَكْمَهَ وَالْاَبْرَصَ بِاِذْنِيْ ۚ وَ
اِذْ تُخْرِجُ الْمَوْتٰى بِاِذْنِيْ ۚ وَاِذْ كَفَفْتُ
بَنِيْٓ اِسْرَآءِيْلَ عَنْكَ اِذْ جِئْتَهُمْ
بِالْبَيِّنٰتِ فَقَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْهُمْ
اِنْ هٰذَآ اِلَّا سِحْرٌ مُّبِيْنٌ ﴿١١١﴾

112. I de quan vaig inspirar els deixebles *de Jesús* perquè creguessin en Mi i en el Meu Missatger, i van dir: "Creiem; sigues tu testimoni que ens hem sotmès".

وَاِذْ اَوْحَيْتُ اِلَى الْحَوَارِيّٖنَ اَنْ اٰمِنُوْا بِيْ
وَبِرَسُوْلِيْ ۚ قَالُوْٓا اٰمَنَّا وَاشْهَدْ بِاَنَّنَا
مُسْلِمُوْنَ ﴿١١٢﴾

113. I de quan van dir els deixebles: "Oh Jesús, fill de Maria pot el teu Senyor enviar-nos des del cel una taula ben parada amb menjar? Ell va dir: "Temeu Al·là, si sou creients".

اِذْ قَالَ الْحَوَارِيُّوْنَ يٰعِيْسَى ابْنَ مَرْيَمَ
هَلْ يَسْتَطِيْعُ رَبُّكَ اَنْ يُّنَزِّلَ عَلَيْنَا
مَآئِدَةً مِّنَ السَّمَآءِ ۚ قَالَ اتَّقُوا اللّٰهَ
اِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِيْنَ ﴿١١٣﴾

[6] Aquesta expressió indica que Jesús deia paraules de saviesa i pietat des de la seva primera infantesa, i va continuar fent-ho fins als seus anys de vellesa. La paraula "kahlan" indica l'etapa en la que els cabells d'una persona comencen a fer-se canosos i des d'aquest moment fins a la seva edat avançada. Aquest versicle és una expressió metafòrica de la revolució espiritual duta a terme pels profetes de Déu. És un tribut especial a les qualitats de Jesús, el qual, d'entre tots els profetes de Déu, fou escollit per dur a terme aquestes transformacions miraculoses

114. Van dir: "Volem menjar-ne perquè els nostres cors s'asserenin, sapiguem que ens has dit la veritat i en siguem testimonis".

قَالُوا نُرِيدُ أَنْ نَأْكُلَ مِنْهَا وَ تَطْمَئِنَّ
قُلُوبُنَا وَ نَعْلَمَ أَنْ قَدْ صَدَقْتَنَا وَ
نَكُونَ عَلَيْهَا مِنَ الشّٰهِدِينَ ﴿١١٤﴾

115. Jesús, fill de Maria, va dir: "Oh Al·là, Senyor nostre, envia'ns des del cel una taula ben parada amb menjar que per a nosaltres sigui com una festa, des del primer fins al darrer de nosaltres, i un Senyal de Tu; i dóna'ns aliment, perquè Tu ets Qui Millor ens pot proveir".

قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ اللّٰهُمَّ رَبَّنَا أَنْزِلْ
عَلَيْنَا مَائِدَةً مِنَ السَّمَاءِ تَكُونُ لَنَا
عِيدًا لِأَوَّلِنَا وَ آخِرِنَا وَ آيَةً مِنْكَ وَ
ارْزُقْنَا وَ أَنْتَ خَيْرُ الرّٰزِقِينَ ﴿١١٥﴾

116. Al·là va dir: "En veritat us la enviaré, però si algun de vosaltres deixa de creure després d'això li imposaré un càstig com el que no donaré a cap altre poble".

قَالَ اللّٰهُ إِنِّي مُنَزِّلُهَا عَلَيْكُمْ فَمَنْ
يَكْفُرْ بَعْدُ مِنْكُمْ فَإِنِّي أُعَذِّبُهُ عَذَابًا
لَا أُعَذِّبُهُ أَحَدًا مِنَ الْعٰلَمِينَ ﴿١١٦﴾

R.16.

117. I quan Al·là digui: "Oh Jesús, fill de Maria, has dit als homes: Preneu-me a Mi i a la meva mare com a déus, a part d'Al·là?, ell respondrà: "Santificat siguis! Mai no podràs dir res al que no tingués dret. Si ho hagués dit, de ben segur que tu ho hauries sabut. Tu saps el que tinc en ment, però jo no sé el que tens tu. Només Tu coneixes les coses amagades".

وَ إِذْ قَالَ اللّٰهُ يٰعِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ ءَأَنْتَ
قُلْتَ لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي وَ أُمِّيَ إِلٰهَيْنِ
مِنْ دُونِ اللّٰهِ قَالَ سُبْحٰنَكَ مَا يَكُونُ
لِي أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحَقٍّ إِنْ
كُنْتُ قُلْتُهُ فَقَدْ عَلِمْتَهُ تَعْلَمُ مَا فِي
نَفْسِي وَ لَا أَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِكَ إِنَّكَ
أَنْتَ عَلّٰمُ الْغُيُوبِ ﴿١١٧﴾

118. "No els he dit altra cosa que el que tu em vas manar: adoreu Al·là, el meu Senyor i el vostre Senyor. I vaig ser testimoni davant ells mentre vaig estar entre ells, però des que em vas fer morir, Tu has estat el seu Guardià; i Tu ets Testimoni davant totes les coses";

مَا قُلْتُ لَهُمْ إِلَّا مَا أَمَرْتَنِي بِهِ أَنِ
اعْبُدُوا اللّٰهَ رَبِّي وَ رَبَّكُمْ وَ كُنْتُ
عَلَيْهِمْ شَهِيدًا مَا دُمْتُ فِيهِمْ فَلَمَّا
تَوَفَّيْتَنِي كُنْتَ أَنْتَ الرَّقِيبَ
عَلَيْهِمْ وَ أَنْتَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿١١٨﴾

119. "Si Tu els castigues, són els teus servents; i si tu els perdones, certament ets el Poderós, el Savi".

إِن تُعَذِّبْهُمْ فَإِنَّهُمْ عِبَادُكَ ۖ وَإِن
تَغْفِرْ لَهُمْ فَإِنَّكَ أَنتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١١٩﴾

120. Al·là dirà: "Aquest és el dia en què *només* els veritables es beneficiaran de la seva veracitat. Per a ells hi haurà Jardins pels que corren rius; en ells hi viuran per sempre. Al·là es complaurà amb ells i ells amb Ell; en veritat, aquest és el gran triomf".

قَالَ اللَّهُ هَٰذَا يَوْمُ يَنفَعُ الصَّادِقِينَ
صِدْقُهُمْ ۚ لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا
الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ۚ رَّضِيَ اللَّهُ
عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ ۚ ذَٰلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١٢٠﴾

121. A Al·là pertoca el regne dels cels i la terra i tot el que hi ha entre ells; i Ell té poder sobre totes les coses.

لِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا
فِيهِنَّ ۚ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٢١﴾

CAPÍTOL VI
AL AN'AM
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Aquesta Surah pertany al període mequí. Segons la majoria dels estudiosos, va ser revelada en la seva totalitat d'un sol cop; i segons informen alguns tradicionaris, mentre la revelaven feien guàrdia 70.000 àngels, la qual cosa és un exemple de l'especial protecció que es va concedir al tema. La Surah deu el seu títol probablement als versicles 137-139, on An'am ha estat condemnat com una de les causes de la idolatria.

Tema

En aquesta Surah hi ha un canvi de tractament del tema respecte al que es va adoptar en els anteriors. Inclou una refutació de les religions no israelites i comença amb la de la religió de Zoroastre, la qual es basa en la dualitat de la divinitat: en dos déus separats, del mal i del bé. L'Alcorà exposa aquesta doctrina declarant que els dos poders de fer el bé i el mal són, en realitat, dos esglaons de la mateixa cadena, i l'un sense l'altre queda incomplet. Per tant, no es pot dir que han estat creat per dos déus diferents. La llum i les tenebres són, en efecte, creació divina del mateix Déu, i en comptes d'apuntar la dualitat de l'essència divina, són en realitat un fort argument a favor de la Unicitat de Déu, i tenen una afinitat peculiar amb la creació de l'home i els seus poders i facultats naturals. La Surah continua exposant l'important tema que el mal neix de l'ús equivocat de les facultats donades per Déu, i del fet que sempre que l'home deixa d'emprar-les correctament, Déu suscita un Profeta per ensenyar l'ús adequat. A continuació, s'afirma que l'endarreriment en el càstig diví als incrèduls sovint endureix més els seus cors, encara que la triga es deu sempre a la misericòrdia de Déu. Persegueixen els seus Profetes i els seus seguidors, amb la falsa esperança que d'aquesta manera aconseguiran afeblir la fe dels creients, però aquesta segueix sent ferma i decidida fins i tot en les proves i tribulacions més severes, mentre que els incrèduls abandonen les seves pròpies creences idòlatres quan la desgràcia els afligeix. A més a més, s'aclareix més el tema que la irreligiositat neix de la manca de fe en la Vida després de la mort o en la incapacitat dels incrèduls per establir una autèntica relació amb Déu. Aquesta doble manca de fe els fa temeraris en el rebuig de la veritat. Es comprova que l'oposició als Profetes per part dels incrèduls és molt natural, ja que només busquen Déu els pobles que tenen una certa inclinació natural als assumptes espirituals, perquè qui és espiritualment sord no pot sentir la Veu de Déu. Veuen Senyal rere Senyal i, tanmateix, continuen repetint com a lloros que no se'ls ha mostrat cap Senyal. Els que es van oposar al Sant Profeta van veure molts senyals, però no se'n van aprofitar. Per tant, se'ls avisa que ara només veuran el Senyal del càstig. Però Déu no s'afanya a castigar. Només quan els incrèduls tanquen de manera voluntària i persistent la porta del penediment sobre ells mateixos i rebutgen tossuts el Missatge Diví, llavors són castigats. A continuació, s'afirma que només els que temen Déu en els seus cors accepten la veritat, i es diu al Sant Profeta que dirigeixi la seva crida només als que temen Déu. Per als altres, cal que primer es creï als seus cors la por a Déu i després, els

arguments i raons podran beneficiar-los. A més a més, s'afirma que per al progrés de l'Islam és fonamental que faci una especial atenció a la formació espiritual dels creients, perquè el Profeta és mortal i ha de morir un dia i només quedarà la comunitat de creients per predicar i difondre el Missatge Diví. Tot seguit, s'indica als incrèduls que són insensats perquè troben defectes al Sant Profeta, només perquè el càstig promès no els ha flagel·lat encara. Se'ls diu que el càstig dels que rebutgen de manera orgullosa i jactanciosa la veritat correspon totalment a Déu, que els castiga segons creu oportú. Pot passar que una persona que avui és enemiga de la veritat i sembla merèixer el càstig diví, aconsegueixi l'endemà una autèntica reforma de la seva vida i mereixi la misericòrdia divina. Per tant, la imposició del càstig o el seu ajornament és obra pròpia de Déu. La Surah segueix després exposant la falsedat de les doctrines politeistes per mitja d'una discussió que va sostenir el Patriarca Abraham amb el seu poble; i s'esmenten els favors i benediccions que Déu els atorgà a ell i als seus descendents, perquè van lluitar de valent per establir la veritat al món. La Surah continua afirmant que la missió dels Missatgers de Déu mai no fracassa. Com l'aigua de pluja, dóna fertilitat i frescor a un terra espiritualment sec i àrid. De la mateixa manera que no és possible atènyer el veritable coneixement de Déu, tret que es reveli Ell mateix als homes, cal que sorgeixin una vegada darrere l'altra Missatgers divins, ja que és a través d'ells com Déu es revela al món. A continuació, es presenta el contrast entre l'ensenyament islàmic que respon i satisfà les exigències de la raó, la justícia, les doctrines i pràctiques dels idòlatres que no es basen ni en la raó ni en l'argumentació. Cap al final de la Surah se'ns diu que l'Alcorà ha estat revelat per elevar i honrar fins i tot les nacions a les quals, fins a aquell moment, no havien rebut cap revelació perquè així no patissin d'un sentiment d'inferioritat davant el Poble del llibre. El missatge de l'Alcorà, per contra del que va passar amb les Escriptures anteriors revelades, és per a tota la humanitat, i intenta establir la pau real i permanent entre diferents grups de la humanitat, i també entre l'home i el seu Creador.

سُوْرَةُ الْاَنْعَامِ مَكِّيَّةٌ وَّ هِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ مِائَةٌ وَّ سِتٌّ وَّ سِتُّوْنَ اٰيَةً وَّ عِشْرُوْنَ رُكُوْعًا

AL-AN'AM

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Tota lloança pertoca a Al·là, que creà els cels i la terra i originà tota *classe de* tenebres i llum; tanmateix, els incrèduls posen d'altres a la mateixa alçada que el seu Senyor.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِيْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَ الْاَرْضَ وَ جَعَلَ الظُّلُمٰتِ وَ النُّوْرَ ؕ ثُمَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُوْنَ ﴿٢﴾

3. Qui us creà de l'argila i us fixà després un termini. I *hi ha un altre* termini fixat juntament amb aquell. I malgrat això, encara en dubteu!

هُوَ الَّذِيْ خَلَقَكُمْ مِّنْ طِيْنٍ ثُمَّ قَضٰۤى اَجَلًا ؕ وَ اَجَلٌ مُّسَمًّى عِنْدَهٗ ثُمَّ اَنْتُمْ تَمْتَرُوْنَ ﴿٣﴾

4. Perquè Ell és Al·là, *Déu, tant* als cels com a la terra. Ell coneix els vostres secrets i també el que reveleu, i sap el que guanyeu.

وَ هُوَ اللّٰهُ فِي السَّمٰوٰتِ وَ فِي الْاَرْضِ ؕ يَعْلَمُ سِرَّكُمْ وَ جَهْرَكُمْ وَ يَعْلَمُ مَا تَكْسِبُوْنَ ﴿٤﴾

5. I no els arriba cap dels Senyals del seu Senyor sense que ells se n'apartin.

وَ مَا تَاْتِيْهِمْ مِّنْ اٰيَةٍ مِّنْ اٰيٰتِ رَبِّهِمْ اِلَّا كَانُوْا عَنْهَا مُعْرِضِيْنَ ﴿٥﴾

6. Van rebutjar, doncs, la veritat quan la van rebre; però aviat els arribarà la nova d'allò del que van fer burla.

فَقَدْ كَذَّبُوْا بِالْحَقِّ لَمَّا جَآءَهُمْ ؕ فَسَوْفَ يَاْتِيْهِمْ اَنْۢبٰٓؤُا مَا كَانُوْا بِهٖ يَسْتَهْزِءُوْنَ ﴿٦﴾

7. És que no veuen tots els pobles d'èpoques diferents que hem derrocat abans d'ells? Els vam establir a la terra com no us hem establert a vosaltres, i vam enviar-los núvols que van descarregar pluges abundants, i vam fer que sota els seus peus s'escolessin rius; però els vam derrocar pels seus pecats i vam fer sorgir després d'ells un altre poble.

اَلَمْ يَرَوْا كَمْ اَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِّنْ قَرْنٍ مَّكَّنّٰهُمْ فِي الْاَرْضِ مَا لَمْ نُمَكِّنْ لَّكُمْ وَ اَرْسَلْنَا السَّمَآءَ عَلَيْهِمْ مِّدْرَارًا ۪ وَّ جَعَلْنَا الْاَنْهٰرَ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهِمْ فَاَهْلَكْنٰهُمْ بِذُنُوْبِهِمْ وَ اَنْشَاْنَا مِنْۢ بَعْدِهِمْ قَرْنًا اٰخَرِيْنَ ﴿٧﴾

8. Encara que t'haguéssim revelat un escrit en pergamí i ells el toquessin amb les mans, *fins i tot llavors* els incrèduls haurien dit certament: "Això només és pura màgia".

وَلَوْ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ كِتٰبًا فِيْ قِرْطَاسٍ
فَلَمَسُوْهُ بِاَيْدِيْهِمْ لَقَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْٓا
اِنْ هٰذَآ اِلَّا سِحْرٌ مُّبِيْنٌ ﴿٨﴾

9. I diuen: "Per què no se li ha enviat un àngel?". Però si haguéssim enviat un àngel, s'hauria enllestit la qüestió i no se'ls hauria concedit un respir.

وَ قَالُوْا لَوْلَآ اُنْزِلَ عَلَيْهِ مَلَكٌ ۭ وَ لَوْ
اَنْزَلْنَا مَلَكًا لَّقُضِيَ الْاَمْرُ ثُمَّ لَا
يُنْظَرُوْنَ ﴿٩﴾

10. I si haguéssim nomenat com a *Missatger* un àngel, l'hauríem fet *aparèixer com* a home; i per tant hauríem fet confús per a ells el que ja estan confonent ells mateixos.

وَ لَوْ جَعَلْنٰهُ مَلَكًا لَّجَعَلْنٰهُ رَجُلًا وَّ
لَلَبَسْنَا عَلَيْهِمْ مَّا يَلْبِسُوْنَ ﴿١٠﴾

11. En veritat, han fet burla dels altres Missatgers abans de tu, però allò del que van fer burla va enxampar aquells que en feien befa.

وَلَقَدِ اسْتُهْزِئَ بِرُسُلٍ مِّنْ قَبْلِكَ فَحَاقَ
بِالَّذِيْنَ سَخِرُوْا مِنْهُمْ مَّا كَانُوْا بِهٖ
يَسْتَهْزِءُوْنَ ﴿١١﴾

R.2.

12. Digueu-los: "Recorreu la terra i vegeu quina fou la sort dels que van tractar de mentiders *els Profetes*".

قُلْ سِيْرُوْا فِي الْاَرْضِ ثُمَّ انْظُرُوْا كَيْفَ
كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكَذِّبِيْنَ ﴿١٢﴾

13. Digueu-los: "A qui pertany el que hi ha als cels i a la terra?" Digueu-los: "A Al·là". Ell es va imposar a Si mateix *mostrar* misericòrdia. Certament, Ell *seguirà* aplegant-vos fins al dia de la Resurrecció. D'això, no n'hi ha cap dubte. Però els que han arruïnat les seves vides no creuran.

قُلْ لِّمَنْ مَّا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۭ
قُلْ لِّلّٰهِ ۭ كَتَبَ عَلٰى نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ ۭ
لَيَجْمَعَنَّكُمْ اِلٰى يَوْمِ الْقِيٰمَةِ لَا رَيْبَ
فِيْهِ ۭ اَلَّذِيْنَ خَسِرُوْٓا اَنْفُسَهُمْ فَهُمْ لَا
يُؤْمِنُوْنَ ﴿١٣﴾

14. A Ell pertany tot el que viu al dia i a la nit. Ell és Qui tot ho sent, l'Omniscient.

وَلَهٗ مَا سَكَنَ فِي الَّيْلِ وَ النَّهَارِ ۭ وَ هُوَ
السَّمِيْعُ الْعَلِيْمُ ﴿١٤﴾

15. Digueu-los: "Acceptaré algun protector que no sigui Al·là, Creador dels cels i de la terra, que alimenta i

قُلْ اَغَيْرَ اللّٰهِ اَتَّخِذُ وَلِيًّا فَاطِرِ
السَّمٰوٰتِ وَ الْاَرْضِ وَ هُوَ يُطْعِمُ وَلَا

no és alimentat?". Digueu-los: "M'han ordenat ser el primer que se sotmeti". I no siguis dels que associen companys *amb Déu*.

يُطْعَمُ ۗ قُلْ إِنِّيٓ أُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ أَوَّلَ مَنْ أَسْلَمَ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٥﴾

16. Digues: "Si desobeeixo el meu Senyor, temo un dia de càstig terrible".

قُلْ إِنِّيٓ أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٦﴾

17. Aquell que es lliuri d'aquest dia serà perquè *Déu* veritablement ha tingut misericòrdia d'ell. Aquest serà un triomf evident.

مَنْ يُصْرَفْ عَنْهُ يَوْمَئِذٍ فَقَدْ رَحِمَهُ ۚ وَذَٰلِكَ الْفَوْزُ الْمُبِينُ ﴿١٧﴾

18. Si Al·là et toca amb un mal, ningú no te'n podrà deslliurar tret d'Ell. Però si et beneeix amb la bona sort serà perquè Ell té poder de fer tot el que vol.

وَإِنْ يَمْسَسْكَ اللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُ إِلَّا هُوَ ۖ وَإِنْ يَمْسَسْكَ بِخَيْرٍ فَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٨﴾

19. Ell és absolutament Poderós sobre les Seves Criatures -la humanitat; i és el Savi, el que tot ho sap.

وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ ۚ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ ﴿١٩﴾

20. Demana'ls: "Què té més pes com a testimoni?" Digueu-los: "Al·là és Testimoni entre vosaltres i jo. Aquest Alcorà m'ha estat revelat perquè amb ell pugui advertir-vos a vosaltres i aquells als quals arribi. Com! Preteneu testimoniar que hi ha altres déus a part d'Al·là?". Digues: "No dono testimoni *d'això*" i afegeix: "Ell és el Déu Únic, i jo no tinc cap culpa que associeu altres partícips *a Al·là*".

قُلْ أَيُّ شَيْءٍ أَكْبَرُ شَهَادَةً ۖ قُلِ اللَّهُ ۖ شَهِيدٌ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ ۚ وَأُوحِيَ إِلَيَّ هَٰذَا الْقُرْآنُ لِأُنْذِرَكُمْ بِهِ وَمَنْ بَلَغَ ۚ أَئِنَّكُمْ لَتَشْهَدُونَ أَنَّ مَعَ اللَّهِ آلِهَةً أُخْرَىٰ ۚ قُلْ لَا أَشْهَدُ ۚ قُلْ إِنَّمَا هُوَ إِلَٰهٌ وَاحِدٌ وَإِنَّنِي بَرِيءٌ مِمَّا تُشْرِكُونَ ﴿٢٠﴾

21. Aquells a qui vam donar el Llibre el reconeixen talment reconeixen els seus fills. Però aquells que malmetin les seves ànimes no creuran.

الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَعْرِفُونَهُ كَمَا يَعْرِفُونَ أَبْنَاءَهُمُ ۘ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٢١﴾

R.3.

22. Hi ha algú més injust que qui s'empesca una mentida contra Al·là o titlla de mentides els Seus Senyals? En veritat, els injustos no prosperaran.

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ ۗ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ٢٢

23. I *recorda* el dia en què aplegarem a tots; llavors direm a aquells que associen altres iguals a *Déu*: "On són aquests altres de qui parlàveu, aquells en els que crèieu?"

وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ نَقُولُ لِلَّذِينَ أَشْرَكُوا أَيْنَ شُرَكَاؤُكُمُ الَّذِينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ٢٣

24. Llavors *la fi* de la seva maldat serà el no-res, tret que diran: "Per Al·là, Senyor Nostre, no érem idòlatres".

ثُمَّ لَمْ تَكُنْ فِتْنَتُهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا وَاللَّهِ رَبِّنَا مَا كُنَّا مُشْرِكِينَ ٢٤

25. Mira com menteixen contra si mateixos. I el que van inventar no els va servir de res.

انْظُرْ كَيْفَ كَذَبُوا عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ ۚ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ٢٥

26. I entre ells n'hi ha que t'escolten; però en els seus cors hem posat vels perquè no entenguin i els hem fet els sords l'oïda a ells. I *encara que* vegin tots els Senyals no creuran en ells fins al punt que, quan vénen a tu, discutint amb tu, els incrèduls diuen: "no són altra cosa que faules dels antics".

وَمِنْهُمْ مَنْ يَسْتَمِعُ إِلَيْكَ ۖ وَجَعَلْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا ۚ وَإِنْ يَرَوْا كُلَّ آيَةٍ لَا يُؤْمِنُوا بِهَا ۚ حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوكَ يُجَادِلُونَكَ يَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ هَٰذَا إِلَّا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ٢٦

27. Prohibeixen als *altres* que hi *creguin i ells mateixos* se n'aparten també. No fan altra cosa que perdre's, tot i que no se n'adonen.

وَهُمْ يَنْهَوْنَ عَنْهُ وَيَنْأَوْنَ عَنْهُ ۖ وَإِنْ يُهْلِكُونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ٢٧

28. Tant de bo poguessis veure quan se'ls posi davant del Foc! Diran: "Ai, tant de bo tornéssim! *Llavors* no tractaríem de mentides els Senyals de Nostre Senyor i estaríem entre els creients".

وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ وُقِفُوا عَلَى النَّارِ فَقَالُوا يَا لَيْتَنَا نُرَدُّ وَلَا نُكَذِّبَ بِآيَاتِ رَبِّنَا وَنَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ٢٨

29. No, el que solien amagar abans, *ara* és evident. I si els tornessin, de ben segur que tornarien al que els fou prohibit. Són certament mentiders.

بَلْ بَدَا لَهُمْ مَّا كَانُوا يُخْفُونَ مِن قَبْلُ ۖ وَلَوْ رُدُّوا لَعَادُوا لِمَا نُهُوا عَنْهُ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٢٩﴾

30. Diuen: "No existeix res tret d'*aquesta* vida present i no serem ressuscitats".

وَقَالُوا إِنْ هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا وَمَا نَحْنُ بِمَبْعُوثِينَ ﴿٣٠﴾

31. Tant de bo poguessis veure quan se'ls faci comparèixer davant el seu Senyor! Ell els dirà: "No és *aquesta segona vida* una realitat?". Respondran: "Sí, Senyor Nostre". Però Ell els dirà: "Tasteu, doncs, el càstig per no haver cregut".

وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ وُقِفُوا عَلَىٰ رَبِّهِمْ ۚ قَالَ أَلَيْسَ هَٰذَا بِالْحَقِّ ۚ قَالُوا بَلَىٰ وَرَبِّنَا ۚ قَالَ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٣١﴾

R.4.

32. Certament es trobaran entre els perdedors aquells que neguin la trobada amb Al·là, fins al punt que, quan els arribi l'hora per sorpresa, diran: "Malaurats nosaltres per haver descuidat aquesta *Hora*!". Però duran una gran càrrega a l'esquena. En veritat, serà dolent el que carregaran.

قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِلِقَاءِ اللَّهِ ۖ حَتَّىٰ إِذَا جَاءَتْهُمُ السَّاعَةُ بَغْتَةً قَالُوا يَا حَسْرَتَنَا عَلَىٰ مَا فَرَّطْنَا فِيهَا وَهُمْ يَحْمِلُونَ أَوْزَارَهُمْ عَلَىٰ ظُهُورِهِمْ ۚ أَلَا سَاءَ مَا يَزِرُونَ ﴿٣٢﴾

33. La vida mundana només és joc i diversions, però certament la llar del Més Enllà és millor per als justos. No ho entendreu?

وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَعِبٌ وَلَهْوٌ ۖ وَلَلدَّارُ الْآخِرَةُ خَيْرٌ لِّلَّذِينَ يَتَّقُونَ ۗ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٣٣﴾

34. Sabem *prou bé* que passes pena pel que et diuen; i, certament, no és a tu qui acusen de falsedat, sinó que són els Senyals d'Al·là els que rebutgen els dolents.

قَدْ نَعْلَمُ إِنَّهُ لَيَحْزُنُكَ الَّذِي يَقُولُونَ ۖ فَإِنَّهُمْ لَا يُكَذِّبُونَكَ وَلَٰكِنَّ الظَّالِمِينَ بِآيَاتِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ ﴿٣٤﴾

35. I, en veritat, abans de tu van ser rebutjats *altres Missatgers*, però malgrat ser *rebutjats i perseguits*, van seguir tenint paciència fins que els va arribar la nostra ajuda. No hi ha res

وَلَقَدْ كُذِّبَتْ رُسُلٌ مِّن قَبْلِكَ فَصَبَرُوا عَلَىٰ مَا كُذِّبُوا وَأُوذُوا حَتَّىٰ أَتَاهُمْ نَصْرُنَا ۚ وَلَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ ۚ وَ

que pugui canviar les paraules d'Al·là. I t'han arribat ja notícies dels Missatgers *anteriors*.

لَقَدْ جَاءَكَ مِن نَّبَإِ الْمُرْسَلِينَ ٣٥

36. I si passes pena pel seu allunyament, llavors, encara que provis de trobar un túnel a la terra o una escala que pugi al cel per dur-los un Senyal, *no ho podràs fer pas*. Si Al·là hagués *executat* la seva voluntat, en veritat els hauria reunit en el camí recte. No siguis, doncs, ignorant.

وَإِن كَانَ كَبُرَ عَلَيْكَ إِعْرَاضُهُمْ فَإِنِ
اسْتَطَعْتَ أَن تَبْتَغِيَ نَفَقًا فِي الْأَرْضِ أَوْ
سُلَّمًا فِي السَّمَاءِ فَتَأْتِيَهُم بِآيَةٍ ۚ وَلَوْ
شَاءَ اللَّهُ لَجَمَعَهُمْ عَلَى الْهُدَىٰ ۚ فَلَا
تَكُونَنَّ مِنَ الْجَاهِلِينَ ٣٦

37. Només poden respondre aquells qui escolten amb sinceritat. Quant als morts, Al·là els retornarà la vida i a Ell seran tornats.

إِنَّمَا يَسْتَجِيبُ الَّذِينَ يَسْمَعُونَ ۘ وَ
الْمَوْتَىٰ يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ ثُمَّ إِلَيْهِ
يُرْجَعُونَ ٣٧

38. Però ells diuen: "Per que no li fou enviat un Senyal pel seu Senyor?". Digueu-los: "En veritat, Al·là té poder per enviar un Senyal, però la majoria d'ells no ho saben".

وَقَالُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِّن رَّبِّهِ ۚ
قُلْ إِنَّ اللَّهَ قَادِرٌ عَلَىٰ أَن يُنَزِّلَ آيَةً وَ
لَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ٣٨

39. No hi ha cap animal *que s'arrossegui* per terra, ni un ocell que voli amb les seves dues ales que no tingui comunitats com les vostres. Res no hem omès en el Llibre. Després seran reunits amb el Senyor.

وَمَا مِن دَابَّةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا طَائِرٍ
يَطِيرُ بِجَنَاحَيْهِ إِلَّا أُمَمٌ أَمْثَالُكُم ۚ
مَا فَرَّطْنَا فِي الْكِتَابِ مِن شَيْءٍ ۚ ثُمَّ إِلَىٰ
رَبِّهِمْ يُحْشَرُونَ ٣٩

40. Aquells que han rebutjat els nostres Senyals són sords i muts en les tenebres més pregones. Al·là fa que es perdi aquell que Ell vol i aquell que vol el posa en el camí correcte.

وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا صُمٌّ وَبُكْمٌ فِي
الظُّلُمَاتِ ۗ مَن يَشَإِ اللَّهُ يُضْلِلْهُ ۚ وَمَن
يَشَأْ يَجْعَلْهُ عَلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ٤٠

41. Digueu-los: "Com! Si us flagel·la el càstig d'Al·là o si us arriba l'Hora

قُلْ أَرَأَيْتَكُمْ إِنْ أَتَاكُمْ عَذَابُ اللَّهِ أَوْ
أَتَتْكُمُ السَّاعَةُ أَغَيْرَ اللَّهِ تَدْعُونَ ۚ إِن

fixada, Invocareu algú que no sigui Al·là, si sou sincers?"

كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ٤١

42. No, només l'invocareu a Ell. Llavors, Ell us lliurarà del que li heu demanat *que us alliberi,* si així ho vol, i oblidareu tot el que vau associar *a Ell*.

بَلْ إِيَّاهُ تَدْعُوْنَ فَيَكْشِفُ مَا تَدْعُوْنَ
إِلَيْهِ إِنْ شَآءَ وَتَنْسَوْنَ مَا تُشْرِكُوْنَ ٤٢ ع ٤ ١٠

R.5.

43. En veritat, abans de tu vam enviar *d'altres Missatgers* als homes; després els vam afeixugar amb l'aflicció i l'adversitat, perquè fossin més humils.

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَآ إِلٰٓى أُمَمٍ مِّنْ قَبْلِكَ
فَأَخَذْنٰهُمْ بِالْبَأْسَآءِ وَالضَّرَّآءِ لَعَلَّهُمْ
يَتَضَرَّعُوْنَ ٤٣

44. Per què, doncs, quan els va arribar el nostre càstig no es van fer més humils? Sinó que els seus cors van endurir-se i Satanàs va fer que *els semblés* correcte tot el que van fer.

فَلَوْلَآ إِذْ جَآءَهُمْ بَأْسُنَا تَضَرَّعُوْا وَلٰكِنْ
قَسَتْ قُلُوْبُهُمْ وَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطٰنُ مَا
كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ٤٤

45. Llavors, quan van oblidar allò amb què se'ls amonestà, els vam obrir totes les portes de totes les coses fins que van envanir-se pel que se'ls havia donat; llavors, vam caure ràpidament sobre ells i guaiteu, eren ensorrats en la desesperació.

فَلَمَّا نَسُوْا مَا ذُكِّرُوْا بِهٖ فَتَحْنَا
عَلَيْهِمْ أَبْوَابَ كُلِّ شَيْءٍ ؕ حَتّٰٓى إِذَا
فَرِحُوْا بِمَآ أُوْتُوْٓا أَخَذْنٰهُمْ بَغْتَةً فَإِذَا
هُمْ مُّبْلِسُوْنَ ٤٥

46. Així es van tallar les mateixes arrels dels que van obrar malament; i tota lloança pertoca a Al·là, el Senyor de tots els mons.

فَقُطِعَ دَابِرُ الْقَوْمِ الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا ؕ وَ
الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ ٤٦

47. Digueu-los: "Què us sembla? Si Al·là us arrabassés l'oïda i la vista, i segellés els vostres cors, Quin altre déu us ho podria tornar? Mira com canviem els Senyals i, tanmateix, giren l'esquena.

قُلْ أَرَءَيْتُمْ إِنْ أَخَذَ اللّٰهُ سَمْعَكُمْ وَ
أَبْصَارَكُمْ وَخَتَمَ عَلٰى قُلُوْبِكُمْ مَّنْ إِلٰهٌ
غَيْرُ اللّٰهِ يَأْتِيْكُمْ بِهٖ ؕ اُنْظُرْ كَيْفَ
نُصَرِّفُ الْاٰيٰتِ ثُمَّ هُمْ يَصْدِفُوْنَ ٤٧

48. Digueu-los: "Què us sembla? Si el càstig d'Al·là us arribés de cop o directament, qui serien destruïts, sinó els malvats?".

قُلْ أَرَءَيْتَكُمْ إِنْ أَتٰىكُمْ عَذَابُ اللّٰهِ بَغْتَةً أَوْ جَهْرَةً هَلْ يُهْلَكُ إِلَّا الْقَوْمُ الظّٰلِمُوْنَ ﴿٤٨﴾

49. Vam enviar els Missatgers només com a portadors de la bona nova i amonestadors. Per tant, aquells qui creguin i es reformin no els esfereirà la por i s'afligiran.

وَمَا نُرْسِلُ الْمُرْسَلِيْنَ إِلَّا مُبَشِّرِيْنَ وَمُنْذِرِيْنَ ۚ فَمَنْ اٰمَنَ وَأَصْلَحَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُوْنَ ﴿٤٩﴾

50. Però aquells que rebutgin els nostres Senyals, el Nostre càstig els afligirà per haver desobeït.

وَالَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا يَمَسُّهُمُ الْعَذَابُ بِمَا كَانُوْا يَفْسُقُوْنَ ﴿٥٠﴾

51. Digueu-los: "No us dic: Posseeixo els tresors d'Al·là", ni tampoc no conec el desconegut; ni us dic: "Sóc un àngel", "només segueixo el que m'ha estat revelat". Digueu-los: "Poden ser iguals el cec i el que hi veu?" No hi pensareu llavors?

قُلْ لَّآ أَقُوْلُ لَكُمْ عِنْدِيْ خَزَآئِنُ اللّٰهِ وَلَآ أَعْلَمُ الْغَيْبَ وَلَآ أَقُوْلُ لَكُمْ إِنِّيْ مَلَكٌ ۚ إِنْ أَتَّبِعُ إِلَّا مَا يُوْحٰى إِلَيَّ ۚ قُلْ هَلْ يَسْتَوِى الْأَعْمٰى وَالْبَصِيْرُ ۚ أَفَلَا تَتَفَكَّرُوْنَ ﴿٥١﴾

R.6.

52. Fes-ho servir d'advertència per a aquells que temen, que seran reunits amb el seu Senyor, i que no tindran cap amic ni intercessor a part d'Ell, perquè esdevinguin justos.

وَأَنْذِرْ بِهِ الَّذِيْنَ يَخَافُوْنَ أَنْ يُّحْشَرُوْٓا إِلٰى رَبِّهِمْ لَيْسَ لَهُمْ مِّنْ دُوْنِهٖ وَلِيٌّ وَّلَا شَفِيْعٌ لَّعَلَّهُمْ يَتَّقُوْنَ ﴿٥٢﴾

53. No rebutgis aquells que invoquen el seu Senyor matí i tarda, buscant el seu rostre. Tu no ets en absolut responsable d'ells ni ells ho són de tu, perquè si els rebutges estaràs entre els injustos.

وَلَا تَطْرُدِ الَّذِيْنَ يَدْعُوْنَ رَبَّهُمْ بِالْغَدٰوةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيْدُوْنَ وَجْهَهٗ ۚ مَا عَلَيْكَ مِنْ حِسَابِهِمْ مِّنْ شَيْءٍ وَّمَا مِنْ حِسَابِكَ عَلَيْهِمْ مِّنْ شَيْءٍ فَتَطْرُدَهُمْ فَتَكُوْنَ مِنَ الظّٰلِمِيْنَ ﴿٥٣﴾

54. I igualment vam provar alguns d'ells amb d'altres perquè poguessin dir: "Són aquests els que Déu ha afavorit d'entre nosaltres?" És que Al·là no coneix millor als agraïts?

وَكَذٰلِكَ فَتَنَّا بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لِّيَقُوْلُوْٓا أَهٰٓؤُلَآءِ مَنَّ اللّٰهُ عَلَيْهِمْ مِّنْۢ بَيْنِنَا ۚ أَلَيْسَ اللّٰهُ بِأَعْلَمَ بِالشّٰكِرِيْنَ ﴿٥٤﴾

55. Quan es dirigeixin a Tu aquells que creuen en els nostres Senyals, digues-los: "Que la pau sigui amb vosaltres!". El Vostre Senyor s'ha imposat a Ell mateix *mostrar* la misericòrdia per ser, amb aquells de vosaltres que facin el mal per ignorància i després se'n penedeixin i s'esmenin, el Màxim Indulgent i Misericordiós".

وَإِذَا جَاءَكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِنَا فَقُلْ
سَلَامٌ عَلَيْكُمْ كَتَبَ رَبُّكُمْ عَلَىٰ نَفْسِهِ
الرَّحْمَةَ أَنَّهُ مَنْ عَمِلَ مِنْكُمْ سُوءًا
بِجَهَالَةٍ ثُمَّ تَابَ مِنْ بَعْدِهِ وَأَصْلَحَ فَأَنَّهُ
غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٥٥﴾

56. Així exposem els Senyals perquè *puguis buscar el perdó* i sigui evident el camí dels pecadors.

وَكَذَٰلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ وَلِتَسْتَبِينَ سَبِيلُ
الْمُجْرِمِينَ ﴿٥٦﴾ ع ۱۲

R.7.

57. Digueu-los: "M'ha estat prohibit adorar aquells que invoqueu en comptes d'Al·là", digueu-los: "No seguiré les vostres desitjos vans perquè, si ho fes, em desencaminaria i no estaria entre els guiats".

قُلْ إِنِّي نُهِيتُ أَنْ أَعْبُدَ الَّذِينَ تَدْعُونَ
مِنْ دُونِ اللَّهِ ۚ قُلْ لَا أَتَّبِعُ أَهْوَاءَكُمْ ۙ
قَدْ ضَلَلْتُ إِذًا وَمَا أَنَا مِنَ الْمُهْتَدِينَ ﴿٥٧﴾

58. Digueu-los: "*Em baso en* una prova clara del meu Senyor i vosaltres la rebutgeu. El que preteneu precipitar no és *al meu abast*. La decisió només pertoca a Al·là. Ell explica la veritat i és el Millor dels Jutges".

قُلْ إِنِّي عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِنْ رَبِّي وَكَذَّبْتُمْ بِهِ ۚ
مَا عِنْدِي مَا تَسْتَعْجِلُونَ بِهِ ۚ إِنِ الْحُكْمُ إِلَّا
لِلَّهِ ۖ يَقُصُّ الْحَقَّ ۖ وَهُوَ خَيْرُ الْفَاصِلِينَ ﴿٥٨﴾

59. Digueu-los: "Si fos al meu abast el que desitgeu que s'apressi, en veritat la qüestió es decidiria entre vosaltres i jo. Però Al·là coneix millor els injustos".

قُلْ لَوْ أَنَّ عِنْدِي مَا تَسْتَعْجِلُونَ بِهِ لَقُضِيَ
الْأَمْرُ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ ۗ وَاللَّهُ أَعْلَمُ
بِالظَّالِمِينَ ﴿٥٩﴾

60. I Ell posseeix les claus del desconegut, ningú no les coneix tret d'Ell. I Ell sap tot el que hi ha a la terra i *en* el mar. I no cau una fulla sense que Ell no ho sàpiga; ni hi ha cap gra en les tenebres de la terra, ni

وَعِنْدَهُ مَفَاتِحُ الْغَيْبِ لَا يَعْلَمُهَا إِلَّا هُوَ ۚ
وَيَعْلَمُ مَا فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ ۚ وَمَا تَسْقُطُ
مِنْ وَرَقَةٍ إِلَّا يَعْلَمُهَا وَلَا حَبَّةٍ فِي
ظُلُمَاتِ الْأَرْضِ وَلَا رَطْبٍ وَلَا يَابِسٍ

إِلَّا فِي كِتٰبٍ مُّبِيْنٍ ﴿٦٠﴾

res humit o sec que no sigui *registrat* en un Llibre Evidentment clar.

وَهُوَ الَّذِي يَتَوَفّٰكُمْ بِالَّيْلِ وَيَعْلَمُ مَا
جَرَحْتُمْ بِالنَّهَارِ ثُمَّ يَبْعَثُكُمْ فِيْهِ
لِيُقْضٰٓى اَجَلٌ مُّسَمًّى ۚ ثُمَّ اِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ
ثُمَّ يُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ ﴿٦١﴾

61. I Ell és Qui recull les vostres ànimes a la nit i sap tot el que feu durant el dia, i més tard us encoratja de nou perquè es compleixi el termini establert. Després tornareu a Ell i us informarà de tot el que fèieu.

R.8.

وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهٖ وَيُرْسِلُ
عَلَيْكُمْ حَفَظَةً ۚ حَتّٰٓى اِذَا جَآءَ اَحَدَكُمُ
الْمَوْتُ تَوَفَّتْهُ رُسُلُنَا وَهُمْ لَا
يُفَرِّطُوْنَ ﴿٦٢﴾

62. Ell és Sobirà sobre els seus servents i envia protectors *per vigilar-vos*, fins que quan us arriba la mort a un del vosaltres, els Nostres Missatgers s'enduen la seva ànima, i no s'equivoquen.

ثُمَّ رُدُّوْٓا اِلَى اللّٰهِ مَوْلٰىهُمُ الْحَقِّ ۚ اَلَا لَهُ
الْحُكْمُ وَهُوَ اَسْرَعُ الْحَاسِبِيْنَ ﴿٦٣﴾

63. Després són tornats a Al·là, el seu veritable Senyor. En veritat, el judici és Seu. I Ell és el Més Expert en la retribució.

قُلْ مَنْ يُّنَجِّيْكُمْ مِّنْ ظُلُمٰتِ الْبَرِّ وَ
الْبَحْرِ تَدْعُوْنَهٗ تَضَرُّعًا وَّخُفْيَةً ۚ لَئِنْ
اَنْجٰنَا مِنْ هٰذِهٖ لَنَكُوْنَنَّ مِنَ
الشّٰكِرِيْنَ ﴿٦٤﴾

64. Digueu-los: "Qui us deslliura de les calamitats de la terra i el mar, *quan* l'invoqueu amb humilitat i en secret, *tot dient*: "Si Ell ens allibera d'això, Serem en veritat agraïts?".

قُلِ اللّٰهُ يُنَجِّيْكُمْ مِّنْهَا وَمِنْ كُلِّ كَرْبٍ
ثُمَّ اَنْتُمْ تُشْرِكُوْنَ ﴿٦٥﴾

65. Digueu-los: "Al·là us allibera d'això i de tota aflicció; i tanmateix, associeu altres *amb Ell"*.

قُلْ هُوَ الْقَادِرُ عَلٰٓى اَنْ يَّبْعَثَ عَلَيْكُمْ
عَذَابًا مِّنْ فَوْقِكُمْ اَوْ مِنْ تَحْتِ
اَرْجُلِكُمْ اَوْ يَلْبِسَكُمْ شِيَعًا وَّ يُذِيْقَ
بَعْضَكُمْ بَاْسَ بَعْضٍ ۗ اُنْظُرْ كَيْفَ نُصَرِّفُ
الْاٰيٰتِ لَعَلَّهُمْ يَفْقَهُوْنَ ﴿٦٦﴾

66. Digueu-los: "Ell té poder per enviar-vos un càstig des de dalt o des de sota els vostres peus, per fer que el vostre destí sigui dividir-vos en sectes mútuament hostils, o fer-vos patir la tirania dels altres. Mira com exposem els Senyals de diferents maneres perquè entenguin!"

67. Però el teu poble ho ha rebutjat malgrat ser la veritat. Digueu-los: "No sóc el vostre guardià!".

وَكَذَّبَ بِهِ قَوْمُكَ وَهُوَ الْحَقُّ ۚ قُلْ لَّسْتُ عَلَيْكُمْ بِوَكِيْلٍ ﴿٦٧﴾

68. Per a cada profecia hi ha termini establert; i aviat arribareu a saber-ho.

لِكُلِّ نَبَإٍ مُّسْتَقَرٌّ ز وَّسَوْفَ تَعْلَمُوْنَ ﴿٦٨﴾

69. Quan vegis els que fan burla dels Nostres Senyals, allunya't d'ells fins que no comencin a tractar un altre tema. I si Satanàs et fa oblidar, no t'asseguis, després d'adonar-te'n, amb els injustos.

وَإِذَا رَأَيْتَ الَّذِيْنَ يَخُوْضُوْنَ فِيْٓ اٰيٰتِنَا فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ حَتّٰى يَخُوْضُوْا فِيْ حَدِيْثٍ غَيْرِهٖ ۚ وَإِمَّا يُنْسِيَنَّكَ الشَّيْطٰنُ فَلَا تَقْعُدْ بَعْدَ الذِّكْرٰى مَعَ الْقَوْمِ الظّٰلِمِيْنَ ﴿٦٩﴾

70. Els justos no són en absolut responsables d'ells, però *el seu deure* és amonestar-los, perquè temin *Déu.*

وَمَا عَلَى الَّذِيْنَ يَتَّقُوْنَ مِنْ حِسَابِهِمْ مِّنْ شَيْءٍ وَّلٰكِنْ ذِكْرٰى لَعَلَّهُمْ يَتَّقُوْنَ ﴿٧٠﴾

71. Abandona aquells que prenguin la seva religió com un joc i entreteniment i aquells que han estat seduïts per la vida mundana. Però anima d'aquesta manera *els homes* no sigui cas que llencin una ànima a la perdició pel que ha comès. No tindrà advocat ni intercessor tret d'Al·là; encara que no ofereixi cap rescat, se l'acceptarà. Aquests són els que han estat lliurats a la destrucció pels seus propis actes. Com a beguda tindran l'aigua bullent i un dolorós càstig, per no haver cregut.

وَذَرِ الَّذِيْنَ اتَّخَذُوْا دِيْنَهُمْ لَعِبًا وَّلَهْوًا وَّغَرَّتْهُمُ الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا وَذَكِّرْ بِهٖٓ اَنْ تُبْسَلَ نَفْسٌ بِمَا كَسَبَتْ ۖ لَيْسَ لَهَا مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ وَلِيٌّ وَّلَا شَفِيْعٌ ۚ وَإِنْ تَعْدِلْ كُلَّ عَدْلٍ لَّا يُؤْخَذْ مِنْهَا ۗ اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ اُبْسِلُوْا بِمَا كَسَبُوْا ۚ لَهُمْ شَرَابٌ مِّنْ حَمِيْمٍ وَّعَذَابٌ اَلِيْمٌ بِمَا كَانُوْا يَكْفُرُوْنَ ﴿٧١﴾

R.9.

72. Digueu-los: "Invocarem, en comptes d'Al·là, allò que no ens pot beneficiar ni perjudicar, i tornarem sobre els nostres passos després que Al·là ens ha guiat, com aquell que els malvats sedueixen i el *deixen* perdut a la terra, *tot i* tenir companys que el criden al bon camí, dient-li: "Vine amb nosaltres"?". Digueu-los: "En veritat, la guia d'Al·là és l'única guia i ens han manat que ens sotmetem al Senyor de tots els mons".

قُلْ اَنَدْعُوْا مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ مَا لَا يَنْفَعُنَا وَلَا يَضُرُّنَا وَنُرَدُّ عَلٰٓى اَعْقَابِنَا بَعْدَ إِذْ هَدٰىنَا اللّٰهُ كَالَّذِى اسْتَهْوَتْهُ الشَّيٰطِيْنُ فِي الْاَرْضِ حَيْرَانَ ۪ لَهٗ اَصْحٰبٌ يَّدْعُوْنَهٗٓ إِلَى الْهُدَى ائْتِنَا ۗ قُلْ إِنَّ هُدَى اللّٰهِ هُوَ الْهُدٰى ۗ وَاُمِرْنَا لِنُسْلِمَ لِرَبِّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٧٢﴾

73. *"Se'ns ha donat l'ordre*: Compliu la Pregària i temeu-Lo, ja que amb Ell us reunireu".

وَأَنْ أَقِيمُوا الصَّلَوٰةَ وَاتَّقُوهُ ۚ وَهُوَ
الَّذِيٓ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٧٢﴾

74. Ell és Qui va crear els cels i la terra com calia; i el dia que Ell digui: "Sigui!", serà.[1] La Seva Paraula és la veritat, i Seu és el regne el dia en què sonarà la trompeta. Ell és qui coneix l'invisible i el visible. i Ell és savi, l'Omniscient.

وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَٰوَٰتِ وَالْأَرْضَ
بِالْحَقِّ ۖ وَيَوْمَ يَقُولُ كُن فَيَكُونُ ۚ
قَوْلُهُ الْحَقُّ ۚ وَلَهُ الْمُلْكُ يَوْمَ يُنفَخُ فِي
الصُّورِ ۚ عَٰلِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَٰدَةِ ۚ وَهُوَ
الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ ﴿٧٣﴾

75. *I recorda* quan Abraham va dir al seu pare Azar: "Prens els ídols com a déus?. En veritat, us veig a tu i al teu poble en un clar error".

وَإِذْ قَالَ إِبْرَٰهِيمُ لِأَبِيهِ ءَازَرَ أَتَتَّخِذُ
أَصْنَامًا ءَالِهَةً ۖ إِنِّيٓ أَرَىٰكَ وَقَوْمَكَ فِي
ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿٧٤﴾

76. I així vam mostrar Abraham el regne dels cels i la terra *perquè fos guiat amb rectitud* i estigués entre els que tenen certesa de fe.

وَكَذَٰلِكَ نُرِيٓ إِبْرَٰهِيمَ مَلَكُوتَ السَّمَٰوَٰتِ
وَالْأَرْضِ وَلِيَكُونَ مِنَ الْمُوقِنِينَ ﴿٧٥﴾

77. Quan es va fer fosc, sotjà una estrella. Va dir: "Aquest és el meu Senyor!". Però quan va desaparèixer, va dir: "No m'agraden els que desapareixen".

فَلَمَّا جَنَّ عَلَيْهِ الَّيْلُ رَءَا كَوْكَبًا ۖ قَالَ
هَٰذَا رَبِّي ۖ فَلَمَّآ أَفَلَ قَالَ لَآ أُحِبُّ
الْءَافِلِينَ ﴿٧٦﴾

78. Quan va veure alçar-se la lluna amb la seva llum clara, va dir: "Aquest és el meu Senyor". Però quan es va amagar, va dir: "Si el meu Senyor no em guia, estaré entre els homes esgarriats".

فَلَمَّا رَءَا الْقَمَرَ بَازِغًا قَالَ هَٰذَا رَبِّي ۖ
فَلَمَّآ أَفَلَ قَالَ لَئِن لَّمْ يَهْدِنِي رَبِّي
لَأَكُونَنَّ مِنَ الْقَوْمِ الضَّآلِّينَ ﴿٧٧﴾

79. I quan va veure sortir el sol amb la seva llum resplendent, va dir: "Aquest és el meu Senyor, aquest és el més

فَلَمَّا رَءَا الشَّمْسَ بَازِغَةً قَالَ هَٰذَا رَبِّي

[1] L'expressió "Sigues i és!" "Kun Fayaqun" no indica una transformació espontània des del no-res fins a l'existència. Significa que, en el moment en què Déu ho vol, la Seva Voluntat comença a prendre forma i finalment es fa com Ell vol".

gran". Però quan es va pondre, va dir: "Oh, poble meu! No sóc de debò responsable del que associeu *a Déu*".

هَٰذَآ أَكۡبَرُۖ فَلَمَّآ أَفَلَتۡ قَالَ يَٰقَوۡمِ إِنِّي بَرِيٓءٞ مِّمَّا تُشۡرِكُونَ ٧٩

80. "He dirigit el meu rostre cap a Ell, Creador dels cels i la terra, per estar sempre inclinat *davant Déu* i no estar entre els associen altres divinitats a *Déu*"

إِنِّي وَجَّهۡتُ وَجۡهِيَ لِلَّذِي فَطَرَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ حَنِيفٗاۖ وَمَآ أَنَا۠ مِنَ ٱلۡمُشۡرِكِينَ ٨٠

81. I el seu poble va discutir amb ell. I va dir: "Discutiu amb mi sobre Al·là, quan Ell m'ha guiat pel camí recte? Però jo no temo el que associeu a Ell, tret que el meu Senyor vulgui alguna cosa. El meu Senyor abasta totes les coses en el seu coneixement no estareu, doncs, previnguts?".

وَحَآجَّهُۥ قَوۡمُهُۥۚ قَالَ أَتُحَٰٓجُّوٓنِّي فِي ٱللَّهِ وَقَدۡ هَدَىٰنِۚ وَلَآ أَخَافُ مَا تُشۡرِكُونَ بِهِۦٓ إِلَّآ أَن يَشَآءَ رَبِّي شَيۡـٔٗاۚ وَسِعَ رَبِّي كُلَّ شَيۡءٍ عِلۡمًاۚ أَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ ٨١

82. I per què he de témer el que associeu *a Déu*, si vosaltres no temeu associar a Al·là allò pel que no us ha donat Ell cap autoritat?Quina de les dues parts té més dret a la seguretat, si és que realment ho sabeu?

وَكَيۡفَ أَخَافُ مَآ أَشۡرَكۡتُمۡ وَلَا تَخَافُونَ أَنَّكُمۡ أَشۡرَكۡتُم بِٱللَّهِ مَا لَمۡ يُنَزِّلۡ بِهِۦ عَلَيۡكُمۡ سُلۡطَٰنٗاۚ فَأَيُّ ٱلۡفَرِيقَيۡنِ أَحَقُّ بِٱلۡأَمۡنِۖ إِن كُنتُمۡ تَعۡلَمُونَ ٨٢

83. Aquells que creuen i no disfressen la seva fe amb la injustícia són els que tindran la pau i seran guiats amb rectitud.

ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَلَمۡ يَلۡبِسُوٓاْ إِيمَٰنَهُم بِظُلۡمٍ أُوْلَٰٓئِكَ لَهُمُ ٱلۡأَمۡنُ وَهُم مُّهۡتَدُونَ ٨٣

R.10.

84. Aquest és l'argument que vam donar a Abraham enfront el seu poble. Vam exaltar en diferents graus de dignitat qui ens plau. El teu Senyor és certament Savi, Omniscient.

وَتِلۡكَ حُجَّتُنَآ ءَاتَيۡنَٰهَآ إِبۡرَٰهِيمَ عَلَىٰ قَوۡمِهِۦۚ نَرۡفَعُ دَرَجَٰتٖ مَّن نَّشَآءُۗ إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٞ ٨٤

85. I vam donar a Isaac i a Jacob; vam guiar a cadascun d'ells com vam guiar abans Noè i, de la seva descendència, David i Salomó, Job i Josep,

وَوَهَبۡنَا لَهُۥٓ إِسۡحَٰقَ وَيَعۡقُوبَۚ كُلًّا هَدَيۡنَاۚ وَنُوحًا هَدَيۡنَا مِن قَبۡلُۖ وَمِن ذُرِّيَّتِهِۦ دَاوُۥدَ وَسُلَيۡمَٰنَ وَأَيُّوبَ

Moisès i Aaron. Així recompensem els qui fan el bé.

وَيُوسُفَ وَمُوسَىٰ وَهَارُونَ ۚ وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٨٥﴾

86. I *vam guiar* Zacaries i Joan, Jesús i Elies, cadascun *d'ells* estava entre els virtuosos.

وَزَكَرِيَّا وَيَحْيَىٰ وَعِيسَىٰ وَإِلْيَاسَ ۖ كُلٌّ مِّنَ الصَّالِحِينَ ﴿٨٦﴾

87. I *vam guiar també* Ismael i Eliseu, Jonàs i Lot; a cadascun d'ells l'exalçàvem per sobre els homes.

وَإِسْمَاعِيلَ وَالْيَسَعَ وَيُونُسَ وَلُوطًا ۚ وَكُلًّا فَضَّلْنَا عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٨٧﴾

88. I *vam exalçar* alguns dels seus pares, els seus fills i els seus germans; els vam escollir i els vam guiar pel camí recte.

وَمِنْ آبَائِهِمْ وَذُرِّيَّاتِهِمْ وَإِخْوَانِهِمْ ۖ وَاجْتَبَيْنَاهُمْ وَهَدَيْنَاهُمْ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٨٨﴾

89. Aquesta és la guia d'Al·là. A través d'ella guia aquells dels seus servents que Li plau. Però si haguessin adorat qualsevol cosa tret d'Ell, en veritat tot el que van fer no els hauria servit de res.

ذَٰلِكَ هُدَى اللَّهِ يَهْدِي بِهِ مَن يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ ۚ وَلَوْ أَشْرَكُوا لَحَبِطَ عَنْهُم مَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٨٩﴾

90. Aquests són a qui lliurem el Llibre, la capacitat de jutjar i profetitzar. Però si aquests *homes* són ingrats amb ells, *tant és*, ja que els hem confiat a un poble que no és desagraït amb ells.

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ ۚ فَإِن يَكْفُرْ بِهَا هَٰؤُلَاءِ فَقَدْ وَكَّلْنَا بِهَا قَوْمًا لَّيْسُوا بِهَا بِكَافِرِينَ ﴿٩٠﴾

91. Aquests són aquells a qui Al·là va guiar amb rectitud, seguiu, doncs, les instruccions. Digueu-los: "No us demano a canvi cap recompensa. Això només és un avís per a tota la humanitat".

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ هَدَى اللَّهُ ۖ فَبِهُدَاهُمُ اقْتَدِهْ ۗ قُل لَّا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا ۖ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرَىٰ لِلْعَالَمِينَ ﴿٩١﴾

R.11.

92. I no van respectar Al·là com calia respectar-lo quan van dir: "Al·là no ha revelat res a cap home". Digues-los: "¿Qui va revelar el Llibre que va dur Moisès, llum i guia dels homes -

وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ إِذْ قَالُوا مَا أَنزَلَ اللَّهُ عَلَىٰ بَشَرٍ مِّن شَيْءٍ ۗ قُلْ مَنْ أَنزَلَ الْكِتَابَ الَّذِي جَاءَ بِهِ مُوسَىٰ نُورًا

tot i que el tracteu com a estrips de paper que mostreu, alhora que n'amagueu bona part; i se us ha ensenyat el que no sabieu ni vosaltres ni els vostres pares'". Digues-los: "Al·là" I deixa'ls que després s'esbargeixin amb el seu discurs *va.*

وَهُدًى لِّلنَّاسِ تَجْعَلُونَهُ قَرَاطِيسَ تُبْدُونَهَا وَتُخْفُونَ كَثِيرًا ۚ وَعُلِّمْتُم مَّا لَمْ تَعْلَمُوا أَنتُمْ وَلَا آبَاؤُكُمْ ۖ قُلِ اللَّهُ ۖ ثُمَّ ذَرْهُمْ فِي خَوْضِهِمْ يَلْعَبُونَ ٩١

93. Perquè aquest és un Llibre que hem revelat Nosaltres, ple de benediccions, per complir el que el va precedir i per poder avisar la Mare de les ciutats, i a tots els que l'envolten. I aquells que creuen en el Més Enllà creuen en ell, i vigilen amb cura la seva Pregària.

وَهَٰذَا كِتَابٌ أَنزَلْنَاهُ مُبَارَكٌ مُّصَدِّقُ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَلِتُنذِرَ أُمَّ الْقُرَىٰ وَمَنْ حَوْلَهَا ۚ وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ يُؤْمِنُونَ بِهِ ۖ وَهُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ ٩٢

94. I qui és més injust que aquell que inventa una mentida contra Al·là o diu: "M'ha estat revelat", quan no li ha estat revelat res; o aquell que diu: "Faré descendir quelcom semblant al que ha fet descendir Al·là". Tant de bo poguessis veure quan els malfactors es trobin en l'agonia de la mort i els àngels allarguin les seves mans, *tot dient*: "Lliureu les vostres ànimes!. Aquest dia us pagaran amb el càstig de la desgràcia, pel que vau dir falsament contra Al·là i per haver-vos apartat amb menyspreu dels Seus Senyals".

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ قَالَ أُوحِيَ إِلَيَّ وَلَمْ يُوحَ إِلَيْهِ شَيْءٌ وَمَن قَالَ سَأُنزِلُ مِثْلَ مَا أَنزَلَ اللَّهُ ۗ وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الظَّالِمُونَ فِي غَمَرَاتِ الْمَوْتِ وَالْمَلَائِكَةُ بَاسِطُو أَيْدِيهِمْ أَخْرِجُوا أَنفُسَكُمُ ۖ الْيَوْمَ تُجْزَوْنَ عَذَابَ الْهُونِ بِمَا كُنتُمْ تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ وَكُنتُمْ عَنْ آيَاتِهِ تَسْتَكْبِرُونَ ٩٣

95. I ara veniu cap a Nosaltres un per un, com us vam crear al començament; heu deixat enrere el que us vam atorgar i no veiem amb vosaltres aquells intercessors vostres que asseguràveu que estaven associats *a Déu* en els vostres *afers*. Ara heu estat separats els uns dels altres i us ha fallat allò que donàveu per fet.

وَلَقَدْ جِئْتُمُونَا فُرَادَىٰ كَمَا خَلَقْنَاكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَتَرَكْتُم مَّا خَوَّلْنَاكُمْ وَرَاءَ ظُهُورِكُمْ ۖ وَمَا نَرَىٰ مَعَكُمْ شُفَعَاءَكُمُ الَّذِينَ زَعَمْتُمْ أَنَّهُمْ فِيكُمْ شُرَكَاءُ ۚ لَقَد تَّقَطَّعَ بَيْنَكُمْ وَضَلَّ عَنكُم مَّا كُنتُمْ تَزْعُمُونَ ٩٤ ع

R.12.

96. En veritat, Al·là és Qui fa que creixi el gra i el pinyol de dàtil. Ell fa sorgir allò viu del que és mort i *Ell* és Qui treu el que és mort d'allò viu. Així és Al·là; Per què, doncs, us n'allunyeu?

إِنَّ اللّٰهَ فَالِقُ الْحَبِّ وَالنَّوٰى ۚ يُخْرِجُ
الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَمُخْرِجُ الْمَيِّتِ مِنَ
الْحَيِّ ۚ ذٰلِكُمُ اللّٰهُ فَأَنّٰى تُؤْفَكُوْنَ ﴿٩٦﴾

97. Ell és qui provoca l'aurora i Ell és qui féu la nit per al repòs, i el sol i la lluna per comptar *el temps*. Aquest és el decret del Poderós, el Savi.

فَالِقُ الْإِصْبَاحِ ۚ وَجَعَلَ الَّيْلَ سَكَنًا وَّ
الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ حُسْبَانًا ۚ ذٰلِكَ تَقْدِيْرُ
الْعَزِيْزِ الْعَلِيْمِ ﴿٩٧﴾

98. Ell és Qui féu les estrelles perquè poguéssiu seguir, amb el seu ajut, la direcció adequada entre les pregones tenebres de la terra i del mar. Hem explicat els Senyals amb detall per a la gent que té coneixement.

وَهُوَ الَّذِيْ جَعَلَ لَكُمُ النُّجُوْمَ
لِتَهْتَدُوْا بِهَا فِيْ ظُلُمٰتِ الْبَرِّ وَ
الْبَحْرِ ۚ قَدْ فَصَّلْنَا الْاٰيٰتِ لِقَوْمٍ
يَّعْلَمُوْنَ ﴿٩٨﴾

99. Ell és Qui us va crear a partir d'una sola persona i *us* va preparar una llar i un recer. Hem explicat els Senyals amb detall per a la gent que entén.

وَهُوَ الَّذِيْٓ اَنْشَاَكُمْ مِّنْ نَّفْسٍ
وَّاحِدَةٍ فَمُسْتَقَرٌّ وَّمُسْتَوْدَعٌ ۚ قَدْ
فَصَّلْنَا الْاٰيٰتِ لِقَوْمٍ يَّفْقَهُوْنَ ﴿٩٩﴾

100. Ell és Qui fa davallar l'aigua del núvol; així, fem que creixin tota mena de plantes; en elles fem brollar fulles verdes on produïm grans apinyats. I de les palmeres, de les seves beines, *en surten* raïms que pengen al dessota. I així *fem brollar* horts de vinyes, oliveres i magraners -semblants i diferents. Observeu-ne el fruit quan el tenen i com maduren. En veritat, en tots ells hi ha senyals per als que creuen.

وَهُوَ الَّذِيْٓ اَنْزَلَ مِنَ السَّمَآءِ مَآءً ۚ
فَاَخْرَجْنَا بِهٖ نَبَاتَ كُلِّ شَيْءٍ فَاَخْرَجْنَا
مِنْهُ خَضِرًا نُّخْرِجُ مِنْهُ حَبًّا مُّتَرَاكِبًا ۚ
وَمِنَ النَّخْلِ مِنْ طَلْعِهَا قِنْوَانٌ دَانِيَةٌ
وَّجَنّٰتٍ مِّنْ اَعْنَابٍ وَّالزَّيْتُوْنَ وَ
الرُّمَّانَ مُشْتَبِهًا وَّغَيْرَ مُتَشَابِهٍ ۚ
اُنْظُرُوْٓا اِلٰى ثَمَرِهٖٓ اِذَآ اَثْمَرَ وَيَنْعِهٖ ۚ
اِنَّ فِيْ ذٰلِكُمْ لَاٰيٰتٍ لِّقَوْمٍ يُّؤْمِنُوْنَ ﴿١٠٠﴾

101. Però sostenen que els yinn estan associats a Al·là, tot i que fou Ell qui els creà, i Li adjudiquen falsament fills i filles sense coneixement. Sant és Ell i lloat sigui *per damunt* del que *Li* atribueixen!

وَجَعَلُوْا لِلّٰهِ شُرَكَآءَ الْجِنَّ وَخَلَقَهُمْ
وَخَرَقُوْا لَهٗ بَنِيْنَ وَبَنٰتٍۢ بِغَيْرِ
عِلْمٍ ۚ سُبْحٰنَهٗ وَتَعٰلٰى عَمَّا يَصِفُوْنَ ﴿١٠١﴾

R.13.

102. Originador dels cels i de la terra! Com podria tenir un fill si no té una companya, *si* ho ha creat tot i té coneixement de totes les coses?

بديع السموت والارض انى يكون له
ولد ولم تكن له صاحبة وخلق كل
شيء وهو بكل شيء عليم ﴿١٠٢﴾

103. Així és Al·là, el vostre Senyor. No hi ha cap altre Déu sinó Ell, el Creador de totes les coses. Adoreu-lo, doncs, ja que és el Guardià de tot.

ذلكم الله ربكم لا اله الا هو خالق كل
شيء فاعبدوه وهو على كل شيء وكيل ﴿١٠٣﴾

104. Les mirades no poden arribar-hi però Ell pot arribar fins a les mirades. Ell és l'Incommensurable, l'Omniscient.

لا تدركه الابصار وهو يدرك الابصار
وهو اللطيف الخبير ﴿١٠٤﴾

105. De ben segur, us han arribat proves del vostre senyor; per tant, aquell que hi veu ho fa pel seu propi bé; però aquell que esdevé cec, ho fa pel seu propi perjudici. I jo no sóc el vostre Guardià.

قد جاءكم بصائر من ربكم فمن
ابصر فلنفسه ومن عمي فعليها و
ما انا عليكم بحفيظ ﴿١٠٥﴾

106. Així variem els Senyals perquè *arribi a establir-se la veritat,* però *el resultat és* que ells diuen: "Tu has après *força*"; i *Canviem els Senyals* per explicar-los als homes que tenen coneixement.

وكذلك نصرف الايت وليقولوا
درست ولنبينه لقوم يعلمون ﴿١٠٦﴾

107. Segueix el que t'ha estat revelat pel teu Senyor; no hi ha altre Déu tret d'Ell i allunya't dels idòlatres.

اتبع ما اوحي اليك من ربك لا اله
الا هو واعرض عن المشركين ﴿١٠٧﴾

108. I si Al·là hagués *fet* la Seva voluntat, no haurien associat altres déus *amb Ell.* Però no t'hem fet el seu protector ni el seu guardià.

ولو شاء الله ما اشركوا وما جعلنك
عليهم حفيظا وما انت عليهم
بوكيل ﴿١٠٨﴾

109. No insulteu aquells que ells invoquen en comptes d'Al·là, no fos cas que ells, per despit, insultin Al·là

ولا تسبوا الذين يدعون من دون
الله فيسبوا الله عدوا بغير علم

per *la seva* ignorància. Així vam fer que cada poble *considerés* justes les seves accions. Però després tornaran al seu Senyor i Ell els informarà de tot el que hàgiu fet.

كَذَٰلِكَ زَيَّنَّا لِكُلِّ أُمَّةٍ عَمَلَهُمْ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِم مَّرْجِعُهُمْ فَيُنَبِّئُهُم بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٠٩﴾

110. I juren per Al·là amb els seus juraments més solemnes que si els hagués arribat un Senyal, de ben segur que hi haurien cregut. Digueu-los: "En veritat, els Senyals corresponen a Al·là. Però, què us faria entendre que, en arribar els Senyals, ells no creurien?

وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَئِن جَاءَتْهُمْ آيَةٌ لَّيُؤْمِنُنَّ بِهَا ۚ قُلْ إِنَّمَا الْآيَاتُ عِندَ اللَّهِ ۖ وَمَا يُشْعِرُكُمْ أَنَّهَا إِذَا جَاءَتْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١١٠﴾

111. Però farem que els seus cors i les seves facultats de la vista tornin a l'estat en què eren tan bon punt van rebutjar els Nostres Senyals, i els abandonarem en la seva transgressió, perquè vagaregin atordits.

وَنُقَلِّبُ أَفْئِدَتَهُمْ وَأَبْصَارَهُمْ كَمَا لَمْ يُؤْمِنُوا بِهِ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَنَذَرُهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿١١١﴾ ع ١٣ ١٩

R.14.- PART 8

112. I fins i tot si els enviéssim els àngels, els parlessin els morts i apleguéssim al seu davant totes les coses, no creurien pas tret que Al·là *fes* la Seva voluntat. Però la majoria d'ells actua amb ignorància.

وَلَوْ أَنَّنَا نَزَّلْنَا إِلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةَ وَكَلَّمَهُمُ الْمَوْتَىٰ وَحَشَرْنَا عَلَيْهِمْ كُلَّ شَيْءٍ قُبُلًا مَّا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا إِلَّا أَن يَشَاءَ اللَّهُ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ يَجْهَلُونَ ﴿١١٢﴾

113. I de la mateixa manera vam oposar cada Profeta amb un enemic, éssers malvats entre els homes i els yinn. Entre ells es dirigeixen paraules cobertes d'oripell per enganyar -i si el teu Senyor hagués *fet* la Seva voluntat, no ho haurien fet pas. Deixa'ls, doncs, sols amb el que maquinen!

وَكَذَٰلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا شَيَاطِينَ الْإِنسِ وَالْجِنِّ يُوحِي بَعْضُهُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ زُخْرُفَ الْقَوْلِ غُرُورًا ۚ وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ مَا فَعَلُوهُ ۖ فَذَرْهُمْ وَمَا يَفْتَرُونَ ﴿١١٣﴾

114. I perquè els cors dels qui no creuen en el Més Enllà s'inclinin cap a això, els agradi i puguin *seguir* guanyant-se el que es mereixen.

وَلِتَصْغَىٰ إِلَيْهِ أَفْئِدَةُ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَلِيَرْضَوْهُ وَلِيَقْتَرِفُوا مَا هُم مُّقْتَرِفُونَ ﴿١١٤﴾

115. És que hauré de buscar un jutge diferent d'Al·là, si és Ell Qui us ha revelat el Llibre, clarament explicat? Però aquells a qui vam lliurar el Llibre saben que ha estat revelat pel teu Senyor amb la veritat; no siguis, doncs, dels que dubten.

أَفَغَيْرَ اللَّهِ أَبْتَغِي حَكَمًا وَهُوَ الَّذِي أَنْزَلَ إِلَيْكُمُ الْكِتَابَ مُفَصَّلًا ۚ وَالَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَعْلَمُونَ أَنَّهُ مُنَزَّلٌ مِنْ رَبِّكَ بِالْحَقِّ ۖ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ ١١٥

116. I la paraula del teu Senyor s'ha perfeccionat en veritat i justícia. Ningú no pot canviar les Seves paraules: i Ell és qui Tot ho Sent, l'Omniscient.

وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ صِدْقًا وَعَدْلًا ۚ لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِهِ ۚ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ١١٦

117. Però si obeeixes la majoria dels de la terra, t'extraviaran del camí d'Al·là. Només segueixen *simples* conjectures i només menteixen.[2]

وَإِنْ تُطِعْ أَكْثَرَ مَنْ فِي الْأَرْضِ يُضِلُّوكَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ ۚ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ١١٧

118. En veritat, el teu Senyor coneix bé els que s'extravien del Seu camí; i coneix bé els que estan correctament guiats.

إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ مَنْ يَضِلُّ عَنْ سَبِيلِهِ ۖ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ١١٨

119. Mengeu, doncs, d'allò sobre el que ha estat invocat el nom d'Al·là, si creieu en els Seus Senyals.

فَكُلُوا مِمَّا ذُكِرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ إِنْ كُنْتُمْ بِآيَاتِهِ مُؤْمِنِينَ ١١٩

120. Quin motiu teniu per no menjar d'allò sobre el que ha estat invocat el nom d'Al·là, si Ell us ha explicat ja el que us ha prohibit, tret que hi esteu obligats? I certament, molts desvien *d'altres* amb els seus desitjos dolents mitjançant la manca de coneixement. En veritat, el teu Senyor coneix *molt* bé els transgressors.

وَمَا لَكُمْ أَلَّا تَأْكُلُوا مِمَّا ذُكِرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَقَدْ فَصَّلَ لَكُمْ مَا حَرَّمَ عَلَيْكُمْ إِلَّا مَا اضْطُرِرْتُمْ إِلَيْهِ ۗ وَإِنَّ كَثِيرًا لَيُضِلُّونَ بِأَهْوَائِهِمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ ۗ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِالْمُعْتَدِينَ ١٢٠

---

[2] La paraula "mentir" no fa justícia plena al significat més ampli de la paraula "Yajrosun" que té connotacions més àmplies com la invenció o la pretensió de ser capaç de predir el futur quan només són suposicions.

121. Eviteu els pecats, tant els aparents com els amagats. Cert és que aquells que guanyin el pecat seran retribuïts pel que han guanyat.

وَذَرُوا ظَاهِرَ الْإِثْمِ وَبَاطِنَهُ ۚ إِنَّ
الَّذِينَ يَكْسِبُونَ الْإِثْمَ سَيُجْزَوْنَ
بِمَا كَانُوا يَقْتَرِفُونَ ١٢١

122. I no mengeu d'allò sobre el que no ha estat invocat el nombre d'Al·là, perquè en veritat és una desobediència. I certament els malvats inspiren els seus amics perquè discuteixin amb vosaltres. Però si en veritat els obeïu, esteu posant altres déus *a l'alçada de Déu.*

وَلَا تَأْكُلُوا مِمَّا لَمْ يُذْكَرِ اسْمُ اللَّهِ
عَلَيْهِ وَإِنَّهُ لَفِسْقٌ ۗ وَإِنَّ الشَّيَاطِينَ
لَيُوحُونَ إِلَىٰ أَوْلِيَائِهِمْ لِيُجَادِلُوكُمْ ۖ
وَإِنْ أَطَعْتُمُوهُمْ إِنَّكُمْ لَمُشْرِكُونَ ١٢٢

R.15.

123. Aquell que estava mort i li vam tornar la vida, donant-li una llum amb la qual camina entre els homes, és que pot ser com qui està en les més profundes tenebres de les quals no pot sortir? Així es féu que les accions dels incrèduls *semblessin* justes per a ells.

أَوَمَنْ كَانَ مَيْتًا فَأَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ
نُورًا يَمْشِي بِهِ فِي النَّاسِ كَمَنْ مَثَلُهُ
فِي الظُّلُمَاتِ لَيْسَ بِخَارِجٍ مِنْهَا ۚ
كَذَٰلِكَ زُيِّنَ لِلْكَافِرِينَ مَا كَانُوا
يَعْمَلُونَ ١٢٣

124. I d'aquesta manera vam permetre als pitjors pecadors de cada ciutat [3]que poguessin conspirar *contra la veritat*; però no maquinen més que contra les seves pròpies ànimes, però no se n'adonen.

وَكَذَٰلِكَ جَعَلْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ
أَكَابِرَ مُجْرِمِيهَا لِيَمْكُرُوا فِيهَا ۖ وَمَا
يَمْكُرُونَ إِلَّا بِأَنْفُسِهِمْ وَمَا
يَشْعُرُونَ ١٢٤

125. I quan els arriba un Senyal diuen: "No creurem fins que no se'ns doni quelcom semblant al que se'ls ha donat als Missatgers d'Al·là". Al·là és qui millor sap on posar el Seu Missatge. En veritat, la humiliació davant Al·là i un sever càstig afligiran els pecadors pel que van ordir.

وَإِذَا جَاءَتْهُمْ آيَةٌ قَالُوا لَنْ
نُؤْمِنَ حَتَّىٰ نُؤْتَىٰ مِثْلَ مَا أُوتِيَ
رُسُلُ اللَّهِ ۘ اللَّهُ أَعْلَمُ حَيْثُ يَجْعَلُ
رِسَالَتَهُ ۗ سَيُصِيبُ الَّذِينَ أَجْرَمُوا
صَغَارٌ عِنْدَ اللَّهِ وَعَذَابٌ شَدِيدٌ بِمَا
كَانُوا يَمْكُرُونَ ١٢٥

[3] L'expressió "Akabera Mullremiha" significa literalment "els grans d'entre els pecadors d'aquella ciutat". La paraula "gran" vol significar aquí aquells que tenen la participació més gran en el pecat i en conseqüència, destaquen com a líders; o també poden al·ludir als membres distingits o influents d'una societat pecadora.

126. Així doncs, aquell que Al·là vol guiar li obre el cor perquè *accepti* l'Islam; *i aquell que vol deixar* que s'esgarriï, li estreny el pit i li posa difícil com si pugés muntanya amunt. Així imposa Al·là el càstig a aquells que no creuen.

فَمَنْ يُّرِدِ اللّٰهُ اَنْ يَّهْدِيَهٗ يَشْرَحْ
صَدْرَهٗ لِلْاِسْلَامِ ۚ وَمَنْ يُّرِدْ اَنْ يُّضِلَّهٗ
يَجْعَلْ صَدْرَهٗ ضَيِّقًا حَرَجًا كَاَنَّمَا
يَصَّعَّدُ فِي السَّمَآءِ ۚ كَذٰلِكَ يَجْعَلُ اللّٰهُ
الرِّجْسَ عَلَى الَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ ﴿۱۲۶﴾

127. I aquest és el camí del teu Senyor, *que duu* de dret *cap a Ell*. En veritat, hem explicat amb detall els Senyals per a un Poble que ha estat avisat.

وَهٰذَا صِرَاطُ رَبِّكَ مُسْتَقِيْمًا ۚ قَدْ
فَصَّلْنَا الْاٰيٰتِ لِقَوْمٍ يَّذَّكَّرُوْنَ ﴿۱۲۷﴾

128. Per a ells és la llar de pau amb el seu Senyor, i Ell és el seu Amic pel que van fer.

لَهُمْ دَارُ السَّلٰمِ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَهُوَ
وَلِيُّهُمْ بِمَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ﴿۱۲۸﴾

129. Però el dia en què us aplegui a tots *dirà:* "Oh assemblea dels yinn! Heu intentat *sotmetre-vos* a un gran nombre d'homes!" I els seus amic d'entre els homes diran: "Senyor Nostre! Ens vam aprofitar els uns dels altres, però *ara* hem arribat al terme que Tu ens vas fixar". Ell dirà: "El Foc és la vostra llar, on hi viureu, tret que Al·là vulgui una *altra cosa"*. En veritat, el teu Senyor és Savi, Omniscient".

وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ جَمِيْعًا ۚ يٰمَعْشَرَ
الْجِنِّ قَدِ اسْتَكْثَرْتُمْ مِّنَ الْاِنْسِ ۚ
وَقَالَ اَوْلِيٰٓؤُهُمْ مِّنَ الْاِنْسِ رَبَّنَا
اسْتَمْتَعَ بَعْضُنَا بِبَعْضٍ وَّبَلَغْنَآ
اَجَلَنَا الَّذِيْٓ اَجَّلْتَ لَنَا ۚ قَالَ النَّارُ
مَثْوٰىكُمْ خٰلِدِيْنَ فِيْهَآ اِلَّا مَا
شَآءَ اللّٰهُ ۚ اِنَّ رَبَّكَ حَكِيْمٌ عَلِيْمٌ ﴿۱۲۹﴾

130. I d'igual manera vam donar poder a alguns injustos sobre els altres, pel que van guanyar.

وَكَذٰلِكَ نُوَلِّيْ بَعْضَ الظّٰلِمِيْنَ
بَعْضًا بِمَا كَانُوْا يَكْسِبُوْنَ ﴿۱۳۰﴾ ۱۵ ع ۲

R.16.

131. Oh assemblea de yinns i homes! És que no us van arribar Missatgers d'entre vosaltres mateixos que us van parlar dels Meus Senyals i que us van avisar de la trobada d'aquest dia vostre? Diran: "Som testimonis contra nosaltres mateixos". I la vida mundana els seduí. I donaran testimoni contra ells mateixos, que foren incrèduls.

يٰمَعْشَرَ الْجِنِّ وَالْاِنْسِ اَلَمْ يَاْتِكُمْ
رُسُلٌ مِّنْكُمْ يَقُصُّوْنَ عَلَيْكُمْ اٰيٰتِيْ وَ
يُنْذِرُوْنَكُمْ لِقَآءَ يَوْمِكُمْ هٰذَا ۚ قَالُوْا
شَهِدْنَا عَلٰٓى اَنْفُسِنَا وَغَرَّتْهُمُ الْحَيٰوةُ
الدُّنْيَا وَشَهِدُوْا عَلٰٓى اَنْفُسِهِمْ اَنَّهُمْ
كَانُوْا كٰفِرِيْنَ ﴿۱۳۱﴾

132. Això és perquè el teu Senyor no destruiria injustament les ciutats sense avisar abans els seus habitants.

ذَٰلِكَ أَن لَّمْ يَكُن رَّبُّكَ مُهْلِكَ
الْقُرَىٰ بِظُلْمٍ وَأَهْلُهَا غَافِلُونَ ﴿١٣٢﴾

133. I per a tots ells hi haurà graduació *de classe* d'acord amb el que hagin fet i el teu Senyor no ignora el que fan.

وَلِكُلٍّ دَرَجَاتٌ مِّمَّا عَمِلُوا ۚ وَمَا
رَبُّكَ بِغَافِلٍ عَمَّا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٣﴾

134. Però el teu Senyor és Autosuficient, ple de misericòrdia. Si ell ho vol, pot fer que desaparegueu i que us passi el que a Ell li plagui, de la mateixa manera que us féu néixer de la progènie d'altres pobles.

وَرَبُّكَ الْغَنِيُّ ذُو الرَّحْمَةِ ۚ إِن يَشَأْ
يُذْهِبْكُمْ وَيَسْتَخْلِفْ مِن بَعْدِكُم
مَّا يَشَاءُ كَمَا أَنشَأَكُم مِّن ذُرِّيَّةِ
قَوْمٍ آخَرِينَ ﴿١٣٤﴾

135. En veritat, el que us ha promès succeirà i no podreu impedir-ho.

إِنَّ مَا تُوعَدُونَ لَآتٍ ۖ وَمَا أَنتُم
بِمُعْجِزِينَ ﴿١٣٥﴾

136. Digueu-los: "Oh, Poble meu! Obreu de la millor manera que pugueu. Jo també actuo. Aviat sabreu a qui correspon la recompensa final de la llar". Certament, els injustos no prosperaran.

قُلْ يَا قَوْمِ اعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنِّي
عَامِلٌ ۖ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ مَن تَكُونُ لَهُ
عَاقِبَةُ الدَّارِ ۗ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿١٣٦﴾

137. Ells han assignat Al·là una part dels conreus i del bestiar que Ell ha produït, i diuen: "Això és per a Al·là", segons pensen ells, "i això és per als nostres ídols". Però el que és per als seus ídols no arriba a Al·là, mentre que el que és per a Al·là arriba als ídols. Qué dolent és el que decideixen!

وَجَعَلُوا لِلَّهِ مِمَّا ذَرَأَ مِنَ الْحَرْثِ وَ
الْأَنْعَامِ نَصِيبًا فَقَالُوا هَٰذَا لِلَّهِ
بِزَعْمِهِمْ وَهَٰذَا لِشُرَكَائِنَا ۖ فَمَا كَانَ
لِشُرَكَائِهِمْ فَلَا يَصِلُ إِلَى اللَّهِ ۖ وَمَا كَانَ
لِلَّهِ فَهُوَ يَصِلُ إِلَىٰ شُرَكَائِهِمْ ۗ سَاءَ مَا
يَحْكُمُونَ ﴿١٣٧﴾

138. De la mateixa manera els seus déus associats van fer que l'assassinat del seus fills *fos considerat* just per molts dels idòlatres per arruïnar-los i confondre'ls en la seva religió. Però si Al·là hagués *fet* la seva Voluntat,

وَكَذَٰلِكَ زَيَّنَ لِكَثِيرٍ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ
قَتْلَ أَوْلَادِهِمْ شُرَكَاؤُهُمْ لِيُرْدُوهُمْ
وَلِيَلْبِسُوا عَلَيْهِمْ دِينَهُمْ ۖ وَلَوْ شَاءَ

no haurien fet això. Deixeu-los, doncs, sols amb el que inventen.

اللّٰهُ مَا فَعَلُوْهُ فَذَرْهُمْ وَ مَا
يَفْتَرُوْنَ ﴿١٣٨﴾

139. Però diuen: "Aquests i aquells bestiars i conreus estan prohibits. Ningú no els menjarà tret d'aquell que vulguem -així ho al·leguen- i hi ha bestiar els lloms del qual són prohibits i bestiar sobre el qual no invoquen el nom d'Al·là, i amb la qual cosa forgen una mentida contra Al·là. Aviat els donarà el que mereixen pel que han ordit.

وَقَالُوْا هٰذِهٖٓ اَنْعَامٌ وَّحَرْثٌ حِجْرٌ ۖ لَّا
يَطْعَمُهَآ اِلَّا مَنْ نَّشَآءُ بِزَعْمِهِمْ وَ
اَنْعَامٌ حُرِّمَتْ ظُهُوْرُهَا وَ اَنْعَامٌ لَّا
يَذْكُرُوْنَ اسْمَ اللّٰهِ عَلَيْهَا افْتِرَآءً
عَلَيْهِ ؕ سَيَجْزِيْهِمْ بِمَا كَانُوْا
يَفْتَرُوْنَ ﴿١٣٩﴾

140. I diuen: "El que hi ha al ventre d'aquest o aquell bestiar està *reservat* exclusivament per als nostres homes i és prohibit per a les nostres esposes; però si nasqués mort, llavors *tots* poden participar d'ell. Ell els donarà el que és mereixen per la seva afirmació *sense fonament*. En veritat, Ell és Savi, Omniscient.

وَقَالُوْا مَا فِيْ بُطُوْنِ هٰذِهِ الْاَنْعَامِ
خَالِصَةٌ لِّذُكُوْرِنَا وَ مُحَرَّمٌ عَلٰٓى
اَزْوَاجِنَا ۚ وَ اِنْ يَّكُنْ مَّيْتَةً فَهُمْ
فِيْهِ شُرَكَآءُ ؕ سَيَجْزِيْهِمْ وَصْفَهُمْ ؕ
اِنَّهٗ حَكِيْمٌ عَلِيْمٌ ﴿١٤٠﴾

141. Són certament perdedors aquells que nèciament maten els seus fills per manca de coneixement, i declaren il·lícit el que Al·là els ha donat, i amb la qual cosa forgen una mentida contra Al·là. En veritat s'han extraviat i no són correctament guiats.

قَدْ خَسِرَ الَّذِيْنَ قَتَلُوْٓا اَوْلَادَهُمْ
سَفَهًۢا بِغَيْرِ عِلْمٍ وَّحَرَّمُوْا مَا رَزَقَهُمُ
اللّٰهُ افْتِرَآءً عَلَى اللّٰهِ ؕ قَدْ ضَلُّوْا وَمَا
كَانُوْا مُهْتَدِيْنَ ﴿١٤١﴾

R.17.

142. Ell és Qui crea jardins amb emparrats i sense ells, així com palmeres i bladars, amb fruits de diversa mena, oliveres i magraners, semblants i diferents. Mengeu dels fruits de cadascun quan estiguin madurs, però pagueu el que li deveu a Ell, el dia de la collita i no depasseu els límits. En veritat Al·là no estima el que s'excedeixen.

وَهُوَ الَّذِيْٓ اَنْشَاَ جَنّٰتٍ مَّعْرُوْشٰتٍ
وَّغَيْرَ مَعْرُوْشٰتٍ وَّالنَّخْلَ وَالزَّرْعَ
مُخْتَلِفًا اُكُلُهٗ وَالزَّيْتُوْنَ وَالرُّمَّانَ
مُتَشَابِهًا وَّغَيْرَ مُتَشَابِهٍ ؕ كُلُوْا مِنْ
ثَمَرِهٖٓ اِذَآ اَثْمَرَ وَ اٰتُوْا حَقَّهٗ يَوْمَ
حَصَادِهٖ ۖ وَلَا تُسْرِفُوْا ؕ اِنَّهٗ لَا يُحِبُّ
الْمُسْرِفِيْنَ ﴿١٤٢﴾

143. I del bestiar, *uns els creà* per a la càrrega i *d'altres* per al sacrifici. Mengeu del que Al·là us ha donat, i no seguiu els passos de Satanàs. En veritat, ell és el vostre enemic declarat.

وَمِنَ الْأَنْعَامِ حَمُولَةً وَفَرْشًا ۚ كُلُوا
مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ
الشَّيْطَانِ ۚ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ ﴿١٤٣﴾

144. Afirmen que *Al·là ha creat en total vuit parelles:* dos d'ovins i dos de cabrums. Digueu-los: són els dos mascles els que Ell ha prohibit o les dues femelles, o bé el que aquestes duen al ventre? Digueu-m'ho amb coneixement, si sou veritables.

ثَمَانِيَةَ أَزْوَاجٍ ۖ مِنَ الضَّأْنِ اثْنَيْنِ
وَمِنَ الْمَعْزِ اثْنَيْنِ ۗ قُلْ آلذَّكَرَيْنِ
حَرَّمَ أَمِ الْأُنْثَيَيْنِ أَمَّا اشْتَمَلَتْ
عَلَيْهِ أَرْحَامُ الْأُنْثَيَيْنِ ۖ نَبِّئُونِي
بِعِلْمٍ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٤٤﴾

145. I dels camells, un parell i dels bovins, un altre. Digueu-los: "Són els dos mascles els que Ell ha prohibit, o les dues femelles o el que aquestes duen al ventre? Éreu presents quan Al là va imposar-vos això? Qui és més injust que aquell que forja una mentida contra Al·là per fer que els homes esgarriïn sense coneixement?" Certament, Al·là no guia els injustos.

وَمِنَ الْإِبِلِ اثْنَيْنِ وَمِنَ الْبَقَرِ
اثْنَيْنِ ۗ قُلْ آلذَّكَرَيْنِ حَرَّمَ أَمِ
الْأُنْثَيَيْنِ أَمَّا اشْتَمَلَتْ عَلَيْهِ أَرْحَامُ
الْأُنْثَيَيْنِ ۖ أَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ إِذْ وَصَّاكُمُ
اللَّهُ بِهَٰذَا ۚ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ
عَلَى اللَّهِ كَذِبًا لِيُضِلَّ النَّاسَ بِغَيْرِ عِلْمٍ ۗ
إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿١٤٥﴾

R. 18

146. Digueu-los: "En el que m'ha estat revelat no trobo res prohibit per a aquell *que vulgui* menjar-ne, tret d'allò que ha mort sol, la sang vessada, la carn de porc - perquè *tot* ell és impur- o allò profà, sobre el que ha estat invocat un nom diferent del d'Al·là. Però aquell que es vegi esperonat per la desesperació, sense ser desobedient ni sense depassar *el límit,* llavors ha de saber que certament el teu Senyor és el Màxim Indulgent, Misericordiós".[4]

قُلْ لَا أَجِدُ فِي مَا أُوحِيَ إِلَيَّ مُحَرَّمًا عَلَىٰ
طَاعِمٍ يَطْعَمُهُ إِلَّا أَنْ يَكُونَ مَيْتَةً
أَوْ دَمًا مَسْفُوحًا أَوْ لَحْمَ خِنْزِيرٍ فَإِنَّهُ
رِجْسٌ أَوْ فِسْقًا أُهِلَّ لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ ۚ
فَمَنِ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَإِنَّ
رَبَّكَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٤٦﴾

[4] Aquí la paraula "Izturra" significa obligat per la fam extrema i incapaç de suportar la privació.

147. Quant als jueus, els prohibim tots els animals amb urpes; i dels bovins, ovins i cabrums, els prohibim el greix, tret que les tenen al llom, els intestins o el que està barrejat amb l'os. Aquesta és la recompensa que els vam donar per la seva rebel·lió. Perquè en veritat som veritables.

وَعَلَى الَّذِينَ هَادُوا حَرَّمْنَا كُلَّ ذِي ظُفُرٍ ۚ وَمِنَ الْبَقَرِ وَالْغَنَمِ حَرَّمْنَا عَلَيْهِمْ شُحُومَهُمَا إِلَّا مَا حَمَلَتْ ظُهُورُهُمَا أَوِ الْحَوَايَا أَوْ مَا اخْتَلَطَ بِعَظْمٍ ۚ ذَٰلِكَ جَزَيْنَاهُمْ بِبَغْيِهِمْ ۖ وَإِنَّا لَصَادِقُونَ ﴿١٤٧﴾

148. Però si t'acusen de falsedat, digueu-los: "El Vostre Senyor té la misericòrdia més gran, però la seva ira no s'allunyarà dels homes culpables".

فَإِنْ كَذَّبُوكَ فَقُلْ رَبُّكُمْ ذُو رَحْمَةٍ وَاسِعَةٍ ۚ وَلَا يُرَدُّ بَأْسُهُ عَنِ الْقَوْمِ الْمُجْرِمِينَ ﴿١٤٨﴾

149. Aquells que associen iguals a Al·là diran: "Si Al·là ho hagués volgut, no hauríem pogut associar-li altres déus, ni ho haguessin fet els nostres pares, ni hauríem pogut fer res il·lícit". De la mateixa manera, aquells que els van precedir van acusar de falsedat *els Missatgers de Déu*, fins que van tastar la nostra ira. Digueu-los: "Teniu algun coneixement? Mostra'ns-el. Només seguiu *simples* conjectures, i només especuleu.

سَيَقُولُ الَّذِينَ أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكْنَا وَلَا آبَاؤُنَا وَلَا حَرَّمْنَا مِنْ شَيْءٍ ۚ كَذَٰلِكَ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ حَتَّىٰ ذَاقُوا بَأْسَنَا ۗ قُلْ هَلْ عِنْدَكُمْ مِنْ عِلْمٍ فَتُخْرِجُوهُ لَنَا ۖ إِنْ تَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ أَنْتُمْ إِلَّا تَخْرُصُونَ ﴿١٤٩﴾

150. Digueu-los: "L'argument decisiu el té Al·là. Si hagués *fet* la seva Voluntat, certament us hagués guiat a tots".

قُلْ فَلِلَّهِ الْحُجَّةُ الْبَالِغَةُ ۖ فَلَوْ شَاءَ لَهَدَاكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿١٥٠﴾

151. Digueu-los: "Presenteu els vostres testimonis, els que testifiquen que Al·là ha prohibit això". Si donen testimoni, no testifiquis tu contra ells ni segueixis les malvades inclinacions dels qui tracten els nostres Senyals de mentides o d'aquells que no creguin en el Més Enllà i posen d'altres a l'alçada del seu Senyor".

قُلْ هَلُمَّ شُهَدَاءَكُمُ الَّذِينَ يَشْهَدُونَ أَنَّ اللَّهَ حَرَّمَ هَٰذَا ۖ فَإِنْ شَهِدُوا فَلَا تَشْهَدْ مَعَهُمْ ۚ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَهُمْ بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُونَ ﴿١٥١﴾

R.19.

152. Digueu-los: "Veniu, us recitaré el que Al·là us ha fet inviolable: no associeu res cap igual a Ell, *feu* el bé als vostres pares, no mateu els vostres fills *per por de* la pobresa - Nosaltres som els que proveïm per a vosaltres i per a ells-, no us apropeu a les accions dolentes, ni manifestes ni amagades; i no destruïu la vida que Al·là ha fet sagrada, tret que sigui per justícia. Això és el que us ha manat, perquè entengueu.

قُلْ تَعَالَوْا اَتْلُ مَا حَرَّمَ رَبُّكُمْ
عَلَيْكُمْ اَلَّا تُشْرِكُوْا بِهٖ شَيْـًٔا وَّ
بِالْوَالِدَيْنِ اِحْسَانًا ۚ وَلَا تَقْتُلُوْٓا
اَوْلَادَكُمْ مِّنْ اِمْلَاقٍ ۭ نَحْنُ نَرْزُقُكُمْ وَ
اِيَّاهُمْ ۚ وَلَا تَقْرَبُوا الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ
مِنْهَا وَمَا بَطَنَ ۚ وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ
الَّتِيْ حَرَّمَ اللّٰهُ اِلَّا بِالْحَقِّ ۭ ذٰلِكُمْ وَصّٰىكُمْ
بِهٖ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُوْنَ ﴿١٥٢﴾

153. No us apropeu als béns de l'orfe, tret que sigui de la millor *manera*, fins que no arribi a la maduresa. I doneu la mesura completa i el pes amb equitat. No obliguem ningú, excepte segons la seva capacitat. I quan parleu, observeu la justícia, tot i que *la persona interessada* sigui un parent, i compliu el pacte d'Al·là. Això és el que Ell us mana, perquè recordeu.

وَلَا تَقْرَبُوْا مَالَ الْيَتِيْمِ اِلَّا بِالَّتِيْ
هِيَ اَحْسَنُ حَتّٰى يَبْلُغَ اَشُدَّهٗ ۚ وَاَوْفُوا
الْكَيْلَ وَالْمِيْزَانَ بِالْقِسْطِ ۚ لَا
نُكَلِّفُ نَفْسًا اِلَّا وُسْعَهَا ۚ وَاِذَا قُلْتُمْ
فَاعْدِلُوْا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبٰى ۚ وَبِعَهْدِ
اللّٰهِ اَوْفُوْا ۭ ذٰلِكُمْ وَصّٰىكُمْ بِهٖ لَعَلَّكُمْ
تَذَكَّرُوْنَ ﴿١٥٣﴾

154. I *digueu-los:* "Aquest és el meu camí *que duu* rectament. Seguiu-lo, doncs, i no en seguiu *d'altres*, no fos cas que us allunyin del Seu camí. Això és el que Ell us mana, perquè *pugueu* protegir-vos *contra els mals*.

وَاَنَّ هٰذَا صِرَاطِيْ مُسْتَقِيْمًا فَاتَّبِعُوْهُ ۚ
وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَنْ
سَبِيْلِهٖ ۭ ذٰلِكُمْ وَصّٰىكُمْ بِهٖ لَعَلَّكُمْ
تَتَّقُوْنَ ﴿١٥٤﴾

155. De nou, vam donar a Moisès el Llibre, que recull àmpliament els requisits que ha de complir algú d'excel·lent conducta i explica to fins al darrer detall, i és una guia i una benedicció perquè puguin creure en la trobada amb el seu Senyor.

ثُمَّ اٰتَيْنَا مُوْسَى الْكِتٰبَ تَمَامًا عَلَى
الَّذِيْٓ اَحْسَنَ وَتَفْصِيْلًا لِّكُلِّ شَيْءٍ وَّ
هُدًى وَّرَحْمَةً لَّعَلَّهُمْ بِلِقَآءِ رَبِّهِمْ
يُؤْمِنُوْنَ ﴿١٥٥﴾ ١٩ ع ٤ ٢

R.20.

156. I aquest és un Llibre que hem revelat; *és* ple de benediccions. Seguiu-lo, doncs, i guardeu-vos contra *el pecat* perquè se us atorgui misericòrdia;

وَ هٰذَا كِتٰبٌ اَنْزَلْنٰهُ مُبٰرَكٌ
فَاتَّبِعُوْهُ وَاتَّقُوْا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُوْنَ ﴿۱۵۶﴾

157. Perquè no digueu: "El Llibre només fou revelat a dos pobles abans que a nosaltres, però nosaltres desconeixíem en realitat la seva lectura".

اَنْ تَقُوْلُوْٓا اِنَّمَآ اُنْزِلَ الْكِتٰبُ عَلٰى
طَآئِفَتَيْنِ مِنْ قَبْلِنَا ۪ وَ اِنْ كُنَّا عَنْ
دِرَاسَتِهِمْ لَغٰفِلِيْنَ ﴿۱۵۷﴾

158. O perquè no digueu: "Si se'ns hagués revelat el Llibre, certament ens haurien guiat millor que a ells". *Ara* us ha arribat una prova clara del vostre Senyor, una guia i una sort. Qui és, doncs, més injust que qui rebutja els Senyals d'Al·là i s'aparta d'ells? Donarem aquells que s'aparten dels nostres Senyals un càstig sever per allunyar-se'n.

اَوْ تَقُوْلُوْا لَوْ اَنَّآ اُنْزِلَ عَلَيْنَا الْكِتٰبُ
لَكُنَّآ اَهْدٰى مِنْهُمْ ۚ فَقَدْ جَآءَكُمْ بَيِّنَةٌ
مِّنْ رَّبِّكُمْ وَ هُدًى وَّ رَحْمَةٌ ۚ فَمَنْ
اَظْلَمُ مِمَّنْ كَذَّبَ بِاٰيٰتِ اللّٰهِ وَ
صَدَفَ عَنْهَا ؕ سَنَجْزِى الَّذِيْنَ
يَصْدِفُوْنَ عَنْ اٰيٰتِنَا سُوْٓءَ الْعَذَابِ
بِمَا كَانُوْا يَصْدِفُوْنَ ﴿۱۵۸﴾

159. És que esperen que els àngels vinguin cap a ells o que vinguin el teu Senyor o que vinguin alguns dels Senyals del teu Senyor? El dia que arribin alguns dels seus Senyals del teu Senyor, creure en ells no servirà a una ànima que no hagi cregut abans, ni hagi guanyat res de bo amb la seva fe. Digueu-los: "Espereu. Nosaltres *també* esperem".

هَلْ يَنْظُرُوْنَ اِلَّآ اَنْ تَاْتِيَهُمُ الْمَلٰٓئِكَةُ
اَوْ يَاْتِيَ رَبُّكَ اَوْ يَاْتِيَ بَعْضُ اٰيٰتِ رَبِّكَ ؕ
يَوْمَ يَاْتِيْ بَعْضُ اٰيٰتِ رَبِّكَ لَا يَنْفَعُ
نَفْسًا اِيْمَانُهَا لَمْ تَكُنْ اٰمَنَتْ مِنْ
قَبْلُ اَوْ كَسَبَتْ فِيْٓ اِيْمَانِهَا خَيْرًا ؕ قُلِ
انْتَظِرُوْٓا اِنَّا مُنْتَظِرُوْنَ ﴿۱۵۹﴾

160. *Quant a* aquells que van escindir-se de la seva religió i van quedar *dividits* en sectes, no cal que te'n preocupis pas. En veritat, a Al·là pertoca decidir sobre la seva causa, i després els informarà del que van fer.

اِنَّ الَّذِيْنَ فَرَّقُوْا دِيْنَهُمْ وَ كَانُوْا
شِيَعًا لَّسْتَ مِنْهُمْ فِيْ شَيْءٍ ؕ اِنَّمَآ
اَمْرُهُمْ اِلَى اللّٰهِ ثُمَّ يُنَبِّئُهُمْ بِمَا
كَانُوْا يَفْعَلُوْنَ ﴿۱۶۰﴾

161. Qui faci una bona acció rebrà deu vegades el seu valor, però qui faci una mala acció tindrà només una recompensa semblant, i no se'ls agreujarà.

مَنْ جَآءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهٗ عَشْرُ اَمْثَالِهَا ۚ
وَمَنْ جَآءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزٰٓى اِلَّا
مِثْلَهَا وَهُمْ لَا يُظْلَمُوْنَ ﴿١٦١﴾

162. Digueu-los: "Quant a mi, el meu Senyor m'ha guiat pel camí recte - una religió recta, la religió d'Abraham, el qual sempre va inclinar-se cap al camí recte. Que no fou d'aquells que associen déus amb *Déu*".

قُلْ اِنَّنِيْ هَدٰىنِيْ رَبِّيْٓ اِلٰى صِرَاطٍ
مُّسْتَقِيْمٍ ۚ دِيْنًا قِيَمًا مِّلَّةَ اِبْرٰهِيْمَ
حَنِيْفًا ۚ وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِيْنَ ﴿١٦٢﴾

163. Digueu-los: "La meva pregària, el meu sacrifici, la meva vida i la meva mort són *tots* per a Al·là, el Senyor dels mons".

قُلْ اِنَّ صَلَاتِيْ وَنُسُكِيْ وَمَحْيَايَ وَ
مَمَاتِيْ لِلّٰهِ رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿١٦٣﴾

164. "Ell no té ningú associat. Així m'ha estat manat i sóc el primer dels que se sotmeten".

لَا شَرِيْكَ لَهٗ ۚ وَبِذٰلِكَ اُمِرْتُ وَاَنَا اَوَّلُ
الْمُسْلِمِيْنَ ﴿١٦٤﴾

165. Digueu-los: "És que buscaré un Senyor diferent d'Al·là, quan Ell és el Senyor de totes les coses? Cap ànima no mereix *res de dolent*, sinó que ha de donar compte dels seus actes; i cap ànima no haurà de dur la càrrega de l'altre. Després tornareu al vostre Senyor i Ell us informarà sobre el que discrepàveu".

قُلْ اَغَيْرَ اللّٰهِ اَبْغِيْ رَبًّا وَّهُوَ رَبُّ كُلِّ
شَيْءٍ ۚ وَلَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ اِلَّا عَلَيْهَا ۚ
وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِّزْرَ اُخْرٰى ۚ ثُمَّ اِلٰى
رَبِّكُمْ مَّرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُمْ
بِمَا كُنْتُمْ فِيْهِ تَخْتَلِفُوْنَ ﴿١٦٥﴾

166. I Ell és qui us féu virreis a la terra i va elevar algú de vosaltres per sobre dels altres en graus de *classe*, per provar-vos amb el que us va lliurar. En veritat, el teu Senyor és ràpid en el càstig; i Ell és el Màxim Indulgent, Misericordiós.

وَهُوَ الَّذِيْ جَعَلَكُمْ خَلٰٓئِفَ الْاَرْضِ
وَرَفَعَ بَعْضَكُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجٰتٍ
لِّيَبْلُوَكُمْ فِيْ مَآ اٰتٰىكُمْ ۚ اِنَّ رَبَّكَ
سَرِيْعُ الْعِقَابِ ۖ وَاِنَّهٗ لَغَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿١٦٦﴾

CAPÍTOL 7
AL-A'RAF
(Revelat després de la Hillrah)

Títol i data de la revelació

Segons Ibn 'Abbas, Ibn Zubair, Hasan, Muyahid, 'Ikrimah, 'Ata i Yasir bin Zaid, aquesta Surah pertany al període mequí, tret dels versicles 165-172. Tanmateix, Qatadah opina que el versicle 165 va ser revelat a Medina. La Surah pren el seu títol del v.47. Els comentaristes no han pogut trobar un relació real entre la paraula *A'raf* i el tema de la Surah. Això es deu al fet que han donat un significat equivocat a la paraula. Pensen que *A'raf* és el nom d'una etapa espiritual intermèdia entre el Paradís i l'Infern, i que els seguidors de *A'raf* apareguin diferents dels habitants de l'Infern, però encara no hauran entrat en el Paradís. L'Alcorà rebutja aquest significat de la paraula, perquè només ha esmentat dos grups de persones: els habitants del Paradís i els habitants de l'Infern. No s'esmenta cap tercer grup o classe de persones. Tampoc no es dóna suport a la interpretació de la paraula *A'raf* com a lloc de persones d'un nivell espiritual mediocre, ni es pot aportar cap prova interna en suport d'aquesta interpretació. L'Alcorà mostra als seguidors de *A'raf* adreçant-se en un moment determinat als habitants del Paradís i parlant, en un altre moment, als habitants de l'Infern; i s'ha declarat que el seu coneixement espiritual és tan gran que poden reconèixer als habitants del Paradís per les seves marques especials i també als habitants de l'Infern i preguen pels habitants del Paradís (7:47, 49, 50). Pot algú que es troba, per dir-ho d'alguna manera, en suspensió en un estat d'incertesa entre el Paradís i l'Infern ser tan presumptuós com per assumir un aire de superioritat com s'ha demostrat que fan els seguidors de *Al-A'raf*? El fet és que els seguidors de *Al-A'raf* són els Profetes de Déu que gaudiran d'un estatut espiritual especial en el Dia del Judici i pregaran pels habitants del Paradís, renyaran i faran retrets als habitants de l'Infern. I com que la Surah és el primer capítol alcorànic on es tracta amb certa extensió de les històries de les vides de diversos Profetes se li ha posat el nom encertat de *Al-A'raf*. A més a més, la mateixa interpretació de la paraula recolza aquesta deducció. *A'raf* és el plural de *'Urf* que vol dir alt i elevat i també es refereix a la realització espiritual que adquireix un home amb l'ajuda de l'intel·lecte que ha rebut de Déu i el testimoni del seu propi jo. Així doncs, *A'raf* podria significar els ensenyaments la veritat dels quals es demostra mitjançant arguments racionals i el testimoni de la natura humana; i, com que només tenen aquestes qualitats els ensenyaments dels Profetes, només ells mereixen aquesta posició espiritualment exaltada i se'ls pot anomenat amb legitimitat Seguidors de *Al-A'raf* (Llocs elevats). En resum, la Surah *Al-raf* rep aquest nom, perquè s'hi presenten exemples de les vides dels homes eminents de posició espiritual molt elevada que en el passat van ensenyar a la humanitat veritats eternes d'acord amb la natura i raó humanes, i també a aquells que van resistir els homes d'aquest món i van intentar baixar del seu nivell, i a aquells a qui Déu Gelós va elevar a una posició exaltada.

Tema i context

Parlant des del punt de vista espiritual, la Surah serveix d'una espècie de *Barzaj* (esglaó intermedi) entre les Surahs que el precedeixen i les que la segueixen, la qual cosa significa que el tema de les Surahs anteriors ha estat desenvolupada en un nou tema en aquesta Surah. En les anteriors, el tema principal era la refutació del judaisme, el cristianisme i d'altres religions que asseguren derivar la seva autoritat sobretot de la filosofia i la raó. En aquesta Surah, els dos temes han estat tractats conjuntament i s'ha demostrat la falsedat de les posicions de les dues sèries de credos, així com s'ha establert la veritat de l'Islam. En primer lloc, afirma que, atès que l'Alcorà és la Paraula de Déu revelada, no hi ha possibilitat que trobi mai la destrucció ni deixi d'assolir el seu objectiu. Tot seguit, s'avisa als musulmans que, en un moment de desànim, no han d'arribar a un compromís a corre-cuita amb els seguidors d'altres religions, perquè els que s'oposen a una veritable religió han patit sempre la desgràcia i la humiliació al final. A continuació, s'afirma que Déu ha creat l'home per assolir l'objectiu més sublim, però la majoria dels homes obliden aquesta noble finalitat de les seves vides. La vida paradisíaca d'Adam i la seva expulsió del paradís s'esmenten com a exemples d'aquest tema, i s'afegeix que, al començament, després d'haver creat l'home, Déu li donà els mitjans per arribar a un elevat estat espiritual. Però l'home no va parar atenció als plans de Déu per a ell i va seguir Satanàs. A continuació, s'esmenta que, al contrari amb el que passa a les religions anteriors que tendien al desenvolupament individual, l'Islam intenta produir la reforma de comunitats completes. Mentre que els antics Profetes intentaven aconseguir que les persones entressin al Paradís, la finalitat de l'Islam consisteix en què comunitats i nacions senceres arribin a la beatitud. Però, atès que qualsevol esforç de reforma es topa amb obstacles i vicissituds abans de culminar, de la mateixa manera, sempre que la comunitat musulmans es desviï dels principis i ensenyaments islàmics, Déu suscitarà per a la seva conversió Reformadors inspirats per Déu d'entre els seguidors del sant Profeta per tal que l'home no perdi el seu paradís guanyat i es desviï del camí del progrés i desenvolupament nacional. La Surah continua llavors establint normes i criteris per reconèixer aquests Reformadors promesos i també aclareix una mica més la sort final dels seus opositors. A continuació, s'afirma que tots els plans de Déu es desenvolupen gradualment. Com en el món material, en el domini de l'esperit, tot el progrés també està sotmès a la llei de l'evolució i és per un procés d'evolució progressiva que s'ha produït el desenvolupament espiritual de l'home des de l'època d'Adam fins a la del Sant Profeta, i en els seus ensenyaments s'ha dedicat una gran atenció a la millora i organització de tota la comunitat. Els creients han de tenir, doncs, sempre present que de petites llavors neixen grans arbres i que fins i tot els objectius més grans al començament semblen insignificants i queden ocults. Avisa, doncs, als creients que mantinguin oberts els ulls i no deixin que el gran objecte de la seva creació quedi amagat a la vista perquè, si se'l deixa un cop estigui ocult, seguirà així per sempre.

Amb el v.60 comença una breu narració de la vida d'alguns profetes de l'Antiguitat, els quals tenien com a missió tornar l'home a l'existència celestial feliç de la qual fou expulsat. Després, s'afirma que el bé és dins de la natura humana de la qual és part íntegra, i que el mal només ve després i com a resultat d'influències exteriors; i que, malgrat la seva bondat instintiva, l'home no pot atènyer la perfecció sense l'ajuda de la revelació divina. Rebutjant la guia de Déu es queda sense la seva bondat instintiva i

queda espiritualment arruïnat. Una altra vegada es fa referència a la missió del Sant Profeta, i s'avisa als seus enemics que no ignorin el fet evident que el seu intel·lecte és sa i els seus motius purs, que els seus ensenyaments estan en plena harmonia amb la naturalesa humana i la llei natural, i que el testimoni del temps també està al seu favor. A continuació, es resolen algunes idees falses i dubtes dels incrèduls i s'afirma que s'oposaran enèrgicament al Sant Profeta, però que Déu el protegirà de tot mal. Tanmateix, s'adverteix als musulmans no només perquè resisteixin amb paciència l'oposició dels incrèduls, sinó també perquè preguin per ells. A més a més, la Surah observa que, com va passar amb els enemics dels primers profetes, els adversaris del Sant Profeta continuaran demanant Senyals, però a qui correspon del tot mostrar-los és a Déu. Ell els presenta quan la Seva saviesa infal·lible ho creu convenient. Però es demana als incrèduls: no és Senyal suficient l'Alcorà, el qual compleix l'objecte i finalitat real del profetatge? Per tant, s'exhorta als musulmans a donar al miracle de l'Alcorà la gran mesura de l'autèntica consideració que tant es mereix, perquè com més gran sigui la llum celestial atorgada a l'home, més autèntica en serà la consideració.

☆ سُوْرَةُ الْاَعْرَافِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ مِائَتَانِ وَ سَبْعُ اٰيَاتٍ وَّ اَرْبَعَةٌ وَّ عِشْرُوْنَ رُكُوْعًا

AL-A'RAF

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Alif Lam Mim Sad.[1]

الٓمّٓصٓ ﴿٢﴾

3. *Aquest* és un Llibre revelat a tu -que en el teu pit no hi hagi estretesa per ell- perquè puguis advertir amb ell i *sigui* una exhortació per als creients.

كِتٰبٌ اُنْزِلَ اِلَيْكَ فَلَا يَكُنْ فِيْ صَدْرِكَ حَرَجٌ مِّنْهُ لِتُنْذِرَ بِهٖ وَذِكْرٰى لِلْمُؤْمِنِيْنَ ﴿٣﴾

4. Seguiu el que us ha estat revelat pel vostre Senyor, i no seguiu altres protectors fora d'ell. Què poc recordeu!

اِتَّبِعُوْا مَآ اُنْزِلَ اِلَيْكُمْ مِّنْ رَّبِّكُمْ وَلَا تَتَّبِعُوْا مِنْ دُوْنِهٖٓ اَوْلِيَآءَ ۗ قَلِيْلًا مَّا تَذَكَّرُوْنَ ﴿٤﴾

5. Quantes ciutats hem destruït! El nostre càstig els va arribar de nit o mentre reposaven al migdia.

وَكَمْ مِّنْ قَرْيَةٍ اَهْلَكْنٰهَا فَجَآءَهَا بَاْسُنَا بَيَاتًا اَوْ هُمْ قَآئِلُوْنَ ﴿٥﴾

6. Així, quan els va arribar el Nostre càstig, el seu clam només va dir: "Vam ser malvats de debò!"

فَمَا كَانَ دَعْوٰىهُمْ اِذْ جَآءَهُمْ بَاْسُنَآ اِلَّآ اَنْ قَالُوْٓا اِنَّا كُنَّا ظٰلِمِيْنَ ﴿٦﴾

7. Però certament preguntarem a aquells que foren enviats *els Missatgers* i preguntarem certament als Missatgers.

فَلَنَسْئَلَنَّ الَّذِيْنَ اُرْسِلَ اِلَيْهِمْ وَلَنَسْئَلَنَّ الْمُرْسَلِيْنَ ﴿٧﴾

8. Llavors de ben segur que els enumerarem *les seves accions* amb coneixement, ja que mai no vam ser absents.

فَلَنَقُصَّنَّ عَلَيْهِمْ بِعِلْمٍ وَّمَا كُنَّا غَآئِبِيْنَ ﴿٨﴾

9. I la pesada en aquest dia serà justa. I aquells amb les balances més pesades seran els que prosperaran.

وَالْوَزْنُ يَوْمَئِذِ ۨالْحَقُّ ۚ فَمَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِيْنُهٗ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُوْنَ ﴿٩﴾

---

[1] Sóc Al·là, Conec i Explico.

10. Però aquells amb les balances lleugeres seran els que hauran malmès les seves ànimes per haver estat injustos amb els nostres Senyals.

وَمَنْ خَفَّتْ مَوَازِيْنُهُ فَأُولٰٓئِكَ
الَّذِيْنَ خَسِرُوْٓا اَنْفُسَهُمْ بِمَا
كَانُوْا بِاٰيٰتِنَا يَظْلِمُوْنَ ﴿١٠﴾

11. Us vam establir a la terra i en ella us vam proporcionar els mitjans de subsistència. Què poc agraïts sou!

وَلَقَدْ مَكَّنّٰكُمْ فِي الْاَرْضِ وَجَعَلْنَا لَكُمْ
فِيْهَا مَعَايِشَ ؕ قَلِيْلًا مَّا تَشْكُرُوْنَ ﴿١١﴾

R.2.

12. Us vam crear *i* us vam donar forma. Llavors, vam dir als àngels: "Sotmeteu-vos a Adam"; i *tots ells* s'hi van sotmetre, tret d'Iblis, que *no ho va fer*; no va voler ser dels qui se sotmeten.

وَلَقَدْ خَلَقْنٰكُمْ ثُمَّ صَوَّرْنٰكُمْ ثُمَّ قُلْنَا
لِلْمَلٰٓئِكَةِ اسْجُدُوْا لِاٰدَمَ ۖ فَسَجَدُوْٓا
اِلَّآ اِبْلِيْسَ ؕ لَمْ يَكُنْ مِّنَ السّٰجِدِيْنَ ﴿١٢﴾

13. *Déu* digué: "Què et va impedir sotmetre't quan t'ho vaig manar?". Ell digué: "Sóc millor que ell. Tu em vas crear del Foc, mentre que a ell el vas crear de fang".

قَالَ مَا مَنَعَكَ اَلَّا تَسْجُدَ اِذْ اَمَرْتُكَ ؕ
قَالَ اَنَا خَيْرٌ مِّنْهُ ۚ خَلَقْتَنِيْ مِنْ نَّارٍ وَّ
خَلَقْتَهٗ مِنْ طِيْنٍ ﴿١٣﴾

14. *Déu* digué: "Llavors baixa d'aquí. No et correspon ser arrogant aquí. Surt. Certament ets dels que han estat humiliats".

قَالَ فَاهْبِطْ مِنْهَا فَمَا يَكُوْنُ لَكَ اَنْ
تَتَكَبَّرَ فِيْهَا فَاخْرُجْ اِنَّكَ مِنَ
الصّٰغِرِيْنَ ﴿١٤﴾

15. Ell digué: "Dóna'm un respir fins al dia en què ells siguin ressuscitats".

قَالَ اَنْظِرْنِيْٓ اِلٰى يَوْمِ يُبْعَثُوْنَ ﴿١٥﴾

16. *Déu* va dir: "Seràs d'aquells a qui els atorgui un respir".

قَالَ اِنَّكَ مِنَ الْمُنْظَرِيْنَ ﴿١٦﴾

17. Digué: "Ara, com que Tu m'has jutjat com a perdut, em quedaré segur a la seva espera en el Teu camí recte".

قَالَ فَبِمَآ اَغْوَيْتَنِيْ لَاَقْعُدَنَّ لَهُمْ
صِرَاطَكَ الْمُسْتَقِيْمَ ﴿١٧﴾

18. "Llavors cauré de ben segur sobre d'ells, per davant i al darrere seu, i a la seva dreta i a la seva esquerra, i

ثُمَّ لَاٰتِيَنَّهُمْ مِّنْۢ بَيْنِ اَيْدِيْهِمْ وَ
مِنْ خَلْفِهِمْ وَعَنْ اَيْمَانِهِمْ وَعَنْ

شَمَآئِلِهِمْ ۖ وَلَا تَجِدُ أَكْثَرَهُمْ شَٰكِرِينَ ﴿١٨﴾

trobaràs que la majoria d'ells no són agraïts".

قَالَ ٱخْرُجْ مِنْهَا مَذْءُومًا مَّدْحُورًا ۖ لَّمَن
تَبِعَكَ مِنْهُمْ لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنكُمْ
أَجْمَعِينَ ﴿١٩﴾

19. *Déu* va dir: "Surt d'aquí! Menyspreat i bandejat! Si algun d'ells et segueix, ha de saber que en veritat ompliré l'Infern amb tots vosaltres!"

وَيَٰٓـَٔادَمُ ٱسْكُنْ أَنتَ وَزَوْجُكَ ٱلْجَنَّةَ
فَكُلَا مِنْ حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هَٰذِهِ
ٱلشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٢٠﴾

20. "I, oh Adam, viviu tu i la teva muller en el Jardí i mengeu d'allà on vulgueu però no us apropeu a aquest arbres, no fos cas que us trobéssiu entre els malvats".

فَوَسْوَسَ لَهُمَا ٱلشَّيْطَٰنُ لِيُبْدِيَ لَهُمَا مَا
وُۥرِيَ عَنْهُمَا مِن سَوْءَٰتِهِمَا وَقَالَ مَا
نَهَىٰكُمَا رَبُّكُمَا عَنْ هَٰذِهِ ٱلشَّجَرَةِ إِلَّآ أَن
تَكُونَا مَلَكَيْنِ أَوْ تَكُونَا مِنَ ٱلْخَٰلِدِينَ ﴿٢١﴾

21. Però Satanàs els va suggerir *mals pensaments* per revelar-los els seus defectes que havia estat amagat de la seva vergonya, i va dir: "Al·là no us hauria prohibit aquest arbre, tret que *Ell volgués* que no us convertíssiu en àngels, o fóssiu dels immortals".

وَقَاسَمَهُمَآ إِنِّي لَكُمَا لَمِنَ ٱلنَّٰصِحِينَ ﴿٢٢﴾

22. I ell els va jurar, *tot dient-los*: "En veritat, sóc un conseller sincer per a vosaltres".

فَدَلَّىٰهُمَا بِغُرُورٍ ۚ فَلَمَّا ذَاقَا ٱلشَّجَرَةَ
بَدَتْ لَهُمَا سَوْءَٰتُهُمَا وَطَفِقَا يَخْصِفَانِ
عَلَيْهِمَا مِن وَرَقِ ٱلْجَنَّةِ ۖ وَنَادَىٰهُمَا
رَبُّهُمَآ أَلَمْ أَنْهَكُمَا عَن تِلْكُمَا ٱلشَّجَرَةِ
وَأَقُل لَّكُمَآ إِنَّ ٱلشَّيْطَٰنَ لَكُمَا عَدُوٌّ
مُّبِينٌ ﴿٢٣﴾

23. D'aquesta manera els féu caure en la *desobediència* per l'engany. I quan van tastar de l'arbre, la vergonya se'ls féu manifesta i tots dos es van cobrir amb les fulles del jardí. I el seu Senyor els cridà dient-los: "No us vaig prohibir aquest arbre i us vaig dir: en veritat, Satanàs és el vostre enemic declarat?".

قَالَا رَبَّنَا ظَلَمْنَآ أَنفُسَنَا وَإِن لَّمْ تَغْفِرْ
لَنَا وَتَرْحَمْنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ ٱلْخَٰسِرِينَ ﴿٢٤﴾

24. Ells van dir: "Senyor nostre, ens hem fet mal a nosaltres mateixos, i si Tu no ens perdones i no tens misericòrdia de nosaltres, estarem certament entre els perduts".

25. *Ell* digué: "Aneu-vos-en. Alguns de vosaltres sereu enemics els uns dels altres. I per a vosaltres hi ha una llar a la terra i provisions per a un temps".

قَالَ اهْبِطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ ۚ وَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَمَتَاعٌ إِلَىٰ حِينٍ ﴿٢٥﴾

26. Digué: "En ella viureu, en ella morireu i d'ella sereu retornats".

قَالَ فِيهَا تَحْيَوْنَ وَفِيهَا تَمُوتُونَ وَمِنْهَا تُخْرَجُونَ ﴿٢٦﴾

R.3.

27. Oh, fills d'Adam! En veritat us hem enviat vestidures per tapar la vostra vergonya i com a vestit elegant; però la vestidura de la justícia - aquesta és la millor. Aquest és *un* dels Senyals d'Al·là, perquè recordin.

يَٰبَنِيٓ ءَادَمَ قَدْ أَنزَلْنَا عَلَيْكُمْ لِبَاسًا يُوَٰرِي سَوْءَٰتِكُمْ وَرِيشًا ۖ وَلِبَاسُ التَّقْوَىٰ ذَٰلِكَ خَيْرٌ ۚ ذَٰلِكَ مِنْ ءَايَٰتِ اللَّهِ لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ ﴿٢٧﴾

28. Oh, fills d'Adam! Que no us sedueixi Satanàs, com va expulsar els vostres pares del jardí, despullant-los de les seves vestidures per mostrar-los la seva vergonya. En veritat ell us veu, ell i la seva tribu, des d'on vosaltres no el veieu. Certament, hem fet als dimonis amics dels qui no creuen.

يَٰبَنِيٓ ءَادَمَ لَا يَفْتِنَنَّكُمُ الشَّيْطَٰنُ كَمَآ أَخْرَجَ أَبَوَيْكُم مِّنَ الْجَنَّةِ يَنزِعُ عَنْهُمَا لِبَاسَهُمَا لِيُرِيَهُمَا سَوْءَٰتِهِمَآ ۗ إِنَّهُۥ يَرَىٰكُمْ هُوَ وَقَبِيلُهُۥ مِنْ حَيْثُ لَا تَرَوْنَهُمْ ۗ إِنَّا جَعَلْنَا الشَّيَٰطِينَ أَوْلِيَآءَ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٢٨﴾

29. I quan cometen una acció il·lícita, diuen: "Hem vist com els nostres pares les cometien i Al·là ens les imposa". Digueu-los: "Al·là mai no imposa accions il·lícites. És que dieu d'Al·là allò que no sabeu?".

وَإِذَا فَعَلُوا فَٰحِشَةً قَالُوا وَجَدْنَا عَلَيْهَآ ءَابَآءَنَا وَاللَّهُ أَمَرَنَا بِهَا ۗ قُلْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَأْمُرُ بِالْفَحْشَآءِ ۖ أَتَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢٩﴾

30. Digueu-los: "El Meu Senyor ha manat la justícia. Pareu la vostra atenció cap *al moment* i lloc d'adoració, crideu-Lo, i sigueu sincers davant d'Ell en la religió. Perquè Ell us va donar l'existència, i cap a Ell tornareu".

قُلْ أَمَرَ رَبِّي بِالْقِسْطِ ۖ وَأَقِيمُوا وُجُوهَكُمْ عِندَ كُلِّ مَسْجِدٍ وَادْعُوهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ ۚ كَمَا بَدَأَكُمْ تَعُودُونَ ﴿٣٠﴾

31. Ell ha guiat alguns i, *quant als* altres l'error ha esdevingut el seu desert. Han acceptat com a amics als malvats, excloent-ne Al·là, i pensen que estan ben guiats.

فَرِيقًا هَدٰى وَ فَرِيقًا حَقَّ عَلَيْهِمُ
الضَّلٰلَةُ ؕ اِنَّهُمُ اتَّخَذُوا الشَّيٰطِيْنَ
اَوْلِيَآءَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ وَ يَحْسَبُوْنَ
اَنَّهُمْ مُّهْتَدُوْنَ ﴿۳۱﴾

32. Oh, fills d'Adam! Tingues cura dels vostres arreus a cada *moment* i lloc d'adoració, i mengeu i beveu, però no depasseu els límits. En veritat, Ell no estima aquells que depassen els límits.

يٰبَنِيْۤ اٰدَمَ خُذُوْا زِيْنَتَكُمْ عِنْدَ كُلِّ
مَسْجِدٍ وَّ كُلُوْا وَاشْرَبُوْا وَلَا تُسْرِفُوْا ۚ
اِنَّهٗ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِيْنَ ﴿۳۲﴾ ع

R.4.

33. Digueu-los: "Qui ha prohibit els adornaments d'Al·là que Ell va produir per als Seus servents, i les coses bones que Ell proveeix?". Digueu-los: "Són per als creients d'aquesta vida i exclusivament per a *ells* el Dia de la Resurrecció. Així expliquem els Senyals als homes que tenen coneixement".

قُلْ مَنْ حَرَّمَ زِيْنَةَ اللّٰهِ الَّتِيْۤ اَخْرَجَ
لِعِبَادِهٖ وَالطَّيِّبٰتِ مِنَ الرِّزْقِ ؕ قُلْ هِيَ
لِلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا خَالِصَةً
يَّوْمَ الْقِيٰمَةِ ؕ كَذٰلِكَ نُفَصِّلُ الْاٰيٰتِ
لِقَوْمٍ يَّعْلَمُوْنَ ﴿۳۳﴾

34. Digueu-los: "El meu Senyor només ha prohibit les accions il·lícites, públiques o secretes, el pecat i rebel·lar-se sense justificació, que associeu a Al·là allò al que Ell no ha atorgat poder, i que digueu d'Al·là el que no sabeu".

قُلْ اِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّيَ الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ
مِنْهَا وَ مَا بَطَنَ وَ الْاِثْمَ وَ الْبَغْيَ بِغَيْرِ
الْحَقِّ وَ اَنْ تُشْرِكُوْا بِاللّٰهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهٖ
سُلْطٰنًا وَّ اَنْ تَقُوْلُوْا عَلَى اللّٰهِ مَا لَا
تَعْلَمُوْنَ ﴿۳۴﴾

35. Perquè per a cada poble hi ha un termini, i quan arriba el seu termini, no poden quedar-se enrere ni un sol moment, ni poden avançar-*lo*.

وَ لِكُلِّ اُمَّةٍ اَجَلٌ ۚ فَاِذَا جَآءَ اَجَلُهُمْ لَا
يَسْتَاْخِرُوْنَ سَاعَةً وَّ لَا يَسْتَقْدِمُوْنَ ﴿۳۵﴾

36. Oh, fills d'Adam! Si us vénen Missatgers d'entre vosaltres mateixos explicant-vos els meus Senyals, llavors heu de saber que aquells qui temen Déu i facin bones obres *no* els esfereirà la por ni seran afligits.

يٰبَنِيْۤ اٰدَمَ اِمَّا يَاْتِيَنَّكُمْ رُسُلٌ مِّنْكُمْ
يَقُصُّوْنَ عَلَيْكُمْ اٰيٰتِيْ ۙ فَمَنِ اتَّقٰى وَ
اَصْلَحَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَ لَا هُمْ
يَحْزَنُوْنَ ﴿۳۶﴾

37. Però aquells que rebutgin els Nostres Senyals i se n'apartin amb menyspreu seran els habitants del Foc; allà viuran.

وَ الَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا وَ اسْتَكْبَرُوْا
عَنْهَآ اُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ النَّارِ ۚ هُمْ فِيْهَا
خٰلِدُوْنَ ﴿۳۷﴾

38. Qui és, doncs, més injust que aquell que trama una mentida contra Al·là o titlla de mentides els seus Senyals? Aquests són el qui tindran la sort que se'ls va ordenar fins que els Nostres Missatgers els visitin per endur-se les seves ànimes, i diguin: "On és el que invocàveu a més d'Al·là?". I respondran: "Per a nosaltres estan del tot perduts"; i seran testimonis contra ells mateixos d'haver estat incrèduls.

فَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرٰى عَلَى اللّٰهِ
كَذِبًا اَوْ كَذَّبَ بِاٰيٰتِهٖ ۚ اُولٰٓئِكَ يَنَالُهُمْ
نَصِيْبُهُمْ مِّنَ الْكِتٰبِ ۚ حَتّٰٓى اِذَا
جَآءَتْهُمْ رُسُلُنَا يَتَوَفَّوْنَهُمْ ۙ قَالُوْٓا
اَيْنَ مَا كُنْتُمْ تَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِ
اللّٰهِ ۚ قَالُوْا ضَلُّوْا عَنَّا وَ شَهِدُوْا عَلٰٓى
اَنْفُسِهِمْ اَنَّهُمْ كَانُوْا كٰفِرِيْنَ ﴿۳۸﴾

39. Ell dirà: "Entreu en el Foc entre les nacions de yinn i homes que van morir abans que vosaltres". Sempre que hi entri una nació maleirà la seva nació germana fins que, quan una darrere l'altra hagin arribat totes, la darrera digui de la primera: "Senyor nostre, aquests ens van allunyar, imposa'ls, doncs, un doble càstig de Foc!". I Ell dirà: "Per a cada *grup anterior* hi haurà un doble *càstig*, però vosaltres no ho sabeu".

قَالَ ادْخُلُوْا فِيْٓ اُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ
قَبْلِكُمْ مِّنَ الْجِنِّ وَ الْاِنْسِ فِي النَّارِ ۚ
كُلَّمَا دَخَلَتْ اُمَّةٌ لَّعَنَتْ اُخْتَهَا ۚ حَتّٰٓى اِذَا
ادَّارَكُوْا فِيْهَا جَمِيْعًا ۙ قَالَتْ اُخْرٰىهُمْ
لِاُوْلٰىهُمْ رَبَّنَا هٰٓؤُلَآءِ اَضَلُّوْنَا فَاٰتِهِمْ
عَذَابًا ضِعْفًا مِّنَ النَّارِ ۚ قَالَ لِكُلٍّ
ضِعْفٌ وَّ لٰكِنْ لَّا تَعْلَمُوْنَ ﴿۳۹﴾

40. Però els primers diran als darrers: "No sou superiors a nosaltres. Tasteu, doncs, els càstig per tot el que vau fer".

وَ قَالَتْ اُوْلٰىهُمْ لِاُخْرٰىهُمْ فَمَا كَانَ لَكُمْ
عَلَيْنَا مِنْ فَضْلٍ فَذُوْقُوا الْعَذَابَ بِمَا
كُنْتُمْ تَكْسِبُوْنَ ﴿۴۰﴾

R.5.

41. A aquells que rebutgen els Nostres Senyals i se n'aparten amb menyspreu no se'ls obriran les portes del cel, ni hi entraran mentre un camell no passi per l'ull d'una agulla. I així premiem els pecadors.

اِنَّ الَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا وَ اسْتَكْبَرُوْا
عَنْهَا لَا تُفَتَّحُ لَهُمْ اَبْوَابُ السَّمَآءِ وَ لَا
يَدْخُلُوْنَ الْجَنَّةَ حَتّٰى يَلِجَ الْجَمَلُ فِيْ سَمِّ
الْخِيَاطِ ۚ وَ كَذٰلِكَ نَجْزِي الْمُجْرِمِيْنَ ﴿۴۱﴾

42. Tindran l'Infern com a jaç i al damunt tindran cobertes *del mateix*. Així recompensem l'injust.

لَهُم مِّن جَهَنَّمَ مِهَادٌ وَمِن فَوْقِهِمْ
غَوَاشٍ ۚ وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ ﴿٤٢﴾

43. I *pel que fa als* que creuen i fan bones obres -i no imposem a ningú cap tasca que superi la seva capacitat- aquests són els habitants del Cel, en ell viuran.

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَا
نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ
الْجَنَّةِ ۖ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٤٣﴾

44. Retirarem qualsevol rancor que pugui haver-hi als seus cors. Al dessota hi correran rius. I diran: "Tota lloança pertoca a Al·là, el qual ens ha guiat fins aquí. I no haguéssim trobat guia si Al·là no ens hagués guiat. Els Missatgers del Nostre Senyor van dur de debò la veritat". I se'ls proclamarà: Aquest és el Cel que us han donat d'herència *com a recompensa* pel que fèieu".

وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِم مِّنْ غِلٍّ
تَجْرِي مِن تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ ۖ وَقَالُوا
الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَٰذَا وَ
مَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا أَنْ هَدَانَا اللَّهُ ۖ
لَقَدْ جَاءَتْ رُسُلُ رَبِّنَا بِالْحَقِّ ۖ وَ
نُودُوا أَن تِلْكُمُ الْجَنَّةُ أُورِثْتُمُوهَا
بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٤٤﴾

45. I els habitants del cel cridaran als de l'Infern: "En veritat hem comprovat que el que ens va prometre el Nostre Senyor és cert. Heu comprovat si també és certa la promesa del vostre Senyor?". Ells diran: "Sí". Després, un pregoner proclamarà entre ells, *tot dient*: "La maledicció d'Al·là cau sobre els injustos,

وَنَادَىٰ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ أَصْحَابَ النَّارِ
أَن قَدْ وَجَدْنَا مَا وَعَدَنَا رَبُّنَا حَقًّا
فَهَلْ وَجَدتُّم مَّا وَعَدَ رَبُّكُمْ حَقًّا ۖ
قَالُوا نَعَمْ ۚ فَأَذَّنَ مُؤَذِّنٌ بَيْنَهُمْ أَن
لَّعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ ﴿٤٥﴾

46. Els que aparten *els homes* del camí d'Al·là i proven de convertir-lo en tortuós, i no creuen en el Més Enllà".

الَّذِينَ يَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ وَ
يَبْغُونَهَا عِوَجًا ۖ وَهُم بِالْآخِرَةِ
كَافِرُونَ ﴿٤٦﴾

47. Entre els dos hi haurà un mur, i en els llocs elevats hi haurà homes que coneixeran tothom per les seves marques. I cridaran als homes del Cel:

وَبَيْنَهُمَا حِجَابٌ ۚ وَعَلَى الْأَعْرَافِ
رِجَالٌ يَعْرِفُونَ كُلًّا بِسِيمَاهُمْ ۚ وَنَادَوْا
أَصْحَابَ الْجَنَّةِ أَن سَلَامٌ عَلَيْكُمْ ۚ لَمْ

"La pau sigui amb vosaltres". Aquests *encara* no hi hauran entrat, tot i que tindran l'esperança de *fer-ho*.

يَدْخُلُوْهَا وَهُمْ يَطْمَعُوْنَ ٤٧

48. Però quan les seves mirades es dirigeixin cap als homes del Foc, diran: "Senyor Nostre, no ens posis amb els injustos".

وَإِذَا صُرِفَتْ أَبْصَارُهُمْ تِلْقَآءَ أَصْحٰبِ
النَّارِ قَالُوْا رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا مَعَ الْقَوْمِ
الظّٰلِمِيْنَ ٤٨

ع ٥ ١٢

R.6.

49. I els ocupants dels llocs elevats cridaran als homes que reconeixeran per les seves marques, i diran: "La vostra munió no us ha servit de res, ni tampoc la vostra arrogància".

وَنَادٰى أَصْحٰبُ الْأَعْرَافِ رِجَالًا
يَعْرِفُوْنَهُمْ بِسِيْمٰهُمْ قَالُوْا مَآ أَغْنٰى
عَنْكُمْ جَمْعُكُمْ وَمَا كُنْتُمْ
تَسْتَكْبِرُوْنَ ٤٩

50. "Són aquests els homes de qui vau jurar que Al·là no els concediria la Seva misericòrdia?". A ells els han dit: "Entreu al Paradís. Cap por no us *esfereirà*, ni sereu afligits".

أَهٰٓؤُلَآءِ الَّذِيْنَ أَقْسَمْتُمْ لَا يَنَالُهُمُ
اللّٰهُ بِرَحْمَةٍ ادْخُلُوا الْجَنَّةَ لَا خَوْفٌ
عَلَيْكُمْ وَلَآ أَنْتُمْ تَحْزَنُوْنَ ٥٠

51. I els habitants del Foc cridaran als habitants del Cel: "Vesseu sobre nosaltres una mica d'aigua o allò del que Al·là us hagi proporcionat". Respondran: "En veritat, Al·là ha prohibit ambdues coses als incrèduls".

وَنَادٰٓى أَصْحٰبُ النَّارِ أَصْحٰبَ الْجَنَّةِ
أَنْ أَفِيْضُوْا عَلَيْنَا مِنَ الْمَآءِ أَوْ مِمَّا
رَزَقَكُمُ اللّٰهُ قَالُوْٓا إِنَّ اللّٰهَ حَرَّمَهُمَا
عَلَى الْكٰفِرِيْنَ ٥١

52. "Aquell qui va prendre la seva religió com un passatemps i un joc, essent seduïts per la vida mundana". Aquest dia, doncs, els oblidarem com ells van oblidar l'encontre d'aquest dia seu, i per negar els Nostres Senyals".

الَّذِيْنَ اتَّخَذُوْا دِيْنَهُمْ لَهْوًا وَّلَعِبًا وَّ
غَرَّتْهُمُ الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا فَالْيَوْمَ
نَنْسٰهُمْ كَمَا نَسُوْا لِقَآءَ يَوْمِهِمْ
هٰذَا وَمَا كَانُوْا بِاٰيٰتِنَا يَجْحَدُوْنَ ٥٢

53. Certament els vam dur un Llibre que els vam exposar amb coneixement, una guia i una misericòrdia per a les gents que creuen.

وَلَقَدْ جِئْنٰهُمْ بِكِتٰبٍ فَصَّلْنٰهُ عَلٰى
عِلْمٍ هُدًى وَّرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُّؤْمِنُوْنَ ٥٣

54. És que només esperen el compliment de les seves *advertències*? El

هَلْ يَنْظُرُوْنَ إِلَّا تَأْوِيْلَهُ يَوْمَ
يَأْتِيْ تَأْوِيْلُهُ يَقُوْلُ الَّذِيْنَ نَسُوْهُ

dia en què arribi el seu compliment, els que ho havien oblidat abans diran: "En veritat els Missatgers de Nostre Senyor van dur la veritat. Tindrem algun mitjancer que intercedeixi per nosaltres? O bé, no podríem ser retornats per poder dur a terme *accions* diferents de les que vam fer?. En veritat, han malmès les seves ànimes i el que van maquinar els ha fallat".

مِنْ قَبْلُ قَدْ جَآءَتْ رُسُلُ رَبِّنَا بِالْحَقِّ ۚ
فَهَلْ لَّنَا مِنْ شُفَعَآءَ فَيَشْفَعُوْا لَنَآ اَوْ
نُرَدُّ فَنَعْمَلَ غَيْرَ الَّذِيْ كُنَّا نَعْمَلُ ۗ قَدْ
خَسِرُوْٓا اَنْفُسَهُمْ وَ ضَلَّ عَنْهُمْ مَّا
كَانُوْا يَفْتَرُوْنَ ﴿٥٤﴾ ع ١٤

R.7.

55. En veritat, el vostre Senyor és Al·là, que va crear els cels i la terra en sis períodes; llavors es va instal·lar en el Tron. Ell fa que la nit cobreixi el dia, que tot seguit la segueix. *I Ell creà* el sol, la lluna i les estrelles, *tots ells* sotmesos al seu manament. Beneït sigui Al·là, el Senyor dels mons!

اِنَّ رَبَّكُمُ اللّٰهُ الَّذِيْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَ
الْاَرْضَ فِيْ سِتَّةِ اَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوٰى عَلَى
الْعَرْشِ ۗ يُغْشِي الَّيْلَ النَّهَارَ يَطْلُبُهٗ
حَثِيْثًا ۙ وَّ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ وَالنُّجُوْمَ
مُسَخَّرٰتٍۭ بِاَمْرِهٖ ۗ اَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَ
الْاَمْرُ ۗ تَبٰرَكَ اللّٰهُ رَبُّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٥٥﴾

56. Invoqueu el vostre Senyor amb humilitat i en secret. En veritat, Ell no estima els transgressors.

اُدْعُوْا رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَّ خُفْيَةً ۗ اِنَّهٗ لَا
يُحِبُّ الْمُعْتَدِيْنَ ﴿٥٦﴾

57. I no creeu el desordre a la terra després d'haver estat posada en ordre. Sinó que invoqueu-Lo en la por i en la esperança. En veritat, la misericòrdia d'Al·là és propera a aquells que fan el bé.

وَ لَا تُفْسِدُوْا فِي الْاَرْضِ بَعْدَ اِصْلَاحِهَا
وَادْعُوْهُ خَوْفًا وَّ طَمَعًا ۗ اِنَّ رَحْمَتَ
اللّٰهِ قَرِيْبٌ مِّنَ الْمُحْسِنِيْنَ ﴿٥٧﴾

58. Perquè Ell és Qui envia els vents com a bona nova abans de la seva misericòrdia, fins que, quan porten un núvol carregat, el duem cap a una terra eixuta. Després, fem que descarregui l'aigua i hi produïm tota mena de fruits. De la mateixa manera retornem la vida als morts perquè recordeu.

وَ هُوَ الَّذِيْ يُرْسِلُ الرِّيٰحَ بُشْرًاۢ بَيْنَ
يَدَيْ رَحْمَتِهٖ ۗ حَتّٰٓى اِذَآ اَقَلَّتْ سَحَابًا
ثِقَالًا سُقْنٰهُ لِبَلَدٍ مَّيِّتٍ فَاَنْزَلْنَا
بِهِ الْمَآءَ فَاَخْرَجْنَا بِهٖ مِنْ كُلِّ
الثَّمَرٰتِ ۗ كَذٰلِكَ نُخْرِجُ الْمَوْتٰى
لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُوْنَ ﴿٥٨﴾

59. I *pel que fa a* la bona terra, la seva vegetació creix en *abundància* per manament del seu Senyor; però si és dolenta, *la seva vegetació* amb prou feines dóna fruit. De la mateixa manera variem els Senyals per a la gent que és agraïda.

وَالْبَلَدُ الطَّيِّبُ يَخْرُجُ نَبَاتُهُ بِإِذْنِ
رَبِّهِ ۚ وَالَّذِي خَبُثَ لَا يَخْرُجُ إِلَّا
نَكِدًا ۚ كَذٰلِكَ نُصَرِّفُ الْاٰيٰتِ لِقَوْمٍ
يَّشْكُرُوْنَ ﴿٥٩﴾ ع ٧ ١٤

R.8.

60. Vam enviar Noè al seu poble i digué: "Oh, Poble meu! Adoreu Al·là, no teniu altre Déu tret d'Ell. En veritat, temo per a vosaltres el càstig del gran dia".

لَقَدْ اَرْسَلْنَا نُوْحًا اِلٰى قَوْمِهٖ فَقَالَ
يٰقَوْمِ اعْبُدُوا اللّٰهَ مَا لَكُمْ مِّنْ اِلٰهٍ
غَيْرُهٗ ۚ اِنِّيْٓ اَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ
يَوْمٍ عَظِيْمٍ ﴿٦٠﴾

61. Els caps del seu poble van respondre: "Certament et veiem en un error evident".

قَالَ الْمَلَاُ مِنْ قَوْمِهٖٓ اِنَّا لَنَرٰىكَ
فِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ ﴿٦١﴾

62. Ell digué: "Oh, Poble meu! No hi ha error en mi, perquè sóc Missatger del Senyor dels mons".

قَالَ يٰقَوْمِ لَيْسَ بِيْ ضَلٰلَةٌ وَّلٰكِنِّيْ
رَسُوْلٌ مِّنْ رَّبِّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٦٢﴾

63. Us transmeto els missatges del meu Senyor i us dono el meu consell més sincer, ja que sé per Al·là els que vosaltres no sabeu.

اُبَلِّغُكُمْ رِسٰلٰتِ رَبِّيْ وَاَنْصَحُ لَكُمْ
وَاَعْلَمُ مِنَ اللّٰهِ مَا لَا تَعْلَمُوْنَ ﴿٦٣﴾

64. "Us és estrany que us hagi arribat una exhortació del vostre Senyor a través d'un home dels vostres, que pugui avisar-vos perquè sigueu pietosos i se us mostri misericòrdia?"

اَوَعَجِبْتُمْ اَنْ جَآءَكُمْ ذِكْرٌ مِّنْ رَّبِّكُمْ
عَلٰى رَجُلٍ مِّنْكُمْ لِيُنْذِرَكُمْ وَ
لِتَتَّقُوْا وَلَعَلَّكُمْ تُرْحَمُوْنَ ﴿٦٤﴾

65. Però ells el van acusar de falsedat, per la qual cosa el vam salvar a ell i a qui es trobava amb ell en l'Arca i vam ofegar aquells que van rebutjar els nostres Senyals. Era, en veritat, un poble cec.

فَكَذَّبُوْهُ فَاَنْجَيْنٰهُ وَالَّذِيْنَ مَعَهٗ
فِي الْفُلْكِ وَاَغْرَقْنَا الَّذِيْنَ كَذَّبُوْا
بِاٰيٰتِنَا ۚ اِنَّهُمْ كَانُوْا قَوْمًا عَمِيْنَ ﴿٦٥﴾ ع ٨ ١٥

R.9.

66. I als 'Ad *vam enviar-los* el seu germà Hud. Ell digué: "Oh, Poble

وَاِلٰى عَادٍ اَخَاهُمْ هُوْدًا ۚ قَالَ يٰقَوْمِ

meu, adoreu Al·là, no teniu cap altre Déu tret d'Ell. No tindreu, doncs, por de Déu?".

اعْبُدُوا اللّٰهَ مَا لَكُمْ مِّنْ اِلٰهٍ
غَيْرُهٗ ۚ اَفَلَا تَتَّقُوْنَ ﴿٦٥﴾

67. Els caps incrèduls del seu poble van respondre: "Certament et veiem *perdut* en la ximpleria, i en veritat pensem que ets un dels mentiders".

قَالَ الْمَلَاُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْ قَوْمِهٖٓ
اِنَّا لَنَرٰىكَ فِيْ سَفَاهَةٍ وَّاِنَّا لَنَظُنُّكَ
مِنَ الْكٰذِبِيْنَ ﴿٦٦﴾

68. Ell respongué: "Oh Poble meu, en mi no hi ha ximpleria, ja que sóc Missatger del senyor dels mons!

قَالَ يٰقَوْمِ لَيْسَ بِيْ سَفَاهَةٌ وَّلٰكِنِّيْ
رَسُوْلٌ مِّنْ رَّبِّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٦٧﴾

69. "Us transmeto els missatges del meu Senyor i sóc el vostre sincer i fidel conseller".

اُبَلِّغُكُمْ رِسٰلٰتِ رَبِّيْ وَاَنَا لَكُمْ نَاصِحٌ
اَمِيْنٌ ﴿٦٨﴾

70. Us admireu que us hagi arribat una exhortació del vostre senyor a través d'un dels vostres homes que pot avisar-vos? I *recordeu-vos* de quan Ell us féu hereus dels Seus favors després del Poble de Noè, i us augmentà amb generositat en constitució física. Recordeu-vos, doncs, dels favors d'Al·là, perquè prospereu.

اَوَعَجِبْتُمْ اَنْ جَآءَكُمْ ذِكْرٌ مِّنْ رَّبِّكُمْ عَلٰى
رَجُلٍ مِّنْكُمْ لِيُنْذِرَكُمْ ۚ وَاذْكُرُوْٓا اِذْ
جَعَلَكُمْ خُلَفَآءَ مِنْ بَعْدِ قَوْمِ نُوْحٍ وَّ
زَادَكُمْ فِي الْخَلْقِ بَصْطَةً ۚ فَاذْكُرُوْٓا
اٰلَآءَ اللّٰهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُوْنَ ﴿٦٩﴾

71. Ell van respondre: "Has vingut a nosaltres perquè adorem només Al·là i abandonem el que adoraven els nostres pares? Porta'ns, doncs, allò amb què ens amenaces, si ets veritable".

قَالُوْٓا اَجِئْتَنَا لِنَعْبُدَ اللّٰهَ وَحْدَهٗ وَنَذَرَ
مَا كَانَ يَعْبُدُ اٰبَآؤُنَا ۚ فَاْتِنَا بِمَا
تَعِدُنَآ اِنْ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِيْنَ ﴿٧٠﴾

72. Respongué: "En veritat, sobre vosaltres ja ha recaigut el càstig i la ira del vostre Senyor. És que disputeu amb mi sobre noms que heu esmentat - vosaltres i els vostres pares- i per als quals Al·là no ha donat cap autoritat? Espereu, doncs, estic amb vosaltres entre els que esperen".

قَالَ قَدْ وَقَعَ عَلَيْكُمْ مِّنْ رَّبِّكُمْ رِجْسٌ
وَّ غَضَبٌ ۚ اَتُجَادِلُوْنَنِيْ فِيْٓ اَسْمَآءٍ
سَمَّيْتُمُوْهَآ اَنْتُمْ وَاٰبَآؤُكُمْ مَّا نَزَّلَ
اللّٰهُ بِهَا مِنْ سُلْطٰنٍ ۚ فَانْتَظِرُوْٓا اِنِّيْ
مَعَكُمْ مِّنَ الْمُنْتَظِرِيْنَ ﴿٧١﴾

73. I els vam salvar a ell i els que estaven amb ell, per la Nostra misericòrdia, i vam destruir els darrers vestigis dels que van rebutjar els Nostres Senyals. Perquè no eren creients.

فَأَنْجَيْنٰهُ وَالَّذِيْنَ مَعَهٗ بِرَحْمَةٍ مِّنَّا
وَقَطَعْنَا دَابِرَ الَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا
وَمَا كَانُوْا مُؤْمِنِيْنَ ﴿٧٣﴾

R.10.

74. I als Zamud *vam enviar-los* el seu germà Salih. Va dir: "Oh, Poble meu, adoreu Al·là. No teniu cap altre déu tret d'Ell. En veritat, us ha arribat una prova clara del Vostre Senyor - aquesta camella d'Al·là, un Senyal per a vosaltres. Deixeu, doncs, que es nodreixi de la terra d'Al·là i no li feu cap mal, no fos cas que us arribés un càstig dolorós".

وَاِلٰى ثَمُوْدَ اَخَاهُمْ صٰلِحًا ۘ قَالَ يٰقَوْمِ
اعْبُدُوا اللّٰهَ مَا لَكُمْ مِّنْ اِلٰهٍ غَيْرُهٗ ؕ
قَدْ جَآءَتْكُمْ بَيِّنَةٌ مِّنْ رَّبِّكُمْ ؕ هٰذِهٖ
نَاقَةُ اللّٰهِ لَكُمْ اٰيَةً فَذَرُوْهَا تَاْكُلْ
فِيْۤ اَرْضِ اللّٰهِ وَلَا تَمَسُّوْهَا بِسُوْٓءٍ
فَيَاْخُذَكُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ ﴿٧٤﴾

75. "I recordeu-vos *de l'època* en què Ell us féu hereus *dels Seus Favors* després dels d'Ad, i us va atorgar una llar a la terra; construïu palaus en les planes i ciselleu cases a les muntanyes. Recordeu-vos, doncs, dels favors d'Al·là i no cometeu cap maldat a la terra, mentre provoqueu el desordre.

وَاذْكُرُوْۤا اِذْ جَعَلَكُمْ خُلَفَآءَ مِنْ بَعْدِ
عَادٍ وَّبَوَّاَكُمْ فِى الْاَرْضِ تَتَّخِذُوْنَ
مِنْ سُهُوْلِهَا قُصُوْرًا وَّتَنْحِتُوْنَ الْجِبَالَ
بُيُوْتًا ۚ فَاذْكُرُوْۤا اٰلَآءَ اللّٰهِ وَلَا
تَعْثَوْا فِى الْاَرْضِ مُفْسِدِيْنَ ﴿٧٥﴾

76. Els caps del seu poble, que eren arrogants, van dir als que consideraven dèbils - a aquells que creien entre ells- : "Sabeu *del cert* que Salih és un enviat del seu Senyor?". I ells van respondre: "Certament, creiem en allò amb què ha estat enviat".

قَالَ الْمَلَاُ الَّذِيْنَ اسْتَكْبَرُوْا مِنْ
قَوْمِهٖ لِلَّذِيْنَ اسْتُضْعِفُوْا لِمَنْ اٰمَنَ
مِنْهُمْ اَتَعْلَمُوْنَ اَنَّ صٰلِحًا مُّرْسَلٌ
مِّنْ رَّبِّهٖ ؕ قَالُوْۤا اِنَّا بِمَاۤ اُرْسِلَ بِهٖ
مُؤْمِنُوْنَ ﴿٧٦﴾

77. Els arrogants van dir: "En veritat, no creiem en el que creieu vosaltres".

قَالَ الَّذِيْنَ اسْتَكْبَرُوْۤا اِنَّا بِالَّذِيْۤ
اٰمَنْتُمْ بِهٖ كٰفِرُوْنَ ﴿٧٧﴾

78. Llavors, van tallar els braons a la camella i es van rebel·lar contra el manament del seu Senyor, tot dient: "Oh Salih, porta'ns això amb què ens amenaces, si ets *en realitat un dels Missatgers*".

فَعَقَرُوا النَّاقَةَ وَعَتَوْا عَنْ اَمْرِ
رَبِّهِمْ وَقَالُوْا يٰصٰلِحُ ائْتِنَا بِمَا تَعِدُنَاۤ
اِنْ كُنْتَ مِنَ الْمُرْسَلِيْنَ ﴿٧٨﴾

79. Llavors els arribà el terratrèmol i van esdevenir cossos inerts jaient de bocaterrosa .

فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جٰثِمِيْنَ ﴿٧٩﴾

80. Llavors Salih s'apartà d'ells i digué: "Oh Poble meu, us vaig donar el Missatger del meu Senyor i us vaig aconsellar amb sinceritat, però no estimeu els consellers sincers".

فَتَوَلّٰى عَنْهُمْ وَقَالَ يٰقَوْمِ لَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ رِسَالَةَ رَبِّي وَنَصَحْتُ لَكُمْ وَلٰكِنْ لَّا تُحِبُّوْنَ النّٰصِحِيْنَ ﴿٨٠﴾

81. I *vam enviar* Lot, quan va dir al seu poble: "Cometeu una abominació com cap altre en el món la va cometre abans de vosaltres?".

وَلُوْطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهٖٓ أَتَأْتُوْنَ الْفَاحِشَةَ مَا سَبَقَكُمْ بِهَا مِنْ أَحَدٍ مِّنَ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٨١﴾

82. "Us apropeu als homes amb luxúria i no a les dones. No, sou un poble que ha depassat *tots* els límits".

إِنَّكُمْ لَتَأْتُوْنَ الرِّجَالَ شَهْوَةً مِّنْ دُوْنِ النِّسَآءِ ۚ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُّسْرِفُوْنَ ﴿٨٢﴾

83. Però la resposta del seu poble només va consistir a dir: "Foragiteu-los de la vostra ciutat, ja que són homes que volen conservar-se purs".

وَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهٖٓ إِلَّآ أَنْ قَالُوْٓا أَخْرِجُوْهُمْ مِّنْ قَرْيَتِكُمْ ۚ إِنَّهُمْ أُنَاسٌ يَّتَطَهَّرُوْنَ ﴿٨٣﴾

84. Llavors el vam salvar a ell i a la seva família, tret de la seva muller: fou una de les que es van quedar al darrere.

فَأَنْجَيْنٰهُ وَأَهْلَهٗٓ إِلَّا امْرَأَتَهٗ ۖ كَانَتْ مِنَ الْغٰبِرِيْنَ ﴿٨٤﴾

85. Vam fer caure sobre ells una pluja. Mireu ara quin fou el final dels pecadors!

وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَّطَرًا ۚ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُجْرِمِيْنَ ﴿٨٥﴾

R.11.

86. I a Madian vam enviar el seu germà Shu'aib. Va dir: "Oh Poble meu, adoreu Al·là; no teniu cap altre Déu, sinó Ell. En veritat us ha arribat un Senyal clar del vostre Senyor. Lliureu, doncs, la mesura completa i tot el pes, i no doneu a la gent menys del que els pertoca amb justícia, ni creeu el desordre a la terra després d'haver estat pacificada. Això és el millor per a vosaltres, si sou creients.

وَإِلٰى مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا ۚ قَالَ يٰقَوْمِ اعْبُدُوا اللّٰهَ مَا لَكُمْ مِّنْ إِلٰهٍ غَيْرُهٗ ۚ قَدْ جَآءَتْكُمْ بَيِّنَةٌ مِّنْ رَّبِّكُمْ فَأَوْفُوا الْكَيْلَ وَالْمِيْزَانَ وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ أَشْيَآءَهُمْ وَلَا تُفْسِدُوْا فِي الْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا ۚ ذٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِيْنَ ﴿٨٦﴾

87. "No us quedeu palplantats en qualsevol camí amenaçant i apartant del camí d'Al·là aquells que creuen en Ell, maldant per fer-lo tortuós. recordeu-vos de quan éreu pocs i Ell us multiplicà. Mireu quin fou el final dels que van crear el desordre!"

وَلَا تَقْعُدُوا بِكُلِّ صِرَاطٍ تُوعِدُونَ وَ
تَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ مَنْ آمَنَ بِهِ
وَتَبْغُونَهَا عِوَجًا ۚ وَاذْكُرُوا إِذْ كُنْتُمْ
قَلِيلًا فَكَثَّرَكُمْ ۖ وَانْظُرُوا كَيْفَ
كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ ٨٦

88. "Però si hi ha un grup entre vosaltres que creu en allò amb què he estat enviat, i un grup que no hi creu, tingueu paciència fins que Al·là jutgi entre vosaltres. Ell és el Millor dels jutges".

وَإِنْ كَانَ طَائِفَةٌ مِنْكُمْ آمَنُوا
بِالَّذِي أُرْسِلْتُ بِهِ وَطَائِفَةٌ لَمْ
يُؤْمِنُوا فَاصْبِرُوا حَتَّىٰ يَحْكُمَ اللَّهُ
بَيْنَنَا ۚ وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ ٨٧

PART 9

89. Els caps del poble, que eren arrogants, van dir: "Certament, a tu et foragitarem de la nostra ciutat, oh Sh'aib, i els creients *que són* amb tu, tret que retorneu a la nostra religió". Ell va respondre: "Encara que no estiguéssim disposats?".

قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا
مِنْ قَوْمِهِ لَنُخْرِجَنَّكَ يَا شُعَيْبُ وَ
الَّذِينَ آمَنُوا مَعَكَ مِنْ قَرْيَتِنَا أَوْ
لَتَعُودُنَّ فِي مِلَّتِنَا ۚ قَالَ أَوَلَوْ كُنَّا
كَارِهِينَ ٨٨

90. "De ben segur que hauríem estat empescant-nos una mentida contra Al·là si *ara* tornéssim a la vostra religió, després que Al·là ens salvés d'ella. I no ens correspon a nosaltres tornar a ella, tret que Al·là, el nostre Senyor, *així* ho volgués. El nostre Senyor entén totes les coses en el Seu Coneixement. En Al·là posem la nostra confiança. *Així doncs*, oh Senyor nostre, decideix Tu entre nosaltres i entre el nostre poble amb la veritat, perquè Tu ets el Millor dels que decideixen".

قَدِ افْتَرَيْنَا عَلَى اللَّهِ كَذِبًا إِنْ عُدْنَا
فِي مِلَّتِكُمْ بَعْدَ إِذْ نَجَّانَا اللَّهُ مِنْهَا ۚ وَ
مَا يَكُونُ لَنَا أَنْ نَعُودَ فِيهَا إِلَّا أَنْ
يَشَاءَ اللَّهُ رَبُّنَا ۚ وَسِعَ رَبُّنَا كُلَّ شَيْءٍ
عِلْمًا ۚ عَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْنَا ۚ رَبَّنَا افْتَحْ
بَيْنَنَا وَبَيْنَ قَوْمِنَا بِالْحَقِّ وَأَنْتَ
خَيْرُ الْفَاتِحِينَ ٨٩

91. I els caps del seu poble, que no creien, van dir: "Si seguiu Shu'aib, certament sereu dels perdedors".

وَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ
لَئِنِ اتَّبَعْتُمْ شُعَيْبًا إِنَّكُمْ إِذًا
لَخَاسِرُونَ ٩٠

92. Així, els fulminà el terratrèmol i van quedar prostrats a casa seva sobre la terra.

فأخذتهم الرجفة فأصبحوا في دارهم جثمين ﴿٩٢﴾

93. Aquells que van acusar Shu'aib de mentir van quedar com si mai no hi haguessin viscut. Aquells que van acusar Shu'aib de mentir van ser, *en realitat,* els perdedors.

الذين كذبوا شعيبا كأن لم يغنوا فيها ۚ الذين كذبوا شعيبا كانوا هم الخسرين ﴿٩٣﴾

94. Llavors ell s'apartà d'ells i va dir: "Oh poble meu, en veritat us vaig lliurar els missatges del meu senyor i us vaig donar un consell sincer. Per què he de passar pena per un poble incrèdul?

فتولى عنهم وقال يقوم لقد أبلغتكم رسلت ربي ونصحت لكم ۚ فكيف آسى على قوم كفرين ﴿٩٤﴾

R.12

95. I mai no vam enviar un Profeta a una ciutat sense afligir abans la seva gent amb l'adversitat i el patiment, perquè esdevinguessin humils.

وما أرسلنا في قرية من نبي إلا أخذنا أهلها بالبأساء والضراء لعلهم يضرعون ﴿٩٥﴾

96. Després vam canviar *la seva condició*, de dolenta a bona, fins que van créixer en *riquesa i nombre*, i van dir: "El patiment i la felicitat van tocar *també* els nostres pares". Llavors els vam sorprendre de cop i volta, sense que se n'adonessin".

ثم بدلنا مكان السيئة الحسنة حتى عفوا وقالوا قد مس آباءنا الضراء والسراء فأخذنهم بغتة وهم لا يشعرون ﴿٩٦﴾

97. Però si el poble *d'aquestes* ciutats hagués cregut i hagués estat pietós, certament haguéssim obert les benediccions del cel i de la terra; però no van creure, per la qual cosa els vam enxampar a causa del que van guanyar.

ولو أن أهل القرى آمنوا واتقوا لفتحنا عليهم بركت من السماء والأرض ولكن كذبوا فأخذنهم بما كانوا يكسبون ﴿٩٧﴾

98. Es troben, doncs, la gent *d'aquestes* ciutats segures davant l'arribada del Nostre càstig sobre ells per la nit, mentre dormen?

أفأمن أهل القرى أن يأتيهم بأسنا بيتا وهم نائمون ﴿٩٨﴾

99. I està segura la gent *d'aquestes* ciutats davant l'arribada del Nostre càstig sobre ells a primera hora de la tarda, mentre s'entretenen en el joc?

أَوَأَمِنَ أَهْلُ الْقُرَىٰ أَن يَأْتِيَهُم بَأْسُنَا ضُحًى وَهُمْ يَلْعَبُونَ ﴿٩٩﴾

100. Estan, doncs, segurs davant el designi d'Al·là? Ningú no se sent segur del designi d'Al·là, tret la gent *que mor.*

أَفَأَمِنُوا مَكْرَ اللَّهِ ۚ فَلَا يَأْمَنُ مَكْرَ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ الْخَاسِرُونَ ﴿١٠٠﴾

R.13.

101. No serveix de guia a aquells que han heretat la terra després de succeir els seus *anteriors* habitants, saber que, si volem, podem castigar-los pels seus pecats i segellar els seus cors perquè no hi sentin?

أَوَلَمْ يَهْدِ لِلَّذِينَ يَرِثُونَ الْأَرْضَ مِن بَعْدِ أَهْلِهَا أَن لَّوْ نَشَاءُ أَصَبْنَاهُم بِذُنُوبِهِمْ ۚ وَنَطْبَعُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ﴿١٠١﴾

102. Així eren les ciutats de les quals t'hem explicat algunes de les seves notícies. I en veritat, els seus Missatgers van arribar a ells amb Senyals clars. Però no van voler creure en el que no havien cregut abans. D'aquesta manera segella Al·là els cors dels incrèduls.

تِلْكَ الْقُرَىٰ نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنبَائِهَا ۚ وَلَقَدْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا بِمَا كَذَّبُوا مِن قَبْلُ ۚ كَذَٰلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِ الْكَافِرِينَ ﴿١٠٢﴾

103. Vam trobar que la majoria no tenia cap mirament en *complir* el pacte i, en veritat, vam adonar-nos que la majoria feia el mal.

وَمَا وَجَدْنَا لِأَكْثَرِهِم مِّنْ عَهْدٍ ۖ وَإِن وَجَدْنَا أَكْثَرَهُمْ لَفَاسِقِينَ ﴿١٠٣﴾

104. Més endavant, després d'ells, vam enviar Moisès amb els Nostres Senyals al Faraó i als seus caps, però ells els van *rebutjar* injustament. Mireu, doncs, quin fou el final dels que van crear el desordre!

ثُمَّ بَعَثْنَا مِن بَعْدِهِم مُّوسَىٰ بِآيَاتِنَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ فَظَلَمُوا بِهَا ۖ فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ ﴿١٠٤﴾

105. Moisès va dir: "Oh Faraó, *en veritat*, sóc un Missatger del Senyor dels mons.

وَقَالَ مُوسَىٰ يَا فِرْعَوْنُ إِنِّي رَسُولٌ مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٠٥﴾

106. "No és correcte que digui d'Al·là res que no sigui la veritat. He vingut a tu amb un Senyal clar del teu Senyor; per tant, deixa que els fills d'Israel vinguin amb mi".

حَقِيقٌ عَلَىٰٓ أَن لَّآ أَقُولَ عَلَى ٱللَّهِ إِلَّا ٱلْحَقَّ ۚ قَدْ جِئْتُكُم بِبَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ فَأَرْسِلْ مَعِيَ بَنِيٓ إِسْرَٰٓءِيلَ ١٠٦

107. El *Faraó* va respondre: "Si has vingut en efecte amb un Senyal, mostra'l, si ets dels veritables".

قَالَ إِن كُنتَ جِئْتَ بِـَٔايَةٍ فَأْتِ بِهَآ إِن كُنتَ مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ١٠٧

108. Llavors, va llençar la seva vara i vet aquí que es transformà en una serp ben visible".

فَأَلْقَىٰ عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ مُّبِينٌ ١٠٨

109. Llavors va mostrar la mà i vet aquí que semblava blanca davant d'aquells que l'esguardaven.

وَنَزَعَ يَدَهُۥ فَإِذَا هِيَ بَيْضَآءُ لِلنَّٰظِرِينَ ١٠٩

R.14.

110. Els caps del poble del Faraó van dir: "Certament és un mag ben hàbil".

قَالَ ٱلْمَلَأُ مِن قَوْمِ فِرْعَوْنَ إِنَّ هَٰذَا لَسَٰحِرٌ عَلِيمٌ ١١٠

111. "Vol expulsar-vos de la vostra terra. Ara què és el que recomaneu?".

يُرِيدُ أَن يُخْرِجَكُم مِّنْ أَرْضِكُمْ ۖ فَمَاذَا تَأْمُرُونَ ١١١

112. Van respondre: "Expulsa'l a Ell i el seu germà durant *algun temps* i envia reclutades cap a les ciutats.

قَالُوٓا۟ أَرْجِهْ وَأَخَاهُ وَأَرْسِلْ فِى ٱلْمَدَآئِنِ حَٰشِرِينَ ١١٢

113. "Que et portin tots els mags eminents".

يَأْتُوكَ بِكُلِّ سَٰحِرٍ عَلِيمٍ ١١٣

114. I els mags van arribar al Faraó i van dir: "És clar que tindrem una recompensa si guanyem".

وَجَآءَ ٱلسَّحَرَةُ فِرْعَوْنَ قَالُوٓا۟ إِنَّ لَنَا لَأَجْرًا إِن كُنَّا نَحْنُ ٱلْغَٰلِبِينَ ١١٤

115. Ell els digué: "Sí, i *també* sereu d'entre els que sereu prop *meu*".

قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ لَمِنَ ٱلْمُقَرَّبِينَ ١١٥

116. Van dir: "Oh Moisès, llença tu *primer* o bé ho farem nosaltres".

قَالُوا۟ يَٰمُوسَىٰٓ إِمَّآ أَن تُلْقِىَ وَإِمَّآ أَن نَّكُونَ نَحْنُ ٱلْمُلْقِينَ ١١٦

117. Ell va respondre: " Llenceu vosaltres i quan ho van fer, van encantar els ulls dels presents, esfereint-los de por i mostrant una màgia extraordinària".

قَالَ أَلْقُوا ۚ فَلَمَّآ أَلْقَوْا سَحَرُوٓا أَعْيُنَ النَّاسِ وَاسْتَرْهَبُوهُمْ وَجَآءُو بِسِحْرٍ عَظِيمٍ ﴿١١٧﴾

118. I vam inspirar Moisès, *tot dient-li*: "Llença la teva vara" i vet aquí que s'empassà tot el que ells havien fingit.

وَأَوْحَيْنَآ إِلَىٰ مُوسَىٰٓ أَنْ أَلْقِ عَصَاكَ ۚ فَإِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ ﴿١١٨﴾

119. Així va prevaler la Veritat i les seves obres van resultar vanes.

فَوَقَعَ الْحَقُّ وَبَطَلَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١١٩﴾

120. Així van ser vençuts allà i foren humiliats.

فَغُلِبُوا هُنَالِكَ وَانْقَلَبُوا صٰغِرِينَ ﴿١٢٠﴾

121. Els mags es van sentir empesos a caure prostrats.

وَأُلْقِيَ السَّحَرَةُ سٰجِدِينَ ﴿١٢١﴾

122. *I* van dir: "Creiem en el Senyor dels mons,

قَالُوٓا ءَامَنَّا بِرَبِّ الْعٰلَمِينَ ﴿١٢٢﴾

123. El Senyor de Moisès i Aaron".

رَبِّ مُوسَىٰ وَهٰرُونَ ﴿١٢٣﴾

124. El Faraó digué: "Heu cregut en ell abans que us donés el meu permís. En veritat, això és un estratagema que heu maquinat a ciutat per poder foragitar-ne els seus habitants, però ben aviat en coneixereu les *conseqüències*".

قَالَ فِرْعَوْنُ ءَامَنْتُمْ بِهِۦ قَبْلَ أَنْ ءَاذَنَ لَكُمْ ۚ إِنَّ هٰذَا لَمَكْرٌ مَّكَرْتُمُوهُ فِي الْمَدِينَةِ لِتُخْرِجُوا مِنْهَآ أَهْلَهَا ۚ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿١٢٤﴾

125. "En veritat, us tallaré les mans i els peus de costats oposats. A continuació, és cert que us crucificaré a tots junts".

لَأُقَطِّعَنَّ أَيْدِيَكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ مِّنْ خِلٰفٍ ثُمَّ لَأُصَلِّبَنَّكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿١٢٥﴾

126. Ells van respondre: "*Llavors* tornarem al nostre Senyor".

قَالُوٓا إِنَّآ إِلَىٰ رَبِّنَا مُنْقَلِبُونَ ﴿١٢٦﴾

127. Però tu només et revenges de nosaltres perquè hem cregut en els Senyals del nostre Senyor, quan ens han arribat. Senyor nostre, atorga'ns la paciència i fes que morim resignats *a Tu*".

وَمَا تَنْقِمُ مِنَّآ إِلَّآ أَنْ ءَامَنَّا بِـَٔايٰتِ رَبِّنَا لَمَّا جَآءَتْنَا ۚ رَبَّنَآ أَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا وَتَوَفَّنَا مُسْلِمِينَ ﴿١٢٧﴾

R.15.

128. I els caps del poble del faraó van dir: "Deixaràs que Moisès i el seu poble creïn desordre a la terra i reneguin de tu i els teus déus?" Va respondre: "Donarem mort sense pietat els seus fills i deixarem amb vida les seves mullers. En veritat els dominem".

وَقَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِ فِرْعَوْنَ أَتَذَرُ مُوسَىٰ وَقَوْمَهُ لِيُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ وَيَذَرَكَ وَآلِهَتَكَ ۚ قَالَ سَنُقَتِّلُ أَبْنَاءَهُمْ وَنَسْتَحْيِي نِسَاءَهُمْ وَإِنَّا فَوْقَهُمْ قَاهِرُونَ ١٢٨

129. Moisès digué al seu poble: "Demaneu ajuda a Al·là i sigueu perseverants. En veritat, la terra és d'Al·là. Ell la dóna com a herència a aquell que vol d'entre els seus servents, i al final *prevaldran* els que temen Déu".

قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ اسْتَعِينُوا بِاللَّهِ وَاصْبِرُوا ۖ إِنَّ الْأَرْضَ لِلَّهِ يُورِثُهَا مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ ۖ وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ ١٢٩

130. Van respondre: "Vam ser perseguits abans que tu arribessis a nosaltres i *fins i tot* després de la teva arribada". Ell digué: "El Vostre Senyor és a punt de destruir els vostres enemics i convertir-vos en governants al país, *per* veure com us comporteu".

قَالُوا أُوذِينَا مِنْ قَبْلِ أَنْ تَأْتِيَنَا وَمِنْ بَعْدِ مَا جِئْتَنَا ۚ قَالَ عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَنْ يُهْلِكَ عَدُوَّكُمْ وَيَسْتَخْلِفَكُمْ فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُونَ ١٣٠

R.16.

131. I vam castigar el poble del Faraó amb la sequera i escassetat de fruits, perquè quedessin advertits.

وَلَقَدْ أَخَذْنَا آلَ فِرْعَوْنَ بِالسِّنِينَ وَنَقْصٍ مِنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ ١٣١

132. Però quan els va arribar la prosperitat, van dir: "Això és per a nosaltres". I si els visitava la desgràcia, donaven *la culpa* de la seva dissort a Moisès i aquells que l'acompanyaven. En veritat, *la causa de* la seva dissort és amb Al·là. Però la majoria d'ells no ho saben.

فَإِذَا جَاءَتْهُمُ الْحَسَنَةُ قَالُوا لَنَا هَٰذِهِ ۖ وَإِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ يَطَّيَّرُوا بِمُوسَىٰ وَمَنْ مَعَهُ ۗ أَلَا إِنَّمَا طَائِرُهُمْ عِنْدَ اللَّهِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ١٣٢

133. I van dir: "Qualsevol Senyal que puguis dur-nos per embruixar-nos, no creurem en ell".

وَقَالُوا مَهْمَا تَأْتِنَا بِهِ مِنْ آيَةٍ لِتَسْحَرَنَا بِهَا فَمَا نَحْنُ لَكَ بِمُؤْمِنِينَ ١٣٣

134. Llavors vam enviar-los la tempesta i la llagosta, els polls, les granotes i la sang -Senyals clars, però ells van actuar amb supèrbia i van ser un poble pecador.

فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الطُّوفَانَ وَالْجَرَادَ وَ
الْقُمَّلَ وَالضَّفَادِعَ وَالدَّمَ آيَاتٍ
مُفَصَّلَاتٍ فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا
قَوْمًا مُجْرِمِينَ ١٣٤

135. Però quan damunt d'ells va caure el càstig van dir: "Oh Moisès, implora per nosaltres el teu Senyor segons el que Ell t'ha promès. Si ens retires el càstig, de ben segur que creurem en tu i enviarem amb tu els fills d'Israel".

وَلَمَّا وَقَعَ عَلَيْهِمُ الرِّجْزُ قَالُوا
يَا مُوسَى ادْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ
عِنْدَكَ لَئِنْ كَشَفْتَ عَنَّا الرِّجْزَ
لَنُؤْمِنَنَّ لَكَ وَلَنُرْسِلَنَّ مَعَكَ
بَنِي إِسْرَائِيلَ ١٣٥

136. Però quan els vam retirar el càstig durant un temps que havien d'assolir, vet aquí que van trencar la seva promesa.

فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمُ الرِّجْزَ إِلَىٰ أَجَلٍ
هُمْ بَالِغُوهُ إِذَا هُمْ يَنْكُثُونَ ١٣٦

137. Llavors ens vam venjar d'ells i vam ofegar al mar, perquè van tractar els nostres Senyals de mentides i no en van fer cap cas.

فَانْتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَاهُمْ فِي
الْيَمِّ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَ
كَانُوا عَنْهَا غَافِلِينَ ١٣٧

138. I vam fer que el poble considerat dèbil heretés les parts orientals del país i les seves parts occidentals, que vam beneir. I es va complir la paraula misericordiosa del teu Senyor per als fills d'Israel, perquè van ser perseverants; i vam destruir tot el que havia edificat i tot el que havien erigit el Faraó i el seu poble.

وَأَوْرَثْنَا الْقَوْمَ الَّذِينَ كَانُوا
يُسْتَضْعَفُونَ مَشَارِقَ الْأَرْضِ وَمَغَارِبَهَا
الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا وَتَمَّتْ كَلِمَتُ
رَبِّكَ الْحُسْنَىٰ عَلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ بِمَا
صَبَرُوا وَدَمَّرْنَا مَا كَانَ يَصْنَعُ
فِرْعَوْنُ وَقَوْمُهُ وَمَا كَانُوا
يَعْرِشُونَ ١٣٨

139. I vam dur els fills d'Israel a través del mar i van arribar a un poble que adoraven els seus ídols. Ells van dir: "Oh Moisès, fes un déu per a nosaltres de forma semblant a com ells els tenen". I respongué: "En veritat, sou un poble ignorant".

وَجَاوَزْنَا بِبَنِي إِسْرَائِيلَ الْبَحْرَ
فَأَتَوْا عَلَىٰ قَوْمٍ يَعْكُفُونَ عَلَىٰ أَصْنَامٍ
لَهُمْ قَالُوا يَا مُوسَى اجْعَلْ لَنَا إِلَٰهًا
كَمَا لَهُمْ آلِهَةٌ قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ
تَجْهَلُونَ ١٣٩

140. "*Quant a* aquests, de ben segur que serà destruït tot allò al que estan dedicats i en va serà tot el que facin".

إِنَّ هٰٓؤُلَآءِ مُتَبَّرٌ مَّا هُمْ فِيهِ وَبٰطِلٌ
مَّا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ﴿١٤٠﴾

141. Digué: "És que haig de buscar-vos un déu diferent del d'Al·là, si Ell és Qui us ha exaltat per sobre de tots els pobles?"

قَالَ أَغَيْرَ اللّٰهِ أَبْغِيكُمْ إِلٰهًا وَّهُوَ
فَضَّلَكُمْ عَلَى الْعٰلَمِيْنَ ﴿١٤١﴾

142. *Recordeu-vos de* quan us vam alliberar del poble del Faraó que us afligia amb un dolorós turment, matant-vos els fills i deixant amb vida les vostres mullers. Per a vosaltres era una gran prova del vostre Senyor.

وَإِذْ أَنْجَيْنٰكُمْ مِّنْ اٰلِ فِرْعَوْنَ
يَسُوْمُوْنَكُمْ سُوْٓءَ الْعَذَابِ ۚ يُقَتِّلُوْنَ
أَبْنَآءَكُمْ وَيَسْتَحْيُوْنَ نِسَآءَكُمْ ۚ
وَفِيْ ذٰلِكُمْ بَلَآءٌ مِّنْ رَّبِّكُمْ عَظِيْمٌ ﴿١٤٢﴾

R.17.

143. I vam fer a Moisès una promesa de trenta nits que vam completar amb deu més. Així va quedar complet el temps assenyalat pel seu Senyor - quaranta nits. I Moisès digué al seu germà Aaron: "Actua en el meu lloc davant el meu poble durant la meva absència, tracta'ls bé i no segueixis el camí dels que causen el desordre".

وَوٰعَدْنَا مُوْسٰى ثَلٰثِيْنَ لَيْلَةً وَّ
أَتْمَمْنٰهَا بِعَشْرٍ فَتَمَّ مِيْقَاتُ رَبِّهٖٓ
أَرْبَعِيْنَ لَيْلَةً ۚ وَقَالَ مُوْسٰى لِأَخِيْهِ
هٰرُوْنَ اخْلُفْنِيْ فِيْ قَوْمِيْ وَأَصْلِحْ وَلَا
تَتَّبِعْ سَبِيْلَ الْمُفْسِدِيْنَ ﴿١٤٣﴾

144. I quan Moisès va arribar al temps que li havíem fixat i el seu Senyor li parlà, digué: "Senyor meu, mostra't *Tu mateix* davant meu perquè pugui mirar-Te". Ell respongué: "No em veuràs pas, però mira cap a la muntanya: si segueix al seu lloc, llavors Em veuràs". I quan el seu Senyor es manifestà a la muntanya, la va fer miques, i Moisès va caure estabornit. Quan es recuperà, digué: "Sant ets Tu, torno a Tu i sóc el primer dels creients".

وَلَمَّا جَآءَ مُوْسٰى لِمِيْقَاتِنَا وَكَلَّمَهٗ
رَبُّهٗ ۙ قَالَ رَبِّ أَرِنِيْٓ أَنْظُرْ إِلَيْكَ ۚ
قَالَ لَنْ تَرٰىنِيْ وَلٰكِنِ انْظُرْ إِلَى الْجَبَلِ
فَإِنِ اسْتَقَرَّ مَكَانَهٗ فَسَوْفَ تَرٰىنِيْ ۚ
فَلَمَّا تَجَلّٰى رَبُّهٗ لِلْجَبَلِ جَعَلَهٗ دَكًّا
وَّخَرَّ مُوْسٰى صَعِقًا ۚ فَلَمَّآ أَفَاقَ قَالَ
سُبْحٰنَكَ تُبْتُ إِلَيْكَ وَأَنَا أَوَّلُ
الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿١٤٤﴾

145. *Déu* digué: "Oh Moisès, t'he triat per sobre dels homes *del teu temps* amb els Meus Missatges i amb les Meves Paraules. Agafa, doncs, el que t'he donat i sigues dels desagraïts.

قَالَ يٰمُوْسٰٓى اِنِّي اصْطَفَيْتُكَ عَلَى النَّاسِ
بِرِسٰلٰتِيْ وَبِكَلَامِيْ ۖ فَخُذْ مَآ اٰتَيْتُكَ
وَكُنْ مِّنَ الشّٰكِرِيْنَ ﴿١٤٥﴾

146. Llavors vam escriure per a ell en les Taules sobre tot: una exhortació i una explicació de totes les coses. "Manteniu-les, doncs, fermament i encomana al teu poble que segueixi el millor d'elles. Aviat us mostraré la llar dels transgressors".

وَكَتَبْنَا لَهٗ فِي الْاَلْوَاحِ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ
مَّوْعِظَةً وَّتَفْصِيْلًا لِّكُلِّ شَيْءٍ ۚ فَخُذْهَا
بِقُوَّةٍ وَّ اْمُرْ قَوْمَكَ يَاْخُذُوْا
بِاَحْسَنِهَا ۗ سَاُورِيْكُمْ دَارَ الْفٰسِقِيْنَ ﴿١٤٦﴾

147. Aviat allunyaré dels Meus Senyals aquells que es van comportar amb orgull en el país i de manera injusta, ja que encara que vegin tots els Senyals, no creuran en ells, i si veuen el camí de la justícia, no l'adoptaran com el seu camí. Però si veuen el camí de l'error, el seguiran com a *seu*. Això és perquè van tractar els Nostres Senyals com a mentides i no en van fer cap cas.

سَاَصْرِفُ عَنْ اٰيٰتِيَ الَّذِيْنَ يَتَكَبَّرُوْنَ
فِي الْاَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ ۗ وَاِنْ يَّرَوْا كُلَّ
اٰيَةٍ لَّا يُؤْمِنُوْا بِهَا ۚ وَاِنْ يَّرَوْا سَبِيْلَ
الرُّشْدِ لَا يَتَّخِذُوْهُ سَبِيْلًا ۚ وَاِنْ يَّرَوْا
سَبِيْلَ الْغَيِّ يَتَّخِذُوْهُ سَبِيْلًا ۗ ذٰلِكَ
بِاَنَّهُمْ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا وَكَانُوْا
عَنْهَا غٰفِلِيْنَ ﴿١٤٧﴾

148. Però els que no creuen en els Nostres Senyals i en la trobada en el Més Enllà, les seves obres són vanes. És que poden esperar ser recompensats per *alguna cosa* que no sigui el que van fer?

وَالَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا وَلِقَآءِ
الْاٰخِرَةِ حَبِطَتْ اَعْمَالُهُمْ ۗ هَلْ
يُجْزَوْنَ اِلَّا مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ﴿١٤٨﴾

R.18.

149. El poble de Moisès, en la seva absència, van fer dels seus adornaments un vedell - un cos *inert* que bramulava baixet. És que no veien que no els parlava ni els guiava per cap camí? Ells el van utilitzar *per adorar-lo* i van ser transgressors.

وَاتَّخَذَ قَوْمُ مُوْسٰى مِنْ بَعْدِهٖ مِنْ
حُلِيِّهِمْ عِجْلًا جَسَدًا لَّهٗ خُوَارٌ ۗ اَلَمْ
يَرَوْا اَنَّهٗ لَا يُكَلِّمُهُمْ وَلَا يَهْدِيْهِمْ
سَبِيْلًا ۘ اِتَّخَذُوْهُ وَكَانُوْا ظٰلِمِيْنَ ﴿١٤٩﴾

150. Però quan van ser castigats amb el remordiment i van veure que, en efecte, s'havien esgarriat, van dir: "Si el nostre Senyor no es compadeix de nosaltres i no ens perdona, estarem certament entre els perdedors".

وَلَمَّا سُقِطَ فِيٓ أَيْدِيهِمْ وَرَأَوْا أَنَّهُمْ
قَدْ ضَلُّوا ۙ قَالُوا لَئِن لَّمْ يَرْحَمْنَا
رَبُّنَا وَيَغْفِرْ لَنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخٰسِرِينَ ﴿١٥٠﴾

151. I quan Moisès va tornar al seu poble, indignat i entristit, va dir: "És abominable el que vau fer en el meu lloc i en la meva absència. Us vau afanyar a *cercar un camí per a vosaltres sense esperar* l'ordre del vostre Senyor?". Llavors va deixar a terra les Taules i va agafar el cap del seu germà, apropant-lo cap a ell. Ell (Aaron) va dir: "Fill de la meva mare, el poble em va considerar feble i van estar a punt de matar-me. No facis, doncs, que els enemics frueixin de la *meva desgràcia* ni em posis entre la gent injusta".

وَلَمَّا رَجَعَ مُوسٰىٓ إِلٰى قَوْمِهِ غَضْبَانَ
أَسِفًا ۙ قَالَ بِئْسَمَا خَلَفْتُمُونِي مِنْ
بَعْدِي ۚ أَعَجِلْتُمْ أَمْرَ رَبِّكُمْ ۚ وَأَلْقَى
الْأَلْوَاحَ وَأَخَذَ بِرَأْسِ أَخِيهِ يَجُرُّهٗٓ
إِلَيْهِ ۗ قَالَ ابْنَ أُمَّ إِنَّ الْقَوْمَ
اسْتَضْعَفُونِي وَكَادُوا يَقْتُلُونَنِي ۚ
فَلَا تُشْمِتْ بِيَ الْأَعْدَآءَ وَلَا تَجْعَلْنِي
مَعَ الْقَوْمِ الظّٰلِمِينَ ﴿١٥١﴾

152. Moisès digué: "Senyor meu, perdona'ns a mi i al meu germà, i admet-nos en la teva misericòrdia, ja que Tu ets el més Misericordiós de tots que els que mostren misericòrdia".

قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِأَخِي وَأَدْخِلْنَا فِي
١٨ ع ٨ رَحْمَتِكَ ۖ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرّٰحِمِينَ ﴿١٥٢﴾

R.19.

153. *Quant a* aquells que van prendre el vedell *per adorar-lo*, la còlera del seu Senyor caurà sobre ells, així com la humiliació en la vida present. D'aquesta manera recompensem aquells que s'empesquen mentides.

إِنَّ الَّذِينَ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ سَيَنَالُهُمْ
غَضَبٌ مِّنْ رَّبِّهِمْ وَذِلَّةٌ فِي الْحَيٰوةِ
الدُّنْيَا ۚ وَكَذٰلِكَ نَجْزِي الْمُفْتَرِينَ ﴿١٥٣﴾

154. Però per a aquells que van cometre accions dolentes i després se'n van penedir i van creure, han de saber que en veritat el teu Senyor és després el Màxim Indulgent, Misericordiós.

وَالَّذِينَ عَمِلُوا السَّيِّاٰتِ ثُمَّ تَابُوا
مِنْ بَعْدِهَا وَاٰمَنُوٓا إِنَّ رَبَّكَ مِنْ بَعْدِهَا
لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٥٤﴾

155. Quan s'apaivagà la ira de Moisès, va agafar les Taules, i en la seva lletra hi havia la guia i la misericòrdia per als que temen el seu Senyor.

وَلَمَّا سَكَتَ عَنْ مُّوسَى الْغَضَبُ اَخَذَ
الْاَلْوَاحَ ۖ وَفِيْ نُسْخَتِهَا هُدًى وَّرَحْمَةٌ
لِّلَّذِيْنَ هُمْ لِرَبِّهِمْ يَرْهَبُوْنَ ﴿١٥٥﴾

156. I Moisès va escollir del seu poble setanta homes per a la Nostra trobada. Però quan els flagel·là el terratrèmol, digué: "Senyor meu, si ho haguessis volgut, podries haver-los destruït abans *d'això, i també* a mi. Ens destruiràs per allò que han fet els ximples d'entre nosaltres? Això només una prova Teva. En ella Tu fas que hi morin aquells que estimes i guies aquells que vols. Tu ets el Nostre Protector; perdona'ns i tingues misericòrdia de nosaltres, perquè Tu ets el Millor dels que perdonen".

وَاخْتَارَ مُوْسٰى قَوْمَهٗ سَبْعِيْنَ رَجُلًا
لِّمِيْقَاتِنَا ۚ فَلَمَّآ اَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ
قَالَ رَبِّ لَوْ شِئْتَ اَهْلَكْتَهُمْ مِّنْ قَبْلُ وَ
اِيَّايَ ۚ اَتُهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ السُّفَهَآءُ مِنَّا ۚ
اِنْ هِيَ اِلَّا فِتْنَتُكَ ۚ تُضِلُّ بِهَا مَنْ تَشَآءُ
وَ تَهْدِيْ مَنْ تَشَآءُ ۚ اَنْتَ وَلِيُّنَا
فَاغْفِرْ لَنَا وَ ارْحَمْنَا وَ اَنْتَ خَيْرُ
الْغَافِرِيْنَ ﴿١٥٦﴾

157. "I mana'ns per a nosaltres el bé en aquest món i en el proper; hem tornat a Tu *penedits". Déu* va respondre: "Flagel·lo amb el Meu càstig aquell que vull, però la Meva misericòrdia abraça totes les coses, per això la imposaré per a aquells que actuen amb justícia, paguen el Zakat i per als que creuen en els Nostres Senyals.

وَاكْتُبْ لَنَا فِيْ هٰذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةً
وَّ فِي الْاٰخِرَةِ اِنَّا هُدْنَآ اِلَيْكَ ۚ قَالَ
عَذَابِيْٓ اُصِيْبُ بِهٖ مَنْ اَشَآءُ ۚ وَرَحْمَتِيْ
وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ ۚ فَسَاَكْتُبُهَا
لِلَّذِيْنَ يَتَّقُوْنَ وَيُؤْتُوْنَ الزَّكٰوةَ
وَالَّذِيْنَ هُمْ بِاٰيٰتِنَا يُؤْمِنُوْنَ ﴿١٥٧﴾

158. "Aquells que segueixen el Missatger, el Profeta, l'Iletrat, el qual troben esmentat en la Torà i en l'Evangeli *que estan* amb ells. Ell els mana el bé i els prohibeix el mal, i converteix en lícites les coses bones i en il·lícites les dolentes, retirant d'ells la càrrega pesada i les manilles que els subjectaven. Per tant, aquells que creguin en ell, l'honorin i li donin suport, l'ajudin i segueixin la llum que amb ell ha estat revelada, aquests seran els que prosperin".

اَلَّذِيْنَ يَتَّبِعُوْنَ الرَّسُوْلَ النَّبِيَّ
الْاُمِّيَّ الَّذِيْ يَجِدُوْنَهٗ مَكْتُوْبًا
عِنْدَهُمْ فِي التَّوْرٰىةِ وَ الْاِنْجِيْلِ ۚ
يَاْمُرُهُمْ بِالْمَعْرُوْفِ وَ يَنْهٰىهُمْ عَنِ
الْمُنْكَرِ وَيُحِلُّ لَهُمُ الطَّيِّبٰتِ وَيُحَرِّمُ
عَلَيْهِمُ الْخَبٰٓئِثَ وَ يَضَعُ عَنْهُمْ
اِصْرَهُمْ وَ الْاَغْلٰلَ الَّتِيْ كَانَتْ
عَلَيْهِمْ ۚ فَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا بِهٖ وَعَزَّرُوْهُ
وَنَصَرُوْهُ وَاتَّبَعُوا النُّوْرَ الَّذِيْٓ اُنْزِلَ
مَعَهٗٓ ۙ اُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُوْنَ ﴿١٥٨﴾

R.20.

159. Digueu-los: "Oh, humanitat! En veritat, sóc un Missatger enviat a tots vosaltres per Al·là a Qui pertany el regne dels cels i la terra. No existeix cap altre déu tret d'Ell. Ell dóna la vida i causa la mort. Creieu, doncs, en Al·là i en el Seu Missatger, el Profeta Illetrat, que creu en Al·là i en les Seves Paraules; i seguiu-lo perquè sigueu ben guiats".

قل يايها الناس اني رسول الله
اليكم جميعا الذي له ملك
السموت والارض لا اله الا هو يحي
ويميت فامنوا بالله ورسوله
النبي الامي الذي يؤمن بالله و
كلمته واتبعوه لعلكم تهتدون ﴿١٥٩﴾

160. I entre el poble de Moisès hi ha un grup que guia amb la veritat i amb això fa justícia.

ومن قوم موسى امة يهدون بالحق
وبه يعدلون ﴿١٦٠﴾

161. I els vam dividir en dotze tribus de pobles *diferents*. I vam revelar a Moisès quan el seu poble li demanà el beure, *tot dient-li*: "Colpeja la roca amb la teva vara", i d'ella van brollar dotze dolls d'aigua; cada tribu sabia el seu lloc per beure i vam fer que els núvols els cobrissin, enviant-los Mannà i guatlles: "Mengeu de les coses bones que us he donat". Però no va ser a nosaltres a qui van perjudicar, sinó que ells mateixos es perjudicaven".

وقطعنهم اثنتي عشرة اسباطا
امما واوحينا الى موسى اذ
استسقىه قومه ان اضرب بعصاك
الحجر فانبجست منه اثنتا عشرة
عينا قد علم كل اناس مشربهم
وظللنا عليهم الغمام وانزلنا عليهم
المن والسلوى كلوا من طيبت ما
رزقنكم وما ظلمونا ولكن كانوا
انفسهم يظلمون ﴿١٦١﴾

162. I quan se'ls digué: "Habiteu en aquesta ciutat i mengeu d'on vulgueu", i digueu: "*Déu!* Alleuja *la nostra* càrrega", i entreu per la porta amb humilitat, ja que us perdonarem els vostres pecats i farem que prosperin aquells que facin el bé".

واذ قيل لهم اسكنوا هذه القرية
وكلوا منها حيث شئتم وقولوا
حطة وادخلوا الباب سجدا نغفر
لكم خطيتكم سنزيد المحسنين ﴿١٦٢﴾

163. Però els transgressors d'entre ells *la* van canviar per una paraula diferent de les que se'ls van dir. Per això els vam enviar un càstig des del cel, a causa de les seves males accions.

فبدل الذين ظلموا منهم قولا
غير الذي قيل لهم فارسلنا
عليهم رجزا من السماء بما كانوا
يظلمون ﴿١٦٣﴾

R.21.

164. Demana'ls per la ciutat que s'alçava vora la mar. Quan van profanar el Sabbath, quan els peixos els arribaven en el seu dia del Sabbath, surant a la superfície *de l'aigua*, però no els arribaven si no guardaven el Sabbath. Així els vam posar a prova, perquè eren rebels.

وَسْـَٔلْهُمْ عَنِ الْقَرْيَةِ الَّتِي كَانَتْ حَاضِرَةَ الْبَحْرِ إِذْ يَعْدُونَ فِي السَّبْتِ إِذْ تَأْتِيهِمْ حِيتَانُهُمْ يَوْمَ سَبْتِهِمْ شُرَّعًا وَيَوْمَ لَا يَسْبِتُونَ لَا تَأْتِيهِمْ كَذَٰلِكَ نَبْلُوهُم بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿١٦٣﴾

165. I quan un grup d'ells va dir: "Per què prediqueu a un poble que Al·là destruirà o castigarà amb un sever càstig?". I van respondre: "Per ser absolts davant el vostre Senyor, i perquè temin Al·là".

وَإِذْ قَالَتْ أُمَّةٌ مِّنْهُمْ لِمَ تَعِظُونَ قَوْمًا اللَّهُ مُهْلِكُهُمْ أَوْ مُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا قَالُوا مَعْذِرَةً إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿١٦٤﴾

166. Però quan van oblidar tot allò amb el que se'ls va exhortar, vam salvar aquells que prohibien el mal i vam imposar un sever càstig als transgressors, pels pecats que acostumaven a cometre.

فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ أَنجَيْنَا الَّذِينَ يَنْهَوْنَ عَنِ السُّوءِ وَأَخَذْنَا الَّذِينَ ظَلَمُوا بِعَذَابٍ بَئِيسٍ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿١٦٥﴾

167. I quan es van rebel·lar insolentment contra allò que se'ls havia prohibit, els vam dir: "Sigueu simis, menyspreables!"

فَلَمَّا عَتَوْا عَن مَّا نُهُوا عَنْهُ قُلْنَا لَهُمْ كُونُوا قِرَدَةً خَاسِئِينَ ﴿١٦٦﴾

168. *Recorda't de* quan el teu Senyor va proclamar que suscitaria certament contra ells, fins al Dia de la Resurrecció, aquells que els imposaria un dolorós turment. En veritat, el teu senyor s'afanya en la retribució i és *també* el Màxim Indulgent, Misericordiós.

وَإِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكَ لَيَبْعَثَنَّ عَلَيْهِمْ إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ مَن يَسُومُهُمْ سُوءَ الْعَذَابِ إِنَّ رَبَّكَ لَسَرِيعُ الْعِقَابِ وَإِنَّهُ لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٦٧﴾

169. I en la terra els vam dividir en pobles *separats*. Entre ells n'hi ha que són justos i n'hi ha que no ho són. Però els vam posar a prova amb coses bones i coses dolentes perquè tornessin.

وَقَطَّعْنَاهُمْ فِي الْأَرْضِ أُمَمًا مِّنْهُمُ الصَّالِحُونَ وَمِنْهُمْ دُونَ ذَٰلِكَ وَبَلَوْنَاهُم بِالْحَسَنَاتِ وَالسَّيِّئَاتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿١٦٨﴾

170. Després d'ells va venir una generació *malvada* que va heretar el Llibre. Agafen els béns menyspreables d'aquest *món* i diuen: "Ens perdonaran". Però si els tornessin a arribar béns semblants, els agafarien. És que no van establir amb ells el pacte del Llibre perquè no diguessin d'Al·là *res* que no fos la veritat? I han estudiat el que hi conté. Però la llar del Més Enllà és millor per als justos. És que no ho podeu entendre?

فَخَلَفَ مِنْ بَعْدِهِمْ خَلْفٌ وَّرِثُوا
الْكِتٰبَ يَاْخُذُوْنَ عَرَضَ هٰذَا الْاَدْنٰى
وَيَقُوْلُوْنَ سَيُغْفَرُ لَنَا ۚ وَاِنْ يَّاْتِهِمْ
عَرَضٌ مِّثْلُهٗ يَاْخُذُوْهُ ؕ اَلَمْ يُؤْخَذْ
عَلَيْهِمْ مِّيْثَاقُ الْكِتٰبِ اَنْ لَّا يَقُوْلُوْا
عَلَى اللّٰهِ اِلَّا الْحَقَّ وَدَرَسُوْا مَا فِيْهِ ؕ
وَالدَّارُ الْاٰخِرَةُ خَيْرٌ لِّلَّذِيْنَ يَتَّقُوْنَ ؕ
اَفَلَا تَعْقِلُوْنَ ﴿۱۷۰﴾

171. *Quant a* aquells que s'agafen ben fort al Llibre i compleixen la Pregària, en veritat no permetrem que es perdi la recompensa d'*aquests homes* justos.

وَالَّذِيْنَ يُمَسِّكُوْنَ بِالْكِتٰبِ وَ
اَقَامُوا الصَّلٰوةَ ؕ اِنَّا لَا نُضِيْعُ اَجْرَ
الْمُصْلِحِيْنَ ﴿۱۷۱﴾

172. I quan vam fer que la muntanya pengés sobre ells com si fos una ombra i van creure que cauria damunt d'ells, *vam dir*: "Aferreu-vos al que us hem lliurat i recordeu que conté, perquè us salveu".

وَاِذْ نَتَقْنَا الْجَبَلَ فَوْقَهُمْ كَاَنَّهٗ
ظُلَّةٌ وَّظَنُّوْٓا اَنَّهٗ وَاقِعٌۢ بِهِمْ ۚ خُذُوْا
مَآ اٰتَيْنٰكُمْ بِقُوَّةٍ وَّاذْكُرُوْا مَا فِيْهِ
لَعَلَّكُمْ تَتَّقُوْنَ ﴿۱۷۲﴾

R.22.

173. I quan el teu Senyor crea del fills d'Adam - de la seva carn- la seva descendència i els converteix en testimonis contra ells mateixos *tot dient*: "És que no sóc el vostre Senyor?" Ells responen: "Sí, en som testimonis". *Això ho fa Ell* no fos que cas que digueu en el Dia de la resurrecció: "En veritat ho desconeixíem".

وَاِذْ اَخَذَ رَبُّكَ مِنْۢ بَنِيْٓ اٰدَمَ مِنْ
ظُهُوْرِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَاَشْهَدَهُمْ عَلٰٓى
اَنْفُسِهِمْ ۚ اَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ ؕ قَالُوْا بَلٰى ۛۚ
شَهِدْنَا ۛۚ اَنْ تَقُوْلُوْا يَوْمَ الْقِيٰمَةِ
اِنَّا كُنَّا عَنْ هٰذَا غٰفِلِيْنَ ﴿۱۷۳﴾

174. O *no fos cas que* digueu: "només els nostres pares van ser els que van atribuir iguals *a Déu* en el passat, i nosaltres vam ser *simplement* la seva descendència. No destruiràs pas pel que van fer els mentiders?

اَوْ تَقُوْلُوْٓا اِنَّمَآ اَشْرَكَ اٰبَآؤُنَا مِنْ
قَبْلُ وَكُنَّا ذُرِّيَّةً مِّنْۢ بَعْدِهِمْ ۚ
اَفَتُهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ الْمُبْطِلُوْنَ ﴿۱۷۴﴾

175. Però així vam deixar ben clars els Senyals, per *poder avisar-los*, i perquè poguessin tornar *a Nosaltres*.

وَكَذَٰلِكَ نُفَصِّلُ الْاٰيٰتِ وَلَعَلَّهُمْ
يَرْجِعُوْنَ ﴿١٧٥﴾

176. Explica'ls la història d'aquell a qui vam donar els nostres Senyals, però que se'n va apartar; per això, Satanàs el perseguí i esdevingué *un* dels que s'esgarrien.

وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَاَ الَّذِيْٓ اٰتَيْنٰهُ اٰيٰتِنَا
فَانْسَلَخَ مِنْهَا فَاَتْبَعَهُ الشَّيْطٰنُ فَكَانَ
مِنَ الْغٰوِيْنَ ﴿١٧٦﴾

177. Si ho haguéssim volgut, l'haguéssim exaltat entre ells; però s'inclinà a la terra i va seguir les seves inclinacions malvades. Aquest cas s'assembla al d'un gos: si l'ataques, treu cansat la llengua, mentre et borda, sense parar atenció si fas el gest de llençar-li una pedra, i si el deixes en pau, també la treu. Així passa amb la gent que no creu en els Nostres Senyals. Explica'ls, doncs, passatges *de la història*, perquè *els alliçonin*.

وَلَوْ شِئْنَا لَرَفَعْنٰهُ بِهَا وَلٰكِنَّهٗٓ اَخْلَدَ
اِلَى الْاَرْضِ وَاتَّبَعَ هَوٰىهُ ۚ فَمَثَلُهٗ
كَمَثَلِ الْكَلْبِ ۚ اِنْ تَحْمِلْ عَلَيْهِ يَلْهَثْ
اَوْ تَتْرُكْهُ يَلْهَثْ ۗ ذٰلِكَ مَثَلُ الْقَوْمِ
الَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا ۚ فَاقْصُصِ
الْقَصَصَ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُوْنَ ﴿١٧٧﴾

178. Abominable és l'exemple de la gent que tracta els Nostres Senyals com a mentides. Va ser a ells mateixos que es van perjudicar.

سَآءَ مَثَلًا اِلْقَوْمُ الَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا
وَاَنْفُسَهُمْ كَانُوْا يَظْلِمُوْنَ ﴿١٧٨﴾

179. Aquell que Al·là guia està en el camí recte. I aquells que considera extraviats, ells seran els perdedors.

مَنْ يَّهْدِ اللّٰهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِيْ ۚ وَمَنْ
يُّضْلِلْ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْخٰسِرُوْنَ ﴿١٧٩﴾

180. En veritat, hem creat molts yinn i homes amb l'Infern com a fi! Tenen cor, *però* no entenen amb ell; tenen ulls, *però* no hi veuen amb ells; tenen orelles, *però* no hi senten amb elles. Són com el bestiar; no! Estan encara més desencaminats. En veritat, són *totalment* despreocupats.

وَلَقَدْ ذَرَاْنَا لِجَهَنَّمَ كَثِيْرًا مِّنَ
الْجِنِّ وَالْاِنْسِ ۖ لَهُمْ قُلُوْبٌ لَّا
يَفْقَهُوْنَ بِهَا ۫ وَلَهُمْ اَعْيُنٌ لَّا يُبْصِرُوْنَ
بِهَا ۫ وَلَهُمْ اٰذَانٌ لَّا يَسْمَعُوْنَ بِهَا ۗ
اُولٰٓئِكَ كَالْاَنْعَامِ بَلْ هُمْ اَضَلُّ ۗ
اُولٰٓئِكَ هُمُ الْغٰفِلُوْنَ ﴿١٨٠﴾

181. *Només* a Al·là pertanyen *tots* els atributs perfectes. Invoqueu-Lo, doncs, amb ells. I deixeu sols a aquells que es desvien del camí recte quant als seus atributs. Se'ls pagarà pel que fan.

وَلِلَّهِ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ فَادْعُوهُ بِهَا ۖ
وَذَرُوا الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي أَسْمَائِهِ ۚ
سَيُجْزَوْنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٨١﴾

182. Entre els que hem creat hi ha gent que guia *els homes* amb la veritat i fan justícia amb ella.

وَمِمَّنْ خَلَقْنَا أُمَّةٌ يَهْدُونَ بِالْحَقِّ ع ٢٢ ١٢
وَبِهِ يَعْدِلُونَ ﴿١٨٢﴾

R.23.

183. Però aquells que rebutgen els Nostres Senyals, els menarem a *la destrucció* pas per pas, de manera que no se n'adonin.

وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا سَنَسْتَدْرِجُهُمْ
مِنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٨٣﴾

184. Els deixaré anar: en veritat, el Meu pla és poderós.

وَأُمْلِي لَهُمْ ۚ إِنَّ كَيْدِي مَتِينٌ ﴿١٨٤﴾

185. No s'adonen que no hi ha cap bogeria en el seu company? Ell només és un sincer Amonestador.

أَوَلَمْ يَتَفَكَّرُوا ۗ مَا بِصَاحِبِهِمْ مِنْ
جِنَّةٍ ۚ إِنْ هُوَ إِلَّا نَذِيرٌ مُبِينٌ ﴿١٨٥﴾

186. És que no s'han mirat el regne dels cels i la terra, i totes les coses que Al·là ha creat? I és que *no veuen* que el seu propi termini està ja a prop del seu final? Llavors, en què creuran després?

أَوَلَمْ يَنْظُرُوا فِي مَلَكُوتِ السَّمَاوَاتِ وَ
الْأَرْضِ وَمَا خَلَقَ اللَّهُ مِنْ شَيْءٍ وَأَنْ
عَسَىٰ أَنْ يَكُونَ قَدِ اقْتَرَبَ أَجَلُهُمْ ۖ
فَبِأَيِّ حَدِيثٍ بَعْدَهُ يُؤْمِنُونَ ﴿١٨٦﴾

187. Aquell que Al·là declara esgarriat no pot tenir cap guia. I Ell el deixa en la seva transgressió, vagarejant sense rumb.

مَنْ يُضْلِلِ اللَّهُ فَلَا هَادِيَ لَهُ ۚ وَ
يَذَرُهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿١٨٧﴾

188. Et demanen per l'Hora: "Quan succeirà?" Digueu-los: "El seu coneixement només correspon al meu Senyor. Ningú no pot revelar-la tret d'Ell, i quan escaigui. Plana com un pes sobre els cels i la terra. No us arribarà d'altra manera sinó de cop i volta". Et demanen com si tu la coneguessis bé. Digueu-los: "el seu coneixement no-

يَسْأَلُونَكَ عَنِ السَّاعَةِ أَيَّانَ
مُرْسَاهَا ۖ قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ رَبِّي ۖ
لَا يُجَلِّيهَا لِوَقْتِهَا إِلَّا هُوَ ۚ ثَقُلَتْ فِي
السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۚ لَا تَأْتِيكُمْ إِلَّا بَغْتَةً ۗ
يَسْأَلُونَكَ كَأَنَّكَ حَفِيٌّ عَنْهَا ۖ قُلْ إِنَّمَا
عِلْمُهَا عِنْدَ اللَّهِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ

més pertoca a Al·là, encara que la majoria dels homes el desconeixen".

لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿١٨٨﴾

189. Digueu-los: "No tinc poder per beneficiar-me o perjudicar-me a mi mateix, tret que Al·là ho vulgui. I si conegués l'invisible, hauria aconseguit abundància de béns, i el mal no m'hauria tocat. No sóc sinó un Amonestador i un portador de la bona nova per a la gent que creu".

قُلْ لَّآ اَمْلِكُ لِنَفْسِيْ نَفْعًا وَّلَا ضَرًّا اِلَّا مَا شَآءَ اللّٰهُ ؕ وَلَوْ كُنْتُ اَعْلَمُ الْغَيْبَ لَاسْتَكْثَرْتُ مِنَ الْخَيْرِ ۚۛ وَمَا مَسَّنِيَ السُّوْٓءُ ۚۛ اِنْ اَنَا اِلَّا نَذِيْرٌ وَّبَشِيْرٌ لِّقَوْمٍ يُّؤْمِنُوْنَ ﴿١٨٩﴾

R.24.

190. Ell és qui us creà d'un sol ésser i d'ell va fer una companya perquè hi trobés consol. I quan la va cobrir, ella va concebre i dur una lleugera càrrega amb la qual va caminar. I quan aquesta es féu més feixuga, tots dos van pregar a Al·là, el seu Senyor, *tot dient*. "Si ens dones *un fill* sa i just, en veritat serem dels agraïts".

هُوَ الَّذِيْ خَلَقَكُمْ مِّنْ نَّفْسٍ وَّاحِدَةٍ وَّجَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا لِيَسْكُنَ اِلَيْهَا ۚ فَلَمَّا تَغَشّٰىهَا حَمَلَتْ حَمْلًا خَفِيْفًا فَمَرَّتْ بِهٖ ۚ فَلَمَّآ اَثْقَلَتْ دَّعَوَا اللّٰهَ رَبَّهُمَا لَئِنْ اٰتَيْتَنَا صَالِحًا لَّنَكُوْنَنَّ مِنَ الشّٰكِرِيْنَ ﴿١٩٠﴾

191. Però quan Ell els dóna un fill bo, Li atribueixen companys pel que fa al que Ell els ha donat. Però Al·là està molt per sobre de tot el que ells Li associen.

فَلَمَّآ اٰتٰىهُمَا صَالِحًا جَعَلَا لَهٗ شُرَكَآءَ فِيْمَآ اٰتٰىهُمَا ۚ فَتَعٰلَى اللّٰهُ عَمَّا يُشْرِكُوْنَ ﴿١٩١﴾

192. És que Li associen *a Ell* com a companys els que no creen res sinó que ells mateixos són creats?

اَيُشْرِكُوْنَ مَا لَا يَخْلُقُ شَيْئًا وَّهُمْ يُخْلَقُوْنَ ﴿١٩٢﴾

193. No poden donar-los cap ajuda, ni tan sols ajudar-se a ells mateixos.

وَلَا يَسْتَطِيْعُوْنَ لَهُمْ نَصْرًا وَّلَآ اَنْفُسَهُمْ يَنْصُرُوْنَ ﴿١٩٣﴾

194. Si els crides per guiar-los, no et seguiran. Tant se val si els crides o si calles.

وَاِنْ تَدْعُوْهُمْ اِلَى الْهُدٰى لَا يَتَّبِعُوْكُمْ ؕ سَوَآءٌ عَلَيْكُمْ اَدَعَوْتُمُوْهُمْ اَمْ اَنْتُمْ صَامِتُوْنَ ﴿١٩٤﴾

195. En veritat, aquells que invoqueu en comptes d'Al·là són *simples* ser-

اِنَّ الَّذِيْنَ تَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ عِبَادٌ

vents com vosaltres. Invoqueu-los, doncs, i que us responguin, si sou veritables.

أَمْثَالُكُمْ فَادْعُوهُمْ فَلْيَسْتَجِيبُوا لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٩٥﴾

196. És que tenen peus per caminar, mans per sostenir, ulls per veure-hi o orelles per sentir-hi? Digueu-los: "Invoqueu aquells que associeu a *Déu*, conspireu després *tots vosaltres* en contra meva i no em doneu temps".

أَلَهُمْ أَرْجُلٌ يَمْشُونَ بِهَا أَمْ لَهُمْ أَيْدٍ يَبْطِشُونَ بِهَا أَمْ لَهُمْ أَعْيُنٌ يُبْصِرُونَ بِهَا أَمْ لَهُمْ آذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا قُلِ ادْعُوا شُرَكَاءَكُمْ ثُمَّ كِيدُونِ فَلَا تُنْظِرُونِ ﴿١٩٦﴾

197. "En veritat, el meu protector és Al·là, Que revelà el Llibre. Ell protegeix el just".

إِنَّ وَلِيِّيَ اللَّهُ الَّذِي نَزَّلَ الْكِتَابَ وَهُوَ يَتَوَلَّى الصَّالِحِينَ ﴿١٩٧﴾

198. "Però aquells que invoqueu em comptes d'Ell no tenen poder per ajudar-vos, ni poden ajudar-se a ells mateixos".

وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَكُمْ وَلَا أَنْفُسَهُمْ يَنْصُرُونَ ﴿١٩٨﴾

199. Si els convideu a la guia, no us escolten. I veus que et miren, però no et veuen".

وَإِنْ تَدْعُوهُمْ إِلَى الْهُدَى لَا يَسْمَعُوا وَتَرَاهُمْ يَنْظُرُونَ إِلَيْكَ وَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ ﴿١٩٩﴾

200. Practica el perdó, ordena el bé i aparta't dels ignorants.

خُذِ الْعَفْوَ وَأْمُرْ بِالْعُرْفِ وَأَعْرِضْ عَنِ الْجَاهِلِينَ ﴿٢٠٠﴾

201. I si et tempta un malvat suggeriment de Satanàs, busca refugi en Al·là. Ell és qui tot jo sent, l'Omniscient.

وَإِمَّا يَنْزَغَنَّكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْغٌ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٠١﴾

202. *Quant a* aquells que són justos quan els assalta un malvat suggeriment de Satanàs, es recorden *de Déu*; i vigileu! Comencen a veure *les coses amb rectitud*.

إِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا إِذَا مَسَّهُمْ طَائِفٌ مِنَ الشَّيْطَانِ تَذَكَّرُوا فَإِذَا هُمْ مُبْصِرُونَ ﴿٢٠٢﴾

203. Però els seus germans els fan continuar en l'error, i no cedeixen.

وَإِخْوَانُهُمْ يَمُدُّونَهُمْ فِي الْغَيِّ ثُمَّ لَا يُقْصِرُونَ ﴿٢٠٣﴾

204. I quan no els mostres un Senyal, diuen: "Per què no l'inventes?". Digueu-los: "Jo segueixo només el que m'ha revelat el Meu Senyor. Aquests són Senyals aclaridors del vostre Senyor, guia i misericòrdia per als creients".

وَإِذَا لَمْ تَأْتِهِم بِآيَةٍ قَالُوا لَوْ
لَا اجْتَبَيْتَهَا ۚ قُلْ إِنَّمَا أَتَّبِعُ مَا يُوحَىٰ
إِلَيَّ مِن رَّبِّي ۚ هَٰذَا بَصَائِرُ مِن رَّبِّكُمْ
وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٢٠٣﴾

205. I quan recitin l'Alcorà, pareu l'orella i guardeu silenci, perquè us mostrin la misericòrdia.

وَإِذَا قُرِئَ الْقُرْآنُ فَاسْتَمِعُوا لَهُ وَ
أَنصِتُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٢٠٤﴾

206. Recorda't del teu senyor amb humilitat i por, sense alçar la veu, als matins i als vespres; i no siguis dels descurats.

وَاذْكُر رَّبَّكَ فِي نَفْسِكَ تَضَرُّعًا وَ
خِيفَةً وَدُونَ الْجَهْرِ مِنَ الْقَوْلِ بِالْغُدُوِّ
وَالْآصَالِ وَلَا تَكُن مِّنَ الْغَافِلِينَ ﴿٢٠٥﴾

207. En veritat, aquells que són prop del Senyor no s'aparten amb orgull de la Seva adoració, sinó que El glorifiquen i s'agenollen davant d'Ell.

إِنَّ الَّذِينَ عِندَ رَبِّكَ لَا يَسْتَكْبِرُونَ
عَنْ عِبَادَتِهِ وَيُسَبِّحُونَهُ وَلَهُ
يَسْجُدُونَ ﴿٢٠٦﴾ السجدة

CAPÍTOLS 8 I 9
AL-ANFAL I AL-TAUBAH
(Revelat abans de la Hillrah)

Títol, data de la revelació i relació entre les dues Surahs

Encara que, com se sap, només el primer d'aquests dos Capítols és conegut amb el nom de "Anfal", en realitat aquest capítol inclou dues parts: la que es coneix com "Anfal" i una altra anomenada "Taubah". Això significa que Taubah o Bara'at no és en realitat una Surah diferent, sinó que és només una part de "Anfal". Es tracta de l'únic cas de l'Alcorà en què una Surah ha estat dividida en dues parts, ja que els altres són compactes. La prova del fet que Taubah no és una Surah diferent, sinó que forma part de "Anfal", està en el fet que, per contra del que passa amb els altres capítols, "Taubah" no porta *Bismil·lah* com a prefix, col·locat seguint les instruccions divines al començament de cada Surah i formant-ne part, i també perquè hi ha una gran semblança entre el tema d'aquests dos capítols fins al punt que formen tots dos una única Surah. Tant "Anfal" com "Taubah" van ser revelats a Medina: "Anfal" cap a l'època de la Batalla de Badr, en el primer o segon any després de la Hillrah, i "Taubah" o Bara'at, segons Bujari, va ser una de les darreres parts que van ser revelades de l'Alcorà, a l'any novè després de la Hillrah.

Nota conjunta de les dues Surahs

A Anfal es profetitza que Déu donarà als musulmans una gran victòria i que els béns i possessions dels seus enemics cauran en les seves mans. Aquesta profecia va continuar essent per als incrèduls una font constant de burla a costa dels fidels, perquè Déu, amb la seva infal·lible saviesa i d'acord amb el Seu decret etern, va endarrerir el seu compliment juntament amb la revelació d'aquesta part del Capítol Anfal que contenia la seva menció. Quan va caure la Meca i es complí aquesta profecia, es va revelar la part que quedava de la Surah. Va començar amb una declaració de completa absolució per part d'Al·là i el Seu Missatger de tota obligació per als idòlatres als quals havíeu fet promeses que l'Islam triomfaria a tota Aràbia. Viatgeu, doncs, pel país durant quatre mesos i sapigueu que no podeu frustrar el pla d'Al·là, i que Al·là humiliarà els incrèduls. Per cert, podríem assenyalar aquí que alguns comentaristes han vist aquesta declaració en el sentit que es va concedir un període de quatre mesos als idòlatres que tenien alguns tractats amb els musulmans i aquest període pretenia ser un avís, després del qual es considerarien acabats aquests tractats i acords amb ells. Aquesta interpretació de la Declaració és evidentment equivocada: perquè si pretenia ser només un avís de la denúncia dels tractats no tenia sentit combinar la Declaració del manament que anessin pel país i veiessin per ells mateixos que el designi de Déu havia prevalgut. A aquell que se li concedeix un respir limitat fa naturalment ràpids preparatius per buscar un lloc segur i no es dedica a mirar el paisatge. D'altra banda, si el versicles s'ha d'entendre com un avís de resolució dels tractats existents i de la concessió d'un respir limitat a les tribus idòlatres que tenien tractats d'aliança amb els musulmans, com podria explicar-se el versicle següent que diu que la gent que ha establert tractats amb els musulmans no ha de ser expulsada fins que aquests no s'acabin? És, doncs, evident que les paraules de

l'Alcorà, *Al·ladhina, 'Ahadtum*, emprades en el primer versicle del Capítol Taubah, no al·ludeixen a cap tractat o acord polític, sinó a les declaracions que s'havien fet mútuament els musulmans i els incrèduls sobre el triomf final de les seves causes respectives. Per part de l'Islam, es va declarar en el Capítol Anfal que els béns i propietats dels incrèduls caurien en mans dels musulmans i els incrèduls, per la seva part, havien declarat que l'islam seria exterminat i que prendrien els béns dels musulmans. Aquestes són declaracions contradictòries, anomenades metafòricament *'Ahd* o acord en el versicle en el versicle als qual s'ha fet abans referència, i es diu als idòlatres que viatgin pel país i vegin ells mateixos si va ser o no certa la Declaració del Capítol Anfal sobre la seva eventual destrucció. Per tant, parlant amb propietat, la Surah Bara'at és només una declaració del compliment de la gran Profecia feta a la Surah Anfal, i per tant no és cap Surah separada. En resum, hi ha una autèntica connexió entre aquests dos capítols que és en realitat un de sol ja que, com s'ha dit abans, la Surah Anfal fou revelada a l'època de la Batalla de Badr i s'hi va profetitzar la destrucció final dels incrèduls. Més endavant, després del darrer enfrontament amb els idòlatres de la Meca, es revelà la Surah Bara'at per anunciar el compliment d'aquesta profecia i el naixement d'una nova era.

Tema de les dues Surahs

El Capítol Anfal comença amb una descripció de la batalla de Badr i al començament es diu als musulmans que aconseguiran una gran victòria sobre els incrèduls, els béns i propietats del quals cauran a les seves mans. Aquestes guerres són els Senyals de Déu i no han de convertir-se en mitjans per cercar avantatges mundans. A continuació, se'ls diu que han de lluitar amb valentia per la causa de Déu i no vanagloriar-se de la seva força o la seva organització, ni témer el nombre o habilitat militar dels seus enemics. A més a més, se subratlla l'obediència a l'autoritat i s'afirma que l'obediència als manaments de Déu obrirà als musulmans el camí de l'èxit i la prosperitat i els protegirà contra les maquinacions i intrigues dels seus enemics, tal i com Déu protegí el Sant Profeta contra els estrategemes ocults dels mequins. La Surah continua dient que l'enemic se sent orgullós del seu nombre i capacitat militar, i es creu amb la raó, i fins i tot invoca la còlera de Déu sobre els mentiders. Un enemic tan decidit no admetria tan fàcilment la derrota. La Surah exposa les seves falses pretensions. Continua dient que la discrepància entre les paraules i les obres dels incrèduls demostra que la seva fe és una simple escalava del seu intel·lecte i no te arrels fermes als seus cors. S'encoratja als musulmans amb la promesa divina que la guerra que està entaulant acabarà amb la seva victòria i que l'èxit continuarà acompanyant les seves empreses futures. Per aconseguir-ho, se'ls imposa l'obediència a l'autoritat, la perserverança durant els moments difícils i la unitat d'acció.

La Surah tracta després de la santedat de les obligacions dels tractats i es diu als musulmans que els incrèduls infringiran repetidament els contractes, però que això no ha de fer-los incomplir les seves pròpies obligacions. Han d'esborrar de la ment la idea falsa que la seva causa patirà d'alguna manera, si no es revengen d'una violació dels tractats per parts dels incrèduls violant ells mateixos una obligació. Al contrari, han de continuar respectant escrupolosament els acords, però els tractats que han estat formalitzats no han de fer-los oblidar els preparatius corresponents per a la guerra. No

obstant això, se'ls mana que si, mentre duren les hostilitats, els incrèduls demanen la pau, no han de rebutjar aquesta oferta, perquè si ells violen les condicions de pau i reinicien les hostilitats, els musulmans no patiran per aquesta nova violació de confiança per part d'ells. Aquest manament implicava una referència al tractat de Hudaibiyah, ja que la violació d'una de les obligacions per part dels incrèduls va provocar la caiguda de la Meca. A més a més, es diu als musulmans que els captius cauran en les seves mans i han de tractar-los amb bondat.

La promesa de la victòria donada als musulmans a Anfal es diu que ha estat completa en els versicles inicials de Bara'ah, on s'afirma que els musulmans s'han fet amos de tota Aràbia, per la qual cosa els idòlatres han d'anar-hi i veure per ells mateixos si tot el país ha quedat o no dominat pels musulmans. En els versicles següents es reprèn als incrèduls per violar repetidament els tractats i pactes solemnes, i s'avisa als musulmans que no han d'establir nous acords amb ells, ni témer que la desaparició dels vincles amb ells puguin afectar de manera negativa o d'una altra la prosperitat de la Meca, perquè Déu mateix proveirà per ells. A continuació, se'ls diu que no han de pensar que, després d'haver conquerit Aràbia, s'acabarà la guerra i hi haurà pau. A causa de les intrigues i maquinacions secretes dels cristians començarà una nova sèrie de guerres i, com que són idòlatres, no suportaran veure que s'estableixi a la terra la Unicitat perfecta de Déu. A més a més, han quedat depravats moralment mentre que l'Islam intenta establir l'autèntica igualtat i llibertat. Com podria acceptar amb equanimitat un govern cristià que al seu costat hi hagués un altre govern basat en la igualtat i en la llibertat, la proximitat del qual faria revoltar els seus súbdits? Per tant, tenint en compte les coses que Déu ha declarat sagrades, es diu als musulmans que facin els preparatius adients per a la imminent guerra.

Com que va haver un interval entre la revelació dels 37 primers versicles de la Surah Bara'ah i els que segueixen, en aquests últims s'esmenta el compliment de la profecia feta als primers. Respecte a això, es dóna una breu descripció de l'expedició a Tabuk i de les circumstàncies en què es complí la profecia esmentada. Es renya als hipòcrites i als de fe dèbil, a aquells que va esfereir la por del potent regne del Kaiser. s'exposa la seva debilitat moral i s'indica als creients que no acceptin la seva ajuda, ja que fins i tot sense la seva ajuda Déu els donarà la victòria sobre el Kaiser (aquest tema ha estat tractat amb detall als capítols Rum i Fath). En aquest punt, s'esmenten les intrigues dels hipòcrites per perjudicar la causa de l'Islam. Cap al final de la Surah Taubah, es destaca que, malgrat les intrigues i maquinacions dels hipòcrites i del gran poder i recursos materials dels incrèduls, el Sant Profeta tindrà èxit en la seva missió amb ajuda de Déu, "el Senyor del Tron Poderós".

AL-ANFAL

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ (1)

2. Et demanen pel botí *de la guerra.* Digues-los: "El botí pertany a Al·là i al Missatger. Temeu, doncs, Al·là, arrangeu bé les coses entre vosaltres, i obeïu Al·là i el Seu Missatger, si sou creients".

يَسْـَٔلُوْنَكَ عَنِ الْاَنْفَالِ ؕ قُلِ الْاَنْفَالُ
لِلّٰهِ وَ الرَّسُوْلِ ۚ فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَ اَصْلِحُوْا
ذَاتَ بَيْنِكُمْ ۪ وَ اَطِيْعُوا اللّٰهَ وَ رَسُوْلَهٗۤ
اِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِيْنَ (2)

3. Només són *veritables* creients aquells a qui se'ls encongeix el cor quan se'ls esmenta *el nom d'Al·là,* que augmenten la seva fe quan se'ls reciten els Seus Senyals i confien en el seu Senyor.

اِنَّمَا الْمُؤْمِنُوْنَ الَّذِيْنَ اِذَا ذُكِرَ اللّٰهُ
وَجِلَتْ قُلُوْبُهُمْ وَ اِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ
اٰيٰتُهٗ زَادَتْهُمْ اِيْمَانًا وَّ عَلٰى رَبِّهِمْ
يَتَوَكَّلُوْنَ (3)

4. Aquells que compleixen la Pregària i gasten d'allò que els hem donat.

الَّذِيْنَ يُقِيْمُوْنَ الصَّلٰوةَ وَ مِمَّا
رَزَقْنٰهُمْ يُنْفِقُوْنَ (4)

5. Aquests són els veritables creients. Tenen graus *elevats* davant el seu Senyor, així com el perdó i una generosa provisió.

اُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُوْنَ حَقًّا ؕ لَهُمْ
دَرَجٰتٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَ مَغْفِرَةٌ وَّ رِزْقٌ
كَرِيْمٌ (5)

6. Ja que *fou* el seu Senyor que amb justícia et féu sortir de casa teva, tot i que una part dels creients es mostrava contrària, *així et van ajudar Ell contra el teu enemic.*

كَمَاۤ اَخْرَجَكَ رَبُّكَ مِنْۢ بَيْتِكَ
بِالْحَقِّ ۪ وَ اِنَّ فَرِيْقًا مِّنَ الْمُؤْمِنِيْنَ
لَكٰرِهُوْنَ (6)

7. Ells es discuteixen amb tu sobre la veritat després que s'ha fet evident, com si fossin arrossegats cap a la mort mentre realment *la* veuen.

يُجَادِلُوْنَكَ فِي الْحَقِّ بَعْدَ مَا تَبَيَّنَ
كَاَنَّمَا يُسَاقُوْنَ اِلَى الْمَوْتِ وَ هُمْ
يَنْظُرُوْنَ (7)

8. I *recordeu-vos* de quan Al·là us va

وَ اِذْ يَعِدُكُمُ اللّٰهُ اِحْدَى الطَّآئِفَتَيْنِ

prometre que un dels dos grups[1] seria vostre, i vau voler que el que no tenia armes fos vostre, però Al·là va voler demostrar la veritat amb les seves paraules i acabar de soca-rel amb els incrèduls.

أَنَّهَا لَكُمْ وَتَوَدُّونَ أَنَّ غَيْرَ ذَاتِ
الشَّوْكَةِ تَكُونُ لَكُمْ وَيُرِيدُ اللَّهُ
أَنْ يُحِقَّ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ وَيَقْطَعَ
دَابِرَ الْكَافِرِينَ ﴿٨﴾

9. Per establir la veritat i reduir al no-res allò que és fals, encara que no els agradi als culpables.

لِيُحِقَّ الْحَقَّ وَيُبْطِلَ الْبَاطِلَ وَلَوْ
كَرِهَ الْمُجْرِمُونَ ﴿٩﴾

10. Quan vau implorar l'ajuda del vostre Senyor, i Ell us va respondre, *tot dient:* "Us ajudaré amb mil àngels, un darrere l'altre"

إِذْ تَسْتَغِيثُونَ رَبَّكُمْ فَاسْتَجَابَ
لَكُمْ أَنِّي مُمِدُّكُمْ بِأَلْفٍ مِنَ
الْمَلَائِكَةِ مُرْدِفِينَ ﴿١٠﴾

11. I Al·là no va fer això com una bona nova perquè els vostres cors s'apaivaguessin amb ella. Però l'ajuda només prové d'Al·là; en veritat, Al·là és Poderós, Savi.

وَمَا جَعَلَهُ اللَّهُ إِلَّا بُشْرَىٰ وَلِتَطْمَئِنَّ
بِهِ قُلُوبُكُمْ ۚ وَمَا النَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِنْدِ
اللَّهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿١١﴾ ع ١ ١٥

R.2.

12. Quan va fer que us arribés la son com a *senyal de* seguretat de part seva, i us envià aigua de dels núvols per purificar-vos i eliminar de vosaltres la immundícia de Satanàs, fer més forts els vostres cors i convertir els *vostres* passos en ferms amb tot això.

إِذْ يُغَشِّيكُمُ النُّعَاسَ أَمَنَةً مِنْهُ وَ
يُنَزِّلُ عَلَيْكُمْ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً
لِيُطَهِّرَكُمْ بِهِ وَيُذْهِبَ عَنْكُمْ رِجْزَ
الشَّيْطَانِ وَلِيَرْبِطَ عَلَىٰ قُلُوبِكُمْ وَ
يُثَبِّتَ بِهِ الْأَقْدَامَ ﴿١٢﴾

13. Quan el teu senyor va revelar als àngels el següent: "Sóc amb vosaltres. Doneu força a aquells que creuen. Jo infondré el terror en els cors dels incrèduls. Colpegeu-los, doncs, a la part superior del coll i arrenqueu-los les puntes dels dits".

إِذْ يُوحِي رَبُّكَ إِلَى الْمَلَائِكَةِ أَنِّي مَعَكُمْ
فَثَبِّتُوا الَّذِينَ آمَنُوا ۚ سَأُلْقِي فِي
قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا الرُّعْبَ
فَاضْرِبُوا فَوْقَ الْأَعْنَاقِ وَاضْرِبُوا
مِنْهُمْ كُلَّ بَنَانٍ ﴿١٣﴾

---

[1] És a dir, l'exèrcit de la Meca, ben proveït, i la caravana que, escassament defensada, es dirigia des de la Meca cap al nord.

14. Això és per haver-se oposat a Al·là i al Seu Missatger. Perquè per a aquell que s'oposa a Al·là i al Seu Missatger, Al·là és certament sever en el Seu càstig.

ذٰلِكَ بِأَنَّهُمْ شَآقُّوا اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ ۚ وَ
مَنْ يُّشَاقِقِ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ فَإِنَّ اللّٰهَ
شَدِيْدُ الْعِقَابِ ﴿١٤﴾

15. Aquest *és el vostre càstig*, tasteu-lo, doncs; i sapigueu que els incrèduls rebran el càstig del Foc.

ذٰلِكُمْ فَذُوْقُوْهُ وَ أَنَّ لِلْكٰفِرِيْنَ
عَذَابَ النَّارِ ﴿١٥﴾

16. Oh vosaltres, els que creieu! Quan trobeu els incrèduls que avancen amb força, no els gireu l'esquena.

يٰٓأَيُّهَا الَّذِيْنَ أٰمَنُوْٓا إِذَا لَقِيْتُمُ
الَّذِيْنَ كَفَرُوْا زَحْفًا فَلَا تُوَلُّوْهُمُ
الْأَدْبَارَ ﴿١٦﴾

17. Perquè aquell que els giri l'esquena en aquest dia, tret que estigui maniobrant per a la batalla o torni per *unir-se a un altre* grup, atraurà cap a ell la ira d'Al·là i l'Infern serà la seva llar. Quin horrible lloc de descans és!

وَمَنْ يُّوَلِّهِمْ يَوْمَئِذٍ دُبُرَهٗٓ إِلَّا مُتَحَرِّفًا
لِّقِتَالٍ أَوْ مُتَحَيِّزًا إِلٰى فِئَةٍ فَقَدْ بَآءَ
بِغَضَبٍ مِّنَ اللّٰهِ وَمَأْوٰىهُ جَهَنَّمُ ۚ وَ
بِئْسَ الْمَصِيْرُ ﴿١٧﴾

18. Així doncs, vosaltres no els vau matar, sinó que va ser Al·là qui els matà. I no vas ser tu el que llençaves, quan vas llençar quelcom, sinó que va ser Al·là qui llençà, *per vèncer els incrèduls* i donar als creients una prova bondadosa d'Ell mateix. En veritat, Al·là és qui tot ho sent, l'Omniscient.

فَلَمْ تَقْتُلُوْهُمْ وَلٰكِنَّ اللّٰهَ قَتَلَهُمْ ۖ وَ
مَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ وَلٰكِنَّ اللّٰهَ
رَمٰى ۚ وَ لِيُبْلِيَ الْمُؤْمِنِيْنَ مِنْهُ
بَلَآءً حَسَنًا ۗ إِنَّ اللّٰهَ سَمِيْعٌ عَلِيْمٌ ﴿١٨﴾

19. Això *és el que va succeir; i heu de saber que* Al·là és qui fa afeblir l'estratègia dels incrèduls.

ذٰلِكُمْ وَ أَنَّ اللّٰهَ مُوْهِنُ كَيْدِ
الْكٰفِرِيْنَ ﴿١٩﴾

20. Si cercàveu una victòria, la victòria us ha arribat certament. I si desistiu, serà millor per a vosaltres; però si torneu a la *lluita*, nosaltres hi tornarem *també*, i de res no us servirà els vostre exèrcit, per molt nombrós que sigui, perquè *heu de saber* que Al·là és amb els creients.

إِنْ تَسْتَفْتِحُوْا فَقَدْ جَآءَكُمُ الْفَتْحُ ۚ
وَ إِنْ تَنْتَهُوْا فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ ۚ وَ إِنْ
تَعُوْدُوْا نَعُدْ ۚ وَ لَنْ تُغْنِيَ عَنْكُمْ
فِئَتُكُمْ شَيْـًٔا وَّلَوْ كَثُرَتْ ۙ وَأَنَّ اللّٰهَ مَعَ
الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿٢٠﴾

R.3.

21. Oh vosaltres, els que creieu! Obeïu Al·là i el seu Missatger, i us n'aparteu mentre *el* sentiu parlar.

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اَطِيْعُوا اللّٰهَ وَ رَسُوْلَهٗ وَ لَا تَوَلَّوْا عَنْهُ وَ اَنْتُمْ تَسْمَعُوْنَ ﴿۲۱﴾

22. I no sigueu com aquells que diuen: "escoltem", però no escolten.

وَلَا تَكُوْنُوْا كَالَّذِيْنَ قَالُوْا سَمِعْنَا وَ هُمْ لَا يَسْمَعُوْنَ ﴿۲۲﴾

23. En veritat, als ulls d'Al·là, les pitjors bèsties són els sords i els muts, que no poden entendre.

اِنَّ شَرَّ الدَّوَآبِّ عِنْدَ اللّٰهِ الصُّمُّ الْبُكْمُ الَّذِيْنَ لَا يَعْقِلُوْنَ ﴿۲۳﴾

24. I si Al·là hagués reconegut res bo en ells, en veritat els hauria fet sentir. Però si Ell els fa sentir *ara*, se n'apartaran amb aversió.

وَلَوْ عَلِمَ اللّٰهُ فِيْهِمْ خَيْرًا لَّاَسْمَعَهُمْ ؕ وَلَوْ اَسْمَعَهُمْ لَتَوَلَّوْا وَّ هُمْ مُّعْرِضُوْنَ ﴿۲۴﴾

25. Oh vosaltres, els que creieu! Responeu a Al·là i al Missatger quan us crida per donar-vos la vida, i sapigueu que Al·là està més a prop de l'home que el seu propi cor, i que al costat d'Ell us aplegareu.

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوا اسْتَجِيْبُوْا لِلّٰهِ وَ لِلرَّسُوْلِ اِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحْيِيْكُمْ ۚ وَاعْلَمُوْٓا اَنَّ اللّٰهَ يَحُوْلُ بَيْنَ الْمَرْءِ وَ قَلْبِهٖ وَاَنَّهٗٓ اِلَيْهِ تُحْشَرُوْنَ ﴿۲۵﴾

26. Però esteu alerta per l'aflicció que no flagel·larà només aquells de vosaltres que han obrat malament. I sapigueu que Al·là és sever en el càstig.

وَ اتَّقُوْا فِتْنَةً لَّا تُصِيْبَنَّ الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا مِنْكُمْ خَآصَّةً ۚ وَاعْلَمُوْٓا اَنَّ اللّٰهَ شَدِيْدُ الْعِقَابِ ﴿۲۶﴾

27. I recordeu-vos de quan éreu molt pocs i éreu considerats febles al país, i temíeu que la gent us exterminés, però Ell us protegí o us va donar força amb el Seu ajut, i us donà coses bones perquè fóssiu agraïts.

وَاذْكُرُوْٓا اِذْ اَنْتُمْ قَلِيْلٌ مُّسْتَضْعَفُوْنَ فِي الْاَرْضِ تَخَافُوْنَ اَنْ يَّتَخَطَّفَكُمُ النَّاسُ فَاٰوٰىكُمْ وَاَيَّدَكُمْ بِنَصْرِهٖ وَ رَزَقَكُمْ مِّنَ الطَّيِّبٰتِ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُوْنَ ﴿۲۷﴾

28. Oh vosaltres, els que creieu! No traïu Al·là i del Missatger, tot i que sovint traïu els vostres compromisos i ho sabeu.

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَخُوْنُوا اللّٰهَ وَ الرَّسُوْلَ وَ تَخُوْنُوْٓا اَمٰنٰتِكُمْ وَ اَنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ ﴿۲۸﴾

29. I heu de saber que les vostres riqueses i els vostres fills només són una prova i que en Al·là és on teniu la vostra recompensa.

وَاعْلَمُوا أَنَّمَا أَمْوَالُكُمْ وَأَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ وَأَنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ ٢٩

R.4.

30. Oh vosaltres, els que creieu! Si temeu Al·là, Ell us concedirà una distinció i us lliurarà dels vostres mals i us perdonarà; i Al·là és *Senyor* de gran generositat.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنْ تَتَّقُوا اللَّهَ يَجْعَلْ لَكُمْ فُرْقَانًا وَيُكَفِّرْ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ٣٠

31. I *recordeu-vos de* quan els incrèduls van intrigar en contra teu per ferte presoner, matar-te o expulsar-te. I ells van fer plans i Al·là *també* en va fer un, i Al·là és el Millor dels que fan plans.

وَإِذْ يَمْكُرُ بِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِيُثْبِتُوكَ أَوْ يَقْتُلُوكَ أَوْ يُخْرِجُوكَ وَيَمْكُرُونَ وَيَمْكُرُ اللَّهُ وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَاكِرِينَ ٣١

32. Quan se'ls reciten els nostres versicles diuen: "Ho hem sentit. Si ho volguéssim, podríem certament dir coses semblants. Això només són històries dels antics".

وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا قَالُوا قَدْ سَمِعْنَا لَوْ نَشَاءُ لَقُلْنَا مِثْلَ هَٰذَا إِنْ هَٰذَا إِلَّا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ٣٢

33. I *recordeu-vos de* quan van dir: "Oh Al·là, si aquesta és realment la veritat que prové de Tu, fes que ploguin sobre nosaltres pedres des del cel o envia'ns un dolorós càstig".

وَإِذْ قَالُوا اللَّهُمَّ إِنْ كَانَ هَٰذَا هُوَ الْحَقَّ مِنْ عِنْدِكَ فَأَمْطِرْ عَلَيْنَا حِجَارَةً مِنَ السَّمَاءِ أَوِ ائْتِنَا بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ٣٣

34. Però Al·là no els castigaria mentre tu fossis amb ells, ni Al·là no els castigaria mentre imploressin perdó.

وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ وَأَنْتَ فِيهِمْ وَمَا كَانَ اللَّهُ مُعَذِّبَهُمْ وَهُمْ يَسْتَغْفِرُونَ ٣٤

35. Però, quina excusa tenen *ara* perquè Al·là no els castigui, si impedeixen *als homes* l'entrada a la Mesquita Sagrada i no són els seus *veritables* guardians? Els seus *veritables* guardians són únicament els justos, però la majoria d'ells no ho sap.

وَمَا لَهُمْ أَلَّا يُعَذِّبَهُمُ اللَّهُ وَهُمْ يَصُدُّونَ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَمَا كَانُوا أَوْلِيَاءَهُ إِنْ أَوْلِيَاؤُهُ إِلَّا الْمُتَّقُونَ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ٣٥

36. I la seva pregària en la Casa Sagrada només consisteix a xiular i picar de mans. "Tasteu el càstig per haver estat incrèduls".

وَمَا كَانَ صَلَاتُهُمْ عِنْدَ الْبَيْتِ إِلَّا
مُكَاءً وَتَصْدِيَةً ۚ فَذُوقُوا الْعَذَابَ
بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٣٦﴾

37. En veritat, els incrèduls fan servir la seva riquesa per apartar *la gent* del camí d'Al·là. certament, continuaran gastant-la, *però* després només serà per a ells lament i dol pel seu fracàs evident, i llavors seran del tot vençuts. I els incrèduls seran reunits a l'Infern.

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ
لِيَصُدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ ۚ فَسَيُنْفِقُونَهَا
ثُمَّ تَكُونُ عَلَيْهِمْ حَسْرَةً ثُمَّ
يُغْلَبُونَ ۗ وَالَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ جَهَنَّمَ
يُحْشَرُونَ ﴿٣٧﴾

38. Perquè Al·là triï els dolents dels bons, i posi els dolents uns sobre els altres, apinyant-los a tots *i* abocant-los després a l'Infern. Aquests són en veritat els perdedors.

لِيَمِيزَ اللَّهُ الْخَبِيثَ مِنَ الطَّيِّبِ وَ
يَجْعَلَ الْخَبِيثَ بَعْضَهُ عَلَىٰ بَعْضٍ
فَيَرْكُمَهُ جَمِيعًا فَيَجْعَلَهُ فِي
جَهَنَّمَ ۚ أُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٣٨﴾ ع ١٨

R. 5.

39. Digues als incrèduls, si desisteixen, que se'ls perdonarà el passat, però si *hi* tornen, llavors en veritat tenen *al seu davant* l'exemple dels pobles que els van precedir.

قُلْ لِلَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ يَنْتَهُوا
يُغْفَرْ لَهُمْ مَا قَدْ سَلَفَ وَإِنْ يَعُودُوا
فَقَدْ مَضَتْ سُنَّتُ الْأَوَّلِينَ ﴿٣٩﴾

40. I lluiteu-hi fins que s'acabi la persecució i la religió sigui del tot per a Al·là. Però si desisteixen, en veritat Al·là vigila tot el que fan.

وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّىٰ لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ
وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلَّهِ ۚ فَإِنِ انْتَهَوْا
فَإِنَّ اللَّهَ بِمَا يَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٤٠﴾

41. Si giren l'esquena, heu de saber que Al·là és el vostre Protector. Quin magnífic Protector i quin magnífic Defensor!

وَإِنْ تَوَلَّوْا فَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ
مَوْلَاكُمْ ۚ نِعْمَ الْمَوْلَىٰ وَنِعْمَ
النَّصِيرُ ﴿٤١﴾

PART 10

42. I sapigueu que qualsevol cosa que agafeu com a botí *de la guerra*, la cinquena part pertanyerà a Al·là, al Missatger, als parents i als orfes, als necessitats i als viatgers, si creieu en Al·là i en el que vam revelar al Nos-

وَاعْلَمُوا أَنَّمَا غَنِمْتُمْ مِنْ شَيْءٍ
فَأَنَّ لِلَّهِ خُمُسَهُ وَلِلرَّسُولِ وَلِذِي
الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسَاكِينِ وَ

tre servent el Dia de la Distinció -el dia en què es van enfrontar els dos exèrcits-, perquè Al·là té el poder de fer totes les coses.

ابن السبيل ان كنتم امنتم
بالله وما انزلنا على عبدنا يوم
الفرقان يوم التقى الجمعن والله
على كل شيء قدير ٤٢

43. I si vosaltres, els dos grups bel·ligerants, haguéssiu de decidir el moment de la trobada, hauríeu discrepat en l'hora convenient als vostres interessos. Però Al·là estava destinat a decidir *el moment* per complir allò que havia estat decretat, perquè poguessin morir aquells destinats a morir per clara justificació, i poguessin sobreviure aquells que mereixen sobreviure confiant en una clara justificació.

اذ انتم بالعدوة الدنيا وهم
بالعدوة القصوى والركب اسفل
منكم ولو تواعدتم لاختلفتم في
الميعد ولكن ليقضي الله امرا كان
مفعولا ليهلك من هلك عن بينة
ويحيى من حي عن بينة وان الله
لسميع عليم ٤٣

44. Quan Al·là, en el teu somni, te'ls féu veure com poc nombrosos, perquè si te'ls hagués mostrat en gran nombre, de ben segur que hauríeu vacil·lat i hauríeu estat en desacord sobre la qüestió; però Al·là *us* salvà. En veritat, Ell coneix perfectament el que hi ha al vostre cor.

اذ يريكهم الله في منامك قليلا
ولو اريكهم كثيرا لفشلتم و
لتنزعتم في الامر ولكن الله سلم
انه عليم بذات الصدور ٤٤

45. I recordeu el moment del vostre enfrontament, quan Ell va fer que semblessin pocs davant els vostres ulls i vosaltres fóssiu pocs davant els ulls d'ells, perquè Al·là complís el que estava decretat. I a Al·là se sotmeten tots els afers per a la seva *decisió final.*

واذ يريكموهم اذ التقيتم في
اعينكم قليلا ويقللكم في اعينهم
ليقضي الله امرا كان مفعولا والى الله
ترجع الامور ٤٥ ع

R.6.

46. Oh vosaltres, els que creieu! Quan trobeu un exèrcit, continueu ferms i recordeu-vos molt d'Al·là perquè pugueu triomfar.

يايها الذين امنوا اذا لقيتم فئة
فاثبتوا واذكروا الله كثيرا لعلكم
تفلحون ٤٦

47. I obeïu Al·là i el seu Missatger i no us disputeu els uns amb els altres, no fos cas que defalliu i perdeu el poder. Sigueu perseverants; en veritat, Al·là és al costat dels perseverants.

وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَنَازَعُوا فَتَفْشَلُوا وَتَذْهَبَ رِيحُكُمْ وَاصْبِرُوا إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿٤٧﴾

48. No sigueu com els que van sortir de casa seva per presumir *de les seves accions* i per fer ostentació davant la gent, i impedeixen que arribin al camí d'Al·là, i Al·là abraça tot el que fan.

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ خَرَجُوا مِن دِيَارِهِم بَطَرًا وَرِئَاءَ النَّاسِ وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ وَاللَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطٌ ﴿٤٨﴾

49. I de quan Satanàs va fer que les seves obres *els semblessin* justes davant els seus ulls, i els digué: "Ningú d'entre els homes no us vencerà en aquest dia, ja que jo sóc el vostre protector". Però quan els dos exèrcits es van veure, va tornar sobre els seus passos i digué: En veritat, no tinc res a veure amb vosaltres; jo veig el que vosaltres no veieu. Certament temo Al·là; i Al·là és sever en el càstig".

وَإِذْ زَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَالَهُمْ وَقَالَ لَا غَالِبَ لَكُمُ الْيَوْمَ مِنَ النَّاسِ وَإِنِّي جَارٌ لَّكُمْ فَلَمَّا تَرَاءَتِ الْفِئَتَانِ نَكَصَ عَلَىٰ عَقِبَيْهِ وَقَالَ إِنِّي بَرِيءٌ مِّنكُمْ إِنِّي أَرَىٰ مَا لَا تَرَوْنَ إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ وَاللَّهُ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٤٩﴾

R.7.

50. Quan els hipòcrites i els de cor malalt van dir: "La seva religió ha ofuscat *aquests homes*". Però aquell que confia en Al·là veurà que en veritat Al·là és Poderós, Savi.

إِذْ يَقُولُ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ غَرَّ هَٰؤُلَاءِ دِينُهُمْ وَمَن يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٥٠﴾

51. Tant de bo poguessis veure quan els àngels s'emporten les ànimes dels incrèduls, colpejant-los els rostres i l'esquena, *tot dient*: "Tasteu el càstig del foc!"

وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ يَتَوَفَّى الَّذِينَ كَفَرُوا الْمَلَائِكَةُ يَضْرِبُونَ وُجُوهَهُمْ وَأَدْبَارَهُمْ وَذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿٥١﴾

52. "Això és pel que les vostres mans van fer anteriorment, perquè *heu de saber que* Al·là no és gens injust amb els Seus servents".

ذَٰلِكَ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيكُمْ وَأَنَّ اللَّهَ لَيْسَ بِظَلَّامٍ لِّلْعَبِيدِ ﴿٥٢﴾

53. El seu *exemple* s'assembla al del poble del Faraó i aquells que el van precedir: no van creure en els Senyals d'Al·là. Així doncs, Al·là els castigà pels seus pecats. En veritat, Al·là és Poderós i Sever en el càstig.

كَدَأْبِ آلِ فِرْعَوْنَ ۙ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ ۚ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ ۗ إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٥٣﴾

54. Això és perquè Al·là mai no canviaria un favor atorgat a un poble mentre no es canviés la pròpia condició, perquè *heu de saber* que Al·là és Qui tot ho sent, l'Omniscient.

ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ لَمْ يَكُ مُغَيِّرًا نِّعْمَةً أَنْعَمَهَا عَلَىٰ قَوْمٍ حَتَّىٰ يُغَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ ۙ وَأَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٥٤﴾

55. *El seu exemple* s'assembla al del poble del Faraó i aquells que el van precedir: van rebutjar els Senyals del seu senyor, per la qual cosa els vam destruir pels seus pecats. I vam ofegar la gent del Faraó, perquè tots eren transgressors.

كَدَأْبِ آلِ فِرْعَوْنَ ۙ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ ۚ كَذَّبُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ فَأَهْلَكْنَاهُمْ بِذُنُوبِهِمْ وَأَغْرَقْنَا آلَ فِرْعَوْنَ ۚ وَكُلٌّ كَانُوا ظَالِمِينَ ﴿٥٥﴾

56. En veritat, davant d'Al·là, les pitjors de les bèsties són els ingrats, i no creuran,

إِنَّ شَرَّ الدَّوَابِّ عِنْدَ اللَّهِ الَّذِينَ كَفَرُوا فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٥٦﴾

57. Aquells amb qui vas fer un pacte; llavors, cada vegada trenquen el pacte; i no temen Déu.

الَّذِينَ عَاهَدْتَ مِنْهُمْ ثُمَّ يَنْقُضُونَ عَهْدَهُمْ فِي كُلِّ مَرَّةٍ وَهُمْ لَا يَتَّقُونَ ﴿٥٧﴾

58. Per això, si els empresones a la guerra, *amb la seva desfeta* infon la por en aquells que vagin després d'ells, per advertir-los.

فَإِمَّا تَثْقَفَنَّهُمْ فِي الْحَرْبِ فَشَرِّدْ بِهِمْ مَنْ خَلْفَهُمْ لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ ﴿٥٨﴾

59. I si tems la traïció d'un poble, retorna'ls el pacte amb equitat. En veritat, Al·là no estima els traïdors.

وَإِمَّا تَخَافَنَّ مِنْ قَوْمٍ خِيَانَةً فَانْبِذْ إِلَيْهِمْ عَلَىٰ سَوَاءٍ ۚ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْخَائِنِينَ ﴿٥٩﴾

R.8.

60. I que els incrèduls no es pensin que *Ens* han vençut. En veritat, no poden vèncer *el designi de Déu*.

وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَبَقُوا ۚ إِنَّهُمْ لَا يُعْجِزُونَ ﴿٦٠﴾

61. Però prepareu contra ells tota la força *armada* que pugueu i piquets de cavalleria a la frontera, perquè espanteu l'enemic d'Al·là i enemic vostre, i els que estan després d'ells i que desconeixeu, *però* que són coneguts d'Al·là. Perquè tot el que gasteu en la causa d'Al·là us serà reemborsat del tot i no sereu perjudicats.

وَأَعِدُّوا لَهُم مَّا اسْتَطَعْتُم مِّن قُوَّةٍ وَ
مِن رِّبَاطِ الْخَيْلِ تُرْهِبُونَ بِهِ عَدُوَّ
اللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ وَآخَرِينَ مِن
دُونِهِمْ لَا تَعْلَمُونَهُمُ اللَّهُ
يَعْلَمُهُمْ وَمَا تُنفِقُوا مِن شَيْءٍ فِي
سَبِيلِ اللَّهِ يُوَفَّ إِلَيْكُمْ وَأَنتُمْ لَا
تُظْلَمُونَ ﴿٦١﴾

62. Però si s'inclinen cap a la pau, inclina't tu també cap a ella, i confia en Al·là. En veritat, Ell és Qui tot ho sent, l'Omniscient.

وَإِن جَنَحُوا لِلسَّلْمِ فَاجْنَحْ لَهَا وَ
تَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ
الْعَلِيمُ ﴿٦٢﴾

63. Però si pretenen enganyar-te, en veritat amb Al·là tens prou. Ell és Qui t'ha enfortit amb el seu ajut i amb els creients;

وَإِن يُرِيدُوا أَن يَخْدَعُوكَ فَإِنَّ
حَسْبَكَ اللَّهُ هُوَ الَّذِي أَيَّدَكَ
بِنَصْرِهِ وَبِالْمُؤْمِنِينَ ﴿٦٣﴾

64. I Ell ha posat afecte en els seus cors. Si haguessis gastat tot el que hi ha a la terra, no haguessis pogut posar afecte entre els seus cors, però Al·là l'ha posat entre ells. En veritat, Ell és Poderós, Savi.

وَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ لَوْ أَنفَقْتَ مَا فِي
الْأَرْضِ جَمِيعًا مَّا أَلَّفْتَ بَيْنَ
قُلُوبِهِمْ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ أَلَّفَ بَيْنَهُمْ
إِنَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٦٤﴾

65. Oh Profeta! Al·là és suficient per a tu i per a aquells que et segueixen d'entre els creients.

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ حَسْبُكَ اللَّهُ وَمَنِ اتَّبَعَكَ
مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٦٥﴾

R.9.

66. Oh Profeta! Encoratja els creients per a la lluita. Si de vosaltres, n'hi hagués vint de perseverants, podrien vèncer dos-cents; si de vosaltres, n'hi haguessin cent, podrien vèncer un miler d'incrèduls, perquè són gent que no entenen.

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ حَرِّضِ الْمُؤْمِنِينَ عَلَى
الْقِتَالِ إِن يَكُن مِّنكُمْ عِشْرُونَ
صَابِرُونَ يَغْلِبُوا مِائَتَيْنِ وَإِن
يَكُن مِّنكُم مِّائَةٌ يَغْلِبُوا أَلْفًا
مِّنَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَّا
يَفْقَهُونَ ﴿٦٦﴾

67. Ara Al·là ha alleugerat la vostra

الْآنَ خَفَّفَ اللَّهُ عَنكُمْ وَعَلِمَ أَنَّ

càrrega, perquè sap que hi ha debilitat en vosaltres. Així, si entre vosaltres hi hagués un centenar de perseverants, vencerien dos centenars; i si haguessin un miler de vosaltres, vencerien dos mil per manament d'Al·là. I Al·là és amb els que són perseverants.

فِيكُمْ ضَعْفًا فَإِن يَكُن مِّنكُم مِّائَةٌ
صَابِرَةٌ يَغْلِبُوا مِائَتَيْنِ وَإِن
يَكُن مِّنكُمْ أَلْفٌ يَغْلِبُوا أَلْفَيْنِ
بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿٦٧﴾

68. No correspon a un Profeta tenir presoners mentre no hagi entaulat una batalla regular al país. Vosaltres cobegeu els béns del món, mentre que Al·là vol *per a vosaltres* el Més Enllà. Perquè Al·là és Poderós, Savi.

مَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَن يَكُونَ لَهُ أَسْرَىٰ
حَتَّىٰ يُثْخِنَ فِي الْأَرْضِ تُرِيدُونَ
عَرَضَ الدُّنْيَا وَاللَّهُ يُرِيدُ الْآخِرَةَ
وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٦٨﴾

69. Si no hi hagués hagut un decret d'Al·là dictat prèviament, en veritat us hauria passat una gran desgràcia relacionada amb el que vau agafar.

لَّوْلَا كِتَابٌ مِّنَ اللَّهِ سَبَقَ لَمَسَّكُمْ فِيمَا
أَخَذْتُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٦٩﴾

70. Mengeu, doncs, del que heu guanyat *a la guerra* com a lícit i bo, i temeu Al·là. En veritat, Al·là és el Màxim Indulgent, Misericordiós.

فَكُلُوا مِمَّا غَنِمْتُمْ حَلَالًا طَيِّبًا وَاتَّقُوا
اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٧٠﴾

R.10.

71. Oh Profeta! Digues als presoners que teniu en el vostre poder: "Si Al·là trobés bondat als vostres cors, us donaria quelcom millor del que us ha agafat, i us perdonaria. Al·là és el Màxim Indulgent, Misericordiós".

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُل لِّمَن فِي أَيْدِيكُم
مِّنَ الْأَسْرَىٰ إِن يَعْلَمِ اللَّهُ فِي قُلُوبِكُمْ
خَيْرًا يُؤْتِكُمْ خَيْرًا مِّمَّا أُخِذَ مِنكُمْ
وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٧١﴾

72. I si proven de trair la teva confiança, ja han traït la confiança d'Al·là abans. Ell llavors els va deixar sense poder. Perquè Al·là és Omniscient, Savi.

وَإِن يُرِيدُوا خِيَانَتَكَ فَقَدْ خَانُوا
اللَّهَ مِن قَبْلُ فَأَمْكَنَ مِنْهُمْ وَاللَّهُ
عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٧٢﴾

73. En veritat, aquells que han cregut i han deixat casa seva, lluitant amb els seus béns i la seva persona per la causa d'Al·là, i aquells que *els* han donat aixopluc i ajuda - aquests són mútua-

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا
بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
وَالَّذِينَ آوَوا وَّنَصَرُوا أُولَٰئِكَ بَعْضُهُمْ

ment amics. Però d'aquells que han cregut, però no han deixat casa seva, no n'ets pas el responsable de la seva protecció, mentre no abandonin la seva llar. Però si busquen el teu ajut *en qüestió de* religió, és el teu deure ajudar-los, tret que sigui contra un poble amb el qual tingueu una aliança; Al·là veu el que feu.

أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ ۚ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ
يُهَاجِرُوا مَا لَكُم مِّن وَلَايَتِهِم مِّن
شَيْءٍ حَتَّىٰ يُهَاجِرُوا ۚ وَإِنِ
اسْتَنصَرُوكُمْ فِي الدِّينِ فَعَلَيْكُمُ
النَّصْرُ إِلَّا عَلَىٰ قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُم
مِّيثَاقٌ ۗ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ٧٣

74. I aquells que no creuen - són *també* mútuament amics. Si no ho feu, hi haurà aldarulls al país i un gran desordre.

وَالَّذِينَ كَفَرُوا بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ ۚ إِلَّا
تَفْعَلُوهُ تَكُن فِتْنَةٌ فِي الْأَرْضِ وَفَسَادٌ
كَبِيرٌ ٧٤

75. Quant a aquells que han cregut i han deixat casa seva, lluitant per la causa d'Al·là, i aquells que *els* han donat protecció i ajuda, aquests són realment els veritables creients. Per a ells serà el perdó i una generosa provisió.

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي
سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ آوَوا وَّنَصَرُوا
أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا ۚ لَّهُم
مَّغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ٧٥

76. Però aquells que han cregut des de llavors ençà, i han abandonat casa seva, lluitant per *la causa d'Al·là* juntament amb vosaltres; i quant als parents de sang s'acosten més entre ells en el Llibre d'Al·là. En veritat, Al·là, coneix perfectament totes les coses.

وَالَّذِينَ آمَنُوا مِن بَعْدُ وَهَاجَرُوا وَ
جَاهَدُوا مَعَكُمْ فَأُولَٰئِكَ مِنكُمْ ۚ وَ
أُولُو الْأَرْحَامِ بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ
فِي كِتَابِ اللَّهِ ۗ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ
عَلِيمٌ ٧٦

سُوْرَةُ التَّوْبَةِ مَدَنِيَّةٌ وَّ هِيَ مِائَةٌ وَّ تِسْعٌ وَّ عِشْرُوْنَ اٰيَةً وَّ سِتَّةَ عَشَرَ رُكُوْعًا

AL-TAUBA

1. *Aquesta és* una declaració de *completa* absolució per part d'Al·là i el Seu Missatger de tota *obligació* per als idòlatres a qui heu fet promeses.

بَرَآءَةٌ مِّنَ اللّٰهِ وَ رَسُوْلِهٖٓ اِلَى الَّذِيْنَ
عَاهَدْتُّمْ مِّنَ الْمُشْرِكِيْنَ ۝١

2. Viatgeu, doncs, pel país durant quatre mesos i sapigueu que no podeu frustrar *el pla* d'Al·là i que Al·là humiliarà els incrèduls.

فَسِيْحُوْا فِى الْاَرْضِ اَرْبَعَةَ اَشْهُرٍ وَّ
اعْلَمُوْٓا اَنَّكُمْ غَيْرُ مُعْجِزِى اللّٰهِ ۙ وَ
اَنَّ اللّٰهَ مُخْزِى الْكٰفِرِيْنَ ۝٢

3. I *aquesta és* una declaració d'Al·là i el Seu Missatger per al poble, en el dia de la Gran Peregrinació, de la qual Al·là no és responsable dels idòlatres, com tampoc no ho és el Seu Missatger. Així, si us en penediu, serà millor per a vosaltres; però si us n'aparteu, heu de saber que no podeu frustrar *els plans* d'Al·là. I doneu la notícia d'un dolorós càstig per als incrèduls.

وَاَذَانٌ مِّنَ اللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖٓ اِلَى النَّاسِ
يَوْمَ الْحَجِّ الْاَكْبَرِ اَنَّ اللّٰهَ بَرِىْٓءٌ مِّنَ
الْمُشْرِكِيْنَ ۙ وَ رَسُوْلُهٗ ؕ فَاِنْ تُبْتُمْ
فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ ۚ وَاِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَاعْلَمُوْٓا
اَنَّكُمْ غَيْرُ مُعْجِزِى اللّٰهِ ؕ وَ بَشِّرِ
الَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِعَذَابٍ اَلِيْمٍ ۝٣

4. Sent excepció aquells dels idòlatres amb qui hàgiu subscrit una aliança i que *després* no us hagin fallat a complir les seves obligacions ni ajudat ningú contra vosaltres. Compliu, doncs, aquests tractats que *heu* establert amb ells fins al final. En veritat, Al·là estima els justos.

اِلَّا الَّذِيْنَ عَاهَدْتُّمْ مِّنَ
الْمُشْرِكِيْنَ ثُمَّ لَمْ يَنْقُصُوْكُمْ
شَيْـًٔا وَّلَمْ يُظَاهِرُوْا عَلَيْكُمْ اَحَدًا
فَاَتِمُّوْٓا اِلَيْهِمْ عَهْدَهُمْ اِلٰى
مُدَّتِهِمْ ؕ اِنَّ اللّٰهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِيْنَ ۝٤

5. I quan hagin passat els mesos sagrats, mateu els idòlatres allà on els trobeu, agafeu-los *com a presoners*, assetgeu-los i manteniu-vos a l'espera emboscats a qualsevol indret. Però si se'n penedeixen, compleixen la Pregària i paguen el Zakat, deixeu-los

فَاِذَا انْسَلَخَ الْاَشْهُرُ الْحُرُمُ
فَاقْتُلُوا الْمُشْرِكِيْنَ حَيْثُ
وَجَدْتُّمُوْهُمْ وَ خُذُوْهُمْ وَ
احْصُرُوْهُمْ وَ اقْعُدُوْا لَهُمْ كُلَّ
مَرْصَدٍ ۚ فَاِنْ تَابُوْا وَاَقَامُوا الصَّلٰوةَ

que segueixin lliurement el seu camí. Al·là, en veritat, és el Màxim Indulgent, Misericordiós.

وَآتَوُا الزَّكَاةَ فَخَلُّوا سَبِيلَهُمْ ۚ إِنَّ
اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٥﴾

6. Però si algun dels idòlatres et demana protecció, concedeix-l'hi perquè senti la paraula d'Al·là. Després, emporta-te'l a un lloc segur. Això és perquè són gent que no sap.

وَإِنْ أَحَدٌ مِنَ الْمُشْرِكِينَ اسْتَجَارَكَ
فَأَجِرْهُ حَتَّىٰ يَسْمَعَ كَلَامَ اللَّهِ ثُمَّ
أَبْلِغْهُ مَأْمَنَهُ ۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ
لَا يَعْلَمُونَ ﴿٦﴾

R.2

7. Com hi pot haver un tractat entre *aquests* idòlatres i Al·là i el Seu Missatger, excepte amb aquells amb qui has arribat a un pacte en la Mesquita Sagrada? Per això, mentre continuïn essent sincers amb vosaltres, sigueu vosaltres sincers amb ells. En veritat, Al·là estima els justos.

كَيْفَ يَكُونُ لِلْمُشْرِكِينَ عَهْدٌ
عِنْدَ اللَّهِ وَعِنْدَ رَسُولِهِ إِلَّا الَّذِينَ
عَاهَدْتُمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ ۖ فَمَا
اسْتَقَامُوا لَكُمْ فَاسْتَقِيمُوا لَهُمْ ۚ
إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ ﴿٧﴾

8. Com *pot ser així* si, en cas de vèncer nosaltres, no respectarien cap lligam de parentiu o pacte amb vosaltres? Us plaurien amb les seves paraules, mentre ho rebutgen els seus cors, perquè la majoria d'ells són cruels.

كَيْفَ وَإِنْ يَظْهَرُوا عَلَيْكُمْ لَا يَرْقُبُوا
فِيكُمْ إِلًّا وَلَا ذِمَّةً ۚ يُرْضُونَكُمْ
بِأَفْوَاهِهِمْ وَتَأْبَىٰ قُلُوبُهُمْ وَ
أَكْثَرُهُمْ فَاسِقُونَ ﴿٨﴾

9. Canvien per un preu mínim els Senyals d'Al·là i aparten *els homes* del Seu camí. Què dolent és realment el que fan!

اشْتَرَوْا بِآيَاتِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا
فَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِهِ ۚ إِنَّهُمْ سَاءَ مَا
كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٩﴾

10. No respecten cap lligam de parentiu o pacte amb qualsevol que confien *en ells*. Ells són els transgressors.

لَا يَرْقُبُونَ فِي مُؤْمِنٍ إِلًّا وَلَا ذِمَّةً ۚ وَ
أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُعْتَدُونَ ﴿١٠﴾

11. Però si se'n penedeixen, compleixen la Pregària i paguen el Zakat, llavors són els vostres germans de fe. I Nosaltres expliquem els Senyals a un poble que té coneixement.

فَإِنْ تَابُوا وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَ
آتَوُا الزَّكَاةَ فَإِخْوَانُكُمْ فِي الدِّينِ ۗ وَ
نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿١١﴾

12. Però si infringeixen els juraments, després del seu pacte, i ultratgen la vostra religió, lluiteu llavors amb *aquests* caps de la incredulitat -en veritat, no respecten els seus juraments- perquè desisteixin.

وَإِنْ نَّكَثُوْٓا اَيْمَانَهُمْ مِّنْۢ بَعْدِ
عَهْدِهِمْ وَطَعَنُوْا فِيْ دِيْنِكُمْ
فَقَاتِلُوْٓا اَئِمَّةَ الْكُفْرِ ۙ اِنَّهُمْ لَآ اَيْمَانَ
لَهُمْ لَعَلَّهُمْ يَنْتَهُوْنَ ﴿١٢﴾

13. No lluitaríeu amb aquells que han trencat els seus juraments i han intrigat per expulsar el Missatger, i van ser els primers que van iniciar *les hostilitats* contra vosaltres? Els teniu por? No, Al·là és més digne que El temeu, si sou creients.

اَلَا تُقَاتِلُوْنَ قَوْمًا نَّكَثُوْٓا اَيْمَانَهُمْ
وَهَمُّوْا بِاِخْرَاجِ الرَّسُوْلِ وَهُمْ
بَدَءُوْكُمْ اَوَّلَ مَرَّةٍ ؕ اَتَخْشَوْنَهُمْ ۚ
فَاللّٰهُ اَحَقُّ اَنْ تَخْشَوْهُ اِنْ كُنْتُمْ
مُّؤْمِنِيْنَ ﴿١٣﴾

14. Lluiteu amb ells, perquè Al·là els castigui per mitjà de les vostres mans, els humiliï i us ajudi a aconseguir *la victòria* sobre ells i alleugi la ment dels homes que creuen;

قَاتِلُوْهُمْ يُعَذِّبْهُمُ اللّٰهُ
بِاَيْدِيْكُمْ وَيُخْزِهِمْ وَيَنْصُرْكُمْ
عَلَيْهِمْ وَيَشْفِ صُدُوْرَ قَوْمٍ مُّؤْمِنِيْنَ ﴿١٤﴾

15. I perquè expulsi la ira dels seus cors. I Al·là es dirigeix amb misericòrdia a qui Li plau. I Al·là és Omniscient, Savi.

وَيُذْهِبْ غَيْظَ قُلُوْبِهِمْ ؕ وَيَتُوْبُ
اللّٰهُ عَلٰى مَنْ يَّشَآءُ ؕ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ
حَكِيْمٌ ﴿١٥﴾

16. Creieu que us deixarà sols, quan Al·là encara no ha sabut qui d'entre vosaltres lluita per la causa *d'Al·là* i no accepteu *ningú* per amic íntim fora d'Al·là i el seu Missatger i els creients? Al·là coneix perfectament el que feu.

اَمْ حَسِبْتُمْ اَنْ تُتْرَكُوْا وَلَمَّا يَعْلَمِ
اللّٰهُ الَّذِيْنَ جَاهَدُوْا مِنْكُمْ وَلَمْ
يَتَّخِذُوْا مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ وَلَا رَسُوْلِهٖ
وَلَا الْمُؤْمِنِيْنَ وَلِيْجَةً ؕ وَاللّٰهُ
خَبِيْرٌۢ بِمَا تَعْمَلُوْنَ ﴿١٦﴾ ع ٢ ٨

R.3.

17. No correspon als idòlatres fer justícia dels propòsits de construir mesquites per a Al·là ni, per tant, tampoc mantenir-les mentre siguin testimonis de la seva pròpia incredulitat. incredulitat. Les seves obres seran en va i viuran al Foc.

مَا كَانَ لِلْمُشْرِكِيْنَ اَنْ يَّعْمُرُوْا
مَسٰجِدَ اللّٰهِ شٰهِدِيْنَ عَلٰٓى اَنْفُسِهِمْ
بِالْكُفْرِ ؕ اُولٰٓئِكَ حَبِطَتْ اَعْمَالُهُمْ ۚ
وَفِي النَّارِ هُمْ خٰلِدُوْنَ ﴿١٧﴾

18. En veritat, només és digne de mantenir les Mesquites d'Al·là aquell que creu en Al·là, i en l'Últim Dia, i observa la Pregària, paga el Zakat, i només tem Al·là. Així doncs, aquests són els que més probablement se'ls *comptarà* entre els guiats.

إنما يعمر مسجد الله من آمن
بالله و اليوم الآخر و أقام
الصلوة و آتى الزكوة و لم يخش
إلا الله فعسى أولئك أن يكونوا
من المهتدين ﴿١٨﴾

19. És que penseu que donar de beure els pelegrins i mantenir la Mesquita Sagrada és *igual a les obres* de qui creu en Al·là i en l'Últim Dia, i s'esforça en el camí d'Al·là? No, *tots ells* són iguals davant d'Al·là. Perquè Al·là no guia els injustos.

أجعلتم سقاية الحاج و عمارة
المسجد الحرام كمن آمن بالله و
اليوم الآخر و جاهد في سبيل
الله لا يستون عند الله و الله لا
يهدي القوم الظلمين ﴿١٩﴾

20. Aquells que creuen i emigren *de casa seva per Déu* i s'esforcen en la causa d'Al·là amb els seu patrimoni i la seva persona són els que ocupen el lloc més alt davant d'Al·là. Són ells els qui triomfaran.

الذين آمنوا و هاجروا و
جاهدوا في سبيل الله بأموالهم
و أنفسهم أعظم درجة عند الله
و أولئك هم الفائزون ﴿٢٠﴾

21. El Seu Senyor els dóna la bona nova de la Seva misericòrdia i del *Seu* grat, i dels jardins on hi haurà una eterna felicitat per a ells.

يبشرهم ربهم برحمة منه و
رضوان و جنت لهم فيها نعيم
مقيم ﴿٢١﴾

22. Allà hi viuran per sempre. En veritat, al costat d'Al·là està la recompensa més gran.

خلدين فيها أبدا إن الله عنده
أجر عظيم ﴿٢٢﴾

23. Oh vosaltres, els que creieu! No preneu per amics vostres els pares o els germans si prefereixen la incredulitat en comptes de la fe. Perquè aquells de vosaltres que es facin amics d'ells seran dels malvats.

يأيها الذين آمنوا لا تتخذوا
آباءكم و إخوانكم أولياء إن
استحبوا الكفر على الإيمان و من
يتولهم منكم فأولئك هم
الظلمون ﴿٢٣﴾

24. Digueu-los: "Si els vostres pares, els vostres fills i els vostres germans,

قل إن كان آباؤكم و أبناؤكم
و إخوانكم و أزواجكم و عشيرتكم

les vostres mullers i la vostra gent, i la riquesa que heu adquirit, i el negoci del qual temeu l'esmorteïment, i les cases que estimeu les preferiu a Al·là i el seu Missatger i els esforços per la Seva causa, llavors espereu que Al·là arribi amb el Seu judici; perquè Al·là no guia els desobedients".

وَ اَمْوَالُ اِقْتَرَفْتُمُوْهَا وَ تِجَارَةٌ
تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا وَمَسٰكِنُ تَرْضَوْنَهَآ
اَحَبَّ اِلَيْكُمْ مِّنَ اللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ وَجِهَادٍ
فِيْ سَبِيْلِهٖ فَتَرَبَّصُوْا حَتّٰى يَاْتِيَ اللّٰهُ
بِاَمْرِهٖ ؕ وَاللّٰهُ لَا يَهْدِى الْقَوْمَ
الْفٰسِقِيْنَ ﴿۲۴﴾ ع ۳ ۸ ۹

R.4.

25. En veritat, Al·là us ajudà en molts camps de batalla i en el Dia d'Hunain, quan el vostre gran nombre us féu orgullosos, però no us va servir de res; i la terra, amb *tota* la seva vastitud, se us va quedar estreta i llavors vau girar l'esquena i vau recular.

لَقَدْ نَصَرَكُمُ اللّٰهُ فِيْ مَوَاطِنَ كَثِيْرَةٍ ۙ
وَّيَوْمَ حُنَيْنٍ ۙ اِذْ اَعْجَبَتْكُمْ كَثْرَتُكُمْ
فَلَمْ تُغْنِ عَنْكُمْ شَيْـًٔا وَّضَاقَتْ
عَلَيْكُمُ الْاَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ ثُمَّ
وَلَّيْتُمْ مُّدْبِرِيْنَ ﴿۲۵﴾

26. Llavors Al·là va enviar la tranquil·litat d'Ell al Seu Missatger i als creients, i va enviar hostes que vosaltres no vau veure, i castigà els incrèduls. Perquè aquesta és la recompensa per als incrèduls.

ثُمَّ اَنْزَلَ اللّٰهُ سَكِيْنَتَهٗ عَلٰى
رَسُوْلِهٖ وَعَلَى الْمُؤْمِنِيْنَ وَاَنْزَلَ
جُنُوْدًا لَّمْ تَرَوْهَا وَعَذَّبَ الَّذِيْنَ
كَفَرُوْا ؕ وَذٰلِكَ جَزَآءُ الْكٰفِرِيْنَ ﴿۲۶﴾

27. Després d'això, Al·là es dirigirà amb compassió a qui Li plagui; perquè Al·là és el Màxim Indulgent, Misericordiós.

ثُمَّ يَتُوْبُ اللّٰهُ مِنْۢ بَعْدِ ذٰلِكَ عَلٰى
مَنْ يَّشَآءُ ؕ وَاللّٰهُ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿۲۷﴾

28. Oh vosaltres, els que creieu! En veritat, els idòlatres són impurs. Per això, no s'aproparan a la Mesquita Sagrada després d'aquest, el seu any. I si us fa por la pobresa, Al·là us enriquirà de la Seva magnanimitat, si Li plau. En veritat, Al·là és Omniscient, Savi.

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِنَّمَا الْمُشْرِكُوْنَ
نَجَسٌ فَلَا يَقْرَبُوا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ
بَعْدَ عَامِهِمْ هٰذَا ۚ وَاِنْ خِفْتُمْ عَيْلَةً
فَسَوْفَ يُغْنِيْكُمُ اللّٰهُ مِنْ فَضْلِهٖٓ اِنْ
شَآءَ ؕ اِنَّ اللّٰهَ عَلِيْمٌ حَكِيْمٌ ﴿۲۸﴾

29. Lluiteu contra aquells d'entre el Poble del Llibre que no creuen en Al·là ni en l'Últim Dia ni consideren il·lícit el que Al·là i el Seu Missatger han declarat il·lícit, ni segueixen la veritable

قَاتِلُوا الَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ
وَلَا بِالْيَوْمِ الْاٰخِرِ وَلَا يُحَرِّمُوْنَ
مَا حَرَّمَ اللّٰهُ وَرَسُوْلُهٗ وَلَا يَدِيْنُوْنَ
دِيْنَ الْحَقِّ مِنَ الَّذِيْنَ اُوْتُوا

الْكِتٰبَ حَتّٰى يُعْطُوا الْجِزْيَةَ عَنْ يَّدٍ وَّهُمْ صٰغِرُوْنَ ﴿۲۹﴾

religió fins que paguin submisament el tribut *amb la seva pròpia* mà i reconeguin el seu estat de subjugació.

R.5.

وَقَالَتِ الْيَهُوْدُ عُزَيْرُ ابْنُ اللّٰهِ وَقَالَتِ النَّصٰرَى الْمَسِيْحُ ابْنُ اللّٰهِ ؕ ذٰلِكَ قَوْلُهُمْ بِاَفْوَاهِهِمْ ۚ يُضَاهِـُٔوْنَ قَوْلَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْ قَبْلُ ؕ قٰتَلَهُمُ اللّٰهُ ۚ اَنّٰى يُؤْفَكُوْنَ ﴿۳۰﴾

30. Però els jueus diuen: "Esdras és el fill d'Al·là" i els cristians diuen: "El Messies és el fill d'Al·là"; només són paraules de les seves boques. Imiten l'afirmació dels qui no van creure abans que ells. Que Al·là els maleeixi! S'ha desviat ben lluny!

اِتَّخَذُوْۤا اَحْبَارَهُمْ وَرُهْبَانَهُمْ اَرْبَابًا مِّنْ دُوْنِ اللّٰهِ وَالْمَسِيْحَ ابْنَ مَرْيَمَ ۚ وَمَاۤ اُمِرُوْۤا اِلَّا لِيَعْبُدُوْۤا اِلٰهًا وَّاحِدًا ۚ لَاۤ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ ؕ سُبْحٰنَهٗ عَمَّا يُشْرِكُوْنَ ﴿۳۱﴾

31. Han acceptat els seus savis i monjos com a senyors a més a més d'Al·là. I *d'igual manera han acceptat* el Messies, fill de Maria. Però només se'ls va ordenar adorar l'Únic Déu. No hi ha cap altre Déu tret d'Ell. Ell és Sant per sobre del que *Li* associen!

يُرِيْدُوْنَ اَنْ يُّطْفِـُٔوْا نُوْرَ اللّٰهِ بِاَفْوَاهِهِمْ وَيَاْبَى اللّٰهُ اِلَّاۤ اَنْ يُّتِمَّ نُوْرَهٗ وَلَوْ كَرِهَ الْكٰفِرُوْنَ ﴿۳۲﴾

32. Volen apagar la llum d'Al·là amb les seves boques, però Al·là no permetrà res tret del perfeccionament de la Seva llum, malgrat que no els agradi als incrèduls.

هُوَ الَّذِيْۤ اَرْسَلَ رَسُوْلَهٗ بِالْهُدٰى وَدِيْنِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهٗ عَلَى الدِّيْنِ كُلِّهٖ ۙ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُوْنَ ﴿۳۳﴾

33. Ell és Qui va enviar el Seu Missatger amb la guia i la religió veritable, per fer-la prevaler sobre qualsevol *altra* religió, malgrat que no els agradi als idòlatres.

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْۤا اِنَّ كَثِيْرًا مِّنَ الْاَحْبَارِ وَالرُّهْبَانِ لَيَاْكُلُوْنَ اَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ وَيَصُدُّوْنَ عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ ؕ وَالَّذِيْنَ يَكْنِزُوْنَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يُنْفِقُوْنَهَا فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ ۙ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ اَلِيْمٍ ﴿۳۴﴾

34. Oh vosaltres, els que creieu! En veritat, molts dels sacerdots i monjos devoren les riqueses dels homes amb mitjans falsos i aparten *els homes* del camí d'Al·là. Però a aquells que guarden l'or i la plata i no el fan servir en el camí d'Al·là: dóna'ls la notícia d'un dolorós càstig.

35. En el dia en què s'escalfarà el foc de l'Infern, i el seu davant, els seus fronts, els costats i les esquenes siguin marcats amb això, *dient-los*: "Això és que guardareu per a vosaltres; tasteu ara el que heu acumulat".

يَوْمَ يُحْمٰى عَلَيْهَا فِيْ نَارِ جَهَنَّمَ
فَتُكْوٰى بِهَا جِبَاهُهُمْ وَجُنُوْبُهُمْ وَ
ظُهُوْرُهُمْ ۭ هٰذَا مَا كَنَزْتُمْ لِاَنْفُسِكُمْ
فَذُوْقُوْا مَا كُنْتُمْ تَكْنِزُوْنَ ۝٣٥

36. El compte dels mesos amb Al·là ha estat de dotze mesos per ordre d'Al·là des del dia en què creà els cels i la terra. D'ells quatre són sagrats. Aquesta és la religió permanent. No us perjudiqueu, doncs, en això. Combatiu els idòlatres tots junts com ells lluiten contra vosaltres units; i heu de saber que Al·là és amb el just.

اِنَّ عِدَّةَ الشُّهُوْرِ عِنْدَ اللّٰهِ اثْنَا
عَشَرَ شَهْرًا فِيْ كِتٰبِ اللّٰهِ يَوْمَ خَلَقَ
السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ مِنْهَآ اَرْبَعَةٌ حُرُمٌ ۭ
ذٰلِكَ الدِّيْنُ الْقَيِّمُ ۥ فَلَا تَظْلِمُوْا
فِيْهِنَّ اَنْفُسَكُمْ وَقَاتِلُوا الْمُشْرِكِيْنَ
كَاۗفَّةً كَمَا يُقَاتِلُوْنَكُمْ كَاۗفَّةً ۭ وَ
اعْلَمُوْٓا اَنَّ اللّٰهَ مَعَ الْمُتَّقِيْنَ ۝٣٦

37. En veritat, l'ajornament d'*un mes sagrat* és una addició per a la incredulitat. Els que no creuen s'extravien amb això. El permeten un any i el prohibeixen un altre any per posar-se d'acord en el nombre de mesos que Al·là ha fet sagrats, i per poder fer així lícit el que Déu ha prohibit. La maldat de les seves accions els fa *semblar* justa davant els seus ulls. I Al·là no guia els incrèduls.

اِنَّمَا النَّسِيْۗءُ زِيَادَةٌ فِي الْكُفْرِ يُضَلُّ
بِهِ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا يُحِلُّوْنَهٗ عَامًا
وَّيُحَرِّمُوْنَهٗ عَامًا لِّيُوَاطِـُٔوْا عِدَّةَ
مَا حَرَّمَ اللّٰهُ فَيُحِلُّوْا مَا حَرَّمَ اللّٰهُ ۭ
زُيِّنَ لَهُمْ سُوْۗءُ اَعْمَالِهِمْ ۭ وَاللّٰهُ لَا
يَهْدِي الْقَوْمَ الْكٰفِرِيْنَ ۝٣٧

R. 6

38. Oh vosaltres, els que creieu! Què us passa quan us diuen "sortiu per la causa d'Al·là", que us quedeu clavats a terra? Us acontentareu amb la vida present, i la preferiu al Més Enllà? Però el guany de la vida actual és petita i insignificant en comparació amb el Més Enllà.

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مَا لَكُمْ اِذَا قِيْلَ
لَكُمُ انْفِرُوْا فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ اثَّاقَلْتُمْ
اِلَى الْاَرْضِ ۭ اَرَضِيْتُمْ بِالْحَيٰوةِ الدُّنْيَا
مِنَ الْاٰخِرَةِ ۚ فَمَا مَتَاعُ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا
فِي الْاٰخِرَةِ اِلَّا قَلِيْلٌ ۝٣٨

39. Si no marxeu *a la lluita*, Ell us castigarà amb un càstig dolorós, i triarà en el vostre lloc un poble diferent de

اِلَّا تَنْفِرُوْا يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا اَلِيْمًا ۥ
وَّيَسْتَبْدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ وَلَا تَضُرُّوْهُ

vosaltres, i no podreu perjudicar-Lo de cap manera. Perquè Al·là té tot el poder sobre totes les coses.

شَيْـًٔا ۗ وَاللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ ﴿٣٩﴾

40. Si no l'ajudeu, *heu de saber que* Al·là el va ajudar *fins i tot* quan els incrèduls el van desterrar essent un dels dos que estaven a la caverna quan digué al seu company: "No passis pena, perquè Al·là està amb nosaltres". Llavors Al·là li va enviar la Seva pau, i el va enfortir amb hostes que vosaltres no vau veure i va humiliar la paraula dels incrèduls, perquè només la paraula d'Al·là és la que és suprema. I Al·là és Poderós, Savi.

اِلَّا تَنْصُرُوْهُ فَقَدْ نَصَرَهُ اللّٰهُ اِذْ
اَخْرَجَهُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا ثَانِيَ اثْنَيْنِ
اِذْ هُمَا فِي الْغَارِ اِذْ يَقُوْلُ لِصَاحِبِهٖ
لَا تَحْزَنْ اِنَّ اللّٰهَ مَعَنَا ۚ فَاَنْزَلَ
اللّٰهُ سَكِيْنَتَهٗ عَلَيْهِ وَاَيَّدَهٗ بِجُنُوْدٍ
لَّمْ تَرَوْهَا وَجَعَلَ كَلِمَةَ الَّذِيْنَ كَفَرُوا
السُّفْلٰى ۗ وَكَلِمَةُ اللّٰهِ هِيَ الْعُلْيَا ۗ وَاللّٰهُ
عَزِيْزٌ حَكِيْمٌ ﴿٤٠﴾

41. Sortiu, lleugers i pesants, i esforceu-vos amb els vostres béns i la vostra persona per la causa d'Al·là. Això és el millor per a vosaltres. Tant de bo ho sabéssiu!

اِنْفِرُوْا خِفَافًا وَّثِقَالًا وَّجَاهِدُوْا
بِاَمْوَالِكُمْ وَاَنْفُسِكُمْ فِيْ سَبِيْلِ
اللّٰهِ ۗ ذٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ اِنْ كُنْتُمْ
تَعْلَمُوْنَ ﴿٤١﴾

42. Si hagués hagut un guany immediat i un curt viatge, certament t'haurien seguit, però el viatge difícil els semblà massa llarg. Tanmateix, juraran per Al·là tot dient: "Si haguéssim pogut, en veritat hauríem avançat amb tu". Malmetran les seves ànimes, i Al·là sap que són mentiders.

لَوْ كَانَ عَرَضًا قَرِيْبًا وَّسَفَرًا
قَاصِدًا لَّاتَّبَعُوْكَ وَلٰكِنْ بَعُدَتْ
عَلَيْهِمُ الشُّقَّةُ ۗ وَسَيَحْلِفُوْنَ
بِاللّٰهِ لَوِ اسْتَطَعْنَا لَخَرَجْنَا مَعَكُمْ ۚ
يُهْلِكُوْنَ اَنْفُسَهُمْ ۚ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ
اِنَّهُمْ لَكٰذِبُوْنَ ﴿٤٢﴾

R.7.

43. Al·là fa desaparèixer les teves *preocupacions*. Per què els vas permetre que es quedessin *enrere* fins que els que deien la veritat van ser coneguts per tu i *fins que* vas identificar els mentiders?

عَفَا اللّٰهُ عَنْكَ ۚ لِمَ اَذِنْتَ لَهُمْ
حَتّٰى يَتَبَيَّنَ لَكَ الَّذِيْنَ صَدَقُوْا
وَتَعْلَمَ الْكٰذِبِيْنَ ﴿٤٣﴾

44. Aquells que creuen en Al·là i en l'Últim Dia no et demanaran permís *per quedar exempts* d'esforçar-se amb els seus béns i la seva persona. Perquè Al·là coneix perfectament el just.

لَا يَسْتَأْذِنُكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ أَنْ يُجَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالْمُتَّقِينَ ﴿٤٤﴾

45. Només et demanaran permís per *quedar exempts* aquells que no creuen en Al·là i en l'Últim Dia i que tenen el cor ple de dubtes, i en el seu dubte vacil·len.

إِنَّمَا يَسْتَأْذِنُكَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَارْتَابَتْ قُلُوبُهُمْ فَهُمْ فِي رَيْبِهِمْ يَتَرَدَّدُونَ ﴿٤٥﴾

46. I si haguessin pensat d'anar certament haguessin fet alguns preparatius per a això, però Al·là era contrari a la seva partida. Per això el va mantenir enrere i els van dir: "Seieu *a casa* amb els que s'asseuen".

وَلَوْ أَرَادُوا الْخُرُوجَ لَأَعَدُّوا لَهُ عُدَّةً وَلَٰكِنْ كَرِهَ اللَّهُ انْبِعَاثَهُمْ فَثَبَّطَهُمْ وَقِيلَ اقْعُدُوا مَعَ الْقَاعِدِينَ ﴿٤٦﴾

47. Si haguessin avançat amb tu, només t'haurien donat problemes, haurien avançat i reculat en mig dels altres, i haurien intentat *crear* la discòrdia entre tots. I entre vosaltres n'hi ha alguns que estan avesats a *escoltar-los*. Però Al·là coneix perfectament els malvats.

لَوْ خَرَجُوا فِيكُمْ مَا زَادُوكُمْ إِلَّا خَبَالًا وَلَأَوْضَعُوا خِلَالَكُمْ يَبْغُونَكُمُ الْفِتْنَةَ وَفِيكُمْ سَمَّاعُونَ لَهُمْ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿٤٧﴾

48. Van intentar *crear* el desordre fins i tot abans d'això, i van intrigar contra tu fins que va arribar la veritat i va prevaler el designi d'Al·là, tot i que a ells no els va agradar.

لَقَدِ ابْتَغَوُا الْفِتْنَةَ مِنْ قَبْلُ وَقَلَّبُوا لَكَ الْأُمُورَ حَتَّىٰ جَاءَ الْحَقُّ وَظَهَرَ أَمْرُ اللَّهِ وَهُمْ كَارِهُونَ ﴿٤٨﴾

49. I entre ells n'hi ha qui et diu: "Deixa'm *quedar-me enrere* i no em posis a prova". En veritat, han caigut ja a la prova. I veritablement l'Infern encerclarà els incrèduls".

وَمِنْهُمْ مَنْ يَقُولُ ائْذَنْ لِي وَلَا تَفْتِنِّي ۚ أَلَا فِي الْفِتْنَةِ سَقَطُوا ۗ وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيطَةٌ بِالْكَافِرِينَ ﴿٤٩﴾

50. Si et passa res bo, això els entristeix, però si et passa alguna desgràcia,

إِنْ تُصِبْكَ حَسَنَةٌ تَسُؤْهُمْ ۖ وَإِنْ

diuen: "Ja havíem pres per endavant les nostres precaucions". I giren l'esquena, satisfets.

تُصِبْكَ مُصِيبَةٌ يَقُولُوا قَدْ أَخَذْنَا أَمْرَنَا مِن قَبْلُ وَيَتَوَلَّوا وَّهُمْ فَرِحُونَ ﴿٥٠﴾

51. Digueu-los: "No ens passarà res tret que Al·là ho hagi ordenat per a nosaltres. Ell és el nostre protector i per tant, en Al·là han de confiar les creients".

قُل لَّن يُصِيبَنَا إِلَّا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَنَا ۚ هُوَ مَوْلَانَا ۚ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿٥١﴾

52. Digueu-los: "No espereu res per a nosaltres tret d'una de les dues coses bones, mentre que per a vosaltres esperem que Al·là us afligeixi amb un càstig Seu o per les nostres mans. Espereu, doncs, nosaltres *també* esperem amb vosaltres".

قُلْ هَلْ تَرَبَّصُونَ بِنَا إِلَّا إِحْدَى الْحُسْنَيَيْنِ ۖ وَنَحْنُ نَتَرَبَّصُ بِكُمْ أَن يُصِيبَكُمُ اللَّهُ بِعَذَابٍ مِّنْ عِندِهِ أَوْ بِأَيْدِينَا ۖ فَتَرَبَّصُوا إِنَّا مَعَكُم مُّتَرَبِّصُونَ ﴿٥٢﴾

53. Digueu-los: "Encara que gasteu, de manera voluntària o involuntària, no us ho acceptaran. Sou, en realitat, un poble desobedient.

قُلْ أَنفِقُوا طَوْعًا أَوْ كَرْهًا لَّن يُتَقَبَّلَ مِنكُمْ ۖ إِنَّكُمْ كُنتُمْ قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿٥٣﴾

54. I res no els ha privat de l'acceptació de les seves contribucions tret del fet de no creure en Al·là i en el seu Missatger. I només van a la Pregària amb mandra i només fan les seves contribucions a desgrat.

وَمَا مَنَعَهُمْ أَن تُقْبَلَ مِنْهُمْ نَفَقَاتُهُمْ إِلَّا أَنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَبِرَسُولِهِ وَلَا يَأْتُونَ الصَّلَاةَ إِلَّا وَهُمْ كُسَالَىٰ وَلَا يُنفِقُونَ إِلَّا وَهُمْ كَارِهُونَ ﴿٥٤﴾

55. Per tant, que no t'admirin les seves riqueses ni els seus fills. Al·là només vol castigar-los amb això a la vida present i que les seves ànimes se'n vagin mentre segueixin sent incrèduls.

فَلَا تُعْجِبْكَ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ ۚ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُم بِهَا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَتَزْهَقَ أَنفُسُهُمْ وَهُمْ كَافِرُونَ ﴿٥٥﴾

56. Juren per Al·là que realment són dels vostres, quan no ho són pas, ja que són uns temorosos.

وَيَحْلِفُونَ بِاللَّهِ إِنَّهُمْ لَمِنكُمْ وَمَا هُم مِّنكُمْ وَلَٰكِنَّهُمْ قَوْمٌ يَفْرَقُونَ ﴿٥٦﴾

57. Si poguessin trobar algun lloc per arrecerar-se, o cavernes, o *fins i tot* un forat per on entrar, certament correrien cap a ell, afanyant-se.

لَوْ يَجِدُونَ مَلْجَأً أَوْ مَغٰرٰتٍ أَوْ مُدَّخَلًا
لَّوَلَّوْا إِلَيْهِ وَهُمْ يَجْمَحُونَ ﴿٥٧﴾

58. I entre ells estan aquells que troben falta en tu per *la qüestió de* les almoines. Si se'ls dóna d'elles, se'n senten satisfets; però si no se'ls dóna res, vigileu! es mostren descontents.

وَمِنْهُم مَّن يَلْمِزُكَ فِي الصَّدَقٰتِ ۚ
فَإِنْ أُعْطُوا مِنْهَا رَضُوا وَإِن لَّمْ
يُعْطَوْا مِنْهَا إِذَا هُمْ يَسْخَطُونَ ﴿٥٨﴾

59. Si haguessin estat satisfets amb el que Al·là i el Seu Missatger els van donar i diguessin: "Nosaltres tenim prou amb Al·là i el Seu Missatger; Ell ens donarà de la Seva magnanimitat, i també el Seu Missatger; a Al·là ens dirigim suplicant", *hauria estat millor per a ells.*

وَلَوْ أَنَّهُمْ رَضُوا مَا آتٰهُمُ اللّٰهُ وَ
رَسُولُهُ ۙ وَقَالُوا حَسْبُنَا اللّٰهُ
سَيُؤْتِينَا اللّٰهُ مِن فَضْلِهِ وَ
رَسُولُهُ ۙ إِنَّا إِلَى اللّٰهِ رٰغِبُونَ ﴿٥٩﴾

R.8.

60. Les almoines només són per als pobres i necessitats, per als treballadors relacionats amb ells, per a aquells els cors dels quals han de reconciliar-se, per a *l'alliberació* dels esclaus, per als que tenen deutes, per a la causa d'Al·là i per al viatger -una ordre d'Al·là. I Al·là és l'Omniscient, Savi.

إِنَّمَا الصَّدَقٰتُ لِلْفُقَرَاءِ وَ
الْمَسٰكِينِ وَالْعٰمِلِينَ عَلَيْهَا وَ
الْمُؤَلَّفَةِ قُلُوبُهُمْ وَفِي الرِّقَابِ وَ
الْغٰرِمِينَ وَفِي سَبِيلِ اللّٰهِ وَابْنِ
السَّبِيلِ ۖ فَرِيضَةً مِّنَ اللّٰهِ ۗ وَاللّٰهُ
عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٦٠﴾

61. I entre ells estan els que perjudicarien el Profeta, tot dient: "Ell és tot orelles". Digueu-los: "La Seva disposició per escoltar *a tots* és bo per a vosaltres, creu en Al·là, confia en els creients i és una misericòrdia per a aquells de vosaltres que creieu". Però aquells que destorbin el Missatger d'Al·là tindran un dolorós càstig.

وَمِنْهُمُ الَّذِينَ يُؤْذُونَ النَّبِيَّ وَ
يَقُولُونَ هُوَ أُذُنٌ ۚ قُلْ أُذُنُ خَيْرٍ
لَّكُمْ يُؤْمِنُ بِاللّٰهِ وَيُؤْمِنُ
لِلْمُؤْمِنِينَ وَرَحْمَةٌ لِّلَّذِينَ آمَنُوا
مِنكُمْ ۚ وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ رَسُولَ اللّٰهِ
لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٦١﴾

62. Us juren per Al·là per complaure-us; però Al·là i el Seu Missatger són més dignes de què els agradin a ell i *a Déu*, si són creients.

يَحْلِفُونَ بِاللَّهِ لَكُمْ لِيُرْضُوكُمْ
وَاللَّهُ وَرَسُولُهُ أَحَقُّ أَنْ يُرْضُوهُ إِنْ
كَانُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٦٢﴾

63. És que no saben que per a aquell que s'oposa a Al·là i al Seu Missatger està el Foc de l'Infern on viurà? Aquesta és la humiliació més gran.

أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّهُ مَنْ يُحَادِدِ اللَّهَ
وَرَسُولَهُ فَأَنَّ لَهُ نَارَ جَهَنَّمَ خَالِدًا
فِيهَا ۚ ذَٰلِكَ الْخِزْيُ الْعَظِيمُ ﴿٦٣﴾

64. Els hipòcrites mostren por davant la revelació d'una Surah sobre ells, que els comuniqui el que hi ha als seus cors. Digueu-los: "Feu-ne burla! En veritat, Al·là traurà a la llum el que temeu".

يَحْذَرُ الْمُنَافِقُونَ أَنْ تُنَزَّلَ عَلَيْهِمْ
سُورَةٌ تُنَبِّئُهُمْ بِمَا فِي قُلُوبِهِمْ ۚ قُلِ
اسْتَهْزِئُوا ۚ إِنَّ اللَّهَ مُخْرِجٌ مَا
تَحْذَرُونَ ﴿٦٤﴾

65. Però si els interrogues, segurament diran: "Parlàvem de coses frívoles i fèiem broma". Digues-los: "Fèieu burla d'Al·là, dels Seus Senyals i del Seu Missatger?".

وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ لَيَقُولُنَّ إِنَّمَا كُنَّا
نَخُوضُ وَنَلْعَبُ ۚ قُلْ أَبِاللَّهِ وَآيَاتِهِ وَ
رَسُولِهِ كُنْتُمْ تَسْتَهْزِئُونَ ﴿٦٥﴾

66. "No us excuseu. Certament, vau deixar de creure després d'haver cregut. Si perdonéssim un grup de vosaltres, castigarem un altre grup, perquè han estat culpables".

لَا تَعْتَذِرُوا قَدْ كَفَرْتُمْ بَعْدَ
إِيمَانِكُمْ ۚ إِنْ نَعْفُ عَنْ طَائِفَةٍ
مِنْكُمْ نُعَذِّبْ طَائِفَةً بِأَنَّهُمْ كَانُوا
مُجْرِمِينَ ﴿٦٦﴾

R.9.

67. Els hipòcrites, homes i dones, estan tots *relacionats entre ells*. Ordenen el mal i prohibeixen el bé i mantenen la mà tancada. Van oblidar Al·là, per això Ell els ha oblidat a ells. En veritat, són els hipòcrites els desobedients.

الْمُنَافِقُونَ وَالْمُنَافِقَاتُ بَعْضُهُمْ مِنْ
بَعْضٍ ۘ يَأْمُرُونَ بِالْمُنْكَرِ وَ
يَنْهَوْنَ عَنِ الْمَعْرُوفِ وَ
يَقْبِضُونَ أَيْدِيَهُمْ ۚ نَسُوا اللَّهَ
فَنَسِيَهُمْ ۗ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ هُمُ
الْفَاسِقُونَ ﴿٦٧﴾

68. Al·là promet als hipòcrites, homes i dones, i als incrèduls, el Foc de l'Infern, on hi viuran. Amb això tin-

وَعَدَ اللَّهُ الْمُنَافِقِينَ وَالْمُنَافِقَاتِ وَ
الْكُفَّارَ نَارَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا ۚ

dran prou. Perquè Al·là els ha maleït i tindran un càstig durador.

هِيَ حَسْبُهُمْ ۚ وَلَعَنَهُمُ اللَّهُ ۖ وَ
لَهُمْ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ﴿٦٨﴾

69. De la mateixa manera que els que us van precedir -Eren superiors a vosaltres en poder i més rics en possessions i fills. Van gaudir de la seva sort durant breu temps i vosaltres vau gaudir de la vostra sort com els que us van precedir van gaudir de la seva. I us vau dedicar a converses fútils de la mateixa manera que ells es van dedicar a la mateixa mena de converses. Són aquells les obres dels quals no serviran de res en aquest món ni en el Més Enllà. Ells són els perdedors.

كَالَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ كَانُوا
أَشَدَّ مِنكُمْ قُوَّةً وَأَكْثَرَ أَمْوَالًا وَ
أَوْلَادًا فَاسْتَمْتَعُوا بِخَلَاقِهِمْ
فَاسْتَمْتَعْتُم بِخَلَاقِكُمْ كَمَا اسْتَمْتَعَ
الَّذِينَ مِن قَبْلِكُم بِخَلَاقِهِمْ وَ
خُضْتُمْ كَالَّذِي خَاضُوا ۚ أُولَٰئِكَ
حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ ۖ
وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٦٩﴾

70. No els ha arribat notícia dels que els van precedir -el poble de Noè, Ad i Zamud, i el poble d'Abraham, els habitants de Madian i les ciutats que van ser derrocades? Els seus Missatgers van arribar a ells amb Senyals clars. Així doncs, no fou Al·là qui els perjudicà sinó que es van perjudicar ells mateixos.

أَلَمْ يَأْتِهِمْ نَبَأُ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ
قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ ۚ وَقَوْمِ
إِبْرَاهِيمَ وَأَصْحَابِ مَدْيَنَ وَ
الْمُؤْتَفِكَاتِ ۚ أَتَتْهُمْ رُسُلُهُم
بِالْبَيِّنَاتِ ۖ فَمَا كَانَ اللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ
وَلَٰكِن كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٧٠﴾

71. I els creients, homes i dones, són amics els uns dels altres. Ordenen el bé i prohibeixen el mal, compleixen la Pregària, paguen el Zakat, i obeeixen Al·là i el Seu Missatger. Amb ells és amb qui Al·là tindrà misericòrdia. En veritat, Al·là és Poderós, Savi.

وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَعْضُهُمْ
أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ ۚ يَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ
وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنكَرِ وَيُقِيمُونَ
الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَيُطِيعُونَ
اللَّهَ وَرَسُولَهُ ۚ أُولَٰئِكَ سَيَرْحَمُهُمُ
اللَّهُ ۗ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٧١﴾

72. Al·là ha promès als creients, homes i dones, Jardins per on corren rius, en els quals habitaran, i llars delicioses en els Jardins de l'Eternitat.

وَعَدَ اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ
جَنَّاتٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ
خَالِدِينَ فِيهَا وَمَسَاكِنَ طَيِّبَةً فِي

جَنّٰتِ عَدۡنٍ ؕ وَرِضۡوَانٌ مِّنَ اللّٰهِ اَكۡبَرُ ؕ ذٰلِكَ هُوَ الۡفَوۡزُ الۡعَظِيۡمُ ﴿۷۲﴾ ع ٩ ١٥

Però agradar Al·là és el més gran de tot. És el triomf suprem.

R.10.

يٰۤاَيُّهَا النَّبِيُّ جَاهِدِ الۡكُفَّارَ وَالۡمُنٰفِقِيۡنَ وَاغۡلُظۡ عَلَيۡهِمۡ ؕ وَمَاۡوٰٮهُمۡ جَهَنَّمُ ؕ وَبِئۡسَ الۡمَصِيۡرُ ﴿۷۳﴾

73. Oh profeta! Esforça't contra els incrèduls i els hipòcrites. Sigues sever amb ells. La seva llar és l'Infern. Quin destí més horrible!

يَحۡلِفُوۡنَ بِاللّٰهِ مَا قَالُوۡا ؕ وَلَقَدۡ قَالُوۡا كَلِمَةَ الۡكُفۡرِ وَكَفَرُوۡا بَعۡدَ اِسۡلَامِهِمۡ وَهَمُّوۡا بِمَا لَمۡ يَنَالُوۡا ۚ وَمَا نَقَمُوۡۤا اِلَّاۤ اَنۡ اَغۡنٰٮهُمُ اللّٰهُ وَرَسُوۡلُهٗ مِنۡ فَضۡلِهٖ ۚ فَاِنۡ يَّتُوۡبُوۡا يَكُ خَيۡرًا لَّهُمۡ ۚ وَاِنۡ يَّتَوَلَّوۡا يُعَذِّبۡهُمُ اللّٰهُ عَذَابًا اَلِيۡمًا ۙ فِى الدُّنۡيَا وَالۡاٰخِرَةِ ۚ وَمَا لَهُمۡ فِى الۡاَرۡضِ مِنۡ وَّلِىٍّ وَّلَا نَصِيۡرٍ ﴿۷۴﴾

74. Juren per Al·là que no van dir res. Però en veritat van fer servir un llenguatge blasfem, i no van creure després d'haver abraçat l'Islam. Van cercar el que no van poder trobar. I van fomentar el seu odi només perquè Al·là i el Seu Missatger els havien fet rics per la seva magnanimitat. Per tant, si se'n penedeixen, millor seria per a ells; però si se n'aparten, Al·là els infligirà un càstig dolorós en aquest món i en el Més Enllà, i no tindran cap amic ni cap defensor a la terra.

وَمِنۡهُمۡ مَّنۡ عٰهَدَ اللّٰهَ لَـئِنۡ اٰتٰٮنَا مِنۡ فَضۡلِهٖ لَنَصَّدَّقَنَّ وَلَنَكُوۡنَنَّ مِنَ الصّٰلِحِيۡنَ ﴿۷۵﴾

75. Entre ells es troben aquells que van concloure un pacte amb Al·là, *tot dient:* "si Ell ens dóna de la Seva magnanimitat, nosaltres donarem almoines i serem virtuosos".

فَلَمَّاۤ اٰتٰٮهُمۡ مِّنۡ فَضۡلِهٖ بَخِلُوۡا بِهٖ وَتَوَلَّوْا وَّهُمۡ مُّعۡرِضُوۡنَ ﴿۷۶﴾

76. Però quan Ell els va donar de la Seva magnanimitat, es van tornar garrepes amb ella, i van allunyar-se amb aversió.

فَاَعۡقَبَهُمۡ نِفَاقًا فِىۡ قُلُوۡبِهِمۡ اِلٰى يَوۡمِ يَلۡقَوۡنَهٗ بِمَاۤ اَخۡلَفُوا اللّٰهَ مَا وَعَدُوۡهُ وَبِمَا كَانُوۡا يَكۡذِبُوۡنَ ﴿۷۷﴾

77. Per això, Ell els va castigar amb la hipocresia *que durarà* en els seus cors fins al dia en què es reuneixin amb Ell, perquè van trencar la seva promesa a Al·là i perquè van mentir.

اَلَمۡ يَعۡلَمُوۡۤا اَنَّ اللّٰهَ يَعۡلَمُ سِرَّهُمۡ وَنَجۡوٰٮهُمۡ وَاَنَّ اللّٰهَ عَلَّامُ الۡغُيُوۡبِ ﴿۷۸﴾

78. És que no saben que Al·là coneix els seus secrets i els seus designis ocults, i que Al·là és Qui millor coneix tot l'invisible?

79. Aquells que troben faltes als creients que donen almoines per la seva pròpia voluntat i en els que no tenen res *per donar* tret del *que guanyen* amb el seu propi esforç. Fan befa d'ells. Al·là els castigarà per la seva burla i per a ells hi haurà un dolorós càstig.

اَلَّذِيْنَ يَلْمِزُوْنَ الْمُطَّوِّعِيْنَ مِنَ
الْمُؤْمِنِيْنَ فِي الصَّدَقٰتِ وَالَّذِيْنَ
لَا يَجِدُوْنَ اِلَّا جُهْدَهُمْ فَيَسْخَرُوْنَ
مِنْهُمْ ۗ سَخِرَ اللّٰهُ مِنْهُمْ ۫ وَلَهُمْ
عَذَابٌ اَلِيْمٌ ﴿٧٩﴾

80. Demanis o no el perdó per a ells, malgrat que demanis el perdó per a ells setanta vegades, Al·là mai no els perdonarà. Això és perquè no van creure en Al·là ni en el Seu Missatger. Perquè Al·là no guia les persones malvades.

اِسْتَغْفِرْ لَهُمْ اَوْ لَا تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ ۗ
اِنْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ سَبْعِيْنَ مَرَّةً
فَلَنْ يَّغْفِرَ اللّٰهُ لَهُمْ ۗ ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ
كَفَرُوْا بِاللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ ۗ وَاللّٰهُ
لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفٰسِقِيْنَ ﴿٨٠﴾

R.11.

81. Els que van inventar per quedar-se enrere es van alegrar per endarrerir-se en contradir el Missatger d'Al·là, i es van negar a esforçar-se amb els seus béns i la seva persona per la causa d'Al·là. Van dir: "No *sortiu* durant la calor". Digueu-los: "El Foc de l'Infern té una calor més intensa". Tant de bo ho poguessin entendre!

فَرِحَ الْمُخَلَّفُوْنَ بِمَقْعَدِهِمْ
خِلٰفَ رَسُوْلِ اللّٰهِ وَكَرِهُوْٓا اَنْ
يُّجَاهِدُوْا بِاَمْوَالِهِمْ وَاَنْفُسِهِمْ
فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَقَالُوْا لَا تَنْفِرُوْا
فِي الْحَرِّ ۗ قُلْ نَارُ جَهَنَّمَ اَشَدُّ حَرًّا ۗ
لَوْ كَانُوْا يَفْقَهُوْنَ ﴿٨١﴾

82. Hauran de riure poc i plorar molt com a recompensa pel que van guanyar.

فَلْيَضْحَكُوْا قَلِيْلًا وَّلْيَبْكُوْا كَثِيْرًا ۚ
جَزَآءًۢ بِمَا كَانُوْا يَكْسِبُوْنَ ﴿٨٢﴾

83. I si Al·là et retorna a un grup d'ells, i aquests et demanen permís per anar-se'n *a lluitar*, digueu-los: "Mai no marxareu amb mi i mai no lluitareu contra un enemic amb mi. La primera vegada vau decidir quedar-vos asseguts *a casa*, per tant, quedeu-vos ara amb els que es queden enrere".

فَاِنْ رَّجَعَكَ اللّٰهُ اِلٰى طَآئِفَةٍ مِّنْهُمْ
فَاسْتَاْذَنُوْكَ لِلْخُرُوْجِ فَقُلْ لَّنْ
تَخْرُجُوْا مَعِيَ اَبَدًا وَّلَنْ تُقَاتِلُوْا مَعِيَ
عَدُوًّا ۗ اِنَّكُمْ رَضِيْتُمْ بِالْقُعُوْدِ
اَوَّلَ مَرَّةٍ فَاقْعُدُوْا مَعَ الْخٰلِفِيْنَ ﴿٨٣﴾

84. Mai no diguis la Pregària per cap d'ells que mori, ni *preguis* a les seves tombes, perquè no van creure en Al·là ni en el Seu Missatger i van morir en estat de desobediència.

وَلَا تُصَلِّ عَلَىٰٓ اَحَدٍ مِّنْهُمْ مَّاتَ
اَبَدًا وَّلَا تَقُمْ عَلٰى قَبْرِهٖ ؕ اِنَّهُمْ
كَفَرُوْا بِاللّٰهِ وَ رَسُوْلِهٖ وَمَاتُوْا وَ
هُمْ فٰسِقُوْنَ ﴿٨٤﴾

85. No et deixis seduir pels seus béns ni pels seus fills. Al·là només pretén castigar-los amb ells en aquest món i que les seves ànimes se separin d'ells mentre són incrèduls.

وَلَا تُعْجِبْكَ اَمْوَالُهُمْ وَاَوْلَادُهُمْ ؕ
اِنَّمَا يُرِيْدُ اللّٰهُ اَنْ يُّعَذِّبَهُمْ بِهَا فِي
الدُّنْيَا وَ تَزْهَقَ اَنْفُسُهُمْ وَ هُمْ
كٰفِرُوْنَ ﴿٨٥﴾

86. I quan es revela una Surah que *mana*: "Creieu en Al·là i *esforceu-vos en la causa d'Al·là* en companyia del Seu Missatger" els més benestants d'entre ells et demanen permís i diuen: "Deixa'ns estar amb els que es queden *a casa*".

وَاِذَآ اُنْزِلَتْ سُوْرَةٌ اَنْ اٰمِنُوْا بِاللّٰهِ
وَجَاهِدُوْا مَعَ رَسُوْلِهِ اسْتَاْذَنَكَ
اُولُوا الطَّوْلِ مِنْهُمْ وَ قَالُوْا ذَرْنَا
نَكُنْ مَّعَ الْقٰعِدِيْنَ ﴿٨٦﴾

87. Estan contents d'estar amb les dones que van quedar al darrere, i els seus cors estan segellats perquè no comprenguin.

رَضُوْا بِاَنْ يَّكُوْنُوْا مَعَ الْخَوَالِفِ
وَ طُبِعَ عَلٰى قُلُوْبِهِمْ فَهُمْ لَا
يَفْقَهُوْنَ ﴿٨٧﴾

88. Però el Missatger i aquells que creuen amb ell s'esforcen *en la causa d'Al·là* amb els seus béns i la seva persona, i són ells els que tindran coses bones i prosperaran.

لٰكِنِ الرَّسُوْلُ وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مَعَهٗ
جٰهَدُوْا بِاَمْوَالِهِمْ وَ اَنْفُسِهِمْ ؕ وَ
اُولٰٓئِكَ لَهُمُ الْخَيْرٰتُ ؗ وَاُولٰٓئِكَ هُمُ
الْمُفْلِحُوْنَ ﴿٨٨﴾

89. Al·là els ha preparat Jardins per on corren rius; en ells viuran. Aquest és el triomf suprem.

R.12.

اَعَدَّ اللّٰهُ لَهُمْ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ
تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا ؕ
ذٰلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيْمُ ﴿٨٩﴾

90. Aquells que s'excusen d'entre els àrabs del desert, van venir perquè se'ls concedís l'exempció. Però els falsos per a Al·là i el Seu Missatger es van quedar *a casa*. Un dolorós càstig caurà sobre els incrèduls.

وَ جَآءَ الْمُعَذِّرُوْنَ مِنَ الْاَعْرَابِ
لِيُؤْذَنَ لَهُمْ وَ قَعَدَ الَّذِيْنَ
كَذَبُوا اللّٰهَ وَ رَسُوْلَهٗ ؕ سَيُصِيْبُ
الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ ﴿٩٠﴾

91. No s'ha de retreure res als febles, els malalts, ni als que no tenen res per gastar, si són sincers amb Al·là i el seu Missatger. No hi ha motiu de retret contra els que fan bones obres; perquè Al·là és el Màxim Indulgent, Misericordiós.

لَيْسَ عَلَى الضُّعَفَاءِ وَلَا عَلَى الْمَرْضَىٰ وَلَا عَلَى الَّذِينَ لَا يَجِدُونَ مَا يُنْفِقُونَ حَرَجٌ إِذَا نَصَحُوا لِلَّهِ وَرَسُولِهِ ۚ مَا عَلَى الْمُحْسِنِينَ مِنْ سَبِيلٍ ۚ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٩١﴾

92. Tampoc cap a aquells que, quan van arribar a tu perquè els donessis una muntura, els vas dir: "No puc trobar res on pugueu muntar"; es van girar, amb els ulls amarats de llàgrimes, per la pena de no poder trobar res per fer servir".

وَلَا عَلَى الَّذِينَ إِذَا مَا أَتَوْكَ لِتَحْمِلَهُمْ قُلْتَ لَا أَجِدُ مَا أَحْمِلُكُمْ عَلَيْهِ تَوَلَّوْا وَأَعْيُنُهُمْ تَفِيضُ مِنَ الدَّمْعِ حَزَنًا أَلَّا يَجِدُوا مَا يُنْفِقُونَ ﴿٩٢﴾

93. Només hi ha motius de retret contra aquells que et demanen el teu permís, malgrat ser rics. Se senten contents de quedar-se amb les dones. Però Al·là ha posat un segell als seus cors perquè no ho sàpiguen.

إِنَّمَا السَّبِيلُ عَلَى الَّذِينَ يَسْتَأْذِنُونَكَ وَهُمْ أَغْنِيَاءُ ۚ رَضُوا بِأَنْ يَكُونُوا مَعَ الْخَوَالِفِ وَطَبَعَ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٩٣﴾

PART 11

94. Us presentaran excuses quan torneu a ells. Digueu-los: "No us excuseu, no us creurem. Al·là ens ha informat ja del tot sobre vosaltres. I Al·là observarà la vostra conducta, *com també* el Seu Missatger; més endavant, sereu retornats a Ell, Que coneix l'invisible i el visible, i Ell us dirà tot el que solíeu fer".

يَعْتَذِرُونَ إِلَيْكُمْ إِذَا رَجَعْتُمْ إِلَيْهِمْ ۚ قُلْ لَا تَعْتَذِرُوا لَنْ نُؤْمِنَ لَكُمْ قَدْ نَبَّأَنَا اللَّهُ مِنْ أَخْبَارِكُمْ ۚ وَسَيَرَى اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ ثُمَّ تُرَدُّونَ إِلَىٰ عَالِمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٩٤﴾

95. Us juraran per Al·là, quan torneu a ells, que podeu deixar-los sols. Deixeu-los, doncs, sols. En veritat, són impurs i la seva llar és l'Infern - una recompensa *adequada pel que estaven avesats a guanyar*.

سَيَحْلِفُونَ بِاللَّهِ لَكُمْ إِذَا انْقَلَبْتُمْ إِلَيْهِمْ لِتُعْرِضُوا عَنْهُمْ ۖ فَأَعْرِضُوا عَنْهُمْ ۖ إِنَّهُمْ رِجْسٌ ۖ وَمَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٩٥﴾

96. Us juraran perquè esteu contents amb ells. Però *fins i tot* si esteu contents amb ells, Al·là no ho estarà pas amb els rebels.

يَحْلِفُونَ لَكُمْ لِتَرْضَوْا عَنْهُمْ ۚ فَإِنْ
تَرْضَوْا عَنْهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يَرْضَىٰ
عَنِ الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ ﴿٩٦﴾

97. Els àrabs del desert són els pitjors en incredulitat i hipocresia, i la majoria no són aptes per conèixer els decrets de la *Revelació* que Al·là ha fet al Seu Missatger. I Al·là és l'Omniscient, Savi.

الْأَعْرَابُ أَشَدُّ كُفْرًا وَنِفَاقًا وَأَجْدَرُ
أَلَّا يَعْلَمُوا حُدُودَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ عَلَىٰ
رَسُولِهِ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٩٧﴾

98. I entre els beduïns n'hi ha alguns que consideren el que gasten *en la causa d'Al·là* una càrrega i esperen delerosos que les desgràcies caiguin sobre vosaltres. A ells els sobrevindrà una desgràcia terrible. Perquè Al·là és Qui tot ho sent, Omniscient.

وَمِنَ الْأَعْرَابِ مَنْ يَتَّخِذُ مَا يُنْفِقُ
مَغْرَمًا وَيَتَرَبَّصُ بِكُمُ الدَّوَائِرَ ۚ
عَلَيْهِمْ دَائِرَةُ السَّوْءِ ۗ وَاللَّهُ
سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٩٨﴾

99. I entre els àrabs del desert es troben els que creuen en Al·là i en l'últim Dia i consideren que el que gasten és un mitjà per apropar-se a Al·là *i rebre* les benediccions del Profeta. Ai! És per a ells un mitjà per apropar-se *a Déu*. Al·là ben aviat els rebrà en la seva misericòrdia. En veritat, Al·là és el Màxim Indulgent, Misericordiós.

وَمِنَ الْأَعْرَابِ مَنْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ
وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَيَتَّخِذُ مَا يُنْفِقُ
قُرُبَاتٍ عِنْدَ اللَّهِ وَصَلَوَاتِ
الرَّسُولِ ۚ أَلَا إِنَّهَا قُرْبَةٌ لَهُمْ ۚ
سَيُدْخِلُهُمُ اللَّهُ فِي رَحْمَتِهِ ۗ إِنَّ
اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٩٩﴾

R.13.

100. Quant als més destacats *d'entre els creients*, els primers Emigrants i Defensors i, els que els van seguir excel·lentment, Al·là se sent content amb ells i ells contents amb Ell. I Ell els ha preparat Jardins pel que corren rius. En ells viuran per sempre. Aquest és el triomf suprem.

وَالسَّابِقُونَ الْأَوَّلُونَ مِنَ
الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ
اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ
عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ
جَنَّاتٍ تَجْرِي تَحْتَهَا الْأَنْهَارُ
خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ۚ ذَٰلِكَ الْفَوْزُ
الْعَظِيمُ ﴿١٠٠﴾

101. I d'entre els àrabs del desert que us envolten, *alguns* són hipòcrites, i *també* n'hi ha en la gent de Medina. Persisteixen en la hipocresia. Tu no els coneixes; Nosaltres els coneixem. Els castigarem dues vegades; i després se'ls infligirà un gran càstig.

وَمِمَّنْ حَوْلَكُمْ مِّنَ الْأَعْرَابِ مُنَافِقُونَ ۖ وَمِنْ أَهْلِ الْمَدِينَةِ ۖ مَرَدُوا عَلَى النِّفَاقِ لَا تَعْلَمُهُمْ ۖ نَحْنُ نَعْلَمُهُمْ ۚ سَنُعَذِّبُهُم مَّرَّتَيْنِ ثُمَّ يُرَدُّونَ إِلَىٰ عَذَابٍ عَظِيمٍ ﴿١٠١﴾

102. Però *n'hi ha d'altres* que han reconegut les seves faltes. Van barrejar una bona obra amb una altra de dolenta. Potser Al·là torni a ells amb compassió. En veritat, Al·là és el Màxim Indulgent, Misericordiós.

وَآخَرُونَ اعْتَرَفُوا بِذُنُوبِهِمْ خَلَطُوا عَمَلًا صَالِحًا وَآخَرَ سَيِّئًا عَسَى اللَّهُ أَن يَتُوبَ عَلَيْهِمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٠٢﴾

103. Accepta almoines de la seva riquesa per netejar-los i purificar-los amb elles. I prega per ells; la teva pregària és en veritat *una font de* tranquil·litat per a ells. Al·là és Qui tot ho sent, l'Omniscient.

خُذْ مِنْ أَمْوَالِهِمْ صَدَقَةً تُطَهِّرُهُمْ وَتُزَكِّيهِم بِهَا وَصَلِّ عَلَيْهِمْ ۖ إِنَّ صَلَاتَكَ سَكَنٌ لَّهُمْ ۗ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٠٣﴾

104. No saben que Al·là accepta el penediment del Seus servents i reconeix les almoines, i que Al·là és el Màxim Remissori *amb compassió*, i *és* Misericordiós?

أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ هُوَ يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ وَيَأْخُذُ الصَّدَقَاتِ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿١٠٤﴾

105. Digueu-los: "Obreu i de ben segur que Al·là vigilarà les vostres obres, com *també* el Seu Missatger i els creients. I sereu retornats a Ell, Que coneix el visible i l'invisible; llavors Ell us dirà que acostumàveu a fer".

وَقُلِ اعْمَلُوا فَسَيَرَى اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ وَالْمُؤْمِنُونَ ۖ وَسَتُرَدُّونَ إِلَىٰ عَالِمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٠٥﴾

106. Però *n'hi ha d'altres* a l'espera de la decisió d'Al·là, per si decideix castigar-los o perdonar-los. Perquè Al·là és l'Omniscient, Savi.

وَآخَرُونَ مُرْجَوْنَ لِأَمْرِ اللَّهِ إِمَّا يُعَذِّبُهُمْ وَإِمَّا يَتُوبُ عَلَيْهِمْ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٠٦﴾

107. I *entre els hipòcrites* n'hi ha que construeixen una mesquita per perjudicar l'Islam, estendre la incredulitat i crear la dissensió entre els creients, oferir un amagatall per als que van declarar la guerra a Al·là i al Seu Missatger abans *d'això*. En veritat, juraran: "Només volíem el bé", però Al·là és testimoni que en veritat són mentiders.

وَالَّذِيْنَ اتَّخَذُوْا مَسْجِدًا ضِرَارًا وَّكُفْرًا وَّتَفْرِيْقًا بَيْنَ الْمُؤْمِنِيْنَ وَاِرْصَادًا لِّمَنْ حَارَبَ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ مِنْ قَبْلُ ؕ وَلَيَحْلِفُنَّ اِنْ اَرَدْنَاۤ اِلَّا الْحُسْنٰى ؕ وَاللّٰهُ يَشْهَدُ اِنَّهُمْ لَكٰذِبُوْنَ ﴿۱۰۷﴾

108. Mai no t'hi quedis *per pregar*. Una mesquita fundada en la pietat des del primer dia és més digna que t'hi quedis *per pregar*. Allà hi ha homes que volen ser purificats i Al·là estima aquells que es purifiquen ells mateixos.

لَا تَقُمْ فِيْهِ اَبَدًا ؕ لَمَسْجِدٌ اُسِّسَ عَلَى التَّقْوٰى مِنْ اَوَّلِ يَوْمٍ اَحَقُّ اَنْ تَقُوْمَ فِيْهِ ؕ فِيْهِ رِجَالٌ يُّحِبُّوْنَ اَنْ يَّتَطَهَّرُوْا ؕ وَاللّٰهُ يُحِبُّ الْمُطَّهِّرِيْنَ ﴿۱۰۸﴾

109. És millor aquell que establí els seus fonaments sobre la por d'Al·là i el Seu grat o aquell que l'edificà vora una riba trontollant desgastada per l'aigua, que s'enfonsà amb ell en el foc de l'Infern?. I Al·là no guia un poble que transgredeix.

اَفَمَنْ اَسَّسَ بُنْيَانَهٗ عَلٰى تَقْوٰى مِنَ اللّٰهِ وَرِضْوَانٍ خَيْرٌ اَمْ مَّنْ اَسَّسَ بُنْيَانَهٗ عَلٰى شَفَا جُرُفٍ هَارٍ فَانْهَارَ بِهٖ فِيْ نَارِ جَهَنَّمَ ؕ وَاللّٰهُ لَا يَهْدِى الْقَوْمَ الظّٰلِمِيْنَ ﴿۱۰۹﴾

110. Aquest edifici, que han construït, serà sempre una font de desconfiança i incertesa en els seus cors, fins que els seus cors es trenquin a trossos. I Al·là és Omniscient, Savi.

لَا يَزَالُ بُنْيَانُهُمُ الَّذِيْ بَنَوْا رِيْبَةً فِيْ قُلُوْبِهِمْ اِلَّاۤ اَنْ تَقَطَّعَ قُلُوْبُهُمْ ؕ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ حَكِيْمٌ ﴿۱۱۰﴾

R.14.

111. En veritat, Al·là ha adquirit dels creients les seves persones i els seus béns a canvi del Jardí que tindran; lluiten per la causa d'Al·là, maten i són morts -una promesa que *Ell ha fet* seva en la Torà, l'Evangeli i l'Alcorà. Però qui és més fidel a la seva promesa que Al·là? Alegreu-vos, doncs, del tracte que heu conclòs amb Ell; en ell es troba el triomf suprem.

اِنَّ اللّٰهَ اشْتَرٰى مِنَ الْمُؤْمِنِيْنَ اَنْفُسَهُمْ وَاَمْوَالَهُمْ بِاَنَّ لَهُمُ الْجَنَّةَ ؕ يُقَاتِلُوْنَ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ فَيَقْتُلُوْنَ وَيُقْتَلُوْنَ وَعْدًا عَلَيْهِ حَقًّا فِى التَّوْرٰىةِ وَالْاِنْجِيْلِ وَالْقُرْاٰنِ ؕ وَمَنْ اَوْفٰى بِعَهْدِهٖ مِنَ اللّٰهِ فَاسْتَبْشِرُوْا بِبَيْعِكُمُ الَّذِيْ بَايَعْتُمْ بِهٖ ؕ وَذٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيْمُ ﴿۱۱۱﴾

112. *Són aquells que* es dirigeixen a *Déu amb penediment*. L'adoren, El lloen, dejunen, s'inclinen *davant Déu*, s'agenollen *en la Pregària*, ordenen el bé i prohibeixen el mal i respecten el límit *establert* per Al·là i dóna bones noves als creients.

التَّائِبُونَ الْعَابِدُونَ الْحَامِدُونَ
السَّائِحُونَ الرَّاكِعُونَ السَّاجِدُونَ
الْآمِرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَالنَّاهُونَ
عَنِ الْمُنكَرِ وَالْحَافِظُونَ لِحُدُودِ اللَّهِ ۗ
وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٢﴾

113. No pertoca al Profeta i a aquells que creuen demanar *a Déu* perdó pels idòlatres, encara que siguin els seus parents, després de veure clarament que són els habitants de l'Infern.

مَا كَانَ لِلنَّبِيِّ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَن
يَسْتَغْفِرُوا لِلْمُشْرِكِينَ وَلَوْ كَانُوا
أُولِي قُرْبَىٰ مِن بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُمْ
أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿١١٣﴾

114. I si Abraham va demanar el perdó per al seu pare va ser únicament per una promesa que ell li havia fet, però quan va veure amb claredat que era enemic d'Al·là, se separà d'ell. En veritat, Abraham era molt compassiu i tolerant.

وَمَا كَانَ اسْتِغْفَارُ إِبْرَاهِيمَ لِأَبِيهِ إِلَّا
عَن مَّوْعِدَةٍ وَعَدَهَا إِيَّاهُ ج فَلَمَّا
تَبَيَّنَ لَهُ أَنَّهُ عَدُوٌّ لِّلَّهِ تَبَرَّأَ مِنْهُ ۚ
إِنَّ إِبْرَاهِيمَ لَأَوَّاهٌ حَلِيمٌ ﴿١١٤﴾

115. I no pertoca a Al·là fer que un poble es perdi després que Ell els hagi guiat, mentre no els hagi explicat clarament del que han de guardar-se. En veritat, Al·là coneix perfectament totes les coses.

وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُضِلَّ قَوْمًا بَعْدَ إِذْ
هَدَاهُمْ حَتَّىٰ يُبَيِّنَ لَهُم مَّا يَتَّقُونَ ۚ
إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١١٥﴾

116. Certament, és a Al·là a qui pertany el regne dels cels i de la terra. Ell dóna la vida i causa la mort. No teniu ni amic ni defensor fora d'Al·là.

إِنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ
يُحْيِي وَيُمِيتُ ۚ وَمَا لَكُم مِّن دُونِ اللَّهِ
مِن وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿١١٦﴾

117. Al·là s'ha tornat, en veritat, amb misericòrdia cap al Profeta i *als* Emigrants i als Socorredors que el van seguir en l'hora de l'angoixa després que els cors d'un grup d'ells fos a punt de defallir. I de nou es dirigí cap a ells amb misericòrdia. En veritat, és per a ells Compassiu, Misericordiós.

لَقَد تَّابَ اللَّهُ عَلَى النَّبِيِّ وَالْمُهَاجِرِينَ
وَالْأَنصَارِ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ فِي سَاعَةِ
الْعُسْرَةِ مِن بَعْدِ مَا كَادَ يَزِيغُ قُلُوبُ
فَرِيقٍ مِّنْهُمْ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ ۚ إِنَّهُ
بِهِمْ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿١١٧﴾

118. I *Ell s'ha dirigit amb misericòrdia* als tres que es van quedar enrere, fins que la terra esdevingué per a ells un lloc massa estret malgrat la seva vastitud, i a les seves ànimes *també* les va estrènyer, i així van quedar convençuts que no hi havia refugi davant Al·là tret d'en Ell mateix. Llavors va tornar a ells amb misericòrdia perquè poguessin tornar a *Ell*. En veritat, Al·là és Remissori amb compassió i és Misericordiós.

وَّعَلَى الثَّلٰثَةِ الَّذِيْنَ خُلِّفُوْا ؕ حَتّٰٓى
اِذَا ضَاقَتْ عَلَيْهِمُ الْاَرْضُ بِمَا
رَحُبَتْ وَضَاقَتْ عَلَيْهِمْ اَنْفُسُهُمْ
وَظَنُّوْٓا اَنْ لَّا مَلْجَاَ مِنَ اللّٰهِ اِلَّآ اِلَيْهِ ؕ
ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ لِيَتُوْبُوْا ؕ اِنَّ اللّٰهَ هُوَ
التَّوَّابُ الرَّحِيْمُ ﴿۱۱۸﴾

R.15.

119. Oh vosaltres, els que creieu! Temeu Al·là i seguiu entre els veritables.

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوا اتَّقُوا اللّٰهَ وَكُوْنُوْا
مَعَ الصّٰدِقِيْنَ ﴿۱۱۹﴾

120. No hi havia cap motiu perquè la gent de Medina i del voltant d'entre els habitants del desert seguissin al darrere del Missatger d'Al·là, o que haguessin preferit les seves pròpies vides a la d'ell. Això és perquè en el camí d'Al·là, no els afligeix ni la set, el cansament o la fam, ni prenen un camí que molesti els incrèduls, ni avantatgen l'enemic, sense que se'ls comptés com una bona obra a causa de tot això. En veritat, Al·là no permet que es perdi la recompensa dels qui fan el bé.

مَا كَانَ لِاَهْلِ الْمَدِيْنَةِ وَمَنْ حَوْلَهُمْ
مِّنَ الْاَعْرَابِ اَنْ يَّتَخَلَّفُوْا عَنْ رَّسُوْلِ
اللّٰهِ وَلَا يَرْغَبُوْا بِاَنْفُسِهِمْ عَنْ نَّفْسِهٖ ؕ
ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ لَا يُصِيْبُهُمْ ظَمَاٌ وَّلَا
نَصَبٌ وَّلَا مَخْمَصَةٌ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَ
لَا يَطَـُٔوْنَ مَوْطِئًا يَّغِيْظُ الْكُفَّارَ وَلَا
يَنَالُوْنَ مِنْ عَدُوٍّ نَّيْلًا اِلَّا كُتِبَ لَهُمْ
بِهٖ عَمَلٌ صَالِحٌ ؕ اِنَّ اللّٰهَ لَا يُضِيْعُ
اَجْرَ الْمُحْسِنِيْنَ ﴿۱۲۰﴾

121. No gasten cap quantitat, gran o petita, ni travessen una vall, sense que quedi escrit per a ells, perquè Al·là pugui donar-los la millor de les recompenses pel que van fer.

وَلَا يُنْفِقُوْنَ نَفَقَةً صَغِيْرَةً وَّلَا كَبِيْرَةً
وَّلَا يَقْطَعُوْنَ وَادِيًا اِلَّا كُتِبَ لَهُمْ
لِيَجْزِيَهُمُ اللّٰهُ اَحْسَنَ مَا كَانُوْا
يَعْمَلُوْنَ ﴿۱۲۱﴾

122. No és possible per als creients marxar tots plegats. Per què, doncs, no marxa un grup de cada secció d'ells per aconseguir un millor conei-

وَمَا كَانَ الْمُؤْمِنُوْنَ لِيَنْفِرُوْا كَآفَّةً ؕ
فَلَوْلَا نَفَرَ مِنْ كُلِّ فِرْقَةٍ مِّنْهُمْ طَآئِفَةٌ

xement de la religió i puguin avisar el poble quan tornin a ells, per poder-se guardar del mal?

لِّيَتَفَقَّهُوا فِي الدِّينِ وَلِيُنذِرُوا قَوْمَهُمْ
إِذَا رَجَعُوا إِلَيْهِمْ لَعَلَّهُمْ يَحْذَرُونَ ﴿١٢٢﴾

R.16.

123. Oh vosaltres, els que creieu! Combatiu els incrèduls que siguin prop de vosaltres i feu que trobin una intransigent fermesa en vosaltres; i sapigueu que Al·là es troba amb els justos.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قَاتِلُوا الَّذِينَ
يَلُونَكُم مِّنَ الْكُفَّارِ وَلْيَجِدُوا فِيكُمْ
غِلْظَةً ۚ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ
الْمُتَّقِينَ ﴿١٢٣﴾

124. Perquè sempre que es revela una Sura, hi ha algun d'ells que diu: "Qui de vosaltres ha augmentat la seva fe amb aquesta Sura?" Però quant als que creuen, augmenta la seva fe i s'alegren d'això.

وَإِذَا مَا أُنزِلَتْ سُورَةٌ فَمِنْهُم مَّن
يَقُولُ أَيُّكُمْ زَادَتْهُ هَٰذِهِ إِيمَانًا ۚ
فَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا فَزَادَتْهُمْ إِيمَانًا
وَهُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿١٢٤﴾

125. Però aquells que tenen el cor malalt, afegeix una nova immundícia a la ja present, i moren com incrèduls.

وَأَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ
فَزَادَتْهُمْ رِجْسًا إِلَىٰ رِجْسِهِمْ وَمَاتُوا
وَهُمْ كَافِرُونَ ﴿١٢٥﴾

126. És que no veuen que són posats a prova una o dues vegades a l'any? I tanmateix no se'n penedeixen ni volen que se'ls avisi.

أَوَلَا يَرَوْنَ أَنَّهُمْ يُفْتَنُونَ فِي كُلِّ عَامٍ
مَّرَّةً أَوْ مَرَّتَيْنِ ثُمَّ لَا يَتُوبُونَ وَلَا هُمْ
يَذَّكَّرُونَ ﴿١٢٦﴾

127. Quan es revela una Sura, es miren entre ells, *tot dient-se*: "Us veu algú?" Després s'allunyen. Al·là ha allunyat els seus cors perquè són un poble que no vol entendre.

وَإِذَا مَا أُنزِلَتْ سُورَةٌ نَّظَرَ بَعْضُهُمْ
إِلَىٰ بَعْضٍ هَلْ يَرَاكُم مِّنْ أَحَدٍ ثُمَّ
انصَرَفُوا ۚ صَرَفَ اللَّهُ قُلُوبَهُم
بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَّا يَفْقَهُونَ ﴿١٢٧﴾

128. En veritat, us ha arribat un Missatger d'entre vosaltres; per a ell és penós que caigueu en la dissort; vol fermament el vostre *benestar* i *és* compassiu i misericordiós amb els creients.

لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنفُسِكُمْ عَزِيزٌ
عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُم
بِالْمُؤْمِنِينَ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿١٢٨﴾

129. Però si s'allunyen, digueu-los: "Amb Al·là en tinc prou. No hi ha Déu tret d'Ell. En Ell hi poso la meva confiança, i Ell és el Senyor del Tron poderós".

فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ حَسْبِيَ اللّٰهُ لَآ
إِلٰهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ
الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ﴿١٢٩﴾

CAPÍTOL 10
YUNUS
(Revelat abans de la Hillrah)

Data i lloc de la revelació

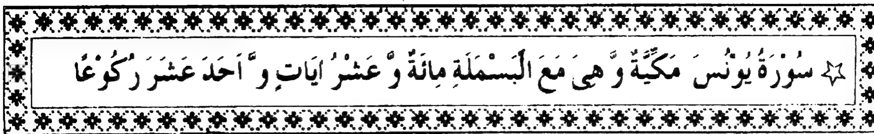
Aquesta Surah fou revelada a la Meca en l'últim període mequí, és a dir, en els darrers quatre o cinc anys de l'estada allà del Profeta. Alguns comentaristes han adscrit part dels seus versicles al període medinita, però la seva opinió no es basa en dades històriques. Han deduït això simplement a partir del tema d'aquests versicles. La Surah deu el seu nom al versicle 99.

Tema

En ponderar el contingut de l'Alcorà, observem que només els seus versicles estan estretament lligats, sinó que cada Surah té una subtil connexió amb l'anterior i amb la següent. A més a més, alguns grups de capítols alcorànics estan relacionats amb d'altres. D'aquesta manera, hi ha un ordre perfecte que és present a tot l'Alcorà. Els capítols estan relacionats entre ells de més d'una manera i quan n'estudiem l'ordre i la disposició, no queda cap dubte que l'Alcorà és un gran miracle de dicció. La present Surah té una triple connexió amb el capítol anterior. En primer lloc, n'és una continuació. Al final, es van esmentar dos temes: a) La revelació del Llibre i el seu rebuig (9:127); b) l'arribada d'un Missatger de Déu i els beneficis derivats de seguir els ensenyaments (9:128). Aquest mateix tema continua en la present Surah. Esmenta la importància del Llibre (10:2) i fa referència al Missatger Diví (10:3). En segon lloc, la Surah completa el tema anterior. En aquest Capítol (que, en realitat, no és un capítol separat, sinó que és part del capítol 8 es féu referència al fet que no havia arribat el moment de la prosperitat i el predomini de l'Islam i que les promeses de Déu es complirien en tota la seva glòria i grandesa. Per això, s'exhortava als creients a tenir cura de la purificació dels seus cors, perquè es pugués acceptar el seu penediment. Com que podrien haver sorgit dubtes en els cors d'algunes persones que, atesa l'enormitat dels seus pecats, no se'ls acceptés el seu penediment, el present Capítol elimina aquest dubte i destaca el fet que la misericòrdia de Déu abraça i trascendeix totes les coses, tot i que exigeix la forma més gran de penediment per atreure-la. En tercer lloc, tots els Capítols de l'Alcorà, del 2 al 9 (en realitat, són set ja que, com hem dit abans, el Capítol 9 no és un capítol separat, sinó que forma part del capítol 8 i només va escriure per separat per la importància especial del tema) tracten d'un seguit de temes, mentre que amb aquest Capítol comença una nova sèrie de Surahs que acaba en el 18. Aquest segon grup tracta un tema diferent i separat però, no obstant això, el seu tema està molt lligat amb el primer grup. En el primer grup, s'estableix la veritat de l'Islam per referència al Sant Profeta i a la seva obra, i es fa una crida per a l'acceptació de l'Islam atesa la superioritat dels seus principis, l'excel·lència dels seus ensenyaments, l'abast del coneixement espiritual que guarda per als que busquen la veritat, la saviesa que hi ha al darrere dels seus ensenyaments i la seva influència extraordinària. El segon grup, el qual inclou els capítols 10-18, insisteix especialment en la necessitat del Profetatge, la importància de la religió i l'objecte de l'adveniment del Sant Profeta, alhora que fa referència als criteris i caracte-

rístiques del Profetatge, les afirmacions i la història dels Profetes anteriors i els arguments basats i sostinguts per la raó i el sentit comú humans.

Per tant, el tema dels dos grups els relaciona estretament, però amb la diferència que, mentre que en el primer grup es parla de les profecies en l'adveniment de Sant Profeta o que havien fet els Profetes anteriors es van complir al seu temps, i d'aquesta manera donaven fe de la veritat del Sant Profeta, en el segon grup, s'explica la veritat de l'Islam pels seus propis mèrits i basant-se en els cànons del Profetatge.

YUNUS

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Alif Lam Ra[1]. Aquests són els versicles del Llibre que es ple de Saviesa.

الٓرٰ تِلْكَ اٰيٰتُ الْكِتٰبِ الْحَكِيْمِ ﴿٢﴾

3. És que sorprèn a la humanitat que haguem inspirat un home d'ells, *tot dient*: "Avisa la humanitat i dona als que creuen la bona notícia que tindran una elevada dignitat *de veritat* davant el seu Senyor?" Els incrèduls diuen: "En veritat, és un bruixot evident".

اَكَانَ لِلنَّاسِ عَجَبًا اَنْ اَوْحَيْنَآ اِلٰى
رَجُلٍ مِّنْهُمْ اَنْ اَنْذِرِ النَّاسَ وَبَشِّرِ
الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اَنَّ لَهُمْ قَدَمَ صِدْقٍ
عِنْدَ رَبِّهِمْ ؕ قَالَ الْكٰفِرُوْنَ اِنَّ هٰذَا
لَسٰحِرٌ مُّبِيْنٌ ﴿٣﴾

4. En veritat, el vostre Senyor és Al·là, Que creà els cels i la terra en sis períodes i després es va asseure en el Tron; Ell ho disposa tot. No hi ha intercessió *davant d'Ell* excepte amb el seu permís. Així és Al·là, el vostre Senyor, adoreu-Lo, doncs. No voleu que us avisin?

اِنَّ رَبَّكُمُ اللّٰهُ الَّذِيْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ
وَالْاَرْضَ فِيْ سِتَّةِ اَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوٰى
عَلَى الْعَرْشِ يُدَبِّرُ الْاَمْرَ ؕ مَا مِنْ شَفِيْعٍ
اِلَّا مِنْ بَعْدِ اِذْنِهٖ ؕ ذٰلِكُمُ اللّٰهُ رَبُّكُمْ
فَاعْبُدُوْهُ ؕ اَفَلَا تَذَكَّرُوْنَ ﴿٤﴾

5. A Ell hi tornareu tots. La promesa d'Al·là és certa. En veritat, Ell origina la creació: després Ell la reprodueix, per poder recompensar aquells que creuen i fan bones obres amb equitat; i *quant a* aquells que no creuen, beuran aigua bullent i rebran un dolorós càstig per no haver cregut.

اِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيْعًا ؕ وَعْدَ اللّٰهِ
حَقًّا ؕ اِنَّهٗ يَبْدَؤُا الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيْدُهٗ
لِيَجْزِيَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا
الصّٰلِحٰتِ بِالْقِسْطِ ؕ وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا
لَهُمْ شَرَابٌ مِّنْ حَمِيْمٍ وَّعَذَابٌ اَلِيْمٌۢ
بِمَا كَانُوْا يَكْفُرُوْنَ ﴿٥﴾

6. Ell és Qui va fer el sol radiant i la lluna brillant i va ordenar les seves fases perquè coneguéssiu el nombre d'anys i el còmput *del temps*. Al·là

هُوَ الَّذِيْ جَعَلَ الشَّمْسَ ضِيَآءً وَّ
الْقَمَرَ نُوْرًا وَّقَدَّرَهٗ مَنَازِلَ لِتَعْلَمُوْا
عَدَدَ السِّنِيْنَ وَالْحِسَابَ ؕ مَا خَلَقَ اللّٰهُ

[1] Sóc Al·là, qui tot ho veu.

només va crear això amb la veritat. Ell explica els Senyals als homes que tenen coneixement.

ذلك إلا بالحق يفصل الآيات لقوم يعلمون ٦

7. En veritat, en la successió de la nit i el dia, i en tot el que Al·là ha creat en els cels i la terra hi ha Senyals per a la gent temorosa de Déu.

إن في اختلاف الليل والنهار وما خلق الله في السموات والأرض لآيات لقوم يتقون ٧

8. Aquells que no busquen la trobada amb Nosaltres i estan contents amb la vida d'aquest món, sentint-se tranquils amb ella i aquells que no fan cas dels Nostres Senyals.

إن الذين لا يرجون لقاءنا ورضوا بالحيوة الدنيا واطمأنوا بها والذين هم عن آياتنا غافلون ٨

9. Són aquells la llar dels quals és el Foc pel que han guanyat.

أولئك مأواهم النار بما كانوا يكسبون ٩

10. Però *quant* als que creuen, i fan bones obres, el seu Senyor els guiarà gràcies a la seva fe. Correran rius pel seu dessota en els Jardins de la Felicitat.

إن الذين آمنوا وعملوا الصالحات يهديهم ربهم بإيمانهم تجري من تحتهم الأنهار في جنات النعيم ١٠

11. La seva Pregària en ells serà: "Glòria a Tu, oh Al·là!", i la seva salutació serà: "Pau!". I la conclusió de la seva pregària serà: "Tota lloança sigui per a Al·là, el Senyor dels mons".

دعواهم فيها سبحانك اللهم وتحيتهم فيها سلام وآخر دعواهم أن الحمد لله رب العالمين ١١

R.2.

12. Però si Al·là hagués d'apressar per als homes el mal *que s'han guanyat* com ells s'afanyen a *adquirir* la riquesa, ja els hauria arribat el *final* del termini *de vida*. Però deixem que aquells que no esperen la trobada amb Nosaltres vagaregin distretament en la seva transgressió.

ولو يعجل الله للناس الشر استعجالهم بالخير لقضي إليهم أجلهم فنذر الذين لا يرجون لقاءنا في طغيانهم يعمهون ١٢

13. I quan la desgràcia cau sobre un home, Ens invoca, repenjat de costat, assegut o dempeus; però quan el des-

وإذا مس الإنسان الضر دعانا لجنبه أو قاعدا أو قائما فلما

lliurem de la seva desgràcia, s'allunya com si mai no ens hagués implorat el Nostre ajut per *lliurar-lo* de la seva aflicció. D'aquesta manera és com les accions dels extravagants se'ls fa semblar justes davant els seus ulls.

كَشَفْنَا عَنْهُ ضُرَّهُۥ مَرَّ كَأَن لَّمْ
يَدْعُنَآ إِلَىٰ ضُرٍّ مَّسَّهُۥ ۚ كَذَٰلِكَ زُيِّنَ
لِلْمُسْرِفِينَ مَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿١٣﴾

14. I vam destruir moltes de les generacions que us van precedir quan van fer el mal; tot i que els van arribar *abans d'això* els Missatgers amb Senyals clars, però ells no van voler creure-hi. Així vam castigar els culpables.

وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا ٱلْقُرُونَ مِن قَبْلِكُمْ
لَمَّا ظَلَمُوا۟ ۙ وَجَآءَتْهُمْ رُسُلُهُم
بِٱلْبَيِّنَٰتِ وَمَا كَانُوا۟ لِيُؤْمِنُوا۟ ۚ
كَذَٰلِكَ نَجْزِى ٱلْقَوْمَ ٱلْمُجْرِمِينَ ﴿١٤﴾

15. Més endavant us vam convertir en successors a la terra després d'ells, per poder observar com us comportàveu.

ثُمَّ جَعَلْنَٰكُمْ خَلَٰٓئِفَ فِى ٱلْأَرْضِ مِنۢ
بَعْدِهِمْ لِنَنظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُونَ ﴿١٥﴾

16. I quan se'ls reciten els nostres Senyals clars, els que no esperen la trobada amb nosaltres, diuen: "Porta un Alcorà diferent d'aquest o canvia'l". Digueu-los: "No em toca a mi canviarlo per la meva pròpia voluntat. Jo només segueixo el que m'ha estat revelat. En veritat, si desobeeixo el meu Senyor, temo el càstig del dia desgraciat".

وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ ءَايَاتُنَا بَيِّنَٰتٍ ۙ قَالَ
ٱلَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَآءَنَا ٱئْتِ بِقُرْءَانٍ
غَيْرِ هَٰذَآ أَوْ بَدِّلْهُ ۚ قُلْ مَا يَكُونُ لِىٓ
أَنْ أُبَدِّلَهُۥ مِن تِلْقَآئِ نَفْسِىٓ ۖ إِنْ
أَتَّبِعُ إِلَّا مَا يُوحَىٰٓ إِلَىَّ ۖ إِنِّىٓ أَخَافُ
إِنْ عَصَيْتُ رَبِّى عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٦﴾

17. Digueu-los: "Si Al·là ho hagués volgut, no us l'hauria recitat ni l'hauria donat a conèixer. En veritat, he viscut entre vosaltres una vida abans d'això. No voleu entendre-ho?"

قُل لَّوْ شَآءَ ٱللَّهُ مَا تَلَوْتُهُۥ عَلَيْكُمْ وَلَآ
أَدْرَىٰكُم بِهِۦ ۖ فَقَدْ لَبِثْتُ فِيكُمْ عُمُرًا
مِّن قَبْلِهِۦٓ ۚ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٧﴾

18. Qui infringeix, doncs, més descaradament la justícia que aquell que s'empesca una mentida contra Al·là o aquell que tracta els Seus Senyals de mentides? En veritat, el culpable mai no prosperarà.

فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ ٱفْتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا
أَوْ كَذَّبَ بِـَٔايَٰتِهِۦٓ ۚ إِنَّهُۥ لَا يُفْلِحُ
ٱلْمُجْرِمُونَ ﴿١٨﴾

19. Però en comptes d'Al·là, preguen a aquells que ni els perjudiquen ni els beneficien; i diuen: "Aquests són els nostres intercessors davant Al·là". Digues-los: "És que donaries a Al·là notícia d'alguna cosa que Ell desconegui als cels i la terra? Gloriós és Ell, exaltat molt per sobre del que Li associen.

وَيَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَٰؤُلَاءِ شُفَعَاؤُنَا عِندَ اللَّهِ ۚ قُلْ أَتُنَبِّئُونَ اللَّهَ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي السَّمَاوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ ۚ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ١٩

20. La humanitat només era una comunitat, però més tard no van posar-se d'acord *entre ells*, i si no hagués estat per una paraula que havia estat enviada abans pel teu Senyor, s'haurien jutjat *ja* entre ells les seves diferències.

وَمَا كَانَ النَّاسُ إِلَّا أُمَّةً وَاحِدَةً فَاخْتَلَفُوا ۚ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِن رَّبِّكَ لَقُضِيَ بَيْنَهُمْ فِيمَا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ٢٠

21. I diuen: "Per què no se li ha enviat un Senyal del seu Senyor?" Digueu-los: "A Al·là pertany l'invisible. Espereu, doncs, estic amb vosaltres entre els que esperen".

وَيَقُولُونَ لَوْلَا أُنزِلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِّن رَّبِّهِ ۖ فَقُلْ إِنَّمَا الْغَيْبُ لِلَّهِ فَانتَظِرُوا إِنِّي مَعَكُم مِّنَ الْمُنتَظِرِينَ ٢١

R.3.

22. Tan bon punt donem a la nostra gent un tast de la Nostra misericòrdia després que els ha afligit l'adversitat, vet aquí que planegen desbaratar la finalitat dels Nostres Senyals. Digueu-los: "Al·là és més ràpid a planificar contra vosaltres". En veritat, els Nostres Missatgers prenen nota dels que planegeu.

وَإِذَا أَذَقْنَا النَّاسَ رَحْمَةً مِّن بَعْدِ ضَرَّاءَ مَسَّتْهُمْ إِذَا لَهُم مَّكْرٌ فِي آيَاتِنَا ۚ قُلِ اللَّهُ أَسْرَعُ مَكْرًا ۚ إِنَّ رُسُلَنَا يَكْتُبُونَ مَا تَمْكُرُونَ ٢٢

23. Ell és Qui us permet viatjar per terra i per mar fins que, quan esteu a bord dels vaixells i naveguen amb una agradable brisa i llavor s'alegren amb ella, arriba una forta ventada i les onades cauen sobre ells per totes bandes i pensen que han estat encerclats, *llavors* invoquen Al·là, afirmant la sinceritat de la seva fe en

هُوَ الَّذِي يُسَيِّرُكُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ ۖ حَتَّىٰ إِذَا كُنتُمْ فِي الْفُلْكِ وَجَرَيْنَ بِهِم بِرِيحٍ طَيِّبَةٍ وَفَرِحُوا بِهَا جَاءَتْهَا رِيحٌ عَاصِفٌ وَجَاءَهُمُ الْمَوْجُ مِن كُلِّ مَكَانٍ وَظَنُّوا أَنَّهُمْ أُحِيطَ بِهِمْ ۙ دَعَوُا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ لَئِنْ

Ell, *tot dient*: "Si ens lliures d'això, certament serem dels agraïts".

أَنْجَيْتَنَا مِنْ هٰذِهٖ لَنَكُوْنَنَّ مِنَ
الشّٰكِرِيْنَ ﴿٢٢﴾

24. Però quan Ell els ha lliurat, vet aquí que comencen a cometre excessos injustos a la terra. Oh humans! Els vostres excessos són només contra vosaltres mateixos -un simple entreteniment d'aquesta vida. Després tornareu a Nosaltres; i us informarem del que acostumàveu a fer.

فَلَمَّآ أَنْجٰىهُمْ إِذَا هُمْ يَبْغُوْنَ فِي الْأَرْضِ
بِغَيْرِ الْحَقِّ ۖ يٰٓأَيُّهَا النَّاسُ إِنَّمَا بَغْيُكُمْ
عَلٰٓى أَنْفُسِكُمْ ۙ مَّتَاعَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا ۖ
ثُمَّ إِلَيْنَا مَرْجِعُكُمْ فَنُنَبِّئُكُمْ بِمَا
كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ ﴿٢٣﴾

25. L'exemple de la vida terrenal és només com l'aigua que enviem des dels núvols, que després es barregen amb ella els productes de la terra, dels quals mengen els homes i el bestiar. I això segueix així fins que la terra floreix i madura la seva bellesa, i els seus habitants pensen que poden recollir-ne els fruits, però llavors arriba el Nostres designi, de nit o de dia, i el convertim en un camp segat, com si res no hagués existit el dia d'abans. Així exposem els Senyals per a un poble que reflexiona.

إِنَّمَا مَثَلُ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا كَمَآءٍ
أَنْزَلْنٰهُ مِنَ السَّمَآءِ فَاخْتَلَطَ بِهٖ
نَبَاتُ الْأَرْضِ مِمَّا يَأْكُلُ النَّاسُ
وَالْأَنْعَامُ ۖ حَتّٰىٓ إِذَآ أَخَذَتِ الْأَرْضُ
زُخْرُفَهَا وَازَّيَّنَتْ وَظَنَّ أَهْلُهَآ أَنَّهُمْ
قٰدِرُوْنَ عَلَيْهَآ ۙ أَتٰىهَآ أَمْرُنَا لَيْلًا أَوْ
نَهَارًا فَجَعَلْنٰهَا حَصِيْدًا كَأَنْ لَّمْ تَغْنَ
بِالْأَمْسِ ۚ كَذٰلِكَ نُفَصِّلُ الْاٰيٰتِ
لِقَوْمٍ يَّتَفَكَّرُوْنَ ﴿٢٤﴾

26. I Al·là crida a la llar de la pau i guia aquell qui vol pel camí recte.

وَاللّٰهُ يَدْعُوْٓا إِلٰى دَارِ السَّلٰمِ ۖ وَيَهْدِيْ
مَنْ يَّشَآءُ إِلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ ﴿٢٥﴾

27. Per a aquells que fan bones obres, hi haurà la millor *recompensa* i encara més *benediccions*. I ni el seu rostre quedarà cobert per les ombres ni seran humiliats. Són aquests els habitants del Cel; en ell viuran.

لِلَّذِيْنَ أَحْسَنُوا الْحُسْنٰى وَزِيَادَةٌ ۖ وَلَا
يَرْهَقُ وُجُوْهَهُمْ قَتَرٌ وَّلَا ذِلَّةٌ ۚ أُولٰٓئِكَ
أَصْحٰبُ الْجَنَّةِ ۖ هُمْ فِيْهَا خٰلِدُوْنَ ﴿٢٦﴾

28. *Quant* a aquells que cometin males accions, el càstig de la maldat serà semblant a ella, i quedaran coberts per la *humiliació*. No tindran

وَالَّذِيْنَ كَسَبُوا السَّيِّاٰتِ جَزَآءُ
سَيِّئَةٍۭ بِمِثْلِهَا ۙ وَتَرْهَقُهُمْ ذِلَّةٌ ۖ مَا
لَهُمْ مِّنَ اللّٰهِ مِنْ عَاصِمٍ ۚ كَأَنَّمَا

Ningú que els protegeixi contra Al·là. I *semblarà* com si els seus rostres haguessin estat coberts amb estrips llòbrecs de la nit. Aquests són els habitants del Foc; en ell viuran.

أُغْشِيَتْ وُجُوهُهُمْ قِطَعًا مِّنَ اللَّيْلِ
مُظْلِمًا ۚ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ ۖ هُمْ
فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٨﴾

29. I vigileu del dia en què els aplegarem a tots, quan direm els que associen iguals *a Déu*: "*Quedeu-vos* en els vostres llocs. Vosaltres i els vostres déus associats". Llavors els separarem del tot i els seus associats diran: "No era a nosaltres a qui adoràveu".

وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ نَقُولُ
لِلَّذِينَ أَشْرَكُوا مَكَانَكُمْ أَنتُمْ وَ
شُرَكَاؤُكُمْ ۚ فَزَيَّلْنَا بَيْنَهُمْ ۖ وَقَالَ
شُرَكَاؤُهُم مَّا كُنتُمْ إِيَّانَا تَعْبُدُونَ ﴿٢٩﴾

30. "Així, Al·là és *ara* suficient com a Testimoni entre vosaltres i nosaltres. Certament, desconeixíem la vostra devoció".

فَكَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ إِن
كُنَّا عَنْ عِبَادَتِكُمْ لَغَافِلِينَ ﴿٣٠﴾

31. Allà cada ànima s'adonarà del que va tenir abans. Seran retornades a Al·là, el seu veritable Mestre, i perdran tot el que maquinaven.

هُنَالِكَ تَبْلُو كُلُّ نَفْسٍ مَّا أَسْلَفَتْ
وَرُدُّوا إِلَى اللَّهِ مَوْلَاهُمُ الْحَقِّ ۖ وَضَلَّ
عَنْهُم مَّا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٣١﴾ ع٣ ٨

R.4.

32. Digueu-los: "Qui us nodreix des del cel i la terra? O qui té el poder sobre les vostres orelles i els vostres ulls? I qui fa sorgir d'allò que ha mort la vida i treu la mort d'allò viu? I qui regeix tots els assumptes?" Ells respondran: "Al·là". Llavors digueu-los: "No desistireu dels vostres equivocats propòsits?"

قُلْ مَن يَرْزُقُكُم مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ
أَمَّن يَمْلِكُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَمَن يُخْرِجُ
الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ
الْحَيِّ وَمَن يُدَبِّرُ الْأَمْرَ ۚ فَسَيَقُولُونَ
اللَّهُ ۚ فَقُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٣٢﴾

33. Així és Al·là, el vostre veritable Senyor. Per això, què queda després de la veritat tret de l'error manifest? com és, doncs, que us aparteu *de la veritat*?

فَذَٰلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمُ الْحَقُّ ۖ فَمَاذَا بَعْدَ
الْحَقِّ إِلَّا الضَّلَالُ ۖ فَأَنَّىٰ تُصْرَفُونَ ﴿٣٣﴾

34. Així es va demostrar que era certa la paraula del teu Senyor contra els que es rebel·len, perquè no creguin.

كَذَٰلِكَ حَقَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ عَلَى
الَّذِينَ فَسَقُوا أَنَّهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٣٤﴾

35. Digues-los: "Hi ha cap dels vostres déus associats que origini la creació i després la repeteixi?" Digues-los: "*Només* Al·là és Qui origina la creació i després la repeteix. Com us podeu allunyar?"

قُلْ هَلْ مِنْ شُرَكَآئِكُمْ مَّنْ يَّبْدَؤُا
الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهٗ ۚ قُلِ اللّٰهُ يَبْدَؤُا
الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهٗ فَاَنّٰى تُؤْفَكُوْنَ ﴿٣٥﴾

36. Digues-los: "Hi ha cap dels vostres déus associats que meni a la veritat?" Digues-los: "Al·là és qui mena a la veritat. És que no és més digne de ser seguir Aquell que mena a la veritat que no pas que el no troba el camí *per ell mateix* tret que no se'l guiï? Què us passa, doncs? Com jutgeu?"

قُلْ هَلْ مِنْ شُرَكَآئِكُمْ مَّنْ يَّهْدِيْۤ اِلَى
الْحَقِّ ۚ قُلِ اللّٰهُ يَهْدِيْ لِلْحَقِّ ۗ اَفَمَنْ
يَّهْدِيْۤ اِلَى الْحَقِّ اَحَقُّ اَنْ يُّتَّبَعَ اَمَّنْ لَّا
يَهِدِّيْۤ اِلَّاۤ اَنْ يُّهْدٰى ۚ فَمَا لَكُمْ كَيْفَ
تَحْكُمُوْنَ ﴿٣٦﴾

37. I la majoria d'ells no segueixen sinó conjectures. En veritat, les conjectures mai no poden substituir la veritat. En veritat, Al·là coneix perfectament el que fan.

وَمَا يَتَّبِعُ اَكْثَرُهُمْ اِلَّا ظَنًّا ۚ اِنَّ الظَّنَّ
لَا يُغْنِيْ مِنَ الْحَقِّ شَيْـًٔا ۚ اِنَّ اللّٰهَ عَلِيْمٌۢ
بِمَا يَفْعَلُوْنَ ﴿٣٧﴾

38. I aquest Alcorà no ha pogut ser inventat per ningú tret d'Al·là. Ans al contrari, compleix el que va haver abans d'Ell i és una exposició de la Llei *de Déu*. No hi ha cap dubte sobre ell. *Prové* del Senyor dels mons.

وَمَا كَانَ هٰذَا الْقُرْاٰنُ اَنْ يُّفْتَرٰى مِنْ
دُوْنِ اللّٰهِ وَلٰكِنْ تَصْدِيْقَ الَّذِيْ بَيْنَ
يَدَيْهِ وَتَفْصِيْلَ الْكِتٰبِ لَا رَيْبَ فِيْهِ
مِنْ رَّبِّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٣٨﴾

39. Diuen: "Ell l'ha inventat?". Digueu-los: "Porteu una Surah semblant a aquesta i demaneu ajuda a tots els que pugueu a més d'Al·là, si sou sincers".

اَمْ يَقُوْلُوْنَ افْتَرٰىهُ ۚ قُلْ فَاْتُوْا
بِسُوْرَةٍ مِّثْلِهٖ وَادْعُوْا مَنِ اسْتَطَعْتُمْ
مِّنْ دُوْنِ اللّٰهِ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ﴿٣٩﴾

40. No, però han rebutjat allò que el seu coneixement no abraça i allò a què no arriben en el seu *veritable* coneixement. De la mateixa manera van rebutjar la veritat els que els van precedir. Però, vegeu quin va ser el final dels que van fer el mal!

بَلْ كَذَّبُوْا بِمَا لَمْ يُحِيْطُوْا بِعِلْمِهٖ وَلَمَّا
يَاْتِهِمْ تَاْوِيْلُهٗ ۚ كَذٰلِكَ كَذَّبَ الَّذِيْنَ
مِنْ قَبْلِهِمْ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ
الظّٰلِمِيْنَ ﴿٤٠﴾

41. Però entre ells n'hi ha *alguns* que creuen en ella i *d'altres* que no hi creuen pas, i el teu Senyor coneix perfectament els que creen la discòrdia.

وَمِنْهُم مَّن يُؤْمِنُ بِهِ وَمِنْهُم مَّن لَّا يُؤْمِنُ بِهِ ۚ وَرَبُّكَ أَعْلَمُ بِالْمُفْسِدِينَ ﴿٤١﴾

R.5.

42. Però si t'acusen de mentir, digueu-los: "Jo haig de retre compte de les meves accions i vosaltres de les vostres; no sou responsables del que faig, i jo no sóc responsable del que feu".

وَإِن كَذَّبُوكَ فَقُل لِّي عَمَلِي وَلَكُمْ عَمَلُكُمْ ۖ أَنتُم بَرِيئُونَ مِمَّا أَعْمَلُ وَأَنَا بَرِيءٌ مِّمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٤٢﴾

43. I entre ells n'hi ha *alguns* que t'escolten. Però pots fer que els sords hi sentin encara que no entenguin?

وَمِنْهُم مَّن يَسْتَمِعُونَ إِلَيْكَ ۚ أَفَأَنتَ تُسْمِعُ الصُّمَّ وَلَوْ كَانُوا لَا يَعْقِلُونَ ﴿٤٣﴾

44. I entre ells n'hi ha *alguns* que et miren. Però pots guiar els cecs, encara que no hi vegin?

وَمِنْهُم مَّن يَنظُرُ إِلَيْكَ ۚ أَفَأَنتَ تَهْدِي الْعُمْيَ وَلَوْ كَانُوا لَا يُبْصِرُونَ ﴿٤٤﴾

45. En veritat, Al·là no perjudica gens els homes, sinó que són ells qui perjudiquen les seves pròpies ànimes.

إِنَّ اللَّهَ لَا يَظْلِمُ النَّاسَ شَيْئًا وَلَٰكِنَّ النَّاسَ أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٤٥﴾

46. Però en el dia en què els aplegarà a tots, *els semblarà* com si només haguessin estat en el món una hora d'un dia. Es reconeixeran els uns als altres. En veritat, són perdedors aquells que neguen la trobada amb Al·là, perquè no seran dels guiats.

وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ كَأَن لَّمْ يَلْبَثُوا إِلَّا سَاعَةً مِّنَ النَّهَارِ يَتَعَارَفُونَ بَيْنَهُمْ ۚ قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِلِقَاءِ اللَّهِ وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿٤٦﴾

47. Però si fem el teu Testimoni una part del que els hem promès o et causem la mort abans d'això, llavors tornaran a nosaltres, i llavors Al·là serà testimoni de tot el que fan.

وَإِمَّا نُرِيَنَّكَ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ نَتَوَفَّيَنَّكَ فَإِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ ثُمَّ اللَّهُ شَهِيدٌ عَلَىٰ مَا يَفْعَلُونَ ﴿٤٧﴾

48. Hi ha un Missatger per a cada poble. Per això, quan arribi el seu Missatger, es jutja entre ells amb equitat, i no són perjudicats.

وَلِكُلِّ أُمَّةٍ رَّسُولٌ ۖ فَإِذَا جَاءَ رَسُولُهُمْ قُضِيَ بَيْنَهُم بِالْقِسْطِ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٤٨﴾

49. Però diuen: "Quan *es complirà* la promesa, si sou sincers?"

وَيَقُولُونَ مَتٰى هٰذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ
صٰدِقِينَ ﴿٤٩﴾

50. Digueu-los: "No tinc poder per mi mateix ni per perjudicar ni per beneficiar, tret del que Al·là vulgui. Per a cada poble *incrèdul* hi ha un termini fixat, no poden endarrerir-lo un sol moment ni avançar-lo".

قُلْ لَّآ أَمْلِكُ لِنَفْسِي ضَرًّا وَّلَا نَفْعًا إِلَّا
مَا شَآءَ اللّٰهُ ۭ لِكُلِّ أُمَّةٍ أَجَلٌ ۭ إِذَا جَآءَ
أَجَلُهُمْ فَلَا يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً وَّلَا
يَسْتَقْدِمُونَ ﴿٥٠﴾

51. Digueu-los: "Digueu-me si el Seu càstig us arriba de nit o de dia, com podran els culpables escapar per molt que s'afanyin?"

قُلْ أَرَءَيْتُمْ إِنْ أَتٰىكُمْ عَذَابُهٗ بَيَاتًا
أَوْ نَهَارًا مَّاذَا يَسْتَعْجِلُ مِنْهُ
الْمُجْرِمُونَ ﴿٥١﴾

52. "I quan hagi caigut damunt de vosaltres, creureu llavors en ell? Com! Ara! *Abans d'això* sempre demanàveu que vingués ràpidament?"

أَثُمَّ إِذَا مَا وَقَعَ اٰمَنْتُمْ بِهٖ ۭ آٰلْـٰٔنَ وَ
قَدْ كُنْتُمْ بِهٖ تَسْتَعْجِلُونَ ﴿٥٢﴾

53. Llavors diran als injustos: "Tasteu el càstig permanent. Només rebeu recompensa pel que heu guanyat".

ثُمَّ قِيلَ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُوقُوا
عَذَابَ الْخُلْدِ ۚ هَلْ تُجْزَوْنَ إِلَّا بِمَا
كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿٥٣﴾

54. I et demanen: "És cert això?" Digueu-los: "Sí, pel meu Senyor, és de debò veritat, i no podeu frustrar-lo".

وَيَسْتَنْبِـُٔونَكَ أَحَقٌّ هُوَ ۭ قُلْ إِي
وَرَبِّيْ إِنَّهٗ لَحَقٌّ ۚ وَمَا أَنْتُمْ
بِمُعْجِزِينَ ﴿٥٤﴾

R.6.

55. I si cada ànima que fa el mal tingués tot el que hi ha a la terra, segur que ho oferiria per rescatar-se amb això. Amagaran *el seu* remordiment quan vegin el càstig. I la sentència es dictarà contra ells amb equitat, perquè no seran perjudicats.

وَلَوْ أَنَّ لِكُلِّ نَفْسٍ ظَلَمَتْ مَا فِي الْأَرْضِ
لَافْتَدَتْ بِهٖ ۭ وَأَسَرُّوا النَّدَامَةَ لَمَّا
رَأَوُا الْعَذَابَ ۚ وَقُضِيَ بَيْنَهُمْ بِالْقِسْطِ
وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٥٥﴾

56. Vigileu! a Al·là, en veritat, pertany tot el que hi ha als cels i a la terra. Vigileu! En veritat, la promesa d'Al·là és del tot certa! Però la majoria d'ells no comprenen.

أَلَآ إِنَّ لِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ ۭ
أَلَآ إِنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ وَّلٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ
لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٦﴾

57. Ell és qui dóna la vida i causa la mort, i a Ell sereu retornats.

هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ٥٧

58. Oh humanitat! En veritat us ha arribat una exhortació del vostre Senyor i un remei per a qualsevol *malaltia* que hi hagi en els cors, així com una guia i misericòrdia per als creients.

يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَتْكُمْ مَوْعِظَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَشِفَاءٌ لِمَا فِي الصُّدُورِ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِلْمُؤْمِنِينَ ٥٨

59. Digueu-los: "*Tot això* és per la gràcia d'Al·là i per la seva misericòrdia; que s'alegrin per ella. Això és millor que el que guarden com un tresor".

قُلْ بِفَضْلِ اللَّهِ وَبِرَحْمَتِهِ فَبِذَٰلِكَ فَلْيَفْرَحُوا هُوَ خَيْرٌ مِمَّا يَجْمَعُونَ ٥٩

60. Digueu-los: Us heu adonat que Al·là va enviar provisions, i després vau fer que *algunes* d'elles fossin il·lícites i *d'altres* lícites?" Digueu-los: "Us ha permès *això* Al·là o inventeu mentides contra Al·là?"

قُلْ أَرَأَيْتُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ لَكُمْ مِنْ رِزْقٍ فَجَعَلْتُمْ مِنْهُ حَرَامًا وَحَلَالًا قُلْ آللَّهُ أَذِنَ لَكُمْ أَمْ عَلَى اللَّهِ تَفْتَرُونَ ٦٠

61. Què pensen els que inventen mentides contra Al·là sobre el Dia de la Resurrecció? En veritat, Al·là és Clement per a la humanitat, però la majoria d'ells no són agraïts.

وَمَا ظَنُّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَشْكُرُونَ ٦١

R.7.

62. I no endegues cap obra, ni recites d'Ell cap part de l'Alcorà, ni treballes sense que nosaltres siguem els teus Testimonis quan estàs enfeinat en això. I no hi ha res ocult del teu Senyor, ni tan sols el pes d'una partícula a la terra o al cel. I no hi ha res més petit o més gran que això que no estigui *registrat* en un Llibre explícit.

وَمَا تَكُونُ فِي شَأْنٍ وَمَا تَتْلُو مِنْهُ مِنْ قُرْآنٍ وَلَا تَعْمَلُونَ مِنْ عَمَلٍ إِلَّا كُنَّا عَلَيْكُمْ شُهُودًا إِذْ تُفِيضُونَ فِيهِ وَمَا يَعْزُبُ عَنْ رَبِّكَ مِنْ مِثْقَالِ ذَرَّةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ وَلَا أَصْغَرَ مِنْ ذَٰلِكَ وَلَا أَكْبَرَ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ ٦٢

63. Vet aquí que els amics d'Al·là no tindran en realitat por, ni seran agreujats.

ألا إن أولياء الله لا خوف عليهم و
لا هم يحزنون ٦٣

64. Aquells que van creure i van seguir actuar sent justos.

الذين آمنوا وكانوا يتقون ٦٤

65. Per a ells hi ha bones noves en la vida present *i també* en el Més Enllà - perquè la paraula d'Al·là no canvia; aquest és en veritat el triomf suprem.

لهم البشرى في الحيوة الدنيا و
في الآخرة ۚ لا تبديل لكلمت
الله ۚ ذلك هو الفوز العظيم ٦٥

66. Que les seves paraules no t'entristeixin. En veritat, tot honor correspon a Al·là. Ell és Qui tot ho sent, l'Omniscient.

ولا يحزنك قولهم ۘ إن العزة
لله جميعا ۚ هو السميع العليم ٦٦

67. Vet aquí que a Al·là pertany tot el que hi ha als cels i a la terra. Aquells que invoquen altres diferents d'Al·là no segueixen *realment a aquests* "companys"; només segueixen una conjectura, i només fan suposicions.

ألا إن لله من في السموت ومن في
الأرض ۗ وما يتبع الذين يدعون من
دون الله شركاء ۚ إن يتبعون إلا
الظن وإن هم إلا يخرصون ٦٧

68. Ell és Qui féu la nit perquè hi poguéssiu reposar, i el dia que il·lumina. En veritat, tot això són Senyals per a la gent que escolta.

هو الذي جعل لكم اليل لتسكنوا
فيه والنهار مبصرا ۚ إن في ذلك
لآيت لقوم يسمعون ٦٨

69. Diuen: "Al·là ha pres per a Ell un fill. Sant és Ell! Ell és Autosuficient. A Ell pertany tot el que hi ha als cels i a la terra. No teniu autoritat per a això. És que dieu contra Al·là el que desconeixeu?"

قالوا اتخذ الله ولدا ۗ سبحنه ۖ هو
الغني ۖ له ما في السموت وما في
الأرض ۚ إن عندكم من سلطن
بهذا ۚ أتقولون على الله ما لا
تعلمون ٦٩

70. Digueu-los: "Aquells que inventen mentides contra Al·là no prosperaran".

قل إن الذين يفترون على الله
الكذب لا يفلحون ٧٠

71. *Tindran algun* guany fugaç en aquest món. Després tornaran a nosaltres. Llavors els farem tastar un sever càstig, perquè no van creure.

متاع في الدنيا ثم إلينا مرجعهم
ثم نذيقهم العذاب الشديد بما
كانوا يكفرون ٧١

R.8.

72. Recita'ls la història de Noè quan va dir al teu poble: "Oh, poble meu, si us ofèn la meva permanència *amb Déu* i que us hagi recordat la *vostra obligació* per mitjà dels Senyals d'Al·là - i en Al·là poso la meva confiança- aplegueu *tots* els vostres designis, *vosaltres* i els vostres "companys"; que la vostra manera d'actuar no sigui obscura per a vosaltres; i després dueu a terme els *vostres designis* contra mi i no em doneu cap respir".

واتل عليهم نبأ نوح إذ قال لقومه
يقوم إن كان كبر عليكم مقامي و
تذكيري بآيت الله فعلى الله
توكلت فأجمعوا أمركم وشركاءكم
ثم لا يكن أمركم عليكم غمة ثم
اقضوا إلي ولا تنظرون ٧٢

73. "Però si us gireu, *recordeu* que no us he demanat cap recompensa. La meva recompensa només està en Al·là i m'ha estat manat ser d'aquells que se sotmeten *a Ell*.

فإن توليتم فما سألتكم من أجر
إن أجري إلا على الله وأمرت أن
أكون من المسلمين ٧٣

74. Però el van rebutjar, per la qual cosa el vam salvar a ells i als que estaven amb ell en l'Arca. I els vam fer successors *del país*, mentre ofegàvem els que van rebutjar els Nostres Senyals. Vegeu, doncs, com va ser el final de qui van ser avisats!

فكذبوه فنجينه ومن معه في
الفلك وجعلنهم خلئف وأغرقنا
الذين كذبوا بآيتنا فانظر كيف
كان عاقبة المنذرين ٧٤

75. Després vam enviar al seu darrere *altres* Missatgers als seus pobles *respectius*, que els van dur a proves clares. Però no *hi* van creure, perquè abans els havien rebutjat. D'aquesta manera vam segellar els cors dels transgressors.

ثم بعثنا من بعده رسلا إلى قومهم
فجاءوهم بالبينت فما كانوا
ليؤمنوا بما كذبوا به من قبل
كذلك نطبع على قلوب المعتدين ٧٥

76. Aleshores vam enviar, darrere d'ells, Moisès i Aaron al Faraó i als

ثم بعثنا من بعدهم موسى وهرون

seus caps amb els Nostres Senyals, però es van comportar amb arrogància. Era un poble pecador.

إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَإِيْهِ بِآيَاتِنَا فَاسْتَكْبَرُوا
وَكَانُوا قَوْمًا مُجْرِمِينَ ﴿٧٦﴾

77. I quan els va arribar la Nostra veritat van dir: "És bruixeria manifesta".

فَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا
إِنَّ هَٰذَا لَسِحْرٌ مُبِينٌ ﴿٧٧﴾

78. Moisès digué: "Dieu *això* de la veritat quan us ha arribat? És això bruixeria? Perquè els bruixots mai no prosperen".

قَالَ مُوسَىٰ أَتَقُولُونَ لِلْحَقِّ لَمَّا
جَاءَكُمْ ۖ أَسِحْرٌ هَٰذَا ۖ وَلَا يُفْلِحُ
السَّاحِرُونَ ﴿٧٨﴾

79. Van dir: "Has vingut a nosaltres per apartar-nos del que vam comprovar que seguien els nostres pares i perquè la grandesa del país us pertanyi als dos? Però no creurem en cap de vosaltres".

قَالُوا أَجِئْتَنَا لِتَلْفِتَنَا عَمَّا وَجَدْنَا
عَلَيْهِ آبَاءَنَا وَتَكُونَ لَكُمَا الْكِبْرِيَاءُ
فِي الْأَرْضِ ۖ وَمَا نَحْنُ لَكُمَا بِمُؤْمِنِينَ ﴿٧٩﴾

80. Llavors el Faraó digué: "Porteu-me els mags més hàbils".

وَقَالَ فِرْعَوْنُ ائْتُونِي بِكُلِّ سَاحِرٍ
عَلِيمٍ ﴿٨٠﴾

81. I quan van arribar els mags, Moisès els va dir: "Llenceu el que hagueu de llençar".

فَلَمَّا جَاءَ السَّحَرَةُ قَالَ لَهُمْ مُوسَىٰ
أَلْقُوا مَا أَنْتُمْ مُلْقُونَ ﴿٨١﴾

82. I quan ho van llençar, Moisès digué: "El que heu portat és simple bruixeria". En veritat, Al·là la farà vana. Certament Al·là no permet que prosperin les obres dels malvats".

فَلَمَّا أَلْقَوْا قَالَ مُوسَىٰ مَا جِئْتُمْ بِهِ
السِّحْرُ ۖ إِنَّ اللَّهَ سَيُبْطِلُهُ ۖ إِنَّ اللَّهَ
لَا يُصْلِحُ عَمَلَ الْمُفْسِدِينَ ﴿٨٢﴾

83. I Al·là estableix la veritat amb les Seves paraules, encara que els culpables es mostrin contraris a elles".

وَيُحِقُّ اللَّهُ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ وَلَوْ كَرِهَ
الْمُجْرِمُونَ ﴿٨٣﴾

R.9.

84. Però ningú no va obeir Moisès tret d'un grup del seu poble, per por del Faraó i els seus caps, no fos cas que els anessin al encalç. I veritablement, el Faraó era un dèspota en

فَمَا آمَنَ لِمُوسَىٰ إِلَّا ذُرِّيَّةٌ مِنْ
قَوْمِهِ عَلَىٰ خَوْفٍ مِنْ فِرْعَوْنَ وَ
مَلَإِيْهِمْ أَنْ يَفْتِنَهُمْ ۚ وَإِنَّ فِرْعَوْنَ

el país i era certament un dels transgressors.

لَعَالٍ فِي الْأَرْضِ ۚ وَإِنَّهُ لَمِنَ
الْمُسْرِفِينَ ﴿٨٤﴾

85. Moisès digué: "Oh poble meu, si heu cregut en Al·là, poseu en Ell tota la vostra confiança, si en efecte us sotmeteu a *la Seva voluntat*".

وَقَالَ مُوسَىٰ يَٰقَوْمِ إِن كُنتُمْ آمَنتُم
بِاللَّهِ فَعَلَيْهِ تَوَكَّلُوا إِن كُنتُم
مُّسْلِمِينَ ﴿٨٥﴾

86. Ells van dir: "En Al·là posem la nostra confiança. Senyor Nostre, no ens converteixis en prova de la gent injusta".

فَقَالُوا عَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْنَا رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا
فِتْنَةً لِّلْقَوْمِ الظَّٰلِمِينَ ﴿٨٦﴾

87. "Sinó que lliura'ns per la Teva misericòrdia dels incrèduls".

وَنَجِّنَا بِرَحْمَتِكَ مِنَ الْقَوْمِ الْكَٰفِرِينَ ﴿٨٧﴾

88. Llavors vam parlar a Moisès i al seu germà, *tot dient-los*: "Edifiqueu cases per a la vostra gent a la ciutat de manera que es mirin una a l'altra, i compliu la Pregària. I doneu la bona nova als creients".

وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ وَأَخِيهِ أَن تَبَوَّآ
لِقَوْمِكُمَا بِمِصْرَ بُيُوتًا وَاجْعَلُوا
بُيُوتَكُمْ قِبْلَةً وَأَقِيمُوا الصَّلَوٰةَ ۗ
وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٨٨﴾

89. Moisès digué: "Senyor Nostre, Tu has concedit al Faraó i als seus caps guarniments i riqueses en aquesta vida amb el resultat, Senyor Nostre, que estan allunyant els homes del Teu camí. Senyor Nostre! Destrueix les seves riqueses i tracta amb severitat els seus cors - perquè no creuran fins que no vegin el dolorós càstig".

وَقَالَ مُوسَىٰ رَبَّنَا إِنَّكَ آتَيْتَ فِرْعَوْنَ
وَمَلَأَهُ زِينَةً وَأَمْوَالًا فِي الْحَيَوٰةِ
الدُّنْيَا ۖ رَبَّنَا لِيُضِلُّوا عَن سَبِيلِكَ ۖ
رَبَّنَا اطْمِسْ عَلَىٰ أَمْوَالِهِمْ وَاشْدُدْ عَلَىٰ
قُلُوبِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُوا حَتَّىٰ يَرَوُا
الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿٨٩﴾

90. Digué: "La teva Pregària ha estat escoltada, sigueu perseverants i no seguiu el camí dels que no coneixen".

قَالَ قَدْ أُجِيبَت دَّعْوَتُكُمَا
فَاسْتَقِيمَا وَلَا تَتَّبِعَانِّ سَبِيلَ
الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٩٠﴾

91. Llavors vam fer que els fills d'Israel travessessin el Mar, el faraó i els seus hostes els van perseguir amb

وَجَٰوَزْنَا بِبَنِي إِسْرَٰءِيلَ الْبَحْرَ
فَأَتْبَعَهُمْ فِرْعَوْنُ وَجُنُودُهُ بَغْيًا

mala intenció i enemistat fins que, quan li arribà *la desgràcia d'*estar a punt d'ofegar-se va dir: "Crec que no hi ha cap altre déu sinó Aquell en Qui creuen els fills d'Israel, i jo sóc dels que se sotmeten a *Ell*".

وَعَدْوًا ۖ حَتَّىٰٓ إِذَآ أَدْرَكَهُ ٱلْغَرَقُ قَالَ
ءَامَنتُ أَنَّهُۥ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا ٱلَّذِىٓ ءَامَنَتْ
بِهِۦ بَنُوٓا۟ إِسْرَٰٓءِيلَ وَأَنَا۠ مِنَ
ٱلْمُسْلِمِينَ ﴿٩١﴾

92. *Com! Ara!* Quan has estat desobedient abans i vas ser dels que feies el mal.

ءَآلْـَٰٔنَ وَقَدْ عَصَيْتَ قَبْلُ وَكُنتَ مِنَ
ٱلْمُفْسِدِينَ ﴿٩٢﴾

93. Per tant, en aquest dia salvarem *només* el teu cos perquè esdevinguis un Senyal per als que vinguin després de tu. En veritat, molts dels homes no fan cas dels Nosaltres Senyals.

فَٱلْيَوْمَ نُنَجِّيكَ بِبَدَنِكَ لِتَكُونَ لِمَنْ
خَلْفَكَ ءَايَةً ۚ وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ ٱلنَّاسِ
عَنْ ءَايَٰتِنَا لَغَٰفِلُونَ ﴿٩٣﴾ ع ١٤

R.10.

94. I vam disposar per als fills d'Israel una llar excel·lent, els vam donar coses bones i no van discutir fins que van rebre el coneixement. En veritat, el teu Senyor jutjarà entre ells en el Dia de la Resurrecció pel que van dissentir.

وَلَقَدْ بَوَّأْنَا بَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ مُبَوَّأَ
صِدْقٍ وَرَزَقْنَٰهُم مِّنَ ٱلطَّيِّبَٰتِ فَمَا
ٱخْتَلَفُوا۟ حَتَّىٰ جَآءَهُمُ ٱلْعِلْمُ ۚ إِنَّ
رَبَّكَ يَقْضِى بَيْنَهُمْ يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ
فِيمَا كَانُوا۟ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٩٤﴾

95. Però si tens cap dubte del que t'hem revelat, demana a aquells que han estat llegint el Llibre abans que tu. En efecte, la veritat t'ha arribat a tu des del teu Senyor; no siguis, doncs, dels que dubten.

فَإِن كُنتَ فِى شَكٍّ مِّمَّآ أَنزَلْنَآ إِلَيْكَ
فَسْـَٔلِ ٱلَّذِينَ يَقْرَءُونَ ٱلْكِتَٰبَ مِن
قَبْلِكَ ۚ لَقَدْ جَآءَكَ ٱلْحَقُّ مِن رَّبِّكَ
فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ ٱلْمُمْتَرِينَ ﴿٩٥﴾

96. No siguis tampoc dels que rebutgen els Senyals d'Al·là, perquè et trobaries entre els perdedors.

وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ ٱلَّذِينَ كَذَّبُوا۟ بِـَٔايَٰتِ
ٱللَّهِ فَتَكُونَ مِنَ ٱلْخَٰسِرِينَ ﴿٩٦﴾

97. En veritat, aquells contra qui s'ha complert la paraula del teu Senyor no creuran.

إِنَّ ٱلَّذِينَ حَقَّتْ عَلَيْهِمْ كَلِمَتُ
رَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٩٧﴾

98. Encara que els arribin tots els Senyals, mentre no vegin el terrible càstig.

وَلَوْ جَآءَتْهُمْ كُلُّ اٰيَةٍ حَتّٰى يَرَوُا الْعَذَابَ الْاَلِيْمَ ﴿۹۸﴾

99. Per què no va haver *un altre* poble que cregués, tret del poble de Jonàs, perquè els hagués beneficiat la seva fe? Quan van creure, els vam retirar el càstig de la humiliació en aquesta vida i els vam donar provisions per algun temps.

فَلَوْلَا كَانَتْ قَرْيَةٌ اٰمَنَتْ فَنَفَعَهَآ اِيْمَانُهَآ اِلَّا قَوْمَ يُوْنُسَ ۚ لَمَّآ اٰمَنُوْا كَشَفْنَا عَنْهُمْ عَذَابَ الْخِزْيِ فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَمَتَّعْنٰهُمْ اِلٰى حِيْنٍ ﴿۹۹﴾

100. Però si el teu Senyor hagués *fet* la Seva voluntat, en veritat, tots els que estan a la terra haurien cregut plegats. Obligaràs, per tant, els homes a fer-se creients?

وَلَوْ شَآءَ رَبُّكَ لَاٰمَنَ مَنْ فِي الْاَرْضِ كُلُّهُمْ جَمِيْعًا ۚ اَفَاَنْتَ تُكْرِهُ النَّاسَ حَتّٰى يَكُوْنُوْا مُؤْمِنِيْنَ ﴿۱۰۰﴾

101. Cap ànima no pot creure tret que sigui amb permís d'Al·là. I Ell fa que la Seva còlera *descendeixi* sobre aquell que no fa servir el seny.

وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ اَنْ تُؤْمِنَ اِلَّا بِاِذْنِ اللّٰهِ ۚ وَيَجْعَلُ الرِّجْسَ عَلَى الَّذِيْنَ لَا يَعْقِلُوْنَ ﴿۱۰۱﴾

102. Digueu-los: "Considereu el que *està passant* en els cels i a la terra". Però els Senyals i els Amonestadors no serveixen de res als incrèduls".

قُلِ انْظُرُوْا مَاذَا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۚ وَمَا تُغْنِي الْاٰيٰتُ وَالنُّذُرُ عَنْ قَوْمٍ لَّا يُؤْمِنُوْنَ ﴿۱۰۲﴾

103. Què esperen d'ells tret quelcom semblant als dies *de càstig que van patir* els que van morir abans que ells? Digueu-los: "Espereu, doncs, jo estic amb vosaltres entre els que esperen".

فَهَلْ يَنْتَظِرُوْنَ اِلَّا مِثْلَ اَيَّامِ الَّذِيْنَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِهِمْ ۚ قُلْ فَانْتَظِرُوْٓا اِنِّيْ مَعَكُمْ مِّنَ الْمُنْتَظِرِيْنَ ﴿۱۰۳﴾

104. Llavors salvarem els Nostres Missatger i els creients. Així *passa sempre*; ens correspon a Nosaltres salvar els creients.

ثُمَّ نُنَجِّيْ رُسُلَنَا وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا كَذٰلِكَ ۚ حَقًّا عَلَيْنَا نُنْجِ الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿۱۰۴﴾ ع ١٥

R.11.

105. Digueu-los: "Oh vosaltres, homes, si teniu dubtes sobre la meva religió, llavors *heu de saber que* no

قُلْ يٰٓاَيُّهَا النَّاسُ اِنْ كُنْتُمْ فِيْ شَكٍّ مِّنْ دِيْنِيْ فَلَآ اَعْبُدُ الَّذِيْنَ تَعْبُدُوْنَ

venero aquell que adoreu a part d'Al·là, sinó que només adoro Al·là, Que us fa morir, i he estat manat que sigui dels creients".

مِن دُونِ ٱللَّهِ وَلَٰكِنْ أَعْبُدُ ٱللَّهَ ٱلَّذِي يَتَوَفَّىٰكُمْ ۖ وَأُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ ٱلْمُؤْمِنِينَ ١٠٥

106. "*I m'ha estat manat també que digui*: "Dirigeix fermament la teva fita cap a la fe com el que sempre s'inclina davant Déu, i no siguis dels que associen altres iguals *amb Ell*".

وَأَنْ أَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا ۚ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ ٱلْمُشْرِكِينَ ١٠٦

107. "I a part d'Al·là, no invoquis cap altre que no pugui ni beneficiar-te ni perjudicar-te. Si ho fas, seràs certament dels injustos".

وَلَا تَدْعُ مِن دُونِ ٱللَّهِ مَا لَا يَنفَعُكَ وَلَا يَضُرُّكَ ۖ فَإِن فَعَلْتَ فَإِنَّكَ إِذًا مِّنَ ٱلظَّٰلِمِينَ ١٠٧

108. Si Al·là et toca amb el mal, no hi ha ningú que pugui retirar-lo tret d'Ell; i si Ell vol alguna cosa bona per a tu, ningú no podrà allunyar de tu la Seva gràcia. Ell fa que arribi a aquell que vol d'entre els Seus servents. Perquè Ell és el màxim Indulgent, el Misericordiós.

وَإِن يَمْسَسْكَ ٱللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُۥٓ إِلَّا هُوَ ۖ وَإِن يُرِدْكَ بِخَيْرٍ فَلَا رَآدَّ لِفَضْلِهِۦ ۚ يُصِيبُ بِهِۦ مَن يَشَآءُ مِنْ عِبَادِهِۦ ۚ وَهُوَ ٱلْغَفُورُ ٱلرَّحِيمُ ١٠٨

109. Digueu-los: "Oh vosaltres, homes, ara us ha arribat la veritat del vostre Senyor. Així, aquell que segueix la guia només pel bé de la pròpia ànima, i aquell que s'equivoca, s'equivoca només contra ella. Perquè jo no sóc el vostre guardià".

قُلْ يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ قَدْ جَآءَكُمُ ٱلْحَقُّ مِن رَّبِّكُمْ ۖ فَمَنِ ٱهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهْتَدِى لِنَفْسِهِۦ ۖ وَمَن ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا ۖ وَمَآ أَنَا۠ عَلَيْكُم بِوَكِيلٍ ١٠٩

110. I segueix el que t'ha estat revelat i persevera fins que Al·là dicti la Seva sentència. Perquè Ell és el Millor dels jutges.

وَٱتَّبِعْ مَا يُوحَىٰٓ إِلَيْكَ وَٱصْبِرْ حَتَّىٰ يَحْكُمَ ٱللَّهُ ۚ وَهُوَ خَيْرُ ٱلْحَٰكِمِينَ ١١٠

CAPÍTOL 11
HUD
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació

Segons Ibn Abbas, Al-Hasan, 'Ikrimah, Muyahid, Qatadah i Yadir bin Zaid, aquesta Surah fou revelada a la Meca i, segons Muqatil, en la seva totalitat pertany al període mequí, amb l'excepció dels versicles 13, 18 i 115, els quals es consideren revelats a Medina.

Tema

La Surah anterior havia classificat als enemics dels Missatgers de Déu en tres categories: a) els que van ser destruïts del tot; b) els que van quedar intactes i c) els que van quedar en part destruïts i en part es van salvar. En aquest Capítol, l'Alcorà parla de la primera categoria i afirma que Déu destruí el poble de Hud de tal manera que no en quedà res, i que al seu lloc va elevar un nou poble amb el qual va iniciar una nova era en les activitats humanes. La Surah també indica que Déu veu els homes i hi té tracte depenent de les seves accions i pren mesures per a la seva guia segons exigeixen les circumstancies. Atès que aquesta provisió es fa pel seu bé, els que no se'n beneficien pateixen la mort moral. D'aquesta manera continua el procés. I de la mateixa manera que passa una generació d'home i li succeeix una altra, també quan mor un moviment religiós, el seu lloc l'ocupa un altre. La Surah continua explicant-nos que, encara que durant un temps és possible el progrés mundà sense que es respectin els manaments divins, l'èxit permanent només es concedeix als pobles la memòria del qual queda perpetuada i el seu nom escrit indeleblement en la història del món- que són honestos i sincers amb Déu i amb l'home. Després d'això, es donen les raons per les quals els creients triomfen davant els incrèduls i aquests últims perden en la seva lluita contra la Veritat. La Surah il·lustra aquesta pràctica divina citant exemples de pobles que van ser una vegada poderosos i nombrosos, però que van patir la destrucció quan es van alçar contra els seguidors aparentment humils dels Missatgers de Déu. Els pobles de Noè, Hud, Salih, Lot i Shu'aib. També s'esmenta al Gran Patriarca Abraham, però només incidentalment quan s'explica la història de Lot. La referència a Abraham va seguida per una breu exposició sobre Moisès, no relativa als israelites, sinó al Faraó, el qual fou destruït juntament amb el seu poble orgullós per haver rebutjat el Missatge Diví.

Tot seguit, s'avisa als creients que no han d'associar-se amb pobles que tenen decretat el càstig diví; perquè l'associació amb aquesta gent suposa que naturalment es vegin implicats en el càstig destinat a ells. A continuació, s'indica al Sant Profeta que no es preocupi per la destrucció imminent d'aquells del seu poble que no creuen, ja que els pobles de molts Profetes anteriors a ell van trobar una sort semblant quan es van oposar i van rebutjar la veritat. Així doncs, en aquesta Surah s'esmenten molts casos de càstigs divins i s'insisteix tant en les grans responsabilitats del Sant Profeta, del qual es diu que comentà: "la Surah Hud m'ha envellit prematurament" (Manzur), amb la qual cosa es referia al fet que el seu contingut pesava tant en el seu esperit que sentia l'impacte d'un

envelliment prematur. Tanmateix, al final, el Sant Profeta s'alegra i es conforta amb la profecia que als seus seguidors els espera el progrés i prosperitat més grans.

سُوْرَةُ هُوْدٍ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ مِائَةٌ وَّ اَرْبَعٌ وَّ عِشْرُوْنَ اٰيَةً وَّ عَشَرَةُ رُكُوْعَاتٍ

HUD

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ۝۱

2. Alif Lam Ra.[1] Aquest un Llibre els versicles del qual són ferms i perfectes i a continuació, han estat exposats amb detall. *Prové* de l'Únic Savi i Coneixedor de tot.

الٓرٰ ۟ كِتٰبٌ اُحْكِمَتْ اٰيٰتُهٗ ثُمَّ
فُصِّلَتْ مِنْ لَّدُنْ حَكِيْمٍ خَبِيْرٍ ۝۲

3. *Ensenya* que no heu d'adorar ningú fora d'Al·là. Només sóc per a vosaltres un Amonestador i portador de bones noves d'Ell.

اَلَّا تَعْبُدُوْٓا اِلَّا اللّٰهَ ؕ اِنَّنِيْ لَكُمْ مِّنْهُ
نَذِيْرٌ وَّ بَشِيْرٌ ۝۳

4. Perquè demaneu el perdó del vostre Senyor i després torneu a Ell. Ell us donarà una provisió generosa fins al termini fixat. I concedirà la Seva gràcia a qui la mereixi. Però si us n'aparteu, temo per vosaltres el càstig d'un dia grandiós.

وَّ اَنِ اسْتَغْفِرُوْا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوْبُوْٓا
اِلَيْهِ يُمَتِّعْكُمْ مَّتَاعًا حَسَنًا اِلٰٓى
اَجَلٍ مُّسَمًّى وَّ يُؤْتِ كُلَّ ذِيْ فَضْلٍ
فَضْلَهٗ ؕ وَ اِنْ تَوَلَّوْا فَاِنِّيْٓ اَخَافُ
عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ كَبِيْرٍ ۝۴

5. Cap a Al·là tornareu; i Ell té poder sobre totes les coses.

اِلَى اللّٰهِ مَرْجِعُكُمْ ۚ وَ هُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ
قَدِيْرٌ ۝۵

6. Ara, en veritat, dobleguen els seus pits per amagar-se d'Ell. *Però encara que* es cobreixin amb les seves vestidures, Ell sap el que amaguen i el que revelen. En veritat, Ell coneix perfectament el que hi ha als seus cors.

اَلَآ اِنَّهُمْ يَثْنُوْنَ صُدُوْرَهُمْ لِيَسْتَخْفُوْا
مِنْهُ ؕ اَلَا حِيْنَ يَسْتَغْشُوْنَ ثِيَابَهُمْ ۙ
يَعْلَمُ مَا يُسِرُّوْنَ وَ مَا يُعْلِنُوْنَ ۚ اِنَّهٗ
عَلِيْمٌۢ بِذَاتِ الصُّدُوْرِ ۝۶

PART 12

7. Perquè no existeix criatura que es mogui a la terra sense que sigui Al·là Qui li proporcioni aliment. Ell coneix el lloc on s'està temporalment i la seva

وَ مَا مِنْ دَآبَّةٍ فِي الْاَرْضِ اِلَّا عَلَى
اللّٰهِ رِزْقُهَا وَ يَعْلَمُ مُسْتَقَرَّهَا وَ

---

[1] Sóc Al·là, qui tot ho veu.

llar permanent. Tot *això* està *registrat* en un Llibre clar.

مُسْتَوْدَعَهَا ۚ كُلٌّ فِي كِتَابٍ مُبِينٍ ﴿٧﴾

8. Ell és Qui creà els cels i la terra en sis períodes i el seu Tron es recolza en l'aigua per posar-vos a prova i *demostrar* quin de vosaltres observa una millor conducta. I si dius: "Sereu ressuscitats després de la mort", els incrèduls diran certament: "Això només és un engany manifest".

وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ
فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ وَكَانَ عَرْشُهُ عَلَى الْمَاءِ
لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا ۗ وَلَئِنْ
قُلْتَ إِنَّكُمْ مَبْعُوثُونَ مِنْ بَعْدِ الْمَوْتِ
لَيَقُولَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ هَٰذَا إِلَّا
سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿٨﴾

9. Però si l'endarrerim el càstig fins al temps calculat, certament dirien: "Què és el que el reté?" Doncs bé, en el dia en què els arribi, en veritat no els serà apartat, allò del que solien burlar-se, els encerclarà.

وَلَئِنْ أَخَّرْنَا عَنْهُمُ الْعَذَابَ إِلَىٰ أُمَّةٍ
مَعْدُودَةٍ لَيَقُولُنَّ مَا يَحْبِسُهُ ۗ أَلَا يَوْمَ
يَأْتِيهِمْ لَيْسَ مَصْرُوفًا عَنْهُمْ وَحَاقَ
بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٩﴾

R. 2.

10. Però si fem que l'home tasti la Nostra misericòrdia, i després la hi retirem, en veritat se sent desesperat, desagraït.

وَلَئِنْ أَذَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنَّا رَحْمَةً ثُمَّ
نَزَعْنَاهَا مِنْهُ ۚ إِنَّهُ لَيَئُوسٌ كَفُورٌ ﴿١٠﴾

11. I si després d'haver patit la desgràcia li fem tastar la prosperitat, dirà certament: "Els mals s'han apartat de mi! Mira'l, exultant, ple de jactància.

وَلَئِنْ أَذَقْنَاهُ نَعْمَاءَ بَعْدَ ضَرَّاءَ مَسَّتْهُ
لَيَقُولَنَّ ذَهَبَ السَّيِّئَاتُ عَنِّي ۚ إِنَّهُ
لَفَرِحٌ فَخُورٌ ﴿١١﴾

12. Tret dels perseverants i els que fan bones obres, són ells qui tindran el perdó i una gran recompensa.

إِلَّا الَّذِينَ صَبَرُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
أُولَٰئِكَ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿١٢﴾

13. *S'imaginen* que potser abandonaràs ara part del que t'ha estat revelat; i que el teu pit s'estrenyerà per això, perquè diuen: "Per què no se li ha enviat un tresor des de dalt o ha vingut amb ell un àngel?" En veritat, tu només ets un Amonestador i Al·là és el Guardià de totes les coses.

فَلَعَلَّكَ تَارِكٌ بَعْضَ مَا يُوحَىٰ إِلَيْكَ وَ
ضَائِقٌ بِهِ صَدْرُكَ أَنْ يَقُولُوا لَوْلَا
أُنْزِلَ عَلَيْهِ كَنْزٌ أَوْ جَاءَ مَعَهُ مَلَكٌ ۚ
إِنَّمَا أَنْتَ نَذِيرٌ ۚ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ
وَكِيلٌ ﴿١٣﴾

14. És que per casualitat et diuen: ell ho ha inventat? Digueu-los: "Presenteu llavors deu Sures com aquesta, inventades, i acudiu a aquells que pugueu a part d'Al·là, si sou veritables".

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ ۖ قُلْ فَأْتُوا بِعَشْرِ سُوَرٍ مِّثْلِهِ مُفْتَرَيَاتٍ وَادْعُوا مَنِ اسْتَطَعْتُم مِّن دُونِ اللَّهِ إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٤﴾

15. I si ells no et responen, heu de saber llavors que ha estat revelat *ple* del coneixement d'Al·là i que no hi ha cap altre Déu fora d'Ell. Us sotmetreu llavors?

فَإِلَّمْ يَسْتَجِيبُوا لَكُمْ فَاعْلَمُوا أَنَّمَا أُنزِلَ بِعِلْمِ اللَّهِ وَأَن لَّا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ۖ فَهَلْ أَنتُم مُّسْلِمُونَ ﴿١٥﴾

16. A aquells que vulguin la vida present i el seu guarniment, els retribuirem del tot per les seves obres en aquesta *vida* i no seran perjudicats.

مَن كَانَ يُرِيدُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَزِينَتَهَا نُوَفِّ إِلَيْهِمْ أَعْمَالَهُمْ فِيهَا وَهُمْ فِيهَا لَا يُبْخَسُونَ ﴿١٦﴾

17. Són aquells que no tindran res en el Més Enllà, tret del Foc, i el que van forjar en aquesta vida es reduirà al no-res, i va serà el que solien fer.

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ لَيْسَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ إِلَّا النَّارُ ۖ وَحَبِطَ مَا صَنَعُوا فِيهَا وَبَاطِلٌ مَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٧﴾

18. Pot ser un impostor aquell que té un Senyal clar del seu Senyor, i a qui un testimoni de *la seva veritat* el segueix enviat pel seu Senyor, i abans d'ell està el Llibre de Moisès, que dóna ajuda i és font de misericòrdia? Ells creuen en ell[2], i qualsevol dels grups que deixi de creure tindrà el Foc com a llar No dubtis, dones, d'això. Certament és la veritat del Senyor, encara que la majoria dels homes no creuen.

أَفَمَن كَانَ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّهِ وَيَتْلُوهُ شَاهِدٌ مِّنْهُ وَمِن قَبْلِهِ كِتَابُ مُوسَىٰ إِمَامًا وَرَحْمَةً ۚ أُولَٰئِكَ يُؤْمِنُونَ بِهِ ۚ وَمَن يَكْفُرْ بِهِ مِنَ الْأَحْزَابِ فَالنَّارُ مَوْعِدُهُ ۚ فَلَا تَكُ فِي مِرْيَةٍ مِّنْهُ ۚ إِنَّهُ الْحَقُّ مِن رَّبِّكَ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٨﴾

---

[2] Es important determinar a qui es refereix el pronom "ells" Les úniques dues persones esmentades en aquest versicle són el Sant Profeta (la pau i benediccions d'Al·là siguin amb ell) i el testimoni diví que hauria de seguir-lo. Quant a Moisès, no se l'esmenta a ell sino al seu Llibre, perque els llibres no "creuen". Això només ens deixa amb l'única opció que es descriu un grup de persones. El pronom no només es referiria al Profeta, sinó també al seu testimoni subordinat i a d'altres. El versicle anterior, dones, ha d'entendre's en el mateix sentit que no només el Profeta i el seu testimoni creuen en la veritat del Profeta i en donen testimoni, sinó que a més a més, un gran nombre de seguidors fan el mateix.
Cal recordar que, de vegades, s'esmenten grans Profetes en singular com si fossin una sola persona, però amb la capacitat de multiplicar-se i estendre's. Se'ls anomena llavors "Ummah", és a dir, un gran nombre de gent continguda en ells mateixos. Per exemple, vegeu el capitol 16, versicle 121. Finalment, alguns interpreten el pronom "ells" com si es referis a Moisès i el seu poble.

19. Però qui és més injust que qui maquina una mentida contra Al·là? Els que actuïn així seran presentats davant del seu Senyor i els testimonis diran: "Aquests són els que van mentir contra el seu Senyor". En veritat, la maledicció d'Al·là cau sobre l'injust.

وَ مَنْ اَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرٰی عَلَی اللّٰهِ كَذِبًا ؕ
اُولٰٓئِكَ يُعْرَضُوْنَ عَلٰی رَبِّهِمْ وَ يَقُوْلُ
الْاَشْهَادُ هٰٓؤُلَآءِ الَّذِيْنَ كَذَبُوْا عَلٰی رَبِّهِمْ ۚ
اَلَا لَعْنَةُ اللّٰهِ عَلَی الظّٰلِمِيْنَ ﴿۱۹﴾

20. Aquells que aparten *els homes* del camí d'Al·là i intenten fer-lo tortuós. Són aquests els que no creuen en el Més Enllà.

الَّذِيْنَ يَصُدُّوْنَ عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ
وَ يَبْغُوْنَهَا عِوَجًا ؕ وَ هُمْ بِالْاٰخِرَةِ هُمْ
كٰفِرُوْنَ ﴿۲۰﴾

21. Aquestes persones mai no podran frustrar els *plans de Déu* a la terra, ni tindran cap amic prescindint d'Al·là. A ells se'ls duplicarà el càstig. No poden sentir-hi ni veure-hi.

اُولٰٓئِكَ لَمْ يَكُوْنُوْا مُعْجِزِيْنَ فِی الْاَرْضِ وَ
مَا كَانَ لَهُمْ مِّنْ دُوْنِ اللّٰهِ مِنْ اَوْلِيَآءَ ۘ
يُضٰعَفُ لَهُمُ الْعَذَابُ ؕ مَا كَانُوْا
يَسْتَطِيْعُوْنَ السَّمْعَ وَ مَا كَانُوْا
يُبْصِرُوْنَ ﴿۲۱﴾

22. Són aquests els que han malmès les seves ànimes i el que van inventar els fallarà.

اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ خَسِرُوْٓا اَنْفُسَهُمْ وَ
ضَلَّ عَنْهُمْ مَّا كَانُوْا يَفْتَرُوْنَ ﴿۲۲﴾

23. Certament ells seran els perdedors més grans en el Més Enllà.

لَا جَرَمَ اَنَّهُمْ فِی الْاٰخِرَةِ هُمُ
الْاَخْسَرُوْنَ ﴿۲۳﴾

24. En veritat, aquells que creuen i fan bones obres, humiliant-se davant del seu Senyor seran els habitants del Cel; en ell viuran.

اِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَ عَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ
وَ اَخْبَتُوْٓا اِلٰی رَبِّهِمْ ۙ اُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ
الْجَنَّةِ ۚ هُمْ فِيْهَا خٰلِدُوْنَ ﴿۲۴﴾

25. L'exemple dels dos grups és com *el del cec* i el sord, i el que hi veu i hi sent. Són tots dos iguals? No ho comprendreu llavors?

مَثَلُ الْفَرِيْقَيْنِ كَالْاَعْمٰی وَ الْاَصَمِّ وَ
الْبَصِيْرِ وَ السَّمِيْعِ ؕ هَلْ يَسْتَوِيٰنِ مَثَلًا ؕ
اَفَلَا تَذَكَّرُوْنَ ﴿۲۵﴾

R.3.

26. Però vam enviar Noè al seu poble i *digué*: "En veritat, per a vosaltres sóc un clar Amonestador".

وَ لَقَدْ اَرْسَلْنَا نُوْحًا اِلٰی قَوْمِهٖٓ ۫ اِنِّیْ لَكُمْ
نَذِيْرٌ مُّبِيْنٌ ﴿۲۶﴾

27. "Perquè no adoreu sinó Al·là. En veritat, temo per a vosaltres el càstig d'un dia dolorós".

أَن لَّا تَعْبُدُوٓا۟ إِلَّا ٱللَّهَ ۖ إِنِّىٓ أَخَافُ عَلَيْكُمْ
عَذَابَ يَوْمٍ أَلِيمٍ ﴿٢٧﴾

28. Els caps del poble, que no creien, van dir: "Només veiem en tu un home com nosaltres mateixos, i és ben segur, pel que sembla, que ningú no t'ha seguit tret dels nostres inferiors. No veiem que tingueu cap superioritat sobre nosaltres; no, pensem que sou mentiders".

فَقَالَ ٱلْمَلَأُ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ مِن قَوْمِهِۦ
مَا نَرَىٰكَ إِلَّا بَشَرًا مِّثْلَنَا وَمَا نَرَىٰكَ
ٱتَّبَعَكَ إِلَّا ٱلَّذِينَ هُمْ أَرَاذِلُنَا بَادِىَ
ٱلرَّأْىِ وَمَا نَرَىٰ لَكُمْ عَلَيْنَا مِن فَضْلٍۭ
بَلْ نَظُنُّكُمْ كَٰذِبِينَ ﴿٢٨﴾

29. Digué: "Oh poble meu, digues-me: si em baso en una prova clara del meu Senyor i Ell m'ha concedit d'Ell mateix una gran mercè que ha estat feta obscura per a vosaltres. hem de forçar-vos a admetre-!a. si hi sou contraris?"

قَالَ يَٰقَوْمِ أَرَءَيْتُمْ إِن كُنتُ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ
مِّن رَّبِّى وَءَاتَىٰنِى رَحْمَةً مِّنْ عِندِهِۦ
فَعُمِّيَتْ عَلَيْكُمْ أَنُلْزِمُكُمُوهَا وَ
أَنتُمْ لَهَا كَٰرِهُونَ ﴿٢٩﴾

30. "Oh poble meu, no et demano cap riquesa a canvi d'ella. La Meva recompensa només l'espero d'Al·là. Perquè no extraviaré aquells que creuen. Ells certament es reuniran amb el seu Senyor. Però us considero un poble que actua amb ignorància".

وَيَٰقَوْمِ لَآ أَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مَالًا ۖ إِنْ
أَجْرِىَ إِلَّا عَلَى ٱللَّهِ ۚ وَمَآ أَنَا۠ بِطَارِدِ
ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ ۚ إِنَّهُم مُّلَٰقُوا۟ رَبِّهِمْ
وَلَٰكِنِّىٓ أَرَىٰكُمْ قَوْمًا تَجْهَلُونَ ﴿٣٠﴾

31. "Oh poble meu, qui m'ajudaria contra Al·là si volgués extraviar-los? No us n'adonàveu?"

وَيَٰقَوْمِ مَن يَنصُرُنِى مِنَ ٱللَّهِ إِن
طَرَدتُّهُمْ ۚ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٣١﴾

32. "No us dic: tinc els tresors d'Al·là, ni conec l'invisible, ni dic: sóc un àngel. Ni dic sobre aquells que són menyspreats pels vostres ulls: Al·là no els concedirà cap bé - Al·là sap millor el que hi ha a les seves ments- En veritat, seria llavors dels injustos".

وَلَآ أَقُولُ لَكُمْ عِندِى خَزَآئِنُ ٱللَّهِ وَ
لَآ أَعْلَمُ ٱلْغَيْبَ وَلَآ أَقُولُ إِنِّى مَلَكٌ وَ
لَآ أَقُولُ لِلَّذِينَ تَزْدَرِىٓ أَعْيُنُكُمْ
لَن يُؤْتِيَهُمُ ٱللَّهُ خَيْرًا ۖ ٱللَّهُ أَعْلَمُ
بِمَا فِىٓ أَنفُسِهِمْ ۖ إِنِّىٓ إِذًا لَّمِنَ
ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٣٢﴾

33. Van respondre: "Oh Noè, en veritat has disputat amb nosaltres durant *molt de temps* i has discutit amb nosaltres moltes vegades; porta'ns ara allò amb què ens amenaces, si ets dels que diuen la veritat".

قَالُوْا يٰنُوْحُ قَدْ جٰدَلْتَنَا فَاَكْثَرْتَ جِدَالَنَا فَاْتِنَا بِمَا تَعِدُنَآ اِنْ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِيْنَ ﴿۳۳﴾

34. Ell digué: "Només Al·là us la durà, si Li plau, i no podeu frustrar *l'objectiu de Déu*".

قَالَ اِنَّمَا يَاْتِيْكُمْ بِهِ اللّٰهُ اِنْ شَآءَ وَمَآ اَنْتُمْ بِمُعْجِزِيْنَ ﴿۳۴﴾

35. "La meva advertència no us aprofitarà malgrat que us vulgui avisar, si Al·là decideix destruir-vos. Ell és el vostre Senyor i a Ell se us haurà de retornar".

وَلَا يَنْفَعُكُمْ نُصْحِيْٓ اِنْ اَرَدْتُّ اَنْ اَنْصَحَ لَكُمْ اِنْ كَانَ اللّٰهُ يُرِيْدُ اَنْ يُّغْوِيَكُمْ ؕ هُوَ رَبُّكُمْ ۟ وَاِلَيْهِ تُرْجَعُوْنَ ﴿۳۵﴾

36. És que diuen: ell l'ha inventada? Digueu-los: "Si jo l'he inventada, meva serà la culpa, però sóc innocent dels pecats que vosaltres cometeu".

اَمْ يَقُوْلُوْنَ افْتَرٰىهُ ؕ قُلْ اِنِ افْتَرَيْتُهٗ فَعَلَيَّ اِجْرَامِيْ وَاَنَا بَرِيْٓءٌ مِّمَّا تُجْرِمُوْنَ ﴿۳۶﴾

R.4.

37. I es revelà a Noè: ningú del teu poble creurà, tret d'aquells que *ja* han cregut; no passis pena, per tant, pel que han estat fent".

وَاُوْحِيَ اِلٰى نُوْحٍ اَنَّهٗ لَنْ يُّؤْمِنَ مِنْ قَوْمِكَ اِلَّا مَنْ قَدْ اٰمَنَ فَلَا تَبْتَىِٕسْ بِمَا كَانُوْا يَفْعَلُوْنَ ﴿۳۷﴾

38. "Construeix l'Arca davant dels nostres ulls, i segons *et va ordenar* la Nostra revelació. I no em demanis pels pecadors. Certament, seran ofegats".

وَاصْنَعِ الْفُلْكَ بِاَعْيُنِنَا وَوَحْيِنَا وَلَا تُخَاطِبْنِيْ فِي الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا ۚ اِنَّهُمْ مُّغْرَقُوْنَ ﴿۳۸﴾

39. Ell va començar a fabricar l'Arca; i cada vegada que els caps del seu poble passaven pel seu costat, es burlaven d'ell. Ell digué: "Si ara us burleu de nosaltres, arribarà *el moment en què* nosaltres ens burlarem de vosaltres de la mateixa manera que us en burleu *ara*.

وَيَصْنَعُ الْفُلْكَ ۟ وَكُلَّمَا مَرَّ عَلَيْهِ مَلَاٌ مِّنْ قَوْمِهٖ سَخِرُوْا مِنْهُ ؕ قَالَ اِنْ تَسْخَرُوْا مِنَّا فَاِنَّا نَسْخَرُ مِنْكُمْ كَمَا تَسْخَرُوْنَ ﴿۳۹﴾

40. "Llavors sabreu qui és aquell sobre el qual recaurà el càstig que el cobrirà d'ignomínia, i sobre qui caurà el càstig durador".

فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ مَنْ يَأْتِيهِ عَذَابٌ
يُخْزِيهِ وَيَحِلُّ عَلَيْهِ عَذَابٌ مُقِيمٌ ﴿٤٠﴾

41. Fins que va arribar la Nostra ordre i les fonts *de la terra* van començar a brollar, i vam dir: "Embarca-hi dos de cada espècie, mascle i femella, i la teva família, tret contra aquells que ha estat ja proferida la paraula, i els creients". Però no van creure no *van viure* amb ell excepte d'uns quants.

حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَمْرُنَا وَفَارَ التَّنُّورُ قُلْنَا
احْمِلْ فِيهَا مِنْ كُلٍّ زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ وَ
أَهْلَكَ إِلَّا مَنْ سَبَقَ عَلَيْهِ الْقَوْلُ وَمَنْ
آمَنَ وَمَا آمَنَ مَعَهُ إِلَّا قَلِيلٌ ﴿٤١﴾

42. Ell digué: "Embarqueu-hi. En nom d'Al·là sigui el seu curs i el seu ancoratge. el Meu Senyor és certament el Màxim Indulgent, Misericordiós".

وَقَالَ ارْكَبُوا فِيهَا بِسْمِ اللَّهِ مَجْرِيهَا
وَمُرْسَاهَا إِنَّ رَبِّي لَغَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٤٢﴾

43. Llavors va començarà moure's amb ells sobre onades com muntanyes. Noè cridà al seu fill, que es mantenia apartat: "Fill meu, embarca-hi amb nosaltres i no segueixis amb els incrèduls".

وَهِيَ تَجْرِي بِهِمْ فِي مَوْجٍ كَالْجِبَالِ وَ
نَادَىٰ نُوحٌ ابْنَهُ وَكَانَ فِي مَعْزِلٍ
يَا بُنَيَّ ارْكَبْ مَعَنَا وَلَا تَكُنْ مَعَ
الْكَافِرِينَ ﴿٤٣﴾

44. Ell va respondre: "Pujaré aviat a una muntanya que em protegirà de l'aigua". Ell digué: "No hi ha protecció per *ningú* en aquest dia, contra el decret d'Al·là, excepte aquells a qui Ell mostri misericòrdia". I una onada els separà; per la qual cosa va estar entre els ofegats".

قَالَ سَآوِي إِلَىٰ جَبَلٍ يَعْصِمُنِي مِنَ
الْمَاءِ قَالَ لَا عَاصِمَ الْيَوْمَ مِنْ أَمْرِ
اللَّهِ إِلَّا مَنْ رَحِمَ وَحَالَ بَيْنَهُمَا
الْمَوْجُ فَكَانَ مِنَ الْمُغْرَقِينَ ﴿٤٤﴾

45. Es digué: "Oh terra, empassa't la teva aigua i, oh cel, que pari *la pluja*. L'aigua va començar a davallar i va acabar finalment. I l'*Arca* va quedar recolzada en Al-Yudi. I es digué: "Maleïts siguin els homes malvats".

وَقِيلَ يَا أَرْضُ ابْلَعِي مَاءَكِ وَيَا سَمَاءُ
أَقْلِعِي وَغِيضَ الْمَاءُ وَقُضِيَ الْأَمْرُ وَ
اسْتَوَتْ عَلَى الْجُودِيِّ وَقِيلَ بُعْدًا
لِلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٤٥﴾

46. Noè va cridar al seu Senyor i digué: "Senyor meu, en veritat el meu fill és de la meva família i certament la teva promesa és certa, i Tu és el Més Just dels jutges".

وَنَادَىٰ نُوحٌ رَّبَّهُ فَقَالَ رَبِّ إِنَّ ابْنِي مِنْ
أَهْلِي وَإِنَّ وَعْدَكَ الْحَقُّ وَأَنْتَ أَحْكَمُ
الْحٰكِمِيْنَ ﴿٤٦﴾

47. Ell digué: "Oh Noè, en veritat no és de la teva família; ell és en realitat un *home de* conducta injusta. No em demanis, doncs, allò del que no tens coneixement. T'aconsello per a que no siguis *un* dels ignorants".

قَالَ يٰنُوْحُ إِنَّهُ لَيْسَ مِنْ أَهْلِكَ ۚ إِنَّهُ
عَمَلٌ غَيْرُ صَالِحٍ ۖ فَلَا تَسْـَٔلْنِ مَا لَيْسَ
لَكَ بِهِ عِلْمٌ ۖ إِنِّيْ أَعِظُكَ أَنْ تَكُوْنَ
مِنَ الْجٰهِلِيْنَ ﴿٤٧﴾

48. Ell digué: "Senyor meu, et prego que em protegeixis perquè no et demani sobre allò del que no tinc coneixement. Perquè si no em perdones i tens misericòrdia de mi, estaré entre els perdedors".

قَالَ رَبِّ إِنِّيْ أَعُوْذُ بِكَ أَنْ أَسْـَٔلَكَ
مَا لَيْسَ لِيْ بِهِ عِلْمٌ ۖ وَإِلَّا تَغْفِرْ لِيْ وَ
تَرْحَمْنِيْ أَكُنْ مِّنَ الْخٰسِرِيْنَ ﴿٤٨﴾

49. Es va dir: "Oh Noè, baixa, *doncs*, amb la Nostra pau i amb benediccions sobre tu i sobre les nacions que *naixeran* dels que estan amb tu. I hi hauran *altres* pobles a qui concedirem provisions durant *un temps*, i després els arribarà un dolorós càstig provinent de Nosaltres".

قِيْلَ يٰنُوْحُ اهْبِطْ بِسَلٰمٍ مِّنَّا وَبَرَكٰتٍ
عَلَيْكَ وَعَلٰى أُمَمٍ مِّمَّنْ مَّعَكَ ۖ وَ
أُمَمٌ سَنُمَتِّعُهُمْ ثُمَّ يَمَسُّهُمْ مِّنَّا
عَذَابٌ أَلِيْمٌ ﴿٤٩﴾

50. Això correspon a les notícies de l'invisible que et revelem. Tu no les sabies, ni tampoc el teu poble abans d'això. Sigues, doncs, pacient, ja que la fi és per als que temen Déu".

تِلْكَ مِنْ أَنْبَآءِ الْغَيْبِ نُوْحِيْهَآ إِلَيْكَ ۚ
مَا كُنْتَ تَعْلَمُهَآ أَنْتَ وَلَا قَوْمُكَ مِنْ
قَبْلِ هٰذَا ۛ فَاصْبِرْ ۛ إِنَّ الْعَاقِبَةَ
لِلْمُتَّقِيْنَ ﴿٥٠﴾

R.5.

51. I *vam enviar* a 'Ad el seu germà Hud. Ell digué: "Oh, poble meu, adoreu només Al·là. No teniu cap altre Déu tret d'Ell. No sou més que forjadors de mentides.

وَإِلٰى عَادٍ أَخَاهُمْ هُوْدًا ۚ قَالَ يٰقَوْمِ
اعْبُدُوا اللّٰهَ مَا لَكُمْ مِّنْ إِلٰهٍ غَيْرُهٗ ۚ إِنْ
أَنْتُمْ إِلَّا مُفْتَرُوْنَ ﴿٥١﴾

52. "Oh, poble meu! No demano de tu cap recompensa. La Meva recompensa només correspon a Qui m'ha modelat. No ho voleu entendre?"

يٰقَوْمِ لَآ أَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا ۖ إِنْ أَجْرِيَ
إِلَّا عَلَى الَّذِي فَطَرَنِي ۚ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٥٢﴾

53. "Oh, poble meu! Demana perdó al teu Senyor i després torna a Ell; Ell us enviarà núvols que deixaran anar força pluges i afegirà força a les vostres forces. No us aparteu com pecadors".

وَيٰقَوْمِ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوبُوٓا
إِلَيْهِ يُرْسِلِ السَّمَآءَ عَلَيْكُمْ
مِّدْرَارًا وَّيَزِدْكُمْ قُوَّةً إِلٰى قُوَّتِكُمْ وَ
لَا تَتَوَلَّوْا مُجْرِمِينَ ﴿٥٣﴾

54. Van respondre: "Oh Hud, tu no has portat cap prova clara i no prescindirem dels nostres déus *només* pel que dius, ni creurem en tu".

قَالُوا يٰهُودُ مَا جِئْتَنَا بِبَيِّنَةٍ وَّمَا
نَحْنُ بِتَارِكِيٓ اٰلِهَتِنَا عَنْ قَوْلِكَ وَ
مَا نَحْنُ لَكَ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٥٤﴾

55. "Només podem dir que alguns dels nostres déus t'han afligit per humiliar-te". Ell va respondre: "En veritat, poso Al·là per testimoni, i vosaltres sou també testimonis que no tinc cap culpa que associeu altres iguals *a Déu"*.

إِنْ نَّقُولُ إِلَّا اعْتَرٰىكَ بَعْضُ اٰلِهَتِنَا
بِسُوٓءٍ ۗ قَالَ إِنِّيٓ أُشْهِدُ اللّٰهَ وَاشْهَدُوٓا
أَنِّي بَرِيٓءٌ مِّمَّا تُشْرِكُونَ ﴿٥٥﴾

56. "A més d'Ell, maquineu, doncs, plans contra mi, tots vosaltres, i no em doneu respir".

مِنْ دُونِهِ فَكِيدُونِي جَمِيعًا ثُمَّ لَا
تُنْظِرُونِ ﴿٥٦﴾

57. "En veritat, he posat la meva confiança en Al·là, Senyor meu, i Senyor vostre. No hi ha cap criatura que es mogui *a la terra* que Ell no subjecti pel ble damunt del front. En veritat, el meu Senyor *segueix* en el camí recte".

إِنِّي تَوَكَّلْتُ عَلَى اللّٰهِ رَبِّي وَرَبِّكُمْ ۗ مَا
مِنْ دَآبَّةٍ إِلَّا هُوَ اٰخِذٌۢ بِنَاصِيَتِهَا ۗ إِنَّ
رَبِّي عَلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٥٧﴾

58. "Però si us n'allunyeu, us he transmès ja allò amb el que vaig ser enviat a vosaltres, i el meu Senyor farà que un altre poble ocupi el vostre lloc. No podeu perjudicar-lo de cap manera. En veritat, el meu Senyor és Guardià de totes les coses".

فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ مَّآ
أُرْسِلْتُ بِهٖٓ إِلَيْكُمْ ۗ وَيَسْتَخْلِفُ
رَبِّي قَوْمًا غَيْرَكُمْ ۚ وَلَا تَضُرُّونَهُ شَيْـًٔا ۗ
إِنَّ رَبِّي عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ حَفِيظٌ ﴿٥٨﴾

59. Quan va arribar la Nostra ordre, vam salvar Hud i els amb ell van creure, per la Nostra misericòrdia *especial*. I els vam salvar d'un sever turment.

وَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا نَجَّيْنَا هُودًا وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِّنَّا وَنَجَّيْنَاهُم مِّنْ عَذَابٍ غَلِيظٍ ٥٩

60. I així van ser els Ad. Van negar els Senyals dels seu Senyor i van desobeir els Seus Missatgers i van seguir les ordres dels orgullosos enemics *de la veritat*.

وَتِلْكَ عَادٌ جَحَدُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ وَعَصَوْا رُسُلَهُ وَاتَّبَعُوا أَمْرَ كُلِّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ ٦٠

61. I es va fer que es perseguís una maledicció en aquest món i en el Dia de la Resurrecció.Vet aquí que *la tribu dels* Ad no va creure en el seu Senyor. Mireu! Maleïts siguin els Ad, el poble de Hud!

وَأُتْبِعُوا فِي هَٰذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ أَلَا إِنَّ عَادًا كَفَرُوا رَبَّهُمْ أَلَا بُعْدًا لِّعَادٍ قَوْمِ هُودٍ ٦١

R.6.

62. I a *la tribu de* Zamud *vam enviar* el seu germà Salih. Ell digué: "Oh, poble meu, adoreu Al·là; no teniu altre déu tret d'Ell. Ell us va enaltir a la terra i us hi va establir. Demaneu-Li, doncs, perdó i torneu a Ell de *tot cor*. En veritat, el meu Senyor està a prop i respon *les pregàries*".

وَإِلَىٰ ثَمُودَ أَخَاهُمْ صَالِحًا قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُ هُوَ أَنشَأَكُم مِّنَ الْأَرْضِ وَاسْتَعْمَرَكُمْ فِيهَا فَاسْتَغْفِرُوهُ ثُمَّ تُوبُوا إِلَيْهِ إِنَّ رَبِّي قَرِيبٌ مُّجِيبٌ ٦٢

63. Van respondre: "Oh, Salih, entre nosaltres vas ser aquell en qui vam posar les nostres esperances. Ens prohibeixes adorar el que van adorar els nostres pares? Estem, en veritat, en gran deute pel que ens proposes".

قَالُوا يَا صَالِحُ قَدْ كُنتَ فِينَا مَرْجُوًّا قَبْلَ هَٰذَا أَتَنْهَانَا أَن نَّعْبُدَ مَا يَعْبُدُ آبَاؤُنَا وَإِنَّنَا لَفِي شَكٍّ مِّمَّا تَدْعُونَا إِلَيْهِ مُرِيبٍ ٦٣

64. Ell digué: "Oh, poble meu, digueume: si em baso en una prova evident del meu Senyor, i Ell m'ha concedit la Seva misericòrdia, qui m'ajudarà, doncs, contra Al·là si el desobeeixo? Vosaltres només faríeu augmentar la meva destrucció".

قَالَ يَا قَوْمِ أَرَأَيْتُمْ إِن كُنتُ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّي وَآتَانِي مِنْهُ رَحْمَةً فَمَن يَنصُرُنِي مِنَ اللَّهِ إِنْ عَصَيْتُهُ فَمَا تَزِيدُونَنِي غَيْرَ تَخْسِيرٍ ٦٤

65. "Oh, poble meu, aquesta és la camella d'Al·là com a Senyal per a vosaltres, deixeu-la sola perquè pugui pasturar en la terra d'Al·là, i no la toqueu, fent-li mal, no fos cas que us arribi aviat un càstig".

وَ يٰقَوْمِ هٰذِهٖ نَاقَةُ اللّٰهِ لَكُمْ اٰيَةً فَذَرُوْهَا تَاْكُلْ فِيْٓ اَرْضِ اللّٰهِ وَلَا تَمَسُّوْهَا بِسُوْٓءٍ فَيَاْخُذَكُمْ عَذَابٌ قَرِيْبٌ ﴿٦٥﴾

66. Però ells la van desbraonar. Llavors digué: "Gaudiu a casa vostra durant tres dies. Aquesta promesa, no és una mentida".

فَعَقَرُوْهَا فَقَالَ تَمَتَّعُوْا فِيْ دَارِكُمْ ثَلٰثَةَ اَيَّامٍ ؕ ذٰلِكَ وَعْدٌ غَيْرُ مَكْذُوْبٍ ﴿٦٦﴾

67. Així, quan va arribar la Nostra ordre, vam salvar Salih i aquells que amb ell van creure per la Nostra Misericòrdia *especial* i els vam salvar de la ignomínia d'aquell dia. En veritat, el teu Senyor és Omnipotent, Poderós.

فَلَمَّا جَآءَ اَمْرُنَا نَجَّيْنَا صٰلِحًا وَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مَعَهٗ بِرَحْمَةٍ مِّنَّا وَمِنْ خِزْيِ يَوْمِئِذٍ ؕ اِنَّ رَبَّكَ هُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيْزُ ﴿٦٧﴾

68. I el terrible cop va abatre els que havien fet el mal, i mentre es feia de dia van caure prostrats a casa seva.

وَ اَخَذَ الَّذِيْنَ ظَلَمُوا الصَّيْحَةُ فَاَصْبَحُوْا فِيْ دِيَارِهِمْ جٰثِمِيْنَ ﴿٦٨﴾

69. Com si mai no haguessin viscut en elles. Vet aquí que els Zamud es van comportar amb desagraïment envers el seu Senyor; vigileu! maleïda sigui *la tribu de* Zamud!

كَاَنْ لَّمْ يَغْنَوْا فِيْهَا ؕ اَلَآ اِنَّ ثَمُوْدَا۟ كَفَرُوْا رَبَّهُمْ ؕ اَلَا بُعْدًا لِّثَمُوْدَ ﴿٦٩﴾

R.7.

70. En veritat, els Nostres Missatgers van arribar a Abraham amb bones notícies. Van dir: "*T'oferim* la pau". Ell va respondre: "La pau *sigui amb vosaltres*" i no va trigar gaire a dur un vedell rostit.

وَ لَقَدْ جَآءَتْ رُسُلُنَآ اِبْرٰهِيْمَ بِالْبُشْرٰى قَالُوْا سَلٰمًا ؕ قَالَ سَلٰمٌ فَمَا لَبِثَ اَنْ جَآءَ بِعِجْلٍ حَنِيْذٍ ﴿٧٠﴾

71. Però quan va veure que les seves mans no s'acostaven a ell, les va prendre per estranyes i va sentir por d'ells. Van dir: "No tinguis por, perquè hem estat enviats a la gent de Lot".

فَلَمَّا رَاٰۤ اَيْدِيَهُمْ لَا تَصِلُ اِلَيْهِ نَكِرَهُمْ وَاَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيْفَةً ؕ قَالُوْا لَا تَخَفْ اِنَّآ اُرْسِلْنَآ اِلٰى قَوْمِ لُوْطٍ ﴿٧١﴾

72. Però la seva esposa que s'estava dempeus *al costat*, va riure-se'n i li vam donar les bones notícies del naixement d'Isaac, i després del d'Isaac, el de Jacob.

وَامْرَاَتُهٗ قَآئِمَةٌ فَضَحِكَتْ فَبَشَّرْنٰهَا
بِاِسْحٰقَ ۙ وَمِنْ وَّرَآءِ اِسْحٰقَ يَعْقُوْبَ ﴿٧١﴾

73. Ella digué: "Pobre de mi! Com tindré un fill si sóc una dona vella i el meu marit és un home vell? En veritat, quina cosa més estranya és aquesta!"

قَالَتْ يٰوَيْلَتٰٓى ءَاَلِدُ وَاَنَا عَجُوْزٌ وَّهٰذَا
بَعْلِيْ شَيْخًا ؕ اِنَّ هٰذَا لَشَيْءٌ عَجِيْبٌ ﴿٧٢﴾

74. Ells van dir: "Et sorprèn el designi d'Al·là? La misericòrdia d'Al·là i les Seves benediccions estan amb vosaltres, oh Gent de la casa. En veritat, Ell es mereix totes les lloances i tota la glòria".

قَالُوْٓا اَتَعْجَبِيْنَ مِنْ اَمْرِ اللّٰهِ رَحْمَتُ
اللّٰهِ وَبَرَكٰتُهٗ عَلَيْكُمْ اَهْلَ الْبَيْتِ ؕ
اِنَّهٗ حَمِيْدٌ مَّجِيْدٌ ﴿٧٣﴾

75. I quan la por va deixar anar Abraham i li va arribar la bona nova, va començar a intercedir a favor de Nosaltres pel poble de Lot.

فَلَمَّا ذَهَبَ عَنْ اِبْرٰهِيْمَ الرَّوْعُ وَ
جَآءَتْهُ الْبُشْرٰى يُجَادِلُنَا فِيْ قَوْمِ
لُوْطٍ ﴿٧٤﴾

76. En efecte, Abraham era clement, compassiu i tornava sempre cap a Déu.

اِنَّ اِبْرٰهِيْمَ لَحَلِيْمٌ اَوَّاهٌ مُّنِيْبٌ ﴿٧٥﴾

77. "Oh, Abraham, aparta't d'això. En veritat, el manament del teu Senyor ha estat ja fet i certament vindrà sobre ells un càstig que no es pot evitar".

يٰٓاِبْرٰهِيْمُ اَعْرِضْ عَنْ هٰذَا ۚ اِنَّهٗ قَدْ
جَآءَ اَمْرُ رَبِّكَ ۚ وَاِنَّهُمْ اٰتِيْهِمْ عَذَابٌ
غَيْرُ مَرْدُوْدٍ ﴿٧٦﴾

78. I quan els Nostres Missatgers van anar cap a Lot, ell s'afligí per ells i se sentí impotent per ajudar-los i digué: "Aquest és un dia terrible".

وَلَمَّا جَآءَتْ رُسُلُنَا لُوْطًا سِيْٓءَ
بِهِمْ وَضَاقَ بِهِمْ ذَرْعًا وَّقَالَ هٰذَا
يَوْمٌ عَصِيْبٌ ﴿٧٧﴾

79. La seva gent va arribar corrents cap a ell i tremolant *de ràbia*; i abans d'això també havien comès el mal. Ell digué: "Oh, la meva gent, aquí teniu les meves filles; Són pures per a vosaltres. Per tant, temeu Al·là i no

وَجَآءَهٗ قَوْمُهٗ يُهْرَعُوْنَ اِلَيْهِ ؕ وَمِنْ
قَبْلُ كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ السَّيِّاٰتِ ؕ قَالَ
يٰقَوْمِ هٰٓؤُلَآءِ بَنَاتِيْ هُنَّ اَطْهَرُ لَكُمْ

m'insulteu *comportant-vos amb desagraïment* davant els meus convidats. No hi ha entre vosaltres un home recte?".[3]

فَاتَّقُوا اللَّهَ وَلَا تُخْزُونِ فِي ضَيْفِي ۖ
أَلَيْسَ مِنكُمْ رَجُلٌ رَّشِيدٌ ﴿٧٩﴾

80. Ells van respondre: "Saps prou bé que no tenim cap dret sobre les teves filles i saps que en veritat el que desitgem".

قَالُوا لَقَدْ عَلِمْتَ مَا لَنَا فِي بَنَاتِكَ مِنْ
حَقٍّ وَإِنَّكَ لَتَعْلَمُ مَا نُرِيدُ ﴿٨٠﴾

81. Ell digué: "Tant de bo tingué poder per *enfrontar-me* amb vosaltres, o pogués recórrer a algun suport potent *buscant refugi*".

قَالَ لَوْ أَنَّ لِي بِكُمْ قُوَّةً أَوْ آوِي إِلَىٰ
رُكْنٍ شَدِيدٍ ﴿٨١﴾

82. Els *missatgers* van dir: "Oh Lot, som els missatgers del teu Senyor. De cap manera podran atrapar-te. Marxa, doncs, amb la teva família durant la nit, i no deixis que ningú de vosaltres miri cap enrere, tret de la teva dona. En veritat, el que els passarà a ells li passarà *també* a ella. Certament, el moment fixat és el matí. I el matí no s'acosta?"[4]

قَالُوا يَا لُوطُ إِنَّا رُسُلُ رَبِّكَ لَن يَصِلُوا
إِلَيْكَ فَأَسْرِ بِأَهْلِكَ بِقِطْعٍ مِّنَ اللَّيْلِ
وَلَا يَلْتَفِتْ مِنكُمْ أَحَدٌ إِلَّا امْرَأَتَكَ ۖ
إِنَّهُ مُصِيبُهَا مَا أَصَابَهُمْ ۚ إِنَّ
مَوْعِدَهُمُ الصُّبْحُ ۚ أَلَيْسَ الصُّبْحُ
بِقَرِيبٍ ﴿٨٢﴾

83. Així, quan va arribar la Nostra ordre, vam posar la ciutat de cap per avall i vam fer ploure sobre ella pedres d'argila, capa sobre capa.

فَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا جَعَلْنَا عَالِيَهَا
سَافِلَهَا وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهَا حِجَارَةً مِّن
سِجِّيلٍ مَّنضُودٍ ﴿٨٣﴾

[3] Es tractava de la resposta més adient per a una gent que no estava interessada en els encants del sexe oposat. A la pràctica, les dones eren castes per a tots ells. A això es refereix l'expressió "absolutament castes". Tanmateix, els malvats van donar a aquesta resposta un gir pervers i van pretendre entendre que Lot els oferia les seves filles per protegir l'honor dels hostes a la seva costa. Com si se'ls convidés a abusar de la seva innocència. Evidentment aquesta resposta era reflex de la seva natura perversa.

[4] Aquesta advertència dels missatgers visitants indica que el diàleg entre Lot i la seva gent va tenir lloc a porta tancada i que, fins aquell moment, no van tenir accés directe a ell ni a cap altre membre de la casa. Havent fracassat en el seu intent inicial, intentarien tornar a visitar Lot millor preparats per forçar l'entrada de l'habitatge. Això s'evità gràcies al consell dels missatgers que abandonessin la casa amb tota la seva família, tret de la seva muller, durant l'última part de la nit.

84. Senyalades *per a ells* en el decret del teu Senyor. I un *càstig* semblant no és lluny dels injustos d'*aquesta època*.

مُّسَوَّمَةً عِنْدَ رَبِّكَ ۚ وَمَا هِيَ مِنَ الظّٰلِمِيْنَ بِبَعِيْدٍ ﴿٨٣﴾

R.8.

85. A Madian *vam enviar* el seu germà Shu'aib. Ell digué: "Oh, poble meu, adoreu Al·là. No teniu cap altre déu fora d'Ell. No disminuïu ni la mesura ni el pes. Us veig en un *estat de* prosperitat i temo per a vosaltres el càstig d'un dia destructor";

وَاِلٰى مَدْيَنَ اَخَاهُمْ شُعَيْبًا ۚ قَالَ يٰقَوْمِ اعْبُدُوا اللّٰهَ مَا لَكُمْ مِّنْ اِلٰهٍ غَيْرُهٗ ۚ وَلَا تَنْقُصُوا الْمِكْيَالَ وَالْمِيْزَانَ اِنِّيْٓ اَرٰىكُمْ بِخَيْرٍ وَّاِنِّيْٓ اَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ مُّحِيْطٍ ﴿٨٤﴾

86. Oh, poble meu, satisfeu la mesura i el pes amb equitat i no priveu la gent del que els correspon per dret, ni cometeu iniquitat a la terra, causant el desordre.

وَيٰقَوْمِ اَوْفُوا الْمِكْيَالَ وَالْمِيْزَانَ بِالْقِسْطِ وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ اَشْيَآءَهُمْ وَلَا تَعْثَوْا فِي الْاَرْضِ مُفْسِدِيْنَ ﴿٨٥﴾

87. "El que Al·là *us* ha deixat és millor per a vosaltres, si sou creients. Perquè jo no sóc el vostre guardià".

بَقِيَّتُ اللّٰهِ خَيْرٌ لَّكُمْ اِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِيْنَ ۚ وَمَآ اَنَا عَلَيْكُمْ بِحَفِيْظٍ ﴿٨٦﴾

88. Van respondre: "Oh Shu'aib, et mana per ventura la teva Pregària que abandonem el que van adorar els nostres pares, o que deixem de fer amb els nostres béns el que ens plagui? En veritat, *ets* molt intel·ligent i recte".

قَالُوْا يٰشُعَيْبُ اَصَلٰوتُكَ تَاْمُرُكَ اَنْ نَّتْرُكَ مَا يَعْبُدُ اٰبَآؤُنَآ اَوْ اَنْ نَّفْعَلَ فِيْٓ اَمْوَالِنَا مَا نَشٰٓؤُا ۚ اِنَّكَ لَاَنْتَ الْحَلِيْمُ الرَّشِيْدُ ﴿٨٧﴾

89. Va dir: "Oh, poble meu, digues-me: si em baso en proves clares del meu Senyor i Ell m'ha proporcionat d'Ell mateix una abundant provisió, *quina resposta Li donareu?* No vull fer contra vosaltres *la mateixa* cosa que us demano que no feu. Només pretenc reformar-vos en la mesura de les meves possibilitats. No hi ha poder en mi tret a través d'Al·là. En Ell confio i a Ell retornaré!".

قَالَ يٰقَوْمِ اَرَءَيْتُمْ اِنْ كُنْتُ عَلٰى بَيِّنَةٍ مِّنْ رَّبِّيْ وَرَزَقَنِيْ مِنْهُ رِزْقًا حَسَنًا ۚ وَمَآ اُرِيْدُ اَنْ اُخَالِفَكُمْ اِلٰى مَآ اَنْهٰىكُمْ عَنْهُ ۚ اِنْ اُرِيْدُ اِلَّا الْاِصْلَاحَ مَا اسْتَطَعْتُ ۚ وَمَا تَوْفِيْقِيْٓ اِلَّا بِاللّٰهِ ۚ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَاِلَيْهِ اُنِيْبُ ﴿٨٨﴾

90. "Oh, poble meu, que *la vostra* hostilitat contra mi no us condueixi *fins a un punt que* passi alguna cosa semblant al que va passar al poble de Noè o al poble de Hud, o al de Salih; i la gent de Lot no estan lluny de vosaltres"

وَ يٰقَوْمِ لَا يَجْرِمَنَّكُمْ شِقَاقِيْٓ اَنْ
يُّصِيْبَكُمْ مِّثْلُ مَآ اَصَابَ قَوْمَ نُوْحٍ
اَوْ قَوْمَ هُوْدٍ اَوْ قَوْمَ صٰلِحٍ ۭ وَمَا قَوْمُ
لُوْطٍ مِّنْكُمْ بِبَعِيْدٍ ﴿٩٠﴾

91. "Demaneu perdó als vostre Senyor; després torneu a Ell de *tot cor*. En veritat, el meu Senyor és Misericordiós, el Que més estima".

وَاسْتَغْفِرُوْا رَبَّكُمْ ثُمَّ تُوْبُوْٓا اِلَيْهِ ۭ
اِنَّ رَبِّيْ رَحِيْمٌ وَّدُوْدٌ ﴿٩١﴾

92. Van respondre: "Oh, Shu'aib, no entenem massa del que dius i en veritat, veiem que ets dèbil entre nosaltres. Si no fos per la teva tribu, certament et lapidaríem. I tu no tens poder contra nosaltres".

قَالُوْا يٰشُعَيْبُ مَا نَفْقَهُ كَثِيْرًا مِّمَّا
تَقُوْلُ وَاِنَّا لَنَرٰىكَ فِيْنَا ضَعِيْفًا ۚ وَلَوْ
لَا رَهْطُكَ لَرَجَمْنٰكَ ۡ وَمَآ اَنْتَ عَلَيْنَا
بِعَزِيْزٍ ﴿٩٢﴾

93. Digué: "Oh, poble meu, és que la meva tribu és més poderosa per a vosaltres que Al·là?" Però vosaltres Li heu donat l'esquena i L'heu oblidat". En veritat, el meu Senyor abraça tot el que feu.

قَالَ يٰقَوْمِ اَرَهْطِيْٓ اَعَزُّ عَلَيْكُمْ مِّنَ اللّٰهِ ۭ
وَاتَّخَذْتُمُوْهُ وَرَاۗءَكُمْ ظِهْرِيًّا ۭ اِنَّ رَبِّيْ
بِمَا تَعْمَلُوْنَ مُحِيْطٌ ﴿٩٣﴾

94. "Oh poble meu, actueu de la millor manera possible, perquè jo *també* actuo. Aviat sabreu sobre qui caurà un càstig que l'afrontarà, i qui és el mentider. Espereu; en veritat, jo espero amb vosaltres".

وَ يٰقَوْمِ اعْمَلُوْا عَلٰى مَكَانَتِكُمْ اِنِّيْ
عَامِلٌ ۭ سَوْفَ تَعْلَمُوْنَ ۙ مَنْ يَّاْتِيْهِ
عَذَابٌ يُّخْزِيْهِ وَ مَنْ هُوَ كَاذِبٌ ۭ
وَارْتَقِبُوْٓا اِنِّيْ مَعَكُمْ رَقِيْبٌ ﴿٩٤﴾

95. Però quan va venir la Nostra ordre, vam salvar Shu'aib i aquells havien cregut amb ell per la Nostra misericòrdia *especial*; i el càstig es va abatre sobre els que havien fet el mal, per la qual cosa van quedar prostrats a casa seva.

وَ لَمَّا جَاۗءَ اَمْرُنَا نَجَّيْنَا شُعَيْبًا وَّ
الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مَعَهٗ بِرَحْمَةٍ مِّنَّا وَ
اَخَذَتِ الَّذِيْنَ ظَلَمُوا الصَّيْحَةُ
فَاَصْبَحُوْا فِيْ دِيَارِهِمْ جٰثِمِيْنَ ﴿٩٥﴾

كَأَن لَّمْ يَغْنَوْا فِيهَا ۗ أَلَا بُعْدًا
لِّمَدْيَنَ كَمَا بَعِدَتْ ثَمُودُ ﴿٩٦﴾

96. Com si mai no haguessin viscut en elles. Mireu com van ser maleïts els de Madian com ho van ser els Zamud *abans d'ells*.

R.9.

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا وَسُلْطَانٍ
مُّبِينٍ ﴿٩٧﴾

97. En veritat, vam enviar Moisès amb els Nostres Senyals i una autoritat manifesta,

إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ فَاتَّبَعُوا أَمْرَ
فِرْعَوْنَ ۖ وَمَا أَمْرُ فِرْعَوْنَ بِرَشِيدٍ ﴿٩٨﴾

98. Al Faraó i als seus caps; però van seguir l'ordre del Faraó, i l'ordre del Faraó no era justa.

يَقْدُمُ قَوْمَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
فَأَوْرَدَهُمُ النَّارَ ۖ وَبِئْسَ الْوِرْدُ
الْمَوْرُودُ ﴿٩٩﴾

99. Encapçalarà el seu poble en el Dia de la Resurrecció i els guiarà al caire del Foc, *de la mateixa manera que porta el bestiar als abeuradors*. Dolent és el destí al que arribaran!

وَأُتْبِعُوا فِي هَٰذِهِ لَعْنَةً وَيَوْمَ
الْقِيَامَةِ ۚ بِئْسَ الرِّفْدُ الْمَرْفُودُ ﴿١٠٠﴾

100. Els persegueix una maledicció en *aquesta vida* i en el Dia de la Resurrecció. Què detestable és el regal presentat!

ذَٰلِكَ مِنْ أَنبَاءِ الْقُرَىٰ نَقُصُّهُ
عَلَيْكَ ۖ مِنْهَا قَائِمٌ وَحَصِيدٌ ﴿١٠١﴾

101. Aquestes són les històries de les ciutats *derruïdes* que t'expliquem. *Algunes* d'elles seguiran en peu i *altres* han estat segades, *com la collita.*

وَمَا ظَلَمْنَاهُمْ وَلَٰكِن ظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ
فَمَا أَغْنَتْ عَنْهُمْ آلِهَتُهُمُ الَّتِي يَدْعُونَ
مِن دُونِ اللَّهِ مِن شَيْءٍ لَّمَّا جَاءَ أَمْرُ
رَبِّكَ ۖ وَمَا زَادُوهُمْ غَيْرَ تَتْبِيبٍ ﴿١٠٢﴾

102. Nosaltres no els vam perjudicar, sinó que s'ho van fer a ell mateixos, ja que els seus déus, a qui invocaven en comptes d'Al·là, no els van servir de res quan va arribar l'ordre del seu Senyor; i no van fer altra cosa que afegir-se a la seva perdició.

وَكَذَٰلِكَ أَخْذُ رَبِّكَ إِذَا أَخَذَ الْقُرَىٰ وَ
هِيَ ظَالِمَةٌ ۚ إِنَّ أَخْذَهُ أَلِيمٌ شَدِيدٌ ﴿١٠٣﴾

103. Així castiga el teu Senyor quan s'apodera de les ciutats mentre estan fent el mal. En veritat, la Seva presa és dolorosa i severa.

104. En això hi ha certament un Senyal per a qui tem el càstig del Més Enllà. és un dia en que *tota* la humanitat serà aplegada i un dia en què els seus *esdeveniments* seran presenciats *per tothom*.

إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لِّمَنْ خَافَ عَذَابَ
الْآخِرَةِ ۚ ذَٰلِكَ يَوْمٌ مَّجْمُوعٌ لَّهُ
النَّاسُ وَذَٰلِكَ يَوْمٌ مَّشْهُودٌ

105. I no ho endarrerirem tret durant el termini calculat.

وَمَا نُؤَخِّرُهُ إِلَّا لِأَجَلٍ مَّعْدُودٍ

106. El dia en què arribi no hi haurà cap ànima que parli tret de la que gaudeixi del seu permís. Llavors *algunes* d'elles resultaran ser desgraciades i *d'altres*, afortunades.

يَوْمَ يَأْتِ لَا تَكَلَّمُ نَفْسٌ إِلَّا بِإِذْنِهِ ۚ
فَمِنْهُمْ شَقِيٌّ وَسَعِيدٌ

107. Quant als que resultin desafortunats, estaran en el Foc, allà hi haurà per a ells plors i sospirs.

فَأَمَّا الَّذِينَ شَقُوا فَفِي النَّارِ لَهُمْ فِيهَا
زَفِيرٌ وَشَهِيقٌ

108. I allà viuran mentre subsisteixin els cels i la terra, tret que el teu Senyor vulgui *una altra cosa*. En veritat, el teu Senyor fa tot el vol.

خَالِدِينَ فِيهَا مَا دَامَتِ السَّمَاوَاتُ وَ
الْأَرْضُ إِلَّا مَا شَاءَ رَبُّكَ ۚ إِنَّ رَبَّكَ
فَعَّالٌ لِّمَا يُرِيدُ

109. Però quant als afortunats, estaran al Cel, i hi viuran mentre durin els Cels i la Terra, tret que el teu senyor vulgui *una altra cosa* -una gràcia que no se'ls traurà.

وَأَمَّا الَّذِينَ سُعِدُوا فَفِي الْجَنَّةِ
خَالِدِينَ فِيهَا مَا دَامَتِ السَّمَاوَاتُ وَ
الْأَرْضُ إِلَّا مَا شَاءَ رَبُّكَ ۖ عَطَاءً غَيْرَ
مَجْذُوذٍ

110. No dubtis, doncs, respecte als que adoren aquests *pobles*. Només adoren allò que van adorar abans els seus pares, i Nosaltres els pagarem certament el que els pertoca, sense cap disminució.

فَلَا تَكُ فِي مِرْيَةٍ مِّمَّا يَعْبُدُ هَٰؤُلَاءِ ۚ
مَا يَعْبُدُونَ إِلَّا كَمَا يَعْبُدُ آبَاؤُهُم مِّن
قَبْلُ ۚ وَإِنَّا لَمُوَفُّوهُمْ نَصِيبَهُمْ غَيْرَ
مَنقُوصٍ

R.10.

111. Certament, vam lliurar el Llibre a Moisès; però sobre ell van sorgir diferències; i si no hagués estat per una paraula pronunciada ja pel teu Senyor, la qüestió hauria estat en veritat decidit entre ells *molt abans*;

وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ فَاخْتُلِفَ
فِيهِ ۚ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِن رَّبِّكَ
لَقُضِيَ بَيْنَهُمْ ۚ وَإِنَّهُمْ لَفِي شَكٍّ مِّنْهُ

i *ara* aquesta *gent* estan en un dubte inquietant respecte a ell.

مُرِيبٍ ﴿١١١﴾

112. Perquè en veritat, les *obres de* tots *aquests* encara no *han estat recompensades, però* el teu Senyor les pagarà del tot, segons les seves obres. En veritat, Ell coneix perfectament el que fan.

وَإِنَّ كُلًّا لَّمَّا لَيُوَفِّيَنَّهُمْ رَبُّكَ
أَعْمَالَهُمْ ۚ إِنَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿١١٢﴾

113. Segueix, doncs, recte, com se t'ha manat, *de la mateixa manera que* aquells han tornat *cap a Déu* amb tu; i no depasseu els límits, oh *creients*; certament, Ell veu el que feu.

فَاسْتَقِمْ كَمَا أُمِرْتَ وَمَن تَابَ مَعَكَ
وَلَا تَطْغَوْا ۚ إِنَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١١٣﴾

114. I no us inclineu cap a qui actua iniquament, no fos cas que us arribés el Foc. I no tindreu amics fora d'Al·là, ni sereu ajudats.

وَلَا تَرْكَنُوا إِلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا
فَتَمَسَّكُمُ النَّارُ ۙ وَمَا لَكُم مِّن دُونِ اللَّهِ
مِنْ أَوْلِيَاءَ ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ ﴿١١٤﴾

115. Compleix la Pregària en els dos límits del dia i en la part de la nit *més propera al dia*. En veritat, les bones accions serveixen per allunyar les dolentes. Això és una advertència per als que volen recordar.

وَأَقِمِ الصَّلٰوةَ طَرَفَيِ النَّهَارِ وَزُلَفًا
مِّنَ اللَّيْلِ ۚ إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبْنَ
السَّيِّئَاتِ ۚ ذٰلِكَ ذِكْرَىٰ لِلذَّاكِرِينَ ﴿١١٥﴾

116. Sigues perseverant: en veritat, Al·là no permet que es perdi la recompensa dels justos.

وَاصْبِرْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ
الْمُحْسِنِينَ ﴿١١٦﴾

117. Per què, doncs, no va haver entre les generacions que us van precedir persones posseïdes de coneixement que prohibissin la corrupció en la terra, tret d'uns quants d'aquells a qui vam salvar d'entre ells? Però els malvats van seguir allò que els donava facilitat i comoditat, i es van fer culpables.

فَلَوْلَا كَانَ مِنَ الْقُرُونِ مِن قَبْلِكُمْ
أُولُوا بَقِيَّةٍ يَنْهَوْنَ عَنِ الْفَسَادِ فِي
الْأَرْضِ إِلَّا قَلِيلًا مِّمَّنْ أَنجَيْنَا مِنْهُمْ ۚ
وَاتَّبَعَ الَّذِينَ ظَلَمُوا مَا أُتْرِفُوا فِيهِ وَ
كَانُوا مُجْرِمِينَ ﴿١١٧﴾

118. Però el teu Senyor no destruiria injustament les ciutats si els seus habitants fossin justos.

وَمَا كَانَ رَبُّكَ لِيُهْلِكَ الْقُرَىٰ بِظُلْمٍ
وَأَهْلُهَا مُصْلِحُونَ ﴿١١٨﴾

119. I si el teu Senyor hagués *fet* la Seva voluntat, certament hauria convertit la humanitat en una sola nació, però no deixarien de discrepar.

وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَجَعَلَ النَّاسَ أُمَّةً
وَاحِدَةً وَلَا يَزَالُونَ مُخْتَلِفِينَ ﴿١١٩﴾

120. Tret d'aquells amb qui el teu Senyor ha tingut misericòrdia, i per a això els creà. Però la paraula del teu Senyor es complirà: "En veritat, ompliré l'Infern amb els Yinn i homes *desobedients*, tots plegats".

إِلَّا مَنْ رَحِمَ رَبُّكَ ۚ وَلِذَٰلِكَ خَلَقَهُمْ ۗ
وَتَمَّتْ كَلِمَةُ رَبِّكَ لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ
مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿١٢٠﴾

121. I t'expliquem totes les notícies dels Missatgers amb les quals vam confortar el teu cor. I vet aquí, t'ha arribat la veritat i una exhortació i advertència per als creients.

وَكُلًّا نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنْبَاءِ الرُّسُلِ
مَا نُثَبِّتُ بِهِ فُؤَادَكَ ۚ وَجَاءَكَ فِي
هَٰذِهِ الْحَقُّ وَمَوْعِظَةٌ وَذِكْرَىٰ
لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿١٢١﴾

122. Digues a aquells que no creuen: "Actueu el millor que podeu, ja que nosaltres *també* actuem".

وَقُلْ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ اعْمَلُوا
عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنَّا عَامِلُونَ ﴿١٢٢﴾

123. "I espereu, que nosaltres *també* esperem".

وَانْتَظِرُوا إِنَّا مُنْتَظِرُونَ ﴿١٢٣﴾

124. Però a Al·là pertanyen les coses ocultes dels cels i la terra i a Ell se sotmetrà tota la qüestió. Adoreu-lo, doncs, i posa la teva confiança en Ell *només* perquè el teu Senyor vigila el que feu.

وَلِلَّهِ غَيْبُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَ
إِلَيْهِ يُرْجَعُ الْأَمْرُ كُلُّهُ فَاعْبُدْهُ وَ
تَوَكَّلْ عَلَيْهِ ۚ وَمَا رَبُّكَ بِغَافِلٍ
عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿١٢٤﴾

CAPÍTOL 12
YUSUF
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació, context i tema

Segons la majoria dels Companys del sant Profeta, tota aquesta Surah fou revelada a la Meca. Però, segons Abbas i Qatadah, els versicles 2-4 van ser revelats després de la Hillrah. Com ja s'ha indicat, el Capítol 10 (Surah Yunus) tracta dels dos aspectes de les relacions de Déu amb l'home: el seu càstig i la Seva misericòrdia. Però mentre que el Capítol 11 (Surah Hud) tracta del càstig diví, aquest (el 12) tracta de la Seva misericòrdia. La Surah que exposa el càstig de Déu (Hud) s'ha situat abans de la present Surah, la qual es refereix a la Seva misericòrdia, ja que als enemics del Sant Profeta se'ls mostraria la misericòrdia després d'haver estat castigats per les seves males accions. tanmateix, la Surah té una peculiaritat. En la seva totalitat tracta de la història d'un sol profeta: Josep. En això es distingeix de totes les altres Surahs. La raó d'aquesta peculiaritat és que la vida del Profeta Josep s'assembla molt a la del Sant Profeta, fins i tot en els petits detalls. Tota la Surah està dedicada a una exposició més aviat detallada de la vida del Profeta Josep per tal que pugui servir com a advertència dels incidents que li passarien al Sant Profeta en el decurs de la seva vida. En el Capítol 10 es va elegir la vida del Profeta Jonàs com a exemple de la misericòrdia divina, mentre que en el present Capítol s'exposa amb detall l'exemple de Josep per il·lustrar aquesta finalitat. Per això, es podrien donar dues raons: 1) les vides de Jonàs i la del Sant Profeta s'assemblaven només en les etapes finals, però la de Josep s'assembla a la del Sant Profeta fins i tot en els petits detalls. 2) Encara que el cas de Jonàs és semblant al del sant Profeta pel fet que els pobles tant de l'un com de l'altre van ser perdonats en última instància per la misericòrdia divina, la semblança entre els dos només és parcial, però la semblança entre Josep i el Sant Profeta, sobretot en la manera en què Déu tractà als germans de Josep i la gent del sant Profeta, és gairebé perfecte i completa. La misericòrdia mostrada al poble de Jonàs fou resultat directe de la gràcia de Déu, ja que Jonàs no intervingué en res, però en la declaració de perdó dels germans de Josep la féu el mateix Josep i així doncs, en el cas dels Quraish de la Meca, l'anunci del seu perdó complet i sense condicions va procedir directament de la pròpia veu del Sant Profeta.

سورة يوسف مكية وهى مع البسملة مائة و اثنتا عشرة آية و اثنا عشر ركوعا

YUSUF

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بسم الله الرحمن الرحيم ١

2. Alif Lam Ra[1]. Aquests són els versicles del Llibre diàfan.

الر تلك آيات الكتاب المبين ٢

3. El que hem revelat com un Llibre que sovint es recita en llenguatge clar i inequívoc, perquè entengueu.

إنا أنزلناه قرآنا عربيا لعلكم تعقلون ٣

4. T'expliquem la narració més bella en revelar-te aquest Alcorà, ja que, abans d'ell, estaves entre els que no coneixien.

نحن نقص عليك أحسن القصص بما أوحينا إليك هذا القرآن و إن كنت من قبله لمن الغافلين ٤

5. *Recorda quan* Josep digué al seu pare: "Oh, pare meu, vaig veure en un *somni* onze estrelles, el sol i la lluna, i els vaig veure prostrats davant de mi".

إذ قال يوسف لأبيه يا أبت إني رأيت أحد عشر كوكبا و الشمس والقمر رأيتهم لي ساجدين ٥

6. Ell digué: "Oh, estimat fill, no expliquis els teus somnis als teus germans, no fos que ordeixin una intriga contra tu; i Satanàs és enemic declarat de l'home;

قال يا بني لا تقصص رؤياك على إخوتك فيكيدوا لك كيدا إن الشيطان للإنسان عدو مبين ٦

7. "I així *serà com tu has vist* el teu Senyor et triarà i t'ensenyarà la interpretació de la narració *divina* i et concedirà la Seva gràcia, a tu i a la família de Jacob com se la va concedir a dos dels teus avantpassats: Abraham i Isaac. En veritat, el teu Senyor és Omniscient, Savi".

وكذلك يجتبيك ربك ويعلمك من تأويل الأحاديث ويتم نعمته عليك وعلى آل يعقوب كما أتمها على أبويك من قبل إبراهيم وإسحاق
ع ١١ إن ربك عليم حكيم ٧

[1] Jo sóc Al·là, qui tot ho veu.

R.2.

8. En veritat, en Josep i els seus germans hi ha Senyals per als que els busquen.

لَقَدْ كَانَ فِي يُوسُفَ وَإِخْوَتِهِ آيَاتٌ
لِّلسَّائِلِينَ ﴿٨﴾

9. Quan ells van dir: "En veritat, Josep i el seu germà són més estimats pel nostre pare que nosaltres, malgrat que som un grup fort. En veritat, el nostre pare està en un error manifest.

إِذْ قَالُوا لَيُوسُفُ وَأَخُوهُ أَحَبُّ إِلَىٰ
أَبِينَا مِنَّا وَنَحْنُ عُصْبَةٌ إِنَّ أَبَانَا
لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٩﴾

10. "Mateu Josep o desterreu-lo a algun país *llunyà* perquè el favor del vostre pare sigui exclusivament vostre i pugueu ser després una gent pietosa".

اقْتُلُوا يُوسُفَ أَوِ اطْرَحُوهُ أَرْضًا يَخْلُ
لَكُمْ وَجْهُ أَبِيكُمْ وَتَكُونُوا مِن بَعْدِهِ
قَوْمًا صَالِحِينَ ﴿١٠﴾

11. Un d'ells digué: "No mateu Josep, però si heu de fer alguna cosa, llenceu-lo al fons d'un pou profund; algun dels viatgers el traurà".

قَالَ قَائِلٌ مِّنْهُمْ لَا تَقْتُلُوا يُوسُفَ وَأَلْقُوهُ
فِي غَيَابَتِ الْجُبِّ يَلْتَقِطْهُ بَعْضُ
السَّيَّارَةِ إِن كُنتُمْ فَاعِلِينَ ﴿١١﴾

12. Van dir: "Oh, pare nostre, per què no confies en nosaltres pel que fa a Josep, si certament li que desitgem bé?"

قَالُوا يَا أَبَانَا مَا لَكَ لَا تَأْمَنَّا عَلَىٰ يُوسُفَ
وَإِنَّا لَهُ لَنَاصِحُونَ ﴿١٢﴾

13. "Envia'l demà amb nosaltres perquè gaudeixi i jugui, i nosaltres certament tindrem cura d'ell".

أَرْسِلْهُ مَعَنَا غَدًا يَرْتَعْ وَيَلْعَبْ
وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ﴿١٣﴾

14. Ell digué: "M'entristeix que us l'emporteu, perquè temo que el llop el devori mentre esteu descuidats".

قَالَ إِنِّي لَيَحْزُنُنِي أَن تَذْهَبُوا بِهِ
وَأَخَافُ أَن يَأْكُلَهُ الذِّئْبُ وَأَنتُمْ
عَنْهُ غَافِلُونَ ﴿١٤﴾

15. Van respondre: "De ben segur que si el llop el devora, encara que som un grup fort, seríem llavors els perdedors *més grans*".

قَالُوا لَئِنْ أَكَلَهُ الذِّئْبُ وَنَحْنُ
عُصْبَةٌ إِنَّا إِذًا لَّخَاسِرُونَ ﴿١٥﴾

16. Així, mentre se l'emportaven, i acordaven llençar-lo al fons d'un pou profund, Nosaltres el vam revelar *el*

فَلَمَّا ذَهَبُوا بِهِ وَأَجْمَعُوا أَن يَجْعَلُوهُ
فِي غَيَابَتِ الْجُبِّ وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِ لَتُنَبِّئَنَّهُم

següent: "Un *dia* certament els parlaràs d'aquest assumpte seu, encara que ells no coneguin *la teva identitat*".

بِأَمْرِهِمْ هَٰذَا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ١٦

17. I van tornar al seu pare al capvespre, plorant.

وَجَاءُوا أَبَاهُمْ عِشَاءً يَبْكُونَ ١٧

18. Van dir: "Oh, pare nostre, competíem en curses uns contra els altres i vam deixar Josep amb les nostres coses i el llop el devorà, però no ens creuràs, encara que diguem la veritat".

قَالُوا يَا أَبَانَا إِنَّا ذَهَبْنَا نَسْتَبِقُ وَتَرَكْنَا
يُوسُفَ عِنْدَ مَتَاعِنَا فَأَكَلَهُ الذِّئْبُ ۖ وَ
مَا أَنْتَ بِمُؤْمِنٍ لَنَا وَلَوْ كُنَّا صَادِقِينَ ١٨

19. I van arribar amb sang falsa en la seva túnica, va dir: "No, però les vostres ments us han fet aquest engany atractiu pera vosaltres. *Ara* la generosa paciència és bona *per a mi*. I *només* a Al·là ha de demanar-se ajuda contra el que afirmeu".

وَجَاءُوا عَلَىٰ قَمِيصِهِ بِدَمٍ كَذِبٍ ۚ قَالَ
بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ أَنْفُسُكُمْ أَمْرًا ۖ فَصَبْرٌ
جَمِيلٌ ۖ وَاللَّهُ الْمُسْتَعَانُ عَلَىٰ مَا
تَصِفُونَ ١٩

20. I va passar que va arribar una caravana de viatgers i van enviar el seu aiguader. Ell va llençar el seu cubell *al pou*. "Bones notícies!" va exclamar, "Aquí hi ha un jove!". I el van amagar com a mercaderia. Encara que Al·là sabia perfectament el que van fer.

وَجَاءَتْ سَيَّارَةٌ فَأَرْسَلُوا وَارِدَهُمْ
فَأَدْلَىٰ دَلْوَهُ ۖ قَالَ يَا بُشْرَىٰ هَٰذَا غُلَامٌ ۚ
وَأَسَرُّوهُ بِضَاعَةً ۚ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِمَا
يَعْمَلُونَ ٢٠

21. I el van vendre a un preu ínfim, uns quants dirhams, perquè no estaven interessats en treure gran profit d'ell.

وَشَرَوْهُ بِثَمَنٍ بَخْسٍ دَرَاهِمَ مَعْدُودَةٍ ۚ
وَكَانُوا فِيهِ مِنَ الزَّاهِدِينَ ٢١

R.3.

22. I l'home d'Egipte que el va comprar va dir a la seva muller: "Fes la seva estada agradable. Potser ens sigui beneficiós o l'adoptem com a fill". I així vam establir Josep en el país i *ho vam fer* per poder ensenyar-li també la interpretació *de les narracions*. I Al·là té poder absolut sobre

وَقَالَ الَّذِي اشْتَرَاهُ مِنْ مِصْرَ
لِامْرَأَتِهِ أَكْرِمِي مَثْوَاهُ عَسَىٰ أَنْ
يَنْفَعَنَا أَوْ نَتَّخِذَهُ وَلَدًا ۚ وَكَذَٰلِكَ
مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِي الْأَرْضِ وَلِنُعَلِّمَهُ
مِنْ تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ ۚ وَاللَّهُ غَالِبٌ

els Seus designis, però la majoria dels homes no *ho* saben.

عَلَىٰٓ أَمْرِهِۦ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٢﴾

23. Però quan va arribar a *l'edat de* la maduresa, li vam concedir discerniment i coneixement. Així recompensem aquells que fan el bé.

وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُۥٓ ءَاتَيْنَٰهُ حُكْمًا وَعِلْمًا ۚ وَكَذَٰلِكَ نَجْزِى ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿٢٣﴾

24. La dona a la casa on s'hi estava, va intentar seduir-lo contra la seva voluntat. Va tancar les portes i va dir: "Vine aquí". Ell va respondre: "Busco refugi en Al·là. Ell és el meu Senyor. Ell va fer que la meva estada *amb vosaltres* fos digna. En veritat, els malvats mai no prosperen".

وَرَٰوَدَتْهُ ٱلَّتِى هُوَ فِى بَيْتِهَا عَن نَّفْسِهِۦ وَغَلَّقَتِ ٱلْأَبْوَٰبَ وَقَالَتْ هَيْتَ لَكَ ۚ قَالَ مَعَاذَ ٱللَّهِ ۖ إِنَّهُۥ رَبِّىٓ أَحْسَنَ مَثْوَاىَ ۖ إِنَّهُۥ لَا يُفْلِحُ ٱلظَّٰلِمُونَ ﴿٢٤﴾

25. Però ella certament el desitjava i ell també *l'hauria* desitjat si no hagués vist el Senyal clar del seu Senyor. Així va passar perquè apartéssim d'ell el mal i l'obscenitat. En veritat, ell era *un* dels Nostres servents elegits.

وَلَقَدْ هَمَّتْ بِهِۦ ۖ وَهَمَّ بِهَا لَوْلَآ أَن رَّءَا بُرْهَٰنَ رَبِّهِۦ ۚ كَذَٰلِكَ لِنَصْرِفَ عَنْهُ ٱلسُّوٓءَ وَٱلْفَحْشَآءَ ۚ إِنَّهُۥ مِنْ عِبَادِنَا ٱلْمُخْلَصِينَ ﴿٢٥﴾

26. Tots dos van córrer llavors cap a la porta, i ella li esquinçà la túnica pel darrere, i van trobar tots dos al seu senyor al costat de la porta. Ella digué: "Quina pena mereix aquell que ha provat de deshonrar la teva muller, tret de la presó o un terrible càstig?"

وَٱسْتَبَقَا ٱلْبَابَ وَقَدَّتْ قَمِيصَهُۥ مِن دُبُرٍ وَأَلْفَيَا سَيِّدَهَا لَدَا ٱلْبَابِ ۚ قَالَتْ مَا جَزَآءُ مَنْ أَرَادَ بِأَهْلِكَ سُوٓءًا إِلَّآ أَن يُسْجَنَ أَوْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٦﴾

27. Ell digué: "Fou ella qui va intentar seduir-me contra la meva voluntat". I un testimoni de la casa d'ella testificà, *tot dient*: "Si la seva túnica està esquinçada pel davant ella ha dit la veritat i ell és el mentider".

قَالَ هِىَ رَٰوَدَتْنِى عَن نَّفْسِى ۚ وَشَهِدَ شَاهِدٌ مِّنْ أَهْلِهَآ إِن كَانَ قَمِيصُهُۥ قُدَّ مِن قُبُلٍ فَصَدَقَتْ وَهُوَ مِنَ ٱلْكَٰذِبِينَ ﴿٢٧﴾

28. "Però si la túnica està esquinçada pel darrere, ella ha mentit i ell és sincer".

وَإِن كَانَ قَمِيصُهُۥ قُدَّ مِن دُبُرٍ فَكَذَبَتْ وَهُوَ مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿٢٨﴾

29. Així, quan ell va veure la túnica esquinçada pel darrere, digué: "En veritat, aquest és un estratagema vostre, les dones. Els vostres ardits són certament grans".

فَلَمَّا رَاٰ قَمِيْصَهٗ قُدَّ مِنْ دُبُرٍ قَالَ اِنَّهٗ
مِنْ كَيْدِكُنَّ ۭ اِنَّ كَيْدَكُنَّ عَظِيْمٌ ﴿۲۹﴾

30. "Oh Josep, allunya't d'això, i tu, *oh dona*, demana perdó pel teu pecat. En veritat, ets de les culpables".

يُوْسُفُ اَعْرِضْ عَنْ هٰذَا ٚ وَ
اسْتَغْفِرِيْ لِذَنْۢبِكِ ښ اِنَّكِ كُنْتِ مِنَ
الْخٰطِـِٕيْنَ ﴿۳۰﴾

R.4.

31. I les dones de la ciutat van dir: "L'esposa d'Aziz intenta seduir el seu esclau contra la seva voluntat. Ell l'ha fet embogir d'amor. En veritat, la veiem en un error manifest".

وَ قَالَ نِسْوَةٌ فِي الْمَدِيْنَةِ امْرَاَتُ
الْعَزِيْزِ تُرَاوِدُ فَتٰىهَا عَنْ نَّفْسِهٖ ۚ
قَدْ شَغَفَهَا حُبًّا ۭ اِنَّا لَنَرٰىهَا فِيْ ضَلٰلٍ
مُّبِيْنٍ ﴿۳۱﴾

32. Però quan ella s'assabentà de l'hàbil propòsit, va enviar a buscar-les i els preparà un àpat, i els va donar a cadascuna un ganivet, i va dir *llavors a Josep*: "Presenta't davant d'elles". I en veure'l, van pensar molt en ell i es tallaren les mans, i van dir: "Que Al·là el protegeixi *de tot mal!* No és sinó un àngel noble".[2]

فَلَمَّا سَمِعَتْ بِمَكْرِهِنَّ اَرْسَلَتْ
اِلَيْهِنَّ وَ اَعْتَدَتْ لَهُنَّ مُتَّكَاً وَّ اٰتَتْ
كُلَّ وَاحِدَةٍ مِّنْهُنَّ سِكِّيْنًا وَّ قَالَتِ
اخْرُجْ عَلَيْهِنَّ ۚ فَلَمَّا رَاَيْنَهٗۤ اَكْبَرْنَهٗ وَ
قَطَّعْنَ اَيْدِيَهُنَّ وَ قُلْنَ حَاشَ لِلّٰهِ مَا
هٰذَا بَشَرًا ۭ اِنْ هٰذَاۤ اِلَّا مَلَكٌ كَرِيْمٌ ﴿۳۲﴾

33. Ella digué: "Vet aquí aquell pel que em censuràveu. Vaig provar de seduir-lo contra la seva voluntat, però ell es guardà *del pecat*. Però si

قَالَتْ فَذٰلِكُنَّ الَّذِيْ لُمْتُنَّنِيْ فِيْهِ ۭ وَ
لَقَدْ رَاوَدْتُّهٗ عَنْ نَّفْسِهٖ فَاسْتَعْصَمَ ۭ وَ

---

[2] Les paraules "Qatt'ana aidiyahunna" (tallar-se les mans) poden interpretar-se de manera literal o metafòrica. Com esmenta Hadhrat Imam Raghib els dos sentits són possibles amb referència a aquesta paraula del Sant Alcorà. Aquí, l'ús literal de "Qatt'ana aidiyahunna" significaria tallar-se la pròpia mà amb un instrument esmolat. Això, òbviament, no és el que vol dir el Sant Alcorà i no té sentit en el context. Com a alternativa, alguns erudits pretenen atribuir a aquesta paraula el sentit d'una mínima acció de tall, amb la qual cosa es vol indicar que es van fer petites ferides. No obstant això, l'ús de l'àrab no ho autentifica perquè la idea de força i intensitat està en l'arrel de la paraula i no permet extreure'n aquesta connotació. L'única alternativa, per tant, és decidir si pretén un significat literal o un significat metafòric. Creiem que, en aquest context, l'únic significat possible és el metafòric, el qual permet una comprensió correcta del que va succeir, és a dir: que van acceptar la derrota en considerar-ho inaccessible i fora de l'abast de les seves mans.

no fa ara el que li mano, certament serà empresonat i es convertirà en *un* dels humiliats".

لَئِنْ لَّمْ يَفْعَلْ مَآ اٰمُرُهٗ لَيُسْجَنَنَّ وَ
لَيَكُوْنًا مِّنَ الصّٰغِرِيْنَ ﴿٣٣﴾

34. Ell digué: "Oh, Senyor meu, prefereixo la presó a allò a què em conviden; però si no apartes de mi els seus enganys, m'inclinaré davant d'elles i seré entre els ignorants".

قَالَ رَبِّ السِّجْنُ اَحَبُّ اِلَيَّ مِمَّا
يَدْعُوْنَنِيْٓ اِلَيْهِ ۚ وَ اِلَّا تَصْرِفْ عَنِّيْ
كَيْدَهُنَّ اَصْبُ اِلَيْهِنَّ وَ اَكُنْ مِّنَ
الْجٰهِلِيْنَ ﴿٣٤﴾

35. Així doncs, el seu Senyor escoltà la seva Pregària, i el salvà dels seus designis. En veritat, Ell és Qui tot ho sent, l'Omniscient.

فَاسْتَجَابَ لَهٗ رَبُّهٗ فَصَرَفَ عَنْهُ
كَيْدَهُنَّ ۚ اِنَّهٗ هُوَ السَّمِيْعُ الْعَلِيْمُ ﴿٣٥﴾

36. Llavors, se'ls va acudir (als homes) després d'haver vist els senyals *de la seva innocència* que, per *mantenir el seu bon nom*, calia empresonar-lo durant algun temps.

ثُمَّ بَدَا لَهُمْ مِّنْۢ بَعْدِ مَا رَاَوُا الْاٰيٰتِ
لَيَسْجُنُنَّهٗ حَتّٰى حِيْنٍ ﴿٣٦﴾ ع

R.5.

37. I amb ell van entrar a la presó dos joves. Un d'ells digué: "M'he vist en un somni trepitjant vi". L'altre digué: "M'he vist en un somni portant pa en el meu cap del qual menjaven els ocells". Informa'ns de la seva interpretació, ja que veiem que et trobes entre els justos".

وَ دَخَلَ مَعَهُ السِّجْنَ فَتَيٰنِ ۚ قَالَ
اَحَدُهُمَآ اِنِّيْٓ اَرٰىنِيْٓ اَعْصِرُ خَمْرًا ۚ وَ
قَالَ الْاٰخَرُ اِنِّيْٓ اَرٰىنِيْٓ اَحْمِلُ فَوْقَ
رَاْسِيْ خُبْزًا تَاْكُلُ الطَّيْرُ مِنْهُ ۚ نَبِّئْنَا
بِتَاْوِيْلِهٖ ۚ اِنَّا نَرٰىكَ مِنَ الْمُحْسِنِيْنَ ﴿٣٧﴾

38. Ell respongué: "No us arribarà el menjar que se us dóna, però us informaré de la seva interpretació abans que us arribi. Vet aquí el que m'ha ensenyat el meu Senyor. He renunciat a la religió dels homes que no creuen en Al·là, i que no creuen en el Més Enllà".

قَالَ لَا يَاْتِيْكُمَا طَعَامٌ تُرْزَقٰنِهٖٓ
اِلَّا نَبَّاْتُكُمَا بِتَاْوِيْلِهٖ قَبْلَ اَنْ
يَّاْتِيَكُمَا ۚ ذٰلِكُمَا مِمَّا عَلَّمَنِيْ رَبِّيْ ۚ
اِنِّيْ تَرَكْتُ مِلَّةَ قَوْمٍ لَّا يُؤْمِنُوْنَ
بِاللّٰهِ وَ هُمْ بِالْاٰخِرَةِ هُمْ كٰفِرُوْنَ ﴿٣٨﴾

39. "He seguit la religió dels meus pares, Abraham, Isaac i Jacob. En efecte, no podem associar ningú

وَ اتَّبَعْتُ مِلَّةَ اٰبَآءِيْٓ اِبْرٰهِيْمَ وَ
اِسْحٰقَ وَ يَعْقُوْبَ ۚ مَا كَانَ لَنَآ اَنْ

amb Al·là. Aquesta és la gràcia d'Al·là amb nosaltres i amb la humanitat, però la majoria dels homes són desagraïts".

تُشْرِكَ بِاللّٰهِ مِنْ شَيْءٍ ۚ ذٰلِكَ مِنْ فَضْلِ
اللّٰهِ عَلَيْنَا وَعَلَى النَّاسِ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ
النَّاسِ لَا يَشْكُرُوْنَ ﴿٣٩﴾

40. "Oh, els meus dos companys de presó, què és preferible, diversos senyors o Al·là, l'Únic, el Suprem?"

يٰصَاحِبَيِ السِّجْنِ ءَاَرْبَابٌ مُّتَفَرِّقُوْنَ
خَيْرٌ اَمِ اللّٰهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿٤٠﴾

41. "No adoreu res en comptes d'Al·là, sinó *simples* noms que heu inventat vosaltres i els vostres pares; Al·là no ha revelat cap autoritat per a això. La decisió correspon només a Al·là. Ell us ha manat que no adoreu res tret d'Ell. aquesta és la fe de la veritat eterna, però la majoria dels homes no *la* coneixen.[3]

مَا تَعْبُدُوْنَ مِنْ دُوْنِهٖٓ اِلَّآ اَسْمَآءً
سَمَّيْتُمُوْهَآ اَنْتُمْ وَاٰبَآؤُكُمْ مَّآ اَنْزَلَ
اللّٰهُ بِهَا مِنْ سُلْطٰنٍ ۚ اِنِ الْحُكْمُ اِلَّا لِلّٰهِ ۚ
اَمَرَ اَلَّا تَعْبُدُوْٓا اِلَّآ اِيَّاهُ ۚ ذٰلِكَ
الدِّيْنُ الْقَيِّمُ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ
لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿٤١﴾

42. "Oh, els meus dos companys de presó, un de vosaltres servirà vi perquè begui el seu senyor; i pel que fa l'altre, serà crucificat i els ocells li picotejaran el cap. Ja està enllestida la qüestió sobre la qual em preguntàveu".

يٰصَاحِبَيِ السِّجْنِ اَمَّآ اَحَدُكُمَا فَيَسْقِيْ
رَبَّهٗ خَمْرًا ۚ وَاَمَّا الْاٰخَرُ فَيُصْلَبُ
فَتَاْكُلُ الطَّيْرُ مِنْ رَّاْسِهٖ ۚ قُضِيَ
الْاَمْرُ الَّذِيْ فِيْهِ تَسْتَفْتِيٰنِ ﴿٤٢﴾

43. I dels dos, li va dir a aquell que en la seva opinió se salvaria: "Recorda'm davant del teu senyor". Però Satanàs li féu oblidar esmentar-lo al seu senyor, per la qual cosa va romandre a la presó durant uns quants anys".

وَقَالَ لِلَّذِيْ ظَنَّ اَنَّهٗ نَاجٍ مِّنْهُمَا
اذْكُرْنِيْ عِنْدَ رَبِّكَ ز فَاَنْسٰهُ الشَّيْطٰنُ
ذِكْرَ رَبِّهٖ فَلَبِثَ فِي السِّجْنِ بِضْعَ
ع ٥ ١٥ سِنِيْنَ ﴿٤٣﴾

R.6.

44. El rei digué: "He vist *en un somni* set vaques grasses. Set vaques magres les devoraven, i set espigues verdes i set de seques. Oh, vosaltres, caps, expliqueu-me el significat del meu somni, si és que podeu interpretar-lo".

وَقَالَ الْمَلِكُ اِنِّيْٓ اَرٰى سَبْعَ بَقَرٰتٍ
سِمَانٍ يَّاْكُلُهُنَّ سَبْعٌ عِجَافٌ وَّسَبْعَ
سُنْۢبُلٰتٍ خُضْرٍ وَّاُخَرَ يٰبِسٰتٍ ۚ يٰٓاَيُّهَا
الْمَلَاُ اَفْتُوْنِيْ فِيْ رُءْيَايَ اِنْ كُنْتُمْ
لِلرُّءْيَا تَعْبُرُوْنَ ﴿٤٤﴾

---

[3] La paraula "Qayyim" segons l'ús del Sant Alcorà, té la connotació de ser fort, poderós, recte i posseïdor de la prerrogativa de permanència i domini. També significa la capacitat d'enfortir i esmenar. D'aquesta manera, els constituents fonamentals i permanents de la fe, comuns a totes les religions, s'esmenten en el Sant Alcorà com "Deenul-Qayyimah". Vegeu 98:6 (Al- Bayyinah)

45. Ells van respondre: "Són somnis confusos i desconeixem la interpretació d'aquesta mena de somnis confusos".

قَالُوْٓا اَضْغَاثُ اَحْلَامٍ ۚ وَمَا نَحْنُ
بِتَاْوِيْلِ الْاَحْلَامِ بِعٰلِمِيْنَ ﴿۴۵﴾

46. I aquell dels dos que s'havia escapat, i que cel recordà després d'algun temps, va dir: "us donaré a conèixer la seva interpretació, envieu-m'hi, doncs".

وَقَالَ الَّذِيْ نَجَا مِنْهُمَا وَادَّكَرَ بَعْدَ
اُمَّةٍ اَنَا اُنَبِّئُكُمْ بِتَاْوِيْلِهٖ فَاَرْسِلُوْنِ ﴿۴۶﴾

47. "Josep!" Oh tu, home veritable, explica'ns el significat de set vaques grasses que en devoren set de magres i de set espigues verdes i set altres de seques; perquè pugi tornar a aquella gent i ho coneguin".

يُوْسُفُ اَيُّهَا الصِّدِّيْقُ اَفْتِنَا فِيْ سَبْعِ
بَقَرٰتٍ سِمَانٍ يَّاْكُلُهُنَّ سَبْعٌ عِجَافٌ
وَّسَبْعِ سُنْۢبُلٰتٍ خُضْرٍ وَّاُخَرَ يٰبِسٰتٍ ۙ
لَّعَلِّيْٓ اَرْجِعُ اِلَى النَّاسِ لَعَلَّهُمْ
يَعْلَمُوْنَ ﴿۴۷﴾

48. Respongué: "Sembrareu durant set anys, treballant de valent i de continu, però deixeu el que segueu en l'espiga, tret del poc que mengeu".

قَالَ تَزْرَعُوْنَ سَبْعَ سِنِيْنَ دَاَبًا ۚ
فَمَا حَصَدْتُّمْ فَذَرُوْهُ فِيْ سُنْۢبُلِهٖٓ اِلَّا
قَلِيْلًا مِّمَّا تَاْكُلُوْنَ ﴿۴۸﴾

49. "Després vindran a continuació set anys difícils que consumiran tot el que hagueu reservat amb anticipació per a ells, tret del poc que pugueu guardar".

ثُمَّ يَاْتِيْ مِنْۢ بَعْدِ ذٰلِكَ سَبْعٌ شِدَادٌ
يَّاْكُلْنَ مَا قَدَّمْتُمْ لَهُنَّ اِلَّا قَلِيْلًا
مِّمَّا تُحْصِنُوْنَ ﴿۴۹﴾

50. "Després seguirà un any de pluja abundant per al poble en els que premsaran *per aconseguir vi i oli*".

ثُمَّ يَاْتِيْ مِنْۢ بَعْدِ ذٰلِكَ عَامٌ فِيْهِ
يُغَاثُ النَّاسُ وَفِيْهِ يَعْصِرُوْنَ ﴿۵۰﴾ ع ٦ ١٤

R.7.

51. El Rei digué: "Porteu-me'l". Però quan el missatger va arribar fins a ell, li digué: "Torna al teu senyor i pregunta-li quina fou la sort de les dones que es tallaren les mans, ja que el meu Senyor coneix perfectament el seu enginyós propòsit".[4]

وَقَالَ الْمَلِكُ ائْتُوْنِيْ بِهٖ ۚ فَلَمَّا
جَآءَهُ الرَّسُوْلُ قَالَ ارْجِعْ اِلٰى رَبِّكَ
فَسْئَلْهُ مَا بَالُ النِّسْوَةِ الّٰتِيْ قَطَّعْنَ
اَيْدِيَهُنَّ ۗ اِنَّ رَبِّيْ بِكَيْدِهِنَّ عَلِيْمٌ ﴿۵۱﴾

[4] Vegeu la nota del versicle 32.

52. Ell (el Rei) digué *a les dones*: "Què us va passar quan vau intentar seduir Josep contra la seva voluntat?" Elles van respondre: "Que Al·là sigui glorificat per haver creat un home així, no coneixem res de dolent contra ell". La muller del Aziz digué: "Ara la veritat ha quedat palesa. Vaig ser jo qui va intentar seduir-lo contra la seva voluntat, i en veritat ell és el veritable".

قَالَ مَا خَطْبُكُنَّ إِذْ رَاوَدتُّنَّ يُوسُفَ عَن نَّفْسِهِ ۚ قُلْنَ حَاشَ لِلَّهِ مَا عَلِمْنَا عَلَيْهِ مِن سُوءٍ ۚ قَالَتِ امْرَأَتُ الْعَزِيزِ الْآنَ حَصْحَصَ الْحَقُّ أَنَا رَاوَدتُّهُ عَن نَّفْسِهِ وَإِنَّهُ لَمِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٥١﴾

53. *Josep digué: "He fet una pregunta* perquè ell (el meu amo) sabés que no el vaig trair la seva confiança *en la seva* absència i que Al·là no permet que els traïdor s'ensurtin amb els seus estratagemes".

ذَٰلِكَ لِيَعْلَمَ أَنِّي لَمْ أَخُنْهُ بِالْغَيْبِ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي كَيْدَ الْخَائِنِينَ ﴿٥٢﴾

PART 13

54. "I no m'absolc de debilitat, ja que l'ànima està certament avesada a instigar el mal, tret del que el meu Senyor té misericòrdia. En veritat, el meu Senyor és el Màxim Indulgent, Misericordiós".

وَمَا أُبَرِّئُ نَفْسِي ۚ إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ إِلَّا مَا رَحِمَ رَبِّي ۚ إِنَّ رَبِّي غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٥٣﴾

55. El Rei digué: "Porteu-me'l, que vull dedicar-lo exclusivament al meu servei". Però un cop va haver parlat amb ell, digué: "avui ets *un home* de posició respectada i tens la nostra confiança".

وَقَالَ الْمَلِكُ ائْتُونِي بِهِ أَسْتَخْلِصْهُ لِنَفْسِي ۖ فَلَمَّا كَلَّمَهُ قَالَ إِنَّكَ الْيَوْمَ لَدَيْنَا مَكِينٌ أَمِينٌ ﴿٥٤﴾

56. El respongué: "Posa'm al càrrec dels tresors del país, ja que sóc un bon custodi, i tinc coneixements".

قَالَ اجْعَلْنِي عَلَىٰ خَزَائِنِ الْأَرْضِ ۖ إِنِّي حَفِيظٌ عَلِيمٌ ﴿٥٥﴾

57. I així vam establir Josep en el país. Va viure allà on volgué. Nosaltres vam atorgar la Nostra Misericòrdia a qui Ens plau i no permetem que es perdi la recompensa dels justos.

وَكَذَٰلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِي الْأَرْضِ يَتَبَوَّأُ مِنْهَا حَيْثُ يَشَاءُ ۚ نُصِيبُ بِرَحْمَتِنَا مَن نَّشَاءُ ۖ وَلَا نُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٦﴾

58. Perquè, en veritat, la recompensa del Més Enllà és millor per als qui creuen i temen Déu.

ولأجر الآخرة خير للذين آمنوا و
كانوا يتقون ﴿٥٨﴾

R.8.

59. Van arribar els germans de Josep, i es van presentar davant seu. Ell els reconegué, però ells el van prendre per un estrany.

وجاء إخوة يوسف فدخلوا عليه
فعرفهم وهم له منكرون ﴿٥٩﴾

60. Però quan els hagué proveït provisions, digué: "Porteu-me el vostre germà de la part del vostre pare. No veieu que us lliura tota una mesura i que sóc el millor dels amfitrions?"

ولما جهزهم بجهازهم قال
ائتوني بأخ لكم من أبيكم ألا
ترون أني أوفي الكيل وأنا خير
المنزلين ﴿٦٠﴾

61. "Però si no me'l porteu, no hi haurà cap mesura *de gra* per a vosaltres ni us apropareu a mi".

فإن لم تأتوني به فلا كيل لكم
عندي ولا تقربون ﴿٦١﴾

62. Ells van respondre: "Intentarem convèncer el seu pare perquè renunciï a ell i *ho* farem de debò".

قالوا سنراود عنه أباه وإنا
لفاعلون ﴿٦٢﴾

63. Va dir als seus servents: "Poseu *també* els seus diners a les seves alforges perquè el puguin reconèixer quan tornin a la seva família; potser tornaran".

وقال لفتيانه اجعلوا بضاعتهم
في رحالهم لعلهم يعرفونها إذا
انقلبوا إلى أهلهم لعلهم
يرجعون ﴿٦٣﴾

64. I quan van tornar davant el seu pare, van dir: "Oh, pare nostre, se'ns ha estat negat una mesura *addicional de gra*, envia'ns, doncs, els nostre germà perquè tinguem una mesura, ja que sense dubte tindrem cura d'ell".

فلما رجعوا إلى أبيهم قالوا يا أبانا
منع منا الكيل فأرسل معنا أخانا
نكتل وإنا له لحافظون ﴿٦٤﴾

65. Ell respongué: "No us el puc confiar, com abans us vaig confiar el seu germà. Però Al·là és el millor Protector, i Ell és el Més Misericordiós d'entre els que mostren misericòrdia".

قال هل آمنكم عليه إلا كما أمنتكم
على أخيه من قبل فالله خير حفظا
وهو أرحم الراحمين ﴿٦٥﴾

66. Però quan van obrir les mercaderies, hi van trobar els seus diners tornats. Van dir: "Oh, pare nostre, què més podem desitjar? Vet aquí que els diners tornats. Durem provisions per a la nostra família, tindrem cura del nostre germà i rebrem a més a més la mesura d'una càrrega de camell. Aquesta és una mesura fàcil *d'aconseguir*".

وَلَمَّا فَتَحُوْا مَتَاعَهُمْ وَجَدُوْا بِضَاعَتَهُمْ
رُدَّتْ اِلَيْهِمْ ۚ قَالُوْا يٰٓاَبَانَا مَا نَبْغِيْ ۚ
هٰذِهٖ بِضَاعَتُنَا رُدَّتْ اِلَيْنَا ۚ وَنَمِيْرُ
اَهْلَنَا وَنَحْفَظُ اَخَانَا وَنَزْدَادُ كَيْلَ
بَعِيْرٍ ۚ ذٰلِكَ كَيْلٌ يَّسِيْرٌ ﴿٦٦﴾

67. Respongué: "No l'enviaré amb vosaltres, tret que rebi de vosaltres la solemne promesa, en el nom d'Al·là, de tornar-me'l amb seguretat, excepte que us trobeu impedits". I quan li van fer la seva promesa, ell digué: "Al·là vigila el que diem".

قَالَ لَنْ اُرْسِلَهٗ مَعَكُمْ حَتّٰى تُؤْتُوْنِ
مَوْثِقًا مِّنَ اللّٰهِ لَتَاْتُنَّنِيْ بِهٖٓ اِلَّآ اَنْ
يُّحَاطَ بِكُمْ ۚ فَلَمَّآ اٰتَوْهُ مَوْثِقَهُمْ
قَالَ اللّٰهُ عَلٰى مَا نَقُوْلُ وَكِيْلٌ ﴿٦٧﴾

68. I digué: "Oh, fills meus, no entreu per una sola porta, sinó per portes diferents, ja que no us puc ajudar en res contra Al·là. La decisió pertoca només a Al·là. En Ell poso certament la meva confiança i que en Ell posin la seva confiança tots els que confien".

وَقَالَ يٰبَنِيَّ لَا تَدْخُلُوْا مِنْۢ بَابٍ
وَّاحِدٍ وَّادْخُلُوْا مِنْ اَبْوَابٍ مُّتَفَرِّقَةٍ ۚ
وَمَآ اُغْنِيْ عَنْكُمْ مِّنَ اللّٰهِ مِنْ شَيْءٍ ۚ اِنِ
الْحُكْمُ اِلَّا لِلّٰهِ ۚ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ ۚ وَعَلَيْهِ
فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُوْنَ ﴿٦٨﴾

69. Quan van entrar de la manera en què el seu pare els havia manat, no els va servir de res contra Al·là, tret que en la ment de Jacob hi havia un desig que va satisfer així, ja que ell tenia en veritat un *gran* coneixement, perquè Nosaltres l'hi havíem ensenyat, malgrat que la majoria d'homes ho ignoren.

وَلَمَّا دَخَلُوْا مِنْ حَيْثُ اَمَرَهُمْ اَبُوْهُمْ ۚ
مَا كَانَ يُغْنِيْ عَنْهُمْ مِّنَ اللّٰهِ مِنْ شَيْءٍ اِلَّا
حَاجَةً فِيْ نَفْسِ يَعْقُوْبَ قَضٰىهَا ۚ وَاِنَّهٗ
لَذُوْ عِلْمٍ لِّمَا عَلَّمْنٰهُ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ
النَّاسِ لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿٦٩﴾

R.9.

70. Però quan es van presentar davant de Josep, aquest va allotjar amb ell el seu germà. *I* digué: "Sóc el teu germà; no passis pena, doncs, *ara* pel que hagin estat fent".

وَلَمَّا دَخَلُوْا عَلٰى يُوْسُفَ اٰوٰٓى اِلَيْهِ
اَخَاهُ قَالَ اِنِّيْٓ اَنَا اَخُوْكَ فَلَا تَبْتَىِٕسْ
بِمَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ﴿٧٠﴾

71. Quan els va donar les seves provisions, va posar la copa en l'alforja del seu germà. Aleshores un pregoner cridà: "Oh vosaltres, homes *de la* caravana, sou culpables de robatori".

فَلَمَّا جَهَّزَهُمْ بِجَهَازِهِمْ جَعَلَ السِّقَايَةَ
فِي رَحْلِ أَخِيهِ ثُمَّ أَذَّنَ مُؤَذِّنٌ أَيَّتُهَا
الْعِيرُ إِنَّكُمْ لَسَارِقُونَ ٧١

72. Van respondre, tot girant-se cap a ells: "Què trobeu a faltar?"

قَالُوا وَأَقْبَلُوا عَلَيْهِمْ مَاذَا تَفْقِدُونَ ٧٢

73. Van respondre: "Trobem a faltar la copa de mesurar del rei, però qui la porti tindrà una càrrega de camell, ja que jo en sóc el garant".

قَالُوا نَفْقِدُ صُوَاعَ الْمَلِكِ وَلِمَنْ
جَاءَ بِهِ حِمْلُ بَعِيرٍ وَأَنَا بِهِ زَعِيمٌ ٧٣

74. Ells van contestar: "Per Al·là, sabeu molt bé que no hem vingut per actuar amb malícia en el país, ni som uns lladres".

قَالُوا تَاللَّهِ لَقَدْ عَلِمْتُمْ مَا جِئْنَا
لِنُفْسِدَ فِي الْأَرْضِ وَمَا كُنَّا سَارِقِينَ ٧٤

75. Van dir: "Quin serà, doncs, el càstig si *es demostra que* heu dit una mentida?"

قَالُوا فَمَا جَزَاؤُهُ إِنْ كُنْتُمْ
كَاذِبِينَ ٧٥

76. Van respondre: "El càstig per això - aquell a l'alforja del qual es trobi- serà ell mateix la sanció. D'aquesta manera castiguem els injustos".

قَالُوا جَزَاؤُهُ مَنْ وُجِدَ فِي رَحْلِهِ فَهُوَ
جَزَاؤُهُ كَذَٰلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ ٧٦

77. Llavors ell començà a buscar entre les seves bosses abans de la bossa del seu germà; després, la va treure de la bossa del seu germà. Així fou el Nostre pla per a Josep. No podria haver detingut el seu germà segons la llei del rei tret que Al·là *així* ho hagués volgut. Perquè Nosaltres vam elevar en graus de *dignitat* aquell que Ens plau; i sobre qualsevol posseïdor de coneixement està l'Únic, el Màxim Savi.

فَبَدَأَ بِأَوْعِيَتِهِمْ قَبْلَ وِعَاءِ أَخِيهِ ثُمَّ
اسْتَخْرَجَهَا مِنْ وِعَاءِ أَخِيهِ كَذَٰلِكَ
كِدْنَا لِيُوسُفَ مَا كَانَ لِيَأْخُذَ أَخَاهُ
فِي دِينِ الْمَلِكِ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ
نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مَنْ نَشَاءُ وَفَوْقَ كُلِّ ذِي
عِلْمٍ عَلِيمٌ ٧٧

78. Ells van dir: "Si ell ha robat, un germà seu va cometre també abans un

قَالُوا إِنْ يَسْرِقْ فَقَدْ سَرَقَ أَخٌ لَهُ مِنْ

robatori". Però Josep ho va mantenir en secret en el seu cor i no els ho va revelar. *Tan sols* els digué: "Sembla que estigueu en la pitjor situació, ja que Al·là sap millor el que al·legueu".

قَبْلُ ۚ فَأَسَرَّهَا يُوسُفُ فِي نَفْسِهِ وَ
لَمْ يُبْدِهَا لَهُمْ ۚ قَالَ أَنْتُمْ شَرٌّ
مَّكَانًا ۚ وَاللّٰهُ أَعْلَمُ بِمَا تَصِفُونَ ﴿٧٨﴾

79. Van dir: "Excel·lència, té un pare molt vell, per tant, agafa un de nosaltres en el seu lloc, perquè veiem que estàs entre els que fan el bé".

قَالُوا يٰٓأَيُّهَا الْعَزِيزُ إِنَّ لَهٗٓ أَبًا
شَيْخًا كَبِيرًا فَخُذْ أَحَدَنَا مَكَانَهٗ ۚ
إِنَّا نَرٰىكَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٧٩﴾

80. Ell respongué: "Al·là prohibeix que acceptem *algú* tret d'aquell en qui vam trobar la nostra propietat, perquè llavors seríem certament injustos".

قَالَ مَعَاذَ اللّٰهِ أَنْ نَّأْخُذَ إِلَّا مَنْ وَّجَدْنَا
مَتَاعَنَا عِنْدَهٗٓ ۙ إِنَّآ إِذًا لَّظٰلِمُونَ ﴿٨٠﴾

R.10.

81. I quan van desesperar d'ell, es van retirar, parlant entre ells en privat. El seu *germà* gran digué: "És que ignoreu que el vostre pare havia rebut de vosaltres una solemne promesa en nom d'Al·là? Recordeu la injustícia que vau cometre amb Josep. Per tant, no deixaré el país mentre el meu no m'ho permeti o Al·là decideixi per mi. Perquè Ell és el Millor dels Jutges;

فَلَمَّا اسْتَيْـَٔسُوا مِنْهُ خَلَصُوا نَجِيًّا ۖ
قَالَ كَبِيرُهُمْ أَلَمْ تَعْلَمُوٓا أَنَّ أَبَاكُمْ
قَدْ أَخَذَ عَلَيْكُمْ مَّوْثِقًا مِّنَ اللّٰهِ وَ
مِنْ قَبْلُ مَا فَرَّطْتُّمْ فِي يُوسُفَ ۚ
فَلَنْ أَبْرَحَ الْأَرْضَ حَتّٰى يَأْذَنَ لِيٓ
أَبِيٓ أَوْ يَحْكُمَ اللّٰهُ لِي ۚ وَ هُوَ خَيْرُ
الْحٰكِمِينَ ﴿٨١﴾

82. "Torneu al vostre pare i digueu-li: Oh, pare nostre, el teu fill ha robat i només hem afirmat el que sabem, ja que no podem ser custodis de l'invisible".

إِرْجِعُوٓا إِلٰٓى أَبِيكُمْ فَقُولُوا يٰٓأَبَانَآ إِنَّ
ابْنَكَ سَرَقَ ۚ وَ مَا شَهِدْنَآ إِلَّا بِمَا
عَلِمْنَا وَمَا كُنَّا لِلْغَيْبِ حٰفِظِينَ ﴿٨٢﴾

83. "I indaga *entre les persones de* la ciutat on érem, i entre la caravana amb què vam venir, certament diem la veritat".

وَسْـَٔلِ الْقَرْيَةَ الَّتِي كُنَّا فِيهَا وَالْعِيرَ
الَّتِيٓ أَقْبَلْنَا فِيهَا ۖ وَإِنَّا لَصٰدِقُونَ ﴿٨٣﴾

84. Ell respongué: "No, les vostres ments t'han enganyat presentant-te alguna cosa com a bona. Per tant, la paciència excel·lent és el millor per a

قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ أَنْفُسُكُمْ أَمْرًا ۖ
فَصَبْرٌ جَمِيلٌ ۖ عَسَى اللّٰهُ أَنْ

mi. Tal vegada Al·là me'ls porti a tots, perquè Ell és l'Omniscient, el Savi".

يَأْتِيَنِي بِهِمْ جَمِيعًا ۚ إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿٨٤﴾

85. I s'apartà d'ells dient: "Quina pena passo per Josep! i els seus ulls vessaven llàgrimes per la pena que patia, ja que reprimia *el seu dolor*".

وَتَوَلَّىٰ عَنْهُمْ وَقَالَ يَا أَسَفَىٰ عَلَىٰ يُوسُفَ وَابْيَضَّتْ عَيْنَاهُ مِنَ الْحُزْنِ فَهُوَ كَظِيمٌ ﴿٨٥﴾

86. Ell van dir: "Per Al·là, no deixaràs de parlar de Josep fins que caiguis malalt o moris".

قَالُوا تَاللَّهِ تَفْتَأُ تَذْكُرُ يُوسُفَ حَتَّىٰ تَكُونَ حَرَضًا أَوْ تَكُونَ مِنَ الْهَالِكِينَ ﴿٨٦﴾

87. Va respondre: "Només em lamento davant d'Al·là per la meva pena i el meu dolor, i sé d'Al·là el que vosaltres ignoreu".

قَالَ إِنَّمَا أَشْكُو بَثِّي وَحُزْنِي إِلَى اللَّهِ وَأَعْلَمُ مِنَ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٨٧﴾

88. "Oh, fills meus, aneu i busqueu Josep i el seu germà i no desespereu de la misericòrdia d'Al·là; perquè ningú no desespera de la misericòrdia d'Al·là tret dels incrèduls".

يَا بَنِيَّ اذْهَبُوا فَتَحَسَّسُوا مِنْ يُوسُفَ وَأَخِيهِ وَلَا تَيْأَسُوا مِنْ رَوْحِ اللَّهِ ۖ إِنَّهُ لَا يَيْأَسُ مِنْ رَوْحِ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ الْكَافِرُونَ ﴿٨٨﴾

89. I quan van arribar davant d'ell (Josep) van dir: "Excel·lència, la pobresa ens ha afligit a nosaltres i les nostres famílies, i portem una quantitat petita de diners; dóna'ns, doncs, la mesura completa i sigues caritatiu amb nosaltres. En veritat, Al·là recompensa el caritatiu".

فَلَمَّا دَخَلُوا عَلَيْهِ قَالُوا يَا أَيُّهَا الْعَزِيزُ مَسَّنَا وَأَهْلَنَا الضُّرُّ وَجِئْنَا بِبِضَاعَةٍ مُزْجَاةٍ فَأَوْفِ لَنَا الْكَيْلَ وَتَصَدَّقْ عَلَيْنَا ۖ إِنَّ اللَّهَ يَجْزِي الْمُتَصَدِّقِينَ ﴿٨٩﴾

90. Ell digué: "Sabeu el que vau fer a Josep i al seu germà, quan éreu ignorants?"

قَالَ هَلْ عَلِمْتُمْ مَا فَعَلْتُمْ بِيُوسُفَ وَأَخِيهِ إِذْ أَنْتُمْ جَاهِلُونَ ﴿٩٠﴾

91. Ells van respondre: "De debò que ets tu Josep?" Ell digué: "Sí, sóc Josep i aquest és el meu germà. Al·là en veritat ha estat clement *amb*

قَالُوا أَإِنَّكَ لَأَنْتَ يُوسُفُ ۖ قَالَ أَنَا يُوسُفُ وَهَٰذَا أَخِي ۖ قَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَيْنَا ۖ

tots dos. En veritat, aquell que és just i perseverant -Al·là no permetrà mai que es perdi la recompensa dels que fan bones obres".

إِنَّهُ مَن يَتَّقِ وَيَصْبِرْ فَإِنَّ اللّٰهَ لَا
يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٩١﴾

92. Ells van contestar: "Per Al·là! En veritat, Al·là t'ha preferit sobre nosaltres i hem estat, en efecte, pecadors".

قَالُوا تَاللّٰهِ لَقَدْ آثَرَكَ اللّٰهُ عَلَيْنَا وَ
إِن كُنَّا لَخٰطِئِينَ ﴿٩٢﴾

93. Ell digué: "Cap culpa recaurà en vosaltres aquest dia; que Al·là us perdoni! Perquè Ell és el Màxim Misericordiós entre els que mostren misericòrdia";

قَالَ لَا تَثْرِيبَ عَلَيْكُمُ الْيَوْمَ ۖ يَغْفِرُ
اللّٰهُ لَكُمْ ۖ وَهُوَ أَرْحَمُ الرّٰحِمِينَ ﴿٩٣﴾

94. "Aneu amb aquesta túnica meva i llenceu-la davant el meu pare; ell ho entendrà tot. I després porteu-me tota la vostra família".

اِذْهَبُوا بِقَمِيصِي هٰذَا فَأَلْقُوهُ عَلٰى
وَجْهِ أَبِي يَأْتِ بَصِيرًا ۚ وَأْتُونِي
بِأَهْلِكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٩٤﴾

R.11.

95. I un cop la caravana va haver marxat, el seu pare digué: "En veritat, sento el perfum de Josep, encara que penseu que repapiejo".

وَلَمَّا فَصَلَتِ الْعِيرُ قَالَ أَبُوهُمْ إِنِّي لَأَجِدُ
رِيحَ يُوسُفَ لَوْلَا أَن تُفَنِّدُونِ ﴿٩٥﴾

96. Ells van respondre: "Per Al·là, que continues certament en el teu vell error".

قَالُوا تَاللّٰهِ إِنَّكَ لَفِي ضَلٰلِكَ الْقَدِيمِ ﴿٩٦﴾

97. I quan va arribar el portador de la bona nova, la va llençar davant seu i quedà il·luminat. *Aleshores* digué: "És que no us vaig dir que sé d'Al·là el que vosaltres ignoreu?"

فَلَمَّا أَن جَاءَ الْبَشِيرُ أَلْقٰهُ عَلٰى وَجْهِهِ
فَارْتَدَّ بَصِيرًا ۚ قَالَ أَلَمْ أَقُل لَّكُمْ ۚ
إِنِّي أَعْلَمُ مِنَ اللّٰهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٩٧﴾

98. Van dir: "Oh, pare nostre, demana a Déu perdó de la nostra part pels nostres pecats; en veritat, hem estat pecadors".

قَالُوا يٰأَبَانَا اسْتَغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا
إِنَّا كُنَّا خٰطِئِينَ ﴿٩٨﴾

99. Va respondre: "Certament demanaré el vostre perdó al meu Senyor. En

قَالَ سَوْفَ أَسْتَغْفِرُ لَكُمْ رَبِّي ۚ إِنَّهُ هُوَ

veritat. Ell és el Màxim Indulgent, Misericordiós".

ٱلْغَفُورُ ٱلرَّحِيمُ ﴿٩٩﴾

100. I quan van arribar a Josep, va allotjar amb ell els seus pares, i digué: "Entreu a Egipte i viviu en pau, si així ho vol Al·là".

فَلَمَّا دَخَلُوا عَلَىٰ يُوسُفَ ءَاوَىٰٓ إِلَيْهِ
أَبَوَيْهِ وَقَالَ ٱدْخُلُوا مِصْرَ إِن شَآءَ
ٱللَّهُ ءَامِنِينَ ﴿١٠٠﴾

101. I elevà els seus pares fins al tron i *tots* ells van caure prostrats *davant de Déu* per ell. I ell digué: "Oh, pare meu, aquest és el compliment d'un antic somni. El meu senyor l'ha fet realitat. Ell m'ha atorgat la Seva gràcia quan em va treure de la presó i us va dur del desert després que Satanàs hagués sembrat la discòrdia entre els meus germans i jo. En veritat, el meu Senyor és Benigne amb qui li plau, perquè Ell és l'Omniscient, el Savi".

وَرَفَعَ أَبَوَيْهِ عَلَى ٱلْعَرْشِ وَخَرُّوا لَهُۥ
سُجَّدًا ۖ وَقَالَ يَٰٓأَبَتِ هَٰذَا تَأْوِيلُ
رُءْيَٰىَ مِن قَبْلُ قَدْ جَعَلَهَا رَبِّى
حَقًّا ۖ وَقَدْ أَحْسَنَ بِىٓ إِذْ أَخْرَجَنِى مِنَ
ٱلسِّجْنِ وَجَآءَ بِكُم مِّنَ ٱلْبَدْوِ مِنۢ بَعْدِ
أَن نَّزَغَ ٱلشَّيْطَٰنُ بَيْنِى وَبَيْنَ إِخْوَتِىٓ ۚ
إِنَّ رَبِّى لَطِيفٌ لِّمَا يَشَآءُ ۚ إِنَّهُۥ هُوَ
ٱلْعَلِيمُ ٱلْحَكِيمُ ﴿١٠١﴾

102. "Oh, Senyor meu, m'has beneït amb la sobirania i m'has ensenyat la interpretació de les coses. Oh, Creador dels cels i la terra, Tu ets el meu Protector en aquest món i en el Més Enllà. Fes que la mort em sorprengui en estat de submissió a *la teva voluntat* i reuneix-me als justos".

رَبِّ قَدْ ءَاتَيْتَنِى مِنَ ٱلْمُلْكِ وَعَلَّمْتَنِى
مِن تَأْوِيلِ ٱلْأَحَادِيثِ ۚ فَاطِرَ
ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ أَنتَ وَلِىِّۦ فِى
ٱلدُّنْيَا وَٱلْءَاخِرَةِ ۖ تَوَفَّنِى مُسْلِمًا
وَأَلْحِقْنِى بِٱلصَّٰلِحِينَ ﴿١٠٢﴾

103. Aquestes són les notícies del desconegut, *que* et revelem. Perquè tu no estaves amb ells quan van tramar el seu pla mentre maquinaven.

ذَٰلِكَ مِنْ أَنۢبَآءِ ٱلْغَيْبِ نُوحِيهِ إِلَيْكَ ۖ وَ
مَا كُنتَ لَدَيْهِمْ إِذْ أَجْمَعُوٓا أَمْرَهُمْ وَ
هُمْ يَمْكُرُونَ ﴿١٠٣﴾

104. I la majoria dels homes no creuran encara que tu *ho* vulguis ferventment.

وَمَآ أَكْثَرُ ٱلنَّاسِ وَلَوْ حَرَصْتَ
بِمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٤﴾

105. I tu no els demanes cap recompensa a canvi. *Ans al contrari*, això no

وَمَا تَسْـَٔلُهُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ ۚ إِنْ هُوَ إِلَّا

és altra cosa que una exhortació per a tota la humanitat.

ذِكْرٌ لِّلْعٰلَمِيْنَ ﴿١٠٥﴾

R.12.

106. Quants senyals hi ha en els cels i a la terra, que menyspreen, allunyant-se d'ells.

وَكَاَيِّنْ مِّنْ اٰيَةٍ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ
يَمُرُّوْنَ عَلَيْهَا وَهُمْ عَنْهَا مُعْرِضُوْنَ ﴿١٠٦﴾

107. I la majoria d'ells no creuen en Al·là sense també atribuir-Li iguals.

وَمَا يُؤْمِنُ اَكْثَرُهُمْ بِاللّٰهِ اِلَّا وَهُمْ
مُّشْرِكُوْنَ ﴿١٠٧﴾

108. Se senten, doncs, segurs que no vindrà sobre ells un terrible càstig d'Al·là, o l'arribada sobtada de l'Hora sense que se n'adonin?

اَفَاَمِنُوْٓا اَنْ تَاْتِيَهُمْ غَاشِيَةٌ مِّنْ
عَذَابِ اللّٰهِ اَوْ تَاْتِيَهُمُ السَّاعَةُ
بَغْتَةً وَّهُمْ لَا يَشْعُرُوْنَ ﴿١٠٨﴾

109. Digueu-los: "Aquest és el meu camí: invoco a Al·là. Jo tinc el coneixement manifest i aquells que em segueixen també. I Al·là és Sant; i jo no sóc d'aquells que associen altres déus *amb Déu*".

قُلْ هٰذِهٖ سَبِيْلِيْٓ اَدْعُوْٓا اِلَى اللّٰهِ عَلٰى
بَصِيْرَةٍ اَنَا وَمَنِ اتَّبَعَنِيْ وَسُبْحٰنَ
اللّٰهِ وَمَآ اَنَا مِنَ الْمُشْرِكِيْنَ ﴿١٠٩﴾

110. Perquè davant de tu no vam enviar *com a missatger* sinó homes, a qui vam inspirar d'entre els habitants de les ciutats. És que no han recorregut la terra i han vist quin va ser el final dels que els van precedir? En veritat, la llar del Més Enllà és millor per als que temen Déu. És que no compreneu?

وَمَآ اَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ اِلَّا رِجَالًا نُّوْحِيْٓ
اِلَيْهِمْ مِّنْ اَهْلِ الْقُرٰى اَفَلَمْ يَسِيْرُوْا
فِي الْاَرْضِ فَيَنْظُرُوْا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ
الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَلَدَارُ الْاٰخِرَةِ
خَيْرٌ لِّلَّذِيْنَ اتَّقَوْا اَفَلَا تَعْقِلُوْنَ ﴿١١٠﴾

111. Fins i tot quan els Missatgers quedaven desesperats del seu poble i pensaven que havien estat considerats mentiders, els va arribar la Nostra ajuda, i llavors se salvà aquell que vam voler. Perquè el Nostre càstig no pot ser apartat dels pecadors.

حَتّٰٓى اِذَا اسْتَيْـَٔسَ الرُّسُلُ وَظَنُّوْٓا اَنَّهُمْ
قَدْ كُذِبُوْا جَآءَهُمْ نَصْرُنَا فَنُجِّيَ مَنْ
نَّشَآءُ وَلَا يُرَدُّ بَاْسُنَا عَنِ الْقَوْمِ
الْمُجْرِمِيْنَ ﴿١١١﴾

112. En veritat, en la seva història hi ha una lliçó per als homes d'enteniment. No és una cosa que hagi estat

لَقَدْ كَانَ فِيْ قَصَصِهِمْ عِبْرَةٌ لِّاُولِي
الْاَلْبَابِ مَا كَانَ حَدِيْثًا يُّفْتَرٰى

وَلٰكِنْ تَصْدِيْقَ الَّذِيْ بَيْنَ يَدَيْهِ وَ
تَفْصِيْلَ كُلِّ شَيْءٍ وَّ هُدًى وَّ رَحْمَةً
لِّقَوْمٍ يُّؤْمِنُوْنَ ﴿١١٢﴾ ع ١٢ ٦

inventada, sinó el compliment del que existia abans d'ell i una exposició detallada de totes les coses, així com una guia i misericòrdia per als homes que creuen.

CAPÍTOL 13
AL-RA'D
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

L'opinió dels estudiosos es mostra en la seva majoria a favor de la opinió que aquesta Surah fou revelada a la Meca. El seu tema confirma també aquesta opinió. Tanmateix, alguns versicles van ser revelats a Medina. Aquests són el 44 (segons 'Ata), el 32 (segons Qatadah) i del 13 al 15 (segons altres autoritats). En el Capítol 10 (la Surah Yunus) s'afirmava que, sempre que sorgeix un Profeta al món, es fa que la gent accepti el Missatger diví, bé perquè reben la visita del càstig diví o bé perquè reben la misericòrdia de Déu, si la mereixen. En el Capítol 11 (la Surah Hud) es va destacar el càstig diví i en el 12 (la Surah Yusuf) la Seva misericòrdia. Aquesta Surah, tanmateix, explica com es compliran les promeses i profecies sobre l'elevació i prosperitat del Sant Profeta, fetes en els tres capítols precedents, i com l'Islam prevaldrà a la llarga davant les altres religions.

Tema

La Surah comença amb el tema que Déu treballa de manera inescrutable. Els mitjans amb què els Seus Missatgers i Profetes arriben al poder segueixen ocults als ulls dels humans fins que s'evidencien els resultats per als quals treballen. Continua cridant l'atenció sobre una llei coneguda de la natura: diferents tipus de fruits i plantes creixen a la terra regada amb la mateixa aigua. De la mateixa manera, el Sant Profeta, nascut i criat al mateix ambient que els pagans mequins, es convertí en el Gran Missatger de Déu. També es diu que els incrèduls no han de jutjar el Sant Profeta per la seva dèbil situació actual i per l'escassetat dels seus mitjans i recursos, ni sorprendre's per les promeses del seu darrer èxit. No és l'èxit promès el que ha de ser motiu d'admiració; més aviat, hauria estat estrany que no aparegués en una època en què la humanitat el necessitava tan urgentment. El Sant Profeta tindrà èxit i els seus enemics fracassaran. Triomfarà la causa de l'Islam i els mateixos fills dels caps de la incredulitat esdevindran membres de la seva cleda. Déu retirarà la seva ajuda als incrèduls i perdran el seu poder i la seva glòria. Totes les lleis i elements de la natura estan sota el control de Déu. Per això, Ell els posarà a disposició del Sant Profeta. Els déus falsos dels idòlatres es veuran impotents per impedir o aturar el progrés de la nova Fe. La Surah continua dient que són tan elevats els poders espirituals del Sant Profeta que hauria pogut superar els seus enemics amb una sola mà, de la mateixa manera que un home amb visió pot vèncer un exèrcit de cecs. El politeisme no pot resistir contra la doctrina de la Unicitat de Déu, ni els defensors de déus falsos contra els devots del veritable Déu. Els enemics de la veritat desapareixeran com l'escuma. Els homes d'enteniment dèbil només veuen la pujada de l'escuma i no es preocupen ni tenen capacitat per veure l'aigua pura que hi ha al dessota. L'escuma desapareix, però queden l'aigua pura i l'or. De la mateixa manera, hauran de morir les creences superficials i frívoles dels politeistes o hauran de resistir els ideals grans i nobles predicats per l'Alcorà, i els seus ensenyaments que, com que

estan en harmonia amb la natura humana, s'introduiran als cors dels homes, que poc a poc s'adonaran de quina banda està la veritat quan comparin l'alçada moral dels creients amb la dels incrèduls. S'ensenyaran Senyals poderosos i es faran grans miracles a través de l'Alcorà i cauran els cors humans, que són els més forts de totes les fortaleses terrenals. Un d'aquests Senyals serà que el seu poble expulsarà el Sant Profeta de la Meca i traurà l'espasa contra ell. Però l'Islam continuarà el seu camí fins que la Meca, el centre de la incredulitat i l'oposició, caigui davant els exèrcits victoriosos del Sant Profeta. La idolatria desapareixerà per sempre d'Aràbia i l'Islam quedarà allà ben establert. El món serà testimoni de tots aquests senyals produïts no per intervenció humana, sinó per la mà del Mateix Déu Totpoderós. La Surah inclou moltes profecies sobre la derrota i destrucció dels caps de la incredulitat i preveu un futur brillant per a l'Islam.

Títol

L'anterior constitueix el tema principal de la Surah i està d'acord amb aquest tema, i ha rebut el nom de Ra'd o Tro. La pluja porta llamps i trons, per la qual cosa, en el bon ordre de les coses, el xàfec fort (la revelació alcorànica) ha d'anar també acompanyada per llamps i trons. L'Islam ha portat amb ell llamps. Els que aixequin l'espasa contra l'Islam moriran per l'espasa i els que s'hi sotmetin, ocuparan els trons del poder i la glòria.

☆ سُورَةُ الرَّعْدِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ اَرْبَعٌ وَّ اَرْبَعُوْنَ اٰيَةً وَّ سِتَّةُ رُكُوْعَاتٍ

AL-RA'D

1. En el Nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Alif Lam Mim Ra.[1] Aquests són els versicles del llibre. I el que t'ha estat revelat pel teu Senyor és la veritat, però la majoria dels homes no ho creuen.

الٓمّٓرٰ قف تِلْكَ اٰيٰتُ الْكِتٰبِ ؕ وَ الَّذِيْٓ
اُنْزِلَ اِلَيْكَ مِنْ رَّبِّكَ الْحَقُّ وَ لٰكِنَّ
اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُوْنَ ﴿٢﴾

3. Al·là és Qui va elevar els cels sense pilars visibles per a vosaltres. Després s'assegué Ell mateix al Tron i va sotmetre el sol i la lluna: cadascun d'ells segueix el seu curs fins al termini fixat. Ell regeix les lleis de la *natura*. Explica ben clar els Senyals, perquè cregueu fermament en la trobada amb el vostre Senyor.

اَللّٰهُ الَّذِيْ رَفَعَ السَّمٰوٰتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ
تَرَوْنَهَا ثُمَّ اسْتَوٰى عَلَى الْعَرْشِ وَسَخَّرَ
الشَّمْسَ وَ الْقَمَرَ ؕ كُلٌّ يَّجْرِيْ لِاَجَلٍ
مُّسَمًّى ؕ يُدَبِّرُ الْاَمْرَ يُفَصِّلُ الْاٰيٰتِ
لَعَلَّكُمْ بِلِقَآءِ رَبِّكُمْ تُوْقِنُوْنَ ﴿٣﴾

4. Ell és Qui dilatà la terra i hi establí muntanyes i rius. Els fruits els va fer a parells, mascle i femella. Fa que la nit cobreixi el dia. Aquí hi ha, en veritat, Senyals per als qui reflexionen.

وَهُوَ الَّذِيْ مَدَّ الْاَرْضَ وَ جَعَلَ فِيْهَا
رَوَاسِيَ وَ اَنْهٰرًا ؕ وَ مِنْ كُلِّ الثَّمَرٰتِ
جَعَلَ فِيْهَا زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ يُغْشِي الَّيْلَ
النَّهَارَ ؕ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّقَوْمٍ
يَّتَفَكَّرُوْنَ ﴿٤﴾

5. I a la terra hi ha parcel·les *diverses* limítrofes les unes amb les altres, camps de vinyes, gra i palmeres, que creixen plegats a partir d'una arrel i *d'altres* que no creixen així: se'ls rega amb la mateixa aigua, i tanmateix, fem que alguns d'ells excel·leixin altres en els seus fruits. Aquí hi ha Senyals per als que entenen.

وَ فِي الْاَرْضِ قِطَعٌ مُّتَجٰوِرٰتٌ وَّ جَنّٰتٌ
مِّنْ اَعْنَابٍ وَّ زَرْعٌ وَّ نَخِيْلٌ صِنْوَانٌ وَّ
غَيْرُ صِنْوَانٍ يُّسْقٰى بِمَآءٍ وَّاحِدٍ قف وَ
نُفَضِّلُ بَعْضَهَا عَلٰى بَعْضٍ فِي الْاُكُلِ ؕ
اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّقَوْمٍ يَّعْقِلُوْنَ ﴿٥﴾

---

[1] Sóc Al·là, l'Omniscient, Qui tot ho veu.

6. I si quedes astorat, el més sorprenent és en veritat el que diuen: "Com! Quan ens convertim en pols, estarem llavors en *estat de* nova Creació?" Són aquests els que no creuen en el seu Senyor i són aquests els que tindran argolles al voltant dels seus colls i els habitants del Foc, on viuran.

وَإِنْ تَعْجَبْ فَعَجَبٌ قَوْلُهُمْ ءَإِذَا كُنَّا
تُرٰبًا ءَإِنَّا لَفِي خَلْقٍ جَدِيدٍ ۚ أُولٰٓئِكَ
الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ ۚ وَ أُولٰٓئِكَ
الْأَغْلٰلُ فِيٓ أَعْنَاقِهِمْ ۚ وَأُولٰٓئِكَ أَصْحٰبُ
النَّارِ ۚ هُمْ فِيهَا خٰلِدُونَ ﴿٦﴾

7. I et fan córrer perquè portis el mal *sobre el qual els has avisat* abans que el bé *que els has promès*, encara que han passat *ja* càstigs exemplars abans d'ells. I en veritat, el teu Senyor està ple de perdó envers la humanitat malgrat les seves iniquitats i certament el teu Senyor és *també* estricte en el càstig merescut.

وَ يَسْتَعْجِلُونَكَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ
الْحَسَنَةِ وَ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِمُ
الْمَثُلٰتُ ۗ وَ إِنَّ رَبَّكَ لَذُوْ مَغْفِرَةٍ
لِّلنَّاسِ عَلٰى ظُلْمِهِمْ ۚ وَ إِنَّ رَبَّكَ
لَشَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٧﴾

8. I els incrèduls diuen: "Per què el teu Senyor no li ha enviat un Senyal?" En veritat, ets un Amonestador. I hi ha una guia per a cada poble.

وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَآ أُنْزِلَ عَلَيْهِ
اٰيَةٌ مِّنْ رَّبِّهٖ ۗ إِنَّمَآ أَنْتَ مُنْذِرٌ وَّ لِكُلِّ
قَوْمٍ هَادٍ ﴿٨﴾ ع

R.2.

9. Al·là sap el que duu cada femella, què disminueix els seus ventres, i el que els fa créixer. Perquè amb Ell tot té la mesura *adequada*.

اَللّٰهُ يَعْلَمُ مَا تَحْمِلُ كُلُّ أُنْثٰى وَ مَا
تَغِيضُ الْأَرْحَامُ وَمَا تَزْدَادُ ۗ وَكُلُّ شَيْءٍ
عِنْدَهٗ بِمِقْدَارٍ ﴿٩﴾

10. *El és* el Coneixedor de l'invisible i del visible, l'Incomparablement Gran, l'Altíssim.

عٰلِمُ الْغَيْبِ وَ الشَّهَادَةِ الْكَبِيرُ
الْمُتَعَالِ ﴿١٠﴾

11. *Davant la Seva vista* són iguals aquell de vosaltres que amaga la *seva* paraula i aquell que l'expressa obertament; com *també* aquell que s'amaga de nit i surt *obertament* durant el dia.

سَوَآءٌ مِّنْكُمْ مَّنْ أَسَرَّ الْقَوْلَ وَ مَنْ
جَهَرَ بِهٖ وَ مَنْ هُوَ مُسْتَخْفٍ بِالَّيْلِ وَ
سَارِبٌ بِالنَّهَارِ ﴿١١﴾

12. Per a ell (el Missatger) hi ha una successió *d'àngels* al seu davant i al seu darrere, que el guarden per manament d'Al·là. En veritat, Al·là no canvia l'estat d'un poble mentre ells no canviïn el que hi ha als seus cors. Quan Al·là vol castigar un poble, ningú no pot impedir-ho, ni tenen cap socorredor tret d'Ell.

لَهٗ مُعَقِّبٰتٌ مِّنْۢ بَيْنِ يَدَيْهِ وَ مِنْ
خَلْفِهٖ يَحْفَظُوْنَهٗ مِنْ اَمْرِ اللّٰهِ ؕ اِنَّ
اللّٰهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتّٰى يُغَيِّرُوْا مَا
بِاَنْفُسِهِمْ ؕ وَ اِذَاۤ اَرَادَ اللّٰهُ بِقَوْمٍ سُوْٓءًا
فَلَا مَرَدَّ لَهٗ ۚ وَ مَا لَهُمْ مِّنْ دُوْنِهٖ مِنْ
وَّالٍ ﴿١٢﴾

13. Ell és Qui us mostra el llampec *per infondre* por i esperança, Qui fa sorgir els núvols carregats.

هُوَ الَّذِيْ يُرِيْكُمُ الْبَرْقَ خَوْفًا وَّ
طَمَعًا وَّ يُنْشِئُ السَّحَابَ الثِّقَالَ ﴿١٣﴾

14. El tro El glorifica amb la Seva lloança i *el mateix fan* els àngels per por d'Ell; i Ell envia els llamps, i estaborneix amb ells aquell qui vol, i no obstant això, disputen sobre Al·là, malgrat que és sever en el càstig.

وَ يُسَبِّحُ الرَّعْدُ بِحَمْدِهٖ وَ الْمَلٰٓئِكَةُ
مِنْ خِيْفَتِهٖ ۚ وَ يُرْسِلُ الصَّوَاعِقَ
فَيُصِيْبُ بِهَا مَنْ يَّشَآءُ وَ هُمْ يُجَادِلُوْنَ
فِي اللّٰهِ ۚ وَ هُوَ شَدِيْدُ الْمِحَالِ ﴿١٤﴾

15. La veritable pregària és l'adreçada a Ell. Aquells als quals invoquen en comptes d'Ell no els responen en absolut, tret com aquell que *rep resposta* qui estén les seves mans cap a l'aigua perquè pugui arribar-li a la boca, però mai no li arriba. Perquè la Pregària dels incrèduls no és res més que una pèrdua de temps.

لَهٗ دَعْوَةُ الْحَقِّ ؕ وَ الَّذِيْنَ يَدْعُوْنَ مِنْ
دُوْنِهٖ لَا يَسْتَجِيْبُوْنَ لَهُمْ بِشَيْءٍ
اِلَّا كَبَاسِطِ كَفَّيْهِ اِلَى الْمَآءِ لِيَبْلُغَ
فَاهُ وَ مَا هُوَ بِبَالِغِهٖ ؕ وَ مَا دُعَآءُ
الْكٰفِرِيْنَ اِلَّا فِيْ ضَلٰلٍ ﴿١٥﴾

16. Però a Al·là se sotmeten els que estan als cels i a la terra, de bon grat o a desgrat, i *de la mateixa manera ho fan* les seves ombres, al matí i al capvespre.

وَ لِلّٰهِ يَسْجُدُ مَنْ فِي السَّمٰوٰتِ وَ
الْاَرْضِ طَوْعًا وَّ كَرْهًا وَّ ظِلٰلُهُمْ
بِالْغُدُوِّ وَ الْاٰصَالِ ﴿١٦﴾ ۩

17. Pregunta: "Qui és el Senyor dels cels i la terra?" Respon: "Al·là". Digues-los: "Heu pres, doncs, en el seu lloc defensors que no tenen poder de fer cap bé ni cap mal ni *tan sols* a ells

قُلْ مَنْ رَّبُّ السَّمٰوٰتِ وَ الْاَرْضِ ؕ قُلِ
اللّٰهُ ؕ قُلْ اَفَاتَّخَذْتُمْ مِّنْ دُوْنِهٖۤ
اَوْلِيَآءَ لَا يَمْلِكُوْنَ لِاَنْفُسِهِمْ نَفْعًا

mateixos?". Digues-los: "Poden equiparar-se el cec i el vident? o poden ser les tenebres iguals a la llum? o assignen a Al·là iguals que han creat quelcom semblant a la Seva Creació fins al punt que davant seu apareixen semblants les *dues* creacions?" Digues-los: "*Només* Al·là és el Creador de totes les coses, Ell és l'Unic, el Suprem".

وَّلَاضَرًّا ۚ قُلْ هَلْ يَسْتَوِى الْاَعْمٰى
وَالْبَصِيْرُ ۙ اَمْ هَلْ تَسْتَوِى الظُّلُمٰتُ
وَالنُّوْرُ ۚ اَمْ جَعَلُوْا لِلّٰهِ شُرَكَآءَ خَلَقُوْا
كَخَلْقِهٖ فَتَشَابَهَ الْخَلْقُ عَلَيْهِمْ ۚ
قُلِ اللّٰهُ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ وَّ هُوَ الْوَاحِدُ
الْقَهَّارُ ﴿۱۷﴾

18. El que fa davallar l'aigua del cel, perquè els rius recorrin les valls segons la seva mida, i la corrent dugui en la seva superfície una escuma flotant. I del que escalfen al foc, amb intenció *de fabricar* guarniments o estris, prové una escuma semblant a ella. Així il·lustra Al·là la veritat i la falsedat. Ara bé, quant a l'escuma, s'esvaeix com la brossa, però allò que beneficia els homes roman a la terra. així explica Al·là les paràboles.

اَنْزَلَ مِنَ السَّمَآءِ مَآءً فَسَالَتْ
اَوْدِيَةٌ ۢ بِقَدَرِهَا فَاحْتَمَلَ السَّيْلُ
زَبَدًا رَّابِيًا ۚ وَ مِمَّا يُوْقِدُوْنَ
عَلَيْهِ فِى النَّارِ ابْتِغَآءَ حِلْيَةٍ اَوْ مَتَاعٍ
زَبَدٌ مِّثْلُهٗ ۚ كَذٰلِكَ يَضْرِبُ اللّٰهُ الْحَقَّ
وَالْبَاطِلَ ۚ فَاَمَّا الزَّبَدُ فَيَذْهَبُ
جُفَآءً ۚ وَاَمَّا مَا يَنْفَعُ النَّاسَ فَيَمْكُثُ
فِى الْاَرْضِ ۚ كَذٰلِكَ يَضْرِبُ اللّٰهُ
الْاَمْثَالَ ﴿۱۸﴾

19. Per als qui responen al seu Senyor existeix el bé *etern;* i *quant a* aquells que no Li responen si tinguessin tot el que hi ha a la terra i el mateix afegit, ho donarien *fàcilment* com rescat d'ells mateixos. Són aquests qui tindran un pèssim compte i la seva llar és l'Infern. Quin lloc tan dolent de descans!

لِلَّذِيْنَ اسْتَجَابُوْا لِرَبِّهِمُ الْحُسْنٰى ۚ
وَالَّذِيْنَ لَمْ يَسْتَجِيْبُوْا لَهٗ لَوْ اَنَّ لَهُمْ
مَّا فِى الْاَرْضِ جَمِيْعًا وَّ مِثْلَهٗ مَعَهٗ
لَافْتَدَوْا بِهٖ ۚ اُولٰٓئِكَ لَهُمْ سُوْٓءُ
الْحِسَابِ ۙ وَمَاْوٰىهُمْ جَهَنَّمُ ۚ وَبِئْسَ
الْمِهَادُ ﴿۱۹﴾

R.3.

20. És que qui sap que el que t'ha estat revelat pel teu Senyor és la veritat, és comparable a aquell que està cec? *Però* només reflexionaran els dotats d'enteniment.

اَفَمَنْ يَّعْلَمُ اَنَّمَآ اُنْزِلَ اِلَيْكَ مِنْ
رَّبِّكَ الْحَقُّ كَمَنْ هُوَ اَعْمٰى ۚ اِنَّمَا
يَتَذَكَّرُ اُولُوا الْاَلْبَابِ ﴿۲۰﴾

21. Els que compleixen el pacte d'Al·là i no incompleixen la promesa;

الَّذِيْنَ يُوْفُوْنَ بِعَهْدِ اللّٰهِ وَلَا يَنْقُضُوْنَ الْمِيْثَاقَ ﴿٢١﴾

22. I els que uneixen el que Al·là ha manat que sigui unit, temen el seu senyor, i tenen por per la mala hora de passar comptes.

وَالَّذِيْنَ يَصِلُوْنَ مَآ اَمَرَ اللّٰهُ بِهٖٓ اَنْ يُّوْصَلَ وَيَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ وَيَخَافُوْنَ سُوْٓءَ الْحِسَابِ ﴿٢٢﴾

23. I els que perseveren buscant el favor del seu Senyor i observen la Pregària, gasten del que els hem proveït, de manera secreta i oberta, i rebutgen el mal amb el bé. Són ells els que tindran la *millor* recompensa de la Llar *final*.

وَالَّذِيْنَ صَبَرُوا ابْتِغَآءَ وَجْهِ رَبِّهِمْ وَاَقَامُوا الصَّلٰوةَ وَاَنْفَقُوْا مِمَّا رَزَقْنٰهُمْ سِرًّا وَّعَلَانِيَةً وَّيَدْرَءُوْنَ بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةَ اُولٰٓئِكَ لَهُمْ عُقْبَى الدَّارِ ﴿٢٣﴾

24. Jardins d'Eternitat. Hi entraran, com també els justos d'entre els seus pares, les seves esposes i els seus fills. I els àngels s'hi endinsaran per totes les portes, *tot dient:*

جَنّٰتُ عَدْنٍ يَّدْخُلُوْنَهَا وَمَنْ صَلَحَ مِنْ اٰبَآئِهِمْ وَاَزْوَاجِهِمْ وَذُرِّيّٰتِهِمْ وَالْمَلٰٓئِكَةُ يَدْخُلُوْنَ عَلَيْهِمْ مِّنْ كُلِّ بَابٍ ﴿٢٤﴾

25. "La pau sigui amb vosaltres, perquè vau ser perseverants, mireu la recompensa tan excel·lent de la Llar *final*!"

سَلٰمٌ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ فَنِعْمَ عُقْبَى الدَّارِ ﴿٢٥﴾

26. Però per als qui trenquen el pacte amb Al·là, després d'establir-lo i tallen així el que Al·là ha manat que sigui unit, actuant amb corrupció a la terra, sobre ells caurà la maledicció i tindran una llar deplorable.

وَالَّذِيْنَ يَنْقُضُوْنَ عَهْدَ اللّٰهِ مِنْ بَعْدِ مِيْثَاقِهٖ وَيَقْطَعُوْنَ مَآ اَمَرَ اللّٰهُ بِهٖٓ اَنْ يُّوْصَلَ وَيُفْسِدُوْنَ فِي الْاَرْضِ اُولٰٓئِكَ لَهُمُ اللَّعْنَةُ وَلَهُمْ سُوْٓءُ الدَّارِ ﴿٢٦﴾

27. Al·là estén la *Seva* provisió a qui Li plau i *la* restringeix a *aquells que vol*. Ell frueixen en la vida present, malgrat que aquesta vida només és un goig *temporal* comparada amb la que ha de venir.

اَللّٰهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَّشَآءُ وَيَقْدِرُ وَفَرِحُوْا بِالْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَمَا الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا فِي الْاٰخِرَةِ اِلَّا مَتَاعٌ ﴿٢٧﴾ ٣ ع ٨ ٩

R.4.

28. I els incrèduls diuen: "Per què no se li ha revelat un Senyal del seu Senyor?" Digues-los: "Al·là deixa que s'extraviïn aquell que Ell vol i guia cap a Ell mateix els que van a Ell".

وَيَقُوْلُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَوْلَآ اُنْزِلَ
عَلَيْهِ اٰيَةٌ مِّنْ رَّبِّهٖ ۚ قُلْ اِنَّ اللّٰهَ
يُضِلُّ مَنْ يَّشَآءُ وَيَهْدِيْٓ اِلَيْهِ مَنْ
اَنَابَ ﴿۲۸﴾

29. "Aquells que creuen i els cors dels quals troben repòs en el record d'Al·là. Ai! En el record d'Al·là és on els cors poden trobar repòs";

اَلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَتَطْمَئِنُّ قُلُوْبُهُمْ
بِذِكْرِ اللّٰهِ ۚ اَلَا بِذِكْرِ اللّٰهِ تَطْمَئِنُّ
الْقُلُوْبُ ﴿۲۹﴾

30. "Per als qui creuen i fan bones obres -seva serà la felicitat i un excel·lent lloc de retorn".

اَلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ
طُوْبٰى لَهُمْ وَحُسْنُ مَاٰبٍ ﴿۳۰﴾

31. Així t'enviem un poble abans del qual altres pobles van precedir, perquè li expliquis el que t'hem revelat, i tanmateix, no creuen en el *Déu Clement*. Digues-los: "Ell és el meu Senyor, no n'hi cap d'altre sinó Ell. En Ell poso la meva confiança i cap a Ell serà el meu retorn".

كَذٰلِكَ اَرْسَلْنٰكَ فِيْٓ اُمَّةٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ
قَبْلِهَآ اُمَمٌ لِّتَتْلُوَا۟ عَلَيْهِمُ الَّذِيْٓ
اَوْحَيْنَآ اِلَيْكَ وَهُمْ يَكْفُرُوْنَ بِالرَّحْمٰنِ ۚ
قُلْ هُوَ رَبِّيْ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ ۚ عَلَيْهِ
تَوَكَّلْتُ وَاِلَيْهِ مَتَابِ ﴿۳۱﴾

32. Perquè encara que hi hagués un Alcorà pel qual es moguessin les muntanyes, pel qual la terra s'esmicolés, o pogués parlar-se als morts, *no hi creurien pas*. No, la qüestió està del tot en mans d'Al·là. *Encara* no s'han adonat els creients que si Al·là hagués executat la Seva voluntat hauria guiat certament tota la humanitat? Quant als incrèduls, les calamitats no deixaran de flagel·lar-los pel que han forjat, ni deixarà de caure prop de les seves llars, fins que es compleixi la promesa d'Al·là. En veritat, Al·là no falla *en la Seva* promesa.

وَلَوْ اَنَّ قُرْاٰنًا سُيِّرَتْ بِهِ الْجِبَالُ اَوْ
قُطِّعَتْ بِهِ الْاَرْضُ اَوْ كُلِّمَ بِهِ الْمَوْتٰى ۚ
بَلْ لِّلّٰهِ الْاَمْرُ جَمِيْعًا ۚ اَفَلَمْ يَايْـَٔسِ
الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اَنْ لَّوْ يَشَآءُ اللّٰهُ لَهَدَى
النَّاسَ جَمِيْعًا ۚ وَلَا يَزَالُ الَّذِيْنَ
كَفَرُوْا تُصِيْبُهُمْ بِمَا صَنَعُوْا قَارِعَةٌ
اَوْ تَحُلُّ قَرِيْبًا مِّنْ دَارِهِمْ حَتّٰى يَاْتِيَ
وَعْدُ اللّٰهِ ۚ اِنَّ اللّٰهَ لَا يُخْلِفُ
الْمِيْعَادَ ﴿۳۲﴾

R.5.

33. En veritat, els Missatgers anteriors a tu van ser objecte de burla; però Jo vaig concedir un respir als incrèduls. Després vaig agafar-los i com va ser llavors el meu càstig!

وَلَقَدِ اسْتُهْزِئَ بِرُسُلٍ مِّنْ قَبْلِكَ
فَأَمْلَيْتُ لِلَّذِيْنَ كَفَرُوْا ثُمَّ
أَخَذْتُهُمْ فَكَيْفَ كَانَ عِقَابِ ﴿٣٣﴾

34. És que Qui està sobre cada ànima *per prendre nota del* que es mereix, *els deixarà sense càstig?* I tanmateix, adscriuen iguals a Al·là. Digues-los: "Anomeneu-los!" Podeu informar-lo d'allò que desconeix la terra? Es tracta simplement d'una manera de parlar sense sentit? No, però s'ha fet que la intriga dels incrèduls *aparegués* favorable davant dels seus ulls i han estat apartats del camí *recte*. Perquè aquell que Al·là deixa que s'esgarriï no tindrà cap guia.

أَفَمَنْ هُوَ قَآئِمٌ عَلٰى كُلِّ نَفْسٍ بِمَا
كَسَبَتْ وَجَعَلُوْا لِلّٰهِ شُرَكَآءَ قُلْ
سَمُّوْهُمْ أَمْ تُنَبِّئُوْنَهٗ بِمَا لَا يَعْلَمُ
فِي الْأَرْضِ أَمْ بِظَاهِرٍ مِّنَ الْقَوْلِ بَلْ
زُيِّنَ لِلَّذِيْنَ كَفَرُوْا مَكْرُهُمْ وَصُدُّوْا
عَنِ السَّبِيْلِ وَمَنْ يُّضْلِلِ اللّٰهُ فَمَا
لَهٗ مِنْ هَادٍ ﴿٣٤﴾

35. Per a ells *és reservat* un càstig en la vida present; però en veritat el càstig del Més Enllà és més dur, i no tindran defensor contra Al·là.

لَهُمْ عَذَابٌ فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَ
لَعَذَابُ الْاٰخِرَةِ أَشَقُّ وَمَا لَهُمْ
مِّنَ اللّٰهِ مِنْ وَّاقٍ ﴿٣٥﴾

36. La definició del Cel promès als que temen Déu és que per ell corren rius: els seus fruits són permanents, com *també* la seva ombra. Aquesta és la recompensa dels justos; però la recompensa dels incrèduls és el Foc.

مَثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِيْ وُعِدَ الْمُتَّقُوْنَ
تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهٰرُ أُكُلُهَا
دَآئِمٌ وَّظِلُّهَا تِلْكَ عُقْبَى الَّذِيْنَ
اتَّقَوْا وَّعُقْبَى الْكٰفِرِيْنَ النَّارُ ﴿٣٦﴾

37. Però aquells a qui vam atorgar el Llibre gaudeixen del que t'ha estat revelat. I entre els diferents grups n'hi ha *alguns* que neguen una part d'ell. Digues-los: "Només m'ha estat ordenat adorar Al·là i no erigir iguals a Ell. A Ell invoco i cap a Ell serà el meu retorn".

وَالَّذِيْنَ اٰتَيْنٰهُمُ الْكِتٰبَ يَفْرَحُوْنَ
بِمَآ أُنْزِلَ إِلَيْكَ وَمِنَ الْأَحْزَابِ مَنْ
يُّنْكِرُ بَعْضَهٗ قُلْ إِنَّمَآ أُمِرْتُ أَنْ
أَعْبُدَ اللّٰهَ وَلَآ أُشْرِكَ بِهٖ إِلَيْهِ
أَدْعُوْا وَإِلَيْهِ مَاٰبِ ﴿٣٧﴾

38. D'aquesta manera ho vam revelar com a judici evident. Si segueixes els seus malvats desitjos després d'haver-te arribat el coneixement, no tindràs amic ni defensor contra Al·là.

وَكَذٰلِكَ اَنْزَلْنٰهُ حُكْمًا عَرَبِيًّا ۗ وَلَئِنِ
اتَّبَعْتَ اَهْوَآءَهُمْ بَعْدَ مَا جَآءَكَ مِنَ
الْعِلْمِ ۙ مَا لَكَ مِنَ اللّٰهِ مِنْ وَّلِيٍّ وَّلَا
وَاقٍ ﴿٣٨﴾ ٥ ع ١١

R.6.

39. En veritat vam enviar Missatgers abans de tu, i els vam donar esposes i fills. I no és possible que un Missatger porti un Senyal, excepte per manament d'Al·là. Per a cada termini hi ha un decret *diví*.

وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا رُسُلًا مِّنْ قَبْلِكَ وَ
جَعَلْنَا لَهُمْ اَزْوَاجًا وَّذُرِّيَّةً ۗ وَمَا كَانَ
لِرَسُوْلٍ اَنْ يَّاْتِيَ بِاٰيَةٍ اِلَّا بِاِذْنِ
اللّٰهِ ۗ لِكُلِّ اَجَلٍ كِتَابٌ ﴿٣٩﴾

40. Al·là esborra el que vol i confirma *el que vol*, perquè en ell es troba la font de *tots* els decrets.

يَمْحُوا اللّٰهُ مَا يَشَآءُ وَيُثْبِتُ ۖ وَ
عِنْدَهٗٓ اُمُّ الْكِتٰبِ ﴿٤٠﴾

41. Tant si et fem veure el *compliment d'*algunes de les coses amb què els vam amenaçar, com si et fem morir, *poca importància té*, ja que a tu et correspon únicament el lliurament del Missatge i a Nosaltres el compte.

وَاِنْ مَّا نُرِيَنَّكَ بَعْضَ الَّذِيْ
نَعِدُهُمْ اَوْ نَتَوَفَّيَنَّكَ فَاِنَّمَا عَلَيْكَ
الْبَلٰغُ وَعَلَيْنَا الْحِسَابُ ﴿٤١﴾

42. És que no veuen que visitem la seva terra i que la reduïm per les fronteres? Però Al·là jutja: ningú no pot revocar la Seva sentència. Perquè Ell és ràpid en els comptes.

اَوَلَمْ يَرَوْا اَنَّا نَاْتِي الْاَرْضَ نَنْقُصُهَا
مِنْ اَطْرَافِهَا ۗ وَاللّٰهُ يَحْكُمُ لَا مُعَقِّبَ
لِحُكْمِهٖ ۗ وَهُوَ سَرِيْعُ الْحِسَابِ ﴿٤٢﴾

43. Els que van existir abans d'ells van idear *també* plans, però tota preparació *efectiva* de plans pertany a Al·là. Ell sap el que es mereix cada ànima, i els incrèduls sabran aviat de qui serà la recompensa final d'*aquesta* llar.

وَقَدْ مَكَرَ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلِلّٰهِ
الْمَكْرُ جَمِيْعًا ۗ يَعْلَمُ مَا تَكْسِبُ
كُلُّ نَفْسٍ ۗ وَسَيَعْلَمُ الْكُفّٰرُ لِمَنْ
عُقْبَى الدَّارِ ﴿٤٣﴾

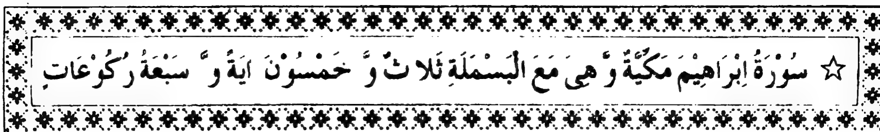
44. Però els incrèduls diuen: "Tu no ets el Missatger". Digues-los: "Amb Al·là en tinc prou com a Testimoni entre vosaltres i jo, *així com* qui posseeix el coneixement del Llibre".

وَيَقُوْلُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَسْتَ مُرْسَلًا ۗ
قُلْ كَفٰى بِاللّٰهِ شَهِيْدًا بَيْنِيْ وَبَيْنَكُمْ ۙ
وَمَنْ عِنْدَهٗ عِلْمُ الْكِتٰبِ ﴿٤٤﴾ ٦ ع ١٢

CAPÍTOL 14
IBRAHIM
(Revelat abans de la Hillrah)

Introducció

El tema de la Surah anterior continua i s'explica més a fons i amb més claredat en aquesta. S'intenta que la veritat de l'ensenyament alcorànic es demostri amb l'observació, a partir de deduccions de fets històrics. S'assenyala que, en circumstàncies semblants a les del Sant Profeta, els Missatgers de Déu van complir satisfactòriament la seva tasca contra una oposició molt poderosa. Per això, el sant Profeta tindrà també èxit en la seva missió, malgrat la escassetat de mitjans. La Surah continua dient que la finalitat autèntica de la revelació alcorànica és guiar la humanitat que es debat entre les tenebres i el Sant profeta ha estat exaltat per treure el seu poble d'aquestes tenebres cimmerianes i dur-lo a la llum. Abans d'ells van aparèixer també altres profetes, d'entre els quals va destacar Moisès. La Surah explica la raó principal del triomf dels Missatgers divins contra els seus oponents i consisteix en què adoren Déu i prediquen la Veritat. després de tractar aquest tema, la Surah estableix alguns dels tretes i característiques més destacades de la Paraula de Déu revelada i els criteris pels quals es pot demostrar la veritat. Jutjat per aquests criteris, l'Alcorà demostra clarament que és la Paraula de Déu. A continuació, s'avisa als musulmans de la manera d'aprofitar millor els seus nobles ideals i ensenyaments. Tot seguit, la Surah assenyala que el canvi que estava a punt de succeir a Aràbia a través del missatge de l'Alcorà havia estat decretat molts segles enrere pel Déu Totpoderós. El pla i l'objectiu de Déu des que Abraham es dirigí al desert de Paran i hi establí el seu fill Ismael i la seva dona Agar, havia estat que aquell país àrid i erm esdevingués algun dia el centre del moviment religiós més gran que el món mai no hagués vist. La Meca va ser fundada per complir aquest pla diví. Per això, malgrat l'esterilitat i sequera de la terra, Déu sempre ha donat als seus habitants els mitjans per viure en la mesura més que suficient. Mentre Abraham reconstruïa la casa de Déu amb l'ajuda del seu fill, Ismael, pregava demanant que Déu suscités d'entre els mequins un Missatger que els donés els Seus Senyals i els ensenyés el Llibre i la saviesa, purificant-los (2:130). Aquesta pregària va tenir resposta en la Persona del Sant Profeta. La Surah recorda als fidels que les seves obligacions i responsabilitats els havien estat ja explicades pel Profeta Abraham i que mai no les havien de perdre de vista. Per últim, acaba amb una advertència als incrèduls dient que, ja que a la Meca havia estat fundada per esdevenir el centre i la ciutadella de la pregària i per difondre la doctrina de la Unicitat Divina, havien d'abandonar la idolatria. Tots els esforços per seguir oposant-se a la finalitat divina estaven destinats a culminar en el fracàs i frustració total.

IBRAHIM

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ١

2. Alif Lam Ra.[1] *Aquest és* un Llibre que t'hem revelat perquè treguis la humanitat de tota *mena de* tenebres vers la llum per manament del Seu Senyor, al camí del Poderós, el Que mereix lloança.

الٓرٰ كِتٰبٌ اَنْزَلْنٰهُ اِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمٰتِ اِلَى النُّوْرِ ۙ بِاِذْنِ رَبِّهِمْ اِلٰى صِرَاطِ الْعَزِيْزِ الْحَمِيْدِ ٢

3. A Al·là pertany tot el que hi ha als cels i a la terra. I ai dels incrèduls pel terrible càstig!

اللّٰهِ الَّذِيْ لَهٗ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ ؕ وَوَيْلٌ لِّلْكٰفِرِيْنَ مِنْ عَذَابٍ شَدِيْدِ ٣

4. Aquells que s'estimen més la vida present que el Més Enllà, desvien *els homes* del camí d'Al·là i intenten ferlo tortuós. Són aquests els han anat massa lluny en l'error.

الَّذِيْنَ يَسْتَحِبُّوْنَ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا عَلَى الْاٰخِرَةِ وَيَصُدُّوْنَ عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَيَبْغُوْنَهَا عِوَجًا ؕ اُولٰٓئِكَ فِيْ ضَلٰلٍ بَعِيْدٍ ٤

5. Però no hem enviat cap Missatger tret d'amb la llengua del seu poble, perquè els aclarís *totes les coses*. Al·là deixa, doncs, que s'extraviï aquell que Ell vol, i guia qui vol. I Ell és el Poderós, el Savi.

وَمَآ اَرْسَلْنَا مِنْ رَّسُوْلٍ اِلَّا بِلِسَانِ قَوْمِهٖ لِيُبَيِّنَ لَهُمْ ؕ فَيُضِلُّ اللّٰهُ مَنْ يَّشَآءُ وَيَهْدِيْ مَنْ يَّشَآءُ ؕ وَهُوَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ ٥

6. Vam enviar Moisès amb els Nostres Senyals, tot dient: "Treu el teu poble de tota *mena* de tenebres vers la llum, i recorda'ls els dies d'Al·là. En veritat, en això hi ha Senyals per a tota persona pacient i agraïda".

وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا مُوْسٰى بِاٰيٰتِنَآ اَنْ اَخْرِجْ قَوْمَكَ مِنَ الظُّلُمٰتِ اِلَى النُّوْرِ ۙ وَذَكِّرْهُمْ بِاَيّٰىمِ اللّٰهِ ؕ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُوْرٍ ٦

7. I *recordeu-vos de* quan Moisès di-

وَاِذْ قَالَ مُوْسٰى لِقَوْمِهِ اذْكُرُوْا

[1] Sóc Al·là, qui Tot ho veu.

gué al seu poble: "Recordeu les gràcies d'Al·là amb vosaltres quan us alliberà dels pobles del Faraó que us afligien amb un turment dolorós, i mataven els vostres fills i deixaven amb vida les vostres mullers; en això hi havia una gran prova del vostre Senyor per a vosaltres".

نِعْمَةَ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ اِذْ اَنْجٰكُمْ مِّنْ اٰلِ فِرْعَوْنَ يَسُوْمُوْنَكُمْ سُوْٓءَ الْعَذَابِ وَ يُذَبِّحُوْنَ اَبْنَآءَكُمْ وَ يَسْتَحْيُوْنَ نِسَآءَكُمْ ؕ وَفِيْ ذٰلِكُمْ بَلَآءٌ مِّنْ رَّبِّكُمْ عَظِيْمٌ ۝

ع ١٣

R.2.

8. I *recordeu-vos també de* quan el vostre Senyor va declarar: "Si sou agraïts, en veritat us concediré més *favors*, però si sou desagraïts, *llavors heu de saber que* el Meu càstig serà realment sever".

وَ اِذْ تَاَذَّنَ رَبُّكُمْ لَئِنْ شَكَرْتُمْ لَاَزِيْدَنَّكُمْ وَلَئِنْ كَفَرْتُمْ اِنَّ عَذَابِيْ لَشَدِيْدٌ ۝

9. I Moisès digué: "Si no creieu, vosaltres i els que són a la terra, tots plegats, *no podeu perjudicar Déu*; en veritat Al·là és Autosuficient, Digne de Lloança.

وَقَالَ مُوْسٰٓى اِنْ تَكْفُرُوْٓا اَنْتُمْ وَمَنْ فِى الْاَرْضِ جَمِيْعًا ۙ فَاِنَّ اللّٰهَ لَغَنِيٌّ حَمِيْدٌ ۝

10. No us han arribat notícies dels que us van precedir, la gent de Noè, i les *tribus* d'Ad i Zamud i dels que els van succeir? Ningú no els coneix *ara* tret d'Al·là. Els seus Missatgers van arribar a ells amb Senyals evidents, però ells van mossegar-se els dits amb la boca, tot dient: "No creiem en el que t'ha estat revelat i en veritat estem molt en deute per allò per què ens convoqueu".[2]

اَلَمْ يَاْتِكُمْ نَبَؤُا الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِكُمْ قَوْمِ نُوْحٍ وَّعَادٍ وَّثَمُوْدَ ۛ وَالَّذِيْنَ مِنْۢ بَعْدِهِمْ ۛؕ لَا يَعْلَمُهُمْ اِلَّا اللّٰهُ ؕ جَآءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنٰتِ فَرَدُّوْٓا اَيْدِيَهُمْ فِيْٓ اَفْوَاهِهِمْ وَقَالُوْٓا اِنَّا كَفَرْنَا بِمَآ اُرْسِلْتُمْ بِهٖ وَاِنَّا لَفِيْ شَكٍّ مِّمَّا تَدْعُوْنَنَآ اِلَيْهِ مُرِيْبٍ ۝

[2] L'expressió alcorànica "Faraddu aidiyahum fi afwahihim" (es posaren les mans a la boca) dibuixa el retrat d'algú que es duu les mans a la boca indicant l'acció de bloquejar-la. Abans d'explicar aquesta expressió especial, cal determinar a qui es refereix aquest versicle. Evidentment aquest acte s'atribueix als no creients, per la qual cosa hi ha dues possibles interpretacions. Pot traduir-se com si els no creients s'introduïssin les mans a la boca, amb el significat que van rebutjar qualsevol diàleg amb els Missatgers i els seus seguidors. A aquest estat s'arribaria quan una persona quedés estupefacta i sense arguments i adquirís aquesta postura de bloqueig, que vol dir que no tenia res més a dir

11. "Els seus Missatgers van dir: "És que teniu cap dubte sobre Al·là, Creador dels cels i de la terra? Ell us convoca per perdonar-vos els pecats i concedir-vos un respir fins a un termini fixat". Van respondre: "Només sou homes com nosaltres; voleu que ens allunyem del que els nostres pares solien adorar. Presenteu-nos, doncs, una prova clara".

قَالَتْ رُسُلُهُمْ اَفِي اللّٰهِ شَكٌّ فَاطِرِ
السَّمٰوٰتِ وَ الْاَرْضِ ؕ يَدْعُوْكُمْ
لِيَغْفِرَ لَكُمْ مِّنْ ذُنُوْبِكُمْ وَيُؤَخِّرَكُمْ
اِلٰۤى اَجَلٍ مُّسَمًّى ؕ قَالُوْۤا اِنْ اَنْتُمْ اِلَّا
بَشَرٌ مِّثْلُنَا ؕ تُرِيْدُوْنَ اَنْ تَصُدُّوْنَا
عَمَّا كَانَ يَعْبُدُ اٰبَآؤُنَا فَاْتُوْنَا
بِسُلْطٰنٍ مُّبِيْنٍ ﴿۱۱﴾

12. Els Missatgers els van dir: "En veritat, només som homes com vosaltres, però Al·là concedeix les Seves gràcies a qui vol d'entre els seus servents. I no ens correspon presentar-vos una prova tret de per ordre d'Al·là. I *només* en Al·là han de confiar els creients".

قَالَتْ لَهُمْ رُسُلُهُمْ اِنْ نَّحْنُ اِلَّا
بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ وَلٰكِنَّ اللّٰهَ يَمُنُّ عَلٰى
مَنْ يَّشَآءُ مِنْ عِبَادِهٖ ؕ وَمَا كَانَ لَنَآ اَنْ
نَّاْتِيَكُمْ بِسُلْطٰنٍ اِلَّا بِاِذْنِ اللّٰهِ ؕ وَ
عَلَى اللّٰهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُوْنَ ﴿۱۲﴾

13. "Però per què no hem de confiar en Al·là si Ell ens ha ensenyat el camí? En veritat suportarem qualsevol persecució de les vostres mans. Que confiïn en Al·là, doncs, aquells que hi confien!"

وَ مَا لَنَآ اَلَّا نَتَوَكَّلَ عَلَى اللّٰهِ وَ قَدْ
هَدٰىنَا سُبُلَنَا ؕ وَ لَنَصْبِرَنَّ عَلٰى مَآ
اٰذَيْتُمُوْنَا ؕ وَ عَلَى اللّٰهِ فَلْيَتَوَكَّلِ ع ٢ ٤ ١٢
الْمُتَوَكِّلُوْنَ ﴿۱۳﴾

R.3.

14. Però els incrèduls van dir als seus Missatgers: "Certament us expulsarem del nostre país tret que torneu a la nostra religió". Llavors el seu Senyor els envià la revelació: "En veritat destruirem els injustos".

وَ قَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لِرُسُلِهِمْ
لَنُخْرِجَنَّكُمْ مِّنْ اَرْضِنَآ اَوْ لَتَعُوْدُنَّ فِيْ
مِلَّتِنَا ؕ فَاَوْحٰۤى اِلَيْهِمْ رَبُّهُمْ لَنُهْلِكَنَّ
الظّٰلِمِيْنَ ﴿۱۴﴾

15. "I certament us farem viure en el país després d'ells. Això és per al qui

وَ لَنُسْكِنَنَّكُمُ الْاَرْضَ مِنْۢ بَعْدِهِمْ ؕ

En una segona lectura es referiria a les boques dels missatges. També fa referència a la mateixa interrupció en el diàleg tot i que de manera diferent. Així doncs, el missatge consisteix en què els no creients impedeixen els Missatgers a seguir exigint-los que tanquin la boca. Aquest significat alternatiu es veu recolzat per la part restant del versicle en què els incrèduls continuen amb el tema, afirmant: "No creiem en el que t'ha estat revelat i en veritat, estem en un gran deute respecte a allò a què ens convoqueu".

sigui conscient del Meu rang i temi les Meves advertències".

ذٰلِكَ لِمَنْ خَافَ مَقَامِيْ وَ خَافَ وَعِيْدِ ﴿١٥﴾

16. Van implorar la victòria i, *com a resultat*, els arrogants enemics *de la veritat* van quedar reduïts al no-res.

وَاسْتَفْتَحُوْا وَخَابَ كُلُّ جَبَّارٍ عَنِيْدٍ ﴿١٦﴾

17. Davant d'ell és l'Infern; i se li farà beure aigua bullent.

مِّنْ وَّرَآئِهٖ جَهَنَّمُ وَ يُسْقٰى مِنْ مَّآءٍ صَدِيْدٍ ﴿١٧﴾

18. De la qual beurà glop a glop, a desgrat, difícils d'empassar. I la mort li sobrevindrà des de tots racons, *però* sense arribar a morir. I a més a més patirà un sever càstig.

يَّتَجَرَّعُهٗ وَلَا يَكَادُ يُسِيْغُهٗ وَيَاْتِيْهِ الْمَوْتُ مِنْ كُلِّ مَكَانٍ وَّ مَا هُوَ بِمَيِّتٍ ؕ وَمِنْ وَّرَآئِهٖ عَذَابٌ غَلِيْظٌ ﴿١٨﴾

19. L'exemple d'aquells que no creuen en el seu Senyor és que les seves obres s'assemblen a les cendres sobre les quals bufa el vent amb força en un dia de tempesta. No tindran poder sobre el que han guanyat. Aquesta és, en veritat, una total destrucció.

مَثَلُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِرَبِّهِمْ اَعْمَالُهُمْ كَرَمَادِ ۨاشْتَدَّتْ بِهِ الرِّيْحُ فِيْ يَوْمٍ عَاصِفٍ ؕ لَا يَقْدِرُوْنَ مِمَّا كَسَبُوْا عَلٰى شَيْءٍ ؕ ذٰلِكَ هُوَ الضَّلٰلُ الْبَعِيْدُ ﴿١٩﴾

20. No veus que Al·là va crear els cels i la terra d'acord amb la veritat? Si li ho vol, pot fer-vos desaparèixer i crear de bell nou.

اَلَمْ تَرَ اَنَّ اللّٰهَ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَ الْاَرْضَ بِالْحَقِّ ؕ اِنْ يَّشَاْ يُذْهِبْكُمْ وَ يَاْتِ بِخَلْقٍ جَدِيْدٍ ﴿٢٠﴾

21. I això no és *gens* difícil per a Al·là.

وَّمَا ذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ بِعَزِيْزٍ ﴿٢١﴾

22. Compareixeran tots davant d'Al·là; llavors els dèbils diran als que es van comportar amb orgull: "En veritat érem els vostres seguidors; no podeu, doncs, servir-nos d'alguna cosa contra el càstig d'Al·là?" Respondran: "Si Al·là ens hagués guiat, de ben segur que us hauríem guiat a vosaltres. *Però ara* és ben igual que mostrem impaciència o siguem pacients; no tenim escapatòria".

وَ بَرَزُوْا لِلّٰهِ جَمِيْعًا فَقَالَ الضُّعَفٰٓؤُا لِلَّذِيْنَ اسْتَكْبَرُوْٓا اِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ اَنْتُمْ مُّغْنُوْنَ عَنَّا مِنْ عَذَابِ اللّٰهِ مِنْ شَيْءٍ ؕ قَالُوْا لَوْ هَدٰىنَا اللّٰهُ لَهَدَيْنٰكُمْ ؕ سَوَآءٌ عَلَيْنَآ اَجَزِعْنَآ اَمْ صَبَرْنَا مَا لَنَا مِنْ مَّحِيْصٍ ﴿٢٢﴾

R..4.

23. I quan s'enllesteixi l'assumpte, Satanàs dirà: "Al·là us féu una promesa de veritat, però jo us vaig prometre i vaig faltar a la meva promesa. No tenia cap poder sobre vosaltres tret que us vaig convocar i em vau obeir. No m'acuseu, doncs, sinó que acuseu-vos vosaltres mateixos. Ni puc ajudar-vos ni vosaltres em podeu ajudar. He rebutjat ja que m'hagueu associat *a Déu*. I per als injustos hi haurà en veritat un dolorós càstig".

وَقَالَ الشَّيْطٰنُ لَمَّا قُضِيَ الْاَمْرُ اِنَّ
اللّٰهَ وَعَدَكُمْ وَعْدَ الْحَقِّ وَوَعَدْتُّكُمْ
فَاَخْلَفْتُكُمْ ۗ وَمَا كَانَ لِيَ عَلَيْكُمْ مِّنْ
سُلْطٰنٍ اِلَّآ اَنْ دَعَوْتُكُمْ فَاسْتَجَبْتُمْ
لِيْ ۚ فَلَا تَلُوْمُوْنِيْ وَلُوْمُوْٓا اَنْفُسَكُمْ ۗ
مَآ اَنَا بِمُصْرِخِكُمْ وَمَآ اَنْتُمْ بِمُصْرِخِيَّ ۗ
اِنِّيْ كَفَرْتُ بِمَآ اَشْرَكْتُمُوْنِ مِنْ
قَبْلُ ۗ اِنَّ الظّٰلِمِيْنَ لَهُمْ عَذَابٌ
اَلِيْمٌ ﴿٢٣﴾

24. Aquells que creuen i fan bones obres seran admesos en Jardins per on corren rius, on viuran per manament del seu Senyor. Allà la seva salutació serà la "Pau".

وَاُدْخِلَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا
الصّٰلِحٰتِ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا
الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا بِاِذْنِ رَبِّهِمْ ۗ
تَحِيَّتُهُمْ فِيْهَا سَلٰمٌ ﴿٢٤﴾

25. No veus amb què compara Al·là una bona paraula? *És* com un bon arbre, l'arrel del qual és ferma i les branques del qual *arriben* fins al cel?

اَلَمْ تَرَ كَيْفَ ضَرَبَ اللّٰهُ مَثَلًا
كَلِمَةً طَيِّبَةً كَشَجَرَةٍ طَيِّبَةٍ
اَصْلُهَا ثَابِتٌ وَّفَرْعُهَا فِي السَّمَآءِ ﴿٢٥﴾

26. Dóna els seus fruits en totes les estacions per manament del seu Senyor. I Al·là presenta paràboles per als homes, perquè hi reflexionin.

تُؤْتِيْٓ اُكُلَهَا كُلَّ حِيْنٍۢ بِاِذْنِ رَبِّهَا ۗ وَ
يَضْرِبُ اللّٰهُ الْاَمْثَالَ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ
يَتَذَكَّرُوْنَ ﴿٢٦﴾

27. Però una paraula dolenta s'assembla a un arbre dolent, amb les arrels arrencades de terra i sense estabilitat.

وَمَثَلُ كَلِمَةٍ خَبِيْثَةٍ كَشَجَرَةٍ
خَبِيْثَةِ ۨاجْتُثَّتْ مِنْ فَوْقِ الْاَرْضِ
مَا لَهَا مِنْ قَرَارٍ ﴿٢٧﴾

28. Al·là enforteix els creients amb la paraula fermament establerta, *tant* en la vida present, *com* en el Més Enllà; i Al·là permet que els injustos s'extraviïn. Al·là fa el que vol.

يُثَبِّتُ اللّٰهُ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا بِالْقَوْلِ
الثَّابِتِ فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَفِي الْاٰخِرَةِ ۚ
وَيُضِلُّ اللّٰهُ الظّٰلِمِيْنَ ۙ وَيَفْعَلُ اللّٰهُ
مَا يَشَآءُ ﴿٢٨﴾ ع ٤ ١٤

R.5.

29. No veus aquells que van canviar la gràcia d'Al·là per la ingratitud i van arrossegar la seva gent cap a la llar de la perdició,

ألم تر إلى الذين بدلوا نعمت
الله كفرا وأحلوا قومهم دار البوار ﴿٢٩﴾

30. *que és l'Infern*? En ell s'abrusaran. Quin lloc més dolent per al descans és!

جهنم يصلونها وبئس القرار ﴿٣٠﴾

31. Van erigir rivals a Al·là per allunyar *la gent* del Seu camí. Digues-los: "Gaudiu-ne ara durant un temps, perquè després, en veritat, el vostre destí és el Foc".

وجعلوا لله أندادا ليضلوا عن
سبيله قل تمتعوا فإن مصيركم
إلى النار ﴿٣١﴾

32. Digues als meus servents creients que han de complir la Pregària i gastar del que els hem donat, de manera secreta i oberta, abans que no arribi un dia en què no hi haurà tractes ni amistat.

قل لعبادي الذين آمنوا يقيموا
الصلوة وينفقوا مما رزقنهم سرا
وعلانية من قبل أن يأتي يوم لا
بيع فيه ولا خلل ﴿٣٢﴾

33. Al·là és Qui va crear els cels i la terra, féu que l'aigua caigués dels núvols, i així produí fruits per al vostre aliment. Ell us ha sotmès els vaixells perquè naveguin pel mar, tot seguint el seu manament, i *també* va sotmetre els rius.

الله الذي خلق السموت والأرض
وأنزل من السماء ماء فأخرج به
من الثمرت رزقا لكم وسخر لكم
الفلك لتجري في البحر بأمره و
سخر لكم الأنهر ﴿٣٣﴾

34. Ell ha posat al vostre servei el sol i la lluna, que sempre es mouen. Ell també ha fet que us serveixin la nit i el dia.

وسخر لكم الشمس والقمر دائبين
وسخر لكم اليل والنهار ﴿٣٤﴾

35. I Ell us donà tot el que li heu demanat; i si *proveu de* comptar els favors d'Al·là, no podreu enumerar-los pas. En veritat, l'home és molt injust, i desagraït.

وآتكم من كل ما سألتموه وإن
تعدوا نعمت الله لا تحصوها إن
الإنسان لظلوم كفار ﴿٣٥﴾ ع ٥ ١٤

R.6.

36. I *recorda't de* quan Abraham digué: "Senyor meu, fes d'aquesta ciutat *una ciutat* de pau, i guarda'm a mi del mal i als meus fills, de l'adoració dels ídols".

وَإِذْ قَالَ إِبْرٰهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ هٰذَا
الْبَلَدَ اٰمِنًا وَّاجْنُبْنِيْ وَبَنِيَّ اَنْ نَّعْبُدَ
الْاَصْنَامَ ﴿٣٦﴾

37. "Senyor meu, en veritat han extraviat molts de la humanitat. Per això, aquell que em segueixi serà certament dels meus; i aquells que em desobeeixi...Tu ets, en veritat, el Màxim Indulgent, Misericordiós".

رَبِّ اِنَّهُنَّ اَضْلَلْنَ كَثِيْرًا مِّنَ النَّاسِ ۚ
فَمَنْ تَبِعَنِيْ فَاِنَّهٗ مِنِّيْ ۚ وَمَنْ
عَصَانِيْ فَاِنَّكَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿٣٧﴾

38. "Senyor nostre, he establert alguns dels meus fills en una vall erma prop de la Teva Casa Sagrada -Senyor Nostre- perquè compleixin la Pregària. Fes, doncs, que els cors dels homes s'inclinin cap a ell i dóna'ls fruits, perquè siguin agraïts".

رَبَّنَا اِنِّيْ اَسْكَنْتُ مِنْ ذُرِّيَّتِيْ بِوَادٍ
غَيْرِ ذِيْ زَرْعٍ عِنْدَ بَيْتِكَ الْمُحَرَّمِ ۙ
رَبَّنَا لِيُقِيْمُوا الصَّلٰوةَ فَاجْعَلْ اَفْئِدَةً
مِّنَ النَّاسِ تَهْوِيْ اِلَيْهِمْ وَارْزُقْهُمْ
مِّنَ الثَّمَرٰتِ لَعَلَّهُمْ يَشْكُرُوْنَ ﴿٣٨﴾

39. "Senyor nostre, en veritat, Tu saps el que amaguem i el que manifestem. I no hi ha res ocult per a Al·là, ni a la terra ni al cel".

رَبَّنَا اِنَّكَ تَعْلَمُ مَا نُخْفِيْ وَمَا نُعْلِنُ ۗ
وَمَا يَخْفٰى عَلَى اللّٰهِ مِنْ شَيْءٍ فِي
الْاَرْضِ وَلَا فِي السَّمَآءِ ﴿٣٩﴾

40. Tota lloança correspon a Al·là, Que m'ha donat, malgrat la meva edat avançada, Ismael i Isaac. Certament, el meu Senyor és el que escolta la Pregària.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِيْ وَهَبَ لِيْ عَلَى
الْكِبَرِ اِسْمٰعِيْلَ وَاِسْحٰقَ ۚ اِنَّ رَبِّيْ
لَسَمِيْعُ الدُّعَآءِ ﴿٤٠﴾

41. "Senyor meu, fes-me complir la Pregària i també als meus fills. Senyor nostre! Accepta la meva Pregària".

رَبِّ اجْعَلْنِيْ مُقِيْمَ الصَّلٰوةِ وَمِنْ
ذُرِّيَّتِيْ ۖ رَبَّنَا وَتَقَبَّلْ دُعَآءِ ﴿٤١﴾

42. "Senyor nostre, perdona'ns a mi i als meus pares i als creients el dia en què es retin els comptes".

رَبَّنَا اغْفِرْ لِيْ وَلِوَالِدَيَّ وَ
لِلْمُؤْمِنِيْنَ يَوْمَ يَقُوْمُ الْحِسَابُ ﴿٤٢﴾ ع ٦ ١٨

R.7.

43. I no pensis que Al·là desconeix el que fan els injustos. Ell només els dóna un respir fins al dia en què els ulls clavin la seva mirada.

وَلَا تَحْسَبَنَّ اللّٰهَ غَافِلًا عَمَّا يَعْمَلُ
الظّٰلِمُوْنَ ۥ اِنَّمَا يُؤَخِّرُهُمْ لِيَوْمٍ
تَشْخَصُ فِيْهِ الْاَبْصَارُ ﴿٤٣﴾

44. Corrent esparverats, aixecant el cap, sense que la mirada els torni i amb la ment terriblement buida.

مُهْطِعِيْنَ مُقْنِعِيْ رُءُوْسِهِمْ لَا يَرْتَدُّ
اِلَيْهِمْ طَرْفُهُمْ ۚ وَاَفْـِٕدَتُهُمْ هَوَآءٌ ﴿٤٤﴾

45. Avisa els homes del dia en què els arribarà el càstig *promès* quan els injustos diran: "Senyor nostre, concedeix-nos un respir durant un termini curt. Respondrem la Teva crida i seguirem els Missatgers". "No vau jurar abans d'això *que* no cauríeu?".

وَاَنْذِرِ النَّاسَ يَوْمَ يَاْتِيْهِمُ الْعَذَابُ
فَيَقُوْلُ الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا رَبَّنَآ اَخِّرْنَآ اِلٰٓى
اَجَلٍ قَرِيْبٍ ۙ نُّجِبْ دَعْوَتَكَ وَ
نَتَّبِعِ الرُّسُلَ ؕ اَوَلَمْ تَكُوْنُوْٓا اَقْسَمْتُمْ
مِّنْ قَبْلُ مَا لَكُمْ مِّنْ زَوَالٍ ﴿٤٥﴾

46. "Però viviu a les llars de qui es van perjudicar a ells mateixos, i heu entès clarament com els tractem; perquè us hem presentat paràboles *clares*".

وَّسَكَنْتُمْ فِيْ مَسٰكِنِ الَّذِيْنَ ظَلَمُوْٓا
اَنْفُسَهُمْ وَتَبَيَّنَ لَكُمْ كَيْفَ فَعَلْنَا بِهِمْ
وَضَرَبْنَا لَكُمُ الْاَمْثَالَ ﴿٤٦﴾

47. Ells recórrer a qualsevol engany però Al·là sap com reduir-les al no-res, malgrat que el seu engany fos capaç de moure muntanyes.

وَقَدْ مَكَرُوْا مَكْرَهُمْ وَعِنْدَ اللّٰهِ
مَكْرُهُمْ ؕ وَاِنْ كَانَ مَكْرُهُمْ لِتَزُوْلَ
مِنْهُ الْجِبَالُ ﴿٤٧﴾

48. No penseu llavors que Al·là deixarà de complir la Seva promesa als Seus Missatgers. En veritat, Al·là és Totpoderós, Senyor de la retribució.

فَلَا تَحْسَبَنَّ اللّٰهَ مُخْلِفَ وَعْدِهٖ
رُسُلَهٗ ؕ اِنَّ اللّٰهَ عَزِيْزٌ ذُو انْتِقَامٍ ﴿٤٨﴾

49. El dia en què aquesta terra canviï per una altra terra, *com també* els cels; i *tots* compareixeran davant d'Al·là, l'Únic, el Suprem.

يَوْمَ تُبَدَّلُ الْاَرْضُ غَيْرَ الْاَرْضِ وَ
السَّمٰوٰتُ وَ بَرَزُوْا لِلّٰهِ الْوَاحِدِ
الْقَهَّارِ ﴿٤٩﴾

50. En aquest dia veuràs els culpables lligats amb cadenes.

وَتَرَى الْمُجْرِمِيْنَ يَوْمَئِذٍ مُّقَرَّنِيْنَ
فِي الْاَصْفَادِ ﴿٥٠﴾

51. Els seus vestits seran de quitrà i el foc els embolcallarà el rostre.

سَرَابِيلُهُم مِّن قَطِرَانٍ وَتَغْشَىٰ
وُجُوهَهُمُ النَّارُ ﴿٥١﴾

52. *Això serà així* perquè Al·là castigui cada ànima pel que ha fet. En veritat, Al·là és ràpid en els comptes.

لِيَجْزِيَ اللَّهُ كُلَّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ ۚ
إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٥٢﴾

53. Aquest és un Missatge clarament destinat al benefici de a la humanitat, perquè siguin així exhortats, perquè sàpiguen que Ell és l'Únic Déu, i perquè puguin reflexionar els que tenen coneixement

هَٰذَا بَلَاغٌ لِّلنَّاسِ وَلِيُنذَرُوا بِهِ وَ
لِيَعْلَمُوا أَنَّمَا هُوَ إِلَٰهٌ وَاحِدٌ وَ
لِيَذَّكَّرَ أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿٥٣﴾ ع

CAPÍTOL 15
AL-HILLR
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Segons l'opinió més autoritzada, aquesta Surah fou revelada a la Meca. A la Surah anterior es va dir que, encara que els Profetes anteriors no tenien mitjans materials, la seva missió progressava i prosperava perquè tenien la Paraula de Déu que els guiava i ajudava. Per això, el Sant Profeta se'n sortiria en la seva missió. La Paraula de Déu, declara amb èmfasi aquesta Surah, és una gran força davant la qual no pot resistir cap poder mundanal. Inventar mentides contra Déu és molt greu i els impostors i els que s'inventen mentides contra Déu ben aviat trobaran la seva fi merescuda, i s'afirma que l'Alcorà és la Paraula de Déu revelada i posseeix proves irrefutables per demostrar el seu origen diví.

Tema

El tema bàsic de la Surah és que cap Escriptura revelada pot apropar-se a l'Alcorà en la bellesa de la seva expressió, estil i grandesa del seu contingut. És l'Escriptura revelada per excel·lència. És inigualable i no té cap rival en cap aspecte. La seva bellesa i les seves qualitats són tantes i variades que fins i tot els incrèduls es veuen de vegades obligats a admetre que no tenen res d'igual i els agradaria haver tingut una Escriptura semblant. Malgrat aquesta confessió per part seva, no troben la manera d'acceptar-lo ni entenen que, amb la seva negativa a no acceptar l'Alcorà, quedaran privats de la veritat i s'atrauran ells mateixos el desgrat i el càstig de Déu. El Missatge alcorànic tindrà èxit i res no podrà destorbar el seu camí. Aquells que en dubtin o es neguin a acceptar-lo seran els que patiran. La Surah afirma tot seguit que, si la revelació alcorànica és ridiculitzada i tractada amb menyspreu, no ens hem de sorprendre, ja que les revelacions dels Profetes anteriors també van ser objecte de burla. Però aquells que se'n burlen no entenen el fet evident que no és fàcil inventar-se mentides contra Déu, perquè fer-ho és convidar a una destrucció segura. El Déu Omnipotent vigila que no s'inventin amb èxit mentides contra Ell i que la falsificació es distingeixi fàcilment de la Seva Paraula revelada. Ell li concedeix una distinció i excel·lència especials i crea un ambient favorable perquè els homes de pensament recte l'acceptin, elevant aquells que l'accepten a un nivell baix a les alçades més eminents de l'excel·lència moral.

☆ سورة الحجر مكية وهي مع البسملة مائة آية وستة ركوعات

AL-HILLR

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ (١)

2. Alif Lam Ra[1]. Aquests són els versicles del Llibre i de l'il·luminador Alcorà.

الٓرٰ تِلْكَ اٰيٰتُ الْكِتٰبِ وَ قُرْاٰنٍ مُّبِيْنٍ (٢)

PART 14

3. Sovint els incrèduls desitjaran haver estat musulmans.

رُبَمَا يَوَدُّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَوْ كَانُوْا مُسْلِمِيْنَ (٣)

4. Deixeu-los sols perquè mengin i frueixin, i l'esperança vana els enganyi; però ben aviat sabran.

ذَرْهُمْ يَاْكُلُوْا وَ يَتَمَتَّعُوْا وَ يُلْهِهِمُ الْاَمَلُ فَسَوْفَ يَعْلَمُوْنَ (٤)

5. Perquè mai no hem destruït cap ciutat sense que existís per a ella un decret conegut.

وَ مَاۤ اَهْلَكْنَا مِنْ قَرْيَةٍ اِلَّا وَ لَهَا كِتَابٌ مَّعْلُوْمٌ (٥)

6. Cap poble no pot avançar el temps que li ha estat fixat, ni endarrerir-lo.

مَا تَسْبِقُ مِنْ اُمَّةٍ اَجَلَهَا وَ مَا يَسْتَاْخِرُوْنَ (٦)

7. I van dir: "Oh tu, a qui ha estat revelada aquesta Exhortació, ets sense dubte un boig".

وَ قَالُوْا يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْ نُزِّلَ عَلَيْهِ الذِّكْرُ اِنَّكَ لَمَجْنُوْنٌ (٧)

8. Per què no ens envies un àngels, si ets dels veritables?

لَوْ مَا تَاْتِيْنَا بِالْمَلٰٓئِكَةِ اِنْ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِيْنَ (٨)

9. Nosaltres no enviem àngels sinó amb la veritat, i llavors no se'ls atorga cap respir.

مَا نُنَزِّلُ الْمَلٰٓئِكَةَ اِلَّا بِالْحَقِّ وَ مَا كَانُوْۤا اِذًا مُّنْظَرِيْنَ (٩)

10. En veritat, Nosaltres mateixos hem revelat aquesta Exhortació, i certament serem el seu Guardià.

اِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَ اِنَّا لَهٗ لَحٰفِظُوْنَ (١٠)

---

[1] Sóc Al·là, qui tot ho veu.

11. Perquè vam enviar *Missatgers* abans de tu provinents de diverses faccions de pobles anteriors.

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِي شِيَعِ
الْأَوَّلِينَ ﴿١١﴾

12. Però mai no els va arribar cap Missatger sense que es burlessin d'ell.

وَمَا يَأْتِيهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا كَانُوا بِهِ
يَسْتَهْزِئُونَ ﴿١٢﴾

13. Així vam fer que aquest *costum de burlar-se'n* penetrés en els cors dels pecadors:

كَذَٰلِكَ نَسْلُكُهُ فِي قُلُوبِ
الْمُجْرِمِينَ ﴿١٣﴾

14. No creuen pas en ell, encara que l'exemple dels pobles anteriors els va *precedir*.

لَا يُؤْمِنُونَ بِهِ وَقَدْ خَلَتْ سُنَّةُ
الْأَوَّلِينَ ﴿١٤﴾

15. I tot i que els obríssim una porta del Cel, i comencessin a pujar-hi,

وَلَوْ فَتَحْنَا عَلَيْهِمْ بَابًا مِنَ السَّمَاءِ
فَظَلُّوا فِيهِ يَعْرُجُونَ ﴿١٥﴾

16. Dirien certament: "És que els nostres ulls estan enlluernats, més aviat som un poble embruixat".

لَقَالُوا إِنَّمَا سُكِّرَتْ أَبْصَارُنَا
بَلْ نَحْنُ قَوْمٌ مَسْحُورُونَ ﴿١٦﴾ ع

R.2.

17. Però en veritat hem creat constel·lacions *d'estrelles* en el firmament i les hem guarnit per als que l'esguarden.

وَلَقَدْ جَعَلْنَا فِي السَّمَاءِ بُرُوجًا وَ
زَيَّنَّاهَا لِلنَّاظِرِينَ ﴿١٧﴾

18. I l'hem protegit contra tot Satanàs rebutjat.

وَحَفِظْنَاهَا مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ رَجِيمٍ ﴿١٨﴾

19. Però si algú escolta d'amagat, el persegueix una flama brillant.

إِلَّا مَنِ اسْتَرَقَ السَّمْعَ فَأَتْبَعَهُ
شِهَابٌ مُبِينٌ ﴿١٩﴾

20. Perquè hem estés la terra, posant-hi muntanyes fermes, i hem fet que tot hi germinés en la mida adequada.

وَالْأَرْضَ مَدَدْنَاهَا وَأَلْقَيْنَا فِيهَا رَوَاسِيَ
وَأَنْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ مَوْزُونٍ ﴿٢٠﴾

21. I en ella vam disposar mitjans de subsistència per a vosaltres, i *també* per a *tots* aquells a qui nodriu.

وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيهَا مَعَايِشَ وَمَنْ
لَسْتُمْ لَهُ بِرَازِقِينَ ﴿٢١﴾

22. I no existeix cap cosa els tresors de la qual no siguin amb Nosaltres, i només els enviem en la mesura coneguda.

وَاِنْ مِّنْ شَيْءٍ اِلَّا عِنْدَنَا خَزَآئِنُهٗ وَ
مَا نُنَزِّلُهٗٓ اِلَّا بِقَدَرٍ مَّعْلُوْمٍ ﴿۲۲﴾

23. I enviem els vents fecundants, i després fem que caigui l'aigua dels núvols, i us la lliurem perquè en beveu; però no sou dels que en reserveu.

وَاَرْسَلْنَا الرِّيٰحَ لَوَاقِحَ فَاَنْزَلْنَا مِنَ
السَّمَآءِ مَآءً فَاَسْقَيْنٰكُمُوْهُ ۚ وَمَآ اَنْتُمْ
لَهٗ بِخٰزِنِيْنَ ﴿۲۳﴾

24. I en veritat, som Nosaltres els qui donem la vida i causem la mort; i només Nosaltres som l'*únic* Hereu.

وَ اِنَّا لَنَحْنُ نُحْيٖ وَ نُمِيْتُ وَ نَحْنُ
الْوٰرِثُوْنَ ﴿۲۴﴾

25. Coneixem aquells que van davant de vosaltres i coneixem els qui vénen darrere.

وَلَقَدْ عَلِمْنَا الْمُسْتَقْدِمِيْنَ مِنْكُمْ
وَلَقَدْ عَلِمْنَا الْمُسْتَاْخِرِيْنَ ﴿۲۵﴾

26. I en veritat és el teu senyor qui els aplegarà a tots. En veritat, Ell és Savi, Omniscient.

وَاِنَّ رَبَّكَ هُوَ يَحْشُرُهُمْ ۭ اِنَّهٗ
حَكِيْمٌ عَلِيْمٌ ﴿۲۶﴾

R.3.

27. En veritat, vam crear l'home d'argila seca i sonant, modelat de fang estancat.

وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْاِنْسَانَ مِنْ صَلْصَالٍ مِّنْ
حَمَاٍ مَّسْنُوْنٍ ﴿۲۷﴾

28. I abans havíem creat els yinn de l'explosió del foc dels vents.

وَ الْجَآنَّ خَلَقْنٰهُ مِنْ قَبْلُ مِنْ نَّارِ
السَّمُوْمِ ﴿۲۸﴾

29. I *recorda't* de quan el teu Senyor digué als àngels: "Sóc a punt de crear l'home d'argila seca i sonant, de fang negre modelat en la seva forma".

وَاِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلٰٓئِكَةِ اِنِّيْ خَالِقٌۢ
بَشَرًا مِّنْ صَلْصَالٍ مِّنْ حَمَاٍ
مَّسْنُوْنٍ ﴿۲۹﴾

30. "Així, quan l'hagi modelat *amb perfecció* i li hagi pogut infondre el Meu Esperit, inclineu-vos en senyal de submissió a Ell".

فَاِذَا سَوَّيْتُهٗ وَ نَفَخْتُ فِيْهِ مِنْ
رُّوْحِيْ فَقَعُوْا لَهٗ سٰجِدِيْنَ ﴿۳۰﴾

31. Els àngels es van sotmetre, doncs, tots plegats.

فَسَجَدَ الْمَلٰٓئِكَةُ كُلُّهُمْ اَجْمَعُوْنَ ﴿۳۱﴾

32. Tret d'Iblis; es negà a ser dels que se sotmeten.

إِلَّآ إِبۡلِيسَ أَبَىٰٓ أَن يَكُونَ مَعَ ٱلسَّٰجِدِينَ ٣٢

33. *Déu* digué: "Oh, Iblis, què et passa que no estàs entre els que se sotmeten?"

قَالَ يَٰٓإِبۡلِيسُ مَا لَكَ أَلَّا تَكُونَ مَعَ ٱلسَّٰجِدِينَ ٣٣

34. Ell respongué: "No em sotmetré a l'home a qui has creat d'argila seca i sonant, de fang negre modelat en la seva forma".

قَالَ لَمۡ أَكُن لِّأَسۡجُدَ لِبَشَرٍ خَلَقۡتَهُۥ مِن صَلۡصَٰلٖ مِّنۡ حَمَإٖ مَّسۡنُونٖ ٣٤

35. *Déu* digué: "Marxa d'aquí, perquè en veritat has estat rebutjat".

قَالَ فَٱخۡرُجۡ مِنۡهَا فَإِنَّكَ رَجِيمٞ ٣٥

36. "Perquè, en veritat, sobre tu caurà la maledicció fins al Dia del Judici".

وَإِنَّ عَلَيۡكَ ٱللَّعۡنَةَ إِلَىٰ يَوۡمِ ٱلدِّينِ ٣٦

37. Ell digué: "Senyor meu, concedeix-me un respir fins al dia en què siguin ressuscitats".

قَالَ رَبِّ فَأَنظِرۡنِيٓ إِلَىٰ يَوۡمِ يُبۡعَثُونَ ٣٧

38. *Déu* digué: "Ets d'aquells a qui se'ls concedeix un respir,

قَالَ فَإِنَّكَ مِنَ ٱلۡمُنظَرِينَ ٣٨

39. fins que arribi el dia del temps fixat".

إِلَىٰ يَوۡمِ ٱلۡوَقۡتِ ٱلۡمَعۡلُومِ ٣٩

40. Ell respongué: "Senyor meu, ja que m'has jutjat com perdut, faré certament que *el mal* els *sembli* bell a la terra, i els extraviaré a tots".

قَالَ رَبِّ بِمَآ أَغۡوَيۡتَنِي لَأُزَيِّنَنَّ لَهُمۡ فِي ٱلۡأَرۡضِ وَلَأُغۡوِيَنَّهُمۡ أَجۡمَعِينَ ٤٠

41. "Tret dels Teus servents triats d'entre ells".

إِلَّا عِبَادَكَ مِنۡهُمُ ٱلۡمُخۡلَصِينَ ٤١

42. *Déu* digué: "Aquest és un camí *que porta* recte fins a Mi".

قَالَ هَٰذَا صِرَٰطٌ عَلَيَّ مُسۡتَقِيمٌ ٤٢

43. "En veritat, no tindràs poder sobre els Meus servents, tret d'aquells dels perversos *elegits* perquè et segueixin".

إِنَّ عِبَادِي لَيۡسَ لَكَ عَلَيۡهِمۡ سُلۡطَٰنٌ إِلَّا مَنِ ٱتَّبَعَكَ مِنَ ٱلۡغَاوِينَ ٤٣

44. I en veritat l'Infern és el lloc promès per a tots ells.

وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمَوْعِدُهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٤٤﴾

45. Té set portes: i a cada porta se li assigna un grup d'ells.

لَهَا سَبْعَةُ أَبْوَابٍ لِكُلِّ بَابٍ مِنْهُمْ جُزْءٌ مَقْسُومٌ ﴿٤٥﴾

R.4.

46. Certament el just estarà *situat* entre jardins i fonts.

إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿٤٦﴾

47. "Entreu-hi en pau i seguretat".

ادْخُلُوهَا بِسَلَامٍ آمِنِينَ ﴿٤٧﴾

48. Farem desaparèixer qualsevol rancúnia que pugui haver-hi en el seu pit, *de manera que es tornin com a* germans *asseguts* en divans, uns enfront dels altres.

وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِمْ مِنْ غِلٍّ إِخْوَانًا عَلَىٰ سُرُرٍ مُتَقَابِلِينَ ﴿٤٨﴾

49. La fatiga no els arribarà, ni mai no *en* seran expulsats.

لَا يَمَسُّهُمْ فِيهَا نَصَبٌ وَمَا هُمْ مِنْهَا بِمُخْرَجِينَ ﴿٤٩﴾

50. Digues als Meus servents que Jo sóc certament el Màxim Perdonador, el Misericordiós;

نَبِّئْ عِبَادِي أَنِّي أَنَا الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿٥٠﴾

51. I *també* que el Meu càstig és el càstig dolorós.

وَأَنَّ عَذَابِي هُوَ الْعَذَابُ الْأَلِيمُ ﴿٥١﴾

52. I informa'ls dels hostes d'Abraham.

وَنَبِّئْهُمْ عَنْ ضَيْفِ إِبْرَاهِيمَ ﴿٥٢﴾

53. Quan es van presentar al seu davant, tot dient-li: "Pau", ell va respondre: "En veritat, tenim por de vosaltres".

إِذْ دَخَلُوا عَلَيْهِ فَقَالُوا سَلَامًا قَالَ إِنَّا مِنْكُمْ وَجِلُونَ ﴿٥٣﴾

54. Van respondre: "No tingueu por, perquè venim a donar-te la bona nova d'un fill *que estarà* dotat de coneixement".

قَالُوا لَا تَوْجَلْ إِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلَامٍ عَلِيمٍ ﴿٥٤﴾

55. Ell digué: "Em doneu aquesta bona nova malgrat que m'ha arribat la

قَالَ أَبَشَّرْتُمُونِي عَلَىٰ أَنْ مَسَّنِيَ الْكِبَرُ

vellesa? Sobre què em doneu, doncs, la bona nova?"

فَبِمَ تُبَشِّرُوْنَ ٥٥

56. Van respondre: "T'hem donat una bona nova veritable: no siguis, doncs, dels que desesperen".

قَالُوْا بَشَّرْنٰكَ بِالْحَقِّ فَلَا تَكُنْ مِّنَ الْقٰنِطِيْنَ ٥٦

57. Digué: "Però qui pot desesperar de la misericòrdia del seu Senyor tret dels extraviats?".

قَالَ وَمَنْ يَّقْنَطُ مِنْ رَّحْمَةِ رَبِّهٖٓ اِلَّا الضَّآلُّوْنَ ٥٧

58. I afegí: "Quina és *ara* la vostra missió, oh missatgers?"

قَالَ فَمَا خَطْبُكُمْ اَيُّهَا الْمُرْسَلُوْنَ ٥٨

59. Van respondre: "Hem estat enviats a un poble culpable,

قَالُوْٓا اِنَّآ اُرْسِلْنَآ اِلٰى قَوْمٍ مُّجْرِمِيْنَ ٥٩

60. exceptuant-ne la família de Lot. Els salvarem a tots ells,

اِلَّآ اٰلَ لُوْطٍ اِنَّا لَمُنَجُّوْهُمْ اَجْمَعِيْنَ ٦٠

61. tret de la seva muller. Suposem que serà entre els que es quedin enrere"

اِلَّا امْرَاَتَهٗ قَدَّرْنَآ اِنَّهَا لَمِنَ الْغٰبِرِيْنَ ٦١

R.5.

62. Però quan els Missatgers es van presentar davant de la família de Lot,

فَلَمَّا جَآءَ اٰلَ لُوْطِ ۨالْمُرْسَلُوْنَ ٦٢

63. Ell digué: "En veritat, sou un grup de desconeguts".

قَالَ اِنَّكُمْ قَوْمٌ مُّنْكَرُوْنَ ٦٣

64. Van respondre: "No, sinó que hem vingut a tu amb allò en què van dubtar".

قَالُوْا بَلْ جِئْنٰكَ بِمَا كَانُوْا فِيْهِ يَمْتَرُوْنَ ٦٤

65. "I hem vingut cap a tu amb la veritat, ja que certament som veritables".

وَاَتَيْنٰكَ بِالْحَقِّ وَاِنَّا لَصٰدِقُوْنَ ٦٥

66. "Marxa, doncs, amb la teva família en la *última* part de la nit, i segueix tu darrere d'ells. Que cap de vosaltres no miri enrere, i dirigiu-vos *ara* allà on us manin".

فَاَسْرِ بِاَهْلِكَ بِقِطْعٍ مِّنَ الَّيْلِ وَاتَّبِعْ
اَدْبَارَهُمْ وَلَا يَلْتَفِتْ مِنْكُمْ اَحَدٌ وَّ
امْضُوْا حَيْثُ تُؤْمَرُوْنَ ٦٦

67. I li vam fer saber aquest decret que diu que l'últim d'ells seria exterminat al matí.

وَقَضَيْنَآ إِلَيْهِ ذَٰلِكَ ٱلْأَمْرَ أَنَّ دَابِرَ هَٰٓؤُلَآءِ مَقْطُوعٌ مُّصْبِحِينَ ﴿٦٦﴾

68. Però la gent de la ciutat van acudir joiosos.

وَجَآءَ أَهْلُ ٱلْمَدِينَةِ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٦٧﴾

69. Ell digué: "Aquests són els meus convidats, no m'avergonyiu".

قَالَ إِنَّ هَٰٓؤُلَآءِ ضَيْفِي فَلَا تَفْضَحُونِ ﴿٦٨﴾

70. "I temeu Al·là i no em cobriu de vergonya".

وَٱتَّقُوا ٱللَّهَ وَلَا تُخْزُونِ ﴿٦٩﴾

71. Van respondre: "És que no et vam prohibir *rebre* tota *mena de* gent?"

قَالُوٓا أَوَلَمْ نَنْهَكَ عَنِ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٧٠﴾

72. Digué: "Teniu en compte la presència de les meves filles, si us sentiu inclinats a fer el mal".

قَالَ هَٰٓؤُلَآءِ بَنَاتِيٓ إِن كُنتُمْ فَٰعِلِينَ ﴿٧١﴾

73. Per la teva vida, aquests *també* en la seva *esbojarrada* embriaguesa vagaregen distrets".

لَعَمْرُكَ إِنَّهُمْ لَفِي سَكْرَتِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿٧٢﴾

74. Però llavors el càstig es va abatre sobre ells a l'alba.

فَأَخَذَتْهُمُ ٱلصَّيْحَةُ مُشْرِقِينَ ﴿٧٣﴾

75. Li vam donar *del tot* la volta i vam fer ploure sobre ells pedres argiloses.

فَجَعَلْنَا عَٰلِيَهَا سَافِلَهَا وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ حِجَارَةً مِّن سِجِّيلٍ ﴿٧٤﴾

76. En veritat, en tot això hi ha senyals per a aquell que sàpiga llegir-ne *els senyals*.

إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَءَايَٰتٍ لِّلْمُتَوَسِّمِينَ ﴿٧٥﴾

77. I es troba en un camí que *encara* existeix.

وَإِنَّهَا لَبِسَبِيلٍ مُّقِيمٍ ﴿٧٦﴾

78. En veritat, en això hi ha un Senyal per als creients.

إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَءَايَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٧٧﴾

79. I el Poble del Bosc va ser també malvat.

وَ اِنْ كَانَ اَصْحٰبُ الْاَيْكَةِ
لَظٰلِمِيْنَ ﴿٧٩﴾

80. Per això, els vam castigar. I totes dues són enterrades en un camí principal.

فَانْتَقَمْنَا مِنْهُمْ ۘ وَ اِنَّهُمَا لَبِاِمَامٍ
مُّبِيْنٍ ﴿٨٠﴾

R.6.

81. La Gent del Hillr van tractar *també* els Missatgers de mentiders.

وَ لَقَدْ كَذَّبَ اَصْحٰبُ الْحِجْرِ
الْمُرْسَلِيْنَ ﴿٨١﴾

82. Els vam donar els nostres Senyals, però se'n van apartar.

وَ اٰتَيْنٰهُمْ اٰيٰتِنَا فَكَانُوْا عَنْهَا
مُعْرِضِيْنَ ﴿٨٢﴾

83. Ells solien excavar les seves cases a les muntanyes, per més seguretat.

وَ كَانُوْا يَنْحِتُوْنَ مِنَ الْجِبَالِ بُيُوْتًا
اٰمِنِيْنَ ﴿٨٣﴾

84. Però el càstig va caure damunt d'ells al matí.

فَاَخَذَتْهُمُ الصَّيْحَةُ مُصْبِحِيْنَ ﴿٨٤﴾

85. I no els va servir de res tot el que havien guanyat.

فَمَآ اَغْنٰى عَنْهُمْ مَّا كَانُوْا يَكْسِبُوْنَ ﴿٨٥﴾

86. Perquè només hem creat els cels i la terra i tot el que hi ha entre ells amb els requisits de la veritat; i és ben segur que arribarà l'Hora. Apartat't, doncs, *d'ells* amb generositat.

وَ مَا خَلَقْنَا السَّمٰوٰتِ وَ الْاَرْضَ وَ
مَا بَيْنَهُمَآ اِلَّا بِالْحَقِّ ؕ وَ اِنَّ السَّاعَةَ
لَاٰتِيَةٌ فَاصْفَحِ الصَّفْحَ الْجَمِيْلَ ﴿٨٦﴾

87. En veritat, el teu Senyor és el Gran Creador, l'Omniscient.

اِنَّ رَبَّكَ هُوَ الْخَلّٰقُ الْعَلِيْمُ ﴿٨٧﴾

88. I, en efecte, t'hem donat els set *versicles*, que sovint es repeteixen i el Gran Alcorà.

وَ لَقَدْ اٰتَيْنٰكَ سَبْعًا مِّنَ الْمَثَانِيْ وَ
الْقُرْاٰنَ الْعَظِيْمَ ﴿٨٨﴾

89. No dirigeixis amb cobdícia la mirada cap a les provisions temporals que hem atorgat a alguns d'ells, ni passis pena per ells; més aviat cobreix amb la teva ala *de misericòrdia* els creients.

لَا تَمُدَّنَّ عَيْنَيْكَ اِلٰى مَا مَتَّعْنَا بِهٖۤ
اَزْوَاجًا مِّنْهُمْ وَ لَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَ
اخْفِضْ جَنَاحَكَ لِلْمُؤْمِنِيْنَ ﴿٨٩﴾

90. Digues-los: "En veritat, sóc un simple Amonestador".

وَقُلْ إِنِّيٓ أَنَا ٱلنَّذِيرُ ٱلْمُبِينُ ﴿٩٠﴾

91. Com vam enviar *el càstig* a aquells que es van dividir; aquells que van trencar l'Alcorà en parts.

كَمَآ أَنزَلْنَا عَلَى ٱلْمُقْتَسِمِينَ ﴿٩١﴾

92. I aquells que van fragmentar l'Alcorà.[2]

ٱلَّذِينَ جَعَلُوا۟ ٱلْقُرْءَانَ عِضِينَ ﴿٩٢﴾

93. Així doncs, pel teu Senyor, en veritat els interrogarem a tots ells

فَوَرَبِّكَ لَنَسْـَٔلَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٩٣﴾

94. sobre el que solien fer.

عَمَّا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿٩٤﴾

95. Declara, doncs, obertament el que se t'ha ordenat i allunya't de qui adsciu iguals *a Déu*.

فَٱصْدَعْ بِمَا تُؤْمَرُ وَأَعْرِضْ عَنِ ٱلْمُشْرِكِينَ ﴿٩٥﴾

96. En veritat, serem suficients contra els que se'n burlen;

إِنَّا كَفَيْنَٰكَ ٱلْمُسْتَهْزِءِينَ ﴿٩٦﴾

97. Aquells que posen un altre déu a l'alçada d'Al·là, però aviat ho sabran.

ٱلَّذِينَ يَجْعَلُونَ مَعَ ٱللَّهِ إِلَٰهًا ءَاخَرَ ۚ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٩٧﴾

98. Perquè, en veritat, sabem que el teu pit s'estreny pel que diuen.

وَلَقَدْ نَعْلَمُ أَنَّكَ يَضِيقُ صَدْرُكَ بِمَا يَقُولُونَ ﴿٩٨﴾

---

[2] Preferim traduir aquests versicles en temps futur en comptes de passat, perquè considerem que inclouen una advertència seriosa per als musulmans. No és sorprenent que es faci servir el passat per indicar el temps futur, perquè la majoria d'aquestes profecies que estan destinades a complir-se s'expressen en l'Alcorà en passat. Així la traducció hauria de ser: "I, en efecte, t'hem donat els set versicles que es repeteixen sovint i el Gran Alcorà. No dirigeixis la teva mirada amb cobdícia al plaer temporal que hem proporcionat a alguns grups d'ells, ni t'afligeixis per ells; sinó que cobreix amb la teva ala de misericòrdia els creients. Digues-los: "Sóc certament un simple Amonestador". Igual que sempre, enviarem el càstig a aquells que es van dividir en sectes, i a aquells que dividiran l'Alcora en fragments". Es palès que aquesta traducció és l'adient quan observem el context d'aquests versicles i descobrim que els versicles precedents comencen amb una introducció dramàtica del sagrat Alcorà com un gran Llibre. Després, molts d'aquells que es declaren seguidors de l'Alcorà, menyspreen el seu missatge fonamental d'unitat i es divideixen en sectes, per demostrar que la seva pròpia interpretació és la correcta acaben dividint l'Alcorà en fragments (cada grup partidari de determinats versicles que interpreten segons la seva conveniència davant d'altres que fan el mateix). La divisió és tan clara i definitiva que, al final no hi ha possibilitat de compromís entre els diferents grups. Això fa que la gent de la "Ummah" es divideixi en sectes i, en aquest procés, divideixin l'Alcorà en fragments.

99. Però glorifica el teu senyor lloant-Lo, i sigues dels que s'inclinen *davant d'Ell.*

فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَكُنْ مِّنَ
السّٰجِدِيْنَ ﴿٩٩﴾

100. I segueix adorant el teu Senyor fins que t'arribi la mort.

وَاعْبُدْ رَبَّكَ حَتّٰى يَأْتِيَكَ الْيَقِيْنُ ﴿١٠٠﴾ ع

CAPÍTOL 16
AL-NAHL
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

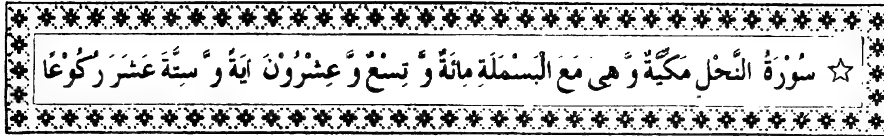
Aquesta Surah fou revelada a la Meca. Ibn 'Abbas exceptua els versicles 96, 97 i 98 que, en la seva opinió, van ser revelats a Medina. No obstant això, el Professor Noldeke pensa que la Surah fou revelada a la Meca amb l'excepció dels versicles 44, 112, 120, 121 i 126. No comença amb lletres abreujades. Com que la matèria d'una Surah és una ampliació de les lletres abreujades posades al començament, i les regeix per elles, el tema de la Surah mancada de lletres abreujades és, de fet, la continuació del tema de la Surah anterior que té aquestes lletres al començament; i queda també sotmès i es regeix per aquestes lletres abreujades. Per tant, el tema d'aquesta Surah ha de considerar-se una continuació de la Surah anterior, Al-Hillr, i considerar-se que la regeixen les lletres *Alif Lam Ra*, situades al començament d'aquesta Surah. Només és diferent el mètode del plantejament i el tractament del tema.

Tema

S'ha donat a aquesta Surah l'encertat títol de Al-Nahl (literalment, l'Abella), perquè, referint-se a l'instint natural de l'abella, anomenada Wahy a l'Alcorà (16:69), es crida l'atenció sobre el fet que tot l'univers, per al seu desenvolupament harmoniós i suau, depèn del Wahy, manifest o ocult, directe o indirecte. Aquest és el tema bàsic fonamental de la Surah. A més a més, la Yihad s'introdueix aquí com a tema important. Com que la Yihad anava a convertir-se en objecte d'atac des de totes bandes, s'apunta que, com la mel és protegida per l'abella d'interferències indegudes gràcies al fibló que li ha donat Déu, de la mateixa manera l'Alcorà, que és un magatzem de mel espiritual, serà protegit amb l'ús de la força que hauran de fer servir els musulmans per protegir-lo. Es diu als creients que si volen que els seus parents i amics acceptin l'Alcorà, han d'intentar que els seus propis cors estiguin nets, perquè sense puresa al cor és impossible conèixer Déu. Déu no obliga ningú a acceptar la veritat, perquè amb l'ús de la força s'anul·la el mateix objecte de la religió.

A continuació, la Surah comença una discussió sobre la Vida després de la mort i s'afirma que, fins i tot en aquest món, es ressusciten algunes nacions i se'ls dóna nova vida, i amb la seva "Hillrah" (Emigració) comença la seva resurrecció. Per tant, el Sant Profeta va haver també d'abandonar la seva terra i emigrar a Medina, perquè era bàsic per al desenvolupament espiritual dels seus seguidors que se separen dels incrèduls, i van ser educats i formats en els ensenyaments de la seva religió en ambients convenients. D'aquí es conclou que, si és necessari patir una Hillrah en aquest món per al progrés espiritual dels creients, què més caldrà fer per l'avenç espiritual permanent de l'home que pateixi una Hillrah espiritual, un altre nom que rep la mort? Després d'aquesta Hillrah, els Fidels i els incrèduls comencen a seguir camins separats. Els incrèduls van a l'Infern i els Fidels gaudeixen de la Gràcia Divina i ascendeixen a les alçades de la proximitat a Déu. Es continua amb el tema dels resultats importants i bells que es

derivaran de la Hillrah (Emigració) del Sant Profeta. La Surah continua tractant breument la qüestió de per què es concedeix un respir als incrèduls i per què no se'ls obliga a acceptar la veritat. Això porta a refutar l'objecció de si el Sant Profeta és un veritable Missatger de Déu, per què varien els seus ensenyaments respecte als dels Profetes anteriors? En resposta a aquesta objecció, s'afirma que l'autèntic ensenyament que van donar els profetes anteriors als seus pobles va diferir notablement dels ensenyaments reals, adulterats i corruptes atribuïts a ells. En efecte, un nou Profeta només apareix quan s'han corromput els ensenyaments anteriors i han perdut el seu dret a la protecció divina. Citant l'exemple de l'abella, la Surah se centra en el fet que de la mateixa manera que, guiada per la inspiració divina, l'abella agafa el seu aliment dels fruits i les flors i el converteix en mel deliciosa, de la mateixa manera l'home, per a la seva regeneració moral i desenvolupament espiritual, ha de ser guiat per la revelació i continua dient que així com la mel varia de qualitat, els homes tampoc no tenen el mateix desenvolupament espiritual. Com els colors diferents i aromes de la mel, les revelacions dels diversos Profetes són diferents. Tot seguit, presenta un argument més per demostrar la necessitat de la revelació divina. Quan, amb el pas del temps, els pobles queden separats de l'era d'un Profeta, augmenten i arrelen els interessos creats i els privilegis passen de pares a fills i es tanquen a l'home comú les vies naturals de progrés i avenç, Déu suscita un nou Profeta que comença una guerra contra aquesta tirania de l'home contra l'home, i els anomenats cabdills que van gaudir en d'altres temps el monopoli del poder i el benefici, queden destronats de les seves posicions d'autoritat i ocupen el seu lloc homes normals que segueixen el nou Profeta. Es desfan les cadenes de l'esclavatge dels homes, que comencen a respirar en ambient de veritable llibertat. Tot seguit, s'avisa als incrèduls que ben aviat tindran lloc canvis importants que s'ha estat decretat que els durà l'Alcorà. L'època exigeix un canvi i el nou Missatge té totes les qualitats i ingredients essencials d'un Ensenyament perfecte. Els seguidors d'aquest nou ensenyament tindran èxit, i tot el poder i domini passaran a les seves mans. S'entaularà una veritable guerra contra la incredulitat i els seus caps seran destruïts. Cap al final de la Surah, es diu al Sant Profeta que el camp i l'àmbit de l'ensenyament haurà d'ampliar-se ara i haurà d'abraçar els cristians i els jueus. Això provocarà una nova oposició i els musulmans patiran la persecució des de totes bandes, però la causa divina de l'Islam continuarà creixent i prosperant entre l'oposició i la persecució, i els seus enemics trobaran la sort que es mereixen.

AL-NAHL

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. El decret d'Al·là és a prop; no sigueu impacients. Sant és Ell, i exaltat per sobre de tot el que li associen *a Ell*.

اَتٰۤى اَمْرُ اللّٰهِ فَلَا تَسْتَعْجِلُوْهُ ؕ
سُبْحٰنَهٗ وَتَعٰلٰى عَمَّا يُشْرِكُوْنَ ﴿٢﴾

3. Ell envia els àngels amb la revelació pel Seu manament, a aquell que li plau dels Seus servents, *tot dient*: "Aviseu *tothom* que no hi ha cap altre déu que Jo, per la qual cosa m'heu de témer només a mi".

يُنَزِّلُ الْمَلٰٓئِكَةَ بِالرُّوْحِ مِنْ اَمْرِهٖ
عَلٰى مَنْ يَّشَآءُ مِنْ عِبَادِهٖۤ اَنْ اَنْذِرُوْۤا
اَنَّهٗ لَاۤ اِلٰهَ اِلَّاۤ اَنَا فَاتَّقُوْنِ ﴿٣﴾

4. Ell creà els cels i la terra d'acord amb els requisits de la veritat. Exaltat sigui Ell per damunt de tot el que Li associen.

خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَ الْاَرْضَ بِالْحَقِّ ؕ
تَعٰلٰى عَمَّا يُشْرِكُوْنَ ﴿٤﴾

5. Ell ha creat l'home d'una gota de líquid, però vet aquí que esdevé un oponent declarat.

خَلَقَ الْاِنْسَانَ مِنْ نُّطْفَةٍ فَاِذَا هُوَ
خَصِيْمٌ مُّبِيْنٌ ﴿٥﴾

6. Ell també ha creat el bestiar; en ell trobeu l'escalfor i *d'altres* beneficis; i d'alguns d'ells mengeu.

وَالْاَنْعَامَ خَلَقَهَا ۚ لَكُمْ فِيْهَا دِفْءٌ وَّ
مَنَافِعُ وَمِنْهَا تَاْكُلُوْنَ ﴿٦﴾

7. I en ells trobeu la bellesa per a vosaltres quan *els* porteu a casa als capvespres; i quan *els* traieu a pasturar al matí.

وَلَكُمْ فِيْهَا جَمَالٌ حِيْنَ تُرِيْحُوْنَ وَ
حِيْنَ تَسْرَحُوْنَ ﴿٧﴾

8. I ells transporten les vostres càrregues fins a una terra on no podríeu arribar, si no fos a costa del vostre gran esforç. En veritat, el vostre Senyor és Compassiu, Misericordiós.

وَتَحْمِلُ اَثْقَالَكُمْ اِلٰى بَلَدٍ لَّمْ تَكُوْنُوْا بٰلِغِيْهِ
اِلَّا بِشِقِّ الْاَنْفُسِ ؕ اِنَّ رَبَّكُمْ لَرَءُوْفٌ
رَّحِيْمٌ ﴿٨﴾

9. *Ell ha creat* cavalls, eugues i ases perquè pugueu muntar-los, i *com a font de* bellesa. I Ell crearà el que encara desconeixeu.

وَّالْخَيْلَ وَالْبِغَالَ وَالْحَمِيْرَ لِتَرْكَبُوْهَا وَ
زِيْنَةً ؕ وَ يَخْلُقُ مَا لَا تَعْلَمُوْنَ ﴿۹﴾

10. A Al·là correspon *mostrar el* camí recte, perquè hi ha camins que es desvien de *la rectitud*. Però si Ell hagués *fet* la Seva Voluntat, us hauria guiat a tots.

وَ عَلَى اللّٰهِ قَصْدُ السَّبِيْلِ وَ مِنْهَا
جَآئِرٌ ؕ وَ لَوْ شَآءَ لَهَدٰىكُمْ اَجْمَعِيْنَ ﴿۱۰﴾ ع

R.2.

11. Ell és qui us envia l'aigua dels núvols: d'ella teniu la vostra beguda i a partir d'ella *creixen* les plantes on feu pasturar *el vostre bestiar*.

هُوَ الَّذِيْٓ اَنْزَلَ مِنَ السَّمَآءِ مَآءً لَّكُمْ
مِّنْهُ شَرَابٌ وَّ مِنْهُ شَجَرٌ فِيْهِ
تُسِيْمُوْنَ ﴿۱۱﴾

12. Amb això fa créixer *conreus de tota mena* per a vosaltres, l'olivera i la datilera, les vinyes i tota mena de fruits. En veritat, aquí hi ha un senyal per a la gent que hi reflexiona.

يُنْۢبِتُ لَكُمْ بِهِ الزَّرْعَ وَ الزَّيْتُوْنَ وَ
النَّخِيْلَ وَ الْاَعْنَابَ وَ مِنْ كُلِّ الثَّمَرٰتِ ؕ
اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً لِّقَوْمٍ يَّتَفَكَّرُوْنَ ﴿۱۲﴾

13. I va sotmetre al vostre servei la nit i el dia, el sol i la lluna; les estrelles *també* van ser posades al vostre servei per la Seva ordre. En veritat, aquí hi ha Senyals per a la gent que fa servir el seny

وَ سَخَّرَ لَكُمُ الَّيْلَ وَ النَّهَارَ ۙ وَ الشَّمْسَ
وَ الْقَمَرَ ؕ وَ النُّجُوْمُ مُسَخَّرٰتٌۢ بِاَمْرِهٖ ؕ
اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّقَوْمٍ يَّعْقِلُوْنَ ﴿۱۳﴾

14. I ell *va sotmetre al vostre servei* les coses que va crear per a vosaltres a la terra, de colors variats. En veritat, aquí hi ha un Senyal per a la gent que hi para atenció.

وَ مَا ذَرَاَ لَكُمْ فِي الْاَرْضِ مُخْتَلِفًا اَلْوَانُهٗ ؕ
اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً لِّقَوْمٍ يَّذَّكَّرُوْنَ ﴿۱۴﴾

15. Ell és qui *us* va sotmetre el mar perquè en mengéssiu carn fresca, i en poguéssiu treure alguns guarniments amb què us engalaneu. Veieu com els vaixells el solquen, *perquè així pugueu viatjar*, i perquè procureu la Seva Magnanimitat i sigueu agraïts.

وَ هُوَ الَّذِيْ سَخَّرَ الْبَحْرَ لِتَاْكُلُوْا مِنْهُ
لَحْمًا طَرِيًّا وَّ تَسْتَخْرِجُوْا مِنْهُ حِلْيَةً
تَلْبَسُوْنَهَا ۚ وَ تَرَى الْفُلْكَ مَوَاخِرَ
فِيْهِ وَ لِتَبْتَغُوْا مِنْ فَضْلِهٖ وَ لَعَلَّكُمْ
تَشْكُرُوْنَ ﴿۱۵﴾

16. Ell ha posat a la terra muntanyes fermes per sostenir-vos, i rius i camins perquè pugueu seguir el camí adequat.[1]

وَأَلْقَىٰ فِي الْأَرْضِ رَوَاسِيَ أَنْ تَمِيدَ بِكُمْ وَأَنْهَارًا وَسُبُلًا لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٦﴾

17. I *també va posar altres* senyals: *amb elles* i amb les estrelles segueixen la direcció correcta.

وَعَلَامَاتٍ ۚ وَبِالنَّجْمِ هُمْ يَهْتَدُونَ ﴿١٧﴾

18. És que Aquell que crea és, doncs, com el que no crea? No hi parareu atenció?

أَفَمَنْ يَخْلُقُ كَمَنْ لَا يَخْلُقُ ۗ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿١٨﴾

19. Però *si proveu de* comptar els favors d'Al·là, no podreu enumerar-los. En veritat, Al·là és el Màxim Indulgent, Misericordiós.

وَإِنْ تَعُدُّوا نِعْمَةَ اللَّهِ لَا تُحْصُوهَا ۗ إِنَّ اللَّهَ لَغَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٩﴾

20. Al·là sap el que amagueu i el que manifesteu.

وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُسِرُّونَ وَمَا تُعْلِنُونَ ﴿٢٠﴾

21. Però aquells qui invoquen en comptes d'Al·là no creen res, sinó que ells mateixos són creats.

وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَا يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ ﴿٢١﴾

22. *Són* morts, no vius; i ignoren quan seran ressuscitats.

أَمْوَاتٌ غَيْرُ أَحْيَاءٍ ۖ وَمَا يَشْعُرُونَ أَيَّانَ يُبْعَثُونَ ﴿٢٢﴾

---

[1] Alguns especialistes han traduït la paraula "an tamida bikum" com a "tremolor", que, si s'acceptés, significaria que Déu esmenta les seves bondats sobre la humanitat, recordant que Hem creat muntanyes que provoquen grans terratrèmols que porten la destrucció a tot arreu. Per desgràcia, s'oblida que la paraula "tamida" deriva de "maada", que significa proporcionar manteniment. La paraula "maaidah" emprada en el Sant Alcorà procedeix del mateix infinitiu. Tenint en compte aquest sentit, el significat d'aquest versicle queda transformat completament. Recorda a la humanitat que Déu ha creat a ales muntanyes, les quals són essencials per al manteniment de totes les espècies vives. L'aigua s'evapora constantment dels llacs, mars i oceans i es condensa a les altures en partícules més denses. L'existència de les muntanyes és essencial per convertir de nou el vapor en aigua, en produir-se pluges extenses que fan possible la perpetuació de la cadena vital. Aquesta traducció és l'única possible que s'ajusta perfectament a la resta del versicle. Per tant, el sentit correcte seria: "Ell a posat a la terra muntanyes fermes per sostenir-vos, i rius i rutes perquè pugueu seguir el camí adequat". La relació entre aigua i menar és òbvia. A la història de la civilització, els rius van jugar el paper més important perquè van fer possible l'existència de terreny muntanyosos i la creació de camins al llarg del curs d'aquests.

R.3.

23. El Vostre Déu és el Déu Únic. I quant a aquells que no creuen en el Més Enllà, els seus cors són contraris *a la veritat*, i són plens d'orgull.

إِلَٰهُكُمْ إِلَٰهٌ وَاحِدٌ ۚ فَالَّذِينَ لَا
يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ قُلُوبُهُم مُّنكِرَةٌ وَ
هُم مُّسْتَكْبِرُونَ ﴿٢٣﴾

24. Sense dubte, Al·là sap el que amaguen i el que manifesten. En veritat, no estima els orgullosos.

لَا جَرَمَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا
يُعْلِنُونَ ۚ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْتَكْبِرِينَ ﴿٢٤﴾

25. Però quan se'ls diu: "Què *penseu vosaltres* del que el vostre Senyor ha revelat?" Responen: "Històries dels antics".

وَإِذَا قِيلَ لَهُم مَّاذَا أَنزَلَ رَبُّكُمْ ۙ
قَالُوا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٢٥﴾

26. Perquè duguin les seves càrregues completes el Dia de la Resurrecció, i *també* una part de les càrregues d'aquells a qui van extraviar sense coneixement. Que dolenta és la càrrega que suporten!

لِيَحْمِلُوا أَوْزَارَهُمْ كَامِلَةً يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۙ
وَمِنْ أَوْزَارِ الَّذِينَ يُضِلُّونَهُم بِغَيْرِ
عِلْمٍ ۗ أَلَا سَاءَ مَا يَزِرُونَ ﴿٢٦﴾

R.4.

27. Aquells que els van precedir van confabular-se *també*, però Al·là va ensorrar les seves edificacions fins als seus fonaments, de manera que la teulada va esfondrar-se damunt d'ells; i el càstig els va arribar d'on menys s'ho pensaven.

قَدْ مَكَرَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَأَتَى اللَّهُ
بُنْيَانَهُم مِّنَ الْقَوَاعِدِ فَخَرَّ عَلَيْهِمُ
السَّقْفُ مِن فَوْقِهِمْ وَأَتَاهُمُ
الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٧﴾

28. Després, en el Dia de la Ressurrecció, els afrontarà, dient: "On són els meus "iguals" en el nom dels quals acostumàveu a oposar-vos als *Profetes*?". Els dotats de coneixement diran: "Aquest dia la desgràcia i l'aflicció *cauran* certament sobre els incrèduls".

ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يُخْزِيهِمْ وَيَقُولُ
أَيْنَ شُرَكَائِيَ الَّذِينَ كُنتُمْ
تُشَاقُّونَ فِيهِمْ ۚ قَالَ الَّذِينَ أُوتُوا
الْعِلْمَ إِنَّ الْخِزْيَ الْيَوْمَ وَالسُّوءَ عَلَى
الْكَافِرِينَ ﴿٢٨﴾

29. Aquells a qui els àngels causen la mort mentre estan fent mal a les seves pròpies ànimes. Llavors oferiran la

الَّذِينَ تَتَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي
أَنفُسِهِمْ ۖ فَأَلْقَوُا السَّلَمَ مَا كُنَّا نَعْمَلُ

seva submissió, *tot dient*: "No fèiem cap mal". No, en veritat Al·là sap molt bé que acostumàveu a fer".

مِنْ سُوْٓءٍ ؕ بَلٰٓى اِنَّ اللّٰهَ عَلِيْمٌۢ بِمَا
كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ ٢٩

30. Així doncs, entreu a les portes de l'Infern, per viure-hi. Dolenta és, en veritat, la llar de l'orgullós!

فَادْخُلُوْٓا اَبْوَابَ جَهَنَّمَ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا ؕ
فَلَبِئْسَ مَثْوَى الْمُتَكَبِّرِيْنَ ٣٠

31. I *de quan* es diu als justos: "Què *penseu vosaltres* del que ha revelat el vostre Senyor?" ells responen: "El millor". Per als qui fan el bé hi ha un bé en aquest món, però la llar del Més Enllà és encara millor. Què bona és, en veritat, la llar dels justos!

وَقِيْلَ لِلَّذِيْنَ اتَّقَوْا مَاذَآ اَنْزَلَ
رَبُّكُمْ ؕ قَالُوْا خَيْرًا ؕ لِلَّذِيْنَ
اَحْسَنُوْا فِيْ هٰذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةٌ ؕ وَ
لَدَارُ الْاٰخِرَةِ خَيْرٌ ؕ وَلَنِعْمَ دَارُ
الْمُتَّقِيْنَ ٣١

32. Jardins d'Eternitat, en els quals entraran, pels que corren rius. Hi tindran el que vulguin. Així recompensa Al·là els justos,

جَنّٰتُ عَدْنٍ يَّدْخُلُوْنَهَا تَجْرِيْ مِنْ
تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ لَهُمْ فِيْهَا مَا يَشَآءُوْنَ ؕ
كَذٰلِكَ يَجْزِى اللّٰهُ الْمُتَّقِيْنَ ٣٢

33. Aquells a qui els àngels causaran la mort mentre són purs. Diran: "La pau sigui amb vosaltres! Entreu al Cel pel que acostumàveu a fer".

الَّذِيْنَ تَتَوَفّٰىهُمُ الْمَلٰٓئِكَةُ طَيِّبِيْنَ ۙ
يَقُوْلُوْنَ سَلٰمٌ عَلَيْكُمُ ۙ ادْخُلُوا الْجَنَّةَ
بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ ٣٣

34. És que esperen una altra cosa tret que els àngels vinguin sobre ells o que els arribi el designi del teu Senyor? Van fer el mateix els que els van precedir. Al·là no els ha perjudicat, sinó que es perjudicaven ells mateixos.

هَلْ يَنْظُرُوْنَ اِلَّآ اَنْ تَاْتِيَهُمُ
الْمَلٰٓئِكَةُ اَوْ يَاْتِيَ اَمْرُ رَبِّكَ ؕ كَذٰلِكَ
فَعَلَ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ ؕ وَمَا
ظَلَمَهُمُ اللّٰهُ وَلٰكِنْ كَانُوْٓا اَنْفُسَهُمْ
يَظْلِمُوْنَ ٣٤

35. Així va caure sobre ells el malvat *resultat* del que van fer, i els va envoltar allò del que solien burlar-se.

فَاَصَابَهُمْ سَيِّاٰتُ مَا عَمِلُوْا وَحَاقَ
ع بِهِمْ مَّا كَانُوْا بِهٖ يَسْتَهْزِءُوْنَ ٣٥

R.5.

36. Aquells que erigeixen *altres* iguals *a Déu* diuen: "Si Al·là *ho* hagués volgut, no haguessim adorat res

وَقَالَ الَّذِيْنَ اَشْرَكُوْا لَوْ شَآءَ اللّٰهُ مَا
عَبَدْنَا مِنْ دُوْنِهٖ مِنْ شَيْءٍ نَّحْنُ وَلَآ

en comptes d'Ell, ni nosaltres ni els nostres pares, ni hauríem prohibit res sense una *ordre* Seva". Així vam fer aquells que els van precedir. Però són responsables els Missatgers d'alguna cosa tret del simple lliurament del Missatge?"

آبَاؤُنَا وَلَا حَرَّمْنَا مِن دُونِهِ مِن شَيْءٍ ۚ
كَذَٰلِكَ فَعَلَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ ۚ
فَهَلْ عَلَى الرُّسُلِ إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿٣٦﴾

37. Però vam suscitar d'entre cada poble un Missatger, *que va predicar*: "Adoreu Al·là i rebutgeu el Maligne". Però entre ells va haver-hi *alguns* que van merèixer la perdició. Recorreu, doncs, la terra i comproveu quin va ser el final dels que van titllar de mentiders *els Profetes!*

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَّسُولًا أَنِ
اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ ۖ
فَمِنْهُم مَّنْ هَدَى اللَّهُ وَمِنْهُم مَّنْ
حَقَّتْ عَلَيْهِ الضَّلَالَةُ ۚ فَسِيرُوا فِي
الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ
عَاقِبَةُ الْمُكَذِّبِينَ ﴿٣٧﴾

38. Si desitges ferventment guiar-los, *has de saber llavors* que Al·là no guia certament aquells que esgarrien *els altres*. Per a ells no hi haurà defensors.

إِن تَحْرِصْ عَلَىٰ هُدَاهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا
يَهْدِي مَن يُضِلُّ ۖ وَمَا لَهُم مِّن
نَّاصِرِينَ ﴿٣٨﴾

39. Però juren per Al·là amb els seus juraments més solemnes que Al·là no ressuscitarà els qui moren. No, *Ell certament els ressuscitarà* -una promesa que *Ell ha fet* obligant-se Ell Mateix, però la majoria dels homes ho ignoren.

وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ ۙ لَا
يَبْعَثُ اللَّهُ مَن يَمُوتُ ۚ بَلَىٰ وَعْدًا
عَلَيْهِ حَقًّا وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا
يَعْلَمُونَ ﴿٣٩﴾

40. *Ell els ressuscitarà* per explicar-los allò en què van discrepar, i perquè els incrèduls sàpiguen que van ser mentiders.

لِيُبَيِّنَ لَهُمُ الَّذِي يَخْتَلِفُونَ فِيهِ وَ
لِيَعْلَمَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّهُمْ كَانُوا
كَاذِبِينَ ﴿٤٠﴾

41. Quan volem que quelcom existeixi, la Nostra paraula és només dir-li: "Sigues!", i és.

إِنَّمَا قَوْلُنَا لِشَيْءٍ إِذَا أَرَدْنَاهُ أَن
نَّقُولَ لَهُ كُن فَيَكُونُ ﴿٤١﴾ ع

R.6.

42. *Quant als* que van deixar les seves llars per la causa d'Al·là després

وَالَّذِينَ هَاجَرُوا فِي اللَّهِ مِن بَعْدِ

d'haver estat perjudicats, certament els donarem una llar digna en aquest món; però en veritat la recompensa del Més Enllà és més gran, tant de bo ho sabessin...

مَا ظُلِمُوْا لَنُبَوِّئَنَّهُمْ فِي الدُّنْيَا
حَسَنَةً ۚ وَلَاَجْرُ الْاٰخِرَةِ اَكْبَرُ ۘ لَوْ
كَانُوْا يَعْلَمُوْنَ ﴿٤٢﴾

43. Aquells que són perseverants i confien en el seu Senyor.

الَّذِيْنَ صَبَرُوْا وَعَلٰى رَبِّهِمْ
يَتَوَكَّلُوْنَ ﴿٤٣﴾

44. Només vam enviar *com Missatgers* abans de tu homes a qui vam enviar la revelació; pregunteu, doncs, quins són els custodis de les divines Escriptures, si ho desconeixeu.

وَمَآ اَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ اِلَّا رِجَالًا نُّوْحِيْٓ
اِلَيْهِمْ فَسْـَٔلُوْٓا اَهْلَ الذِّكْرِ اِنْ كُنْتُمْ لَا
تَعْلَمُوْنَ ﴿٤٤﴾

45. *Vam enviar els Nostres Missatgers* amb Senyals evidents i Escriptures. I et vam revelar el recordatori, perquè expliquessis a la humanitat el que se'ls havia revelat, i perquè hi reflexionessin.

بِالْبَيِّنٰتِ وَالزُّبُرِ ۗ وَاَنْزَلْنَآ اِلَيْكَ
الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ اِلَيْهِمْ
وَلَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُوْنَ ﴿٤٥﴾

46. Se sentiran, doncs, segurs aquells que van inventar plans malvats del fet que Al·là no farà que la terra se'ls empassi, o que el càstig no els sobrevindrà d'on no ho esperen?

اَفَاَمِنَ الَّذِيْنَ مَكَرُوا السَّيِّاٰتِ اَنْ
يَّخْسِفَ اللّٰهُ بِهِمُ الْاَرْضَ اَوْ يَاْتِيَهُمُ
الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُوْنَ ﴿٤٦﴾

47. O que *Ell* no els sorprendrà pas en els seus desplaçaments de manera que no puguin frustrar *els plans de Déu*?

اَوْ يَاْخُذَهُمْ فِيْ تَقَلُّبِهِمْ فَمَا هُمْ
بِمُعْجِزِيْنَ ﴿٤٧﴾

48. O que Ell no els atraparà amb *un procés d'*anihilament gradual? El Vostre Senyor és en veritat Compassiu, Misericordiós.

اَوْ يَاْخُذَهُمْ عَلٰى تَخَوُّفٍ ۗ فَاِنَّ رَبَّكُمْ
لَرَءُوْفٌ رَّحِيْمٌ ﴿٤٨﴾

49. És que no han vist que les ombres de tot el que Al·là ha creat es mouen des de la dreta i *des de* l'esquerra, inclinant-se davant d'Al·là alhora que s'humilien?

اَوَلَمْ يَرَوْا اِلٰى مَا خَلَقَ اللّٰهُ مِنْ شَيْءٍ
يَّتَفَيَّؤُا ظِلٰلُهٗ عَنِ الْيَمِيْنِ وَ
الشَّمَآئِلِ سُجَّدًا لِّلّٰهِ وَهُمْ دٰخِرُوْنَ ﴿٤٩﴾

50. I tot el que hi ha a la terra i cada criatura que hi ha a la terra se sotmet *amb humilitat* a Al·là, i *també* els àngels, que no es comporten *amb orgull*.

وَلِلّٰهِ يَسْجُدُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي
الْاَرْضِ مِنْ دَآبَّةٍ وَّالْمَلٰٓئِكَةُ وَهُمْ لَا
يَسْتَكْبِرُوْنَ ﴿٥٠﴾

51. Temen el seu Senyor que està per sobre d'ells i fan el que se'ls ordena.

يَخَافُوْنَ رَبَّهُمْ مِّنْ فَوْقِهِمْ وَيَفْعَلُوْنَ
مَا يُؤْمَرُوْنَ ﴿٥١﴾

R.7.

52. Al·là ha dit: "No accepteu dos déus *per adorar-los*. Només hi ha un Déu Únic. Així doncs, Temeu-me a Mi només".

وَقَالَ اللّٰهُ لَا تَتَّخِذُوْٓا اِلٰهَيْنِ اثْنَيْنِ ۚ
اِنَّمَا هُوَ اِلٰهٌ وَّاحِدٌ ۚ فَاِيَّايَ
فَارْهَبُوْنِ ﴿٥٢﴾

53. A Ell pertany tot el que hi ha als cels i a la terra, i a Ell pertany per sempre *el dret de determinar* el camí. Tindreu por, llavors, d'algú que no sigui Al·là?

وَلَهٗ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَلَهُ
الدِّيْنُ وَاصِبًا ۚ اَفَغَيْرَ اللّٰهِ تَتَّقُوْنَ ﴿٥٣﴾

54. I totes les benediccions que teniu provenen d'Al·là. I quan us afligeix la desgràcia, és a Ell a qui clameu *demanant ajuda*.

وَمَا بِكُمْ مِّنْ نِّعْمَةٍ فَمِنَ اللّٰهِ ثُمَّ اِذَا
مَسَّكُمُ الضُّرُّ فَاِلَيْهِ تَجْـَٔرُوْنَ ﴿٥٤﴾

55. Llavors, quan us aparta la desgràcia, vet aquí que un grup d'entre vosaltres *comença* a atribuir iguals al seu Senyor,

ثُمَّ اِذَا كَشَفَ الضُّرَّ عَنْكُمْ اِذَا
فَرِيْقٌ مِّنْكُمْ بِرَبِّهِمْ يُشْرِكُوْنَ ﴿٥٥﴾

56. Fins al punt que neguen tot el que els hem concedit. Dones bé, gaudiu una mica, però aviat ho sabreu.

لِيَكْفُرُوْا بِمَآ اٰتَيْنٰهُمْ ۚ فَتَمَتَّعُوْا ۗ
فَسَوْفَ تَعْلَمُوْنَ ﴿٥٦﴾

57. I aparten per als *falsos déus* dels que no saben res una part del que els hem atorgat. Per Al·là, certament us demanarà explicacions de tot el que heu forjat.

وَيَجْعَلُوْنَ لِمَا لَا يَعْلَمُوْنَ نَصِيْبًا مِّمَّا
رَزَقْنٰهُمْ ۚ تَاللّٰهِ لَتُسْـَٔلُنَّ عَمَّا كُنْتُمْ
تَفْتَرُوْنَ ﴿٥٧﴾

58. I atribueixen filles a Al·là -Sant és Ell- mentre *ells mateixos* tenen el que volen.

وَيَجْعَلُوْنَ لِلّٰهِ الْبَنٰتِ سُبْحٰنَهٗ ۙ وَلَهُمْ مَّا يَشْتَهُوْنَ ﴿٥٨﴾

59. Però quan s'anuncia a un d'ells la bona nova del *naixement d'*una femella, el seu rostre s'entenebra mentre esborra la seva angoixa *interior*.

وَاِذَا بُشِّرَ اَحَدُهُمْ بِالْاُنْثٰى ظَلَّ وَجْهُهٗ مُسْوَدًّا وَّهُوَ كَظِيْمٌ ﴿٥٩﴾

60. S'amaga de la gent per la mala notícia que ha rebut: "La conservarà malgrat la deshonra o l'enterrarà en la pols?" En veritat, què dolent és el que jutgen!

يَتَوَارٰى مِنَ الْقَوْمِ مِنْ سُوْٓءِ مَا بُشِّرَ بِهٖ ؕ اَيُمْسِكُهٗ عَلٰى هُوْنٍ اَمْ يَدُسُّهٗ فِي التُّرَابِ ؕ اَلَا سَآءَ مَا يَحْكُمُوْنَ ﴿٦٠﴾

61. Aquells que no creuen en el Més Enllà, per a ells és la pitjor semblança, mentre que Al·là pertany el que és més elevat i Ell és el Poderós, el Savi.

لِلَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ بِالْاٰخِرَةِ مَثَلُ السَّوْءِ ۚ وَلِلّٰهِ الْمَثَلُ الْاَعْلٰى ؕ وَهُوَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ ﴿٦١﴾

R.8

62. I si Al·là hagués de castigar els homes per les seves maldats, no deixaria cap criatura amb vida, però Ell els concedeix un respir fins a un termini fixat, i quan els arriba el termini, no poden endarrerir-se ni una sola hora, ni avançar-*lo*.

وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللّٰهُ النَّاسَ بِظُلْمِهِمْ مَّا تَرَكَ عَلَيْهَا مِنْ دَآبَّةٍ وَّلٰكِنْ يُّؤَخِّرُهُمْ اِلٰٓى اَجَلٍ مُّسَمًّى ۚ فَاِذَا جَآءَ اَجَلُهُمْ لَا يَسْتَاْخِرُوْنَ سَاعَةً وَّلَا يَسْتَقْدِمُوْنَ ﴿٦٢﴾

63. I atribueixen a Al·là el que no els agrada *per a ells mateixos* i les seves llengües profereixen la mentida que tindran el millor *de tot*. Sense dubte, seu serà el Foc, i *en ell* seran abandonats.

وَيَجْعَلُوْنَ لِلّٰهِ مَا يَكْرَهُوْنَ وَتَصِفُ اَلْسِنَتُهُمُ الْكَذِبَ اَنَّ لَهُمُ الْحُسْنٰى ؕ لَا جَرَمَ اَنَّ لَهُمُ النَّارَ وَاَنَّهُمْ مُّفْرَطُوْنَ ﴿٦٣﴾

64. Per Al·là, vam enviar *Missatgers* als pobles abans que tu; però Satanàs féu que les seves obres els *semblessin* belles als seus ulls. Així doncs, ell és el seu patró en aquest dia, i patiran un dolorós càstig.

تَاللّٰهِ لَقَدْ اَرْسَلْنَآ اِلٰٓى اُمَمٍ مِّنْ قَبْلِكَ فَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطٰنُ اَعْمَالَهُمْ فَهُوَ وَلِيُّهُمُ الْيَوْمَ وَلَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ ﴿٦٤﴾

65. I només t'hem revelat el Llibre perquè els expliquis el que té a veure amb les seves discòrdies i com a guia, i com a misericòrdia, per a un poble que creu.

وَ مَآ اَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتٰبَ اِلَّا
لِتُبَيِّنَ لَهُمُ الَّذِى اخْتَلَفُوْا فِيْهِ ۙ وَ
هُدًى وَّرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُّؤْمِنُوْنَ ﴿٦٥﴾

66. I Al·là ha enviat aigua des del cel i ha ressuscitat amb ella la terra després de la seva mort. En veritat, aquí hi ha un Senyal per als que volen sentir.

وَاللّٰهُ اَنْزَلَ مِنَ السَّمَآءِ مَآءً فَاَحْيَا بِهِ
الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا ؕ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ
لَاٰيَةً لِّقَوْمٍ يَّسْمَعُوْنَ ﴿٦٦﴾

R.9

67. I certament en el bestiar hi ha *també* una lliçó per a vosaltres. Us hem donat de beure el que hi ha a les seves entranyes, d'entre els fems i la sang, llet pura i agradable per als que *la* beuen.

وَ اِنَّ لَكُمْ فِى الْاَنْعَامِ لَعِبْرَةً ؕ
نُسْقِيْكُمْ مِّمَّا فِيْ بُطُوْنِهٖ مِنْۢ بَيْنِ
فَرْثٍ وَّ دَمٍ لَّبَنًا خَالِصًا سَآئِغًا
لِّلشّٰرِبِيْنَ ﴿٦٧﴾

68. I dels fruits de les palmeres i les vinyes, d'on obteniu una beguda embriagadora i aliments nutritius. En veritat, en això hi ha un Senyal per a la gent que fa servir el seny.

وَ مِنْ ثَمَرٰتِ النَّخِيْلِ وَ الْاَعْنَابِ
تَتَّخِذُوْنَ مِنْهُ سَكَرًا وَّ رِزْقًا حَسَنًا ؕ
اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً لِّقَوْمٍ يَّعْقِلُوْنَ ﴿٦٨﴾

69. I el teu Senyor va inspirar l'abella, *tot dient-li:* "Fes cases en els turons, en els arbres i en els filats que ells construeixen".

وَاَوْحٰى رَبُّكَ اِلَى النَّحْلِ اَنِ اتَّخِذِيْ
مِنَ الْجِبَالِ بُيُوْتًا وَّ مِنَ الشَّجَرِ وَمِمَّا
يَعْرِشُوْنَ ﴿٦٩﴾

70. "Menja després *de tota mena* de fruita, i segueix humilment els camins prescrits pel teu Senyor". Dels seus ventres surt una beguda de diverses tonalitats. En ella hi ha una cura per a l'home. En veritat, en això hi ha un Senyal per a la gent que reflexiona".

ثُمَّ كُلِيْ مِنْ كُلِّ الثَّمَرٰتِ فَاسْلُكِيْ
سُبُلَ رَبِّكِ ذُلُلًا ؕ يَخْرُجُ مِنْۢ بُطُوْنِهَا
شَرَابٌ مُّخْتَلِفٌ اَلْوَانُهٗ فِيْهِ شِفَآءٌ
لِّلنَّاسِ ؕ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً لِّقَوْمٍ
يَّتَفَكَّرُوْنَ ﴿٧٠﴾

71. I Al·là us crea i després us fa morir, però n'hi ha *alguns* d'entre vosaltres que arriben a l'edat senil havent perdut tot el coneixement que havien guanyat.

وَ اللّٰهُ خَلَقَكُمْ ثُمَّ يَتَوَفّٰىكُمْ ۙ وَ
مِنْكُمْ مَّنْ يُّرَدُّ اِلٰٓى اَرْذَلِ الْعُمُرِ لِكَيْ

En veritat, Al·là és l'Omniscient, el Poderós.

لَا يَعْلَمَ بَعْدَ عِلْمٍ شَيْئًا ۚ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ قَدِيرٌ ﴿٧٠﴾

R.10.

72. I Al·là ha afavorit alguns de vosaltres sobre la resta en provisions. Però els més afavorits no tornaran cap part de les seves provisions als que posseeixen a la seva destra perquè *comparteixin* a parts iguals. És que negaran el favor d'Al·là?

وَاللَّهُ فَضَّلَ بَعْضَكُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ فِي الرِّزْقِ ۚ فَمَا الَّذِينَ فُضِّلُوا بِرَادِّي رِزْقِهِمْ عَلَىٰ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَهُمْ فِيهِ سَوَاءٌ ۚ أَفَبِنِعْمَةِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ ﴿٧١﴾

73. Al·là us ha creat companys d'entre vosaltres mateixos, i us ha donat, dels vostres companys, fills i néts i us ha proporcionat coses bones. És que creuran, doncs, en coses fútils i negaran el favor d'Al·là?

وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا وَجَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَزْوَاجِكُمْ بَنِينَ وَحَفَدَةً وَرَزَقَكُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ ۚ أَفَبِالْبَاطِلِ يُؤْمِنُونَ وَبِنِعْمَتِ اللَّهِ هُمْ يَكْفُرُونَ ﴿٧٢﴾

74. I en comptes d'Al·là, adoren aquells que no tenen poder per concedir-los cap do dels cels o de la terra, ni mai no tindran aquest poder.

وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَمْلِكُ لَهُمْ رِزْقًا مِنَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ شَيْئًا وَلَا يَسْتَطِيعُونَ ﴿٧٣﴾

75. No compareu, doncs, ningú amb Al·là. En veritat, Al·là sap i vosaltres ignoreu.

فَلَا تَضْرِبُوا لِلَّهِ الْأَمْثَالَ ۚ إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٧٤﴾

76. Al·là proposa la paràbola d'un esclau, propietat d'altri, que no té poder sobre res; i la d'*un home lliure* al qual hem donat una provisió adequada provinent de Nosaltres mateixos, i que ell fa servir d'amagat i de forma manifesta. És que són iguals? Lloat sigui Al·là! Però la majoria d'ells no ho saben.

ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا عَبْدًا مَمْلُوكًا لَا يَقْدِرُ عَلَىٰ شَيْءٍ وَمَنْ رَزَقْنَاهُ مِنَّا رِزْقًا حَسَنًا فَهُوَ يُنْفِقُ مِنْهُ سِرًّا وَجَهْرًا ۖ هَلْ يَسْتَوُونَ ۚ الْحَمْدُ لِلَّهِ ۚ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٧٥﴾

77. I Al·là proposa *una altra* paràbola de dos homes: un d'ells és mut, no té poder sobre res, i resulta una càrrega

وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا رَجُلَيْنِ أَحَدُهُمَا أَبْكَمُ لَا يَقْدِرُ عَلَىٰ شَيْءٍ وَهُوَ كَلٌّ عَلَىٰ

per al seu amo; allà on l'envia no li duu res de bo. Pot comparar-se amb qui ordena la justícia i es troba ell mateix en el camí recte?

مَوْلٰىهُ ۙ اَيْنَمَا يُوَجِّهْهُ لَا يَاْتِ بِخَيْرٍ ۖ
هَلْ يَسْتَوِيْ هُوَ ۙ وَمَنْ يَّاْمُرُ بِالْعَدْلِ ۙ
وَهُوَ عَلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ ﴿٧٧﴾ ع ١٠ ١٤

R.11.

78. A Al·là pertany l'invisible dels cels i la terra; i la qüestió de l'Hora és a un obrir i tancar d'ulls, o encara més a prop. En veritat, Al·là té poder sobre totes les coses.

وَلِلّٰهِ غَيْبُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۖ وَ
مَاۤ اَمْرُ السَّاعَةِ اِلَّا كَلَمْحِ الْبَصَرِ اَوْ
هُوَ اَقْرَبُ ۖ اِنَّ اللّٰهَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ
قَدِيْرٌ ﴿٧٨﴾

79. Al·là us va treure dels ventres de les vostres mares mentre no sabíeu res, i us donà orelles, ulls i cors perquè fóssiu agraïts.

وَاللّٰهُ اَخْرَجَكُمْ مِّنْۢ بُطُوْنِ اُمَّهٰتِكُمْ
لَا تَعْلَمُوْنَ شَيْـًٔا ۙ وَّ جَعَلَ لَكُمُ
السَّمْعَ وَ الْاَبْصَارَ وَ الْاَفْـِٕدَةَ ۙ
لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُوْنَ ﴿٧٩﴾

80. És que no veuen els ocells que planen dalt dels cels? Ningú no els sosté tret d'Al·là. En veritat, en això hi ha Senyals per als que hi creuen.

اَلَمْ يَرَوْا اِلَى الطَّيْرِ مُسَخَّرٰتٍ فِيْ جَوِّ
السَّمَآءِ ۖ مَا يُمْسِكُهُنَّ اِلَّا اللّٰهُ ۖ
اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّقَوْمٍ يُّؤْمِنُوْنَ ﴿٨٠﴾

81. Al·là ha fet les vostres cases un lloc de repòs per a vosaltres, i de les pells del bestiar us ha donat llars que trobeu lleugeres quan viatgeu i en el moment quan us detureu; i de la seva llana, de les seves pells i del seu pèl, *us ha donat* estris i objectes de la llar per emprar-los durant un temps.

وَاللّٰهُ جَعَلَ لَكُمْ مِّنْۢ بُيُوْتِكُمْ سَكَنًا
وَّ جَعَلَ لَكُمْ مِّنْ جُلُوْدِ الْاَنْعَامِ بُيُوْتًا
تَسْتَخِفُّوْنَهَا يَوْمَ ظَعْنِكُمْ وَ يَوْمَ
اِقَامَتِكُمْ ۙ وَمِنْ اَصْوَافِهَا وَاَوْبَارِهَا
وَاَشْعَارِهَاۤ اَثَاثًا وَّمَتَاعًا اِلٰى حِيْنٍ ﴿٨١﴾

82. I Al·là ha fet per a vosaltres, del que ha creat, *coses que fan* ombra; i a la muntanya us ha creat llocs de refugi; ha fet per a vosaltres peces de roba que us protegeixen de la calor i cotes de malla que us protegeixen en les vostres guerres. Així completa el seu favor envers vosaltres, perquè us sotmeteu *a Ell*.

وَاللّٰهُ جَعَلَ لَكُمْ مِّمَّا خَلَقَ ظِلٰلًا وَّ
جَعَلَ لَكُمْ مِّنَ الْجِبَالِ اَكْنَانًا وَّ جَعَلَ
لَكُمْ سَرَابِيْلَ تَقِيْكُمُ الْحَرَّ وَسَرَابِيْلَ
تَقِيْكُمْ بَاْسَكُمْ ۖ كَذٰلِكَ يُتِمُّ
نِعْمَتَهٗ عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تُسْلِمُوْنَ ﴿٨٢﴾

83. Però si se'n aparten, només tu ets responsable de transmetre simplement el Missatge.

فإن تولوا فإنما عليك البلغ المبين ﴿٨٣﴾

84. Ells reconeixen la gràcia d'Al·là tan bon punt la veuen, encara que la neguin, perquè la majoria d'ells són desagraïts.

يعرفون نعمت الله ثم ينكرونها وأكثرهم الكفرون ﴿٨٤﴾

R.12.

85. Recordeu-vos del dia en què suscitem un testimoni de cada poble, quan no es permetrà als incrèduls *suplicar*, ni s'acceptarà cap súplica.

ويوم نبعث من كل أمة شهيدا ثم لا يؤذن للذين كفروا ولا هم يستعتبون ﴿٨٥﴾

86. Però quan els que van actuar malament vegin *en realitat* el càstig, no se'ls farà lleuger, ni se'ls concedirà respir.

وإذا رأ الذين ظلموا العذاب فلا يخفف عنهم ولا هم ينظرون ﴿٨٦﴾

87. I quan els que associen iguals *a Déu* vegin les seves divinitats associades diran: "Senyor Nostre, aquestes són les nostres divinitats associades a les quals solíem invocar en comptes de Tu". I ells els respondran amb les paraules: "En veritat, sou mentiders".

وإذا رأ الذين أشركوا شركاءهم قالوا ربنا هؤلاء شركاؤنا الذين كنا ندعوا من دونك فألقوا إليهم القول إنكم لكذبون ﴿٨٧﴾

88. Aquest dia oferiran la seva submissió a Al·là, i tot el que acostumaven a inventar els fallarà.

وألقوا إلى الله يومئذ السلم وضل عنهم ما كانوا يفترون ﴿٨٨﴾

89. *Quant als* incrèduls que aparten *els homes* del camí d'Al·là, afegirem un càstig al seu càstig per haver actuat amb corrupció.

الذين كفروا وصدوا عن سبيل الله زدنهم عذابا فوق العذاب بما كانوا يفسدون ﴿٨٩﴾

90. I *recordeu-vos* del dia en què suscitarem en cada poble un testimoni contra ells d'entre ells mateixos, i et presentarem com a testimoni contra ells. Perquè t'hem revelat el Llibre

ويوم نبعث في كل أمة شهيدا عليهم من أنفسهم وجئنا بك شهيدا على هؤلاء ونزلنا عليك

per explicar-ho tot, i com a guia, misericòrdia i bona nova per als que se sotmeten *a Déu*.

الْكِتٰبَ تِبْيَانًا لِّكُلِّ شَيْءٍ وَّهُدًى وَّ
رَحْمَةً وَّبُشْرٰى لِلْمُسْلِمِيْنَ ﴿٩٠﴾

١٢ ع ١٨

R.13.

91. En veritat, Al·là us mana complir la justicia i tractar bé als altres i donar com es dona al parent, i prohibeix l'obscenitat, la maldat manifesta i la transgressió. Ell us exhorta perquè us n'adoneu.

إِنَّ اللّٰهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ وَ
إِيْتَآئِ ذِي الْقُرْبٰى وَ يَنْهٰى عَنِ
الْفَحْشَآءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ ج يَعِظُكُمْ
لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُوْنَ ﴿٩١﴾

92. Compliu el pacte amb Al·là quan ho hàgiu fet i no trenqueu els juraments després d'haver-los fet solemnement, si preneu Al·là com al vostre fiador. En veritat, Al·là sap el que feu.

وَأَوْفُوْا بِعَهْدِ اللّٰهِ إِذَا عٰهَدْتُّمْ وَ
لَا تَنْقُضُوا الْأَيْمَانَ بَعْدَ تَوْكِيْدِهَا
وَقَدْ جَعَلْتُمُ اللّٰهَ عَلَيْكُمْ كَفِيْلًا ط إِنَّ
اللّٰهَ يَعْلَمُ مَا تَفْعَلُوْنَ ﴿٩٢﴾

93. No sigueu com aquella que, després d'haver-lo fet fort, desfà el seu filat en bocins. Vosaltres feu dels vostres juraments un mitjà d'engany entre vosaltres, *per por que* un poble es faci més poderós que un altre. En veritat, Al·là us posa a prova amb això, i en el Dia de la Resurrecció us manifestarà en què discrepàveu.

وَلَا تَكُوْنُوْا كَالَّتِيْ نَقَضَتْ غَزْلَهَا مِنْ
بَعْدِ قُوَّةٍ أَنْكَاثًا ط تَتَّخِذُوْنَ أَيْمَانَكُمْ
دَخَلًا بَيْنَكُمْ أَنْ تَكُوْنَ أُمَّةٌ هِيَ أَرْبٰى
مِنْ أُمَّةٍ ط إِنَّمَا يَبْلُوْكُمُ اللّٰهُ بِهٖ ط وَ
لَيُبَيِّنَنَّ لَكُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ مَا كُنْتُمْ فِيْهِ
تَخْتَلِفُوْنَ ﴿٩٣﴾

94. Però si Al·là hagués *executat* la Seva Voluntat, certament us hauria convertit *a tots* en un sol poble; però Ell deixa que s'extraviï aquell que *ho* vulgui, i guia aquells que *ho* vulguin; i en veritat sereu interrogats sobre tot el que hàgiu fet.

وَلَوْ شَآءَ اللّٰهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَّاحِدَةً وَّ
لٰكِنْ يُّضِلُّ مَنْ يَّشَآءُ وَيَهْدِيْ مَنْ يَّشَآءُ ط
وَلَتُسْـَٔلُنَّ عَمَّا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ ﴿٩٤﴾

95. No convertiu els vostres juraments en un mitjà d'engany entre vosaltres; el *vostre* peu relliscarà després de trepitjar fermament i tastareu el mal perquè heu apartat *la gent* del camí d'Al·là i tindreu un sever càstig.

وَلَا تَتَّخِذُوْا أَيْمَانَكُمْ دَخَلًا بَيْنَكُمْ
فَتَزِلَّ قَدَمٌ بَعْدَ ثُبُوْتِهَا وَتَذُوْقُوا
السُّوْٓءَ بِمَا صَدَدْتُّمْ عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ ج
وَلَكُمْ عَذَابٌ عَظِيْمٌ ﴿٩٥﴾

96. I no vengueu el pacte d'Al·là a un preu ridícul. En veritat, el que està amb Al·là és millor per a vosaltres, tant de bo ho sabéssiu!

وَلَا تَشْتَرُوْا بِعَهْدِ اللّٰهِ ثَمَنًا قَلِيْلًا ۗ
إِنَّمَا عِنْدَ اللّٰهِ هُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ
كُنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ ﴿٩٦﴾

97. El que teniu es convertirà en res, però el que està al costat d'Al·là és etern. En veritat, donarem als perseverants la seva recompensa segons el millor de les seves obres.

مَا عِنْدَكُمْ يَنْفَدُ وَمَا عِنْدَ اللّٰهِ بَاقٍ ۗ
وَلَنَجْزِيَنَّ الَّذِيْنَ صَبَرُوْٓا أَجْرَهُمْ
بِأَحْسَنِ مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ﴿٩٧﴾

98. A qui actua amb justícia, sigui home o dona, i sigui creient, li concedirem en veritat una vida pura; i certament li donarem la seva recompensa segons el millor de les seves obres.

مَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثٰى وَ
هُوَ مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّهٗ حَيٰوةً طَيِّبَةً ۚ
وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ مَا
كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ﴿٩٨﴾

99. I quan recitis l'Alcorà busca refugi en Al·là contra Satanàs, el rebutjat.

فَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْاٰنَ فَاسْتَعِذْ بِاللّٰهِ
مِنَ الشَّيْطٰنِ الرَّجِيْمِ ﴿٩٩﴾

100. En veritat, ell no té poder sobre els que creuen i posen la seva confiança en el Senyor.

إِنَّهٗ لَيْسَ لَهٗ سُلْطٰنٌ عَلَى الَّذِيْنَ
اٰمَنُوْا وَعَلٰى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُوْنَ ﴿١٠٠﴾

101. El Seu poder s'estén només sobre els que es fan amics seus i associen altres déus a Ell.

R.14.

إِنَّمَا سُلْطٰنُهٗ عَلَى الَّذِيْنَ يَتَوَلَّوْنَهٗ وَ
١٣ ع ١١ ١٩ الَّذِيْنَ هُمْ بِهٖ مُشْرِكُوْنَ ﴿١٠١﴾

102. Quan portem un Senyal en comptes d'un altre -i Al·là és Qui millor sap el que revela- diuen: "Ets tan sols un impostor". No, però la majoria d'ells no ho saben.

وَإِذَا بَدَّلْنَآ اٰيَةً مَّكَانَ اٰيَةٍ ۙ وَّاللّٰهُ
أَعْلَمُ بِمَا يُنَزِّلُ قَالُوْٓا إِنَّمَآ أَنْتَ
مُفْتَرٍ ۗ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿١٠٢﴾

103. Digues-los: "L'Esperit de santedat l'ha portat del teu Senyor amb la veritat, perquè Ell enforteixi els creients, i com guia i bona nova per als musulmans".

قُلْ نَزَّلَهٗ رُوْحُ الْقُدُسِ مِنْ رَّبِّكَ
بِالْحَقِّ لِيُثَبِّتَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَ
هُدًى وَّبُشْرٰى لِلْمُسْلِمِيْنَ ﴿١٠٣﴾

104. I en veritat sabem que diuen que només és un home que li ensenya. *Però* la llengua d'aquest davant el qual s'inclinen *injustament en fer aquesta insinuació* és estrangera, mentre que aquesta és la llengua àrab, planera i clara.

وَلَقَدْ نَعْلَمُ أَنَّهُمْ يَقُوْلُوْنَ إِنَّمَا
يُعَلِّمُهُ بَشَرٌ ۗ لِسَانُ الَّذِيْ
يُلْحِدُوْنَ إِلَيْهِ أَعْجَمِيٌّ وَّهٰذَا لِسَانٌ
عَرَبِيٌّ مُّبِيْنٌ ﴿١٠٤﴾

105. *Quant a* aquells que no creuen en els Senyals d'Al·là, en veritat Al·là no els guiarà i tindran un càstig dolorós.

إِنَّ الَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ بِاٰيٰتِ اللّٰهِ ۙ
لَا يَهْدِيْهِمُ اللّٰهُ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيْمٌ ﴿١٠٥﴾

106. Només aquells que no creuen en els Senyals d'Al·là són els que inventen falsedats, i ells són els mentiders.

إِنَّمَا يَفْتَرِي الْكَذِبَ الَّذِيْنَ لَا
يُؤْمِنُوْنَ بِاٰيٰتِ اللّٰهِ ۚ وَأُولٰٓئِكَ هُمُ
الْكٰذِبُوْنَ ﴿١٠٦﴾

107. Aquell que deixa de creure en Al·là després d'haver cregut -tret de qui es vegi obligat *a això més enllà del límit de la seva tolerància,* mentre el seu cor segueix en la fe. Però aquells que s'acontentin amb el rebuig, sobre ells caurà la còlera d'Al·là; i patiran un sever càstig.

مَنْ كَفَرَ بِاللّٰهِ مِنْ بَعْدِ إِيْمَانِهٖٓ إِلَّا مَنْ
أُكْرِهَ وَقَلْبُهُ مُطْمَئِنٌّ بِالْإِيْمَانِ
وَلٰكِنْ مَّنْ شَرَحَ بِالْكُفْرِ صَدْرًا
فَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ مِّنَ اللّٰهِ ۚ وَلَهُمْ
عَذَابٌ عَظِيْمٌ ﴿١٠٧﴾

108. Això és perquè han preferit la vida present a la del Més Enllà, i perquè Al·là no guia la gent incrèdula.

ذٰلِكَ بِأَنَّهُمُ اسْتَحَبُّوا الْحَيٰوةَ
الدُّنْيَا عَلَى الْاٰخِرَةِ ۙ وَأَنَّ اللّٰهَ لَا
يَهْدِي الْقَوْمَ الْكٰفِرِيْنَ ﴿١٠٨﴾

109. Són aquells als quals Al·là els ha posat un segell al cor, les orelles i els ulls. I són descurats.

أُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ طَبَعَ اللّٰهُ عَلٰى
قُلُوْبِهِمْ وَسَمْعِهِمْ وَأَبْصَارِهِمْ ۚ وَ
أُولٰٓئِكَ هُمُ الْغٰفِلُوْنَ ﴿١٠٩﴾

110. Sense dubte, seran els perdedors en el Més Enllà.

لَا جَرَمَ أَنَّهُمْ فِي الْاٰخِرَةِ هُمُ
الْخٰسِرُوْنَ ﴿١١٠﴾

111. Després, en veritat, el teu Senyor -per a aquells que van abandonar *les seves llars* després d'haver estat perseguits i després de sacrificar-se amb

ثُمَّ إِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِيْنَ هَاجَرُوْا مِنْ

duresa *per la causa d'Al·là* i van seguir essent perseverants- ai, certament, després d'això, el teu Senyor és el Màxim Indulgent, Misericordiós.

بَعْدِ مَا فُتِنُوْا ثُمَّ جَاهَدُوْا وَصَبَرُوْٓا ۙ
ع ١٤ إِنَّ رَبَّكَ مِنْۢ بَعْدِهَا لَغَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿١١١﴾

R.15.

112. En el dia en què cada ànima es defendrà a ella mateixa, i cada ànima serà del tot recompensada pel que va fer, i no seran defraudades.

يَوْمَ تَأْتِيْ كُلُّ نَفْسٍ تُجَادِلُ عَنْ نَّفْسِهَا وَتُوَفّٰى كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُوْنَ ﴿١١٢﴾

113. Perquè Al·là *us* proposa la paràbola d'una ciutat que gaudia de seguretat i pau; les seves provisions arribaven abundants de tot arreu; però va rebutjar els favors d'Al·là, per la qual cosa Al·là els va fer provar la fam i la por, pel que acostumaven a fer.

وَضَرَبَ اللّٰهُ مَثَلًا قَرْيَةً كَانَتْ اٰمِنَةً مُّطْمَئِنَّةً يَّأْتِيْهَا رِزْقُهَا رَغَدًا مِّنْ كُلِّ مَكَانٍ فَكَفَرَتْ بِاَنْعُمِ اللّٰهِ فَاَذَاقَهَا اللّٰهُ لِبَاسَ الْجُوْعِ وَالْخَوْفِ بِمَا كَانُوْا يَصْنَعُوْنَ ﴿١١٣﴾

114. I en veritat els ha arribat un Missatger d'entre ells mateixos, però el van tractar de mentider, per la qual cosa el càstig va recaure sobre ells mentre eren malvats.

وَلَقَدْ جَآءَهُمْ رَسُوْلٌ مِّنْهُمْ فَكَذَّبُوْهُ فَاَخَذَهُمُ الْعَذَابُ وَهُمْ ظٰلِمُوْنَ ﴿١١٤﴾

115. Mengeu, doncs, de les coses lícites *i bones* que Al·là us ha proporcionat; i sigueu agraïts per la magnanimitat d'Al·là, si és Ell a Qui adoreu.

فَكُلُوْا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللّٰهُ حَلٰلًا طَيِّبًا ۖ وَّاشْكُرُوْا نِعْمَتَ اللّٰهِ اِنْ كُنْتُمْ اِيَّاهُ تَعْبُدُوْنَ ﴿١١٥﴾

116. Ell us ha fet il·lícit només el que mor per ell mateix, la sang i la carn de porc i allò sobre el que ha estat invocat el nom d'algú diferent d'Al·là. Però per a aquell que es veu impulsat per la necessitat, sense fer-ho de gust o sense intenció de transgredir, ha de saber que en veritat, Al·là és el Màxim indulgent, Misericordiós.

اِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالدَّمَ وَلَحْمَ الْخِنْزِيْرِ وَمَآ اُهِلَّ لِغَيْرِ اللّٰهِ بِهٖ ۚ فَمَنِ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَّلَا عَادٍ فَاِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿١١٦﴾

117. No digueu -per la falsedat que profereixen les vostres llengües: "Això és lícit i allò altre, il·lícit", forjant una mentida contra Al·là. En veritat, aquells que forgen mentides contra Al·là no prosperaran.

وَلَا تَقُولُوا لِمَا تَصِفُ أَلْسِنَتُكُمُ
الْكَذِبَ هَٰذَا حَلَالٌ وَهَٰذَا حَرَامٌ
لِّتَفْتَرُوا عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ ۚ إِنَّ
الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ
لَا يُفْلِحُونَ ١١٧

118. Després d'un petit guany. Per a ells hi haurà un dolorós càstig.

مَتَاعٌ قَلِيلٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ١١٨

119. I *també* als que són jueus, els prohibim abans *d'això* tot el que t'hem dit. I no els perjudiquem, sinó que es perjudiquen ells mateixos.

وَعَلَى الَّذِينَ هَادُوا حَرَّمْنَا
مَا قَصَصْنَا عَلَيْكَ مِن قَبْلُ ۖ وَمَا
ظَلَمْنَاهُمْ وَلَٰكِن كَانُوا أَنفُسَهُمْ
يَظْلِمُونَ ١١٩

120. Però en veritat, el teu Senyor - a aquells que fan el mal per ignorància i després se'n penedeixen i s'esmenen- *han de saber que*, certament, després d'això el teu Senyor és el Màxim Indulgent, Misericordiós.

ثُمَّ إِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِينَ عَمِلُوا
السُّوءَ بِجَهَالَةٍ ثُمَّ تَابُوا مِن
بَعْدِ ذَٰلِكَ وَأَصْلَحُوا إِنَّ رَبَّكَ مِن
بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ١٢٠ ١٥ ع ٢١

R.16.

121. Abraham fou certament una nació en ell mateix, obedient a Al·là, sempre inclinat *davant d'Ell*, i no fou de ben segur dels idòlatres.[2]

إِنَّ إِبْرَاهِيمَ كَانَ أُمَّةً قَانِتًا
لِّلَّهِ حَنِيفًا وَلَمْ يَكُ مِنَ
الْمُشْرِكِينَ ١٢١

122. Sempre agraït pels seus favors; Ell el va triar i el va guiar fins al camí recte.

شَاكِرًا لِّأَنْعُمِهِ ۚ اجْتَبَاهُ وَهَدَاهُ إِلَىٰ
صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ١٢٢

123. Nosaltres li vam concedir el bé en aquest món, i en el Més Enllà estarà certament entre els justos.

وَآتَيْنَاهُ فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً ۖ وَإِنَّهُ
فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ ١٢٣

[2] Que Abraham fos una nació en ell mateix significa que tenia la llavor i el potencial per crear una gran nació tal com se li va prometre.

124. *Ara* T'hem revelat *tot dient*: "Segueix el camí d'Abraham, *que va estar* sempre inclinat *davant Déu* i no va ser d'aquells que posen altres a l'alçada *d'Ell*".

ثُمَّ أَوْحَيْنَآ إِلَيْكَ أَنِ اتَّبِعْ مِلَّةَ إِبْرٰهِيمَ حَنِيفًا ۖ وَ مَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٢٤﴾

125. El Sabbath fou imposat a aquells que havien discrepat respecte a *Abraham i la seva religió*, però el teu Senyor jutjarà certament entre ells en el Dia de la Resurrecció sobre allò en el que van discrepar.[3]

إِنَّمَا جُعِلَ السَّبْتُ عَلَى الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِيهِ ۚ وَإِنَّ رَبَّكَ لَيَحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿١٢٥﴾

126. Crida el camí del teu Senyor amb saviesa i una bella exhortació, i discuteix amb ells de la millor manera possible. En veritat, el teu Senyor sap millor qui s'ha desviat del Seu camí; i Ell coneix els que estan rectament guiats.

اُدْعُ إِلٰى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحِكْمَةِ وَ الْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجٰدِلْهُمْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ ۚ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ وَ هُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿١٢٦﴾

127. Si *vols* castigar *els opressors*, castiga'ls en la mesura en què hagis estat perjudicat; però si mostres paciència, llavors, serà en veritat millor per als pacients.

وَ إِنْ عَاقَبْتُمْ فَعَاقِبُوا بِمِثْلِ مَا عُوقِبْتُمْ بِهِ ۖ وَ لَئِنْ صَبَرْتُمْ لَهُوَ خَيْرٌ لِلصّٰبِرِينَ ﴿١٢٧﴾

128. I resisteix amb paciència; certament la teva paciència només *és possible* amb *l'ajuda d'Al·là*. I no t'entristeixis per ells, ni sentis angoixa per les seves maquinacions.

وَ اصْبِرْ وَمَا صَبْرُكَ إِلَّا بِاللَّهِ وَ لَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَ لَا تَكُ فِي ضَيْقٍ مِمَّا يَمْكُرُونَ ﴿١٢٨﴾

---

[3] El context queda clar. Només es comenta la dedicació d'Abraham a la Unitat de Déu i la seva devoció incommovible. Per tant, aquesta referència es refereix a Abraham i a les diferències que mantenien els israelites entre ells quant a la seva fe veritable i la seva conducta. Molts d'ells havien caigut presa de les diferents formes de idolatria i probablement, per justificar les seves pràctiques, intentarien atribuir-les a Abraham. En aquest context, el Sabath no s'esmenta com un dia de descans, sinó també com un dia de purificació i penitència.

129. En veritat, Al·là està amb els justos i amb qui fa el bé.

إِنَّ اللّٰهَ مَعَ الَّذِيْنَ اتَّقَوْا وَّالَّذِيْنَ
هُمْ مُّحْسِنُوْنَ ﴿١٢٩﴾

CAPÍTOL 17
BANI ISRA'IL
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Aquest Capítol es coneix com Bani Isra'il, perquè tracta d'alguns incidents importants de la història dels israelites i de les experiències per les que van haver de passar. Duu també el títol de Isra', perquè comença amb la gran Visió del Sant Profeta sobre el viatge nocturn i espiritual a Jerusalem, que és un dels temes principals d'aquest Capítols. Segons Ibn Mas'ud, un dels primers Companys del Sant Profeta, la revelació d'aquesta Surah es va completar entre els anys quart i onzè de la crida. alguns escriptors cristians citen aquest període entre els anys sisè i dotzè. Cap al final de l'anterior Surah, s'avisà als musulmans que ben aviat trobarien l'oposició del "Poble del Llibre" tan forta com la que havien experimentat a mans dels idòlatres mequins, però que haurien de suportar amb paciència i fortalesa fins que Déu els donés la victòria sobre els seus adversaris. En aquesta Surah es crida l'atenció sobre el fet que aquesta oposició comencés a Medina i acabés amb la derrota i la confusió total del "poble del Llibre", perquè els seus llocs sagrats caurien en mans dels musulmans.

Tema

La Surah, com indica el seu títol, tracta de la història del poble jueu, amb una referència puntual en dues ocasions especials en què van desobeir i desafiar obertament els dos grans Profetes de Déu: David i Jesús. Com a resultat d'això, van patir la destrucció de la seva vida nacional, primer a mans del babilònic Nabucodonosor i a continuació de l'emperador romà Titus. Aquesta referència especial a la doble destrucció dels jueus, duia implícita l'advertència als musulmans que les seves transgressions i males accions provocarien un doble eclipsi a la vida nacional. Tanmateix, l'advertència anava acompanyada també d'una paraula d'esperança i bons presagis per a ells. Es dirigien en el sentit que, com que el Sant Profeta fou el darrer Legislador, el seu designi no patiria, com va passar amb el jueu l'extinció total, sinó que, després de problemes inicials, emergiria triomfant amb més força i brillantor. A més a més, es tracten amb certa extensió altres temes als quals només es féu referència implícita a la Surah anterior. La Surah comença amb el tema d'Isra' (Viatge Nocturn Espiritual del Sant Profeta) per mostrar així que, com successor i homòleg de Moisès, els seus seguidors conqueriran la terra promesa a Moisès i que, de la mateixa manera que Moisès, hauria de deixar la terra on nasqué. Però la seva Emigració durà a un ràpid progrés i avenç de la noble causa. A continuació, s'explica breument que el poble de Moisès va adquirir un gran poder i prestigi a través del seu Profeta, encara que després va patir l'aflicció per desafiar i ignorar l'advertència divina. Però l'Alcorà, com és un codi de lleis molt més complet, pot produir un canvi més gran i més complet a les vides dels seus seguidors que el Llibre de Moisès. Aquesta breu referència a l'avenç i decadència dels jueus va acompanyada d'una advertència als musulmans del fet que Déu els concediria els Seus favors i, com els jueus, pujarien també a les més grans alçades de la grandesa i glòria materials però, després d'haver conquerit les riqueses, poder i influència, no han d'oblidar Déu. A continuació, s'esmenten algunes normes de conducta, les quals si són seguides un poble

podria elevar-se fins a una alçada espiritual molt gran. Però, en comptes de beneficiar-se d'aquestes normes, els incrèduls se n'aparten amb arrogància i no pensen en la terrible fi a la qual duen les seves idees falses i l'orgull. Se'ls avisa que el rebuig de la veritat mai no produeix resultats favorables i seran visitats amb un gran càstig diví, sobretot en els Últims Dies, quan el món sigui testimoni de la lluita a mort entre les forces de la Llum i les de les Tenebres, en què seran del tot derrotades les forces de Satanàs. La Surah avisa seriosament als incrèduls perquè intenten anihilar el Sant Profeta, però Déu ha decretat per a ell una finalitat gran i noble i li espera un destí poderós. Es coneixerà el seu nom fins als racons més remots de la terra i se l'honrarà fins al final dels temps. El món el reconeixerà com el Guia més gran i líder de la humanitat i l'Alcorà serà considerat una reserva de coneixements espirituals il·limitads. La Surah acaba amb una breu descripció dels senyals dels Últims Dies i dels mals que s'estendran pel món, i declara que és amb la pregària i amb una autèntica relació amb Déu que l'home podrà salvar-se del pecat.

☆ سُوْرَةُ بَنِيْٓ اِسْرَآءِيْلَ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ مِائَةٌ وَّاثْنَتَا عَشْرَةَ اٰيَةً وَّاثْنَا عَشَرَ رُكُوْعًا

BANI ISRA'IL

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

PART 15

2. Glorificat sigui Aquell que s'emportà el Seu servent durant la nit, des de la Mesquita Sagrada fins a la Mesquita Llunyana, els voltants de les quals hem beneït, per mostrar-li *alguns* dels Nostres Senyals. En veritat, només Ell és l'Oient, el Vident.

الجزء ١٥

سُبْحٰنَ الَّذِيْٓ اَسْرٰى بِعَبْدِهٖ لَيْلًا
مِّنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ اِلَى الْمَسْجِدِ
الْاَقْصَا الَّذِيْ بٰرَكْنَا حَوْلَهٗ لِنُرِيَهٗ
مِنْ اٰيٰتِنَا ؕ اِنَّهٗ هُوَ السَّمِيْعُ الْبَصِيْرُ ﴿٢﴾

3. Vam donar el Llibre a Moisès, i el vam fer una guia per als fills d'Israel, *tot dient-los*: "No preneu cap guardià tret de Mi".

وَاٰتَيْنَا مُوْسَى الْكِتٰبَ وَجَعَلْنٰهُ هُدًى
لِّبَنِيْٓ اِسْرَآءِيْلَ اَلَّا تَتَّخِذُوْا مِنْ دُوْنِيْ
وَكِيْلًا ﴿٣﴾

4. "Oh vosaltres, descendents d'aquells que vam dur a *l'Arca* amb Noè". En veritat, fou servent agraït".

ذُرِّيَّةَ مَنْ حَمَلْنَا مَعَ نُوْحٍ ؕ اِنَّهٗ كَانَ عَبْدًا
شَكُوْرًا ﴿٤﴾

5. I vam revelar als fills d'Israel en el Llibre, *tot dient-los*: "En veritat, cometreu dues vegades una gran perversitat a la terra, i certament us fareu orgullosos en extrem".

وَقَضَيْنَآ اِلٰى بَنِيْٓ اِسْرَآءِيْلَ فِي الْكِتٰبِ
لَتُفْسِدُنَّ فِي الْاَرْضِ مَرَّتَيْنِ وَلَتَعْلُنَّ
عُلُوًّا كَبِيْرًا ﴿٥﴾

6. Així, quan va arribar el moment de la primera de les dues advertències, vam enviar contra vosaltres *alguns* servents Nostres que tenien una gran força per a la guerra, i que van penetrar en *els racons de les vostres* cases, i fou una advertència que estava destinada a complir-se.

فَاِذَا جَآءَ وَعْدُ اُوْلٰىهُمَا بَعَثْنَا عَلَيْكُمْ
عِبَادًا لَّنَآ اُولِيْ بَاْسٍ شَدِيْدٍ فَجَاسُوْا
خِلٰلَ الدِّيَارِ ؕ وَكَانَ وَعْدًا مَّفْعُوْلًا ﴿٦﴾

7. Aleshores, us vam tornar el poder contra ells, i us vam ajudar amb riquesa i fills, augmentant-vos en nombre.

ثُمَّ رَدَدْنَا لَكُمُ الْكَرَّةَ عَلَيْهِمْ وَ
اَمْدَدْنٰكُمْ بِاَمْوَالٍ وَّبَنِيْنَ وَجَعَلْنٰكُمْ
اَكْثَرَ نَفِيْرًا ﴿٧﴾

8. *Ara bé*, si us comporteu bé, ho fareu en benefici de les vostres pròpies ànimes; i si feu el mal, serà *només* contra elles. Per això, quan arribi l'hora promesa dels últims dies, us portaran vers la desgràcia i entrareu a la Mesquita com van entrar-hi la primera vegada, i destruiran completament tot el que havien conquerit.

إِنْ أَحْسَنْتُمْ أَحْسَنْتُمْ لِأَنْفُسِكُمْ وَ
إِنْ أَسَأْتُمْ فَلَهَا ۚ فَإِذَا جَآءَ وَعْدُ
الْاٰخِرَةِ لِيَسُوْٓءٗا وُجُوْهَكُمْ وَلِيَدْخُلُوا
الْمَسْجِدَ كَمَا دَخَلُوْهُ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَّ
لِيُتَبِّرُوْا مَا عَلَوْا تَتْبِيْرًا ﴿٨﴾

9. Potser el vostre Senyor tingui *ara* misericòrdia de vosaltres; però si torneu al *vostre estat anterior*, Nosaltres hi tornarem *també*, i hem fet de l'Infern una presó per als incrèduls.

عَسٰى رَبُّكُمْ أَنْ يَّرْحَمَكُمْ ۚ وَإِنْ عُدْتُّمْ
عُدْنَا ۘ وَجَعَلْنَا جَهَنَّمَ لِلْكٰفِرِيْنَ حَصِيْرًا ﴿٩﴾

10. En veritat, aquest Alcorà guia cap el que és més recte; i comunica als creients que fan bones obres la bona nova que tindran una gran recompensa.

إِنَّ هٰذَا الْقُرْاٰنَ يَهْدِيْ لِلَّتِيْ هِيَ أَقْوَمُ وَ
يُبَشِّرُ الْمُؤْمِنِيْنَ الَّذِيْنَ يَعْمَلُوْنَ
الصّٰلِحٰتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا كَبِيْرًا ﴿١٠﴾

11. Per a aquells que no creuen el que vindrà més endavant, hem preparat un dolorós càstig.

وَّ أَنَّ الَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ بِالْاٰخِرَةِ
أَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا أَلِيْمًا ﴿١١﴾

R.2.

12. Però l'home prega pel mal com si estigués demanant pel bé; perquè l'home és impacient.

وَ يَدْعُ الْإِنْسَانُ بِالشَّرِّ دُعَآءَهٗ
بِالْخَيْرِ ۚ وَكَانَ الْإِنْسَانُ عَجُوْلًا ﴿١٢﴾

13. Però hem fet que la nit i el dia siguin dos Senyals, i hem extingit el Senyal de la nit, substituint-lo pel dia, i hem fet visible el Senyal del dia perquè cerqueu la magnanimitat del vostre Senyor, i conegui el càlcul dels anys i *la ciència del* còmput. Perquè tot ho hem explicat amb detall.

وَ جَعَلْنَا الَّيْلَ وَالنَّهَارَ اٰيَتَيْنِ فَمَحَوْنَآ
اٰيَةَ الَّيْلِ وَجَعَلْنَآ اٰيَةَ النَّهَارِ مُبْصِرَةً
لِّتَبْتَغُوْا فَضْلًا مِّنْ رَّبِّكُمْ وَ لِتَعْلَمُوْا
عَدَدَ السِّنِيْنَ وَالْحِسَابَ ۚ وَ كُلَّ شَيْءٍ
فَصَّلْنٰهُ تَفْصِيْلًا ﴿١٣﴾

14. I hem ajustat al coll de cada home el recompte de les seves accions; i el

وَكُلَّ إِنْسَانٍ أَلْزَمْنٰهُ طٰٓئِرَهٗ فِيْ عُنُقِهٖ ۚ

Dia de la Resurrecció traurem per a ell un llibre que trobarà obert de ple.

وَنُخْرِجُ لَهُ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ كِتٰبًا يَّلْقٰهُ مَنْشُوْرًا ﴿١٤﴾

15. "Llegeix el teu Llibre. Avui en tindràs prou amb la teva ànima per jutjar-te tu mateix".

اِقْرَاْ كِتٰبَكَ ؕ كَفٰى بِنَفْسِكَ الْيَوْمَ عَلَيْكَ حَسِيْبًا ﴿١٥﴾

16. Qui segueix el camí recte ho fa únicament pel *bé de* la seva *pròpia* ànima; i qui es perd, es perd únicament per a la seva *pròpia* pèrdua. I ningú que suporti una càrrega no durà la càrrega d'altri. Nosaltres mai no castiguem mentre no haguem enviat un Missatger.

مَنِ اهْتَدٰى فَاِنَّمَا يَهْتَدِيْ لِنَفْسِهٖ ۚ وَمَنْ ضَلَّ فَاِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا ؕ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِّزْرَ اُخْرٰى ؕ وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِيْنَ حَتّٰى نَبْعَثَ رَسُوْلًا ﴿١٦﴾

17. Però quan pensem a destruir una ciutat, deixem que els més benestants *facin el que vulguin.* Així doncs, cometen tants pecats com volen, fins que la sentència *del càstig* és justificada i els destruïm amb la més absoluta destrucció.

وَاِذَاۤ اَرَدْنَاۤ اَنْ نُّهْلِكَ قَرْيَةً اَمَرْنَا مُتْرَفِيْهَا فَفَسَقُوْا فِيْهَا فَحَقَّ عَلَيْهَا الْقَوْلُ فَدَمَّرْنٰهَا تَدْمِيْرًا ﴿١٧﴾

18. Quantes generacions hem destruït després de Noè! Però el teu Senyor és suficient com a Coneixedor i Observador dels pecats dels Seus servents!

وَكَمْ اَهْلَكْنَا مِنَ الْقُرُوْنِ مِنْۢ بَعْدِ نُوْحٍ ؕ وَكَفٰى بِرَبِّكَ بِذُنُوْبِ عِبَادِهٖ خَبِيْرًاۢ بَصِيْرًا ﴿١٨﴾

19. A aquell que vol la vida present, ens afanyarem a donar-li en ella el que volem per a aquell *d'ells* que ens plagui; llavors, assignem per a ell l'Infern; en ell es cremarà condemnat i rebutjat.

مَنْ كَانَ يُرِيْدُ الْعَاجِلَةَ عَجَّلْنَا لَهٗ فِيْهَا مَا نَشَآءُ لِمَنْ نُّرِيْدُ ثُمَّ جَعَلْنَا لَهٗ جَهَنَّمَ ۚ يَصْلٰىهَا مَذْمُوْمًا مَّدْحُوْرًا ﴿١٩﴾

20. Però qui vol el Més Enllà i se sacrifica per ell, com s'ha de fer, i és creient -aquests són aquells el sacrifici dels quals trobarà el favor *davant de Déu.*

وَمَنْ اَرَادَ الْاٰخِرَةَ وَسَعٰى لَهَا سَعْيَهَا وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَاُولٰٓئِكَ كَانَ سَعْيُهُمْ مَّشْكُوْرًا ﴿٢٠﴾

21. Ajudem a tots - tant a aquests com a aquells- com mercè del teu Senyor. I el do del teu Senyor no està restringit.

كُلًّا نُّمِدُّ هٰٓؤُلَآءِ وَهٰٓؤُلَآءِ مِنْ عَطَآءِ رَبِّكَ ۚ
وَمَا كَانَ عَطَآءُ رَبِّكَ مَحْظُوْرًا ﴿٢١﴾

22. Observa com hem exaltat alguns d'ells sobre d'altres *en la vida present*; però en veritat, el Més Enllà serà més gran en graus *elevats* i més gran en excel·lència.

اُنْظُرْ كَيْفَ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلٰى بَعْضٍ ۚ
وَلَلْاٰخِرَةُ اَكْبَرُ دَرَجٰتٍ وَّاَكْبَرُ تَفْضِيْلًا ﴿٢٢﴾

23. No erigeixis un altre déu al costat d'Al·là perquè no quedis assegut, menyspreat i abandonat.

لَا تَجْعَلْ مَعَ اللّٰهِ اِلٰهًا اٰخَرَ فَتَقْعُدَ
مَذْمُوْمًا مَّخْذُوْلًا ﴿٢٣﴾

R.3.

24. El Teu Senyor ha ordenat: "No adoreu ningú sinó a Ell, *i mostreu* bondat als vostres pares. Si un o tots dos arriben a la vellesa amb tu, no els diguis mai cap paraula que expressi disgust ni els facis cap retret, sinó que més aviat dirigeix-te a ells amb paraules amables.

وَقَضٰى رَبُّكَ اَلَّا تَعْبُدُوْٓا اِلَّآ اِيَّاهُ
وَبِالْوَالِدَيْنِ اِحْسَانًا ۚ اِمَّا يَبْلُغَنَّ
عِنْدَكَ الْكِبَرَ اَحَدُهُمَآ اَوْ كِلٰهُمَا فَلَا
تَقُلْ لَّهُمَآ اُفٍّ وَّلَا تَنْهَرْهُمَا وَقُلْ لَّهُمَا
قَوْلًا كَرِيْمًا ﴿٢٤﴾

25. "I fes baixar sobre ells l'ala de la humilitat i de la tendresa. Digues: "Senyor meu, tingues misericòrdia d'ells, de la mateixa manera que ells em van criar *durant la meva* infantesa".

وَاخْفِضْ لَهُمَا جَنَاحَ الذُّلِّ مِنَ الرَّحْمَةِ وَ
قُلْ رَّبِّ ارْحَمْهُمَا كَمَا رَبَّيٰنِيْ صَغِيْرًا ﴿٢٥﴾

26. El Vostre Senyor coneix millor que ningú el que hi ha en la vostra ment; si sou justos, Ell és en veritat el Màxim Indulgent per als que recorren *a Ell*, una vegada i una altra.

رَبُّكُمْ اَعْلَمُ بِمَا فِيْ نُفُوْسِكُمْ ۚ اِنْ
تَكُوْنُوْا صٰلِحِيْنَ فَاِنَّهٗ كَانَ لِلْاَوَّابِيْنَ
غَفُوْرًا ﴿٢٦﴾

27. I dóna al parent el que se li deu, així com al necessitat i al viatger, i no malgastis els teus *béns* amb extravagància.

وَاٰتِ ذَا الْقُرْبٰى حَقَّهٗ وَالْمِسْكِيْنَ وَابْنَ
السَّبِيْلِ وَلَا تُبَذِّرْ تَبْذِيْرًا ﴿٢٧﴾

28. En veritat, els extravagants són germans dels satans, i Satanàs és desagraït amb el seu Senyor.

إِنَّ الْمُبَذِّرِينَ كَانُوا إِخْوَانَ الشَّيٰطِينِ ۖ وَكَانَ الشَّيْطٰنُ لِرَبِّهِ كَفُورًا ﴿٢٨﴾

29. Però si has d'apartar-te d'ells buscant la misericòrdia del teu Senyor que esperes, *fins i tot llavors* parla'ls amb paraules amables.

وَإِمَّا تُعْرِضَنَّ عَنْهُمُ ابْتِغَاءَ رَحْمَةٍ مِّنْ رَّبِّكَ تَرْجُوهَا فَقُلْ لَّهُمْ قَوْلًا مَّيْسُورًا ﴿٢٩﴾

30. I no mantinguis la mà encadenada al coll *per ser garrepa*, ni l'obris completament amb extravagància, perquè acabaràs totalment condemnat i no servirà de res.

وَلَا تَجْعَلْ يَدَكَ مَغْلُولَةً إِلٰى عُنُقِكَ وَلَا تَبْسُطْهَا كُلَّ الْبَسْطِ فَتَقْعُدَ مَلُومًا مَّحْسُورًا ﴿٣٠﴾

31. En veritat, el teu Senyor augmenta les Seves provisions a qui Li plau, i les estalvia *a qui vol*. Certament, Ell coneix i veu perfectament bé als Seus servents.

إِنَّ رَبَّكَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَّشَاءُ وَيَقْدِرُ ۚ إِنَّهُ كَانَ بِعِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا ﴿٣١﴾

R.4.

32. No mateu els vostres fills per por de la pobresa. Som nosaltres Qui proveïm per a ells i per a vosaltres. En veritat, la seva mort és un greu pecat.

وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ خَشْيَةَ إِمْلَاقٍ ۖ نَحْنُ نَرْزُقُهُمْ وَإِيَّاكُمْ ۚ إِنَّ قَتْلَهُمْ كَانَ خِطْأً كَبِيرًا ﴿٣٢﴾

33. No us acosteu a l'adulteri; en veritat, és una obscenitat i un mal camí.

وَلَا تَقْرَبُوا الزِّنٰى إِنَّهُ كَانَ فَاحِشَةً ۖ وَسَاءَ سَبِيلًا ﴿٣٣﴾

34. No mateu l'ésser que Al·là us ha prohibit tret que siguì per una causa justa. I qui és mort injustament, de ben segur que hem donat al seu hereu autoritat *per exigir represàlies*, però que no depassi els límits *prescrits* a l'hora de matar; perquè *per a això* té l'ajuda *de la llei*.

وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللّٰهُ إِلَّا بِالْحَقِّ ۖ وَمَنْ قُتِلَ مَظْلُومًا فَقَدْ جَعَلْنَا لِوَلِيِّهِ سُلْطٰنًا فَلَا يُسْرِفْ فِّي الْقَتْلِ ۖ إِنَّهُ كَانَ مَنْصُورًا ﴿٣٤﴾

35. I no us apropeu als béns de l'orfe, tret que sigui de la millor manera possible, fins que arribi a la maduresa; i

وَلَا تَقْرَبُوا مَالَ الْيَتِيمِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ حَتّٰى يَبْلُغَ أَشُدَّهُ ۖ وَأَوْفُوا

compliu el pacte, perquè el pacte es posarà en dubte.

بِالْعَهْدِ ۖ إِنَّ الْعَهْدَ كَانَ مَسْئُولًا ﴿٣٥﴾

36. Quan mesureu doneu la mida completa i peseu amb una balança justa; això és el millor i el més recomanable al capdavall.

وَأَوْفُوا الْكَيْلَ إِذَا كِلْتُمْ وَزِنُوا
بِالْقِسْطَاسِ الْمُسْتَقِيمِ ۚ ذَٰلِكَ خَيْرٌ وَ
أَحْسَنُ تَأْوِيلًا ﴿٣٦﴾

37. No segueixis el que no coneguis. En veritat, l'orella, l'ull i el cor seran tots cridats per retre comptes.

وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ ۚ إِنَّ
السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ أُولَٰئِكَ كَانَ
عَنْهُ مَسْئُولًا ﴿٣٧﴾

38. No caminis per la terra amb jactància, perquè *així* no pots fendre la terra ni igualar les muntanyes en alçada.

وَلَا تَمْشِ فِي الْأَرْضِ مَرَحًا ۖ إِنَّكَ لَنْ
تَخْرِقَ الْأَرْضَ وَلَنْ تَبْلُغَ الْجِبَالَ طُولًا ﴿٣٨﴾

39. La maldat de tot això és detestable a ulls del teu Senyor.

كُلُّ ذَٰلِكَ كَانَ سَيِّئُهُ عِنْدَ رَبِّكَ
مَكْرُوهًا ﴿٣٩﴾

40. Això *és part* d'aquella saviesa que el teu Senyor t'ha revelat. No erigeixis, doncs, cap altre déu a l'alçada d'Al·là, perquè no et llencin a l'Infern, condemnat i rebutjat.

ذَٰلِكَ مِمَّا أَوْحَىٰ إِلَيْكَ رَبُّكَ مِنَ
الْحِكْمَةِ ۗ وَلَا تَجْعَلْ مَعَ اللَّهِ إِلَٰهًا آخَرَ
فَتُلْقَىٰ فِي جَهَنَّمَ مَلُومًا مَدْحُورًا ﴿٤٠﴾

41. Us ha distingit, doncs, el vostre Senyor amb fills i ha agafat per a Ell femelles d'entre els àngels? En veritat, dieu una cosa terrible.

أَفَأَصْفَاكُمْ رَبُّكُمْ بِالْبَنِينَ وَاتَّخَذَ مِنَ
الْمَلَائِكَةِ إِنَاثًا ۚ إِنَّكُمْ لَتَقُولُونَ
قَوْلًا عَظِيمًا ﴿٤١﴾

R.5.

42. Hem explicat *la veritat* en aquest Alcorà de diverses maneres perquè estiguin avisats, però això només fa créixer la seva aversió.

وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هَٰذَا الْقُرْآنِ
لِيَذَّكَّرُوا وَمَا يَزِيدُهُمْ إِلَّا نُفُورًا ﴿٤٢﴾

43. Digueu-los: "Si haguessin existit altres déus amb Ell, com diuen, ells (els idòlatres) haurien certament buscat un camí per arribar al Sobirà del Tron".

قُلْ لَوْ كَانَ مَعَهُ آلِهَةٌ كَمَا يَقُولُونَ
إِذًا لَابْتَغَوْا إِلَىٰ ذِي الْعَرْشِ سَبِيلًا ﴿٤٣﴾

44. Sant és Ell i Exaltat molt per sobre del que diuen!

سُبْحٰنَهٗ وَ تَعٰلٰى عَمَّا يَقُوْلُوْنَ عُلُوًّا كَبِيْرًا ﴿٤٤﴾

45. Els set cels, la terra i els que estan en ella, ensalcen la Seva glòria; i no hi ha ni una sola cosa que no El glorifiqui amb la Seva lloança; però vosaltres no compreneu la Seva glorificació. En veritat, Ell és Tolerant, el Màxim Indulgent.

تُسَبِّحُ لَهُ السَّمٰوٰتُ السَّبْعُ وَالْاَرْضُ وَ مَنْ فِيْهِنَّ ؕ وَ اِنْ مِّنْ شَيْءٍ اِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهٖ وَ لٰكِنْ لَّا تَفْقَهُوْنَ تَسْبِيْحَهُمْ ؕ اِنَّهٗ كَانَ حَلِيْمًا غَفُوْرًا ﴿٤٥﴾

46. Quan recites l'Alcorà, interposem un vel ocult entre tu i aquells que no creuen en el Més Enllà.

وَ اِذَا قَرَاْتَ الْقُرْاٰنَ جَعَلْنَا بَيْنَكَ وَ بَيْنَ الَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ بِالْاٰخِرَةِ حِجَابًا مَّسْتُوْرًا ﴿٤٦﴾

47. I vam posar cobertes sobre els seus cors, de manera que no ho comprenen, i vam a provocar-los sordesa en les seves oïdes. I quan esmentes a l'Alcorà el teu Senyor, l'Únic, giren l'esquena amb menyspreu.

وَّ جَعَلْنَا عَلٰى قُلُوْبِهِمْ اَكِنَّةً اَنْ يَّفْقَهُوْهُ وَ فِيْٓ اٰذَانِهِمْ وَقْرًا ؕ وَ اِذَا ذَكَرْتَ رَبَّكَ فِي الْقُرْاٰنِ وَحْدَهٗ وَلَّوْا عَلٰٓى اَدْبَارِهِمْ نُفُوْرًا ﴿٤٧﴾

48. Sabem prou bé el que escolten, quan et senten, i quan parlen en privat, quan diuen els malvats: "Només seguiu un home víctima de l'engany".

نَحْنُ اَعْلَمُ بِمَا يَسْتَمِعُوْنَ بِهٖٓ اِذْ يَسْتَمِعُوْنَ اِلَيْكَ وَ اِذْ هُمْ نَجْوٰٓى اِذْ يَقُوْلُ الظّٰلِمُوْنَ اِنْ تَتَّبِعُوْنَ اِلَّا رَجُلًا مَّسْحُوْرًا ﴿٤٨﴾

49. Mira com inventen semblances per a tu, però d'aquesta manera s'han esgarriat, per la qual cosa no podran trobar el camí.

اُنْظُرْ كَيْفَ ضَرَبُوْا لَكَ الْاَمْثَالَ فَضَلُّوْا فَلَا يَسْتَطِيْعُوْنَ سَبِيْلًا ﴿٤٩﴾ ع

50. I diuen: "Quan ens convertim en ossos i partícules trencades, serem ressuscitats en realitat com una *nova* criatura?"

وَ قَالُوْٓا ءَاِذَا كُنَّا عِظَامًا وَّ رُفَاتًا ءَاِنَّا لَمَبْعُوْثُوْنَ خَلْقًا جَدِيْدًا ﴿٥٠﴾

51. Digues-los: "Encara que fóssiu pedres o ferro,

قُلْ كُوْنُوْا حِجَارَةً اَوْ حَدِيْدًا ﴿٥١﴾

52. O matèria creada *de qualsevol mena* del que sembli més difícil per a les vostres ments, *fins i tot llavors sereu ressuscitats*". Llavors preguntaran: "Qui ens tornarà la vida?" Digueu-los: "Qui us va crear per primera vegada?". Llavors mouran el cap i et diran: "Quan serà això?" Digueu-los: "Potser és a prop".

أَوْ خَلْقًا مِّمَّا يَكْبُرُ فِي صُدُوْرِكُمْ ۚ
فَسَيَقُوْلُوْنَ مَنْ يُّعِيْدُنَا ۖ قُلِ الَّذِيْ
فَطَرَكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ ۚ فَسَيُنْغِضُوْنَ إِلَيْكَ
رُءُوْسَهُمْ وَيَقُوْلُوْنَ مَتٰى هُوَ ۖ قُلْ عَسٰى
أَنْ يَّكُوْنَ قَرِيْبًا ﴿٥٢﴾

53. "*Serà* en el dia en què Ell us cridi; llavors respondreu, glorificant-Lo i pensareu que només us heu deturat per poc temps".

يَوْمَ يَدْعُوْكُمْ فَتَسْتَجِيْبُوْنَ بِحَمْدِهٖ
وَتَظُنُّوْنَ إِنْ لَّبِثْتُمْ إِلَّا قَلِيْلًا ﴿٥٣﴾

R.6.

54. Digues als meus servents que han de parlar el que és millor. En veritat, Satanàs sembra la discòrdia entre ells. Certament, Satanàs és un enemic declarat de l'home.

وَقُلْ لِّعِبَادِيْ يَقُوْلُوا الَّتِيْ هِيَ أَحْسَنُ ۚ
إِنَّ الشَّيْطٰنَ يَنْزَغُ بَيْنَهُمْ ۚ إِنَّ
الشَّيْطٰنَ كَانَ لِلْإِنْسَانِ عَدُوًّا مُّبِيْنًا ﴿٥٤﴾

55. El Vostre Senyor us coneix molt bé. Si Li plau, tindrà misericòrdia de vosaltres, o si vol, us castigarà. Però no t'hem enviat com a guardià d'ells.

رَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِكُمْ ۖ إِنْ يَّشَأْ يَرْحَمْكُمْ
أَوْ إِنْ يَّشَأْ يُعَذِّبْكُمْ ۚ وَمَا أَرْسَلْنٰكَ
عَلَيْهِمْ وَكِيْلًا ﴿٥٥﴾

56. I el teu Senyor coneix prou bé els que estan als cels i a la terra. Hem exaltat alguns dels Profetes sobre els altres, i vam lliurar a David els Zaboor[1] (els pergamins).

وَرَبُّكَ أَعْلَمُ بِمَنْ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ ۗ
وَلَقَدْ فَضَّلْنَا بَعْضَ النَّبِيّٖنَ عَلٰى بَعْضٍ وَّ
اٰتَيْنَا دَاوٗدَ زَبُوْرًا ﴿٥٦﴾

57. Digueu-los: "Invoqueu aquells que penseu *que són déus* en comptes d'Ell; llavors *sabreu que* no tenen poder per lliurar-vos de l'adversitat no allunyar-la de vosaltres".

قُلِ ادْعُوا الَّذِيْنَ زَعَمْتُمْ مِّنْ دُوْنِهٖ
فَلَا يَمْلِكُوْنَ كَشْفَ الضُّرِّ عَنْكُمْ وَلَا
تَحْوِيْلًا ﴿٥٧﴾

58. Aquells a qui invoquen busquen *ells mateixos* la proximitat al seu Se-

أُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ يَدْعُوْنَ يَبْتَغُوْنَ إِلٰى

[1] "Zaboor" significa pergamins.

nyor *-fins i tot* els que estan més a prop- i esperen la Seva misericòrdia i temen el Seu càstig. En veritat, el càstig del teu Senyor és una cosa temible.

رَبِّهِمُ الْوَسِيلَةَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ وَيَرْجُونَ
رَحْمَتَهُ وَيَخَافُونَ عَذَابَهُ ۚ إِنَّ
عَذَابَ رَبِّكَ كَانَ مَحْذُورًا ﴿٥٨﴾

59. No existeix cap ciutat que no destruïm abans del Dia de la Resurrecció, o que no castiguem amb un sever càstig. Això està escrit en el Llibre.

وَإِنْ مِّنْ قَرْيَةٍ إِلَّا نَحْنُ مُهْلِكُوهَا
قَبْلَ يَوْمِ الْقِيٰمَةِ أَوْ مُعَذِّبُوهَا عَذَابًا
شَدِيدًا ۚ كَانَ ذٰلِكَ فِي الْكِتٰبِ مَسْطُورًا ﴿٥٩﴾

60. I res no va poder impedir-nos enviar els Senyals, tret del rebuig dels antics, *encara que això no és cap impediment*. I vam donar la camella als Zamud com a Senyal clar, però ells la van tractar injustament. I només vam enviar els Senyals per amonestar-los.

وَمَا مَنَعَنَا أَنْ نُّرْسِلَ بِالْاٰيٰتِ إِلَّا أَنْ
كَذَّبَ بِهَا الْأَوَّلُونَ ۚ وَاٰتَيْنَا ثَمُودَ
النَّاقَةَ مُبْصِرَةً فَظَلَمُوا بِهَا ۚ وَ
مَا نُرْسِلُ بِالْاٰيٰتِ إِلَّا تَخْوِيفًا ﴿٦٠﴾

61. I *recorda* quan et vam dir: "En veritat, el teu Senyor ha envoltat tota la gent". La visió que et vam mostrar només va ser una prova per als homes, com també l'arbre maleït en l'Alcorà. I els vam exhortar, però això només fa créixer en ells la seva gran rebel·lia".

وَإِذْ قُلْنَا لَكَ إِنَّ رَبَّكَ أَحَاطَ بِالنَّاسِ ۚ
وَمَا جَعَلْنَا الرُّءْيَا الَّتِيْ أَرَيْنٰكَ إِلَّا فِتْنَةً
لِّلنَّاسِ وَالشَّجَرَةَ الْمَلْعُوْنَةَ فِي
الْقُرْاٰنِ ۚ وَنُخَوِّفُهُمْ ۙ فَمَا يَزِيْدُهُمْ
إِلَّا طُغْيَانًا كَبِيرًا ﴿٦١﴾

R.7.

62. I *recorda* quan vam dir als àngels: "Sotmeteu-vos a Adam", i *tots ells* s'hi van sotmetre, tret d'Iblis. Digué: "És que m'haig de sotmetre al que vas crear del fang?".

وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلٰٓئِكَةِ اسْجُدُوْا لِاٰدَمَ
فَسَجَدُوْٓا إِلَّآ إِبْلِيْسَ ۚ قَالَ ءَأَسْجُدُ
لِمَنْ خَلَقْتَ طِيْنًا ﴿٦٢﴾

63. I digué: "Tu, què en penses? Aquest és aquell que vas preferir en comptes mi. Si em concedeixes un respir fins al Dia de la Resurrecció, certament posaré els meus descendents, tret d'uns quants, sota el meu domini".

قَالَ أَرَءَيْتَكَ هٰذَا الَّذِيْ كَرَّمْتَ عَلَيَّ ۫ زَ
لَئِنْ أَخَّرْتَنِ إِلٰى يَوْمِ الْقِيٰمَةِ لَأَحْتَنِكَنَّ
ذُرِّيَّتَهٗٓ إِلَّا قَلِيْلًا ﴿٦٣﴾

64. Digué: "Marxa! Tu i aquells que et segueixin d'entre ells, l'Infern serà en veritat la recompensa de tots vosaltres: una àmplia recompensa".

قَالَ اذْهَبْ فَمَنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ فَإِنَّ جَهَنَّمَ جَزَآؤُكُمْ جَزَآءً مَّوْفُوْرًا ﴿٦٤﴾

65. "I sedueix aquells que puguis d'ells, amb la teva veu, i llença contra ells els teus cavalls i els teus homes, i uneix-te a ells en la riquesa i en els fills, i fes-los promeses. Però Satanàs no promet res sinó l'engany".

وَاسْتَفْزِزْ مَنِ اسْتَطَعْتَ مِنْهُمْ بِصَوْتِكَ وَأَجْلِبْ عَلَيْهِمْ بِخَيْلِكَ وَرَجِلِكَ وَشَارِكْهُمْ فِي الْأَمْوَالِ وَالْأَوْلَادِ وَعِدْهُمْ ۚ وَمَا يَعِدُهُمُ الشَّيْطٰنُ إِلَّا غُرُوْرًا ﴿٦٥﴾

66. *Quant* als Meus servents, certament no tindràs poder sobre ells, perquè en tens prou amb el teu Senyor com a Guardià.

إِنَّ عِبَادِيْ لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطٰنٌ ۚ وَكَفٰى بِرَبِّكَ وَكِيْلًا ﴿٦٦﴾

67. El Vostre Senyor és Qui us condueix els vaixells per la mar, perquè cerqueu de la Seva magnanimitat. En veritat, Ell és Misericordiós amb vosaltres.

رَبُّكُمُ الَّذِيْ يُزْجِيْ لَكُمُ الْفُلْكَ فِي الْبَحْرِ لِتَبْتَغُوْا مِنْ فَضْلِهٖ ۚ إِنَّهٗ كَانَ بِكُمْ رَحِيْمًا ﴿٦٧﴾

68. I quan us flagel·la l'adversitat al mar, *tots* aquells que invoqueu, tret d'Ell, desapareixen *per a vosaltres*. Però quan Ell us duu segurs a terra, us n'aparteu: perquè l'home és molt desagraït.

وَإِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فِي الْبَحْرِ ضَلَّ مَنْ تَدْعُوْنَ إِلَّآ إِيَّاهُ ۚ فَلَمَّا نَجّٰىكُمْ إِلَى الْبَرِّ أَعْرَضْتُمْ ۚ وَكَانَ الْإِنْسَانُ كَفُوْرًا ﴿٦٨﴾

69. Esteu segurs que Ell *no* farà que us enfonseu prop de la terra o enviarà contra vosaltres una violenta tempesta de sorra, sense que llavors pugueu trobar protector?

أَفَأَمِنْتُمْ أَنْ يَّخْسِفَ بِكُمْ جَانِبَ الْبَرِّ أَوْ يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا ثُمَّ لَا تَجِدُوْا لَكُمْ وَكِيْلًا ﴿٦٩﴾

70. O esteu segurs que no us tornarà allà una segona vegada, i s'enviarà llavors contra vosaltres un huracà que us faci naufragar per la vostra incredulitat? Allà no trobareu llavors qui us socorri contra Nosaltres.

أَمْ أَمِنْتُمْ أَنْ يُّعِيْدَكُمْ فِيْهِ تَارَةً أُخْرٰى فَيُرْسِلَ عَلَيْكُمْ قَاصِفًا مِّنَ الرِّيْحِ فَيُغْرِقَكُمْ بِمَا كَفَرْتُمْ ۙ ثُمَّ لَا تَجِدُوْا لَكُمْ عَلَيْنَا بِهٖ تَبِيْعًا ﴿٧٠﴾

71. En veritat, hem honrat els fills d'Adam, portant-los per terra i per mar, els vam donar coses bones i els vam exaltar molt per sobre d'aquells hem creat.

وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِيٓ اٰدَمَ وَحَمَلْنٰهُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَرَزَقْنٰهُمْ مِّنَ الطَّيِّبٰتِ وَفَضَّلْنٰهُمْ عَلٰى كَثِيْرٍ مِّمَّنْ خَلَقْنَا تَفْضِيْلًا ﴿٧٢﴾

R.8.

72. *Recorda't* del dia en que convoquem cada home amb el seu cap. Llavors, aquells que rebin el llibre a la seva destra, aquests llegiran el seu llibre i no se'ls defraudarà pas.

يَوْمَ نَدْعُوْا كُلَّ اُنَاسٍۭ بِاِمَامِهِمْ ۚ فَمَنْ اُوْتِيَ كِتٰبَهٗ بِيَمِيْنِهٖ فَاُولٰٓئِكَ يَقْرَءُوْنَ كِتٰبَهُمْ وَلَا يُظْلَمُوْنَ فَتِيْلًا ﴿٧٣﴾

73. Però qui sigui cec en aquest món, serà cec en el Més Enllà, i fins i tot més esgarriat en el camí.

وَمَنْ كَانَ فِيْ هٰذِهٖٓ اَعْمٰى فَهُوَ فِي الْاٰخِرَةِ اَعْمٰى وَاَضَلُّ سَبِيْلًا ﴿٧٤﴾

74. Però ells van estar a punt de causar-te *la més greu* aflicció pel que Et vam revelar, perquè inventessis contra Nosaltres alguna cosa diferent d'això; i certament, llavors t'haurien pres per un amic *especial*.

وَاِنْ كَادُوْا لَيَفْتِنُوْنَكَ عَنِ الَّذِيْٓ اَوْحَيْنَآ اِلَيْكَ لِتَفْتَرِيَ عَلَيْنَا غَيْرَهٗ ۖ وَاِذًا لَّاتَّخَذُوْكَ خَلِيْلًا ﴿٧٥﴾

75. Però si no t'haguéssim fet més fort *amb l'Alcorà* t'hauries inclinat una mica cap a ells.

وَلَوْلَآ اَنْ ثَبَّتْنٰكَ لَقَدْ كِدْتَّ تَرْكَنُ اِلَيْهِمْ شَيْئًا قَلِيْلًا ﴿٧٦﴾

76. En aquest cas, t'hauríem doblat el càstig, tant en vida com *després de* la mort, i no hauries trobat per a tu cap defensor contra Nosaltres.

اِذًا لَّاَذَقْنٰكَ ضِعْفَ الْحَيٰوةِ وَضِعْفَ الْمَمَاتِ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ عَلَيْنَا نَصِيْرًا ﴿٧٧﴾

77. En veritat, són a punt de moure't de la terra per poder foragitar-te'n; però en aquest cas, *ells mateixos* no haurien seguit amb tu, tret de per poc temps.

وَاِنْ كَادُوْا لَيَسْتَفِزُّوْنَكَ مِنَ الْاَرْضِ لِيُخْرِجُوْكَ مِنْهَا وَاِذًا لَّا يَلْبَثُوْنَ خِلٰفَكَ اِلَّا قَلِيْلًا ﴿٧٨﴾

78. *Aquesta ha estat la Nostra* actitud amb els Nostres Missatgers, que vam enviar abans que de tu, i no trobaràs cap canvi en la Nostra actitud.

سُنَّةَ مَنْ قَدْ اَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنْ رُّسُلِنَا وَلَا تَجِدُ لِسُنَّتِنَا تَحْوِيْلًا ﴿٧٩﴾

R.9.

79. Compleix la pregària en declinar el sol i fins a la foscor de la nit, i recita *l'Alcorà* a l'alba. En veritat, la recitació de *l'Alcorà* a l'alba *és especialment* acceptable *per a Déu.*

أَقِمِ الصَّلٰوةَ لِدُلُوكِ الشَّمْسِ إِلٰى غَسَقِ
الَّيْلِ وَقُرْاٰنَ الْفَجْرِ ۖ إِنَّ قُرْاٰنَ الْفَجْرِ
كَانَ مَشْهُودًا ﴿٧٩﴾

80. I desperta't per recitar-lo (l'Alcorà) *durant la darrera pregària de* la nit com a servei supererogatori teu. Podria ser que el teu Senyor t'elevés a un lloc lloable.

وَمِنَ الَّيْلِ فَتَهَجَّدْ بِهٖ نَافِلَةً لَّكَ ۖ
عَسٰى أَنْ يَّبْعَثَكَ رَبُّكَ مَقَامًا
مَّحْمُودًا ﴿٨٠﴾

81. I digues: "Oh, Senyor meu, fes que la meva entrada sigui en veritat una bona entrada, i la meva sortida en veritat una bona sortida. I atorga'm, de Tu *mateix*, un poder indestructible".

وَقُلْ رَّبِّ أَدْخِلْنِي مُدْخَلَ صِدْقٍ وَّ
أَخْرِجْنِي مُخْرَجَ صِدْقٍ وَّاجْعَلْ لِّي مِنْ
لَّدُنْكَ سُلْطٰنًا نَّصِيرًا ﴿٨١﴾

82. Digues *també*: "Ha arribat la Veritat i s'ha esvanit la falsedat. En veritat, la falsedat s'esvaneix *de seguida*".

وَقُلْ جَآءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ الْبَاطِلُ ۚ إِنَّ
الْبَاطِلَ كَانَ زَهُوقًا ﴿٨٢﴾

83. I estem revelant *de mica en mica* l'Alcorà, que és curació i misericòrdia per als creients, però només fa créixer la pèrdua dels malvats.

وَنُنَزِّلُ مِنَ الْقُرْاٰنِ مَا هُوَ شِفَآءٌ
وَّرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ ۙ وَلَا يَزِيدُ
الظّٰلِمِينَ إِلَّا خَسَارًا ﴿٨٣﴾

84. Quan concedim favors a l'home, se n'aparta i ens deixa de banda; però quan el flagel·la l'advertència, es lliura a la desesperació.

وَإِذَآ أَنْعَمْنَا عَلَى الْإِنْسَانِ أَعْرَضَ
وَنَاٰ بِجَانِبِهٖ ۚ وَإِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ كَانَ
يَئُوسًا ﴿٨٤﴾

85. Digues-los: "Cadascú actua segons la seva pròpia forma, i el teu Senyor sap molt bé qui està rectament guiat".

قُلْ كُلٌّ يَّعْمَلُ عَلٰى شَاكِلَتِهٖ ۖ فَرَبُّكُمْ
أَعْلَمُ بِمَنْ هُوَ أَهْدٰى سَبِيلًا ﴿٨٥﴾ ع ٩

R.10.

86. Et demanen per l'ànima. Digues-los: "L'ànima és per manament del meu Senyor; i del *Seu* coneixement se us ha donat una petita part".

وَيَسْـَٔلُونَكَ عَنِ الرُّوحِ ۖ قُلِ الرُّوحُ مِنْ
أَمْرِ رَبِّي وَمَآ أُوتِيتُمْ مِّنَ الْعِلْمِ إِلَّا
قَلِيلًا ﴿٨٦﴾

87. Si ho haguéssim volgut, certament haguéssim pogut retirar-te el que t'hem revelat i no trobaries *per això* cap guardià que et protegís contra Nosaltres,

وَلَئِنْ شِئْنَا لَنَذْهَبَنَّ بِالَّذِيْٓ
اَوْحَيْنَآ اِلَيْكَ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ بِهٖ
عَلَيْنَا وَكِيْلًا ﴿٨٧﴾

88. Tret de la misericòrdia del teu Senyor. En veritat, la Seva gràcia envers teu és gran.

اِلَّا رَحْمَةً مِّنْ رَّبِّكَ ۭ اِنَّ فَضْلَهٗ كَانَ
عَلَيْكَ كَبِيْرًا ﴿٨٨﴾

89. Digues-los: "Si la humanitat i els Yinn s'apleguessin per produir alguna cosa semblant a aquest Alcorà, mai no farien res de semblant, encara que s'ajudessin els uns als altres".

قُلْ لَّئِنِ اجْتَمَعَتِ الْاِنْسُ وَالْجِنُّ
عَلٰٓى اَنْ يَّاْتُوْا بِمِثْلِ هٰذَا الْقُرْاٰنِ
لَا يَاْتُوْنَ بِمِثْلِهٖ وَلَوْ كَانَ بَعْضُهُمْ
لِبَعْضٍ ظَهِيْرًا ﴿٨٩﴾

90. En veritat, hem presentat a la humanitat de diverses maneres tota classe d'exemples en aquest Alcorà, però la majoria dels homes rebutgen tot, excepte la incredulitat.

وَلَقَدْ صَرَّفْنَا لِلنَّاسِ فِيْ هٰذَا الْقُرْاٰنِ
مِنْ كُلِّ مَثَلٍ ۡ فَاَبٰٓى اَكْثَرُ النَّاسِ
اِلَّا كُفُوْرًا ﴿٩٠﴾

91. Diuen: "Mai no creurem en tu fins que no ens facis brollar una font d'aigua de la terra";

وَقَالُوْا لَنْ نُّؤْمِنَ لَكَ حَتّٰى تَفْجُرَ
لَنَا مِنَ الْاَرْضِ يَنْۢبُوْعًا ﴿٩١﴾

92. "O almenys que tinguis un jardí de palmeres i vinyes i facis que en brollin corrents abundants d'aigua al bell mig".

اَوْ تَكُوْنَ لَكَ جَنَّةٌ مِّنْ نَّخِيْلٍ وَّعِنَبٍ
فَتُفَجِّرَ الْاَنْهٰرَ خِلٰلَهَا تَفْجِيْرًا ﴿٩٢﴾

93. "O almenys que facis que el cel caigui damunt de nosaltres en bocins, tal com ho has afirmat, o que duguis Al·là i els àngels cara a cara davant nostre".

اَوْ تُسْقِطَ السَّمَآءَ كَمَا زَعَمْتَ عَلَيْنَا
كِسَفًا اَوْ تَاْتِيَ بِاللّٰهِ وَالْمَلٰٓئِكَةِ
قَبِيْلًا ﴿٩٣﴾

94. "O tinguis una casa d'or o pugis als cels; i no creurem en la teva ascensió fins que no ens enviïs un llibre que puguem llegir". Digueu-los: "Sant és el meu Senyor! No sóc sinó un home *enviat com a* Missatger".

اَوْ يَكُوْنَ لَكَ بَيْتٌ مِّنْ زُخْرُفٍ
اَوْ تَرْقٰى فِى السَّمَآءِ ۭ وَلَنْ نُّؤْمِنَ
لِرُقِيِّكَ حَتّٰى تُنَزِّلَ عَلَيْنَا كِتٰبًا
نَّقْرَؤُهٗ ۭ قُلْ سُبْحَانَ رَبِّيْ هَلْ كُنْتُ
ع اِلَّا بَشَرًا رَّسُوْلًا ﴿٩٤﴾

R.11.

95. I res no ha impedit als homes de creure quan els ha arribat la guia excepte que van dir: "Ha enviat Al·là un home *com a* Missatger?"

وَمَا مَنَعَ النَّاسَ أَنْ يُؤْمِنُوا إِذْ جَاءَهُمُ الْهُدَىٰ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَبَعَثَ اللَّهُ بَشَرًا رَسُولًا ﴿٩٥﴾

96. Digueu-los: "Si hi hagués a la terra àngels que caminessin en pau i tranquils, certament els hauríem enviat un àngel del cel *com* Missatger".

قُلْ لَوْ كَانَ فِي الْأَرْضِ مَلَائِكَةٌ يَمْشُونَ مُطْمَئِنِّينَ لَنَزَّلْنَا عَلَيْهِمْ مِنَ السَّمَاءِ مَلَكًا رَسُولًا ﴿٩٦﴾

97. Digueu-los: "En tinc prou amb Al·là com testimoni entre vosaltres i jo: en veritat, Ell hi veu i coneix perfectament els Seus servents".

قُلْ كَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ ۚ إِنَّهُ كَانَ بِعِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا ﴿٩٧﴾

98. I aquell que Al·là guia és l'*únic* correctament guiat; en canvi, *per a* aquells que segueixen perduts a ulls d'Al·là, no trobaràs socorredor per a ells tret d'Ell. I en el Dia de la Resurrecció, els aplegarem sobre els seus rostres, cecs, muts i sords, la seva llar serà l'Infern; sempre que s'extingeixi, n'atiarem per a ells la flama.

وَمَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ ۖ وَمَنْ يُضْلِلْ فَلَنْ تَجِدَ لَهُمْ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِهِ ۖ وَنَحْشُرُهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ عُمْيًا وَبُكْمًا وَصُمًّا ۖ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ ۖ كُلَّمَا خَبَتْ زِدْنَاهُمْ سَعِيرًا ﴿٩٨﴾

99. Aquesta és la seva recompensa, per haver rebutjat els Nostres Senyals i haver dit: "Com! Quan quedem reduïts a ossos i partícules trencades, serem realment ressuscitats com a nova criatura?"

ذَٰلِكَ جَزَاؤُهُمْ بِأَنَّهُمْ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا وَقَالُوا أَإِذَا كُنَّا عِظَامًا وَرُفَاتًا أَإِنَّا لَمَبْعُوثُونَ خَلْقًا جَدِيدًا ﴿٩٩﴾

100. És que no veuen que Al·là, que creà els cels i la terra, té poder per crear semblants a ells? Ell els ha fixat un termini; sobre això no n'hi ha cap dubte. Però els malvats rebutgen tot excepte la incredulitat.

أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ قَادِرٌ عَلَىٰ أَنْ يَخْلُقَ مِثْلَهُمْ وَجَعَلَ لَهُمْ أَجَلًا لَا رَيْبَ فِيهِ فَأَبَى الظَّالِمُونَ إِلَّا كُفُورًا ﴿١٠٠﴾

101. Digues-los: "Encara que tinguéssiu els tresors de la misericòrdia, certament guardaríeu per por de gastar-los, ja que l'home és avar".

قُلْ لَّوْ اَنْتُمْ تَمْلِكُوْنَ خَزَآئِنَ رَحْمَةِ
رَبِّيْٓ اِذًا لَّاَمْسَكْتُمْ خَشْيَةَ الْاِنْفَاقِ ؕ
وَكَانَ الْاِنْسَانُ قَتُوْرًا ﴿۱۰۱﴾

R.12.

102. En veritat, vam donar a Moisès nou Senyals evidents. Pregunteu, *doncs*, als fills d'Israel. Quan va anar a ells, el Faraó li digué: "Crec, oh Moisès, que ets víctima de l'engany".

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوْسٰى تِسْعَ اٰيٰتٍۭ
بَيِّنٰتٍ فَسْئَلْ بَنِيْٓ اِسْرَآءِيْلَ اِذْ
جَآءَهُمْ فَقَالَ لَهٗ فِرْعَوْنُ اِنِّيْ لَاَظُنُّكَ
يٰمُوْسٰى مَسْحُوْرًا ﴿۱۰۲﴾

103. Ell respongué: "Tu saps bé *que* ningú no ha revelat aquests *Senyals* tret del Senyor dels cels i la terra per fer-*te* veure la llum; i en veritat penso que tu, oh Faraó, ets un home perdut".

قَالَ لَقَدْ عَلِمْتَ مَآ اَنْزَلَ هٰٓؤُلَآءِ اِلَّا
رَبُّ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ بَصَآئِرَ ۚ وَاِنِّيْ
لَاَظُنُّكَ يٰفِرْعَوْنُ مَثْبُوْرًا ﴿۱۰۳﴾

104. Així doncs, decidí expulsar-los del país, però *Nosaltres* el vam ofegar, tant a ell com els que estaven amb ell, tots plegats.

فَاَرَادَ اَنْ يَّسْتَفِزَّهُمْ مِّنَ الْاَرْضِ
فَاَغْرَقْنٰهُ وَمَنْ مَّعَهٗ جَمِيْعًا ﴿۱۰۴﴾

105. I després d'ell vam dir als fills d'Israel: "Habiteu la terra; i quan arribi *l'hora de* la promesa dels últims dies, us aplegarem de nou".

وَّقُلْنَا مِنْۢ بَعْدِهٖ لِبَنِيْٓ اِسْرَآءِيْلَ
اسْكُنُوا الْاَرْضَ فَاِذَا جَآءَ وَعْدُ الْاٰخِرَةِ
جِئْنَا بِكُمْ لَفِيْفًا ﴿۱۰۵﴾

106. Perquè amb la veritat ho hem revelat i va descendir amb la veritat. I només t'hem enviat com portador de la bona nova i com amonestador.

وَبِالْحَقِّ اَنْزَلْنٰهُ وَبِالْحَقِّ نَزَلَ ؕ وَمَآ
اَرْسَلْنٰكَ اِلَّا مُبَشِّرًا وَّنَذِيْرًا ﴿۱۰۶﴾

107. I l'Alcorà el vam dividir en parts perquè poguéssiu llegir-lo a la humanitat en intervals, i el vam revelar gradualment.

وَقُرْاٰنًا فَرَقْنٰهُ لِتَقْرَاَهٗ عَلَى النَّاسِ
عَلٰى مُكْثٍ وَّنَزَّلْنٰهُ تَنْزِيْلًا ﴿۱۰۷﴾

108. Digueu-los: "Cregueu o no en ell, aquells que han rebut el coneixement abans d'ell, cauen prostrats sobre els seus rostres quan se'ls recita".

قُلْ اٰمِنُوْا بِهٖٓ اَوْ لَا تُؤْمِنُوْا ؕ اِنَّ الَّذِيْنَ
اُوْتُوا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهٖٓ اِذَا يُتْلٰى
عَلَيْهِمْ يَخِرُّوْنَ لِلْاَذْقَانِ سُجَّدًا ﴿۱۰۸﴾

109. I diuen: "Sant és el nostre Senyor, En veritat, la promesa del nostre Senyor ha de complir-se".

وَيَقُولُونَ سُبْحٰنَ رَبِّنَآ إِنْ كَانَ وَعْدُ
رَبِّنَا لَمَفْعُولًا ١٠٩

110. I cauen plorant i això fa créixer la seva humilitat.

وَ يَخِرُّوْنَ لِلْاَذْقَانِ يَبْكُوْنَ وَ
يَزِيْدُهُمْ خُشُوْعًا ١١٠

111. Digueu-los: "Invoqueu Al·là o invoqueu *Rahman*. Tant se val amb quin nom preguis, Seus són els més sublims noms. I no diguis la teva pregària en veu alta, ni la xiuxiuegis *massa* baix, sinó que prova un to intermedi".

قُلِ ادْعُوا اللّٰهَ اَوِ ادْعُوا الرَّحْمٰنَ ؕ
اَيًّا مَّا تَدْعُوْا فَلَهُ الْاَسْمَآءُ الْحُسْنٰى ۚ
وَلَا تَجْهَرْ بِصَلَاتِكَ وَلَا تُخَافِتْ بِهَا
وَابْتَغِ بَيْنَ ذٰلِكَ سَبِيْلًا ١١١

112. I digues: "Tota la lloança correspon a Al·là, que no ha agafat cap fill per a Ell, que no té cap igual en el *Seu* Regne, ni té ningú que L'ajudi per debilitat". I lloa la Seva Glòria amb tota glorificació".

وَقُلِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِيْ لَمْ يَتَّخِذْ
وَلَدًا وَّ لَمْ يَكُنْ لَّهٗ شَرِيْكٌ فِي الْمُلْكِ
وَلَمْ يَكُنْ لَّهٗ وَلِيٌّ مِّنَ الذُّلِّ وَ كَبِّرْهُ
تَكْبِيْرًا ١١٢

CAPÍTOL 18
AL-KAHF
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Segons Abbas i Ibn Zubair, la totalitat d'aquesta Surah fou revelada a la Meca (Manzur). Gairebé tots els Comentaristes de l'Alcorà semblen estar d'acord en aquest punt. Els estudiosos occidentals han situat la Surah en el sisè any de la Crida, però probablement fou revelada en l'any quart o cinquè. Anas informa que fou revelada en bloc i guardada per 70.000 àngels (Manzur, vol. 4, p.210). En Capítol Al-Nahl s'ha tractat amb prou extensió la profecia que el Sant Profeta trobaria una gran oposició de jueus i cristians. El tema es va desenvolupar al Capítol Bani Isra'il, on s'afirmava que arribaria a regions on viuria entre jueus i establiria nous contactes amb ells, i més endavant trobaria l'oposició tant de jueus com de cristians, i acabaria per conquerir-los. La Surah Bani Isra'il esmentava una Visió del Sant Profeta, que inclou també la profecia que conqueriria la Terra Santa dels jueus, i feia al·lusió a dues revoltes dels jueus que s'havien predit al Llibre del Deuteronomi. La primera va tenir lloc després de l'època de David i a conseqüència d'ella, els jueus van ser bandejats de la seva pròpia terra. Es van penedir dels seus pecats i se'ls va tornar al seu país. Però van tornar a recaure en pràctiques malvades, van desafiar els manaments de Déu i es van rebel·lar per segona vegada a l'època de Jesús. Aquest segon desafiament els va atreure un càstig més greu. Els lloc sants van ser destruïts i van ser exiliats a la seva estimada Terra Promesa. Aquestes profecies havien esmentat també les condicions i circumstàncies per les que havien de passar la primera part dels israelites: els jueus. No obstant això, una descripció del seu estat va plantejar dues qüestions evidents: a) Si els cristians, que formen la segona part de la Llei Mosaica, no han patit el càstig que es va abatre sobre els jueus, que era la primera part, no es pot deduir que els cristians són hereus de les benediccions i favors promesos als jueus? b) Per què s'avisa als musulmans que han de mantenir-se en guàrdia perquè no incorrin en el desgrat Diví seguint les passes dels jueus, i què vol dir aquesta advertència i què els reserva el futur?

Tema

Aquestes preguntes, que sorgeixen de manera totalment natural, han estat respostes en el present Capítol, i s'han aclarit també les vicissituds per les que va travessar el cristianisme: la segona branca de la llei Mosaica. També s'ha esmentat com es comportarien els musulmans i serien objecte de la còlera divina per imitar la conducta iniqua dels jueus. De la mateixa manera, es respon a una altra pregunta: quina relació hi ha entre aquestes qüestions i la història dels Habitants de la caverna, i de Dhu'l Qarnain, Gog i Magog i la Paràbola dels "Dos jardins" i el Isra' (Viatge Espiritual) de Moisès? La resposta que dóna la Surah a aquesta pregunta és que aquestes paraules descriuen en llenguatge metafòric l'ascens i descens de les nacions cristianes i també les dificultats i tribulacions que havien de patir en mans dels musulmans a causa de les seves maldats.

Per ampliar el tema i fer-lo més clar, El Viatge Espiritual de Moisès, Isra', s'ha esmentat després de la paràbola dels "dos Jardins". Aquest Viatge Espiritual de Moisès descriu en llenguatge metafòric el gran progrés material i moral que devien aconseguir

els seus seguidors, de la mateixa manera que el gran progrés dels seguidors del Sant Profeta va ser descrit en el seu propi Isra', esmentat en el capítol Bani Isra'il. L'Isra' de Moisès descriu amb detalls quan i com començarà aquest progrés i on s'aturarà i quan els israelites perdran els favors divins, que seran traslladats a la Casa d'Ismael. Després d'això, se'ns diu que els ismaelites, després d'haver heretat els favors de Déu, incorrerien, alhora, en el Seu desgrat per haver desafiat els Seus manaments i seran castigats per Gog i Magog, que en un determinat moment s'escamparan arreu el món. Cap al final de la Surah s'esmenta Dhu'l Qarnain, que s'alçarà davant el domini del món per part de Gog i Magog. Així es deixen clares les condicions materials i espirituals dels cristians tant a les primeres èpoques de la seva fe com en els Últims Dies. Els habitants de la Caverna simbolitzen els primers cristians en el període de la seva feblesa, i Gog i Magog els representen en la seva màxima glòria dels Últims Dies. La Surah acaba assegurant als seguidors de l'Islam que Déu vencerà i farà miques les forces de la irreligiositat desencadenades per Gog i Magog i provocarà l'alliberament dels musulmans per mitjà d'un segon Dhu'l Qarnain. Aquest és el sant fundador del Moviment Ahmadiyya, seguidor del Sant Profeta.

Atesa la importància d'aquesta Surah, cal esmentar alguns detalls addicionals del seu tema. Afirma que Déu ha revelat l'Alcorà per eliminar els errors que s'havien introduït a les anteriors Escriptures divines. Avisa a aquells que adscriuen a Déu un fill que, fent això, incorren en el desgrat diví. Aquests homes odien l'Islam i el seu començament no és com la seva fi. Al principi, eren dèbils i eren objecte d'una amarga persecució. Déu va tenir misericòrdia d'ells i els lliurà de proves i tribulacions, posant-los al camí del progrés i la prosperitat. Però quan van augmentar la seva riquesa i prosperitat, van tornar a les pràctiques idòlatres o, en comptes d'acudir a Déu, es van dirigir al món i s'hi van perdre del tot. S'avisa als musulmans que aprenguin de la lliçó de la seva sort i que, en el dia del seu propi poder i glòria, estiguin en guàrdia, especialment per si s'obliden de l'adoració divina, contra l'amor excessiu als diners o a les possessions mundanes i contra una vida de confort i luxes. La glòria i el poder de les nacions cristianes comparades amb la degradació i pobresa dels musulmans són descrites aleshores ben gràficament a "la paràbola dels dos homes", un ric i l'altre pobre. El ric (les nacions cristianes) està orgullós de les seves riqueses, mentre que el pobre torna a Déu. L'orgull i la presumpció es convertiran en aflicció a la llarga i circumstàncies que escapen del control humà provocaran la decadència i caiguda de l'home ric. La Surah continua donant alguns detalls dels canvis importants que van ser revelats a Moisès en la seva Visió, on se li va dir que el desenvolupament i el progrés del seu Designi no arribarien a les grans alçades a què arribaria un altre Designi posterior. Aquest Designi posterior -l'Islam- duria a la perfecció els ensenyaments que la Llei Mosaica havia deixat inacabades i sorgiria triomfant de les cendres d'una cristiandat en declivi i decadent. Després de tractar la decadència i caiguda de les nacions cristianes i l'avenç de l'islam, la Surah descriu les condicions que seguirien el triomf de l'Islam. Afirma que arribarà una època en què els musulmans també donaran l'esquena a la religió i quedaran totalment capficats en la cerca de la riquesa material i el poder. Per castigar-los pels seus pecats, Déu tornarà a concedir l'èxit i la prosperitat a les nacions cristianes que, durant un temps, havien quedat endarrerides en el seu progrés en les regions del Sud i a l'Orient. Després hi haurà una gran destrucció al món i les nacions es dividiran en dos camps enemics, basats en ideologies oposades. Prevaldran al món el pecat i la iniquitat i s'escamparà la

injustícia i la tirania. Quan s'arribi a aquest punt, Déu crearà circumstàncies que finalment aturaran la marea aparentment irresistible que amenaçava amb empassar-se el món sencer. Quant tracta aquest tema, la Surah apunta clarament que, en aturar aquesta inundació, tindran un paper important la mateixa gent que havien destrossat abans el poder polític de Gog i Magog: els veritables seguidors del Sant Profeta.

سُوْرَةُ الْكَهْفِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ مِائَةٌ وَّ اِحْدٰى عَشْرَةَ اٰيَةً وَّ اثْنَا عَشَرَ رُكُوْعًا

AL-KAHF

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ۝١

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِيْٓ اَنْزَلَ عَلٰى عَبْدِهِ
الْكِتٰبَ وَلَمْ يَجْعَلْ لَّهٗ عِوَجًا ۝٢

2. Tota lloança pertoca a Al·là, Que ha revelat el Llibre al Seu servent, i no ha fet servir cap falsedat en ell ni en fer-lo.

قَيِّمًا لِّيُنْذِرَ بَاْسًا شَدِيْدًا مِّنْ لَّدُنْهُ
وَيُبَشِّرَ الْمُؤْمِنِيْنَ الَّذِيْنَ يَعْمَلُوْنَ
الصّٰلِحٰتِ اَنَّ لَهُمْ اَجْرًا حَسَنًا ۝٣

3. *Ell l'ha convertit* en guardià per avisar d'un dolorós càstig seu, i per agrair als creients que fan bones obres, la bona notícia que tindran una meravellosa recompensa.

مَّاكِثِيْنَ فِيْهِ اَبَدًا ۝٤

4. En la qual viuran per sempre.

وَّيُنْذِرَ الَّذِيْنَ قَالُوا اتَّخَذَ اللّٰهُ وَلَدًا ۝٥

5. I per avisar aquells que diuen: "Al·là ha pres un fill per a Ell".

مَا لَهُمْ بِهٖ مِنْ عِلْمٍ وَّلَا لِاٰبَآئِهِمْ ؕ
كَبُرَتْ كَلِمَةً تَخْرُجُ مِنْ اَفْوَاهِهِمْ ؕ
اِنْ يَّقُوْلُوْنَ اِلَّا كَذِبًا ۝٦

6. No saben ni un borrall d'això, com tampoc no ho van saber els seus pares. És una maldat la paraula que surt de les seves boques. Només diuen mentides.

فَلَعَلَّكَ بَاخِعٌ نَّفْسَكَ عَلٰٓى اٰثَارِهِمْ اِنْ
لَّمْ يُؤْمِنُوْا بِهٰذَا الْحَدِيْثِ اَسَفًا ۝٧

7. És possible que et mortifiquis fins a la mort per la pena que sents per ells si no creuen en aquest missatge.

اِنَّا جَعَلْنَا مَا عَلَى الْاَرْضِ زِيْنَةً لَّهَا
لِنَبْلُوَهُمْ اَيُّهُمْ اَحْسَنُ عَمَلًا ۝٨

8. En veritat, hem fet tot el que hi ha a la terra com a guarniment seu, per provar-los i comprovar quins d'ells es comporten millor.

وَاِنَّا لَجٰعِلُوْنَ مَا عَلَيْهَا صَعِيْدًا
جُرُزًا ۝٩

9. Però convertirem tot el que existeix en ella en terreny erm.

10. Creus que el Poble de la Caverna i la Inscripció eren una meravella entre els Nostres Senyals?

أَمْ حَسِبْتَ أَنَّ أَصْحٰبَ الْكَهْفِ وَ
الرَّقِيْمِ ۙ كَانُوْا مِنْ اٰيٰتِنَا عَجَبًا ﴿١٠﴾

11. Quan els joves van buscar en la Caverna, dient: "Senyor Nostre, concedeix-nos la Teva misericòrdia, i guia'ns amb rectitud en el nostre assumpte".

إِذْ أَوَى الْفِتْيَةُ إِلَى الْكَهْفِ فَقَالُوْا
رَبَّنَآ اٰتِنَا مِنْ لَّدُنْكَ رَحْمَةً وَّهَيِّئْ
لَنَا مِنْ أَمْرِنَا رَشَدًا ﴿١١﴾

12. Així els vam privar de *les notícies del món exterior* durant uns quants anys.

فَضَرَبْنَا عَلٰٓى اٰذَانِهِمْ فِي الْكَهْفِ
سِنِيْنَ عَدَدًا ﴿١٢﴾

13. Més endavant els vam despertar per saber quin dels dos grups conservava un millor càlcul del temps durant el qual havien estat allà.

ثُمَّ بَعَثْنٰهُمْ لِنَعْلَمَ أَيُّ الْحِزْبَيْنِ
أَحْصٰى لِمَا لَبِثُوْٓا أَمَدًا ﴿١٣﴾

R.2.

14. "T'explicarem la seva història amb veracitat: eren joves que creien en el Seu Senyor per la qual cosa els vam augmentar la seva guia".

نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ نَبَأَهُمْ بِالْحَقِّ ۚ
إِنَّهُمْ فِتْيَةٌ اٰمَنُوْا بِرَبِّهِمْ وَزِدْنٰهُمْ
هُدًى ﴿١٤﴾

15. I vam enfortir els seus cors, quan es van aixecar i van dir: "El Nostre Senyor és el Senyor dels cels i la terra. Mai no invocarem cap déu en comptes d'Ell; *si ho féssim*, hauríem proferit, en veritat, una atrocitat".

وَّ رَبَطْنَا عَلٰى قُلُوْبِهِمْ إِذْ قَامُوْا
فَقَالُوْا رَبُّنَا رَبُّ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ
لَنْ نَّدْعُوَا۟ مِنْ دُوْنِهٖٓ إِلٰهًا لَّقَدْ
قُلْنَآ إِذًا شَطَطًا ﴿١٥﴾

16. "Aquests, la nostra gent, han acceptat *per adorar altres déus* en comptes d'Ell. Per què no agafen aleshores una prova evident d'ells? Qui és més injust que aquell que inventa una mentida sobre Al·là?"

هٰٓؤُلَآءِ قَوْمُنَا اتَّخَذُوْا مِنْ دُوْنِهٖٓ
اٰلِهَةً ۚ لَوْلَا يَأْتُوْنَ عَلَيْهِمْ بِسُلْطٰنٍۢ
بَيِّنٍ ۚ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرٰى عَلَى
اللّٰهِ كَذِبًا ﴿١٦﴾

17. "I *ara*, quan us heu retirat d'ells i d'allò que adoren en comptes d'Al·là, busqueu refugi en la Caverna; el vostre Senyor estendrà sobre vosaltres la

وَإِذِ اعْتَزَلْتُمُوْهُمْ وَمَا يَعْبُدُوْنَ إِلَّا
اللّٰهَ فَأْوٗٓا إِلَى الْكَهْفِ يَنْشُرْ لَكُمْ رَبُّكُمْ
مِّنْ رَّحْمَتِهٖ وَيُهَيِّئْ لَكُمْ مِّنْ أَمْرِكُمْ

seva misericòrdia i us donarà consol en *aquest* assumpte vostre".

مِّرْفَقًا ﴿١٧﴾

18. Vas poder veure el sol, quan va sortir, i retirar-te de la seva Caverna cap a la dreta, i quan es va pondre, anar cap a l'esquerra; i ells es trobaven en l'ampli espai intermedi. Aquest és un dels Senyals d'Al·là. Aquell que Al·là guia està guiat correctament; però aquell que Ell declara extraviat, no trobarà qui el socorri o el guiï.

وَتَرَى الشَّمْسَ إِذَا طَلَعَت تَّزَاوَرُ عَن
كَهْفِهِمْ ذَاتَ الْيَمِينِ وَإِذَا غَرَبَت
تَّقْرِضُهُمْ ذَاتَ الشِّمَالِ وَهُمْ فِي
فَجْوَةٍ مِّنْهُ ذَٰلِكَ مِنْ آيَاتِ اللَّهِ مَن
يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ وَمَن يُضْلِلْ فَلَن
تَجِدَ لَهُ وَلِيًّا مُّرْشِدًا ﴿١٨﴾ ع ٣ ١٤

R.3.

19. Podries considerar-los desperts, mentre estan adormits; però Nosaltres farem que es moguin a dreta i esquerra; amb el seu gos estirant les potes del davant al llindar. Si els haguessis vist, de ben segur que te n'hauries allunyat, esporuguit, i en veritat t'haguessis sentit ple de por davant d'ells.

وَتَحْسَبُهُمْ أَيْقَاظًا وَهُمْ رُقُودٌ وَ
نُقَلِّبُهُمْ ذَاتَ الْيَمِينِ وَذَاتَ
الشِّمَالِ وَكَلْبُهُم بَاسِطٌ ذِرَاعَيْهِ
بِالْوَصِيدِ لَوِ اطَّلَعْتَ عَلَيْهِمْ لَوَلَّيْتَ
مِنْهُمْ فِرَارًا وَلَمُلِئْتَ مِنْهُمْ رُعْبًا ﴿١٩﴾

20. I així els vam despertar perquè poguessin interrogar-se els uns als altres. Un d'ells digué: "Quan de temps us hi heu estat?" Van respondre: "Vam estar un dia o part d'un dia". *D'altres* van dir: "El vostre Senyor sap molt bé *el temps* que us hi heu estat". Envieu ara un de vosaltres a la ciutat amb aquestes monedes vostres d'argent; i que vegi quin dels seus *habitants* té el menjar més pur i que us porti provisions. I que sigui amable i no informi ningú sobre vosaltres".

وَكَذَٰلِكَ بَعَثْنَاهُمْ لِيَتَسَاءَلُوا بَيْنَهُمْ
قَالَ قَائِلٌ مِّنْهُمْ كَمْ لَبِثْتُمْ قَالُوا
لَبِثْنَا يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ قَالُوا
رَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَا لَبِثْتُمْ فَابْعَثُوا
أَحَدَكُم بِوَرِقِكُمْ هَٰذِهِ إِلَى الْمَدِينَةِ
فَلْيَنظُرْ أَيُّهَا أَزْكَىٰ طَعَامًا فَلْيَأْتِكُم
بِرِزْقٍ مِّنْهُ وَلْيَتَلَطَّفْ وَلَا يُشْعِرَنَّ
بِكُمْ أَحَدًا ﴿٢٠﴾

21. "Perquè si us poguessin vèncer, us lapidarien i us farien tornar a la seva religió, i llavors mai no prosperaríeu".

إِنَّهُمْ إِن يَظْهَرُوا عَلَيْكُمْ يَرْجُمُوكُمْ
أَوْ يُعِيدُوكُمْ فِي مِلَّتِهِمْ وَلَن تُفْلِحُوا
إِذًا أَبَدًا ﴿٢١﴾

22. I així vam descobrir *la gent* perquè coneguessin que la promesa d'Al·là era veritable i que, quant a l'Hora, no n'hi hauria cap dubte. I *recordeu-vos de* quan la gent es discutia entre ells i per això deien: "Construïu un lloc de pregària sobre ells". El seu Senyor els coneixia molt bé. Aquells l'opinió dels quals va prevaler van dir: "En veritat, construirem un lloc de pregària sobre ells".[1]

وَكَذَٰلِكَ أَعْثَرْنَا عَلَيْهِمْ لِيَعْلَمُوٓا أَنَّ وَعْدَ ٱللَّهِ حَقٌّ وَأَنَّ ٱلسَّاعَةَ لَا رَيْبَ فِيهَآ إِذْ يَتَنَٰزَعُونَ بَيْنَهُمْ أَمْرَهُمْ فَقَالُوا ٱبْنُوا عَلَيْهِم بُنْيَٰنًا رَّبُّهُمْ أَعْلَمُ بِهِمْ قَالَ ٱلَّذِينَ غَلَبُوا عَلَىٰٓ أَمْرِهِمْ لَنَتَّخِذَنَّ عَلَيْهِم مَّسْجِدًا ﴿٢٢﴾

23. *Alguns* diuen: "Eren tres, el quart era el seu gos", i *d'altres* diuen: "Eren cinc, el sisè era el seu gos", fent-hi conjectures a l'atzar. *I alguns d'altres diuen*: "Eren set, el vuitè era el seu gos". Digues-los: "El Meu Senyor coneix molt bé el seu número. Ningú no els coneix tret d'uns quants". No discutiu, doncs, per ells tret en les converses sense importància, ni busqueu informació de qualsevol d'ells".

سَيَقُولُونَ ثَلَٰثَةٌ رَّابِعُهُمْ كَلْبُهُمْ وَيَقُولُونَ خَمْسَةٌ سَادِسُهُمْ كَلْبُهُمْ رَجْمًا بِٱلْغَيْبِ وَيَقُولُونَ سَبْعَةٌ وَثَامِنُهُمْ كَلْبُهُمْ قُل رَّبِّىٓ أَعْلَمُ بِعِدَّتِهِم مَّا يَعْلَمُهُمْ إِلَّا قَلِيلٌ فَلَا تُمَارِ فِيهِمْ إِلَّا مِرَآءً ظَٰهِرًا وَلَا تَسْتَفْتِ فِيهِم مِّنْهُمْ أَحَدًا ﴿٢٣﴾ ع ٣ ١٥

R.4.

24. No diguis mai de cap cosa: "La faré demà",

وَلَا تَقُولَنَّ لِشَا۟ىْءٍ إِنِّى فَاعِلٌ ذَٰلِكَ غَدًا ﴿٢٤﴾

25. Tret que Al·là ho vulgui. Recorda el teu Senyor quan l'oblidis, i digues: "Espero que el meu Senyor em guiï cap el que *encara* és més a prop que això del camí recte".

إِلَّآ أَن يَشَآءَ ٱللَّهُ وَٱذْكُر رَّبَّكَ إِذَا نَسِيتَ وَقُلْ عَسَىٰٓ أَن يَهْدِيَنِ رَبِّى لِأَقْرَبَ مِنْ هَٰذَا رَشَدًا ﴿٢٥﴾

26. Però van estar-se a la Caverna tres-cents anys, i *a això* van afegir nou més.

وَلَبِثُوا فِى كَهْفِهِمْ ثَلَٰثَ مِا۟ئَةٍ سِنِينَ وَٱزْدَادُوا تِسْعًا ﴿٢٦﴾

1 "Erigir un edifici sobre ells" vol dir la creació d'un monument en el lloc on es trobaven les seves tombes.

27. Digues-los: "Al·là sap molt bé quan de temps van estar-s'hi". A Ell pertany l'invisible dels cels i la terra. Quina vista i oïda té Ell! No tenen cap amic fora d'Ell, i Ell no permet que ningú comparteixi la Seva autoritat.

قُلِ اللّٰهُ اَعْلَمُ بِمَا لَبِثُوْا ۚ لَهٗ غَيْبُ
السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ؕ اَبْصِرْ بِهٖ وَاَسْمِعْ ؕ
مَا لَهُمْ مِّنْ دُوْنِهٖ مِنْ وَّلِيٍّ ۫ وَّلَا يُشْرِكُ
فِيْ حُكْمِهٖۤ اَحَدًا ﴿٢٧﴾

28. "I recita el que t'ha estat revelat del Llibre del teu Senyor. No hi ha ningú que pugui canviar les Seves paraules, i no trobaràs recer fora d'Ell.

وَاتْلُ مَاۤ اُوْحِيَ اِلَيْكَ مِنْ كِتٰبِ
رَبِّكَ ۚ لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمٰتِهٖ ۚ وَلَنْ
تَجِدَ مِنْ دُوْنِهٖ مُلْتَحَدًا ﴿٢٨﴾

29. Segueix unit a aquells que invoquen el seu Senyor, matí i tarda, buscant agradar-Lo; no permetis que els teus ulls s'apartin d'ells, buscant els adorns de la vida mundana; i no obeeixis aquells el cor dels quals l'hem fet distreure del Nostre record, ni aquells que segueixen les seves inclinacions perverses, que depassen en la seva conducta tots els límits".

وَاصْبِرْ نَفْسَكَ مَعَ الَّذِيْنَ يَدْعُوْنَ
رَبَّهُمْ بِالْغَدٰوةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيْدُوْنَ
وَجْهَهٗ وَلَا تَعْدُ عَيْنٰكَ عَنْهُمْ ۚ
تُرِيْدُ زِيْنَةَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا ۚ وَلَا تُطِعْ
مَنْ اَغْفَلْنَا قَلْبَهٗ عَنْ ذِكْرِنَا وَاتَّبَعَ
هَوٰىهُ وَكَانَ اَمْرُهٗ فُرُطًا ﴿٢٩﴾

30. Digues-los: "*És* la veritat del vostre Senyor; per tant, qui vulgui creure, que cregui, i qui no vulgui creure, que no cregui". En veritat, per als malvats hem preparat un foc el dosser del qual, flamejant, els envoltarà. I si criden demanant ajuda, rebran aigua que serà com plom fos que els cremarà la cara. Quin terrible beuratge i que horrorós és el *Foc com a* lloc de repòs!

وَقُلِ الْحَقُّ مِنْ رَّبِّكُمْ ۟ فَمَنْ شَآءَ
فَلْيُؤْمِنْ وَّمَنْ شَآءَ فَلْيَكْفُرْ ۙ اِنَّاۤ
اَعْتَدْنَا لِلظّٰلِمِيْنَ نَارًا ۙ اَحَاطَ بِهِمْ
سُرَادِقُهَا ؕ وَاِنْ يَّسْتَغِيْثُوْا يُغَاثُوْا
بِمَآءٍ كَالْمُهْلِ يَشْوِي الْوُجُوْهَ ؕ
بِئْسَ الشَّرَابُ ؕ وَسَآءَتْ مُرْتَفَقًا ﴿٣٠﴾

31. En veritat, per als qui creuen i fan bones obres, certament heu de saber que no permetrem que es perdi la recompensa dels qui fan bones obres.

اِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ اِنَّا
لَا نُضِيْعُ اَجْرَ مَنْ اَحْسَنَ عَمَلًا ﴿٣١﴾

32. Són ells qui tindran Jardins d'Eternitat per on correran rius. Seran guarnits allà amb braçalets d'or i duran vestits verds de fina seda i brocat gruixut, i s'hi ajauran en divans elevats. Quina bona recompensa i quin lloc excel·lent per al repòs!

أولٰئك لهم جنّٰت عدن تجري من
تحتهم الأنهٰر يحلّون فيها من
أساور من ذهب ويلبسون ثيابًا
خضرًا من سندس وإستبرق
متّكئين فيها على الأرائك ۚ نعم
الثّواب ۚ وحسنت مرتفقًا ﴿٣٢﴾ ع ١٤

R.5.

33. Presenta'ls la paràbola dels homes: a un d'ells li vam donar dos horts de vinyes i, envoltant-los, palmeres, i entre ells vam posar camps de cereals.

واضرب لهم مثلًا رجلين جعلنا
لأحدهما جنّتين من أعناب و
حففنٰهما بنخل وجعلنا بينهما
زرعًا ﴿٣٣﴾

34. Els dos horts van donar el seu fruit *en abundància*, sense fallar res en ells. I entre ells vam fer que passés un riu fluent.

كلتا الجنّتين آتت أكلها ولم تظلم
منه شيئًا ۙ وفجّرنا خلٰلهما نهرًا ﴿٣٤﴾

35. I va donar fruits *en abundància*. I va dir al seu company, quan hi parlava orgullós: "Sóc més ric que tu en riqueses i més fort en seguidors".

وكان له ثمر ۚ فقال لصاحبه وهو
يحاوره أنا أكثر منك مالًا وأعزّ
نفرًا ﴿٣٥﴾

36. I entrà en l'hort mentre perjudicava la seva ànima. Digué: "No crec que això desaparegui mai".

ودخل جنّته وهو ظالم لنفسه ۚ
قال ما أظنّ أن تبيد هٰذه أبدًا ﴿٣٦﴾

37. "I no crec que arribi *mai* l'Hora. I encara que mai fos retornat al meu Senyor, de ben segur que trobaré un lloc millor que aquest".

وما أظنّ السّاعة قائمة ۙ ولئن
رددت إلى ربّي لأجدنّ خيرًا منها
منقلبًا ﴿٣٧﴾

38. Mentre hi parlava, el seu company li digué: "És que no creus en Aquell que et va crear de la pols, a partir d'una gota d'esperma, i al final et modelà en un home *perfecte*?

قال له صاحبه وهو يحاوره أكفرت
بالّذي خلقك من تراب ثمّ من
نطفة ثمّ سوّٰك رجلًا ﴿٣٨﴾

39. "*Quant a mi, crec que* Al·là sols és el meu Senyor, i no associaré ningú amb el meu Senyor".

لٰكِنَّا۠ هُوَ اللّٰهُ رَبِّيْ وَلَآ اُشْرِكُ بِرَبِّيْٓ
اَحَدًا ﴿٣٩﴾

40. "I per què no vas dir en entrar al teu hort: "Que es faci la voluntat d'Al·là, no hi ha poder excepte en Al·là?" Si em veus inferior a tu en riquesa i descendència".

وَلَوْلَآ اِذْ دَخَلْتَ جَنَّتَكَ قُلْتَ مَا شَآءَ
اللّٰهُ ۙ لَا قُوَّةَ اِلَّا بِاللّٰهِ ۚ اِنْ تَرَنِ اَنَا اَقَلَّ
مِنْكَ مَالًا وَّوَلَدًا ﴿٤٠﴾

41. "És probable que el meu Senyor em doni quelcom millor que el teu hort, i hi enviï (a l'hort) un llamp del cel que el converteixi en un terreny estèril i relliscós"

فَعَسٰى رَبِّيْٓ اَنْ يُّؤْتِيَنِ خَيْرًا مِّنْ
جَنَّتِكَ وَيُرْسِلَ عَلَيْهَا حُسْبَانًا مِّنَ
السَّمَآءِ فَتُصْبِحَ صَعِيْدًا زَلَقًا ﴿٤١﴾

42. "O que la seva aigua s'enfonsi *a la terra* fins al punt que no puguis trobar-la"

اَوْ يُصْبِحَ مَآؤُهَا غَوْرًا فَلَنْ تَسْتَطِيْعَ لَهٗ
طَلَبًا ﴿٤٢﴾

43. Però els seus fruits van quedar *realment* devastats, i va començar a retorçar-se les mans pel que s'havia gastat, perquè *tot* s'havia fet miques sobre els seus filats. I digué: "Tant de bo no hagués associat ningú al meu Senyor!"

وَاُحِيْطَ بِثَمَرِهٖ فَاَصْبَحَ يُقَلِّبُ كَفَّيْهِ عَلٰى
مَآ اَنْفَقَ فِيْهَا وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلٰى
عُرُوْشِهَا وَيَقُوْلُ يٰلَيْتَنِيْ لَمْ اُشْرِكْ
بِرَبِّيْٓ اَحَدًا ﴿٤٣﴾

44. I no hi va haver ningú que l'ajudés contra Al·là ni va poder defensar-se ell mateix.

وَلَمْ تَكُنْ لَّهٗ فِئَةٌ يَّنْصُرُوْنَهٗ مِنْ دُوْنِ
اللّٰهِ وَمَا كَانَ مُنْتَصِرًا ﴿٤٤﴾

45. En aquests moments el suport *només prové* d'Al·là, el Veritable. Ell és el Millor com a recompensa i el Millor quant a les conseqüències.

هُنَالِكَ الْوَلَايَةُ لِلّٰهِ الْحَقِّ ۭ هُوَ خَيْرٌ
ثَوَابًا وَّخَيْرٌ عُقْبًا ﴿٤٥﴾

R.6.

46. Presenta'ls l'exemple de la vida mundana: és com l'aigua que enviem del cel, la vegetació de la terra s'hi barreja i després esdevé terra seca

وَاضْرِبْ لَهُمْ مَّثَلَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا
كَمَآءٍ اَنْزَلْنٰهُ مِنَ السَّمَآءِ فَاخْتَلَطَ بِهٖ
نَبَاتُ الْاَرْضِ فَاَصْبَحَ هَشِيْمًا تَذْرُوْهُ

esmicolada que escampa el vent. Però Al·là té poder sobre totes les coses.

الرِّيٰحُ ۗ وَكَانَ اللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ مُّقْتَدِرًا ﴿٤٦﴾

47. La riquesa i els fills són guarniments de la vida mundana. Però la perseverança en les bones obres és millor a ulls del teu Senyor quant a la recompensa *immediata* i millor quant a l'esperança *futura*.

اَلْمَالُ وَالْبَنُوْنَ زِيْنَةُ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا ۚ
وَالْبٰقِيٰتُ الصّٰلِحٰتُ خَيْرٌ عِنْدَ رَبِّكَ
ثَوَابًا وَّخَيْرٌ اَمَلًا ﴿٤٧﴾

48. I *reflexiona en* el dia en què ensorrarem les muntanyes i veuràs *les nacions de la* terra avançar *les unes contra les altres*, quan les aplegarem a totes sense deixar cap d'elles enrere.

وَيَوْمَ نُسَيِّرُ الْجِبَالَ وَتَرَى الْاَرْضَ
بَارِزَةً ۙ وَّحَشَرْنٰهُمْ فَلَمْ نُغَادِرْ مِنْهُمْ
اَحَدًا ﴿٤٨﴾

49. Seran presentades al teu Senyor, *en filera*: "Ara compareixeu davant de Nosaltres com us vam crear al començament. però us vau pensar que no fixaríem un termini per al compliment de la *Nostra* promesa a vosaltres".

وَعُرِضُوْا عَلٰى رَبِّكَ صَفًّا ۗ لَقَدْ جِئْتُمُوْنَا
كَمَا خَلَقْنٰكُمْ اَوَّلَ مَرَّةٍ ۢ بَلْ زَعَمْتُمْ اَلَّنْ
نَّجْعَلَ لَكُمْ مَّوْعِدًا ﴿٤٩﴾

50. I es posarà el Llibre davant d'ells, i veuràs els culpables esporuguits pel seu contingut, i diran: "Ai de nosaltres! Quina classe de Llibre és aquest! No omet res, ni gran ni petit, sinó que tot ho conté". I trobaran al seu davant tot el que van fer, perquè el teu Senyor no perjudica ningú".

وَوُضِعَ الْكِتٰبُ فَتَرَى الْمُجْرِمِيْنَ مُشْفِقِيْنَ
مِمَّا فِيْهِ وَيَقُوْلُوْنَ يٰوَيْلَتَنَا مَالِ هٰذَا
الْكِتٰبِ لَا يُغَادِرُ صَغِيْرَةً وَّلَا كَبِيْرَةً اِلَّآ
اَحْصٰهَا ۚ وَوَجَدُوْا مَا عَمِلُوْا حَاضِرًا ۗ
وَلَا يَظْلِمُ رَبُّكَ اَحَدًا ﴿٥٠﴾ ع ١٨

R.7.

51. I *recorda't de* quan vam dir als àngels: "Sotmeteu-vos a Adam", i *tots ells* s'hi van sotmetre, tret d'Iblis. Era *un* dels Yinn: i va desobeir l'ordre del seu Senyor. És que l'acceptareu a ell i a la seva progènie com a amics en comptes de Mi,

وَاِذْ قُلْنَا لِلْمَلٰٓئِكَةِ اسْجُدُوْا لِاٰدَمَ
فَسَجَدُوْٓا اِلَّآ اِبْلِيْسَ ۗ كَانَ مِنَ الْجِنِّ فَفَسَقَ
عَنْ اَمْرِ رَبِّهٖ ۗ اَفَتَتَّخِذُوْنَهٗ وَذُرِّيَّتَهٗٓ
اَوْلِيَآءَ مِنْ دُوْنِيْ وَهُمْ لَكُمْ عَدُوٌّ ۗ بِئْسَ

malgrat que són els vostres enemics? Dolent és l'intercanvi per als inics.

لِلظّٰلِمِيْنَ بَدَلًا ﴿٥١﴾

52. No els vaig fer testimonis de la creació dels cels i de la terra, ni de la seva pròpia creació; ni podria acceptar com a socorredors aquells que extravien *la gent*.

مَآ اَشْهَدْتُّهُمْ خَلْقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَلَا خَلْقَ اَنْفُسِهِمْ وَمَا كُنْتُ مُتَّخِذَ الْمُضِلِّيْنَ عَضُدًا ﴿٥٢﴾

53. I *recorda't* del dia en què Ell dirà: "Crideu aquells que consideràveu els Meus iguals". Llavors ells els invocaran, però no en rebran resposta; i posarem una barrera contra ells".

وَيَوْمَ يَقُوْلُ نَادُوْا شُرَكَآءِيَ الَّذِيْنَ زَعَمْتُمْ فَدَعَوْهُمْ فَلَمْ يَسْتَجِيْبُوْا لَهُمْ وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمْ مَّوْبِقًا ﴿٥٣﴾

54. Els culpables veuran el Foc i s'adonaran que hi cauran; i no trobaran cap manera d'escapar-ne.

وَرَاَ الْمُجْرِمُوْنَ النَّارَ فَظَنُّوْٓا اَنَّهُمْ مُّوَاقِعُوْهَا وَلَمْ يَجِدُوْا عَنْهَا مَصْرِفًا ﴿٥٤﴾ ع ١٩

R.8.

55. En veritat, hem explicat de diverses maneres en aquest Alcorà, per *al bé de* la humanitat, *tota mena d'*exemples, però de totes les coses, l'home n'és el més contenciós.

وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِيْ هٰذَا الْقُرْاٰنِ لِلنَّاسِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ ؕ وَكَانَ الْاِنْسَانُ اَكْثَرَ شَيْءٍ جَدَلًا ﴿٥٥﴾

56. Però res no va impedir a la gent de creure i de buscar el perdó del seu Senyor, quan els arribà la guia, però van decidir *seguir* el precedent dels pobles anteriors *amb les mateixes conseqüències* o van esperar que els arribés de ple el càstig *d'Al·là*.

وَمَا مَنَعَ النَّاسَ اَنْ يُّؤْمِنُوْٓا اِذْ جَآءَهُمُ الْهُدٰى وَيَسْتَغْفِرُوْا رَبَّهُمْ اِلَّآ اَنْ تَاْتِيَهُمْ سُنَّةُ الْاَوَّلِيْنَ اَوْ يَاْتِيَهُمُ الْعَذَابُ قُبُلًا ﴿٥٦﴾

57. Però només vam enviar els Missatgers com a portadors de la bona nova i com a Avisadors. I aquells que no creuen argumenten amb la falsedat per refutar amb ella la veritat. I prenen els Meus Senyals i el que són avisats *únicament* com una broma.

وَمَا نُرْسِلُ الْمُرْسَلِيْنَ اِلَّا مُبَشِّرِيْنَ وَمُنْذِرِيْنَ ج وَيُجَادِلُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِالْبَاطِلِ لِيُدْحِضُوْا بِهِ الْحَقَّ وَاتَّخَذُوْٓا اٰيٰتِيْ وَمَآ اُنْذِرُوْا هُزُوًا ﴿٥٧﴾

58. Hi haurà algú més injust que aquells a qui se li recorden els Senyals del seu Senyor, i se n'aparta, oblidant el que les seves mans han comès abans? En veritat, hem posat uns vels sobre els seus cors perquè no ho entenguin, i sordesa, en les seves orelles. I si els convides a la guia, mai no l'acceptaran.

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ فَأَعْرَضَ
عَنْهَا وَنَسِيَ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ ۚ إِنَّا جَعَلْنَا عَلَىٰ
قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ
وَقْرًا ۖ وَإِنْ تَدْعُهُمْ إِلَى الْهُدَىٰ فَلَنْ
يَهْتَدُوا إِذًا أَبَدًا ﴿٥٨﴾

59. Però el teu Senyor és el Màxim Indulgent, ple de Misericòrdia. Si tingués que atrapar-los pel que van cometre, certament hauria afanyat el Seu càstig. Però tenen un termini fixat contra el que no trobaran cap refugi.

وَرَبُّكَ الْغَفُورُ ذُو الرَّحْمَةِ ۖ لَوْ يُؤَاخِذُهُمْ
بِمَا كَسَبُوا لَعَجَّلَ لَهُمُ الْعَذَابَ ۚ بَلْ
لَهُمْ مَوْعِدٌ لَنْ يَجِدُوا مِنْ دُونِهِ
مَوْئِلًا ﴿٥٩﴾

60. Quant a aquestes ciutats: les vam destruir quan van cometre iniquitats. I vam fixar un termini per a la seva destrucció.

وَتِلْكَ الْقُرَىٰ أَهْلَكْنَاهُمْ لَمَّا ظَلَمُوا وَ
جَعَلْنَا لِمَهْلِكِهِمْ مَوْعِدًا ﴿٦٠﴾ ع

R.9.

61. I *recorda't de* quan Moisès digué al seu jove company: "No m'aturaré fins que no arribi a la confluència dels dos mars, encara que em calgui caminar anys i anys".

وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِفَتَاهُ لَا أَبْرَحُ حَتَّىٰ أَبْلُغَ
مَجْمَعَ الْبَحْرَيْنِ أَوْ أَمْضِيَ حُقُبًا ﴿٦١﴾

62. Però quan van arribar a la confluència dels dos *mars*, van oblidar el seu peix, i aquest va emprendre ràpidament el seu camí cap a la mar, *allunyant-se'n*.

فَلَمَّا بَلَغَا مَجْمَعَ بَيْنِهِمَا نَسِيَا حُوتَهُمَا
فَاتَّخَذَ سَبِيلَهُ فِي الْبَحْرِ سَرَبًا ﴿٦٢﴾

63. I quan van haver avançat encara més, digué al seu jove *company*: "Porta'ns el nostre dinar. En veritat, hem patit moltes fatigues a conseqüència del nostre viatge".

فَلَمَّا جَاوَزَا قَالَ لِفَتَاهُ آتِنَا غَدَاءَنَا
لَقَدْ لَقِينَا مِنْ سَفَرِنَا هَٰذَا نَصَبًا ﴿٦٣﴾

64. Va respondre: "No has vist quan ens vam refugiar vora la roca *per reposar*, i vaig oblidar el peix, i ningú, tret de Satanàs, em va fer oblidar esmentar-t'ho, va emprendre el rumb cap al mar de forma estranya?"

قَالَ أَرَءَيْتَ إِذْ أَوَيْنَآ إِلَى الصَّخْرَةِ فَإِنِّي
نَسِيتُ الْحُوتَ وَمَآ أَنْسٰنِيهُ إِلَّا
الشَّيْطٰنُ أَنْ أَذْكُرَهُ وَاتَّخَذَ سَبِيلَهُ
فِي الْبَحْرِ عَجَبًا ٦٣

65. Digué: "Això és el que hem estat buscant". I els dos van tornar sobre els seus passos".

قَالَ ذٰلِكَ مَا كُنَّا نَبْغِ فَارْتَدَّا عَلٰٓى
اٰثَارِهِمَا قَصَصًا ٦٤

66. Aleshores van trobar un dels Nostres servents al qual havíem concedit la Nostra misericòrdia, i al qual havíem ensenyat el Nostre coneixement.

فَوَجَدَا عَبْدًا مِّنْ عِبَادِنَآ اٰتَيْنٰهُ رَحْمَةً مِّنْ
عِنْدِنَا وَعَلَّمْنٰهُ مِنْ لَّدُنَّا عِلْمًا ٦٥

67. Moisès li digué: "Puc seguir-te amb la condició que m'ensenyis la guia que t'ha estat ensenyada?"

قَالَ لَهُ مُوسٰى هَلْ أَتَّبِعُكَ عَلٰٓى أَنْ
تُعَلِّمَنِ مِمَّا عُلِّمْتَ رُشْدًا ٦٦

68. Va respondre: "No pots fer-me companyia amb paciència".

قَالَ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ٦٧

69. "I com podries ser pacient sobre coses el coneixement de les quals no entens?"

وَكَيْفَ تَصْبِرُ عَلٰى مَا لَمْ تُحِطْ بِهِ خُبْرًا ٦٨

70. Digué: "Em trobaràs, si és la voluntat d'Al·là, pacient, i no et desobeiré en res".

قَالَ سَتَجِدُنِيٓ إِنْ شَآءَ اللّٰهُ صَابِرًا وَّلَآ
أَعْصِي لَكَ أَمْرًا ٦٩

71. Digué: "Bé, si m'has de seguir, no em preguntis per res fins que jo mateix te'n parli".

قَالَ فَإِنِ اتَّبَعْتَنِي فَلَا تَسْأَلْنِي عَنْ شَيْءٍ
حَتّٰٓى أُحْدِثَ لَكَ مِنْهُ ذِكْرًا ٧٠ ع ٩ ١١ ٢١

R.10.

72. Així doncs, els dos van partir fins que, després de pujar a una barca, ell la va esventrar. *Moisès* digué: "L'has esventrada per ofegar aquells que estan dins? En veritat, has comès una mala acció".

فَانْطَلَقَا حَتّٰٓى إِذَا رَكِبَا فِي السَّفِينَةِ
خَرَقَهَا قَالَ أَخَرَقْتَهَا لِتُغْرِقَ أَهْلَهَا
لَقَدْ جِئْتَ شَيْئًا إِمْرًا ٧١

73. Ell respongué: "No *et* vaig dir no podries fer-me companyia amb paciència?".

قَالَ أَلَمْ أَقُلْ إِنَّكَ لَن تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ﴿٧٣﴾

74. *Moisès* digué: "No em renyis per haver-me'n oblidat i no siguis massa dur per aquesta *errada* meva"

قَالَ لَا تُؤَاخِذْنِي بِمَا نَسِيتُ وَلَا تُرْهِقْنِي مِنْ أَمْرِي عُسْرًا ﴿٧٤﴾

75. I els dos van prosseguir el viatge fins que, després d'haver trobat un jove, ell el matà. *Moisès* digué: "Has mort un innocent sense que *ell hagués mort ningú*? En veritat, has comès una acció malvada!

فَانطَلَقَا حَتَّىٰ إِذَا لَقِيَا غُلَامًا فَقَتَلَهُ قَالَ أَقَتَلْتَ نَفْسًا زَكِيَّةً بِغَيْرِ نَفْسٍ لَّقَدْ جِئْتَ شَيْئًا نُّكْرًا ﴿٧٥﴾

PART 16

76. Ell respongué: "No et vaig dir que no podries fer-me companyia amb paciència?"

قَالَ أَلَمْ أَقُل لَّكَ إِنَّكَ لَن تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ﴿٧٦﴾

77. *Moisès* digué: "Si et pregunto per alguna cosa després d'això, no permetis que segueixi en la teva companyia, perquè *llavors* hauràs rebut excuses meves suficients".

قَالَ إِن سَأَلْتُكَ عَن شَيْءٍ بَعْدَهَا فَلَا تُصَاحِبْنِي قَدْ بَلَغْتَ مِن لَّدُنِّي عُذْرًا ﴿٧٧﴾

78. Van continuar, doncs, fins que, després d'arribar a la gent d'una ciutat, van demanar menjar als seus habitants, però es van negar a considerar-los els *seus* hostes. Tanmateix, hi van trobar un mur que era a punt d'ensorrar-se i ell el va reparar. *Moisès* digué: "Si ho haguessis volgut, hauries pogut demanar una retribució per això".

فَانطَلَقَا حَتَّىٰ إِذَا أَتَيَا أَهْلَ قَرْيَةٍ اسْتَطْعَمَا أَهْلَهَا فَأَبَوْا أَن يُضَيِّفُوهُمَا فَوَجَدَا فِيهَا جِدَارًا يُرِيدُ أَن يَنقَضَّ فَأَقَامَهُ قَالَ لَوْ شِئْتَ لَتَّخَذْتَ عَلَيْهِ أَجْرًا ﴿٧٨﴾

79. Digué: "Aquí se separen *els camins*, el teu i el meu. Et diré ara el significat del que no has pogut suportar amb paciència".

قَالَ هَٰذَا فِرَاقُ بَيْنِي وَبَيْنِكَ سَأُنَبِّئُكَ بِتَأْوِيلِ مَا لَمْ تَسْتَطِع عَّلَيْهِ صَبْرًا ﴿٧٩﴾

80. "Quant a la barca, pertanyia a una pobra gent que feinejava al mar; i vaig voler danyar-la perquè al darrere hi havia un rei que apropiant-se per la força totes les naus".

أَمَّا السَّفِينَةُ فَكَانَتْ لِمَسَاكِينَ يَعْمَلُونَ
فِي الْبَحْرِ فَأَرَدتُّ أَنْ أَعِيبَهَا وَكَانَ وَرَاءَهُم
مَّلِكٌ يَأْخُذُ كُلَّ سَفِينَةٍ غَصْبًا ﴿٨٠﴾

81. "Quant al jove, els seus pares eren creients, i temíem que els causés greus problemes per la seva rebel·lia i la seva incredulitat".

وَأَمَّا الْغُلَامُ فَكَانَ أَبَوَاهُ مُؤْمِنَيْنِ
فَخَشِينَا أَن يُرْهِقَهُمَا طُغْيَانًا وَكُفْرًا ﴿٨١﴾

82. "Volem, doncs, que el seu Senyor els donés a canvi un *fill* millor que ell en puresa i amb més afecte *filial*.

فَأَرَدْنَا أَن يُبْدِلَهُمَا رَبُّهُمَا خَيْرًا مِّنْهُ
زَكَاةً وَأَقْرَبَ رُحْمًا ﴿٨٢﴾

83. "I quant al mur, pertanyia a dos orfes de la ciutat i al dessota hi havia un tresor que els pertanyia, i el seu pare havia estat un *home* just, per la qual cosa el teu Senyor va voler que arribessin a l'edat adulta i trobessin el seu tresor, com a favor del teu Senyor; i no ho vaig fer de pròpia voluntat. Aquesta és l'explicació del que no has pogut suportar amb paciència".

وَأَمَّا الْجِدَارُ فَكَانَ لِغُلَامَيْنِ يَتِيمَيْنِ فِي
الْمَدِينَةِ وَكَانَ تَحْتَهُ كَنزٌ لَّهُمَا وَ
كَانَ أَبُوهُمَا صَالِحًا فَأَرَادَ رَبُّكَ أَن
يَبْلُغَا أَشُدَّهُمَا وَيَسْتَخْرِجَا
كَنزَهُمَا رَحْمَةً مِّن رَّبِّكَ وَمَا
فَعَلْتُهُ عَنْ أَمْرِي ذَٰلِكَ تَأْوِيلُ مَا لَمْ
تَسْطِع عَّلَيْهِ صَبْرًا ﴿٨٣﴾

R.11.

84. Et pregunten per Dhu'l Qarnain. Digues-los: "En veritat, us explicaré *alguna cosa* de la seva història".

وَيَسْأَلُونَكَ عَن ذِي الْقَرْنَيْنِ قُلْ
سَأَتْلُو عَلَيْكُم مِّنْهُ ذِكْرًا ﴿٨٤﴾

85. El vam establir a la terra i li vam donar els mitjans *per dur a terme* qualsevol cosa.

إِنَّا مَكَّنَّا لَهُ فِي الْأَرْضِ وَآتَيْنَاهُ مِن كُلِّ
شَيْءٍ سَبَبًا ﴿٨٥﴾

86. Llavors ell seguí un camí *determinat*.

فَأَتْبَعَ سَبَبًا ﴿٨٦﴾

87. Fins que, quan va arribar en pondre's el sol, el trobà que es ponia en un bassal d'aigües tèrboles, i a prop va trobar un poble. Vam dir: "Oh

حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ مَغْرِبَ الشَّمْسِ وَجَدَهَا
تَغْرُبُ فِي عَيْنٍ حَمِئَةٍ وَوَجَدَ عِندَهَا

Dhu'l Qarnain, castiga'ls o tracta'ls amb bondat".

قَوْمًا ۬ قُلْنَا يٰذَا الْقَرْنَيْنِ اِمَّآ اَنْ تُعَذِّبَ وَاِمَّآ اَنْ تَتَّخِذَ فِيْهِمْ حُسْنًا ﴿۸۶﴾

88. Va respondre: "Quant a aquell que faci el mal, certament el castigaré. Després serà tornat al seu Senyor, Que el castigarà amb un càstig terrible".

قَالَ اَمَّا مَنْ ظَلَمَ فَسَوْفَ نُعَذِّبُهٗ ثُمَّ يُرَدُّ اِلٰى رَبِّهٖ فَيُعَذِّبُهٗ عَذَابًا نُّكْرًا ﴿۸۷﴾

89. "Però quant a aquell que cregui i actuï amb justícia, li donarem una bona recompensa i li dirigirem *les paraules* més suaus dels Nostres manaments".

وَاَمَّا مَنْ اٰمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَهٗ جَزَآءَ ۨالْحُسْنٰى ۚ وَسَنَقُوْلُ لَهٗ مِنْ اَمْرِنَا يُسْرًا ﴿۸۸﴾

90. Llavors *en veritat* va seguir *un altre* camí.

ثُمَّ اَتْبَعَ سَبَبًا ﴿۸۹﴾

91. Fins que, quan va arribar a la sortida del sol, va trobar que sortia sobre un poble al qual no havíem donat protecció contra ell".

حَتّٰٓى اِذَا بَلَغَ مَطْلِعَ الشَّمْسِ وَجَدَهَا تَطْلُعُ عَلٰى قَوْمٍ لَّمْ نَجْعَلْ لَّهُمْ مِّنْ دُوْنِهَا سِتْرًا ﴿۹۰﴾

92. Així *fou en veritat*. Certament vam abraçar amb el Nostre coneixement *tot* el que tenia.

كَذٰلِكَ ؕ وَقَدْ اَحَطْنَا بِمَا لَدَيْهِ خُبْرًا ﴿۹۱﴾

93. Llavors va seguir *un altre* camí.

ثُمَّ اَتْبَعَ سَبَبًا ﴿۹۲﴾

94. Fins que, quan va arribar a l'indret situat entre les dues muntanyes, va trobar al seu dessota un poble que amb prou feines podia entendre'n un borrall.

حَتّٰٓى اِذَا بَلَغَ بَيْنَ السَّدَّيْنِ وَجَدَ مِنْ دُوْنِهِمَا قَوْمًا ۙ لَّا يَكَادُوْنَ يَفْقَهُوْنَ قَوْلًا ﴿۹۳﴾

95. Van dir: "Oh Dhu'l Qarnain, en veritat Gog i Magog estan creant el desordre en la terra; podem pagar-te un tribut amb la condició que aixequis una barrera entre ells i nosaltres?"

قَالُوْا يٰذَا الْقَرْنَيْنِ اِنَّ يَاْجُوْجَ وَمَاْجُوْجَ مُفْسِدُوْنَ فِى الْاَرْضِ فَهَلْ نَجْعَلُ لَكَ خَرْجًا عَلٰٓى اَنْ تَجْعَلَ بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمْ سَدًّا ﴿۹۴﴾

96. Respongué: "El poder amb què m'ha dotat el Meu Senyor respecte a això és millor, però podeu ajudar-me

قَالَ مَا مَكَّنِّىْ فِيْهِ رَبِّىْ خَيْرٌ فَاَعِيْنُوْنِىْ

amb la vostra força fisica; entre vosaltres i ell aixecaré una muralla".

بِقُوَّةٍ أَجْعَلْ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ رَدْمًا ﴿٩٦﴾

97. "Porteu-me blocs de ferro. Així *ho van fer* fins que, un cop anivellat l'espai entre els dos vessants de la muntanya, digué: "Bufeu *ara amb les vostres manxes". Van bufar* fins que, tan bon punt que va ser *vermell com el foc*, digué: "Porteu-me coure fos per estender'l al damunt".

آتُونِي زُبَرَ الْحَدِيدِ حَتَّىٰ إِذَا سَاوَىٰ
بَيْنَ الصَّدَفَيْنِ قَالَ انْفُخُوا حَتَّىٰ
إِذَا جَعَلَهُ نَارًا قَالَ آتُونِي أُفْرِغْ عَلَيْهِ
قِطْرًا ﴿٩٧﴾

98. D'aquesta manera ells (Gog i Magog) no van poder enfilar-s'hi ni soscavar-la".

فَمَا اسْطَاعُوا أَنْ يَظْهَرُوهُ وَمَا
اسْتَطَاعُوا لَهُ نَقْبًا ﴿٩٨﴾

99. *Després d'això*, digué: "Aquest és un favor del meu Senyor. Però quan es compleixi la promesa del meu Senyor, ell l'esmicolarà. I la promesa del meu Senyor és *certament* veritable".

قَالَ هَٰذَا رَحْمَةٌ مِنْ رَبِّي فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ
رَبِّي جَعَلَهُ دَكَّاءَ وَكَانَ وَعْدُ رَبِّي حَقًّا ﴿٩٩﴾

100. I en aquest dia deixarem que alguns d'ells s'aixequin contra els altres, i sonarà la trompeta. Llavors els aplegarem a tots.

وَتَرَكْنَا بَعْضَهُمْ يَوْمَئِذٍ يَمُوجُ فِي
بَعْضٍ وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَجَمَعْنَاهُمْ
جَمْعًا ﴿١٠٠﴾

101. I en aquest dia mostrarem l'Infern, cara a cara, als incrèduls.

وَعَرَضْنَا جَهَنَّمَ يَوْمَئِذٍ لِلْكَافِرِينَ
عَرْضًا ﴿١٠١﴾

102. Els ulls dels quals es trobaven coberts per un vel *perquè no escoltessin* la meva advertència ni tampoc sentissin.

الَّذِينَ كَانَتْ أَعْيُنُهُمْ فِي غِطَاءٍ عَنْ
ذِكْرِي وَكَانُوا لَا يَسْتَطِيعُونَ سَمْعًا ﴿١٠٢﴾

R.12.

103. Creuen els incrèduls que poden prendre els Meus servents com a protectors en comptes de Mi? En veritat, hem preparat l'Infern com a llar per als incrèduls.

أَفَحَسِبَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنْ يَتَّخِذُوا
عِبَادِي مِنْ دُونِي أَوْلِيَاءَ إِنَّا أَعْتَدْنَا
جَهَنَّمَ لِلْكَافِرِينَ نُزُلًا ﴿١٠٣﴾

104. Digues-los: "Vols que us informi d'aquells que son els pitjors perdedors quant a les seves obres?"00

قُلْ هَلْ نُنَبِّئُكُمْ بِالْأَخْسَرِينَ أَعْمَالًا ﴿١٠٤﴾

105. "Aquells el treball dels quals es perd *tot cercant les coses de* la vida d'aquest món, malgrat que pensin que estan fent bones obres".

الَّذِينَ ضَلَّ سَعْيُهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَهُمْ يَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ يُحْسِنُونَ صُنْعًا ﴿١٠٥﴾

106. Són ells qui no creuen en els Senyals del seu Senyor ni en la seva trobada amb Ell. Les seves obres són, doncs, vanes i en el Dia de la Resurrecció no els donarem cap mèrit.

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ وَلِقَائِهِ فَحَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فَلَا نُقِيمُ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَزْنًا ﴿١٠٦﴾

107. Aquesta és la seva recompensa: l'Infern. Per no haver cregut i haver-se burlat dels Meus Senyals i dels Meus Missatgers.

ذَٰلِكَ جَزَاؤُهُمْ جَهَنَّمُ بِمَا كَفَرُوا وَاتَّخَذُوا آيَاتِي وَرُسُلِي هُزُوًا ﴿١٠٧﴾

108. En veritat, els que creuen i fan bones obres tindran com a llar els Jardins del Paradís.

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ كَانَتْ لَهُمْ جَنَّاتُ الْفِرْدَوْسِ نُزُلًا ﴿١٠٨﴾

109. En ell hi viuran; no voldran que la seva sort canviï de cap manera.

خَالِدِينَ فِيهَا لَا يَبْغُونَ عَنْهَا حِوَلًا ﴿١٠٩﴾

110. Digues-los: "Si l'Oceà esdevingués tinta per a les paraules del meu Senyor, de ben segur que l'Oceà s'exhauriria abans que s'acabessin les paraules del meu Senyor, tot i que portéssim el mateix com a ajuda *suplementària*"

قُلْ لَوْ كَانَ الْبَحْرُ مِدَادًا لِكَلِمَاتِ رَبِّي لَنَفِدَ الْبَحْرُ قَبْلَ أَنْ تَنْفَدَ كَلِمَاتُ رَبِّي وَلَوْ جِئْنَا بِمِثْلِهِ مَدَدًا ﴿١١٠﴾

111. Digues-los: "Només sóc un home com vosaltres; *però* he rebut la revelació que el vostre Déu és només un Únic Déu. Així doncs, aquell que esperi trobar-se amb el Seu Senyor, que faci bones obres i no associï ningú en el culte del seu Senyor".

قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَٰهُكُمْ إِلَٰهٌ وَاحِدٌ فَمَنْ كَانَ يَرْجُو لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا ﴿١١١﴾

CAPÍTOL 19
MARYAM
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Els Companys del Sant Profeta es mostren d'acord amb l'opinió que la Surah fou revelada molt aviat a la Meca, probablement cap al final del quart any de la Crida, abans de l'emigració a Abissínia que va tenir lloc al mes de Rayab al cinquè any. La seva relació amb els Capítols Bani Isra'il i Al-Kahf està en el fet que, en aquests dos capítols, hi ha algunes dades sobre l'avenç i progrés dels jueus i cristians. A Bani Isra'il s'afirmava en especial que els jueus patirien dues vegades un eclipsi nacional i pujarien dues vegades al poder i a la glòria, i que els seguidors de l'Islam, com els jueus, pujarien també dues vegades al poder i dues vegades, com ells, patirien la decadència. A la Surah Al-Kahf aquest mateix tema es va tractar amb més extensió, sobretot la part dels cristians. Després d'explicar que els musulmans patirien un desastre nacional a mans a dels seguidors de la Llei Mosaica i que recuperarien la glòria perduda dirigits i guiats pel Messies de la llei Islàmica, en aquesta Surah es presenta una breu història de la fe cristiana. La Surah és, doncs, un tercer esglaó de la cadena en què el capítols Bani Isra'il i Al-Kahf formen el primer i segon esglaó. En efecte, els tres capítols tracten del mateix tema i segueixen el mateix model en l'exposició.

Tema

A les lletres abreujades del començament de la Surah s'ha fet una comparació entre els doctrines cristiana i islàmica, i s'ha fet atenció al fet que, encara que el cristianisme fou en el seu origen una Llei Divina, després es van introduir en els seus ensenyaments algunes doctrines i dogmes falsos. Com que aquestes doctrines van en contra dels atributs divins, es presenta una breu narració del naixement de Jesús per refutar-les. Aquesta narració va precedida per una breu menció del Profeta Zacaries, perquè segons les profecies bíbliques, el Profeta Elies havia de baixar del cel "abans que arribi el dia gran i terrible del Senyor" (Malaquies, 4:5); i Jesús, quan els jueus li van preguntar per Elies, el qual havia d'aparèixer abans d'ell, va respondre que era Joan qui havia vingut en el seu poder i esperit (Mateu 11:14, 15; 17:12; Marc 9:13). Va dir també que Elies no vindria del cel sinó que, com tots els mortals, havia de néixer d'una mare terrenal en forma d'un altre home, i que aquest seria Joan (Mateu 11:11; Lluc 7:28).

Mentre parla de Jesús, la Surah fa referència a la manera excepcional del seu naixement, sense intervenció d'un pare humà. El procediment adoptat per fer aquesta extraordinària consumació implicava que la Profecia es traslladaria ara de la Casa d'Isaac a la d'Ismael, ja que entre els israelites no quedava cap home del que pogués néixer cap profeta de Déu. Després d'això, la Surah reforça l'argument contra la divinitat de Jesús afirmant que, si tots els Profetes des d'Adam fins al darrer Profeta israelita anterior a Jesús, a qui es fa una breu referència a la Surah, eren només éssers humans, per què Jesús, que va ser Profeta de Déu, havia de ser investit d'atributs divins i ser considerat Déu o el fill de Déu? Com que la Resurrecció i la Vida després de la mort han de ser negades en els Últims Dies pels cristians, dels quals tracta especialment la Surah, s'in-

sisteix també molt especialment en el Més Enllà, exposant-se i refutant-se els arguments comuns i estereotipats dels incrèduls contra ell. Els incrèduls, diu la Surah, semblen tenir un benestar fals de la seva riquesa, els seus recursos materials i el seu elevat nombre, i esmenten això com a argument per a la seva negativa de la Vida després de la mort, i de la seva creença que el que importa realment és la vida present. Se'ls avisa que no han de deixar-se enganyar per l'aparent debilitat material dels creients i del seu propi poder, riquesa i grans recursos, ja que la Veritat progressa sempre gradualment i per etapes, però amb tota seguretat acaba triomfant al final. La Surah acaba amb una resposta a una pregunta implícita: per què s'ha adoptat l'àrab com a vehicle per a la revelació de l'ensenyament alcorànic? La resposta que es dóna és: Com que els àrabs són els primers destinataris de l'Alcorà, és natural i plausible que el Missatge s'adreci a un poble en la seva mateixa llengua perquè l'entenguin més fàcilment, i un cop estès, el transmetin als altres. Per això, l'Alcorà va ser revelat en àrab.

☆ سُوْرَةُ مَرْيَمَ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ تِسْعٌ وَّتِسْعُوْنَ اٰيَةً وَّسِتَّةُ رُكُوْعَاتٍ

MARYAM

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Ka Ha Ya Ain Sad.[1]

كٓهٰيٰعٓصٓ ﴿٢﴾

3. *Vet aquí* el relat de la misericòrdia del teu Senyor mostrada amb el Seu Servent, Zacaries.

ذِكْرُ رَحْمَتِ رَبِّكَ عَبْدَهٗ زَكَرِيَّا ﴿٣﴾

4. Quan va invocar el seu Senyor amb una invocació secreta.

اِذْ نَادٰى رَبَّهٗ نِدَآءً خَفِيًّا ﴿٤﴾

5. Va dir: "Senyor meu, els meus ossos s'han debilitat i el cap se'm blanqueja, però mai, Senyor meu, no he deixat de ser beneït en la meva súplica a Tu".

قَالَ رَبِّ اِنِّيْ وَهَنَ الْعَظْمُ مِنِّيْ وَ اشْتَعَلَ الرَّاْسُ شَيْبًا وَّ لَمْ اَكُنْۢ بِدُعَآئِكَ رَبِّ شَقِيًّا ﴿٥﴾

6. "Desconfio dels meus parents que em segueixen, i la meva dona és estèril. Atorga'm, doncs, un successor de Tu mateix".

وَ اِنِّيْ خِفْتُ الْمَوَالِيَ مِنْ وَّرَآءِيْ وَكَانَتِ امْرَاَتِيْ عَاقِرًا فَهَبْ لِيْ مِنْ لَّدُنْكَ وَلِيًّا ﴿٦﴾

7. "Que sigui el meu hereu i hereu de la Casa de Jacob. I fes-lo, Senyor meu, agradable a Tu".

يَّرِثُنِيْ وَ يَرِثُ مِنْ اٰلِ يَعْقُوْبَ ۖ وَ اجْعَلْهُ رَبِّ رَضِيًّا ﴿٧﴾

8. "Oh Zacaries, et donem la bona nova d'un fill que es dirà Yahya.[2] No hem donat aquest nom a ningú abans d'ell".

يٰزَكَرِيَّآ اِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلٰمِ ِۨاسْمُهٗ يَحْيٰى ۙ لَمْ نَجْعَلْ لَّهٗ مِنْ قَبْلُ سَمِيًّا ﴿٨﴾

9. Digué: "Senyor meu, com podré tenir un fill si la meva dona és estèril i jo he arribat al *límit* extrem de la vellesa?"

قَالَ رَبِّ اَنّٰى يَكُوْنُ لِيْ غُلٰمٌ وَّكَانَتِ امْرَاَتِيْ عَاقِرًا وَّ قَدْ بَلَغْتُ مِنَ الْكِبَرِ عِتِيًّا ﴿٩﴾

---

[1] Tu ets suficient per a tots i Tu ets la veritable Guia. Oh, Omniscient, Déu Veritable!

[2] Joan.

10. Ell digué: "Així és". Però el teu Senyor diu: "És fàcil per a Mi, perquè en efecte et vaig crear abans a tu, quan no eres res".

قَالَ كَذٰلِكَ ۚ قَالَ رَبُّكَ هُوَ عَلَيَّ هَيِّنٌ
وَّقَدْ خَلَقْتُكَ مِنْ قَبْلُ وَلَمْ تَكُ شَيْـًٔا ﴿١٠﴾

11. Digué: "Senyor meu, dóna'm un Senyal". *Déu* digué: "El teu Senyal és que no parlaràs amb ningú durant tres *dies* i nits senceres".

قَالَ رَبِّ اجْعَلْ لِّيْٓ اٰيَةً ۭ قَالَ اٰيَتُكَ
اَلَّا تُكَلِّمَ النَّاسَ ثَلٰثَ لَيَالٍ سَوِيًّا ﴿١١﴾

12. Després d'això, es presentà a la seva gent sortint del santuari i els indicà fent-los senyals que glorifiquessin Déu dia i nit.

فَخَرَجَ عَلٰى قَوْمِهٖ مِنَ الْمِحْرَابِ فَاَوْحٰٓى
اِلَيْهِمْ اَنْ سَبِّحُوْا بُكْرَةً وَّعَشِيًّا ﴿١٢﴾

13. "Oh Yahya, agafa ben fort el Llibre". I li vam donar la saviesa quan encara era un nen",

يٰيَحْيٰى خُذِ الْكِتٰبَ بِقُوَّةٍ ۭ وَاٰتَيْنٰهُ
الْحُكْمَ صَبِيًّا ﴿١٣﴾

14. I la tendresa *de cor*, de Nosaltres mateixos, i la puresa. Perquè era pietós,

وَّحَنَانًا مِّنْ لَّدُنَّا وَزَكٰوةً ۭ وَكَانَ تَقِيًّا ﴿١٤﴾

15. I respectuós amb els seus pares. I no era arrogant *ni* rebel.

وَّبَرًّا بِوَالِدَيْهِ وَلَمْ يَكُنْ جَبَّارًا عَصِيًّا ﴿١٥﴾

16. La pau va ser amb ell des del dia en què va néixer i el dia en què va morir, i la *pau serà amb ell* el dia en que *de nou* sigui ressuscitat.

وَسَلٰمٌ عَلَيْهِ يَوْمَ وُلِدَ وَيَوْمَ يَمُوْتُ وَ
يَوْمَ يُبْعَثُ حَيًّا ﴿١٦﴾

R.2.

17. I explica *la història de* Maria *de la mateixa manera com s'esmenta en* el Llibre. Quan es retirà de la seva gent a un lloc situat a l'est".

وَاذْكُرْ فِي الْكِتٰبِ مَرْيَمَ ۘ اِذِ انْتَبَذَتْ
مِنْ اَهْلِهَا مَكَانًا شَرْقِيًّا ﴿١٧﴾

18. I s'amagà d'ells amb un vel, llavors el vam enviar al Nostre àngel i se li aparegué en forma d'home perfecte".

فَاتَّخَذَتْ مِنْ دُوْنِهِمْ حِجَابًا ۫
فَاَرْسَلْنَآ اِلَيْهَا رُوْحَنَا فَتَمَثَّلَ لَهَا
بَشَرًا سَوِيًّا ﴿١٨﴾

19. Li digué: "Busco refugiar-me de tu *en el Déu* Misericordiós si és que en veritat *El* tems".

قَالَتْ إِنِّيٓ أَعُوذُ بِالرَّحْمٰنِ مِنْكَ إِنْ كُنْتَ تَقِيًّا ﴿١٩﴾

20. Ell respongué: "Només sóc un Missatger del teu Senyor, per concedir-te un fill just".

قَالَ إِنَّمَآ أَنَا رَسُولُ رَبِّكِ لِأَهَبَ لَكِ غُلٰمًا زَكِيًّا ﴿٢٠﴾

21. Ella digué: "Com podria tenir un fill si cap home m'ha tocat, ni he perdut mai la castedat?"

قَالَتْ أَنّٰى يَكُونُ لِي غُلٰمٌ وَّلَمْ يَمْسَسْنِي بَشَرٌ وَّلَمْ أَكُ بَغِيًّا ﴿٢١﴾

22. Ell respongué: "Així és". Però diu el teu Senyor: "És fàcil per a Mi"; *i ho farem així* perquè el convertim en un Senyal per als homes, i en una misericòrdia Nostra, perquè és una cosa decidida.

قَالَ كَذٰلِكِ قَالَ رَبُّكِ هُوَ عَلَيَّ هَيِّنٌ وَلِنَجْعَلَهُ آيَةً لِّلنَّاسِ وَرَحْمَةً مِّنَّا وَكَانَ أَمْرًا مَّقْضِيًّا ﴿٢٢﴾

23. Així doncs, ella el va concebre, i es retirà amb ell a un lloc apartat.

فَحَمَلَتْهُ فَانْتَبَذَتْ بِهِ مَكَانًا قَصِيًّا ﴿٢٣﴾

24. Els dolors del part la van dur fins al tronc d'una palmera. Ella digué: "Oh! Tant de bo hagués mort abans d'això i m'hagués convertit en una cosa del tot oblidada".

فَأَجَآءَهَا الْمَخَاضُ إِلٰى جِذْعِ النَّخْلَةِ قَالَتْ يٰلَيْتَنِي مِتُّ قَبْلَ هٰذَا وَكُنْتُ نَسْيًا مَّنْسِيًّا ﴿٢٤﴾

25. Llavors ell (l'àngel) la va cridar des de sota, *tot dient-li*: "No t'afligeixis. El teu Senyor ha posat un rierol als teus peus".

فَنَادٰىهَا مِنْ تَحْتِهَآ أَلَّا تَحْزَنِي قَدْ جَعَلَ رَبُّكِ تَحْتَكِ سَرِيًّا ﴿٢٥﴾

26. "Sacseja cap a tu el tronc de la palmera; això farà que caiguin sobre tu dàtils frescos i madurs".

وَهُزِّيٓ إِلَيْكِ بِجِذْعِ النَّخْلَةِ تُسٰقِطْ عَلَيْكِ رُطَبًا جَنِيًّا ﴿٢٦﴾

27. "Menja i beu, doncs, i refresca't els ulls. I si veus cap humà, digues-li: "He fet vot de dejú al *Déu* Misericordiós; per tant, avui no parlaré a cap humà".

فَكُلِي وَاشْرَبِي وَقَرِّي عَيْنًا فَإِمَّا تَرَيِنَّ مِنَ الْبَشَرِ أَحَدًا فَقُولِيٓ إِنِّي نَذَرْتُ لِلرَّحْمٰنِ صَوْمًا فَلَنْ أُكَلِّمَ الْيَوْمَ إِنْسِيًّا ﴿٢٧﴾

28. Llavors el va dur a la seva gent, portant-lo. Ells van dir: "Oh Maria, ens has portat una cosa estranya"

فَأَتَتْ بِهِۦ قَوْمَهَا تَحْمِلُهُۥ ۖ قَالُوا
يَٰمَرْيَمُ لَقَدْ جِئْتِ شَيْـًٔا فَرِيًّا ﴿٢٨﴾

29. "Oh germana d'Aaron, el teu pare no fou un home dolent ni la teva mare una dona impura!"

يَٰٓأُخْتَ هَٰرُونَ مَا كَانَ أَبُوكِ ٱمْرَأَ سَوْءٍ
وَمَا كَانَتْ أُمُّكِ بَغِيًّا ﴿٢٩﴾

30. Llavors ella el va assenyalar a ell. Van dir: "Com parlarem a qui només és un nen de bressol?"

فَأَشَارَتْ إِلَيْهِ ۖ قَالُوا كَيْفَ نُكَلِّمُ مَن
كَانَ فِى ٱلْمَهْدِ صَبِيًّا ﴿٣٠﴾

31. Ell digué: "Sóc servent d'Al·là. Ell m'ha donat el Llibre i m'ha fet Profeta".

قَالَ إِنِّى عَبْدُ ٱللَّهِ ءَاتَىٰنِىَ ٱلْكِتَٰبَ وَ
جَعَلَنِى نَبِيًّا ﴿٣١﴾

32. "Ell m'ha fet beneït allà on vulgui que em trobi, i m'ha prescrit la Pregària i l'almoina mentre visqui".

وَجَعَلَنِى مُبَارَكًا أَيْنَ مَا كُنتُ وَ
أَوْصَٰنِى بِٱلصَّلَوٰةِ وَٱلزَّكَوٰةِ مَا دُمْتُ
حَيًّا ﴿٣٢﴾

33. "*M'ha fet* pietós amb la meva mare, i no m'ha fet altiu *ni* desafortunat".

وَبَرًّۢا بِوَٰلِدَتِى وَلَمْ يَجْعَلْنِى جَبَّارًا
شَقِيًّا ﴿٣٣﴾

34. "I la pau va ser amb mi el dia en què vaig néixer, i la *pau seguirà amb mi* el dia en què mori, i el dia en què sigui *de nou* tornat a la vida".

وَٱلسَّلَٰمُ عَلَىَّ يَوْمَ وُلِدتُّ وَيَوْمَ أَمُوتُ وَ
يَوْمَ أُبْعَثُ حَيًّا ﴿٣٤﴾

35. Així era Jesús, el fill de Maria. *Aquesta és* una declaració de la veritat de la qual dubten.

ذَٰلِكَ عِيسَى ٱبْنُ مَرْيَمَ ۚ قَوْلَ ٱلْحَقِّ ٱلَّذِى
فِيهِ يَمْتَرُونَ ﴿٣٥﴾

36. No correspon *a la Majestat d'*Al·là que prengui per a Ell un fill. Sant és Ell. Quan decreta alguna cosa, li diu: "Sigues!", i és.

مَا كَانَ لِلَّهِ أَن يَتَّخِذَ مِن وَلَدٍ ۖ سُبْحَٰنَهُۥٓ ۚ
إِذَا قَضَىٰٓ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُۥ كُن
فَيَكُونُ ﴿٣٦﴾

37. *Jesús va dir*: "En veritat, Al·là és el meu Senyor i el vostre Senyor. Adoreu-Lo, doncs, *només* a Ell. Aquest és el camí recte".

وَإِنَّ ٱللَّهَ رَبِّى وَرَبُّكُمْ فَٱعْبُدُوهُ ۚ هَٰذَا
صِرَٰطٌ مُّسْتَقِيمٌ ﴿٣٧﴾

38. Però els grups van discutir entre ells; ai d'aquells que no creguin a causa de la trobada del gran dia!"

فَاخْتَلَفَ الْأَحْزَابُ مِنْ بَيْنِهِمْ ۖ فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ مَشْهَدِ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٣٨﴾

39. Que meravellosa serà la seva audició i visió el dia en què compareguin davant de Nosaltres! Però avui els malvats es troben en error manifest.

أَسْمِعْ بِهِمْ وَأَبْصِرْ يَوْمَ يَأْتُونَنَا ۖ لَٰكِنِ الظَّالِمُونَ الْيَوْمَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٣٩﴾

40. Avisa'ls del dia del lament, quan s'enllesteixi la qüestió. Però ara estan *en estat d'*indiferència, i per això no hi creuen.

وَأَنْذِرْهُمْ يَوْمَ الْحَسْرَةِ إِذْ قُضِيَ الْأَمْرُ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ وَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٤٠﴾

41. Som nosaltres els que heretarem la terra i *tots* els que estiguin en ella. I a Nosaltres seran *tots* ells retornats.

إِنَّا نَحْنُ نَرِثُ الْأَرْضَ وَمَنْ عَلَيْهَا وَإِلَيْنَا يُرْجَعُونَ ﴿٤١﴾

R.3.

42. Explica'ls *la història d'*Abraham *com s'esmenta* en el Llibre. Fou *un home* veraç i un Profeta.

وَاذْكُرْ فِي الْكِتَابِ إِبْرَاهِيمَ ۚ إِنَّهُ كَانَ صِدِّيقًا نَبِيًّا ﴿٤٢﴾

43. Quan digué al seu pare: "Oh, pare meu, per què adorareu el que no hi veu, ni hi sent, ni pot servir-te de res?"

إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ يَا أَبَتِ لِمَ تَعْبُدُ مَا لَا يَسْمَعُ وَلَا يُبْصِرُ وَلَا يُغْنِي عَنْكَ شَيْئًا ﴿٤٣﴾

44. "Oh, pare meu, en veritat m'ha arribat un coneixement que tu no has rebut pas; segueix-me i et guiaré a un camí recte".

يَا أَبَتِ إِنِّي قَدْ جَاءَنِي مِنَ الْعِلْمِ مَا لَمْ يَأْتِكَ فَاتَّبِعْنِي أَهْدِكَ صِرَاطًا سَوِيًّا ﴿٤٤﴾

45. "Oh, pare meu, no serveixis Satanàs; en veritat, Satanàs és rebel contra el *Déu* Clement".

يَا أَبَتِ لَا تَعْبُدِ الشَّيْطَانَ ۖ إِنَّ الشَّيْطَانَ كَانَ لِلرَّحْمَٰنِ عَصِيًّا ﴿٤٥﴾

46. "Oh, pare meu, en veritat temo que caigui sobre tu un càstig del *Déu* Clement, i que et converteixis en company de Satanàs".

يَا أَبَتِ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يَمَسَّكَ عَذَابٌ مِنَ الرَّحْمَٰنِ فَتَكُونَ لِلشَّيْطَانِ وَلِيًّا ﴿٤٦﴾

47. Respongué: "T'allunyes dels meus déus, oh Abraham? Si no desisteixes, en veritat trencaré totes les relacions amb tu. Ara deixa'm sol durant temps ".

قَالَ أَرَاغِبٌ أَنْتَ عَنْ آلِهَتِي يَا إِبْرَاهِيمُ ۚ
لَئِنْ لَمْ تَنْتَهِ لَأَرْجُمَنَّكَ ۖ وَاهْجُرْنِي
مَلِيًّا ﴿٤٧﴾

48. *Abraham* va dir: "La pau sigui amb tu. Demanaré per a tu el perdó del meu Senyor. En veritat, Ell és Clement amb mi.

قَالَ سَلَامٌ عَلَيْكَ ۖ سَأَسْتَغْفِرُ لَكَ رَبِّي ۖ
إِنَّهُ كَانَ بِي حَفِيًّا ﴿٤٨﴾

49. "I em mantindré allunyat de tu i del que tu invoques en comptes d'Al·là; i pregaré al meu Senyor; és possible que, pregant al meu Senyor, no em senti decepcionat".

وَأَعْتَزِلُكُمْ وَمَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ
وَأَدْعُو رَبِّي عَسَىٰ أَلَّا أَكُونَ بِدُعَاءِ
رَبِّي شَقِيًّا ﴿٤٩﴾

50. Així doncs, quan s'hagué separat d'ells i del que adoraven en comptes d'Al·là, li vam atorgar Isaac i Jacob, i a cadascun *d'ells* el vam fer Profeta.

فَلَمَّا اعْتَزَلَهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ
اللَّهِ وَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ ۖ وَ
كُلًّا جَعَلْنَا نَبِيًّا ﴿٥٠﴾

51. I els vam atorgar de la Nostra misericòrdia, i els vam concedir un autèntic renom.

وَوَهَبْنَا لَهُمْ مِنْ رَحْمَتِنَا وَجَعَلْنَا لَهُمْ
لِسَانَ صِدْقٍ عَلِيًّا ﴿٥١﴾

R.4.

52. Explica també *la història de* Moisès *com s'esmenta* en el Llibre. En efecte, ell fou un dels elegits; i fou Missatger, Profeta.

وَاذْكُرْ فِي الْكِتَابِ مُوسَىٰ ۚ إِنَّهُ كَانَ
مُخْلَصًا وَكَانَ رَسُولًا نَبِيًّا ﴿٥٢﴾

53. El vam cridar des del vessant dret de la Muntanya, i el vam apropar *a Nosaltres* per a una comunió *especial*.

وَنَادَيْنَاهُ مِنْ جَانِبِ الطُّورِ الْأَيْمَنِ
وَقَرَّبْنَاهُ نَجِيًّا ﴿٥٣﴾

54. I li vam concedir, de la Nostra misericòrdia, el seu germà Aaron com a Profeta.

وَوَهَبْنَا لَهُ مِنْ رَحْمَتِنَا أَخَاهُ هَارُونَ
نَبِيًّا ﴿٥٤﴾

55. Explica també *la història d'*Ismael, *com s'esmenta* en el Llibre. En veritat fou estricte en *mantenir la*

وَاذْكُرْ فِي الْكِتَابِ إِسْمَاعِيلَ ۚ إِنَّهُ كَانَ
صَادِقَ الْوَعْدِ وَكَانَ رَسُولًا نَبِيًّا ﴿٥٥﴾

seva promesa. I fou Missatger, Profeta.

56. Solia encomanar la Pregària i l'almoina als seus, i fou molt grat per al seu Senyor.

وَكَانَ يَأْمُرُ أَهْلَهُۥ بِالصَّلَوٰةِ وَالزَّكَوٰةِ ص وَكَانَ عِندَ رَبِّهِۦ مَرْضِيًّا ﴿٥٦﴾

57. Explica també *la història d'*Idris, *com s'esmenta* en el llibre. Fou *un home* verídic i *un* Profeta.

وَاذْكُرْ فِي الْكِتَٰبِ إِدْرِيسَ ز إِنَّهُۥ كَانَ صِدِّيقًا نَّبِيًّا ﴿٥٧﴾

58. Nosaltres el vam exaltar a un lloc elevat.

وَرَفَعْنَٰهُ مَكَانًا عَلِيًّا ﴿٥٨﴾

59. Aquestes són les persones a qui Al·là va concedir les Seves benediccions d'entre els Profetes, del llinatge d'Adam, i *del llinatge d'*aquells a qui vam dur *en l'arca* amb Noè, i del llinatge d'Abraham i Israel; *i ells són* d'aquells a qui vam guiar i triar. Quan els van ser recitats els senyals del Déu Clement, van ensopegar, i es van prostrar *davant Déu* plorant.

أُولَٰٓئِكَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِم مِّنَ النَّبِيِّۦنَ مِن ذُرِّيَّةِ ءَادَمَ ز وَمِمَّنْ حَمَلْنَا مَعَ نُوحٍ ز وَّمِن ذُرِّيَّةِ إِبْرَٰهِيمَ وَإِسْرَٰٓءِيلَ ز وَمِمَّنْ هَدَيْنَا وَاجْتَبَيْنَآ ط إِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ ءَايَٰتُ الرَّحْمَٰنِ خَرُّوا سُجَّدًا وَبُكِيًّا ﴿٥٩﴾ ۩

60. Després d'ells van aparèixer alguns descendents que van oblidar la Pregària, i van seguir desitjos malvats. Per això, trobaran la destrucció.

فَخَلَفَ مِنۢ بَعْدِهِمْ خَلْفٌ أَضَاعُوا الصَّلَوٰةَ وَاتَّبَعُوا الشَّهَوَٰتِ فَسَوْفَ يَلْقَوْنَ غَيًّا ﴿٦٠﴾

61. Excepte aquells que se'n penedeixen, creuen i fan bones obres. Aquests entraran en el Cel, i no seran gens perjudicats.

إِلَّا مَن تَابَ وَءَامَنَ وَعَمِلَ صَٰلِحًا فَأُولَٰٓئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُونَ شَيْـًٔا ﴿٦١﴾

62. Jardins d'Eternitat, que el *Déu* Clement ha promès als Seus servents en l'invisible. En veritat, la Seva promesa es complirà.

جَنَّٰتِ عَدْنٍ الَّتِي وَعَدَ الرَّحْمَٰنُ عِبَادَهُۥ بِالْغَيْبِ ط إِنَّهُۥ كَانَ وَعْدُهُۥ مَأْتِيًّا ﴿٦٢﴾

63. No escoltaran en ell res va, sinó només *salutacions de* Pau; i hi tindran aliment, matí i tarda.

لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا إِلَّا سَلَٰمًا ۖ وَ
لَهُمْ رِزْقُهُمْ فِيهَا بُكْرَةً وَعَشِيًّا ﴿٦٣﴾

64. Així és el Cel que deixem en herència a aquells dels Nostres servents que siguin justos.

تِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِي نُورِثُ مِنْ عِبَادِنَا
مَنْ كَانَ تَقِيًّا ﴿٦٤﴾

65. "I nosaltres (els àngels) només vam baixar per ordre del teu Senyor. A Ell pertany tot el que hi ha davant de nosaltres i enmig. Perquè el teu Senyor no oblida.

وَمَا نَتَنَزَّلُ إِلَّا بِأَمْرِ رَبِّكَ ۚ لَهُ مَا بَيْنَ
أَيْدِينَا وَمَا خَلْفَنَا وَمَا بَيْنَ ذَٰلِكَ ۚ
وَمَا كَانَ رَبُّكَ نَسِيًّا ﴿٦٥﴾

66. *Ell és* el Senyor dels cels i la terra i de tot el que hi ha entre els dos. Serviu-Lo, doncs, i sigueu perseverants en el Seu servei. Coneixes algú que sigui el Seu igual?

رَبُّ السَّمَٰوَٰتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا
فَاعْبُدْهُ وَاصْطَبِرْ لِعِبَادَتِهِ ۚ هَلْ
تَعْلَمُ لَهُ سَمِيًّا ﴿٦٦﴾ ع

R.5

67. Però diu l'home: "Com! És que després de mort seré ressuscitat?"

وَيَقُولُ الْإِنْسَانُ أَإِذَا مَا مِتُّ لَسَوْفَ
أُخْرَجُ حَيًّا ﴿٦٧﴾

68. "No recorda l'home que Nosaltres el vam crear abans, quan no era res?"

أَوَلَا يَذْكُرُ الْإِنْسَانُ أَنَّا خَلَقْنَٰهُ مِنْ قَبْلُ
وَلَمْ يَكُ شَيْئًا ﴿٦٨﴾

69. I, pel teu Senyor, en veritat els aplegarem a tots, *i també* als dimonis; llavors els durem de genolls al voltant de l'Infern.

فَوَرَبِّكَ لَنَحْشُرَنَّهُمْ وَالشَّيَٰطِينَ ثُمَّ
لَنُحْضِرَنَّهُمْ حَوْلَ جَهَنَّمَ جِثِيًّا ﴿٦٩﴾

70. Després certament arrossegant-los traurem de cada grup aquells que van ser més obstinats en la rebel·lió contra el *Déu* Clement.

ثُمَّ لَنَنْزِعَنَّ مِنْ كُلِّ شِيعَةٍ أَيُّهُمْ
أَشَدُّ عَلَى الرَّحْمَٰنِ عِتِيًّا ﴿٧٠﴾

71. Perquè en veritat coneixem molt bé aquells que més es mereixen ser cremats allà.

ثُمَّ لَنَحْنُ أَعْلَمُ بِالَّذِينَ هُمْ أَوْلَىٰ بِهَا
صِلِيًّا ﴿٧١﴾

72. Però no hi ha cap de vosaltres que no arribi a ell. És un decret irrevocable del teu Senyor.

وَ اِنۡ مِّنۡكُمۡ اِلَّا وَارِدُهَا ۚ كَانَ عَلٰى
رَبِّكَ حَتۡمًا مَّقۡضِيًّا ﴿٧٢﴾

73. Després alliberarem els justos i hi deixarem els malvats, agenollats.

ثُمَّ نُنَجِّي الَّذِيۡنَ اتَّقَوۡا وَّ نَذَرُ
الظّٰلِمِيۡنَ فِيۡهَا جِثِيًّا ﴿٧٣﴾

74. Però quan els Nostres Senyals evidents se'ls reciten, els incrèduls diuen als creients: "Quin dels dos grups és millor *respecte a la* posició i *forma* una assemblea més impressionant?"

وَ اِذَا تُتۡلٰى عَلَيۡهِمۡ اٰيٰتُنَا بَيِّنٰتٍ قَالَ
الَّذِيۡنَ كَفَرُوۡا لِلَّذِيۡنَ اٰمَنُوۡۤا ۙ اَيُّ
الۡفَرِيۡقَيۡنِ خَيۡرٌ مَّقَامًا وَّ اَحۡسَنُ نَدِيًّا ﴿٧٤﴾

75. I quantes generacions hem destruït abans que a ells, que eren superiors en riquesa i en aspecte exterior!

وَ كَمۡ اَهۡلَكۡنَا قَبۡلَهُمۡ مِّنۡ قَرۡنٍ هُمۡ
اَحۡسَنُ اَثَاثًا وَّ رِءۡيًا ﴿٧٥﴾

76. Digues-los: "El *Déu* Clement concedeix certament a aquells que estan en l'error un llarg respir fins que, quan vegin allò amb què són amenaçats -ja sigui el càstig o l'Hora-comprendran qui és pitjor *respecte a* la posició, i qui és més dèbil en força.

قُلۡ مَنۡ كَانَ فِي الضَّلٰلَةِ فَلۡيَمۡدُدۡ لَهُ
الرَّحۡمٰنُ مَدًّا ۚ حَتّٰۤى اِذَا رَاَوۡا مَا
يُوۡعَدُوۡنَ اِمَّا الۡعَذَابَ وَ اِمَّا السَّاعَةَ ؕ
فَسَيَعۡلَمُوۡنَ مَنۡ هُوَ شَرٌّ مَّكَانًا وَّ اَضۡعَفُ
جُنۡدًا ﴿٧٦﴾

77. "Al·là augmenta la guia dels qui segueixen la guia. I les bones obres que perduren són millors a la vista del teu Senyor com a recompensa i millors com a recurs".

وَ يَزِيۡدُ اللّٰهُ الَّذِيۡنَ اهۡتَدَوۡا هُدًى ؕ وَ
الۡبٰقِيٰتُ الصّٰلِحٰتُ خَيۡرٌ عِنۡدَ رَبِّكَ
ثَوَابًا وَّ خَيۡرٌ مَّرَدًّا ﴿٧٧﴾

78. No has vist aquell que no creu en els Nostres Senyals i diu: "Certament rebré riquesa i fills?"

اَفَرَءَيۡتَ الَّذِيۡ كَفَرَ بِاٰيٰتِنَا وَ قَالَ
لَاُوۡتَيَنَّ مَالًا وَّ وَلَدًا ﴿٧٨﴾

79. Ha arribat a conèixer l'invisible o ha rebut una promesa del *Déu* Clement?

اَطَّلَعَ الۡغَيۡبَ اَمِ اتَّخَذَ عِنۡدَ الرَّحۡمٰنِ
عَهۡدًا ﴿٧٩﴾

80. No! prendrem nota del que diu i li prolongarem molt el càstig.

كَلَّا ؕ سَنَكۡتُبُ مَا يَقُوۡلُ وَ نَمُدُّ لَهٗ مِنَ
الۡعَذَابِ مَدًّا ﴿٨٠﴾

81. I heretarem d'ell tot el que diu i compareixerà davant de Nosaltres tot sol.

وَّنَرِثُهٗ مَا يَقُوْلُ وَيَاْتِيْنَا فَرْدًا ﴿٨١﴾

82. I han abraçat *altres* déus en comptes d'Al·là perquè siguin *una font de* poder per a ells.

وَاتَّخَذُوْا مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ اٰلِهَةً لِّيَكُوْنُوْا لَهُمْ عِزًّا ﴿٨٢﴾

83. No! En absolut! Rebutjaran el seu culte i esdevindran adversaris.

كَلَّا ؕ سَيَكْفُرُوْنَ بِعِبَادَتِهِمْ وَيَكُوْنُوْنَ عَلَيْهِمْ ضِدًّا ﴿٨٣﴾ ع

R.6.

84. No veus que hem enviat els satans contra els incrèduls perquè els incitin *a actes de desobediència*?

اَلَمْ تَرَ اَنَّاۤ اَرْسَلْنَا الشَّيٰطِيْنَ عَلَى الْكٰفِرِيْنَ تَؤُزُّهُمْ اَزًّا ﴿٨٤﴾

85. No t'afanyis, doncs, per ells. Nosaltres mantenim un compte complet de les seves *accions*.

فَلَا تَعْجَلْ عَلَيْهِمْ ؕ اِنَّمَا نَعُدُّ لَهُمْ عَدًّا ﴿٨٥﴾

86. *Recorda't* del dia en què aplegarem els justos davant del *Déu* Clement com a convidats *honrats*.

يَوْمَ نَحْشُرُ الْمُتَّقِيْنَ اِلَى الرَّحْمٰنِ وَفْدًا ﴿٨٦﴾

87. Conduirem els culpables a l'Infern com qui duu un ramat cap a l'abeurador.

وَّنَسُوْقُ الْمُجْرِمِيْنَ اِلٰى جَهَنَّمَ وِرْدًا ﴿٨٧﴾

88. Cap no tindrà el poder d'intercessió, tret d'aquell que hagi rebut una promesa del *Déu* Clement.

لَا يَمْلِكُوْنَ الشَّفَاعَةَ اِلَّا مَنِ اتَّخَذَ عِنْدَ الرَّحْمٰنِ عَهْدًا ﴿٨٨﴾

89. I diuen: "El *Déu* Clement ha pres per a Ell un fill".

وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمٰنُ وَلَدًا ﴿٨٩﴾

90. Sense dubte, heu fet una cosa ben monstruosa!

لَقَدْ جِئْتُمْ شَيْـًٔا اِدًّا ﴿٩٠﴾

91. Poc queda perquè davant d'ells els cels esclatin, la terra s'obri i les muntanyes caiguin a trossos.

تَكَادُ السَّمٰوٰتُ يَتَفَطَّرْنَ مِنْهُ وَتَنْشَقُّ الْاَرْضُ وَتَخِرُّ الْجِبَالُ هَدًّا ﴿٩١﴾

92. Perquè adscriuen un fill al *Déu* Clement.

اَنْ دَعَوْا لِلرَّحْمٰنِ وَلَدًا ﴿٩٢﴾

93. Quan no correspon al *Déu* Clement prendre un fill per a Ell.

وَمَا يَنۢبَغِي لِلرَّحۡمٰنِ اَنۡ يَّتَّخِذَ وَلَدًا ﴿۹۳﴾

94. No hi ha ningú als cels i a la terra que no comparegui davant el *Déu* Clement com a servent.

اِنۡ كُلُّ مَنۡ فِي السَّمٰوٰتِ وَالۡاَرۡضِ اِلَّاۤ اٰتِي الرَّحۡمٰنِ عَبۡدًا ﴿۹۴﴾

95. En veritat, Ell els abraça amb el seu *coneixement* i els té comptats del tot.

لَقَدۡ اَحۡصٰىهُمۡ وَعَدَّهُمۡ عَدًّا ﴿۹۵﴾

96. I cadascun d'ells compareixerà davant d'Ell només en el Dia de la Resurrecció.

وَكُلُّهُمۡ اٰتِيۡهِ يَوۡمَ الۡقِيٰمَةِ فَرۡدًا ﴿۹۶﴾

97. A aquells que creuen i fan bones obres el *Déu* Clement els crearà amor en els seus *cors*.

اِنَّ الَّذِيۡنَ اٰمَنُوۡا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ سَيَجۡعَلُ لَهُمُ الرَّحۡمٰنُ وُدًّا ﴿۹۷﴾

98. Així doncs, el vam fer (l'Alcorà) fàcil en la teva llengua perquè poguessin donar amb ell la bona nova als justos i avisar amb ell un poble lliurat a la discòrdia.

فَاِنَّمَا يَسَّرۡنٰهُ بِلِسَانِكَ لِتُبَشِّرَ بِهِ الۡمُتَّقِيۡنَ وَتُنۡذِرَ بِهٖ قَوۡمًا لُّدًّا ﴿۹۸﴾

99. Quantes generacions vam destruir abans que a ells! És que pots veure'n només un o *fins i tot* sentir-ne un xiuxiueig?

وَكَمۡ اَهۡلَكۡنَا قَبۡلَهُمۡ مِّنۡ قَرۡنٍ ؕ هَلۡ تُحِسُّ مِنۡهُمۡ مِّنۡ اَحَدٍ اَوۡ تَسۡمَعُ لَهُمۡ رِكۡزًا ﴿۹۹﴾

CAPÍTOL 20
TA HA
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Aquesta Surah fou revelada en els primers anys a la Meca. Aquesta és l'opinió defensada per 'Abd Al·lah bin Mas'ud, un dels primers Companys del Sant Profeta. La Surah continua tractant sobre les creences i doctrines cristianes que van constituir el tema principal del Capítol anterior. Una de les doctrines bàsiques de la Cristiandat és que la Llei és una maledicció. La Llei, diu, no només és una maledicció, sinó que és de ben segur un do i una mercè Divins. A més a més, en comptes de ser una càrrega i un destorb, el seu fi és reconfortar i alegrar espiritualment l'home. Aquest és un dels objectius principals de l'Alcorà, el qual compleix de manera encertada. El Sant Profeta és confortat amb el Missatge que Déu ha revelat l'Alcorà per alleujar les càrregues de l'home i per no augmentar-ne les dificultats. Satisfà les necessitats principals i requisits humans.

Tema

La Surah continua dient als cristians que, perquè entenguin i s'adonin de les veritats incloses en l'Alcorà, han de ponderar les circumstàncies i les condicions que va haver de travessar Moisès. Es diu que, un cop acabada la seva elevació espiritual i un cop considerat apte perquè se li confiessin les gran responsabilitats d'un Profeta, s'ordenà a Moisès que anés al Faraó i li transmetés el Missatge Diví. El Faraó es negà a acceptar-lo, actuà amb supèrbia i va provar de matar Moisès. Per això, Déu ordenà a Moisès que s'emportés els israelites d'Egipte i els portés fins a Canaan. El Faraó els va perseguir amb els seus poderosos exèrcits, però el càstig diví va caure sobre ell i s'ofegà en el Mar davant els mateixos ulls dels israelites. Moisès es dirigí llavors cap a la "muntanya", on li fou revelada la Llei. La Surah renya subtilment els cristians. Se'ls diu que, quan abans de l'adveniment de Jesús, els israelites creien en la doctrina que Déu era Un i més endavant s'insistia igualment en l'Alcorà en la Unitat Divina i en la importància de la Llei o *Shari'ah*, com va poder sorgir un ensenyament que considerava la Llei com una maledicció, i sostenia i predicava doctrines politeistes, entre aquests dos credos estrictament monoteistes?

A continuació, s'esmenta el càstig diví que cauria sobre les nacions cristianes pels seus pecats i iniquitats després que gaudissin de prosperitat material durant mil anys. En els darrers tres segles d'aquest període, estarien marcats per un progrés i posteritat uniformes de nivell molt elevat. Això els faria oblidar desdenyosament l'advertència divina que deia que els estava destinada una sort terrible. La Surah declara amb èmfasi que aquest esdeveniment tindrà lloc de ben segur, i que les nacions cristianes d'Occident patiran una prova terrible. Les muntanyes més altes s'esfondraran i s'escamparan com la pols (versicles 106, 107). Després, es repeteix el tema amb què es va iniciar la Surah: l'Alcorà duu fàcilment al coneixement i a la comprensió, perquè ha estat revelat en la llengua nacional de la gent a qui es dirigí per primera vegada. A diferència de les Escriptures Sagrades, no acostuma a parlar amb paràboles i metàfores

confuses o amb manca de claredat, sinó que explica els seus ensenyaments fent servir una llengua entenedora. S'insisteix en la importància de la Llei amb arguments forts i ben fonamentats, i es demostra que no és una maledicció, sinó que és una gran benedicció. Tot seguit, s'esmenta l'expulsió d'Adam del Jardí. Aquest incident, que és el fonament de tot l'entramat de la doctrina cristiana de la Redempció, o és mal entès o deliberadament mal interpretat i presentat pels cristians. La veritat és que el naixement d'Adam va tenir lloc d'acord amb un pla diví establert, i els plans divins mai no fallen en el seu fi. Mentre que, segons la Bíblia, Déu creà Adam a imatge i semblança seva (Gen.1:27) i després, enganyat per Eva, Adam va cometre un pecat. L'Alcorà sosté que, havent estat creat a imatge i semblança de Déu, Adam no podia haver estat culpable d'aquesta caiguda. El descriu com algú que cau només en una falta inadvertida (v.116). La Surah acaba amb una enèrgica advertència als incrèduls dient que els Senyals i miracles ideats per ells mai se'ls presentaran i que si, malgrat haver vist molts Senyals del cel, segueixen insistint a negar el Missatge Diví, seran castigats com ho van ser els incrèduls dels anteriors Missatgers de Déu.

سُورَةُ طٰهٰ مَكِّيَّةٌ وَهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ مِائَةٌ وَسِتٌّ وَثَلَاثُونَ آيَةً وَثَمَانِيَةُ رُكُوعَاتٍ

TA HA

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ١

2. Ta Ha.[1]

طٰهٰ ٢

3. No t'hem revelat l'Alcorà perquè t'angoixis.

مَآ اَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْاٰنَ لِتَشْقٰٓى ٣

4. Sinó com a exhortació per a aquell que tem *Déu*.

اِلَّا تَذْكِرَةً لِّمَنْ يَّخْشٰى ٤

5. *I* revelació d'Aquell que creà la terra i els cels alts.

تَنْزِيْلًا مِّمَّنْ خَلَقَ الْاَرْضَ وَالسَّمٰوٰتِ الْعُلٰى ٥

6. *Ell és* el *Déu* Clement *Que* s'instal·là en el Tron.

اَلرَّحْمٰنُ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوٰى ٦

7. A Ell pertany tot el que hi als cels i tot el que hi ha a la terra; tot el que hi ha entre els dos i tot el que hi ha sota la terra humida.

لَهٗ مَا فِى السَّمٰوٰتِ وَمَا فِى الْاَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَمَا تَحْتَ الثَّرٰى ٧

8. Tot i que parlis en veu alta, *tant se val*, perquè Ell coneix *el pensament* secret *i el que hi ha encara* més ocult.

وَاِنْ تَجْهَرْ بِالْقَوْلِ فَاِنَّهٗ يَعْلَمُ السِّرَّ وَاَخْفٰى ٨

9. Al·là: No hi ha altre Déu fora d'Ell. Seus són els més bells noms.

اَللّٰهُ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ لَهُ الْاَسْمَآءُ الْحُسْنٰى ٩

10. Has sentit la història de Moisès?

وَهَلْ اَتٰىكَ حَدِيْثُ مُوْسٰى ١٠ وقف لازم

11. Quan va veure un foc, digué a la seva família: "Esteu-vos aquí, veig un foc; potser us en porti una brasa o trobi guia en el foc".

اِذْ رَاٰ نَارًا فَقَالَ لِاَهْلِهِ امْكُثُوْٓا اِنِّىْٓ اٰنَسْتُ نَارًا لَّعَلِّىْٓ اٰتِيْكُمْ مِّنْهَا بِقَبَسٍ اَوْ اَجِدُ عَلَى النَّارِ هُدًى ١١

---

[1] Oh home perfecte!

12. Però quan va arribar a ell, li van anunciar: "Oh Moisès,

فَلَمَّآ اَتٰىهَا نُوْدِيَ يٰمُوْسٰى ﴿١٢﴾

13. En veritat sóc el teu Senyor. Treu-te, doncs, les sandàlies, perquè estàs a la Vall sagrada de Tuwa;

اِنِّيْٓ اَنَا رَبُّكَ فَاخْلَعْ نَعْلَيْكَ ۚ اِنَّكَ
بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى ﴿١٣﴾

14. I t'he triat: escolta, doncs, el que se't revela".

وَاَنَا اخْتَرْتُكَ فَاسْتَمِعْ لِمَا يُوْحٰى ﴿١٤﴾

15. "Sóc en veritat Al·là: no hi ha cap déu fora de Mi. Per això, serveix-me i compleix la Pregària per recordar-Me".

اِنَّنِيْٓ اَنَا اللّٰهُ لَآ اِلٰهَ اِلَّآ اَنَا فَاعْبُدْنِيْ ۙ وَ
اَقِمِ الصَّلٰوةَ لِذِكْرِيْ ﴿١٥﴾

16. Per cert, l'Hora arribarà: potser la revelaré perquè cada ànima sigui recompensada pel seu comportament".

اِنَّ السَّاعَةَ اٰتِيَةٌ اَكَادُ اُخْفِيْهَا لِتُجْزٰى
كُلُّ نَفْسٍۢ بِمَا تَسْعٰى ﴿١٦﴾

17. "Que aquell que no hi cregui i segueixi les seves pròpies inclinacions malvades no te n'aparti, no sigui cas que moris"

فَلَا يَصُدَّنَّكَ عَنْهَا مَنْ لَّا يُؤْمِنُ بِهَا
وَاتَّبَعَ هَوٰىهُ فَتَرْدٰى ﴿١٧﴾

18. "I que hi tens, a la teva destra, oh Moisès?"

وَمَا تِلْكَ بِيَمِيْنِكَ يٰمُوْسٰى ﴿١٨﴾

19. Respongué: "És el meu bastó, m'aguanto amb ell i hi trenco les fulles per a les meves ovelles, i el faig servir *també* per a altres usos".

قَالَ هِيَ عَصَايَ ۚ اَتَوَكَّؤُا عَلَيْهَا وَاَهُشُّ
بِهَا عَلٰى غَنَمِيْ وَلِيَ فِيْهَا مَاٰرِبُ اُخْرٰى ﴿١٩﴾

20. Digué: "Llença'l, oh Moisès!"

قَالَ اَلْقِهَا يٰمُوْسٰى ﴿٢٠﴾

21 I el llençà, i vet aquí que es convertí en una serp que començà a córrer!"

فَاَلْقٰىهَا فَاِذَا هِيَ حَيَّةٌ تَسْعٰى ﴿٢١﴾

22. *Déu* digué: "Atrapa-la i no temis. La tornarem al seu estat anterior".

قَالَ خُذْهَا وَلَا تَخَفْ ۫ سَنُعِيْدُهَا
سِيْرَتَهَا الْاُوْلٰى ﴿٢٢﴾

23. "Posa't la mà al pit, en sortirà blanca, sense cap malaltia; un altre Senyal.

وَاضْمُمْ يَدَكَ إِلَىٰ جَنَاحِكَ تَخْرُجْ بَيْضَاءَ مِنْ غَيْرِ سُوءٍ آيَةً أُخْرَىٰ ﴿٢٣﴾

24. "Perquè t'ensenyem alguns dels Nostres Senyals més grans".

لِنُرِيَكَ مِنْ آيَاتِنَا الْكُبْرَى ﴿٢٤﴾

25. "Vés al Faraó; en veritat ell ha depassat *tots* els límits".

اذْهَبْ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَىٰ ﴿٢٥﴾

R.2.

26. Digué: "Senyor meu, obre'm el cor".

قَالَ رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي ﴿٢٦﴾

27. "Facilita la meva tasca"

وَيَسِّرْ لِي أَمْرِي ﴿٢٧﴾

28. "I deslliga el nus de la meva llengua,"

وَاحْلُلْ عُقْدَةً مِنْ لِسَانِي ﴿٢٨﴾

29. "Perquè entenguin el que els dic".

يَفْقَهُوا قَوْلِي ﴿٢٩﴾

30. "I concedeix-me un ajudant de la meva pròpia família,"

وَاجْعَلْ لِي وَزِيرًا مِنْ أَهْلِي ﴿٣٠﴾

31. "Aaron, el meu germà,"

هَارُونَ أَخِي ﴿٣١﴾

32. "Augmenta la meva força amb ell,"

اشْدُدْ بِهِ أَزْرِي ﴿٣٢﴾

33. "I fes que comparteixi la meva tasca,"

وَأَشْرِكْهُ فِي أَمْرِي ﴿٣٣﴾

34. "Perquè Et glorifiquem molt,"

كَيْ نُسَبِّحَكَ كَثِيرًا ﴿٣٤﴾

35. "I Et recordem molt,"

وَنَذْكُرَكَ كَثِيرًا ﴿٣٥﴾

36. "Tu posseeixes ple coneixement de nosaltres,"

إِنَّكَ كُنْتَ بِنَا بَصِيرًا ﴿٣٦﴾

37. *Déu* digué: "Concedida està la teva pregària, oh Moisès!"

قَالَ قَدْ أُوتِيتَ سُؤْلَكَ يَا مُوسَىٰ ﴿٣٧﴾

38. Perquè en veritat et vam tornar a concedir *també* un favor a tu,"

وَلَقَدْ مَنَنَّا عَلَيْكَ مَرَّةً أُخْرَىٰٓ ٣٨

39. "Quan vam revelar a la teva mare el que era una revelació *important, dient-li*:

إِذْ أَوْحَيْنَآ إِلَىٰٓ أُمِّكَ مَا يُوحَىٰٓ ٣٩

40. "Posa'l a l'arca i llença'l al riu, i després el riu el deixarà a la riba, *i algú que és* enemic Meu i també enemic d'ell, el recollirà". I et vaig embolcallar amb el Meu amor; *i ho faig fer* perquè fossis criat davant dels meus ulls";

أَنِ ٱقْذِفِيهِ فِى ٱلتَّابُوتِ فَٱقْذِفِيهِ
فِى ٱلْيَمِّ فَلْيُلْقِهِ ٱلْيَمُّ بِٱلسَّاحِلِ
يَأْخُذْهُ عَدُوٌّ لِّى وَعَدُوٌّ لَّهُۥ ۚ وَأَلْقَيْتُ
عَلَيْكَ مَحَبَّةً مِّنِّى ۚ وَلِتُصْنَعَ عَلَىٰ
عَيْنِىٓ ٤٠

41. Quan la teva germana va passar i va dir: "Voleu que us guiï a qui s'encarregarà d'ell?" Llavors et vam tornar a la teva mare perquè es consolés i no s'afligís. I vas matar un home, però et vam lliurar de la desgràcia. A continuació, et vam posar a prova de diferents maneres. I vas romandre alguns anys entre la gent de Madian. I llavors vas arribar al nivell, oh Moisès.

إِذْ تَمْشِىٓ أُخْتُكَ فَتَقُولُ هَلْ أَدُلُّكُمْ
عَلَىٰ مَن يَكْفُلُهُۥ ۖ فَرَجَعْنَٰكَ إِلَىٰٓ أُمِّكَ كَىْ
تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ ۚ وَقَتَلْتَ نَفْسًا
فَنَجَّيْنَٰكَ مِنَ ٱلْغَمِّ وَفَتَنَّٰكَ فُتُونًا ۚ
فَلَبِثْتَ سِنِينَ فِىٓ أَهْلِ مَدْيَنَ ثُمَّ
جِئْتَ عَلَىٰ قَدَرٍ يَٰمُوسَىٰ ٤١

42. "Perquè t'he triat per a Mi mateix";

وَٱصْطَنَعْتُكَ لِنَفْسِى ٤٢

43. "Aneu, tu i el teu germà, amb els Meus Senyals, i no defalliu en el Meu record";

ٱذْهَبْ أَنتَ وَأَخُوكَ بِـَٔايَٰتِى وَلَا تَنِيَا
فِى ذِكْرِى ٤٣

44. "Aneu tots dos al Faraó, perquè ell ha transgredit *tots* els límits".

ٱذْهَبَآ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُۥ طَغَىٰ ٤٤

45. "Però adreceu-vos-hi els dos amb paraules amables perquè puguin parar atenció o sentir por".

فَقُولَا لَهُۥ قَوْلًا لَّيِّنًا لَّعَلَّهُۥ يَتَذَكَّرُ أَوْ
يَخْشَىٰ ٤٥

46. Ells van respondre: "Senyor Nostre, tenim por que cometi algun excés contra nosaltres, o depassi *tots* els límits en la seva transgressió".

قَالَا رَبَّنَآ إِنَّنَا نَخَافُ أَن يَفْرُطَ
عَلَيْنَآ أَوْ أَن يَطْغَىٰ ﴿٤٦﴾

47. *Déu* digué: "No temeu, doncs, Jo estic amb vosaltres dos. Jo hi sento i hi veig".

قَالَ لَا تَخَافَآ إِنَّنِي مَعَكُمَآ أَسْمَعُ وَ
أَرَىٰ ﴿٤٧﴾

48. Aneu, doncs, cap a ell i digueu-li: "Som els Missatgers del teu Senyor; deixa, doncs, que els fills d'Israel surtin amb nosaltres, i no els turmentis. En veritat, t'hem portat un Senyal del teu Senyor; i la pau serà amb qui segueixi la guia".

فَأْتِيَاهُ فَقُولَآ إِنَّا رَسُولَا رَبِّكَ فَأَرْسِلْ
مَعَنَا بَنِيٓ إِسْرَآءِيلَ ۙ وَلَا تُعَذِّبْهُمْ ۖ
قَدْ جِئْنَٰكَ بِـَٔايَةٍ مِّن رَّبِّكَ ۖ وَالسَّلَٰمُ
عَلَىٰ مَنِ اتَّبَعَ الْهُدَىٰ ﴿٤٨﴾

49. En veritat, se'ns ha revelat que caurà el càstig sobre aquell que ens rebutgi i s'aparti".

إِنَّا قَدْ أُوحِيَ إِلَيْنَآ أَنَّ الْعَذَابَ عَلَىٰ مَن
كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ﴿٤٩﴾

50. El *Faraó* digué: "Qui és, doncs, el Senyor de vosaltres dos, oh Moisès?"

قَالَ فَمَن رَّبُّكُمَا يَٰمُوسَىٰ ﴿٥٠﴾

51. Ell digué: "El Nostre Senyor és Qui va donar tot la seva forma *adient* i després el guià *a la seva funció adient*".

قَالَ رَبُّنَا الَّذِيٓ أَعْطَىٰ كُلَّ شَيْءٍ خَلْقَهُۥ
ثُمَّ هَدَىٰ ﴿٥١﴾

52. El *Faraó* digué: "Quina serà, doncs, la sort de les generacions anteriors?"

قَالَ فَمَا بَالُ الْقُرُونِ الْأُولَىٰ ﴿٥٢﴾

53. Respongué: "El seu coneixement està en el meu Senyor, *registrat* en un Llibre. El Meu Senyor no s'equivoca ni oblida".

قَالَ عِلْمُهَا عِندَ رَبِّي فِي كِتَٰبٍ ۖ لَّا يَضِلُّ
رَبِّي وَلَا يَنسَى ﴿٥٣﴾

54. "*Ell és* Qui va convertir la vostra terra en bressol, va traçar camins perquè la recorreguéssiu; és Qui envia la pluja del cel amb què fem germinar diverses espècies de plantes".

الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ مَهْدًا وَسَلَكَ
لَكُمْ فِيهَا سُبُلًا وَأَنزَلَ مِنَ السَّمَآءِ
مَآءً فَأَخْرَجْنَا بِهِۦٓ أَزْوَٰجًا مِّن نَّبَاتٍ
شَتَّىٰ ﴿٥٤﴾

55. "Mengeu i pastureu els vostres bestiars. En veritat, aquí hi ha Senyals per als que estan dotats de Raó".

كُلُوا وَارْعَوْا أَنْعَامَكُمْ ۗ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِأُولِي النُّهَىٰ ﴿٥٥﴾

R.3.

56. D'ella us vam crear, a ella us farem tornar i d'ella us farem sorgir una altra vegada.

مِنْهَا خَلَقْنَاكُمْ وَفِيهَا نُعِيدُكُمْ وَمِنْهَا نُخْرِجُكُمْ تَارَةً أُخْرَىٰ ﴿٥٦﴾

57. I li vam mostrar (al Faraó) els Nostres Senyals, tots ells, però ell *els* rebutjà i es negà *a creure*.

وَلَقَدْ أَرَيْنَاهُ آيَاتِنَا كُلَّهَا فَكَذَّبَ وَأَبَىٰ ﴿٥٧﴾

58. Ell digué: "Has vingut a nosaltres, oh Moisès, per bandejar-nos de la nostra terra amb la teva màgia?"

قَالَ أَجِئْتَنَا لِتُخْرِجَنَا مِنْ أَرْضِنَا بِسِحْرِكَ يَا مُوسَىٰ ﴿٥٨﴾

59. "Però en veritat et presentarem una màgia igual a la teva; fixem, doncs, una trobada entre tu i nosaltres, a la qual no deixarem d'acudir ni tu ni nosaltres, en un lloc convenient per *a tots dos*".

فَلَنَأْتِيَنَّكَ بِسِحْرٍ مِثْلِهِ فَاجْعَلْ بَيْنَنَا وَبَيْنَكَ مَوْعِدًا لَا نُخْلِفُهُ نَحْنُ وَلَا أَنْتَ مَكَانًا سُوًى ﴿٥٩﴾

60. *Moisès* digué: "La teva cita serà per al dia de la Festa, i fem que el poble es trobi quan el sol sigui alt".

قَالَ مَوْعِدُكُمْ يَوْمُ الزِّينَةِ وَأَنْ يُحْشَرَ النَّاسُ ضُحًى ﴿٦٠﴾

61. Llavors el Faraó es va girar d'esquena, va repassar tots els enganys i va tornar a la qüestió de *la trobada*.

فَتَوَلَّىٰ فِرْعَوْنُ فَجَمَعَ كَيْدَهُ ثُمَّ أَتَىٰ ﴿٦١﴾

62. Moisès els va dir: "Ai de vosaltres; no inventeu una mentida contra Al·là, no fos cas que destrueixi amb algun càstig; perquè, en veritat, aquell que inventa una mentida morirà".

قَالَ لَهُمْ مُوسَىٰ وَيْلَكُمْ لَا تَفْتَرُوا عَلَى اللَّهِ كَذِبًا فَيُسْحِتَكُمْ بِعَذَابٍ ۖ وَقَدْ خَابَ مَنِ افْتَرَىٰ ﴿٦٢﴾

63. Llavors van discutir la qüestió entre ells i van deliberar en secret.

فَتَنَازَعُوا أَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ وَأَسَرُّوا النَّجْوَىٰ ﴿٦٣﴾

64. Ells van dir: "Certament, aquests dos són mags que volen bandejar-vos de la vostra terra amb la seva màgia i destruir les vostres millors tradicions".

قَالُوْٓا اِنْ هٰذٰنِ لَسٰحِرٰنِ يُرِيْدٰنِ
اَنْ يُّخْرِجٰكُمْ مِّنْ اَرْضِكُمْ بِسِحْرِهِمَا
وَيَذْهَبَا بِطَرِيْقَتِكُمُ الْمُثْلٰى ٦٣

65. "Concerteu, doncs, el vostre pla i presenteu-vos després en filera. I, en veritat, prosperarà aquell que aconsegueixi la victòria en aquest dia".

فَاَجْمِعُوْا كَيْدَكُمْ ثُمَّ ائْتُوْا صَفًّا ج
وَقَدْ اَفْلَحَ الْيَوْمَ مَنِ اسْتَعْلٰى ٦٤

66. Ells van dir: "Oh Moisès, llença tu *primer*, o serem nosaltres els primers a llençar-lo".

قَالُوْا يٰمُوْسٰٓى اِمَّآ اَنْ تُلْقِيَ وَاِمَّآ اَنْ
نَّكُوْنَ اَوَّلَ مَنْ اَلْقٰى ٦٥

67. Va respondre: "No, llenceu-lo vosaltres". I llavors vet aquí que les seves cordes i els seus bastons van aparèixer davant d'ell per la seva màgia, com si anessin corrents!"

قَالَ بَلْ اَلْقُوْا ۚ فَاِذَا حِبَالُهُمْ وَعِصِيُّهُمْ
يُخَيَّلُ اِلَيْهِ مِنْ سِحْرِهِمْ اَنَّهَا
تَسْعٰى ٦٦

68. Moisès va sentir por a l'esperit.

فَاَوْجَسَ فِيْ نَفْسِهٖ خِيْفَةً مُّوْسٰى ٦٧

69. Nosaltres li vam dir: "No temis, perquè tu aconseguiràs la millor posició".

قُلْنَا لَا تَخَفْ اِنَّكَ اَنْتَ الْاَعْلٰى ٦٨

70. "Llença el que hi ha a la teva destra; engolirà el que ells han forjat; s'empassarà el que ells han forjat, atès que només són trucs de mags. I un mag no pot triomfar allà on sigui"

وَاَلْقِ مَا فِيْ يَمِيْنِكَ تَلْقَفْ مَا صَنَعُوْا ط
اِنَّمَا صَنَعُوْا كَيْدُ سٰحِرٍ ط وَلَا يُفْلِحُ
السّٰحِرُ حَيْثُ اَتٰى ٦٩

71. Llavors es féu que els mags caiguessin prostrats. Van dir: "Creiem en el Senyor d'Aaron i Moisès".

فَاُلْقِيَ السَّحَرَةُ سُجَّدًا قَالُوْٓا اٰمَنَّا بِرَبِّ
هٰرُوْنَ وَمُوْسٰى ٧٠

72. El *Faraó* els digué: "Creieu en ell abans que us doni permís? Ha de ser el vostre cap, qui us ensenyà la màgia. En

قَالَ اٰمَنْتُمْ لَهٗ قَبْلَ اَنْ اٰذَنَ لَكُمْ ط اِنَّهٗ
لَكَبِيْرُكُمُ الَّذِيْ عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ ج

veritat us tallaré les mans i els peus dels costats oposats, us crucificaré certament en els troncs de les palmeres; i sabreu qui de vosaltres és més sever i més persistent en el càstig".

فَلَأُقَطِّعَنَّ أَيْدِيَكُمْ وَأَرْجُلَكُم مِّنْ خِلَافٍ وَلَأُصَلِّبَنَّكُمْ فِي جُذُوعِ النَّخْلِ وَلَتَعْلَمُنَّ أَيُّنَا أَشَدُّ عَذَابًا وَأَبْقَىٰ ﴿٧٢﴾

73. Van respondre: "No et preferirem a tu per sobre dels Senyals manifestos que ens han arribat, ni *et preferirem* per sobre d'Aquell Que els ha creat. Mana, doncs, el que vulguis, perquè només tu pots decretar respecte a aquesta vida present".

قَالُوا لَن نُّؤْثِرَكَ عَلَىٰ مَا جَاءَنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَالَّذِي فَطَرَنَا فَاقْضِ مَا أَنتَ قَاضٍ إِنَّمَا تَقْضِي هَٰذِهِ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ﴿٧٣﴾

74. "En veritat, hem cregut en el nostre Senyor perquè ens perdoni els pecats i ens perdoni la màgia que ens vas obligar a *utilitzar*. I Al·là és el Millor i el Màxim Sempitern".

إِنَّا آمَنَّا بِرَبِّنَا لِيَغْفِرَ لَنَا خَطَايَانَا وَمَا أَكْرَهْتَنَا عَلَيْهِ مِنَ السِّحْرِ وَاللَّهُ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ ﴿٧٤﴾

75. En veritat, per a aquell que comparegui davant del seu Senyor com pecador, per a ell serà l'Infern, ni hi morirà ni hi viurà.

إِنَّهُ مَن يَأْتِ رَبَّهُ مُجْرِمًا فَإِنَّ لَهُ جَهَنَّمَ لَا يَمُوتُ فِيهَا وَلَا يَحْيَىٰ ﴿٧٥﴾

76. En canvi, aquell que comparegui al seu davant com a creient i hagi fet bones obres, per a ell seran les més altes posicions.

وَمَن يَأْتِهِ مُؤْمِنًا قَدْ عَمِلَ الصَّالِحَاتِ فَأُولَٰئِكَ لَهُمُ الدَّرَجَاتُ الْعُلَىٰ ﴿٧٦﴾

77. Jardins d'Eternitat per on corren rius; en ells viuran *per sempre*. Aquesta és la recompensa d'aquells que es conserven purs.

جَنَّاتُ عَدْنٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَذَٰلِكَ جَزَاءُ مَن تَزَكَّىٰ ﴿٧٧﴾

R.4.

78. Però vam enviar una revelació a Moisès, *dient-li*: "Emporta't els meus servents de nit, i obre'ls un camí sec a través del mar. No tinguis por que t'atrapin, ni tinguis *cap altra* por".

وَلَقَدْ أَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَسْرِ بِعِبَادِي فَاضْرِبْ لَهُمْ طَرِيقًا فِي الْبَحْرِ يَبَسًا لَّا تَخَافُ دَرَكًا وَلَا تَخْشَىٰ ﴿٧٨﴾

79. Llavors el Faraó els perseguí amb les seves hosts, i les aigües del mar van cobrir aquells que van negar-se.

فَأَتْبَعَهُمْ فِرْعَوْنُ بِجُنُودِهِۦ فَغَشِيَهُم
مِّنَ ٱلْيَمِّ مَا غَشِيَهُمْ ٧٩

80. I el Faraó va extraviar el seu poble i no els guià amb rectitud.

وَأَضَلَّ فِرْعَوْنُ قَوْمَهُۥ وَمَا هَدَىٰ ٨٠

81. "Oh, Fills d'Israel, us vam lliurar del vostre enemic, i vam fer un pacte amb vosaltres al vessant dret de la Muntanya, i us vam enviar el Mannà i les Salwa".

يَٰبَنِىٓ إِسْرَٰٓءِيلَ قَدْ أَنجَيْنَٰكُم مِّنْ
عَدُوِّكُمْ وَوَٰعَدْنَٰكُمْ جَانِبَ ٱلطُّورِ
ٱلْأَيْمَنَ وَنَزَّلْنَا عَلَيْكُمُ ٱلْمَنَّ وَٱلسَّلْوَىٰ ٨١

82. "Mengeu de les coses bones que us hem donat, però no transgrediu, no fos cas que la meva ira recaigui sobre vosaltres, perquè sobre aquell que recau la Meva ira, morirà".

كُلُوا۟ مِن طَيِّبَٰتِ مَا رَزَقْنَٰكُمْ وَلَا تَطْغَوْا۟
فِيهِ فَيَحِلَّ عَلَيْكُمْ غَضَبِى ۖ وَمَن يَحْلِلْ
عَلَيْهِ غَضَبِى فَقَدْ هَوَىٰ ٨٢

83. "Però en veritat sóc el Màxim Perdonador dels que se'n penedeixen, creuen i fan bones obres, i tot seguit segueixen la guia".

وَإِنِّى لَغَفَّارٌ لِّمَن تَابَ وَءَامَنَ وَعَمِلَ
صَٰلِحًا ثُمَّ ٱهْتَدَىٰ ٨٣

84."Però, què et va apressà per allunyar-te del teu poble, oh Moisès?"

وَمَآ أَعْجَلَكَ عَن قَوْمِكَ يَٰمُوسَىٰ ٨٤

85. Respongué: "Segueixen de prop els meus passos, i m'he afanyat cap a tu, Senyor, per complaure't".

قَالَ هُمْ أُو۟لَآءِ عَلَىٰٓ أَثَرِى وَعَجِلْتُ إِلَيْكَ
رَبِّ لِتَرْضَىٰ ٨٥

86. *Déu* digué: "Hem posat a prova el teu poble durant la teva absència, i el Samiri els ha extraviat".

قَالَ فَإِنَّا قَدْ فَتَنَّا قَوْمَكَ مِنۢ بَعْدِكَ
وَأَضَلَّهُمُ ٱلسَّامِرِىُّ ٨٦

87. Llavors Moisès va tornar al seu poble indignat i trist, i digué: "Oh, poble meu, és que el vostre Senyor no us va prometre una promesa digna? Heu considerat, doncs, que el termini fixat era massa llarg, o volíeu que la ira del vostre Senyor recaigués sobre

فَرَجَعَ مُوسَىٰٓ إِلَىٰ قَوْمِهِۦ غَضْبَٰنَ
أَسِفًا ۚ قَالَ يَٰقَوْمِ أَلَمْ يَعِدْكُمْ
رَبُّكُمْ وَعْدًا حَسَنًا ۚ أَفَطَالَ عَلَيْكُمُ
ٱلْعَهْدُ أَمْ أَرَدتُّمْ أَن يَحِلَّ عَلَيْكُمْ

vosaltres, i per això vau trencar la promesa que em vau fer?"

غَضَبٌ مِّنْ رَّبِّكُمْ فَأَخْلَفْتُمْ
مَّوْعِدِي ﴿٨٧﴾

88. Van respondre: "No hem trencat la promesa que et vam fer de pròpia voluntat; sinó que ens van carregar amb les càrregues dels guarniments del poble, i les vam llençar, i el mateix féu el Samiri".

قَالُوا مَا أَخْلَفْنَا مَوْعِدَكَ بِمَلْكِنَا
وَلَٰكِنَّا حُمِّلْنَا أَوْزَارًا مِّنْ زِينَةِ الْقَوْمِ
فَقَذَفْنَاهَا فَكَذَٰلِكَ أَلْقَى السَّامِرِيُّ ﴿٨٨﴾

89. Després els va presentar un vedell -un simple cos que bramulava. Llavors *ell i els seus companys* van dir: "Aquest és el vostre Déu i el Déu de Moisès, però ell s'oblidà *d'esmentar-vos-ho*".

فَأَخْرَجَ لَهُمْ عِجْلًا جَسَدًا لَّهُ خُوَارٌ
فَقَالُوا هَٰذَا إِلَٰهُكُمْ وَإِلَٰهُ مُوسَىٰ
فَنَسِيَ ﴿٨٩﴾

90. No podien veure que no els donava cap resposta ni tenia poder per perjudicar-los o beneficiar-los?

أَفَلَا يَرَوْنَ أَلَّا يَرْجِعُ إِلَيْهِمْ قَوْلًا وَ
لَا يَمْلِكُ لَهُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا ﴿٩٠﴾

R.5.

91. Aaron, abans d'això, els havia dit: "Oh, poble meu, només heu estat posats a prova a través d'ell (el vedell). I en veritat el *Déu* Clement és el vostre Senyor; seguiu-me, doncs, i obeïu la meva ordre".

وَلَقَدْ قَالَ لَهُمْ هَارُونُ مِن قَبْلُ
يَٰقَوْمِ إِنَّمَا فُتِنتُم بِهِۦ وَإِنَّ رَبَّكُمُ
الرَّحْمَٰنُ فَاتَّبِعُونِي وَأَطِيعُوا أَمْرِي ﴿٩١﴾

92. Ells van respondre: "No deixarem d'adorar-lo fins que Moisès torni a nosaltres".

قَالُوا لَن نَّبْرَحَ عَلَيْهِ عَٰكِفِينَ حَتَّىٰ
يَرْجِعَ إِلَيْنَا مُوسَىٰ ﴿٩٢﴾

93. *Moisès* digué: "Oh Aaron, què et va impedir, quan els vas veure extraviats,

قَالَ يَٰهَٰرُونُ مَا مَنَعَكَ إِذْ رَأَيْتَهُمْ
ضَلُّوٓا ﴿٩٣﴾

94. Seguir-me? Has desobeït, doncs, la meva ordre?"

أَلَّا تَتَّبِعَنِ ۖ أَفَعَصَيْتَ أَمْرِي ﴿٩٤﴾

95. Ell respongué: "Oh fill de la meva mare, no m'agafis de la barba ni dels

قَالَ يَبْنَؤُمَّ لَا تَأْخُذْ بِلِحْيَتِي وَلَا بِرَأْسِي
إِنِّي خَشِيتُ أَن تَقُولَ فَرَّقْتَ بَيْنَ

cabells.[2] Vaig tenir por que diguessis: "Has provocat la divisió entre els fills d'Israel i no vas esperar la meva paraula".

بَنِيٓ إِسْرَآءِيلَ وَلَمْ تَرْقُبْ قَوْلِي ۝٩٥

96. *Moisès* va dir: "I què has de dir tu, oh Samiri?"

قَالَ فَمَا خَطْبُكَ يَٰسَٰمِرِيُّ ۝٩٦

97. Ell respongué: "Jo vaig entendre el que ells no van entendre. *Només* vaig rebre en part l'empremta del Missatger, però *també* la vaig llençar. Això és, doncs, el que la meva ment em suggerí".

قَالَ بَصُرْتُ بِمَا لَمْ يَبْصُرُوا بِهِۦ
فَقَبَضْتُ قَبْضَةً مِّنْ أَثَرِ الرَّسُولِ
فَنَبَذْتُهَا وَكَذَٰلِكَ سَوَّلَتْ لِي نَفْسِي ۝٩٧

98. *Moisès* digué: "Marxa. Et tocarà dir tota la vida: No em toqueu". Hi ha una promesa *de càstig* que no deixarà de complir-se. Mira ara el teu déu del qual t'has convertit en adorador devot. En veritat, el cremarem i després escamparem *les cendres* en el mar".

قَالَ فَاذْهَبْ فَإِنَّ لَكَ فِي الْحَيَوٰةِ أَن
تَقُولَ لَا مِسَاسَ ۖ وَإِنَّ لَكَ مَوْعِدًا لَّن
تُخْلَفَهُۥ ۖ وَانظُرْ إِلَىٰٓ إِلَٰهِكَ الَّذِي ظَلْتَ
عَلَيْهِ عَاكِفًا ۖ لَّنُحَرِّقَنَّهُۥ ثُمَّ لَنَنسِفَنَّهُۥ
فِي الْيَمِّ نَسْفًا ۝٩٨

99. El Vostre Déu és només Al·là, i tret d'Ell no hi ha cap Déu. Ell abraça totes les coses en el *Seu* coneixement".

إِنَّمَآ إِلَٰهُكُمُ اللَّهُ الَّذِي لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ۚ
وَسِعَ كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا ۝٩٩

100. Així t'expliquem les notícies del que abans ha succeït. I t'he donat una Exhortació Nostra.

كَذَٰلِكَ نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنۢبَآءِ مَا قَدْ
سَبَقَ ۚ وَقَدْ ءَاتَيْنَٰكَ مِن لَّدُنَّا ذِكْرًا ۝١٠٠

101. Aquell que se n'aparti de ben segur que durà una càrrega *pesada* en el Dia de la Resurrecció.

مَّنْ أَعْرَضَ عَنْهُ فَإِنَّهُۥ يَحْمِلُ يَوْمَ
الْقِيَٰمَةِ وِزْرًا ۝١٠١

102. I viurà sota d'ella. I dolenta serà la càrrega per a ells el Dia de la Resurrecció.

خَٰلِدِينَ فِيهِ ۖ وَسَآءَ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَٰمَةِ
حِمْلًا ۝١٠٢

[2] L'expressió "No m'agafis per la barba ni pel cabell" no s'ha de prendre en sentit literal. Simplement significa "No m'humiliïs".

103. El dia en què sonarà la trompeta. I en aquest dia aplegarem tots els pecadors, els dels ulls blaus.

يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّوْرِ وَنَحْشُرُ الْمُجْرِمِيْنَ
يَوْمَئِذٍ زُرْقًا ﴿١٠٣﴾

104. Parlaran entre ells en veu baixa, *tot dient*: "Només us hi heu estat deu *dies*".

يَتَخَافَتُوْنَ بَيْنَهُمْ إِنْ لَّبِثْتُمْ إِلَّا
عَشْرًا ﴿١٠٤﴾

105. Nosaltres sabem prou bé el que diran -quan aquell que té la millor manera de viure d'entre ells digui: "Només hi heu estat un dia".

نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَقُوْلُوْنَ إِذْ يَقُوْلُ
أَمْثَلُهُمْ طَرِيْقَةً إِنْ لَّبِثْتُمْ إِلَّا يَوْمًا ﴿١٠٥﴾

R.6.

106. Et pregunten per les muntanyes. Digues-los: "El Meu Senyor les farà miques i les escamparà com la pols".

وَيَسْـَٔلُوْنَكَ عَنِ الْجِبَالِ فَقُلْ يَنْسِفُهَا رَبِّيْ
نَسْفًا ﴿١٠٦﴾

107. "I les deixarà com una plana llisa i erma".

فَيَذَرُهَا قَاعًا صَفْصَفًا ﴿١٠٧﴾

108. "On no veuràs cap depressió ni elevació".

لَّا تَرٰى فِيْهَا عِوَجًا وَّلَآ أَمْتًا ﴿١٠٨﴾

109. En aquest dia, seguiran al Convocador que es manté *recte* sense sinuositat en la seva conducta; *totes* les veus callaran davant del *Déu* Clement i no sentiràs res més que un silenciós so de passos".

يَوْمَئِذٍ يَّتَّبِعُوْنَ الدَّاعِيَ لَا عِوَجَ لَهٗ وَ
خَشَعَتِ الْأَصْوَاتُ لِلرَّحْمٰنِ فَلَا تَسْمَعُ
إِلَّا هَمْسًا ﴿١٠٩﴾

110. En aquest dia res no valdrà la intercessió de cap *persona*, tret de la d'aquell a qui el déu Clement doni permís i amb la *paraula de fe* del qual estigui complagut.

يَوْمَئِذٍ لَّا تَنْفَعُ الشَّفَاعَةُ إِلَّا مَنْ أَذِنَ
لَهُ الرَّحْمٰنُ وَرَضِيَ لَهٗ قَوْلًا ﴿١١٠﴾

111. Ell sap *tot* el que hi ha davant d'ells i *tot* el que hi ha al seu darrere, però ells no poden abraçar-lo amb el *seu* coneixement.

يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيْهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا
يُحِيْطُوْنَ بِهٖ عِلْمًا ﴿١١١﴾

112. *Tots* els rostres s'humiliaran davant del Déu Viu, Autosuficient i que tot ho sosté. En veritat, morirà aquells que porti *la càrrega de* la iniquitat.

وَعَنَتِ الْوُجُوهُ لِلْحَيِّ الْقَيُّومِ ۖ وَقَدْ خَابَ
مَنْ حَمَلَ ظُلْمًا ﴿١١٢﴾

113. Però qui faci bones obres, i sigui creient, no tindrà por de la injustícia ni de la pèrdua.

وَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ وَهُوَ مُؤْمِنٌ
فَلَا يَخَافُ ظُلْمًا وَلَا هَضْمًا ﴿١١٣﴾

114. I així ho vam revelar -l'Alcorà en àrab- i hem explicat en ell algunes advertències perquè temin Déu o perquè inspiri en ells el record d'allò *diví.*

وَكَذَٰلِكَ أَنْزَلْنَاهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا وَ
صَرَّفْنَا فِيهِ مِنَ الْوَعِيدِ لَعَلَّهُمْ
يَتَّقُونَ أَوْ يُحْدِثُ لَهُمْ ذِكْرًا ﴿١١٤﴾

115. Exaltat sigui, doncs, Al·là, el Veritable Rei! Ni siguis impacient per l'Alcorà fins que no sigui completa la seva revelació, més aviat digues *només*: "Oh, Senyor meu, augmenta en mi el coneixement".

فَتَعَالَى اللَّهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ ۗ وَلَا تَعْجَلْ
بِالْقُرْآنِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يُقْضَىٰ إِلَيْكَ
وَحْيُهُ ۖ وَقُلْ رَبِّ زِدْنِي عِلْمًا ﴿١١٥﴾

116. En veritat, vam fer prèviament un pacte amb Adam, però ell l'oblidà i no el vam trobar decidit a *desobeir*.

وَلَقَدْ عَهِدْنَا إِلَىٰ آدَمَ مِنْ قَبْلُ فَنَسِيَ
وَلَمْ نَجِدْ لَهُ عَزْمًا ﴿١١٦﴾

R.7.

117. Quan vam dir als àngels: "Sotmeteu-vos a Adam", tots ells es van sotmetre, però Iblis *no ho va fer*. S'hi negà.

وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا
إِلَّا إِبْلِيسَ ۖ أَبَىٰ ﴿١١٧﴾

118. Llavors vam dir: "Oh Adam, aquest és enemic teu i de la teva muller; no permetis, doncs, que us foragiti del Jardí, no sigui cas que siguis afligit".

فَقُلْنَا يَا آدَمُ إِنَّ هَٰذَا عَدُوٌّ لَكَ وَ
لِزَوْجِكَ فَلَا يُخْرِجَنَّكُمَا مِنَ الْجَنَّةِ
فَتَشْقَىٰ ﴿١١٨﴾

119. "Ha estat *proveït* per a tu, perquè no hi passis gana ni estiguis nu".

إِنَّ لَكَ أَلَّا تَجُوعَ فِيهَا وَلَا تَعْرَىٰ ﴿١١٩﴾

120. "En ell no tindràs set, ni estaràs de cara al sol".

وَأَنَّكَ لَا تَظْمَؤُا فِيهَا وَلَا تَضْحَىٰ ﴿١٢٠﴾

121. Però Satanàs li féu suggeriments malignes a cau d'orella, dient-li: "Oh Adam, vols que et meni a l'arbre de l'eternitat i a un regne que mai no mor?"

فَوَسْوَسَ إِلَيْهِ الشَّيْطَٰنُ قَالَ يَٰٓـَٔادَمُ هَلْ أَدُلُّكَ عَلَىٰ شَجَرَةِ الْخُلْدِ وَمُلْكٍ لَّا يَبْلَىٰ ﴿١٢١﴾

122. Llavors tots dos van menjar-ne i així, se'ls féu evident la vergonya, i van començar a cobrir-se amb fulles del Jardí. I Adam desobeí el seu Senyor, i es desvià del camí.[3]

فَأَكَلَا مِنْهَا فَبَدَتْ لَهُمَا سَوْءَٰتُهُمَا وَطَفِقَا يَخْصِفَانِ عَلَيْهِمَا مِن وَرَقِ الْجَنَّةِ وَعَصَىٰٓ ءَادَمُ رَبَّهُۥ فَغَوَىٰ ﴿١٢٢﴾

123. Però després el seu Senyor l'escollí per a la Seva *gràcia* i es dirigí a ell amb misericòrdia i *el* guià.

ثُمَّ اجْتَبَٰهُ رَبُّهُۥ فَتَابَ عَلَيْهِ وَهَدَىٰ ﴿١٢٣﴾

124. Ell digué: "Marxeu d'aquí, vosaltres dos, ja que alguns de vosaltres sous enemics dels altres. I si us arriba la Meva guia, aquell que la segueixi no s'extraviarà ni serà desgraciat".

قَالَ اهْبِطَا مِنْهَا جَمِيعًا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ فَإِمَّا يَأْتِيَنَّكُم مِّنِّي هُدًى فَمَنِ اتَّبَعَ هُدَايَ فَلَا يَضِلُّ وَلَا يَشْقَىٰ ﴿١٢٤﴾

125. I qui s'aparti del meu recordatori, la seva vida serà miserable i, en el dia de la resurrecció el ressuscitarem cec".

وَمَنْ أَعْرَضَ عَن ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُۥ مَعِيشَةً ضَنكًا وَنَحْشُرُهُۥ يَوْمَ الْقِيَٰمَةِ أَعْمَىٰ ﴿١٢٥﴾

---

[3] Molts traductors han agafat aquest escenari de manera excessivament literal, quan en realitat hi ha prou evidència en el propi text que suggereix allunyar-se d'aquesta interpretació literal. El pecat al qual es fa referència al·ludeix a una falta interna, com indica la part del versicle que declara que la seva "debilitat" va quedar palesa davant d'ells. Si es tractava de la nuesa dels seus cossos, per què van seguir sense adonar-se d'aquesta nuesa des del moment del seu naixement fins al de l'incident? Queda clar, per tant, que de vegades s'atribueix erròniament a l'Alcorà un significat literal. La paraula "Sau'aa" s'aplica en primer lloc a actes de vergonya i disposició al mal. En el moment de pecar, el culpable descobreix per al seu horror les seves debilitats internes. Aquesta feblesa és de tipus psicològic i intrínseca, i està relacionada amb la ment i el cor, i no ser amagada o encoberta amb l'aplicació de fulles en el cos. Per tant, en el context d'aquest error que, sigui quin sigui, van cometre Adam i Eva, que es cobrissin només pot significar la petició de perdó a Al·là (la cerca de protecció d'Al·là). En aquest sentit, les fulles del jardí han de ser interpretades metafòricament amb el significat d'una cerca de refugi sota el perdó d'Al·là, que és exactament el que féu Adam segons el Sant Alcorà; on s'esmenta clarament que el mateix Déu li ensenyà les paraules que li evitarien les conseqüències de la seva falta i, en resposta a aquestes paraules, Déu es tornaria a ell amb misericòrdia i indulgència.

126. Ell dirà: "Senyor meu, per què m'has ressuscitat cec, si *abans* tenia vista?"

قَالَ رَبِّ لِمَ حَشَرْتَنِيٓ أَعْمَىٰ وَقَدْ كُنتُ
بَصِيرًا ﴿١٢٦﴾

127. *Déu* respondrà: "Així *havia de ser*: Els Nostres Senyals et van arribar i tu els vas menysprear, així doncs, de la mateixa manera seràs oblidat en aquest dia".

قَالَ كَذَٰلِكَ أَتَتْكَ ءَايَٰتُنَا فَنَسِيتَهَا ۖ
وَكَذَٰلِكَ ٱلْيَوْمَ تُنسَىٰ ﴿١٢٧﴾

128. Així recompensem aquell que transgredeix i no creu en els Senyals del seu Senyor, però el càstig del Més Enllà és en veritat més sever i més perdurable.

وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي مَنْ أَسْرَفَ وَلَمْ يُؤْمِنۢ
بِـَٔايَٰتِ رَبِّهِۦ ۚ وَلَعَذَابُ ٱلْءَاخِرَةِ أَشَدُّ وَ
أَبْقَىٰٓ ﴿١٢٨﴾

129. No els serveix de guia el nombre de generacions que hem destruït abans que ells, i les llars per les quals ara caminen? Aquí en veritat hi ha Senyals per als que tenen seny.

أَفَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُم مِّنَ
ٱلْقُرُونِ يَمْشُونَ فِي مَسَٰكِنِهِمْ ۗ إِنَّ فِي
ذَٰلِكَ لَءَايَٰتٍ لِّأُو۟لِي ٱلنُّهَىٰ ﴿١٢٩﴾

R.8.

130. I si no hagués estat per una paraula dita ja pel teu Senyor i un termini *ja* establert, *el seu càstig* hauria estat permanent.

وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِن رَّبِّكَ لَكَانَ لِزَامًا
وَأَجَلٌ مُّسَمًّى ﴿١٣٠﴾

131. Suporta amb paciència el que et diuen, i glorifica el teu Senyor amb *les Seves* lloances abans que surti el sol i abans que es pongui; i glorifica'L en les hores de la nit i al final del dia, perquè trobis la *veritable* felicitat.

فَٱصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ
رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ ٱلشَّمْسِ وَقَبْلَ
غُرُوبِهَا ۖ وَمِنْ ءَانَآئِ ٱلَّيْلِ فَسَبِّحْ وَ
أَطْرَافَ ٱلنَّهَارِ لَعَلَّكَ تَرْضَىٰ ﴿١٣١﴾

132. I no forcis els teus ulls després d'haver atorgat a alguns d'ells que gaudeixin *durant un breu termini* de l'esplendor del món present. I la provisió del teu Senyor és millor i més perdurable.

وَلَا تَمُدَّنَّ عَيْنَيْكَ إِلَىٰ مَا مَتَّعْنَا بِهِۦٓ
أَزْوَٰجًا مِّنْهُمْ زَهْرَةَ ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا ۙ
لِنَفْتِنَهُمْ فِيهِ ۚ وَرِزْقُ رَبِّكَ خَيْرٌ وَ
أَبْقَىٰ ﴿١٣٢﴾

133. I mana la Pregària a la teva gent i sigues constant en ella. No et demanem una provisió; som Nosaltres els que te l'atorguem. Perquè el final és per a la pietat.

وَأْمُرْ أَهْلَكَ بِالصَّلٰوةِ وَاصْطَبِرْ عَلَيْهَا ۖ لَا
نَسْأَلُكَ رِزْقًا ۖ نَحْنُ نَرْزُقُكَ ۗ وَالْعَاقِبَةُ
لِلتَّقْوٰى ۝١٣٣

134. Diuen: "Per què no ens porta un Senyal del seu Senyor? És que no els ha arribat la prova clara en el que es contenia en les antigues Escriptures?"

وَقَالُوا لَوْلَا يَأْتِينَا بِآيَةٍ مِّن رَّبِّهِ ۚ
أَوَلَمْ تَأْتِهِم بَيِّنَةُ مَا فِي الصُّحُفِ
الْأُولٰى ۝١٣٤

135. Però si els haguéssim destruït amb un càstig abans d'això, de ben segur haurien dit: "Senyor nostre, per què no ens vas enviar un Missatger perquè seguíssim els Teus manaments abans de ser humiliats i afligits?"

وَلَوْ أَنَّا أَهْلَكْنٰهُم بِعَذَابٍ مِّن قَبْلِهِ
لَقَالُوا رَبَّنَا لَوْلَا أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا رَسُولًا
فَنَتَّبِعَ آيٰتِكَ مِن قَبْلِ أَن نَّذِلَّ وَ
نَخْزٰى ۝١٣٥

136. Digues-los: "Tothom està a l'espera. Espereu, doncs, i sabreu quina és la gent el camí recte i els que segueixen la *veritable* guia".

قُلْ كُلٌّ مُّتَرَبِّصٌ فَتَرَبَّصُوا ۖ فَسَتَعْلَمُونَ
مَنْ أَصْحٰبُ الصِّرَاطِ السَّوِيِّ وَمَنِ
اهْتَدٰى ۝١٣٦

CAPÍTOL 21
AL-ANBIYA'
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

La Surah, com les tres anteriors, fou revelada a la Meca als primers anys del ministeri del Profeta. Ibn Mas'ud diu que fou revelada abans del cinquè any de la Crida amb els capítols Ta Ha, Al-Kahf i Maryam. Els versicles inicials de la Surah Maryam van ser recitats per Ya'far davant el Negus durant l'Emigració a Abissínia aquell mateix any. La relació immediata d'aquesta Surah amb la de Ta Ha està en el fet que, cap al final d'aquesta Surah, s'afirmava que el càstig diví cauria contra els incrèduls en el moment establert i s'ordenaria al Sant Profeta que portés amb paciència i fortalesa la seva oposició i persecució. Aquesta Surah, Al-Anbiya', comença avisant als incrèduls que ha arribat ja el moment del seu càstig i que encara que hauran de retre comptes per les seves accions, continuaran vagarejant pel desert de la imprudència i de la incredulitat. Aquest és el vincle immediat. Però és el tema considerat globalment el que constitueix el vincle real entre aquesta Surah i alguns Capítols anteriors. A Maryam van rebutjades i refutades algunes de les doctrines cristianes falses com, per exemple, que Jesús tenia atributs divins, que havia abrogat la Llei i l'havia declarat una maledicció i que la salvació depenia no de les bones obres sinó de la Redempció. En la Surah Ta Ha es presentava una narració acurada de la vida de Moisès per rebutjar de nou aquestes falses doctrines. Es deia als cristians que el cristianisme només era només un esglaó en la Llei Mosaica, i que les circumstàncies de Moisès van ser un rebuig absolut de les seves doctrines. Tot el seu orgull residia en el fet de ser un Profeta Legislador. Si la Llei era una maledicció, llavors segons la creença cristiana, Moisès, en comptes de ser considerat com un objecte de respecte i orgull, hauria de ser condemnat i denunciat.

A continuació, la Surah Ta Ha explica breument la caiguda d'Adam, analitzant la teoria cristiana del pecat original fins a la mateix arrel, i tot seguit la refuta. En aquesta Surah va quedar del tot clar que el pecat no formava part de l'herència de l'home i que només és castigat pels seus propis pecats i ofenses. Després, s'afirmava que si l'home no tenia possibilitat de lliurar-se del pecat, quedaria anul·lat el mateix objecte del càstig diví, i els Profetes de Déu i els seus Missatgers, en comptes de presentar advertències als pecadors, els haurien de transmetre un missatge encoratjador: que, només per ser simples criatures de les circumstàncies, sense volició ni discreció, no estarien obligats a retre comptes de les seves accions. Aquest mateix tema ha estat ampliat en la present Surah, amb la lliçó que els enemics no només d'aquest o aquell Profeta, sinó de tots els Missatgers de Déu (des d'Adam a Jesús) fins al Sant Profeta Mohammad van ser castigats per les seves accions i els justos van ser recompensats per les seves bones obres. Si l'home hagués heretat el pecat i se'n pogués deslliurar, no tindria sentit ni estaria justificat castigar els pecadors i recompensar els justos. Per això, el dogma del pecat heretat és una invenció sense fonament.

Tema

La Surah s'inicia amb una advertència als incrèduls que diu que el càstig diví s'acosta de pressa, i que s'estan enganyant per un fals sentit de seguretat. Mai no va

aparèixer al món un Missatger diví que no fos objecte de burla i escarni. Però per simpatia amb el seu poble i sol·licitud pel seu benestar espiritual, els Profetes de Déu els convidaven a acceptar la veritat i a salvar-se. Si el pecat formés part de l'herència de l'home, de què serviria aquesta invitació?

La Surah continua presentant algunes objeccions dels incrèduls que es responen eficaçment. A continuació, es demana als incrèduls que considerin quina nova càrrega els imposa l'Alcorà perquè s'entestin a rebutjar el seu Missatge. L'objectiu principal d'aquest Missatge és d'exaltar-los i elevar-los al més alt nivell moral. Atès que es tracta de la pròpia Paraula Revelada de Déu, els que la rebutgin no escaparan del càstig. Llavors, pregunta la Surah als incrèduls si han considerat alguna vegada la idea que un Déu Omniscient i Savi no hagués creat l'univers sense una finalitat bella i gran, i que aquells que s'estan oposant al seu compliment fracassaran.

Després, la Surah tracta de l'important tema de la Unicitat Divina que constitueix la creença bàsica i fonamental de totes les religions. Quan una llei uniforme envaeix i regeix tot l'univers, diu: com poden justificar els politeistes la *Shirk* (Fe en la pluralitat de déus)? La creença en la pluralitat de déus implica el desacord per part d'aquests déus respecte a l'administració i control de l'univers. I com és evident que hi ha un ordre perfecte en ell, deu haver un Únic Creador i un Únic Controlador de tot l'univers. I per què ha de tenir Déu un fill, si un fill només es necessita quan el pare pot caure víctima de la decadència o de la mort, o si no pot fer la feina per si sol o sense ajuda? Totes aquestes nocions sobre Déu són blasfemes i sense fonament.

A continuació, la Surah assenyala una altra llei divina: les tenebres encerclen la totalitat de la faç de la terra i el món pateix l'escassetat d'homes justos. Déu obre les portes de la Seva Misericòrdia sobre la humanitat, i l'aigua celestial, en forma de revelació divina, davalla sobre la terra i dóna nova vida a un món amarat del pecat i la iniquitat. El fenomen de l'alternança de la llum i les tenebres en el món espiritual correspon a un fenomen similar en el món físic, en el qual el dia i la nit se succeeixen mútuament. Tot seguit, la Surah argumenta que és una insensatesa per part dels incrèduls rebutjar el Sant Profeta basant-se en què només és un simple mortal. No és ni el nivell ni la posició del portador del Missatge alcorànic el que importa, sinó Qui l'ha enviat. Per demostrar que prevaldrà la causa del Sant Profeta, la Surah cita els casos d'alguns profetes anteriors: Noè, Abraham, David, Salomó, Idris i d'altres que lluitant contra una oposició acarnissada, persistent i organitzada, se'n van sortir en les seves missions. Tots aquests servents elegits de Déu, com ho va ser Jesús, van ser models de conducta noble i recta, i amb ell van patir grans sofriments i privacions en el camí de Déu. Llavors, per què, de tots ells, només Jesús ha de ser considerat fill de Déu i altres no? Després de parlar d'aquests Profetes, es parla especialment de Jesús i la seva mare, les circumstàncies del qual no van ser totalment diferents de les d'ells. Ni tan sols el naixement tan especial de Jesús li dóna dret a un nivell espiritual particular. El naixement de Yahya també va tenir lloc en circumstàncies realment excepcionals. Si Jesús va néixer sense intervenció de l'home, el naixement de Yahya va tenir lloc quan el seu pare havia arribat a una edat extrema i la seva mare era estèril, i per tant no podia donar a llum un fill. D'altra banda, els sofriments de Jesús per la causa de la Veritat no eren res de nou. Encara que fou crucificat, el van baixar viu, mentre que Yahya va patir la mort real per

la causa de Déu. Llavors, per què només redimeix la mort de Jesús els pecats de l'home i no la de Yahya?

Cap al final, la Surah fa referència a la gran embranzida i al gran poder material i increïble prosperitat, progrés i poder de Gog i Magog -les nacions cristianes d'Occident. Quan aquestes nacions, segueix afirmant la Surah, s'estenguin arreu del món i ocupin tots els llocs de poder i eminència, i quan altres nacions del món s'inclinin sotmeses davant elles i els retin tribut, llavors es complirà la promesa sobre la seva destrucció final. El càstig diví caurà sobre ells tan sobtadament i ràpidament que els agafaran per sorpresa. Totes les obres de les seves mans, la font i causa de la seva supèrbia, i tota la seva ostentació, glòria i grandesa, quedaran destruïdes i reduïdes a pols i cendres.

☆ سُورَةُ الانبياءِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مع البَسْمَلَةِ مِائَةٌ وَّثلاث عَشْرَةَ ايةً وَّ سَبْعَةُ رُكُوعَاتٍ

AL-ANBIYA'

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ①

PART 17

الجزء ١٧

2. S'apropa el moment que els homes retin compte, i tanmateix s'allunyen, despreocupats.

اِقْتَرَبَ لِلنَّاسِ حِسَابُهُمْ وَ
هُمْ فِيْ غَفْلَةٍ مُّعْرِضُوْنَ ②

3. No els arriba cap nova amonestació del seu Senyor, sense que l'escoltin alhora que se'n burlen.

مَا يَأْتِيْهِمْ مِّنْ ذِكْرٍ مِّنْ رَّبِّهِمْ
مُّحْدَثٍ اِلَّا اسْتَمَعُوْهُ وَ هُمْ
يَلْعَبُوْنَ ③

4. *Perquè* els seus cors obliden. I mantenen secrets els seus designis - aquells que actuen amb injustícia, *dient:* "És que aquest home no és un ésser humà com vosaltres? Acceptareu la màgia si *la* veieu?".

لَاهِيَةً قُلُوْبُهُمْ ؕ وَاَسَرُّوا النَّجْوَى ۖ
الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا ۖ هَلْ هٰذَآ اِلَّا
بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ ۚ اَفَتَاْتُوْنَ السِّحْرَ
وَاَنْتُمْ تُبْصِرُوْنَ ④

5. *Déu* digué al *Profeta*: "*Digues-los*: "El Meu Senyor sap el que es parla al cel i a la terra. ell és Qui tot ho sent. l'Omniscient".

قٰلَ رَبِّيْ يَعْلَمُ الْقَوْلَ فِي السَّمَآءِ وَ
الْاَرْضِ ز وَهُوَ السَّمِيْعُ الْعَلِيْمُ ⑤

6. No. ells diuen: "*Aquests només són* somnis confusos: no. ell els ha inventat: no. ell *només és* un poeta. Que ens porti un Senyal de la mateixa manera que els *Profetes* anteriors van ser enviats *amb Senyals*!".

بَلْ قَالُوْآ اَضْغَاثُ اَحْلَامٍۭ بَلِ
افْتَرٰىهُ بَلْ هُوَ شَاعِرٌ ۚ فَلْيَاْتِنَا
بِاٰيَةٍ كَمَآ اُرْسِلَ الْاَوَّلُوْنَ ⑥

7. Cap ciutat anterior a ells. que vam destruir. va creure mai. Creuran. llavors. ells?

مَآ اٰمَنَتْ قَبْلَهُمْ مِّنْ قَرْيَةٍ اَهْلَكْنٰهَا ۚ
اَفَهُمْ يُؤْمِنُوْنَ ⑦

8. Però abans de tu. no vam enviar *com a Missatgers* ningú que no fos un home a qui li vam lliurar la revelació. Demaneu. doncs. als qui tenen *el co-*

وَمَآ اَرْسَلْنَا قَبْلَكَ اِلَّا رِجَالًا نُّوْحِيْٓ
اِلَيْهِمْ فَسْئَلُوْٓا اَهْلَ الذِّكْرِ اِنْ

neixement de l'Escriptura si és que no ho sabeu pas.

كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ٨

9. No els vam dotar de cossos que no mengessin aliments ni havien de viure per sempre.

وَمَا جَعَلْنَاهُمْ جَسَدًا لَّا يَأْكُلُونَ
الطَّعَامَ وَمَا كَانُوا خَالِدِينَ ٩

10. Després vam complir amb ells *la Nostra* promesa; els vam salvar a ells i a aquells que vam voler; i vam destruir els transgressors.

ثُمَّ صَدَقْنَاهُمُ الْوَعْدَ فَأَنْجَيْنَاهُمْ وَمَنْ
نَّشَاءُ وَأَهْلَكْنَا الْمُسْرِفِينَ ١٠

11. Ara us hem enviat un Llibre on hi ha tot el que us cal per avisar-vos; no entendreu, llavors?

لَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ كِتَابًا فِيهِ ذِكْرُكُمْ
أَفَلَا تَعْقِلُونَ ١١ ع ١

R.2.

12. Quantes ciutats que van actuar injustament hem ensorrat del tot, i quantes hem exaltat després d'elles d'altres pobles!

وَكَمْ قَصَمْنَا مِن قَرْيَةٍ كَانَتْ
ظَالِمَةً وَأَنْشَأْنَا بَعْدَهَا قَوْمًا
آخَرِينَ ١٢

13. Però quan van adonar-se del nostre càstig, van començar a fugir-ne.

فَلَمَّا أَحَسُّوا بَأْسَنَا إِذَا هُم مِّنْهَا
يَرْكُضُونَ ١٣

14. "No fugiu, torneu a les comoditats en les quals us delectàveu, i als vostres habitatges, perquè sigueu *convocats* i obligats a retre comptes *com abans*".

لَا تَرْكُضُوا وَارْجِعُوا إِلَىٰ مَا أُتْرِفْتُمْ
فِيهِ وَمَسَاكِنِكُمْ لَعَلَّكُمْ تُسْأَلُونَ ١٤

15. Van respondre: "Ai de nosaltres, vam ser, en veritat, injustos!

قَالُوا يَا وَيْلَنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ١٥

16. I aquest no va deixar de ser el seu lament fins que els vam segar, i vam reduir-los a cendres.

فَمَا زَالَت تِّلْكَ دَعْوَاهُمْ حَتَّىٰ
جَعَلْنَاهُمْ حَصِيدًا خَامِدِينَ ١٦

17. I no vam crear ni el cel ni la terra, ni tot el que hi ha entre tots dos com a passatemps.

وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا
لَاعِبِينَ ١٧

18. Si haguéssim volgut trobar un passatemps, de ben segur que l'haurí-

لَوْ أَرَدْنَا أَن نَّتَّخِذَ لَهْوًا لَّاتَّخَذْنَاهُ

em trobat en allò que està en Nosaltres, si es que féssim *una cosa així*.

مِن لَّدُنَّآ ۖ إِن كُنَّا فَٰعِلِينَ ١٨

19. No, amb la veritat vam refutar la falsedat, i vam trencar així el seu cap, i vet aquí que mor. Ai de nosaltres! pel que atribuïu a *Déu*.

بَلْ نَقْذِفُ بِالْحَقِّ عَلَى الْبَٰطِلِ
فَيَدْمَغُهُۥ فَإِذَا هُوَ زَاهِقٌ ۚ وَلَكُمُ
الْوَيْلُ مِمَّا تَصِفُونَ ١٩

20. A Ell pertany tot el que hi ha al cel i a la terra. I aquells que es troben davant la Seva presència no menyspreen adorar-Lo, si se'n cansen.

وَلَهُۥ مَن فِى السَّمَٰوَٰتِ وَالْأَرْضِ ۚ وَ
مَنْ عِندَهُۥ لَا يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ
عِبَادَتِهِۦ وَلَا يَسْتَحْسِرُونَ ٢٠

21. *El* glorifiquen dia i nit; i no defalleixen.

يُسَبِّحُونَ الَّيْلَ وَالنَّهَارَ لَا يَفْتُرُونَ ٢١

22. Han abraçat déus de la terra que ressuscitin els homes?

أَمِ اتَّخَذُوٓا۟ ءَالِهَةً مِّنَ الْأَرْضِ هُمْ
يُنشِرُونَ ٢٢

23. Si en ells (els cels i la terra) hagués hagut altres déus a més a més d'Al·là, de ben segur que tots dos haurien acabat en caos. Glorificat sigui, doncs, Al·là, Senyor del Tron, per sobre del que ells Li atribueixen.

لَوْ كَانَ فِيهِمَآ ءَالِهَةٌ إِلَّا اللَّهُ لَفَسَدَتَا ۚ
فَسُبْحَٰنَ اللَّهِ رَبِّ الْعَرْشِ عَمَّا
يَصِفُونَ ٢٣

24. A Ell no se li pot interrogar sobre el que fa, però ells sí seran interrogats.

لَا يُسْـَٔلُ عَمَّا يَفْعَلُ وَهُمْ يُسْـَٔلُونَ ٢٤

25. Han acceptat déus a més a més d'Ell? Digues-los: "Presenteu la vostra prova. aquí està el llibre dels que estan amb mi i el llibre dels que em van precedir. No, la majoria d'ells desconeixen la veritat, i per això s'extravien.

أَمِ اتَّخَذُوا۟ مِن دُونِهِۦٓ ءَالِهَةً ۖ قُلْ
هَاتُوا۟ بُرْهَٰنَكُمْ ۖ هَٰذَا ذِكْرُ مَن
مَّعِىَ وَذِكْرُ مَن قَبْلِى ۗ بَلْ أَكْثَرُهُمْ
لَا يَعْلَمُونَ الْحَقَّ ۖ فَهُم مُّعْرِضُونَ ٢٥

26. I no vam enviar cap Missatger abans de tu al qual no li revel·léssim, *dient-li*: "No hi ha cap altre Déu tret de Mi; adoreu-me, doncs, *només* a Mi.

وَمَآ أَرْسَلْنَا مِن قَبْلِكَ مِن رَّسُولٍ إِلَّا
نُوحِىٓ إِلَيْهِ أَنَّهُۥ لَآ إِلَٰهَ إِلَّآ أَنَا۠
فَاعْبُدُونِ ٢٦

27. Ells diuen: "El *Déu* Clement ha pres un fill". Sant és Ell, ells *només* són servents honrats".

وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمٰنُ وَلَدًا سُبْحٰنَهٗ ؕ بَلْ عِبَادٌ مُّكْرَمُوْنَ ﴿٢٧﴾

28. Ells no parlen abans que ho faci Ell, i *només* actuen seguint el Seu manament.

لَا يَسْبِقُوْنَهٗ بِالْقَوْلِ وَهُمْ بِاَمْرِهٖ يَعْمَلُوْنَ ﴿٢٨﴾

29. Ell sap el que hi ha davant d'ells i al seu darrere, i no intercedeixen tret de per aquells a qui Ell aprova, i actuen amb precaució per por d'Ell.

يَعْلَمُ مَا بَيْنَ اَيْدِيْهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يَشْفَعُوْنَ ۙ اِلَّا لِمَنِ ارْتَضٰى وَهُمْ مِّنْ خَشْيَتِهٖ مُشْفِقُوْنَ ﴿٢٩﴾

30. Però aquell d'ells que digui: "Sóc déu a més a més d'Ell", serà castigat amb l'Infern. Així recompensem els injustos.

وَمَنْ يَّقُلْ مِنْهُمْ اِنِّيْۤ اِلٰهٌ مِّنْ دُوْنِهٖ فَذٰلِكَ نَجْزِيْهِ جَهَنَّمَ ؕ كَذٰلِكَ نَجْزِى الظّٰلِمِيْنَ ﴿٣٠﴾

R.3.

31. No veuen els incrèduls que els cels i la terra eren una massa compacta, que posteriorment vam disgregar? Nosaltres vam crear de l'aigua tot ésser viu. És que no creuran?

اَوَلَمْ يَرَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْۤا اَنَّ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ كَانَتَا رَتْقًا فَفَتَقْنٰهُمَا ؕ وَجَعَلْنَا مِنَ الْمَآءِ كُلَّ شَيْءٍ حَيٍّ ؕ اَفَلَا يُؤْمِنُوْنَ ﴿٣١﴾

32. Vam posar a la terra muntanyes fermes per sostenir-los; i hi vam fer passadissos amples perquè fossin rectament guiats.

وَجَعَلْنَا فِى الْاَرْضِ رَوَاسِيَ اَنْ تَمِيْدَ بِهِمْ ۠ وَجَعَلْنَا فِيْهَا فِجَاجًا سُبُلًا لَّعَلَّهُمْ يَهْتَدُوْنَ ﴿٣٢﴾

33. Hem fet el cel protector; i tanmateix, s'aparten dels seus Senyals.

وَجَعَلْنَا السَّمَآءَ سَقْفًا مَّحْفُوْظًا ۚ وَّهُمْ عَنْ اٰيٰتِهَا مُعْرِضُوْنَ ﴿٣٣﴾

34. Ell és qui creà la nit i el dia, el sol i la lluna, seguint cadascun suaument *la seva* òrbita.

وَهُوَ الَّذِيْ خَلَقَ الَّيْلَ وَالنَّهَارَ وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ ؕ كُلٌّ فِيْ فَلَكٍ يَّسْبَحُوْنَ ﴿٣٤﴾

35. Abans de tu no hem concedit una vida eterna a cap mortal. I si després morissis, és que haurien de viure ells *aquí* per sempre?

وَمَا جَعَلْنَا لِبَشَرٍ مِّنْ قَبْلِكَ الْخُلْدَ ؕ اَفَا۟ئِنْ مِّتَّ فَهُمُ الْخٰلِدُوْنَ ﴿٣٥﴾

36. Tota ànima provarà el tast de la mort; i Nosaltres us temptarem amb el mal i el bé com a prova. I a Nosaltres tornareu.

كُلُّ نَفْسٍ ذَآئِقَةُ الْمَوْتِ ۚ وَ
نَبْلُوْكُمْ بِالشَّرِّ وَالْخَيْرِ فِتْنَةً ۚ وَ
إِلَيْنَا تُرْجَعُوْنَ ﴿٣٦﴾

37. Però quan els incrèduls et veuen només és burlen de tu, i *diuen*: "És aquest aquell que parla *malament* dels vostres déus?" Quan són ells els que rebutgen *amb menyspreu* l'esment del *Déu* Clement.

وَإِذَا رَاٰكَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْٓا إِنْ
يَّتَّخِذُوْنَكَ إِلَّا هُزُوًا ۚ أَهٰذَا الَّذِيْ
يَذْكُرُ اٰلِهَتَكُمْ ۚ وَهُمْ بِذِكْرِ
الرَّحْمٰنِ هُمْ كٰفِرُوْنَ ﴿٣٧﴾

38. L'home està fet d'impaciència. Us mostraré *certament* els Meus Senyals però no em demaneu que m'afanyi.

خُلِقَ الْإِنْسَانُ مِنْ عَجَلٍ ۚ
سَاُورِيْكُمْ اٰيٰتِيْ فَلَا تَسْتَعْجِلُوْنِ ﴿٣٨﴾

39. I diuen: "Quan *es complirà* aquesta promesa, si sou veritables?"

وَيَقُوْلُوْنَ مَتٰى هٰذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ
صٰدِقِيْنَ ﴿٣٩﴾

40. Tant de bo els incrèduls sabessin el moment en què no podran allunyar el foc dels seus rostres ni de la seva esquena, i no rebran cap ajuda!

لَوْ يَعْلَمُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا حِيْنَ لَا
يَكُفُّوْنَ عَنْ وُّجُوْهِهِمُ النَّارَ وَلَا
عَنْ ظُهُوْرِهِمْ وَلَا هُمْ يُنْصَرُوْنَ ﴿٤٠﴾

41. No, vindrà sobre ells de sobte, per la qual cosa els confondrà del tot, i no podran resistir-ho ni se'ls donarà respir.

بَلْ تَأْتِيْهِمْ بَغْتَةً فَتَبْهَتُهُمْ فَلَا
يَسْتَطِيْعُوْنَ رَدَّهَا وَلَا هُمْ يُنْظَرُوْنَ ﴿٤١﴾

42. Abans de tu els Missatgers han rebut l'escarni, però allò de què es burlaven va encerclar aquells que en van fer befa.

وَلَقَدِ اسْتُهْزِئَ بِرُسُلٍ مِّنْ قَبْلِكَ
فَحَاقَ بِالَّذِيْنَ سَخِرُوْا مِنْهُمْ مَّا
كَانُوْا بِهٖ يَسْتَهْزِءُوْنَ ﴿٤٢﴾

R.4.

43. Digues-los: "Qui pot protegir-vos del dia i la nit del *Déu* Clement? I tanmateix, s'allunyen del record del seu Senyor.

قُلْ مَنْ يَّكْلَؤُكُمْ بِالَّيْلِ وَالنَّهَارِ
مِنَ الرَّحْمٰنِ ۚ بَلْ هُمْ عَنْ ذِكْرِ
رَبِّهِمْ مُّعْرِضُوْنَ ﴿٤٣﴾

44. És que tenen déus que poden protegir-los a part de Nosaltres? No poden ajudar-se a ells mateixos ni seran protegits *per ningú* contra Nosaltres.

أَمْ لَهُمْ اٰلِهَةٌ تَمْنَعُهُمْ مِّنْ دُوْنِنَا ۚ
لَا يَسْتَطِيْعُوْنَ نَصْرَ أَنْفُسِهِمْ وَلَا هُمْ
مِّنَّا يُصْحَبُوْنَ ﴿٤٤﴾

45. No! Nosaltres els proveïm a ells i als seus pares amb *coses bones d'aquest món* fins que se'ls allargà la vida. És que no veuen que estem visitant el país i el reduïm de les seves fronteres exteriors? És que poden ser ells els vencedors?

بَلْ مَتَّعْنَا هٰٓؤُلَآءِ وَ اٰبَآءَهُمْ
حَتّٰى طَالَ عَلَيْهِمُ الْعُمُرُ ۗ اَفَلَا
يَرَوْنَ اَنَّا نَاْتِى الْاَرْضَ نَنْقُصُهَا مِنْ
اَطْرَافِهَا ۗ اَفَهُمُ الْغٰلِبُوْنَ ﴿٤٥﴾

46. Digues-los: "Només us aviso d'acord amb la revelació *divina*". Però els sords no poden sentir la crida quan se'ls avisa.

قُلْ اِنَّمَآ اُنْذِرُكُمْ بِالْوَحْيِ ۖ وَلَا
يَسْمَعُ الصُّمُّ الدُّعَآءَ اِذَا مَا
يُنْذَرُوْنَ ﴿٤٦﴾

47. I encara que només un alè del càstig del teu Senyor els arribi, cridaran certament: "Ai de nosaltres! Vam ser certament injustos!

وَلَئِنْ مَّسَّتْهُمْ نَفْحَةٌ مِّنْ عَذَابِ
رَبِّكَ لَيَقُوْلُنَّ يٰوَيْلَنَآ اِنَّا كُنَّا
ظٰلِمِيْنَ ﴿٤٧﴾

48. Però Nosaltres prepararem balances *exactes* de justícia per al dia de la resurrecció, perquè cap ànima sigui perjudicada en el més mínim detall. Encara que es tractés del pes d'un gra de mostassa, ho tindríem en compte. Perquè som suficients com a comptables.

وَ نَضَعُ الْمَوَازِيْنَ الْقِسْطَ لِيَوْمِ
الْقِيٰمَةِ فَلَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْـًٔا ۗ وَاِنْ كَانَ
مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِّنْ خَرْدَلٍ اَتَيْنَا بِهَا ۗ وَ
كَفٰى بِنَا حٰسِبِيْنَ ﴿٤٨﴾

49. Vam donar a Moisès i a Aaron el Discerniment, una Llum i un Recordatori per als justos.

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوْسٰى وَهٰرُوْنَ الْفُرْقَانَ
وَضِيَآءً وَّذِكْرًا لِّلْمُتَّقِيْنَ ﴿٤٩﴾

50. Aquells que temen el seu Senyor en secret i tremolen davant l'Hora *del Judici*.

الَّذِيْنَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ بِالْغَيْبِ وَ
هُمْ مِّنَ السَّاعَةِ مُشْفِقُوْنَ ﴿٥٠﴾

51. Això és un Recordatori beneït que hem revelat; el rebutjareu?

وَهٰذَا ذِكْرٌ مُّبٰرَكٌ اَنْزَلْنٰهُ ۗ اَفَاَنْتُمْ
لَهٗ مُنْكِرُوْنَ ﴿٥١﴾

R. 5

52. Abans d'*això* vam donar a Abraham la guia, ja que el coneixíem prou.

وَلَقَدْ اٰتَيْنَآ اِبْرٰهِيْمَ رُشْدَهٗ مِنْ
قَبْلُ وَكُنَّا بِهٖ عٰلِمِيْنَ ﴿٥٢﴾

53. Quan va dir al seu pare i a la seva gent: "Què són aquestes imatges de les quals sou tan devots?"

إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَا هَٰذِهِ التَّمَاثِيلُ الَّتِي أَنْتُمْ لَهَا عَاكِفُونَ ﴿٥٣﴾

54. Ells van respondre: "Trobem els nostres pares adorant-les".

قَالُوا وَجَدْنَا آبَاءَنَا لَهَا عَابِدِينَ ﴿٥٤﴾

55. Ell digué: "En veritat, tant vosaltres com els vostres pares heu estat en error manifest".

قَالَ لَقَدْ كُنْتُمْ أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٥٥﴾

56. Van dir: "És *realment* la veritat el que ens ha portat, o ets un dels que se'n burlen?"

قَالُوا أَجِئْتَنَا بِالْحَقِّ أَمْ أَنْتَ مِنَ اللَّاعِبِينَ ﴿٥٦﴾

57. Ell respongué: "No, el vostre Senyor és el Senyor dels cels i la terra, que els va fer, i jo en sóc un dels testimonis".

قَالَ بَلْ رَبُّكُمْ رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ الَّذِي فَطَرَهُنَّ وَأَنَا عَلَىٰ ذَٰلِكُمْ مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿٥٧﴾

58. "I, per Al·là, de ben segur que planejaré contra els vostres ídols després que hagueu marxat i hagueu donat mitja volta".

وَتَاللَّهِ لَأَكِيدَنَّ أَصْنَامَكُمْ بَعْدَ أَنْ تُوَلُّوا مُدْبِرِينَ ﴿٥٨﴾

59. I els va fer miques, *a tots* tret del seu cap, perquè tornessin a ell per *preguntar*.

فَجَعَلَهُمْ جُذَاذًا إِلَّا كَبِيرًا لَهُمْ لَعَلَّهُمْ إِلَيْهِ يَرْجِعُونَ ﴿٥٩﴾

60. Van dir: "Qui ha fet això als nostres déus? En veritat deu haver estat algú injust.

قَالُوا مَنْ فَعَلَ هَٰذَا بِآلِهَتِنَا إِنَّهُ لَمِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٦٠﴾

61. Van dir: "Hem sentit un jove parlar *malament* d'ells; es diu Abraham.

قَالُوا سَمِعْنَا فَتًى يَذْكُرُهُمْ يُقَالُ لَهُ إِبْرَاهِيمُ ﴿٦١﴾

62. Van dir: "Porteu-lo davant la gent, perquè en siguin testimonis".

قَالُوا فَأْتُوا بِهِ عَلَىٰ أَعْيُنِ النَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَشْهَدُونَ ﴿٦٢﴾

63. Després van dir *a Abraham*: "Ets tu qui ha fet això als nostres déus, oh Abraham?"

قَالُوٓا ءَاَنْتَ فَعَلْتَ هٰذَا بِاٰلِهَتِنَا يٰٓاِبْرٰهِيْمُ ﴿٦٣﴾

64. Ell respongué: "En veritat, algú ho ha fet. Aquí està el seu cap. Demana'ls, doncs, si poden parlar".[1]

قَالَ بَلْ فَعَلَهٗ ۖ كَبِيْرُهُمْ هٰذَا فَسْـَٔلُوْهُمْ اِنْ كَانُوْا يَنْطِقُوْنَ ﴿٦٤﴾

65. Llavors es van girar uns i altres i van dir: "Vosaltres esteu en veritat en l'error".

فَرَجَعُوْٓا اِلٰٓى اَنْفُسِهِمْ فَقَالُوْٓا اِنَّكُمْ اَنْتُمُ الظّٰلِمُوْنَ ﴿٦٥﴾

66. I es va fer que els seus caps s'inclinessin *de vergonya i van dir*: "Certament saps molt bé que aquests no parlen".

ثُمَّ نُكِسُوْا عَلٰى رُءُوْسِهِمْ ۚ لَقَدْ عَلِمْتَ مَا هٰٓؤُلَآءِ يَنْطِقُوْنَ ﴿٦٦﴾

67. Digué: "Adoreu, doncs, en comptes d'Al·là allò que no pot beneficiar-vos gens ni perjudicar-vos?"

قَالَ اَفَتَعْبُدُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ مَا لَا يَنْفَعُكُمْ شَيْـًٔا وَّلَا يَضُرُّكُمْ ﴿٦٧﴾

68. "Vergonya per a vosaltres i per a allò que adoreu en comptes d'Al·là, és que no entendreu?"

اُفٍّ لَّكُمْ وَلِمَا تَعْبُدُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ ۚ اَفَلَا تَعْقِلُوْنَ ﴿٦٨﴾

69. Van dir: "Cremeu-lo i ajudeu els vostres déus si *preteneu* fer *alguna cosa*".

قَالُوْا حَرِّقُوْهُ وَانْصُرُوْٓا اٰلِهَتَكُمْ اِنْ كُنْتُمْ فٰعِلِيْنَ ﴿٦٩﴾

[1] Alguns traductors eviten la traducció literal d'aquest versicle per presentar Abraham com a mentider. Òbviament, no van ser els ídols principals els que van destruir els menors, sinó que fou el mateix Abraham qui ho féu. Per tant, atribuir Abraham l'afirmació de "aquí està el vostre cap" equivaldria a adjudicar a Abraham una mentida òbvia. Tanmateix, és important assenyalar que no es tractava d'una afirmació falsa, sinó d'un argument contundent. De vegades, abans del que és obvi per a tots, una afirmació semblant no té el sentit d'enganyar ningú sinó que es considera que es posa en evidència l'absurd d'una situació determinada. Creiem que Abraham va fer aquesta declaració sense la més mínima intenció d'enganyar sinó oferint un argument poderós contra la falsedat de les seves creences. Així és exactament com ells ho van entendre. Després d'escoltar Abraham, ningú no va sentir l'impuls de dir-li mentider. Tanmateix, segons el Sant Alcorà, es van veure introspectivament forçats a adonar-se de l'absurd de la seva fe. Això queda clar en els versicles següents (65-68). Cal també recordar que abans d'aquest incident, el propi Abraham havia esmentat en públic la seva determinació a destruir els seus ídols. (v. 58)

70. Vam dir: "Oh foc, refreda't i sigues una font de pau per a Abraham!"

قُلْنَا يٰنَارُ كُوْنِيْ بَرْدًا وَّسَلٰمًا عَلٰٓى اِبْرٰهِيْمَ ﴿٧٠﴾

71. I havien provat de perjudicar-lo, però Nosaltres els vam convertir en els pitjor perdedors.

وَاَرَادُوْا بِهٖ كَيْدًا فَجَعَلْنٰهُمُ الْاَخْسَرِيْنَ ﴿٧١﴾

72. I el vam salvar a ell i a Lot, *portant-los* cap al país que vam beneir per als pobles.

وَنَجَّيْنٰهُ وَلُوْطًا اِلَى الْاَرْضِ الَّتِيْ بٰرَكْنَا فِيْهَا لِلْعٰلَمِيْنَ ﴿٧٢﴾

73. Li vam atorgar Isaac i com a nét, Jacob, i els vam fer *a tots ells* justos.

وَوَهَبْنَا لَهٗٓ اِسْحٰقَ ؕ وَيَعْقُوْبَ نَافِلَةً ؕ وَكُلًّا جَعَلْنَا صٰلِحِيْنَ ﴿٧٣﴾

74. Els vam fer caps que van guiar *la gent* seguint el Nostre manament, i els vam enviar la revelació *que ordenava* l'execució de bones obres, el compliment de la Pregària i el lliurament d'almoines. I *només* Ens van adorar a nosaltres.

وَجَعَلْنٰهُمْ اَئِمَّةً يَّهْدُوْنَ بِاَمْرِنَا وَاَوْحَيْنَآ اِلَيْهِمْ فِعْلَ الْخَيْرٰتِ وَاِقَامَ الصَّلٰوةِ وَاِيْتَآءَ الزَّكٰوةِ ۚ وَكَانُوْا لَنَا عٰبِدِيْنَ ﴿٧٤﴾

75. A Lot li vam donar saviesa i coneixement. El vam salvar de la ciutat que practicava obscenitats. Eren de veritat un poble pervers i rebel.

وَلُوْطًا اٰتَيْنٰهُ حُكْمًا وَّعِلْمًا وَّنَجَّيْنٰهُ مِنَ الْقَرْيَةِ الَّتِيْ كَانَتْ تَّعْمَلُ الْخَبٰٓئِثَ ؕ اِنَّهُمْ كَانُوْا قَوْمَ سَوْءٍ فٰسِقِيْنَ ﴿٧٥﴾

76. I el vam admetre en la Nostra misericòrdia; en veritat ell era *un* dels justos.

وَاَدْخَلْنٰهُ فِيْ رَحْمَتِنَا ؕ اِنَّهٗ مِنَ الصّٰلِحِيْنَ ﴿٧٦﴾ ع ٥ ٥

R.6.

77. *Recordeu-vos de* Noè, quan va clamar a *nosaltres* fa temps, i vam sentir la seva Pregària i el vam lliurar a ell i la seva família de la gran catàstrofe.

وَنُوْحًا اِذْ نَادٰى مِنْ قَبْلُ فَاسْتَجَبْنَا لَهٗ فَنَجَّيْنٰهُ وَاَهْلَهٗ مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيْمِ ﴿٧٧﴾

78. El vam ajudar contra el poble que va rebutjar els Nostres Senyals. Eren en veritat un poble pervers; per això, els vam ofegar a tots plegats.

وَنَصَرْنٰهُ مِنَ الْقَوْمِ الَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا ؕ اِنَّهُمْ كَانُوْا قَوْمَ سَوْءٍ فَاَغْرَقْنٰهُمْ اَجْمَعِيْنَ ﴿٧٨﴾

79. I *recordeu-vos de* David i Salomó, quan van exercir els seus judicis *respectius* en relació amb el seu camp conreat, quan les ovelles d'*algunes* persones es van esgarriar allà, *durant la nit*; i vam ser testimonis del judici.

وَ دَاوٗدَ وَ سُلَيْمٰنَ اِذْ يَحْكُمٰنِ فِى
الْحَرْثِ اِذْ نَفَشَتْ فِيْهِ غَنَمُ الْقَوْمِ ۚ
وَ كُنَّا لِحُكْمِهِمْ شٰهِدِيْنَ ﴿٧٩﴾

80. Vam donar Salomó un enteniment adient de l'assumpte i a cadascun d'ells els vam donar saviesa i coneixement. I vam sotmetre les muntanyes i els ocells perquè celebressin amb David les lloances *de déu*. Som Nosaltres els Que fem *totes aquestes coses*.

فَفَهَّمْنٰهَا سُلَيْمٰنَ ۚ وَ كُلًّا اٰتَيْنَا
حُكْمًا وَّ عِلْمًا ۫ وَّ سَخَّرْنَا مَعَ دَاوٗدَ
الْجِبَالَ يُسَبِّحْنَ وَ الطَّيْرَ ؕ وَ كُنَّا
فٰعِلِيْنَ ﴿٨٠﴾

81. Li vam ensenyar com fabricar cotes de malla per a vosaltres, perquè us pugueu protegir de la violència dels altres. No sereu, doncs, agraïts?

وَ عَلَّمْنٰهُ صَنْعَةَ لَبُوْسٍ لَّكُمْ
لِتُحْصِنَكُمْ مِّنْۢ بَاْسِكُمْ ۚ فَهَلْ اَنْتُمْ
شٰكِرُوْنَ ﴿٨١﴾

82. *Vam sotmetre* a Salomó el vent huracanat. Va bufar, com a resposta de la seva ordre, cap al país que havíem beneït. Tenim coneixement de totes les coses.

وَلِسُلَيْمٰنَ الرِّيْحَ عَاصِفَةً تَجْرِىْ
بِاَمْرِهٖۤ اِلَى الْاَرْضِ الَّتِىْ بٰرَكْنَا فِيْهَا ؕ
وَكُنَّا بِكُلِّ شَىْءٍ عٰلِمِيْنَ ﴿٨٢﴾

83. I vam *sotmetre a ell* bussejadors en aigües profundes que van capbussar-s'hi i van fer altres feines a part d'aquesta; i vam ser Nosaltres els que els vam protegir.

وَمِنَ الشَّيٰطِيْنِ مَنْ يَّغُوْصُوْنَ لَهٗ وَ
يَعْمَلُوْنَ عَمَلًا دُوْنَ ذٰلِكَ ۚ وَكُنَّا لَهُمْ
حٰفِظِيْنَ ﴿٨٣﴾

84. *Recordeu-vos de* Job quan va clamar al seu Senyor, *tot dient*: "L'adversitat m'ha flagel·lat i tu ets el Màxim Misericordiós entre tots els que mostren misericòrdia".

وَاَيُّوْبَ اِذْ نَادٰى رَبَّهٗۤ اَنِّىْ مَسَّنِىَ
الضُّرُّ وَاَنْتَ اَرْحَمُ الرّٰحِمِيْنَ ﴿٨٤﴾

85. Sentim, doncs, la seva Pregària, el vam lliurar del mal que patia, i li vam donar la seva família i un mateix grau de misericòrdia Nostra, i com a advertència per als adoradors.

فَاسْتَجَبْنَا لَهُ فَكَشَفْنَا مَا بِهِ مِنْ ضُرٍّ وَّاٰتَيْنٰهُ اَهْلَهُ وَمِثْلَهُمْ مَّعَهُمْ رَحْمَةً مِّنْ عِنْدِنَا وَذِكْرٰى لِلْعٰبِدِيْنَ ﴿٨٥﴾

86. I *recordeu-vos d'*Ismael, Idris i Dhu'l-Kifl. Tots eren dels perseverants.

وَاِسْمٰعِيْلَ وَاِدْرِيْسَ وَذَا الْكِفْلِ ؕ كُلٌّ مِّنَ الصّٰبِرِيْنَ ﴿٨٦﴾

87. Els vam admetre a la Nostra Misericòrdia. En veritat, es trobaven entre els justos.

وَاَدْخَلْنٰهُمْ فِيْ رَحْمَتِنَا ؕ اِنَّهُمْ مِّنَ الصّٰلِحِيْنَ ﴿٨٧﴾

88. I *recorda* quan Dhu'l-Nun, quan es va allunyar enfurismat pensant que no cauríem sobre ell, i quan va cridar *des del més endins de les* tenebres, *tot dient:* "No hi ha Déu sinó tu, Sant ets Tu. He estat, en veritat, dels injustos.

وَذَا النُّوْنِ اِذْ ذَّهَبَ مُغَاضِبًا فَظَنَّ اَنْ لَّنْ نَّقْدِرَ عَلَيْهِ فَنَادٰى فِي الظُّلُمٰتِ اَنْ لَّاۤ اِلٰهَ اِلَّاۤ اَنْتَ سُبْحٰنَكَ ۖ اِنِّيْ كُنْتُ مِنَ الظّٰلِمِيْنَ ﴿٨٨﴾

89. Van sentir, doncs, la seva pregària i el vam deslliurar de l'angoixa. Així vam salvar els creients.

فَاسْتَجَبْنَا لَهُ ۙ وَنَجَّيْنٰهُ مِنَ الْغَمِّ ؕ وَكَذٰلِكَ نُـْجِي الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿٨٩﴾

90. I *recorda't de* Zacaries, quan va clamar al seu senyor, *tot dient*: "Senyor meu, no em deixis sense fill, perquè Tu ets el Millor dels hereus".

وَزَكَرِيَّاۤ اِذْ نَادٰى رَبَّهُ رَبِّ لَا تَذَرْنِيْ فَرْدًا وَّاَنْتَ خَيْرُ الْوٰرِثِيْنَ ﴿٩٠﴾

91. Vam sentir, doncs, la seva pregària i li vam concedir Joan i vam guarir la seva muller per a ell. Solien emular-se mútuament en les bones accions i Ens van invocar amb esperança i por, humiliant-se davant de Nosaltres.

فَاسْتَجَبْنَا لَهُ ۫ وَوَهَبْنَا لَهُ يَحْيٰى وَاَصْلَحْنَا لَهُ زَوْجَهُ ؕ اِنَّهُمْ كَانُوْا يُسٰرِعُوْنَ فِي الْخَيْرٰتِ وَيَدْعُوْنَنَا رَغَبًا وَّرَهَبًا ؕ وَكَانُوْا لَنَا خٰشِعِيْنَ ﴿٩١﴾

92. I *recorda't* d'aquella que va guardar la seva castedat; per això, la vam beneir amb la Nostra revelació i la vam fer a ella i al seu fill un Senyal per als pobles.

وَالَّتِيْۤ اَحْصَنَتْ فَرْجَهَا فَنَفَخْنَا فِيْهَا مِنْ رُّوْحِنَا وَجَعَلْنٰهَا وَابْنَهَاۤ اٰيَةً لِّلْعٰلَمِيْنَ ﴿٩٢﴾

93. En veritat, aquest és el vostre poble: un poble i Jo sóc el vostre Senyor; adoreu-me, doncs, a Mi.

إِنَّ هٰذِهٖٓ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَّاحِدَةً ۖ وَّأَنَا
رَبُّكُمْ فَاعْبُدُونِ ﴿٩٣﴾

94. Però ells s'han dividit els uns als altres en el seu assumpte, però tots tornaran a Nosaltres.

وَتَقَطَّعُوٓا أَمْرَهُم بَيْنَهُمْ ۖ كُلٌّ
إِلَيْنَا رٰجِعُونَ ﴿٩٤﴾

R.7.

95. Per això aquell que faci bones obres i sigui creient, el seu esforç serà valorat, perquè Nosaltres en prendrem nota.

فَمَن يَعْمَلْ مِنَ الصّٰلِحٰتِ وَهُوَ
مُؤْمِنٌ فَلَا كُفْرَانَ لِسَعْيِهٖ ۚ وَإِنَّا
لَهٗ كٰتِبُونَ ﴿٩٥﴾

96. I és una llei inviolable la de que una ciutat que hem destruït no ressorgeixi.

وَحَرٰمٌ عَلٰى قَرْيَةٍ أَهْلَكْنٰهَآ أَنَّهُمْ
لَا يَرْجِعُونَ ﴿٩٦﴾

97. I *així serà* encara quan Gog i Magog quedin lliures i es precipitin des de totes les alçades.

حَتّٰىٓ إِذَا فُتِحَتْ يَأْجُوجُ وَمَأْجُوجُ وَ
هُم مِّن كُلِّ حَدَبٍ يَنسِلُونَ ﴿٩٧﴾

98. Però la veritable promesa s'apropa; mireu, doncs, que els ulls d'aquells que no creuen clavaran la mirada *i diran*: "Ai de nosaltres! En veritat, no hi vam parar esment; no, vam ser malvats!

وَاقْتَرَبَ الْوَعْدُ الْحَقُّ فَإِذَا هِيَ
شٰخِصَةٌ أَبْصٰرُ الَّذِينَ كَفَرُوا ۖ
يٰوَيْلَنَا قَدْ كُنَّا فِي غَفْلَةٍ مِّنْ هٰذَا
بَلْ كُنَّا ظٰلِمِينَ ﴿٩٨﴾

99. "En veritat, vosaltres i el que adoreu en comptes d'Al·là sou el combustible de l'Infern. A ell anireu *tots*".

إِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللّٰهِ
حَصَبُ جَهَنَّمَ ۖ أَنتُمْ لَهَا
وٰرِدُونَ ﴿٩٩﴾

100. Si haguessin estat déus, haurien arribat a ell, però tots hi viuran.

لَوْ كَانَ هٰٓؤُلَآءِ اٰلِهَةً مَّا وَرَدُوهَا ۖ
وَكُلٌّ فِيهَا خٰلِدُونَ ﴿١٠٠﴾

101. Allà el gemec serà la seva *sort* i no sentiran *res més*.

لَهُمْ فِيهَا زَفِيرٌ وَّهُمْ فِيهَا لَا
يَسْمَعُونَ ﴿١٠١﴾

102. *Però* quant a aquells que han rebut ja *la promesa d'*una bona recompensa Nostra, aquests seran allunyats d'ell.

إِنَّ الَّذِينَ سَبَقَتْ لَهُم مِّنَّا
الْحُسْنٰىٓ ۙ أُولٰٓئِكَ عَنْهَا مُبْعَدُونَ ﴿١٠٢﴾

103. No sentiran ni el més lleu so seu i viuran en el que les seves ànimes desitgen.

لَا يَسْمَعُونَ حَسِيسَهَا ۚ وَهُمْ فِي مَا
اشْتَهَتْ أَنْفُسُهُمْ خٰلِدُونَ ﴿١٠٣﴾

104. La Gran Por no els afligirà, i els àngels els rebran, *tot dient:* "Aquest és el vostre dia, el qual se us va prometre".

لَا يَحْزُنُهُمُ الْفَزَعُ الْأَكْبَرُ وَ
تَتَلَقّٰىهُمُ الْمَلٰٓئِكَةُ ۖ هٰذَا يَوْمُكُمُ
الَّذِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ ﴿١٠٤﴾

105. *Recorda't* del dia en què enrotllarem els cels com un escriba enrotlla els escrits, de la mateixa manera que vam començar la primera creació, la repetirem : una promesa que Ens *obliga*; en veritat *la* complirem.

يَوْمَ نَطْوِي السَّمَآءَ كَطَيِّ السِّجِلِّ
لِلْكُتُبِ ۚ كَمَا بَدَأْنَآ أَوَّلَ خَلْقٍ نُّعِيدُهُ ۚ
وَعْدًا عَلَيْنَا ۚ إِنَّا كُنَّا فٰعِلِينَ ﴿١٠٥﴾

106. I hem escrit ja en els Salms *de David,* després de l'exhortació, que els Meus servents justos heretaran la terra.

وَلَقَدْ كَتَبْنَا فِي الزَّبُورِ مِنْ بَعْدِ
الذِّكْرِ أَنَّ الْأَرْضَ يَرِثُهَا عِبَادِيَ
الصّٰلِحُونَ ﴿١٠٦﴾

107. Aquí hi ha en veritat un missatge important per a la gent que adora *Déu.*

إِنَّ فِي هٰذَا لَبَلٰغًا لِّقَوْمٍ عٰبِدِينَ ﴿١٠٧﴾

108. I no t'hem enviat sinó com a misericòrdia per a tots els pobles.

وَمَآ أَرْسَلْنٰكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعٰلَمِينَ ﴿١٠٨﴾

109. Digues-los: "En veritat, m'ha estat revelat que el vostre Déu no és sinó el déu Únic. No us sotmetreu?"

قُلْ إِنَّمَا يُوحٰىٓ إِلَيَّ أَنَّمَآ إِلٰهُكُمْ إِلٰهٌ
وَّاحِدٌ ۚ فَهَلْ أَنْتُمْ مُّسْلِمُونَ ﴿١٠٩﴾

110. Però si et giren l'esquena, digues-los: "Us he advertit, a tots per igual, i no sé si allò que us ha estat promès és proper o llunyà".

فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ اٰذَنْتُكُمْ عَلٰى سَوَآءٍ ۚ
وَإِنْ أَدْرِيٓ أَقَرِيبٌ أَمْ بَعِيدٌ مَّا
تُوعَدُونَ ﴿١١٠﴾

111. "En veritat, Ell sap el que es diu obertament i sap el que amagueu".

إِنَّهُ يَعْلَمُ الْجَهْرَ مِنَ الْقَوْلِ وَيَعْلَمُ
مَا تَكْتُمُونَ ﴿١١١﴾

112. "Però només sé que pot ser una prova per a vosaltres i *només* un gaudi momentani".

وَإِنْ أَدْرِي لَعَلَّهُ فِتْنَةٌ لَّكُمْ وَ
مَتَاعٌ إِلٰى حِينٍ ﴿١١٢﴾

113. Va dir *també*: "Senyor meu, jutja Tu amb la veritat. El Nostre senyor és el *Déu* Clement, i cal recórrer per al seu ajut contra el que afirmeu".

قٰلَ رَبِّ احْكُمْ بِالْحَقِّ ۗ وَ رَبُّنَا
الرَّحْمٰنُ الْمُسْتَعَانُ عَلٰى مَا
تَصِفُوْنَ ﴿١١٣﴾

CAPÍTOL 22
AL-HALL
*(Revelat en part abans i
en part després de la Hillrah)*

Data de la revelació i context

Segons l'opinió més autoritzada, una part de la Surah fou revelada abans de la Hillrah i una altra part després. No obstant això, Dahhak afirma que va ser revelada en la seva totalitat després de la Hillrah. A la Surah Al-Anbiya, s'afirma que el càstig diví continua seguint les passes dels incrèduls, perquè rebutgen la veritat. En el darrer versicle, es manava al Sant Profeta que invoqués el càstig diví sobre els incrèduls per la seva actitud sempre hostil. El versicle inicial de la present Surah és una resposta a la seva pregària. Aquesta és la relació immediata d'aquesta Surah amb Al-Anbiya, però hi ha una connexió més àmplia i una relació més estreta entre el tema d'alguns capítols anteriors i el d'aquesta Surah. El tema que va començar a la Surah Maryam i que més endavant, es va desenvolupar i elaborat a les Surahs Ta Ha o Al-Anbiya, es completa a la present Surah. A la Surah Maryam, es van explicar i refutar eficaçment els principis bàsics de la fe cristiana, ja que sense refutar-los no podria haver justificació per a un nou Missatge. El Sant Profeta havia afirmat que havia dut un nou Missatge i una nova llei per a tota la humanitat. Si pogués demostrar-se que el cristianisme havia existit al món en la seva puresa prístina i si encara existís al món una fe que fos veritable, pràctica i practicable, no hauria sorgit la necessitat d'una nova fe. Per això, s'havia de demostrar que els principis bàsics del cristianisme eren falsos i sense fonament. Això es féu a la Surah Maryam, on, alhora que s'aclarien els incidents relacionats amb el seu naixement, es demostrava que Jesús no va ser de cap manera diferent ni superior a d'altres Missatgers de Déu. En el Capítol Ta Ha va quedar refutada del tot la doctrina cristiana que deia que la llei és un maledicció, mentre que a la Surah Al-Anyiba el mateix tema es va tractar de manera diferent i es va demostrar que era insostenible la doctrina del pecat original. Va quedar clar que si l'home patia del llegat del pecat original i, com que no té voluntat lliure, no podia deslliurar-se'n, i llavors quedava anul·lat el mateix objecte de l'adveniment dels Missatgers divins i l'home no podia ser considerat responsable de les seves obres. Tanmateix, en aquesta Surah se'ns diu que si Jesús hagués arribat a l'etapa més alta de la perfecció espiritual, no hauria calgut una nova *Shari'ah* (Llei) ni un nou Missatger. Però el fet que el Sant Profeta hagués afirmat ser un Nou Missatger i hagués portat una nova Llei, és en ell mateix un desafiament a aquesta creença cristiana.

Tema

El tema de la Surah es divideix en cinc parts diferents: a) l'amenaça als incrèduls amb el càstig diví per haver rebutjat l'afirmació del Sant Profeta que es basa en la següent hipòtesi realment ben ferma: a) Els seus ensenyaments són indispensables per a la humanitat i es fonamenten en la veritat i en la saviesa, i tenen arguments sans i sòlids per estabilitat la seva total utilitat i vacuïtat de les objeccions dels incrèduls. b) Els senyals del cel defensen la causa del Profeta; els seus seguidors prosperen tant materialment com espiritualment, i els seus enemics, com els dels profetes anteriors, pateixen la

derrota en mans d'ells. c) Serà beneït amb les gràcies i benediccions divines en excepcional mesura. d) Els seus ensenyaments estan destinats a produir pau, harmonia i bona voluntat entre les nacions del món. e) Totes les fes i sistemes religiosos falsos, el cristianisme inclòs, es retiraran davant l'ascens irresistible de l'Islam i quedaran pràcticament vençuts del tot. 2) Tots els Missatgers divins van patir l'oposició i gent malvada que va posar tota mena d'obstacles i dificultats en el seu camí. Però Déu els retirà i la causa de la veritat va prevaler al final. 3) L'adveniment del Sant Profeta ha complert l'objectiu diví pel qual el patriarca Abraham havia pregat a Déu en l'àrida i erma vall de la Meca quan va deixar allà el seu fill Ismael i la seva dona Agar. 4) El Sant Profeta va trobar l'oposició més llarga i difícil i suporta proves impossibles de dir amb gran paciència i fortalesa, i ha arribat ja l'hora en què se li atorgui permís per combatre els seus contraris per a la seva defensa. la guerra defensiva no és només permissible, sinó que és recomanable quan està en joc la causa de la Veritat; i el recolzament diví és per a aquells que lluiten per a la seva defensa. Si no s'hagués permès la lluita per a la defensa de la veritat, l'home quedaria privat de la llibertat de consciència, que és la seva més preciosa herència, i Déu hauria deixat de ser adorat, amb la qual cosa hauria regnat en el món el pecat i la iniquitat. 5) L'Ensenyament diví, com la pluja fresca, dóna nova vida i vigor a un món espiritualment mort i, per tant, ha de triomfar. Continua el cicle d'una nova Revelació que ocupa el lloc de l'antiga. Quan un antic ensenyament completa la seva durada assignada i compleix la seva finalitat, un nou ensenyament el substitueix i esdevé en el vehicle de la Voluntat i Objecte divins. La Surah acaba amb la promesa divina que l'ajuda del cel arribarà al Sant Profeta, perquè és el Mestre promès. Els seus seguidors han de ser plenament i incondicionalment lleials. Aquest és el camí per a la victòria i l'èxit.

سُوْرَةُ الْحَجِّ مَدَنِيَّةٌ وَّ هِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ تِسْعٌ وَّ سَبْعُوْنَ اٰيَةً وَّ عَشَرَةُ رُكُوْعَاتٍ

AL-HALL

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ۝١

2. Oh humans, temeu el vostre Senyor; en veritat, la violenta convulsió de l'Hora és d'allò més terrible.

يٰٓاَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوْا رَبَّكُمْ ۚ اِنَّ
زَلْزَلَةَ السَّاعَةِ شَيْءٌ عَظِيْمٌ ۝٢

3. El dia en què en sigueu testimonis, cada mare lactant oblidarà la seva lactància i cada dona embarassada avortarà la seva càrrega; i veureu els homes com ebris quan no ho estiguin, perquè el càstig d'Al·là serà en veritat sever.

يَوْمَ تَرَوْنَهَا تَذْهَلُ كُلُّ مُرْضِعَةٍ
عَمَّآ اَرْضَعَتْ وَ تَضَعُ كُلُّ ذَاتِ
حَمْلٍ حَمْلَهَا وَ تَرَى النَّاسَ سُكٰرٰى
وَمَا هُمْ بِسُكٰرٰى وَلٰكِنَّ عَذَابَ اللّٰهِ
شَدِيْدٌ ۝٣

4. Però entre els homes hi ha alguns que disputen sobre Al·là sense coneixement i segueixen qualsevol Satanàs rebel.

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يُّجَادِلُ فِي اللّٰهِ
بِغَيْرِ عِلْمٍ وَّ يَتَّبِعُ كُلَّ شَيْطٰنٍ
مَّرِيْدٍ ۝٤

5. Per a aquell que ha estat decretat que faci amistança amb ell, l'extraviarà i guiarà cap al càstig del Foc.

كُتِبَ عَلَيْهِ اَنَّهٗ مَنْ تَوَلَّاهُ فَاَنَّهٗ
يُضِلُّهٗ وَ يَهْدِيْهِ اِلٰى عَذَابِ
السَّعِيْرِ ۝٥

6. Oh humans, si teniu algun dubte sobre la Resurrecció, *pareu esment en què* us hem creat en veritat de la pols, més tard d'una gota d'esperma, després de sang coagulada i per últim, d'un tros de carn, en part format i en part no format, per poder-vos manifestar el *Nostre poder*. I fem que continuï en el ventre durant el termini fixat allò que volem. Després us fem néiser com criatures perque *més endavant* arribeu a l'edat madura. Però entre vosaltres n'hi ha que moren *prematurament*, i n'hi ha que són menats fins a la senec-

يٰٓاَيُّهَا النَّاسُ اِنْ كُنْتُمْ فِيْ رَيْبٍ مِّنَ
الْبَعْثِ فَاِنَّا خَلَقْنٰكُمْ مِّنْ تُرَابٍ
ثُمَّ مِنْ نُّطْفَةٍ ثُمَّ مِنْ عَلَقَةٍ ثُمَّ مِنْ
مُّضْغَةٍ مُّخَلَّقَةٍ وَّ غَيْرِ مُخَلَّقَةٍ
لِّنُبَيِّنَ لَكُمْ ۚ وَ نُقِرُّ فِي الْاَرْحَامِ
مَا نَشَآءُ اِلٰٓى اَجَلٍ مُّسَمًّى ثُمَّ
نُخْرِجُكُمْ طِفْلًا ثُمَّ لِتَبْلُغُوْٓا
اَشُدَّكُمْ ۚ وَمِنْكُمْ مَّنْ يُّتَوَفّٰى وَ
مِنْكُمْ مَّنْ يُّرَدُّ اِلٰٓى اَرْذَلِ الْعُمُرِ

tut,[1] *amb el resultat* que no saben res després d'haver tingut coneixement. I veus la terra seca i sense vida, però quan hi enviem l'aigua, es trasbalsa i s'infla, i fa créixer tota mena de vegetació.

لِكَيْلَا يَعْلَمَ مِنْ بَعْدِ عِلْمٍ شَيْئًا ۚ وَ
تَرَى الْأَرْضَ هَامِدَةً فَإِذَا أَنْزَلْنَا
عَلَيْهَا الْمَاءَ اهْتَزَّتْ وَرَبَتْ وَ
أَنْبَتَتْ مِنْ كُلِّ زَوْجٍ بَهِيجٍ ﴿٦﴾

7. Això és perquè Al·là és la Veritat i perquè Ell és Qui torna la vida als morts i té poder sobre totes les coses.

ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّهُ يُحْيِي
الْمَوْتَىٰ وَأَنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٧﴾

8. I perquè l'hora vindrà *certament*, d'això no hi ha cap dubte, i perquè Al·là ressuscitarà aquells que són a les tombes.

وَأَنَّ السَّاعَةَ آتِيَةٌ لَا رَيْبَ فِيهَا وَ
أَنَّ اللَّهَ يَبْعَثُ مَنْ فِي الْقُبُورِ ﴿٨﴾

9. I entre els homes n'hi ha qui disputa respecte a Al·là sense coneixement i guia i sense un Llibre il·lustrat.

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يُجَادِلُ فِي اللَّهِ
بِغَيْرِ عِلْمٍ وَلَا هُدًى وَلَا كِتَابٍ
مُنِيرٍ ﴿٩﴾

10. Girant-se d'esquena *amb menyspreu*, per poder extraviar *els homes* del camí d'Al·là. Per a ell és la desgràcia en aquest món, i en el Dia de la Resurrecció li farem tastar el càstig del Foc.

ثَانِيَ عِطْفِهِ لِيُضِلَّ عَنْ سَبِيلِ
اللَّهِ ۖ لَهُ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ ۖ وَ
نُذِيقُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عَذَابَ
الْحَرِيقِ ﴿١٠﴾

11. Aquesta és la raó per la qual les teves mans han fet abans, perquè Al·là no és injust amb *els Seus* servents.

ذَٰلِكَ بِمَا قَدَّمَتْ يَدَاكَ وَأَنَّ اللَّهَ
لَيْسَ بِظَلَّامٍ لِلْعَبِيدِ ﴿١١﴾

R.2.

12. I entre els homes n'hi ha aquell que adora Al·là, *mantenint-se vorejant la creença*. Després, si li passa res bo, se sent content, però si li sobrevé una prova, renega. I perd tant

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَعْبُدُ اللَّهَ عَلَىٰ
حَرْفٍ ۖ فَإِنْ أَصَابَهُ خَيْرٌ اطْمَأَنَّ
بِهِ ۖ وَإِنْ أَصَابَتْهُ فِتْنَةٌ انْقَلَبَ

[1] La paraula "retrocedeixen" es fa servir per indicar que, de la mateixa manera que al començament, el nen es troba indefens i és incapaç de tenir cura d'ell mateix, de la mateixa manera l'home que arriba a la senilitat avançada, torna a un estat similar de necessitat. Aquesta connotació troba suport al capítol 69.

en aquest món com en el Més Enllà. És una pèrdua evident.

عَلٰى وَجْهِهٖ خَسِرَ الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةَ ۚ
ذٰلِكَ هُوَ الْخُسْرَانُ الْمُبِيْنُ ﴿١٢﴾

13. Invoca en comptes d'Al·là allò que no pot ni perjudicar-lo ni beneficiar-lo. Això és realment extraviar-se lluny.

يَدْعُوْا مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ مَا لَا يَضُرُّهٗ وَمَا
لَا يَنْفَعُهٗ ۚ ذٰلِكَ هُوَ الضَّلٰلُ الْبَعِيْدُ ﴿١٣﴾

14. Invoca aquell que causa més mal que benefici. Dolent és en veritat el patró i dolent el company.

يَدْعُوْا لَمَنْ ضَرُّهٗۤ اَقْرَبُ مِنْ نَّفْعِهٖ ۚ
لَبِئْسَ الْمَوْلٰى وَلَبِئْسَ الْعَشِيْرُ ﴿١٤﴾

15. En veritat, Al·là farà que aquells que creuen i fan bones obres entrin en els jardins pels que corren rius; Al·là fa certament el que vol.

اِنَّ اللّٰهَ يُدْخِلُ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَ
عَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ
تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ ۚ اِنَّ اللّٰهَ يَفْعَلُ مَا
يُرِيْدُ ﴿١٥﴾

16. Aquell que pensi que Al·là no l'ajudarà (al profeta) en aquest món i en el Més Enllà, que trobi, *si és que pot*, un camí cap al cel, i que talli *l'ajuda divina*. I que vegi després si el seu estratagema pot evitar el que *li* irrita.

مَنْ كَانَ يَظُنُّ اَنْ لَّنْ يَّنْصُرَهُ اللّٰهُ
فِي الدُّنْيَا وَ الْاٰخِرَةِ فَلْيَمْدُدْ
بِسَبَبٍ اِلَى السَّمَآءِ ثُمَّ لْيَقْطَعْ فَلْيَنْظُرْ
هَلْ يُذْهِبَنَّ كَيْدُهٗ مَا يَغِيْظُ ﴿١٦﴾

17. I així ho vam revelar (l'Alcorà) com Senyals evidents, perquè en veritat Al·là guia aquell que vol.

وَكَذٰلِكَ اَنْزَلْنٰهُ اٰيٰتٍۢ بَيِّنٰتٍ ۙ وَّ
اَنَّ اللّٰهَ يَهْدِيْ مَنْ يُّرِيْدُ ﴿١٧﴾

18. *Quant a*ls creients, els jueus, els sabeus i els cristians, els mags i els idòlatres, de ben segur que Déu jutjarà entre ells en el dia de la resurrecció. En veritat, Al·là és testimoni de totes les coses.

اِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَ الَّذِيْنَ هَادُوْا
وَ الصّٰبِـِٕيْنَ وَ النَّصٰرٰى وَ الْمَجُوْسَ
وَالَّذِيْنَ اَشْرَكُوْۤا ۖ اِنَّ اللّٰهَ يَفْصِلُ
بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ ۚ اِنَّ اللّٰهَ عَلٰى
كُلِّ شَيْءٍ شَهِيْدٌ ﴿١٨﴾

19. No has parat atenció en què tot el que hi ha als cels i a la terra se sotmet a Al·là, així com el sol, la lluna, les estrelles, les muntanyes i

اَلَمْ تَرَ اَنَّ اللّٰهَ يَسْجُدُ لَهٗ مَنْ فِي
السَّمٰوٰتِ وَمَنْ فِي الْاَرْضِ وَالشَّمْسُ وَ
الْقَمَرُ وَالنُّجُوْمُ وَالْجِبَالُ وَ الشَّجَرُ

els arbres, les bèsties i molts humans? Però hi ha molts que es fan mereixedors del càstig. Perquè aquell que Al·là humiliï, ningú no podrà honrar-lo. En veritat, Al·là fa el que Li plau.

وَ الدَّوَآبُّ وَ كَثِيْرٌ مِّنَ النَّاسِ ؕ وَ
كَثِيْرٌ حَقَّ عَلَيْهِ الْعَذَابُ ؕ وَ مَنْ
يُّهِنِ اللّٰهُ فَمَا لَهٗ مِنْ مُّكْرِمٍ ؕ اِنَّ
اللّٰهَ يَفْعَلُ مَا يَشَآءُ ﴿١٩﴾

20. Aquests dos són dos contendents seus que discuteixen sobre el Seu Senyor. Quant als incrèduls, se'ls vestirà amb peces de foc i es vessarà aigua bullent sobre els seus caps.

هٰذٰنِ خَصْمٰنِ اخْتَصَمُوْا فِيْ رَبِّهِمْ ز
فَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا قُطِّعَتْ لَهُمْ ثِيَابٌ
مِّنْ نَّارٍ ؕ يُصَبُّ مِنْ فَوْقِ رُءُوْسِهِمُ
الْحَمِيْمُ ﴿٢٠﴾

21. Amb la qual cosa es fondrà tot el que tenen a les entranyes.

يُصْهَرُ بِهٖ مَا فِيْ بُطُوْنِهِمْ وَ الْجُلُوْدُ ﴿٢١﴾

22. Per a ells hi haurà maces de ferro.

وَ لَهُمْ مَّقَامِعُ مِنْ حَدِيْدٍ ﴿٢٢﴾

23. Sempre que, angoixats, provin de fugir-ne seran retornats, i se'ls *dirà*: "Patiu el càstig del Foc!"

كُلَّمَآ اَرَادُوْٓا اَنْ يَّخْرُجُوْا مِنْهَا مِنْ
غَمٍّ اُعِيْدُوْا فِيْهَا ق وَ ذُوْقُوْا عَذَابَ
الْحَرِيْقِ ﴿٢٣﴾

R. 3.

24. Però Al·là farà que aquells que creuen i fan bones obres entrin en Jardins pels quals corren rius, en ells seran guarnits amb braçalets d'or i amb perles; i els seus vestits seran allà de seda.

اِنَّ اللّٰهَ يُدْخِلُ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَ
عَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ
تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ يُحَلَّوْنَ فِيْهَا مِنْ
اَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ وَّ لُؤْلُؤًا ؕ وَ
لِبَاسُهُمْ فِيْهَا حَرِيْرٌ ﴿٢٤﴾

25. Seran guiats a una conversa virtuosa i seran guiats vers el camí del *Déu* mereixedor de tota lloança.

وَ هُدُوْٓا اِلَى الطَّيِّبِ مِنَ الْقَوْلِ ۚۖ
وَ هُدُوْٓا اِلٰى صِرَاطِ الْحَمِيْدِ ﴿٢٥﴾

26. *Però quant a* aquells que no creuen i aparten els homes del camí d'Al·là i de la Sagrada Mesquita, la qual hem destinat d'igual manera per a tots els homes, ja siguin els que allà hi viuen, com els visitants procedents del desert, i aquells que

اِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَ يَصُدُّوْنَ عَنْ
سَبِيْلِ اللّٰهِ وَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ
الَّذِيْ جَعَلْنٰهُ لِلنَّاسِ سَوَآءَ ۨ الْعَاكِفُ
فِيْهِ وَ الْبَادِ ؕ وَ مَنْ يُّرِدْ فِيْهِ بِاِلْحَادٍ

interpreten intencionadament desviar els altres *del camí recte*: els farem tastar un sever càstig.

بِظُلْمٍ نُّذِقْهُ مِنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٢٦﴾

R.4.

27. Però *recorda't de* quan vam indicar a Abraham el lloc de la Casa, *dient-li*: "No associïs ningú Amb Mi i conserva neta Casa Meva per als qui fan els circuits, per als que s'aixequen, els que s'inclinen i s'agenollen *en la pregària*".

وَإِذْ بَوَّأْنَا لِإِبْرَاهِيمَ مَكَانَ الْبَيْتِ أَنْ لَّا تُشْرِكْ بِي شَيْئًا وَّطَهِّرْ بَيْتِيَ لِلطَّائِفِينَ وَالْقَائِمِينَ وَالرُّكَّعِ السُّجُودِ ﴿٢٧﴾

28. "I proclama a la humanitat la Peregrinació. Acudiran a tu a peu i sobre camells magres, procedents de les regions més allunyades".

وَأَذِّنْ فِي النَّاسِ بِالْحَجِّ يَأْتُوكَ رِجَالًا وَّعَلَىٰ كُلِّ ضَامِرٍ يَأْتِينَ مِنْ كُلِّ فَجٍّ عَمِيقٍ ﴿٢٨﴾

29. Perquè siguin testimonis dels *seus* nom d'Al·là durant els dies assenyalats sobre els quadrúpedes de *la classe de* bestiar que Ell els proporcionà. Mengeu, doncs, d'ella i alimenteu el desgraciat, el necessitat.

لِّيَشْهَدُوا مَنَافِعَ لَهُمْ وَيَذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ فِي أَيَّامٍ مَّعْلُومَاتٍ عَلَىٰ مَا رَزَقَهُم مِّن بَهِيمَةِ الْأَنْعَامِ ۖ فَكُلُوا مِنْهَا وَأَطْعِمُوا الْبَائِسَ الْفَقِيرَ ﴿٢٩﴾

30. "Que es netegin després la brutícia, compleixin els vots i encerclin l'Antiga Casa".

ثُمَّ لْيَقْضُوا تَفَثَهُمْ وَلْيُوفُوا نُذُورَهُمْ وَلْيَطَّوَّفُوا بِالْبَيْتِ الْعَتِيقِ ﴿٣٠﴾

31. Aquest és el *manament de Déu*. I qui honori les coses sagrades d'Al·là, serà bo per a ell davant el seu Senyor. El bestiar és lícit per a vosaltres, però no allò que us ha anunciat. Absteniu-vos, doncs, de l'abominació dels ídols i absteniu-vos de tota falsedat.

ذَٰلِكَ ۖ وَمَن يُعَظِّمْ حُرُمَاتِ اللَّهِ فَهُوَ خَيْرٌ لَّهُ عِندَ رَبِّهِ ۗ وَأُحِلَّتْ لَكُمُ الْأَنْعَامُ إِلَّا مَا يُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ ۖ فَاجْتَنِبُوا الرِّجْسَ مِنَ الْأَوْثَانِ وَاجْتَنِبُوا قَوْلَ الزُّورِ ﴿٣١﴾

32. Estant sempre inclinats davant d'Al·là, sense associar ningú amb Ell. Perquè aquell que associa alguna cosa amb Al·là cau, per dirho d'alguna manera, des d'una alçada i les aus l'atrapen, o el vent el precipita a un lloc llunyà.

حُنَفَاءَ لِلَّهِ غَيْرَ مُشْرِكِينَ بِهِ ۚ وَمَن يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَكَأَنَّمَا خَرَّ مِنَ السَّمَاءِ فَتَخْطَفُهُ الطَّيْرُ أَوْ تَهْوِي بِهِ الرِّيحُ فِي مَكَانٍ سَحِيقٍ ﴿٣٢﴾

33. Així *és*. Però qui respecta els Senyals sagrats d'Al·là, ha de saber que això prové, en veritat, de la pietat dels cors.

ذٰلِكَ ۚ وَمَنْ يُعَظِّمْ شَعَآئِرَ اللّٰهِ فَاِنَّهَا
مِنْ تَقْوَى الْقُلُوْبِ ﴿٣٣﴾

34. En elles (les ofrenes) hi ha beneficis per a vosaltres durant un termini fixat, i després el seu lloc de sacrifici està a l'Antiga Casa.

لَكُمْ فِيْهَا مَنَافِعُ اِلٰٓى اَجَلٍ مُّسَمًّى
ثُمَّ مَحِلُّهَآ اِلَى الْبَيْتِ الْعَتِيْقِ ﴿٣٤﴾

R.5.

35. Hem fixat a cada poble rituals de sacrifici, perquè esmentin el nom d'Al·là sobre els de *la classe de* bestiar que els ha proporcionat. Així doncs, els vostre Déu és el Déu únic: sotmeteu-vos, doncs, *tots* a Ell. I doneu la bona nova als humils.

وَلِكُلِّ اُمَّةٍ جَعَلْنَا مَنْسَكًا
لِّيَذْكُرُوا اسْمَ اللّٰهِ عَلٰى مَا رَزَقَهُمْ
مِّنْۢ بَهِيْمَةِ الْاَنْعَامِ ۗ فَاِلٰـهُكُمْ
اِلٰهٌ وَّاحِدٌ فَلَهٗٓ اَسْلِمُوْا ۗ وَبَشِّرِ
الْمُخْبِتِيْنَ ﴿٣٥﴾

36. Els cors dels quals s'omplen de temor i respecte, quan s'esmenta Al·là, i pacientment resisteixen tot el que els passa, compleixen la pregària i gasten *en almoines* del que els hem donat.

الَّذِيْنَ اِذَا ذُكِرَ اللّٰهُ وَجِلَتْ قُلُوْبُهُمْ
وَالصّٰبِرِيْنَ عَلٰى مَآ اَصَابَهُمْ وَالْمُقِيْمِي
الصَّلٰوةِ ۙ وَمِمَّا رَزَقْنٰهُمْ يُنْفِقُوْنَ ﴿٣٦﴾

37. I entre els Senyals Sagrats d'Al·là us hem destinat els camells del sacrifici. En ells hi ha *molt* de bé per a vosaltres. Esmenteu, doncs, el nom d'Al·là sobre ells quan estan dempeus alineats. I quan caiguin *morts* sobre els seu costat, mengeu d'ells i doneu de menjar *el necessitat*, el qual està resignat i aquell que us ho demani. Així els hem sotmès a vosaltres, perquè siguen agraïts.

وَالْبُدْنَ جَعَلْنٰهَا لَكُمْ مِّنْ شَعَآئِرِ
اللّٰهِ لَكُمْ فِيْهَا خَيْرٌ ۖ فَاذْكُرُوا
اسْمَ اللّٰهِ عَلَيْهَا صَوَآفَّ ۚ فَاِذَا
وَجَبَتْ جُنُوْبُهَا فَكُلُوْا مِنْهَا وَ
اَطْعِمُوا الْقَانِعَ وَالْمُعْتَرَّ ۗ كَذٰلِكَ
سَخَّرْنٰهَا لَكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُوْنَ ﴿٣٧﴾

38. No és la seva carn la que arriba a Al·là, com tampoc la seva sang, sinó que és la vostra pietat la que arriba a Ell. Així us els ha sotmès, perquè glorifiqueu Al·là per guiar-nos. A-

لَنْ يَّنَالَ اللّٰهَ لُحُوْمُهَا وَلَا دِمَآؤُهَا
وَلٰكِنْ يَّنَالُهُ التَّقْوٰى مِنْكُمْ ۗ
كَذٰلِكَ سَخَّرَهَا لَكُمْ لِتُكَبِّرُوا اللّٰهَ

nuncia, doncs, la bona nova als que practiquen el bé.

عَلَىٰ مَا هَدَاكُمْ ۗ وَبَشِّرِ الْمُحْسِنِينَ ﴿٣٨﴾

39. En veritat, Al·là defensa els creients. I Al·là no estima certament ningú que sigui pèrfid, ingrat.

إِنَّ اللَّهَ يُدَافِعُ عَنِ الَّذِينَ آمَنُوا ۗ
إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ خَوَّانٍ كَفُورٍ ﴿٣٩﴾

R.6.

40. Es dóna permís *per combatre* aquells que són combatuts, perquè han estat perjudicats -i Al·là té en veritat poder per ajudar-los.

أُذِنَ لِلَّذِينَ يُقَاتَلُونَ بِأَنَّهُمْ ظُلِمُوا ۚ
وَإِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ ﴿٤٠﴾

41. Aquells que foren expulsats injustament de casa seva només per haver dit: "El Nostre Senyor és Al·là" - i si Al·là no hagués permès els homes defensar-se contra la actuació injusta dels altres, de ben segur que haurien destruït monestirs i esglésies, sinagogues i mesquites, on sovint es commemora el nom d'Al·là. Però Al·là ajudarà en veritat aquell que L'ajudi. Al·là és certament Fort, Poderós.

الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِن دِيَارِهِم بِغَيْرِ
حَقٍّ إِلَّا أَن يَقُولُوا رَبُّنَا اللَّهُ ۗ وَلَوْ
لَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُم
بِبَعْضٍ لَّهُدِّمَتْ صَوَامِعُ وَبِيَعٌ وَ
صَلَوَاتٌ وَمَسَاجِدُ يُذْكَرُ فِيهَا اسْمُ
اللَّهِ كَثِيرًا ۗ وَلَيَنصُرَنَّ اللَّهُ مَن
يَنصُرُهُ ۗ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٤١﴾

42. Aquells que, si els establim a la terra, compleixen la Pregària i paguen el Zakat, ordenen el bé i prohibeixen el mal. I en Al·là està el destí final de tots els assumptes.

الَّذِينَ إِن مَّكَّنَّاهُمْ فِي الْأَرْضِ
أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ وَ
أَمَرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَوْا عَنِ
الْمُنكَرِ ۗ وَلِلَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ ﴿٤٢﴾

43. Però si t'acusen de falsedat, de la mateixa manera, abans que ells, el poble de Noè *i les tribus de* Ad i Zamud van acusar *també els seus Profetes* de falsedat.

وَإِن يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ
قَوْمُ نُوحٍ وَعَادٌ وَثَمُودُ ﴿٤٣﴾

44. *Així ho van fer* també el poble d'Abraham i el poble de Lot.

وَقَوْمُ إِبْرَاهِيمَ وَقَوْمُ لُوطٍ ﴿٤٤﴾

45. I els habitants de Madian. I Moisès va ser *igualment* acusat de falsedat. Però Jo vaig donar un respir als incrèduls. Tot seguit vaig caure sobre ells, *i quin canvi més terrible que vaig obrar sobre ells!*

وَّ اَصۡحٰبُ مَدۡيَنَ ۚ وَ كُذِّبَ مُوۡسٰى
فَاَمۡلَيۡتُ لِلۡكٰفِرِيۡنَ ثُمَّ اَخَذۡتُهُمۡ ۚ
فَكَيۡفَ كَانَ نَكِيۡرِ ﴿٤٥﴾

46. Quantes ciutats hem ensorrat mentre estaven dedicades a la iniquitat, fins al punt de derruir-ne els sostres! Quants pous i places fortes abandonades!

فَكَاَيِّنۡ مِّنۡ قَرۡيَةٍ اَهۡلَكۡنٰهَا وَ هِيَ
ظَالِمَةٌ فَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلٰى عُرُوۡشِهَا وَ
بِئۡرٍ مُّعَطَّلَةٍ وَّ قَصۡرٍ مَّشِيۡدٍ ﴿٤٦﴾

47. És que no van recórrer el país per poder tenir cors amb els quals entendre i orelles per sentir-hi? *Però el fet és que* no són els ulls els que són cecs sinó els cors que contenen els seus pits els que són cecs.

اَفَلَمۡ يَسِيۡرُوۡا فِي الۡاَرۡضِ فَتَكُوۡنَ
لَهُمۡ قُلُوۡبٌ يَّعۡقِلُوۡنَ بِهَاۤ اَوۡ اٰذَانٌ
يَّسۡمَعُوۡنَ بِهَا ۚ فَاِنَّهَا لَا تَعۡمَى
الۡاَبۡصَارُ وَ لٰكِنۡ تَعۡمَى الۡقُلُوۡبُ الَّتِيۡ
فِي الصُّدُوۡرِ ﴿٤٧﴾

48. Et demanen que s'avanci el càstig, però Al·là mai no trencarà la Seva promesa. En veritat, un dia amb el teu Senyor són com mil anys vostres comptats.

وَ يَسۡتَعۡجِلُوۡنَكَ بِالۡعَذَابِ وَ لَنۡ
يُّخۡلِفَ اللّٰهُ وَعۡدَهٗ ؕ وَ اِنَّ يَوۡمًا عِنۡدَ
رَبِّكَ كَاَلۡفِ سَنَةٍ مِّمَّا تَعُدُّوۡنَ ﴿٤٨﴾

49. A quantes ciutats vaig concedir un respir, mentre estaven dedicades a la iniquitat! Després vaig caure sobre elles, perquè a Mi és el retorn.

وَ كَاَيِّنۡ مِّنۡ قَرۡيَةٍ اَمۡلَيۡتُ لَهَا وَ
هِيَ ظَالِمَةٌ ثُمَّ اَخَذۡتُهَا ۚ وَ اِلَيَّ
الۡمَصِيۡرُ ﴿٤٩﴾ ع

R.7.

50. Digues: "Oh humans, sóc només un clar Amonestador per a vosaltres!"

قُلۡ يٰۤاَيُّهَا النَّاسُ اِنَّمَاۤ اَنَا لَكُمۡ نَذِيۡرٌ
مُّبِيۡنٌ ﴿٥٠﴾

51. Per als que creuen i fan bones obres hi haurà el perdó i una provisió honorable.

فَالَّذِيۡنَ اٰمَنُوۡا وَ عَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ
لَهُمۡ مَّغۡفِرَةٌ وَّ رِزۡقٌ كَرِيۡمٌ ﴿٥١﴾

52. Però aquells que combaten els Nostres Senyals, i proven de frustrar *el*

وَ الَّذِيۡنَ سَعَوۡا فِيۡۤ اٰيٰتِنَا مُعٰجِزِيۡنَ

اُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ الْجَحِيْمِ ﴿٥٢﴾

Nostre propòsit, aquests seran els habitants de l'Infern.

وَمَآ اَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَّسُوْلٍ
وَّلَا نَبِيٍّ اِلَّآ اِذَا تَمَنّٰٓى اَلْقَى الشَّيْطٰنُ
فِيْٓ اُمْنِيَّتِهٖ ۚ فَيَنْسَخُ اللّٰهُ مَا يُلْقِي
الشَّيْطٰنُ ثُمَّ يُحْكِمُ اللّٰهُ اٰيٰتِهٖ ۗ وَاللّٰهُ
عَلِيْمٌ حَكِيْمٌ ۙ ﴿٥٣﴾

53. Mai no vam enviar cap Missatger o Profeta abans que tu, sense que, *quan intentava assolir el seu objectiu*, Satanàs posés entrebancs en *el camí del* que perseguia. Però Al·là retira els *entrebancs* preparats per Satanàs. Tot seguit Al·là estableix amb fermesa els Seus Senyals. I Al·là és Omniscient, Savi.

لِّيَجْعَلَ مَا يُلْقِي الشَّيْطٰنُ فِتْنَةً
لِّلَّذِيْنَ فِيْ قُلُوْبِهِمْ مَّرَضٌ وَّ
الْقَاسِيَةِ قُلُوْبُهُمْ ۗ وَاِنَّ الظّٰلِمِيْنَ
لَفِيْ شِقَاقٍ بَعِيْدٍ ۙ ﴿٥٤﴾

54. Ell *permet això* per convertir *els entrebancs* que Satanàs posa *en el camí dels Profetes* com a prova per a aquells que tenen els seus cors malalts i aquells els cors dels quals estan endurits, perquè en veritat els injustos han anat ben lluny *en l'error*.

وَّلِيَعْلَمَ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْعِلْمَ اَنَّهُ
الْحَقُّ مِنْ رَّبِّكَ فَيُؤْمِنُوْا بِهٖ
فَتُخْبِتَ لَهٗ قُلُوْبُهُمْ ۗ وَاِنَّ اللّٰهَ لَهَادِ
الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ ﴿٥٥﴾

55. I perquè aquells als quals s'ha donat el coneixement sàpiguen que és la veritat del teu Senyor, perquè hi creguin i els seus cors esdevinguin humils davant d'Ell. Perquè en veritat Al·là guia cap al camí recte aquells que creuen.

وَلَا يَزَالُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا فِيْ مِرْيَةٍ
مِّنْهُ حَتّٰى تَاْتِيَهُمُ السَّاعَةُ بَغْتَةً اَوْ
يَاْتِيَهُمْ عَذَابُ يَوْمٍ عَقِيْمٍ ﴿٥٦﴾

56. Però els incrèduls no deixaran de dubtar-ne fins que els arribi de cop i volta l'Hora o caigui sobre ells el càstig del dia destructor.

اَلْمُلْكُ يَوْمَئِذٍ لِّلّٰهِ ۗ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ ۗ
فَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ فِيْ
جَنّٰتِ النَّعِيْمِ ﴿٥٧﴾

57. En aquest dia el regne serà d'Al·là. Ell jutjarà entre ells. Així, els que creguin i facin bones obres entraran als Jardins de les Delícies.

وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَكَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا
فَاُولٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُّهِيْنٌ ﴿٥٨﴾ ع ١٤

58. Però els que no creguin i rebutgin els Nostres Senyals, tindran un càstig humiliant.

R.8.

59. I aquells que deixen casa seva per la causa d'Al·là i són assassinats o moren, Al·là els donarà una magnífica provisió. Perquè certament Al·là és el Millor dels proveïdors.

وَالَّذِينَ هَاجَرُوا فِي سَبِيلِ اللهِ ثُمَّ
قُتِلُوا أَوْ مَاتُوا لَيَرْزُقَنَّهُمُ اللهُ رِزْقًا
حَسَنًا ۚ وَإِنَّ اللهَ لَهُوَ خَيْرُ الرّٰزِقِينَ ﴿٥٩﴾

60. En veritat els farà entrar en un lloc on se sentiran complaguts. I Al·là és certament Omniscient, Indulgent.

لَيُدْخِلَنَّهُمْ مُّدْخَلًا يَّرْضَوْنَهٗ ۚ وَإِنَّ
اللهَ لَعَلِيمٌ حَلِيمٌ ﴿٦٠﴾

61. I així *serà*. I aquells que es vengin amb el mateix amb què ha estat atacat i és de nou afligit, de ben segur que Al·là l'ajudarà. Al·là és en veritat l'Amagador dels pecats i *és* Perdonador.

ذٰلِكَ ۚ وَمَنْ عَاقَبَ بِمِثْلِ مَا عُوقِبَ بِهٖ
ثُمَّ بُغِيَ عَلَيْهِ لَيَنْصُرَنَّهُ اللهُ ۚ إِنَّ اللهَ
لَعَفُوٌّ غَفُورٌ ﴿٦١﴾

62. Perquè Al·là fa que entri la nit en el dia i que el dia entri en la nit, i Al·là és el que Tot ho sent, tot ho veu.

ذٰلِكَ بِأَنَّ اللهَ يُولِجُ الَّيْلَ فِي النَّهَارِ
وَيُولِجُ النَّهَارَ فِي الَّيْلِ وَأَنَّ اللهَ
سَمِيعٌ بَصِيرٌ ﴿٦٢﴾

63. Això és perquè només Al·là és la Veritat, i allò que invoquen en comptes d'Ell és la falsedat, perquè Al·là és l'Altíssim, el Gran.

ذٰلِكَ بِأَنَّ اللهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّ مَا
يَدْعُونَ مِنْ دُونِهٖ هُوَ الْبَاطِلُ وَأَنَّ
اللهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ ﴿٦٣﴾

64. No has vist que Al·là envia aigua des del cel i la terra es torna verda? Al·là és en veritat Exquisit, Aquell Que Tot ho coneix.

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللهَ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ
مَاءً ۚ فَتُصْبِحُ الْأَرْضُ مُخْضَرَّةً ۚ إِنَّ
اللهَ لَطِيفٌ خَبِيرٌ ﴿٦٤﴾

65. A Ell pertany tot el que hi ha als cels i a la terra. I en veritat Al·là és Autosuficient, Mereixedor de lloança.

لَهٗ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۚ وَ
إِنَّ اللهَ لَهُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿٦٥﴾ ع ١٥

R.9.

66. No has vist que Al·là us ha sotmès tot el que hi ha a la terra i les naus que solquen els mars per la Seva Voluntat? Al·là sosté els cossos ce-

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللهَ سَخَّرَ لَكُمْ مَّا فِي
الْأَرْضِ وَالْفُلْكَ تَجْرِي فِي الْبَحْرِ
بِأَمْرِهٖ ۚ وَيُمْسِكُ السَّمَاءَ أَنْ تَقَعَ عَلَى

lests per impedir que caiguin sobre la terra excepte per la Seva Voluntat.[2] En veritat, Al·là és Compassiu i Misericordiós amb els homes.

الْأَرْضِ إِلَّا بِإِذْنِهٖ ۗ إِنَّ اللّٰهَ بِالنَّاسِ
لَرَءُوْفٌ رَّحِيْمٌ ﴿٦٦﴾

67. I Ell és Qui us donà la vida i més tard us farà morir, però llavors us tornarà *de nou* la vida. En veritat, l'home és el més desagraït.

وَهُوَ الَّذِيْٓ اَحْيَاكُمْ ثُمَّ يُمِيْتُكُمْ
ثُمَّ يُحْيِيْكُمْ ۗ اِنَّ الْاِنْسَانَ
لَكَفُوْرٌ ﴿٦٧﴾

68. A cada poble li hem fixat unes maneres d'adoració que ells observen: que disputin, doncs, amb tu sobre això, i convida'ls al teu Senyor ja que en veritat tu segueixes la guia correcta.

لِكُلِّ اُمَّةٍ جَعَلْنَا مَنْسَكًا هُمْ نَاسِكُوْهُ
فَلَا يُنَازِعُنَّكَ فِي الْاَمْرِ وَادْعُ اِلٰى رَبِّكَ ۗ
اِنَّكَ لَعَلٰى هُدًى مُّسْتَقِيْمٍ ﴿٦٨﴾

69. I si discuteixen amb tu, digues-los: "Al·là sap millor el que feu".

وَاِنْ جَادَلُوْكَ فَقُلِ اللّٰهُ اَعْلَمُ بِمَا
تَعْمَلُوْنَ ﴿٦٩﴾

70. "Al·là jutjarà entre vosaltres en el dia de la Resurrecció sobre el que disputàveu".

اَللّٰهُ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ
فِيْمَا كُنْتُمْ فِيْهِ تَخْتَلِفُوْنَ ﴿٧٠﴾

71. És que ignoreu que Al·là sap tot el que hi ha als cels i a la terra? En veritat, *tot* això està *conservat* en un Llibre, *perquè això* és fàcil per a Al·là.

اَلَمْ تَعْلَمْ اَنَّ اللّٰهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَآءِ
وَالْاَرْضِ ۗ اِنَّ ذٰلِكَ فِيْ كِتٰبٍ ۗ اِنَّ
ذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ يَسِيْرٌ ﴿٧١﴾

72. I en comptes d'Al·là, adoren allò a què Ell no ha concedit cap autoritat, i del que no tenen coneixement. I per a aquells que actuen injustament no hi haurà defensor.

وَيَعْبُدُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ
بِهٖ سُلْطٰنًا وَّمَا لَيْسَ لَهُمْ بِهٖ عِلْمٌ ۗ
وَمَا لِلظّٰلِمِيْنَ مِنْ نَّصِيْرٍ ﴿٧٢﴾

73. Però quan se'ls reciten els Nostres Senyals clars, observaràs la negativa en els rostres dels incrèduls. Semblen disposats a atacar aquells que els reciten els Nostres Senyals. Digues-los:

وَاِذَا تُتْلٰى عَلَيْهِمْ اٰيٰتُنَا بَيِّنٰتٍ
تَعْرِفُ فِيْ وُجُوْهِ الَّذِيْنَ كَفَرُوا
الْمُنْكَرَ ۗ يَكَادُوْنَ يَسْطُوْنَ بِالَّذِيْنَ
يَتْلُوْنَ عَلَيْهِمْ اٰيٰتِنَا ۗ قُلْ اَفَاُنَبِّئُكُمْ

[2] Probablement, la paraula "Consentiment" s'apliqui a la caiguda de meteorits o altres cossos celests que constantment bombardegen la terra.

"Puc dir-vos quelcom pitjor que això?" *És* el Foc! Al·là l'ha promès als que no creuen. Quin destí més pèssim!

بِشَرٍّ مِّنْ ذٰلِكُمْ ۗ اَلنَّارُ ۗ وَعَدَهَا
اللّٰهُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا ۗ وَبِئْسَ الْمَصِيْرُ (٧٣)

R.10.

74. Oh humans, us proposen un exemple. Escolteu-lo, doncs! En veritat, aquells que invoqueu en comptes d'Al·là no poden crear *ni tan sols* una mosca, malgrat que tots s'unissin per això. I si la mosca se'ls emportés alguna cosa, no podrien recuperar-ho. Perquè, en veritat, són dèbils, *tant* el que busca com el buscat.

يٰۤاَيُّهَا النَّاسُ ضُرِبَ مَثَلٌ فَاسْتَمِعُوْا
لَهٗ ۗ اِنَّ الَّذِيْنَ تَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ
لَنْ يَّخْلُقُوْا ذُبَابًا وَّلَوِ اجْتَمَعُوْا لَهٗ ۗ
وَ اِنْ يَّسْلُبْهُمُ الذُّبَابُ شَيْـًٔا
لَّا يَسْتَنْقِذُوْهُ مِنْهُ ۗ ضَعُفَ
الطَّالِبُ وَ الْمَطْلُوْبُ (٧٤)

75. No aprecien Al·là amb l'apreciació que Ell es mereix. En veritat, Al·là és Fort, Poderós.

مَا قَدَرُوا اللّٰهَ حَقَّ قَدْرِهٖ ۗ اِنَّ اللّٰهَ
لَقَوِيٌّ عَزِيْزٌ (٧٥)

76. Al·là tria Missatgers d'entre els àngels i d'entre els homes. En veritat, Al·là és Qui Tot ho sent, Tot ho veu.

اَللّٰهُ يَصْطَفِيْ مِنَ الْمَلٰٓئِكَةِ رُسُلًا وَّمِنَ
النَّاسِ ۗ اِنَّ اللّٰهَ سَمِيْعٌۢ بَصِيْرٌ (٧٦)

77. Ell coneix el que hi ha al seu davant i al seu darrere, perquè a Al·là tornaran *tots* els assumptes.

يَعْلَمُ مَا بَيْنَ اَيْدِيْهِمْ وَ مَا خَلْفَهُمْ ۗ وَ
اِلَى اللّٰهِ تُرْجَعُ الْاُمُوْرُ (٧٧)

78. Oh vosaltres, els que creieu! Inclineu-vos i agenolleu-vos per a la Pregària, adoreu el vostre Senyor i feu bones obres perquè pugueu prosperar.

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوا ارْكَعُوْا وَ
اسْجُدُوْا وَ اعْبُدُوْا رَبَّكُمْ وَ افْعَلُوا
الْخَيْرَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُوْنَ (٧٨)

79. Sacrifiqueu-vos en la causa d'Al·là com us correspon sacrificar-vos. Ell us ha elegit, i no us ha imposat cap dificultat en la religió. *Seguiu, doncs,* la fe del vostre pare Abraham. Ell us denominà musulmans tant abans d'aquest *Llibre* com en ell, perquè el Missatger sigui testimoni

وَ جَاهِدُوْا فِي اللّٰهِ حَقَّ جِهَادِهٖ ۗ هُوَ
اجْتَبٰىكُمْ وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّيْنِ
مِنْ حَرَجٍ ۗ مِلَّةَ اَبِيْكُمْ اِبْرٰهِيْمَ ۗ
هُوَ سَمّٰىكُمُ الْمُسْلِمِيْنَ ۙ مِنْ قَبْلُ
وَ فِيْ هٰذَا لِيَكُوْنَ الرَّسُوْلُ شَهِيْدًا
عَلَيْكُمْ وَ تَكُوْنُوْا شُهَدَآءَ عَلَى

vostre i vosaltres sigueu testimonis de la humanitat. Compliu, doncs, la pregària i pagueu el Zakat, i sosteniu-vos ferms en Al·là. Ell és el vostre Mestre. Què excel·lent Mestre i quin meravellós Socorredor!

النَّاسِ ۖۚ فَأَقِيْمُوا الصَّلٰوةَ وَ اٰتُوا
الزَّكٰوةَ وَ اعْتَصِمُوْا بِاللّٰهِ ۭ هُوَ
مَوْلٰىكُمْ ۚ فَنِعْمَ الْمَوْلٰى وَ نِعْمَ
النَّصِيْرُ ﴿٧٩﴾ ع ١٠ ١٤

CAPÍTOL 23
AL-MUMINUN
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Hi ha prou proves internes per demostrar que la Surah fou revelada cap a la darreria de l'estada del sant Profeta a la Meca. Sayuti la considera l'última revelada a la Meca, just abans de marxar el profeta a Medina. Tot i que potser no fou la darrera, certament fou una de les últimes Surahs revelades a la Meca. Als versicles finals de la Surah anterior, es diu als creients que es dirigeixin a Déu i obeeixin els Seus manaments, ja que aquí es troba el secret del seu futur progrés i prosperitat. Se'ls ordena igualment que inicien la guerra amb l'espasa perquè aquells que han tret l'espasa contra l'Islam morin ells mateixos per l'espasa. Se'ls ordena que lluitin per la causa del seu Senyor amb l'Alcorà, i se'ls promet que si així ho fan, Déu els ajudarà i els asseguraria l'èxit i la prosperitat. La promesa era condicional. No obstant això, aquí trobem també una garantia segura del naixement d'una comunitat de creients que, per complir les condicions abans esmentades, assoliran l'èxit. Per tant, en aquesta Surah s'afirma que una cosa que en la Surah precedent se suposava que havia existit, comença ara a existir com a fet real.

Tema

La Surah comença amb la bona nova als veritables creients que ha arribat el moment de l'èxit i de la prosperitat, i continua presentant una breu descripció de les seves característiques i trets distintius, senyals del progrés i desenvolupament espirituals. Aquesta descripció va seguida per una narració, breu però bellíssima, del creixement del fetus humà, i defineix les diferents etapes a través de les quals passa l'infant: des de la gota d'esperma fins que arriba a ser un ésser humà totalment desenvolupat. Després, explica que de la mateixa manera que cada naixement físic va seguit de la mort i la resurrecció, així les nacions o comunitats on té lloc un renaixement espiritual en cert moment, també estan sotmeses en un altre moment a la decadència i, al seu temps, els succeiran altres pobles. En efecte, el desenvolupament espiritual i físic s'assemblen força. Tot dos han de passar per set etapes de desenvolupament. A continuació, la Surah tracta el tema relatiu al fet que totes les coses són enviades al món d'acord amb una mesura determinada, i cadascuna d'elles continua existint i se'ls concedeix protecció fins al moment fixat. No obstant això, un cop han complert la seva funció, es descomponen i moren. De la mateixa manera, els Ensenyaments divins enviats abans de l'Alcorà van perdre el seu valor quan ja havien complert la seva funció. Així doncs, el simple fet que un Ensenyament sigui diví no li atorga el dret a la immunitat contra la decadència. Només se li ha concedit la continuïtat a l'Alcorà i per tant, seguirà donant aliment espiritual a tota la humanitat de totes les èpoques. Tot seguit, la Surah recorda alguns dels favors que Déu ha atorgat a l'home i que són necessaris per al seu sosteniment físic, i n'extreu una lliçó moral: si Déu ha tingut tanta cura de les necessitats físiques de l'home, deu haver tingut cura de la mateixa manera, o fins i tot més, els seus requisits espirituals. Llavors, s'afirma que el prerequisit més important per assegurar el progrés espiritual és la fe en la Unicitat de Déu que, des del començament del món, han ensenyat i

predicat els Profetes de Déu. Noè predicà i va donar a conèixer la Unicitat de Déu arreu. després d'ell, van aparèixer una galàxia de profetes, els quals van afirmar tots que Déu era Un, i els Mestres Divins que van arribar després d'ells, també van destacar això. Tanmateix, els devots de les tenebres s'han oposat sempre a aquests profetes i els han perseguit. El resultat de la lluita entre la Veritat i la falsedat ha estat invariablement que els creients van tenir èxit i que els incrèduls que van rebutjar els Missatgers divins van patir la derrota. Els servents justos de Déu temen els seu Senyor, creuen en els Seus Senyals i tenen una fe ferma en la seva Unitat, fan bones obres segons les seves possibilitats i, tanmateix, segueixen considerant que complert del tot les seves tasques i responsabilitats. Lluiten per rivalitzar entre ells en les bones obres. Després d'això, s'avisa als incrèduls que seran castigats si persisteixen en rebutjar el Missatge diví. Però no desisteixen del seu designi malvat i continuen fent accions iniqües fins que, quan els arriba l'hora del càstig, demanen i supliquen que se'ls concedeixi una darrera oportunitat per reformar-se. Però llavors es massa tard, i se'ls fa entendre que el dolor i el càstig, fins i tot per un breu període de temps després d'una vida de comoditats i confort, són doblement mortificants. La Surah acaba afirmant la gran veritat espiritual que l'home no és creat sense una finalitat. La Seva vida té un objectiu noble. Per tant, no ha de dubtar-se ni oposar-se a la veritat de la Llei Divina ni dels Missatgers de Déu, i entendre que ha de retre comptes de les seves obres davant el Seu Senyor.

سُوْرَةُ "الْمُؤْمِنُوْنَ" مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ مِائَةٌ وَّ تِسْعَ عَشْرَةَ اٰيَةً وَّ سِتَّةُ رُكُوْعَاتٍ

AL-MUMINUN

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ۝١

PART 18

2. En veritat arribarà l'èxit als creients,

قَدْ اَفْلَحَ الْمُؤْمِنُوْنَ ۝٢

3. Que són humils en el compliment de les seves Pregàries;

الَّذِيْنَ هُمْ فِيْ صَلَاتِهِمْ خَاشِعُوْنَ ۝٣

4. Que rebutgen tot el que és va;

وَالَّذِيْنَ هُمْ عَنِ اللَّغْوِ مُعْرِضُوْنَ ۝٤

5. Que practiquen activament el Zakat,

وَالَّذِيْنَ هُمْ لِلزَّكٰوةِ فَاعِلُوْنَ ۝٥

6. I que guarden la seva castedat,

وَالَّذِيْنَ هُمْ لِفُرُوْجِهِمْ حٰفِظُوْنَ ۝٦

7. Excepte amb les seves mullers o amb el que posseeixen les seves destres, per la qual cosa no se'ls han de fer retrets.

اِلَّا عَلٰۤى اَزْوَاجِهِمْ اَوْ مَا مَلَكَتْ اَيْمَانُهُمْ فَاِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُوْمِيْنَ ۝٧

8. Però aquells que busquen *quelcom* més enllà, aquests són els transgressors,

فَمَنِ ابْتَغٰى وَرَآءَ ذٰلِكَ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْعٰدُوْنَ ۝٨

9. Que estan atents als seus acords i pactes,

وَالَّذِيْنَ هُمْ لِاَمٰنٰتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رٰعُوْنَ ۝٩

10. I compleixen amb diligència les seves pregàries.

وَالَّذِيْنَ هُمْ عَلٰى صَلَوٰتِهِمْ يُحَافِظُوْنَ ۝١٠

11. Aquests són els hereus,

اُولٰٓئِكَ هُمُ الْوٰرِثُوْنَ ۝١١

12. Que heretaran el Paradís. Allà viuran.

الَّذِيْنَ يَرِثُوْنَ الْفِرْدَوْسَ هُمْ فِيْهَا خٰلِدُوْنَ ۝١٢

13. En veritat, vam crear l'home d'un fragment d'argila.

وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْاِنْسَانَ مِنْ سُلٰلَةٍ مِّنْ طِيْنٍ ۝١٣

14. Després, el vam posar en forma de gota d'esperma en un lloc segur.

ثُمَّ جَعَلْنَٰهُ نُطْفَةً فِي قَرَارٍ مَّكِينٍ ﴿١٤﴾

15. Tot seguit, vam convertir l'esperma en un coàgul; després, vam convertir el coàgul en un tros *informe*; aleshores, vam formar els ossos d'aquest munt *informe*; més endavant, vam recobrir els ossos amb carn i, per últim, el vam transformar en una altra creació. Beneït sigui Al·là, el Millor dels creadors.

ثُمَّ خَلَقْنَا النُّطْفَةَ عَلَقَةً فَخَلَقْنَا الْعَلَقَةَ مُضْغَةً فَخَلَقْنَا الْمُضْغَةَ عِظَٰمًا فَكَسَوْنَا الْعِظَٰمَ لَحْمًا ثُمَّ أَنشَأْنَٰهُ خَلْقًا ءَاخَرَ ۚ فَتَبَارَكَ اللَّهُ أَحْسَنُ الْخَٰلِقِينَ ﴿١٥﴾

16. Després d'això, certament morireu.

ثُمَّ إِنَّكُم بَعْدَ ذَٰلِكَ لَمَيِّتُونَ ﴿١٦﴾

17. Llavors, en el dia de la resurrecció, sereu ressuscitats.

ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيَٰمَةِ تُبْعَثُونَ ﴿١٧﴾

18. I per damunt de vosaltres, hem creat set *cels*, un sobre de l'altre, ja que mai no hem descurat la creació.

وَلَقَدْ خَلَقْنَا فَوْقَكُمْ سَبْعَ طَرَآئِقَ وَمَا كُنَّا عَنِ الْخَلْقِ غَٰفِلِينَ ﴿١٨﴾

19. I vam enviar aigua des del cel, en una mida prudent, i la vam fer romandre a la terra - perquè, en veritat, som Nosaltres els Qui decidim la seva desaparició-

وَأَنزَلْنَا مِنَ السَّمَآءِ مَآءً بِقَدَرٍ فَأَسْكَنَّٰهُ فِي الْأَرْضِ ۖ وَإِنَّا عَلَىٰ ذَهَابٍ بِهِۦ لَقَٰدِرُونَ ﴿١٩﴾

20. I amb ella vam produir per a vosaltres jardins de datilers i vinyes; per a vosaltres hi ha abundants fruits, i d'ells us alimenteu.

فَأَنشَأْنَا لَكُم بِهِۦ جَنَّٰتٍ مِّن نَّخِيلٍ وَأَعْنَٰبٍ لَّكُمْ فِيهَا فَوَٰكِهُ كَثِيرَةٌ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٢٠﴾

21. I un arbre que creix en la Muntanya del Sinaí; creix produint oli, i molts condiments per als que en mengen.

وَشَجَرَةً تَخْرُجُ مِن طُورِ سَيْنَآءَ تَنۢبُتُ بِالدُّهْنِ وَصِبْغٍ لِّلْءَاكِلِينَ ﴿٢١﴾

22. I en el bestiar hi ha *també* una lliçó per a vosaltres. Us donem de beure del

وَإِنَّ لَكُمْ فِي الْأَنْعَٰمِ لَعِبْرَةً ۖ نُّسْقِيكُم

que hi ha a les seves entranyes, hi teniu molts beneficis i *també* us n'alimenteu.

مِّمَّا فِي بُطُونِهَا وَلَكُمْ فِيهَا مَنَافِعُ كَثِيرَةٌ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٢٢﴾

23. I sobre ells i sobre els vaixells sou transportats.

وَعَلَيْهَا وَعَلَى الْفُلْكِ تُحْمَلُونَ ﴿٢٣﴾

R.2.

24. Vam enviar Noè al seu poble, i vam dir: "Oh poble meu, serviu a Al·là. No teniu altre Déu tret d'Ell. No sereu, doncs, justos?"

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَقَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُ ۚ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٢٤﴾

25. Però els caps del seu poble que no creien, van dir: "Només és un home com vosaltres. prova de fer-se superior a vosaltres. Però si Al·là ho hagués volgut, en veritat hauria enviat àngels. Mai no vam sentir *una cosa així* entre els nostres avantpassats".

فَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِن قَوْمِهِ مَا هَٰذَا إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُرِيدُ أَن يَتَفَضَّلَ عَلَيْكُمْ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَأَنزَلَ مَلَائِكَةً مَّا سَمِعْنَا بِهَٰذَا فِي آبَائِنَا الْأَوَّلِينَ ﴿٢٥﴾

26. "Només és un home *afectat* per la bogeria; espereu un temps, doncs, pel que fa a ell".

إِنْ هُوَ إِلَّا رَجُلٌ بِهِ جِنَّةٌ فَتَرَبَّصُوا بِهِ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٢٦﴾

27. Va dir: "Oh, Senyor, ajudeu-me, perquè m'han tractat de mentider".

قَالَ رَبِّ انصُرْنِي بِمَا كَذَّبُونِ ﴿٢٧﴾

28. Per tant, li vam enviar una revelació, *tot dient-li*: "Construeix l'Arca sota la Nostra mirada *i d'acord amb* la Nostra revelació. I quan arribi la Nostra ordre i les fonts *de la terra* brollin, introduïu-hi dues parelles de cada sexe, mascle i femella, i la teva família, tret d'aquells contra els quals hagi estat ja pronunciada la paraula. I no et dirigeixis a Mi quant als malvats; ells seran ofegats".

فَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِ أَنِ اصْنَعِ الْفُلْكَ بِأَعْيُنِنَا وَوَحْيِنَا فَإِذَا جَاءَ أَمْرُنَا وَفَارَ التَّنُّورُ ۙ فَاسْلُكْ فِيهَا مِن كُلٍّ زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ وَأَهْلَكَ إِلَّا مَن سَبَقَ عَلَيْهِ الْقَوْلُ مِنْهُمْ ۖ وَلَا تُخَاطِبْنِي فِي الَّذِينَ ظَلَمُوا ۖ إِنَّهُم مُّغْرَقُونَ ﴿٢٨﴾

29. "Però quan t'hagis instal·lat en l'Arca -tu i els que estan amb tu-, digues: Tota lloança pertoca a Al·là,

فَإِذَا اسْتَوَيْتَ أَنتَ وَمَن مَّعَكَ عَلَى الْفُلْكِ فَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي نَجَّانَا

Que ens ha salvat dels homes injustos!"

من القوم الظلمين ﴿٢٩﴾

30. "I digues: Senyor meu, fes-me desembarcar amb un desembarcament beneït, perquè Tu ets el Millor dels que escorten *els homes* vers el seu destí".

وقل رب أنزلني منزلا مبركا وأنت خير المنزلين ﴿٣٠﴾

31. En veritat, aquí hi ha Senyals. Certament, sempre hem posat a prova *la gent*.

إن في ذلك لأيت وإن كنا لمبتلين ﴿٣١﴾

32. Després, vam crear després d'ells una altra generació.

ثم أنشأنا من بعدهم قرنا آخرين ﴿٣٢﴾

33. Els vam enviar un Missatger d'entre ells mateixos *que digué*: "Serviu Al·là. No teniu cap Déu diferent d'Ell. No tindreu, doncs, por de Déu?"

فأرسلنا فيهم رسولا منهم أن اعبدوا الله ما لكم من إله غيره أفلا تتقون ﴿٣٣﴾

R.3.

34. Però els caps del seu poble, que no creien i negaven la trobada del Més enllà, i aquells als quals els havíem atorgat riquesa i benestar en aquesta vida, van dir: "Només hi ha un home com vosaltres". Menja del que mengeu i beu del que beveu".

وقال الملأ من قومه الذين كفروا وكذبوا بلقاء الآخرة وأترفنهم في الحيوة الدنيا ما هذا إلا بشر مثلكم يأكل مما تأكلون منه ويشرب مما تشربون ﴿٣٤﴾

35. "Si obeïu un home com vosaltres, sereu certament perdedors".

ولئن أطعتم بشرا مثلكم إنكم إذا لخسرون ﴿٣٥﴾

36. "És que us promet que, quan sigueu morts i us hàgiu tornat pols i ossos, sereu ressuscitats *de nou*?"

أيعدكم أنكم إذا متم وكنتم ترابا وعظما أنكم مخرجون ﴿٣٦﴾

37. "Lluny, ben lluny de *la veritat* està el que se us promet".

هيهات هيهات لما توعدون ﴿٣٧﴾

38. "Només aquí vivim la nostra vida. Aquí morim i *aquí* vivim, però no serem ressuscitats".

إن هي إلا حياتنا الدنيا نموت ونحيا وما نحن بمبعوثين ﴿٣٨﴾

39. "Només és un home que ha inventat una mentida contra Al·là, i no el creurem pas".

إِنْ هُوَ إِلَّا رَجُلٌ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا وَمَا نَحْنُ لَهُ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٣٩﴾

40. Ell digué: "Senyor meu, ajuda'm, perquè m'han tractat de mentider".

قَالَ رَبِّ انْصُرْنِي بِمَا كَذَّبُونِ ﴿٤٠﴾

41. *Déu* digué: "Ben aviat, de ben segur, se'n penediran".

قَالَ عَمَّا قَلِيلٍ لَيُصْبِحُنَّ نَادِمِينَ ﴿٤١﴾

42. Llavors el càstig va planar sobre ells amb tota la raó, i els vam reduir a brossa. Maleïts siguin, doncs, les persones que actuen amb injustícia!

فَأَخَذَتْهُمُ الصَّيْحَةُ بِالْحَقِّ فَجَعَلْنَاهُمْ غُثَاءً ۚ فَبُعْدًا لِلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٤٢﴾

43. Més endavant, vam crear després d'ells d'altres generacions.

ثُمَّ أَنْشَأْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ قُرُونًا آخَرِينَ ﴿٤٣﴾

44. Cap poble no pot avançar-se al seu temps establert, i seguir després *d'ell*.

مَا تَسْبِقُ مِنْ أُمَّةٍ أَجَلَهَا وَمَا يَسْتَأْخِرُونَ ﴿٤٤﴾

45. Després vam enviar els Nostres missatgers un darrere l'altre. Sempre que un Missatger arribava al seu poble, el tractaven de mentider. Per això, vam fer que caigués un darrere l'altre en *la destrucció* i els vam convertir en simples contes. Maleïts siguin, doncs, aquells que no creuen!

ثُمَّ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا تَتْرَا ۖ كُلَّ مَا جَاءَ أُمَّةً رَسُولُهَا كَذَّبُوهُ ۚ فَأَتْبَعْنَا بَعْضَهُمْ بَعْضًا وَجَعَلْنَاهُمْ أَحَادِيثَ ۚ فَبُعْدًا لِقَوْمٍ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٤٥﴾

46. Després vam enviar Moisès i el seu germà Aaron amb els nostres Senyals i una autoritat evident,

ثُمَّ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ وَأَخَاهُ هَارُونَ بِآيَاتِنَا وَسُلْطَانٍ مُبِينٍ ﴿٤٦﴾

47. Al Faraó i als seus caps; però es van comportar amb arrogància, perquè eren un poble altiu.

إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا عَالِينَ ﴿٤٧﴾

48. I van dir: "És que hem de creure en dos homes com nosaltres quan la seva gent són els nostres servents?"

فَقَالُوا أَنُؤْمِنُ لِبَشَرَيْنِ مِثْلِنَا وَقَوْمُهُمَا لَنَا عَابِدُونَ ﴿٤٨﴾

49. Així doncs, els van dir mentiders i van ser dels que van quedar destruïts.

فَكَذَّبُوهُمَا فَكَانُوا مِنَ الْمُهْلَكِينَ ﴿٤٩﴾

50. Vam lliurar a Moisès el Llibre, perquè fossin guiats.

وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتٰبَ لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ ﴿٥٠﴾

51. I vam convertir el fill de Maria i la seva mare en un Senyal, salvant-los i *ajudant-los a arribar* a una terra elevada, un indret tranquil amb deus d'aigua corrent.

وَجَعَلْنَا ابْنَ مَرْيَمَ وَأُمَّهُ آيَةً وَآوَيْنٰهُمَا إِلٰى رَبْوَةٍ ذَاتِ قَرَارٍ وَمَعِينٍ ﴿٥١﴾

ع ٣ ١٨ ٣

R.4.

52. Oh vosaltres, Missatgers, mengeu de les coses que són pures, i feu bones obres. En veritat, conec molt bé el que feu.

يٰٓأَيُّهَا الرُّسُلُ كُلُوا مِنَ الطَّيِّبٰتِ وَاعْمَلُوا صٰلِحًا ۖ إِنِّي بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿٥٢﴾

53. I *heu de saber* que aquesta comunitat vostra és una sola comunitat, i que Jo sóc el vostre Senyor. Temeu-me només a Mi.

وَإِنَّ هٰذِهٖٓ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَّاحِدَةً وَّأَنَا رَبُّكُمْ فَاتَّقُونِ ﴿٥٣﴾

54. Però ells (el poble) han dividit la seva fe en trossos entre ells *formant* grups diferents, cadascun dels quals s'esbargeix amb el que té.

فَتَقَطَّعُوٓا أَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ زُبُرًا ۖ كُلُّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ ﴿٥٤﴾

55. Deixeu-los, doncs, en la seva confusió durant algun temps.

فَذَرْهُمْ فِي غَمْرَتِهِمْ حَتّٰى حِينٍ ﴿٥٥﴾

56. És que pensen que amb la riquesa i els fills amb els quals els vam ajudar?

أَيَحْسَبُونَ أَنَّمَا نُمِدُّهُمْ بِهٖ مِنْ مَّالٍ وَّبَنِينَ ﴿٥٦﴾

57. Ens afanyem a fer-los el bé? No, però ells no ho entenen.

نُسَارِعُ لَهُمْ فِي الْخَيْرٰتِ ۚ بَلْ لَّا يَشْعُرُونَ ﴿٥٧﴾

58. En veritat, aquells que viuen en la por tement el seu Senyor sempre es guardaran dels pecats.

إِنَّ الَّذِينَ هُمْ مِّنْ خَشْيَةِ رَبِّهِمْ مُّشْفِقُونَ ﴿٥٨﴾

59. Aquells que creuen en els Senyals del seu Senyor,

وَالَّذِيْنَ هُمْ بِاٰيٰتِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُوْنَ ﴿٥٩﴾

60. Aquells que no associen iguals al seu Senyor,

وَالَّذِيْنَ هُمْ بِرَبِّهِمْ لَا يُشْرِكُوْنَ ﴿٦٠﴾

61. I aquells que donen el que donen amb el cor ple de por perquè tornaran al seu Senyor.

وَالَّذِيْنَ يُؤْتُوْنَ مَآ اٰتَوْا وَّ قُلُوْبُهُمْ
وَجِلَةٌ اَنَّهُمْ اِلٰى رَبِّهِمْ رٰجِعُوْنَ ﴿٦١﴾

62. Són aquells que s'afanyen a fer bones obres i aquells que seran els primers de tots ells.

اُولٰٓئِكَ يُسٰرِعُوْنَ فِى الْخَيْرٰتِ وَ هُمْ
لَهَا سٰبِقُوْنَ ﴿٦٢﴾

63. Però no imposem a cap ànima una càrrega superior a la seva capacitat, perquè amb nosaltres hi ha un Llibre que diu la veritat, i no seran defraudats.

وَلَا نُكَلِّفُ نَفْسًا اِلَّا وُسْعَهَا وَلَدَيْنَا
كِتٰبٌ يَّنْطِقُ بِالْحَقِّ وَ هُمْ لَا
يُظْلَمُوْنَ ﴿٦٣﴾

64. No, els seus cors es mostren totalment despreocupats davant d'aquest *Llibre*, i a més a més tenen obres, a les quals estan dedicats;

بَلْ قُلُوْبُهُمْ فِىْ غَمْرَةٍ مِّنْ هٰذَا وَ
لَهُمْ اَعْمَالٌ مِّنْ دُوْنِ ذٰلِكَ هُمْ لَهَا
عٰمِلُوْنَ ﴿٦٤﴾

65. Fins que quan caiguem amb el càstig sobre aquells que es lliuren a la luxúria, cridin demanant ajuda.

حَتّٰٓى اِذَآ اَخَذْنَا مُتْرَفِيْهِمْ بِالْعَذَابِ
اِذَا هُمْ يَجْـَٔرُوْنَ ﴿٦٥﴾

66. "No demaneu ajuda en aquest dia, perquè de ben segur que no rebreu ajuda Nostra".

لَا تَجْـَٔرُوا الْيَوْمَ اِنَّكُمْ مِّنَّا لَا
تُنْصَرُوْنَ ﴿٦٦﴾

67. "En veritat, els Meus Senyals us van ser recitats, però acostumàveu a girar l'esquena".

قَدْ كَانَتْ اٰيٰتِىْ تُتْلٰى عَلَيْكُمْ فَكُنْتُمْ
عَلٰٓى اَعْقَابِكُمْ تَنْكِصُوْنَ ﴿٦٧﴾

68. "Inflats d'orgull, explicant històries, sobre ell (l'Alcorà) per la nit, dient bestieses".

مُسْتَكْبِرِيْنَ بِهٖ سٰمِرًا تَهْجُرُوْنَ ﴿٦٨﴾

69. És que no han reflexionat sobre la Paraula *Divina*, o els ha arribat el que no els va arribar als seus antics pares?

أَفَلَمْ يَدَّبَّرُوا الْقَوْلَ أَمْ جَآءَهُم مَّا لَمْ يَأْتِ آبَآءَهُمُ الْأَوَّلِينَ ﴿٦٩﴾

70. O és que no reconeixen el seu Missatger, que *així* ho neguen?

أَمْ لَمْ يَعْرِفُوا رَسُولَهُمْ فَهُمْ لَهُ مُنكِرُونَ ﴿٧٠﴾

71. O bé diuen que hi ha bogeria en ell? No, els ha dut la veritat, i la majoria d'ells odien la veritat.

أَمْ يَقُولُونَ بِهِ جِنَّةٌ ۚ بَلْ جَآءَهُم بِالْحَقِّ وَأَكْثَرُهُمْ لِلْحَقِّ كَارِهُونَ ﴿٧١﴾

72. Però si la Veritat hagués de seguir els seus desitjos, en veritat els cels i la terra i tot el que encerclen, haurien caigut en el desordre. No, els hem portat la teva advertència, però ells s'aparten *ara* de la seva pròpia advertència.

وَلَوِ اتَّبَعَ الْحَقُّ أَهْوَآءَهُمْ لَفَسَدَتِ السَّمٰوٰتُ وَالْأَرْضُ وَمَن فِيهِنَّ ۚ بَلْ أَتَيْنٰهُم بِذِكْرِهِمْ فَهُمْ عَن ذِكْرِهِم مُّعْرِضُونَ ﴿٧٢﴾

73. O els demanes alguna retribució? Perquè la recompensa del Teu senyor és la millor; i Ell és el Millor dels proveïdors.

أَمْ تَسْأَلُهُمْ خَرْجًا فَخَرَاجُ رَبِّكَ خَيْرٌ ۖ وَهُوَ خَيْرُ الرّٰزِقِينَ ﴿٧٣﴾

74. I és del tot cert que tu els convides a un camí recte.

وَإِنَّكَ لَتَدْعُوهُمْ إِلٰى صِرٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٧٤﴾

75. Però aquells que no creuen en el Més Enllà s'estan en veritat desviant d'aquest camí.

وَإِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ عَنِ الصِّرٰطِ لَنٰكِبُونَ ﴿٧٥﴾

76. Però si tinguéssim misericòrdia d'ells i els alliberéssim de la seva angoixa, seguirien persistint en la seva transgressió, extraviats cegament.

وَلَوْ رَحِمْنٰهُمْ وَكَشَفْنَا مَا بِهِم مِّن ضُرٍّ لَّلَجُّوا فِي طُغْيٰنِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿٧٦﴾

77. Nosaltres els vam aplicar el càstig, però no es van humiliar davant del seu Senyor, ni vam suplicar *amb modèstia*.

وَلَقَدْ أَخَذْنٰهُم بِالْعَذَابِ فَمَا اسْتَكَانُوا لِرَبِّهِمْ وَمَا يَتَضَرَّعُونَ ﴿٧٧﴾

78. Fins que, quan sobre ells vam obrir la porta d'un sever càstig, vet aquí que estaven desesperats per ell.

حَتّٰىٓ اِذَا فَتَحْنَا عَلَيْهِمْ بَابًا ذَا عَذَابٍ شَدِيْدٍ اِذَا هُمْ فِيْهِ مُبْلِسُوْنَ ٧٨

R.5.

79. Ell és Qui ha creat per a vosaltres orelles, ulls i cors, *però* ben poc ho agraïu.

وَهُوَ الَّذِيْٓ اَنْشَاَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْاَبْصَارَ وَالْاَفْـِٕدَةَ ؕ قَلِيْلًا مَّا تَشْكُرُوْنَ ٧٩

80. I Ell és Qui ha originat el vostre coneixement a la terra, i davant d'Ell sereu aplegats.

وَهُوَ الَّذِيْ ذَرَاَكُمْ فِي الْاَرْضِ وَاِلَيْهِ تُحْشَرُوْنَ ٨٠

81. Ell és Qui dóna la vida i causa la mort, i a les Seves mans està la successió de la nit i el dia. És que no ho entendreu?

وَهُوَ الَّذِيْ يُحْيٖ وَيُمِيْتُ وَلَهُ اخْتِلَافُ الَّيْلِ وَالنَّهَارِ ؕ اَفَلَا تَعْقِلُوْنَ ٨١

82. Però ells diuen el que van dir els pobles anteriors.

بَلْ قَالُوْا مِثْلَ مَا قَالَ الْاَوَّلُوْنَ ٨٢

83. Diuen: "Com! Quan siguem morts i ens hàgim tornat pols, serem, en veritat, ressuscitats de nou?"

قَالُوْٓا ءَاِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَّعِظَامًا ءَاِنَّا لَمَبْعُوْثُوْنَ ٨٣

84. "Això és el que se'ns va prometre abans, a nosaltres i als nostres pares. Només són faules dels antics".

لَقَدْ وُعِدْنَا نَحْنُ وَاٰبَآؤُنَا هٰذَا مِنْ قَبْلُ اِنْ هٰذَآ اِلَّآ اَسَاطِيْرُ الْاَوَّلِيْنَ ٨٤

85. Digues-los: "A qui pertany la terra i tot el que en ella existeix, si és que ho sabeu?"

قُلْ لِّمَنِ الْاَرْضُ وَمَنْ فِيْهَآ اِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ ٨٥

86. "A Al·là", diran. Digues-los: "No sereu, doncs, avisats?"

سَيَقُوْلُوْنَ لِلّٰهِ ؕ قُلْ اَفَلَا تَذَكَّرُوْنَ ٨٦

87. Digues-los: "Qui és el Senyor dels set cels i el senyor del Gran Tron?"

قُلْ مَنْ رَّبُّ السَّمٰوٰتِ السَّبْعِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيْمِ ٨٧

88. Respondran: "Pertanyen a Al·là". Digues-los: "No viureu, doncs, en la por?"

سَيَقُوْلُوْنَ لِلّٰهِ ؕ قُلْ اَفَلَا تَتَّقُوْنَ ٨٨

89. Digues-los: "En mans de Qui està el domini sobre totes les coses i Qui protegeix, però contra Qui no hi ha protecció, si és que ho sabeu?"

قُلْ مَنْ بِيَدِهٖ مَلَكُوْتُ كُلِّ شَيْءٍ وَّ هُوَ يُجِيْرُ وَلَا يُجَارُ عَلَيْهِ اِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ ﴿٨٩﴾

90. Respondran: "*Tot això pertany* a Al·là". Digues-los: "Com, doncs, us heu enganyat?"

سَيَقُوْلُوْنَ لِلّٰهِ ؕ قُلْ فَاَنّٰى تُسْحَرُوْنَ ﴿٩٠﴾

91. Sí, els hem portat la veritat, i són certament mentiders.

بَلْ اَتَيْنٰهُمْ بِالْحَقِّ وَاِنَّهُمْ لَكٰذِبُوْنَ ﴿٩١﴾

92. Al·là no ha agafat per a Ell mateix cap fill, ni hi ha cap *altre* Déu amb Ell; en aquest cas, cada déu s'hauria apropiat del que hagués creat, i alguns d'ells certament haurien dominat sobre d'altres. Glorificat sigui Al·là per sobre de tot el que *Li* atribueixen!

مَا اتَّخَذَ اللّٰهُ مِنْ وَّلَدٍ وَّمَا كَانَ مَعَهٗ مِنْ اِلٰهٍ اِذًا لَّذَهَبَ كُلُّ اِلٰهٍۭ بِمَا خَلَقَ وَلَعَلَا بَعْضُهُمْ عَلٰى بَعْضٍ ؕ سُبْحٰنَ اللّٰهِ عَمَّا يَصِفُوْنَ ﴿٩٢﴾

93. Coneixedor de l'invisible i el visible! Exaltat sigui Ell, doncs, per damunt de *tot* el que *Li* associen!

عٰلِمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَتَعٰلٰى عَمَّا يُشْرِكُوْنَ ﴿٩٣﴾

R.6.

94. Digues-los: "El Meu Senyor, si és que mostres allò amb què són amenaçats".

قُلْ رَّبِّ اِمَّا تُرِيَنِّيْ مَا يُوْعَدُوْنَ ﴿٩٤﴾

95. "Senyor Meu, no m'incloguis llavors entre la gent malvada".

رَبِّ فَلَا تَجْعَلْنِيْ فِي الْقَوْمِ الظّٰلِمِيْنَ ﴿٩٥﴾

96. En veritat, tenim el poder de mostrar-te allò amb què els vam amenaçar".

وَاِنَّا عَلٰٓى اَنْ نُّرِيَكَ مَا نَعِدُهُمْ لَقٰدِرُوْنَ ﴿٩٦﴾

97. Rebutja el mal amb allò que és millor. Coneixen prou bé *les coses* que al·leguen.

اِدْفَعْ بِالَّتِيْ هِيَ اَحْسَنُ السَّيِّئَةَ ؕ نَحْنُ اَعْلَمُ بِمَا يَصِفُوْنَ ﴿٩٧﴾

98. Digues: "Senyor Meu, en Tu busco refugi contra les incitacions dels Satans".

وَقُلْ رَّبِّ اَعُوْذُ بِكَ مِنْ هَمَزٰتِ الشَّيٰطِيْنِ ﴿٩٨﴾

99. "I en Tu em refugio, senyor Meu, perquè no se m'apropin".

وَأَعُوذُ بِكَ رَبِّ أَنْ يَحْضُرُوْنِ ﴿٩٩﴾

100. Fins que, quan la mort els arribi a algun d'ells, digui *encaridament*: "Senyor meu, retorna'm".

حَتّٰى إِذَا جَآءَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ رَبِّ ارْجِعُوْنِ ﴿١٠٠﴾

101. "Perquè pugui fer *obres* justes *en la vida* que he deixat *enrere*. Mai! Només és la paraula que ell profereix. Perquè darrere d'ells hi ha una barrera dins al dia en què siguin ressuscitats.

لَعَلِّيْٓ أَعْمَلُ صَالِحًا فِيْمَا تَرَكْتُ كَلَّا ۚ إِنَّهَا كَلِمَةٌ هُوَ قَآئِلُهَا ۚ وَمِنْ وَّرَآئِهِمْ بَرْزَخٌ إِلٰى يَوْمِ يُبْعَثُوْنَ ﴿١٠١﴾

102. Però quan soni la trompeta, no hi haurà vincles de parentiu entre ells en aquest dia, ni es consultaran entre ells.

فَإِذَا نُفِخَ فِي الصُّوْرِ فَلَآ أَنْسَابَ بَيْنَهُمْ يَوْمَئِذٍ وَّلَا يَتَسَآءَلُوْنَ ﴿١٠٢﴾

103. Llavors, aquells les balances dels quals siguin pesades *en obres*: aquests seran els que prosperin.

فَمَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِيْنُهٗ فَأُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُوْنَ ﴿١٠٣﴾

104. Però aquells les bones obres dels quals siguin lleugeres: aquests són els que perdin les seves ànimes: a l'Infern, hi viuran.

وَمَنْ خَفَّتْ مَوَازِيْنُهٗ فَأُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ خَسِرُوْٓا أَنْفُسَهُمْ فِيْ جَهَنَّمَ خٰلِدُوْنَ ﴿١٠٤﴾

105. El Foc els cremarà el rostre i allà patiran l'agonia.

تَلْفَحُ وُجُوْهَهُمُ النَّارُ وَهُمْ فِيْهَا كٰلِحُوْنَ ﴿١٠٥﴾

106. És que se us van recitar els Meus Senyals i els vau tractar de mentides?

أَلَمْ تَكُنْ اٰيٰتِيْ تُتْلٰى عَلَيْكُمْ فَكُنْتُمْ بِهَا تُكَذِّبُوْنَ ﴿١٠٦﴾

107. Ells respondran: "Senyor Nostre, la nostra maldat ens va vèncer i vam ser un poble extraviat".

قَالُوْا رَبَّنَا غَلَبَتْ عَلَيْنَا شِقْوَتُنَا وَكُنَّا قَوْمًا ضَآلِّيْنَ ﴿١٠٧﴾

108. "Senyor Nostre, treu-nos d'aquí i llavors, si tornem *a la desobediència*, serem de ben segur malvats".

رَبَّنَآ أَخْرِجْنَا مِنْهَا فَإِنْ عُدْنَا فَإِنَّا ظٰلِمُوْنَ ﴿١٠٨﴾

109. *Déu* els dirà: "Fora! Perdeu-vos i no Em parleu!"

قَالَ اخْسَئُوا فِيهَا وَلَا تُكَلِّمُونِ ﴿١٠٩﴾

110. "Hi va haver un grup d'entre els Meus servents que deia: Senyor nostre, nosaltres creiem; perdona'ns, doncs, *els nostres pecats*, i tingues misericòrdia de nosaltres, perquè Tu ets el Millor dels que mostren misericòrdia".

إِنَّهُ كَانَ فَرِيقٌ مِّنْ عِبَادِي يَقُولُونَ
رَبَّنَا آمَنَّا فَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا وَأَنْتَ
خَيْرُ الرَّاحِمِينَ ﴿١١٠﴾

111. "Però vosaltres els vau convertir en objecte de les vostres burles fins que es van convertir en la causa de l'oblit del Meu record mentre *continuàveu* rient-vos d'ells".

فَاتَّخَذْتُمُوهُمْ سِخْرِيًّا حَتَّىٰ أَنْسَوْكُمْ
ذِكْرِي وَكُنْتُمْ مِّنْهُمْ تَضْحَكُونَ ﴿١١١﴾

112. "A ells els he recompensat en aquest dia per la seva perseverança, per la qual cosa només ells han triomfat".

إِنِّي جَزَيْتُهُمُ الْيَوْمَ بِمَا صَبَرُوا
أَنَّهُمْ هُمُ الْفَائِزُونَ ﴿١١٢﴾

113. *Déu* dirà: "Quant anys vau romandre a la terra?"

قَالَ كَمْ لَبِثْتُمْ فِي الْأَرْضِ عَدَدَ سِنِينَ ﴿١١٣﴾

114. Respondran: "Vam estar-nos un dia o part d'un dia, però demana-ho als que porten el compte".

قَالُوا لَبِثْنَا يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ
فَاسْأَلِ الْعَادِّينَ ﴿١١٤﴾

115. Ell dirà: "Només us hi vau estar ben poc, si ho sabéssiu!

قَالَ إِنْ لَّبِثْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا لَّوْ أَنَّكُمْ
كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١١٥﴾

116. "¿Vau pensar aleshores que us havíem creat sense cap finalitat, i que no serieu retornats a Nosaltres?"

أَفَحَسِبْتُمْ أَنَّمَا خَلَقْنَاكُمْ عَبَثًا وَ
أَنَّكُمْ إِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ ﴿١١٦﴾

117. Exaltat sigui, doncs, Al·là, el Veritable Sobirà. No hi ha altre tret d'Ell, el Senyor del Tron Gloriós.

فَتَعَالَى اللَّهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ
رَبُّ الْعَرْشِ الْكَرِيمِ ﴿١١٧﴾

118. I aquell que invoca un altre déu juntament amb Al·là, per a la qual cosa no té cap prova, haurà de retre

وَمَنْ يَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَٰهًا آخَرَ لَا
بُرْهَانَ لَهُ بِهِ فَإِنَّمَا حِسَابُهُ عِنْدَ

comptes al seu Senyor. En veritat, els incrèduls no prosperaran.

رَبِّهِۦٓ إِنَّهُۥ لَا يُفْلِحُ ٱلْكَٰفِرُونَ ١١٨

119. I digues: "Senyor meu, perdona i tingues misericòrdia, perquè Tu ets el Millor dels que mostren misericòrdia".

وَقُل رَّبِّ ٱغْفِرْ وَٱرْحَمْ وَأَنتَ خَيْرُ
ٱلرَّٰحِمِينَ ١١٩

CAPÍTOL 24
AL-NUR
(Revelat després de la Hillrah)

Data de la revelació i context

L'opinió més autoritzada situa aquest capítol en el període medinita. L'incident lamentable relacionat amb 'Aishah, la noble esposa del Sant Profeta, al qual es fa especial referència, va tenir lloc l'any 5 després de la Hillrah, després que el Sant Profeta tornés de l'expedició contra Bani Mustaliq en el mes del Ramadà d'aquell any. La relació amb el Capítol anterior, la Syrah Al-Mu'minun, està en el fet que en la Surah anterior s'afirmà que l'Islam continuaria produint homes que, amb la seva santedat i conducta recta, obtindran el grat i l'ajuda de Déu. La present Surah tracta dels mitjans i mètodes que ajuden a aconseguir la gràcia i l'auxili divins, i estableix com a principi que l'adopció del camí de la virtut, la justícia, la protecció i la preservació de la moral nacional, així com el manteniment de la disciplina més elevada en la família i en la comunitat, són del tot bàsiques per a aquesta fi. Per això, la Surah, al començament, destaca insistentment la preservació de la moral de la nació, insistint en la regulació i reforma de les relacions entre els sexes. la Surah anterior havia afirmat que una de les característiques essencials dels creients que volien tenir el suport diví era la de protegir la seva castedat. Aquesta Surah és una ampliació del tema de l'anterior. Per assolir i mantenir l'èxit, diu, s'exigeix que l'intel·lecte, els ideals i la moral d'un poble siguin casts i que hi hagi una perfecta harmonia i un coneixement apreciatiu entre les relacions de la persona i les de la comunitat, i que ha de donar-se la més gran importància a la disciplina i a l'organització nacional, i s'ha de concedir preferència als requisits nacionals en comptes de a les necessitats de la persona.

Tema

La Surah tracta d'alguns temes especials i destaca en especial els problemes que constitueixen la base sobre la qual es fonamenta tota l'estructura social i moral de la societat, que no poden desafiar-se sense perjudicar greument el benestar d'un poble. Tenint en compte que la immoralitat sexual trenca la disciplina i l'organització d'una comunitat i que els mals associats poden afectar greument la seva moral, s'insisteix amb força en la Surah per tal d'evitar qualsevol sospita relativa al sexe. S'avisa als creients que no s'han d'espantar pel fet que unes poques persones s'hagin esgarriat del camí de la rectitud moral, ja que aquests casos de caiguda moral poden fer que tota la comunitat estigui a l'aguait. I això podria dur a la llarga bons resultats. El tema encara es desenvolupa una mica més i es reprèn seriosament la difamació. Perquè si, basant-se simplement en la sospita o en els testimonis d'integritat dubtosa, es poden aventurar calúmnies sobre la castedat dels altres, és probable que la immoralitat sexual s'escampi per la comunitat i que els joves creixin amb la noció que no hi ha cap perill en el fet de dedicar-se lliurement a l'activitat sexual. A continuació, s'ordena seriosament als creients que protegeixin i preservin la moral nacional, ja que es considera del tot essencial perquè els musulmans puguin desenvolupar una extrema consciència i vigilància en la qüestió de protegir i preservar. Si s'afluixa la vigilància, de ben segur que la deterioració de la moral nacional seguirà. Però tot i que és cert que la immoralitat sexual, si es per-

met que s'escampi sense control, provoca la degradació i desintegració de tota una comunitat, no s'han de perseguir ni esclafar les persones sospitoses de cometre actes d'immoralitat. Com que en qualsevol comunitat es trobaran algunes persones de moral laxa, aquestes persones han de tractar-se amb certa indulgència. Però alhora s'avisa a aquells que, amb les seves activitats pernicioses continuades, intenten crear la discòrdia entre els musulmans i es dediquen a un llenguatge abusiu i a la calúmnia, seran castigats en aquest món i en el futur. Déu posarà al descobert les seves maldats i pecats, i els condemnarà a la desgràcia i a la humiliació.

La Surah continua després observant que les seves accions descurades són les que sotmeten l'home a la sospita i a la calúmnia, i que el pitjor de tots aquests actes és el contacte promiscu entre els sexes. Per impedir els moments que susciten sospites i porten a la calúmnia, la Surah ordena als musulmans que no entrin en una casa sense haver-ne tingut abans permís. A més a més, ordena als homes i dones musulmans que si es veuen entre ells han de ser casts en les seves mirades i anar en compte amb tots els camins que porten al pecat i al vici. Com a salvaguarda addicional, s'ordena també a les musulmanes que no ensenyin la seva bellesa, tant la natural com l'artificial, als homes que es troben fora dels graus prohibir del matrimoni (v.32), exceptuant les parts del cos que no puguin cobrir; per exemple, la constitució del cos o l'estatura. Amb aquesta finalitat han de dur el cap cobert de manera que també quedin coberts els pits.(Per a una nota detallada sobre el "Pardah", vegeu v.32). Una altra protecció que s'ordena per millorar i preservar la moral nacional és que no es permeti a les vídues que quedin sense casar. A més a més, es diu que s'han de prendre les mesures necessàries per alliberar els presoners de guerra al més aviat possible i que s'ha de permetre a un captiu, que no troba el mitjà d'aconseguir de seguida la llibertat, la possibilitat de pagar els diners del rescat en terminis adequats.

Cap al final, la Surah insta amb insistència als musulmans perquè s'encarreguin dels seus afers familiars i nacionals, i es protegeixin contra la promiscuïtat dels sexes. Una norma especial que cal observar-se és que fins i tot els presoners de guerra que serveixin com a criats de la casa i també els fills menors no han d'entrar a les habitacions privades dels seus senyors o pares abans de l'alba, al migdia i després que es faci de nit. A d'altres hores, tots els membres de la casa tenen tota la llibertat per circular lliurement per la casa. No obstant això, quan els fills arriben a la pubertat, han de respectar les normes del "Pardah". Les dones grans que no vulguin o no tinguin la necessitat de casar-se poden si ho volen afluixar aquestes normes del "Pardah", però ni tan sols llavors poden ensenyar a estranys els seus guarniments. Després de l'organització familiar, i fins i tot gairebé més important, hi ha l'organització social de tot el poble, i la Surah no ha oblidat establir les normes que calen per al desenvolupament satisfactori i sense problemes dels afers nacionals. La Surah presenta després la promesa als musulmans que, si compleixen el programa de vida que Déu ha establert per a ells, es convertiran en els caps del món, tant en el camp espiritual com en el temporal, i la seva religió quedarà establerta amb fermesa en el món. Però quan quedi fixat el seu domini, triomfi i prevalgui la seva causa, hauran d'adorar Déu, ajudar el pobre i el necessitat, i obeir els manaments del Profeta.

☆ سُورَةُ النُّورِ مَدَنِيَّةٌ وَهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ خَمْسٌ وَسِتُّونَ ايَةً وَتِسْعَةُ رُكُوعَاتٍ

AL-NUR

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ (١)

2. *Aquesta és* una Surah que hem revelat i que hem fet obligatòria. Hi hem revelat Senyals clars, perquè hi pareu atenció.

سُوْرَةٌ اَنْزَلْنٰهَا وَفَرَضْنٰهَا وَاَنْزَلْنَا
فِيْهَآ اٰيٰتٍۢ بَيِّنٰتٍ لَّعَلَّكُمْ
تَذَكَّرُوْنَ (٢)

3. Al adulterà i l'adúlter (o la fornicadora i el fornicador), flagel·leu-los a cadascú amb cent assots. I no deixeu que la compassió us commogui a l'hora d'*executar* els manaments d'Al·là, si creieu en Al·là i en l'Últim Dia. I que una part dels creients sigui testimoni del seu càstig.

اَلزَّانِيَةُ وَالزَّانِيْ فَاجْلِدُوْا كُلَّ
وَاحِدٍ مِّنْهُمَا مِائَةَ جَلْدَةٍ ۪ وَّلَا
تَاْخُذْكُمْ بِهِمَا رَاْفَةٌ فِيْ دِيْنِ اللّٰهِ اِنْ
كُنْتُمْ تُؤْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ ۚ
وَلْيَشْهَدْ عَذَابَهُمَا طَآئِفَةٌ مِّنَ
الْمُؤْمِنِيْنَ (٣)

4. L'adúlter (o fornicador) només podrà casar-se amb una adúltera (o fornicadora) o amb una dona idòlatra, i una adúltera (o fornicadora) només podrà casar-se amb un adúlter (o fornicador) o amb un home idòlatra. Això està, en veritat, prohibit als creients.

اَلزَّانِيْ لَا يَنْكِحُ اِلَّا زَانِيَةً اَوْ
مُشْرِكَةً ۫ وَّالزَّانِيَةُ لَا يَنْكِحُهَآ اِلَّا زَانٍ اَوْ
مُشْرِكٌ ۚ وَحُرِّمَ ذٰلِكَ عَلَى الْمُؤْمِنِيْنَ (٤)

5. Però aquells que calumniïn les dones castes sense presentar quatre testimonis: castigueu-los amb vuitanta assots, i no admeteu mai el seu testimoni *després*, perquè són ells els transgressors.

وَالَّذِيْنَ يَرْمُوْنَ الْمُحْصَنٰتِ ثُمَّ لَمْ
يَاْتُوْا بِاَرْبَعَةِ شُهَدَآءَ فَاجْلِدُوْهُمْ
ثَمٰنِيْنَ جَلْدَةً وَّلَا تَقْبَلُوْا لَهُمْ شَهَادَةً
اَبَدًا ۚ وَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْفٰسِقُوْنَ (٥)

6. Tret d'aquells que se'n penedeixin després, i s'esmenin, perquè en veritat Al·là és el Màxim Indulgent, Misericordiós.

اِلَّا الَّذِيْنَ تَابُوْا مِنْۢ بَعْدِ ذٰلِكَ وَ
اَصْلَحُوْا ۚ فَاِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ (٦)

7. I quant a aquells que calumniïn les seves mullers, i no tenen testimonis tret d'ells mateixos: amb la prova de qualsevol d'ells *n'hi haurà prou* si dóna testimoni quatre vegades en el Nom d'Al·là, dient que ell és certament dels que diuen la veritat;

وَالَّذِيْنَ يَرْمُوْنَ اَزْوَاجَهُمْ وَلَمْ يَكُنْ
لَّهُمْ شُهَدَآءُ اِلَّآ اَنْفُسُهُمْ فَشَهَادَةُ
اَحَدِهِمْ اَرْبَعُ شَهٰدٰتٍ بِاللّٰهِ ۙ اِنَّهٗ لَمِنَ
الصّٰدِقِيْنَ ﴿٧﴾

8. I el *seu* cinquè *jurament serà per dir* que la maledicció d'Al·là caigui sobre ell si pertany als mentiders.

وَالْخَامِسَةُ اَنَّ لَعْنَتَ اللّٰهِ عَلَيْهِ اِنْ كَانَ
مِنَ الْكٰذِبِيْنَ ﴿٨﴾

9. Però s'apartarà el càstig d'ella si la muller dóna quatre vegades testimoni en el Nom d'Al·là *dient* que ell és dels mentiders.

وَيَدْرَؤُا عَنْهَا الْعَذَابَ اَنْ تَشْهَدَ اَرْبَعَ
شَهٰدٰتٍ بِاللّٰهِ ۙ اِنَّهٗ لَمِنَ الْكٰذِبِيْنَ ﴿٩﴾

10. I el *seu* cinquè *jurament serà per dir* que la ira d'Al·là caigui sobre ella si ell diu la veritat.

وَالْخَامِسَةَ اَنَّ غَضَبَ اللّٰهِ عَلَيْهَآ اِنْ كَانَ
مِنَ الصّٰدِقِيْنَ ﴿١٠﴾

11. I si no fos per la gràcia d'Al·là i la Seva misericòrdia amb vosaltres, *i pel fet que* Al·là és Compassiu i Savi, *us hauríeu afligit.*

وَلَوْلَا فَضْلُ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهٗ وَاَنَّ
اللّٰهَ تَوَّابٌ حَكِيْمٌ ﴿١١﴾

R.2.

12. En veritat, aquells que van llençar la mentida són un grup d'entre vosaltres. No penseu que sigui un mal per a vosaltres; no, és un bé. Cadascun d'ells rebrà *la seva part en* el que ha aconseguit del pecat; i aquell que hagi agafat la part principal, en ell patirà un gran càstig.

اِنَّ الَّذِيْنَ جَآءُوْ بِالْاِفْكِ عُصْبَةٌ
مِّنْكُمْ ۚ لَا تَحْسَبُوْهُ شَرًّا لَّكُمْ ۚ بَلْ هُوَ
خَيْرٌ لَّكُمْ ۚ لِكُلِّ امْرِئٍ مِّنْهُمْ مَّا
اكْتَسَبَ مِنَ الْاِثْمِ ۚ وَالَّذِيْ تَوَلّٰى
كِبْرَهٗ مِنْهُمْ لَهٗ عَذَابٌ عَظِيْمٌ ﴿١٢﴾

13. Per què els homes i dones creients, quan van sentir a parlar-ne, no van pensar bé de la seva pròpia gent, i van dir: "És una mentida evident"?

لَوْلَآ اِذْ سَمِعْتُمُوْهُ ظَنَّ الْمُؤْمِنُوْنَ وَ
الْمُؤْمِنٰتُ بِاَنْفُسِهِمْ خَيْرًا ۙ وَّ قَالُوْا
هٰذَآ اِفْكٌ مُّبِيْنٌ ﴿١٣﴾

14. Per què no van presentar quatre testimonis per *demostrar-ho*? Atès

لَوْلَا جَآءُوْ عَلَيْهِ بِاَرْبَعَةِ شُهَدَآءَ ۚ

que no han presentat els testimonis *exigits*, són en veritat uns mentiders a ulls d'Al·là!

فَإِذْ لَمْ يَأْتُوا بِالشُّهَدَاءِ فَأُولَٰئِكَ عِندَ اللَّهِ هُمُ الْكَاذِبُونَ ١٣

15. Si no hagués estat per la gràcia d'Al·là i la seva misericòrdia amb vosaltres, en aquest món i en el Més Enllà, hauria caigut un gran càstig sobre vosaltres per *la calúmnia* en la que vau caure.

وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ لَمَسَّكُمْ فِي مَا أَفَضْتُمْ فِيهِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ١٥

16. Quan vau agafar les paraules que les vostres llengües van emetre i les vau proferir amb la vostra boca, sense tenir-ne coneixement, i que vau pensar que eren insignificants mentre que, davant Al·là, es tractava d'*un assumpte greu*.

إِذْ تَلَقَّوْنَهُ بِأَلْسِنَتِكُمْ وَتَقُولُونَ بِأَفْوَاهِكُم مَّا لَيْسَ لَكُم بِهِ عِلْمٌ وَتَحْسَبُونَهُ هَيِّنًا وَهُوَ عِندَ اللَّهِ عَظِيمٌ ١٦

17. I per què no vau dir, quan ho vau sentir: "No ens correspon parlar d'això, sant ets Tu, *oh Déu*, aquesta és una greu calúmnia!"

وَلَوْلَا إِذْ سَمِعْتُمُوهُ قُلْتُم مَّا يَكُونُ لَنَا أَن نَّتَكَلَّمَ بِهَٰذَا سُبْحَانَكَ هَٰذَا بُهْتَانٌ عَظِيمٌ ١٧

18. Al·là us conhorta perquè no reincidiu mai en res de semblant, si sou creients.

يَعِظُكُمُ اللَّهُ أَن تَعُودُوا لِمِثْلِهِ أَبَدًا إِن كُنتُم مُّؤْمِنِينَ ١٨

19. I Al·là us explica els manaments: i Al·là és Omniscient, Savi.

وَيُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمُ الْآيَاتِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ١٩

20. Aquells que volen que la immoralitat s'estengui entre els creients, patiran un dolorós càstig en aquest món i en el Més Enllà. Perquè Al·là sap i vosaltres ignoreu.

إِنَّ الَّذِينَ يُحِبُّونَ أَن تَشِيعَ الْفَاحِشَةُ فِي الَّذِينَ آمَنُوا لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ٢٠

21. I si no hagués estat per la gràcia d'Al·là, la Seva misericòrdia amb vosaltres i *pel fet que* Al·là és Compassiu, haurieu quedat perduts.

وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ وَأَنَّ اللَّهَ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ ٢١

R.3.

22. Oh vosaltres, els que creieu! No seguiu les passes de Satanàs, perquè aquells que segueixen les passes de Satanàs, han *de saber que* ell recomana certament la immoralitat i la perversitat manifesta. Perquè si no hagués estat per la gràcia d'Al·là i la Seva Misericòrdia envers vosaltres, cap de vosaltres no hagués estat mai pur; però Al·là purifica aquell que Li plau. Al·là és qui Tot Ho Sent, Omniscient.

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَتَّبِعُوْا خُطُوٰتِ
الشَّيْطٰنِ ؕ وَمَنْ يَّتَّبِعْ خُطُوٰتِ الشَّيْطٰنِ
فَاِنَّهٗ يَاْمُرُ بِالْفَحْشَآءِ وَالْمُنْكَرِ ؕ وَلَوْلَا
فَضْلُ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهٗ مَا زَكٰى
مِنْكُمْ مِّنْ اَحَدٍ اَبَدًا ۙ وَّلٰكِنَّ اللّٰهَ يُزَكِّيْ
مَنْ يَّشَآءُ ؕ وَاللّٰهُ سَمِيْعٌ عَلِيْمٌ ﴿٢٢﴾

23. Que aquells d'entre vosaltres que tinguin mitjans i riquesa no decideixin retirar la seva ajuda als parents i als necessitats, així com a aquells que han abandonat casa seva per la causa d'Al·là. Que perdonin i s'abstinguin. No voleu que Al·là us perdoni? Perquè Al·là és el Màxim Indulgent.

وَلَا يَاْتَلِ اُولُوا الْفَضْلِ مِنْكُمْ وَالسَّعَةِ
اَنْ يُّؤْتُوْٓا اُولِي الْقُرْبٰى وَالْمَسٰكِيْنَ وَ
الْمُهٰجِرِيْنَ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ ۖ وَلْيَعْفُوْا
وَلْيَصْفَحُوْا ؕ اَلَا تُحِبُّوْنَ اَنْ يَّغْفِرَ اللّٰهُ
لَكُمْ ؕ وَاللّٰهُ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿٢٣﴾

24. En veritat, aquells que acusen les dones castes, innocents i creients, són maleïts en aquest món i en el Més Enllà. I per a ells hi haurà el càstig més sever.

اِنَّ الَّذِيْنَ يَرْمُوْنَ الْمُحْصَنٰتِ الْغٰفِلٰتِ
الْمُؤْمِنٰتِ لُعِنُوْا فِي الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةِ ۪
وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيْمٌ ﴿٢٤﴾

25. En el dia en què les seves llengües, mans i peus siguin testimonis contra ells del que acostumaven a fer.

يَّوْمَ تَشْهَدُ عَلَيْهِمْ اَلْسِنَتُهُمْ وَاَيْدِيْهِمْ وَ
اَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ﴿٢٥﴾

26. En aquest dia, Al·là els pagarà el que es mereixen, i sabran que només Al·là és la Veritat.

يَوْمَئِذٍ يُّوَفِّيْهِمُ اللّٰهُ دِيْنَهُمُ الْحَقَّ وَ
يَعْلَمُوْنَ اَنَّ اللّٰهَ هُوَ الْحَقُّ الْمُبِيْنُ ﴿٢٦﴾

27. Les dones malvades mereixen homes malvats i els homes malvats mereixen dones malvades; i els homes bons mereixen dones bones i les dones bones, homes bons; aquests són innocents de tot el que ells (els calumnia-

اَلْخَبِيْثٰتُ لِلْخَبِيْثِيْنَ وَالْخَبِيْثُوْنَ
لِلْخَبِيْثٰتِ ۚ وَالطَّيِّبٰتُ لِلطَّيِّبِيْنَ وَ
الطَّيِّبُوْنَ لِلطَّيِّبٰتِ ۚ اُولٰٓئِكَ مُبَرَّءُوْنَ

dors) al·leguen. Per a ells serà el perdó i una provisió honorable.

مِمَّا يَقُوْلُوْنَ ؕ لَهُمْ مَّغْفِرَةٌ وَّ رِزْقٌ
كَرِيْمٌ ﴿٢٧﴾ ع

R.4.

28. Oh vosaltres, els que creieu! No entreu en altres cases que no siguin la vostra, mentre que no hàgiu demanat permís i saludat els seus habitants. Això és el millor per a vosaltres, que esteu atents.

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَدْخُلُوْا بُيُوْتًا
غَيْرَ بُيُوْتِكُمْ حَتّٰى تَسْتَاْنِسُوْا وَ تُسَلِّمُوْا
عَلٰۤى اَهْلِهَا ؕ ذٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ لَعَلَّكُمْ
تَذَكَّرُوْنَ ﴿٢٨﴾

29. I si no hi trobeu ningú, no entreu mentre no se us doni permís. I si us diuen: "Retireu-vos", retireu-vos; això és més pur per a vosaltres. Perquè Al·là sap perfectament el que feu.

فَاِنْ لَّمْ تَجِدُوْا فِيْهَاۤ اَحَدًا فَلَا
تَدْخُلُوْهَا حَتّٰى يُؤْذَنَ لَكُمْ ۚ وَ اِنْ قِيْلَ
لَكُمُ ارْجِعُوْا فَارْجِعُوْا هُوَ اَزْكٰى لَكُمْ ؕ
وَ اللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ عَلِيْمٌ ﴿٢٩﴾

30. No hi ha cap pecat per a vosaltres si entreu en cases deshabitades on es trobin els vostres béns. Perquè Al·là sap el que reveleu i el que amagueu.

لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ اَنْ تَدْخُلُوْا بُيُوْتًا
غَيْرَ مَسْكُوْنَةٍ فِيْهَا مَتَاعٌ لَّكُمْ ؕ وَ اللّٰهُ
يَعْلَمُ مَا تُبْدُوْنَ وَ مَا تَكْتُمُوْنَ ﴿٣٠﴾

31. Digues als homes creients que amaguin la seva mirada i guardin les seves parts íntimes. Això és més pur per a ells. En veritat, Al·là sap perfectament el que feu.

قُلْ لِّلْمُؤْمِنِيْنَ يَغُضُّوْا مِنْ اَبْصَارِهِمْ
وَ يَحْفَظُوْا فُرُوْجَهُمْ ؕ ذٰلِكَ اَزْكٰى لَهُمْ ؕ
اِنَّ اللّٰهَ خَبِيْرٌۢ بِمَا يَصْنَعُوْنَ ﴿٣١﴾

32. I digues a les dones creients que amaguin la seva mirada i protegeixen les seves parts íntimes, i no mostrin els seus adorns, tret del que sigui visible d'ells, i posin els seus vels sobre els seus pits, i que només mostrin la seva bellesa als seus marits, o als seus pares, o als pares dels seus marits o als seus fills, o als fills dels seus marits, o als seus germans, o als fills dels seus germans, o als fills de les seves germanes o a les seves mullers, o el que posseeixen les seves destres o aquells dels criats homes sense maldat, o als nens

وَ قُلْ لِّلْمُؤْمِنٰتِ يَغْضُضْنَ مِنْ اَبْصَارِهِنَّ
وَ يَحْفَظْنَ فُرُوْجَهُنَّ وَ لَا يُبْدِيْنَ زِيْنَتَهُنَّ
اِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَ لْيَضْرِبْنَ بِخُمُرِهِنَّ عَلٰى
جُيُوْبِهِنَّ ۠ وَ لَا يُبْدِيْنَ زِيْنَتَهُنَّ اِلَّا
لِبُعُوْلَتِهِنَّ اَوْ اٰبَآئِهِنَّ اَوْ اٰبَآءِ بُعُوْلَتِهِنَّ
اَوْ اَبْنَآئِهِنَّ اَوْ اَبْنَآءِ بُعُوْلَتِهِنَّ اَوْ
اِخْوَانِهِنَّ اَوْ بَنِيْۤ اِخْوَانِهِنَّ اَوْ بَنِيْۤ
اَخَوٰتِهِنَّ اَوْ نِسَآئِهِنَّ اَوْ مَا مَلَكَتْ
اَيْمَانُهُنَّ اَوِ التّٰبِعِيْنَ غَيْرِ اُولِي
الْاِرْبَةِ مِنَ الرِّجَالِ اَوِ الطِّفْلِ الَّذِيْنَ

que no tenen coneixement de les parts privades de les dones. I que no caminin, de manera que pugui mostrar-se el que amaguen de la seva bellesa.. I dirigiu-vos tots plegats a Al·là, oh creients, perquè triomfeu.

لَمْ يَظْهَرُوا عَلَىٰ عَوْرَٰتِ النِّسَآءِ ۖ وَلَا
يَضْرِبْنَ بِأَرْجُلِهِنَّ لِيُعْلَمَ مَا يُخْفِينَ مِن
زِينَتِهِنَّ ۚ وَتُوبُوٓا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهَ
الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٣٢﴾

33. I caseu les vídues d'entre vosaltres, i els vostres esclaus i esclaves que siguin apropiats *per al matrimoni*. Si són pobres, Al·là els concedirà mitjans de la seva Magnanimitat; perquè Al·là és Magnànim, Omniscient.

وَأَنكِحُوا الْأَيَٰمَىٰ مِنكُمْ وَالصَّٰلِحِينَ مِنْ
عِبَادِكُمْ وَإِمَآئِكُمْ ۚ إِن يَكُونُوا فُقَرَآءَ
يُغْنِهِمُ اللَّهُ مِن فَضْلِهِ ۗ وَاللَّهُ وَٰسِعٌ
عَلِيمٌ ﴿٣٣﴾

34. I aquells que no trobin *mitjans per al* matrimoni, han de conservar-se casts fins que Al·là els concedeixi mitjans de la Seva Magnanimitat. I aquells dels vostres esclaus que vulguin *una escriptura d'emancipació*, escriviu-la-hi si coneixeu alguna cosa bona en ells; i doneu-los de la riquesa d'Al·là que Ell us ha atorgat. No obligueu les vostres esclaves a una vida impura *mantenint-les sense casar-se* si volen conservar-se castes, per buscar guanys en la vida present. Però si algú les força, en veritat, Al·là, després d'haver estat obligades, serà Indulgent i Misericordiós *amb elles*.

وَلْيَسْتَعْفِفِ الَّذِينَ لَا يَجِدُونَ نِكَاحًا
حَتَّىٰ يُغْنِيَهُمُ اللَّهُ مِن فَضْلِهِ ۗ وَالَّذِينَ
يَبْتَغُونَ الْكِتَٰبَ مِمَّا مَلَكَتْ أَيْمَٰنُكُمْ
فَكَاتِبُوهُمْ إِنْ عَلِمْتُمْ فِيهِمْ خَيْرًا ۖ
وَءَاتُوهُم مِّن مَّالِ اللَّهِ الَّذِىٓ ءَاتَىٰكُمْ ۚ
وَلَا تُكْرِهُوا فَتَيَٰتِكُمْ عَلَى الْبِغَآءِ إِنْ
أَرَدْنَ تَحَصُّنًا لِّتَبْتَغُوا عَرَضَ الْحَيَوٰةِ
الدُّنْيَا ۚ وَمَن يُكْرِههُّنَّ فَإِنَّ اللَّهَ مِنۢ
بَعْدِ إِكْرَٰهِهِنَّ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٣٤﴾

35. Us hem revelat Senyals manifestos i l'exemple dels que van viure abans que vosaltres i una exhortació per als que temen Déu.

R.5.

وَلَقَدْ أَنزَلْنَآ إِلَيْكُمْ ءَايَٰتٍ مُّبَيِّنَٰتٍ وَمَثَلًا
مِّنَ الَّذِينَ خَلَوْا مِن قَبْلِكُمْ وَمَوْعِظَةً
لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٣٥﴾ ع

36. Al·là és la Llum dels cels i la terra. La Seva llum s'assembla a un nínxol lluent, on hi ha una llàntia. La llàntia és en un got. El got és com una estrella brillant. S'encén com un arbre beneït - l'olivera- que no està ni a orient ni a

اللَّهُ نُورُ السَّمَٰوَٰتِ وَالْأَرْضِ ۚ مَثَلُ نُورِهِۦ
كَمِشْكَوٰةٍ فِيهَا مِصْبَاحٌ ۖ الْمِصْبَاحُ فِى
زُجَاجَةٍ ۖ الزُّجَاجَةُ كَأَنَّهَا كَوْكَبٌ دُرِّىٌّ
يُوقَدُ مِن شَجَرَةٍ مُّبَٰرَكَةٍ زَيْتُونَةٍ

Occident, l'oli del qual podria donar llum encara que no el toqués el foc. Llum sobre llum! Al·là guia la Seva Llum a aquell qui vol. Perquè Al·là presenta paràboles als homes i Al·là sap perfectament totes les coses.

لَّا شَرْقِيَّةٍ وَّلَا غَرْبِيَّةٍ ۙ يَّكَادُ زَيْتُهَا
يُضِيٓءُ وَلَوْ لَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ ؕ نُوْرٌ عَلٰى
نُوْرٍ ؕ يَهْدِى اللّٰهُ لِنُوْرِهٖ مَنْ يَّشَآءُ ؕ وَ
يَضْرِبُ اللّٰهُ الْاَمْثَالَ لِلنَّاسِ ؕ وَاللّٰهُ بِكُلِّ
شَىْءٍ عَلِيْمٌ ﴿٣٦﴾

37. *Aquesta llàntia és ara encesa* en cases que Al·là ha ordenat que siguin exaltades i en elles sigui recordat el seu nom. Glorifica'l al matí i a la tarda.

فِىْ بُيُوْتٍ اَذِنَ اللّٰهُ اَنْ تُرْفَعَ وَيُذْكَرَ
فِيْهَا اسْمُهٗ ۙ يُسَبِّحُ لَهٗ فِيْهَا بِالْغُدُوِّ
وَالْاٰصَالِ ﴿٣٧﴾

38. *Per* homes als quals ni el comerç ni els negocis no els aparten del record d'Al·là i del compliment de la Pregària i el lliurament del *Zakat*. Temen un dia en què els cors i ulls estaran trasbalsats.

رِجَالٌ ۙ لَّا تُلْهِيْهِمْ تِجَارَةٌ وَّلَا بَيْعٌ عَنْ
ذِكْرِ اللّٰهِ وَاِقَامِ الصَّلٰوةِ وَ اِيْتَآءِ
الزَّكٰوةِ ۙ يَخَافُوْنَ يَوْمًا تَتَقَلَّبُ
فِيْهِ الْقُلُوْبُ وَالْاَبْصَارُ ﴿٣٨﴾

39. Perquè Al·là els atorgui la millor recompensa per les seves accions i els doni augmentat de la Seva magnanimitat. Perquè Al·là dóna sense mesura a aquell qui vol.

لِيَجْزِيَهُمُ اللّٰهُ اَحْسَنَ مَا عَمِلُوْا وَ
يَزِيْدَهُمْ مِّنْ فَضْلِهٖ ؕ وَاللّٰهُ يَرْزُقُ
مَنْ يَّشَآءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٣٩﴾

40. Quant als incrèduls els seus actes són com un miratge en el desert. L'assedegat pensa que hi ha aigua fins que, quan arriba a ella, troba que no és res. Però hi troba a Al·là, que el recompensa del tot *per les seves accions*, perquè Al·là és ràpid en la retribució.

وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْٓا اَعْمَالُهُمْ كَسَرَابٍۢ
بِقِيْعَةٍ يَّحْسَبُهُ الظَّمْاٰنُ مَآءً ؕ
حَتّٰٓى اِذَا جَآءَهٗ لَمْ يَجِدْهُ شَيْـًٔا وَّ
وَجَدَ اللّٰهَ عِنْدَهٗ فَوَفّٰىهُ حِسَابَهٗ ؕ
وَاللّٰهُ سَرِيْعُ الْحِسَابِ ﴿٤٠﴾

41. *O les seves accions són* com una espessa foscor en un mar ample i profund, que cobreix una onada, sobre la qual n'hi ha una altra, i a sobre de els quals es troben els núvols: "capes de foscor, una sobre l'altra. Quan treu la mà, amb prou feines pot veure-la. Per-

اَوْ كَظُلُمٰتٍ فِىْ بَحْرٍ لُّجِّىٍّ يَّغْشٰىهُ
مَوْجٌ مِّنْ فَوْقِهٖ مَوْجٌ مِّنْ فَوْقِهٖ
سَحَابٌ ؕ ظُلُمٰتٌۢ بَعْضُهَا فَوْقَ بَعْضٍ ؕ
اِذَآ اَخْرَجَ يَدَهٗ لَمْ يَكَدْ يَرٰىهَا ؕ وَمَنْ

què aquell que no rep llum d'Al·là, per a ell no hi ha cap llum.

لَّمْ يَجْعَلِ ٱللَّهُ لَهُۥ نُورًا فَمَا لَهُۥ مِن نُّورٍ ٤١

R.6.

42. No has vist que és Al·là les lloances del qual celebren tot el que hi ha al cel i a la terra, *de la mateixa manera que* els ocells amb les seves ales esteses? Tothom coneix la seva pròpia *manera* de pregar i lloar. I Al·là sap prou bé el que fan.

أَلَمْ تَرَ أَنَّ ٱللَّهَ يُسَبِّحُ لَهُۥ مَن فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَٱلطَّيْرُ صَٰٓفَّٰتٍ ۖ كُلٌّ قَدْ عَلِمَ صَلَاتَهُۥ وَتَسْبِيحَهُۥ ۗ وَٱللَّهُ عَلِيمٌۢ بِمَا يَفْعَلُونَ ٤٢

43. A Al·là pertany el Regne dels cels i la terra, i a Al·là serà el retorn.

وَلِلَّهِ مُلْكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۖ وَإِلَى ٱللَّهِ ٱلْمَصِيرُ ٤٣

44. No has vist que Al·là mou els núvols, després els agrupa, aleshores els amuntega perquè vegis com en cau la pluja? Ell envia des del cel *núvols com* muntanyes on hi ha calamarsa, i assota amb ell aquell que Li plau i en deslliura aquell qui vol. La resplendor del llampec és a punt de fer perdre la vista.

أَلَمْ تَرَ أَنَّ ٱللَّهَ يُزْجِى سَحَابًا ثُمَّ يُؤَلِّفُ بَيْنَهُۥ ثُمَّ يَجْعَلُهُۥ رُكَامًا فَتَرَى ٱلْوَدْقَ يَخْرُجُ مِنْ خِلَٰلِهِۦ وَيُنَزِّلُ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مِن جِبَالٍ فِيهَا مِنۢ بَرَدٍ فَيُصِيبُ بِهِۦ مَن يَشَآءُ وَيَصْرِفُهُۥ عَن مَّن يَشَآءُ ۖ يَكَادُ سَنَا بَرْقِهِۦ يَذْهَبُ بِٱلْأَبْصَٰرِ ٤٤

45. Al·là alterna la nit i el dia. Aquí hi ha certament una lliçó per als que tenen ulls.

يُقَلِّبُ ٱللَّهُ ٱلَّيْلَ وَٱلنَّهَارَ ۚ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَعِبْرَةً لِّأُو۟لِى ٱلْأَبْصَٰرِ ٤٥

46. I Al·là ha creat cada animal de l'aigua. Entre ells hi ha *alguns* que s'arrosseguen sobre el ventre, *d'altres que* caminen a dues potes i *d'altres* que caminen sobre quatre. Al·là crea el que Li agrada. En veritat, Al·là té poder de fer tot el que Li plau.

وَٱللَّهُ خَلَقَ كُلَّ دَآبَّةٍ مِّن مَّآءٍ ۖ فَمِنْهُم مَّن يَمْشِى عَلَىٰ بَطْنِهِۦ وَمِنْهُم مَّن يَمْشِى عَلَىٰ رِجْلَيْنِ وَمِنْهُم مَّن يَمْشِى عَلَىٰٓ أَرْبَعٍ ۚ يَخْلُقُ ٱللَّهُ مَا يَشَآءُ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ ٤٦

47. En veritat, hem revelat Senyals evidents. Perquè Al·là guia aquell que Li plau vers el camí recte.

لَّقَدْ أَنزَلْنَآ ءَايَٰتٍ مُّبَيِّنَٰتٍ ۚ وَٱللَّهُ يَهْدِى مَن يَشَآءُ إِلَىٰ صِرَٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ ٤٧

48. Ells diuen: "Creiem en Al·là i en el Missatger i obeïm". Després d'això, alguns d'ells s`aparten. Però aquests no són creients.

وَيَقُولُونَ آمَنَّا بِاللَّهِ وَبِالرَّسُولِ وَأَطَعْنَا ثُمَّ يَتَوَلَّىٰ فَرِيقٌ مِّنْهُم مِّن بَعْدِ ذَٰلِكَ ۚ وَمَا أُولَٰئِكَ بِالْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٨﴾

49. I quan són convocats a Al·là i al Seu Missatger perquè jutgi entre ells, vet aquí que un grup d'ells s'allunya.

وَإِذَا دُعُوا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ إِذَا فَرِيقٌ مِّنْهُم مُّعْرِضُونَ ﴿٤٩﴾

50. Però si *consideren* que la raó *està* de la seva banda, recorren a ell corrents, amb *total* submissió.

وَإِن يَكُن لَّهُمُ الْحَقُّ يَأْتُوا إِلَيْهِ مُذْعِنِينَ ﴿٥٠﴾

51. És que tenen alguna malaltia al cor? O és que tenen dubtes, o temen que Al·là i el Seu Missatger siguin injustos amb ells? No, són ells mateixos els malvats.

أَفِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ أَمِ ارْتَابُوا أَمْ يَخَافُونَ أَن يَحِيفَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَرَسُولُهُ ۚ بَلْ أُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٥١﴾

R.7.

52. La resposta dels creients, quan són convocats a Al·là i al Seu Missatger perquè ell pugui jutjar entre ells, només consisteix a dir: "Sentim i obeïm". I són ells els que prosperaran.

إِنَّمَا كَانَ قَوْلَ الْمُؤْمِنِينَ إِذَا دُعُوا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ أَن يَقُولُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا ۚ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٥٢﴾

53. I aquell que obeeix a Al·là i al Seu Missatger i tem Al·là i el pren com escut *protector*, serà dels que tenen èxit.

وَمَن يُطِعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَخْشَ اللَّهَ وَيَتَّقْهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَائِزُونَ ﴿٥٣﴾

54. Juren per Al·là amb els seus juraments més enèrgics que, si els manes això, de ben segur que marxaran. Digues-los: "No jureu; *el que cal* és l'obediència *real* en el que és recte. En veritat, Al·là és perfectament Conscient del que feu".

وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَئِنْ أَمَرْتَهُمْ لَيَخْرُجُنَّ ۖ قُل لَّا تُقْسِمُوا ۖ طَاعَةٌ مَّعْرُوفَةٌ ۚ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿٥٤﴾

55. Digues-los: "Obeïu Al·là i obeïu el Missatger". Però si se'n aparten, llavors recorda que aquell que faci això serà responsable de complir el que se li ha encomanat, com també

قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ ۖ فَإِن تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْهِ مَا حُمِّلَ وَ

seràs tu responsable pel que se t'ha encomanat. I si l'obeïu, sereu rectament guiats Doncs el Missatger només és l'encarregat del lliurament simple del Missatge.

عَلَيْكُمْ مَّا حُمِّلْتُمْ ؕ وَاِنْ تُطِيْعُوْهُ تَهْتَدُوْا ؕ
وَمَا عَلَى الرَّسُوْلِ اِلَّا الْبَلٰغُ الْمُبِيْنُ ﴿٥٥﴾

56. Al·là ha promès a aquells de vosaltres que creuen i fan bones obres, que en veritat els farà Successors de la terra, com va fer Successors *d'entre* aquells que van existir abans d'ells; i que Ell en veritat establirà per a ells la seva religió que els ha elegit; i que certament els donarà a canvi la seguretat i *la pau* després de la seva por: Ells M'adoraran i no associaran ningú amb mi. Després, aquells que després d'això siguin desagraïts, seran els rebels.

وَعَدَ اللّٰهُ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مِنْكُمْ وَ
عَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي
الْاَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ ۪
وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِيْنَهُمُ الَّذِي ارْتَضٰى لَهُمْ
وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِّنْ بَعْدِ خَوْفِهِمْ اَمْنًا ؕ
يَعْبُدُوْنَنِيْ لَا يُشْرِكُوْنَ بِيْ شَيْـًٔا ؕ وَمَنْ كَفَرَ
بَعْدَ ذٰلِكَ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْفٰسِقُوْنَ ﴿٥٦﴾

57. Compliu la Pregària, doneu el *Zakat* i obeïu el Missatger, perquè us mostrin misericòrdia.

وَاَقِيْمُوا الصَّلٰوةَ وَاٰتُوا الزَّكٰوةَ وَاَطِيْعُوا
الرَّسُوْلَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُوْنَ ﴿٥٧﴾

58. No penseu que els incrèduls puguin frustrar el *Nostre pla* a la terra; la seva llar és l'Infern; quin indret més terrible és en veritat!

لَا تَحْسَبَنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مُعْجِزِيْنَ فِي
ع ٧ ١٣ الْاَرْضِ ۚ وَمَاْوٰىهُمُ النَّارُ ؕ وَلَبِئْسَ الْمَصِيْرُ ﴿٥٨﴾

R.8.

59. Vosaltres, els que creieu! Feu que aquells que posseeixen les vostres destres i aquells de vosaltres que no han arribat a la pubertat, us demanin permís tres vegades *abans d'estar davant la vostra presència*: abans de la Pregària del matí i quan us desvestiu al migdia a l'estiu, i després de la Pregària de la nit. *Aquests són* tres moments d'intimitat per a vosaltres. En *hores* diferents d'aquestes no hi cap culpa per a vosaltres ni per a ells, perquè hauran de moure's *esperant-vos, visitant* al-

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لِيَسْتَاْذِنْكُمُ الَّذِيْنَ
مَلَكَتْ اَيْمَانُكُمْ وَالَّذِيْنَ لَمْ يَبْلُغُوا
الْحُلُمَ مِنْكُمْ ثَلٰثَ مَرّٰتٍ ؕ مِنْ قَبْلِ صَلٰوةِ
الْفَجْرِ وَحِيْنَ تَضَعُوْنَ ثِيَابَكُمْ مِّنَ
الظَّهِيْرَةِ وَمِنْ بَعْدِ صَلٰوةِ الْعِشَآءِ ۫ؕ
ثَلٰثُ عَوْرٰتٍ لَّكُمْ ؕ لَيْسَ عَلَيْكُمْ وَلَا
عَلَيْهِمْ جُنَاحٌ بَعْدَهُنَّ ؕ طَوّٰفُوْنَ
عَلَيْكُمْ بَعْضُكُمْ عَلٰى بَعْضٍ ؕ كَذٰلِكَ يُبَيِّنُ

guns de vosaltres als altres. Així us fa clars Déu els Senyals; perquè Al·là és Omniscient, Savi.

اللّٰهُ لَكُمُ الْاٰيٰتِ ۗ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ حَكِيْمٌ ﴿٥٩﴾

60. Quan els vostres fills arribin a la pubertat, hauran de demanar *també* permís, de la mateixa manera que han de demanar permís *els que abans hem esmentat*. Així Al·là us fa clars els Seus manaments; perquè Al·là és Omniscient, savi.

وَاِذَا بَلَغَ الْاَطْفَالُ مِنْكُمُ الْحُلُمَ
فَلْيَسْتَاْذِنُوْا كَمَا اسْتَاْذَنَ الَّذِيْنَ مِنْ
قَبْلِهِمْ ۗ كَذٰلِكَ يُبَيِّنُ اللّٰهُ لَكُمْ اٰيٰتِهٖ ۗ
وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ حَكِيْمٌ ﴿٦٠﴾

61. *Quant a* les dones grans, que ja no estan en l'edat del matrimoni, no hi ha cap culpa en elles si deixen de banda les seves vestidures *exteriors* sense mostrar els seus encants. Però si volen tenir més cura a *guardar la seva puresa*, això és millor per a elles. Perquè Al·là és Qui tot ho sent, l'Omniscient.

وَالْقَوَاعِدُ مِنَ النِّسَآءِ الّٰتِيْ لَا يَرْجُوْنَ
نِكَاحًا فَلَيْسَ عَلَيْهِنَّ جُنَاحٌ اَنْ يَّضَعْنَ
ثِيَابَهُنَّ غَيْرَ مُتَبَرِّجٰتٍۢ بِزِيْنَةٍ ۗ وَ
اَنْ يَّسْتَعْفِفْنَ خَيْرٌ لَّهُنَّ ۗ وَاللّٰهُ
سَمِيْعٌ عَلِيْمٌ ﴿٦١﴾

62. No hi haurà culpa pel cec ni culpa pel coix, ni culpa per al malalt, ni per a vosaltres mateixos, si mengeu de casa vostra o de les cases dels vostres pares, o les cases de les vostres mares, o dels vostres germans, o les cases de les vostres germanes, o les dels germans o germanes dels vostres pares, o les cases dels germans i germanes de les vostres mares, *o de* les cases les claus de les claus tingueu vosaltres, o *de la casa d'*un amic vostre. Tampoc no sereu culpats si mengeu plegats o per separat. Però quan entreu a les cases, saludeu la vostra gent: una salutació del vostre senyor, ple de benediccions i puresa. així Al·là us fa clars els manaments, perquè entengueu.

لَيْسَ عَلَى الْاَعْمٰى حَرَجٌ وَّلَا عَلَى الْاَعْرَجِ
حَرَجٌ وَّلَا عَلَى الْمَرِيْضِ حَرَجٌ وَّلَا عَلٰٓى
اَنْفُسِكُمْ اَنْ تَاْكُلُوْا مِنْۢ بُيُوْتِكُمْ اَوْ
بُيُوْتِ اٰبَآئِكُمْ اَوْ بُيُوْتِ اُمَّهٰتِكُمْ اَوْ
بُيُوْتِ اِخْوَانِكُمْ اَوْ بُيُوْتِ اَخَوٰتِكُمْ اَوْ
بُيُوْتِ اَعْمَامِكُمْ اَوْ بُيُوْتِ عَمّٰتِكُمْ اَوْ
بُيُوْتِ اَخْوَالِكُمْ اَوْ بُيُوْتِ خٰلٰتِكُمْ اَوْ مَا
مَلَكْتُمْ مَّفَاتِحَهٗٓ اَوْ صَدِيْقِكُمْ ۗ لَيْسَ
عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ اَنْ تَاْكُلُوْا جَمِيْعًا اَوْ
اَشْتَاتًا ۗ فَاِذَا دَخَلْتُمْ بُيُوْتًا فَسَلِّمُوْا
عَلٰٓى اَنْفُسِكُمْ تَحِيَّةً مِّنْ عِنْدِ اللّٰهِ مُبٰرَكَةً
طَيِّبَةً ۗ كَذٰلِكَ يُبَيِّنُ اللّٰهُ لَكُمُ الْاٰيٰتِ
لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُوْنَ ﴿٦٢﴾

R.9

63. *Veritablement* només són *veritables* creients aquells que creuen en Al·là i en el seu Missatger, i aquells que no l'abandonen fins que no li han demanat permís quan estan amb ell per un assumpte d'importància col·lectiva. En veritat, aquells que et demanen permís són els *únics* que creuen realment en Al·là i en el seu Missatger. Per això, quan et demanin permís per algun assumpte seu, dóna'l a aquells que et plaguin i demana perdó per ells a Al·là. En veritat, Al·là és el màxim Indulgent, Misericordiós.

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَ
رَسُولِهِ وَإِذَا كَانُوا مَعَهُ عَلَىٰ أَمْرٍ جَامِعٍ
لَّمْ يَذْهَبُوا حَتَّىٰ يَسْتَأْذِنُوهُ ۚ إِنَّ الَّذِينَ
يَسْتَأْذِنُونَكَ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ
بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ۚ فَإِذَا اسْتَأْذَنُوكَ
لِبَعْضِ شَأْنِهِمْ فَأْذَن لِّمَن شِئْتَ مِنْهُمْ
وَاسْتَغْفِرْ لَهُمُ اللَّهَ ۚ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٦٣﴾

64. No tracteu la crida del Missatger com la crida d'un a un altre entre vosaltres. Al·là en veritat coneix aquells de vosaltres que es retiren furtivament. Que aquells que actuen contra el seu Manament es previnguin, no fos cas que els afligeixi una prova i caigui sobre ells un dolorós càstig.

لَّا تَجْعَلُوا دُعَاءَ الرَّسُولِ بَيْنَكُمْ كَدُعَاءِ
بَعْضِكُم بَعْضًا ۚ قَدْ يَعْلَمُ اللَّهُ الَّذِينَ
يَتَسَلَّلُونَ مِنكُمْ لِوَاذًا ۚ فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ
يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ أَن تُصِيبَهُمْ
فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٦٤﴾

65. Sentiu! A Al·là pertany tot el que hi ha als cels i a la terra. En veritat, Ell sap qui sou. I en el dia en què siguin retornats a Ell, els informarà del que van fer. Perquè Al·là coneix tot perfectament bé.

أَلَا إِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ
قَدْ يَعْلَمُ مَا أَنتُمْ عَلَيْهِ وَيَوْمَ يُرْجَعُونَ
إِلَيْهِ فَيُنَبِّئُهُم بِمَا عَمِلُوا ۗ وَاللَّهُ
بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٦٥﴾ ع

CAPÍTOL 25
AL-FURQAN
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

L'opinió més autoritzada assenyala l'origen mequí d'aquesta Surah i la situa en l'últim període de la Meca. Alguns escriptors occidentals opinen que fou revelat al començament del ministeri del Sant profeta. Atribueixen aquesta deducció a l'absència de qualsevol referència a la persecució dels musulmans per parts dels qurais que, afirmen, va començar alguns anys després. aquesta suposició és massa fràgil per merèixer una consideració seriosa. és com dir que, pel fet que alguns capítols estan gairebé sense cap referència als incrèduls, no havia tingut lloc cap lluita entre musulmans i incrèduls durant el període medinita.

La Surah Al-Nur va acabar amb una nota sobre l'enorme importància i utilitat de l'organització islàmica. Havia afirmat igualment que alguns musulmans desconeixien les seves grans possibilitats: temien l'organització dels incrèduls que estava podrida fins a l'arrel. Aquesta Surah presenta les raons per les quals la por del poble de fe dèbil només és una il·lusió i una invenció de la seva pròpia imaginació i de fet no existeix.

Tema

La Surah comença afirmant categòricament que el Missatge alcorànic s'adreça a tota la humanitat. Continua dient que el Déu Totpoderós que ha revelat l'Alcorà és l'únic i indiscutible Senyor dels cels i de la terra, i Creador únic de cada àtom de l'univers. La seva paraula està i ha de ser, doncs, en perfecta harmonia amb les lleis de la natura, per la qual cosa la seva acceptació o rebuig no signifiquen només l'acceptació o rebuig d'una llei revelada, sinó que equival a la submissió o a la violació de les mateixes lleis de la natura. A continuació, s'afirma que, com que els incrèduls troben dificultats per negar l'excel·lència i superioritat dels ensenyaments de l'Alcorà, es refugien rere el subterfugi que no és obra d'una sola persona, sinó el resultat dels esforços combinats de moltes. Al·leguen també que el seu ensenyament ha estat plagiat per les antigues Escriptures. Però aquestes afirmacions són sense fonament, perquè si l'Alcorà hagués estat obra de l'esforç humà, no contindria un ensenyament que escapa al poder de producció de l'home. I si hagués estat una simple còpia de les antigues Escriptures, aquestes també haurien posseït la mateixa excel·lència i bellesa, però aquest no és el cas. A continuació, respon unes determinades antigues objeccions dels incrèduls, com la de que el Sant Profeta era un simple mortal i està subjecte a les exigències de la carn. Aleshores, es fa una breu referència a la pujada, decadència i caiguda, així com a l'avenç, progrés i prosperitat dels musulmans. A més a més, es crida l'atenció als incrèduls sobre el fenomen que Déu ha fet dues aigües, una amarga i una de dolça, que flueixen una al costat de l'altra. Segueixen el seu recorregut paral·lel i no es barregen. De la mateixa manera, els ensenyaments de l'Alcorà i els d'altres escriptures continuaran existint una al costat de l'altra, per tal que, si les comparem, les persones puguin distingir la veritat de la falsedat i el dolc de l'amarg.

dels servents justos de Déu, que actuant seguint els ensenyaments de l'Alcorà, *arriben* als cims més alts de l'excel·lència espiritual i acaba amb una referència puntual a la gran veritat que Déu ha creat l'home amb una finalitat noble i sublim, i que aquell que no la compleixi, perdrà la misericòrdia i la gràcia de Déu.

☆ سُوْرَةُ الْفُرْقَانِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ ثَمَانٌ وَّسَبْعُوْنَ اٰيَةً وَّسِتَّةُ رُكُوْعَاتٍ

AL-FURQAN

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Beneït sigui Aquell que ha revelat el Criteri (és a dir, el Sant Alcorà), al Seu servent, perquè sigui Amonestador per a *tots* els mons:

تَبٰرَكَ الَّذِيْ نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلٰى عَبْدِهٖ
لِيَكُوْنَ لِلْعٰلَمِيْنَ نَذِيْرًا ﴿٢﴾

3. Aquell a qui pertany el regne dels cels i la terra. Ell no ha pres per a Ell cap fill, ni té cap igual en el regne, ho ha creat tot i li ha manat la *seva* mesura adequada.

اِلَّذِيْ لَهٗ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَلَمْ
يَتَّخِذْ وَلَدًا وَّلَمْ يَكُنْ لَّهٗ شَرِيْكٌ فِي
الْمُلْكِ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ فَقَدَّرَهٗ
تَقْدِيْرًا ﴿٣﴾

4. No obstant això, han acceptat déus diferents d'ell, que no creen res sinó que ells mateixos han estat creats, ni tenen poder per perjudicar-se ni beneficiar-se, ni controlen la mort, la vida o la Resurrecció.

وَاتَّخَذُوْا مِنْ دُوْنِهٖٓ اٰلِهَةً لَّا يَخْلُقُوْنَ
شَيْئًا وَّهُمْ يُخْلَقُوْنَ وَلَا يَمْلِكُوْنَ
لِاَنْفُسِهِمْ ضَرًّا وَّلَا نَفْعًا وَّلَا يَمْلِكُوْنَ
مَوْتًا وَّلَا حَيٰوةً وَّلَا نُشُوْرًا ﴿٤﴾

5. Els incrèduls diuen: "Només és una mentida inventada per ell, i altres homes el van ajudar en ella". En veritat, han proferit una injustícia i una falsedat.

وَقَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْٓا اِنْ هٰذَآ اِلَّآ اِفْكُ
ِۨافْتَرٰىهُ وَاَعَانَهٗ عَلَيْهِ قَوْمٌ اٰخَرُوْنَ ۚ
فَقَدْ جَآءُوْ ظُلْمًا وَّزُوْرًا ﴿٥﴾

6. A més a més diuen: *"Són* faules dels antics; ell les ha escrit i li són dictades matí i tarda".

وَقَالُوْٓا اَسَاطِيْرُ الْاَوَّلِيْنَ اكْتَتَبَهَا فَهِيَ
تُمْلٰى عَلَيْهِ بُكْرَةً وَّاَصِيْلًا ﴿٦﴾

7. Digues-los: "Ho ha revelat Aquell que coneix *tots* els secrets *que existeixen* als cels i a la terra. En veritat, Ell és el Màxim indulgent, Misericordiós".

قُلْ اَنْزَلَهُ الَّذِيْ يَعْلَمُ السِّرَّ فِي السَّمٰوٰتِ
وَالْاَرْضِ ۭ اِنَّهٗ كَانَ غَفُوْرًا رَّحِيْمًا ﴿٧﴾

8. I diuen: "Quina mena de Missatger és aquest que menja i camina pel carrer? Per què no li ha estat enviat un àngel perquè amb ell sigui amonestador?"

وَقَالُوا مَالِ هٰذَا الرَّسُولِ يَأْكُلُ الطَّعَامَ
وَيَمْشِي فِي الْأَسْوَاقِ ۙ لَوْلَا أُنْزِلَ إِلَيْهِ
مَلَكٌ فَيَكُونَ مَعَهُ نَذِيرًا ﴿٨﴾

9. "O bé, se li hauria d'haver enviat un tresor, o haver tingut un jardí d'on menjar". I els malvats diuen: "Només seguiu un home embruixat".

أَوْ يُلْقٰى إِلَيْهِ كَنْزٌ أَوْ تَكُونُ لَهُ جَنَّةٌ
يَأْكُلُ مِنْهَا ۚ وَقَالَ الظّٰلِمُونَ إِنْ
تَتَّبِعُونَ إِلَّا رَجُلًا مَسْحُورًا ﴿٩﴾

10. "Mira amb què et comparen! D'aquesta manera, s'han esgarriat i no poden trobar el camí!"

انْظُرْ كَيْفَ ضَرَبُوا لَكَ الْأَمْثَالَ فَضَلُّوا
فَلَا يَسْتَطِيعُونَ سَبِيلًا ﴿١٠﴾ ع

R.2.

11. Beneït sigui Aquell, que si Li plau, t'atorgarà una cosa millor que tot això: Jardins per on corren rius, i et concedirà *també* palaus.

تَبٰرَكَ الَّذِي إِنْ شَاءَ جَعَلَ لَكَ خَيْرًا مِنْ
ذٰلِكَ جَنّٰتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهٰرُ ۙ
وَيَجْعَلْ لَكَ قُصُورًا ﴿١١﴾

12. No, ells neguen l'Hora, però per a aquells que neguen l'Hora hem preparat un Foc ardent.

بَلْ كَذَّبُوا بِالسَّاعَةِ ۚ وَأَعْتَدْنَا لِمَنْ
كَذَّبَ بِالسَّاعَةِ سَعِيرًا ﴿١٢﴾

13. Quan els vegi des d'un lloc llunyà, sentiran la seva fúria i el seu espetec.

إِذَا رَأَتْهُمْ مِنْ مَكَانٍ بَعِيدٍ سَمِعُوا لَهَا
تَغَيُّظًا وَزَفِيرًا ﴿١٣﴾

14. I quan els llancin a un lloc estret d'aquest, encadenats entre ells, suplicaran allà la destrucció.

وَإِذَا أُلْقُوا مِنْهَا مَكَانًا ضَيِّقًا
مُقَرَّنِينَ دَعَوْا هُنَالِكَ ثُبُورًا ﴿١٤﴾

15. "No supliqueu avui per una destrucció, sinó per moltes destruccions".

لَا تَدْعُوا الْيَوْمَ ثُبُورًا وَاحِدًا وَادْعُوا
ثُبُورًا كَثِيرًا ﴿١٥﴾

16. Digues-los: "És millor això o el Jardí de l'Eternitat, que ha estat promès als justos? Ell serà la seva recompensa i el seu destí".

قُلْ أَذٰلِكَ خَيْرٌ أَمْ جَنَّةُ الْخُلْدِ الَّتِي
وُعِدَ الْمُتَّقُونَ ۚ كَانَتْ لَهُمْ جَزَاءً وَ
مَصِيرًا ﴿١٦﴾

17. En ell tindran tot el que vulguin, i *hi* viuran *per sempre*. Aquesta és una promesa del teu Senyor, per la qual hauràs d'implorar *sempre*.

لَهُمْ فِيهَا مَا يَشَاءُونَ خٰلِدِينَ ۚ كَانَ عَلٰى
رَبِّكَ وَعْدًا مَسْئُولًا ١٧

18. Però el dia en què Ell els aplegui a ells i a aquells que adoren a part d'Al·là, els demanà: "Vau ser vosaltres els que vau esgarriar els Meus Servents, o es van extraviar *ells mateixos* del camí?"

وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ
اللّٰهِ فَيَقُولُ ءَأَنْتُمْ أَضْلَلْتُمْ عِبَادِي
هٰؤُلَاءِ أَمْ هُمْ ضَلُّوا السَّبِيلَ ١٨

19. Respondran: "Sant ets Tu! No ens corresponia abraçar protectors fora de Tu; però Tu els vas atorgar a ells i als seus pares les coses bones *d'aquesta vida* fins que van oblidar l'advertència i van esdevenir un poble de perduts".

قَالُوا سُبْحٰنَكَ مَا كَانَ يَنْبَغِي لَنَا أَنْ
نَتَّخِذَ مِنْ دُونِكَ مِنْ أَوْلِيَاءَ وَلٰكِنْ
مَتَّعْتَهُمْ وَآبَاءَهُمْ حَتّٰى نَسُوا الذِّكْرَ ۚ
وَكَانُوا قَوْمًا بُورًا ١٩

20. *Llavors direm als idòlatres*: "Ara ells us han desmentit pel que vau dir, i per això no podreu escapar *del càstig* ni rebre *cap ajuda*". Perquè aquell de vosaltres que cometi una injustícia, li farem tastar un penós càstig.

فَقَدْ كَذَّبُوكُمْ بِمَا تَقُولُونَ ۙ فَمَا
تَسْتَطِيعُونَ صَرْفًا وَلَا نَصْرًا ۚ وَمَنْ يَظْلِمْ
مِنْكُمْ نُذِقْهُ عَذَابًا كَبِيرًا ٢٠

21. Mai no vam enviar cap Missatger abans de tu que no mengés aliments ni caminés pels carrers. I a alguns de vosaltres us vam convertir en una prova per als altres. Sereu, *doncs*, perseverants? Perquè el teu senyor és Qui tot ho veu.

وَمَا أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنَ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا
إِنَّهُمْ لَيَأْكُلُونَ الطَّعَامَ وَيَمْشُونَ فِي
الْأَسْوَاقِ ۗ وَجَعَلْنَا بَعْضَكُمْ لِبَعْضٍ فِتْنَةً ۗ
أَتَصْبِرُونَ ۚ وَكَانَ رَبُّكَ بَصِيرًا ٢١

R.3. - PART 19

22. Però aquells que no esperen la trobada amb Nosaltres, diuen: "Per què no se'ns envien àngels? O per què no veiem el nostre Senyor?" En veritat, són massa orgullosos d'ells mateixos i han depassat amb escreix els límits.

وَقَالَ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا
لَوْلَا أُنْزِلَ عَلَيْنَا الْمَلٰئِكَةُ أَوْ نَرٰى
رَبَّنَا ۗ لَقَدِ اسْتَكْبَرُوا فِي أَنْفُسِهِمْ
وَعَتَوْ عُتُوًّا كَبِيرًا ٢٢

23. En el dia en què vegin els àngels, aquest dia no hi haurà cap bona nova per als culpables; i diran: "Tant de bo hi hagués una gran barrera!"

يَوْمَ يَرَوْنَ الْمَلٰٓئِكَةَ لَا بُشْرٰى يَوْمَئِذٍ لِّلْمُجْرِمِيْنَ وَ يَقُوْلُوْنَ حِجْرًا مَّحْجُوْرًا ﴿٢٣﴾

24. Llavors tornarem a tot el que van fer i els reduirem a pols escampada.

وَ قَدِمْنَآ اِلٰى مَا عَمِلُوْا مِنْ عَمَلٍ فَجَعَلْنٰهُ هَبَآءً مَّنْثُوْرًا ﴿٢٤﴾

25. Aquest dia, els habitants del Cel estaran millor quant a la seva llar, i millor quant al *seu* lloc de repòs.

اَصْحٰبُ الْجَنَّةِ يَوْمَئِذٍ خَيْرٌ مُّسْتَقَرًّا وَّ اَحْسَنُ مَقِيْلًا ﴿٢٥﴾

26. I el dia en què el cel es faci miques amb els núvols i seran enviats els àngels en gran nombre.

وَ يَوْمَ تَشَقَّقُ السَّمَآءُ بِالْغَمَامِ وَ نُزِّلَ الْمَلٰٓئِكَةُ تَنْزِيْلًا ﴿٢٦﴾

27. El regne veritable pertanyerà aquest dia al *Déu* Clement; i serà un dia malaguanyat per als incrèduls.

اَلْمُلْكُ يَوْمَئِذِ ٍالْحَقُّ لِلرَّحْمٰنِ ؕ وَ كَانَ يَوْمًا عَلَى الْكٰفِرِيْنَ عَسِيْرًا ﴿٢٧﴾

28. *I compte* amb el dia en què el malvat es rosegarà *amb total desesperació* les mans i dirà: "Oh! tant de bo hagués seguir el mateix camí amb el Missatger!".

وَ يَوْمَ يَعَضُّ الظَّالِمُ عَلٰى يَدَيْهِ يَقُوْلُ يٰلَيْتَنِى اتَّخَذْتُ مَعَ الرَّسُوْلِ سَبِيْلًا ﴿٢٨﴾

29. "Oh, pobre de mi! Tant de bo no hagués acceptat algú així per amic!".

يٰوَيْلَتٰى لَيْتَنِيْ لَمْ اَتَّخِذْ فُلَانًا خَلِيْلًا ﴿٢٩﴾

30. "Ell em desvià del Recordatori després que m'arribés". Perquè Satanàs és el traïdor més gran per a l'home".

لَقَدْ اَضَلَّنِيْ عَنِ الذِّكْرِ بَعْدَ اِذْ جَآءَنِيْ ؕ وَ كَانَ الشَّيْطٰنُ لِلْاِنْسَانِ خَذُوْلًا ﴿٣٠﴾

31. I el Missatger dirà: "Oh, Senyor meu, el meu poble va tractar en veritat aquest Alcorà com *una cosa rebutjada*".

وَ قَالَ الرَّسُوْلُ يٰرَبِّ اِنَّ قَوْمِى اتَّخَذُوْا هٰذَا الْقُرْاٰنَ مَهْجُوْرًا ﴿٣١﴾

32. Així vam destinar a cada Profeta un enemic d'entre els pecadors; perquè amb el teu senyor n'hi ha prou com a Guia i Socorredor.

وَ كَذٰلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا مِّنَ الْمُجْرِمِيْنَ ؕ وَ كَفٰى بِرَبِّكَ هَادِيًا وَّ نَصِيْرًا ﴿٣٢﴾

33. Els incrèduls diuen: "Per què no se'ls fou revelat l'Alcorà d'una sola tirada?" *Nosaltres el vam revelar* així per enfortir amb ell el teu cor. I el vam organitzar de la millor manera possible.

وَقَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ
الْقُرْاٰنُ جُمْلَةً وَّاحِدَةً ۚ كَذٰلِكَ ۚ
لِنُثَبِّتَ بِهٖ فُؤَادَكَ وَرَتَّلْنٰهُ تَرْتِيْلًا ﴿٣٣﴾

34. No et posen cap exemple, però Nosaltres et donem la veritat i una explicació excel·lent.

وَلَا يَأْتُوْنَكَ بِمَثَلٍ اِلَّا جِئْنٰكَ بِالْحَقِّ
وَاَحْسَنَ تَفْسِيْرًا ﴿٣٤﴾

35. Aquells que seran aplegats de bocaterrosa i conduïts fins a l'Infern, seran els que es trobin en pitjor situació i els més extraviats del camí *recte*.

اَلَّذِيْنَ يُحْشَرُوْنَ عَلٰى وُجُوْهِهِمْ اِلٰى
جَهَنَّمَ ۙ اُولٰٓئِكَ شَرٌّ مَّكَانًا وَّ اَضَلُّ
سَبِيْلًا ﴿٣٥﴾

R.4.

36. Vam donar el Llibre a Moisès i amb ell vam nomenar el seu germà Aaron com ajudant *seu*.

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوْسَى الْكِتٰبَ وَجَعَلْنَا مَعَهٗٓ
اَخَاهُ هٰرُوْنَ وَزِيْرًا ﴿٣٦﴾

37. I vam dir: "Aneu tots dos al poble que ha rebutjat els Nostres Senyals", tot seguit, els vam destruir amb una destrucció total".

فَقُلْنَا اذْهَبَآ اِلَى الْقَوْمِ الَّذِيْنَ كَذَّبُوْا
بِاٰيٰتِنَا ۗ فَدَمَّرْنٰهُمْ تَدْمِيْرًا ﴿٣٧﴾

38. I *quant al* poble de Noè, quan van rebutjar els Missatgers, els vam ofegar i els van convertir en un Senyal per a la humanitat. Perquè hem preparat un dolorós càstig per als malvats.

وَ قَوْمَ نُوْحٍ لَّمَّا كَذَّبُوا الرُّسُلَ
اَغْرَقْنٰهُمْ وَ جَعَلْنٰهُمْ لِلنَّاسِ اٰيَةً ۗ
وَاَعْتَدْنَا لِلظّٰلِمِيْنَ عَذَابًا اَلِيْمًا ﴿٣٨﴾

39. I *vam destruir* Ad i Zamud i el Poble del Pou, i moltes generacions entre ells.

وَّعَادًا وَّثَمُوْدَاۡ وَاَصْحٰبَ الرَّسِّ وَقُرُوْنًا
بَيْنَ ذٰلِكَ كَثِيْرًا ﴿٣٩﴾

40. A cadascun d'ells els vam explicar l'exemple dels primers pobles; i vam els destruir un per un a tots.

وَكُلًّا ضَرَبْنَا لَهُ الْاَمْثَالَ ۫ وَ كُلًّا
تَبَّرْنَا تَتْبِيْرًا ﴿٤٠﴾

41. Però aquests devien visitar la ciutat, sobre la qual va caure una pluja nefasta. És que no l'han vist? No, ells no esperen ser ressuscitats *després de la mort*.

وَلَقَدْ أَتَوْا عَلَى الْقَرْيَةِ الَّتِي أُمْطِرَتْ
مَطَرَ السَّوْءِ ۚ أَفَلَمْ يَكُونُوا يَرَوْنَهَا ۚ
بَلْ كَانُوا لَا يَرْجُونَ نُشُورًا ﴿٤١﴾

42. I quan et veuen, només et fan burla. És aquest aquell que Al·là ha enviat *com* a Missatger?

وَإِذَا رَأَوْكَ إِنْ يَتَّخِذُونَكَ إِلَّا
هُزُوًا أَهَٰذَا الَّذِي بَعَثَ اللَّهُ رَسُولًا ﴿٤٢﴾

43. "En veritat, ens hauria allunyat dels nostres déus, si no haguéssim estat fermament fidels a ells". I sabran, quan vegin el càstig, aquell que està més desviat del camí *recte*.

إِنْ كَادَ لَيُضِلُّنَا عَنْ آلِهَتِنَا لَوْلَا أَنْ
صَبَرْنَا عَلَيْهَا ۚ وَسَوْفَ يَعْلَمُونَ
حِينَ يَرَوْنَ الْعَذَابَ مَنْ أَضَلُّ
سَبِيلًا ﴿٤٣﴾

44. No has vist aquell que accepta com a déu el seu propi desig pervers? Podries ser el seu guardià?

أَرَأَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ إِلَٰهَهُ هَوَاهُ
أَفَأَنْتَ تَكُونُ عَلَيْهِ وَكِيلًا ﴿٤٤﴾

45. Creus que la majoria d'ells escolta o entén? Només són com el bestiar: no, són els més extraviats del camí.

أَمْ تَحْسَبُ أَنَّ أَكْثَرَهُمْ يَسْمَعُونَ أَوْ
يَعْقِلُونَ ۚ إِنْ هُمْ إِلَّا كَالْأَنْعَامِ ۖ بَلْ
هُمْ أَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٤٥﴾

R.5.

46. No has vist com el teu Senyor allarga l'ombra? Si ho hagués volgut, podria haver-la fet fixa. Llavors vam convertir el sol en la seva guia.

أَلَمْ تَرَ إِلَىٰ رَبِّكَ كَيْفَ مَدَّ الظِّلَّ ۚ
وَلَوْ شَاءَ لَجَعَلَهُ سَاكِنًا ثُمَّ جَعَلْنَا
الشَّمْسَ عَلَيْهِ دَلِيلًا ﴿٤٦﴾

47. Després la vam portar cap a Nosaltres, ben fàcilment.

ثُمَّ قَبَضْنَاهُ إِلَيْنَا قَبْضًا يَسِيرًا ﴿٤٧﴾

48. Ell és Qui va fer la nit com un mantell per a vosaltres i *aquell que ha fet* el son per reposar; i el dia per llevar-se.

وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ لِبَاسًا وَ
النَّوْمَ سُبَاتًا وَجَعَلَ النَّهَارَ نُشُورًا ﴿٤٨﴾

49. Ell és aquell que envia els vents com una bona nova abans de la Seva misericòrdia, i Nosaltres vam enviar l'aigua pura dels cels.

وَهُوَ الَّذِي أَرْسَلَ الرِّيَاحَ بُشْرًا بَيْنَ
يَدَيْ رَحْمَتِهِ ۚ وَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ
مَاءً طَهُورًا ﴿٤٩﴾

50. Perquè amb ella es pogués donar la vida a una terra estèril i lliurar-la com a beguda a totes les Nostres criatures: el bestiar i els homes en gran nombre.

لِنُحْيِيَ بِهِ بَلْدَةً مَيْتًا وَنُسْقِيَهُ مِمَّا خَلَقْنَا أَنْعَامًا وَأَنَاسِيَّ كَثِيرًا ٥٠

51. I els ho hem explicat a ells de diverses maneres perquè prenguessin bona nota, però la majoria dels homes rebutja tot tret de la incredulitat.

وَلَقَدْ صَرَّفْنَاهُ بَيْنَهُمْ لِيَذَّكَّرُوا فَأَبَىٰ أَكْثَرُ النَّاسِ إِلَّا كُفُورًا ٥١

52. Si ho haguéssim volgut, en veritat hauríem suscitat un Amonestador a cada ciutat.

وَلَوْ شِئْنَا لَبَعَثْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ نَذِيرًا ٥٢

53. No obeeixis, doncs, els incrèduls i esforça't contra ells amb això (l'Alcorà) fent un gran esforç.

فَلَا تُطِعِ الْكَافِرِينَ وَجَاهِدْهُمْ بِهِ جِهَادًا كَبِيرًا ٥٣

54. Ell és Qui ha fet fluir els dos mars, aquest saborós i dolç, i aquell salat i amarg; i entre ells va col·locar una barrera i una divisió infranquejable.

وَهُوَ الَّذِي مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ هَٰذَا عَذْبٌ فُرَاتٌ وَهَٰذَا مِلْحٌ أُجَاجٌ وَجَعَلَ بَيْنَهُمَا بَرْزَخًا وَحِجْرًا مَحْجُورًا ٥٤

55. Ell és Qui creà l'home de l'aigua i establí per a ell un llinatge per descendència i un altre per matrimoni; perquè el teu Senyor és Totpoderós.

وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ مِنَ الْمَاءِ بَشَرًا فَجَعَلَهُ نَسَبًا وَصِهْرًا وَكَانَ رَبُّكَ قَدِيرًا ٥٥

56. I adoren en comptes d'Al·là allò que no els pot fer ni bé ni mal. I l'incrèdul sempre dóna *suport* als que estan contra el seu Senyor.

وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُهُمْ وَلَا يَضُرُّهُمْ وَكَانَ الْكَافِرُ عَلَىٰ رَبِّهِ ظَهِيرًا ٥٦

57. T'hem enviat només com a portador de la bona nova i Amonestador.

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا مُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ٥٧

58. Digues-los: "No us demano cap recompensa a canvi, tret de qui ho decideixi s'encamini cap al seu Senyor".

قُلْ مَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِلَّا مَنْ شَاءَ أَنْ يَتَّخِذَ إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا ٥٨

59. Confia en el Vivent, Aquell que no mor, i glorifica'l amb la Seva lloança. Amb ell n'hi ha prou com Coneixedor dels pecats dels Seus servents.

وَ تَوَكَّلْ عَلَى الْحَيِّ الَّذِيْ لَا يَمُوْتُ
وَ سَبِّحْ بِحَمْدِهٖ ؕ وَ كَفٰى بِهٖ بِذُنُوْبِ
عِبَادِهٖ خَبِيْرًا ﴿۵۹﴾

60. Aquell que va crear els cels i la terra i tot el que hi ha entre ells en sis períodes, i després s'instal·là en el Tron. El Més Clement! Pregunta, doncs, sobre Ell a aquell que sàpiga.

اِلَّذِيْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَ الْاَرْضَ وَ مَا
بَيْنَهُمَا فِيْ سِتَّةِ اَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوٰى عَلَى
الْعَرْشِ ۚ اَلرَّحْمٰنُ فَسْئَلْ بِهٖ خَبِيْرًا ﴿۶۰﴾

61. Però quan se'ls diu: "Sotmeteuvos al *Déu* Clement", responen: "I qui és el Déu Clement? És que ens hem de sotmetre a allò que tu ordenes?" I això els fa més extraviats.

وَ اِذَا قِيْلَ لَهُمُ اسْجُدُوْا لِلرَّحْمٰنِ
قَالُوْا وَ مَا الرَّحْمٰنُ ۗ اَنَسْجُدُ لِمَا
تَاْمُرُنَا وَ زَادَهُمْ نُفُوْرًا ﴿۶۱﴾

R.6.

62. Beneït sigui aquell que va posar constel·lacions al cel i hi col·locà el sol i la lluna, tots dos lluminosos.

تَبٰرَكَ الَّذِيْ جَعَلَ فِي السَّمَآءِ بُرُوْجًا
وَّ جَعَلَ فِيْهَا سِرٰجًا وَّ قَمَرًا مُّنِيْرًا ﴿۶۲﴾

63. I Aquell que féu la nit i el dia, una seguida de l'altre, per aquell que vulgui recordar o vulgui ser agraït.

وَ هُوَ الَّذِيْ جَعَلَ الَّيْلَ وَ النَّهَارَ خِلْفَةً
لِّمَنْ اَرَادَ اَنْ يَّذَّكَّرَ اَوْ اَرَادَ شُكُوْرًا ﴿۶۳﴾

64. Però els servents del *Déu* Clement són els qui caminen per la terra amb humilitat i quan es dirigeixen a ells els ignorants, responen: "Pau!"

وَ عِبَادُ الرَّحْمٰنِ الَّذِيْنَ يَمْشُوْنَ عَلَى
الْاَرْضِ هَوْنًا وَّ اِذَا خَاطَبَهُمُ الْجٰهِلُوْنَ
قَالُوْا سَلٰمًا ﴿۶۴﴾

65. I que passen la nit davant del seu Senyor, prostrats o dempeus.

وَ الَّذِيْنَ يَبِيْتُوْنَ لِرَبِّهِمْ سُجَّدًا وَّ
قِيَامًا ﴿۶۵﴾

66. I diuen: "Senyor nostre, allunya de nosaltres el càstig de l'Infern, perquè el seu càstig és un turment dolorós".

وَ الَّذِيْنَ يَقُوْلُوْنَ رَبَّنَا اصْرِفْ عَنَّا عَذَابَ
جَهَنَّمَ ۖ اِنَّ عَذَابَهَا كَانَ غَرَامًا ﴿۶۶﴾

67. "En veritat, és dolent com a lloc de repòs i com a llar".

اِنَّهَا سَآءَتْ مُسْتَقَرًّا وَّ مُقَامًا ﴿۶۷﴾

68. I aquells que, quan gasten, no són ni extravagants i garrepes, sinó moderats entre totes dues coses;

وَالَّذِينَ إِذَا أَنْفَقُوا لَمْ يُسْرِفُوا وَ
لَمْ يَقْتُرُوا وَكَانَ بَيْنَ ذٰلِكَ قَوَامًا ﴿٦٨﴾

69. I aquells que no invoquen cap altre déu tret d'Al·là, ni maten algú que Al·là hagi prohibit, tret de per causa justa, ni cometen fornicació, perquè aquell que cometi aquestes accions pagarà la sanció del pecat.

وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللّٰهِ إِلٰهًا اٰخَرَ وَ
لَا يَقْتُلُونَ النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللّٰهُ إِلَّا
بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ ۚ وَمَنْ يَّفْعَلْ
ذٰلِكَ يَلْقَ أَثَامًا ﴿٦٩﴾

70. En el Dia de la Resurrecció se li duplicarà el càstig, i allà viurà deshonrat.

يُّضٰعَفْ لَهُ الْعَذَابُ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ وَ
يَخْلُدْ فِيهِ مُهَانًا ﴿٧٠﴾

71. Tret d'aquells que se'n penedeixin, creguin i facin bones obres; perquè per a aquests, Al·là canviarà les seves males accions per bones obres, perquè Al·là és el Màxim Indulgent, Misericordiós.

إِلَّا مَنْ تَابَ وَاٰمَنَ وَعَمِلَ عَمَلًا
صَالِحًا فَأُولٰئِكَ يُبَدِّلُ اللّٰهُ سَيِّاٰتِهِمْ
حَسَنٰتٍ ۗ وَكَانَ اللّٰهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٧١﴾

72. Aquells que se'n penedeixen i fan bones *obres*, tornen en veritat a Al·là amb *veritable* penediment.

وَمَنْ تَابَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَإِنَّهُ يَتُوبُ إِلَى
اللّٰهِ مَتَابًا ﴿٧٢﴾

73. Aquells no donen fals testimoni, i quan passen vora alguna cosa vana, passen amb dignitat.

وَالَّذِينَ لَا يَشْهَدُونَ الزُّوْرَ ۙ وَإِذَا مَرُّوا
بِاللَّغْوِ مَرُّوا كِرَامًا ﴿٧٣﴾

74. Aquells que, quan se'ls recorda els Senyals del seu Senyor, no es fan els sords ni els cecs davant d'ells.

وَالَّذِينَ إِذَا ذُكِّرُوا بِاٰيٰتِ رَبِّهِمْ لَمْ
يَخِرُّوا عَلَيْهَا صُمًّا وَّعُمْيَانًا ﴿٧٤﴾

75. I aquells que diuen: "Senyor nostre, concedeix-nos de les nostres mullers i fills el consol dels nostres ulls, i fes de *cadascun de nosaltres* un cap dels justos".

وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا هَبْ لَنَا مِنْ
أَزْوَاجِنَا وَذُرِّيّٰتِنَا قُرَّةَ أَعْيُنٍ وَّاجْعَلْنَا
لِلْمُتَّقِينَ إِمَامًا ﴿٧٥﴾

76. Aquests seran els recompensats amb un lloc elevat *al Paradís*, perquè van ser perseverants i en ell seran rebuts amb salutacions i pau.

أُولَٰٓئِكَ يُجْزَوْنَ الْغُرْفَةَ بِمَا صَبَرُوْا وَ
يُلَقَّوْنَ فِيْهَا تَحِيَّةً وَّسَلٰمًا ﴿٧٦﴾

77. Vivint allà eternament. Com a lloc d'estada i com a llar és del tot excel·lent!

خٰلِدِيْنَ فِيْهَا ۗ حَسُنَتْ مُسْتَقَرًّا وَّ
مُقَامًا ﴿٧٧﴾

78. Digues *als incrèduls*: "Si no hagués estat per la vostra pregària, el meu Senyor no es preocuparia de vosaltres. Ara que l'heu negat, *el càstig pel vostre rebuig* caurà sobre vosaltres".

قُلْ مَا يَعْبَؤُا بِكُمْ رَبِّيْ لَوْلَا دُعَآؤُكُمْ ۚ
فَقَدْ كَذَّبْتُمْ فَسَوْفَ يَكُوْنُ لِزَامًا ﴿٧٨﴾ ع

CAPÍTOL 26
AL-SHU'ARA
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Una gran majoria d'estudiosos musulmans considera aquesta Surah d'origen mequí. Es titula Al-Shu'ara (poetes) per ensenyar als musulmans la suprema lliçó que l'èxit arriba al poble només quan teoria i pràctica van lligades i la xerrameca buida, com la dels poetes, no arriba enlloc. A partir d'aquesta Surah, es nota una desviació en el tema dels 16 capítols anteriors. Des de la Surah Yunus, l'Alcorà havia dirigit la seva atenció sobretot cap als jueus i cristians. Amb aquest capítol els creients ocupen el seu lloc; i es canvien la forma, natura i àmbit d'instrucció. Per tant, ha tingut lloc un canvi en el Muqatta't situat al començament de la Surah. L'anterior havia acabat dient que seria un greu error suposar que Déu permetria que es destruís un sistema honrat en èpoques anteriors, el qual havia aconseguit la seva existència a través de les grans religions del món. Per contra, havia creat l'home per demostrar amb la seva persona els Seus grans atributs i perquè respongués a la Crida Divina. Si l'home no compleix l'objecte de la creació, no hi necessitat ni justificació perquè existeixi, ni necessitat perquè Déu senti cap dubte per destruir-lo. En aquesta Surah se'ns diu que en el seu amor i sol·licitud envers la humanitat, el Sant Profeta se sentí afligit per aquesta possibilitat i va voler que l'home pogués salvar-se. La destrucció de l'home tampoc no sembla estar evidentment en harmonia amb el designi diví que és que se li concedeixi l'oportunitat per descobrir amb la seva pròpia voluntat i accions el camí per acostar-se a Déu, i intentar després aconseguir-lo. Però si es nega a fer-ho, ha de patir les conseqüències de la seva negativa. La Surah continua dient que si no s'hagués dotat l'home de discreció i de la capacitat per escollir, s'hauria convertit en una simple màquina i en un autòmat, i no hauria estat la imatge del seu creador com es considera que és. Per tant, ha d'actuar i comportar-se amb harmonia amb el pla diví, sense el qual no pot aconseguir la veritable i autèntica salvació.

Tema

Al començament, la Surah afirma que l'Alcorà presenta les seves pròpies proves i arguments i no li cal ajuda ni suport estrany per recolzar i establir la veritat de les seves afirmacions i ensenyaments, i continua dient que quan, per al compliment dels requisits i necessitats de l'home, Déu ha creat parelles per a totes les coses del món físic, és raonable que, en el món espiritual, hagi creat també les seves contrapartides. A continuació, la Surah presenta encertadament la història d'alguns Missatgers Divins i comença amb la de Moisès, que, en compliment del seu manament diví, va aconseguir treure els israelites d'Egipte. Per il·lustrar encara més que la veritat sempre triomfa a la llarga, i que l'oposició a ella sempre acaba per sucumbir, la Surah presenta una breu narració dels Profetes Abraham, Noè, Hud, Salih, Lot i Shu'aih. Abraham va demostrar al seu poble la bogeria i futilitat de l'adoració dels seus ídols. La seva narració va seguida per la de Noè, el qual va ser rebutjat pel seu poble perquè intentava eliminar les diferències socials. Fou seguit per Hud i Salih. Els dos Profetes Divins van intentar amb totes les seves forces que el seu poble entengués que no eren la pompa ni el poder mate-

rial, sinó la força espiritual i la moral correcta, allò del que depenia realment la seva vida i prosperitat, però els seus pobles van deixar de banda la predicació i les seves advertències. Els poble de Lot i Shu'aib no es van comportar millor. El primer es dedicà a un vici antinatural i l'últim va ser deshonest en els seus tractes comercials. Cap al final, la Surah torna al tema amb què començà: l'Alcorà és la paraula de Déu revelada i presenta arguments bons i sòlids per demostrar aquesta afirmació. Afegeix que els profeta d'abans havien testificat la veritat i que els homes savis d'Israel estaven també convençuts en el fons dels seus cors que és la pròpia Paraula revelada de Déu, perquè compleix les profecies incloses a les Escriptures. La Surah convida als incrèduls a considerar els ensenyaments de l'Alcorà i a comprovar si haguessin pogut ser l'obra de dimonis o del mateix Sant Profeta. Continua dient que els ensenyaments de l'Alcorà s'assemblen molt als de les Escriptures anteriors, i que evidentment els homes satànics no podien accedir a la seva Font Divina. Satanàs descendeix sobre els mentiders, pecadors i aquells que inventen mentides, verifiquen i copien la falsedat. Els poetes deriven la seva inspiració d'aquests defensors de la falsedat i, alhora, van seguits per homes de poca moral i sense principis. Ells i els seus seguidors es recreen en converses en veu alta, sense sentit, però no actuen seguint el que professen i prediquen. La Surah acaba manant al Sant Profeta que continuï predicant la Unitat i la Unicitat de Déu al seu poble i els eduqui i formi en la defensa de la causa de l'Islam. Se'ls ordena també que confiï en Déu Omnipotent i Misericordiós, sota la protecció del qual i cura passa els seus dies, i Aquell que posarà fi a l'estat de dispersió dels musulmans i els aplegarà en un lloc on viuran en pau i prosperitat i adoraran l'únic Déu veritable en perfecta seguretat.

سُورَةُ الشُّعَرَآءِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ مِائَتَانِ وَّثَمَانٌ وَّعِشْرُوْنَ اٰيَةً وَّاَحَدَ عَشَرَ رُكُوْعًا

AL-SHU'ARA

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ۝١

2. Ta Sin Mim.[1]

طٰسٓمّٓ ۝٢

3. Aquests són els versicles del Llibre clar.

تِلْكَ اٰيٰتُ الْكِتٰبِ الْمُبِيْنِ ۝٣

4. Possiblement t'entristeixis fins a la mort perquè no creuen.

لَعَلَّكَ بَاخِعٌ نَّفْسَكَ اَلَّا يَكُوْنُوْا مُؤْمِنِيْنَ ۝٤

5. Si ho volguéssim, podríem revelar-los un Senyal del cel, perquè els seus colls s'inclinin davant seu.

اِنْ نَّشَاْ نُنَزِّلْ عَلَيْهِمْ مِّنَ السَّمَآءِ اٰيَةً فَظَلَّتْ اَعْنَاقُهُمْ لَهَا خٰضِعِيْنَ ۝٥

6. I no els arriba cap nou Recordatori del *Déu* Clement, sense que se n'apartin.

وَمَا يَاْتِيْهِمْ مِّنْ ذِكْرٍ مِّنَ الرَّحْمٰنِ مُحْدَثٍ اِلَّا كَانُوْا عَنْهُ مُعْرِضِيْنَ ۝٦

7. En veritat, l'han tractat de mentida, però ben aviat els arribarà la nova d'allò del que van fer befa.

فَقَدْ كَذَّبُوْا فَسَيَاْتِيْهِمْ اَنْۢبٰٓؤُا مَا كَانُوْا بِهٖ يَسْتَهْزِءُوْنَ ۝٧

8. *Per casualitat* no han vist la terra, i quants de cada noble espècie hi hem fet créixer?

اَوَلَمْ يَرَوْا اِلَى الْاَرْضِ كَمْ اَنْۢبَتْنَا فِيْهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ كَرِيْمٍ ۝٨

9. En veritat, allà teniu un Senyal, però la majoria d'ells no estan disposats a creure-hi.

اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً ۭ وَمَا كَانَ اَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِيْنَ ۝٩

10. I certament el teu Senyor és el Poderós, el Misericordiós.

وَاِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيْزُ الرَّحِيْمُ ۝١٠

---

[1] Déu Bondadós, que Tot ho Sent i Tot ho Sap!

R.2.

11. *Recorda't* de quan el teu Senyor va cridar Moisès, *tot dient*: "Vés-te'n al poble malvat"

وَإِذْ نَادَىٰ رَبُّكَ مُوسَىٰ أَنِ ائْتِ الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿١١﴾

12. "Al poble del Faraó. No tindran por de Déu?"

قَوْمَ فِرْعَوْنَ ۚ أَلَا يَتَّقُونَ ﴿١٢﴾

13. Ell respongué: "Senyor meu, tinc por que em tractin de mentider".

قَالَ رَبِّ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يُكَذِّبُونِ ﴿١٣﴾

14. "I el meu pit s'estreny i se'm trava la llengua; envia, doncs, *la paraula a* Aaron".

وَيَضِيقُ صَدْرِي وَلَا يَنْطَلِقُ لِسَانِي فَأَرْسِلْ إِلَىٰ هَارُونَ ﴿١٤﴾

15. I ells em busquen per un *suposat* delicte, per la qual cosa temo que em matin".

وَلَهُمْ عَلَيَّ ذَنْبٌ فَأَخَافُ أَنْ يَقْتُلُونِ ﴿١٥﴾

16. *Déu* digué: "No serà així. Aneu, doncs, vosaltres dos, amb els Nostres Senyals, estem amb vosaltres i hi sentim".

قَالَ كَلَّا ۖ فَاذْهَبَا بِآيَاتِنَا ۖ إِنَّا مَعَكُمْ مُسْتَمِعُونَ ﴿١٦﴾

17. "Aneu, doncs, cap al Faraó i digueu-li: Som els Missatgers del Senyor dels mons".

فَأْتِيَا فِرْعَوْنَ فَقُولَا إِنَّا رَسُولُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٧﴾

18. "*I venim per dir-te que* enviïs amb nosaltres els fills d'Israel".

أَنْ أَرْسِلْ مَعَنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿١٨﴾

19. *El Faraó* digué: "És que no et vam criar entre nosaltres des de petit? I entre nosaltres vas romandre *molts* anys de la teva vida",

قَالَ أَلَمْ نُرَبِّكَ فِينَا وَلِيدًا وَلَبِثْتَ فِينَا مِنْ عُمُرِكَ سِنِينَ ﴿١٩﴾

20. "I vas cometre l'acció que vas cometre i vas ser dels desagraïts".

وَفَعَلْتَ فَعْلَتَكَ الَّتِي فَعَلْتَ وَأَنْتَ مِنَ الْكَافِرِينَ ﴿٢٠﴾

21. *Moisès* respongué: "Ho vaig fer en una ocasió i vaig ser dels esgarriats".

قَالَ فَعَلْتُهَا إِذًا وَأَنَا مِنَ الضَّالِّينَ ﴿٢١﴾

22. "Per això, vaig fugir de vosaltres quan us vaig tenir por; més endavant, el meu Senyor m'atorgà el Seny autoritat i saviesa i em va convertir en (un) Missatger".

فَفَرَرْتُ مِنْكُمْ لَمَّا خِفْتُكُمْ فَوَهَبَ لِي رَبِّي حُكْمًا وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٢٢﴾

23. "I aquest és el favor pel qual em retreus que has esclavitzat els fills d'Israel".

وَتِلْكَ نِعْمَةٌ تَمُنُّهَا عَلَيَّ أَنْ عَبَّدْتَّ بَنِيٓ إِسْرَٰٓءِيلَ ﴿٢٣﴾

24. El Faraó digué: "I qui és el Senyor dels mons?"

قَالَ فِرْعَوْنُ وَمَا رَبُّ الْعَٰلَمِينَ ﴿٢٤﴾

25. *Moisès* digué: "Els Senyor dels cels i la terra i de tot el que hi ha entre els dos, si estiguéssiu convençuts".

قَالَ رَبُّ السَّمَٰوَٰتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَآ ۖ إِنْ كُنْتُمْ مُّوقِنِينَ ﴿٢٥﴾

26. *El Faraó* digué als que l'envoltaven: "No ho heu sentit?"

قَالَ لِمَنْ حَوْلَهُۥٓ أَلَا تَسْتَمِعُونَ ﴿٢٦﴾

27. *Moisès* digué: "El Teu Senyor i el Senyor dels teus antics pares".

قَالَ رَبُّكُمْ وَرَبُّ ءَابَآئِكُمُ الْأَوَّلِينَ ﴿٢٧﴾

28. *El Faraó* digué: "En veritat, aquest Missatger vostres que us ha estat enviat és un boig".

قَالَ إِنَّ رَسُولَكُمُ الَّذِيٓ أُرْسِلَ إِلَيْكُمْ لَمَجْنُونٌ ﴿٢٨﴾

29. *Moisès* digué: "El Senyor d'Orient i d'Occident, i de tot el que hi ha entre els dos, si es que podeu raonar".

قَالَ رَبُّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَمَا بَيْنَهُمَآ ۖ إِنْ كُنْتُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٢٩﴾

30. *El Faraó* respongué: Si acceptes un Déu diferent de mi, de ben segur que et tancaré en una presó".

قَالَ لَئِنِ اتَّخَذْتَ إِلَٰهًا غَيْرِي لَأَجْعَلَنَّكَ مِنَ الْمَسْجُونِينَ ﴿٣٠﴾

31. *Moisès* digué: "Malgrat que et presenti quelcom evident?"

قَالَ أَوَلَوْ جِئْتُكَ بِشَيْءٍ مُّبِينٍ ﴿٣١﴾

32. *El Faraó* respongué: "Presenta'l, doncs, si dius la veritat".

قَالَ فَأْتِ بِهِۦٓ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّٰدِقِينَ ﴿٣٢﴾

33. Així doncs, ell llançà a terra el bastó i vet aquí que esdevingué en una serp visible!"

فَأَلْقٰى عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ مُّبِيْنٌ ﴿٣٢﴾

34. I va estendre la mà, i vet aquí que aparegué blanca per als que s'ho miraven!

وَّ نَزَعَ يَدَهٗ فَإِذَا هِيَ بَيْضَآءُ لِلنّٰظِرِيْنَ ﴿٣٣﴾

R.3.

35. *El Faraó* digué als caps que l'envoltaven: "En veritat és un mag hàbil".

قَالَ لِلْمَلَاِ حَوْلَهٗۤ اِنَّ هٰذَا لَسٰحِرٌ عَلِيْمٌ ﴿٣٤﴾

36. "Prova de expulsar-vos de la vostra terra amb la seva màgia. Què m'aconselleu ara?"

يُّرِيْدُ اَنْ يُّخْرِجَكُمْ مِّنْ اَرْضِكُمْ بِسِحْرِهٖ ۖ فَمَاذَا تَاْمُرُوْنَ ﴿٣٥﴾

37. Van respondre: "Deixa'ls de banda, a ell i al seu germà *durant algun temps* i envia pregoners a les ciutats".

قَالُوْۤا اَرْجِهْ وَ اَخَاهُ وَ ابْعَثْ فِي الْمَدَآئِنِ حٰشِرِيْنَ ﴿٣٦﴾

38. "Perquè et portin els bruixots més hàbils".

يَاْتُوْكَ بِكُلِّ سَحَّارٍ عَلِيْمٍ ﴿٣٧﴾

39. Així doncs, els mags van reunir-se a l'hora i dia fixats",

فَجُمِعَ السَّحَرَةُ لِمِيْقَاتِ يَوْمٍ مَّعْلُوْمٍ ﴿٣٨﴾

40. I es va dir al poble: "Voleu reunir-vos vosaltres *també*?"

وَّقِيْلَ لِلنَّاسِ هَلْ اَنْتُمْ مُّجْتَمِعُوْنَ ﴿٣٩﴾

41. "Perquè seguim els mags si són ells els vencedors?"

لَعَلَّنَا نَتَّبِعُ السَّحَرَةَ اِنْ كَانُوْا هُمُ الْغٰلِبِيْنَ ﴿٤٠﴾

42. I quan van arribar els mags, van dir al Faraó: "Tindrem una recompensa si som els guanyadors?"

فَلَمَّا جَآءَ السَّحَرَةُ قَالُوْا لِفِرْعَوْنَ اَئِنَّ لَنَا لَاَجْرًا اِنْ كُنَّا نَحْنُ الْغٰلِبِيْنَ ﴿٤١﴾

43. Ell digué: "Sí, i en veritat estareu entre els afavorits".

قَالَ نَعَمْ وَ اِنَّكُمْ اِذًا لَّمِنَ الْمُقَرَّبِيْنَ ﴿٤٢﴾

44. Moisès els digué: ""Llenceu *ara* el que hagueu de llençar".

قَالَ لَهُمْ مُّوْسٰۤى اَلْقُوْا مَاۤ اَنْتُمْ مُّلْقُوْنَ ﴿٤٣﴾

45. A l'acte van llençar les seves cordes i bastons, i van dir: "Per l'honor del Faraó, de ben segur que serem els vencedors"

فَأَلْقَوْا حِبَالَهُمْ وَعِصِيَّهُمْ وَقَالُوا بِعِزَّةِ
فِرْعَوْنَ إِنَّا لَنَحْنُ الْغٰلِبُوْنَ ﴿٤٥﴾

46. Aleshores, Moisès va llençar el seu bastó i vet aquí que s'empassà tot el que ells havien fabricat.

فَأَلْقٰى مُوْسٰى عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ تَلْقَفُ
مَا يَأْفِكُوْنَ ﴿٤٦﴾

47. A l'acte, els mags es van sentir empesos a caure prosternats"

فَأُلْقِيَ السَّحَرَةُ سٰجِدِيْنَ ﴿٤٧﴾

48. Van dir: "Creiem en el Senyor dels mons".

قَالُوْا اٰمَنَّا بِرَبِّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٤٨﴾

49. "El Senyor de Moisès i Aaron".

رَبِّ مُوْسٰى وَهٰرُوْنَ ﴿٤٩﴾

50. *El Faraó* digué: "Heu cregut en ell abans que us donés permís? Sense dubte, ell és el vostre cap i us ha ensenyat la màgia. Però en coneixereu *les conseqüències*. En veritat, us tallaré les mans i els peus de costats oposats i certament, us crucificaré a tots".

قَالَ اٰمَنْتُمْ لَهُ قَبْلَ أَنْ اٰذَنَ لَكُمْ
إِنَّهُ لَكَبِيْرُكُمُ الَّذِيْ عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ
فَلَسَوْفَ تَعْلَمُوْنَ لَأُقَطِّعَنَّ أَيْدِيَكُمْ
وَأَرْجُلَكُمْ مِّنْ خِلَافٍ وَّلَأُصَلِّبَنَّكُمْ
أَجْمَعِيْنَ ﴿٥٠﴾

51. Van dir: "Tant se val; perquè tornarem al nostre Senyor".

قَالُوْا لَا ضَيْرَ إِنَّا إِلٰى رَبِّنَا مُنْقَلِبُوْنَ ﴿٥١﴾

52. "Esperem que el nostre Senyor ens perdoni els pecats, ja que som els primers entre els creients".

إِنَّا نَطْمَعُ أَنْ يَّغْفِرَ لَنَا رَبُّنَا خَطٰيٰنَا أَنْ
كُنَّا أَوَّلَ الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿٥٢﴾

R.4.

53. I vam fer una revelació a Moisès, *tot dient:* "Treu els meus servents de nit, perquè certament sereu perseguits".

وَأَوْحَيْنَا إِلٰى مُوْسٰى أَنْ أَسْرِ بِعِبَادِيْ
إِنَّكُمْ مُّتَّبَعُوْنَ ﴿٥٣﴾

54. I el Faraó va enviar pregoners a les ciutats, *que van dir*.

فَأَرْسَلَ فِرْعَوْنُ فِي الْمَدَآئِنِ حٰشِرِيْنَ ﴿٥٤﴾

55. "Són un petit grup".

إِنَّ هٰؤُلَاءِ لَشِرْذِمَةٌ قَلِيْلُوْنَ ﴿٥٥﴾

56. "I ens han ofès".

وَإِنَّهُمْ لَنَا لَغَآئِظُوْنَ ﴿٥٦﴾

57. "I nosaltres som una multitud *ben preparada* i vigilant".

وَإِنَّا لَجَمِيعٌ حٰذِرُونَ ﴿٥٧﴾

58. Per això, els expulsem dels jardins i de les fonts".

فَأَخْرَجْنٰهُم مِّن جَنّٰتٍ وَّعُيُونٍ ﴿٥٨﴾

59. Dels tresors i d'una llar honorable.

وَّكُنُوزٍ وَّمَقَامٍ كَرِيمٍ ﴿٥٩﴾

60. Així *fou en veritat*: i els vam donar com a herència als fills d'Israel.

كَذٰلِكَ ۖ وَأَوْرَثْنٰهَا بَنِيٓ إِسْرَآءِيلَ ﴿٦٠﴾

61. I els van perseguir i els van atrapar a la sortida del sol.

فَأَتْبَعُوهُم مُّشْرِقِينَ ﴿٦١﴾

62. I quan els dos grups es van veure, els companys de Moisès van dir: "Certament ens atraparan".

فَلَمَّا تَرَآءَا الْجَمْعٰنِ قَالَ أَصْحٰبُ مُوسٰٓى إِنَّا لَمُدْرَكُونَ ﴿٦٢﴾

63. "No, *no parleu així*!", digué, "el meu Senyor està amb mi. Ell em dirigirà amb rectitud".

قَالَ كَلَّا ۖ إِنَّ مَعِيَ رَبِّي سَيَهْدِينِ ﴿٦٣﴾

64. Llavors, vam fer una revelació a Moisès, *tot dient*: "Colpeja el mar amb el teu bastó. I vet aquí que es va dividir i cada part *semblava* una enorme muntanya".

فَأَوْحَيْنَآ إِلٰى مُوسٰٓى أَنِ اضْرِب بِّعَصَاكَ الْبَحْرَ ۖ فَانفَلَقَ فَكَانَ كُلُّ فِرْقٍ كَالطَّوْدِ الْعَظِيمِ ﴿٦٤﴾

65. Mentrestant, vam deixar que els altres s'apropessin més al lloc.

وَأَزْلَفْنَا ثَمَّ الْاٰخَرِينَ ﴿٦٥﴾

66. I vam salvar Moisès i els que estaven amb ell.

وَأَنجَيْنَا مُوسٰى وَمَن مَّعَهُۥٓ أَجْمَعِينَ ﴿٦٦﴾

67. I després vam ofegar els altres.

ثُمَّ أَغْرَقْنَا الْاٰخَرِينَ ﴿٦٧﴾

68. Aquí hi ha en veritat un Senyal, però la majoria d'aquests no creuran.

إِنَّ فِي ذٰلِكَ لَاٰيَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُم مُّؤْمِنِينَ ﴿٦٨﴾

69. Però, en veritat, el teu Senyor: Ell és el Poderós, el Misericordiós.

وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿٦٩﴾

R.5.

70. Explica'ls la història d'Abraham.

وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ إِبْرَاهِيمَ ﴿٧٠﴾

71. Quan va dir al seu pare i al seu poble: "Què és el que adoreu?"

إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَا تَعْبُدُونَ ﴿٧١﴾

72. Van respondre: "Adorem ídols i continuem essent devots d'ells".

قَالُوا نَعْبُدُ أَصْنَامًا فَنَظَلُّ لَهَا عَاكِفِينَ ﴿٧٢﴾

73. Ell digué: "Poden escoltar-vos quan *els* crideu?"

قَالَ هَلْ يَسْمَعُونَكُمْ إِذْ تَدْعُونَ ﴿٧٣﴾

74. "O *us* beneficien o perjudiquen?"

أَوْ يَنْفَعُونَكُمْ أَوْ يَضُرُّونَ ﴿٧٤﴾

75. Van dir: "No, però vam veure els nostres pares fer el mateix".

قَالُوا بَلْ وَجَدْنَا آبَاءَنَا كَذَٰلِكَ يَفْعَلُونَ ﴿٧٥﴾

76. Ell digué: "Què penseu del que heu estat adorant

قَالَ أَفَرَأَيْتُمْ مَا كُنْتُمْ تَعْبُدُونَ ﴿٧٦﴾

77. Vosaltres i els vostres pares anteriors *a vosaltres*?"

أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمُ الْأَقْدَمُونَ ﴿٧٧﴾

78. *"Tots* són enemics meus, tret del Senyor dels mons:"

فَإِنَّهُمْ عَدُوٌّ لِي إِلَّا رَبَّ الْعَالَمِينَ ﴿٧٨﴾

79. "Que em creà i és Qui em guia":

الَّذِي خَلَقَنِي فَهُوَ يَهْدِينِ ﴿٧٩﴾

80. "I Aquell que em dóna de menjar i de beure":

وَالَّذِي هُوَ يُطْعِمُنِي وَيَسْقِينِ ﴿٨٠﴾

81. "I quan estic malalt, Ell és Qui em torna la salut":

وَإِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِ ﴿٨١﴾

82. "I Qui em farà morir, i tot seguit em tornarà *de nou* la vida":

وَالَّذِي يُمِيتُنِي ثُمَّ يُحْيِينِ ﴿٨٢﴾

83. "I Aquell que espero que em perdoni les faltes en el Dia del Judici":

وَالَّذِي أَطْمَعُ أَنْ يَغْفِرَ لِي خَطِيئَتِي يَوْمَ الدِّينِ ﴿٨٣﴾

84. "Senyor meu, atorga'm la saviesa i reuneix-me amb els justos":

رَبِّ هَبْ لِي حُكْمًا وَأَلْحِقْنِي بِالصَّالِحِينَ ﴿٨٤﴾

85. "I dóna'm una veritable reputació entre la posteritat";

وَاجْعَل لِّي لِسَانَ صِدْقٍ فِي الْآخِرِينَ ٨٥

86. "I fes-me *un* dels hereus del Jardí de la Felicitat";

وَاجْعَلْنِي مِن وَرَثَةِ جَنَّةِ النَّعِيمِ ٨٦

87. "Perdona el meu pare, perquè ell és *un* dels extraviats";

وَاغْفِرْ لِأَبِي إِنَّهُ كَانَ مِنَ الضَّالِّينَ ٨٧

88. "I no m'afligeixis el dia en què siguin ressuscitats",

وَلَا تُخْزِنِي يَوْمَ يُبْعَثُونَ ٨٨

89. "El dia en què no serviran de res ni la riquesa ni els fills",

يَوْمَ لَا يَنفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ ٨٩

90. "Sinó que *només se salvarà* aquell que s'apropi a Al·là amb el cor submís"

إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ ٩٠

91. I s'acostarà el Cel als justos.

وَأُزْلِفَتِ الْجَنَّةُ لِلْمُتَّقِينَ ٩١

92. I l'Infern obrirà les portes de bat a bat a aquells que s'han esgarriat.

وَبُرِّزَتِ الْجَحِيمُ لِلْغَاوِينَ ٩٢

93. I a ells se'ls dirà: "On és allò que adoràveu"

وَقِيلَ لَهُمْ أَيْنَمَا كُنتُمْ تَعْبُدُونَ ٩٣

94. "en comptes d'Al·là? Poden ajudar-vos o aconseguir ajuda *per a ells mateixos*?"

مِن دُونِ اللَّهِ هَلْ يَنصُرُونَكُمْ أَوْ يَنتَصِرُونَ ٩٤

95. Llavors seran llençats a ell precipitadament, ells i tots els extraviats,

فَكُبْكِبُوا فِيهَا هُمْ وَالْغَاوُونَ ٩٥

96. Així com les hostes d'Iblis, tots plegats.

وَجُنُودُ إِبْلِيسَ أَجْمَعُونَ ٩٦

97. Diran, mentre discuteixen entre ells:

قَالُوا وَهُمْ فِيهَا يَخْتَصِمُونَ ٩٧

98. "Per Al·là, estàvem en error evident",

تَاللَّهِ إِن كُنَّا لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ٩٨

99. "Quan us consideràvem iguals al Senyor dels mons",	إِذْ نُسَوِّيكُم بِرَبِّ الْعَٰلَمِينَ ٩٩
100. "I ningú no ens va extraviar sinó els culpables",	وَمَآ أَضَلَّنَآ إِلَّا الْمُجْرِمُونَ ١٠٠
101. "I ara no tenim intercessors",	فَمَا لَنَا مِن شَٰفِعِينَ ١٠١
102. "Ni cap amic estimat",	وَلَا صَدِيقٍ حَمِيمٍ ١٠٢
103. "Tant de bo poguéssim tornar *al món*, per trobar-nos entre els creients!"	فَلَوْ أَنَّ لَنَا كَرَّةً فَنَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ١٠٣
104. Aquí hi ha en veritat un Senyal, però la majoria d'aquests no creuran.	إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُم مُّؤْمِنِينَ ١٠٤
105. I certament el teu Senyor: és el Poderós, el Misericordiós.	وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ١٠٥ ع
R.6.	
106. El poble de Noè va tractar els Missatgers de mentiders,	كَذَّبَتْ قَوْمُ نُوحٍ الْمُرْسَلِينَ ١٠٦
107. Quan el seu germà Noè els digué: "No sereu justos?"	إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ نُوحٌ أَلَا تَتَّقُونَ ١٠٧
108. "En veritat, sóc un Missatger per a vosaltres, fidel al que se *m'*ha confiat".	إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ١٠٨
109. "Temeu, doncs, Al·là i obeïu-me".	فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُونِ ١٠٩
110. "I no us demano cap retribució a canvi. La Meva recompensa només correspon al Senyor dels mons".	وَمَآ أَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ ۖ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ الْعَٰلَمِينَ ١١٠
111. "Temeu, doncs, Al·là i obeïu-me".	فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُونِ ١١١
112. Ells van respondre: "És que hem de creure en tu, si els que et segueixen són els més humils?"	قَالُوٓا أَنُؤْمِنُ لَكَ وَاتَّبَعَكَ الْأَرْذَلُونَ ١١٢

113. Van dir: "I quin coneixement tinc jo del que han estat fent?"

قَالَ وَمَا عِلْمِي بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١١٣﴾

114. "El Seu Compte només correspon al meu Senyor, tant de bo ho sabéssiu!"

إِنْ حِسَابُهُمْ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّي لَوْ تَشْعُرُونَ ﴿١١٤﴾

115. "Però jo no allunyaré els creients!"

وَمَا أَنَا بِطَارِدِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٥﴾

116. "Només sóc un simple Amonestador".

إِنْ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿١١٦﴾

117. Ells van dir: "Si no desisteixes, oh Noè, de ben segur que seràs un dels lapidats fins a la mort".

قَالُوا لَئِن لَّمْ تَنتَهِ يَا نُوحُ لَتَكُونَنَّ مِنَ الْمَرْجُومِينَ ﴿١١٧﴾

118. Ell respongué: "Senyor meu, el meu poble m'ha tractat de mentider".

قَالَ رَبِّ إِنَّ قَوْمِي كَذَّبُونِ ﴿١١٨﴾

119. "Jutja, doncs, Tu definitivament entre ells i jo; i salva'm a mi i als creients que es troben amb mi".

فَافْتَحْ بَيْنِي وَبَيْنَهُمْ فَتْحًا وَنَجِّنِي وَمَن مَّعِيَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٩﴾

120. Així doncs, el vam salvar, a ell i a aquells que estaven amb ell en l'Arca, tota carregada.

فَأَنجَيْنَاهُ وَمَن مَّعَهُ فِي الْفُلْكِ الْمَشْحُونِ ﴿١٢٠﴾

121. Després vam ofegar aquells que es van quedar enrere.

ثُمَّ أَغْرَقْنَا بَعْدُ الْبَاقِينَ ﴿١٢١﴾

122. Aquí hi ha en veritat un Senyal, però la majoria d'ells no estan disposats a creure.

إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُم مُّؤْمِنِينَ ﴿١٢٢﴾

123. Però en veritat el teu Senyor és el Poderós, el Misericordiós.

وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٢٣﴾

R.7.

124. *La tribu d'*Ad va rebutjar els Missatgers.

كَذَّبَتْ عَادٌ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٢٤﴾

125. Quan el seu germà Hud els digué: "No sereu justos?"

إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ هُودٌ أَلَا تَتَّقُونَ ١٢٤

126. "En veritat, sóc un Missatger digne de confiança per a vosaltres".

إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ١٢٥

127. Temeu, doncs, Al·là i obeïu-me".

فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُونِ ١٢٦

128. "I no us demano cap retribució a canvi. La meva recompensa només correspon al senyor dels mons".

وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ
إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ الْعَالَمِينَ ١٢٧

129. "Erigiu muntanyes en cada lloc elevat, buscant la glòria vana,"

أَتَبْنُونَ بِكُلِّ رِيعٍ آيَةً تَعْبَثُونَ ١٢٨

130. "I construïu fortaleses i munteu indústries per durar per sempre?"

وَتَتَّخِذُونَ مَصَانِعَ لَعَلَّكُمْ تَخْلُدُونَ ١٢٩

131. "I quan poseu les vostres mans *sobre algú*, les poseu com els tirans".

وَإِذَا بَطَشْتُمْ بَطَشْتُمْ جَبَّارِينَ ١٣٠

132. "Temeu, doncs, Al·là i obeïu-me".

فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُونِ ١٣١

133. "I temeu Aquell Que us ha ajudat amb tot el que sabeu".

وَاتَّقُوا الَّذِي أَمَدَّكُمْ بِمَا تَعْلَمُونَ ١٣٢

134. "Us ha ajudat amb bestiar i fills",

أَمَدَّكُمْ بِأَنْعَامٍ وَبَنِينَ ١٣٣

135. "Jardins i fonts d'aigua".

وَجَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ١٣٤

136. "En veritat, temo per vosaltres el gran càstig d'un dia enorme".

إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ١٣٥

137. Van respondre: "Ens és ben igual que *ens* avisis o que no siguis d'aquells que amonesten".

قَالُوا سَوَاءٌ عَلَيْنَا أَوَعَظْتَ أَمْ لَمْ تَكُنْ
مِنَ الْوَاعِظِينَ ١٣٦

138. "Això no és res més que un costum dels antics".

إِنْ هَٰذَا إِلَّا خُلُقُ الْأَوَّلِينَ ١٣٧

139. "I no serem castigats".

وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِينَ ١٣٨

140. Així doncs, el van rebutjar i Nosaltres els vam destruir. Aquí tenim en veritat un Senyal, però la majoria d'ells no estan disposats a creure.

فَكَذَّبُوهُ فَأَهْلَكْنٰهُمْ ۗ إِنَّ فِي ذٰلِكَ لَاٰيَةً ۗ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِينَ ١٤٠

141. I en veritat el teu Senyor: és el Poderós, el Misericordiós.

وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ١٤١

R.8.

142. *La tribu de* Zamud va rebutjar els Missatgers.

كَذَّبَتْ ثَمُودُ الْمُرْسَلِينَ ١٤٢

143. Quan el seu germà Salih, els digué: "No sereu justos?"

إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ صٰلِحٌ أَلَا تَتَّقُونَ ١٤٣

144. "En veritat, sóc un Missatger digne de confiança per a vosaltres".

إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ١٤٤

145. "Temeu, doncs, Al·là i obeïu-me".

فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَأَطِيعُونِ ١٤٥

146. "No us demano cap retribució a canvi. La Meva recompensa correspon només al senyor dels mons".

وَمَا أَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ ۚ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلٰى رَبِّ الْعٰلَمِينَ ١٤٦

147. "Estareu segurs entre les coses que aquí *teniu*,

أَتُتْرَكُونَ فِي مَا هٰهُنَا آمِنِينَ ١٤٧

148. Entre Jardins i fonts d'aigua,

فِي جَنّٰتٍ وَّعُيُونٍ ١٤٨

149. Camps de blat i palmeres datileres amb espates *carregades* a punt d'esventrar-se?

وَّزُرُوعٍ وَّنَخْلٍ طَلْعُهَا هَضِيمٌ ١٤٩

150. I excaveu cases a les muntanyes amb gran facilitat".

وَتَنْحِتُونَ مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا فٰرِهِينَ ١٥٠

151. "Temeu, doncs, Al·là i obeïu-me".

فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَأَطِيعُونِ ١٥١

152. "I no obeïu el manament dels que van depassar els límits,

وَلَا تُطِيعُوا أَمْرَ الْمُسْرِفِينَ ١٥٢

153. Aquells que creen el desordre a la terra i no *la* reformen".

الَّذِيْنَ يُفْسِدُوْنَ فِي الْاَرْضِ وَ لَا يُصْلِحُوْنَ ﴿١٥٣﴾

154. Van respondre: "Només ets *un* dels embruixats".

قَالُوْۤا اِنَّمَاۤ اَنْتَ مِنَ الْمُسَحَّرِيْنَ ﴿١٥٤﴾

155. "Només ets un home com nosaltres. Porta'ns, doncs, un Senyal, si ets *un* dels veritables".

مَاۤ اَنْتَ اِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا ۚۖ فَاْتِ بِاٰيَةٍ اِنْ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِيْنَ ﴿١٥٥﴾

156. Ell digué: "Vet aquí una camella: té el dret a beure i vosaltres també tindreu *la vostra classe de* beguda el dia assenyalat.

قَالَ هٰذِهٖ نَاقَةٌ لَّهَا شِرْبٌ وَّ لَكُمْ شِرْبُ يَوْمٍ مَّعْلُوْمٍ ﴿١٥٦﴾

157. "I no la maltracteu, no fos cas que us arribi el dia del gran càstig".

وَلَا تَمَسُّوْهَا بِسُوْٓءٍ فَيَاْخُذَكُمْ عَذَابُ يَوْمٍ عَظِيْمٍ ﴿١٥٧﴾

158. Però ells la van desbraonar tot i que, després se'n van penedir.

فَعَقَرُوْهَا فَاَصْبَحُوْا نٰدِمِيْنَ ﴿١٥٨﴾

159. Per la qual cosa els sobrevingué el càstig. Aquí tenim en veritat un Senyal, però la majoria d'aquests no estan disposats a creure.

فَاَخَذَهُمُ الْعَذَابُ ؕ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً ؕ وَمَا كَانَ اَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِيْنَ ﴿١٥٩﴾

160. Però en veritat el teu Senyor: Ell és el Poderós, el Misericordiós.

وَ اِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيْزُ الرَّحِيْمُ ﴿١٦٠﴾

R.9.

161. El poble de Lot rebutjà els Missatgers.

كَذَّبَتْ قَوْمُ لُوْطِ ِۨالْمُرْسَلِيْنَ ﴿١٦١﴾

162. Quan el seu germà Lot els digué: "No us fareu justos?"

اِذْ قَالَ لَهُمْ اَخُوْهُمْ لُوْطٌ اَلَا تَتَّقُوْنَ ﴿١٦٢﴾

163. "En veritat, sóc per a vosaltres un Missatger digne de confiança".

اِنِّيْ لَكُمْ رَسُوْلٌ اَمِيْنٌ ﴿١٦٣﴾

164. "Temeu, doncs, Al·là i obeïume".

فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَ اَطِيْعُوْنِ ﴿١٦٤﴾

165. "I no us demano cap retribució a canvi. La Meva recompensa correspon només al Senyor dels mons".

وَمَآ اَسۡـَٔلُكُمۡ عَلَيۡهِ مِنۡ اَجۡرٍ‌ۚ اِنۡ اَجۡرِىَ
اِلَّا عَلٰى رَبِّ الۡعٰلَمِيۡنَ ﴿١٦٥﴾

166. "Us apropeu, d'entre tota la gent, als mascles,

اَتَاۡتُوۡنَ الذُّكۡرَانَ مِنَ الۡعٰلَمِيۡنَ ﴿١٦٦﴾

167. I abandoneu les vostres mullers, creades pel vostre Senyor per a vosaltres? No, sou un poble transgressor".

وَتَذَرُوۡنَ مَا خَلَقَ لَـكُمۡ رَبُّكُمۡ مِّنۡ
اَزۡوَاجِكُمۡ‌ؕ بَلۡ اَنۡتُمۡ قَوۡمٌ عٰدُوۡنَ ﴿١٦٧﴾

168. Van respondre: "Si no desisteixes, oh Lot, de ben segur que seràs *un* dels bandejats".

قَالُوۡا لَـئِنۡ لَّمۡ تَنۡتَهِ يٰلُوۡطُ لَـتَكُوۡنَنَّ مِنَ
الۡمُخۡرَجِيۡنَ ﴿١٦٨﴾

169. Digué: "En veritat detesto vostra *malvada* pràctica".

قَالَ اِنِّىۡ لِعَمَلِكُمۡ مِّنَ الۡقَالِيۡنَ ﴿١٦٩﴾

170. "Senyor meu, lliura'ns a mi i a la meva família del que fan".

رَبِّ نَجِّنِىۡ وَاَهۡلِىۡ مِمَّا يَعۡمَلُوۡنَ ﴿١٧٠﴾

171. Així doncs, el vam lliurar a ell i a la seva família, a tots *ells*.

فَنَجَّيۡنٰهُ وَاَهۡلَهٗۤ اَجۡمَعِيۡنَ ﴿١٧١﴾

172. Tret d'una dona gran d'entre els que es van quedar enrere.

اِلَّا عَجُوۡزًا فِى الۡغٰبِرِيۡنَ‌ ﴿١٧٢﴾

173. Llavors vam destruir els altres.

ثُمَّ دَمَّرۡنَا الۡاٰخَرِيۡنَ‌ ﴿١٧٣﴾

174. I vam descarregar sobre ells una gran pluja, ben terrible és la pluja per als que són avisats!

وَاَمۡطَرۡنَا عَلَيۡهِمۡ مَّطَرًا‌ ۚ فَسَآءَ مَطَرُ
الۡمُنۡذَرِيۡنَ ﴿١٧٤﴾

175. Aquí en veritat hi ha un Senyal, però la majoria d'aquests no estan disposats a creure.

اِنَّ فِىۡ ذٰلِكَ لَاٰيَةً‌ ؕ وَمَا كَانَ اَكۡثَرُهُمۡ
مُّؤۡمِنِيۡنَ ﴿١٧٥﴾

176. Però en veritat el teu Senyor: Ell és Poderós, el Misericordiós.

وَاِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الۡعَزِيۡزُ الرَّحِيۡمُ ﴿١٧٦﴾ ع

R. 10

177. El Poble del Bosc rebutjà els Missatgers,

كَذَّبَ اَصۡحٰبُ لْـَٔيۡكَةِ الۡمُرۡسَلِيۡنَ‌ ﴿١٧٧﴾

178. Quan Shu'aib els digué: "No sereu justos?"

إِذْ قَالَ لَهُمْ شُعَيْبٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٧٨﴾

179. "En veritat, sóc Missatger digne de confiança per a vosaltres".

إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٧٩﴾

180. "Temeu, doncs, Al·là i obeïu-me".

فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٨٠﴾

181. "No us demano cap retribució a canvi. La Meva recompensa correspon només al Senyor dels mons".

وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ
إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٨١﴾

182. "Doneu la mesura completa i no sigueu dels que donen menys".

أَوْفُوا الْكَيْلَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُخْسِرِينَ ﴿١٨٢﴾

183. "Peseu amb la balança equilibrada".

وَزِنُوا بِالْقِسْطَاسِ الْمُسْتَقِيمِ ﴿١٨٣﴾

184. "No pagueu a la gent un valor menor de les coses ni actueu amb corrupció a la terra, ni provoqueu el desordre".

وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ وَلَا تَعْثَوْا
فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿١٨٤﴾

185. "I temeu Aquell que us creà a vosaltres i a les anteriors criatures".

وَاتَّقُوا الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالْجِبِلَّةَ
الْأَوَّلِينَ ﴿١٨٥﴾

186. Van respondre: "Només ets *un* dels embruixats".

قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ مِنَ الْمُسَحَّرِينَ ﴿١٨٦﴾

187. "I només ets un home com nosaltres, i creiem que ets *un* dels mentiders".

وَمَا أَنْتَ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا وَإِنْ نَظُنُّكَ لَمِنَ
الْكَاذِبِينَ ﴿١٨٧﴾

188. "Fes, doncs, que caigui sobre nosaltres trossos del cel, si ets *un* dels veritables".

فَأَسْقِطْ عَلَيْنَا كِسَفًا مِنَ السَّمَاءِ إِنْ كُنْتَ
مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿١٨٨﴾

189. Va respondre: "El Meu Senyor sap molt bé el que feu".

قَالَ رَبِّي أَعْلَمُ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٨٩﴾

190. Per tant, el van declarar mentider. Llavors va caure sobre ells el càstig de la penombra entenebrida. això fou en veritat el càstig d'un dia terrible.

فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَهُمْ عَذَابُ يَوْمِ الظُّلَّةِ ۚ إِنَّهُ كَانَ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٩٠﴾

191. Aquí hi ha en veritat un Senyal, però la majoria d'aquests no estan disposats a creure.

إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٩١﴾

192. I en veritat el teu Senyor és el Poderós, el Misericordiós.

وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٩٢﴾

R.11.

193. I certament aquesta és una revelació del Senyor dels mons.

وَإِنَّهُ لَتَنْزِيلُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٩٣﴾

194. L'Esperit digne de confiança ha descendit amb ell,

نَزَلَ بِهِ الرُّوحُ الْأَمِينُ ﴿١٩٤﴾

195. Al teu cor, perquè siguis dels Amonestadors,

عَلَىٰ قَلْبِكَ لِتَكُونَ مِنَ الْمُنْذِرِينَ ﴿١٩٥﴾

196. En la llengua àrab llisa i planera.

بِلِسَانٍ عَرَبِيٍّ مُبِينٍ ﴿١٩٦﴾

197. I en veritat *s'esmenta* en les Escriptures dels pobles antics.

وَإِنَّهُ لَفِي زُبُرِ الْأَوَّلِينَ ﴿١٩٧﴾

198. És que no és un Senyal per a ells que els més doctes d'entre els fills d'Israel els coneguin?

أَوَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ آيَةً أَنْ يَعْلَمَهُ عُلَمَاءُ بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿١٩٨﴾

199. Però si ho haguéssim revelat a un dels que no són àrabs,

وَلَوْ نَزَّلْنَاهُ عَلَىٰ بَعْضِ الْأَعْجَمِينَ ﴿١٩٩﴾

200. I ell li ho llegís en veu alta, *malgrat això* no hi creurien.

فَقَرَأَهُ عَلَيْهِمْ مَا كَانُوا بِهِ مُؤْمِنِينَ ﴿٢٠٠﴾

201. Per tant, hem fet que entrés (la incredulitat) en els cors dels pecadors.

كَذَٰلِكَ سَلَكْنَاهُ فِي قُلُوبِ الْمُجْرِمِينَ ﴿٢٠١﴾

202. No hi creuran mentre no vegin el dolorós càstig.

لَا يُؤْمِنُونَ بِهِ حَتَّىٰ يَرَوُا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿٢٠٢﴾

203. Però els arribarà de cop i volta, sense que se'n adonin.

فَيَأْتِيَهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٠٣﴾

204. I diran: "No se'ns donarà cap respir?"

فَيَقُولُوا هَلْ نَحْنُ مُنْظَرُونَ ﴿٢٠٤﴾

205. Com! Intenten apressar el Nostre càstig?

أَفَبِعَذَابِنَا يَسْتَعْجِلُونَ ﴿٢٠٥﴾

206. Què en penses? Si els haguéssim donat *les coses bones d'aquest món* durant alguns anys;

أَفَرَأَيْتَ إِنْ مَتَّعْنَاهُمْ سِنِينَ ﴿٢٠٦﴾

207. I els va arribar després allò amb què han estat amenaçats.

ثُمَّ جَاءَهُمْ مَا كَانُوا يُوعَدُونَ ﴿٢٠٧﴾

208. De res els servirà tot el que se'ls va permetre gaudir.

مَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يُمَتَّعُونَ ﴿٢٠٨﴾

209. I mai no vam destruir cap ciutat sense que tingués els seus Amonestadors.

وَمَا أَهْلَكْنَا مِنْ قَرْيَةٍ إِلَّا لَهَا مُنْذِرُونَ ﴿٢٠٩﴾

210. *Aquesta és* una advertència, perquè no som injustos.

ذِكْرَىٰ وَمَا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿٢١٠﴾

211. Però els malvats no ho van revelar.

وَمَا تَنَزَّلَتْ بِهِ الشَّيَاطِينُ ﴿٢١١﴾

212. Ni s'ho mereixen, ni són capaços de fer-ho.

وَمَا يَنْبَغِي لَهُمْ وَمَا يَسْتَطِيعُونَ ﴿٢١٢﴾

213. En veritat, els està prohibit escoltar.

إِنَّهُمْ عَنِ السَّمْعِ لَمَعْزُولُونَ ﴿٢١٣﴾

214. No invoquis, doncs, cap altre déu tret d'Al·là, no fos cas que et converteixis en un dels castigats.

فَلَا تَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَٰهًا آخَرَ فَتَكُونَ مِنَ الْمُعَذَّبِينَ ﴿٢١٤﴾

215. Avisa els teus parents més propers.

وَأَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ ﴿٢١٥﴾

216. I fes baixar la teva ala *de misericòrdia* sobre els creients que et segueixen.

وَاخْفِضْ جَنَاحَكَ لِمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿٢١٦﴾

217. Després, si et desobeeixen, digues-los: "No sóc responsable del que feu".

فَإِنْ عَصَوْكَ فَقُلْ إِنِّيْ بَرِيْٓءٌ مِّمَّا تَعْمَلُوْنَ ﴿٢١٧﴾

218. I confia en el Poderós, el Misericordiós.

وَتَوَكَّلْ عَلَى الْعَزِيْزِ الرَّحِيْمِ ﴿٢١٨﴾

219. Aquell que t'esguarda quan t'aixeques *per a la Pregària.*

الَّذِيْ يَرٰىكَ حِيْنَ تَقُوْمُ ﴿٢١٩﴾

220. I *veu* els teus moviments entre aquells es prostren *davant de Déu.*

وَتَقَلُّبَكَ فِي السّٰجِدِيْنَ ﴿٢٢٠﴾

221. Ell és en veritat aquell que Tot ho Sent, l'Omniscient.

إِنَّهٗ هُوَ السَّمِيْعُ الْعَلِيْمُ ﴿٢٢١﴾

222. Voleu que us informi sobre els que descendeixen dels malignes?

هَلْ أُنَبِّئُكُمْ عَلٰى مَنْ تَنَزَّلُ الشَّيٰطِيْنُ ﴿٢٢٢﴾

223. Descendeixen sobre tots els grans mentiders i pecadors.

تَنَزَّلُ عَلٰى كُلِّ أَفَّاكٍ أَثِيْمٍ ﴿٢٢٣﴾

224. Transmeten el que senten a dir i la majoria d'ells són mentiders.

يُّلْقُوْنَ السَّمْعَ وَأَكْثَرُهُمْ كٰذِبُوْنَ ﴿٢٢٤﴾

225. *Quant als* poetes: són els extraviats els que els segueixen.

وَالشُّعَرَآءُ يَتَّبِعُهُمُ الْغَاوٗنَ ﴿٢٢٥﴾

226. No veus com vagaregen errant per cada vall,

أَلَمْ تَرَ أَنَّهُمْ فِيْ كُلِّ وَادٍ يَّهِيْمُوْنَ ﴿٢٢٦﴾

227. Dient el que no practiquen?

وَأَنَّهُمْ يَقُوْلُوْنَ مَا لَا يَفْعَلُوْنَ ﴿٢٢٧﴾

228. Tret d'aquells que creuen i practiquen les bones obres, recorden

إِلَّا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ وَ

ذَكَرُوا اللّٰهَ كَثِيْرًا وَّانْتَصَرُوْا مِنْۢ بَعْدِ
مَا ظُلِمُوْا ۗ وَسَيَعْلَمُ الَّذِيْنَ ظَلَمُوْٓا اَيَّ
مُنْقَلَبٍ يَّنْقَلِبُوْنَ ﴿٢٢٨﴾ ع ١١ ١٥

molt a Al·là i es defensen *només* després de ser perjudicats. Però els malvats aviat sabran a quin lloc tornaran.

CAPÍTOL 27
AL-NAML
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Cap al final de l'anterior Surah, es rebutjava enèrgicament l'acusació dels incrèduls que el Sant Profeta era un poeta i que els dimonis van caure sobre ell. Així doncs, s'afirmava que els dimonis només davallen sobre els pecadors, els mentiders i els falsificadors que barregen la falsedat amb la veritat i que la barreja de tanta falsedat amb una mica de veritat mai no pot produir bons resultats. La Surah continuava dient que els poetes ni tenen un objectiu important ni un programa establert en la vida i vagaregen, per dir-ho d'alguna manera, per totes les valls sense posar en pràctica el que prediquen. Per continuar i desenvolupar el tema, aquesta Surah comença declarant fermament que l'Alcorà és la pròpia Paraula revelada de Déu. Explica fil per randa totes les qüestions relatives a la vida espiritual de l'home i recolza els seus principis i ideals amb arguments segurs i lògics. Segons Ibn Abbas i Ibn Zubair, la Surah fou revelada a la Meca. Altres estudiosos musulmans recolzen aquesta opinió.

Tema

Mentre que la Surah anterior començava amb les lletres abreujades *Ta Sin Mim*, aquesta comença amb les lletres *Ta Sin*, i s'omet la *Mim*. Això demostra que el tema d'aquesta Surah és una continuació del de l'anterior, encara que en una forma una mica diferent. Comença amb una breu referència a una visió en la qual Moisès va veure una manifestació de la Majestat divina. Després continua narrant amb algun detall les històries de David i de Salomó, en els regnats dels quals van arribar al seu punt àlgid les conquestes, el poder i la glòria material dels israelites. A continuació, la Surah tracta amb força extensió les dues creences religioses fonamentals i bàsiques: l'existència de Déu i la Vida després de la mort. Per recolzar la primera, la Surah presenta arguments de la naturalesa, del propi interior de l'home i de la seva vida col·lectiva. Després d'al·ludir al fet que el gran poder de Déu es manifesta en el meravellós funcionament de les lleis de la natura, la Surah presenta l'acceptació de la pregària per Déu com a argument invencible per fonamentar la Seva existència. Una altre argument irrefutable que presenta la Surah és que Déu es revela als Seus Missatgers i als Seus servents pietosos i els concedeix el coneixement del desconegut, del qual es coneixen exemples a totes les èpoques. Tot seguit, la Surah tracta de la Vida després de la mort. Un cop assenyalats breument d'altres arguments, avança com a prova irrefutable en suport de la Vida després de la mort la gran revolució moral i espiritual que aportà el Sant Profeta al seu poble i després continua tractant-la a fons. L'argument comença i es desenvolupa d'aquesta manera: els àrabs estaven completament desesperats davant el seu futur. Vagarejaven sense cap fita en un fangar de costums immorals i van rebutjar el Missatge del Sant Profeta, i es negaven a creure que haurien de donar compte de les seves accions en una vida posterior. Moral i espiritualment eren un poble gairebé mort. Però van rebre una nova vida a través de l'Alcorà. L'aigua de la revelació divina va davallar sobre el sòl àrid i sec d'Aràbia i el féu florir i créixer amb una nova vida plena de força i, seguint els seus ensenyaments, els àrabs, que una vegada van ser l'escòria de la humanitat, van

esdevenir els líders i els mestres. Aquesta meravellosa revolució fou una prova irrefutable del fet que Déu, el qual podia exaltar un poble espiritualment mort donant-li nova vida, tenia el poder de ressuscitar també aquell físicament mort. La Surah acaba assenyalant que Déu ha elegit la Meca com a centre del Seu últim Missatge i que, a partir d'aquesta ciutat, hi haurà una Llum divina que il·luminarà tot el món.

☆ سُوْرَةُ النَّمْلِ مَكِّيَّةٌ وَّ هِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ اَرْبَعٌ وَّ تِسْعُوْنَ اٰيَةً وَّ سَبْعَةُ رُكُوْعَاتٍ

AL-NAML

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Ta Sin[1]. Aquests són versicles de l'Alcorà, i d'un Llibre que il·lumina,

طٰسٓ تِلْكَ اٰيٰتُ الْقُرْاٰنِ وَ كِتَابٍ مُّبِيْنٍ ﴿٢﴾

3. Guia i és una bona nova per als que creuen,

هُدًى وَّ بُشْرٰى لِلْمُؤْمِنِيْنَ ﴿٣﴾

4. Compleixen la Pregària i paguen el *Zakat*, i tenen una fe ferma en el Més Enllà.

الَّذِيْنَ يُقِيْمُوْنَ الصَّلٰوةَ وَ يُؤْتُوْنَ الزَّكٰوةَ وَهُمْ بِالْاٰخِرَةِ هُمْ يُوْقِنُوْنَ ﴿٤﴾

5. *Quant a* aquells que no creuen en el Més Enllà, hem fet que les seves obres *apareguin* belles davant d'ells, perquè vagaregin cegament.

اِنَّ الَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ بِالْاٰخِرَةِ زَيَّنَّا لَهُمْ اَعْمَالَهُمْ فَهُمْ يَعْمَهُوْنَ ﴿٥﴾

6. Ells rebran un dolorós turment i només ells seran els perdedors més grans en el Més Enllà.

اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ لَهُمْ سُوْٓءُ الْعَذَابِ وَهُمْ فِي الْاٰخِرَةِ هُمُ الْاَخْسَرُوْنَ ﴿٦﴾

7. En veritat, t'han lliurat l'Alcorà des de la presència de l'Únic Savi.

وَ اِنَّكَ لَتُلَقَّى الْقُرْاٰنَ مِنْ لَّدُنْ حَكِيْمٍ عَلِيْمٍ ﴿٧﴾

8. *Recorda't* de quan Moisès digué a la teva família: "Veig un foc. Us portaré algunes notícies d'allà o una flama, una teia *ardent*, perquè us escalfeu".

اِذْ قَالَ مُوْسٰى لِاَهْلِهٖٓ اِنِّيْٓ اٰنَسْتُ نَارًا سَاٰتِيْكُمْ مِّنْهَا بِخَبَرٍ اَوْ اٰتِيْكُمْ بِشِهَابٍ قَبَسٍ لَّعَلَّكُمْ تَصْطَلُوْنَ ﴿٨﴾

9. Però quan va arribar, *una veu* el cridà: "Beneït sigui aquell que està en el foc i *també* els que l'envolten; i glorificat sigui Al·là, el Senyor dels mons".

فَلَمَّا جَآءَهَا نُوْدِيَ اَنْۢ بُوْرِكَ مَنْ فِي النَّارِ وَ مَنْ حَوْلَهَا ؕ وَ سُبْحٰنَ اللّٰهِ رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٩﴾

---

[1] Déu Bondadós, que Tot ho Sent!

10. "Oh Moisès, en veritat sóc Al·là, el Poderós, el Savi".

يٰمُوسٰٓى إِنَّهٗٓ أَنَا اللّٰهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١٠﴾

11. "Llença a terra el teu bastó". I quan el va veure moure's com si fos una serp, va girar l'esquena en retirada i no va mirar enrere. "Oh Moisès, no temis. En veritat, estic *amb tu*. Els Missatgers no han de tenir por davant la Meva presència".

وَأَلْقِ عَصَاكَ ۚ فَلَمَّا رَاٰهَا تَهْتَزُّ كَأَنَّهَا
جَآنٌّ وَّلّٰى مُدْبِرًا وَّلَمْ يُعَقِّبْ ۚ
يٰمُوسٰى لَا تَخَفْ ۚ إِنِّي لَا يَخَافُ لَدَيَّ
الْمُرْسَلُونَ ﴿١١﴾

12. "Quant a aquells que fan el mal però més endavant substitueixen el mal pel bé, *per a ells* sóc en veritat el Màxim indulgent, Misericordiós".

إِلَّا مَنْ ظَلَمَ ثُمَّ بَدَّلَ حُسْنًا بَعْدَ سُوْٓءٍ
فَإِنِّي غَفُوْرٌ رَّحِيمٌ ﴿١٢﴾

13. "Fica la mà sota la teva vestidura, prop del pit. En sortirà blanca, sense cap taca. *Aquest és* un dels nous Senyals per al Faraó i el seu poble, perquè són un poble rebel".

وَأَدْخِلْ يَدَكَ فِي جَيْبِكَ تَخْرُجْ
بَيْضَآءَ مِنْ غَيْرِ سُوْٓءٍ فِي تِسْعِ اٰيٰتٍ
إِلٰى فِرْعَوْنَ وَقَوْمِهٖ ۚ إِنَّهُمْ كَانُوْا قَوْمًا
فٰسِقِيْنَ ﴿١٣﴾

14. Però quan els van arribar els nostres Senyals evidents van dir: "És pura màgia".

فَلَمَّا جَآءَتْهُمْ اٰيٰتُنَا مُبْصِرَةً قَالُوْا
هٰذَا سِحْرٌ مُّبِيْنٌ ﴿١٤﴾

15. I els van rebutjar amb maldat i arrogància, encara que les seves ànimes n'estaven convençudes. Vegeu, doncs, com de dolent fou el destí dels que van actuar corrompudament!

وَجَحَدُوْا بِهَا وَاسْتَيْقَنَتْهَآ أَنْفُسُهُمْ
ظُلْمًا وَّعُلُوًّا ۚ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ
الْمُفْسِدِيْنَ ﴿١٥﴾

R. 2.

16. I vam donar el coneixement a David i Salomó, i ells van dir: "Tota lloança pertoca a Al·là, El qual ens va erigir per sobre de molts dels Seus servents creients".

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا دَاوٗدَ وَسُلَيْمٰنَ عِلْمًا ۚ وَقَالَا
الْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِي فَضَّلَنَا عَلٰى كَثِيْرٍ
مِّنْ عِبَادِهِ الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿١٦﴾

17. Salomó fou l'hereu de David. I digué: "Oh poble meu, ens han ensenyat el llenguatges de les aus, i ens han

وَوَرِثَ سُلَيْمٰنُ دَاوٗدَ وَقَالَ يٰٓأَيُّهَا
النَّاسُ عُلِّمْنَا مَنْطِقَ الطَّيْرِ وَأُوْتِيْنَا

concedit totes les coses. Això és, en veritat, un do manifest *de Déu*".

مِنْ كُلِّ شَيْءٍ ۖ إِنَّ هَٰذَا لَهُوَ الْفَضْلُ
الْمُبِينُ ﴿١٧﴾

18. I es van reunir davant de Salomó el seu exèrcit de Yinn, homes i aus, i es van disposar en grups *separats*.

وَحُشِرَ لِسُلَيْمَٰنَ جُنُودُهُ مِنَ الْجِنِّ وَ
الْإِنْسِ وَالطَّيْرِ فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿١٨﴾

19. Fins que, un cop van arribar a la vall dels Naml, una dona digué: "Oh vosaltres, Naml, entreu a casa vostra, no sigui cas que Salomó i els seus exèrcits us aixafin sense saber-ho".

حَتَّىٰ إِذَا أَتَوْا عَلَىٰ وَادِ النَّمْلِ ۙ قَالَتْ
نَمْلَةٌ يَٰأَيُّهَا النَّمْلُ ادْخُلُوا مَسٰكِنَكُمْ ۚ
لَا يَحْطِمَنَّكُمْ سُلَيْمَٰنُ وَجُنُودُهُ ۙ وَهُمْ
لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٩﴾

20. Després d'això, somrigué, tot rient de les seves paraules, i digué: "Senyor meu, concedeix-me *la voluntat i el poder de* ser agraït pels favors que ens has concedit a mi i als meus pares, i de fer les bones obres que et plaguin, i admet-me per la Teva misericòrdia entre els Teus servents justos".

فَتَبَسَّمَ ضَاحِكًا مِّنْ قَوْلِهَا وَقَالَ رَبِّ
أَوْزِعْنِيْٓ أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِيْٓ أَنْعَمْتَ
عَلَيَّ وَعَلَىٰ وَالِدَيَّ وَأَنْ أَعْمَلَ صَالِحًا
تَرْضٰىهُ وَأَدْخِلْنِيْ بِرَحْمَتِكَ فِيْ عِبَادِكَ
الصّٰلِحِيْنَ ﴿٢٠﴾

21. I va examinar les aus i digué: "Com és que no veig Hudhud? Es troba entre els absents?"

وَتَفَقَّدَ الطَّيْرَ فَقَالَ مَا لِيَ لَآ أَرَى
الْهُدْهُدَ ۖ أَمْ كَانَ مِنَ الْغَآئِبِيْنَ ﴿٢١﴾

22. "De ben segur que el castigaré amb un sever càstig o el mataré, tret que em presenti una raó clara *per la seva absència*".

لَأُعَذِّبَنَّهُ عَذَابًا شَدِيْدًا أَوْ لَاۡاَذْبَحَنَّهُ
أَوْ لَيَأْتِيَنِّيْ بِسُلْطٰنٍ مُّبِيْنٍ ﴿٢٢﴾

23. I no va trigar gaire *abans que arribés Hudhud*, tot dient: "He entès el que no has entès, i he vingut aquí des de Saba amb notícies certes".

فَمَكَثَ غَيْرَ بَعِيْدٍ فَقَالَ أَحَطْتُّ بِمَا
لَمْ تُحِطْ بِهٖ وَجِئْتُكَ مِنْ سَبَإٍۢ بِنَبَإٍ
يَّقِيْنٍ ﴿٢٣﴾

24. "Vaig trobar una dona que els governa, a la qual li han atorgat de tot, i té un tron poderós".

إِنِّيْ وَجَدْتُّ امْرَأَةً تَمْلِكُهُمْ وَأُوْتِيَتْ
مِنْ كُلِّ شَيْءٍ وَّلَهَا عَرْشٌ عَظِيْمٌ ﴿٢٤﴾

وَجَدْتُهَا وَقَوْمَهَا يَسْجُدُونَ لِلشَّمْسِ
مِنْ دُونِ اللَّهِ وَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطَٰنُ
أَعْمَٰلَهُمْ فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيلِ فَهُمْ لَا
يَهْتَدُونَ ﴿٢٥﴾

25. "Vaig trobar-la a ella i al seu poble adorant el sol en comptes d'Al·là; i Satanàs va fer que les seves obres *apareguessin* belles als seus ulls, desviant-los així del camí *recte*, perquè no seguissin la guia".

أَلَّا يَسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي يُخْرِجُ الْخَبْءَ فِي
السَّمَٰوَٰتِ وَالْأَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُخْفُونَ وَ
مَا تُعْلِنُونَ ﴿٢٦﴾

26. "*I Satanàs els imposà* no adorar Al·là, que és Qui treu a la llum el que s'amaga en els cels i la terra, i sap el que amagueu i el que manifesteu".

اللَّهُ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ﴿٢٧﴾

27. "Al·là! No hi ha altre déu tret d'Ell, el Senyor del Tron Poderós".

قَالَ سَنَنْظُرُ أَصَدَقْتَ أَمْ كُنْتَ مِنَ
الْكَٰذِبِينَ ﴿٢٨﴾

28. *Salomó* digué: "Veurem si has dit la veritat o si ets un dels que menteixen".

اذْهَبْ بِكِتَٰبِي هَٰذَا فَأَلْقِهْ إِلَيْهِمْ ثُمَّ
تَوَلَّ عَنْهُمْ فَانْظُرْ مَاذَا يَرْجِعُونَ ﴿٢٩﴾

29. "Vés-te'n amb aquesta carta i presenta'ls-la; aparta-te'n després d'ells i comprova quina *resposta* hi donen".

قَالَتْ يَٰٓأَيُّهَا الْمَلَؤُا إِنِّي أُلْقِيَ إِلَيَّ
كِتَٰبٌ كَرِيمٌ ﴿٣٠﴾

30. *La Reina* digué: "Oh vosaltres, caps, m'han lliurat una carta noble".

إِنَّهُ مِنْ سُلَيْمَٰنَ وَإِنَّهُ بِسْمِ اللَّهِ
الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ ﴿٣١﴾

31. "És de Salomó, i diu: En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós".

أَلَّا تَعْلُوا عَلَيَّ وَأْتُونِي مُسْلِمِينَ ﴿٣٢﴾

32. "No us comporteu amb orgull davant meu; més aviat veniu a mi amb submissió".

R.3.

قَالَتْ يَٰٓأَيُّهَا الْمَلَؤُا أَفْتُونِي فِي أَمْرِي
مَا كُنْتُ قَاطِعَةً أَمْرًا حَتَّىٰ تَشْهَدُونِ ﴿٣٣﴾

33. Ella digué: "Oh vosaltres, caps, aconselleu-me en la qüestió que se'm planteja. Mai no he decidit res tret que abans m'hàgiu presentat les vostres observacions".

قَالُوا نَحْنُ أُولُوا قُوَّةٍ وَأُولُوا بَأْسٍ

34. Van respondre: "Tenim poder i tenim un gran valor per a la guerra,

però a tu et correspon decidir. Considera, doncs, el que ens has de manar".

شَدِيدٍ وَّالْأَمْرُ إِلَيْكِ فَانْظُرِي مَاذَا تَأْمُرِينَ ﴿٣٤﴾

35. Ella va respondre: "En veritat, els reis, quan entren en un país, el despullen i converteixen en miserables aquells que ocupen els càrrecs més alts entre ells. I així ho faran".

قَالَتْ إِنَّ الْمُلُوكَ إِذَا دَخَلُوا قَرْيَةً أَفْسَدُوهَا وَجَعَلُوا أَعِزَّةَ أَهْلِهَا أَذِلَّةً ۚ وَكَذَٰلِكَ يَفْعَلُونَ ﴿٣٥﴾

36. "Però els enviaré un present i esperaré *quina resposta* porten de nou els emissaris".

وَإِنِّي مُرْسِلَةٌ إِلَيْهِمْ بِهَدِيَّةٍ فَنَاظِرَةٌ بِمَ يَرْجِعُ الْمُرْسَلُونَ ﴿٣٦﴾

37. Així doncs, quan va arribar *l'ambaixador de la Reina* a Salomó va dir: "Preteneu ajudar-me amb *la vostra* riquesa? Però el que Al·là m'ha donat és millor que el que us ha donat a vosaltres. No, però vosaltres us n'alegreu amb el vostre present".

فَلَمَّا جَاءَ سُلَيْمٰنَ قَالَ أَتُمِدُّونَنِ بِمَالٍ فَمَا آتٰنِيَ اللّٰهُ خَيْرٌ مِّمَّا آتٰكُمْ ۚ بَلْ أَنْتُمْ بِهَدِيَّتِكُمْ تَفْرَحُونَ ﴿٣٧﴾

38. "Torna amb ells, perquè en veritat anirem cap a ells amb exèrcits contra els que no tindran cap poder, i els expulsarem d'allà avergonyits i se'ls humiliarà".

اِرْجِعْ إِلَيْهِمْ فَلَنَأْتِيَنَّهُمْ بِجُنُودٍ لَّا قِبَلَ لَهُمْ بِهَا وَلَنُخْرِجَنَّهُمْ مِّنْهَا أَذِلَّةً وَّهُمْ صٰغِرُونَ ﴿٣٨﴾

39. Ell digué: "Oh nobles, quin de vosaltres em durà *una resposta del* tron per a ella abans que m'arribin sotmesos?"[2]

قَالَ يٰٓأَيُّهَا الْمَلَؤُا أَيُّكُمْ يَأْتِينِي بِعَرْشِهَا قَبْلَ أَنْ يَّأْتُونِي مُسْلِمِينَ ﴿٣٩﴾

---

[2] Dels versicles següents es dedueix clarament que Salomó no es refereix al seu propi tron - de la reina-. Vol dir que, o bé havia de fabricar-se un tron semblant al seu, o bé calia que li portessin una rèplica del d'ella. Això, abans de la seva anunciada visita a la cort de Salomó, rep la sorpresa de trobar un tron similar al seu en possessió de Salomó. Dels versicles següents es representa un escenari que indica que cada un dels nobles de la cort desitjava que els fos assignada la tasca, amb el desig de complir-la millor i amb més celeritat que els seus rivals. Quan al final li fou presentada la rèplica a Salomó, elogià Déu per això i donà instruccions per modificar-la de manera que s'assemblés més al tron de la Reina de Saba i així desinflar el seu orgullar de posseir un tron únic.

40. Un dels més robusts d'entre els yinn digué: "Te'l presentaré abans que t'aixequis del teu campament, perquè en veritat tinc poder per fer-ho i sóc digne de confiança".

قَالَ عِفْرِيتٌ مِّنَ الْجِنِّ أَنَا آتِيكَ بِهِ قَبْلَ
أَن تَقُومَ مِن مَّقَامِكَ ۚ وَإِنِّي عَلَيْهِ
لَقَوِيٌّ أَمِينٌ ﴿٤٠﴾

41. Un que tenia coneixement del Llibre va dir: "Te'l portaré en menys d'un obrir i tancar d'ulls. I quan el veié al seu davant, digué: Això és per la gràcia del meu Senyor, per provar-me si sóc agraït o desagraït. Perquè aquell que és agraït ho és certament pel bé de la seva *pròpia* ànima, però aquell que en veritat és desagraït, ha de saber que el meu Senyor és Autosuficient, Generós".

قَالَ الَّذِي عِندَهُ عِلْمٌ مِّنَ الْكِتَابِ
أَنَا آتِيكَ بِهِ قَبْلَ أَن يَرْتَدَّ إِلَيْكَ
طَرْفُكَ ۚ فَلَمَّا رَآهُ مُسْتَقِرًّا عِندَهُ
قَالَ هَٰذَا مِن فَضْلِ رَبِّي ۖ لِيَبْلُوَنِي
أَأَشْكُرُ أَمْ أَكْفُرُ ۖ وَمَن شَكَرَ فَإِنَّمَا
يَشْكُرُ لِنَفْسِهِ ۖ وَمَن كَفَرَ فَإِنَّ رَبِّي
غَنِيٌّ كَرِيمٌ ﴿٤١﴾

42. Ell digué: "Feu que el seu tron sembli normal per a ella, i vegem si segueix el camí recte o si és *una* de les que no segueixen el camí recte".

قَالَ نَكِّرُوا لَهَا عَرْشَهَا نَنظُرْ
أَتَهْتَدِي أَمْ تَكُونُ مِنَ الَّذِينَ
لَا يَهْتَدُونَ ﴿٤٢﴾

43. I quan va arribar ella, li van dir: "És un tron com el teu?" Ella va respondre: "És com si fos ben bé el mateix. Ens havia arribat el coneixement abans d'això i ja ens hi hem sotmès".

فَلَمَّا جَاءَتْ قِيلَ أَهَٰكَذَا عَرْشُكِ ۖ قَالَتْ
كَأَنَّهُ هُوَ ۚ وَأُوتِينَا الْعِلْمَ مِن قَبْلِهَا
وَكُنَّا مُسْلِمِينَ ﴿٤٣﴾

44. Però el que ella solia adorar a part d'Al·là li havia impedit *creure*; perquè procedia d'un poble incrèdul.

وَصَدَّهَا مَا كَانَت تَّعْبُدُ مِن دُونِ اللَّهِ ۖ
إِنَّهَا كَانَتْ مِن قَوْمٍ كَافِرِينَ ﴿٤٤﴾

L'expressió "naqeru laha arshaha" apunta a aquest significat i indica que si veiés un tron molt similar al d'ella, deduiria que el seu tron no era tan especial i únic com suposava. Per tant, el significat de "naqeru" en aquest context significa que veuria el tron com una cosa comú. Quan realment veié el tron construït pels artesans de Salomó, la seva resposta no fou la d'una reina que hagués sofert recentment el robatori del seu propi tron, ni tampoc el d'una reina que no pogués reconèixer el seu tron, perquè els artesans hi haguessin treballat fins a fer-lo fins a que no es pogués reconèixer. La seva resposta és simplement la d'una persona que troba un article semblant al que ja posseeix. Així es mostra l'escenari que d'aquesta manera visualitzem de manera més realista.

قِيلَ لَهَا ادْخُلِي الصَّرْحَ ۚ فَلَمَّا رَأَتْهُ
حَسِبَتْهُ لُجَّةً وَّ كَشَفَتْ عَنْ سَاقَيْهَا ۚ
قَالَ إِنَّهُ صَرْحٌ مُّمَرَّدٌ مِّنْ قَوَارِيرَ ۚ
قَالَتْ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي وَأَسْلَمْتُ
مَعَ سُلَيْمٰنَ لِلّٰهِ رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٤٥﴾
ع ٣ ١٨

45. Li van dir: "Entra a palau". I quan ella ho va veure, va creure que era una gran extensió d'aigua i es va descobrir les cames. *Salomó* digué: "És un palau pavimentat amb lloses de vidre". Ella digué: "El Meu Senyor, en veritat he estat injusta amb la meva ànima, ara em sotmeto amb Salomó a Al·là, el Senyor dels mons".[3]

R.4.

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلٰى ثَمُوْدَ أَخَاهُمْ صٰلِحًا
أَنِ اعْبُدُوا اللّٰهَ فَإِذَا هُمْ فَرِيْقٰنِ
يَخْتَصِمُوْنَ ﴿٤٦﴾

46. Vam enviar als Zalmud el seu germà Salih, *que va dir*: "Adoreu Al·là". Però vet aquí que es van dividir en dos grups que disputaven entre ells".

قَالَ يٰقَوْمِ لِمَ تَسْتَعْجِلُوْنَ بِالسَّيِّئَةِ
قَبْلَ الْحَسَنَةِ ۚ لَوْلَا تَسْتَغْفِرُوْنَ اللّٰهَ
لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُوْنَ ﴿٤٧﴾

47. Ell digué: "Oh poble meu, per què vols afanyar-te cap al mal en comptes de fer-ho cap al bé? Per què no demanes, doncs, perdó a Al·là perquè us mostri misericòrdia?"

قَالُوا اطَّيَّرْنَا بِكَ وَبِمَنْ مَّعَكَ ۚ قَالَ
طٰٓئِرُكُمْ عِنْدَ اللّٰهِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ
تُفْتَنُوْنَ ﴿٤٨﴾

48. Van respondre: "T'augurem el mal a tu i als que estan amb tu. Ell va respondre: "*La causa de* la vostra mala fortuna està en Al·là. Així és, perquè només sou un poble que està a prova".

وَ كَانَ فِي الْمَدِيْنَةِ تِسْعَةُ رَهْطٍ
يُّفْسِدُوْنَ فِي الْأَرْضِ وَلَا يُصْلِحُوْنَ ﴿٤٩﴾

49. Però hi havia a la ciutat un grup de nou *persones* que corrompien el país i no estaven disposades a reformar-se.

قَالُوْا تَقَاسَمُوْا بِاللّٰهِ لَنُبَيِّتَنَّهُ وَأَهْلَهُ
ثُمَّ لَنَقُوْلَنَّ لِوَلِيِّهِ مَا شَهِدْنَا مَهْلِكَ
أَهْلِهِ وَإِنَّا لَصٰدِقُوْنَ ﴿٥٠﴾

50. Van dir: "Jureu-vos els uns als altres per Al·là que l'atacarem en veritat a ell i a la seva família de nit, i després direm al seu hereu: No hem estat testimonis de la destrucció de la seva família, i en veritat som veritables".

[3] El cristall clar, de gran qualitat, hàbilment col·locat, pot crear la sensació d'aigua i això és realment el que passà. El missatge lliurat a la Reina, que era excepcionalment intel·ligent, consistia a expressar que les coses són de vegades totalment diferents a les impressions que produeixen i que les qualitats que reflecteixen no els pertanyen. De manera semblant, la impressió de glòria i poder creats pel sol no li corresponen si no pertanyen únicament al Creador.

51. I van conspirar i van fer plans, però Nosaltres vam preparar també el nostre pla, encara que ells no se'n van adonar.

وَمَكَرُوْا مَكْرًا وَّمَكَرْنَا مَكْرًا وَّهُمْ
لَا يَشْعُرُوْنَ ﴿٥١﴾

52. Vegeu, doncs, com de dolent fou el resultat del seu pla! En veritat, els vam destruir del tot, a ells i al seu poble, tots plegats.

فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ مَكْرِهِمْ ۙ
اَنَّا دَمَّرْنٰهُمْ وَقَوْمَهُمْ اَجْمَعِيْنَ ﴿٥٢﴾

53. I allà es troben les seves cases en runes, a causa de les seves accions. En veritat, aquí tenim un Senyal per a un poble que tingui coneixement.

فَتِلْكَ بُيُوْتُهُمْ خَاوِيَةًۢ بِمَا ظَلَمُوْا ؕ اِنَّ
فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً لِّقَوْمٍ يَّعْلَمُوْنَ ﴿٥٣﴾

54. I vam salvar aquells que van creure en Déu i el van témer.

وَاَنْجَيْنَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَكَانُوْا
يَتَّقُوْنَ ﴿٥٤﴾

55. *Recorda't* de Lot, quan digué al seu poble: "Seguiu cometent abominacions malgrat que en coneixeu la *maldat?"*

وَلُوْطًا اِذْ قَالَ لِقَوْمِهٖۤ اَتَاْتُوْنَ
الْفَاحِشَةَ وَاَنْتُمْ تُبْصِرُوْنَ ﴿٥٥﴾

56. Com! Us apropeu amb luxúria als homes en comptes d'apropar-vos a les dones? No, en veritat, sou un poble que no es preocupa per les conseqüències.

اَئِنَّكُمْ لَتَاْتُوْنَ الرِّجَالَ شَهْوَةً مِّنْ
دُوْنِ النِّسَآءِ ؕ بَلْ اَنْتُمْ قَوْمٌ
تَجْهَلُوْنَ ﴿٥٦﴾

57. Però la resposta del seu poble va consistir només a incitar el poble i dir: "Expulseu de la vostra ciutat els seguidors de Lot. Són gent que vol mantenir-se pura".

فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهٖۤ اِلَّاۤ اَنْ قَالُوْۤا
اَخْرِجُوْۤا اٰلَ لُوْطٍ مِّنْ قَرْيَتِكُمْ ۚ اِنَّهُمْ
اُنَاسٌ يَّتَطَهَّرُوْنَ ﴿٥٧﴾

58. Per això, el vam salvar a ell i a la seva família, tret de la seva muller, perquè vam decretar que fos dels que es quedessin enrere.

فَاَنْجَيْنٰهُ وَاَهْلَهٗۤ اِلَّا امْرَاَتَهٗ ۫ قَدَّرْنٰهَا
مِنَ الْغٰبِرِيْنَ ﴿٥٨﴾

59. I vam desencadenar sobre ells un xàfec, i la pluja va ser molt dolenta per als que havien estat avisats.

وَاَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَّطَرًا ۚ فَسَآءَ مَطَرُ
الْمُنْذَرِيْنَ ﴿٥٩﴾ ع ١٩

R. 5.

60. Digues: "Tota lloança pertoca a Al·là i la pau sigui amb els seus servents als qual Ell ha elegit. És millor Al·là o el que ells associen amb *Ell*?"

قُلِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ وَسَلٰمٌ عَلٰى عِبَادِهِ الَّذِيْنَ اصْطَفٰى ۭ ءٰۤاللّٰهُ خَيْرٌ اَمَّا يُشْرِكُوْنَ ﴿٦٠﴾

PART 20

61. O qui creà els cels i la terra, i qui us va enviar aigua des del cel amb la qual fem créixer horts magnífics? Vosaltres no podríeu fer que els seus arbres creixessin. És que existeix algun déu tret d'Al·là? No, són un poble que atribueixen iguals a Al·là.

اَمَّنْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ وَاَنْزَلَ لَكُمْ مِّنَ السَّمَآءِ مَآءً ۚ فَاَنْۢبَتْنَا بِهٖ حَدَآئِقَ ذَاتَ بَهْجَةٍ ۚ مَا كَانَ لَكُمْ اَنْ تُنْۢبِتُوْا شَجَرَهَا ۭ ءَاِلٰهٌ مَّعَ اللّٰهِ ۭ بَلْ هُمْ قَوْمٌ يَّعْدِلُوْنَ ﴿٦١﴾

62. O qui va fer de la terra un lloc de descans, va posar rius en la seva meitat i hi va col·locar muntanyes, posant-hi una barrera entre les dues aigües? Existeix cap déu fora d'Al·là? No, la majoria d'ells no ho saben pas.

اَمَّنْ جَعَلَ الْاَرْضَ قَرَارًا وَّ جَعَلَ خِلٰلَهَآ اَنْهٰرًا وَّ جَعَلَ لَهَا رَوَاسِيَ وَ جَعَلَ بَيْنَ الْبَحْرَيْنِ حَاجِزًا ۭ ءَاِلٰهٌ مَّعَ اللّٰهِ ۭ بَلْ اَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿٦٢﴾

63. O qui respon a la persona afligida quan l'invoca a Ell, *qui* us lliura del mal i us converteix en successors de la terra? És que hi ha cap déu fora d'Al·là? Ben poc reflexioneu!

اَمَّنْ يُّجِيْبُ الْمُضْطَرَّ اِذَا دَعَاهُ وَ يَكْشِفُ السُّوْٓءَ وَ يَجْعَلُكُمْ خُلَفَآءَ الْاَرْضِ ۭ ءَاِلٰهٌ مَّعَ اللّٰهِ ۭ قَلِيْلًا مَّا تَذَكَّرُوْنَ ﴿٦٣﴾

64. O qui us guia per tota mena de tenebres de la terra i del mar, i qui envia els vents com a bona nova abans de la Seva misericòrdia? Hi ha cap déu fora d'Al·là? Lloat sigui Al·là per sobre del que ells Li associen.

اَمَّنْ يَّهْدِيْكُمْ فِيْ ظُلُمٰتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَ مَنْ يُّرْسِلُ الرِّيٰحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهٖ ۭ ءَاِلٰهٌ مَّعَ اللّٰهِ ۭ تَعٰلَى اللّٰهُ عَمَّا يُشْرِكُوْنَ ﴿٦٤﴾

65. O qui origina la creació, repetint-la després, i Qui us proveeix del cel i de la terra? Hi ha cap déu fora d'Al·là? Digues-los: "Presenteu la vostra prova, si sou veritables".

اَمَّنْ يَّبْدَؤُا الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيْدُهٗ وَ مَنْ يَّرْزُقُكُمْ مِّنَ السَّمَآءِ وَالْاَرْضِ ۭ ءَاِلٰهٌ مَّعَ اللّٰهِ ۭ قُلْ هَاتُوْا بُرْهَانَكُمْ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ﴿٦٥﴾

66. Digues-los: "Ningú als cels ni a la terra no coneix l'ocult, tret d'Al·là. I ignoren quan seran ressuscitats".

قُلْ لَّا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ
الْغَيْبَ اِلَّا اللّٰهُ ؕ وَمَا يَشْعُرُوْنَ اَيَّانَ
يُبْعَثُوْنَ ﴿۶۶﴾

67. No, el seu coneixement ha arribat a la seva fi pel que fa al Més Enllà. No, en veritat en dubten. no, són cecs respecte a ell.

بَلِ ادّٰرَكَ عِلْمُهُمْ فِي الْاٰخِرَةِ ۫ بَلْ
هُمْ فِيْ شَكٍّ مِّنْهَا ۫ بَلْ هُمْ مِّنْهَا
عَمُوْنَ ﴿۶۷﴾

R. 6.

68. Però els incrèduls diuen: Com! Quan nosaltres i els nostres pares ens hàgim convertit en pols, serem de veritat ressuscitats *de nou?*

وَقَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْٓا ءَاِذَا كُنَّا
تُرٰبًا وَّاٰبَآؤُنَآ اَئِنَّا لَمُخْرَجُوْنَ ﴿۶۸﴾

69. "En veritat, ens van prometre això abans: a nosaltres i als nostres pares. Només són història dels antics".

لَقَدْ وُعِدْنَا هٰذَا نَحْنُ وَاٰبَآؤُنَا
مِنْ قَبْلُ ۙ اِنْ هٰذَآ اِلَّآ اَسَاطِيْرُ
الْاَوَّلِيْنَ ﴿۶۹﴾

70. Digues-los: "Viatgeu per la terra i vegeu què *dolent* va ser el final dels pecadors!".

قُلْ سِيْرُوْا فِي الْاَرْضِ فَانْظُرُوْا كَيْفَ
كَانَ عَاقِبَةُ الْمُجْرِمِيْنَ ﴿۷۰﴾

71. No t'afligeixis per ells ni t'angoixis pel que tramen.

وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا تَكُنْ فِيْ
ضَيْقٍ مِّمَّا يَمْكُرُوْنَ ﴿۷۱﴾

72. Però ells diuen: "Quan *es complirà* aquesta promesa, si sou veritables?"

وَيَقُوْلُوْنَ مَتٰى هٰذَا الْوَعْدُ اِنْ
كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ﴿۷۲﴾

73. Digues-los: "Podria ser que una part del *càstig promès*, que amb arrogància voleu avançar, sigui ja darrere els vostres talons".

قُلْ عَسٰٓى اَنْ يَّكُوْنَ رَدِفَ لَكُمْ
بَعْضُ الَّذِيْ تَسْتَعْجِلُوْنَ ﴿۷۳﴾

74. En veritat, el teu Senyor és Clement amb els humans, però la majoria d'ells no són agraïts.

وَاِنَّ رَبَّكَ لَذُوْ فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ
وَلٰكِنَّ اَكْثَرَهُمْ لَا يَشْكُرُوْنَ ﴿۷۴﴾

75. En veritat, el teu Senyor sap el que amaguen els seus pits i el que manifesten.

وَاِنَّ رَبَّكَ لَيَعْلَمُ مَا تُكِنُّ صُدُوْرُهُمْ
وَمَا يُعْلِنُوْنَ ﴿۷۵﴾

76. Perquè no hi ha res ocult en el cel o en la terra que no sigui *registrat* en un Llibre manifest.

وَمَا مِنْ غَآئِبَةٍ فِي السَّمَآءِ وَالْأَرْضِ
إِلَّا فِي كِتٰبٍ مُّبِينٍ ﴿٧٦﴾

77. Certament aquest Alcorà explica als Fills d'Israel la majoria de tot allò sobre què discuteixen.

إِنَّ هٰذَا الْقُرْاٰنَ يَقُصُّ عَلٰى بَنِيٓ
إِسْرَآءِيلَ أَكْثَرَ الَّذِي هُمْ فِيهِ
يَخْتَلِفُونَ ﴿٧٧﴾

78. En veritat, és una guia i una misericòrdia per als creients.

وَإِنَّهُ لَهُدًى وَّرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٧٨﴾

79. El teu Senyor decidirà certament entre ells amb el Seu judici, perquè Ell és el Poderós, l'Omniscient.

إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُمْ بِحُكْمِهِ ۚ وَ
هُوَ الْعَزِيزُ الْعَلِيمُ ﴿٧٩﴾

80. Posa, doncs, la teva confiança en Al·là; en veritat, et dóna en una veritat manifesta.

فَتَوَكَّلْ عَلَى اللّٰهِ ۖ إِنَّكَ عَلَى الْحَقِّ
الْمُبِينِ ﴿٨٠﴾

81. No pots fer que els morts hi sentin, ni pots fer que els sords puguin sentir la crida, quan donen l'esquena en retirar-se.

إِنَّكَ لَا تُسْمِعُ الْمَوْتٰى وَلَا تُسْمِعُ الصُّمَّ
الدُّعَآءَ إِذَا وَلَّوْا مُدْبِرِينَ ﴿٨١﴾

82. Tampoc no pots guiar el cec apartant-lo de l'error. Només pots fer que hi sentin aquells que creuen en els Nostres Senyals, i es fan obedients.

وَمَآ أَنْتَ بِهٰدِي الْعُمْيِ عَنْ
ضَلٰلَتِهِمْ ۖ إِنْ تُسْمِعُ إِلَّا مَنْ يُّؤْمِنُ
بِاٰيٰتِنَا فَهُمْ مُّسْلِمُونَ ﴿٨٢﴾

83. Però quan es dicti sentència contra ells farem brollar per a ells una criatura de la terra, que els ferirà perquè la gent no va creure en els Nostres Senyals.

وَإِذَا وَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ أَخْرَجْنَا
لَهُمْ دَآبَّةً مِّنَ الْأَرْضِ تُكَلِّمُهُمْ ۙ
أَنَّ النَّاسَ كَانُوْا بِاٰيٰتِنَا لَا
يُوْقِنُوْنَ ﴿٨٣﴾

R.7.

84. *Recorda'ls* el dia en què aplegarem de tots els pobles un grup d'entre aquells que van rebutjar els Nostres Senyals, i se'ls posarà en grups *separats*.

وَيَوْمَ نَحْشُرُ مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ فَوْجًا
مِّمَّنْ يُّكَذِّبُ بِاٰيٰتِنَا فَهُمْ يُوْزَعُوْنَ ﴿٨٤﴾

85. Fins que, quan arribin, Ell els digui: "Vau rebutjar a corre-cuita els Meus Senyals, sense entendre'ls en el vostre coneixement? O què és el estàveu fent?"

حَتّٰىٓ اِذَا جَآءُوْ قَالَ اَكَذَّبْتُمْ بِاٰيٰتِيْ
وَلَمْ تُحِيْطُوْا بِهَا عِلْمًا اَمَّا ذَا
كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ ﴿۸۵﴾

86. I la sentència caurà sobre ells perquè van obrar amb injustícia i es quedaran sense parla.

وَوَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ بِمَا ظَلَمُوْا
فَهُمْ لَا يَنْطِقُوْنَ ﴿۸۶﴾

87. És que no han vist que hem fet la nit perquè hi puguin descansar, i el dia que dóna la vista? En això, de ben segur que tenim Senyals per als homes que no hi creuen.

اَلَمْ يَرَوْا اَنَّا جَعَلْنَا الَّيْلَ لِيَسْكُنُوْا
فِيْهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا ۚ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ
لَاٰيٰتٍ لِّقَوْمٍ يُّؤْمِنُوْنَ ﴿۸۷﴾

88. El dia en què soni la trompeta, aquells que es trobin als cels i a la terra seran presa del terror, tret d'aquell que plagui a Al·là. I tots compareixeran davant d'Ell, humiliats.

وَيَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّوْرِ فَفَزِعَ مَنْ
فِي السَّمٰوٰتِ وَمَنْ فِي الْاَرْضِ اِلَّا
مَنْ شَآءَ اللّٰهُ ۚ وَكُلٌّ اَتَوْهُ
دٰخِرِيْنَ ﴿۸۸﴾

89. I veus les muntanyes que imaginaves quietes que es mouen com núvols flotants: l'obra d'Al·là, Que ho ha fet tot perfecte. En veritat, Ell sap prou bé el que feu.

وَتَرَى الْجِبَالَ تَحْسَبُهَا جَامِدَةً
وَّهِيَ تَمُرُّ مَرَّ السَّحَابِ ۚ صُنْعَ اللّٰهِ
الَّذِيْٓ اَتْقَنَ كُلَّ شَيْءٍ ۚ اِنَّهٗ خَبِيْرٌۢ بِمَا
تَفْعَلُوْنَ ﴿۸۹﴾

90. Aquell que faci una bona acció tindrà una recompensa millor que aquesta, i estarà lliure del terror en aquest dia.

مَنْ جَآءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهٗ خَيْرٌ مِّنْهَا ۚ وَ
هُمْ مِنْ فَزَعٍ يَّوْمَئِذٍ اٰمِنُوْنَ ﴿۹۰﴾

91. Però aquells que facin el mal seran llençats de cap al Foc: "És que no esteu retribuïts pel que heu fet?"

وَمَنْ جَآءَ بِالسَّيِّئَةِ فَكُبَّتْ وُجُوْهُهُمْ
فِي النَّارِ ۚ هَلْ تُجْزَوْنَ اِلَّا مَا كُنْتُمْ
تَعْمَلُوْنَ ﴿۹۱﴾

92. *Digues-los*: "M'han ordenat només que serveixi el Senyor d'aquesta ciutat que Ell ha fet sagrada, i a Ell

اِنَّمَآ اُمِرْتُ اَنْ اَعْبُدَ رَبَّ هٰذِهِ الْبَلْدَةِ

pertanyen totes les coses, i m'han ordenat que sigui d'aquells que se sotmeten *a Déu*".

الَّذِيْ حَرَّمَهَا وَلَهٗ كُلُّ شَيْءٍ ز وَّاُمِرْتُ اَنْ
اَكُوْنَ مِنَ الْمُسْلِمِيْنَ ﴿٩٢﴾

93. "I que reciti l'Alcorà". Així aquell que segueix la guia la segueix només *pel bé de* la seva pròpia ànima, i digues *a aquell que s'extravia :* "Només sóc un Amonestador".

وَاَنْ اَتْلُوَا الْقُرْاٰنَ ج فَمَنِ اهْتَدٰى فَاِنَّمَا
يَهْتَدِيْ لِنَفْسِهٖ ج وَمَنْ ضَلَّ فَقُلْ اِنَّمَا
اَنَا مِنَ الْمُنْذِرِيْنَ ﴿٩٣﴾

94. I digues: "Tota lloança pertoca a Al·là. Ell us mostrarà aviat els Seus Senyals, i els coneixereu". I el vostre Senyor no desconeix el que feu.

وَقُلِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ سَيُرِيْكُمْ اٰيٰتِهٖ
فَتَعْرِفُوْنَهَا ط وَمَا رَبُّكَ بِغَافِلٍ عَمَّا
تَعْمَلُوْنَ ﴿٩٤﴾

CAPÍTOL 28
AL-QASAS
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

El consens comú afirma que aquesta Surah fou revelada a la Meca. Segons Umar bin Muhammad, fou revelada mentre que el Sant Profeta, durant la *Hillrah*, s'encaminava a Medina. El versicle: *Aquell que t'hagi imposat els ensenyaments de l'Alcorà et durà de nou al lloc de retorn"* (V.86) demostra clarament que el Sant Profeta encara estava a la Meca quan se li va dir en primer lloc que havia de marxar de la Meca com a fugitiu i tornar-hi després com a conqueridor. La Surah anterior també acabava amb el versicle: *"Qui segueix la guia la segueix només pel bé de la seva pròpia ànima; i aquell que s'esgarria, digues-li: Només sóc un Amonestador".* Això volia dir que no es permetria fer servir cap força en la difusió dels ensenyaments de l'Alcorà. Aquesta Surah es revelà per demostrar la veritat d'aquesta afirmació alcorànica.

Tema

La present Surah és la tercera i darrera dels capítols pertanyents al grup *Ta Sin Mim*. Aquests tres capítols comencen amb les mateixes tres lletres abreujades i, per tant, s'assemblen força pel que fa al tema. Tots ells comencen amb el tema important de la revelació de l'Alcorà i acaben amb el mateix tema. En el capítol 26 es dedica força extensió a la presentació per Moisès del seu Missatge al Faraó. En el capítol 27 es deixa un lloc preferent a la manifestació presenciada per Moisès de la Glòria i Majestat divines, i a l'experiència espiritual de la vall beneïda de Tuwa. En aquesta Surah, les diferents fases de la vida de Moisès han estat tractades amb més detall que potser en cap altre Surah -la salvació miraculosa del mar, la seva infantesa, la seva joventut, la *Hillrah* i la Crida-, amb la qual cosa es dedueix que el Sant Profeta, el qual s'assemblava a Moisès, havia de passar també per experiències semblants, encara que en condicions i en circumstàncies diferents. La Surah comença amb una exposició de l'estat miserable en què es trobaven els israelites amb el Faraó: com per la seva política d'explotació i supressió intentava matar les seves qualitats humanes i de com, quan la seva humiliació havia arribat al màxim, Déu suscità Moisès i, a través d'ell, va emancipar-los, ofegant el Faraó i els seus poderosos exèrcits en el mar davant els seus propis ulls. Després d'explicar la vida de Moisès, la Surah fa referència a les profecies de la Bíblia sobre el Sant Profeta i continua dient als quraish que si l'acceptessin, gaudirien de totes les benediccions i beneficis espirituals i materials destinats a la Meca, com a Centre i ciutadella de la nova Fe. Però si ho rebutgessin, incorrerien en el desgrat de Déu. La Surah continua dient que quan els incrèduls, a causa del seu constant rebuig de la veritat, són castigats, comencen a condemnar i denunciar els seus caps, els quals, segons ells, els van esgarriar i van ser la causa de la seva ruïna. Els caps, d'altra banda, els desautoritzen i fins i tot els maleeixen per haver-los seguit a cegues. No obstant això, la Surah afirma que la veritable causa del rebuig del Missatge diví és que, curulls de benestar material i seduïts, per tant, per un fals sentit de seguretat, els homes rics i amb influència no fan cap cas dels Profetes de Déu, se'n burlen i els persegueixen, ignorant

la gran lliçó moral que és llei general en les pàgines de la història: el rebuig de la Veritat mai no ha quedat sense castigar i que la incredulitat sempre ha portat a la ruïna. Cap al final, la Surah fa una referència puntual a una poderosa profecia implícita en la fugida de Moisès d'Egipte a Madian, en la seva estada allà durant deu anys i en la seva tornada posterior a Egipte i alliberament dels israelites del Faraó. La profecia es referia al fet que com Moisès, el Sant Profeta de l'Islam, deixaria també la terra on nasqué i aniria a viure a un lloc estranger durant deu anys, i després tornaria al bressol de la seva Fe per conquerir la Meca i establir-hi l'Islam sobre una base ferma. Els darrers versicles de la Surah resumeixen el tema i diuen que el Sant Profeta mai no va tenir ni la més mínima idea que acabaria essent el portador del Missatge diví, però ara que realment se li ha confiat la seva gran missió, hauria de convocar tota la humanitat als camins del Senyor i, confiant en Ell i negant-se al desànim, hauria d'esforçar-se en el seu camí vers l'èxit amb el gran i valent defensor de la Veritat que és.

سُوْرَةُ الْقَصَصِ مَكِّيَّةٌ وَّ هِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ تِسْعٌ وَّ ثَمَانُوْنَ اٰيَةً وَّ تِسْعَةُ رُكُوْعَاتٍ

AL-QASAS

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Ta Sin Min.[1]

طٰسٓمّٓ ﴿٢﴾

3. Aquests són els versicles del Llibre clar.

تِلْكَ اٰيٰتُ الْكِتٰبِ الْمُبِيْنِ ﴿٣﴾

4. Et narrem *una part de* la història de Moisès i el Faraó amb veracitat, *a benefici d'*un poble creient.

نَتْلُوْا عَلَيْكَ مِنْ نَّبَاِ مُوْسٰى وَفِرْعَوْنَ بِالْحَقِّ لِقَوْمٍ يُّؤْمِنُوْنَ ﴿٤﴾

5. En veritat, el Faraó es comportà amb arrogància a la terra, i va dividir la gent en grups: va intentar afeblir-ne un grup, matant els fills i deixant viure les seves dones. En veritat, va ser un dels corruptes.

اِنَّ فِرْعَوْنَ عَلَا فِى الْاَرْضِ وَ جَعَلَ اَهْلَهَا شِيَعًا يَّسْتَضْعِفُ طَآئِفَةً مِّنْهُمْ يُذَبِّحُ اَبْنَآءَهُمْ وَيَسْتَحْيٖ نِسَآءَهُمْ ۚ اِنَّهٗ كَانَ مِنَ الْمُفْسِدِيْنَ ﴿٥﴾

6. I Nosaltres vam voler mostrar el Nostre Favor a aquells que havien estat considerats febles a la terra, convertint-los en caps i fent-los hereus dels *Nostres Favors*.

وَنُرِيْدُ اَنْ نَّمُنَّ عَلَى الَّذِيْنَ اسْتُضْعِفُوْا فِى الْاَرْضِ وَنَجْعَلَهُمْ اَئِمَّةً وَّنَجْعَلَهُمُ الْوٰرِثِيْنَ ﴿٦﴾

7. Establint-los a la terra, i mostrant al Faraó i a Haman i als seus exèrcits el que temien d'ells.

وَ نُمَكِّنَ لَهُمْ فِى الْاَرْضِ وَ نُرِيَ فِرْعَوْنَ وَهَامٰنَ وَجُنُوْدَهُمَا مِنْهُمْ مَّا كَانُوْا يَحْذَرُوْنَ ﴿٧﴾

8. Vam enviar una revelació a la mare de Moisès *tot dient-li*: "Alleta'l, i quan temis per ell, llença'l al riu i no tinguis por ni passis angoixa, perquè te'l tornarem i el convertirem en *un* dels Missatgers".

وَاَوْحَيْنَآ اِلٰٓى اُمِّ مُوْسٰٓى اَنْ اَرْضِعِيْهِ ۚ فَاِذَا خِفْتِ عَلَيْهِ فَاَلْقِيْهِ فِى الْيَمِّ وَ لَا تَخَافِيْ وَ لَا تَحْزَنِيْ ۚ اِنَّا رَآدُّوْهُ اِلَيْكِ وَجَاعِلُوْهُ مِنَ الْمُرْسَلِيْنَ ﴿٨﴾

---

[1] ¡ Déu Bondadós, que Tot ho Sent i Tot ho Sap!

9. La família del Faraó el va agafar sense saber que es convertiria en un enemic seu i en *font de* desgràcia. En veritat, el Faraó i Haman i els seus exèrcits van ser malvats.

فَالْتَقَطَهُ آلُ فِرْعَوْنَ لِيَكُونَ لَهُمْ عَدُوًّا وَّحَزَنًا ۚ إِنَّ فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا كَانُوا خَاطِئِينَ ﴿٩﴾

10. I la dona del Faraó digué: "*Serà* per a mi i per a tu la joia dels nostres ulls. No el matis. És possible que ens sigui útil o que puguem adoptar-lo com a fill". I no es van adonar de *les conseqüències de tot això"*.

وَقَالَتِ امْرَأَتُ فِرْعَوْنَ قُرَّتُ عَيْنٍ لِّي وَلَكَ ۚ لَا تَقْتُلُوهُ ۖ عَسَىٰ أَنْ يَّنْفَعَنَا أَوْ نَتَّخِذَهُ وَلَدًا وَّهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٠﴾

11. El cor de la mare de Moisès va quedar lliure *d'angoixa*. Havia estat a punt de revelar *la seva identitat*, si no hagués estat perquè vam enfortir el seu cor perquè fos dels creients *ferms*".

وَأَصْبَحَ فُؤَادُ أُمِّ مُوسَىٰ فٰرِغًا ۚ إِنْ كَادَتْ لَتُبْدِي بِهِ لَوْلَا أَنْ رَّبَطْنَا عَلَىٰ قَلْبِهَا لِتَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١﴾

12. I digué a la seva germana: "Segueix-lo". Així doncs, el vigilà des de lluny; i ells no se'n van adonar.

وَقَالَتْ لِأُخْتِهِ قُصِّيهِ ۚ فَبَصُرَتْ بِهِ عَنْ جُنُبٍ وَّهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٢﴾

13. Prèviament vam fer que rebutgés les dides, per la qual cosa digué: "Voleu que us porti una família que el criarà per a vosaltres i seran els seus guardians sincers?"

وَحَرَّمْنَا عَلَيْهِ الْمَرَاضِعَ مِنْ قَبْلُ فَقَالَتْ هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ أَهْلِ بَيْتٍ يَّكْفُلُونَهُ لَكُمْ وَهُمْ لَهُ نٰصِحُونَ ﴿١٣﴾

14. Així el vam tornar a la seva mare perquè en gaudissin els seus ulls, perquè no s'afligís i s'adonés que la promesa d'Al·là és veritable. Però la majoria d'ells ho desconeixen.

فَرَدَدْنٰهُ إِلَىٰ أُمِّهِ كَيْ تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ وَلِتَعْلَمَ أَنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ وَّلٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٤﴾

R.2.

15. Quan va arribar a la maduresa i es féu fort, li vam atorgar saviesa i coneixement; així vam recompensar aquells que fan el bé.

وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ وَاسْتَوٰى آتَيْنٰهُ حُكْمًا وَّعِلْمًا ۚ وَكَذٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١٥﴾

16. Va entrar a la ciutat quan tothom dormia, sense que els habitants els

وَدَخَلَ الْمَدِينَةَ عَلَىٰ حِينِ غَفْلَةٍ

veiessin, i allà hi va trobar dos homes que es barallaven: un del seu propi poble; l'altre, dels seus enemics. El del seu poble li demanà ajuda contra el que pertanyia als seus enemics. Moisès li va donar, llavors, un cop de puny que *així* el va matar. Digué: "Això és obra de Satanàs; ell és en veritat enemic, clar impostor".

مِّنْ أَهْلِهَا فَوَجَدَ فِيهَا رَجُلَيْنِ
يَقْتَتِلَانِ هَٰذَا مِن شِيعَتِهِۦ وَهَٰذَا
مِنْ عَدُوِّهِۦ فَٱسْتَغَٰثَهُ ٱلَّذِى مِن
شِيعَتِهِۦ عَلَى ٱلَّذِى مِنْ عَدُوِّهِۦ
فَوَكَزَهُۥ مُوسَىٰ فَقَضَىٰ عَلَيْهِ قَالَ
هَٰذَا مِنْ عَمَلِ ٱلشَّيْطَٰنِ إِنَّهُۥ عَدُوٌّ
مُّضِلٌّ مُّبِينٌ ١٦

17. Digué: "Senyor meu, he obrat malament, perdona'm, doncs. I Ell el perdonà. Ell és el Màxim Indulgent, Misericordiós".

قَالَ رَبِّ إِنِّى ظَلَمْتُ نَفْسِى فَٱغْفِرْ لِى
فَغَفَرَ لَهُۥٓ إِنَّهُۥ هُوَ ٱلْغَفُورُ
ٱلرَّحِيمُ ١٧

18. Digué: "Senyor meu, per haver-me concedit el teu favor, mai no seré defensor dels culpables".

قَالَ رَبِّ بِمَآ أَنْعَمْتَ عَلَىَّ فَلَنْ
أَكُونَ ظَهِيرًا لِّلْمُجْرِمِينَ ١٨

19. I començà el matí *passejant* amb por i aprensió; i vet aquí que aquell que va demanar la seva ajuda el dia abans, el cridà *de nou* demanant-li ajuda. Moisès li digué: "És ben clar que ets en veritat un transgressor evident".

فَأَصْبَحَ فِى ٱلْمَدِينَةِ خَآئِفًا يَتَرَقَّبُ
فَإِذَا ٱلَّذِى ٱسْتَنصَرَهُۥ بِٱلْأَمْسِ
يَسْتَصْرِخُهُۥ قَالَ لَهُۥ مُوسَىٰٓ إِنَّكَ
لَغَوِىٌّ مُّبِينٌ ١٩

20. I quan es va decidir a castigar l'home que era enemic de tots dos, digué: "Oh Moisès, penses matar-me com vas matar l'home d'ahir? Només preten convertir-te en un tirà del país, i no penses a ser un conciliador".

فَلَمَّآ أَنْ أَرَادَ أَن يَبْطِشَ بِٱلَّذِى
هُوَ عَدُوٌّ لَّهُمَا قَالَ يَٰمُوسَىٰٓ أَتُرِيدُ
أَن تَقْتُلَنِى كَمَا قَتَلْتَ نَفْسًۢا
بِٱلْأَمْسِ إِن تُرِيدُ إِلَّآ أَن تَكُونَ
جَبَّارًا فِى ٱلْأَرْضِ وَمَا تُرِيدُ أَن تَكُونَ
مِنَ ٱلْمُصْلِحِينَ ٢٠

21. I va acudir de pressa un home de la part més allunyada de la ciutat, i digué: "Oh Moisès, en veritat els caps conspiren contra tu per matar-te. Allunya-

وَجَآءَ رَجُلٌ مِّنْ أَقْصَا ٱلْمَدِينَةِ
يَسْعَىٰ قَالَ يَٰمُوسَىٰٓ إِنَّ ٱلْمَلَأَ

te'n, doncs. En veritat, vull el millor per a tu".

يَأْتَمِرُونَ بِكَ لِيَقْتُلُوكَ فَاخْرُجْ إِنِّي لَكَ مِنَ النَّاصِحِينَ ﴿٢١﴾

22. En va sortir, doncs, poruc i desconfiat. Digué: "Senyor meu, lliura'm dels homes injustos".

فَخَرَجَ مِنْهَا خَائِفًا يَتَرَقَّبُ ۖ قَالَ
ع ٢ ٥ رَبِّ نَجِّنِي مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٢٢﴾

R.3.

23. I quan va dirigir el rostre vers Madian, digué: "Espero que el meu Senyor em guiï pel camí recte".

وَلَمَّا تَوَجَّهَ تِلْقَاءَ مَدْيَنَ قَالَ عَسَىٰ رَبِّي أَنْ يَهْدِيَنِي سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿٢٣﴾

24. Quan va arribar l'aigua de Madian, hi va trobar allà un grup d'homes que abeurava *el seu bestiar*. I després d'ells, va veure dues dones que guardaven *el seu bestiar*. Els digué: "Què us passa?" Elles van respondre: "No podem abeurar les nostres bèsties mentre els pastors no s'enduguin *les seves*, i el nostre pare és un home ja molt gran".

وَلَمَّا وَرَدَ مَاءَ مَدْيَنَ وَجَدَ عَلَيْهِ أُمَّةً مِنَ النَّاسِ يَسْقُونَ وَوَجَدَ مِنْ دُونِهِمُ امْرَأَتَيْنِ تَذُودَانِ ۖ قَالَ مَا خَطْبُكُمَا ۖ قَالَتَا لَا نَسْقِي حَتَّىٰ يُصْدِرَ الرِّعَاءُ ۖ وَأَبُونَا شَيْخٌ كَبِيرٌ ﴿٢٤﴾

25. Així doncs, va abeurà el *seu bestiar* en comptes de fer-ho elles. Després, es retirà a l'ombra i digué: "En veritat, Senyor meu, imploro tot el que és bo que em concedeixes".

فَسَقَىٰ لَهُمَا ثُمَّ تَوَلَّىٰ إِلَى الظِّلِّ فَقَالَ رَبِّ إِنِّي لِمَا أَنْزَلْتَ إِلَيَّ مِنْ خَيْرٍ فَقِيرٌ ﴿٢٥﴾

26. Una de les *dos dones* s'apropà a ell, caminant amb timidesa. Digué: "El meu pare et crida per recompensar-te per haver-nos abeurat *el bestiar*". Així doncs, quan va arribar a ell i li explicà la història, digué: "No temis. T'has lliurat d'un poble injust".

فَجَاءَتْهُ إِحْدَاهُمَا تَمْشِي عَلَى اسْتِحْيَاءٍ قَالَتْ إِنَّ أَبِي يَدْعُوكَ لِيَجْزِيَكَ أَجْرَ مَا سَقَيْتَ لَنَا ۚ فَلَمَّا جَاءَهُ وَقَصَّ عَلَيْهِ الْقَصَصَ قَالَ لَا تَخَفْ ۖ نَجَوْتَ مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٢٦﴾

27. Una de les dos *dones* digué: "Oh pare meu, contracta'l. Perquè el millor home al qual pots donar feina és aquell que sigui fort i digne de confiança".

قَالَتْ إِحْدَاهُمَا يَا أَبَتِ اسْتَأْجِرْهُ ۖ إِنَّ خَيْرَ مَنِ اسْتَأْجَرْتَ الْقَوِيُّ الْأَمِينُ ﴿٢٧﴾

28. Li digué: "Et faré casar amb una de les dues meves filles amb la condició que em serveixis durant vuit anys. Però si en fas *deu*, serà per la teva pròpia voluntat. No voldria imposar-te res excessiu. Comprovaràs, si ho vol Al·là, que sóc un dels justos".

قَالَ إِنِّيْٓ أُرِيْدُ أَنْ أُنْكِحَكَ إِحْدَى ابْنَتَيَّ
هٰتَيْنِ عَلٰٓى أَنْ تَأْجُرَنِيْ ثَمٰنِيَ حِجَجٍ ۚ
فَإِنْ أَتْمَمْتَ عَشْرًا فَمِنْ عِنْدِكَ ۚ
وَمَآ أُرِيْدُ أَنْ أَشُقَّ عَلَيْكَ ۗ سَتَجِدُنِيْٓ
إِنْ شَآءَ اللّٰهُ مِنَ الصّٰلِحِيْنَ ﴿٢٨﴾

29. Respongué: "Això queda *convingut* entre tu i jo. Qualsevol dels dos terminis que compleixi, no hi haurà injustícia per a mi. Perquè Al·là és Testimoni del que diem".

قَالَ ذٰلِكَ بَيْنِيْ وَ بَيْنَكَ ۗ أَيَّمَا
الْأَجَلَيْنِ قَضَيْتُ فَلَا عُدْوَانَ عَلَيَّ ۗ
وَاللّٰهُ عَلٰى مَا نَقُوْلُ وَكِيْلٌ ﴿٢٩﴾

R.4.

30. I quan Moisès va complir el termini i viatjava amb la seva família, va veure un foc en direcció a la Muntanya. Digué a la seva família: "Espereu-vos, veig un foc. Potser us en porti informació *útil* o un fumall flamejant de foc amb què escalfar-vos".

فَلَمَّا قَضٰى مُوْسَى الْأَجَلَ وَ سَارَ
بِأَهْلِهٖٓ اٰنَسَ مِنْ جَانِبِ الطُّوْرِ نَارًا ۚ
قَالَ لِأَهْلِهِ امْكُثُوْٓا إِنِّيْٓ اٰنَسْتُ نَارًا
لَّعَلِّيْٓ اٰتِيْكُمْ مِّنْهَا بِخَبَرٍ أَوْ جَذْوَةٍ
مِّنَ النَّارِ لَعَلَّكُمْ تَصْطَلُوْنَ ﴿٣٠﴾

31. Quan va arribar a ell, va ser cridat *per una veu* de la banda dreta de la Vall, en el lloc beneït, des d'un arbre: "Oh Moisès, en veritat Jo sóc Al·là, el Senyor dels mons".

فَلَمَّآ أَتٰىهَا نُوْدِيَ مِنْ شَاطِئِ الْوَادِ
الْأَيْمَنِ فِي الْبُقْعَةِ الْمُبٰرَكَةِ مِنَ
الشَّجَرَةِ أَنْ يّٰمُوْسٰٓى إِنِّيْٓ أَنَا اللّٰهُ رَبُّ
الْعٰلَمِيْنَ ﴿٣١﴾

32. I *digué també*: "Llença a terra el teu bastó". I quan va veure com es movia, com si fos una serp, va fugir, tot girant-se d'esquena, i no va esperar pas: "Oh Moisès, apropa't i no temis; en veritat, ets un dels que estan segurs".

وَأَنْ أَلْقِ عَصَاكَ ۗ فَلَمَّا رَاٰهَا تَهْتَزُّ
كَأَنَّهَا جَآنٌّ وَّلّٰى مُدْبِرًا وَّ لَمْ
يُعَقِّبْ ۗ يٰمُوْسٰٓى أَقْبِلْ وَلَا تَخَفْ ۫
إِنَّكَ مِنَ الْاٰمِنِيْنَ ﴿٣٢﴾

33. "Fica la mà en el teu mantell, prop del pit. En sortirà blanca sense cap *efecte* maligne, i gira el teu braç cap a tu mateix *perquè quedis lliure de* por.

اُسْلُكْ يَدَكَ فِيْ جَيْبِكَ تَخْرُجْ بَيْضَآءَ
مِنْ غَيْرِ سُوْٓءٍ ۫ وَّ اضْمُمْ إِلَيْكَ
جَنَاحَكَ مِنَ الرَّهْبِ فَذٰنِكَ

Aquestes *seran* dues proves del teu Senyor davant del Faraó i els seus caps. En veritat, són un poble rebel".

بُرْهَانَانِ مِن رَّبِّكَ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَإِيهِ ۚ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ٣٣

34. Ell digué: "Senyor meu, he matat un d'ells i temo que em matin".

قَالَ رَبِّ إِنِّي قَتَلْتُ مِنْهُمْ نَفْسًا فَأَخَافُ أَن يَقْتُلُونِ ٣٤

35. "I el meu germà Aaron és més eloqüent parlant que jo; envia'l, doncs, amb mi com a ajudant perquè sigui testimoni de la meva veritat. Temo que m'acusin de falsedat".

وَأَخِي هَارُونُ هُوَ أَفْصَحُ مِنِّي لِسَانًا فَأَرْسِلْهُ مَعِيَ رِدْءًا يُصَدِّقُنِي ۖ إِنِّي أَخَافُ أَن يُكَذِّبُونِ ٣٥

36. *Déu* digué: "Enfortirem el teu braç amb el teu germà, us donarem poder a tots dos perquè mai no us puguin atrapar. *Aneu* amb el Nostres Senyals, Vosaltres dos i els que us segueixin seran els vencedors".

قَالَ سَنَشُدُّ عَضُدَكَ بِأَخِيكَ وَنَجْعَلُ لَكُمَا سُلْطَانًا فَلَا يَصِلُونَ إِلَيْكُمَا ۚ بِآيَاتِنَا أَنتُمَا وَمَنِ اتَّبَعَكُمَا الْغَالِبُونَ ٣٦

37. Però quan Moisès va arribar a ells amb els Nostres Senyals evidents, van dir: "Això només és bruixeria inventada, ja que mai no hem sentit *res de semblant* a això entre els nostres avantpassats".

فَلَمَّا جَاءَهُم مُّوسَىٰ بِآيَاتِنَا بَيِّنَاتٍ قَالُوا مَا هَٰذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّفْتَرًى وَمَا سَمِعْنَا بِهَٰذَا فِي آبَائِنَا الْأَوَّلِينَ ٣٧

38. Moisès digué: "El Meu senyor sap millor que ningú qui ha portat la Seva guia i de qui serà la recompensa de la llar *final*. En veritat, els injustos mai no prosperaran".

وَقَالَ مُوسَىٰ رَبِّي أَعْلَمُ بِمَن جَاءَ بِالْهُدَىٰ مِنْ عِندِهِ وَمَن تَكُونُ لَهُ عَاقِبَةُ الدَّارِ ۖ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ٣٨

39. El Faraó digué: "Oh caps, no conec per a vosaltres un altre déu diferent de mi. Cou-me, doncs, els maons d'argila, oh Haman, i construeix-me una torre, perquè pugui donar un cop d'ull al Déu de Moisès, encara que crec que ell és un dels mentiders.

وَقَالَ فِرْعَوْنُ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُ مَا عَلِمْتُ لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرِي فَأَوْقِدْ لِي يَا هَامَانُ عَلَى الطِّينِ فَاجْعَل لِّي صَرْحًا لَّعَلِّي أَطَّلِعُ إِلَىٰ إِلَٰهِ مُوسَىٰ وَإِنِّي لَأَظُنُّهُ مِنَ الْكَاذِبِينَ ٣٩

40. Ell i els seus exèrcits es van comportar amb arrogància a la terra sense cap justificació. I van pensar que mai no serien retornats a Nosaltres.

وَاسْتَكْبَرَ هُوَ وَجُنُوْدُهٗ فِي الْاَرْضِ
بِغَيْرِ الْحَقِّ وَظَنُّوْٓا اَنَّهُمْ اِلَيْنَا لَا
يُرْجَعُوْنَ ﴿٤٠﴾

41. Així doncs, els vam atrapar a ell i als seus exèrcits, llençant-los al mar. Vegeu, doncs, com de *desgraciat* fou la fi dels malvats!"

فَاَخَذْنٰهُ وَجُنُوْدَهٗ فَنَبَذْنٰهُمْ فِي
الْيَمِّ ۚ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ
الظّٰلِمِيْنَ ﴿٤١﴾

42. Els vam convertir en dirigents que van convidar *el poble* al Foc, i el Dia de la Resurrecció no rebran cap ajuda.

وَجَعَلْنٰهُمْ اَئِمَّةً يَّدْعُوْنَ اِلَى النَّارِ ۚ
وَيَوْمَ الْقِيٰمَةِ لَا يُنْصَرُوْنَ ﴿٤٢﴾

43. Vam fer que la maledicció els seguís en aquest món, i el Dia de la Resurrecció estaran mancats de *tota mena* de béns.

وَاَتْبَعْنٰهُمْ فِيْ هٰذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً ۚ
وَيَوْمَ الْقِيٰمَةِ هُمْ مِّنَ الْمَقْبُوْحِيْنَ ﴿٤٣﴾ ع

R.5.

44. I vam lliurar a Moisès el Llibre, després de destruir les generacions precedents, com *a font de discerniment* per als homes, com a guia i misericòrdia, perquè hi pensessin.

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوْسَى الْكِتٰبَ مِنْۢ بَعْدِ
مَآ اَهْلَكْنَا الْقُرُوْنَ الْاُوْلٰى بَصَآئِرَ
لِلنَّاسِ وَهُدًى وَّرَحْمَةً لَّعَلَّهُمْ
يَتَذَكَّرُوْنَ ﴿٤٤﴾

45. Tu no estaves al vessant occidental *de la Muntanya* quan vam revelar l'ordre a Moisès, ni en vas ser un dels testimonis.

وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الْغَرْبِيِّ اِذْ
قَضَيْنَآ اِلٰى مُوْسَى الْاَمْرَ وَمَا كُنْتَ
مِنَ الشّٰهِدِيْنَ ﴿٤٥﴾

46. Però vam fer sorgir diverses generacions *després de Moisès*, i la vida es perllongà per a ells. I tu no eres habitant del poble de Madian, per recitar-los els Nostres Senyals; sinó que vam ser Nosaltres Els que vam enviar els Missatgers.

وَلٰكِنَّآ اَنْشَاْنَا قُرُوْنًا فَتَطَاوَلَ
عَلَيْهِمُ الْعُمُرُ ۚ وَمَا كُنْتَ ثَاوِيًا
فِيْٓ اَهْلِ مَدْيَنَ تَتْلُوْا عَلَيْهِمْ
اٰيٰتِنَا ۙ وَلٰكِنَّا كُنَّا مُرْسِلِيْنَ ﴿٤٦﴾

47. Tampoc no estaves al vessant de la Muntanya quan vam cridar, però *t'hem enviat* com a misericòrdia del teu Senyor, perquè avisis un poble on no hi

وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الطُّوْرِ اِذْ نَادَيْنَا
وَلٰكِنْ رَّحْمَةً مِّنْ رَّبِّكَ لِتُنْذِرَ
قَوْمًا مَّآ اَتٰىهُمْ مِّنْ نَّذِيْرٍ مِّنْ

havia arribat cap Amonestador abans de tu, perquè hi pensessin.

قَبْلِكَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٤٧﴾

48. I per què no diuen, quan l'aflicció caigui sobre ells com a resultat de les seves pròpies accions: "Senyor Nostre, per què no ens vas enviar un Missatger perquè poguéssim seguir els Teus Senyals i ser dels que són creients?[2]

وَلَوْلَا أَن تُصِيبَهُم مُّصِيبَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ فَيَقُولُوا رَبَّنَا لَوْلَا أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا رَسُولًا فَنَتَّبِعَ آيَاتِكَ وَنَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٨﴾

49. Però quan van rebre la Nostra Veritat, van dir: "Per què no els han donat el mateix que li van donar a Moisès? És que no van rebutjar el que va rebre Moisès abans?" Diuen: "Dos Mags que s'han ajudat entre ells". I asseguren: "Els rebutgem a tots i cadascun d'ells".[3]

فَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ مِنْ عِندِنَا قَالُوا لَوْلَا أُوتِيَ مِثْلَ مَا أُوتِيَ مُوسَىٰ ۚ أَوَلَمْ يَكْفُرُوا بِمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ مِن قَبْلُ ۖ قَالُوا سِحْرَانِ تَظَاهَرَا وَقَالُوا إِنَّا بِكُلٍّ كَافِرُونَ ﴿٤٩﴾

50. Digues-los: "Porteu, doncs, un Llibre d'Al·là que sigui millor guia que *aquests* dos (la Torà i l'Alcorà), perquè jo els segueixi, si sou veritables".

قُلْ فَأْتُوا بِكِتَابٍ مِّنْ عِندِ اللَّهِ هُوَ أَهْدَىٰ مِنْهُمَا أَتَّبِعْهُ إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ ﴿٥٠﴾

51. Però si et responen que no, llavors has de saber que només segueixen les seves inclinacions dolentes. I hi ha algú que s'equivoqui més que aquell que segueix les seves inclinacions

فَإِن لَّمْ يَسْتَجِيبُوا لَكَ فَاعْلَمْ أَنَّمَا يَتَّبِعُونَ أَهْوَاءَهُمْ ۚ وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّنِ اتَّبَعَ هَوَاهُ بِغَيْرِ هُدًى

---

[2] La resposta a la qüestió queda implícita i la raó per la qual no poden culpar Al·là és perquè Déu envia amonestadors als pobles abans de castigar-los per les seves males accions. Vegeu 6-132

3Dels tres oponents principals a l'Islam: els jueus, els cristians i els idòlatres, el present versicle es dirigeix als jueus en particular. La present afirmació només podria haver estat feta pels jueus. Quan el Sant Alcorà afirma que havien rebutjat el que anteriorment fou donat a Moisès, no vol dir que la gent de l'època del Sant Profeta de l'Islam hagués rebutjat Moisès. La part del versicle que afirma "els rebutgem completament" també significa, que "rebutgem tots aquells que venen en el nom de Déu amb signes pretesos". Això denota el trastorn del qual participen tots el que rebutgen el Profeta del seu temps.

perverses sense cap guia d'Al·là? En veritat, Al·là no guia els injustos.

مِّنَ اللَّهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ
الظَّالِمِينَ ﴿٥١﴾

R.6.

52. I de debò, els hem transmès a fons la Paraula, perquè quedin avisats.

وَلَقَدْ وَصَّلْنَا لَهُمُ الْقَوْلَ لَعَلَّهُمْ
يَتَذَكَّرُونَ ﴿٥٢﴾

53. Aquells a qui vam donar el llibre abans que a ell: aquests hi creuen.

الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ مِن قَبْلِهِ
هُم بِهِ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٣﴾

54. I quan se'ls recita, diuen: "Hi creiem. De ben segur que és la veritat del nostre Senyor. I certament, fins i tot abans ens havíem sotmès *a Déu*".

وَإِذَا يُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ قَالُوا آمَنَّا بِهِ
إِنَّهُ الْحَقُّ مِن رَّبِّنَا إِنَّا كُنَّا مِن
قَبْلِهِ مُسْلِمِينَ ﴿٥٤﴾

55. Aquests rebran la seva recompensa dues vegades per haver estat perseverants i haver combatut el mal amb el bé, i gastat del que els vam donar.

أُولَٰئِكَ يُؤْتَوْنَ أَجْرَهُم مَّرَّتَيْنِ
بِمَا صَبَرُوا وَيَدْرَءُونَ بِالْحَسَنَةِ
السَّيِّئَةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ ﴿٥٥﴾

56. Quan escolten paraules vanes, se n'aparten i diuen: "Per a nosaltres les nostres obres i per a vosaltres, les vostres". La pau sigui amb vosaltres. No busquem els ignorants".

وَإِذَا سَمِعُوا اللَّغْوَ أَعْرَضُوا عَنْهُ وَ
قَالُوا لَنَا أَعْمَالُنَا وَلَكُمْ أَعْمَالُكُمْ
سَلَامٌ عَلَيْكُمْ لَا نَبْتَغِي الْجَاهِلِينَ ﴿٥٦﴾

57. En veritat, no aconseguiràs guiar *tots* aquells que estimes, però Al·là guia aquell que li plau. Perquè Ell coneix millor aquells que acceptarien la guia.

إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَٰكِنَّ
اللَّهَ يَهْدِي مَن يَشَاءُ ۚ وَهُوَ أَعْلَمُ
بِالْمُهْتَدِينَ ﴿٥٧﴾

58. Ells diuen: "Si seguíssim la guia amb tu, ens expulsarien del nostre país". És que no hem establert per a ells un santuari segur on porten els fruits de totes les coses, *com* a provisió Nostra? Però la majoria d'ells el desconeixen.

وَقَالُوا إِن نَّتَّبِعِ الْهُدَىٰ مَعَكَ
نُتَخَطَّفْ مِنْ أَرْضِنَا ۚ أَوَلَمْ نُمَكِّن
لَّهُمْ حَرَمًا آمِنًا يُجْبَىٰ إِلَيْهِ
ثَمَرَاتُ كُلِّ شَيْءٍ رِّزْقًا مِّن لَّدُنَّا
وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٨﴾

59. Quants habitatges hem destruït, que vivien en l'exultació pel seu

وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِن قَرْيَةٍ بَطِرَتْ

مَعِيشَتَهَا ۚ فَتِلْكَ مَسٰكِنُهُمْ لَمْ تُسْكَنْ مِّنْ بَعْدِهِمْ إِلَّا قَلِيلًا ۗ وَ كُنَّا نَحْنُ الْوٰرِثِيْنَ ﴿٥٩﴾

estil de vida. I aquestes són les seves llars que no han estat habitades després d'ells, tret d'un breu període de temps. Som Nosaltres Qui ens convertim en els Hereus.

وَ مَا كَانَ رَبُّكَ مُهْلِكَ الْقُرٰى حَتّٰى يَبْعَثَ فِيْٓ اُمِّهَا رَسُوْلًا يَّتْلُوْا عَلَيْهِمْ اٰيٰتِنَا ۚ وَ مَا كُنَّا مُهْلِكِي الْقُرٰٓى اِلَّا وَ اَهْلُهَا ظٰلِمُوْنَ ﴿٦٠﴾

60. Però el teu Senyor mai no destruiria les ciutats fins que no suscités *a la ciutat* mare un Missatger, que els recités els Nostres Senyals. Ni destruiria les ciutats tret que la seva gent fos malvada.

وَ مَآ اُوْتِيْتُمْ مِّنْ شَيْءٍ فَمَتَاعُ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَ زِيْنَتُهَا ۚ وَ مَا عِنْدَ اللّٰهِ خَيْرٌ وَّ اَبْقٰى ۗ اَفَلَا تَعْقِلُوْنَ ﴿٦١﴾

61. I qualsevol cosa *d'aquest món* que se us doni només és un gaudi temporal de la vida present i un guarniment seu. Però el que està amb Al·là és millor i perdurable. És que no ho entendreu?

R.7.

اَفَمَنْ وَّعَدْنٰهُ وَعْدًا حَسَنًا فَهُوَ لَاقِيْهِ كَمَنْ مَّتَّعْنٰهُ مَتَاعَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا ثُمَّ هُوَ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ مِنَ الْمُحْضَرِيْنَ ﴿٦٢﴾

62. És que serà aquell que hem fet una agradable promesa *el compliment de* la qual farà, com aquell al qual li hem proporcionat les coses bones d'aquesta vida i més endavant, en el Dia de la Resurrecció, serà dels que seran portats *davant de Déu*?

وَ يَوْمَ يُنَادِيْهِمْ فَيَقُوْلُ اَيْنَ شُرَكَآءِيَ الَّذِيْنَ كُنْتُمْ تَزْعُمُوْنَ ﴿٦٣﴾

63. En aquest dia els cridarà i dirà: "On són els "iguals" que vau imaginar així?"

قَالَ الَّذِيْنَ حَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ رَبَّنَا هٰٓؤُلَآءِ الَّذِيْنَ اَغْوَيْنَا ۚ اَغْوَيْنٰهُمْ كَمَا غَوَيْنَا ۚ تَبَرَّاْنَآ اِلَيْكَ ز مَا كَانُوْٓا اِيَّانَا يَعْبُدُوْنَ ﴿٦٤﴾

64. Aquells contra els quals es dictarà sentència diran: "Senyor nostre, aquests són aquells que vam extraviar. Els vam extraviar de la mateixa manera que ens vam extraviar *nosaltres mateixos. Ara* ens separem *d'ells i tornem* a Tu. No era a nosaltres que adoraven".

وَ قِيْلَ ادْعُوْا شُرَكَآءَكُمْ فَدَعَوْهُمْ

65. Però diran: "Crideu els vostres companys". Els cridaran però no els

contestaran. I veuran el càstig. Tant de bo haguessin seguit la guia!

فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُمْ وَرَأَوُا الْعَذَابَ ۚ
لَوْ أَنَّهُمْ كَانُوا يَهْتَدُونَ ﴿٦٤﴾

66. I aquest dia, ell es dirigirà a ells i els dirà: "Quina resposta vau donar als Missatgers?"

وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ مَاذَا
أَجَبْتُمُ الْمُرْسَلِينَ ﴿٦٥﴾

67. En aquest dia, totes les qüestions esdevindran obscures per a ells, i *ni tan sols* es preguntaran entre ells.

فَعَمِيَتْ عَلَيْهِمُ الْأَنبَاءُ يَوْمَئِذٍ
فَهُمْ لَا يَتَسَاءَلُونَ ﴿٦٦﴾

68. Però aquell que se'n penedeixi, cregui i faci bones obres, potser es trobi entre els que prosperin.

فَأَمَّا مَن تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا
فَعَسَىٰ أَن يَكُونَ مِنَ الْمُفْلِحِينَ ﴿٦٧﴾

69. I el teu Senyor crea tot el que Li plau i tria *aquell que Li plau*. No els correspon triar a ells. Glorificat sigui, perquè Ell està molt per sobre de tot el que Li associen.

وَرَبُّكَ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ۗ مَا
كَانَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ ۚ سُبْحَانَ اللَّهِ وَ
تَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٦٨﴾

70. Perquè el teu Senyor coneix el que amaguen els seus cors i el que revelen.

وَرَبُّكَ يَعْلَمُ مَا تُكِنُّ صُدُورُهُمْ وَ
مَا يُعْلِنُونَ ﴿٦٩﴾

71. Ell és Al·là; no hi ha cap altre déu tret d'Ell. A Ell correspon tota lloança en el principi i en el Més Enllà. Seu és el judici i a Ell tornareu.

وَهُوَ اللَّهُ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ۖ لَهُ الْحَمْدُ
فِي الْأُولَىٰ وَالْآخِرَةِ ۖ وَلَهُ الْحُكْمُ وَ
إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٧٠﴾

72. Digues-los: "Digueu-me, si Al·là fes la nit contínua sobre vosaltres fins al Dia de la Resurrecció, quin déu hi ha fora d'Al·là que pugui tornar-vos a la llum? És que no escoltareu, llavors?"

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِن جَعَلَ اللَّهُ عَلَيْكُمُ
اللَّيْلَ سَرْمَدًا إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ مَنْ
إِلَٰهٌ غَيْرُ اللَّهِ يَأْتِيكُم بِضِيَاءٍ ۖ
أَفَلَا تَسْمَعُونَ ﴿٧١﴾

73. Digues-los: "Digueu-me, si Al·là fes el dia continu sobre vosaltres fins al Dia de la Resurrecció, quin déu hi ha fora d'Al·là que pugui tornar-vos la ni en la que podeu descansar? És que no veureu, llavors?"

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِن جَعَلَ اللَّهُ
عَلَيْكُمُ النَّهَارَ سَرْمَدًا إِلَىٰ يَوْمِ
الْقِيَامَةِ مَنْ إِلَٰهٌ غَيْرُ اللَّهِ يَأْتِيكُم
بِلَيْلٍ تَسْكُنُونَ فِيهِ ۖ أَفَلَا
تُبْصِرُونَ ﴿٧٢﴾

74. I amb la Seva misericòrdia ha fet per a vosaltres el dia i la nit, perquè hi descanseu, i pugueu buscar la Seva gràcia i sigueu agraïts.

وَمِنْ رَّحْمَتِهِ جَعَلَ لَكُمُ الَّيْلَ وَ
النَّهَارَ لِتَسْكُنُوْا فِيْهِ وَ لِتَبْتَغُوْا
مِنْ فَضْلِهِ وَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُوْنَ ﴿٧٤﴾

75. I en aquest dia, els convocarà i els dirà: "On són els Meus "iguals", a qui vau imaginar així?"

وَ يَوْمَ يُنَادِيْهِمْ فَيَقُوْلُ اَيْنَ
شُرَكَآءِيَ الَّذِيْنَ كُنْتُمْ تَزْعُمُوْنَ ﴿٧٥﴾

76. I agafarem un testimoni de cada poble i els direm: "Presenteu la vostra prova". Llavors, sabran que la veritat pertany a Al·là. I que el que solien tramar s'esvanirà.

وَ نَزَعْنَا مِنْ كُلِّ اُمَّةٍ شَهِيْدًا
فَقُلْنَا هَاتُوْا بُرْهَانَكُمْ فَعَلِمُوْا
اَنَّ الْحَقَّ لِلّٰهِ وَ ضَلَّ عَنْهُمْ مَّا كَانُوْا
يَفْتَرُوْنَ ﴿٧٦﴾

R.8.

77. En veritat, Korah pertanyia al poble de Moisès, però es comportà com un tirà amb ells. I li havíem donat tresors en una quantitat tan gran que les seves claus no haurien pogut ser transportades per un grup d'homes forts. Quan el seu poble li digué: "No t'exultis, en veritat Al·là no estima aquells que s'enorgulleixen".

اِنَّ قَارُوْنَ كَانَ مِنْ قَوْمِ مُوْسٰى فَبَغٰى
عَلَيْهِمْ وَ اٰتَيْنٰهُ مِنَ الْكُنُوْزِ مَآ اِنَّ
مَفَاتِحَهٗ لَتَنُوْٓاُ بِالْعُصْبَةِ اُولِي
الْقُوَّةِ اِذْ قَالَ لَهٗ قَوْمُهٗ لَا تَفْرَحْ
اِنَّ اللّٰهَ لَا يُحِبُّ الْفَرِحِيْنَ ﴿٧٧﴾

78. "I busca, en el que Al·là t'ha donat, la llar del Més Enllà. No oblidis la teva part en aquest món. I fes el bé *als altres* com Al·là l'ha fet amb tu. No provis de fer el mal a la terra, perquè en veritat Al·là no estima aquells que fan el mal".

وَابْتَغِ فِيْمَآ اٰتٰىكَ اللّٰهُ الدَّارَ الْاٰخِرَةَ
وَ لَا تَنْسَ نَصِيْبَكَ مِنَ الدُّنْيَا وَ
اَحْسِنْ كَمَآ اَحْسَنَ اللّٰهُ اِلَيْكَ وَ لَا تَبْغِ
الْفَسَادَ فِي الْاَرْضِ اِنَّ اللّٰهَ لَا يُحِبُّ
الْمُفْسِدِيْنَ ﴿٧٨﴾

79. Ell respongué: "Això ho rebut pels coneixements que tinc". És que no sabia que Al·là va destruir abans que ell generacions més poderoses que ell i posseïdores de riqueses més grans? Però al culpable no se li demanarà *que doni una explicació* dels seus pecats.

قَالَ اِنَّمَآ اُوْتِيْتُهٗ عَلٰى عِلْمٍ عِنْدِيْ
اَوَلَمْ يَعْلَمْ اَنَّ اللّٰهَ قَدْ اَهْلَكَ مِنْ
قَبْلِهٖ مِنَ الْقُرُوْنِ مَنْ هُوَ اَشَدُّ مِنْهُ
قُوَّةً وَّ اَكْثَرُ جَمْعًا وَ لَا يُسْـَٔلُ عَنْ
ذُنُوْبِهِمُ الْمُجْرِمُوْنَ ﴿٧٩﴾

80. Llavors, es presentà davant del seu poble amb la seva pompa. Els que ambicionaven la vida d'aquest món, van dir: "Oh, tant de bo tinguéssim alguna cosa semblant al que li han donat a Korah! En veritat, és l'amo d'una gran fortuna".

فَخَرَجَ عَلَىٰ قَوْمِهِ فِي زِينَتِهِ ۖ قَالَ
الَّذِينَ يُرِيدُونَ الْحَيَوٰةَ الدُّنْيَا
يَـٰلَيْتَ لَنَا مِثْلَ مَآ أُوتِيَ قَـٰرُونُ ۙ إِنَّهُ
لَذُو حَظٍّ عَظِيمٍ ﴿٨٠﴾

81. Però aquells que van rebre el coneixement van dir: "Ai de vosaltres, la recompensa d'Al·là és millor per als que creuen i fan bones obres; i no es concedirà a ningú tret d'aquells que siguin perseverants".

وَقَالَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ وَيْلَكُمْ
ثَوَابُ اللَّهِ خَيْرٌ لِّمَنْ ءَامَنَ وَعَمِلَ
صَـٰلِحًا ۚ وَلَا يُلَقَّىٰهَآ إِلَّا الصَّـٰبِرُونَ ﴿٨١﴾

82. Llavors vam fer que la terra se l'empassés, a ell i a la seva llar. I no va tenir cap grup que l'ajudés contra Al·là, ni era d'aquells que pogués vèncer *el decret d'Al·là.*

فَخَسَفْنَا بِهِ وَبِدَارِهِ الْأَرْضَ فَمَا
كَانَ لَهُ مِن فِئَةٍ يَنصُرُونَهُ مِن دُونِ
اللَّهِ وَمَا كَانَ مِنَ الْمُنتَصِرِينَ ﴿٨٢﴾

83. I aquells que van cobejar la seva posició el dia abans, van començar a dir: "Ah! En veritat és Al·là qui augmenta la provisió per a aquells del Seus servents que Li plauen, i l'estreny *per a aquell que vol.* Si Al·là no hagués estat Clement amb nosaltres, hauria dit que *la terra també* se'ns empassés. Ah! Els ingrats mai no prosperen".

وَأَصْبَحَ الَّذِينَ تَمَنَّوْا مَكَانَهُ
بِالْأَمْسِ يَقُولُونَ وَيْكَأَنَّ اللَّهَ
يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَآءُ مِنْ
عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ ۖ لَوْلَآ أَن مَّنَّ اللَّهُ
عَلَيْنَا لَخَسَفَ بِنَا ۖ وَيْكَأَنَّهُ لَا يُفْلِحُ
ع الْكَـٰفِرُونَ ﴿٨٣﴾

R.9.

84. Aquesta és la Llar del Més Enllà! Nosaltres la donem a aquells que no volen la pròpia exaltació a la terra ni tampoc la corrupció. I la fi és per al just.

تِلْكَ الدَّارُ الْـَٔاخِرَةُ نَجْعَلُهَا لِلَّذِينَ
لَا يُرِيدُونَ عُلُوًّا فِي الْأَرْضِ وَلَا
فَسَادًا ۚ وَالْعَـٰقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٨٤﴾

85. Aquell que fa una bona obra tindrà una recompensa més gran que aquesta. Però *per a* aquell que comet una mala acció *ha de saber que* aquells que

مَن جَآءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ مِّنْهَا ۖ
وَمَن جَآءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَى الَّذِينَ

عَمِلُوا السَّيِّاٰتِ اِلَّا مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ﴿٨٥﴾

cometen males accions només se'ls recompensarà *segons* el que van fer.

اِنَّ الَّذِيْ فَرَضَ عَلَيْكَ الْقُرْاٰنَ لَرَآدُّكَ اِلٰى مَعَادٍ ۗ قُلْ رَّبِّيْٓ اَعْلَمُ مَنْ جَآءَ بِالْهُدٰى وَمَنْ هُوَ فِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ ﴿٨٦﴾

86. De ben segur, aquell que t'ha imposat *els ensenyaments de* l'Alcorà et tornarà al *teu* lloc de retorn. Digues-los: "El Meu Senyor sap millor qui porta la guia i qui està en error evident".

وَمَا كُنْتَ تَرْجُوْٓا اَنْ يُّلْقٰٓى اِلَيْكَ الْكِتٰبُ اِلَّا رَحْمَةً مِّنْ رَّبِّكَ فَلَا تَكُوْنَنَّ ظَهِيْرًا لِّلْكٰفِرِيْنَ ﴿٨٧﴾

87. I mai no vas esperar que et revelessin el Llibre, sinó que es tracta d'una misericòrdia del teu Senyor. No siguis, doncs, ajudant d'aquells que no creuen.

وَلَا يَصُدُّنَّكَ عَنْ اٰيٰتِ اللّٰهِ بَعْدَ اِذْ اُنْزِلَتْ اِلَيْكَ وَادْعُ اِلٰى رَبِّكَ وَلَا تَكُوْنَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِيْنَ ﴿٨٨﴾

88. I no deixis que t'apartin dels Senyals d'Al·là després que t'han estat revelats. Crida *la humanitat* davant del teu Senyor, i no siguis d'aquells que *Li* atribueixen iguals.

وَلَا تَدْعُ مَعَ اللّٰهِ اِلٰهًا اٰخَرَ ۘ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ ۚ كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ اِلَّا وَجْهَهٗ ۗ لَهُ الْحُكْمُ وَاِلَيْهِ تُرْجَعُوْنَ ﴿٨٩﴾

89. No invoquis cap altre déu tret d'Al·là. No hi ha cap altre Déu fora d'Ell. Tot morirà tret d'Ell. Seu és el judici i a Ell tornareu.

CAPÍTOL 29
AL-ANKABUT
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Una gran majoria de l'opinió musulmana més erudita s'inclina a situar la revelació de la Surah en la meitat o en la segona part del període mequí. Sembla que la Surah deu el seu títol al versicle 42 on la falsedat i inutilitat de les creences politeistes s'il·lustren amb un bell símil amb què s'afirma que aquestes creences fràgils i insostenibles com una teranyina no poden suportar cap crítica intel·ligent. La Surah anterior havia acabat dient que el Sant Profeta tornaria victoriós i conqueridor a la seva ciutat, la Meca, d'on havia estat bandejat com a fugitiu i enemic, i on va posar preu al seu cap. Aquesta Surah comença amb una advertència als creients que la condició sine qua non per a l'èxit en la vida està en el treball llarg i difícil, i en les dificultats i privacions que són suportades amb paciència.

Tema

La Surah continua tractant el tema que els grans favors i benediccions que han de concedir-se als creients en aquesta vida i en la propera no se'ls otorgaran tret que la seva fe passi per una prova difícil. Hauran de passar pel gresol del foc i la sang per merèixer-la. Només si es penedeixen sincerament i tornen a Déu amb el cor humil i encongit, i si aconsegueixen una reforma real i perdurable en la pròpia vida, només així poden guanyar-se el perdó de Déu i tenir el dret a les gràcies i favors Divins. Tornant al tema de la persecució dels creients, la Surah continua dient que no han de permetre que qualsevol mena de dificultats i privacions s'alci en el camí del seu servei a causa de la Veritat, i són exhortats enèrgicament a posar la seva lleialtat a Déu per sobre de la lleialtat als pares, quan aquestes dues lleialtats s'enfronten i entren en conflicte. Tot seguit, es fa una breu referència a les històries dels Profetes Noè, Abraham i Lot, i alguns altres Missatgers Divins, per demostrar que la persecució mai no pot deturar ni endarrerir el progrés de la Fe veritable, i que la coacció en matèria de religió mai no té resultats, perquè un poble no por ser permanentment obligat a continuar acceptant opinions imposades a la força. La Surah segueix dient que les creences politeistes, les quals són fràgils com una teranyina, no poden suportar una crítica intel·ligent ni inquisitiva. Per tant, els incrèduls no té raó ni justificació per continuar mantenint creences idòlatres quan ha estat revelat un Llibre com l'Alcorà, el qual respon completament a totes les necessitats morals i requisits de l'home i és plenament adequat per a alçar-lo als cims morals més alts. la Surah rebutja llavors l'objecció sovint citada pels incrèduls que l'Alcorà ha estat composat pel Sant Profeta; ans al contrari, es presenta com el miracle Diví més gran en resposta a la demanda de Senyals i miracles per part dels incrèduls. Cap al final, es consola i conforta als creients amb la seguretat que si segueixen sent perseverants en el moment de la persecució a la qual seran sotmesos, els hauran de treure l'espasa en defensa de l'Islam i desenvolupar una vigorosa *Yihad* contra la força del mal. Però l'autèntica *Yihad* diu que no consisteix a matar i ser morts, sinó a esforçar-se amb totes les forces per guanyar-se el favor de Déu i predicar el Missatge de l'Alcorà.

سُورَةُ العَنكَبُوتِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مع البَسْمَلَةِ سَبْعُونَ آيَةً وَّ سَبْعَةُ رُكُوعَاتٍ

AL-ANKABUT

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ۝١

2. Alif Lam Mim.[1]

الٓمّٓ ۝٢

3. Pensen els homes que se'ls deixarà sols perquè diuen: "Creiem", i que no seran posats a prova?

أَحَسِبَ النَّاسُ أَنْ يُّتْرَكُوْٓا أَنْ
يَّقُوْلُوْٓا اٰمَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُوْنَ ۝٣

4. Però Nosaltres vam posar a prova aquells que van existir abans d'ells. Al·là distingirà, doncs, aquells que són veritables i distingirà en veritat els mentiders *dels veritables*.

وَلَقَدْ فَتَنَّا الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ
فَلَيَعْلَمَنَّ اللّٰهُ الَّذِيْنَ صَدَقُوْا
وَلَيَعْلَمَنَّ الْكٰذِبِيْنَ ۝٤

5. És que pensen aquells que cometen males accions que escaparan de Nosaltres? Ben dolent és el que jutgen!

أَمْ حَسِبَ الَّذِيْنَ يَعْمَلُوْنَ السَّيِّاٰتِ
أَنْ يَّسْبِقُوْنَا ؕ سَآءَ مَا يَحْكُمُوْنَ ۝٥

6. Aquell que espera trobar Al·là, *que s'hi prepari,* perquè l'hora fixada per Al·là certament arribarà. Perquè Ell és Qui tot ho sent, l'Omniscient.

مَنْ كَانَ يَرْجُوْا لِقَآءَ اللّٰهِ فَإِنَّ أَجَلَ
اللّٰهِ لَاٰتٍ ؕ وَهُوَ السَّمِيْعُ الْعَلِيْمُ ۝٦

7. I aquell que s'esforça, s'esforça només per la seva pròpia ànima. En veritat, Al·là és Independent de l'univers sencer.

وَمَنْ جَاهَدَ فَإِنَّمَا يُجَاهِدُ لِنَفْسِهٖ ؕ
إِنَّ اللّٰهَ لَغَنِيٌّ عَنِ الْعٰلَمِيْنَ ۝٧

8. I quant a aquells que creuen i fan bones obres, de ben segur que els retirarem les maldats i els donarem la millor recompensa per les seves obres.

وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ
لَنُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّاٰتِهِمْ وَ
لَنَجْزِيَنَّهُمْ أَحْسَنَ الَّذِيْ كَانُوْا
يَعْمَلُوْنَ ۝٨

[1] Jo sóc Al·là, Qui tot ho Sap.

9. Hem manat a l'home la benevolència vers els seus pares, però si es barallen amb tu perquè *també* m'associïs iguals dels quals no tens coneixement, llavors no els obeeixis. A Mi retornareu i us informaré del que vau fer.

وَوَصَّيْنَا الْإِنسَانَ بِوَالِدَيْهِ حُسْنًا ۖ وَإِن جَاهَدَاكَ لِتُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا ۚ إِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَأُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٩﴾

10. Però aquells que creuen i fan bones obres: a ells certament els admetré *en la companyia dels* justos.

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِي الصَّالِحِينَ ﴿١٠﴾

11. Entre els homes, n'hi ha *alguns* que diuen: "Creiem en Al·là", però quan se'ls fa patir per la causa d'Al·là, consideren que la persecució dels homes és com el càstig d'Al·là. I si els arriba l'ajuda del teu Senyor, diran certament: "En veritat, estàvem amb vosaltres". És que Al·là no sap millor que ningú el que hi ha en el cor de totes les persones?"

وَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ آمَنَّا بِاللَّهِ فَإِذَا أُوذِيَ فِي اللَّهِ جَعَلَ فِتْنَةَ النَّاسِ كَعَذَابِ اللَّهِ ۖ وَلَئِن جَاءَ نَصْرٌ مِّن رَّبِّكَ لَيَقُولُنَّ إِنَّا كُنَّا مَعَكُمْ ۚ أَوَلَيْسَ اللَّهُ بِأَعْلَمَ بِمَا فِي صُدُورِ الْعَالَمِينَ ﴿١١﴾

12. Però Al·là distingirà de ben segur aquells que creuen i distingirà de ben segur els hipòcrites *dels creients*!

وَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَلَيَعْلَمَنَّ الْمُنَافِقِينَ ﴿١٢﴾

13. Els incrèduls diuen als creients: "Seguiu el nostre camí i de ben segur que suportarem els vostres pecats". Però no poden portar res dels seus pecats. En veritat, són mentiders".

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا اتَّبِعُوا سَبِيلَنَا وَلْنَحْمِلْ خَطَايَاكُمْ ۖ وَمَا هُم بِحَامِلِينَ مِنْ خَطَايَاهُم مِّن شَيْءٍ ۖ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿١٣﴾

14. Però de ben segur que duran la seva pròpia càrrega i *com també d'altres* que no són les seves. I certament se'ls interrogarà el Dia de la Resurrecció pel que van tramar.

وَلَيَحْمِلُنَّ أَثْقَالَهُمْ وَأَثْقَالًا مَّعَ أَثْقَالِهِمْ ۖ وَلَيُسْأَلُنَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عَمَّا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿١٤﴾ ع ١٤ ١٢

R.2.

15. Certament vam enviar Noè al seu poble i va viure entre ells mil anys menys cinquanta. Després, el Diluvi va caure sobre ells, quan eren malvats.

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَلَبِثَ فِيهِمْ أَلْفَ سَنَةٍ إِلَّا خَمْسِينَ عَامًا فَأَخَذَهُمُ الطُّوفَانُ وَهُمْ ظَالِمُونَ ﴿١٥﴾

16. Però Nosaltres els vam salvar a Ell i aquells que estaven *amb Ell* en l'Arca, i el vam convertir en un Senyal per a tots els pobles.

فَأَنْجَيْنٰهُ وَأَصْحٰبَ السَّفِيْنَةِ وَ
جَعَلْنٰهَا آيَةً لِّلْعٰلَمِيْنَ ﴿١٦﴾

17. I *recordeu* Abraham, quan va dir al seu poble: "Adoreu Al·là i temeu-Lo. És millor per a vosaltres, tant de bo ho sabéssiu".

وَإِبْرٰهِيْمَ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ اعْبُدُوا
اللّٰهَ وَاتَّقُوْهُ ، ذٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ
كُنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ ﴿١٧﴾

18. "Només adoreu els ídols, en comptes d'Al·là, i forgeu mentides. Aquells que adoreu fora d'Al·là no tenen poder per donar-vos aliment. Busqueu, doncs, l'aliment d'Al·là i adoreu-Lo, i sigueu-Li agraïts. A Ell sereu retornats".

إِنَّمَا تَعْبُدُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ أَوْثَانًا
وَّ تَخْلُقُوْنَ إِفْكًا ، إِنَّ الَّذِيْنَ
تَعْبُدُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ لَا يَمْلِكُوْنَ
لَكُمْ رِزْقًا فَابْتَغُوْا عِنْدَ اللّٰهِ
الرِّزْقَ وَاعْبُدُوْهُ وَاشْكُرُوْا لَهُ ،
إِلَيْهِ تُرْجَعُوْنَ ﴿١٨﴾

19. "I si el rebutgeu, moltes generacions abans que vosaltres el van rebutjar *també*. Però el Missatger només és responsable de la transmissió clara *del Missatge*".

وَإِنْ تُكَذِّبُوْا فَقَدْ كَذَّبَ أُمَمٌ مِّنْ
قَبْلِكُمْ ، وَمَا عَلَى الرَّسُوْلِ إِلَّا الْبَلٰغُ
الْمُبِيْنُ ﴿١٩﴾

20. És que no veuen com Al·là origina la creació i després la repeteix? Això és, certament, fàcil per a Al·là.

أَوَلَمْ يَرَوْا كَيْفَ يُبْدِئُ اللّٰهُ الْخَلْقَ
ثُمَّ يُعِيْدُهُ ، إِنَّ ذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ
يَسِيْرٌ ﴿٢٠﴾

21. Digues-los: "Viatgeu per la terra, i vegeu com Ell originà la creació. Després Al·là farà una creació *posterior*". En veritat, Al·là té poder sobre totes les coses".[2]

قُلْ سِيْرُوْا فِي الْأَرْضِ فَانْظُرُوْا
كَيْفَ بَدَأَ الْخَلْقَ ثُمَّ اللّٰهُ
يُنْشِئُ النَّشْأَةَ الْآخِرَةَ ، إِنَّ اللّٰهَ
عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ ﴿٢١﴾

[2] El mateix escenari es presenta en un altre versicle semblant, Al-Najm 53-48 amb un lleuger canvi en la tria d ela paraula. En comptes de "Aajirah" s'empra allà la paraula "Ujraa". "Aajirah" pot traduir-se simplement com "posterior". "Ujraa" significa "altre". És obvi, per tant, que la combinació de les paraules "Aajirah" i "Ujraa" significa "altre tipus de creació en una època anterior".

22. Ell castiga aquell que Li plau i mostra misericòrdia a aquell que Li plau, i a Ell sereu retornats.

يُعَذِّبُ مَنْ يَّشَآءُ وَ يَرْحَمُ مَنْ
يَّشَآءُ ۚ وَ اِلَيْهِ تُقْلَبُوْنَ ﴿٢٢﴾

23. I no podeu frustrar *els designis d'Al·là* ni a la terra ni al cel; ni teniu cap amic o ajudant tret d'Al·là.

وَمَآ اَنْتُمْ بِمُعْجِزِيْنَ فِي الْاَرْضِ وَلَا
فِي السَّمَآءِ ۫ وَمَا لَكُمْ مِّنْ دُوْنِ اللّٰهِ مِنْ
وَّلِيٍّ وَّلَا نَصِيْرٍ ﴿٢٣﴾

R.3.

24. Aquells que no creuen en els Senyals d'Al·là i en la trobada amb Ell són els que han desesperat en la Meva misericòrdia. Per a ells hi haurà un sever càstig.

وَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِاٰيٰتِ اللّٰهِ وَ
لِقَآئِهٖٓ اُولٰٓئِكَ يَئِسُوْا مِنْ رَّحْمَتِيْ
وَ اُولٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ ﴿٢٤﴾

25. L'única resposta del seu poble va ser: "Mata'l o crema'l". Però Al·là el salvà del foc. Aquí hi ha certament Senyals per a un poble avesat a creure".

فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهٖٓ اِلَّآ اَنْ
قَالُوا اقْتُلُوْهُ اَوْ حَرِّقُوْهُ فَاَنْجٰىهُ
اللّٰهُ مِنَ النَّارِ ۭ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ
لِّقَوْمٍ يُّؤْمِنُوْنَ ﴿٢٥﴾

26. Ell digué: "En veritat, heu acceptat per a vosaltres ídols fora d'Al·là, per amor als uns i als altres en la vida present. Més endavant, en el Dia de la Resurrecció, us negareu i us maleireu entre vosaltres. La Vostra llar serà l'Infern i no tindreu qui us ajudi".

وَقَالَ اِنَّمَا اتَّخَذْتُمْ مِّنْ دُوْنِ اللّٰهِ
اَوْثَانًا ۙ مَّوَدَّةَ بَيْنِكُمْ فِي الْحَيٰوةِ
الدُّنْيَا ۚ ثُمَّ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ يَكْفُرُ
بَعْضُكُمْ بِبَعْضٍ وَّ يَلْعَنُ بَعْضُكُمْ
بَعْضًا ۫ وَّمَاْوٰىكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُمْ مِّنْ
نّٰصِرِيْنَ ﴿٢٦﴾

27. Lot va creure en ell. I *Abraham* digué: "Em refugio amb el meu Senyor. En veritat, Ell és el Poderós, el Savi".

فَاٰمَنَ لَهٗ لُوْطٌ ۘ وَقَالَ اِنِّيْ مُهَاجِرٌ
اِلٰى رَبِّيْ ۭ اِنَّهٗ هُوَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ ﴿٢٧﴾

28. Li vam concedir Isaac i Jacob, i vam posar *el do* del ser profeta i el Llibre entre els seus descendents, li vam donar la seva recompensa en

وَ وَهَبْنَا لَهٗٓ اِسْحٰقَ وَ يَعْقُوْبَ وَ
جَعَلْنَا فِيْ ذُرِّيَّتِهِ النُّبُوَّةَ وَ الْكِتٰبَ

aquesta vida, i en el Més Enllà estarà certament entre els justos.

وَاٰتَيْنٰهُ اَجْرَهٗ فِي الدُّنْيَا ۚ وَاِنَّهٗ
فِي الْاٰخِرَةِ لَمِنَ الصّٰلِحِيْنَ ﴿٢٨﴾

29. I *vam enviar* Lot; ell digué al seu poble: "Cometeu una abominació que ningú de la humanitat no ha comès abans que vosaltres".

وَلُوْطًا اِذْ قَالَ لِقَوْمِهٖٓ اِنَّكُمْ لَتَاْتُوْنَ
الْفَاحِشَةَ ؗ مَا سَبَقَكُمْ بِهَا مِنْ
اَحَدٍ مِّنَ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٢٩﴾

30. "*Dissimulant,* us apropeu en veritat als homes i talleu el camí *als viatgers*? Us recreeu en les vostres reunions, en tot allò que és abominable! Però l'única resposta del seu poble va ser: "Porta'ns el càstig d'Al·là si dius la veritat".

اَئِنَّكُمْ لَتَاْتُوْنَ الرِّجَالَ وَتَقْطَعُوْنَ
السَّبِيْلَ ۙ وَتَاْتُوْنَ فِيْ نَادِيْكُمُ
الْمُنْكَرَ ؕ فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهٖٓ
اِلَّآ اَنْ قَالُوا ائْتِنَا بِعَذَابِ اللّٰهِ
اِنْ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِيْنَ ﴿٣٠﴾

31. Ell digué: "Ajuda'm, Senyor meu, contra el poble corromput".

قَالَ رَبِّ انْصُرْنِيْ عَلَى الْقَوْمِ
الْمُفْسِدِيْنَ ﴿٣١﴾ ع

R.4.

32. I quan els Nostres missatgers van dur a Abraham la bona nova, van dir: "Destruirem el poble d'aquesta ciutat; en veritat, la seva gent és injusta".

وَلَمَّا جَآءَتْ رُسُلُنَآ اِبْرٰهِيْمَ
بِالْبُشْرٰى ۙ قَالُوْٓا اِنَّا مُهْلِكُوْٓا اَهْلِ
هٰذِهِ الْقَرْيَةِ ۚ اِنَّ اَهْلَهَا كَانُوْا
ظٰلِمِيْنَ ﴿٣٢﴾

33. Ell digué: "Però Lot és allà". Van respondre: "Sabem prou bé qui és allà. Certament el salvarem a ell i la seva família, tret de la seva dona, que és de les que es queden enrere".

قَالَ اِنَّ فِيْهَا لُوْطًا ؕ قَالُوْا نَحْنُ اَعْلَمُ
بِمَنْ فِيْهَا ۫ لَنُنَجِّيَنَّهٗ وَاَهْلَهٗٓ اِلَّا
امْرَاَتَهٗ ۫ كَانَتْ مِنَ الْغٰبِرِيْنَ ﴿٣٣﴾

34. Quan els Nostres Missatgers van arribar fins a Lot, s'angoixà per ells i es va sentir sense força davant d'ells. Van dir: "No temis ni passis pena. Certament et salvarem a tu i a la teva família, tret de la teva dona, que és de les que es queden enrere".

وَلَمَّآ اَنْ جَآءَتْ رُسُلُنَا لُوْطًا سِيْٓءَ
بِهِمْ وَضَاقَ بِهِمْ ذَرْعًا وَّقَالُوْا لَا
تَخَفْ وَلَا تَحْزَنْ ۫ اِنَّا مُنَجُّوْكَ
وَاَهْلَكَ اِلَّا امْرَاَتَكَ كَانَتْ مِنَ
الْغٰبِرِيْنَ ﴿٣٤﴾

35. "En veritat, farem caure sobre la gent d'aquesta ciutat un càstig del cel, perquè han estat rebels".

إِنَّا مُنزِلُونَ عَلَىٰٓ أَهْلِ هَٰذِهِ
الْقَرْيَةِ رِجْزًا مِّنَ السَّمَآءِ بِمَا
كَانُوا يَفْسُقُونَ ٣٥

36. I hi hem deixat un Senyal clar per al poble que pugui entendre.

وَلَقَد تَّرَكْنَا مِنْهَآ ءَايَةًۢ بَيِّنَةً لِّقَوْمٍ
يَعْقِلُونَ ٣٦

37. *Vam enviar* Madian al seu germà Shu'aib que va dir: "Oh poble meu, serviu Al·là, temeu l'Últim Dia i no cometeu cap maldat a la terra, ni creeu el desordre".

وَإِلَىٰ مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا فَقَالَ
يَٰقَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَارْجُوا الْيَوْمَ
الْآخِرَ وَلَا تَعْثَوْا فِي الْأَرْضِ
مُفْسِدِينَ ٣٧

38. Però a ell li van dir mentider. Per la qual cosa, els va sobrevenir un violent terratrèmol i a casa seva, van quedar prostrats a terra.

فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ
فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ جَٰثِمِينَ ٣٨

39. I *vam destruir* Ad i Zamud. Per a vosaltres queda palès per les seves llars. I Satanàs va fer que les seves accions *semblessin* bones davant la seva vista, i els apartà així del camí, malgrat que eren capaços de discernir *la veritat*.

وَعَادًا وَثَمُودَا۟ وَقَد تَّبَيَّنَ لَكُم
مِّن مَّسَٰكِنِهِمْ ۖ وَزَيَّنَ لَهُمُ
الشَّيْطَٰنُ أَعْمَٰلَهُمْ فَصَدَّهُمْ
عَنِ السَّبِيلِ وَكَانُوا مُسْتَبْصِرِينَ ٣٩

40. I *vam destruir* Korah, el Faraó i Haman. Moisès va comparèixer davant d'ells amb Senyals manifests, però es van comportar amb orgull a la terra, malgrat que no van poder lliurar-se *de Nosaltres*.

وَقَٰرُونَ وَفِرْعَوْنَ وَهَٰمَٰنَ ۖ
وَلَقَدْ جَآءَهُم مُّوسَىٰ بِالْبَيِّنَٰتِ
فَاسْتَكْبَرُوا فِي الْأَرْضِ وَمَا كَانُوا
سَٰبِقِينَ ٤٠

41. Així vam caure sobre cada un *d'ells* pel seu pecat. Hi havia alguns d'ells contra els quals vam enviar una violenta tempesta de sorra, d'altres van quedar esfereïts per un esclat espantós, d'altres se'ls va empassar la terra i a d'altres els vam ofegar. No fou Al·là qui els perjudicà, sinó que

فَكُلًّا أَخَذْنَا بِذَنۢبِهِۦ ۖ فَمِنْهُم مَّنْ
أَرْسَلْنَا عَلَيْهِ حَاصِبًا ۖ وَمِنْهُم
مَّنْ أَخَذَتْهُ الصَّيْحَةُ ۖ وَمِنْهُم مَّنْ
خَسَفْنَا بِهِ الْأَرْضَ ۖ وَمِنْهُم مَّنْ
أَغْرَقْنَا ۚ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ

foren ells els que van malmetre les seves pròpies ànimes.

وَلٰكِنْ كَانُوْٓا اَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُوْنَ ٤١

42. L'exemple dels que adopten protectors diferents d'Al·là és com el de l'aranya que es prepara una casa. La casa de l'aranya és en veritat la més fràgil de *totes* les cases, tant de bo ho sabessin!

مَثَلُ الَّذِيْنَ اتَّخَذُوْا مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ
اَوْلِيَآءَ كَمَثَلِ الْعَنْكَبُوْتِ ۚ
اِتَّخَذَتْ بَيْتًا ۚ وَ اِنَّ اَوْهَنَ
الْبُيُوْتِ لَبَيْتُ الْعَنْكَبُوْتِ ۘ
لَوْ كَانُوْا يَعْلَمُوْنَ ٤٢

43. En veritat, Al·là coneix tot allò que invoquen en comptes d'Ell. Però Ell és el Poderós, el Savi.

اِنَّ اللّٰهَ يَعْلَمُ مَا يَدْعُوْنَ مِنْ
دُوْنِهٖ مِنْ شَيْءٍ ۚ وَ هُوَ الْعَزِيْزُ
الْحَكِيْمُ ٤٣

44. Aquestes són semblances i exemples que mostrem a la humanitat, però només les entenen aquells que tenen coneixement.

وَتِلْكَ الْاَمْثَالُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ ۚ
وَمَا يَعْقِلُهَآ اِلَّا الْعٰلِمُوْنَ ٤٤

45. Al·là va crear els cels i la terra amb la veritat. Aquí hi ha certament un Senyal per als creients.

خَلَقَ اللّٰهُ السَّمٰوٰتِ وَ الْاَرْضَ
بِالْحَقِّ ۚ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً
لِّلْمُؤْمِنِيْنَ ٤٥

R.5. - PART 21

46. Recita el que t'ha estat revelat del Llibre i compleix la Pregària. En veritat, la Pregària guarda *la persona* de l'obscenitat i del mal manifest, i el record d'Al·là és en veritat la *virtut* més gran. Perquè Al·là sap el que feu.

اُتْلُ مَآ اُوْحِيَ اِلَيْكَ مِنَ الْكِتٰبِ
وَاَقِمِ الصَّلٰوةَ ۚ اِنَّ الصَّلٰوةَ تَنْهٰى عَنِ
الْفَحْشَآءِ وَالْمُنْكَرِ ۚ وَلَذِكْرُ اللّٰهِ اَكْبَرُ ۚ
وَاللّٰهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُوْنَ ٤٦

47. No discutiu amb el Poble del Llibre, excepte amb el que sigui millor. Però *no disputeu pas* amb els que siguin injustos d'entre ells. Digueu-los: "Creiem en el que ens ha estat revelat i en el que us ha estat revelat. El nostre Déu i el vostre Déu és Un de sol, i a Ell ens sotmetem".

وَلَا تُجَادِلُوْٓا اَهْلَ الْكِتٰبِ اِلَّا بِالَّتِيْ هِيَ
اَحْسَنُ ۖ اِلَّا الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا مِنْهُمْ
وَقُوْلُوْٓا اٰمَنَّا بِالَّذِيْٓ اُنْزِلَ اِلَيْنَا وَ
اُنْزِلَ اِلَيْكُمْ وَاِلٰهُنَا وَاِلٰهُكُمْ وَاحِدٌ وَّ
نَحْنُ لَهٗ مُسْلِمُوْنَ ٤٧

48. De la mateixa manera t'hem revelat el Llibre, perquè aquells a qui hem donat el *coneixement veritable del* Llibre creguin en ell (l'Alcorà); *i també* entre aquests *habitants de la Meca* hi ha alguns que creuen en ell. Perquè ningú, tret dels desagraïts, no nega els Nostres Senyals.

وَكَذٰلِكَ اَنْزَلْنَاۤ اِلَيْكَ الْكِتٰبَ ؕ
فَالَّذِيْنَ اٰتَيْنٰهُمُ الْكِتٰبَ يُؤْمِنُوْنَ
بِهٖ ۚ وَمِنْ هٰۤؤُلَاۤءِ مَنْ يُّؤْمِنُ بِهٖ ؕ وَمَا
يَجْحَدُ بِاٰيٰتِنَاۤ اِلَّا الْكٰفِرُوْنَ ﴿٤٨﴾

49. No vas recitar cap Llibre abans d'aquest, ni vas escriure'n cap amb la teva destra? En aquest cas, els mentiders n'haurien dubtat.

وَمَا كُنْتَ تَتْلُوْا مِنْ قَبْلِهٖ مِنْ كِتٰبٍ
وَّلَا تَخُطُّهٗ بِيَمِيْنِكَ اِذًا لَّارْتَابَ
الْمُبْطِلُوْنَ ﴿٤٩﴾

50. No, aquesta *és una col·lecció de* Senyals clars per als cors d'aquells que han rebut el coneixement. Però ningú, tret dels injustos, no nega els Nostres Senyals.

بَلْ هُوَ اٰيٰتٌۢ بَيِّنٰتٌ فِيْ صُدُوْرِ الَّذِيْنَ
اُوْتُوا الْعِلْمَ ؕ وَمَا يَجْحَدُ بِاٰيٰتِنَاۤ اِلَّا
الظّٰلِمُوْنَ ﴿٥٠﴾

51. Ells diuen: "Per què no et revela Senyals el teu Senyor?" Digues-los: "Els Senyals estan en Al·là, i jo sóc certament un Amonestador clar".

وَقَالُوْا لَوْلَاۤ اُنْزِلَ عَلَيْهِ اٰيٰتٌ مِّنْ
رَّبِّهٖ ؕ قُلْ اِنَّمَا الْاٰيٰتُ عِنْدَ اللّٰهِ ؕ وَ
اِنَّمَاۤ اَنَا نَذِيْرٌ مُّبِيْنٌ ﴿٥١﴾

52. És que no tenen prou amb el fet que els hàgim revelat el llibre que se'ls recita? En veritat, en ell hi ha misericòrdia i un recordatori per al poble que creu.

اَوَلَمْ يَكْفِهِمْ اَنَّاۤ اَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتٰبَ
يُتْلٰى عَلَيْهِمْ ؕ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَرَحْمَةً وَّ
ذِكْرٰى لِقَوْمٍ يُّؤْمِنُوْنَ ﴿٥٢﴾ ع

R.6.

53. Digues-los: "Amb Al·là n'hi ha prou com a testimoni entre vosaltres i jo. Ell sap el que hi ha als cels i a la terra. *I quant a* aquells que creuen en la falsedat i no creuen en Al·là són ells els perdedors".

قُلْ كَفٰى بِاللّٰهِ بَيْنِيْ وَبَيْنَكُمْ
شَهِيْدًا ۚ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَ
الْاَرْضِ ؕ وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا بِالْبَاطِلِ وَ
كَفَرُوْا بِاللّٰهِ ۙ اُولٰٓئِكَ هُمُ الْخٰسِرُوْنَ ﴿٥٣﴾

54. Et demanen que avancis el càstig, i si no hagués existit un termini establert, el càstig hauria caigut sobre

وَيَسْتَعْجِلُوْنَكَ بِالْعَذَابِ ؕ وَلَوْلَاۤ اَجَلٌ
مُّسَمًّى لَّجَآءَهُمُ الْعَذَابُ ؕ وَلَيَاْتِيَنَّهُمْ

ells. I de ben segur que els arribarà inesperadament, quan no se n'adonin.

بَغْتَةً وَّهُمْ لَا يَشْعُرُوْنَ ﴿٥٤﴾

55. Et demanen que avancis el càstig, però en veritat l'infern encercla *ja* els incrèduls.

يَسْتَعْجِلُوْنَكَ بِالْعَذَابِ ۚ وَإِنَّ
جَهَنَّمَ لَمُحِيْطَةٌ بِالْكٰفِرِيْنَ ﴿٥٥﴾

56. *Recorda* el dia en què els sobrevindrà el càstig des de dalt i des de sota els peus, i Ell dirà: "Tasteu *el fruit de* les vostres accions".

يَوْمَ يَغْشٰىهُمُ الْعَذَابُ مِنْ فَوْقِهِمْ وَ
مِنْ تَحْتِ أَرْجُلِهِمْ وَيَقُوْلُ ذُوْقُوْا مَا
كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ ﴿٥٦﴾

57. Oh servents meus que creieu! En veritat, vasta és la Meva terra, adoreu-Me, doncs, només a Mi.

يٰعِبَادِيَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا إِنَّ أَرْضِيْ
وَاسِعَةٌ فَإِيَّايَ فَاعْبُدُوْنِ ﴿٥٧﴾

58. Tota ànima provarà el tast de la mort. Llavors, us faran tornar a Nosaltres.

كُلُّ نَفْسٍ ذَآئِقَةُ الْمَوْتِ ۗ ثُمَّ
إِلَيْنَا تُرْجَعُوْنَ ﴿٥٨﴾

59. A aquells que creuen i fan bones obres, a ells els allotjarem de ben segur en mansions elevades del Paradís, sota les quals corren rius. Allà viuran. Excel·lent és la recompensa dels que fan *el bé.*

وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ
لَنُبَوِّئَنَّهُمْ مِّنَ الْجَنَّةِ غُرَفًا
تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ
فِيْهَا ۚ نِعْمَ أَجْرُ الْعٰمِلِيْنَ ﴿٥٩﴾

60. Dels que són perseverants i confien en el seu Senyor.

الَّذِيْنَ صَبَرُوْا وَعَلٰى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُوْنَ ﴿٦٠﴾

61. Quants animals hi ha que no poden procurar-se el seu propi aliment! Al·là proveeix per a ells i per a vosaltres. Ell és Qui Tot ho Sent, l'Omniscient.

وَكَأَيِّنْ مِّنْ دَآبَّةٍ لَّا تَحْمِلُ رِزْقَهَا ۖ
اَللّٰهُ يَرْزُقُهَا وَإِيَّاكُمْ ۖ وَهُوَ السَّمِيْعُ
الْعَلِيْمُ ﴿٦١﴾

62. I si els preguntes: "Qui ha creat els cels i la terra i ha posat al servei del sol i la lluna", diran certament: "Al·là". Com és, doncs, que s'extravien?"

وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَّنْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَ
الْأَرْضَ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ لَيَقُوْلُنَّ
اللّٰهُ ۚ فَأَنّٰى يُؤْفَكُوْنَ ﴿٦٢﴾

63. Al·là augmenta *els mitjans d'*aliment per a aquells dels Seus servents que Li plauen, i els retalla a aquells que *vol*. En veritat, Al·là té ple coneixement de totes les coses.

اَللّٰهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَّشَآءُ مِنْ عِبَادِهٖ وَ يَقْدِرُ لَهٗ ؕ اِنَّ اللّٰهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمٌ ﴿٦٣﴾

64. I si els preguntes: "Qui envia l'aigua des del cel i dóna vida d'aquesta manera a la terra, després de la seva mort?" Diran certament: "Al·là". Digues-los: "Tota lloança correspon a Al·là". Però la majoria d'ells no entén.

وَلَئِنْ سَاَلْتَهُمْ مَّنْ نَّزَّلَ مِنَ السَّمَآءِ مَآءً فَاَحْيَا بِهِ الْاَرْضَ مِنْۢ بَعْدِ مَوْتِهَا لَيَقُوْلُنَّ اللّٰهُ ؕ قُلِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ ؕ بَلْ اَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُوْنَ ﴿٦٤﴾

R.7.

65. La vida del món només és un passatemps i un joc, i la Llar del Més Enllà és en veritat la Vida. Tant de bo ho sabessin!

وَمَا هٰذِهِ الْحَيٰوةُ الدُّنْيَآ اِلَّا لَهْوٌ وَّ لَعِبٌ ؕ وَ اِنَّ الدَّارَ الْاٰخِرَةَ لَهِيَ الْحَيَوَانُ ۘ لَوْ كَانُوْا يَعْلَمُوْنَ ﴿٦٥﴾

66. Quan van a bord d'una nau, invoquen Al·là amb fe sincera i exclusiva en Ell. Però quan Ell els porta sans i estalvis a terra, vet aquí que *Li* associen iguals.

فَاِذَا رَكِبُوْا فِي الْفُلْكِ دَعَوُا اللّٰهَ مُخْلِصِيْنَ لَهُ الدِّيْنَ ۚ فَلَمَّا نَجّٰىهُمْ اِلَى الْبَرِّ اِذَا هُمْ يُشْرِكُوْنَ ﴿٦٦﴾

67. Per negar el que els hem concedit i gaudir-ne *durant algun temps*. Però aviat sabran.

لِيَكْفُرُوْا بِمَآ اٰتَيْنٰهُمْ ۚ وَ لِيَتَمَتَّعُوْا ٚ فَسَوْفَ يَعْلَمُوْنَ ﴿٦٧﴾

68. No han vist que hem fet el santuari segur *per a ells*, mentre s'expulsa a la gent del seu voltant? Creuran, doncs, la falsedat i negaran el favor d'Al·là?

اَوَ لَمْ يَرَوْا اَنَّا جَعَلْنَا حَرَمًا اٰمِنًا وَّ يُتَخَطَّفُ النَّاسُ مِنْ حَوْلِهِمْ ؕ اَفَبِالْبَاطِلِ يُؤْمِنُوْنَ وَ بِنِعْمَةِ اللّٰهِ يَكْفُرُوْنَ ﴿٦٨﴾

69. Qui és més injust que aquell que inventa una mentida sobre Al·là, o rebutja la veritat quan li ha arribat? És que no hi ha una llar a l'Infern per als incrèduls?

وَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرٰى عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا اَوْ كَذَّبَ بِالْحَقِّ لَمَّا جَآءَهٗ ؕ اَلَيْسَ فِيْ جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْكٰفِرِيْنَ ﴿٦٩﴾

وَالَّذِيْنَ جَاهَدُوْا فِيْنَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ
سُبُلَنَا ۚ وَاِنَّ اللّٰهَ لَمَعَ الْمُحْسِنِيْنَ ﴿٧٠﴾ ع

70. Quant a aquells que s'esforcen en el Nostre Camí: en veritat, els guiarem pels Nostres camins. Perquè Al·là està en veritat amb els que fan el bé.

CAPÍTOL 30
AL-RUM
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

La Surah fou revelada a la Meca, però és difícil donar una data exacta de la seva revelació. No obstant això, les autoritats més fiables la situen en el desè o setè any de la Crida, perquè en aquest any la conquesta persa a la qual fa referència la Surah estava en el seu punt àlgid; els exèrcits perses atacaven totes les portes de Constantinopla i la desgràcia i la degradació dels romans havia arribat al seu nadir. Cap al final de la Surah anterior s'afirmava que "la vida present no és altra cosa que un passatemps i un esport", si no s'emprava en una causa noble, i que la vida autèntica i perdurable és la del viatger espiritual que s'esforça amb energia i intenta aconseguir el plaer de Déu. La present Surah comença amb les paraules profètiques que diuen que els creients suportaran les proves i tribulacions per les quals hauran de passar i, com a recompensa per al seu sacrifici i patiment, se'ls obriran les portes de la gràcia i misericòrdia divines.

Tema

El tema dominant de la Surah és la desfeta de les forces de la incredulitat i de les tenebres, i l'ascensió i el triomf de l'Islam. Afirma amb èmfasi i certesa que esborra qualsevol dubte del fet que l'ordre antic és a punt de morir i que de les seves runes sorgirà un ordre nou i millor. La Surah comença amb la declaració d'una profecia sobre la victòria final dels romans contra els perses. La profecia es féu en una època en què l'allau de conquestes perses ho estava bandejant tot davant el seu avenç irresistible i la degradació i humiliació dels romans estava en els punts més baixos. Llavors, escapava al coneixement i sagacitat humans la possibilitat de predir que, en un període de temps de tres a nou anys, la sort es giraria totalment en contra dels perses i que els vençuts serien els vencedors. La profecia es va complir al peu de la lletra en les circumstàncies més extraordinàries i imprevistes. El seu compliment va suposar una altra profecia encara més gran quant a les forces de la incredulitat, les quals eren llavors massa potents perquè les resistissin els pobres i febles musulmans, quedarien també vençudes del tot i l'Islam avançaria triomfalment amb més força cada dia. A continuació, la Surah fa referència als grans poders de Déu manifestats en la creació dels cels i la terra, l'alternança de dia i nit, el dibuix i ordre perfectes existents en l'univers i el naixement de l'home a partir d'un ésser insignificant. Tot això duu a la inevitable conclusió que Déu, el qual posseeix poders tan amplis i il·limitats, té també el poder de fer que l'Islam creixi a partir d'una petita llavor i esdevingui així un arbre poderós sota l'ombra del qual algun dia descansarà tota la humanitat. L'Islam haurà de tenir èxit, perquè és *Din al-Fitrah*, és a dir, s'adapta al tarannà humà i atrau la consciència, la raó i el sentit comú de l'home. El seu triomf arribarà per mitjà d'una revolució gran i meravellosa que tindrà lloc a Aràbia. Un poble moralment mort serà ressuscitat d'una son profunda de fa segles i, bevent en el més profund d'una font espiritual que el Sant Profeta farà brollar, es convertirà en el portador de la llum espiritual i durà el Missatge de l'Islam en els confins del món.

La Surah acaba assenyalant que l'oposició a l'Islam no pot ni aturar ni endarrerir el seu progrés. La veritat triomfa i prospera al final, i la falsedat queda derrotada i humiliada. Aquest fenomen ha tingut lloc en l'època de cada Profeta de Déu i tornarà a succeir en l'època del Sant Profeta. Tot seguit, es demana al profeta que suporti amb paciència i fortalesa tota la persecució i les burles de què és objecte, ja que aviat li arribarà l'èxit.

☆ سُوْرَةُ الرُّوْمِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ اِحْدٰى وَ سِتُّوْنَ اٰيَةً وَّ سِتَّةُ رُكُوْعَاتٍ

AL-RUM

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Alif Lam Mim.[1]

الٓمّٓ ﴿٢﴾

3. Els romans han estat vençuts.

غُلِبَتِ الرُّوْمُ ﴿٣﴾

4. En el país veí i, després de la seva derrota, seran victoriosos.

فِيْٓ اَدْنَى الْاَرْضِ وَ هُمْ مِّنْۢ بَعْدِ غَلَبِهِمْ سَيَغْلِبُوْنَ ﴿٤﴾

5. En pocs anys - d'Al·là és el decret abans i després *d'això*- i en aquest dia els creients se n'alegraran.

فِيْ بِضْعِ سِنِيْنَ ۬ۗ لِلّٰهِ الْاَمْرُ مِنْ قَبْلُ وَ مِنْۢ بَعْدُ ؕ وَ يَوْمَئِذٍ يَّفْرَحُ الْمُؤْمِنُوْنَ ﴿٥﴾

6. Amb l'ajuda d'Al·là. Ell ajuda a aquell que Li plau, perquè Ell és el poderós, el Misericordiós.

بِنَصْرِ اللّٰهِ ؕ يَنْصُرُ مَنْ يَّشَآءُ ؕ وَ هُوَ الْعَزِيْزُ الرَّحِيْمُ ﴿٦﴾

7. Al·là *ha fet* aquesta promesa. Al·là no trenca la Seva promesa, però la majoria dels homes no ho saben.

وَعْدَ اللّٰهِ ؕ لَا يُخْلِفُ اللّٰهُ وَعْدَهٗ وَ لٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿٧﴾

8. *Només* coneixen l'aspecte extern de la vida d'aquest món, i de la del Més Enllà, se'n despreocupen del tot.

يَعْلَمُوْنَ ظَاهِرًا مِّنَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا ۖۚ وَ هُمْ عَنِ الْاٰخِرَةِ هُمْ غٰفِلُوْنَ ﴿٨﴾

9. No reflexionen per sí sols? Al·là només ha creat els cels i la terra i tot el que hi ha entre els dos d'acord amb els requisits de la saviesa i per un termini establert. Però molts d'entre els homes no creuen en la reunió amb el seu Senyor.

اَوَ لَمْ يَتَفَكَّرُوْا فِيْٓ اَنْفُسِهِمْ ۫ مَا خَلَقَ اللّٰهُ السَّمٰوٰتِ وَ الْاَرْضَ وَ مَا بَيْنَهُمَآ اِلَّا بِالْحَقِّ وَ اَجَلٍ مُّسَمًّى ؕ وَ اِنَّ كَثِيْرًا مِّنَ النَّاسِ بِلِقَآئِ رَبِّهِمْ لَكٰفِرُوْنَ ﴿٩﴾

[1] Sóc Al·là, Qui tot ho Sap.

10. És que no han viatjat per la terra per poder veure com de *dolenta* va ser la fi dels que et van precedir? Van ser més forts que aquests en el poder, van ilaurar la terra i la van poblar *més i de millor manera* del que la han poblat aquests. I els seus Missatgers van arribar a ells amb Senyals manifestos. Però Al·là no els perjudicà, sinó que ells mateixos van perjudicar les pròpies ànimes.

أَوَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ ۚ كَانُوا أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَأَثَارُوا الْأَرْضَ وَعَمَرُوهَا أَكْثَرَ مِمَّا عَمَرُوهَا وَجَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ ۖ فَمَا كَانَ اللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَلَٰكِن كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿١٠﴾

11. Dolent va ser després el final dels que van fer el mal, perquè van rebutjar els Senyals d'Al·là i se'n van burlar.

ثُمَّ كَانَ عَاقِبَةَ الَّذِينَ أَسَاءُوا السُّوأَىٰ أَن كَذَّبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَكَانُوا بِهَا يَسْتَهْزِئُونَ ﴿١١﴾

R.2.

12. Al·là origina la creació, i després la repeteix; més endavant, a Ell us faran tornar.

اللَّهُ يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿١٢﴾

13. I en el dia en què arribi l'Hora, els culpables s'enfonsaran en la desesperació.

وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُبْلِسُ الْمُجْرِمُونَ ﴿١٣﴾

14. I no tindran intercessors *d'entre* aquells que associen a Déu, i negaran *aquells* que Li associen *a Ell*.

وَلَمْ يَكُن لَّهُم مِّن شُرَكَائِهِمْ شُفَعَاءُ وَكَانُوا بِشُرَكَائِهِمْ كَافِرِينَ ﴿١٤﴾

15. I en el dia en què arribi l'Hora: en aquest dia quedaran separats *uns dels altres*.

وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يَوْمَئِذٍ يَتَفَرَّقُونَ ﴿١٥﴾

16. Llavors aquells que van creure i van fer bones obres seran honorats i se'ls farà feliços en un jardí.

فَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَهُمْ فِي رَوْضَةٍ يُحْبَرُونَ ﴿١٦﴾

17. Mentre que aquells que no van creure, van rebutjar els Nostres Senyals i la trobada del Més Enllà, aquests seran abocats al càstig.

وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَلِقَاءِ الْآخِرَةِ فَأُولَٰئِكَ فِي الْعَذَابِ مُحْضَرُونَ ﴿١٧﴾

18. Glorifiqueu, doncs, Al·là quan entreu en el capvespre i quan entreu en l'albada.

فَسُبْحٰنَ اللّٰهِ حِيْنَ تُمْسُوْنَ وَ حِيْنَ
تُصْبِحُوْنَ ۝١٨

19. Perquè a Ell correspon tota lloança en els cels i la terra, *i glorifiqueu-Lo* a la tarda i quan entreu en el moment de la posta del sol.

وَ لَهُ الْحَمْدُ فِي السَّمٰوٰتِ وَ الْاَرْضِ وَ
عَشِيًّا وَّ حِيْنَ تُظْهِرُوْنَ ۝١٩

20. Ell extreu la vida del que és mort, i Ell extreu la mort del que té vida. Ell dóna la vida a la terra després de la seva mort. I de la mateixa manera vosaltres sereu ressuscitats.

يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَ يُخْرِجُ
الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَ يُحْيِ الْاَرْضَ بَعْدَ
مَوْتِهَا ؕ وَ كَذٰلِكَ تُخْرَجُوْنَ ۝٢٠ ع

R.3.

21. I *un* dels Seus Senyals *és aquest*: que us ha creat de la pols; després, mireu, sou homes que us escampeu *per la faç de la terra.*

وَ مِنْ اٰيٰتِهٖۤ اَنْ خَلَقَكُمْ مِّنْ تُرَابٍ ثُمَّ
اِذَاۤ اَنْتُمْ بَشَرٌ تَنْتَشِرُوْنَ ۝٢١

22. I *un* dels Seus Senyals *és aquest*: que Ell ha creat mullers per a vosaltres d'entre vosaltres mateixos perquè hi trobeu la pau de l'esperit, i ha posat amor i tendresa entre vosaltres. En això hi ha, certament, Senyals per als homes que reflexionen.

وَ مِنْ اٰيٰتِهٖۤ اَنْ خَلَقَ لَكُمْ مِّنْ
اَنْفُسِكُمْ اَزْوَاجًا لِّتَسْكُنُوْۤا اِلَيْهَا
وَ جَعَلَ بَيْنَكُمْ مَّوَدَّةً وَّ رَحْمَةً ؕ اِنَّ فِيْ
ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّقَوْمٍ يَّتَفَكَّرُوْنَ ۝٢٢

23. I entre els Seus Senyals està la creació dels cels i la terra, i la diversitat de les vostres llengües i colors. Aquí hi ha, certament, Senyals per a aquells que tenen coneixement.

وَ مِنْ اٰيٰتِهٖ خَلْقُ السَّمٰوٰتِ وَ الْاَرْضِ
وَ اخْتِلَافُ اَلْسِنَتِكُمْ وَ اَلْوَانِكُمْ ؕ اِنَّ فِيْ
ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّلْعٰلِمِيْنَ ۝٢٣

24. I entre els Seus Senyals està el vostre son, de nit i de dia, i la vostra cerca de la Seva magnanimitat. Aquí hi ha, certament, Senyals per a un poble que escolta.

وَ مِنْ اٰيٰتِهٖ مَنَامُكُمْ بِالَّيْلِ وَ النَّهَارِ
وَ ابْتِغَآؤُكُمْ مِّنْ فَضْلِهٖ ؕ اِنَّ فِيْ
ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّقَوْمٍ يَّسْمَعُوْنَ ۝٢٤

25. I *un* dels Seus Senyals *és aquest*: que Ell us mostra el llampec com a

وَ مِنْ اٰيٰتِهٖ يُرِيْكُمُ الْبَرْقَ خَوْفًا وَّ

font de por i esperança, i Ell envia aigua des del cel, i amb ella dóna vida a la terra després de la mort. Aquí hi ha, amb seguretat, Senyals per a un poble que entén.

طَمَعًا وَّيُنَزِّلُ مِنَ السَّمَآءِ مَآءً فَيُحْيٖ بِهِ الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا ؕ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّقَوْمٍ يَّعْقِلُوْنَ ﴿٢٥﴾

26. I entre els Seus Senyals *hi ha aquest*: "que els cels i la terra segueixen *ferms* d'acord amb el Seu manament. Després, quan Us convoqui amb una crida *provinent* de la terra, vet aquí que sortireu.

وَمِنْ اٰيٰتِهٖۤ اَنْ تَقُوْمَ السَّمَآءُ وَالْاَرْضُ بِاَمْرِهٖ ؕ ثُمَّ اِذَا دَعَاكُمْ دَعْوَةً ۖ مِّنَ الْاَرْضِ ۖ اِذَاۤ اَنْتُمْ تَخْرُجُوْنَ ﴿٢٦﴾

27. I a Ell pertany tot el que hi ha als cels i a la terra. Tots L'obeeixen.

وَلَهٗ مَنْ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ؕ كُلٌّ لَّهٗ قٰنِتُوْنَ ﴿٢٧﴾

28. Ell és Qui origina la creació, després la repeteix i és una cosa ben fàcil per a Ell. Seu és l'estat més exaltat als cels i a la terra, perquè Ell és el Poderós, el Savi.

وَهُوَ الَّذِيْ يَبْدَؤُا الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيْدُهٗ وَهُوَ اَهْوَنُ عَلَيْهِ ؕ وَلَهُ الْمَثَلُ الْاَعْلٰى فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۚ وَهُوَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ ﴿٢٨﴾

R.4.

29. Ell us proposa una paràbola relativa a vosaltres mateixos. És que heu fet que els vostres esclaus es converteixin en socis del que us hem proporcionat i tinguin una *participació* igual de tal manera que heu començat a témer-los com us temeu mútuament? Així expliquem els Senyals a un poble que entén.

ضَرَبَ لَكُمْ مَّثَلًا مِّنْ اَنْفُسِكُمْ ؕ هَلْ لَّكُمْ مِّنْ مَّا مَلَكَتْ اَيْمَانُكُمْ مِّنْ شُرَكَآءَ فِيْ مَا رَزَقْنٰكُمْ فَاَنْتُمْ فِيْهِ سَوَآءٌ تَخَافُوْنَهُمْ كَخِيْفَتِكُمْ اَنْفُسَكُمْ ؕ كَذٰلِكَ نُفَصِّلُ الْاٰيٰتِ لِقَوْمٍ يَّعْقِلُوْنَ ﴿٢٩﴾

30. No, però aquells que són injustos segueixen els seus propis baixos desitjos sense cap coneixement. Llavors, qui pot guiar aquell que Al·là ha sentenciat com extraviat? No hi haurà ningú que els ajudi.

بَلِ اتَّبَعَ الَّذِيْنَ ظَلَمُوْۤا اَهْوَآءَهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ ۚ فَمَنْ يَّهْدِيْ مَنْ اَضَلَّ اللّٰهُ ؕ وَمَا لَهُمْ مِّنْ نّٰصِرِيْنَ ﴿٣٠﴾

31. Dirigeix, doncs, el rostre *vers* la religió inclinada cap *a la veritat* i segueix la naturalesa amb què Al·là

فَاَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّيْنِ حَنِيْفًا ؕ فِطْرَتَ اللّٰهِ الَّتِيْ فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا ؕ لَا تَبْدِيْلَ

لِخَلْقِ اللّٰهِ ۚ ذٰلِكَ الدِّيْنُ الْقَيِّمُ ۙ
وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿٣١﴾

va modelar la humanitat. No hi ha cap alteració en la creació d'Al·là. Aquesta és la fe autèntica i perdurable. Però la majoria dels homes no ho saben.[2]

مُنِيْبِيْنَ اِلَيْهِ وَاتَّقُوْهُ وَاَقِيْمُوا
الصَّلٰوةَ وَلَا تَكُوْنُوْا مِنَ الْمُشْرِكِيْنَ ﴿٣٢﴾

32. *Dirigiu el rostre cap a Déu*, tornant a Ell *penedits*, temeu-Lo i compliu la Pregària, i no sigueu d'aquells que associen iguals *a Déu*.

مِنَ الَّذِيْنَ فَرَّقُوْا دِيْنَهُمْ وَكَانُوْا
شِيَعًا ۚ كُلُّ حِزْبٍۭ بِمَا لَدَيْهِمْ
فَرِحُوْنَ ﴿٣٣﴾

33. Dels que divideixen la seva religió i queden dividits en sectes, alegrant-se cada grup amb el que tenen.

وَاِذَا مَسَّ النَّاسَ ضُرٌّ دَعَوْا رَبَّهُمْ
مُّنِيْبِيْنَ اِلَيْهِ ثُمَّ اِذَآ اَذَاقَهُمْ مِّنْهُ
رَحْمَةً اِذَا فَرِيْقٌ مِّنْهُمْ بِرَبِّهِمْ
يُشْرِكُوْنَ ﴿٣٤﴾

34. Quan una aflicció cau sobre els homes, invoquen el Seu Senyor, dirigint-se a Ell *amb penediment*. Però després, quan els afavoreix perquè gastin de la Seva misericòrdia, ai! un grup d'ells associa iguals al seu Senyor.

لِيَكْفُرُوْا بِمَآ اٰتَيْنٰهُمْ ۚ فَتَمَتَّعُوْا ۗ
فَسَوْفَ تَعْلَمُوْنَ ﴿٣٥﴾

35. De manera que són desagraïts amb el que Nosaltres els hem donat. Alegreu-vos, doncs, *durant algun temps*, perquè ben aviat arribareu a conèixer.

اَمْ اَنْزَلْنَا عَلَيْهِمْ سُلْطٰنًا فَهُوَ
يَتَكَلَّمُ بِمَا كَانُوْا بِهٖ يُشْرِكُوْنَ ﴿٣٦﴾

36. Els hem concedit cap autoritat que parli *a favor* del que Li associen a Ell?

وَاِذَآ اَذَقْنَا النَّاسَ رَحْمَةً فَرِحُوْا بِهَا ۚ
وَاِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌۢ بِمَا قَدَّمَتْ

37. Quan afavorim la humanitat amb el tast de la Nostra misericòrdia, se n'alegren: però quan els sobrevé el mal pel

[2] Aquí, la natura d'Al·là es refereix als Seus atributs. En aquest context, significa que l'home ha estat fet capaç d'imitar els atributs d'Al·là. Aquest és l'únic camí pel qual l'ésser humà pot evolucionar espiritualment. Evidentment, els altres animals no participen d'aquesta distinció única de l'home. En altres paraules, la proximitat a Al·là només pot aconseguir-se si s'adquireixen els Seus excel·lents atributs. Cal recordar, no obstant això, que mentre l'home és finit, Al·là és infinit. En conseqüència, l'home només pot imitar-lo en l'àmbit de les seves restriccions humanes.

أَيْدِيهِمْ إِذَا هُمْ يَقْنَطُونَ ﴿٣٧﴾

que les seves mans han fet, vet aquí que comencen a desesperar-se.

أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ
لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ
لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٣٨﴾

38. És que no han vist que Al·là amplia la provisió a aquell que Li plau, i l'estreny *a aquell que vol*? Aquí hi ha realment Senyals per als homes que creuen.

فَآتِ ذَا الْقُرْبَىٰ حَقَّهُ وَالْمِسْكِينَ
وَابْنَ السَّبِيلِ ۚ ذَٰلِكَ خَيْرٌ لِلَّذِينَ
يُرِيدُونَ وَجْهَ اللَّهِ ۖ وَأُولَٰئِكَ هُمُ
الْمُفْلِحُونَ ﴿٣٩﴾

39. Doneu, doncs, al parent el que se li deu, i també al necessitat i al viatger. Això és el millor per als que busquen el favor d'Al·là i són ells els que prosperaran.

وَمَا آتَيْتُمْ مِنْ رِبًا لِيَرْبُوَ فِي أَمْوَالِ
النَّاسِ فَلَا يَرْبُو عِنْدَ اللَّهِ ۖ وَمَا
آتَيْتُمْ مِنْ زَكَاةٍ تُرِيدُونَ وَجْهَ
اللَّهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُضْعِفُونَ ﴿٤٠﴾

40. El que pagueu com interessos perquè augmenti la riquesa dels homes, no l'augmenta a la vista d'Al·là. Però tot el que doneu en el *Zakat*, buscant el favor d'Al·là *heu de saber que* a aquests és a qui s'augmentarà moltes vegades *la seva riquesa*.

اللَّهُ الَّذِي خَلَقَكُمْ ثُمَّ رَزَقَكُمْ ثُمَّ
يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ ۖ هَلْ مِنْ
شُرَكَائِكُمْ مَنْ يَفْعَلُ مِنْ ذَٰلِكُمْ مِنْ
شَيْءٍ ۚ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٤١﴾ ع

41. És Al·là Qui us ha creat i us ha proveït *de dons*. Després, Ell us farà morir i us tornarà de nou a la vida. Hi ha cap dels vostres "iguals" que pugui fer alguna d'aquestes coses? Glorificat sigui Ell i exaltat per sobre del que *Li* associen.

R.5.

ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ بِمَا
كَسَبَتْ أَيْدِي النَّاسِ لِيُذِيقَهُمْ
بَعْضَ الَّذِي عَمِلُوا لَعَلَّهُمْ
يَرْجِعُونَ ﴿٤٢﴾

42. La corrupció ha aparegut a la terra i al mar, per la qual cosa han forjat les mans dels homes, perquè Ell els faci provar *el fruit* d'algunes de les accions, i s'apartin *del mal*.

قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانْظُرُوا
كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلُ ۚ
كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُشْرِكِينَ ﴿٤٣﴾

43. Digues-los: "Viatgeu per la terra i vegeu com de dolenta va ser la fi dels que us van precedir! La majoria d'ells van ser idòlatres".

44. Dirigeix, doncs, el rostre *vers* la Religió que és recta i que ajuda *els altres* a ser-ho, abans que no arribi el dia d'Al·là per al qual no hi haurà cap advertència. En aquest dia *la humanitat* es dividirà *en grups, difentents uns dels altres*.

فَأَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ الْقَيِّمِ مِنْ قَبْلِ
أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَّا مَرَدَّ لَهُ مِنَ اللّٰهِ
يَوْمَئِذٍ يَصَّدَّعُونَ ﴿٤٤﴾

45. Els incrèduls patiran *les conseqüències* de la seva incredulitat; i els que fan bones obres es preparen *el bé* per a ells mateixos,

مَنْ كَفَرَ فَعَلَيْهِ كُفْرُهُ ۚ وَمَنْ عَمِلَ
صَالِحًا فَلِأَنْفُسِهِمْ يَمْهَدُوْنَ ﴿٤٥﴾

46. Perquè Ell, de la Seva magnanimitat, recompensi els que creuen i fan bones obres. En veritat, Ell no estima els incrèduls.

لِيَجْزِيَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ
مِنْ فَضْلِهِ ۗ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْكٰفِرِيْنَ ﴿٤٦﴾

47. I entre els Seus Senyals *hi ha aquest:* envia els vents com a portadors de bones noves, per fer-vos tastar el gust de la Seva misericòrdia i perquè els vaixells salpin sota la Seva ordre, i pugueu sol·licitar de la seva generositat i sigueu agraïts.

وَمِنْ اٰيٰتِهٖٓ أَنْ يُّرْسِلَ الرِّيَاحَ
مُبَشِّرٰتٍ وَّلِيُذِيْقَكُمْ مِّنْ رَّحْمَتِهٖ وَ
لِتَجْرِيَ الْفُلْكُ بِأَمْرِهٖ وَلِتَبْتَغُوْا
مِنْ فَضْلِهٖ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُوْنَ ﴿٤٧﴾

48. En veritat, vam enviar Missatgers abans de tu als seus propi pobles, i els van dur Senyals clars. Després, vam castigar de debò els culpables. I certament era obligació Nostra ajudar els creients.

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ رُسُلًا إِلٰى
قَوْمِهِمْ فَجَآءُوْهُمْ بِالْبَيِّنٰتِ
فَانْتَقَمْنَا مِنَ الَّذِيْنَ أَجْرَمُوْا ۗ وَ
كَانَ حَقًّا عَلَيْنَا نَصْرُ الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿٤٨﴾

49. *És* Al·là qui envia els vents perquè aixequin els núvols. Després, els escampa pel cel com Li plau i els col·loca capa sobre capa i veus la pluja que en surt del mig. I quan la fa caure sobre Aquell que vol dels Seus servents, guaiteu com se'n alegren.

اَللّٰهُ الَّذِيْ يُرْسِلُ الرِّيٰحَ فَتُثِيْرُ
سَحَابًا فَيَبْسُطُهُ فِي السَّمَآءِ كَيْفَ يَشَآءُ
وَيَجْعَلُهُ كِسَفًا فَتَرَى الْوَدْقَ يَخْرُجُ
مِنْ خِلٰلِهٖ ۚ فَإِذَآ أَصَابَ بِهٖ مَنْ يَّشَآءُ
مِنْ عِبَادِهٖٓ إِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُوْنَ ﴿٤٩﴾

50. Encara que abans d'això, abans fins i tot que els fos enviat, estaven desesperats.

وَإِنْ كَانُوْا مِنْ قَبْلِ اَنْ يُّنَزَّلَ عَلَيْهِمْ
مِّنْ قَبْلِهٖ لَمُبْلِسِيْنَ ﴿٥٠﴾

51. Mira, doncs, els senyals de la misericòrdia d'Al·là: com aviva la terra després de la seva mort. En veritat, el mateix *Déu* ressuscitarà els morts, perquè Ell té poder sobre totes les coses.

فَانْظُرْ اِلٰٓى اٰثٰرِ رَحْمَتِ اللّٰهِ كَيْفَ
يُحْيِ الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا ؕ اِنَّ ذٰلِكَ
لَمُحْيِ الْمَوْتٰى ۚ وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ
قَدِيْرٌ ﴿٥١﴾

52. Però si enviem un vent i ells veuen com (les seves collites) s'esgrogueeixen, *comènçarien* de ben segur a negar després *els Nostres favors*.

وَلَئِنْ اَرْسَلْنَا رِيْحًا فَرَاَوْهُ مُصْفَرًّا
لَّظَلُّوْا مِنْ بَعْدِهٖ يَكْفُرُوْنَ ﴿٥٢﴾

53. Però no pots fer que els morts hi sentin, no pots que fer els sords sentin la crida, quan es giren donant l'esquena.

فَاِنَّكَ لَا تُسْمِعُ الْمَوْتٰى وَلَا تُسْمِعُ
الصُّمَّ الدُّعَآءَ اِذَا وَلَّوْا مُدْبِرِيْنَ ﴿٥٣﴾

54. Ni pots treure el cec del seu error. Només pots fer que hi sentin aquells que creuen en els Nostres Senyals i se sotmeten.

وَمَآ اَنْتَ بِهٰدِ الْعُمْيِ عَنْ ضَلٰلَتِهِمْ ؕ
اِنْ تُسْمِعُ اِلَّا مَنْ يُّؤْمِنُ بِاٰيٰتِنَا فَهُمْ
مُّسْلِمُوْنَ ﴿٥٤﴾ ع

R.6.

55. *És* Al·là Qui us creà *en estat de* feblesa i, després de la feblesa, us donà la força. Més endavant, després de la força, va provocar la feblesa i la vellesa. Ell crea el que Li plau. Ell és l'Omniscient, el Totpoderós.

اَللّٰهُ الَّذِيْ خَلَقَكُمْ مِّنْ ضُعْفٍ ثُمَّ جَعَلَ
مِنْ بَعْدِ ضُعْفٍ قُوَّةً ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ
قُوَّةٍ ضُعْفًا وَّشَيْبَةً ؕ يَخْلُقُ مَا يَشَآءُ ۚ وَ
هُوَ الْعَلِيْمُ الْقَدِيْرُ ﴿٥٥﴾

56. I el dia en què arribi l'Hora els culpables juraran que només han estat una hora. Així van ser apartats *del camí recte*.

وَيَوْمَ تَقُوْمُ السَّاعَةُ يُقْسِمُ
الْمُجْرِمُوْنَ ۙ مَا لَبِثُوْا غَيْرَ سَاعَةٍ ؕ
كَذٰلِكَ كَانُوْا يُؤْفَكُوْنَ ﴿٥٦﴾

57. Però aquells que rebin el coneixement i la fe diran: "En veritat, us heu quedat segons el Llibre d'Al·là fins al Dia de la Resurrecció. I aquest

وَقَالَ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْعِلْمَ وَالْاِيْمَانَ
لَقَدْ لَبِثْتُمْ فِيْ كِتٰبِ اللّٰهِ اِلٰى يَوْمِ

és el Dia de la Resurrecció, però vosaltres no us vau preocupar de saberho".

الْبَعْثِ فَهٰذَا يَوْمُ الْبَعْثِ وَلٰكِنَّكُمْ
كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُوْنَ ﴿٥٧﴾

58. Així en aquest dia les excuses no serviran de res als injustos, ni se'ls permetrà accedir al *Seu* llindar.

فَيَوْمَئِذٍ لَّا يَنْفَعُ الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا
مَعْذِرَتُهُمْ وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُوْنَ ﴿٥٨﴾

59. Però en veritat, en aquest Alcorà hem proposat als homes tota mena de paràboles i certament si els portes un Senyal, els incrèduls diran amb seguretat: "Només sou uns mentiders".

وَلَقَدْ ضَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِيْ هٰذَا الْقُرْاٰنِ
مِنْ كُلِّ مَثَلٍ ۚ وَلَئِنْ جِئْتَهُمْ بِاٰيَةٍ
لَّيَقُوْلَنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْٓا اِنْ اَنْتُمْ اِلَّا
مُبْطِلُوْنَ ﴿٥٩﴾

60. Així segella Al·là els cors dels que no tenen coneixement.

كَذٰلِكَ يَطْبَعُ اللّٰهُ عَلٰى قُلُوْبِ
الَّذِيْنَ لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿٦٠﴾

61. Sigues, doncs, pacient. En veritat, la promesa d'Al·là és veritable, i no permetis que et posin en dubte els que no tenen cap certesa *en la fe*.

فَاصْبِرْ اِنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ وَّلَا
يَسْتَخِفَّنَّكَ الَّذِيْنَ لَا يُوْقِنُوْنَ ﴿٦١﴾ ع

CAPÍTOL 31
LUQMAN
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació, títol i context

Per consens general, es considera que la Surah fou revelada a la Meca cap a la meitat del període mequí o, com diuen alguns, els anys sisè o setè de la Crida. La Surah anterior, Al-Rum, va acabar assenyalant que l'Alcorà explica plenament tots els ensenyaments que tracten del desenvolupament i progrés espiritual de l'home. Però els incrèduls no tenen ulls per veure la veritat, ja que tenen segellat el cor. Veuen Senyal rere Senyal i tanmateix, continuen amb la cantarella que el Sant Profeta és un mentider i un falsificador. Aquesta Surah comença amb l'afirmació solemne que el Sant Profeta no és ni mentider ni falsificador i que aquest Llibre, l'Alcorà, li ha estat revelat pel Déu savi i Omniscient. És ple de saviesa i duu al buscador honrat de la veritat al camí recte. En la Surah anterior, es va esmentar també que la causa de l'Islam continuarà progressant i triomfant, i els incrèduls trobaran la derrota, la desgràcia i la humiliació. En aquesta Surah s'aclareixen una mica més els principis morals amb què les nacions i persones poden aconseguir l'èxit i la prosperitat, i també atènyer la grandesa i l'eminència.

Tema

Ja en el seu començament, la Surah es refereix a la condició "sine qua non" de l'èxit (una fe correcta i una acció adequada) i continua tractant alguns principis morals universals d'un savi no àrab, Luqman. El principi bàsic és que Déu és Un i que tots els altres ideals nobles provenen d'aquesta creença. El segon principi en importància després de la Unicitat Divina és el referent a les obligacions envers els pares. Entre aquests, s'ensenyen dos fonaments bàsics per al musulmà: subordinar totes les seves lleialtats a Déu i no permetre que cap altra lleialtat, ni tan sols la dels pares, entri en conflicte amb la lleialtat al seu Creador. Però en cap circumstància, s'ha de deixar de ser amable, considerat i respectuós amb ells. Tot seguit, s'afirma que el deure de l'home amb Déu té la seva vessant pràctica en el compliment de les Pregàries i les seves obligacions de fer el bé a la humanitat i abstenir-se del mal. La Surah diu que quan un veritable creient es dedica a la noble i àrdua tasca de predicar la veritat i exhortar al poble a viure justament, les dificultats i entrebancs que el destorben pel camí, ha de lluitar contra l'oposició, l'abús i la persecució. Se li diu que suporti tot això amb paciència i fortalesa. Quan no se sent desanimat o es desmaia per l'oposició i persecució amb què ha d'enfrontar-se en el compliment d'aquesta tasca noble i difícil, l'èxit va al seu encontre i grans multituds li ofereixen la seva aliança. A l'hora dels aplaudiments i de l'aclamació, no ha de perdre la seva serenor mental i ha d'estar especialment en guàrdia contra l'orgull i l'arrogància. La Surah fa després referència a les lleis de la natura i amb això, vol mostrar que aquestes lleis treballen a favor de l'Islam. Finalment, acaba amb una nota d'advertència als incrèduls, ja que s'apropa ràpidament el dia en què se'ls retran els comptes, en què la seva riquesa i la seva influència, poder i prestigi, no els servirà de res. Fins i tot els seus fills acceptaran l'Islam i empraran la seva riquesa per promoure la seva causa.

☆ سُورَةُ لُقْمَانَ مَكِّيَّةٌ وَهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ خَمْسٌ وَثَلَاثُونَ آيَةً وَأَرْبَعَةُ رُكُوعَاتٍ

LUQMAN

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Alif Lam Mim.[1]

الٓمّٓ ﴿٢﴾

3. Aquests són versicles del Llibre de la Saviesa.

تِلْكَ اٰيٰتُ الْكِتٰبِ الْحَكِيْمِ ﴿٣﴾

4. Guia i misericòrdia per a aquells que fan el bé.

هُدًى وَّرَحْمَةً لِّلْمُحْسِنِيْنَ ﴿٤﴾

5. Aquells que compleixen la Pregària, paguen el *Zakat* i tenen una fe ferma en el Més Enllà.

الَّذِيْنَ يُقِيْمُوْنَ الصَّلٰوةَ وَ يُؤْتُوْنَ
الزَّكٰوةَ وَهُمْ بِالْاٰخِرَةِ هُمْ يُوْقِنُوْنَ ﴿٥﴾

6. Són ells els que segueixen la guia del seu Senyor i els que prosperaran.

اُولٰٓئِكَ عَلٰى هُدًى مِّنْ رَّبِّهِمْ وَاُولٰٓئِكَ هُمُ
الْمُفْلِحُوْنَ ﴿٦﴾

7. Entre els homes n'hi ha algun que canvia *la guia* per històries vanes per apartar *els homes* del camí d'Al·là, sense coneixement, burlant-se'n. Per a ell hi haurà un càstig ignominiós.

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَّشْتَرِيْ لَهْوَ الْحَدِيْثِ
لِيُضِلَّ عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ ۖ وَّ
يَتَّخِذَهَا هُزُوًا ۗ اُولٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ
مُّهِيْنٌ ﴿٧﴾

8. I quan se'ls reciten els Nostres Senyals, se n'aparta amb orgull, com si no els hagués sentit, com si hi hagués un pes en la seva oïda. Anuncia'l, doncs, un càstig dolorós.

وَاِذَا تُتْلٰى عَلَيْهِ اٰيٰتُنَا وَلّٰى مُسْتَكْبِرًا
كَاَنْ لَّمْ يَسْمَعْهَا كَاَنَّ فِيْٓ اُذُنَيْهِ وَقْرًا ۚ
فَبَشِّرْهُ بِعَذَابٍ اَلِيْمٍ ﴿٨﴾

9. En veritat, aquells que creuen i fan bones obres tindran Jardins de Plaer.

اِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَ عَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ
لَهُمْ جَنّٰتُ النَّعِيْمِ ﴿٩﴾

10. On viuran, Al·là *ha fet* una promesa veritable. Ell és Poderós, el Savi.

خٰلِدِيْنَ فِيْهَا ۗ وَعْدَ اللّٰهِ حَقًّا ۗ وَ هُوَ
الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ ﴿١٠﴾

---

[1] Sóc Al·là, Qui tot ho Sap.

11. Ha creat els cels sense cap suport que pugueu veure i ha posat a la terra muntanyes fermes perquè no es moguin amb vosaltres, i hi ha escampat tota mena d'animals. Nosaltres hem enviat aigua dels núvols i hem fet créixer totes les espècies nobles.

خَلَقَ السَّمٰوٰتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَرَوْنَهَا
وَاَلْقٰى فِي الْاَرْضِ رَوَاسِيَ اَنْ
تَمِيْدَ بِكُمْ وَبَثَّ فِيْهَا مِنْ كُلِّ دَآبَّةٍ ؕ
وَاَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَآءِ مَآءً فَاَنْۢبَتْنَا
فِيْهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ كَرِيْمٍ ﴿١١﴾

12. Aquesta és la creació d'Al·là. Mostreu-me ara el que han creat d'altres, tret d'Ell. No, però els injustos estan en un error evident.

هٰذَا خَلْقُ اللّٰهِ فَاَرُوْنِيْ مَاذَا خَلَقَ
الَّذِيْنَ مِنْ دُوْنِهٖ ؕ بَلِ الظّٰلِمُوْنَ فِيْ
ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ ﴿١٢﴾

R.2.

13. Nosaltres vam concedir la saviesa a Luqman, *tot dient-li*: "Sigues agraït amb Al·là", perquè aquell que és agraït, ho és només *pel bé* de la seva pròpia ànima. però aquell que és desagraït ha de saber que Al·là és, de ben segur, Autosuficient, Mereixedor de lloança.

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا لُقْمٰنَ الْحِكْمَةَ اَنِ اشْكُرْ
لِلّٰهِ ؕ وَمَنْ يَّشْكُرْ فَاِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهٖ ۚ
وَمَنْ كَفَرَ فَاِنَّ اللّٰهَ غَنِيٌّ حَمِيْدٌ ﴿١٣﴾

14. I *recorda't* de quan Luqman digué al seu fill mentre l'exhortava: "Oh, estimat fill! No associïs iguals *a Déu*: és una greu maldat".

وَاِذْ قَالَ لُقْمٰنُ لِابْنِهٖ وَهُوَ يَعِظُهٗ
يٰبُنَيَّ لَا تُشْرِكْ بِاللّٰهِ ؔ اِنَّ الشِّرْكَ
لَظُلْمٌ عَظِيْمٌ ﴿١٤﴾

15. Hem donat recomanacions a l'home sobre els seus pares -la seva mare el porta amb pena rere pena, i triga dos anys en deslletar-lo. "Dóna'm les gràcies a Mi i als teus pares. Cap a Mi és el retorn *final*".

وَوَصَّيْنَا الْاِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ ۚ حَمَلَتْهُ
اُمُّهٗ وَهْنًا عَلٰى وَهْنٍ وَّفِصٰلُهٗ فِيْ
عَامَيْنِ اَنِ اشْكُرْ لِيْ وَلِوَالِدَيْكَ ؕ اِلَيَّ
الْمَصِيْرُ ﴿١٥﴾

16. "Però si discuteixen amb tu perquè M'associïs el que no desconeixes, no els obeeixis. Mostra't amable amb ells *en tots* els assumptes mundans, però *en els espirituals* segueix el camí de qui torna cap a Mi. Més endavant, tornareu a Mi i us informaré del que solíeu fer".

وَاِنْ جَاهَدٰكَ عَلٰٓى اَنْ تُشْرِكَ بِيْ مَا
لَيْسَ لَكَ بِهٖ عِلْمٌ ۙ فَلَا تُطِعْهُمَا وَ
صَاحِبْهُمَا فِي الدُّنْيَا مَعْرُوْفًا ؗ وَّاتَّبِعْ
سَبِيْلَ مَنْ اَنَابَ اِلَيَّ ۚ ثُمَّ اِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ
فَاُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ ﴿١٦﴾

17. "Oh! estimat fill meu! Tot i que tingués el pes d'un gra de mostassa, i tot i que estigués en un roca, als cels o a la terra, Al·là, de ben segur, ho traurà a la llum. En veritat, Al·là és el Coneixedor de totes les subtilitats, l'Omniscient".

يٰبُنَيَّ اِنَّهَآ اِنْ تَكُ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِّنْ
خَرْدَلٍ فَتَكُنْ فِيْ صَخْرَةٍ اَوْ فِي
السَّمٰوٰتِ اَوْ فِي الْاَرْضِ يَاْتِ بِهَا
اللّٰهُ ۭ اِنَّ اللّٰهَ لَطِيْفٌ خَبِيْرٌ ﴿١٧﴾

18. "Oh, estimat fill meu! Compleix la Pregària, recomana el bé i prohibeix el mal i resisteix amb paciència el que et pugui sobrevenir. En veritat, aquests són els assumptes que *exigeixen* una resolució ferma".

يٰبُنَيَّ اَقِمِ الصَّلٰوةَ وَاْمُرْ بِالْمَعْرُوْفِ
وَانْهَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَاصْبِرْ عَلٰى مَآ اَصَابَكَ ۭ
اِنَّ ذٰلِكَ مِنْ عَزْمِ الْاُمُوْرِ ﴿١٨﴾

19. "No inflis les teves galtes amb l'orgull, ni caminis per la terra amb insolència; en veritat, Al·là no estima aquell que actua amb arrogància i jactància".

وَلَا تُصَعِّرْ خَدَّكَ لِلنَّاسِ وَلَا تَمْشِ فِي
الْاَرْضِ مَرَحًا ۭ اِنَّ اللّٰهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ
مُخْتَالٍ فَخُوْرٍ ﴿١٩﴾

20. "Camina amb pas moderat i abaixa la veu; en veritat, la veu més desagradable de totes és la veu dels ases".

وَاقْصِدْ فِيْ مَشْيِكَ وَاغْضُضْ مِنْ
صَوْتِكَ ۭ اِنَّ اَنْكَرَ الْاَصْوَاتِ لَصَوْتُ
ع الْحَمِيْرِ ﴿٢٠﴾

R.3.

21. No heu vist que Al·là ha sotmès al vostre servei tot el que hi ha als cels i a la terra, i us ha donat els Seus favors, *tant* exteriorment com interiorment? Entre els homes n'hi ha que discuteixen sobre Al·là, sense coneixement ni guia i sense un judici lúcid.

اَلَمْ تَرَوْا اَنَّ اللّٰهَ سَخَّرَ لَكُمْ مَّا فِي
السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ وَاَسْبَغَ عَلَيْكُمْ
نِعَمَهٗ ظَاهِرَةً وَّبَاطِنَةً ۭ وَمِنَ النَّاسِ
مَنْ يُّجَادِلُ فِي اللّٰهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَّلَا
هُدًى وَّلَا كِتٰبٍ مُّنِيْرٍ ﴿٢١﴾

22. Però quan se'ls diu: "Seguiu el que Al·là ha revelat", responen: "No, seguirem el que vam veure que seguien els nostres pares". Com! Encara que Satanàs els estigués convidant al càstig del foc ardent?

وَاِذَا قِيْلَ لَهُمُ اتَّبِعُوْا مَآ اَنْزَلَ اللّٰهُ
قَالُوْا بَلْ نَتَّبِعُ مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ
اٰبَآءَنَا ۭ اَوَلَوْ كَانَ الشَّيْطٰنُ يَدْعُوْهُمْ
اِلٰى عَذَابِ السَّعِيْرِ ﴿٢٢﴾

23. Aquell que se sotmet *del tot* a Al·là i fa el bé, en veritat s'ha aferrat a

وَمَنْ يُّسْلِمْ وَجْهَهٗٓ اِلَى اللّٰهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ

un suport sòlid. Perquè en Al·là *està* la fi de tots els assumptes.

فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقٰى ۗ وَإِلَى
اللّٰهِ عَاقِبَةُ الْأُمُوْرِ ﴿٢٣﴾

24. *Quant a* aquell que no hi creu, no deixis que la seva incredulitat t'angoixi. A Nosaltres serà el seu retorn i els direm el que van fer. En veritat, Al·là coneix perfectament el que hi ha als seus cors.

وَمَنْ كَفَرَ فَلَا يَحْزُنْكَ كُفْرُهٗ ۗ
إِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ فَنُنَبِّئُهُمْ بِمَا عَمِلُوْا ۗ
إِنَّ اللّٰهَ عَلِيْمٌ بِذَاتِ الصُّدُوْرِ ﴿٢٤﴾

25. Els deixarem gaudir un mica. Després, els menarem a un sever turment.

نُمَتِّعُهُمْ قَلِيْلًا ثُمَّ نَضْطَرُّهُمْ إِلٰى
عَذَابٍ غَلِيْظٍ ﴿٢٥﴾

26. I si els preguntes: "Qui va crear els cels i la terra?", respondran de ben segur: "Al·là". Digues-los: "Tota lloança correspon a Al·là". Però la majoria d'ells ho desconeixen.

وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَّنْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَ
الْأَرْضَ لَيَقُوْلُنَّ اللّٰهُ ۗ قُلِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ ۗ
بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿٢٦﴾

27. A Al·là pertany tot el que hi ha als cels i a la terra. En veritat, Al·là és Autosuficient, Mereixedor de lloança.

لِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ ۗ إِنَّ اللّٰهَ
هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيْدُ ﴿٢٧﴾

28. Si tots els arbres que hi ha a la terra fossin plomes, i el mar, amb l'ajuda dels altres set mars *fos tinta*, no podrien exhaurir-se les paraules d'Al·là. En veritat, Al·là és Poderós, Savi.

وَلَوْ أَنَّ مَا فِي الْأَرْضِ مِنْ شَجَرَةٍ أَقْلَامٌ
وَّالْبَحْرُ يَمُدُّهٗ مِنْ بَعْدِهٖ سَبْعَةُ أَبْحُرٍ
مَّا نَفِدَتْ كَلِمٰتُ اللّٰهِ ۗ إِنَّ اللّٰهَ
عَزِيْزٌ حَكِيْمٌ ﴿٢٨﴾

29. La Vostra creació i la vostra resurrecció són només com *la creació i la resurrecció d*'un sol ésser. En veritat, Al·là és Aquell que tot ho sent, Tot ho veu.

مَا خَلْقُكُمْ وَلَا بَعْثُكُمْ إِلَّا كَنَفْسٍ
وَّاحِدَةٍ ۗ إِنَّ اللّٰهَ سَمِيْعٌۢ بَصِيْرٌ ﴿٢٩﴾

30. No has vist que Al·là fa que la nit esdevingui dia, i fa que el dia esdevingui nit? I ha posat en servei el sol i la lluna, cadascun dels quals segueix el seu rumb fins al termini establert, i

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللّٰهَ يُوْلِجُ الَّيْلَ فِي النَّهَارِ
وَيُوْلِجُ النَّهَارَ فِي الَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَ
الْقَمَرَ ز كُلٌّ يَّجْرِيْ إِلٰى أَجَلٍ مُّسَمًّى وَّأَنَّ

اللّٰهَ بِمَا تَعْمَلُوْنَ خَبِيْرٌ ﴿٣٠﴾

que Al·là coneix perfectament el que feu?

ذٰلِكَ بِاَنَّ اللّٰهَ هُوَ الْحَقُّ وَ اَنَّ مَا
يَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِهِ الْبَاطِلُ ۙ وَّ اَنَّ اللّٰهَ
هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيْرُ ﴿٣١﴾ ع ٣ ١١ ١٢

31. Això és perquè només Al·là és el *Déu* veritable, i tot el que ells invoquen fora d'Ell és falsedat, perquè només Al·là és l'Excels, l'Incomparablement Gran.

R.4.

اَلَمْ تَرَ اَنَّ الْفُلْكَ تَجْرِيْ فِي الْبَحْرِ
بِنِعْمَتِ اللّٰهِ لِيُرِيَكُمْ مِّنْ اٰيٰتِهٖ ؕ اِنَّ
فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُوْرٍ ﴿٣٢﴾

32. És que no veus que els vaixells naveguen per la mar per la gràcia d'Al·là, perquè us mostri els Seus Senyals? En això tenim certament Senyals per a aquell que sigui pacient *i* agraït.

وَ اِذَا غَشِيَهُمْ مَّوْجٌ كَالظُّلَلِ دَعَوُا اللّٰهَ
مُخْلِصِيْنَ لَهُ الدِّيْنَ ۚ فَلَمَّا نَجّٰىهُمْ
اِلَى الْبَرِّ فَمِنْهُمْ مُّقْتَصِدٌ ؕ وَ مَا يَجْحَدُ
بِاٰيٰتِنَاۤ اِلَّا كُلُّ خَتَّارٍ كَفُوْرٍ ﴿٣٣﴾

33. Quan les onades els cobreixen com *nombrosos* mantells, invoquen Al·là amb sinceritat en Ell en la fe. Però quan Ell els duu sans i estalvis a terra ferma, alguns d'ells segueixen el camí recte. I ningú no nega els Nostres Senyals, tret del pèrfids *i* els desagraïts.

يٰۤاَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوْا رَبَّكُمْ وَ اخْشَوْا يَوْمًا
لَّا يَجْزِيْ وَالِدٌ عَنْ وَّلَدِهٖ ۫ وَ لَا مَوْلُوْدٌ
هُوَ جَازٍ عَنْ وَّالِدِهٖ شَيْـًٔا ؕ اِنَّ وَعْدَ
اللّٰهِ حَقٌّ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيٰوةُ
الدُّنْيَا ٝ وَ لَا يَغُرَّنَّكُمْ بِاللّٰهِ
الْغَرُوْرُ ﴿٣٤﴾

34. Oh humans, busqueu la protecció al costat d'Al·là i temeu el dia en què el pare no pugui fer res pel seu fill, ni el fill pugui fer res pel seu pare. La promesa d'Al·là és, en veritat, certa. No deixeu, doncs, que la vida mundana us sedueixi i que l'Enganyador us enganyi sobre Al·là.

اِنَّ اللّٰهَ عِنْدَهٗ عِلْمُ السَّاعَةِ ۚ وَ يُنَزِّلُ
الْغَيْثَ ۚ وَ يَعْلَمُ مَا فِي الْاَرْحَامِ ؕ وَ مَا
تَدْرِيْ نَفْسٌ مَّا ذَا تَكْسِبُ غَدًا ؕ وَ مَا
تَدْرِيْ نَفْسٌۢ بِاَيِّ اَرْضٍ تَمُوْتُ ؕ اِنَّ اللّٰهَ
عَلِيْمٌ خَبِيْرٌ ﴿٣٥﴾ ع ٢ ١٣

35. En veritat, només Al·là posseeix el coneixement de l'Hora. Ell envia la pluja i sap el que hi ha al ventre. Ningú no sap en quin lloc morirà. En veritat, Al·là és l'Omniscient, El que se n'assabenta de Tot.

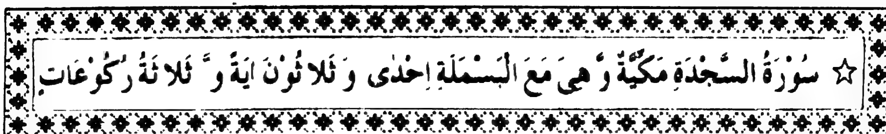
CAPÍTOL 32
AL-SALLDAH
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Aquesta Surah també fou revelada a la Meca. L'anterior va acabar afirmant que només Déu sap quan un poble concret pujarà o caurà, i només Ell té cura de les necessitats físiques de l'home i dels seus requisits morals i espirituals. La present Surah comença afirmant que, essent Déu el Senyor de tots els mons, en les Seves mans estan tots els mitjans dels quals depenen el progrés i la prosperitat de les nacions i dels individus, i només Ell controla les causes que porten a la seva decadència i destrucció.

Tema

El tema principal de la Surah és el triomf final de l'Islam. Comença amb una enèrgica refutació de l'acusació dels incrèduls, els quals diuen que l'Alcorà és una falsificació i que el Sant Profeta és un impostor. El Profeta, diu, no és un impostor, perquè els impostors mai no se n'han sortit en les seves missions, mentre que la causa del Sant Profeta avança dia a dia amb passes de gegant. L'Alcorà tampoc no és una falsificació perquè ha estat revelat a temps i està d'acord amb les exigències de la veritat i de la justícia, atenent a totes les necessitats i requisits morals i espirituals de l'home, i també perquè tot l'univers sembla treballar en suport i defensa del seu Missatge. La Surah fa llavors una petita digressió i presenta la profecia que diu que, després del seu inicial progrés, l'Islam patirà una davallada temporal; un eclipsi comparatiu de mil anys que anirà seguit d'una segona renaixença, com a resultat de la qual recuperarà la seva glòria original i avançarà per una camí d'èxits continuats. Tot seguit, la Surah presenta una bella il·lustració sobre com des d'un bell començament ben insignificant, l'Islam augmentarà la seva força, creixerà, s'estendrà i esdevindrà una força poderosa. Es tria l'exemple del naixement insignificant de l'home a partir de la simple argila. Cap al final, la Surah resumeix el tema central i afegeix que l'aparició del Sant Profeta no és res nou. De la mateixa manera que en el món físic, quan la terra és esquerdada i eixuta, Déu envia la pluja i comença a bategar amb nova vida; de la mateixa manera en el camp espiritual, quan la humanitat camina a les palpentes i vacil·lant en les tenebres espirituals, es suscita un Missatger diví i els espiritualment morts reben una nova vida a través d'ell.

AL-SALLDAH

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Alif Lam Mim.[1]

الٓمّٓ ﴿٢﴾

3. La revelació del Llibre -no hi ha dubte sobre això- procedeix del Senyor dels mons.

تَنْزِيْلُ الْكِتٰبِ لَا رَيْبَ فِيْهِ مِنْ رَّبِّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٣﴾

4. És que diuen: "Ell ho ha inventat?" No, és la veritat del teu Senyor, perquè avisis el poble al qual no ha arribat cap Amonestador abans de Tu, perquè segueixen afortunadament la guia.

اَمْ يَقُوْلُوْنَ افْتَرٰىهُ ۚ بَلْ هُوَ الْحَقُّ مِنْ رَّبِّكَ لِتُنْذِرَ قَوْمًا مَّآ اَتٰىهُمْ مِّنْ نَّذِيْرٍ مِّنْ قَبْلِكَ لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُوْنَ ﴿٤﴾

5. Al·là és Qui creà els cels i la terra i el que hi ha entre ells, en sis períodes. Després es va establir en el Tron. No teniu ajuda ni intercessor fora d'Ell. És que no hi pensareu?

اَللّٰهُ الَّذِيْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَ الْاَرْضَ وَ مَا بَيْنَهُمَا فِيْ سِتَّةِ اَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوٰى عَلَى الْعَرْشِ ؕ مَا لَكُمْ مِّنْ دُوْنِهٖ مِنْ وَّلِيٍّ وَّلَا شَفِيْعٍ ؕ اَفَلَا تَتَذَكَّرُوْنَ ﴿٥﴾

6. Ell disposarà les Ordres *Divines* des del Cel per a *la seva execució a* la terra i, *un cop completat el cercle*, torna a pujar a Ell en un dia que té una durada, segons els vostres càlculs, de mil anys.

يُدَبِّرُ الْاَمْرَ مِنَ السَّمَآءِ اِلَى الْاَرْضِ ثُمَّ يَعْرُجُ اِلَيْهِ فِيْ يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهٗۤ اَلْفَ سَنَةٍ مِّمَّا تَعُدُّوْنَ ﴿٦﴾

7. Així és el Coneixedor de l'invisible i del visible, el Poderós, el Misericordiós.

ذٰلِكَ عٰلِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْعَزِيْزُ الرَّحِيْمُ ﴿٧﴾

[1] Jo sóc Al·là, l'Omniscient.

8. Aquell que ha fet perfecte allò que ha creat. Ell inicià la creació de l'home d'argila.

الَّذِي أَحْسَنَ كُلَّ شَيْءٍ خَلَقَهُ وَبَدَأَ خَلْقَ الْإِنْسَانِ مِنْ طِينٍ ﴿٨﴾

9. Després va crear la seva progènie a partir d'un extracte d'un líquid insignificant.

ثُمَّ جَعَلَ نَسْلَهُ مِنْ سُلَالَةٍ مِنْ مَاءٍ مَهِينٍ ﴿٩﴾

10. Més endavant, li donà l'equilibri i li va insuflar el Seu esperit. Ell us donà l'oïda, la vista i els cors. *Però* ben poc li ho agraïu![2]

ثُمَّ سَوَّاهُ وَنَفَخَ فِيهِ مِنْ رُوحِهِ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَالْأَفْئِدَةَ قَلِيلًا مَا تَشْكُرُونَ ﴿١٠﴾

11. Ells diuen: "Com! Quan estiguem perduts a la terra, ens convertirem en una nova creació?" No, només són incrèduls en la trobada amb el seu Senyor.

وَقَالُوا أَإِذَا ضَلَلْنَا فِي الْأَرْضِ أَإِنَّا لَفِي خَلْقٍ جَدِيدٍ بَلْ هُمْ بِلِقَاءِ رَبِّهِمْ كَافِرُونَ ﴿١١﴾

12. Digues-los: "L'àngel de la mort encarregat de vosaltres us farà morir; més endavant, sereu retornats al vostre Senyor".

قُلْ يَتَوَفَّاكُمْ مَلَكُ الْمَوْتِ الَّذِي وُكِّلَ بِكُمْ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ تُرْجَعُونَ ﴿١٢﴾

R. 2.

13. Tant de bo poguéssiu veure els culpables, amb els seus caps inclinats davant del seu Senyor i *dient*: "Senyor Nostre, hem vist i hem sentit, retorna'ns perquè puguem fer bones obres, perquè *ara* n'estem convençuts".

وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الْمُجْرِمُونَ نَاكِسُو رُءُوسِهِمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ رَبَّنَا أَبْصَرْنَا وَسَمِعْنَا فَارْجِعْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا إِنَّا مُوقِنُونَ ﴿١٣﴾

14. Però si haguéssim *imposat* la Nostra voluntat, podríem haver donat la guia a cada ànima, però la Meva obra, *en relació amb els malvats*, calia que es complís: "Ompliré l'infern amb yinns i homes, tots junts".

وَلَوْ شِئْنَا لَآتَيْنَا كُلَّ نَفْسٍ هُدَاهَا وَلَٰكِنْ حَقَّ الْقَوْلُ مِنِّي لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿١٤﴾

---

[2] La paraula "fo'aad" emprada al Sant Alcorà no només significa "cor", sinó que expressa el lloc més elevat del coneixement. Vegeu 28-11, 53-12, 46-27 i 14-38.

15. Tasteu, doncs, *el càstig de les vostres obres* per haver oblidat la trobada d'aquest dia. Nosaltres *també* us hem oblidat. Tasteu, doncs, el llarg càstig pel que solíeu fer.

فَذُوْقُوْا بِمَا نَسِيْتُمْ لِقَآءَ يَوْمِكُمْ
هٰذَا ۚ اِنَّا نَسِيْنٰكُمْ وَذُوْقُوْا عَذَابَ
الْخُلْدِ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ ﴿١٥﴾

16. Només creuen en els Nostres Senyals aquells que, quan se'ls recorda, s'agenollen a terra de bocaterrosa, celebren les lloances del seu Senyor i no són orgullosos.

اِنَّمَا يُؤْمِنُ بِاٰيٰتِنَا الَّذِيْنَ اِذَا
ذُكِّرُوْا بِهَا خَرُّوْا سُجَّدًا وَّ سَبَّحُوْا
بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُوْنَ ﴿١٦﴾

17. Els seus costats es mantenen allunyats dels llits. Invoquen el seu Senyor amb temença i esperança, i gasten del que els hem concedit.

تَتَجَافٰى جُنُوْبُهُمْ عَنِ الْمَضَاجِعِ
يَدْعُوْنَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَّطَمَعًا ۡ وَّمِمَّا
رَزَقْنٰهُمْ يُنْفِقُوْنَ ﴿١٧﴾

18. No hi ha cap ànima que conegui la joia que és reservada per als seus ulls, com a recompensa per les seves *bones* obres.

فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّآ اُخْفِيَ لَهُمْ مِّنْ قُرَّةِ
اَعْيُنٍ ۚ جَزَآءًۢ بِمَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ﴿١٨﴾

19. És que el creient és, doncs, com el desobedient? No, no són iguals.

اَفَمَنْ كَانَ مُؤْمِنًا كَمَنْ كَانَ فَاسِقًا ؕ
لَا يَسْتَوٗنَ ﴿١٩﴾

20. Quant a aquells que creuen i fan bones obres, tindran Jardins de Llar Eterna, com a premi, pel que acostumaven a fer.

اَمَّا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ
فَلَهُمْ جَنّٰتُ الْمَاْوٰى ۡ نُزُلًاۢ بِمَا كَانُوْا
يَعْمَلُوْنَ ﴿٢٠﴾

21. Però quant als desobedients, la seva llar serà el Foc. Sempre que en vulguin sortir, tornaran a ell i se'ls dirà: "Tasteu el càstig del Foc que solíeu negar".

وَاَمَّا الَّذِيْنَ فَسَقُوْا فَمَاْوٰىهُمُ النَّارُ ؕ
كُلَّمَآ اَرَادُوْٓا اَنْ يَّخْرُجُوْا مِنْهَآ
اُعِيْدُوْا فِيْهَا وَقِيْلَ لَهُمْ ذُوْقُوْا
عَذَابَ النَّارِ الَّذِيْ كُنْتُمْ بِهٖ
تُكَذِّبُوْنَ ﴿٢١﴾

22. I és ben cert que els farem tastar el càstig menor abans del càstig més gran, perquè tornin *a Nosaltres amb penediment*.

وَلَنُذِيْقَنَّهُمْ مِّنَ الْعَذَابِ الْاَدْنٰى دُوْنَ
الْعَذَابِ الْاَكْبَرِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُوْنَ ﴿٢٢﴾

23. Qui actua més injustament que aquell a qui se li recorda els Senyals del seu Senyor i s'allunya després d'ells? Nosaltres certament castigarem els culpables.

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيٰتِ رَبِّهٖ ثُمَّ
أَعْرَضَ عَنْهَا ۚ إِنَّا مِنَ الْمُجْرِمِيْنَ
مُنْتَقِمُوْنَ ﴿٢٣﴾

R.3.

24. Vam lliurar a Moisès el Llibre -no dubtis, doncs, quant a la trobada amb Ell- i el vam convertir en una guia per als Fills d'Israel.

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوْسَى الْكِتٰبَ فَلَا تَكُنْ فِيْ
مِرْيَةٍ مِّنْ لِّقَآئِهٖ وَجَعَلْنٰهُ هُدًى
لِّبَنِيْٓ إِسْرَآءِيْلَ ﴿٢٤﴾

25. I vam fer sorgir d'entre ells uns caps que van guiar *el poble* seguint el Nostre manament, mentre *ells mateixos* eren perseverants i tenien una fe ferma en els Nostres Senyals.

وَجَعَلْنَا مِنْهُمْ أَئِمَّةً يَّهْدُوْنَ بِأَمْرِنَا
لَمَّا صَبَرُوْا ۗ وَكَانُوْا بِآيٰتِنَا يُوْقِنُوْنَ ﴿٢٥﴾

26. En veritat, el teu Senyor és Qui jutjarà entre ells en el Dia de la Resurrecció sobre allò en què divergeixen.

إِنَّ رَبَّكَ هُوَ يَفْصِلُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ
الْقِيٰمَةِ فِيْمَا كَانُوْا فِيْهِ يَخْتَلِفُوْنَ ﴿٢٦﴾

27. No els serveix de guia la quantitat de generacions que hem destruït abans d'ells, per les llars dels quals *ara* caminen ells? Aquí hi ha certament uns Senyals. No voldran escoltar?

أَوَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ
قَبْلِهِمْ مِّنَ الْقُرُوْنِ يَمْشُوْنَ فِيْ
مَسٰكِنِهِمْ ۚ إِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَآيٰتٍ ۚ أَفَلَا
يَسْمَعُوْنَ ﴿٢٧﴾

28. És que no han vist que Nosaltres portem l'aigua a la terra seca i en produïm collites de les que mengen els seus bestiars i ells mateixos? Per què no hi paren atenció?

أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّا نَسُوْقُ الْمَآءَ إِلَى الْأَرْضِ
الْجُرُزِ فَنُخْرِجُ بِهٖ زَرْعًا تَأْكُلُ مِنْهُ
أَنْعَامُهُمْ وَأَنْفُسُهُمْ ۚ أَفَلَا يُبْصِرُوْنَ ﴿٢٨﴾

29. Ells diuen: "Quan vindrà aquesta victòria, si sou veritables?"

وَيَقُوْلُوْنَ مَتٰى هٰذَا الْفَتْحُ إِنْ كُنْتُمْ
صٰدِقِيْنَ ﴿٢٩﴾

30. Digues-los: "En el dia de la victòria la fe dels incrèduls no els servirà de res, ni se'ls concedirà cap respir".

قُلْ يَوْمَ الْفَتْحِ لَا يَنْفَعُ الَّذِيْنَ
كَفَرُوْٓا إِيْمَانُهُمْ وَلَا هُمْ يُنْظَرُوْنَ ﴿٣٠﴾

31. Allunya't, doncs, d'ells i espera Ells també s'esperen.

فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ وَانْتَظِرْ إِنَّهُمْ
مُّنْتَظِرُوْنَ ﴿٣١﴾

CAPÍTOL 33
AL-AHZAB
(Revelat després de la Hillrah)

Data de la revelació i context

La Surah fou revelada a Medina entre els anys cinquè i setè de la *Hillrah*, i probablement fins al vuitè i novè any. Hi ha prou proves per demostrar aquest fet. En els capítols immediatament anteriors, es va profetitzà diverses vegades, i amb insistència, que l'Islam continuaria progressant i augmentat en força fins que tota Aràbia acceptés el Missatge, i que la idolatria desapareixeria del país per no tornar mai. En la Surah immediatament anterior, Al-Salldah, es va afirmar que els musulmans serien afavorits amb tota classe de comoditats físiques i prosperitat material. Cap al final, els incrèduls havien preguntat burletes, quan es compliria la profecia sobre la victòria de l'Islam i la seva expansió i extensió. La pregunta rep una resposta clara en aquesta Surah. Es diu que la profecia sobre l'avenç i el progrés de l'Islam s'havia complert ja i que l'Islam s'havia convertit en una gran potència.

Tema

Amb l'ascens al poder polític i al prestigi de l'Islam, i amb la seva aparició com un Estat complet, es van començar a revelar ràpidament els successius decrets de la *Shari'ah* per guiar els musulmans en qüestions polítiques i socials. Aquesta Surah inclou alguns d'aquests decrets. Al començament aboleix un dels costums més arrelats entre els àrabs· l'adopció del fill d'altri com a fill propi. Tot seguit, es refereix a una relació profunda i real que hi ha entre el Sant Profeta i els musulmans. En qualitat de pare espiritual, està més a prop d'ells que ells mateixos, i les seves mullers són les seves mares espirituals. A continuació, la Surah presenta una descripció força detallada de la Batalla de la Trinxera, la qual fou l'enfrontament més sagnant en què fins aleshores havien participat els musulmans. Tota Aràbia s'havia alçat com un sol home contra l'Islam i un exèrcit ben equipat, d'entre 10.000 i 20.000 homes, s'havia posat en marxa a Medina. Els musulmans tenien un nombre ridícul de 1.200, tot i que, segons alguns autors, el nombre total dels treballadors en l'excavació de la Trinxera, dones i nens inclosos, eren uns 3.000. El combat fou desigual. Els musulmans van passar per moments difícils. Però Déu envià les seves hostes i el potent enemic fou vençut. En els següents versicles, la Surah afirma que, per bé que en una comunitat religiosa mai no hi falten els fidels sincers i devots, també hi trobem els hipòcrites i els dèbils de fe. Aquests hipòcrites asseguren en veu alta que són veritables seguidors, però quan a l'època del Sant Profeta, Medina fou atacada per una força poderosa, van demanar estalviar-se anar a lluitar amb els musulmans fent servir excuses ridícules. Van faltar a la seva paraula. Els Banu Quraizah van ser els primers que van trencar el seu compromís i van deixar els musulmans sols quan van ser atacats per totes bandes i la mateixa sort de l'Islam penjava d'un fil. Després de la dispersió dels Confederats, el Sant Profeta va avançar contra ells i van rebre el càstig merescut.

Com a resultat de la Batalla de la Trinxera i de l'expulsió posterior dels Banu Quraizah, els musulmans es van quedar amb un gran botí. D'una minoria econòmicament pobra i

perseguida, van esdevenir un Estat ric, potent i pròsper. La riquesa material va causar la preocupació pels assumptes mundans, el desig de les comoditats i l'apatia davant el servei i el sacrifici. Aquest és un estat de coses que un Reformador ha d'evitar ben especialment. L'amor a la vida fàcil i a la comoditat sol aparèixer primer en l'àmbit familiar i, atès que els membres de la família del Sant Profeta havien de servir com a models de conducta social, era convenient que se'ls exigís ser un exemple en la renúncia d'ells mateixos. Es demanà a les esposes del Sant Profeta que triessin entre una vida còmoda i d'abundància, i una simple companyia d'austeritat, i sense dubtar-ne ni un moment, van elegir aquesta última. Van preferir la companyia del Profeta. Les esposes del Sant Profeta van rebre la recomanació de donar exemple de pietat i conducta pietosa, com esqueia en el cas de les esposes del més gran dels Profetes de Déu i per mantenir la dignitat i el decòrum de la seva posició exaltada, i ensenyar als musulmans els preceptes i manaments de la seva religió. La Surah fa després referència al matrimoni de Zainab amb Zaid. El fracàs d'aquest matrimoni i del matrimoni posterior de Zainab amb el Sant Profeta va servir per a una doble finalitat. Lliurant en matrimoni Zaibab, la seva pròpia cosina i dona de raça àrab pura, profundament orgullosa dels seus antecessors i de la seva alta posició social, a un esclau alliberat, el Sant Profeta havia volgut tirar per terra totes les insidioses distincions de classe i divisions que havia patit la societat àrab, ja que, segons l'Islam, aclareix un possible malentès al qual hauria pogut donar origen l'abolició del costum de l'adopció, és a dir, que, en absència de fills reals, el Sant Profeta moriria sense descendència i el Seu Moviment començaria a marcir-se per no tenir hereu. Diu que entrava en els plans de Déu que el Profeta no tingués descendència masculina, ja que era el pare espiritual de tota la humanitat. Com a prova pràctica d'aquesta afirmació, donaria la vida a una comunitat de fills espirituals, justos i lleials. Com que el sant Profeta és el pare espiritual dels Fidels, continua la Surah, les seves mullers són les seves mares espirituals i per tant, el matrimoni amb elles, després de la mort del Sant Profeta, és un greu pecat. Es diu que el mateix Sant profeta no es divorciarà de cap de les seves mullers existents, ni n'augmentarà el nombre, i s'aconsella a les seves esposes que, d'acord amb la seva dignitat de "Mares de Fidels", haurien de respectar determinades normes quant al vestir, etc., quan han de sortir a l'exterior. Aquesta ordre, la qual imposa la intimitat i el decòrum, s'aplica de la mateixa manera a totes les dones musulmanes. Cap al final, la Surah assenyala l'excels destí de l'home i les seves grans possibilitats com a coronació de tota la creació de Déu. Se li ha dotat de poders més grans i capacitats negades a d'altres éssers i per tant, només ell, entre tota la creació, pot, basant-se en les lleis de la *Shari'ah*, imbuir-se i reflectir en la seva persona els atributs Divins.

سُوْرَةُ الْاَحْزَابِ مَدَنِيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ اَرْبَعٌ وَّسَبْعُوْنَ اٰيَةً وَّتِسْعَةُ رُكُوْعَاتٍ

AL-AHZAB

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Oh tu, Profeta, fes d'Al·là el teu escut i no segueixis *els desitjos dels* incrèduls i els hipòcrites. En veritat, Al·là és l'Omniscient, el Savi.

يٰٓاَيُّهَا النَّبِيُّ اتَّقِ اللّٰهَ وَلَا تُطِعِ الْكٰفِرِيْنَ
وَالْمُنٰفِقِيْنَ ۗ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ عَلِيْمًا
حَكِيْمًا ﴿٢﴾

3. Segueix el que t'ha estat revelat pel teu Senyor. En veritat, Al·là coneix molt bé el que feu.

وَّاتَّبِعْ مَا يُوْحٰٓى اِلَيْكَ مِنْ رَّبِّكَ ۗ اِنَّ
اللّٰهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُوْنَ خَبِيْرًا ﴿٣﴾

4. Confia en Al·là, perquè amb Al·là n'hi ha prou com a Guardià.

وَّتَوَكَّلْ عَلَى اللّٰهِ ۗ وَكَفٰى بِاللّٰهِ وَكِيْلًا ﴿٤﴾

5. Per a cap home Al·là ha creat dos cors al pit. Ni ha convertit les vostres mullers en les vostres mares pel fet que us adreceu a elles com a mares, i us absteniu per això de mantenir relacions conjugals, ni ha fet que els vostres fills adoptats siguin els vostres fills *de veritat*. Aquestes són *simples* paraules de la vostra boca, mentre que Al·là diu la veritat i Ell us guia vers el camí *recte*.

مَا جَعَلَ اللّٰهُ لِرَجُلٍ مِّنْ قَلْبَيْنِ فِيْ
جَوْفِهٖ ۚ وَمَا جَعَلَ اَزْوَاجَكُمُ الّٰٓـِٔيْ
تُظٰهِرُوْنَ مِنْهُنَّ اُمَّهٰتِكُمْ ۚ وَمَا جَعَلَ
اَدْعِيَآءَكُمْ اَبْنَآءَكُمْ ۗ ذٰلِكُمْ
قَوْلُكُمْ بِاَفْوَاهِكُمْ ۗ وَاللّٰهُ يَقُوْلُ
الْحَقَّ وَهُوَ يَهْدِى السَّبِيْلَ ﴿٥﴾

6. Crideu-los pels *noms dels* seus pares. Això és més equitatiu a ulls d'Al·là. Però si no en coneixeu els pares, ells són els vostres germans en la fe i els vostres amics. No us poden atribuir res per qualsevol error que cometeu en *aquesta qüestió*, però *sereu responsables* del que feu deliberadament. Perquè Al·là és el Màxim Indulgent, Misericordiós.

اُدْعُوْهُمْ لِاٰبَآئِهِمْ هُوَ اَقْسَطُ
عِنْدَ اللّٰهِ ۚ فَاِنْ لَّمْ تَعْلَمُوْٓا اٰبَآءَهُمْ
فَاِخْوَانُكُمْ فِى الدِّيْنِ وَمَوَالِيْكُمْ ۗ وَ
لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ فِيْمَآ اَخْطَاْتُمْ
بِهٖ ۙ وَلٰكِنْ مَّا تَعَمَّدَتْ قُلُوْبُكُمْ ۗ وَكَانَ
اللّٰهُ غَفُوْرًا رَّحِيْمًا ﴿٦﴾

7. El Profeta està més a prop dels creients que ells mateixos, i les seves mullers són *com* mares per a ells. I alguns parents estan més a prop a altres en el Llibre d'Al·là *pel que fa als drets*. Així doncs, els familiars tenen preferència sobre els creients i els emigrants en aquest punt, malgrat que els favors de bona voluntat que feu als propis amics. Això és *també* escrit en el Llibre *de la Natura*.

النَّبِيُّ أَوْلَىٰ بِالْمُؤْمِنِينَ مِنْ أَنفُسِهِمْ
وَأَزْوَاجُهُ أُمَّهَاتُهُمْ ۗ وَأُولُو الْأَرْحَامِ
بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ
مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُهَاجِرِينَ إِلَّا أَن
تَفْعَلُوا إِلَىٰ أَوْلِيَائِكُم مَّعْرُوفًا ۚ كَانَ
ذَٰلِكَ فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا ﴿٧﴾

8. I *recorda't* de quan vam establir el pacte amb els Profetes, així com amb tu, i amb Noè, Abraham, Moisès i Jesús, el fill de Maria, perquè *en veritat* vam establir amb ells una solemne aliança.

وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ
وَمِنكَ وَمِن نُّوحٍ وَإِبْرَاهِيمَ وَمُوسَىٰ وَ
عِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ ۖ وَأَخَذْنَا مِنْهُم مِّيثَاقًا
غَلِيظًا ﴿٨﴾

9. Perquè Ell interrogui els veritables sobre la seva veracitat. Però per als incrèduls ha preparat un dolorós càstig.

لِّيَسْأَلَ الصَّادِقِينَ عَن صِدْقِهِمْ ۚ
وَأَعَدَّ لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٩﴾

R. 2.

10. Oh creients! Recordeu el favor d'Al·là amb vosaltres quan us van caure a sobre exèrcits que no vèieu. Però Al·là veu el que feu.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا نِعْمَةَ
اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ جَاءَتْكُمْ جُنُودٌ فَأَرْسَلْنَا
عَلَيْهِمْ رِيحًا وَجُنُودًا لَّمْ تَرَوْهَا ۚ وَ
كَانَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرًا ﴿١٠﴾

11. Quan van arribar fins a vosaltres des de dalt i des de baix, quan els *vostres* ulls es van distreure i els *vostres* cors us van pujar a la gola, i vau començar a tenir pensaments impropis sobre Al·là.

إِذْ جَاءُوكُم مِّن فَوْقِكُمْ وَمِنْ أَسْفَلَ
مِنكُمْ وَإِذْ زَاغَتِ الْأَبْصَارُ وَبَلَغَتِ
الْقُلُوبُ الْحَنَاجِرَ وَتَظُنُّونَ بِاللَّهِ
الظُّنُونَا ﴿١١﴾

12. *Allà i aleshores* van posar als creients *amargament* a prova i van patir una forta sotragada.

هُنَالِكَ ابْتُلِيَ الْمُؤْمِنُونَ وَزُلْزِلُوا
زِلْزَالًا شَدِيدًا ﴿١٢﴾

13. Quan els hipòcrites i els de cor malalt van dir: "Al·là i el Seu Missatger només ens han promès l'engany".

وَإِذْ يَقُولُ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي
قُلُوبِهِم مَّرَضٌ مَّا وَعَدَنَا اللَّهُ وَ
رَسُولُهُ إِلَّا غُرُورًا ﴿١٣﴾

14. I quan un grup d'ells va dir: "Oh poble de Yazrib,[1] *potser* no podeu resistir *l'enemic*, torneu, doncs". I *fins i tot* un grup d'ells va demanar permís al Profeta dient: "Les nostres cases estan exposades *i indefenses*". En veritat, no estaven exposades. Només intentaven fugir.

وَإِذْ قَالَت طَّائِفَةٌ مِّنْهُمْ يَا أَهْلَ
يَثْرِبَ لَا مُقَامَ لَكُمْ فَارْجِعُوا ۚ وَ
يَسْتَأْذِنُ فَرِيقٌ مِّنْهُمُ النَّبِيَّ يَقُولُونَ
إِنَّ بُيُوتَنَا عَوْرَةٌ وَمَا هِيَ بِعَوْرَةٍ ۖ
إِن يُرِيدُونَ إِلَّا فِرَارًا ﴿١٤﴾

15. Els volien envair des de totes bandes de la ciutat, i si els haguessin demanat que reneguessin, ho haurien fet immediatament, i hi haurien dubtat ben poc.

وَلَوْ دُخِلَتْ عَلَيْهِم مِّنْ أَقْطَارِهَا ثُمَّ
سُئِلُوا الْفِتْنَةَ لَآتَوْهَا وَمَا تَلَبَّثُوا
بِهَا إِلَّا يَسِيرًا ﴿١٥﴾

16. En veritat, ja havien pactat amb Al·là no girar l'esquena. I d'un pacte fet amb Al·là caldrà retre comptes.

وَلَقَدْ كَانُوا عَاهَدُوا اللَّهَ مِن قَبْلُ لَا
يُوَلُّونَ الْأَدْبَارَ ۚ وَكَانَ عَهْدُ اللَّهِ
مَسْئُولًا ﴿١٦﴾

17. Digues-los: "La fugida no us servirà si escapeu de la mort o la matança, i *fins i tot* llavors guanyareu ben poc".

قُل لَّن يَنفَعَكُمُ الْفِرَارُ إِن فَرَرْتُم
مِّنَ الْمَوْتِ أَوِ الْقَتْلِ وَإِذًا لَّا
تُمَتَّعُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٧﴾

18. Digues-los: "Qui pot salvar-vos contra Al·là si és el Seu desig fer-vos mal o si el seu desig és mostrar-vos la misericòrdia?" I no trobaran cap amic ni cap ajuda tret en Al·là.

قُلْ مَن ذَا الَّذِي يَعْصِمُكُم مِّنَ اللَّهِ
إِنْ أَرَادَ بِكُمْ سُوءًا أَوْ أَرَادَ بِكُمْ رَحْمَةً ۚ
وَلَا يَجِدُونَ لَهُم مِّن دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَ
لَا نَصِيرًا ﴿١٨﴾

19. En veritat, Al·là coneix aquells que de vosaltres que destorben *els homes* i els que diuen als seus germans: "Veniu amb nosaltres", i no

قَدْ يَعْلَمُ اللَّهُ الْمُعَوِّقِينَ مِنكُمْ وَ
الْقَائِلِينَ لِإِخْوَانِهِمْ هَلُمَّ إِلَيْنَا ۖ وَ

[1] Éste es el nombre por el que se conocía a Medina antes de la Hillrah.

لَا يَأْتُونَ الْبَأْسَ إِلَّا قَلِيلًا ١٩

més van a la lluita uns breus mo ments.

أَشِحَّةً عَلَيْكُمْ ۖ فَإِذَا جَاءَ الْخَوْفُ رَأَيْتَهُمْ يَنْظُرُونَ إِلَيْكَ تَدُورُ أَعْيُنُهُمْ كَالَّذِي يُغْشَىٰ عَلَيْهِ مِنَ الْمَوْتِ ۖ فَإِذَا ذَهَبَ الْخَوْفُ سَلَقُوكُمْ بِأَلْسِنَةٍ حِدَادٍ أَشِحَّةً عَلَى الْخَيْرِ ۚ أُولَٰئِكَ لَمْ يُؤْمِنُوا فَأَحْبَطَ اللَّهُ أَعْمَالَهُمْ ۚ وَكَانَ ذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ٢٠

20. I estan poc avesats a *parlar bé de vosaltres*. Però quan s'acosta el perill, els veus que miren cap a tu, amb els ulls que els donen voltes com qui es troba esgarrifat per la proximitat de la mort. Però quan la por ha passat, us assalten amb les seves llengües afilades, cobejant tenir riqueses. Aquests no han cregut mai. Al·là ha fet les seves obres nul·les i sense mèrit. Això és ben fàcil per a Al·là.

يَحْسَبُونَ الْأَحْزَابَ لَمْ يَذْهَبُوا ۖ وَإِنْ يَأْتِ الْأَحْزَابُ يَوَدُّوا لَوْ أَنَّهُمْ بَادُونَ فِي الْأَعْرَابِ يَسْأَلُونَ عَنْ أَنْبَائِكُمْ ۖ وَلَوْ كَانُوا فِيكُمْ مَا قَاتَلُوا إِلَّا قَلِيلًا ٢١

21. Pensen que les tribus *invasores* no se n'han anat. Però si les tribus *envaïssin de nou*, s'estimarien més estar entre els àrabs nòmades del desert, demanant notícies vostres. Però si estiguessin entre vosaltres, només lluitarien poc.

R.3.

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِمَنْ كَانَ يَرْجُو اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا ٢٢

22. En veritat, teniu en el Profeta d'Al·là un model excel·lent, per a aquell que tem Al·là i l'Últim Dia i es recordi molt d'Al·là.

وَلَمَّا رَأَى الْمُؤْمِنُونَ الْأَحْزَابَ قَالُوا هَٰذَا مَا وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَصَدَقَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ ۚ وَمَا زَادَهُمْ إِلَّا إِيمَانًا وَتَسْلِيمًا ٢٣

23. Però quan els creients van veure els invasors, van dir: "Això és el que Al·là i el seu Missatger ens van prometre, i Al·là i el Seu Missatger deien la veritat". I això només va fer augmentar la seva fe i la seva submissió.

مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ ۖ فَمِنْهُمْ مَنْ قَضَىٰ نَحْبَهُ وَمِنْهُمْ مَنْ يَنْتَظِرُ ۖ وَمَا بَدَّلُوا تَبْدِيلًا ٢٤

24. Entre els creients hi ha homes que han respectat l'aliança que van fer amb Al·là. Però n'hi ha *alguns* que van complir la seva promesa i *d'altres* que segueixen esperant i no han canviat gens.

25. Perquè Al·là recompensi el veritable per la seva veritat, i castigui els hipòcrites si així ho vol, o els mostri misericòrdia. En veritat, és el Màxim Indulgent, Misericordiós.

لِّيَجْزِيَ اللّٰهُ الصّٰدِقِيْنَ بِصِدْقِهِمْ وَ
يُعَذِّبَ الْمُنٰفِقِيْنَ اِنْ شَآءَ اَوْ يَتُوْبَ
عَلَيْهِمْ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ غَفُوْرًا رَّحِيْمًا ﴿٢٥﴾

26. Al·là va rebutjar aïrat els incrèduls; no van aconseguir cap bé. Perquè amb Al·là hi va haver prou per als creients en la batalla. Perquè Al·là és Potent, Poderós.

وَ رَدَّ اللّٰهُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِغَيْظِهِمْ لَمْ
يَنَالُوْا خَيْرًا وَكَفَى اللّٰهُ الْمُؤْمِنِيْنَ
الْقِتَالَ وَكَانَ اللّٰهُ قَوِيًّا عَزِيْزًا ﴿٢٦﴾

27. Ell ha desallotjat de les seves fortaleses aquells del Poble del Llibre que el van ajudar i ha encès la por en els seus cors. Vau matar alguns i vau fer presoners d'altres.

وَ اَنْزَلَ الَّذِيْنَ ظَاهَرُوْهُمْ مِّنْ اَهْلِ
الْكِتٰبِ مِنْ صَيَاصِيْهِمْ وَ قَذَفَ
فِيْ قُلُوْبِهِمُ الرُّعْبَ فَرِيْقًا
تَقْتُلُوْنَ وَتَاْسِرُوْنَ فَرِيْقًا ﴿٢٧﴾

28. I Ell us fa heretar la terra, les seves cases i les seves riqueses, i un país on mai no vau posar els peus. Perquè Al·là té poder sobre totes les coses.

وَ اَوْرَثَكُمْ اَرْضَهُمْ وَ دِيَارَهُمْ وَ
اَمْوَالَهُمْ وَ اَرْضًا لَّمْ تَطَـُٔوْهَا وَكَانَ
ع ١٩ اللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرًا ﴿٢٨﴾

R.4.

29. Oh Profeta! Digues a les teves mullers: "Si voleu la vida d'aquest món i els seus guarniments, veniu doncs, us proveiré i us alliberaré de manera decorosa".

يٰۤاَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِّاَزْوَاجِكَ اِنْ كُنْتُنَّ
تُرِدْنَ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا وَ زِيْنَتَهَا
فَتَعَالَيْنَ اُمَتِّعْكُنَّ وَ اُسَرِّحْكُنَّ
سَرَاحًا جَمِيْلًا ﴿٢٩﴾

30. "Però si voleu Al·là i el Seu Missatger, i la Llar del Més Enllà, llavors Al·là en veritat ha preparat una gran recompensa per a aquelles de vosaltres que facin el bé".

وَ اِنْ كُنْتُنَّ تُرِدْنَ اللّٰهَ وَ رَسُوْلَهٗ وَ
الدَّارَ الْاٰخِرَةَ فَاِنَّ اللّٰهَ اَعَدَّ
لِلْمُحْسِنٰتِ مِنْكُنَّ اَجْرًا عَظِيْمًا ﴿٣٠﴾

31. Oh, esposes del Profeta! Si una de vosaltres fos culpable d'un comportament clarament deshonorable, el càstig li serà duplicat. I això és fàcil per a Al·là.

يٰنِسَآءَ النَّبِيِّ مَنْ يَّاْتِ مِنْكُنَّ
بِفَاحِشَةٍ مُّبَيِّنَةٍ يُّضٰعَفْ لَهَا
الْعَذَابُ ضِعْفَيْنِ وَكَانَ ذٰلِكَ عَلَى
اللّٰهِ يَسِيْرًا ﴿٣١﴾

PART 22

32. Però aquella de vosaltres que obeeixi Al·là i el seu Missatger i faci bones obres, li donarem la seva recompensa duplicada. Perquè hem preparat per a ella una provisió honorable.

وَمَنْ يَّقْنُتْ مِنْكُنَّ لِلّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ وَتَعْمَلْ صَالِحًا نُّؤْتِهَآ اَجْرَهَا مَرَّتَيْنِ ۙ وَاَعْتَدْنَا لَهَا رِزْقًا كَرِيْمًا ﴿٣٢﴾

33. Oh, esposes del Profeta! Sou diferents d'altres dones mentre sigueu justes. No sigueu, doncs, massa suaus en les vostres paraules, perquè no se senti temptat aquell que tingui el cor malalt, i parleu amb paraules pudoroses.

يٰنِسَآءَ النَّبِيِّ لَسْتُنَّ كَاَحَدٍ مِّنَ النِّسَآءِ اِنِ اتَّقَيْتُنَّ فَلَا تَخْضَعْنَ بِالْقَوْلِ فَيَطْمَعَ الَّذِيْ فِيْ قَلْبِهٖ مَرَضٌ وَّقُلْنَ قَوْلًا مَّعْرُوْفًا ﴿٣٣﴾

34. Quedeu-vos a casa vostra *amb dignitat*, no us guarniu amb l'estil que us embellíeu en els dies de la ignorància, compliu la pregària, pagueu el *Zakat* i obeïu Al·là i el Seu Missatger. En veritat, Al·là vol allunyar de vosaltres tot el que és impur, Oh Membres de la Casa, i purifiqueu-vos completament.

وَقَرْنَ فِيْ بُيُوْتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْاُوْلٰى وَاَقِمْنَ الصَّلٰوةَ وَاٰتِيْنَ الزَّكٰوةَ وَاَطِعْنَ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ ؕ اِنَّمَا يُرِيْدُ اللّٰهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ اَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيْرًا ﴿٣٤﴾

35. I recordeu-vos del que es recita a casa vostra sobre els Senyals d'Al·là i de la saviesa. En veritat, Al·là és Qui coneix les subtileses, el Màxim Coneixedor.

وَاذْكُرْنَ مَا يُتْلٰى فِيْ بُيُوْتِكُنَّ مِنْ اٰيٰتِ اللّٰهِ وَالْحِكْمَةِ ؕ اِنَّ اللّٰهَ كَانَ لَطِيْفًا خَبِيْرًا ﴿٣٥﴾

R.5.

36. En veritat, els homes que se sotmeten *a Déu* i les dones que *s'hi* sotmeten, i els homes i dones que creuen, els homes i dones obedients, els homes i dones veritables, els homes i dones perseverants *en la seva fe*, els homes i dones humils, els homes i dones que donen almoines, que dejunen, guarden *la castedat*, els homes que recorden molt Al·là i les dones que El recorden molt: per a *tots ells*

اِنَّ الْمُسْلِمِيْنَ وَالْمُسْلِمٰتِ وَالْمُؤْمِنِيْنَ وَالْمُؤْمِنٰتِ وَالْقٰنِتِيْنَ وَالْقٰنِتٰتِ وَالصّٰدِقِيْنَ وَالصّٰدِقٰتِ وَالصّٰبِرِيْنَ وَالصّٰبِرٰتِ وَالْخٰشِعِيْنَ وَالْخٰشِعٰتِ وَالْمُتَصَدِّقِيْنَ وَالْمُتَصَدِّقٰتِ وَالصَّآئِمِيْنَ وَالصّٰٓئِمٰتِ وَالْحٰفِظِيْنَ فُرُوْجَهُمْ وَالْحٰفِظٰتِ وَالذّٰكِرِيْنَ

Al·là ha preparat el Seu perdó i una magnífica recompensa.

اللّٰهَ كَثِيْرًا وَّ الذّٰكِرٰتِ ۙ اَعَدَّ اللّٰهُ لَهُمْ مَّغْفِرَةً وَّاَجْرًا عَظِيْمًا ﴿٣٥﴾

37. No correspon a un home creient o a una dona creient, quan Al·là i el Seu Missatger han decidit una qüestió, poder triar en el que els afecti. Perquè aquell que desobeeix Al·là i el seu Missatger, en veritat s'allunya en error evident.

وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَّلَا مُؤْمِنَةٍ اِذَا قَضَى اللّٰهُ وَرَسُوْلُهٗۤ اَمْرًا اَنْ يَّكُوْنَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ اَمْرِهِمْ ؕ وَمَنْ يَّعْصِ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ فَقَدْ ضَلَّ ضَلٰلًا مُّبِيْنًا ﴿٣٦﴾

38. I *recorda't* de quan vas dir a qui Al·là havia concedit els Seus favors i a qui tu també vas concedir els teus favors: "Conserva la teva muller per a tu i tem Al·là". Però al teu cor vas amagar el que Al·là trauria a la llum, i vas tenir por dels homes, mentre que Al·là tenia més dret que el temessis. Després quan Zaig va haver complert el que volia d'ella, *fins al punt de no necessitar-la més*, la vam unir en matrimoni amb tu, perquè no hi hagués cap impediment per als creients pel que fa a les esposes dels seus fills adoptats, un cop complert el seu desig. I el decret d'Al·là cal complir-lo.

وَاِذْ تَقُوْلُ لِلَّذِيْۤ اَنْعَمَ اللّٰهُ عَلَيْهِ وَاَنْعَمْتَ عَلَيْهِ اَمْسِكْ عَلَيْكَ زَوْجَكَ وَاتَّقِ اللّٰهَ وَتُخْفِيْ فِيْ نَفْسِكَ مَا اللّٰهُ مُبْدِيْهِ وَتَخْشَى النَّاسَ ۚ وَاللّٰهُ اَحَقُّ اَنْ تَخْشٰىهُ ؕ فَلَمَّا قَضٰى زَيْدٌ مِّنْهَا وَطَرًا زَوَّجْنٰكَهَا لِكَيْ لَا يَكُوْنَ عَلَى الْمُؤْمِنِيْنَ حَرَجٌ فِيْۤ اَزْوَاجِ اَدْعِيَآئِهِمْ اِذَا قَضَوْا مِنْهُنَّ وَطَرًا ؕ وَكَانَ اَمْرُ اللّٰهِ مَفْعُوْلًا ﴿٣٧﴾

39. No es pot donar la culpa al Profeta pel que l'ha fet responsable Al·là. *Aquest va ser, en efecte,* el costum d'Al·là amb els que van viure abans, i el manament d'Al·là és un decret promulgat.

مَا كَانَ عَلَى النَّبِيِّ مِنْ حَرَجٍ فِيْمَا فَرَضَ اللّٰهُ لَهٗ ؕ سُنَّةَ اللّٰهِ فِي الَّذِيْنَ خَلَوْا مِنْ قَبْلُ ؕ وَكَانَ اَمْرُ اللّٰهِ قَدَرًا مَّقْدُوْرًا ﴿٣٨﴾

40. Aquells que van transmetre el Missatge d'Al·là i El van témer, i només van témer Al·là. Perquè Al·là és suficient per al còmput.

اِلَّذِيْنَ يُبَلِّغُوْنَ رِسٰلٰتِ اللّٰهِ وَيَخْشَوْنَهٗ وَلَا يَخْشَوْنَ اَحَدًا اِلَّا اللّٰهَ ؕ وَكَفٰى بِاللّٰهِ حَسِيْبًا ﴿٣٩﴾

41. Mohammad no és el pare de cap dels vostres homes, sinó que *és* el

مَا كَانَ مُحَمَّدٌ اَبَاۤ اَحَدٍ مِّنْ رِّجَالِكُمْ

Missatger d'Al·là i el Segell dels Profetes. I Al·là coneix perfectament totes les coses.

وَلٰكِنْ رَّسُوْلَ اللّٰهِ وَخَاتَمَ النَّبِيّٖنَ ۭ وَ
كَانَ اللّٰهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمًا ﴿٤١﴾

R.6.

42. Oh vosaltres, els que creieu! Recordeu-vos sovint d'Al·là.

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوا اذْكُرُوا اللّٰهَ ذِكْرًا
كَثِيْرًا ﴿٤٢﴾

43. I glorifiqueu-Lo al matí i a la tarda.

وَّسَبِّحُوْهُ بُكْرَةً وَّاَصِيْلًا ﴿٤٣﴾

44. És Ell Qui us envia benediccions, i també ho *fan* els Seus àngels, perquè Ell us porti des de tota *mena de* tenebres vers la llum. Perquè Ell és Misericordiós amb els creients.

هُوَ الَّذِيْ يُصَلِّيْ عَلَيْكُمْ وَ مَلٰٓئِكَتُهٗ
لِيُخْرِجَكُمْ مِّنَ الظُّلُمٰتِ اِلَى النُّوْرِ ۭ
وَكَانَ بِالْمُؤْمِنِيْنَ رَحِيْمًا ﴿٤٤﴾

45. La seva salutació en el dia en què El trobin serà "pau", perquè Ell els ha preparat una recompensa honorable.

تَحِيَّتُهُمْ يَوْمَ يَلْقَوْنَهٗ سَلٰمٌ ښ وَ
اَعَدَّ لَهُمْ اَجْرًا كَرِيْمًا ﴿٤٥﴾

46. Oh Profeta! En veritat t'hem enviat com Testimoni, Portador de la bona nova i Amonestador.

يٰٓاَيُّهَا النَّبِيُّ اِنَّآ اَرْسَلْنٰكَ شَاهِدًا
وَّمُبَشِّرًا وَّنَذِيْرًا ﴿٤٦﴾

47. Com a Convocador *dels homes* a Al·là per la Seva ordre i com a Llum resplendent.

وَّدَاعِيًا اِلَى اللّٰهِ بِاِذْنِهٖ وَ سِرَاجًا
مُّنِيْرًا ﴿٤٧﴾

48. Anuncieu als creients la bona nova que rebran una important gràcia d'Al·là.

وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِيْنَ بِاَنَّ لَهُمْ مِّنَ اللّٰهِ
فَضْلًا كَبِيْرًا ﴿٤٨﴾

49. I no segueixis els incrèduls ni els hipòcrites, ignora els seus entrebancs i confia en Al·là, perquè Al·là és suficient com Guardià.

وَلَا تُطِعِ الْكٰفِرِيْنَ وَ الْمُنٰفِقِيْنَ وَ دَعْ
اَذٰىهُمْ وَ تَوَكَّلْ عَلَى اللّٰهِ ۭ وَكَفٰى بِاللّٰهِ
وَكِيْلًا ﴿٤٩﴾

50. Oh vosaltres, els que creieu! Quan contraieu matrimoni amb dones creients i després us en divorcieu abans de tocar-les, no teniu cap dret a 0.sol·licitar un període *prescrit* d'es-

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِذَا نَكَحْتُمُ
الْمُؤْمِنٰتِ ثُمَّ طَلَّقْتُمُوْهُنَّ مِنْ قَبْلِ اَنْ

pera *abans que tornin a contreure matrimoni.* Doneu-les, doncs, alguna provisió i acomiadeu-les de manera honorable.

تَمَسُّوهُنَّ فَمَا لَكُمْ عَلَيْهِنَّ مِنْ عِدَّةٍ
تَعْتَدُّونَهَا ۖ فَمَتِّعُوهُنَّ وَسَرِّحُوهُنَّ
سَرَاحًا جَمِيلًا ﴿٥٠﴾

51. Oh Profeta! T'hem fet lícites les teves mullers, els dots de les quals has pagat, les quals posseeix la teva destra d'entre aquelles que Al·là t'ha donat com a botí de guerra, les filles del teu oncle patern, les filles de les teves ties paternes, les filles del teu oncle matern i les filles de les teves ties maternes que han emigrat amb tu, i qualsevol *altra* dona creient si s'ofereix *en matrimoni* al Profeta, amb la condició que el Profeta vulgui casar-s'hi: *això és* només per a tu, i no per a *altres* creients. Hem donat a conèixer el que els hem ordenat a ells pel que fa a les seves esposes i a les que posseeixen les seves destres, perquè no hi hagi cap dificultat per a tu *en el compliment de la teva tasca.* Perquè Al·là és el Màxim Indulgent, Misericordiós.

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَحْلَلْنَا لَكَ أَزْوَاجَكَ
اللَّاتِي آتَيْتَ أُجُورَهُنَّ وَمَا مَلَكَتْ
يَمِينُكَ مِمَّا أَفَاءَ اللَّهُ عَلَيْكَ وَبَنَاتِ
عَمِّكَ وَبَنَاتِ عَمَّاتِكَ وَبَنَاتِ خَالِكَ وَ
بَنَاتِ خَالَاتِكَ اللَّاتِي هَاجَرْنَ مَعَكَ ز
وَامْرَأَةً مُؤْمِنَةً إِنْ وَهَبَتْ نَفْسَهَا
لِلنَّبِيِّ إِنْ أَرَادَ النَّبِيُّ أَنْ يَسْتَنْكِحَهَا ق
خَالِصَةً لَكَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ ۗ قَدْ
عَلِمْنَا مَا فَرَضْنَا عَلَيْهِمْ فِي أَزْوَاجِهِمْ وَ
مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ لِكَيْلَا يَكُونَ عَلَيْكَ
حَرَجٌ ۗ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٥١﴾

52. Pots diferir casar-te amb qualsevol d'entre elles si ho vols, i rebre qui t'agradi. I si vols *prendre de nou* qualsevol de les que has abandonat no tindràs cap culpa. Això serà el més adient perquè els teus ulls es consolin, perquè no passin pena i totes elles s'acontentin amb el que tu els has donat. Perquè Al·là sap el que hi teniu als cors, i Al·là és Omniscient, Tolerant.

تُرْجِي مَنْ تَشَاءُ مِنْهُنَّ وَتُؤْوِي إِلَيْكَ
مَنْ تَشَاءُ ۖ وَمَنِ ابْتَغَيْتَ مِمَّنْ عَزَلْتَ
فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكَ ۚ ذَٰلِكَ أَدْنَىٰ أَنْ تَقَرَّ
أَعْيُنُهُنَّ وَلَا يَحْزَنَّ وَيَرْضَيْنَ بِمَا
آتَيْتَهُنَّ كُلُّهُنَّ ۚ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا فِي
قُلُوبِكُمْ ۚ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَلِيمًا ﴿٥٢﴾

53. No és permès que *contreguis matrimoni* amb dones després d'això, ni canviar-les per *altres* esposes,

لَا يَحِلُّ لَكَ النِّسَاءُ مِنْ بَعْدُ وَلَا أَنْ
تَبَدَّلَ بِهِنَّ مِنْ أَزْوَاجٍ وَلَوْ أَعْجَبَكَ

حُسْنُهُنَّ إِلَّا مَا مَلَكَتْ يَمِينُكَ ۗ وَكَانَ
ع اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ رَقِيبًا ﴿٥٣﴾

encara que t'agradi la seva bondat, tret de qualsevol que posseeixi la teva destra. Perquè Al·là és Vigilant sobre totes les coses.

R.7.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَدْخُلُوا
بُيُوتَ النَّبِيِّ إِلَّا أَنْ يُؤْذَنَ لَكُمْ إِلَىٰ
طَعَامٍ غَيْرَ نَاظِرِينَ إِنَاهُ وَلَٰكِنْ إِذَا
دُعِيتُمْ فَادْخُلُوا فَإِذَا طَعِمْتُمْ
فَانْتَشِرُوا وَلَا مُسْتَأْنِسِينَ لِحَدِيثٍ ۚ
إِنَّ ذَٰلِكُمْ كَانَ يُؤْذِي النَّبِيَّ فَيَسْتَحْيِي
مِنْكُمْ ۖ وَاللَّهُ لَا يَسْتَحْيِي مِنَ الْحَقِّ ۚ وَ
إِذَا سَأَلْتُمُوهُنَّ مَتَاعًا فَاسْأَلُوهُنَّ مِنْ
وَرَاءِ حِجَابٍ ۚ ذَٰلِكُمْ أَطْهَرُ لِقُلُوبِكُمْ وَ
قُلُوبِهِنَّ ۚ وَمَا كَانَ لَكُمْ أَنْ تُؤْذُوا
رَسُولَ اللَّهِ وَلَا أَنْ تَنْكِحُوا أَزْوَاجَهُ
مِنْ بَعْدِهِ أَبَدًا ۚ إِنَّ ذَٰلِكُمْ كَانَ
عِنْدَ اللَّهِ عَظِيمًا ﴿٥٤﴾

54. Oh vosaltres, els que creieu! No entreu a les cases del Profeta, tret que us convidin a un dinar, i fins i tot llavors *no tan aviat* que hagueu d'esperar a la seva preparació. Però entreu-hi quan us convidin, i quan hagueu acabat de menjar, retireu-vos, sense intentar encetar una conversa. Això enutjaria el Profeta i Ell se'n avergonyiria de *demanar-vos que marxéssiu*. Però Al·là no s'avergonyeix *de dir* el que és cert. I quan els demaneu (a les esposes del Profeta) alguna cosa, demaneu-ho des de darrere una cortina. Això és més pur per als vostres cors i per als d'elles. I us correspon no causar cap molèstia al missatger d'Al·là, ni contraure mai matrimoni amb les seves esposes després d'ell. En veritat, això seria una monstruositat davant els ulls d'Al·là.

إِنْ تُبْدُوا شَيْئًا أَوْ تُخْفُوهُ فَإِنَّ اللَّهَ
كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ﴿٥٥﴾

55. Tant si manifesteu com si amagueu alguna cosa, Al·là coneix perfectament tot.

لَا جُنَاحَ عَلَيْهِنَّ فِي آبَائِهِنَّ وَلَا
أَبْنَائِهِنَّ وَلَا إِخْوَانِهِنَّ وَلَا أَبْنَاءِ
إِخْوَانِهِنَّ وَلَا أَبْنَاءِ أَخَوَاتِهِنَّ وَلَا
نِسَائِهِنَّ وَلَا مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُنَّ ۗ
وَاتَّقِينَ اللَّهَ ۚ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ
شَيْءٍ شَهِيدًا ﴿٥٦﴾

56. *En aquest aspecte* no hi ha cap culpa en ells quant als seus pares, els seus fills, els germans o els fills dels seus germans, els fills de les seves germanes o les mullers, o aquells que posseeixen les seves destres. Temeu Al·là, *oh esposes del Profeta*, perquè en veritat Al·là és Testimoni de totes les coses.

57. Al·là i els Seus àngels envien benediccions al Profeta. Oh vosaltres, els que creieu! Invoqueu *també* benediccions sobre ell i saludeu-Lo amb la salutació de la pau.

إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ ۚ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَ
سَلِّمُوا تَسْلِيمًا ﴿٥٧﴾

58. En veritat, aquells que molesten Al·là i el Seu Missatger, Al·là els ha maleït en aquest món i en el Més Enllà i ha preparat per a ells un càstig humiliant.

إِنَّ الَّذِينَ يُؤْذُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ لَعَنَهُمُ
اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأَعَدَّ لَهُمْ
عَذَابًا مُهِينًا ﴿٥٨﴾

59. I aquells que molesten els creients i les creients pel que no han merescut, seran *culpables de* calúmnia i pecat manifest.

وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ الْمُؤْمِنِينَ وَ
الْمُؤْمِنَاتِ بِغَيْرِ مَا اكْتَسَبُوا فَقَدِ
احْتَمَلُوا بُهْتَانًا وَإِثْمًا مُبِينًا ﴿٥٩﴾

R.8.

60. Oh Profeta! Digues a les teves mullers, a les teves filles i a les dones dels creients que han de baixar els seus vestits externs des del cap sobre el seu rostre. Això és més adient, perquè siguin *així* reconegudes i no les molestin. Perquè Al·là és el Màxim Indulgent, Misericordiós.

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِأَزْوَاجِكَ وَبَنَاتِكَ وَ
نِسَاءِ الْمُؤْمِنِينَ يُدْنِينَ عَلَيْهِنَّ مِنْ
جَلَابِيبِهِنَّ ۚ ذَٰلِكَ أَدْنَىٰ أَنْ يُعْرَفْنَ
فَلَا يُؤْذَيْنَ ۗ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا
رَحِيمًا ﴿٦٠﴾

61. Si els hipòcrites, els de cor malalt, i els que escampen rumors sense fonament per la ciutat no desisteixen t'alçarem contra ells; després no estaran amb vosaltres, tret de per poc temps.

لَئِنْ لَمْ يَنْتَهِ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي
قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ وَالْمُرْجِفُونَ فِي
الْمَدِينَةِ لَنُغْرِيَنَّكَ بِهِمْ ثُمَّ لَا
يُجَاوِرُونَكَ فِيهَا إِلَّا قَلِيلًا ﴿٦١﴾

62. *Llavors seran ells* maleïts. A qualsevol lloc en què es trobin seran empresonats i trossejats.

مَلْعُونِينَ ۖ أَيْنَمَا ثُقِفُوا أُخِذُوا وَ
قُتِّلُوا تَقْتِيلًا ﴿٦٢﴾

63. Així ha estat la manera d'actuar d'Al·là en *el cas d'*aquells que van morir abans, i mai no trobaràs un canvi en la manera d'actuar d'Al·là.

سُنَّةَ اللَّهِ فِي الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلُ ۖ وَ
لَنْ تَجِدَ لِسُنَّةِ اللَّهِ تَبْدِيلًا ﴿٦٣﴾

64. Els homes et pregunten sobre l'Hora. Digues-los: "El seu coneixement correspon *només* a Al·là". I què et donarà a conèixer que l'Hora és propera?"

يَسْـَٔلُكَ النَّاسُ عَنِ السَّاعَةِ ۚ قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ اللّٰهِ ۚ وَمَا يُدْرِيْكَ لَعَلَّ السَّاعَةَ تَكُوْنُ قَرِيْبًا ﴿٦٤﴾

65. Al·là ha maleït certament els incrèduls i els ha preparat un foc flamejant.

إِنَّ اللّٰهَ لَعَنَ الْكٰفِرِيْنَ وَأَعَدَّ لَهُمْ سَعِيْرًا ﴿٦٥﴾

66. On viuran per sempre. No *hi* trobaran cap amic o ajudant.

خٰلِدِيْنَ فِيْهَآ أَبَدًا ۚ لَا يَجِدُوْنَ وَلِيًّا وَّلَا نَصِيْرًا ﴿٦٦﴾

67. En el dia en què els seus rostres es dirigeixin cap al Foc, diran: "Oh, tant de bo haguéssim obeït Al·là i el Missatger".

يَوْمَ تُقَلَّبُ وُجُوْهُهُمْ فِي النَّارِ يَقُوْلُوْنَ يٰلَيْتَنَآ أَطَعْنَا اللّٰهَ وَأَطَعْنَا الرَّسُوْلَا ﴿٦٧﴾

68. I diran: "Senyor nostre, vam obeir els nostres caps i els grans d'entre nosaltres, i ells ens van apartar del camí".

وَقَالُوْا رَبَّنَآ إِنَّآ أَطَعْنَا سَادَتَنَا وَكُبَرَآءَنَا فَأَضَلُّوْنَا السَّبِيْلَا ﴿٦٨﴾

69. "Senyor nostre, dóna'ls un doble càstig i maleeix-los amb la més gran de les malediccions".

رَبَّنَآ اٰتِهِمْ ضِعْفَيْنِ مِنَ الْعَذَابِ وَالْعَنْهُمْ لَعْنًا كَبِيْرًا ﴿٦٩﴾

R.9.

70. Oh vosaltres, els que creieu! No sigueu com els que van ofendre i van *calumniar* Moisès; Al·là els va absoldre del que deien *d'ell*. I fou honrat davant dels ulls d'Al·là.

يٰٓأَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَكُوْنُوْا كَالَّذِيْنَ اٰذَوْا مُوْسٰى فَبَرَّأَهُ اللّٰهُ مِمَّا قَالُوْا ۚ وَكَانَ عِنْدَ اللّٰهِ وَجِيْهًا ﴿٧٠﴾

71. Oh vosaltres, els que creieu! Temeu Al·là i digueu la paraula justa.

يٰٓأَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوا اتَّقُوا اللّٰهَ وَقُوْلُوْا قَوْلًا سَدِيْدًا ﴿٧١﴾

72. Ell reformarà la vostra conducta i perdonarà els vostres pecats. Perquè aquell que obeeixi Al·là i el Seu Missatger assolirà certament el més gran dels èxits.

يُصْلِحْ لَكُمْ أَعْمَالَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوْبَكُمْ ۚ وَمَنْ يُّطِعِ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ فَقَدْ فَازَ فَوْزًا عَظِيْمًا ﴿٧٢﴾

73. En veritat, vam oferir la Confiança als cels, a la terra i a les muntanyes, però es van negar a acceptar-la i la van témer. Però l'home la va acceptar. En veritat, ell és *capaç de* ser cruel *amb ell mateix*, sense considerar-ne les conseqüències.

إِنَّا عَرَضْنَا الْأَمَانَةَ عَلَى السَّمٰوٰتِ
وَ الْأَرْضِ وَ الْجِبَالِ فَأَبَيْنَ أَنْ
يَّحْمِلْنَهَا وَ أَشْفَقْنَ مِنْهَا وَ حَمَلَهَا
الْإِنْسَانُ ۚ إِنَّهُ كَانَ ظَلُوْمًا جَهُوْلًا ﴿٧٣﴾

74. *El resultat és* que Al·là castigarà els homes i dones hipòcrites, i els homes i dones idòlatres. Però Al·là es dirigeix amb misericòrdia als homes i dones creients, perquè Al·là és el Màxim Indulgent, Misericordiós.

لِّيُعَذِّبَ اللّٰهُ الْمُنٰفِقِيْنَ وَ
الْمُنٰفِقٰتِ وَ الْمُشْرِكِيْنَ وَ الْمُشْرِكٰتِ
وَ يَتُوْبَ اللّٰهُ عَلَى الْمُؤْمِنِيْنَ وَ
الْمُؤْمِنٰتِ ۚ وَ كَانَ اللّٰهُ غَفُوْرًا
رَّحِيْمًا ﴿٧٤﴾

CAPÍTOL 34
SABA
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació, títol i context

La Surah fou revelada a la Meca. És difícil datar-la amb exactitud. Alguns estudiosos la situen en la meitat del període mequí i d'altres, com Rodwell i Noldeke, li assignen una data posterior. Els diversos capítols anteriors contenien profecies sobre l'avenç, progrés i victòria final de l'Islam sobre altres Religions, mentre que en el capítol immediatament anterior, Al-Ahzab, es tractava d'aquest tema amb força detall. Com van fracassar les forces combinades de les tenebres en el seu pervers designi per destruir l'Islam i com l'Islam va sorgir d'una de les proves més severes de les quals se'n va sortir perfectament, ja que el seu poder i prestigi havien augmentat notablement. Tanmateix, en aquesta Surah s'avisa als musulmans que han d'estar en guàrdia contra la seva caiguda en els mals costums, perquè quan la riquesa i la prosperitat arriben a un poble, se senten atrets a una vida de facilitats i luxe. Atès que Déu no té cap relació especial amb cap comunitat durant tot el temps, si els musulmans, en els dies de la seva glòria i prosperitat material, portaran una vida de pecat, com ho van fer els sabeus o els israelites després de Salomó, patirien la seva mateixa sort.

Tema

La Surah comença amb la celebració de les lloances d'Al·là, "a Qui pertany tot el que hi ha als cels i tot el que hi ha a la terra". Amb això, es vol indicar que, en ser Déu tan Gran i Totpoderós, un poble que intenta desafiar la Seva autoritat, de ben segur que es toparà amb el fracàs i la frustració. Continua dient que els incrèduls s'enganyen dient que el rebuig del Missatge de l'Islam quedarà sense càstig i que "l'Hora mai no els arribarà". Se'ls avisa que el seu poder desapareixerà i que la seva glòria s'esvanirà, i que aquest fet serà una prova de la veritat de la missió del Sant Profeta. Tot seguit, la Surah fa una referència bastant detallada dels Profetes David i Salomó, els quals van fer importants conquestes i van sotmetre les tribus rebels i en els seus regnats es va arribar el poder i la glòria dels israelites van arribar al seu punt àlgid. Però amb l'orgull del seu poder i prosperitat, els israelites van caure en costums perversos i van començar a menar una vida de pecat. Aquesta referència als israelites va seguida d'una altra als sabeus, que van ser un poble pròsper i culte però que, com els israelites, van desafiar i desobeir els manaments divins, i com ells, va despertar la ira de Déu i van ser destruïts amb una terrible inundació. Fent referència al poder, la glòria i la prosperitat dels Israelites en temps de David i Salomó, i a la dels sabeus, i a la destrucció posterior de tots dos, la Surah avisa als musulmans que també a ells se'ls concedirà la riquesa, el poder i la prosperitat, però si en el dia de la seva glòria ells, com els israelites i els sabeus, es lliuren a una vida de luxe i comoditats, seran castigats com ells. Tot seguit, la Surah presenta el seu tema principal: l'ascensió progressiva de la causa de l'Islam i la trista sort que espera als idòlatres i a les seves falses deïtats. Es desafia als incrèduls perquè invoquin els seus déus per tal de destruir el progrés de l'Islam i perquè aturin la decadència i caiguda dels seus propis ideals falsos i institucions. Se'ls diu que cap poder a la terra no

podrà aturar que això passi. Perquè entenguin que la seva causa estava destinada a morir i l'Islam a arrossegar tot, també se'ls diu que estudiïn el, desenvolupament de les lleis de la natura, ja que totes elles treballen al seu favor. En resposta a la pregunta dels incrèduls sobre quan es complirà la profecia sobre l'ascensió i progrés de l'Islam, la Surah continua sense fixar una data definitiva. Els seus senyals, diu, començaran a sorgir al voltant d'un any després de la Fugida del Sant Profeta de la Meca, quan els quraishitas, en bandejar-lo de la seva terra, es van fer mereixedors del càstig diví. Després d'això, la Surah assenyala que, sempre que apareix un Reformador diví, són els interessos creats i les classes privilegiades les que s'oposen en el seu camí. Senten i comprenen que l'èxit del nou Moviment afeblirà el seu poder sobre els pobres, els qual, acceptant un nou Missatger, es negaran a seguir explotats o aixafats. Ells lluiten contra ell aferrissadament i intenten eliminar-lo quan encara és un brot, i les classes oprimides i explotades són obligades, amb amenaça i intimidació, a acceptar la seva condició de cap i oposar-se al Reformador diví. Cap al final, la Surah esmenta un simple criteri gràcies al qual es pot esbrinar fàcilment que el Sant Profeta no és ni un impostor ni un boig, sinó que és un veritable Profeta de Déu. A l'impostor, diu, no se li permet mai prosperar i troba al final una trista fi, però la causa del Profeta avança i un boig mai no pot produir una revolta tan meravellosa en la vida de tot un poble com ha fet el Sant Profeta.

☆ سُوْرَةُ سَبَإٍ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ خَمْسٌ وَّخَمْسُوْنَ اٰيَةً وَّسِتَّةُ رُكُوْعَاتٍ

SABA

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ۝١

2. Tota lloança pertoca a Al·là, a Qui pertany tot el que hi ha als cels i tot el que hi ha a la terra. Seva és tota la lloança en el Més Enllà. Perquè Ell és el Savi, el Conscient.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِيْ لَهٗ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَ
مَا فِي الْاَرْضِ وَلَهُ الْحَمْدُ فِي الْاٰخِرَةِ ؕ
وَهُوَ الْحَكِيْمُ الْخَبِيْرُ ۝٢

3. Ell coneix tot el que s'endinsa en la terra i el que procedeix d'ella, tot el que baixa del cel i tot el que hi puja. Ell és Misericordiós, el Màxim Indulgent.

يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِي الْاَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ
مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَآءِ وَمَا
يَعْرُجُ فِيْهَا ؕ وَهُوَ الرَّحِيْمُ الْغَفُوْرُ ۝٣

4. Els que no creuen diuen: "Mai no ens arribarà a nosaltres l'Hora". Digues-los: "Sí, pel meu Senyor que coneix l'ocult, certament caurà sobre vosaltres. Ni el pes d'un àtom en els cels o la terra, ni res més petit o més gran se Li escapa, sinó que *tot està registrat* en un Llibre clar."

وَقَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَا تَاْتِيْنَا
السَّاعَةُ ؕ قُلْ بَلٰى وَرَبِّيْ لَتَاْتِيَنَّكُمْ ۙ
عٰلِمِ الْغَيْبِ ۚ لَا يَعْزُبُ عَنْهُ مِثْقَالُ
ذَرَّةٍ فِي السَّمٰوٰتِ وَلَا فِي الْاَرْضِ وَلَآ
اَصْغَرُ مِنْ ذٰلِكَ وَلَآ اَكْبَرُ اِلَّا فِيْ كِتٰبٍ
مُّبِيْنٍ ۙ۝٤

5. "Perquè recompensi els que creuen i fan bones obres. Aquests són els que tindran el perdó i una provisió agradable".

لِّيَجْزِيَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا
الصّٰلِحٰتِ ؕ اُولٰٓئِكَ لَهُمْ مَّغْفِرَةٌ وَّ
رِزْقٌ كَرِيْمٌ ۝٥

6. Però *quant a* aquells que lluiten contra els Nostres Senyals, provant de frustrar els *Nostres Plans*, per a ells hi haurà el patiment d'un dolorós càstig.

وَالَّذِيْنَ سَعَوْ فِيْٓ اٰيٰتِنَا مُعٰجِزِيْنَ
اُولٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مِّنْ رِّجْزٍ اَلِيْمٌ ۝٦

7. Els que han rebut el coneixement veuen que tot el que t'ha estat revelat pel teu Senyor és la veritat, i guia pel

وَيَرَى الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْعِلْمَ الَّذِيْٓ
اُنْزِلَ اِلَيْكَ مِنْ رَّبِّكَ هُوَ الْحَقَّ ۙ وَ

camí del Poderós, el Mereixedor de la Lloança.

يَهْدِيٓ إِلَىٰ صِرَٰطِ ٱلْعَزِيزِ ٱلْحَمِيدِ ٧

8. Aquells que no creuen diuen: "*Caldrà que* us mostrem un home que us digui *que* quan sigueu reduïts a trossos, sereu *ressuscitats* com una nova criatura?"

وَقَالَ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ هَلْ نَدُلُّكُمْ عَلَىٰ
رَجُلٍ يُنَبِّئُكُمْ إِذَا مُزِّقْتُمْ كُلَّ
مُمَزَّقٍ ۙ إِنَّكُمْ لَفِى خَلْقٍ جَدِيدٍ ٨

9. "Ha forjat ell una mentida contra Al·là o li ha infligit la bogeria?" No, aquells que no creuen en el Més Enllà són els que pateixen el càstig i han anat massa lluny en l'error.

أَفْتَرَىٰ عَلَى ٱللَّهِ كَذِبًا أَم بِهِۦ جِنَّةٌۢ ۗ
بَلِ ٱلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِٱلْـَٔاخِرَةِ فِى
ٱلْعَذَابِ وَٱلضَّلَـٰلِ ٱلْبَعِيدِ ٩

10. És que no veuen el que hi ha al seu davant i el que hi ha al seu darrere, del cel i de la terra? Si ho volem, podem fer que la terra s'enfonsi amb ells o fer que algunes peces del cel els caiguin al damunt. Aquí tenim, en veritat, un Senyal per a qualsevol servent penedit.

أَفَلَمْ يَرَوْا۟ إِلَىٰ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَ
مَا خَلْفَهُم مِّنَ ٱلسَّمَآءِ وَٱلْأَرْضِ ۚ إِن
نَّشَأْ نَخْسِفْ بِهِمُ ٱلْأَرْضَ أَوْ نُسْقِطْ
عَلَيْهِمْ كِسَفًا مِّنَ ٱلسَّمَآءِ ۚ إِنَّ فِى
ذَٰلِكَ لَـَٔايَةً لِّكُلِّ عَبْدٍ مُّنِيبٍ ١٠ ع

R.2.

11. Certament, vam concedir la Nostra Gràcia a David. "Oh vosaltres, muntanyes, dirigiu-vos a Déu amb total submissió juntament amb ell, i vosaltres, ocells, *feu el mateix*". Perquè Nosaltres vam fer que el ferro s'ablanís per a ell".

وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا دَاوُۥدَ مِنَّا فَضْلًا ۖ يَٰجِبَالُ
أَوِّبِى مَعَهُۥ وَٱلطَّيْرَ ۖ وَأَلَنَّا لَهُ
ٱلْحَدِيدَ ١١

12. *Tot dient-li:* "Fes cotes de malla per a tot el cos i fes anells de la mida adequada. I fes el bé, perquè certament veig el que feu".

أَنِ ٱعْمَلْ سَٰبِغَٰتٍ وَقَدِّرْ فِى ٱلسَّرْدِ ۖ وَ
ٱعْمَلُوا۟ صَٰلِحًا ۖ إِنِّى بِمَا تَعْمَلُونَ
بَصِيرٌ ١٢

13. I *vam sotmetre* el vent a Salomó: el seu trajecte del matí va ser *un viatge* d'un mes, i el seu trajecte de la terra *un viatge també* d'un mes. I vam fer que per a ell fluís una font de

وَلِسُلَيْمَـٰنَ ٱلرِّيحَ غُدُوُّهَا شَهْرٌ وَ
رَوَاحُهَا شَهْرٌ ۖ وَأَسَلْنَا لَهُۥ عَيْنَ
ٱلْقِطْرِ ۖ وَمِنَ ٱلْجِنِّ مَن يَعْمَلُ بَيْنَ

coure fos. I entre els yinn, n'hi va haver que van treballar per a ell, per ordre del seu Senyor. I *els havíem dit que* si qualsevol d'ells s'apartava del Nostre manament, li faríem tastar el càstig del foc flamejant.

يَدَيْهِ بِإِذْنِ رَبِّهِ ۚ وَمَنْ يَزِغْ
مِنْهُمْ عَنْ أَمْرِنَا نُذِقْهُ مِنْ
عَذَابِ السَّعِيرِ ﴿١٣﴾

14. Van fer per a ell tot el que va voler: palaus i estàtues, dipòsits com a estancs, i recipients grans fixats en els seus llocs per cuinar: "Treballeu, oh Casa de David, amb agraïment", però molt pocs dels Meus servents són agraïts.

يَعْمَلُونَ لَهُ مَا يَشَاءُ مِنْ مَحَارِيبَ وَ
تَمَاثِيلَ وَجِفَانٍ كَالْجَوَابِ وَقُدُورٍ
رَاسِيَاتٍ ۚ اعْمَلُوا آلَ دَاوُدَ شُكْرًا ۚ
وَقَلِيلٌ مِنْ عِبَادِيَ الشَّكُورُ ﴿١٤﴾

15. Però quan vam decretar la seva mort (la de Salomó) res no els indicà que havia mort, tret d'una criatura de la terra que va devorar el seu bastó. Per això, quan va caure, els yinn van entendre ben clarament que si haguessin conegut l'ocult, no haurien estat en estat de turment ignominiós.[1]

فَلَمَّا قَضَيْنَا عَلَيْهِ الْمَوْتَ مَا دَلَّهُمْ
عَلَىٰ مَوْتِهِ إِلَّا دَابَّةُ الْأَرْضِ تَأْكُلُ
مِنْسَأَتَهُ ۖ فَلَمَّا خَرَّ تَبَيَّنَتِ الْجِنُّ
أَنْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ الْغَيْبَ مَا
لَبِثُوا فِي الْعَذَابِ الْمُهِينِ ﴿١٥﴾

16. Aquí hi va haver en veritat un Senyal per a Saba en la seva pròpia terra: dos jardins a dreta i esquerra. "Mengeu de la provisió dels vostre Senyor i sigueu agraïts amb Ell. Una bona terra i un Senyor, Màxim Indulgent!"

لَقَدْ كَانَ لِسَبَإٍ فِي مَسْكَنِهِمْ آيَةٌ ۖ
جَنَّتَانِ عَنْ يَمِينٍ وَشِمَالٍ ۖ كُلُوا مِنْ
رِزْقِ رَبِّكُمْ وَاشْكُرُوا لَهُ ۚ بَلْدَةٌ
طَيِّبَةٌ وَرَبٌّ غَفُورٌ ﴿١٦﴾

17. Però es van apartar, per la qual cosa vam enviar contra ells una inundació d'aigua devastadora provinent d'una presa destruïda. I en comptes dels jardins, els vam donar dos jar-

فَأَعْرَضُوا فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ سَيْلَ
الْعَرِمِ وَبَدَّلْنَاهُمْ بِجَنَّتَيْهِمْ جَنَّتَيْنِ
ذَوَاتَيْ أُكُلٍ خَمْطٍ وَأَثْلٍ وَشَيْءٍ مِنْ

[1] La paraula "daa'bah" fa referència a tot tipus de vida animal. Per tant, la traduccio de "criatura de la terra" s'ha de prendre com una metàfora i no en sentit literal. Es fa referència aquí al fill de Salomó que no heretà cap de les qualitats espirituals d'estadista que van distingir el seu il·lustre pare Salomó. Durant el seu mandat, va començar a fer-se palès que, de manera progressiva, als ulls dels caps poderosos que havien estat sotmesos i subjugats per Salomó, que aquest es trobava pràcticament mort. Es van rebel·lar amb èxit contra l'estat i van provocar la fragmentació del gran imperi.

dins que donaven fruits amargs, tamarindes i alguns lotus.

سِدۡرٍ قَلِيۡلٍ ﴿١٧﴾

18. Que els vam donar a causa de la seva ingratitud, i no vam retribuir ningú *d'aquesta manera* tret dels desagraïts.

ذٰلِكَ جَزَيۡنٰهُمۡ بِمَا كَفَرُوۡا ؕ وَ هَلۡ
نُجٰزِيۡۤ اِلَّا الۡكَفُوۡرَ ﴿١٨﴾

19. I entre ells i les ciutats que havien estat beneïdes per Nosaltres, vam posar *altres* ciutats que era clarament visibles, i vam fixar etapes fàcils com: "Viatgeu-hi de nit i de dia amb tota seguretat".

وَ جَعَلۡنَا بَيۡنَهُمۡ وَ بَيۡنَ الۡقُرَى الَّتِيۡ
بٰرَكۡنَا فِيۡهَا قُرًى ظَاهِرَةً وَّ قَدَّرۡنَا
فِيۡهَا السَّيۡرَ ؕ سِيۡرُوۡا فِيۡهَا لَيَالِيَ وَ
اَيَّامًا اٰمِنِيۡنَ ﴿١٩﴾

20. Però ells van dir: "Senyor Nostre, posa distàncies més llargues entre *les etapes dels* nostres viatges". I es perjudicaren ells mateixos. Per tant, els vam convertir en llegendes i els vam fer miques, i els vam reduir a trossets. Aquí hi ha en veritat Senyals per a qualsevol persona perseverant i agraïda.

فَقَالُوۡا رَبَّنَا بٰعِدۡ بَيۡنَ اَسۡفَارِنَا وَ
ظَلَمُوۡۤا اَنۡفُسَهُمۡ فَجَعَلۡنٰهُمۡ اَحَادِيۡثَ
وَ مَزَّقۡنٰهُمۡ كُلَّ مُمَزَّقٍ ؕ اِنَّ فِيۡ ذٰلِكَ
لَاٰيٰتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُوۡرٍ ﴿٢٠﴾

21. Iblis va demostrar en veritat que la valoració que havia fet era correcta, per la qual cosa ells el van seguir, *tots* tret d'un grup *d'autèntics* creients.

وَ لَقَدۡ صَدَّقَ عَلَيۡهِمۡ اِبۡلِيۡسُ ظَنَّهٗ
فَاتَّبَعُوۡهُ اِلَّا فَرِيۡقًا مِّنَ الۡمُؤۡمِنِيۡنَ ﴿٢١﴾

22. I no tenia poder sobre ells, encara que va passar *així* perquè poguéssim distingir els que creien en el Més Enllà dels que en dubtaven. I el teu Senyor és Vigilant de totes les coses.

وَ مَا كَانَ لَهٗ عَلَيۡهِمۡ مِّنۡ سُلۡطٰنٍ اِلَّا
لِنَعۡلَمَ مَنۡ يُّؤۡمِنُ بِالۡاٰخِرَةِ مِمَّنۡ هُوَ
مِنۡهَا فِيۡ شَكٍّ ؕ وَ رَبُّكَ عَلٰى كُلِّ شَيۡءٍ
حَفِيۡظٌ ﴿٢٢﴾

R.3.

23. Digues-los: "Invoqueu aquells que afirmeu que *són déus* fora d'Al·là. Ells no controlen *ni tan sols* el pes d'un àtom en els cels ni en la terra, ni hi tenen cap part; ni té Ell ningú que l'ajudi d'entre ells".

قُلِ ادۡعُوا الَّذِيۡنَ زَعَمۡتُمۡ مِّنۡ دُوۡنِ
اللّٰهِ ۚ لَا يَمۡلِكُوۡنَ مِثۡقَالَ ذَرَّةٍ فِي
السَّمٰوٰتِ وَ لَا فِي الۡاَرۡضِ وَ مَا لَهُمۡ فِيۡهِمَا
مِنۡ شِرۡكٍ وَّ مَا لَهٗ مِنۡهُمۡ مِّنۡ ظَهِيۡرٍ ﴿٢٣﴾

24. Davant d'Ell no serveix cap intercessió tret de per a aquell a qui Ell li *ho* permet, fins que, quan els seus cors perden la por, diuen: "Què és el que va dir el teu Senyor?" Ells (els Missatgers) respondran: "La veritat". I Ell és l'Altíssim, el Gran.

وَلَا تَنفَعُ الشَّفَاعَةُ عِندَهُۥٓ إِلَّا لِمَنْ
أَذِنَ لَهُۥ ۚ حَتَّىٰٓ إِذَا فُزِّعَ عَن قُلُوبِهِمْ
قَالُوا مَاذَا ۙ قَالَ رَبُّكُمْ ۖ قَالُوا الْحَقَّ ۖ وَ
هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ ﴿٢٤﴾

25. Digues-los: "Qui us dóna l'aliment des dels cels i la terra?" Digues-los: "Al·là". O Nosaltres o vosaltres seguim la guia recta, o estem en error evident".

قُلْ مَن يَرْزُقُكُم مِّنَ السَّمَٰوَٰتِ وَالْأَرْضِ ۖ
قُلِ اللَّهُ ۖ وَإِنَّآ أَوْ إِيَّاكُمْ لَعَلَىٰ هُدًى أَوْ فِي
ضَلَٰلٍ مُّبِينٍ ﴿٢٥﴾

26. Digues-los: "No sereu interrogats sobre els vostres pecats, ni nosaltres serem interrogats sobre el que vosaltres feu".

قُل لَّا تُسْـَٔلُونَ عَمَّآ أَجْرَمْنَا وَلَا نُسْـَٔلُ
عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٢٦﴾

27. Digues-los: "El Nostre Senyor ens aplegarà a tots, llavors Ell jutjarà entre nosaltres amb la veritat, perquè Ell és l'Àrbitre, l'Omniscient".

قُلْ يَجْمَعُ بَيْنَنَا رَبُّنَا ثُمَّ يَفْتَحُ بَيْنَنَا
بِالْحَقِّ ۚ وَهُوَ الْفَتَّاحُ الْعَلِيمُ ﴿٢٧﴾

28. Digues-los: "Mostreu-me aquells que heu associat a Ell com a iguals". No! *No podreu fer-ho*, perquè Ell és Al·là, el Poderós, el Savi.

قُلْ أَرُونِيَ الَّذِينَ أَلْحَقْتُم بِهِۦ شُرَكَآءَ ۖ
كَلَّا ۚ بَلْ هُوَ اللَّهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٢٨﴾

29. Nosaltres només t'hem enviat com a portador de la bona nova i Amonestador per a tota la humanitat, però la majoria dels homes no ho saben.

وَمَآ أَرْسَلْنَٰكَ إِلَّا كَآفَّةً لِّلنَّاسِ
بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ
لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٩﴾

30. I diuen: "Quan *es complirà* aquesta promesa, si sou veritables?"

وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا الْوَعْدُ إِن كُنتُمْ
صَٰدِقِينَ ﴿٣٠﴾

31. Digues-los: "Per a vosaltres és la promesa d'un dia en què no podeu quedar-vos enrere ni un sol moment, ni avançar-vos-*hi*".

قُل لَّكُم مِّيعَادُ يَوْمٍ لَّا تَسْتَـْٔخِرُونَ
عَنْهُ سَاعَةً وَلَا تَسْتَقْدِمُونَ ﴿٣١﴾

R.4.

32. Aquells que no creuen diuen: "Mai no creurem en aquest Alcorà, ni en el que va existir abans d'ell". Tant de bo poguessis veure quan es faci que els malvats compareguin davant del seu Senyor, donant-se'n els uns als altres la culpa. Els que es consideraven febles diran als orgullosos: "Si no hagués estat per vosaltres, de ben segur que hauríem estat creients".

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَن نُّؤْمِنَ بِهَٰذَا الْقُرْآنِ وَلَا بِالَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ ۗ وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الظَّالِمُونَ مَوْقُوفُونَ عِندَ رَبِّهِمْ يَرْجِعُ بَعْضُهُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ الْقَوْلَ ج يَقُولُ الَّذِينَ اسْتُضْعِفُوا لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا لَوْلَا أَنتُمْ لَكُنَّا مُؤْمِنِينَ ﴿٣٢﴾

33. Els que van ser orgullosos diran als considerats febles: "És que vam ser nosaltres els que us vam apartar de la guia, després que us arribés? No, en vau ser vosaltres mateixos els culpables".

قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا لِلَّذِينَ اسْتُضْعِفُوا أَنَحْنُ صَدَدْنَاكُمْ عَنِ الْهُدَىٰ بَعْدَ إِذْ جَاءَكُم بَلْ كُنتُم مُّجْرِمِينَ ﴿٣٣﴾

34. Però els considerats febles diran als que van ser orgullosos: "No, van ser *les vostres* maquinacions de nit i de dia, quan ens ordenàveu no creure en Al·là i exalçar els altres com iguals a Ell: ells van amagar *el seu* remordiment quan veien el càstig; i Nosaltres posarem cadenes al voltant del coll dels que no van creure. Només seran retribuïts pel que van fer".

وَقَالَ الَّذِينَ اسْتُضْعِفُوا لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا بَلْ مَكْرُ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ إِذْ تَأْمُرُونَنَا أَن نَّكْفُرَ بِاللَّهِ وَنَجْعَلَ لَهُ أَندَادًا ۚ وَأَسَرُّوا النَّدَامَةَ لَمَّا رَأَوُا الْعَذَابَ ۚ وَجَعَلْنَا الْأَغْلَالَ فِي أَعْنَاقِ الَّذِينَ كَفَرُوا ۚ هَلْ يُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٣٤﴾

35. Mai no vam enviar un Amonestador a cap poble sense que els seus rics diguessin: "En veritat, no creiem en el que ens ha estat revelat".

وَمَا أَرْسَلْنَا فِي قَرْيَةٍ مِّن نَّذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَا ۙ إِنَّا بِمَا أُرْسِلْتُم بِهِ كَافِرُونَ ﴿٣٥﴾

36. Ells diuen: "Tenim més riqueses i fills, no serem castigats".

وَقَالُوا نَحْنُ أَكْثَرُ أَمْوَالًا وَأَوْلَادًا ۙ وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِينَ ﴿٣٦﴾

37. Digues-los: "En veritat, el meu Senyor augmenta la provisió a qui Li plau i l'estreny *per a aquell que vol*;

قُلْ إِنَّ رَبِّي يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ وَيَقْدِرُ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ

لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٧﴾

però la majoria dels homes no ho saben".

R.5.

وَمَا أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ بِالَّتِي تُقَرِّبُكُمْ عِنْدَنَا زُلْفَىٰ إِلَّا مَنْ آمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَٰئِكَ لَهُمْ جَزَاءُ الضِّعْفِ بِمَا عَمِلُوا وَهُمْ فِي الْغُرُفَاتِ آمِنُونَ ﴿٣٨﴾

38. I no són la vostra riquesa ni els vostres fills els que us aproparan més a Nosaltres quant a la posició, sinó que aquells que creuen i fan bones obres tindran una doble recompensa pel que van fer. I en mansions elevades estaran segurs.

وَالَّذِينَ يَسْعَوْنَ فِي آيَاتِنَا مُعَاجِزِينَ أُولَٰئِكَ فِي الْعَذَابِ مُحْضَرُونَ ﴿٣٩﴾

39. *Quant als* que s'esforcen per frustrar *la finalitat dels* Nostres Senyals, ells són els que s'enfrontaran cara a cara al càstig.

قُلْ إِنَّ رَبِّي يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَهُ ۚ وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَهُوَ يُخْلِفُهُ ۖ وَهُوَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿٤٠﴾

40. Digues-los: "En veritat, el meu Senyor augmenta la provisió per a aquells dels Seus servents que Li agraden i l'estreny per als que *Ell vol*. I tot el que feu servir, Ell ho respondrà, perquè Ell és el Millor dels Proveïdors".

وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا ثُمَّ يَقُولُ لِلْمَلَائِكَةِ أَهَٰؤُلَاءِ إِيَّاكُمْ كَانُوا يَعْبُدُونَ ﴿٤١﴾

41. *Recorda't* del dia en què Ell els aplegarà tots; llavors dirà als àngels: "Són aquestes les persones que solien adorar-vos *especialment* a vosaltres?"

قَالُوا سُبْحَانَكَ أَنْتَ وَلِيُّنَا مِنْ دُونِهِمْ ۖ بَلْ كَانُوا يَعْبُدُونَ الْجِنَّ ۖ أَكْثَرُهُمْ بِهِمْ مُؤْمِنُونَ ﴿٤٢﴾

42. Respondran: "Sant ets Tu. Tu ets el nostre Protector contra ells. No, sinó que adoraven els yinn. En ells era en qui creien la majoria d'ells".

فَالْيَوْمَ لَا يَمْلِكُ بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ نَفْعًا وَلَا ضَرًّا وَنَقُولُ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُوقُوا عَذَابَ النَّارِ الَّتِي كُنْتُمْ بِهَا تُكَذِّبُونَ ﴿٤٣﴾

43. "Així doncs, en aquest dia, no tindreu cap poder per beneficiar-vos o perjudicar-vos els uns als altres". I direm als que van actuar erròniament: "Tasteu el càstig del Foc que vau negar".

44. I quan els reciten els Nostres Senyals manifestos, diuen: "Aquest només és un home que prova d'apartar-vos del que adoraven els vostres pares". I diuen: "Només és una mentida inventada". I aquells que no creuen, quan els arriba la veritat, diuen sobre ella: "Això clarament només és màgia".

وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالُوا مَا هَٰذَا إِلَّا رَجُلٌ يُرِيدُ أَنْ يَصُدَّكُمْ عَمَّا كَانَ يَعْبُدُ آبَاؤُكُمْ ۚ وَقَالُوا مَا هَٰذَا إِلَّا إِفْكٌ مُفْتَرًى ۚ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ إِنْ هَٰذَا إِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿٤٤﴾

45. No els vam donar llibres que van estudiar, ni els vam enviar cap Amonestador abans de tu.

وَمَا آتَيْنَاهُمْ مِنْ كُتُبٍ يَدْرُسُونَهَا ۖ وَمَا أَرْسَلْنَا إِلَيْهِمْ قَبْلَكَ مِنْ نَذِيرٍ ﴿٤٥﴾

46. Però els que van existir abans que ells, *també* van rebutjar *la veritat*, i aquests no han arribat *ni tan sols* a una desena part del que els vam donar, però van tractar els Meus Missatgers de mentiders. Que *terrible* va ser el canvi que *Jo els vaig dur*!

وَكَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَمَا بَلَغُوا مِعْشَارَ مَا آتَيْنَاهُمْ فَكَذَّبُوا رُسُلِي ۖ فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ﴿٤٦﴾ ع

R.6.

47. Digues-los: Només us encoratjo *a fer una cosa*: Seguiu dempeus davant d'Al·là, de dos en dos i individualment, i després penseu-hi. *Llavors sabreu que* el vostre company no pateix cap bogeria, sinó que només és un Amonestador que us avisa del sever càstig que us espera".

قُلْ إِنَّمَا أَعِظُكُمْ بِوَاحِدَةٍ ۖ أَنْ تَقُومُوا لِلَّهِ مَثْنَىٰ وَفُرَادَىٰ ثُمَّ تَتَفَكَّرُوا ۚ مَا بِصَاحِبِكُمْ مِنْ جِنَّةٍ ۚ إِنْ هُوَ إِلَّا نَذِيرٌ لَكُمْ بَيْنَ يَدَيْ عَذَابٍ شَدِيدٍ ﴿٤٧﴾

48. Digues-los: "Qualsevol recompensa que hagi pogut demanar de vosaltres, que sigui vostra. La meva recompensa només correspon a Al·là, i Ell és Testimoni sobre totes les coses".

قُلْ مَا سَأَلْتُكُمْ مِنْ أَجْرٍ فَهُوَ لَكُمْ ۖ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى اللَّهِ ۖ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿٤٨﴾

49. Digues-los: "En veritat, el Meu Senyor llença la veritat *contra la falsedat*. Ell és el Gran Coneixedor de l'invisible".

قُلْ إِنَّ رَبِّي يَقْذِفُ بِالْحَقِّ عَلَّامُ الْغُيُوبِ ﴿٤٩﴾

50. Digues-los: "Ha arribat la Veritat i la falsedat no té poder ni per iniciar-se ni per repetir *res*".

قُلْ جَآءَ الْحَقُّ وَمَا يُبْدِئُ الْبَاطِلُ وَ
مَا يُعِيدُ ﴿٥٠﴾

51. Digues-los: "Si m'extravio, només m'extravio contra mi mateix. I si estic rectament guiat, és gràcies al que el meu Senyor m'ha revelat. En veritat, Ell és Qui tot ho sent, el Proper".

قُلْ إِنْ ضَلَلْتُ فَإِنَّمَآ أَضِلُّ عَلٰى
نَفْسِيْ ۚ وَإِنِ اهْتَدَيْتُ فَبِمَا يُوْحِيْٓ
إِلَيَّ رَبِّيْ ۗ إِنَّهٗ سَمِيْعٌ قَرِيْبٌ ﴿٥١﴾

52. Tant de bo poguessis veure quan la por els esfereeixi! Llavors no hi haurà escapatòria i seran atrapats des d'un lloc proper.

وَلَوْ تَرٰٓى إِذْ فَزِعُوْا فَلَا فَوْتَ وَ
أُخِذُوْا مِنْ مَّكَانٍ قَرِيْبٍ ﴿٥٢﴾

53. I diran: "Ara creiem en ell". Però com podran atrapar-lo *ara* si s'han allunyat tant?[2]

وَّقَالُوْٓا اٰمَنَّا بِهٖ ۚ وَأَنّٰى لَهُمُ التَّنَاوُشُ
مِنْ مَّكَانٍۢ بَعِيْدٍ ﴿٥٣﴾

54. En veritat, ho havien rebutjat abans amb conjectures agosarades des d'una posició distant.

وَقَدْ كَفَرُوْا بِهٖ مِنْ قَبْلُ ۚ وَ
يَقْذِفُوْنَ بِالْغَيْبِ مِنْ مَّكَانٍۢ
بَعِيْدٍ ﴿٥٤﴾

55. Però es posarà una barrera entre ells i el que desitgen, com es féu amb els seus semblants, que van existit abans d'ells. En veritat, *també* van tenir un dubte inquietant.

وَحِيْلَ بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ مَا يَشْتَهُوْنَ كَمَا
فُعِلَ بِأَشْيَاعِهِمْ مِّنْ قَبْلُ ۗ إِنَّهُمْ
كَانُوْا فِيْ شَكٍّ مُّرِيْبٍ ﴿٥٥﴾

[2] Significa simplement que havent-se distanciat voluntàriament des de molt abans, no poden arribar a assolir la fe en el moment del càstig.

CAPÍTOL 35
FATIR
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

La Surah fou revelada a la Meca, probablement en l'època en què fou revelada l'anterior. En aquesta Surah, es va dir als musulmans que, com als israelites, se'ls donarà riquesa, poder, prosperitat i prestigi i que si en el dia de la seva glòria i grandesa deixaressin Déu en l'oblit i s'abandonessin a una vida de luxe i comoditats, això els faria caure al damunt la seva còlera, com va passar amb els israelites abans que amb ells. En aquesta Surah se'ls promet l'honor i l'eminència per mitjà de l'Alcorà, els manaments del qual no s'han de deixar mai d'observar.

Tema

La Surah comença afirmant que tota lloança correspon a Déu, el creador dels cels i de la terra. Aquesta declaració suposa que, essent el Creador de tot l'univers, Déu no només ha proveït les necessitats físiques de l'home, sinó també les seves necessitats morals i espirituals i que, per a això, ha creat els àngels a través dels quals controla l'univers físic i transmet la Seva Voluntat als homes. A més a més, diu que, des de la creació de l'home, Déu ha estat enviant Profetes i Missatgers per transmetre la Seva Voluntat i que ara ha decretat que concedirà la Seva misericòrdia a la humanitat en forma de l'Alcora. Després d'anunciar la concessió de la misericòrdia divina a l'home, avisa que no ha de rebutjar-la, ja que això tindria conseqüències greus. La Surah continua amb la lliçó moralitzadora que s'extreu del començament insignificant de l'home, tot dient que l'Islam, des d'un començament humil, creixerà fins a convertir-se en una organització poderosa. A més a més, el compara amb un mar que té l'aigua dolça i que sadolla la set dels viatgers espirituals. A continuació, assenyala que l'Islam no és cap fenomen nou. De la mateixa manera que el dia segueix la nit, i a l'inrevés, continuen alternant en el món períodes de llum espiritual i de tenebres. després d'un llarg període de tenebres i de manca de revelació, ha sortit el sol de l'Islam per il·luminar el món en tenebres i Déu ha decretat donar a l'ésser una nova creació i un nou ordre de coses a través dels Seus ensenyaments. Mitjançant l'Alcora Déu donarà vista als cecs i oïda als sords i els morts també rebran una nova vida, però els que deliberadament tanquin les portes del seu cor i es neguin a escoltar la Crida Divina, incorreran en la mort espiritual. La Surah para després l'atenció en l'estudi del fenomen físic molt semblant a un del camp espiritual. Quan la pluja cau sobre una terra eixuta i erma, comença a germinar, a florir i a bategar amb una nova vida i neixen d'ella els conreus, les flors i els fruits de diverses tonalitats, sabors i formes. L'aigua que cau en forma de pluja és la mateixa, però els conreus i els fruits són diferents. De la mateixa manera, l'aigua de la revelació Divina produeix diferents resultats entre homes de diferent tarannà i aptituds morals. Mentre que, d'una banda, produeix homes summament sants i temorosos de Déu, d'altra banda, sorgeix també una comunitat d'homes viciosos i malvats que mantenen una lluita contínua contra la causa de la veritat. Aquesta lluita entre els defensors de la veritat i les forces de les tenebres acaba invariablement amb un resultat inevitable: el triomf de la

veritat sobre la falsedat. Cap al final, la Surah argumenta als idòlatres sobre la insostenibilitat de les seves creences i pràctiques, i els diu que si continuen amb elles, el càstig diví caurà sobre ells, encara que Déu és lent en el càstig i continua concedint un respir als pecadors fins que, si persisteixen en la seva actitud perversa, es tanquen per a ells mateixos les portes de la Seva misericòrdia.

سُوْرَةُ فَاطِرٍ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ سِتٌّ وَّاَرْبَعُوْنَ اٰيَةً وَّخَمْسَةُ رُكُوْعَاتٍ

FATIR

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Tota lloança pertoca a Al·là, el Faedor dels cels i de la terra, aquell que fa servir els àngels com a Missatgers, que tenen ales, dos, tres i quatre. Ell afegeix *a la Seva* creació el que Li agrada: i Al·là té poder sobre totes les coses.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ فَاطِرِ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ جَاعِلِ الْمَلٰٓئِكَةِ رُسُلًا اُولِيْٓ اَجْنِحَةٍ مَّثْنٰى وَثُلٰثَ وَرُبٰعَ ؕ يَزِيْدُ فِي الْخَلْقِ مَا يَشَآءُ ؕ اِنَّ اللّٰهَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ ﴿٢﴾

3. Tant se val el que Al·là concedeix als homes de la Seva misericòrdia - ningú no ho pot impedir; i tant se val el que reté, ningú no pot alliberar-ho després, perquè ell és el Poderós, el Savi.

مَا يَفْتَحِ اللّٰهُ لِلنَّاسِ مِنْ رَّحْمَةٍ فَلَا مُمْسِكَ لَهَا ۚ وَمَا يُمْسِكْ ۙ فَلَا مُرْسِلَ لَهٗ مِنْ بَعْدِهٖ ؕ وَهُوَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ ﴿٣﴾

4. Oh humans, recordeu el favor d'Al·là envers vosaltres. Hi ha cap creador fora d'Al·là *que us proveeixi* del cel i de la terra? Ningú no és mereixedor d'adoració fora d'Ell. Us n'aparteu, malgrat tot?

يٰٓاَيُّهَا النَّاسُ اذْكُرُوْا نِعْمَتَ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ ؕ هَلْ مِنْ خَالِقٍ غَيْرُ اللّٰهِ يَرْزُقُكُمْ مِّنَ السَّمَآءِ وَالْاَرْضِ ؕ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ ۖ فَاَنّٰى تُؤْفَكُوْنَ ﴿٤﴾

5. I si et rebutgen, en veritat els Missatgers *de Déu* han estat rebutjats abans de tu; però a Al·là seran tornats *totes* les coses *per a la decisió*.

وَاِنْ يُّكَذِّبُوْكَ فَقَدْ كُذِّبَتْ رُسُلٌ مِّنْ قَبْلِكَ ؕ وَاِلَى اللّٰهِ تُرْجَعُ الْاُمُوْرُ ﴿٥﴾

6. Oh humans, certament la promesa d'Al·là és veritable, no deixeu, doncs, que la vida present us enganyi, ni que l'Enganyador us enganyi sobre Al·là.

يٰٓاَيُّهَا النَّاسُ اِنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا ٝ وَلَا يَغُرَّنَّكُمْ بِاللّٰهِ الْغَرُوْرُ ﴿٦﴾

7. En veritat, Satanàs és enemic vostre: considereu-lo, doncs, enemic; ell només crida els seus seguidors per-

اِنَّ الشَّيْطٰنَ لَكُمْ عَدُوٌّ فَاتَّخِذُوْهُ عَدُوًّا ؕ اِنَّمَا يَدْعُوْا حِزْبَهٗ لِيَكُوْنُوْا

què es converteixin en habitants del Foc ardent.

مِنْ اَصْحٰبِ السَّعِيْرِ ۝7

8. Per als incrèduls existeix un sever càstig. Però per als que creuen i fan bones obres hi haurà el perdó i una gran recompensa.

اَلَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيْدٌ ۬ۥ وَ
الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَ عَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ
لَهُمْ مَّغْفِرَةٌ وَّ اَجْرٌ كَبِيْرٌ ۝8 [ع 1 / 12]

R.2.

9. És que es pensa que les seves obres semblen atractives i per tant, les considera tan bones com algú que creu i que veritablement fa bones obres? En veritat, Al·là jutja coma extraviat aquell que vol i guia aquell que Li plau. No deixis, doncs, que la teva ànima es mortifiqui plorant per ells. En veritat, Al·là sap el que fan.

اَفَمَنْ زُيِّنَ لَهٗ سُوْٓءُ عَمَلِهٖ فَرَاٰهُ
حَسَنًا ؕ فَاِنَّ اللّٰهَ يُضِلُّ مَنْ يَّشَآءُ
وَ يَهْدِيْ مَنْ يَّشَآءُ ۖۗ فَلَا تَذْهَبْ
نَفْسُكَ عَلَيْهِمْ حَسَرٰتٍ ؕ اِنَّ اللّٰهَ
عَلِيْمٌۢ بِمَا يَصْنَعُوْنَ ۝9

10. I Al·là és Qui envia els vents que aixequen els núvols; després els conduïm sobre una part de terra erma i ressuscitem amb ella la terra després de la mort. De la mateixa manera, *serà* la Resurrecció.

وَ اللّٰهُ الَّذِيْٓ اَرْسَلَ الرِّيٰحَ فَتُثِيْرُ
سَحَابًا فَسُقْنٰهُ اِلٰى بَلَدٍ مَّيِّتٍ
فَاَحْيَيْنَا بِهِ الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا ؕ
كَذٰلِكَ النُّشُوْرُ ۝10

11. Aquell que vulgui l'honor, *ha de saber que* tot honor pertany a Al·là. A Ell pugen les paraules bones i les obres pietoses els ajuden a elevar-se. Però aquells que tramen el mal: per a ells hi ha un sever càstig, i morirà la seva maquinació.

مَنْ كَانَ يُرِيْدُ الْعِزَّةَ فَلِلّٰهِ الْعِزَّةُ
جَمِيْعًا ؕ اِلَيْهِ يَصْعَدُ الْكَلِمُ الطَّيِّبُ
وَ الْعَمَلُ الصَّالِحُ يَرْفَعُهٗ ؕ وَ الَّذِيْنَ
يَمْكُرُوْنَ السَّيِّاٰتِ لَهُمْ عَذَابٌ
شَدِيْدٌ ؕ وَ مَكْرُ اُولٰٓئِكَ هُوَ يَبُوْرُ ۝11

12. Al·là us creà de la pols, després d'una gota d'esperma, i a continuació us disposà en parelles. Cap dona no pot concebre ni donar a llum *un nen* sense el Seu coneixement. I ningú la vida del qual sigui perllongada té perllongada *la* vida, ni res no se li enretira de la vida que *no sigui regis-*

وَ اللّٰهُ خَلَقَكُمْ مِّنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ
نُّطْفَةٍ ثُمَّ جَعَلَكُمْ اَزْوَاجًا ؕ وَ مَا
تَحْمِلُ مِنْ اُنْثٰى وَ لَا تَضَعُ اِلَّا بِعِلْمِهٖ ؕ
وَ مَا يُعَمَّرُ مِنْ مُّعَمَّرٍ وَّ لَا يُنْقَصُ

trat en un llibre. Això, en veritat, és senzill per a Al·là.

مِنْ عُمُرِهٖٓ اِلَّا فِيْ كِتٰبٍ ؕ اِنَّ ذٰلِكَ
عَلَى اللّٰهِ يَسِيْرٌ ﴿۱۲﴾

13. Els dos mars no són semblants: n'hi ha un potable, dolç i agradable de beure, i un altre, de salat i amarg. Però de cadascun d'ells mengeu carn fresca i en traieu guarniments que us poseu. I hi veus els vaixells solcant *les onades* perquè busquis la Seva Magnanimitat i siguis agraït.

وَمَا يَسْتَوِى الْبَحْرٰنِ ۖ هٰذَا عَذْبٌ
فُرَاتٌ سَآئِغٌ شَرَابُهٗ وَهٰذَا مِلْحٌ
اُجَاجٌ ؕ وَمِنْ كُلٍّ تَاْكُلُوْنَ لَحْمًا
طَرِيًّا وَّ تَسْتَخْرِجُوْنَ حِلْيَةً
تَلْبَسُوْنَهَا ۚ وَ تَرَى الْفُلْكَ فِيْهِ
مَوَاخِرَ لِتَبْتَغُوْا مِنْ فَضْلِهٖ وَ
لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُوْنَ ﴿۱۳﴾

14. Ell fon la nit amb el dia, i Ell fon el dia amb la nit. Ell ha posat en servei el sol i la lluna; cadascun recorre *la seva* trajectòria fins al termini fixat. Així és Al·là, el vostre Senyor, Seu és el Regne, i aquells que invoqueu fora d'Al·là no en tenen ni tan sols una mica.

يُوْلِجُ الَّيْلَ فِى النَّهَارِ وَ يُوْلِجُ
النَّهَارَ فِى الَّيْلِ ۙ وَ سَخَّرَ الشَّمْسَ
وَالْقَمَرَ ۖ كُلٌّ يَّجْرِيْ لِاَجَلٍ مُّسَمًّى ؕ
ذٰلِكُمُ اللّٰهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ ؕ وَالَّذِيْنَ
تَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِهٖ مَا يَمْلِكُوْنَ مِنْ
قِطْمِيْرٍ ﴿۱۴﴾

15. Si els invoqueu, no sentiran la vostra invocació, i encara que la sentissin, no us podrien respondre. Però en el dia de la Resurrecció negaran que els heu associat *a Déu*. Però ningú no et pot informar com *Aquell que* ho sap tot.

اِنْ تَدْعُوْهُمْ لَا يَسْمَعُوْا دُعَآءَكُمْ ۚ
وَلَوْ سَمِعُوْا مَا اسْتَجَابُوْا لَكُمْ ؕ وَيَوْمَ
الْقِيٰمَةِ يَكْفُرُوْنَ بِشِرْكِكُمْ ؕ وَلَا
يُنَبِّئُكَ مِثْلُ خَبِيْرٍ ﴿۱۵﴾

R. 3.

16. Oh humans, només sou mendicants d'Al·là, mentre que Al·là és Qui no necessita ningú, sempre Mereixedor de lloança.

يٰٓاَيُّهَا النَّاسُ اَنْتُمُ الْفُقَرَآءُ اِلَى
اللّٰهِ ۚ وَاللّٰهُ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيْدُ ﴿۱۶﴾

17. Si així Li plau, pot fer-vos desaparèixer i dur una nova creació *en el vostre lloc.*

اِنْ يَّشَاْ يُذْهِبْكُمْ وَ يَاْتِ بِخَلْقٍ
جَدِيْدٍ ﴿۱۷﴾

18. Això no és difícil per a Al·là.

وَمَا ذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ بِعَزِيْزٍ ﴿۱۸﴾

19. Cap *ànima* carregada pot dur la càrrega de l'altra; i si una *ànima* ben

وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِّزْرَ اُخْرٰى ؕ وَاِنْ تَدْعُ

carregada demana a una altra *que porti* la seva, *l'altra* no podrà dur res de la seva, tot i que fos un parent. Només pots amonestar aquells que temen el seu Senyor en secret i compleixen la Pregària. Perquè qui assoleix la puresa, assoleix la puresa per al seu propi bé; i a Al·là serà el retorn.

مُثْقَلَةٌ إِلَىٰ حِمْلِهَا لَا يُحْمَلْ مِنْهُ
شَيْءٌ وَّلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ ۗ إِنَّمَا تُنْذِرُ
الَّذِيْنَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ بِالْغَيْبِ
وَأَقَامُوا الصَّلٰوةَ ۗ وَمَنْ تَزَكّٰى فَإِنَّمَا
يَتَزَكّٰى لِنَفْسِهٖ ۗ وَإِلَى اللّٰهِ الْمَصِيْرُ ﴿١٩﴾

20. Els cecs i els que no hi veuen no són iguals.

وَمَا يَسْتَوِي الْأَعْمٰى وَالْبَصِيْرُ ﴿٢٠﴾

21. Com tampoc no ho són les tenebres i la llum.

وَلَا الظُّلُمٰتُ وَلَا النُّوْرُ ﴿٢١﴾

22. Ni l'ombra ni la calor.

وَلَا الظِّلُّ وَلَا الْحَرُوْرُ ﴿٢٢﴾

23. No són iguals els vius i els morts. En veritat, Al·là fa que hi senti aquell que vol; i tu no pots fer que hi sentin els que estan a les tombes.

وَمَا يَسْتَوِي الْأَحْيَآءُ وَلَا الْأَمْوَاتُ ۗ
إِنَّ اللّٰهَ يُسْمِعُ مَنْ يَّشَآءُ ۚ وَمَآ أَنْتَ
بِمُسْمِعٍ مَّنْ فِي الْقُبُوْرِ ﴿٢٣﴾

24. Només ets un Amonestador.

إِنْ أَنْتَ إِلَّا نَذِيْرٌ ﴿٢٤﴾

25. En veritat, T'hem enviat amb la veritat, *com a* portador de la bona nova i *com a* Amonestador; i no existeix cap poble al qual no se li hagi enviat un Amonestador.

إِنَّآ أَرْسَلْنٰكَ بِالْحَقِّ بَشِيْرًا وَّنَذِيْرًا ۗ
وَإِنْ مِّنْ أُمَّةٍ إِلَّا خَلَا فِيْهَا نَذِيْرٌ ﴿٢٥﴾

26. Però si et tracten de mentider, aquells que els van precedir, *també* van tractar de mentiders *els seus profetes*. Els seus Missatgers van arribar a ells amb Senyals clars, i amb les Escriptures i el Llibre il·luminador.

وَإِنْ يُّكَذِّبُوْكَ فَقَدْ كَذَّبَ الَّذِيْنَ مِنْ
قَبْلِهِمْ ۚ جَآءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنٰتِ
وَبِالزُّبُرِ وَبِالْكِتٰبِ الْمُنِيْرِ ﴿٢٦﴾

27. Llavors vaig agafar els incrèduls i que *terrible* fou el canvi que vaig ocasionar!

ثُمَّ أَخَذْتُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا فَكَيْفَ
كَانَ نَكِيْرِ ﴿٢٧﴾ ع ٣ ١٥

R.4.

28. No veus que Al·là envia l'aigua des del cel, i que Nosaltres fem brollar amb ella fruits de diferents colors; i entre les muntanyes hi ha franges blanques i vermelles, de diversos matisos, i d'altres d'un negre fosc?

اَلَمْ تَرَ اَنَّ اللّٰهَ اَنْزَلَ مِنَ السَّمَآءِ مَآءً ۚ
فَاَخْرَجْنَا بِهٖ ثَمَرٰتٍ مُّخْتَلِفًا اَلْوَانُهَا ؕ
وَمِنَ الْجِبَالِ جُدَدٌۢ بِيْضٌ وَّ حُمْرٌ
مُّخْتَلِفٌ اَلْوَانُهَا وَغَرَابِيْبُ سُوْدٌ ﴿۲۸﴾

29. I que entre els homes, animals i bestiar, de la mateixa manera hi ha diversos colors? Només aquells dels Seus servents que posseeixen coneixement temen Al·là. En veritat, Al·là és Poderós, el Màxim Indulgent.

وَمِنَ النَّاسِ وَالدَّوَآبِّ وَ الْاَنْعَامِ
مُخْتَلِفٌ اَلْوَانُهٗ كَذٰلِكَ ؕ اِنَّمَا
يَخْشَى اللّٰهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمٰٓؤُا ؕ
اِنَّ اللّٰهَ عَزِيْزٌ غَفُوْرٌ ﴿۲۹﴾

30. En veritat, *només* els que segueixen el llibre d'Al·là compleixen la Pregària i fan servir del que els hem donat, en secret i a la vista de tothom, mantenen l'esperança d'una recompensa que mai no fallarà.

اِنَّ الَّذِيْنَ يَتْلُوْنَ كِتٰبَ اللّٰهِ وَ
اَقَامُوا الصَّلٰوةَ وَ اَنْفَقُوْا مِمَّا
رَزَقْنٰهُمْ سِرًّا وَّ عَلَانِيَةً يَّرْجُوْنَ
تِجَارَةً لَّنْ تَبُوْرَ ﴿۳۰﴾

31. Perquè Ell els concedeixi la Seva plena recompensa i *fins i tot* la faci més gran per la seva magnanimitat. Ell és en veritat el Màxim indulgent, el Màxim Apreciador.

لِيُوَفِّيَهُمْ اُجُوْرَهُمْ وَيَزِيْدَهُمْ مِّنْ
فَضْلِهٖ ؕ اِنَّهٗ غَفُوْرٌ شَكُوْرٌ ﴿۳۱﴾

32. El Llibre que t'hem revelat és la *mateixa* veritat, que compleix el que li precedí. En veritat, Al·là és Qui tot ho sap, Qui tot ho veu, en relació amb els Seus servents.

وَالَّذِيْٓ اَوْحَيْنَآ اِلَيْكَ مِنَ الْكِتٰبِ
هُوَ الْحَقُّ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ
يَدَيْهِ ؕ اِنَّ اللّٰهَ بِعِبَادِهٖ لَخَبِيْرٌۢ
بَصِيْرٌ ﴿۳۲﴾

33. Llavors vam lliurar el Llibre com a herència a aquells dels Nostres servents que vam elegir. I entre ells n'hi ha *alguns* que lluiten al màxim per eliminar els seus desitjos, i també n'hi ha que segueixen el camí recte i *d'altres* que sobresurten en les bones obres amb el permís d'Al·là en actes

ثُمَّ اَوْرَثْنَا الْكِتٰبَ الَّذِيْنَ اصْطَفَيْنَا
مِنْ عِبَادِنَا ۚ فَمِنْهُمْ ظَالِمٌ
لِّنَفْسِهٖ ۚ وَمِنْهُمْ مُّقْتَصِدٌ ۚ وَمِنْهُمْ
سَابِقٌۢ بِالْخَيْرٰتِ بِاِذْنِ اللّٰهِ ؕ ذٰلِكَ

de bondat. Aquí hi ha *en veritat* la gran distinció.

هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيْرُ ﴿٣٣﴾

34. Jardins d'Eternitat! Hi entraran. Allà seran guarnits amb braçalets d'or i perles; i allà els seus vestits seran de seda.

جَنّٰتُ عَدْنٍ يَّدْخُلُوْنَهَا يُحَلَّوْنَ فِيْهَا مِنْ اَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ وَّ لُؤْلُؤًا ۚ وَ لِبَاسُهُمْ فِيْهَا حَرِيْرٌ ﴿٣٤﴾

35. Ells diran: "Tota lloança pertoca a Al·là, Que els ha alliberat de l'aflicció. En veritat, el nostre Senyor és el Màxim indulgent, el Màxim Apreciador".

وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِيْٓ اَذْهَبَ عَنَّا الْحَزَنَ ؕ اِنَّ رَبَّنَا لَغَفُوْرٌ شَكُوْرُ ﴿٣٥﴾

36. "Que, de la Seva magnanimitat, ens ha posat en la Llar de l'Eternitat, on no ens angoixarà cap pensa ni ens afectarà cap *sensació de* cansament".

الَّذِيْٓ اَحَلَّنَا دَارَ الْمُقَامَةِ مِنْ فَضْلِهٖ ۚ لَا يَمَسُّنَا فِيْهَا نَصَبٌ وَّ لَا يَمَسُّنَا فِيْهَا لُغُوْبٌ ﴿٣٦﴾

37. I quant als incrèduls, hi haurà el Foc de l'Infern. No es decretarà que morin, ni se'ls alleujarà el càstig. Així recompensem tots els desagraïts.

وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَهُمْ نَارُ جَهَنَّمَ ۚ لَا يُقْضٰى عَلَيْهِمْ فَيَمُوْتُوْا وَ لَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ مِّنْ عَذَابِهَا ؕ كَذٰلِكَ نَجْزِيْ كُلَّ كَفُوْرٍ ﴿٣٧﴾

38. Cridaran demanant ajuda: "Oh Senyor nostre, treu-nos d'aquí; farem obres justes, diferents de les que acostumàvem a fer". És que no us vam donar una vida *prou llarga* perquè hi pensés aquell que pogués pensar-hi? I *també* us arribà un Amonestador. Tasteu, doncs, *el càstig*; perquè els injustos no tindran qui els ajudi".

وَهُمْ يَصْطَرِخُوْنَ فِيْهَا ۚ رَبَّنَآ اَخْرِجْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا غَيْرَ الَّذِيْ كُنَّا نَعْمَلُ ؕ اَوَلَمْ نُعَمِّرْكُمْ مَّا يَتَذَكَّرُ فِيْهِ مَنْ تَذَكَّرَ وَجَآءَكُمُ النَّذِيْرُ ؕ فَذُوْقُوْا فَمَا لِلظّٰلِمِيْنَ مِنْ نَّصِيْرٍ ﴿٣٨﴾ ع

R.5.

39. Certament, Al·là coneix els secrets dels cels i de la terra. En veritat, Ell sap molt bé tot el *que* hi tenen al cor.

اِنَّ اللّٰهَ عٰلِمُ غَيْبِ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ؕ اِنَّهٗ عَلِيْمٌۢ بِذَاتِ الصُّدُوْرِ ﴿٣٩﴾

40. Ell és Qui us féu vicaris a la terra. Per tant, aquell que no cregui en patirà *les conseqüències ell mateix*, per la

هُوَ الَّذِيْ جَعَلَكُمْ خَلٰٓئِفَ فِي الْاَرْضِ ؕ فَمَنْ كَفَرَ فَعَلَيْهِ كُفْرُهٗ ؕ وَ لَا يَزِيْدُ الْكٰفِرِيْنَ كُفْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ اِلَّا

seva incredulitat. I per als incrèduls, la seva incredulitat només augmentarà l'enuig d'Al·là i farà que per als incrèduls augmenti més la seva perdició.

مَقْتًا ۚ وَلَا يَزِيدُ الْكٰفِرِيْنَ كُفْرُهُمْ إِلَّا خَسَارًا ﴿٤٠﴾

41. Digues-los: "Heu vist els vostres altres déus que invoqueu en comptes d'Al·là? Mostreu-me, doncs, el que han creat de la terra. És que tenen part en la creació dels cels? o els hem donat el Llibre perquè en tinguin proves?" No, els malvats només es prometen enganys.

قُلْ أَرَءَيْتُمْ شُرَكَآءَكُمُ الَّذِيْنَ تَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ ۚ أَرُوْنِيْ مَاذَا خَلَقُوْا مِنَ الْأَرْضِ أَمْ لَهُمْ شِرْكٌ فِي السَّمٰوٰتِ ۚ أَمْ اٰتَيْنٰهُمْ كِتٰبًا فَهُمْ عَلٰى بَيِّنَتٍ مِّنْهُ ۚ بَلْ إِنْ يَّعِدُ الظّٰلِمُوْنَ بَعْضُهُمْ بَعْضًا إِلَّا غُرُوْرًا ﴿٤١﴾

42. En veritat, Al·là sosté els cels i la terra perquè no es desviïn *dels seus llocs*. I si es desviessin, ningú no podria sostenir-los fora d'Ell. En veritat, Ell és Remissori, Màxim Indulgent.

إِنَّ اللّٰهَ يُمْسِكُ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضَ أَنْ تَزُوْلَا ۚ وَلَئِنْ زَالَتَآ إِنْ أَمْسَكَهُمَا مِنْ أَحَدٍ مِّنْ بَعْدِهٖ ۚ إِنَّهٗ كَانَ حَلِيْمًا غَفُوْرًا ﴿٤٢﴾

43. I van jurar per Al·là amb els seus juraments més solemnes que si els arribés un Amonestador, seguirien la guia millor que cap altre poble. Però quan els arribà l'Amonestador, això només féu augmentar la seva aversió.

وَأَقْسَمُوْا بِاللّٰهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَئِنْ جَآءَهُمْ نَذِيْرٌ لَّيَكُوْنُنَّ أَهْدٰى مِنْ إِحْدَى الْأُمَمِ ۚ فَلَمَّا جَآءَهُمْ نَذِيْرٌ مَّا زَادَهُمْ إِلَّا نُفُوْرًا ﴿٤٣﴾

44. Per la seva arrogància a la terra i les seves maquinacions perverses. Però les maquinacions perverses només encerclen els seus autors. És que busquen alguna cosa que no sigui la manera *de Déu de tractar* amb els pobles de l'antiguitat? Però mai no trobaràs cap canvi en la manera d'actuar d'Al·là; ni trobaràs cap alteració en la Seva manera d'obrar.

اِسْتِكْبَارًا فِي الْأَرْضِ وَمَكْرَ السَّيِّئِ ۚ وَلَا يَحِيْقُ الْمَكْرُ السَّيِّئُ إِلَّا بِأَهْلِهٖ ۚ فَهَلْ يَنْظُرُوْنَ إِلَّا سُنَّتَ الْأَوَّلِيْنَ ۚ فَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّتِ اللّٰهِ تَبْدِيْلًا ۚ وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّتِ اللّٰهِ تَحْوِيْلًا ﴿٤٤﴾

45. És que no han viatjat per la seva terra i han vist com de *desgraciada* va ser la fi dels qui els van precedir? I tanmateix, van tenir més poder que ells. Així aquest és Al·là que res en els cels o a la terra pot frustrar els Seus *plans,* en veritat. Ell és l'Omniscient, Omnipotent.

أَوَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ
كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَ
كَانُوا أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً ۚ وَمَا كَانَ
اللَّهُ لِيُعْجِزَهُ مِنْ شَيْءٍ فِي السَّمٰوٰتِ
وَلَا فِي الْأَرْضِ ۚ إِنَّهُ كَانَ عَلِيمًا
قَدِيرًا ﴿٤٥﴾

46. I si Al·là castigués un poble pel que fan, no deixaria cap criatura viva a la faç de la *terra*; però els concedeix un respir fins que arriba el termini fixat; i un cop arribi, vigileu perquè Al·là coneix perfectament els Seus servents: la humanitat.

وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِمَا كَسَبُوا
مَا تَرَكَ عَلَىٰ ظَهْرِهَا مِنْ دَابَّةٍ وَلٰكِنْ
يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُسَمًّى ۚ فَإِذَا جَاءَ
أَجَلُهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِعِبَادِهِ
بَصِيرًا ﴿٤٦﴾

CAPÍTOL 36
YA SIN
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Tota l'opinió més autoritzada està d'acord en el fet que la Surah fou revelada a la Meca. El seu estil i contingut recolzen aquesta opinió. Atesa la importància del tema, el Sant Profeta l'anomenà "el cor de Alcorà". En la Surah anterior, s'afirmà que Déu, Creador dels cels i de la terra, ha pres les mides adequades no només per tenir cura de les necessitats físiques de l'home, sinó també dels seus requisits morals i espirituals. Això ho féu revelant-se Ell mateix als Seus servents elegits als quals suscità d'entre tots els pobles. Al Sant Profeta, anomenat en la present Surah "el Cap Perfecte" o "el Cap per excel·lència", Déu se li revelà en la seva manifestació completa i li lliurà el Llibre més perfecte i infal·lible en forma de l'Alcorà.

Tema

La Surah comença tractant el Sant Profeta com "el Cap Perfecte". Així, es vol fer saber que el sistema de Missatgers Divins, el qual començà amb Adam, trobà en ell el seu exemple més perfecte. El camí del Sant Profeta és ara l'únic camí recte que mena a Déu. Totes les altres vies que abans portaven a l'Ésser Suprem han quedat tancades i seguiran així fins al final dels temps. Déu es revelarà ara al món mitjançant els seguidors del Sant Profeta. En la seva infal·lible saviesa, Ell ha elegit els àrabs, ja que entre aquests no havia sorgit cap Missatger durant segles, per predicar a la humanitat l'últim Missatge diví. La terra d'Aràbia era estèril i seca. L'aigua de la revelació divina davallà sobre ella i ara ha començat a florir amb nova i vigorosa vida espiritual. La Surah continua llavors narrant amb un llenguatge metafòric com Déu s'havia revelat Ell mateix a la humanitat per mitjà dels Seus Missatgers. Parla de Moisès, de Jesús i del Sant Profeta, els quals van ser suscitats en la plenitud dels temps per cridar els homes vers Déu. Tot seguit, es refereix a un "home" que Déu suscitarà d'entre els seguidors del Sant Profeta en una terra molt llunyana del centre de l'Islam (36:21) en els Últims Dies, quan la religió es trobi en l'avenc més profund i quan es dubtarà i negarà fins i tot la idea de la revelació divina. Aquest reformador diví cridarà a tota la humanitat a l'Islam. Però com els Profetes d'abans, la seva serà una veu que clama en el desert. Les forces del mal subjectaran tothom ben fort. L'home adorarà falsos déus i el càstig diví caurà sobre tothom. A continuació, la Surah passa a considerar una llei ben coneguda de la natura: quan tota la terra queda eixuta i estèril, Déu envia la pluja i el sòl mort comença a bategar amb nova vida; i hi creixen les herbes, les plantes, les flors i fruits de tota mena i de tots colors. De la mateixa manera, quan l'ànima de l'home queda rosegada i contaminada, Déu fa que l'aigua espiritual davalli del cel en forma de revelació divina. La Surah esmenta llavors un altre símil per explicar el mateix tema. Fa referència la llei de l'alternança del dia i la nit. Aleshores, parla de la veritat revelada que Déu ha creat totes les coses en parelles; hi ha parelles fins i tot a les plantes i en la matèria inorgànica. Aquest símil expressa que tot el coneixement veritable és el resultat de la combinació de la revelació divina i de la raó per a l'Islam. Diu que el decret diví que un poble, com el dels àrabs, els quals havien seguit en els esglaons més baixos de la humanitat durant

segles, pugés ara a l'alçada del poder material i de la glòria espiritual, no és un somni de bojos ni una fantasia poètica. Entre ells ha aparegut un Profeta de Déu, un Missatger diví que els conduirà al cim més alt de la grandesa i de la glòria espiritual i material.

☆ سُورَةُ يٰسٓ مَكِّيَّةٌ وَّ هِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ اَرْبَعٌ وَّ ثَمَانُوْنَ اٰيَةً وَّ خَمْسَةُ رُكُوْعَاتٍ

YA SIN

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ①

2. Ya Sin.

يٰسٓ ②

3. Per l'Alcorà, ple de saviesa,

وَالْقُرْاٰنِ الْحَكِيْمِ ③

4. Certament ets *un* dels Missatgers,

اِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِيْنَ ④

5. Que segueixen el camí recte.

عَلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ ⑤

6. *Aquesta* és una revelació del Poderós, el Misericordiós,

تَنْزِيْلَ الْعَزِيْزِ الرَّحِيْمِ ⑥

7. Perquè avisis un poble els pares del qual no van ser avisats i per tant, són descurats.

لِتُنْذِرَ قَوْمًا مَّآ اُنْذِرَ اٰبَآؤُهُمْ فَهُمْ غٰفِلُوْنَ ⑦

8. En veritat, ha resultat ser certa la paraula contra la majoria d'ells, perquè no creuen.

لَقَدْ حَقَّ الْقَوْلُ عَلٰٓى اَكْثَرِهِمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُوْنَ ⑧

9. Els hem posat al voltant del coll collars que els arriben fins al mentó, perquè el cap els quedi cap enrere.

اِنَّا جَعَلْنَا فِيْٓ اَعْنَاقِهِمْ اَغْلٰلًا فَهِيَ اِلَى الْاَذْقَانِ فَهُمْ مُّقْمَحُوْنَ ⑨

10. Hem posat una barrera davant d'ells i una altra darrere d'ells, i els hem cobert perquè no hi puguin veure.

وَجَعَلْنَا مِنْۢ بَيْنِ اَيْدِيْهِمْ سَدًّا وَّ مِنْ خَلْفِهِمْ سَدًّا فَاَغْشَيْنٰهُمْ فَهُمْ لَا يُبْصِرُوْنَ ⑩

11. Tant els fa si els avisis com si no, no creuran.

وَسَوَآءٌ عَلَيْهِمْ ءَاَنْذَرْتَهُمْ اَمْ لَمْ تُنْذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُوْنَ ⑪

12. Només pots avisar aquell que està disposat a seguir el Recordatori, i tem en secret *el Déu* Clement. Dóna-li,

اِنَّمَا تُنْذِرُ مَنِ اتَّبَعَ الذِّكْرَ وَ خَشِيَ الرَّحْمٰنَ بِالْغَيْبِ ۚ فَبَشِّرْهُ بِمَغْفِرَةٍ وَّ

doncs, la bona nova del perdó i una noble recompensa.

أَجْرٍ كَرِيمٍ ﴿١٢﴾

13. En veritat, *només* nosaltres donem la vida als morts i escorcollem el que envien davant d'ells i el que deixen enrere. Perquè hem pres nota de totes les coses en un registre clar.

إِنَّا نَحْنُ نُحْيِ الْمَوْتَىٰ وَنَكْتُبُ مَا قَدَّمُوا وَآثَارَهُمْ ۚ وَكُلَّ شَيْءٍ أَحْصَيْنَاهُ فِي إِمَامٍ مُبِينٍ ﴿١٣﴾ ١٨

R.2.

14. I presenta'ls la paràbola d'uns habitants de la ciutat, quan hi van arribar els Missatgers.

وَاضْرِبْ لَهُمْ مَثَلًا أَصْحَابَ الْقَرْيَةِ إِذْ جَاءَهَا الْمُرْسَلُونَ ﴿١٤﴾

15. Quan els vam enviar dos Missatgers i els van rebutjar tots dos; per tant, *els* vam enfortir amb un tercer i van dir: "En veritat, hem estat enviats a vosaltres com Missatgers".

إِذْ أَرْسَلْنَا إِلَيْهِمُ اثْنَيْنِ فَكَذَّبُوهُمَا فَعَزَّزْنَا بِثَالِثٍ فَقَالُوا إِنَّا إِلَيْكُمْ مُرْسَلُونَ ﴿١٥﴾

16. Ells van respondre: "Només sou homes com nosaltres i *el Déu* Clement no ha revelat res. No pareu de mentir".

قَالُوا مَا أَنْتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا وَمَا أَنْزَلَ الرَّحْمَٰنُ مِنْ شَيْءٍ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا تَكْذِبُونَ ﴿١٦﴾

17. Ells van respondre: "El Nostre Senyor sap del cert que som els Missatgers per a vosaltres".

قَالُوا رَبُّنَا يَعْلَمُ إِنَّا إِلَيْكُمْ لَمُرْسَلُونَ ﴿١٧﴾

18. "I a nosaltres només ens correspon la simple transmissió del Missatge".

وَمَا عَلَيْنَا إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿١٨﴾

19. Van respondre: "Certament esperem la dissort per a vosaltres. Si no desistiu, de ben segur que us lapidarem, i us sobrevindrà un dolorós càstig de les nostres mans".

قَالُوا إِنَّا تَطَيَّرْنَا بِكُمْ ۖ لَئِنْ لَمْ تَنْتَهُوا لَنَرْجُمَنَّكُمْ وَلَيَمَسَّنَّكُمْ مِنَّا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٩﴾

20. Ells van respondre: "La vostra dissort us correspon a vosaltres mateixos. És perquè heu estat amonestats? No, sou un poble que depasseu tots els límits".

قَالُوا طَائِرُكُمْ مَعَكُمْ ۚ أَئِنْ ذُكِّرْتُمْ ۚ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُسْرِفُونَ ﴿٢٠﴾

21. I de la part més allunyada de la ciutat, va venir un home corrents. Digué: "Oh poble meu, seguiu els Missatgers"

وَجَاءَ مِنْ أَقْصَا الْمَدِينَةِ رَجُلٌ يَسْعَىٰ قَالَ يَٰقَوْمِ اتَّبِعُوا الْمُرْسَلِينَ ﴿٢١﴾

22. "Seguiu els que no us demanen recompensa i són rectament guiats".

اتَّبِعُوا مَنْ لَا يَسْأَلُكُمْ أَجْرًا وَهُمْ مُهْتَدُونَ ﴿٢٢﴾

PART 23

23. "Quina raó tinc per no adorar Qui m'ha creat i a Qui sereu tornats?"

وَمَا لِيَ لَا أَعْبُدُ الَّذِي فَطَرَنِي وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٢٣﴾

24. "És que haig d'acceptar d'altres fora d'Ell com a déus? Si el *Déu* Clement pretengués fer-me cap mal, la intercessió d'ells no em serviria de res, ni em podrien rescatar".

ءَأَتَّخِذُ مِنْ دُونِهِ آلِهَةً إِنْ يُرِدْنِ الرَّحْمَٰنُ بِضُرٍّ لَا تُغْنِ عَنِّي شَفَاعَتُهُمْ شَيْئًا وَلَا يُنْقِذُونِ ﴿٢٤﴾

25. "En aquest cas, en veritat estaria en error evident".

إِنِّي إِذًا لَفِي ضَلَٰلٍ مُبِينٍ ﴿٢٥﴾

26. "Crec en el vostre Senyor, escolteu-me, doncs".

إِنِّي آمَنْتُ بِرَبِّكُمْ فَاسْمَعُونِ ﴿٢٦﴾

27. *Li* van dir: "Entra al Paradís". Ell va respondre: "Oh, tant de bo el meu poble sabés!"

قِيلَ ادْخُلِ الْجَنَّةَ ۖ قَالَ يَٰلَيْتَ قَوْمِي يَعْلَمُونَ ﴿٢٧﴾

28. "Amb *quanta clemència* el meu Senyor m'ha concedit el perdó i m'ha fet un dels honrats!"

بِمَا غَفَرَ لِي رَبِّي وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُكْرَمِينَ ﴿٢٨﴾

29. "Però no vam enviar contra el seu poble, després d'ell, cap exèrcit dels cels. Ni ens va caldre enviar *cap*".

وَمَا أَنْزَلْنَا عَلَىٰ قَوْمِهِ مِنْ بَعْدِهِ مِنْ جُنْدٍ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا كُنَّا مُنْزِلِينَ ﴿٢٩﴾

30. Només hi va haver una sola bufada i mira com van quedar fulminats.

إِنْ كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ خَٰمِدُونَ ﴿٣٠﴾

31. Ai de la humanitat! No els arriba cap Missatger sense que se'n burlin.

يَٰحَسْرَةً عَلَى الْعِبَادِ ۚ مَا يَأْتِيهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٣١﴾

32. És que no han vist quantes generacions vam destruir abans d'ells, i que mai no van tornar a ells?

أَلَمْ يَرَوْا كَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِّنَ الْقُرُوْنِ
أَنَّهُمْ إِلَيْهِمْ لَا يَرْجِعُوْنَ ﴿٣٢﴾

33. I tots ells, aplegats, seran certament portats davant de Nosaltres.

ع ٢ وَإِنْ كُلٌّ لَّمَّا جَمِيْعٌ لَّدَيْنَا مُحْضَرُوْنَ ﴿٣٣﴾

R.3.

34. I la terra morta és un Senyal per a ells: Nosaltres la ressuscitem i en produïm gra del que s'alimenten.

وَآيَةٌ لَّهُمُ الْأَرْضُ الْمَيْتَةُ ۖ أَحْيَيْنٰهَا وَ
أَخْرَجْنَا مِنْهَا حَبًّا فَمِنْهُ يَأْكُلُوْنَ ﴿٣٤﴾

35. Hi hem posat jardins amb palmeres i vinyes, i hem fet que en brollin deus d'aigua.

وَجَعَلْنَا فِيْهَا جَنّٰتٍ مِّنْ نَّخِيْلٍ وَّ
أَعْنَابٍ وَّفَجَّرْنَا فِيْهَا مِنَ الْعُيُوْنِ ﴿٣٥﴾

36. Perquè mengin dels seus fruits, tot i que van ser les seves mans les que els van fer. No seran, doncs, agraïts?

لِيَأْكُلُوْا مِنْ ثَمَرِهٖ ۙ وَمَا عَمِلَتْهُ
أَيْدِيْهِمْ ۖ أَفَلَا يَشْكُرُوْنَ ﴿٣٦﴾

37. Sant és Qui creà totes les coses en parelles, del que creix a la terra, d'ells mateixos i del que desconeixen.

سُبْحٰنَ الَّذِيْ خَلَقَ الْأَزْوَاجَ كُلَّهَا مِمَّا
تُنْبِتُ الْأَرْضُ وَمِنْ أَنْفُسِهِمْ وَمِمَّا
لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿٣٧﴾

38. Un Senyal per a ells és la nit de la qual retirem el dia i, vegeu-los aquí!, en les tenebres.

وَآيَةٌ لَّهُمُ الَّيْلُ ۖ نَسْلَخُ مِنْهُ النَّهَارَ فَإِذَا
هُمْ مُّظْلِمُوْنَ ﴿٣٨﴾

39. I el sol que segueix el rumb que se li ha prescrit. Aquest és el decret del Totpoderós, el *Déu* Omniscient.

وَالشَّمْسُ تَجْرِيْ لِمُسْتَقَرٍّ لَّهَا ۗ ذٰلِكَ
تَقْدِيْرُ الْعَزِيْزِ الْعَلِيْمِ ﴿٣٩﴾

40. Per a la lluna hem establert fases, fins que torna a *la seva antiga forma*, semblant a una branca vella i seca de palmera.

وَالْقَمَرَ قَدَّرْنٰهُ مَنَازِلَ حَتّٰى عَادَ
كَالْعُرْجُوْنِ الْقَدِيْمِ ﴿٤٠﴾

41. No pertoca al sol arribar a la lluna, ni la nit pot avançar-se al dia. Tots ells floten en una òrbita.

لَا الشَّمْسُ يَنْبَغِيْ لَهَا أَنْ تُدْرِكَ
الْقَمَرَ وَلَا الَّيْلُ سَابِقُ النَّهَارِ ۗ وَكُلٌّ فِيْ
فَلَكٍ يَّسْبَحُوْنَ ﴿٤١﴾

42. I un Senyal per a ells és que portem als seus descendents en la embarcació carregada.

وَ اٰيَةٌ لَّهُمْ اَنَّا حَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُمْ فِي
الْفُلْكِ الْمَشْحُوْنِ ﴿٤٢﴾

43. I crearem per a ells quelcom semblant on puguin pujar.

وَ خَلَقْنَا لَهُمْ مِّنْ مِّثْلِهٖ مَا يَرْكَبُوْنَ ﴿٤٣﴾

44. Però si ho haguéssim volgut, els hauríem ofegat: llavors no tindrien ningú que els ajudés, ni serien rescatats.

وَ اِنْ نَّشَاْ نُغْرِقْهُمْ فَلَا صَرِيْخَ لَهُمْ وَ
لَا هُمْ يُنْقَذُوْنَ ﴿٤٤﴾

45. Tret de per la Nostra misericòrdia i com a provisió durant un temps.

اِلَّا رَحْمَةً مِّنَّا وَ مَتَاعًا اِلٰى حِيْنٍ ﴿٤٥﴾

46. I quan els van dir: "Guardeu-vos contra el que està davant de vosaltres i el que està al darrere, *és a dir, de les faltes manifestes i de les amagades*, perquè se us mostri misericòrdia".

وَ اِذَا قِيْلَ لَهُمُ اتَّقُوْا مَا بَيْنَ اَيْدِيْكُمْ
وَمَا خَلْفَكُمْ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُوْنَ ﴿٤٦﴾

47. I a cap d'ells no arriben Senyals del seu Senyor sense que se'n apartin.

وَ مَا تَاْتِيْهِمْ مِّنْ اٰيَةٍ مِّنْ اٰيٰتِ رَبِّهِمْ
اِلَّا كَانُوْا عَنْهَا مُعْرِضِيْنَ ﴿٤٧﴾

48. Però quan els diuen: "Empreu el que Al·là us ha proveït", els incrèduls diuen als creients: "Hem de donar aliment a aquell a qui Al·là hauria donat de menjar si Ell ho hagués volgut *així*? Esteu en un error evident".

وَ اِذَا قِيْلَ لَهُمْ اَنْفِقُوْا مِمَّا رَزَقَكُمُ
اللّٰهُ ۙ قَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لِلَّذِيْنَ
اٰمَنُوْٓا اَنُطْعِمُ مَنْ لَّوْ يَشَآءُ اللّٰهُ
اَطْعَمَهٗٓ ۖ اِنْ اَنْتُمْ اِلَّا فِيْ ضَلٰلٍ
مُّبِيْنٍ ﴿٤٨﴾

49. Ells diuen: "Quan es *complirà* aquesta promesa, si *en veritat* sou veritables?"

وَ يَقُوْلُوْنَ مَتٰى هٰذَا الْوَعْدُ اِنْ كُنْتُمْ
صٰدِقِيْنَ ﴿٤٩﴾

50. Només esperen una única bufada que els arrabassarà mentre discuteixen.

مَا يَنْظُرُوْنَ اِلَّا صَيْحَةً وَّاحِدَةً
تَاْخُذُهُمْ وَ هُمْ يَخِصِّمُوْنَ ﴿٥٠﴾

51. I no podran atorgar testament ni tornaran a les seves famílies.

فَلَا يَسْتَطِيْعُوْنَ تَوْصِيَةً وَّلَآ اِلٰٓى اَهْلِهِمْ
يَرْجِعُوْنَ ﴿٥١﴾

R.4.

52. Sonarà la trompeta i vet aquí que de les seves tombes s'afanyaran a anar cap al seu Senyor.

وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَإِذَا هُم مِّنَ الْأَجْدَاثِ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يَنسِلُونَ ﴿٥٢﴾

53. Ells diran: "Oh, ai de nosaltres! Qui ens ha tret de les nostres tombes? Això és el que el *Déu* Clement havia promès i els Missatgers van dir la veritat".

قَالُوا يَا وَيْلَنَا مَن بَعَثَنَا مِن مَّرْقَدِنَا ۜ هَٰذَا مَا وَعَدَ الرَّحْمَٰنُ وَصَدَقَ الْمُرْسَلُونَ ﴿٥٣﴾

54. Només serà una bufada i vet aquí que tots seran portats davant de Nosaltres"

إِن كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ جَمِيعٌ لَّدَيْنَا مُحْضَرُونَ ﴿٥٤﴾

55. I en aquest dia, cap ànima no serà perjudicada en absolut, ni sereu recompensats tret de pel que acostumàveu a fer.

فَالْيَوْمَ لَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا وَلَا تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٥٥﴾

56. En veritat, els habitants del Cel, en aquest dia estaran feliçment enfeinats.

إِنَّ أَصْحَابَ الْجَنَّةِ الْيَوْمَ فِي شُغُلٍ فَاكِهُونَ ﴿٥٦﴾

57. Ells i les seves mullers estaran sota ombres agradables, reclinats en divans elevats.

هُمْ وَأَزْوَاجُهُمْ فِي ظِلَالٍ عَلَى الْأَرَائِكِ مُتَّكِئُونَ ﴿٥٧﴾

58. Tindran allà fruits i tindran tot el que demanin.

لَهُمْ فِيهَا فَاكِهَةٌ وَلَهُم مَّا يَدَّعُونَ ﴿٥٨﴾

59. "La pau *sigui amb vosaltres*" Una paraula *de salutació* del Senyor Misericordiós.

سَلَامٌ قَوْلًا مِّن رَّبٍّ رَّحِيمٍ ﴿٥٩﴾

60. I *Déu dirà*: "Separeu-vos *dels justos* en aquest dia, oh vosaltres, els culpables!".

وَامْتَازُوا الْيَوْمَ أَيُّهَا الْمُجْرِمُونَ ﴿٦٠﴾

61. És que no us vaig ordenar, oh vosaltres, fills d'Adam, que no adoréssiu Satanàs, perquè ell és el vostre enemic declarat?

أَلَمْ أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يَا بَنِي آدَمَ أَن لَّا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ ۖ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٦١﴾

62. "I que M'adoréssiu? Aquest és el camí recte".

وَّأَنِ اعْبُدُوْنِيْ ۚ هٰذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيْمٌ ﴿٦٢﴾

63. "Però ell extravià una gran multitud de vosaltres. Per què llavors no vau entendre?"

وَلَقَدْ أَضَلَّ مِنْكُمْ جِبِلًّا كَثِيْرًا ۖ أَفَلَمْ تَكُوْنُوْا تَعْقِلُوْنَ ﴿٦٣﴾

64. "Aquest és l'Infern que se us va prometre".

هٰذِهٖ جَهَنَّمُ الَّتِيْ كُنْتُمْ تُوْعَدُوْنَ ﴿٦٤﴾

65. "Entreu-hi en aquest dia, perquè no hi vau creure".

اِصْلَوْهَا الْيَوْمَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُوْنَ ﴿٦٥﴾

66. En aquest dia posarem un segell a les seves boques, i les seves mans ens parlaran, i els seus peus seran testimonis del que van aconseguir.

اَلْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلٰٓى أَفْوَاهِهِمْ وَ تُكَلِّمُنَآ أَيْدِيْهِمْ وَ تَشْهَدُ أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوْا يَكْسِبُوْنَ ﴿٦٦﴾

67. I si *així* ho haguéssim volgut, els hauríem privat dels ulls, i llavors haurien continuant *cercant* el camí. Però com ho podrien haver vist, llavors?

وَلَوْ نَشَآءُ لَطَمَسْنَا عَلٰٓى أَعْيُنِهِمْ فَاسْتَبَقُوا الصِّرَاطَ فَأَنّٰى يُبْصِرُوْنَ ﴿٦٧﴾

68. I si *així* ho haguéssim volgut, els haguéssim transformat *per immobilitzar-los* als seus llocs, i llavors no haguessin pogut avançar ni recular.

وَلَوْ نَشَآءُ لَمَسَخْنٰهُمْ عَلٰى مَكَانَتِهِمْ فَمَا اسْتَطَاعُوْا مُضِيًّا وَّلَا يَرْجِعُوْنَ ﴿٦٨﴾

R.5.

69. I a aquell que li concedim llarga vida, fem que vagi perdent les seves facultats. És que llavors no entendran?

وَمَنْ نُّعَمِّرْهُ نُنَكِّسْهُ فِي الْخَلْقِ ۖ أَفَلَا يَعْقِلُوْنَ ﴿٦٩﴾

70. No els hem ensenyat la poesia, ni és digna d'ell. Només és un Recordatori i un Alcorà que deixa *les coses* clares.

وَمَا عَلَّمْنٰهُ الشِّعْرَ وَمَا يَنْۢبَغِيْ لَهٗ ۚ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ وَّ قُرْاٰنٌ مُّبِيْنٌ ﴿٧٠﴾

71. Per avisar tots els que viuen i perquè la paraula d'Al·là es compleixi pel que fa als incrèduls.

لِّيُنْذِرَ مَنْ كَانَ حَيًّا وَّيَحِقَّ الْقَوْلُ عَلَى الْكٰفِرِيْنَ ﴿٧١﴾

72. No veuen que entre les coses que les Nostres mans han modelat hem creat per a ells el bestiar del qual són amos?

أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّا خَلَقْنَا لَهُمْ مِّمَّا عَمِلَتْ
أَيْدِينَآ أَنْعَامًا فَهُمْ لَهَا مَالِكُونَ ﴿٧٢﴾

73. Els vam sotmetre de manera que facin servir alguns d'ells per a muntar i mengin *d'altres*.

وَذَلَّلْنَاهَا لَهُمْ فَمِنْهَا رَكُوبُهُمْ وَمِنْهَا
يَأْكُلُونَ ﴿٧٣﴾

74. En aquests tenen *altres* beneficis i *també* begudes. No seran, doncs, agraïts?

وَلَهُمْ فِيهَا مَنَافِعُ وَمَشَارِبُ ۖ أَفَلَا
يَشْكُرُونَ ﴿٧٤﴾

75. Però van acceptar *altres déus* diferents d'Al·là, perquè els ajudessin.

وَاتَّخَذُوا مِن دُونِ اللَّهِ آلِهَةً لَّعَلَّهُمْ
يُنصَرُونَ ﴿٧٥﴾

76. Però ells no podran ajudar-los, sinó que ells mateixos hauran de presentar-se amb ells com a convidats.

لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَهُمْ وَهُمْ لَهُمْ
جُندٌ مُّحْضَرُونَ ﴿٧٦﴾

77. No deixis, doncs, que t'afligeixin els seus discursos. En veritat, sabem el que amaguen i el que proclamen.

فَلَا يَحْزُنكَ قَوْلُهُمْ ۘ إِنَّا نَعْلَمُ مَا
يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٧﴾

78. És que no veu l'home que l'hem creat d'una *simple* gota d'esperma? I tanmateix, vet aquí que està convertit en un malvat manifest!

أَوَلَمْ يَرَ الْإِنسَانُ أَنَّا خَلَقْنَاهُ مِن
نُّطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُّبِينٌ ﴿٧٨﴾

79. I inventa semblances per a Nosaltres i oblida la pròpia creació. Diu: "Qui pot donar la vida als ossos quan són podrits?"

وَضَرَبَ لَنَا مَثَلًا وَنَسِيَ خَلْقَهُ ۖ قَالَ
مَن يُحْيِي الْعِظَامَ وَهِيَ رَمِيمٌ ﴿٧٩﴾

80. Digues-los: "Aquell que els creà la primera vegada els avivarà; perquè Ell coneix perfectament tota *mena* de creació".

قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ ۖ وَ
هُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ ﴿٨٠﴾

81. "Aquell que produeix per a vosaltres el foc de l'arbre verd i vet aquí que vosaltres enceneu foc amb ell".

الَّذِي جَعَلَ لَكُم مِّنَ الشَّجَرِ الْأَخْضَرِ
نَارًا فَإِذَا أَنتُم مِّنْهُ تُوقِدُونَ ﴿٨١﴾

82. "És que Aquell que creà els cels i la terra no té el poder de crear alguna cosa semblant a ells?" Sí, perquè Ell és en veritat el Creador Suprem, l'Omniscient.

أَوَلَيْسَ الَّذِي خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضَ بِقٰدِرٍ عَلَىٰٓ أَنْ يَّخْلُقَ مِثْلَهُمْ ۚ بَلٰى ۚ وَهُوَ الْخَلّٰقُ الْعَلِيْمُ ﴿٨٢﴾

83. En veritat, el Seu manament, quan vol alguna cosa, consisteix només a dir: "Sigui!", i comença a ser.

إِنَّمَآ أَمْرُهٗٓ إِذَآ أَرَادَ شَيْـًٔا أَنْ يَّقُوْلَ لَهٗ كُنْ فَيَكُوْنُ ﴿٨٣﴾

84. Sant és Ell, a les Seves mans està el Regne de totes les coses. A Ell *tots* hi tornareu.

فَسُبْحٰنَ الَّذِيْ بِيَدِهٖ مَلَكُوْتُ كُلِّ شَيْءٍ وَّإِلَيْهِ تُرْجَعُوْنَ ﴿٨٤﴾

CAPÍTOL 37
AL-SAFFAT
(Revelat abans de la Hillrah)

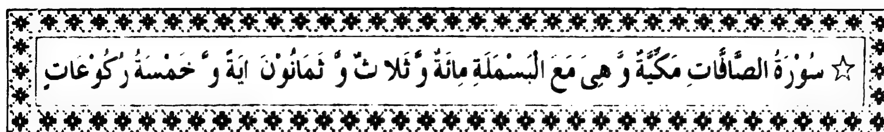
Lloc de la revelació i context

Baihaqui i Ibn Mardawaih afirmen que Ibn Abbas va dir que la Surah fou revelada a la Meca. Segons Qurtubi, la majoria dels savis consideren també que fou revelada al començament del ministeri del Sant Profeta a la Meca. El seu estil i el tema recolzen també aquesta opinió. En la Surah anterior, s'anomenava al Sant Profeta "El Líder Perfecte", el qual va rebre l'Alcorà com a guia infal·lible per a tota la humanitat fins a la fi dels temps. Al començament de la present Surah s'afirma que aquest "Líder Perfecte" tindrà èxit amb l'ajuda de l'Alcorà i amb el seu noble exemple, en donar l'existència a una comunitat d'homes justos.

Tema

La Surah comença declarant amb fermesa que sota l'atenta cura del Sant Profeta -el Líder Perfecte- naixerà una comunitat d'homes nobles i justos, els quals no només glorificaran Déu i cantaran les Seves lloances per ells mateixos, fins al punt que el desert arenós d'Aràbia ressonarà amb elles, sinó que per precepte i pràctica impediran les pràctiques d'idolatria i perverses dels altres, fins que la Unitat de Déu quedi ben establerta en Aràbia i d'allà s'escampi la llum de l'Islam fins als confins de la terra. La Surah continua dient que sempre que apareix un Profeta de Déu en el món, les forces de les tenebres intenten impedir la difusió del seu Missatge, presentant-los o interpretant-lo malament, o citant erròniament el profeta i eliminant-ne un passatge de la seva revelació o barrejant-hi coses falses. Tanmateix, no se'n surten en els seus perversos designis i la veritat continua avançant. Diu també que, quan es diu als incrèduls que els ensenyaments de l'Alcorà produiran un gran canvi en Aràbia i que els àrabs espiritualment morts no només rebran una nova vida, sinó que, havent-la rebut ells mateixos, la impartiran als altres, els incrèduls se'n burlen i se'n riuen davant la idea i diuen que només són deliris d'un boig, tot dient que el fenomen depassa els límits del possible, com la devolució de la vida als físicament morts. La Surah respon a la ferma negativa dels incrèduls respecte a aquest fenomen amb una afirmació encara més ferma: això certament tindrà lloc i ells en patiran la desgràcia i la humiliació. La Surah continua presentant una breu descripció de les benediccions celestials que es concediran als servents justos i elegits de Déu. L'exposició de les benediccions i gràcies divines, les quals es concediran als creients, va seguida d'una enumeració del càstig que s'imposarà als que rebutgen la veritat i persegueixen els Profetes de Déu. A més a més, la Surah presenta alguns exemples de les vides dels Profetes Divins per demostrar que la causa de la veritat mai no falla i que el seu rebuig mai no produeix bons resultats. Els exemples presentats corresponen a les vides de Noè, Abraham, Moisès, Elies, Jonàs i Lot. La Surah repudia i condemna després la idolatria, en especial l'adoració dels àngels. Es reprèn els idòlatres que són tan insensats com per no entendre el simple fet que l'adscripció de poders i atributs divins a ésser humans febles o a forces de la natura, o fins i tot als àngels que són també éssers creats, ofèn la raó humana, el sentit comú i la consciència. També se'ls

diu que els àngels només són criatures de Déu que han de dur a terme tasques específiques. La Surah acaba assenyalant que és decret diví inalterable el fet que quan les forces de les tenebres es precipiten contra els Profetes de Déu i els Seus servents elegits, aquests últims reben l'ajuda divina, mentre que els seguidors de Satanàs trobaran la derrota i la humiliació. Aquest fet ha estat demostrat repetidament en les vides dels Missatgers divins i només duu a la conclusió que "tota lloança `correspon a Déu, el Senyor de tots els mons".

AL-SAFFAT

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Per aquells que se situen en files estretes.

وَالصّٰٓفّٰتِ صَفًّا ﴿٢﴾

3. I després expulsen enèrgicament l'enemic.

فَالزّٰجِرٰتِ زَجْرًا ﴿٣﴾

4. I tot seguit, reciten l'*Alcorà*, *com* a Recordatori.

فَالتّٰلِيٰتِ ذِكْرًا ﴿٤﴾

5. En veritat, el vostre Déu és Únic.

اِنَّ اِلٰهَكُمْ لَوَاحِدٌ ﴿٥﴾

6. Senyor dels cels i de la terra, i de tot el que hi ha entre ells, i Senyor de l'orient del sol.

رَبُّ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا
وَرَبُّ الْمَشَارِقِ ﴿٦﴾

7. Hem guarnit els cels inferiors amb un adornament d'estrelles.

اِنَّا زَيَّنَّا السَّمَآءَ الدُّنْيَا بِزِيْنَةِ
ۨالْكَوَاكِبِ ﴿٧﴾

8. I l'hem protegit contra tots els satans rebels.

وَحِفْظًا مِّنْ كُلِّ شَيْطٰنٍ مَّارِدٍ ﴿٨﴾

9. No podran escoltar el que es parla a l'Assemblea dels Exèrcits Celestials tot i que s`esforcin i reben cops de totes bandes.

لَا يَسَّمَّعُوْنَ اِلَى الْمَلَاِ الْاَعْلٰى وَيُقْذَفُوْنَ
مِنْ كُلِّ جَانِبٍ ﴿٩﴾

10. Rebutjats, i per a ells hi ha un càstig perpetu.

دُحُوْرًا وَّلَهُمْ عَذَابٌ وَّاصِبٌ ﴿١٠﴾

11. Tret d'aquell que agafa *alguna cosa* furtivament i després la persegueix amb un fumall ardent.

اِلَّا مَنْ خَطِفَ الْخَطْفَةَ فَاَتْبَعَهٗ شِهَابٌ
ثَاقِبٌ ﴿١١﴾

12. Demana'ls, doncs, si el que poden crear dura més que el que nosaltres

فَاسْتَفْتِهِمْ اَهُمْ اَشَدُّ خَلْقًا اَمْ مَّنْ
خَلَقْنَا ؕ اِنَّا خَلَقْنٰهُمْ مِّنْ طِيْنٍ

creem. Els hem creat amb argila resistent.

لَّازِبٍ ١٢

13. No, tu t'admires i ells ridiculitzen.

بَلْ عَجِبْتَ وَيَسْخَرُونَ ١٣

14. Però quan són amonestats, no paren atenció.

وَإِذَا ذُكِّرُوا لَا يَذْكُرُونَ ١٤

15. I quan veuen un Senyal, proven de ridiculitzar-lo.

وَإِذَا رَأَوْا آيَةً يَسْتَسْخِرُونَ ١٥

16. I diuen: "Això només és pura màgia".

وَقَالُوا إِنْ هَٰذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ ١٦

17. "Com! Quan hàgim mort i convertit en pols i ossos, tornarem a ser ressuscitats?"

ءَإِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَّعِظَامًا ءَإِنَّا لَمَبْعُوثُونَ ١٧

18. "I *també* els nostres avantpassats?"

أَوَآبَاؤُنَا الْأَوَّلُونَ ١٨

19. Digues-los: "Sí, i *llavors* sereu humiliats".

قُلْ نَعَمْ وَأَنْتُمْ دَاخِرُونَ ١٩

20. En aquest moment només hi haurà un crit sever i vet aquí que començaran a veure".

فَإِنَّمَا هِيَ زَجْرَةٌ وَّاحِدَةٌ فَإِذَا هُمْ يَنْظُرُونَ ٢٠

21. I diran: "Ai de nosaltres! Aquest és el Dia de la Retribució".

وَقَالُوا يَا وَيْلَنَا هَٰذَا يَوْمُ الدِّينِ ٢١

22. "Aquest és el Dia de la Decisió *final*, el qual solíeu negar".

هَٰذَا يَوْمُ الْفَصْلِ الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تُكَذِّبُونَ ٢٢

R.2.

23. I *es dirà als àngels*: "Aplegueu aquells que van actuar amb iniquitat, i els seus companys i allò que adoraven".

اُحْشُرُوا الَّذِينَ ظَلَمُوا وَأَزْوَاجَهُمْ وَمَا كَانُوا يَعْبُدُونَ ٢٣

24. "Allunya't d'Al·là i porta'ls al camí del Foc".

مِنْ دُونِ اللّٰهِ فَاهْدُوهُمْ إِلَىٰ صِرَاطِ الْجَحِيمِ ٢٤

25. "Atureu-los, perquè han de ser interrogats".

وَقِفُوهُمْ إِنَّهُمْ مَسْئُولُونَ ٢٥

26. "Què us passa que no us ajudeu els uns als altres?"

مَا لَكُمْ لَا تَنَاصَرُونَ ٢٦

27. "No, en aquest dia es lliuraran totalment".

بَلْ هُمُ الْيَوْمَ مُسْتَسْلِمُونَ ٢٧

28. I alguns d'ells es dirigiran als altres, i s'interrogaran entre ells.

وَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ ٢٨

29. Diran: "En veritat, solíeu assaltar-nos des de la dreta".

قَالُوا إِنَّكُمْ كُنْتُمْ تَأْتُونَنَا عَنِ الْيَمِينِ ٢٩

30. Ells respondran: "No, vosaltres mateixos no vau ser creients".

قَالُوا بَلْ لَمْ تَكُونُوا مُؤْمِنِينَ ٣٠

31. "I no teníem cap poder sobre vosaltres, i vau ser un poble transgressor".

وَمَا كَانَ لَنَا عَلَيْكُمْ مِنْ سُلْطَانٍ بَلْ كُنْتُمْ قَوْمًا طَاغِينَ ٣١

32. "Ara la paraula del nostre Senyor ha quedat justificada contra nosaltres perquè tastem veritablement *el càstig*".

فَحَقَّ عَلَيْنَا قَوْلُ رَبِّنَا إِنَّا لَذَائِقُونَ ٣٢

33. "I vam fer que us extraviéssiu, perquè nosaltres mateixos ens havíem extraviat".

فَأَغْوَيْنَاكُمْ إِنَّا كُنَّا غَاوِينَ ٣٣

34. En veritat, en aquest dia *tots* ells compartiran el càstig.

فَإِنَّهُمْ يَوْمَئِذٍ فِي الْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ ٣٤

35. En veritat, així vam tractar els culpables.

إِنَّا كَذَٰلِكَ نَفْعَلُ بِالْمُجْرِمِينَ ٣٥

36. I quan se'ls va dir: "No hi ha altre Déu, sinó Al·là", es van allunyar amb menyspreu.

إِنَّهُمْ كَانُوا إِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا إِلَٰهَ إِلَّا اللَّهُ يَسْتَكْبِرُونَ ٣٦

37. I van dir: "És que hem de deixar els nostres déus per un poeta boig?"

وَيَقُولُونَ أَئِنَّا لَتَارِكُو آلِهَتِنَا لِشَاعِرٍ مَجْنُونٍ ٣٧

38. No, ell ha portat la veritat i ha donat testimoni de la veritat de *tots* els Missatgers.

بَلْ جَاءَ بِالْحَقِّ وَصَدَّقَ الْمُرْسَلِينَ ٣٨

39. En veritat, tastareu el dolorós càstig.

إِنَّكُمْ لَذَائِقُوا الْعَذَابِ الْأَلِيمِ ٣٩

40. I només sereu recompensats pel que heu forjat.

وَمَا تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ٤٠

41. Tret dels servents elegits per Al·là.

إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ٤١

42. Aquests tindran una provisió coneguda.

أُولَٰئِكَ لَهُمْ رِزْقٌ مَعْلُومٌ ٤٢

43. Fruits; i seran honrats.

فَوَاكِهُ ۖ وَهُمْ مُكْرَمُونَ ٤٣

44. En els Jardins de la Felicitat;

فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ ٤٤

45. *Asseguts* en trons, mirant-se els uns als altres.

عَلَىٰ سُرُرٍ مُتَقَابِلِينَ ٤٥

46. Al seu voltant se'ls serviran copes d'una deu d'aigua que flueix,

يُطَافُ عَلَيْهِمْ بِكَأْسٍ مِنْ مَعِينٍ ٤٦

47. D'un blanc *lluent*, deliciós per als que en beguin;

بَيْضَاءَ لَذَّةٍ لِلشَّارِبِينَ ٤٧

48. On no hi haurà embriaguesa, ni perdran el sentit.

لَا فِيهَا غَوْلٌ وَلَا هُمْ عَنْهَا يُنْزَفُونَ ٤٨

49. Amb ells hi seran les dones *castes* de mirades ponderades i ulls grans i bells.

وَعِنْدَهُمْ قَاصِرَاتُ الطَّرْفِ عِينٌ ٤٩

50. Com si fossin ous coberts.[1]

كَأَنَّهُنَّ بَيْضٌ مَكْنُونٌ ٥٠

[1] "Baizun" de la mateixa manera que "Baizatun" significa l'ou d'una estruç o de qualsevol ocell. Quan es diu admirativament "huwa baizatul balad" significa: "és com l'ou d'un estruç on fa niu un pollet", perquè en aquest cas el protegeix l'estruç mascle; o "no té igual en noblesa", com l'ou que es deixa sol; o "és un cap, un senyor"; o "és el del balad sense igual" (o país o lloc) on els altres busquen refugi, o les paraules

51. Llavors es dirigiran alguns d'ells als altres, interrogant-se entre ells.

فَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ ﴿٥١﴾

52. Un portaveu d'ells dirà: "Tenia un company"

قَالَ قَائِلٌ مِّنْهُمْ إِنِّي كَانَ لِي قَرِينٌ ﴿٥٢﴾

53. "Que deia sovint: Ets de debò un dels que creuen que *això* és cert?"

يَقُولُ أَئِنَّكَ لَمِنَ الْمُصَدِّقِينَ ﴿٥٣﴾

54. "Quan hàgim mort, i ens haguem convertit en pols i ossos, serem en veritat recompensats?"

أَإِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظَامًا أَإِنَّا لَمَدِينُونَ ﴿٥٤﴾

55. Ell respondrà: "Voleu mirar-*lo*?"

قَالَ هَلْ أَنتُم مُّطَّلِعُونَ ﴿٥٥﴾

56. Llavors mirarà i el veurà enmig del Foc.

فَاطَّلَعَ فَرَآهُ فِي سَوَاءِ الْجَحِيمِ ﴿٥٦﴾

57. Dirà: "Per Al·là, vau ser a punt de fer-me morir".

قَالَ تَاللَّهِ إِن كِدتَّ لَتُرْدِينِ ﴿٥٧﴾

58. "I si no hagués estat pel favor del meu Senyor, de ben segur que hagués estat dels que són convocats *davant d'Ell*".

وَلَوْلَا نِعْمَةُ رَبِّي لَكُنتُ مِنَ الْمُحْضَرِينَ ﴿٥٨﴾

59. "És que *no* morirem *de nou*?"

أَفَمَا نَحْنُ بِمَيِّتِينَ ﴿٥٩﴾

60. Llevat de la nostra mort anterior i que no serem castigats?"

إِلَّا مَوْتَتَنَا الْأُولَىٰ وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِينَ ﴿٦٠﴾

61. "En veritat, aquest és el triomf suprem".

إِنَّ هَٰذَا لَهُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٦١﴾

62. "Per a alguna cosa semblant a això, que treballin els que treballen".

لِمِثْلِ هَٰذَا فَلْيَعْمَلِ الْعَامِلُونَ ﴿٦٢﴾

---

del qual són acceptades o celebrades; o una persona ben coneguda. Així doncs, "baizun maknun" significaria l'orgull del Paradís, ben guardat i protegit.
los demás buscan refugio, o cuyas palabras son aceptadas o celebradas; o una persona bien conocida. Así "baizun maknun" significaría el orgullo del Paraíso, bien guardado y protegido.

63. És això millor com a estatge que l'Arbre del Zaqqum?

أَذٰلِكَ خَيْرٌ نُّزُلًا أَمْ شَجَرَةُ الزَّقُّوْمِ ٦٣

64. En veritat, l'hem convertit en prova per als malvats.

إِنَّا جَعَلْنٰهَا فِتْنَةً لِّلظّٰلِمِيْنَ ٦٤

65. És un arbre que neix al fons de l'Infern.

إِنَّهَا شَجَرَةٌ تَخْرُجُ فِيْٓ أَصْلِ الْجَحِيْمِ ٦٥

66. El seu fruit s'assembla a uns caps de serp.

طَلْعُهَا كَأَنَّهٗ رُءُوْسُ الشَّيٰطِيْنِ ٦٦

67. Ells en menjaran i hi ompliran els seus ventres.

فَإِنَّهُمْ لَاٰكِلُوْنَ مِنْهَا فَمَالِـُٔوْنَ مِنْهَا الْبُطُوْنَ ٦٧

68. Després tindran, a part d'ell, una barreja d'aigua bullent *com a beguda*.

ثُمَّ إِنَّ لَهُمْ عَلَيْهَا لَشَوْبًا مِّنْ حَمِيْمٍ ٦٨

69. Després d'ells, de ben segur que el seu retorn serà a l'Infern.

ثُمَّ إِنَّ مَرْجِعَهُمْ لَإِلَى الْجَحِيْمِ ٦٩

70. Van trobar certament els seus pares extraviats.

إِنَّهُمْ أَلْفَوْا اٰبَآءَهُمْ ضَآلِّيْنَ ٧٠

71. I es van afanyar a seguir-ne la petja.

فَهُمْ عَلٰٓى اٰثٰرِهِمْ يُهْرَعُوْنَ ٧١

72. La majoria dels pobles anteriors van errar abans d'ells.

وَلَقَدْ ضَلَّ قَبْلَهُمْ أَكْثَرُ الْأَوَّلِيْنَ ٧٢

73. I vam enviar entre ells Amonestadors.

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا فِيْهِمْ مُّنْذِرِيْنَ ٧٣

74. Mireu, doncs, com de *malvat* va ser la fi dels que van ser avisats.

فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُنْذَرِيْنَ ٧٤

75. Tret dels servents elegits d'Al·là.

إِلَّا عِبَادَ اللّٰهِ الْمُخْلَصِيْنَ ٧٥

R.3.

76. Noè, en veritat, Ens va invocar, quina excel·lent resposta vam donar *a la seva pregària*!

وَلَقَدْ نَادٰىنَا نُوْحٌ فَلَنِعْمَ الْمُجِيْبُوْنَ ٧٦

77. El vam salvar a ell i a la seva família de la gran calamitat.

وَنَجَّيْنٰهُ وَأَهْلَهٗ مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيْمِ ﴿٧٧﴾

78. Vam fer de la seva descendència els únics supervivents.

وَجَعَلْنَا ذُرِّيَّتَهٗ هُمُ الْبٰقِيْنَ ﴿٧٨﴾

79. I vam deixar per a ell *un bon nom* entre les generacions següents.

وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِى الْاٰخِرِيْنَ ﴿٧٩﴾

80. "La pau sigui amb Noè entre els pobles dels mons!"

سَلٰمٌ عَلٰى نُوْحٍ فِى الْعٰلَمِيْنَ ﴿٨٠﴾

81. Així, en veritat, recompensem els que fan el bé.

اِنَّا كَذٰلِكَ نَجْزِى الْمُحْسِنِيْنَ ﴿٨١﴾

82. Ell era, en veritat, *un* dels Nostres servents creients.

اِنَّهٗ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿٨٢﴾

83. De seguida vam ofegar els altres.

ثُمَّ اَغْرَقْنَا الْاٰخَرِيْنَ ﴿٨٣﴾

84. I certament Abraham va ser del seu grup.

وَاِنَّ مِنْ شِيْعَتِهٖ لَاِبْرٰهِيْمَ ﴿٨٤﴾

85. Quan va acudir al seu Senyor amb cor submís.

اِذْ جَآءَ رَبَّهٗ بِقَلْبٍ سَلِيْمٍ ﴿٨٥﴾

86. Quan va dir al seu pare i al seu poble: "Què és el que adoreu?"

اِذْ قَالَ لِاَبِيْهِ وَقَوْمِهٖ مَاذَا تَعْبُدُوْنَ ﴿٨٦﴾

87. "Busqueu falsedats com déus en comptes d'Al·là?"

اَئِفْكًا اٰلِهَةً دُوْنَ اللّٰهِ تُرِيْدُوْنَ ﴿٨٧﴾

88. "Quina és, doncs, la vostra idea del Senyor dels mons?"

فَمَا ظَنُّكُمْ بِرَبِّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٨٨﴾

89. Després va donar un cop d'ull a les estrelles.

فَنَظَرَ نَظْرَةً فِى النُّجُوْمِ ﴿٨٩﴾

90. I digué: "En veritat, no em *trobo* bé".

فَقَالَ اِنِّىْ سَقِيْمٌ ﴿٩٠﴾

91. Per això, se'n van apartar i li van girar l'esquena.

فَتَوَلَّوْا عَنْهُ مُدْبِرِينَ ﴿٩١﴾

92. Llavors va acudir en secret als seus déus i els digué: "No menjareu?"

فَرَاغَ إِلَىٰ آلِهَتِهِمْ فَقَالَ أَلَا تَأْكُلُونَ ﴿٩٢﴾

93. "Què us passa que no parleu?"

مَا لَكُمْ لَا تَنطِقُونَ ﴿٩٣﴾

94. Després va començar, de cop i volta, a donar-los cops amb la mà dreta.

فَرَاغَ عَلَيْهِمْ ضَرْبًا بِالْيَمِينِ ﴿٩٤﴾

95. I *el poble* va afanyar-se a acudir a ell.

فَأَقْبَلُوا إِلَيْهِ يَزِفُّونَ ﴿٩٥﴾

96. Ell digué: "És que adoreu el que *vosaltres mateixos* heu esculpit,

قَالَ أَتَعْبُدُونَ مَا تَنْحِتُونَ ﴿٩٦﴾

97. Quan Al·là us creà a vosaltres i el que feu amb les vostres mans?"

وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ وَمَا تَعْمَلُونَ ﴿٩٧﴾

98. Ells van respondre: "Construïu per a ell una estructura i llenceu-la al foc".

قَالُوا ابْنُوا لَهُ بُنْيَانًا فَأَلْقُوهُ فِي الْجَحِيمِ ﴿٩٨﴾

99. Així van tramar amb malícia contra ell, però Nosaltres els vam humiliar del tot.

فَأَرَادُوا بِهِ كَيْدًا فَجَعَلْنَاهُمُ الْأَسْفَلِينَ ﴿٩٩﴾

100. I ell digué: "Vaig al meu Senyor, Que em guiarà".

وَقَالَ إِنِّي ذَاهِبٌ إِلَىٰ رَبِّي سَيَهْدِينِ ﴿١٠٠﴾

101. "Senyor meu, concedeix-me un *fill* just".

رَبِّ هَبْ لِي مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١٠١﴾

102. I així va ser com li vam donar la bona nova d'un fill tolerant.

فَبَشَّرْنَاهُ بِغُلَامٍ حَلِيمٍ ﴿١٠٢﴾

103. I quan va ser prou gran per treballar amb ell, li digué: "Oh fill meu estimat, he vist en un somni com t'ofereixo en sacrifici". Mira, doncs,

فَلَمَّا بَلَغَ مَعَهُ السَّعْيَ قَالَ يَا بُنَيَّ إِنِّي أَرَىٰ فِي الْمَنَامِ أَنِّي أَذْبَحُكَ فَانظُرْ مَاذَا تَرَىٰ ۚ قَالَ يَا أَبَتِ افْعَلْ مَا تُؤْمَرُ ز

el que *en* penses!" Ell respongué: "Oh pare, fes el que se't mana; em troba ràs, si Al·là ho vol, entre els que mostren paciència".

سَتَجِدُنِيٓ إِن شَآءَ ٱللَّهُ مِنَ ٱلصَّٰبِرِينَ ﴿١٠٢﴾

104. I quan tots dos es van sotmetre a *la Voluntat de Déu* i es va posar a terra de bocaterrosa.

فَلَمَّآ أَسْلَمَا وَتَلَّهُۥ لِلْجَبِينِ ﴿١٠٣﴾

105. Nosaltres vam cridar: "Oh Abraham".

وَنَٰدَيْنَٰهُ أَن يَٰٓإِبْرَٰهِيمُ ﴿١٠٤﴾

106. "Certament has complert el somni". Així recompensem en veritat aquells que fan el bé.

قَدْ صَدَّقْتَ ٱلرُّءْيَآ ۚ إِنَّا كَذَٰلِكَ نَجْزِى ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿١٠٥﴾

107. Aquesta va ser en veritat una prova evident.

إِنَّ هَٰذَا لَهُوَ ٱلْبَلَٰٓؤُا۟ ٱلْمُبِينُ ﴿١٠٦﴾

108. I el vam rescatar amb un gran sacrifici.

وَفَدَيْنَٰهُ بِذِبْحٍ عَظِيمٍ ﴿١٠٧﴾

109. I vam deixar per a ell *un bon nom* entre les generacions següents.

وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِى ٱلْءَاخِرِينَ ﴿١٠٨﴾

110. "La pau sigui amb Abraham!"

سَلَٰمٌ عَلَىٰٓ إِبْرَٰهِيمَ ﴿١٠٩﴾

111. Així vam recompensar aquells que fan el bé.

كَذَٰلِكَ نَجْزِى ٱلْمُحْسِنِينَ ﴿١١٠﴾

112. En veritat, ell va ser *un* dels Nostres servents creients.

إِنَّهُۥ مِنْ عِبَادِنَا ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿١١١﴾

113. Li vam donar la bona nova d'Isaac, un Profeta i *un* dels justos.

وَبَشَّرْنَٰهُ بِإِسْحَٰقَ نَبِيًّا مِّنَ ٱلصَّٰلِحِينَ ﴿١١٢﴾

114. I li vam concedir benediccions a ell i a Isaac. I entre la seva progènie

وَبَٰرَكْنَا عَلَيْهِ وَعَلَىٰٓ إِسْحَٰقَ ۚ وَمِن ذُرِّيَّتِهِمَا مُحْسِنٌ وَظَالِمٌ لِّنَفْسِهِۦ

n'hi ha *alguns* que fan el bé i d'altres que són ben cruels amb ells mateixos.[2]

مُبِينٌ ﴿١١٣﴾

R.4.

115. En veritat, vam concedir favors a Moisès i a Aaron.

وَلَقَدْ مَنَنَّا عَلَىٰ مُوسَىٰ وَهَارُونَ ﴿١١٥﴾

116. Els vam salvar a tots dos i al seu poble de la gran calamitat.

وَنَجَّيْنَاهُمَا وَقَوْمَهُمَا مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيمِ ﴿١١٦﴾

117. Els vam ajudar i van ser ells els victoriosos.

وَنَصَرْنَاهُمْ فَكَانُوا هُمُ الْغَالِبِينَ ﴿١١٧﴾

118. Els vam donar un Llibre manifestament clar.

وَآتَيْنَاهُمَا الْكِتَابَ الْمُسْتَبِينَ ﴿١١٨﴾

119. Els vam guiar vers el camí recte.

وَهَدَيْنَاهُمَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ﴿١١٩﴾

120. I vam deixar per a ells *un bon nom* entre les generacions següents.

وَتَرَكْنَا عَلَيْهِمَا فِي الْآخِرِينَ ﴿١٢٠﴾

121. "La pau sigui amb Moisès i Aaron!"

سَلَامٌ عَلَىٰ مُوسَىٰ وَهَارُونَ ﴿١٢١﴾

122. Així recompensem certament els que fan el bé.

إِنَّا كَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١٢٢﴾

123. En veritat, tots dos estaven entre els nostres servents creients.

إِنَّهُمَا مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٢٣﴾

124. I certament Elies va ser *també* un dels Missatgers.

وَإِنَّ إِلْيَاسَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٢٤﴾

---

[2] Les paraules "zalim" (cruel) i "zulm" (crueltat) no sempre es fan servir en sentit condemnatori i sense excepcions en el Sant Alcorà. Quan tenen un sentit de condemna, abracen totes les categories de desviació del camí recte. Tanmateix, existeixen algunes excepcions on es fan servir per significar mèrit i una cosa digne d'elogi. En els 35-33 (al Fatir), es fa palès que Déu ha inclòs entre els seus servents elegits els "zalimun li nafsihi", és a dir, aquells que es tracten a ells mateixos amb crueltat per esforçar-se en el camí d'Al·là. En la mateixa categoria però en un rang superior s'esmenten els "muqtasid" i els "sabiq bil jairat" (al Fatir 35-33).
Així, per adquirir la capacitat de fer bones obres cal una certa dosi de duresa i crueltat envers ell mateix en el decurs de les primeres etapes de la lluita espiritual. Aquells que així es comporten, ho fan per la causa de Déu i són dignes d'elogi, tot i que se'ls denomini "zalimun linafsihi" (cruels amb ells mateixos).

125. Quan va dir al seu poble: "No temereu Déu?"

إِذْ قَالَ لِقَوْمِهٖٓ اَلَا تَتَّقُوْنَ ﴿١٢٥﴾

126. "I invoqueu Baal, i oblideu el Millor dels creadors".

اَتَدْعُوْنَ بَعْلًا وَّ تَذَرُوْنَ اَحْسَنَ الْخَالِقِيْنَ ﴿١٢٦﴾

127. "Al·là, el vostre Senyor i el Senyor dels vostres antics avantpassats".

اللّٰهَ رَبَّكُمْ وَرَبَّ اٰبَآئِكُمُ الْاَوَّلِيْنَ ﴿١٢٧﴾

128. Però el van tractar de mentider i certament els portaran *davant Déu per retre comptes*.

فَكَذَّبُوْهُ فَاِنَّهُمْ لَمُحْضَرُوْنَ ﴿١٢٨﴾

129. Tret dels servents elegits d'Al·là.

اِلَّا عِبَادَ اللّٰهِ الْمُخْلَصِيْنَ ﴿١٢٩﴾

130. Vam deixar per a ell *un bon nom*, entre les generacions següents.

وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِى الْاٰخِرِيْنَ ﴿١٣٠﴾

131. "La pau sigui amb Elies i *el seu poble*!"

سَلٰمٌ عَلٰٓى اِلْ يَاسِيْنَ ﴿١٣١﴾

132. Així vam recompensar en veritat aquells que fan el bé.

اِنَّا كَذٰلِكَ نَجْزِى الْمُحْسِنِيْنَ ﴿١٣٢﴾

133. En veritat, ell fou *un* dels Nostres servents creients.

اِنَّهٗ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿١٣٣﴾

134. I certament Lot fou *també un* dels Missatgers.

وَاِنَّ لُوْطًا لَّمِنَ الْمُرْسَلِيْنَ ﴿١٣٤﴾

135. Quan el vam alliberar a ell i a tota la seva família.

اِذْ نَجَّيْنٰهُ وَاَهْلَهٗٓ اَجْمَعِيْنَ ﴿١٣٥﴾

136. Tret d'una dona ja gran *que es trobava* entre els que es van quedar *enrere*.

اِلَّا عَجُوْزًا فِى الْغٰبِرِيْنَ ﴿١٣٦﴾

137. Després vam destruir del tot els altres.

ثُمَّ دَمَّرْنَا الْاٰخَرِيْنَ ﴿١٣٧﴾

138. I en veritat passeu pel seu costat al matí.

وَاِنَّكُمْ لَتَمُرُّوْنَ عَلَيْهِمْ مُّصْبِحِيْنَ ﴿١٣٨﴾

139. I a la nit. Per no enteneu, doncs?

وَبِالَّيْلِ ۚ أَفَلَا تَعْقِلُونَ (١٣٩)

R.5.

140. I certament Jonàs fou *també un* dels Missatgers.

وَإِنَّ يُونُسَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ (١٤٠)

141. Quan va fugir cap a la nau carregada.

إِذْ أَبَقَ إِلَى الْفُلْكِ الْمَشْحُونِ (١٤١)

142. Ho van fer a sorts *per ordre dels oficials* i va ser un dels que van ser llençats per la borda.

فَسَاهَمَ فَكَانَ مِنَ الْمُدْحَضِينَ (١٤٢)

143. I el peix se l'empassà mentre es renyava a ell mateix.

فَالْتَقَمَهُ الْحُوتُ وَهُوَ مُلِيمٌ (١٤٣)

144. I si no hagués estat pels que glorifiquen *Déu*.

فَلَوْلَا أَنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُسَبِّحِينَ (١٤٤)

145. De ben segur que hauria seguit en el seu ventre fins al Dia de la Resurrecció.

لَلَبِثَ فِي بَطْنِهِ إِلَىٰ يَوْمِ يُبْعَثُونَ (١٤٥)

146. Després el vam llençar a un part de terreny erm i es trobava malalt.

فَنَبَذْنَاهُ بِالْعَرَاءِ وَهُوَ سَقِيمٌ (١٤٦)

147. Van fer que creixés sobre ell un carbasser.

وَأَنْبَتْنَا عَلَيْهِ شَجَرَةً مِّنْ يَقْطِينٍ (١٤٧)

148. I el vam enviar *com a Missatger* a cent mil *persones* o més.

وَأَرْسَلْنَاهُ إِلَىٰ مِائَةِ أَلْفٍ أَوْ يَزِيدُونَ (١٤٨)

149. I hi van creure; per la qual cosa els vam donar provisions per a algun temps.

فَآمَنُوا فَمَتَّعْنَاهُمْ إِلَىٰ حِينٍ (١٤٩)

150. Pregunta'ls, ara, si el teu Senyor té filles mentre que ells tenen fills.

فَاسْتَفْتِهِمْ أَلِرَبِّكَ الْبَنَاتُ وَلَهُمُ الْبَنُونَ (١٥٠)

151. És que vam crear Nosaltres dones àngels mentre ells eren testimonis ?

أَمْ خَلَقْنَا الْمَلَائِكَةَ إِنَاثًا وَهُمْ شَاهِدُونَ (١٥١)

152. Compte! En realitat, només són invencions quan diuen:

أَلَآ إِنَّهُم مِّنْ إِفْكِهِمْ لَيَقُولُونَ ﴿١٥٢﴾

153. "Al·là ha engendrat *fills*"; i són, en veritat, mentiders.

وَلَدَ ٱللَّهُ وَإِنَّهُمْ لَكَٰذِبُونَ ﴿١٥٣﴾

154. És que Ell ha elegit filles preferint-les als fills?

أَصْطَفَى ٱلْبَنَاتِ عَلَى ٱلْبَنِينَ ﴿١٥٤﴾

155. Què us passa? Com jutgeu?

مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ ﴿١٥٥﴾

156. És que no hi pensareu?

أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿١٥٦﴾

157. O és que teniu una autoritat evident?

أَمْ لَكُمْ سُلْطَٰنٌ مُّبِينٌ ﴿١٥٧﴾

158. Presenteu, doncs, el vostre Llibre, si sou veritables.

فَأْتُوا بِكِتَٰبِكُمْ إِن كُنتُمْ صَٰدِقِينَ ﴿١٥٨﴾

159. I afirmen que hi ha una relació de sang entre Ell i els yinn, mentre que els yinn sabien prou bé que els portarien també a ells *davant la Seva presència*.

وَجَعَلُوا بَيْنَهُ وَبَيْنَ ٱلْجِنَّةِ نَسَبًا وَلَقَدْ عَلِمَتِ ٱلْجِنَّةُ إِنَّهُمْ لَمُحْضَرُونَ ﴿١٥٩﴾

160. Sant és Al·là i *lliure* del que *Li* atribueixen.

سُبْحَٰنَ ٱللَّهِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿١٦٠﴾

161. Però els servents elegits d'Al·là *no actuen així*.

إِلَّا عِبَادَ ٱللَّهِ ٱلْمُخْلَصِينَ ﴿١٦١﴾

162. Certament, vosaltres i els que adoreu.

فَإِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ ﴿١٦٢﴾

163. No podeu enganyar ningú contra Ell.

مَآ أَنتُمْ عَلَيْهِ بِفَٰتِنِينَ ﴿١٦٣﴾

164. Tret d'aquell que està destinat a l'Infern.

إِلَّا مَنْ هُوَ صَالِ ٱلْجَحِيمِ ﴿١٦٤﴾

165. I *els àngels diuen*: "No hi ha cap de nosaltres que no tingui un lloc destinat a ell"

وَمَا مِنَّآ إِلَّا لَهُ مَقَامٌ مَّعْلُومٌ ﴿١٦٥﴾

166. "I certament som aquells que seguim alineats en filera".

وَّ إِنَّا لَنَحْنُ الصَّآفُّوْنَ ﴿١٦٦﴾

167. "Som en veritat els que glorifiquen Déu".

وَإِنَّا لَنَحْنُ الْمُسَبِّحُوْنَ ﴿١٦٧﴾

168. Certament, acostumaven a dir:

وَإِنْ كَانُوْا لَيَقُوْلُوْنَ ﴿١٦٨﴾

169. "Si haguéssim disposat d'un Llibre que expliqués la història dels homes de l'antiguitat".

لَوْ أَنَّ عِنْدَنَا ذِكْرًا مِّنَ الْأَوَّلِيْنَ ﴿١٦٩﴾

170. "Certament, hauríem estat servents elegits d'Al·là".

لَكُنَّا عِبَادَ اللّٰهِ الْمُخْلَصِيْنَ ﴿١٧٠﴾

171. I tanmateix, *quan els ha arribat*, no creuen en ell, però ben aviat ho sabran.

فَكَفَرُوْا بِهٖ فَسَوْفَ يَعْلَمُوْنَ ﴿١٧١﴾

172. En veritat, la Nostra paraula s'ha dirigit als Nostres servents, els Missatgers,

وَ لَقَدْ سَبَقَتْ كَلِمَتُنَا لِعِبَادِنَا الْمُرْسَلِيْنَ ﴿١٧٢﴾

173. Que seran, de ben segur, els ajudats;

إِنَّهُمْ لَهُمُ الْمَنْصُوْرُوْنَ ﴿١٧٣﴾

174. I que el Nostre exèrcit és el que sortirà victoriós amb tota seguretat.

وَإِنَّ جُنْدَنَا لَهُمُ الْغٰلِبُوْنَ ﴿١٧٤﴾

175. Aparta't, doncs, d'ells durant algun temps.

فَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتّٰى حِيْنٍ ﴿١٧٥﴾

176. I observa'ls, perquè ben aviat veuran.

وَّ أَبْصِرْهُمْ فَسَوْفَ يُبْصِرُوْنَ ﴿١٧٦﴾

177. És el Nostre càstig el que intenten avançar?

أَ فَبِعَذَابِنَا يَسْتَعْجِلُوْنَ ﴿١٧٧﴾

178. I quan baixi als seus patis, serà un matí funest per als qui van ser avisats.

فَإِذَا نَزَلَ بِسَاحَتِهِمْ فَسَآءَ صَبَاحُ
الْمُنذَرِينَ ١٧٨

179. Aparta't, doncs, d'ells durant un temps.

وَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتَّىٰ حِينٍ ١٧٩

180. I observa, perquè aviat veuran.

وَأَبْصِرْ فَسَوْفَ يُبْصِرُونَ ١٨٠

181. Sant és el teu Senyor, el Senyor de l'Honor i *el Poder*, molt per sobre del que ells afirmen.

سُبْحَٰنَ رَبِّكَ رَبِّ الْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ ١٨١

182. I la pau sigui amb els Missatgers!

وَسَلَٰمٌ عَلَى الْمُرْسَلِينَ ١٨٢

183. Tota lloança correspon a Al·là, el Senyor dels mons.

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَٰلَمِينَ ١٨٣

CAPÍTOL 38
SAD
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Aquesta Surah fou revelada en els primers anys de la vida del Sant Profeta a la Meca. Ibn Abbas, segons el que van escriure Baihaqui i Ibn Mardawaih, subscriu aquesta opinió i n'hi ha d'altres estudiosos que hi estan igualment d'acord. Pel seu contingut i pel tema, la Surah s'assembla força a Al-Saffat, la qual va acabar amb la declaració divina desafiant que els exèrcits de Déu seran victoriosos i serà un dia funest per als incrèduls quan el càstig diví caigui sobre els patis. La Surah comença amb una declaració igualment solemne que consisteix en el decret inalterable del Déu Veritable que els creients tindran riqueses, poder i exaltació mentre que els incrèduls trobaran la desgràcia i la destrucció.

Tema

La Surah comença amb una declaració ferma. En efecte, Déu jura per l'Alcorà que, seguint els seus ensenyaments i convertint-lo en norma de les seves vides, els creients aconseguiran la glòria, l'exaltació i arribaran a ocupar el lloc més honrat entre el grup de nacions poderoses. Continua dient que els incrèduls mequins repeteixen com a lloros el crit que no abandonaran l'adoració dels seus déus per invitació d'un home que només és un d'ells. En resposta a aquesta al·legació forassenyada, se'ls diu que: "des de quan han començat a arrogar-se per a ells mateixos la possessió de tresors de la gràcia i misericòrdia de Déu? És la prerrogativa pròpia de Déu el fet d'escollir aquell qui Ell considera adient per a la transmissió de la Seva Voluntat a les Seves Criatures, i ara ha elegit el Profeta Mohammad amb aquesta finalitat". Després de predir amb solemnitat que les forces del mal patiran la derrota i la desgràcia i que els partidaris del Déu Únic rebran el poder, la riquesa i la distinció, la Surah, com a introducció, presenta una descripció prou detallada de la gran glòria i prosperitat que havia aconseguit la nació israelita en els regnats de dos dels seus Profetes-reis: David i Salomó. També fa referència a les maquinacions ordides en el gloriós regnat de David per fer minvar el seu poder i influència i a les llavors de descomposició i desintegració que havien estat sembrades durant el regnat de Salomó, quan els israelites tenien abundants les riqueses i es trobaven en el cim de la prosperitat material. Es diu al Profeta, per implicació, que, rosegats per la gelosia davant el seu poder creixent, els seus enemics també maquinaran per treure-li la vida i provaran d'aixafar amb la punta dels dits la tendra planta de l'Islam, però no se'n sortiran en els seus perversos designis i l'Islam seguirà aconseguir poder i força. Però si els musulmans no tenen la cura que els cal, trobaran, a la seva costa, que en el cim de la seva glòria, les forces de les tenebres provaran de minvar la solidaritat i estabilitat de l'Islam. Després d'això es fa breument referència al profeta Job, el qual va haver de patir grans dificultats, però la fase temporal de les seves tribulacions va passar aviat i tornà al seu estat anterior, la qual cosa va duplicar la seva pèrdua. La referència a Job va seguida per una ràpida al·lusió a Abraham, Isaac, Jacob i als Profetes Ismael, Eliseu i Dhu'l Kifl, i s'afegeix que els homes bons que copien el seu exemple i segueixen les seves passes reben favors de Déu que no coneixen ni reducció ni disminució. La

Surah acaba assenyalant que sempre que els homes s'aparten del camí de la rectitud i comencen a adorar déus falsos, se suscita un Missatger diví d'entre ells per tornar-los a l'adoració de l'Únic Déu veritable. Els fills de les tenebres intenten posar tota mena d'entrebancs i obstacles en el seu camí i enganyen i assetgen els homes per allunyar-los de Déu. Però la veritat supera tot obstacle i a la llarga, triomfa i preval.

سُوْرَةُ صٓ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ تِسْعٌ وَّثَمَانُوْنَ اٰيَةً وَّخَمْسَةُ رُكُوْعَاتٍ

SAD

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Sad.[1] Per l'Alcorà, ple d'exhortació, *és la Nostra paraula revelada.*

صٓ وَالْقُرْاٰنِ ذِى الذِّكْرِ ﴿٢﴾

3. Però els incrèduls *estan amarats en fals* orgull i enemistat.

بَلِ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا فِيْ عِزَّةٍ وَّشِقَاقٍ ﴿٣﴾

4. Quantes generacions abans d'ells vam destruir! Van cridar *demanant ajuda*, però ja no hi havia temps de fugir.

كَمْ اَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِّنْ قَرْنٍ فَنَادَوْا
وَّلَاتَ حِيْنَ مَنَاصٍ ﴿٤﴾

5. Es sorprenen perquè els ha arribat un Amonestador d'entre ells mateixos, i els incrèduls diuen: "És un mag, un gran mentider".

وَعَجِبُوْٓا اَنْ جَآءَهُمْ مُّنْذِرٌ مِّنْهُمْ ۫ وَقَالَ
الْكٰفِرُوْنَ هٰذَا سٰحِرٌ كَذَّابٌ ﴿٥﴾

6. És que ha forjat els déus en un únic Déu? Això és certament la cosa més estranya que mai hem sentit.

اَجَعَلَ الْاٰلِهَةَ اِلٰهًا وَّاحِدًا ۚ اِنَّ هٰذَا
لَشَيْءٌ عُجَابٌ ﴿٦﴾

7. Davant d'això els seus caps van discutir, advertint-se: "I aferreu-vos als vostres déus. Això és una cosa molt desitjada".

وَانْطَلَقَ الْمَلَاُ مِنْهُمْ اَنِ امْشُوْا وَاصْبِرُوْا
عَلٰٓى اٰلِهَتِكُمْ ۚ اِنَّ هٰذَا لَشَيْءٌ يُّرَادُ ﴿٧﴾

8. "Mai no hem sentit res d'igual en cap altra religió. Això només és una invenció".

مَا سَمِعْنَا بِهٰذَا فِي الْمِلَّةِ الْاٰخِرَةِ ۚ
اِنْ هٰذَآ اِلَّا اخْتِلَاقٌ ﴿٨﴾

9. "Com?, De tots nosaltres ha de ser a ell a qui es reveli l'exhortació ?"

ءَاُنْزِلَ عَلَيْهِ الذِّكْرُ مِنْ بَيْنِنَا ؕ بَلْ
هُمْ فِيْ شَكٍّ مِّنْ ذِكْرِيْ ۚ بَلْ لَّمَّا

---

[1] Déu Veritable!

No, estan en dubte amb la Meva Exhortació. No, però és que encara no han tastat els Meu càstig.

يَذُوقُوا عَذَابِ ٩

10. És que tenen els tresors de la misericòrdia del teu Senyor, el Poderós, el Gran Dispensador?

أَمْ عِنْدَهُمْ خَزَآئِنُ رَحْمَةِ رَبِّكَ
الْعَزِيزِ الْوَهَّابِ ١٠

11. O bé és seu el Regne dels cels i de la terra i tot el que hi ha entre ells? Que facin, doncs, el seu esforç, fent servir tots els mitjans.

أَمْ لَهُمْ مُّلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَمَا
بَيْنَهُمَا فَلْيَرْتَقُوْا فِي الْاَسْبَابِ ١١

12. *Són* un grup d'ells els confederats *que seran* encaminats cap a aquí.

جُنْدٌ مَّا هُنَالِكَ مَهْزُوْمٌ مِّنَ الْاَحْزَابِ ١٢

13. Abans d'ells *també* el poble de Noè, *i la tribu d'*Ad i el faraó, el Senyor dels campaments, *els* havien rebutjat.

كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوْحٍ وَّ عَادٌ وَّ
فِرْعَوْنُ ذُو الْاَوْتَادِ ١٣

14. *La tribu de* Zamud, el poble de Lot i els habitants del Bosc: aquestes van ser les hordres derrotades de manera clapadora.

وَ ثَمُوْدُ وَ قَوْمُ لُوْطٍ وَّ اَصْحٰبُ لْـَٔيْكَةِ
اُولٰٓئِكَ الْاَحْزَابُ ١٤

15. Tots sense excepció van rebutjar *els* Missatgers, per la qual cosa el Meu càstig va ser inevitable.

اِنْ كُلٌّ اِلَّا كَذَّبَ الرُّسُلَ فَحَقَّ
ع عِقَابِ ١٥

R.2.

16. Només esperen un llarg crit i no hi haurà respir.

وَمَا يَنْظُرُ هٰٓؤُلَآءِ اِلَّا صَيْحَةً وَّاحِدَةً مَّا
لَهَا مِنْ فَوَاقٍ ١٦

17. Diuen: "Senyor nostre, avança'ns la part *del càstig* que ens pertoca abans del Dia dels Comptes".

وَقَالُوْا رَبَّنَا عَجِّلْ لَّنَا قِطَّنَا قَبْلَ يَوْمِ
الْحِسَابِ ١٧

18. Suporta amb paciència el que diuen, i recorda el Nostre servent David, home de grans poders, en veritat ell sempre tornava *a Déu*.

اِصْبِرْ عَلٰى مَا يَقُوْلُوْنَ وَاذْكُرْ عَبْدَنَا
دَاوٗدَ ذَا الْاَيْدِ اِنَّهٗٓ اَوَّابٌ ١٨

19. *Li* vam sotmetre les muntanyes. Elles van celebrar amb ell les lloances de Déu quan cauen les tenebres i clareja el dia.[2]

إِنَّا سَخَّرْنَا الْجِبَالَ مَعَهُ يُسَبِّحْنَ بِالْعَشِيِّ وَالْإِشْرَاقِ ﴿١٨﴾

20. I *li vam sotmetre* els ocells reunits; tots reunits amb ell.[3]

وَالطَّيْرَ مَحْشُورَةً كُلٌّ لَهُ أَوَّابٌ ﴿١٩﴾

21. Vam enfortir el seu regne, i li vam donar la saviesa i *el talent per a* una paraula decisiva.

وَشَدَدْنَا مُلْكَهُ وَآتَيْنَاهُ الْحِكْمَةَ وَفَصْلَ الْخِطَابِ ﴿٢٠﴾

22. T'ha arribat el relat dels litigants, quan van pujar per la paret de *la seva* cambra?

وَهَلْ أَتَاكَ نَبَأُ الْخَصْمِ إِذْ تَسَوَّرُوا الْمِحْرَابَ ﴿٢١﴾

23. Quan van entrar fins a trobar-se David i ell es va espantar. Van dir: "No tinguis por. *Som* dos litigants; un de nosaltres ha comès una transgressió contra l'altre; jutja, doncs, entre nosaltres amb justícia, no et desviïs de l'equitat i guia'ns pel camí recte".

إِذْ دَخَلُوا عَلَىٰ دَاوُودَ فَفَزِعَ مِنْهُمْ قَالُوا لَا تَخَفْ خَصْمَانِ بَغَىٰ بَعْضُنَا عَلَىٰ بَعْضٍ فَاحْكُمْ بَيْنَنَا بِالْحَقِّ وَلَا تُشْطِطْ وَاهْدِنَا إِلَىٰ سَوَاءِ الصِّرَاطِ ﴿٢٢﴾

24. "Aquest és el meu germà: té noranta-nou ovelles i jo una de sola. I tanmateix, ell diu: "Dóna-me-la a mi i em va vèncer en el seu discurs".

إِنَّ هَٰذَا أَخِي لَهُ تِسْعٌ وَتِسْعُونَ نَعْجَةً وَلِيَ نَعْجَةٌ وَاحِدَةٌ فَقَالَ أَكْفِلْنِيهَا وَعَزَّنِي فِي الْخِطَابِ ﴿٢٣﴾

25. *David* va dir: "En veritat, ell t'ha perjudicat demanant-te l'ovella, a més de tenir les pròpies. En veritat, molts socis es perjudiquen entre ells, tret d'aquells que creuen *en Déu* i fan el bé; però aquests són pocs". I David va entendre que Nosaltres l'havíem posat a prova; per la qual cosa va

قَالَ لَقَدْ ظَلَمَكَ بِسُؤَالِ نَعْجَتِكَ إِلَىٰ نِعَاجِهِ وَإِنَّ كَثِيرًا مِنَ الْخُلَطَاءِ لَيَبْغِي بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ إِلَّا الَّذِينَ

---

[2] La paraula Jibal (muntanyes) s'aplica a les poderoses tribus que van ser subjugades per David, o també podria referir-se a la riquesa mineral de les muntanyes que en aquell temps ja era explotada

[3] La palabra Attair (pájaros) significa hombres de talentos excepcionales que despuntan alto sobre las alas de sus logros.

demanar perdó al seu Senyor i va caure prostrat de genolls, en senyal d'adoració, i es dirigí *a Ell*.

آمَنُوا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ وَقَلِيلٌ مَّا هُمْ ۗ
وَظَنَّ دَاوٗدُ أَنَّمَا فَتَنّٰهُ فَاسْتَغْفَرَ رَبَّهٗ
وَخَرَّ رَاكِعًا وَّأَنَابَ ۩ ٢٥

26. Per això, li ho vam perdonar, perquè en veritat ell tenia una posició propera a nosaltres i un refugi excel·lent.

فَغَفَرْنَا لَهٗ ذٰلِكَ ۗ وَإِنَّ لَهٗ عِنْدَنَا
لَزُلْفٰى وَحُسْنَ مَاٰبٍ ٢٦

27. "Oh David, t'hem convertit en vicari a la terra; jutja, doncs, entre els homes amb justícia, no segueixis els desitjos vans, no fos cas que t'apartin del camí d'Al·là". En veritat, aquells que s'apartin del camí d'Al·là tindran un sever càstig, perquè han oblidat el Dia dels Comptes".

يٰدَاوٗدُ إِنَّا جَعَلْنٰكَ خَلِيفَةً فِي الْأَرْضِ
فَاحْكُمْ بَيْنَ النَّاسِ بِالْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعِ
الْهَوٰى فَيُضِلَّكَ عَنْ سَبِيلِ اللّٰهِ ۗ إِنَّ
الَّذِينَ يَضِلُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللّٰهِ لَهُمْ
عَذَابٌ شَدِيدٌۢ بِمَا نَسُوا يَوْمَ
الْحِسَابِ ٢٧

R.3.

28. No hem creat en va el cel i la terra i tot el que hi ha entre ells. Aquesta és l'opinió dels incrèduls. Ai, doncs, dels incrèduls per raó del Foc!

وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ وَمَا
بَيْنَهُمَا بَاطِلًا ۚ ذٰلِكَ ظَنُّ الَّذِينَ
كَفَرُوا ۚ فَوَيْلٌ لِّلَّذِينَ كَفَرُوا مِنَ
النَّارِ ٢٨

29. És que tractarem aquells que creuen i fan bones obres com aquells que actuen perversament a la terra? Hem de tractar els justos de la mateixa manera que els malvats?

أَمْ نَجْعَلُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ
كَالْمُفْسِدِينَ فِي الْأَرْضِ ۫ أَمْ نَجْعَلُ
الْمُتَّقِينَ كَالْفُجَّارِ ٢٩

30. *Aquest* és un Llibre que t'hem revelat, ple de benediccions, perquè reflexionis sobre els seus versicles i facis cas als dotats d'enteniment.

كِتٰبٌ أَنْزَلْنٰهُ إِلَيْكَ مُبٰرَكٌ لِّيَدَّبَّرُوا
اٰيٰتِهٖ وَلِيَتَذَكَّرَ أُولُوا الْأَلْبَابِ ٣٠

31. A David li vam concedir Salomó, que va ser un servent excel·lent. Ell també acudia sempre *a Nosaltres*.

وَوَهَبْنَا لِدَاوٗدَ سُلَيْمٰنَ ۚ نِعْمَ الْعَبْدُ ۗ
إِنَّهٗ أَوَّابٌ ٣١

32. Quan els van dur davant d'ell al capvespre, corsers de pura sang, i potes ràpides.

إِذْ عُرِضَ عَلَيْهِ بِالْعَشِيِّ الصَّٰفِنَٰتُ
الْجِيَادُ ﴿٣٢﴾

33. Ell digué: "Tinc estimació als cavalls perquè em recorden al meu Senyor". Així s'hi va estar assegut fins que van desaparèixer darrere el vel.

فَقَالَ إِنِّيٓ أَحْبَبْتُ حُبَّ الْخَيْرِ عَن
ذِكْرِ رَبِّي ۚ حَتَّىٰ تَوَارَتْ بِالْحِجَابِ ﴿٣٣﴾

34. Digué: "Porteu-me'ls una altra vegada! Llavors va començar a acariciar-los les potes i el coll".

رُدُّوهَا عَلَيَّ ۖ فَطَفِقَ مَسْحًا بِالسُّوقِ وَ
الْأَعْنَاقِ ﴿٣٤﴾

35. Vam posar a prova Salomó i vam posar al seu tron un *simple* cos, *espiritualment mort*. Tal com li fou revelat. Llavors ell es girà cap *a Nosaltres*.

وَلَقَدْ فَتَنَّا سُلَيْمَٰنَ وَأَلْقَيْنَا عَلَىٰ كُرْسِيِّهِۦ
جَسَدًا ثُمَّ أَنَابَ ﴿٣٥﴾

36. Digué: "Oh, Senyor meu, concedeix-me el perdó i atorga'm un que no el pugui posseir després de mi algú indigne. En veritat, Tu ets ben Generós".

قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَهَبْ لِي مُلْكًا لَّا
يَنۢبَغِي لِأَحَدٍ مِّنۢ بَعْدِيٓ ۖ إِنَّكَ أَنتَ
الْوَهَّابُ ﴿٣٦﴾

37. Per això, li vam sotmetre el vent perquè bufés suaument davant el seu manament, allà on anés.

فَسَخَّرْنَا لَهُ الرِّيحَ تَجْرِي بِأَمْرِهِۦ رُخَآءً
حَيْثُ أَصَابَ ﴿٣٧﴾

38. I també els gegants, constructors i bussejadors de tota mena,

وَالشَّيَٰطِينَ كُلَّ بَنَّآءٍ وَغَوَّاصٍ ﴿٣٨﴾

39. I d'altres, encadenats.

وَءَاخَرِينَ مُقَرَّنِينَ فِي الْأَصْفَادِ ﴿٣٩﴾

40. "Aquest és el Nostre do: allibera'ls, doncs, amb generositat o retén-los - sense retre comptes".

هَٰذَا عَطَآؤُنَا فَامْنُنْ أَوْ أَمْسِكْ بِغَيْرِ
حِسَابٍ ﴿٤٠﴾

41. En veritat, tenia un lloc proper a Nosaltres i un recer excel·lent.

وَإِنَّ لَهُۥ عِندَنَا لَزُلْفَىٰ وَحُسْنَ مَـَٔابٍ ﴿٤١﴾

R.4.

42. I recorda't del Nostre servent Job, quan invocà el seu Senyor, *tot dient*: "Satanàs m'ha afligit amb fatigues i turments".

وَاذْكُرْ عَبْدَنَآ اَيُّوْبَ ۘ اِذْ نَادٰى رَبَّهٗٓ اَنِّيْ
مَسَّنِيَ الشَّيْطٰنُ بِنُصْبٍ وَّ عَذَابٍ ﴿۴۲﴾

43. " esperona *la teva muntura*. Aquí hi ha aigua freda perquè en beguis i et rentis".

اُرْكُضْ بِرِجْلِكَ ۚ هٰذَا مُغْتَسَلٌۢ بَارِدٌ
وَّ شَرَابٌ ﴿۴۳﴾

44. I li vam restituir la seva família i li vam augmentar també, per la Nostra misericòrdia i com a recordatori per als homes d'enteniment.

وَ وَهَبْنَا لَهٗٓ اَهْلَهٗ وَ مِثْلَهُمْ مَّعَهُمْ
رَحْمَةً مِّنَّا وَ ذِكْرٰى لِاُولِي الْاَلْبَابِ ﴿۴۴﴾

45. I *li vam dir*: "Porta't amb tu algunes aus, com a provisió, avança i no sucumbeixis a la falsedat. En veritat, el vam trobar perseverant. Quin servent més excel·lent va ser! En veritat, sempre acudia *a Déu*".

وَخُذْ بِيَدِكَ ضِغْثًا فَاضْرِبْ بِّهٖ وَ لَا
تَحْنَثْ ۭ اِنَّا وَجَدْنٰهُ صَابِرًا ۭ نِعْمَ الْعَبْدُ ۭ
اِنَّهٗٓ اَوَّابٌ ﴿۴۵﴾

46. Recorda't dels Nostres servents. Abraham, Isaac i Jacob, *homes* de força i visió.

وَاذْكُرْ عِبٰدَنَآ اِبْرٰهِيْمَ وَ اِسْحٰقَ وَ
يَعْقُوْبَ اُولِي الْاَيْدِيْ وَالْاَبْصَارِ ﴿۴۶﴾

47. Els vam triar especialment per recordar *als homes* la llar *del Més Enllà*.

اِنَّآ اَخْلَصْنٰهُمْ بِخَالِصَةٍ ذِكْرَى الدَّارِ ﴿۴۷﴾

48. Perquè en veritat estan davant la Nostra vista entre els elegits i els millors.

وَاِنَّهُمْ عِنْدَنَا لَمِنَ الْمُصْطَفَيْنَ
الْاَخْيَارِ ﴿۴۸﴾

49. I recorda Israel, Eliseu i Ezequiel, tots van ser dels millors.

وَاذْكُرْ اِسْمٰعِيْلَ وَالْيَسَعَ وَذَا الْكِفْلِ ۭ
وَ كُلٌّ مِّنَ الْاَخْيَارِ ﴿۴۹﴾

50. Això és un recordatori. Perquè els justos tindran certament un refugi excel·lent:

هٰذَا ذِكْرٌ ۭ وَاِنَّ لِلْمُتَّقِيْنَ لَحُسْنَ مَاٰبٍ ﴿۵۰﴾

51. Jardins d'eternitat amb les portes obertes a ells.

جَنّٰتِ عَدْنٍ مُّفَتَّحَةً لَّهُمُ الْاَبْوَابُ ﴿٥١﴾

52. Jaient allà *als coixins*, demanaran *a voluntat* quantitats abundants de fruita i beguda.

مُتَّكِـِٔيْنَ فِيْهَا يَدْعُوْنَ فِيْهَا بِفَاكِهَةٍ
كَثِيْرَةٍ وَّ شَرَابٍ ﴿٥٢﴾

53. I amb ells hi haurà *dones* pures, amb la mirada circumspecta, companyes de la seva mateixa edat.

وَ عِنْدَهُمْ قٰصِرٰتُ الطَّرْفِ اَتْرَابٌ ﴿٥٣﴾

54. Això és el que us promet per al Dia dels Comptes.

هٰذَا مَا تُوْعَدُوْنَ لِيَوْمِ الْحِسَابِ ﴿٥٤﴾

55. En veritat, aquesta és la Nostra provisió que mai no s'exhaurirà.

اِنَّ هٰذَا لَرِزْقُنَا مَا لَهٗ مِنْ نَّفَادٍ ﴿٥٥﴾

56. Això és *per als creients*. Però per als rebels hi ha un mal lloc de retorn.

هٰذَا ؕ وَ اِنَّ لِلطّٰغِيْنَ لَشَرَّ مَاٰبٍ ﴿٥٦﴾

57. L'infern on s'abrusaran. Quin lloc més dolent de repòs!

جَهَنَّمَ ۚ يَصْلَوْنَهَا ۚ فَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿٥٧﴾

58. Això és *el que tindran*. Deixeu, doncs, que el tastin; un líquid bullent i una beguda de gran fredor i pudor.

هٰذَا ۙ فَلْيَذُوْقُوْهُ حَمِيْمٌ وَّ غَسَّاقٌ ﴿٥٨﴾

59. I *diverses menes de turment* diferents, de naturalesa semblant.

وَّ اٰخَرُ مِنْ شَكْلِهٖۤ اَزْوَاجٌ ﴿٥٩﴾

60. "Aquest és un grup *dels vostres* que corren afanyant-se amb vosaltres, *oh caps de la iniquitat.* Cap benvinguda per a ells. Cal que s'abrusin al Foc".

هٰذَا فَوْجٌ مُّقْتَحِمٌ مَّعَكُمْ ۚ لَا مَرْحَبًۢا
بِهِمْ ؕ اِنَّهُمْ صَالُوا النَّارِ ﴿٦٠﴾

61. Ells diran: "No! Sou vosaltres. No hi ha cap benvinguda *per a vosaltres.* Sou vosaltres els que vau preparar això per a nosaltres. Quin lloc de descans més dolent!"

قَالُوْا بَلْ اَنْتُمْ ۟ لَا مَرْحَبًۢا بِكُمْ ؕ اَنْتُمْ
قَدَّمْتُمُوْهُ لَنَا ۚ فَبِئْسَ الْقَرَارُ ﴿٦١﴾

62. Diran *també*: "Senyor Nostre, aquell que hagi preparat això per a nosaltres castiga'l doblement en el Foc".

قَالُوا رَبَّنَا مَنْ قَدَّمَ لَنَا هٰذَا فَزِدْهُ
عَذَابًا ضِعْفًا فِي النَّارِ ﴿٦٢﴾

63. I diran: "Què ens ha passat, que no veiem els homes als quals acostumàvem a comptar entre els malvats?"

وَ قَالُوا مَا لَنَا لَا نَرٰى رِجَالًا كُنَّا
نَعُدُّهُمْ مِّنَ الْاَشْرَارِ ﴿٦٣﴾

64. "És que els vam posar en ridícul *injustament* o és que escapen a les nostres mirades?"

اَتَّخَذْنٰهُمْ سِخْرِيًّا اَمْ زَاغَتْ عَنْهُمُ
الْاَبْصَارُ ﴿٦٤﴾

65. En veritat, això és una realitat, la disputa dels habitants del Foc entre ells mateixos.

ع اِنَّ ذٰلِكَ لَحَقٌّ تَخَاصُمُ اَهْلِ النَّارِ ﴿٦٥﴾

R.5.

66. Digues-los: "Només sóc un Amonestador, i no hi ha altre Déu que Al·là, l'Únic, el Suprem.

قُلْ اِنَّمَا اَنَا مُنْذِرٌ ۖ وَّ مَا مِنْ اِلٰهٍ اِلَّا
اللّٰهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿٦٦﴾

67. "El Senyor dels cels i la terra, i de tot el que hi ha entre els dos, el Poderós, el Gran Perdonador".

رَبُّ السَّمٰوٰتِ وَ الْاَرْضِ وَ مَا بَيْنَهُمَا
الْعَزِيزُ الْغَفَّارُ ﴿٦٧﴾

68. Digues-los: "És una notícia important".

قُلْ هُوَ نَبَؤٌا عَظِيمٌ ﴿٦٨﴾

69. "De la qual us aparteu".

اَنْتُمْ عَنْهُ مُعْرِضُوْنَ ﴿٦٩﴾

70. "No tenia cap notícia de l'Assemblea exaltada, quan *ho* discutien entre ells".

مَا كَانَ لِيَ مِنْ عِلْمٍ بِالْمَلَاِ الْاَعْلٰى اِذْ
يَخْتَصِمُوْنَ ﴿٧٠﴾

71. "Però això és el que m'ha estat revelat, que sóc un simple Amonestador".

اِنْ يُّوْحٰى اِلَيَّ اِلَّا اَنَّمَا اَنَا نَذِيْرٌ
مُّبِيْنٌ ﴿٧١﴾

72. Quan el teu Senyor digué als àngels: "Sóc a punt de crear l'home del fang".

اِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلٰٓئِكَةِ اِنِّيْ خَالِقٌ بَشَرًا
مِّنْ طِيْنٍ ﴿٧٢﴾

73. "I així doncs, quan l'hagi modelat *amb perfecció* i li hagi insuflat el meu esperit, agenolleu-vos davant d'ell amb submissió.

فَإِذَا سَوَّيْتُهُ وَنَفَخْتُ فِيهِ مِن رُّوحِي فَقَعُوا لَهُ سَاجِدِينَ ﴿٧٢﴾

74. Així es van sotmetre tots els àngels plegats.

فَسَجَدَ الْمَلَائِكَةُ كُلُّهُمْ أَجْمَعُونَ ﴿٧٣﴾

75. Però Iblis *no ho va fer*. Actuà amb orgull i fou dels que no van creure.

إِلَّا إِبْلِيسَ اسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ ﴿٧٤﴾

76. *Déu* digué: "Oh Iblis, què et va impedir sotmetre't al que havia creat amb les Meves dues mans? Has actuat per orgull o ets dels que reclamen que l'exaltin?"

قَالَ يَا إِبْلِيسُ مَا مَنَعَكَ أَن تَسْجُدَ لِمَا خَلَقْتُ بِيَدَيَّ أَسْتَكْبَرْتَ أَمْ كُنتَ مِنَ الْعَالِينَ ﴿٧٥﴾

77. Ell respongué: "Sóc millor que ell. Tu m'has creat del foc i a ell l'has creat del fang".

قَالَ أَنَا خَيْرٌ مِّنْهُ خَلَقْتَنِي مِن نَّارٍ وَخَلَقْتَهُ مِن طِينٍ ﴿٧٦﴾

78. Déu digué: "Marxa, doncs, d'aquí. En veritat, ets un rebutjat".

قَالَ فَاخْرُجْ مِنْهَا فَإِنَّكَ رَجِيمٌ ﴿٧٧﴾

79. "I en veritat sobre tu caurà la Meva maledicció fins al Dia del Judici".

وَإِنَّ عَلَيْكَ لَعْنَتِي إِلَىٰ يَوْمِ الدِّينِ ﴿٧٨﴾

80. Ell digué: "Senyor meu, concedeix-me, doncs, un respir fins al dia en què siguin ressuscitats".

قَالَ رَبِّ فَأَنظِرْنِي إِلَىٰ يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿٧٩﴾

81. *Déu* digué: "Certament ets d'aquells als quals es concedeix un respir".

قَالَ فَإِنَّكَ مِنَ الْمُنظَرِينَ ﴿٨٠﴾

82. "Fins al dia de la hora fixada".

إِلَىٰ يَوْمِ الْوَقْتِ الْمَعْلُومِ ﴿٨١﴾

83. Ell respongué: "Així doncs, pel Teu poder els extraviaré, de ben segur, a tots ells".

قَالَ فَبِعِزَّتِكَ لَأُغْوِيَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٨٢﴾

84. "Tret dels Teus servents elegits entre ells".

إِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمُ الْمُخْلَصِينَ ﴿٨٤﴾

85. *Déu* digué: "Llavors aquesta és la veritat i Jo dic la veritat".

قَالَ فَالْحَقُّ وَالْحَقَّ أَقُولُ ﴿٨٥﴾

86. *Que* ompliré certament l'Infern amb tu i amb aquells que et segueixin, tots plegats".

لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنْكَ وَمِمَّنْ تَبِعَكَ
مِنْهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٨٦﴾

87. Digues-los: "No demano de vosaltres cap recompensa a canvi, ni sóc dels s'acosten a l'afectació".

قُلْ مَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ وَمَا أَنَا
مِنَ الْمُتَكَلِّفِينَ ﴿٨٧﴾

88. "Només és un Recordatori per a *tots* els pobles".

إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ ﴿٨٨﴾

89. "I vosaltres us adonareu de la seva veritable importància quan passi un temps".

وَلَتَعْلَمُنَّ نَبَأَهُ بَعْدَ حِينٍ ﴿٨٩﴾ ع ٥ ١٤

CAPÍTOL 39
AL-ZUMAR
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Com els cinc capítols anteriors, amb els quals té una gran semblança d'estil i tema, aquesta Surah fou revelada al començament del ministeri del Sant Profeta. Alguns escriptors com Rodwell i Muir la situen a la darreria del període mequí. No obstant això, l'opinió més autoritzada es mostra a favor que la Surah fou revelada al començament de la vida del Sant Profeta a la Meca. El tema principal dels sis capítols que comencen amb *Saba* és la revelació divina, amb especial èmfasi en la revelació de l'Alcorà i la doctrina de la Unicitat de Déu. El fet que hi hagi un Dissenyador i un Controlador i Creador de tot l'univers es dedueix evidentment de l'ordre, l'adaptació, la proporció i la coordinació que envaeixen tot l'univers i de la qual cosa presenten un testimoni innegable. L'èxit dels missatgers divins amb els seus recursos ben escassos contra els inconvenients més forts és un altre argument per demostrar l'Existència de Déu i la Seva Unitat.

Tema

La Surah comença amb el tema de la revelació alcorànica i segueix tractant de la necessitat, finalitat i objecte suprem de tots els Llibres Revelats i Profetes divins que és l'establiment de la Unicitat de Déu a la terra. L'entrebanc més gran que destorba el camí per aconseguir aquest objectiu noble i gran radica en el fet que l'home se sent inclinat a adorar falsos déus: els ídols creats per ell mateix. De totes les formes d'idolatria, potser la més monstruosa i habitual, la que ha fet més mal al desenvolupament espiritual de comunitats senceres, és la creença que Jesús és el fill de Déu. La Surah esmenta el designi i ordre, molt bells i consumats, de l'univers com a argument en suport de la creença que només hi ha una Ment Dissenyadora rere tota la creació. Com argument addicional, s'addueixen les tres etapes a través de les quals passa l'embrió abans de convertir-se en un ésser humà complet. Després de tractar breument la necessitat i finalitat de la revelació divines, la Surah presenta dos arguments forts i ferms per recolzar-la: 1) Aquells que inventen mentides contra Déu i rebutgen la veritat mai no tindran èxit a la vida. El Fracàs i la ignomínia segueixen les seves petges; 2) Els Profetes de Déu i els que els accepten i segueixen la seva direcció troben sempre l'èxit i la seva causa prospera. Aquests dos arguments constitueixen un criteri infal·lible per jutjar sobre la veritat de qui afirma presentar una revelació divina. Si es jutja d'acord amb aquestes normes, l'afirmació que el Sant Profeta és Missatger diví i que l'Alcorà és una revelació Celestial s'erigeix sense possibilitat de repte i es demostra més enllà de tot dubte. Tot seguit, la Surah presenta als pecadors un Missatge d'esperança i bons desitjos. Els diu que Déu és el Màxim Misericordiós i Indulgent. La seva misericòrdia abraça totes les coses. Només demana un canvi d'actitud per part del pecador. L'home ha de preparar-se el seu propi destí i cap sacrifici de ningú no pot salvar-lo. Però se li concedeixen moltes oportunitats per penedir-se i reformar-se, tot i que si segueix caminant deliberadament pel mal camí, serà castigat amb severitat. Cap al final, la Surah dedica alguns versicles a la descripció del Dia de la Resurrecció.

☆ سُوْرَةُ الزُّمَرِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ سِتٌّ وَّسَبْعُوْنَ اٰيَةً وَّ ثَمَانِيَةُ رُكُوْعَاتٍ

AL-ZUMAR

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ۝١

2. La revelació d'aquest Llibre prové d'Al·là, el Poderós, el Savi.

تَنْزِيْلُ الْكِتٰبِ مِنَ اللّٰهِ الْعَزِيْزِ الْحَكِيْمِ ۝٢

3. Per cert, som Nosaltres els que t'hem revelat el Llibre amb la veritat; adora, doncs, Al·là dedicant la teva fe amb tota sincerita.

اِنَّآ اَنْزَلْنَآ اِلَيْكَ الْكِتٰبَ بِالْحَقِّ فَاعْبُدِ اللّٰهَ مُخْلِصًا لَّهُ الدِّيْنَ ۝٣

4. Escolteu, *només* a Al·là li devem sincera obediència. Però aquells que accepten com a protectors d'altres diferents a Ell, *diuen*: "Només els servim perquè ens portin a prop d'Al·là". En veritat, Al·là jutjarà entre ells pel que disputen. De ben segur que Al·là no guia el mentider desagraït".

اَلَا لِلّٰهِ الدِّيْنُ الْخَالِصُ ۚ وَ الَّذِيْنَ اتَّخَذُوْا مِنْ دُوْنِهٖٓ اَوْلِيَآءَ ۘ مَا نَعْبُدُهُمْ اِلَّا لِيُقَرِّبُوْنَآ اِلَى اللّٰهِ زُلْفٰى ۚ اِنَّ اللّٰهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِيْ مَا هُمْ فِيْهِ يَخْتَلِفُوْنَ ۚ اِنَّ اللّٰهَ لَا يَهْدِيْ مَنْ هُوَ كٰذِبٌ كَفَّارٌ ۝٤

5. Si Al·là hagués volgut agafar un Fill, hagués elegit aquell que li agradés de tot allò creat per Ell. Sant és Ell! Ell és Al·là, l'Únic, el Dominant.

لَوْ اَرَادَ اللّٰهُ اَنْ يَّتَّخِذَ وَلَدًا لَّاصْطَفٰى مِمَّا يَخْلُقُ مَا يَشَآءُ ۙ سُبْحٰنَهٗ ۚ هُوَ اللّٰهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ۝٥

6. Va crear els cels i la terra d'acord amb els requisits de saviesa. Fa que la nit cobreixi el dia i que el dia cobreixi la nit; ha posat en servei el sol i la lluna. Cadascun segueix *el seu* curs fins al moment assenyalat. Escolteu, *només* Ell és Poderós, el Gran Perdonador.

خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَ الْاَرْضَ بِالْحَقِّ ۚ يُكَوِّرُ الَّيْلَ عَلَى النَّهَارِ وَ يُكَوِّرُ النَّهَارَ عَلَى الَّيْلِ وَ سَخَّرَ الشَّمْسَ وَ الْقَمَرَ ۚ كُلٌّ يَّجْرِيْ لِاَجَلٍ مُّسَمًّى ۚ اَلَا هُوَ الْعَزِيْزُ الْغَفَّارُ ۝٦

7. Ell us va crear d'un sol ésser, a partir d'ell va crear la seva companya;

خَلَقَكُمْ مِّنْ نَّفْسٍ وَّاحِدَةٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْهَا

i us ha enviat vuit *caps* de bestiar en parelles. Us crea en el ventre de la vostra mare, creació rere creació, en tres capes de tenebres. Aquest és Al·là, el vostre Senyor. Seu és el Regne. No hi ha cap altre déu tret d'Ell. I fins i tot així us n'aparteu?

زَوْجَهَا وَاَنْزَلَ لَكُمْ مِّنَ الْاَنْعَامِ ثَمٰنِيَةَ
اَزْوَاجٍ ؕ يَخْلُقُكُمْ فِيْ بُطُوْنِ اُمَّهٰتِكُمْ
خَلْقًا مِّنْۢ بَعْدِ خَلْقٍ فِيْ ظُلُمٰتٍ ثَلٰثٍ ؕ
ذٰلِكُمُ اللّٰهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ ؕ لَآ اِلٰهَ
اِلَّا هُوَ ۚ فَاَنّٰى تُصْرَفُوْنَ ﴿٧﴾

8. Si sou desagraïts, en veritat Al·là és Autosuficient, *per ser independent* de vosaltres. Però Ell no aprova la ingratitud en els Seus servents. Però si mostreu gratitud, li agrada *veure-la* en vosaltres. Cap portador de càrrega no durà la càrrega d'un altre. Després tornareu al vostre Senyor; Ell us informarà del que heu estat fent. En veritat, Ell sap prou bé el que hi ha amagat al pit.

اِنْ تَكْفُرُوْا فَاِنَّ اللّٰهَ غَنِيٌّ عَنْكُمْ ۫ وَلَا
يَرْضٰى لِعِبَادِهِ الْكُفْرَ ۚ وَاِنْ تَشْكُرُوْا
يَرْضَهُ لَكُمْ ؕ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِّزْرَ
اُخْرٰى ؕ ثُمَّ اِلٰى رَبِّكُمْ مَّرْجِعُكُمْ
فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ ؕ اِنَّهٗ
عَلِيْمٌۢ بِذَاتِ الصُّدُوْرِ ﴿٨﴾

9. Però quan l'aflicció cau sobre l'home, invoca el seu Senyor, i torna a ell *amb penitència*. Després, quan Ell li atorga el seu favor, oblida el que acostumava a implorar abans i comença a assignar rivals a Al·là, per apartar *els homes* del Seu Camí. Digues-li: "Aprofita algun temps de la teva incredulitat, en veritat ets dels habitants del Foc".

وَاِذَا مَسَّ الْاِنْسَانَ ضُرٌّ دَعَا رَبَّهٗ مُنِيْبًا
اِلَيْهِ ثُمَّ اِذَا خَوَّلَهٗ نِعْمَةً مِّنْهُ نَسِيَ مَا
كَانَ يَدْعُوْٓا اِلَيْهِ مِنْ قَبْلُ وَجَعَلَ لِلّٰهِ
اَنْدَادًا لِّيُضِلَّ عَنْ سَبِيْلِهٖ ؕ قُلْ تَمَتَّعْ
بِكُفْرِكَ قَلِيْلًا ۖ اِنَّكَ مِنْ اَصْحٰبِ النَّارِ ﴿٩﴾

10. És que aquell qui prega amb devoció *a Déu* en les hores de la nit, prostrat i dempeus, tem el Més Enllà i espera la misericòrdia del seu Senyor *pot igualar-se a aquell que no actua així?* Digues: "Són els que coneixen iguals als que no coneixen?" En veritat, només s'adonaran els dotats de coneixement".

اَمَّنْ هُوَ قَانِتٌ اٰنَآءَ الَّيْلِ سَاجِدًا وَّقَآئِمًا
يَّحْذَرُ الْاٰخِرَةَ وَيَرْجُوْا رَحْمَةَ رَبِّهٖ ؕ
قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الَّذِيْنَ يَعْلَمُوْنَ
وَالَّذِيْنَ لَا يَعْلَمُوْنَ ؕ اِنَّمَا يَتَذَكَّرُ
اُولُوا الْاَلْبَابِ ﴿١٠﴾ ع ١٥

R.2.

11. Digues-los: "Oh vosaltres, els Meus servents creients, temeu el vostre Senyor. Hi ha una recompensa excel·lent per a aquells que fan el bé en aquesta vida. I la terra d'Al·là és vasta. En veritat, els perseverants tindran la seva recompensa sense mesura".

قُلْ يٰعِبَادِ الَّذِيْنَ اٰمَنُوا اتَّقُوْا رَبَّكُمْ ۚ
لِلَّذِيْنَ اَحْسَنُوْا فِيْ هٰذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةٌ ۗ
وَاَرْضُ اللّٰهِ وَاسِعَةٌ ۗ اِنَّمَا يُوَفَّى الصّٰبِرُوْنَ
اَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿١١﴾

12. Digues-los: "En veritat, m'han ordenat que adori Al·là, oferint-li una sincera devoció en la fe".

قُلْ اِنِّيْٓ اُمِرْتُ اَنْ اَعْبُدَ اللّٰهَ مُخْلِصًا
لَّهُ الدِّيْنَ ﴿١٢﴾

13. "I m'han ordenat que sigui el primer dels que se sotmeten *a Ell*".

وَاُمِرْتُ لِاَنْ اَكُوْنَ اَوَّلَ الْمُسْلِمِيْنَ ﴿١٣﴾

14. Digues-los: "En veritat temo, si desobeeixo el meu Senyor, el càstig del gran dia".

قُلْ اِنِّيْٓ اَخَافُ اِنْ عَصَيْتُ رَبِّيْ عَذَابَ
يَوْمٍ عَظِيْمٍ ﴿١٤﴾

15. Digues-los: "A Al·là és Qui adoro i sóc sincer davant d'Ell en la meva religió".

قُلِ اللّٰهَ اَعْبُدُ مُخْلِصًا لَّهُ دِيْنِيْ ﴿١٥﴾

16. "Adoreu, doncs, el que vulgueu fora d'Ell". Digues-los: "En veritat, els perdedors seran aquells que malmetin les seves ànimes i les seves famílies en el Dia de la Resurrecció". Compte! Aquesta serà, de ben segur, la pèrdua manifesta.

فَاعْبُدُوْا مَا شِئْتُمْ مِّنْ دُوْنِهٖ ۗ قُلْ
اِنَّ الْخٰسِرِيْنَ الَّذِيْنَ خَسِرُوْٓا اَنْفُسَهُمْ
وَاَهْلِيْهِمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ ۗ اَلَا ذٰلِكَ هُوَ
الْخُسْرَانُ الْمُبِيْنُ ﴿١٦﴾

17. Tindran sobre ells capes de foc i al dessota, d'altres *semblants*. Contra això és contra el que Al·là adverteix als Seus servents: "Oh, servents meus, temeu-me només a Mi".

لَهُمْ مِّنْ فَوْقِهِمْ ظُلَلٌ مِّنَ النَّارِ وَمِنْ
تَحْتِهِمْ ظُلَلٌ ۗ ذٰلِكَ يُخَوِّفُ اللّٰهُ بِهٖ
عِبَادَهٗ ۗ يٰعِبَادِ فَاتَّقُوْنِ ﴿١٧﴾

18. Però els que s'aparten dels falsos déus per no adorar-los i tornen a Al·là, per a ells hi ha una bona nova.

وَالَّذِيْنَ اجْتَنَبُوا الطَّاغُوْتَ اَنْ
يَّعْبُدُوْهَا وَاَنَابُوْٓا اِلَى اللّٰهِ لَهُمُ

Dóna, doncs, la bona nova als meus servents.

الْبُشْرَىٰ ج فَبَشِّرْ عِبَادِ ١٨

19. Que escolten la Paraula i segueixen el millor d'ella. Ells són els guiats per Al·là i ells són els homes d'enteniment.

الَّذِينَ يَسْتَمِعُونَ الْقَوْلَ فَيَتَّبِعُونَ
أَحْسَنَهُ ۚ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ هَدَاهُمُ اللَّهُ
وَأُولَٰئِكَ هُمْ أُولُو الْأَلْبَابِ ١٩

20. Podrà ser *rescatat*, ja que aquell contra qui s'ha dictat la sentència del càstig? Pots rescatar aquell que es troba en el Foc?

أَفَمَنْ حَقَّ عَلَيْهِ كَلِمَةُ الْعَذَابِ ۚ أَفَأَنْتَ
تُنْقِذُ مَنْ فِي النَّارِ ٢٠

21. Però per als que temen el seu Senyor hi haurà mansions elevades i d'altres construïdes encara més elevades, per sota les quals corren rius. Al·là ha fet aquesta promesa, i Al·là no trenca la *Seva* promesa.

لَٰكِنِ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ لَهُمْ غُرَفٌ
مِنْ فَوْقِهَا غُرَفٌ مَبْنِيَّةٌ ۙ تَجْرِي مِنْ
تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ۖ وَعْدَ اللَّهِ ۖ لَا يُخْلِفُ
اللَّهُ الْمِيعَادَ ٢١

22. No has vist que Al·là envia l'aigua del cel, fa que corri *en forma de* petits rierols a la terra, i que hi produeixi vegetació de diversos colors? Després s'asseca i veus com s'esgrogueeix i més endavant, passa a ser deixalla. Aquí hi ha en veritat un recordatori per als homes que entenen.

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً
فَسَلَكَهُ يَنَابِيعَ فِي الْأَرْضِ ثُمَّ
يُخْرِجُ بِهِ زَرْعًا مُخْتَلِفًا أَلْوَانُهُ ثُمَّ
يَهِيجُ فَتَرَاهُ مُصْفَرًّا ثُمَّ يَجْعَلُهُ
حُطَامًا ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَذِكْرَىٰ لِأُولِي
الْأَلْبَابِ ٢٢ ع

R.3.

23. És que aquell a qui Al·là ha obert el cor perquè *accepti l'Islam* i sigui guiat amb la llum provinent del seu senyor és com aquell que *camina a les palpentes en les tenebres de la incredulitat*? Ai, doncs, d'aquells als quals els enduriran el cor contra el record d'Al·là! Estan en un error evident.

أَفَمَنْ شَرَحَ اللَّهُ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ فَهُوَ
عَلَىٰ نُورٍ مِنْ رَبِّهِ ۚ فَوَيْلٌ لِلْقَاسِيَةِ
قُلُوبُهُمْ مِنْ ذِكْرِ اللَّهِ ۚ أُولَٰئِكَ فِي ضَلَالٍ
مُبِينٍ ٢٣

24. Al·là ha revelat el millor Missatge *en forma d'un* Llibre, *els versicles del qual* s'aguanten mútuament i es repeteixen *de diverses maneres*. Davant

اللَّهُ نَزَّلَ أَحْسَنَ الْحَدِيثِ كِتَابًا مُتَشَابِهًا
مَثَانِيَ تَقْشَعِرُّ مِنْهُ جُلُودُ الَّذِينَ

d'ell tremola la pell dels que temen el seu Senyor. Després, la seva pell i els seus cors s'ablaneixen davant el record d'Al·là. Així és la guia d'Al·là; amb ella guia aquell que Li plau. Però aquell que sentencia com esgarriat... no tindrà *cap* guia.

يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ ۚ ثُمَّ تَلِينُ جُلُودُهُمْ وَ
قُلُوبُهُمْ إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ ۚ ذَٰلِكَ هُدَى اللَّهِ
يَهْدِي بِهِ مَنْ يَشَاءُ ۚ وَمَنْ يُضْلِلِ اللَّهُ
فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ﴿٢٣﴾

25. És que aquell que només té la seva pròpia fe per protegir-lo del sever càstig del Dia de la Resurrecció *és com aquell que se sent segur*? Però diran als malvats: "Tasteu *el que solíeu guanyar*".

أَفَمَنْ يَتَّقِي بِوَجْهِهِ سُوءَ الْعَذَابِ
يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۚ وَقِيلَ لِلظَّالِمِينَ ذُوقُوا
مَا كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿٢٥﴾

26. Aquells que van existir abans que ells van rebutjar *els Nostres Missatgers*, per la qual cosa els va sobrevenir el càstig d'on no s'ho esperaven.

كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَأَتَاهُمُ
الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٦﴾

27. Al·là els ha fet, doncs, tastar la humiliació en aquesta vida, i el càstig del Més Enllà serà, de ben segur, més gran. Tant de bo ho sabessin!

فَأَذَاقَهُمُ اللَّهُ الْخِزْيَ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ۖ
وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَكْبَرُ ۚ لَوْ كَانُوا
يَعْلَمُونَ ﴿٢٧﴾

28. En veritat, aquest Alcorà hem presentat als homes tota mena de paràboles, perquè se n'adonin.

وَلَقَدْ ضَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِي هَٰذَا الْقُرْآنِ
مِنْ كُلِّ مَثَلٍ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٨﴾

29. *Hem revelat* l'Alcorà manifestament clar, sense res tort, perquè arribin a ser justos.

قُرْآنًا عَرَبِيًّا غَيْرَ ذِي عِوَجٍ لَعَلَّهُمْ
يَتَّقُونَ ﴿٢٩﴾

30. Al·là presenta una paràbola: un home pertanyent a diversos socis que estan en desacord, i un altre home que pertany exclusivament a un sol home. És igual la condició de tots dos? Tota lloança pertoca a Al·là. però la majoria d'ells ho desconeixen.

ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا رَجُلًا فِيهِ شُرَكَاءُ
مُتَشَاكِسُونَ وَرَجُلًا سَلَمًا لِرَجُلٍ ۚ هَلْ
يَسْتَوِيَانِ مَثَلًا ۚ الْحَمْدُ لِلَّهِ ۚ بَلْ أَكْثَرُهُمْ
لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٠﴾

31. Certament moriràs i certament ells moriran *també*.

إِنَّكَ مَيِّتٌ وَّإِنَّهُم مَّيِّتُونَ ﴿٣١﴾

32. I després, en el Dia de la resurrecció discutireu els uns amb els altres davant del vostre Senyor.

ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ عِنْدَ رَبِّكُمْ تَخْتَصِمُونَ ﴿٣٢﴾

PART 24 R.4

33. Qui és, doncs, més injust que aquell que menteix contra Al·là i rebutja la veritat quan li arriba? És que no hi ha a l'Infern un llar per als incrèduls?

فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَذَبَ عَلَى اللّٰهِ وَكَذَّبَ بِالصِّدْقِ إِذْ جَآءَهٗ ؕ أَلَيْسَ فِيْ جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْكٰفِرِيْنَ ﴿٣٣﴾

34. Però aquell qui ha portat la veritat, i en dóna testimoni, aquests són els justos.

وَالَّذِيْ جَآءَ بِالصِّدْقِ وَصَدَّقَ بِهٖٓ أُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُتَّقُوْنَ ﴿٣٤﴾

35. Tindran amb el seu Senyor tot el que vulguin; aquesta és la recompensa dels que fan el bé.

لَهُمْ مَّا يَشَآءُوْنَ عِنْدَ رَبِّهِمْ ؕ ذٰلِكَ جَزٰٓؤُا الْمُحْسِنِيْنَ ﴿٣٥﴾

36. Per això, Al·là en retirarà les *conseqüències* nefastes dels que van fer i els concedirà la seva recompensa d'acord amb el millor que van fer.

لِيُكَفِّرَ اللّٰهُ عَنْهُمْ أَسْوَأَ الَّذِيْ عَمِلُوْا وَيَجْزِيَهُمْ أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ الَّذِيْ كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ﴿٣٦﴾

37. No hi ha prou amb Al·là per als Seus servents? Tanmateix, ells provaran d'espantar-te amb el que posen en el Seu lloc. Però aquell que Al·là sentencia com perdut, per a ell no hi haurà guia.

أَلَيْسَ اللّٰهُ بِكَافٍ عَبْدَهٗ ؕ وَيُخَوِّفُوْنَكَ بِالَّذِيْنَ مِنْ دُوْنِهٖ ؕ وَمَنْ يُّضْلِلِ اللّٰهُ فَمَا لَهٗ مِنْ هَادٍ ﴿٣٧﴾

38. I aquell que Al·là guia no hi ha ningú que pugui esgarriar-lo. És que Al·là no és el Poderós, el Senyor de la retribució?

وَمَنْ يَّهْدِ اللّٰهُ فَمَا لَهٗ مِنْ مُّضِلٍّ ؕ أَلَيْسَ اللّٰهُ بِعَزِيْزٍ ذِى انْتِقَامٍ ﴿٣٨﴾

39. I si els demanes: "Qui creà els cels i la terra?", diran de ben segur: "Al·là". Digues-los: "Penseu vosaltres que si Al·là volgués fer-me cap mal

وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَّنْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُوْلُنَّ اللّٰهُ ؕ

aquells que invoqueu fora d'Al·là podrien evitar el mal infligit per Ell? O, si Ell volgués mostrar-me la Seva misericòrdia, podrien privar-me ells de la Seva misericòrdia?". Digues-los: "Tinc prou amb Al·là. En Ell confien els que estan disposats a confiar".

قُلْ أَفَرَءَيْتُم مَّا تَدْعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ إِنْ أَرَادَنِيَ ٱللَّهُ بِضُرٍّ هَلْ هُنَّ كَـٰشِفَـٰتُ ضُرِّهِۦٓ أَوْ أَرَادَنِى بِرَحْمَةٍ هَلْ هُنَّ مُمْسِكَـٰتُ رَحْمَتِهِۦ ۚ قُلْ حَسْبِىَ ٱللَّهُ ۖ عَلَيْهِ يَتَوَكَّلُ ٱلْمُتَوَكِّلُونَ ﴿٣٩﴾

40. Digues-los: "Oh, poble Meu, actueu *de la millor* manera possible; Jo *també* actuo. Aviat sabreu,

قُلْ يَـٰقَوْمِ ٱعْمَلُوا۟ عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنِّى عَـٰمِلٌ ۖ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٤٠﴾

41. Qui és aquell que rebrà un càstig que l'afligirà i sobre qui caurà un càstig permanent".

مَن يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَيَحِلُّ عَلَيْهِ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ﴿٤١﴾

42. En veritat, t'hem revelat el Llibre amb veracitat pel *bé dels* homes. Així doncs, aquell que segueix la guia, *la segueix* a favor de la seva pròpia ànima; i aquell que s'extravia només ho fa en el seu perjudici. Però tu no ets el seu guardià.

إِنَّآ أَنزَلْنَا عَلَيْكَ ٱلْكِتَـٰبَ لِلنَّاسِ بِٱلْحَقِّ ۖ فَمَنِ ٱهْتَدَىٰ فَلِنَفْسِهِۦ ۖ وَمَن ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا ۖ وَمَآ أَنتَ عَلَيْهِم بِوَكِيلٍ ﴿٤٢﴾ ع

R.5.

43. Al·là s'emporta les ànimes dels vius en el moment de la mort. I en el somni les dels que encara no han mort. I després, reté les d'aquells la mort dels quals ha estat decretada i torna les altres fins al termini establert. Aquí hi ha, de ben segur, Senyals per a la gent que hi pensa.

ٱللَّهُ يَتَوَفَّى ٱلْأَنفُسَ حِينَ مَوْتِهَا وَٱلَّتِى لَمْ تَمُتْ فِى مَنَامِهَا ۖ فَيُمْسِكُ ٱلَّتِى قَضَىٰ عَلَيْهَا ٱلْمَوْتَ وَيُرْسِلُ ٱلْأُخْرَىٰٓ إِلَىٰٓ أَجَلٍ مُّسَمًّى ۚ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَـَٔايَـٰتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٤٣﴾

44. S'han buscat intercessors fora d'Al·là? Digues-los: "*Heu actuat així* encara que no tenen poder sobre res ni tampoc intel·ligència?"

أَمِ ٱتَّخَذُوا۟ مِن دُونِ ٱللَّهِ شُفَعَآءَ ۚ قُلْ أَوَلَوْ كَانُوا۟ لَا يَمْلِكُونَ شَيْـًٔا وَلَا يَعْقِلُونَ ﴿٤٤﴾

45. Digues-los: "Tota intercessió pertoca a Al·là. A Ell pertany el regne dels cels i de la terra. I a El, tornareu més endavant".

قُل لِّلَّهِ ٱلشَّفَـٰعَةُ جَمِيعًا ۖ لَّهُۥ مُلْكُ ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۖ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٤٥﴾

46. Però tan bon punt s'esmenta Al·là, reculen avorrits els cors d'aquell que no creuen en el Més Enllà; però quan esmenten altres diferents d'Ell, vet aquí que comencen a alegrar-se.

وَإِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَحْدَهُ اشْمَأَزَّتْ قُلُوبُ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ ۖ وَإِذَا ذُكِرَ الَّذِينَ مِن دُونِهِ إِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ٤٥

47. Digues: "Oh Al·là! Originador dels cels i de la terra; Coneixedor del visible i l'invisible; *només* tu jutjaràs entre els Teus servents les seves divergències".

قُلِ اللَّهُمَّ فَاطِرَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ عَالِمَ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ أَنتَ تَحْكُمُ بَيْنَ عِبَادِكَ فِي مَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ٤٦

48. Si els malvats tinguessin tot el que hi ha a la terra o el doble de tot això, de ben segur que *voldrien* rescatar-se amb tot allò del sever càstig del Dia de la Resurrecció; però rebran d'Al·là el que mai no es van pensar.

وَلَوْ أَنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ لَافْتَدَوْا بِهِ مِن سُوءِ الْعَذَابِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۚ وَبَدَا لَهُم مِّنَ اللَّهِ مَا لَمْ يَكُونُوا يَحْتَسِبُونَ ٤٧

49. I se'ls faran evidents les nefastes *conseqüències* dels que van merèixer i caurà sobre ells tot allò del que solien burlar-se,

وَبَدَا لَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا كَسَبُوا وَحَاقَ بِهِم مَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ٤٨

50. Quan la tribulació cau sobre l'home, ens invoca a Nosaltres. Però quan li concedim un favor Nostre, diu: "Això ho he rebut gràcies *al meu propi* coneixement". No, es tracta només d'una prova, però la majoria d'ells ho desconeixen.

فَإِذَا مَسَّ الْإِنسَانَ ضُرٌّ دَعَانَا ثُمَّ إِذَا خَوَّلْنَاهُ نِعْمَةً مِّنَّا قَالَ إِنَّمَا أُوتِيتُهُ عَلَىٰ عِلْمٍ ۚ بَلْ هِيَ فِتْنَةٌ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ٤٩

51. Aquells que van existir abans d'ells van dir el mateix, i no obstant això, tot el que havien aconseguit no els serví de res.

قَدْ قَالَهَا الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَمَا أَغْنَىٰ عَنْهُم مَّا كَانُوا يَكْسِبُونَ ٥٠

52. Així doncs, les *conseqüències* malvades del que van merèixer els van caure al damunt; i quant als que fan el mal d'entre aquests *incrèduls*, també els esfereiran i no podran frustrar res.

فَأَصَابَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا كَسَبُوا ۚ وَالَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْ هَٰؤُلَاءِ سَيُصِيبُهُمْ سَيِّئَاتُ مَا كَسَبُوا وَمَا هُم بِمُعْجِزِينَ ٥١

53. És que no saben que Al·là augmenta els seus favors a aquell que Li plau, i els disminueix *per a aquell que vol*? En veritat, aquí hi ha Senyals per als homes que creuen.

أَوَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ٥٣

R.6.

54. Digues-los "Oh servents Meus que heu comès excessos contra les vostres pròpies ànimes! No desespereu de la misericòrdia d'Al·là, perquè en veritat Al·là perdona tots els pecats. Certament, Ell és el Màxim Indulgent, Misericordiós.

قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا ۚ إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ٥٤

55. "Torneu al vostre Senyor i sotmeteu-vos a Ell, abans que no us arribi el càstig; *perquè* aleshores no rebreu cap ajuda.

وَأَنِيبُوا إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَأَسْلِمُوا لَهُ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ الْعَذَابُ ثُمَّ لَا تُنْصَرُونَ ٥٥

56. "Seguiu el millor *Ensenyament* que us ha estat revelat pel vostre Senyor, abans que no us sobrevingui el càstig de cop i volta, mentre no l'espereu".

وَاتَّبِعُوا أَحْسَنَ مَا أُنْزِلَ إِلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ الْعَذَابُ بَغْتَةً وَأَنْتُمْ لَا تَشْعُرُونَ ٥٦

57. "Perquè cap ànima no pugui dir: Ai de mi, per transgredir *la meva obligació* en presència d'Al·là! I en veritat, vaig ser d'aquells que se'n van burlar".

أَنْ تَقُولَ نَفْسٌ يَا حَسْرَتَىٰ عَلَىٰ مَا فَرَّطْتُ فِي جَنْبِ اللَّهِ وَإِنْ كُنْتُ لَمِنَ السَّاخِرِينَ ٥٧

58. "O que digui: "Si Al·là m'hagués guiat, de ben segur que hauria estat entre els justos".

أَوْ تَقُولَ لَوْ أَنَّ اللَّهَ هَدَانِي لَكُنْتُ مِنَ الْمُتَّقِينَ ٥٨

59. "O que digui quan observi el càstig: Si pogués tornar *al món*, aleshores seria dels que fan el bé".

أَوْ تَقُولَ حِينَ تَرَى الْعَذَابَ لَوْ أَنَّ لِي كَرَّةً فَأَكُونَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ ٥٩

60. *Déu respondrà*: "Ai, et van arribar els Meus Senyals però tu els vas

بَلَىٰ قَدْ جَاءَتْكَ آيَاتِي فَكَذَّبْتَ بِهَا وَ

tractar de mentides, vas ser arrogant i vas pertànyer als incrèduls".

اسْتَكْبَرْتَ وَكُنْتَ مِنَ الْكٰفِرِيْنَ ﴿٦٠﴾

61. I en el Dia de la Resurrecció, veuràs els que van mentir en contra d'Al·là, amb els seus rostres ennegrits. És que no hi ha a l'Infern una llar per als orgullosos?

وَيَوْمَ الْقِيٰمَةِ تَرَى الَّذِيْنَ كَذَبُوْا عَلَى اللّٰهِ وُجُوْهُهُمْ مُّسْوَدَّةٌ ۚ اَلَيْسَ فِيْ جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْمُتَكَبِّرِيْنَ ﴿٦١﴾

62. Però Al·là condueix aquells El temen fins al seu lloc legítim i de seguretat *i èxit*, el mal no els afectarà ni seran afligits.

وَيُنَجِّي اللّٰهُ الَّذِيْنَ اتَّقَوْا بِمَفَازَتِهِمْ ۖ لَا يَمَسُّهُمُ السُّوْٓءُ وَلَا هُمْ يَحْزَنُوْنَ ﴿٦٢﴾

63. Al·là és el Creador de totes les coses i és el Guardià de totes les coses.

اَللّٰهُ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ ۖ وَّهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ وَّكِيْلٌ ﴿٦٣﴾

64. A Ell pertanyen les claus dels cels i la terra; però aquells que no creguin en els Senyals d'Al·là, ells seran els perdedors.

لَهٗ مَقَالِيْدُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۗ وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِاٰيٰتِ اللّٰهِ اُولٰٓئِكَ هُمُ الْخٰسِرُوْنَ ﴿٦٤﴾

R.7.

65. Digues-los: "És que m'ordeneu adorar altres *déus* diferents d'Al·là, oh ignorants?"

قُلْ اَفَغَيْرَ اللّٰهِ تَاْمُرُوْٓنِّيْٓ اَعْبُدُ اَيُّهَا الْجٰهِلُوْنَ ﴿٦٥﴾

66. En veritat, t'ha estat revelat de la mateixa manera que als que et van precedir: "Si atribueixes iguals *a Déu* la teva feina serà, en veritat, en va i estaràs certament entre els perdedors".

وَلَقَدْ اُوْحِيَ اِلَيْكَ وَاِلَى الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِكَ ۚ لَئِنْ اَشْرَكْتَ لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُوْنَنَّ مِنَ الْخٰسِرِيْنَ ﴿٦٦﴾

67. Ai! Adoreu Al·là i sigueu agraïts.

بَلِ اللّٰهَ فَاعْبُدْ وَكُنْ مِّنَ الشّٰكِرِيْنَ ﴿٦٧﴾

68. No respecten la Majestat d'Al·là com cal. I la terra serà sota el Seu domini en el Dia del Judici Final, i els cels seran embolicats amb *el poder* de la Seva destra. Glorificat i exaltat sigui Ell per sobre del que Li associen.

وَمَا قَدَرُوا اللّٰهَ حَقَّ قَدْرِهٖ ۖ وَالْاَرْضُ جَمِيْعًا قَبْضَتُهٗ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ وَالسَّمٰوٰتُ مَطْوِيّٰتٌۢ بِيَمِيْنِهٖ ۚ سُبْحٰنَهٗ وَتَعٰلٰى عَمَّا يُشْرِكُوْنَ ﴿٦٨﴾

69. Tocarà la trompeta i *tots* els que es trobin als cels i *tots* els que es trobin a la terra *cauran* esvaïts, tret d'aquells que vulgui alliberar Al·là. Després tocarà un segon cop i tot seguit es posaran drets, mirant al seu voltant.

وَ نُفِخَ فِي الصُّوْرِ فَصَعِقَ مَنْ فِي
السَّمٰوٰتِ وَ مَنْ فِي الْاَرْضِ اِلَّا مَنْ شَآءَ
اللّٰهُ ؕ ثُمَّ نُفِخَ فِيْهِ اُخْرٰى فَاِذَا هُمْ
قِيَامٌ يَّنْظُرُوْنَ ﴿۶۹﴾

70. La terra brillarà amb la llum del seu Senyor, el Llibre el posaran *obert davant d'ells*, portaran els Profetes i els testimonis, i es dictarà entre ells sentència amb justícia i no seran perjudicats.

وَ اَشْرَقَتِ الْاَرْضُ بِنُوْرِ رَبِّهَا وَ وُضِعَ
الْكِتٰبُ وَ جِايْٓءَ بِالنَّبِيّٖنَ وَ الشُّهَدَآءِ
وَ قُضِيَ بَيْنَهُمْ بِالْحَقِّ وَ هُمْ لَا
يُظْلَمُوْنَ ﴿۷۰﴾

71. I cada ànima serà recompensada del tot pel que va fer. Ell sap molt bé el que fan.

وَ وُفِّيَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ وَ هُوَ اَعْلَمُ
بِمَا يَفْعَلُوْنَ ﴿۷۱﴾

R.8.

72. Aquells que no van creure seran portats a l'Infern en grups fins que, quan hi arribin, s'obrin les portes i els seus Guardians els diran: "És que no us van arribar els Missatgers d'entre vosaltres mateixos, recitant-vos els Senyals del vostre Senyor i advertint-vos de la trobada d'aquest Dia?" Ells respondran: "Sí, però la sentència del càstig ha estat dictada justament contra els incrèduls".

وَ سِيْقَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْٓا اِلٰى جَهَنَّمَ
زُمَرًا ؕ حَتّٰٓى اِذَا جَآءُوْهَا فُتِحَتْ
اَبْوَابُهَا وَ قَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَآ اَلَمْ
يَاْتِكُمْ رُسُلٌ مِّنْكُمْ يَتْلُوْنَ عَلَيْكُمْ
اٰيٰتِ رَبِّكُمْ وَ يُنْذِرُوْنَكُمْ لِقَآءَ
يَوْمِكُمْ هٰذَا ؕ قَالُوْا بَلٰى وَ لٰكِنْ حَقَّتْ
كَلِمَةُ الْعَذَابِ عَلَى الْكٰفِرِيْنَ ﴿۷۲﴾

73. Diran llavors: "Entreu, doncs, a les portes de l'Infern. Doncs dolenta és la llar dels arrogants".

قِيْلَ ادْخُلُوْٓا اَبْوَابَ جَهَنَّمَ
خٰلِدِيْنَ فِيْهَا ۚ فَبِئْسَ مَثْوَى
الْمُتَكَبِّرِيْنَ ﴿۷۳﴾

74. Però aquells que van témer el seu Senyor seran duts als Cel en grups que, en arribar-hi i un cop obertes les portes, els seus Guardians els diran: "La pau sigui amb vosaltres! Sigueu feliços i viviu *aquí*".

وَ سِيْقَ الَّذِيْنَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ اِلَى
الْجَنَّةِ زُمَرًا ؕ حَتّٰٓى اِذَا جَآءُوْهَا وَ
فُتِحَتْ اَبْوَابُهَا وَ قَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَا
سَلٰمٌ عَلَيْكُمْ طِبْتُمْ فَادْخُلُوْهَا
خٰلِدِيْنَ ﴿۷۴﴾

75. Ells respondran: "Tota lloança correspon a Al·là, quan ha complert la Seva promesa amb vosaltres i ens ha donat la terra com a herència, fixant la nostra llar en el Jardí, allà on vulguem". Que excel·lent és la recompensa dels treballadors *justos*!"

وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي صَدَقَنَا
وَعْدَهُ وَأَوْرَثَنَا الْأَرْضَ نَتَبَوَّأُ مِنَ
الْجَنَّةِ حَيْثُ نَشَاءُ ۚ فَنِعْمَ أَجْرُ
الْعَامِلِينَ ﴿٧٥﴾

76. Veuràs els àngels envoltant el Tron, glorificant el seu Senyor amb la Seva lloança. Es jutjarà entre ells amb justícia i es dirà: "Tota lloança correspon a Al·là, el Senyor de tots els mons".

وَتَرَى الْمَلَائِكَةَ حَافِّينَ مِنْ حَوْلِ
الْعَرْشِ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ ۚ وَ
قُضِيَ بَيْنَهُمْ بِالْحَقِّ وَقِيلَ الْحَمْدُ لِلَّهِ
رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٧٦﴾

CAPÍTOL 40
AL-MU'MIN
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context.

Amb aquesta Surah comença un grup de capítols que tenen tots les mateixes lletres abreujades, *Ha Mim*. Comencen amb el tema de la revelació de l'Alcorà i corresponen al mateix període. Segons Ibn Abbas i Ikrimah, totes aquestes Sures van ser revelades a La Meca en una època en què l'oposició a l'Islam havia esdevingut molt insistent, organitzada i dura (versicles 56 i 78) i els enemics del Sant Profeta intentaven fins i tot assassinar-lo (v.29). Cap al final de l'última Sura, es consola al Sant Profeta amb la seguretat que ben aviat es dictarà la sentència divina entre ell i els seus enemics. Les forces de les tenebres seran derrotades; despareixerà la idolatria d'Aràbia i tot el país ressonarà amb les lloances de Déu. Aquesta Sura comença amb l'encertada declaració que el Déu Gran i poderós ha revelat l'Alcorà perquè s'estableixi la Majestat i Santedat divines en el món i s'esborri la incredulitat.

Tema

Com hem dit anteriorment, la Sura comença amb una declaració ferma que ha arribat l'època en què la veritat triomfarà per sobre de la falsedat, la justícia vencerà el mal i les lloances de Déu es cantaran en el país en què havia dominat la idolatria. Aquesta gran consumació serà produïda per l'Alcorà. Els enemics de la veritat empraran tots els seus mitjans i tota la seva influència i poderosos recursos per arrencar de soca-rel els dits de l'Islam, però fracasaran en els seus designis i intents malvats. Es diu al Sant Profeta que no s'enganyi, ni es deixi atabalar per la brillantor dels grans recursos materials i el poder dels incrèduls, perquè estan destinats a una trista fi. A més a més, també es diu que els seus enemics no són l'únic, ni el primer poble que s'oposa a la veritat. Abans hi ha hagut altres pobles que van intentar matar els seus profetes i destruir les seves missions. Però el càstig de Déu va caure sobre ells. Per tant, de la mateixa manera caurà el càstig contra els seus enemics. La Sura continua referint-se després al cas de Moisès com exemple de la trista fi que patiran els enemics del Sant Profeta. Mentre que el Faraó va rebutjar la invitació a la veritat de Moisès, un "home creient" que des de la seva pròpia llar conhortà el poble, de manera patètica però convincent, perquè no provessin de matar un home, Moisès, que no tenia cap culpa tret d'haver dit que Al·là era el seu Senyor i que tenia proves segures i sòlides per fonamentar i demostrar la seva causa. També els avisà que no havien de deixar-se enganyar per la seva riquesa, poder i recursos materials, ja que totes elles eren transitòries. Però en comptes de beneficiar-se del seu consell sincer, el Faraó es burlà d'ell. A continuació, la Sura fa referència puntual a la Llei divina invariable que l'ajuda i el socor de Déu estan sempre al costat del seus Missatgers i amb els seus seguidors, i que el fracàs i la frustració contuaran perseguint els passos dels incrèduls fins a la fin dels temps. Aquesta llei Divina va actuar en l'època de cada Profeta i veurà la seva manifestació més plena en la del Sant Profeta. tot seguit, es diu als incrèduls que no tenen cap motiu per rebutjar la nit del món físic, i que el despertar espiritual segueix el període de decadència moral en el

camp espiritual. Quan el món va quedar espiritualment mort, Déu suscità el Sant Profeta per donar-li una nova vida. La Sura acaba assenyalant que quan Déu ha proveït de manera adequada les necessitats físiques de l'home, no pot haver oblidat proveir igualment per a les seves necessitats espirituals. Des de temps immemorials els ha estat atenent. Va enviar els Seus Missatgers al món per convidar els homes al seu Senyor i Creador, però per ingratitud i bogeria, els fills de les tenebres, van rebutjar a totes les èpoques el Missatge diví i es van guanyar el disgust d'Al·là.

سُورَةُ الْمُؤْمِنِ مَكِّيَّةٌ وَهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ سِتٌّ وَثَمَانُونَ آيَةً وَتِسْعَةُ رُكُوعَاتٍ

AL-MU'MIN

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ ﴿١﴾

2. Ha Him.[1]

حم ﴿٢﴾

3. La revelació del Llibre prové d'Al·là, el Poderós, l'Omniscient.

تَنزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴿٣﴾

4. El Perdonador dels pecats i Acceptant del penediment, Sever en el càstig, Posseïdor de la generositat. No hi ha cap Déu sinó Ell. Ell serà el retorn final.

غَافِرِ الذَّنبِ وَقَابِلِ التَّوْبِ شَدِيدِ الْعِقَابِ ذِي الطَّوْلِ ۖ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ۖ إِلَيْهِ الْمَصِيرُ ﴿٤﴾

5. Ningú no discuteix els Senyals d'Al·là tret dels incrèduls. No deixis, doncs, que els seus moviments pel país t'enganyin.

مَا يُجَادِلُ فِي آيَاتِ اللَّهِ إِلَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَلَا يَغْرُرْكَ تَقَلُّبُهُمْ فِي الْبِلَادِ ﴿٥﴾

6. El poble de Noè i *altres* grups després d'ells van negar *els Nostres Senyals* abans que aquest *poble* i cada nació s'esforçà per atrapar el seu Missatger, discutint amb falsos *arguments* per rebutjar amb ells la veritat. Llavors vaig caure sobre ells i que *terrible* va ser la meva retribució. Que terrible fou la Meva retribució!

كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَالْأَحْزَابُ مِن بَعْدِهِمْ ۖ وَهَمَّتْ كُلُّ أُمَّةٍ بِرَسُولِهِمْ لِيَأْخُذُوهُ ۖ وَجَادَلُوا بِالْبَاطِلِ لِيُدْحِضُوا بِهِ الْحَقَّ فَأَخَذْتُهُمْ ۖ فَكَيْفَ كَانَ عِقَابِ ﴿٦﴾

7. Així es demostrà la veritat de la paraula del teu Senyor contra els incrèduls, perquè són els habitants del Foc.

وَكَذَٰلِكَ حَقَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ عَلَى الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّهُمْ أَصْحَابُ النَّارِ ﴿٧﴾

8. Aquells qui porten el Tron, i els qui l'envolten, glorifiquen el seu Senyor amb les *Seves* lloances, creuen

الَّذِينَ يَحْمِلُونَ الْعَرْشَ وَمَنْ حَوْلَهُ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيُؤْمِنُونَ بِهِ وَيَسْتَغْفِرُونَ لِلَّذِينَ آمَنُوا رَبَّنَا

[1] El Digne de Lloança, el Senyor de l'Honor

en Ell i demanen perdó pels creients, *tot dient*: "Senyor nostre, Tu abraces totes les coses en la *Teva* misericòrdia i saber. Per això, perdona aquells que se'n penedeixen i protegeix-los contra el càstig de l'Infern".

وَسِعْتَ كُلَّ شَيْءٍ رَّحْمَةً وَّعِلْمًا فَاغْفِرْ لِلَّذِيْنَ تَابُوْا وَ اتَّبَعُوْا سَبِيْلَكَ وَقِهِمْ عَذَابَ الْجَحِيْمِ ﴿٨﴾

9. "Senyor nostre, fes que entrin en els Jardins d'Eternitat que Tu has promès, així com també aquells dels seus pares que siguin virtuosos. Tu ets el Poderós, el Savi".

رَبَّنَا وَ اَدْخِلْهُمْ جَنّٰتِ عَدْنِ ۣالَّتِيْ وَعَدْتَّهُمْ وَمَنْ صَلَحَ مِنْ اٰبَآئِهِمْ وَ اَزْوَاجِهِمْ وَ ذُرِّيّٰتِهِمْ ؕ اِنَّكَ اَنْتَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ ﴿٩﴾

10. "I protegeix-los del mal, perquè aquell que protegeixis del mal en aquest Dia, a aquest li has mostrat certament la misericòrdia. I aquest és *en veritat* el triomf suprem".

وَقِهِمُ السَّيِّاٰتِ ؕ وَ مَنْ تَقِ السَّيِّاٰتِ يَوْمَئِذٍ فَقَدْ رَحِمْتَهٗ ؕ وَ ذٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيْمُ ﴿١٠﴾

R.2.

11. Certament, als incrèduls se'ls anunciaran *aquestes paraules:* "L'aversió d'Al·là supera la vostra, quan vau ser cridats a creure i us hi vau negar".

اِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا يُنَادَوْنَ لَمَقْتُ اللّٰهِ اَكْبَرُ مِنْ مَّقْتِكُمْ اَنْفُسَكُمْ اِذْ تُدْعَوْنَ اِلَى الْاِيْمَانِ فَتَكْفُرُوْنَ ﴿١١﴾

12. Ells respondran: "Senyor nostre, ens has fet morir dues vegades, i ens has donat la vida dues vegades, i ara confessem els nostres pecats. Hi ha cap mitjà per marxar d'aquí?"

قَالُوْا رَبَّنَآ اَمَتَّنَا اثْنَتَيْنِ وَ اَحْيَيْتَنَا اثْنَتَيْنِ فَاعْتَرَفْنَا بِذُنُوْبِنَا فَهَلْ اِلٰى خُرُوْجٍ مِّنْ سَبِيْلٍ ﴿١٢﴾

13. Això és perquè quan Al·là va ser proclamat sol, vau rebutjar *la crida*, però quan se li han associat iguals, sí hi vau creure. *Ara* la última paraula la té Al·là, el Sublim, el Gran".

ذٰلِكُمْ بِاَنَّهٗۤ اِذَا دُعِيَ اللّٰهُ وَحْدَهٗ كَفَرْتُمْ ۚ وَ اِنْ يُّشْرَكْ بِهٖ تُؤْمِنُوْا ؕ فَالْحُكْمُ لِلّٰهِ الْعَلِيِّ الْكَبِيْرِ ﴿١٣﴾

14. Ell és Qui us mostra els Seus Senyals i us envia provisions des del cel, però ningú no se n'adona tret d'aquell que es dirigeix *a Déu*.

هُوَ الَّذِيْ يُرِيْكُمْ اٰيٰتِهٖ وَ يُنَزِّلُ لَكُمْ مِّنَ السَّمَآءِ رِزْقًا ؕ وَمَا يَتَذَكَّرُ اِلَّا مَنْ يُّنِيْبُ ﴿١٤﴾

15. Invoqueu, doncs, Al·là, essent sincers amb Ell en la fe, malgrat que incrèduls se n'apartin.

فَادْعُوا اللّٰهَ مُخْلِصِيْنَ لَهُ الدِّيْنَ
وَلَوْ كَرِهَ الْكٰفِرُوْنَ ﴿١٥﴾

16. *Ell és* l'Exaltador en rangs, el Senyor del Tron. Ell fa que l'esperit es reveli pel Seu manament a aquell dels Seus servents que li plagui, per poder advertir sobre el Dia de la Trobada.

رَفِيْعُ الدَّرَجٰتِ ذُو الْعَرْشِ ۚ يُلْقِي
الرُّوْحَ مِنْ اَمْرِهٖ عَلٰى مَنْ يَّشَآءُ مِنْ
عِبَادِهٖ لِيُنْذِرَ يَوْمَ التَّلَاقِ ﴿١٦﴾

17. El dia en què compareixeran *tots;* res del que es refereixi a ells estarà amagat per a Al·là. "De qui serà el regne aquest dia?" D'Al·là, l'Únic, el Màxim Suprem.

يَوْمَ هُمْ بٰرِزُوْنَ ۚ لَا يَخْفٰى عَلَى اللّٰهِ
مِنْهُمْ شَيْءٌ ۚ لِمَنِ الْمُلْكُ الْيَوْمَ ۚ لِلّٰهِ
الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ ﴿١٧﴾

18. "Aquest dia cada ànima serà retribuïda amb el que s'ha guanyat. No hi haurà injustícies aquest dia. En veritat, Al·là és Ràpid en els comptes".

اَلْيَوْمَ تُجْزٰى كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ ۚ لَا
ظُلْمَ الْيَوْمَ ۚ اِنَّ اللّٰهَ سَرِيْعُ الْحِسَابِ ﴿١٨﴾

19. I avisa'ls del Dia que s'apropa, quan els cors els tindran a la gola, mentre provin de suprimir l'angoixa. Els injustos no tindran amic que els estimin, ni cap intercessor, ni cap intercessió que els serveixi.

وَ اَنْذِرْهُمْ يَوْمَ الْاٰزِفَةِ اِذِ
الْقُلُوْبُ لَدَى الْحَنَاجِرِ كٰظِمِيْنَ ۚ
مَا لِلظّٰلِمِيْنَ مِنْ حَمِيْمٍ وَّلَا شَفِيْعٍ
يُّطَاعُ ﴿١٩﴾

20. Ell coneix la traïció dels ulls i el que amaga el cor.

يَعْلَمُ خَآئِنَةَ الْاَعْيُنِ وَ مَا تُخْفِي
الصُّدُوْرُ ﴿٢٠﴾

21. Al·là jutja amb la veritat, mentre que aquells que ells invoquen fora d'Al·là no decidiran res. En veritat, Al·là és Qui Tot ho Sent, Qui Tot ho Veu.

وَاللّٰهُ يَقْضِيْ بِالْحَقِّ ۚ وَ الَّذِيْنَ
يَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِهٖ لَا يَقْضُوْنَ
بِشَيْءٍ ۚ اِنَّ اللّٰهَ هُوَ السَّمِيْعُ
الْبَصِيْرُ ﴿٢١﴾ ع

R.3.

22. És que no han viatjat per la terra ni han vist quina va ser la fi dels que els van precedir? Van ser més poderosos que ells i *en la petja que van*

اَوَلَمْ يَسِيْرُوْا فِي الْاَرْضِ فَيَنْظُرُوْا
كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِيْنَ كَانُوْا
مِنْ قَبْلِهِمْ ۚ كَانُوْا هُمْ اَشَدَّ مِنْهُمْ

deixar a la terra. Però Al·là els atrapà pels seus pecats i no van tenir cap protector contra Al·là.

قُوَّةً وَّ اٰثَارًا فِي الْاَرْضِ فَاَخَذَهُمُ
اللّٰهُ بِذُنُوْبِهِمْ ؕ وَ مَا كَانَ لَهُمْ مِّنَ
اللّٰهِ مِنْ وَّاقٍ ﴿٢٢﴾

23. Això va ser perquè els Seus Missatgers van arribar a ells amb Senyals manifestos, però no hi van creure. Al·là va caure, doncs, sobre ells. En veritat, Ell és Poderós, Sever en el càstig.

ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ كَانَتْ تَّاْتِيْهِمْ رُسُلُهُمْ
بِالْبَيِّنٰتِ فَكَفَرُوْا فَاَخَذَهُمُ اللّٰهُ ؕ
اِنَّهٗ قَوِيٌّ شَدِيْدُ الْعِقَابِ ﴿٢٣﴾

24. Vam enviar Moisès amb els Nostres Senyals i autoritat evident,

وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا مُوْسٰى بِاٰيٰتِنَا وَ سُلْطٰنٍ
مُّبِيْنٍ ﴿٢٤﴾

25. Al Faraó, Haman i Korah; però ells van dir: "És un mag i un impostor".

اِلٰى فِرْعَوْنَ وَ هَامٰنَ وَ قَارُوْنَ فَقَالُوْا
سٰحِرٌ كَذَّابٌ ﴿٢٥﴾

26. Però quan va arribar amb ells la Nostra Veritat, van dir: "Mateu els fills dels que han cregut en ell, i deixeu amb vida les seves mullers". Però el designi dels incrèduls només és inútil".

فَلَمَّا جَآءَهُمْ بِالْحَقِّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا
اقْتُلُوْٓا اَبْنَآءَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مَعَهٗ
وَ اسْتَحْيُوْا نِسَآءَهُمْ ؕ وَ مَا كَيْدُ
الْكٰفِرِيْنَ اِلَّا فِيْ ضَلٰلٍ ﴿٢٦﴾

27. El Faraó digué: "Deixeu-me *sol*, perquè mati Moisès i invoqui el meu Senyor. Temo que canviïs la vostra religió o dominis la terra amb el desordre *i la corrupció*".

وَ قَالَ فِرْعَوْنُ ذَرُوْنِيْٓ اَقْتُلْ مُوْسٰى
وَلْيَدْعُ رَبَّهٗ ۚ اِنِّيْٓ اَخَافُ اَنْ يُّبَدِّلَ
دِيْنَكُمْ اَوْ اَنْ يُّظْهِرَ فِي الْاَرْضِ
الْفَسَادَ ﴿٢٧﴾

28. Moisès digué: "Em refugio en el meu Senyor i el vostre Senyor contra qualsevol *persona* que no cregui en el Dia dels Comptes".

وَ قَالَ مُوْسٰٓى اِنِّيْ عُذْتُ بِرَبِّيْ وَ رَبِّكُمْ
مِّنْ كُلِّ مُتَكَبِّرٍ لَّا يُؤْمِنُ بِيَوْمِ
الْحِسَابِ ﴿٢٨﴾ ع

R.4.

29. Un home creient d'entre el poble del Faraó, que amagava la seva fe, digué: "Matareu un home perquè diu: el meu Senyor és Al·là?, encara que us hagi presentat proves clares del vostre Senyor?" Si és un mentider, que li caigui *el pecat de* la seva men-

وَ قَالَ رَجُلٌ مُّؤْمِنٌ ۖۗ مِّنْ اٰلِ فِرْعَوْنَ
يَكْتُمُ اِيْمَانَهٗٓ اَتَقْتُلُوْنَ رَجُلًا اَنْ
يَّقُوْلَ رَبِّيَ اللّٰهُ وَ قَدْ جَآءَكُمْ
بِالْبَيِّنٰتِ مِنْ رَّبِّكُمْ ؕ وَ اِنْ يَّكُ
كَاذِبًا فَعَلَيْهِ كَذِبُهٗ ۚ وَ اِنْ يَّكُ

tida al damunt, però si diu la veritat, part d'allò amb què us ha amenaçat caurà *certament* sobre vosaltres. En veritat Al·là no guia aquell que és transgressor i mentider.

صَادِقًا يُصِبْكُم بَعْضُ الَّذِي يَعِدُكُمْ ۖ إِنَّ
اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ كَذَّابٌ ٢٩

30. "Oh poble meu, vostra és la sobirania en aquest dia, ja que domineu el país. Però qui ens ajudarà i *protegirà* contra el càstig d'Al·là si cau sobre nosaltres?" El Faraó digué: "Només et dic el que veig per mi mateix i només et guio cap al camí de rectitud".

يَا قَوْمِ لَكُمُ الْمُلْكُ الْيَوْمَ ظَاهِرِينَ
فِي الْأَرْضِ فَمَن يَنصُرُنَا مِن بَأْسِ
اللَّهِ إِن جَاءَنَا ۚ قَالَ فِرْعَوْنُ مَا
أُرِيكُمْ إِلَّا مَا أَرَىٰ وَمَا أَهْدِيكُمْ
إِلَّا سَبِيلَ الرَّشَادِ ٣٠

31. Però aquell que creia va respondre: "Oh poble meu, temo per vosaltres *una cosa* semblant al temps fatídic dels pobles *confederats*",

وَقَالَ الَّذِي آمَنَ يَا قَوْمِ إِنِّي أَخَافُ
عَلَيْكُم مِّثْلَ يَوْمِ الْأَحْزَابِ ٣١

32. "Com el poble de Noè, d'Ad i Zamud, i dels que els van seguir. I Al·là no causa cap injustícia als *Seus* servents".

مِثْلَ دَأْبِ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ
وَالَّذِينَ مِن بَعْدِهِمْ ۚ وَمَا اللَّهُ يُرِيدُ
ظُلْمًا لِّلْعِبَادِ ٣٢

33. "Oh poble meu, temo per a vosaltres el dia en què us demanareu ajuda els uns als altres".

وَيَا قَوْمِ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ يَوْمَ
التَّنَادِ ٣٣

34. "Un dia en què girareu l'esquena mentre fugiu. Ningú no us defensarà contra Al·là. I per a aquell que Al·là sentencia com a extraviat no hi haurà cap guia".

يَوْمَ تُوَلُّونَ مُدْبِرِينَ مَا لَكُم مِّنَ
اللَّهِ مِنْ عَاصِمٍ ۗ وَمَن يُضْلِلِ اللَّهُ
فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ٣٤

35. "Josep va venir a vosaltres amb proves clares, però no vau deixar de dubtar sobre allò que us portava fins que, a la seva mort, vau dir: "Al·là mai no suscitarà un Missatger després d'ell". Així jutja Al·là certament com perduts els que transgredeixen i dubten".

وَلَقَدْ جَاءَكُمْ يُوسُفُ مِن قَبْلُ
بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا زِلْتُمْ فِي شَكٍّ مِّمَّا
جَاءَكُم بِهِ ۖ حَتَّىٰ إِذَا هَلَكَ قُلْتُمْ
لَن يَبْعَثَ اللَّهُ مِن بَعْدِهِ رَسُولًا ۚ
كَذَٰلِكَ يُضِلُّ اللَّهُ مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ
مُّرْتَابٌ ٣٥

36. "Aquells que discuteixen sobre els Senyals d'Al·là sense que se'ls hagi donat cap autoritat. Terriblement odiós és això a ulls d'Al·là i a ulls dels creients. Així segella Al·là el cor de tota *persona* arrogant, orgullosa".

الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِ اللَّهِ بِغَيْرِ سُلْطَانٍ أَتَاهُمْ ۚ كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ وَعِنْدَ الَّذِينَ آمَنُوا ۚ كَذَٰلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ قَلْبِ مُتَكَبِّرٍ جَبَّارٍ ﴿٣٦﴾

37. El Faraó va respondre: "Oh Haman, construeix-me un edifici elevat perquè pugui tenir accés".

وَقَالَ فِرْعَوْنُ يَا هَامَانُ ابْنِ لِي صَرْحًا لَعَلِّي أَبْلُغُ الْأَسْبَابَ ﴿٣٧﴾

38. "Els mitjans per apropar-me als Cels, per poder veure el Déu de Moisès, perquè crec de veritat que és un mentider". Així doncs, es féu que la maldat de les seves accions *semblés* justa a ulls del faraó, i va ser apartat del camí *recte*; però el designi del Faraó no va fer altra cosa que fracassar.

أَسْبَابَ السَّمَاوَاتِ فَأَطَّلِعَ إِلَىٰ إِلَٰهِ مُوسَىٰ وَإِنِّي لَأَظُنُّهُ كَاذِبًا ۚ وَكَذَٰلِكَ زُيِّنَ لِفِرْعَوْنَ سُوءُ عَمَلِهِ وَصُدَّ عَنِ السَّبِيلِ ۚ وَمَا كَيْدُ فِرْعَوْنَ إِلَّا فِي تَبَابٍ ﴿٣٨﴾

R.5.

39. Aquell que creia digué: "Oh poble meu, seguiu-me. Us guiaré cap al camí de la rectitud".

وَقَالَ الَّذِي آمَنَ يَا قَوْمِ اتَّبِعُونِ أَهْدِكُمْ سَبِيلَ الرَّشَادِ ﴿٣٩﴾

40. "Oh poble meu, la vida d'aquest món només és una provisió *temporal*; i el Més Enllà és, de ben segur, la llar per a una estada permanent".

يَا قَوْمِ إِنَّمَا هَٰذِهِ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا مَتَاعٌ وَإِنَّ الْآخِرَةَ هِيَ دَارُ الْقَرَارِ ﴿٤٠﴾

41. "Qui fa el mal serà pagat només amb alguna cosa semblant; però qui faci el bé, sigui home o dona, i cregui, entrarà en el Jardí; Allà rebran sense mesura".

مَنْ عَمِلَ سَيِّئَةً فَلَا يُجْزَىٰ إِلَّا مِثْلَهَا ۖ وَمَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ يُرْزَقُونَ فِيهَا بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٤١﴾

42. "Oh poble meu, que *estrany* que jo us cridi a la salvació i vosaltres em crideu al Foc".

وَيَا قَوْمِ مَا لِي أَدْعُوكُمْ إِلَى النَّجَاةِ وَتَدْعُونَنِي إِلَى النَّارِ ﴿٤٢﴾

43. "M'animeu a no creure en Al·là associar-Li allò que no conec, mentre que jo us convido al Poderós, el Gran Perdonador".

تَدْعُونَنِي لِأَكْفُرَ بِاللَّهِ وَأُشْرِكَ بِهِ
مَا لَيْسَ لِي بِهِ عِلْمٌ وَأَنَا أَدْعُوكُمْ
إِلَى الْعَزِيزِ الْغَفَّارِ ﴿٤٣﴾

44. "En veritat, allò perquè em crideu no té *títol* per ser invocat en aquest món o en el Més Enllà; i que el nostre retorn serà, de ben segur, a Al·là i que els transgressors seran els habitants del Foc".

لَا جَرَمَ أَنَّمَا تَدْعُونَنِي إِلَيْهِ لَيْسَ
لَهُ دَعْوَةٌ فِي الدُّنْيَا وَلَا فِي الْآخِرَةِ
وَأَنَّ مَرَدَّنَا إِلَى اللَّهِ وَأَنَّ
الْمُسْرِفِينَ هُمْ أَصْحَابُ النَّارِ ﴿٤٤﴾

45. "Aviat recordareu, doncs, el que us dic. Confio la meva causa a Al·là. En veritat, Al·là veu *tots* els Seus servents".

فَسَتَذْكُرُونَ مَا أَقُولُ لَكُمْ ۚ وَأُفَوِّضُ
أَمْرِي إِلَى اللَّهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ بَصِيرٌ
بِالْعِبَادِ ﴿٤٥﴾

46. El resultat va ser que Al·là el protegí dels mals de tot el que van ordir i un càstig terrible va caure sobre el poble del Faraó.

فَوَقَاهُ اللَّهُ سَيِّئَاتِ مَا مَكَرُوا ۖ وَحَاقَ
بِآلِ فِرْعَوْنَ سُوءُ الْعَذَابِ ﴿٤٦﴾

47. El Foc. Hi estan exposats nit i dia. I el dia en què arribi l'Hora, *es dirà*: "Llenceu el poble del Faraó al més sever dels càstigs".

النَّارُ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا غُدُوًّا وَ
عَشِيًّا ۖ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ
أَدْخِلُوا آلَ فِرْعَوْنَ أَشَدَّ الْعَذَابِ ﴿٤٧﴾

48. I quan discuteixen els uns amb els altres en el Foc, els febles diran als que van ser orgullosos: "En veritat, vam ser seguidors vostres; no podeu, doncs, alleujar-nos d'una part del Foc?"

وَإِذْ يَتَحَاجُّونَ فِي النَّارِ فَيَقُولُ
الضُّعَفَاءُ لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُنَّا
لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ أَنْتُمْ مُغْنُونَ عَنَّا
نَصِيبًا مِنَ النَّارِ ﴿٤٨﴾

49. Els que van ser orgullosos diran: "Tots hi estem. Al·là ha sentenciat ja entre *els Seus* servents".

قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُلٌّ فِيهَا
إِنَّ اللَّهَ قَدْ حَكَمَ بَيْنَ الْعِبَادِ ﴿٤٩﴾

50. Aquells que siguin al Foc diran als Guardians de l'Infern: "Pregueu al vostre Senyor perquè us alleugi el càstig per un *sol* dia".

وَقَالَ الَّذِينَ فِي النَّارِ لِخَزَنَةِ جَهَنَّمَ
ادْعُوا رَبَّكُمْ يُخَفِّفْ عَنَّا يَوْمًا مِنَ
الْعَذَابِ ﴿٥٠﴾

51. Ells respondran: "És que no us van arribar els Nostres Missatgers amb els Senyals manifestos"? Contestaran: "Sí". *Els Guardians* els diran: "Llavors, pregueu". Però la pregària dels incrèduls no serveix de res.

قَالُوٓا أَوَلَمْ تَكُ تَأْتِيكُمْ رُسُلُكُمْ
بِالْبَيِّنٰتِ، قَالُوا بَلٰى، قَالُوا فَادْعُوا،
وَمَا دُعٰٓؤُا الْكٰفِرِينَ إِلَّا فِي ضَلٰلٍ ﴿٥١﴾

R.6.

52. És clar que ajudem els Nostres Missatgers i els creients, *tant* a la vida present com en el dia en què compareixeran els testimonis.

إِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا وَالَّذِينَ اٰمَنُوا
فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ يَقُومُ
الْأَشْهَادُ ﴿٥٢﴾

53. El dia en què les seves excuses beneficiaran els malvats, i seva serà la maledicció i la pitjor llar.

يَوْمَ لَا يَنْفَعُ الظّٰلِمِينَ مَعْذِرَتُهُمْ
وَلَهُمُ اللَّعْنَةُ وَلَهُمْ سُوٓءُ الدَّارِ ﴿٥٣﴾

54. Però en veritat vam donar Moisès la guia i vam fer als fills d'Israel hereus del Llibre.

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوسَى الْهُدٰى وَأَوْرَثْنَا
بَنِيٓ إِسْرَآءِيلَ الْكِتٰبَ ﴿٥٤﴾

55. Guia i recordatori per als homes que entenen.

هُدًى وَّذِكْرٰى لِأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿٥٥﴾

56. Tingues, doncs, paciència. En veritat, la promesa d'Al·là és veritable. Busca protecció *en el teu Senyor* contra les teves faltes i glorifica el teu senyor amb la Seva lloança a la tarda i al matí.

فَاصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ وَّاسْتَغْفِرْ
لِذَنْبِكَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ
بِالْعَشِيِّ وَالْإِبْكَارِ ﴿٥٦﴾

57. Aquells que es discuteixen pels Senyals d'Al·là sense que se'ls hagi donat cap autoritat no tenen res als seus cors que no sigui *un sentiment fals de* grandesa que mai no s'assoliran. Busqueu, doncs, refugi en Al·là. En veritat, Ell es Qui Tot ho Sent, Qui Tot ho Veu.

إِنَّ الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِيٓ اٰيٰتِ اللّٰهِ
بِغَيْرِ سُلْطٰنٍ اَتٰهُمْ، إِنْ فِي
صُدُورِهِمْ إِلَّا كِبْرٌ مَّا هُمْ بِبَالِغِيهِ،
فَاسْتَعِذْ بِاللّٰهِ، إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ
الْبَصِيرُ ﴿٥٧﴾

58. En veritat, la creació dels cels i de la terra és més gran que la de la

لَخَلْقُ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ أَكْبَرُ مِنْ

humanitat, però la majoria dels homes ho desconeixen.

خَلْقِ النَّاسِ وَ لٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا
يَعْلَمُوْنَ ﴿٥٨﴾

59. Els cecs i els que hi veuen no són iguals; de la mateixa manera que els que creuen i fan bones obres *no són iguals* que els que fan el mal. Reflexioneu ben poc.

وَ مَا يَسْتَوِي الْاَعْمٰى وَ الْبَصِيْرُ ۙ وَ
الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَ عَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ وَ
لَا الْمُسِيْٓءُ ؕ قَلِيْلًا مَّا تَتَذَكَّرُوْنَ ﴿٥٩﴾

60. L'Hora arribarà de ben segur, no n'hi ha cap dubte. Tanmateix, la majoria dels homes no hi creuen.

اِنَّ السَّاعَةَ لَاٰتِيَةٌ لَّا رَيْبَ فِيْهَا
وَ لٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُوْنَ ﴿٦٠﴾

61. I el vostre Senyor diu: "Pregueume. Jo respondré la vostra *pregària*. Però aquells que són massa orgullosos per adorar-Me entraran certament en l'Infern, humiliats".

وَ قَالَ رَبُّكُمُ ادْعُوْنِيْٓ اَسْتَجِبْ لَكُمْ ؕ
اِنَّ الَّذِيْنَ يَسْتَكْبِرُوْنَ عَنْ عِبَادَتِيْ
سَيَدْخُلُوْنَ جَهَنَّمَ دٰخِرِيْنَ ﴿٦١﴾

R.7.

62. És Al·là Qui ha fet la nit perquè hi descanseu i el dia perquè poder *veure-hi*. En veritat, Al·là és el Senyor de la gràcia per a la humanitat, encara que la majoria dels homes són desgraciats.

اَللّٰهُ الَّذِيْ جَعَلَ لَكُمُ الَّيْلَ لِتَسْكُنُوْا
فِيْهِ وَ النَّهَارَ مُبْصِرًا ؕ اِنَّ اللّٰهَ
لَذُوْ فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَ لٰكِنَّ اَكْثَرَ
النَّاسِ لَا يَشْكُرُوْنَ ﴿٦٢﴾

63. Així és Al·là, el vostre Senyor, el Creador de totes les coses. Per què, doncs, us n'aparteu?

ذٰلِكُمُ اللّٰهُ رَبُّكُمْ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ ۘ
لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ ۫ فَاَنّٰى تُؤْفَكُوْنَ ﴿٦٣﴾

64. En veritat, així és com s'allunyen els que neguen els Senyals d'Al·là.

كَذٰلِكَ يُؤْفَكُ الَّذِيْنَ كَانُوْا بِاٰيٰتِ
اللّٰهِ يَجْحَدُوْنَ ﴿٦٤﴾

65. Al·là és Qui ha fet per a vosaltres la terra com a lloc de repòs, i el cel com a un mitjà de dependència, us ha modelat amb belles formes, us ha donat coses excel·lents i us ha donat provisions saludables. Així és Al·là, el vostre Senyor. Beneït sigui Al·là, el Senyor dels mons.

اَللّٰهُ الَّذِيْ جَعَلَ لَكُمُ الْاَرْضَ قَرَارًا
وَّ السَّمَآءَ بِنَآءً وَّ صَوَّرَكُمْ فَاَحْسَنَ
صُوَرَكُمْ وَ رَزَقَكُمْ مِّنَ الطَّيِّبٰتِ ؕ
ذٰلِكُمُ اللّٰهُ رَبُّكُمْ ۚۖ فَتَبٰرَكَ اللّٰهُ
رَبُّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٦٥﴾

66. Ell és el *Déu* Viu. No hi ha cap Déu tret d'Ell. Pregueu-Li, doncs, i sigueu sincers davant d'Ell en la religió. Tota lloança correspon a Al·là, el Senyor dels mons.

هُوَ الْحَيُّ لَآ إِلٰهَ إِلَّا هُوَ فَادْعُوْهُ
مُخْلِصِيْنَ لَهُ الدِّيْنَ ۚ اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ
رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٦٦﴾

67. Digues-los: "M'han prohibit adorar aquells que invoqueu fora d'Al·là, ja que m'han arribat proves clares del meu Senyor i m'han ordenat que em sotmeti al Senyor dels mons".

قُلْ إِنِّيْ نُهِيْتُ أَنْ أَعْبُدَ الَّذِيْنَ
تَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ لَمَّا جَآءَنِيَ
الْبَيِّنٰتُ مِنْ رَّبِّيْ ۫ وَأُمِرْتُ أَنْ أُسْلِمَ
لِرَبِّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٦٧﴾

68. Ell és Qui us creà de la pols, després d'una gota d'esperma, i més endavant, d'un coàgul; després us deixa ser nen; i llavors *us deixa créixer* perquè tingueu tota la força i *us deixa* envellir -malgrat que alguns de vosaltres se'ls fa morir abans- i *us deixa viure* fins que arribeu al termini fixat i apreneu la saviesa.

هُوَ الَّذِيْ خَلَقَكُمْ مِّنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ
نُّطْفَةٍ ثُمَّ مِنْ عَلَقَةٍ ثُمَّ يُخْرِجُكُمْ
طِفْلًا ثُمَّ لِتَبْلُغُوْٓا أَشُدَّكُمْ ثُمَّ
لِتَكُوْنُوْا شُيُوْخًا ۚ وَمِنْكُمْ مَّنْ يُّتَوَفّٰى
مِنْ قَبْلُ وَلِتَبْلُغُوْٓا أَجَلًا مُّسَمًّى
وَّلَعَلَّكُمْ تَعْقِلُوْنَ ﴿٦٨﴾

69. Ell és Qui us dóna la vida i causa la mort. I quan decreta una cosa, només la diu: "Sigui!", i comença a ser.

هُوَ الَّذِيْ يُحْيٖ وَيُمِيْتُ ۚ فَإِذَا قَضٰٓى
أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُوْلُ لَهُ كُنْ فَيَكُوْنُ ﴿٦٩﴾

R.8.

70. És que no has vist aquells que discuteixen sobre els Senyals d'Al·là? Que allunyats estan de *la veritat*!

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِيْنَ يُجَادِلُوْنَ فِيْٓ
اٰيٰتِ اللّٰهِ ۚ أَنّٰى يُصْرَفُوْنَ ﴿٧٠﴾

71. Aquells que rebutgen el Llibre i el que revelem als Nostres Missatgers. Però ben aviat ho sabran.

الَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِالْكِتٰبِ وَبِمَآ
أَرْسَلْنَا بِهٖ رُسُلَنَا ۫ فَسَوْفَ يَعْلَمُوْنَ ﴿٧١﴾

72. Quan les anelles de ferro els envoltin el coll, i *també* les cadenes. Seran arrossegats.

إِذِ الْأَغْلٰلُ فِيْٓ أَعْنَاقِهِمْ وَالسَّلٰسِلُ ۚ
يُسْحَبُوْنَ ﴿٧٢﴾

73. A l'aigua bullent; després s'abrusaran al Foc.

فِي الْحَمِيْمِ ۙ ثُمَّ فِي النَّارِ يُسْجَرُوْنَ ﴿٧٣﴾

74. Llavors se'ls dirà: "On seran els que associàveu *a Déu*,

ثُمَّ قِيلَ لَهُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ تُشْرِكُوْنَ ﴿٧٤﴾

75. A part d'Al·là?" Ells respondran: "S'hauran esvanit lluny de nosaltres. No, mai no preguem res abans". Així confondrà Al·là els incrèduls.

مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ ۚ قَالُوْا ضَلُّوْا عَنَّا بَلْ لَّمْ نَكُنْ نَّدْعُوْا مِنْ قَبْلُ شَيْئًا ۚ كَذٰلِكَ يُضِلُّ اللّٰهُ الْكٰفِرِيْنَ ﴿٧٥﴾

76. "Això és perquè us vau alegrar a la terra sense justificació i perquè vau actuar amb insolència".

ذٰلِكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَفْرَحُوْنَ فِي الْاَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَ بِمَا كُنْتُمْ تَمْرَحُوْنَ ﴿٧٦﴾

77. "Entreu en les portes de l'Infern, per viure-hi. Que menyspreable és la llar dels orgullosos!"

اُدْخُلُوْٓا اَبْوَابَ جَهَنَّمَ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا ۚ فَبِئْسَ مَثْوَى الْمُتَكَبِّرِيْنَ ﴿٧٧﴾

78. Tingues, doncs, paciència. Certament, la promesa d'Al·là és veritable. I tant si et mostressis part del que els hem promès com si et fem morir *abans del compliment de la Nostra promesa*, a Nosaltres seran tornats *de tota manera*.

فَاصْبِرْ اِنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ ۚ فَاِمَّا نُرِيَنَّكَ بَعْضَ الَّذِيْ نَعِدُهُمْ اَوْ نَتَوَفَّيَنَّكَ فَاِلَيْنَا يُرْجَعُوْنَ ﴿٧٨﴾

79. I vam enviar Missatgers abans de tu; d'ells n'hi ha alguns que t'hem esmentat, i d'altres que no t'hem esmentat; però no és possible que cap Missatger no porti un Senyal tret que sigui amb permís d'Al·là. Però quan va arribar el decret d'Al·là, la qüestió es va resoldre amb la veritat, i aquells que van falsejar la veritat van esdevenir perdedors

وَ لَقَدْ اَرْسَلْنَا رُسُلًا مِّنْ قَبْلِكَ مِنْهُمْ مَّنْ قَصَصْنَا عَلَيْكَ وَ مِنْهُمْ مَّنْ لَّمْ نَقْصُصْ عَلَيْكَ ۗ وَ مَا كَانَ لِرَسُوْلٍ اَنْ يَّاْتِيَ بِاٰيَةٍ اِلَّا بِاِذْنِ اللّٰهِ ۚ فَاِذَا جَآءَ اَمْرُ اللّٰهِ قُضِيَ بِالْحَقِّ وَ خَسِرَ هُنَالِكَ الْمُبْطِلُوْنَ ﴿٧٩﴾ ع

R.9.

80. Al·là és Qui creà les bèsties per a vosaltres perquè cavalquéssiu sobre algunes d'elles i en mengéssiu d'unes altres.

اَللّٰهُ الَّذِيْ جَعَلَ لَكُمُ الْاَنْعَامَ لِتَرْكَبُوْا مِنْهَا وَ مِنْهَا تَاْكُلُوْنَ ﴿٨٠﴾

81. I hi teniu *altres* avantatges, i perquè, per la seva mediació, pugueu satisfer qualsevol altra necessitat *que pogués haver-hi* en els vostres cors. I sobre ells i sobre els vaixells sou transportats.

وَلَكُمْ فِيهَا مَنَافِعُ وَلِتَبْلُغُوا عَلَيْهَا حَاجَةً فِي صُدُورِكُمْ وَعَلَيْهَا وَعَلَى الْفُلْكِ تُحْمَلُونَ ﴿٨١﴾

82. Ell us mostra els Seus Senyals, quin dels Senyals d'Al·là negareu?

وَيُرِيكُمْ آيَاتِهِ فَأَيَّ آيَاتِ اللَّهِ تُنْكِرُونَ ﴿٨٢﴾

83. És que no han viatjat per la terra per poder veure quina va ser la fi dels que els van precedir? Van ser més nombrosos que ells, més poderosos i *en* la petja que van deixar al seu darrere a la terra. Però tot el que van aconseguir no els serví de res.

أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَانُوا أَكْثَرَ مِنْهُمْ وَأَشَدَّ قُوَّةً وَآثَارًا فِي الْأَرْضِ فَمَا أَغْنَى عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٨٣﴾

84. Però quan els seus Missatgers van arribar a ells amb Senyals evidents, es van alegrar del coneixement que tenien. I perquè allò del que es van burlar els envoltà pertot.

فَلَمَّا جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَرِحُوا بِمَا عِنْدَهُمْ مِنَ الْعِلْمِ وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٨٤﴾

85. Però quan van veure el Nostre càstig van dir: "Creiem només en Al·là i rebutgem tot el que solíem associar amb Ell".

فَلَمَّا رَأَوْا بَأْسَنَا قَالُوا آمَنَّا بِاللَّهِ وَحْدَهُ وَكَفَرْنَا بِمَا كُنَّا بِهِ مُشْرِكِينَ ﴿٨٥﴾

86. Però la seva fe no va poder beneficiar-los *en el moment* en què van veure el Nostre càstig. Aquesta és la Llei d'Al·là que s'ha aplicat *sempre* per als Seus servents. Així han mort els que no han cregut.

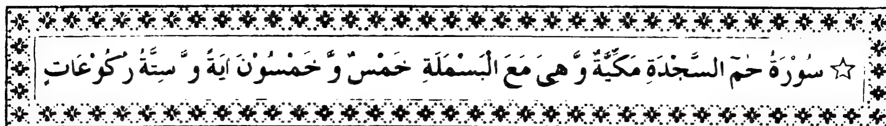
فَلَمْ يَكُ يَنْفَعُهُمْ إِيمَانُهُمْ لَمَّا رَأَوْا بَأْسَنَا سُنَّتَ اللَّهِ الَّتِي قَدْ خَلَتْ فِي عِبَادِهِ وَخَسِرَ هُنَالِكَ الْكَافِرُونَ ﴿٨٦﴾

٩ ع ١٢

CAPÍTOL 41
HA MIM AL-SALLDAH
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

La Surah duu el títol de Ha Mim Al-Salldah. És coneguda també com Fussliat. Com que és el segon dels cinc capítols del grup ha Mim, té una gran semblança amb la Surah precedent i amb la següent pel que fa a l'estil i tema i, com ells, fou revelada a la Meca en una època en què l'oposició a l'Islam havia crescut i era forta, decidida i persistent. mentre que al final de la Surah anterior s'avisava als incrèduls que, quan els arribés el càstig diví, no els serviria de res la fe i el penediment, aquesta Surah comença afirmant que aquests homes, que tanquen els camins del seu cor i es neguen persistentment a escoltar l'Alcorà, la qual cosa els fan mereixedors de càstig. A més a més, declara que l'Alcorà inclou tot el que cal per al desenvolupament moral de l'home i explica del tot els seus ensenyaments, dogmes i principis en la llengua més explícita, expressiva i intel·ligible, donant com a argument la creació de l'univers en sis períodes o etapes per provar la Unitat Divina i continua dient que tots els Profetes van dur el mateix Missatge de la Unitat Divina. Fins i tot els profetes de l'antiguitat com Hud i Salih van predicar aquesta mateixa doctrina. A continuació, s'afirma que sempre que arriba al món un nou Profeta els caps de la incredulitat intenten apagar la veu de la Veritat, provocant una forta cridòria contra ella i intentant confondre les ments de les persones amb l'ús de tota mena de trampes i subterfugis, però la falsedat no ha aconseguit mai ofegar la veu de la Veritat. De la mateixa manera, fallaran els esforços dels enemics del Sant Profeta contra ell. Els àngels de Déu davallaran sobre aquells que creuen en Ell i el recolzaran de diverses maneres, consolant-los i confortant-los, beneint les seves tasques amb l'èxit i dient-los que heretaran les benediccions divines en aquest món i seran hostes de Déu en el futur. La Surah continua dient que la nit del pecat i la iniquitat passarà i que el sol de la justícia i la Unicitat de Déu brillarà sobre Aràbia i que un poble, una nova vida i l'Islam, després de consolidar les seves arrels a Aràbia, s'estendrà i ampliarà fins als extrems més llunyans de la terra. aquest canvi meravellós és produirà gràcies al noble ensenyament d'aquest Llibre meravellós, l'Alcorà. Només Déu sap com i quan es desenvoluparà i es convertirà en el sòl d'Aràbia, però haurà de créixer i sota la seva ombra fresca i confortable descansaran grans nacions.

HA MIM AL-SALLDAH

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Ha Mim.[1]

حٰمٓ ﴿٢﴾

3. *Aquesta és* una revelació del Clement, el Misericordiós.

تَنْزِيْلٌ مِّنَ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿٣﴾

4. Un Llibre els versicles del qual han estat exposats amb detall - sovint recitat i manifestament clar- per a un poble que té coneixement.

كِتٰبٌ فُصِّلَتْ اٰيٰتُهٗ قُرْاٰنًا عَرَبِيًّا
لِّقَوْمٍ يَّعْلَمُوْنَ ﴿٤﴾

5. Portador de la bona nova i amonestador. Però la majoria d'ells s'aparten i no l'escolten.

بَشِيْرًا وَّ نَذِيْرًا ۚ فَاَعْرَضَ
اَكْثَرُهُمْ فَهُمْ لَا يَسْمَعُوْنَ ﴿٥﴾

6. I diuen: "Els nostres cors estan coberts i *protegits* contra allò que ens dius, a les nostres orelles hi ha sordesa, i entre tu i nosaltres hi ha un vel. Continua, doncs, la teva feina; nosaltres *també* estem treballant".

وَ قَالُوْا قُلُوْبُنَا فِيْٓ اَكِنَّةٍ مِّمَّا
تَدْعُوْنَآ اِلَيْهِ وَفِيْٓ اٰذَانِنَا وَقْرٌ وَّ مِنْۢ
بَيْنِنَا وَ بَيْنِكَ حِجَابٌ فَاعْمَلْ
اِنَّنَا عٰمِلُوْنَ ﴿٦﴾

7. Digues-los: "Només sóc un home com vosaltres. M'ha estat revelat que el vostre Déu és el Déu Únic. Preneu el camí recte cap a Ell *sense desviar-vos* i demaneu-Li perdó". Ai dels idòlatres!"

قُلْ اِنَّمَآ اَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوْحٰٓى
اِلَيَّ اَنَّمَآ اِلٰهُكُمْ اِلٰهٌ وَّاحِدٌ
فَاسْتَقِيْمُوْٓا اِلَيْهِ وَاسْتَغْفِرُوْهُ ؕ وَ
وَيْلٌ لِّلْمُشْرِكِيْنَ ﴿٧﴾

8. Que no donen el Zakat i són els que neguen el Més Enllà.

الَّذِيْنَ لَا يُؤْتُوْنَ الزَّكٰوةَ وَ هُمْ
بِالْاٰخِرَةِ هُمْ كٰفِرُوْنَ ﴿٨﴾

[1] El Digne de Lloança, el Senyor de l'Honor.

9. *Quant a* aquells que creuen i fan bones obres, de ben segur que tindran una recompensa que no s'acabarà mai.

إِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ
ع ۱ ۱۵ لَهُمْ اَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُوْنٍ ۝۹

R.2.

10. Digues-los: "De veritat no creieu en Aquell que creà la terra en dos períodes? I col·loqueu d'altres iguals a Ell? Aquest és el Senyor dels mons.

قُلْ اَئِنَّكُمْ لَتَكْفُرُوْنَ بِالَّذِيْ
خَلَقَ الْاَرْضَ فِيْ يَوْمَيْنِ وَتَجْعَلُوْنَ
لَهٗۤ اَنْدَادًا ؕ ذٰلِكَ رَبُّ الْعٰلَمِيْنَ ۝۱۰

11. Ell hi va posar muntanyes fermes que s'aixequen sobre la seva *superfície* i la va beneir *amb abundància*, després d'haver-la proveït, en quatre períodes, de diversos mitjans d'aliment degudament calculats, de la mateixa manera que per a *tots* els que busquen.

وَجَعَلَ فِيْهَا رَوَاسِيَ مِنْ فَوْقِهَا وَ
بٰرَكَ فِيْهَا وَقَدَّرَ فِيْهَاۤ اَقْوَاتَهَا فِيْۤ
اَرْبَعَةِ اَيَّامٍ ؕ سَوَآءً لِّلسَّآئِلِيْنَ ۝۱۱

12. Després s'adreçà al Cel mentre era *una cosa semblant al* fum, i li digué a ell i a la terra: "Veniu vosaltres dos, voluntàriament o involuntària". Ells van dir: "Venim voluntàriament".

ثُمَّ اسْتَوٰۤى اِلَى السَّمَآءِ وَهِيَ دُخَانٌ
فَقَالَ لَهَا وَلِلْاَرْضِ ائْتِيَا طَوْعًا اَوْ
كَرْهًا ؕ قَالَتَاۤ اَتَيْنَا طَآئِعِيْنَ ۝۱۲

13. Així ell els perfeccionà en set cels en dos períodes i va revelar a cada cel la seva funció. I vam adorar el cel inferior amb làmpades *per donar llum* i protecció. Així és el decret del Poderós, l'Omniscient.

فَقَضٰهُنَّ سَبْعَ سَمٰوٰتٍ فِيْ يَوْمَيْنِ وَ
اَوْحٰى فِيْ كُلِّ سَمَآءٍ اَمْرَهَا ؕ وَزَيَّنَّا
السَّمَآءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيْحَ ۖۗ وَحِفْظًا ؕ
ذٰلِكَ تَقْدِيْرُ الْعَزِيْزِ الْعَلِيْمِ ۝۱۳

14. Però si se'n aparten, aleshores digues-los: "Us aviso d'un càstig destructor com el càstig que *va caure* sobre Ad i Zamud".

فَاِنْ اَعْرَضُوْا فَقُلْ اَنْذَرْتُكُمْ صٰعِقَةً
مِّثْلَ صٰعِقَةِ عَادٍ وَّثَمُوْدَ ۝۱۴

15. Quan els seus Missatgers van arribar a ells pel davant i pel darrere, *tot dient*: "No adoreu ningú tret d'Al·là", van dir: Si el nostre Senyor

اِذْ جَآءَتْهُمُ الرُّسُلُ مِنْ بَيْنِ
اَيْدِيْهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ اَلَّا تَعْبُدُوْۤا
اِلَّا اللّٰهَ ؕ قَالُوْا لَوْ شَآءَ رَبُّنَا

així ho hagués volgut, de ben segur que hauria enviat àngels. No creien, doncs, en allò amb el que t'ha enviat".

لَأَنزَلَ مَلَٰٓئِكَةً فَإِنَّا بِمَآ أُرْسِلْتُم
بِهِۦ كَٰفِرُونَ ﴿١٥﴾

16. Quant a *Ad*, es van comportar amb arrogància en la terra sense cap justificació i van dir: "Qui és el més fort en poder que nosaltres?" És que no veuen que Al·là que els creà, té més poder que ells?" I tanmateix, continuen negant els Nostres Senyals.

فَأَمَّا عَادٌ فَٱسْتَكْبَرُوا۟ فِى ٱلْأَرْضِ
بِغَيْرِ ٱلْحَقِّ وَقَالُوا۟ مَنْ أَشَدُّ مِنَّا
قُوَّةً ۖ أَوَلَمْ يَرَوْا۟ أَنَّ ٱللَّهَ ٱلَّذِى
خَلَقَهُمْ هُوَ أَشَدُّ مِنْهُمْ قُوَّةً ۖ وَ
كَانُوا۟ بِـَٔايَٰتِنَا يَجْحَدُونَ ﴿١٦﴾

17. Per això, els vam enviar un furiós vendaval durant diversos dies nefastos, per fer-los tastar el càstig de la humiliació en aquesta vida. Però el càstig del Més Enllà, de ben segur, serà més humiliant i no rebran cap ajuda.

فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا صَرْصَرًا فِىٓ
أَيَّامٍ نَّحِسَاتٍ لِّنُذِيقَهُمْ عَذَابَ
ٱلْخِزْىِ فِى ٱلْحَيَوٰةِ ٱلدُّنْيَا ۖ وَ
لَعَذَابُ ٱلْءَاخِرَةِ أَخْزَىٰ ۖ وَهُمْ
لَا يُنصَرُونَ ﴿١٧﴾

18. Quant a *Zamud*, els vam donar la guia, però van preferir la ceguesa a la guia, per la qual cosa la desgràcia en un càstig humiliant va caure sobre ells, pel que havien merescut.

وَأَمَّا ثَمُودُ فَهَدَيْنَٰهُمْ فَٱسْتَحَبُّوا۟
ٱلْعَمَىٰ عَلَى ٱلْهُدَىٰ فَأَخَذَتْهُمْ صَٰعِقَةُ
ٱلْعَذَابِ ٱلْهُونِ بِمَا كَانُوا۟
يَكْسِبُونَ ﴿١٨﴾

19. Però vam salvar aquells que van creure i van actuar amb rectitud.

وَنَجَّيْنَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَكَانُوا۟
يَتَّقُونَ ﴿١٩﴾

R.3.

20. El dia en què els enemics d'Al·là siguin aplegats com un ramat i portats al Foc, seran cridats al servei.

وَيَوْمَ يُحْشَرُ أَعْدَآءُ ٱللَّهِ إِلَى ٱلنَّارِ
فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿٢٠﴾

21. Fins que, quan arribin a ell, les seves orelles, els seus ulls i la seva pell siguin testimoni contra ells pel que van cometre abans.

حَتَّىٰٓ إِذَا مَا جَآءُوهَا شَهِدَ عَلَيْهِمْ
سَمْعُهُمْ وَأَبْصَٰرُهُمْ وَجُلُودُهُم
بِمَا كَانُوا۟ يَعْمَلُونَ ﴿٢١﴾

22. I diran a la seva pell: "Per què presenteu testimoni contra nosaltres?" Diran: "Al·là ens ha fet parlar com ha fet que totes les *altres* coses parlin. I

وَقَالُوا۟ لِجُلُودِهِمْ لِمَ شَهِدتُّمْ
عَلَيْنَا ۖ قَالُوٓا۟ أَنطَقَنَا ٱللَّهُ ٱلَّذِىٓ
أَنطَقَ كُلَّ شَىْءٍ وَهُوَ خَلَقَكُمْ أَوَّلَ

Ell és Qui us creà la primera vegada i a Ell heu estat tornats".

مَرَّةٍ وَّإِلَيْهِ تُرْجَعُوْنَ ﴿٢٢﴾

23. "No vau tenir por mentre *cometeu pecats* que les vostres orelles, els vostres ulls i les vostres pells fossin testimonis contra vosaltres; no, pensàveu que *fins i tot* Al·là no sabia gran part del que acostumàveu a fer".

وَمَا كُنْتُمْ تَسْتَتِرُوْنَ أَنْ يَّشْهَدَ عَلَيْكُمْ سَمْعُكُمْ وَلَآ أَبْصَارُكُمْ وَلَا جُلُوْدُكُمْ وَلٰكِنْ ظَنَنْتُمْ أَنَّ اللّٰهَ لَا يَعْلَمُ كَثِيْرًا مِّمَّا تَعْمَلُوْنَ ﴿٢٣﴾

24. "Però aquest pensament vostre, que tenieu respecte al vostre Senyor, us ha arruïnat. Així doncs, *ara* sou dels que estan perduts".

وَذٰلِكُمْ ظَنُّكُمُ الَّذِيْ ظَنَنْتُمْ بِرَبِّكُمْ أَرْدٰىكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ مِّنَ الْخٰسِرِيْنَ ﴿٢٤﴾

25. Si poden resistir ara, el Foc és la seva llar; i si volen ser escoltats, l'escolta els serà denegada.

فَإِنْ يَّصْبِرُوْا فَالنَّارُ مَثْوًى لَّهُمْ ۚ وَإِنْ يَّسْتَعْتِبُوْا فَمَا هُمْ مِّنَ الْمُعْتَبِيْنَ ﴿٢٥﴾

26. I si els assignem companys que van fer que els semblés atractiu el que es trobava davant i darrere d'ells; i la sentència es dictà contra ells juntament amb les comunitats dels homes grans i comuns que va existir davant d'ells. En veritat, ells van ser els perdedors.

وَقَيَّضْنَا لَهُمْ قُرَنَآءَ فَزَيَّنُوْا لَهُمْ مَّا بَيْنَ أَيْدِيْهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَحَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ فِيْٓ أُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِمْ مِّنَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ ۚ إِنَّهُمْ كَانُوْا خٰسِرِيْنَ ﴿٢٦﴾

R.4.

27. Els incrèduls diuen: "No escoltis aquest Alcorà; ans el contrari, feu soroll durant la seva *recitació* perquè tingueu l'avantatge".

وَقَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَا تَسْمَعُوْا لِهٰذَا الْقُرْاٰنِ وَالْغَوْا فِيْهِ لَعَلَّكُمْ تَغْلِبُوْنَ ﴿٢٧﴾

28. Certament farem que els incrèduls provin un sever càstig i, amb tota seguretat, els pagarem per les pitjors de les seves accions.

فَلَنُذِيْقَنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا عَذَابًا شَدِيْدًا ۙ وَّلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَسْوَأَ الَّذِيْ كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ﴿٢٨﴾

29. Aquesta és la recompensa dels enemics d'Al·là: el Foc. Per a ells hi haurà una llar perdurable com a re-

ذٰلِكَ جَزَآءُ أَعْدَآءِ اللّٰهِ النَّارُ ۚ لَهُمْ فِيْهَا دَارُ الْخُلْدِ ۗ جَزَآءًۢ بِمَا كَانُوْا

بِاٰيٰتِنَا يَجْحَدُوْنَ ﴿٢٩﴾

compensa per haver negat els Nostres Senyals.

وَقَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا رَبَّنَآ اَرِنَا
الَّذَيْنِ اَضَلّٰنَا مِنَ الْجِنِّ وَالْاِنْسِ
نَجْعَلْهُمَا تَحْتَ اَقْدَامِنَا لِيَكُوْنَا
مِنَ الْاَسْفَلِيْنَ ﴿٣٠﴾

30. Els incrèduls diran: "Senyor nostre, mostra'ns aquells que ens van extraviar tant d'entre els yinn com d'entre els homes, perquè els posem sota els peus i tots dos passin a ser dels malvats".

اِنَّ الَّذِيْنَ قَالُوْا رَبُّنَا اللّٰهُ ثُمَّ
اسْتَقَامُوْا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ
الْمَلٰٓئِكَةُ اَلَّا تَخَافُوْا وَلَا تَحْزَنُوْا
وَاَبْشِرُوْا بِالْجَنَّةِ الَّتِيْ كُنْتُمْ
تُوْعَدُوْنَ ﴿٣١﴾

31. *Quant a* aquells que diuen: "El Nostre Senyor és Al·là" i segueixen sent després perseverants, els àngels baixen cap a ells, *tot dient-los*: "No temeu ni us afligiu: alegreu-vos en el Jardí que us han promès".

نَحْنُ اَوْلِيٰٓؤُكُمْ فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا
وَفِي الْاٰخِرَةِ ۚ وَلَكُمْ فِيْهَا مَا تَشْتَهِيْٓ
اَنْفُسُكُمْ وَلَكُمْ فِيْهَا مَا تَدَّعُوْنَ ﴿٣٢﴾

32. "Som els vostres amics en aquesta vida i en el Més Enllà. Allà tindreu tot el que volen les vostres ànimes i allà tindreu tot el que demaneu".

ع ۴ ۱۸ نُزُلًا مِّنْ غَفُوْرٍ رَّحِيْمٍ ﴿٣٣﴾

33. "L'afalac del Màxim Indulgent, el Misericordiós".

R.5.

وَمَنْ اَحْسَنُ قَوْلًا مِّمَّنْ دَعَآ اِلَى اللّٰهِ
وَعَمِلَ صَالِحًا وَّقَالَ اِنَّنِيْ مِنَ
الْمُسْلِمِيْنَ ﴿٣٤﴾

34. Però qui parla millor que aquell que convida *els homes* a Al·là, fa bones obres i diu: "Sóc, en veritat, dels que sotmeten?"

وَلَا تَسْتَوِي الْحَسَنَةُ وَلَا السَّيِّئَةُ ۚ
اِدْفَعْ بِالَّتِيْ هِيَ اَحْسَنُ فَاِذَا الَّذِيْ
بَيْنَكَ وَبَيْنَهٗ عَدَاوَةٌ كَاَنَّهٗ وَلِيٌّ
حَمِيْمٌ ﴿٣٥﴾

35. I el bé i el mal no són equiparables. Rebutgeu *el mal* amb el que és millor. Vet aquí que aquell, amb el qual tu estaves enemistat, serà com un amic entranyable.

وَمَا يُلَقّٰهَآ اِلَّا الَّذِيْنَ صَبَرُوْا ۚ وَمَا
يُلَقّٰهَآ اِلَّا ذُوْ حَظٍّ عَظِيْمٍ ﴿٣٦﴾

36. Però a ningú no se li concedeix, tret dels perseverants. I a ningú no se li concedeix això, tret d'aquells que tenen una part important *d'excel·lència*.

37. Si et tempta alguna incitació de Satanàs, busca refugi en Al·là. En veritat, Ell és Qui tot ho sent, l'Omniscient.

وَإِمَّا يَنزَغَنَّكَ مِنَ الشَّيْطَٰنِ نَزْغٌ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ ۖ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ٣٦

38. Entre els Seus Senyals estan la nit i el dia, el sol i la lluna. No us prostreu abans del sol ni davant la lluna, sinó davant Al·là, Que els ha creat, si és a Ell Qui *realment* adoreu.

وَمِنْ ءَايَٰتِهِ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ ۚ لَا تَسْجُدُوا لِلشَّمْسِ وَلَا لِلْقَمَرِ وَاسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَهُنَّ إِن كُنتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ٣٧

39. Però si rebutgen amb menyspreu, *ho fan en perjudici propi*, mentre que els que estan amb el teu Senyor El glorifiquen dia i nit, sense cansar-se mai.

فَإِنِ اسْتَكْبَرُوا فَالَّذِينَ عِندَ رَبِّكَ يُسَبِّحُونَ لَهُ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَهُمْ لَا يَسْـَٔمُونَ ۩ ٣٨

40. Entre els Seus senyals hi ha també *aquest*: veus la terra eixuta, però quan li enviem aigua, s'agita i s'infla *amb les plantes*. En veritat, aquell que li insuflà vida pot ressuscitar els morts. De ben segur que Ell té poder sobre totes les coses.

وَمِنْ ءَايَٰتِهِ أَنَّكَ تَرَى الْأَرْضَ خَٰشِعَةً فَإِذَا أَنزَلْنَا عَلَيْهَا الْمَاءَ اهْتَزَّتْ وَرَبَتْ ۚ إِنَّ الَّذِي أَحْيَاهَا لَمُحْيِي الْمَوْتَىٰ ۚ إِنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ٣٩

41. En veritat, aquells que es discuteixen sobre els nostres Senyals s'amaguen de Nosaltres. Potser Qui és llençat al Foc és millor que aquell que es salva en el Dia de la Resurrecció? Feu el que vulgueu. De ben segur que Ell veu tot el que feu.

إِنَّ الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي ءَايَٰتِنَا لَا يَخْفَوْنَ عَلَيْنَا ۗ أَفَمَن يُلْقَىٰ فِي النَّارِ خَيْرٌ أَم مَّن يَأْتِي ءَامِنًا يَوْمَ الْقِيَٰمَةِ ۚ اعْمَلُوا مَا شِئْتُمْ ۖ إِنَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ٤٠

42. I pel que fa a aquells que no creuen en el Recordatori, ells són els perdedors. I certament és un Llibre poderós.

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِالذِّكْرِ لَمَّا جَاءَهُمْ ۖ وَإِنَّهُ لَكِتَٰبٌ عَزِيزٌ ٤١

43. La falsedat no pot apropar-se a ell *ni* pel davant ni pel darrere. *És* una revelació del savi, el Mereixedor de la lloança.

لَّا يَأْتِيهِ الْبَٰطِلُ مِنۢ بَيْنِ يَدَيْهِ وَلَا مِنْ خَلْفِهِ ۖ تَنزِيلٌ مِّنْ حَكِيمٍ حَمِيدٍ ٤٢

44. Només se't diu el que es digué als Missatgers que et van precedir. El teu Senyor és, en veritat, el Senyor del perdó; i és *també* el Senyor del càstig dolorós.

مَا يُقَالُ لَكَ إِلَّا مَا قَدْ قِيلَ لِلرُّسُلِ
مِنْ قَبْلِكَ ۚ إِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ وَّ
ذُوْ عِقَابٍ أَلِيمٍ ٤٣

45. I si haguéssim fet un Alcorà en una llengua forània, de ben segur que haurien dit: "Per què no s'han fet clars els seus versicles? Com! Una *escriptura* en llengua estrangera i un profeta àrab?" Digues-los: "És una guia i cura per als creients". Però *quant a aquells* que no creuen, a les orelles hi ha sordesa i obscuritat per a ells. Els estan cridant, *per dir-ho d'alguna manera,* des d'un lloc molt allunyat.

وَلَوْ جَعَلْنٰهُ قُرْاٰنًا أَعْجَمِيًّا لَّقَالُوْا لَوْلَا
فُصِّلَتْ اٰيٰتُهٗ ۚ ءَ اَعْجَمِيٌّ وَّ عَرَبِيٌّ ۚ
قُلْ هُوَ لِلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا هُدًى وَّشِفَآءٌ ۚ
وَالَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ فِيْٓ اٰذَانِهِمْ
وَقْرٌ وَّ هُوَ عَلَيْهِمْ عَمًى ۚ اُولٰٓئِكَ
يُنَادَوْنَ مِنْ مَّكَانٍ بَعِيْدٍ ٤٤

R.6.

46. Vam donar a Moisès el Llibre, però van crear diferències respecte a ell; i si no hagués estat per una paraula que va ser revelada abans pel teu Senyor, *la qüestió* hauria quedat resolt entre ells; perquè en veritat es troben en un dubte inquietant per ell.

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوْسَى الْكِتٰبَ فَاخْتُلِفَ
فِيْهِ ۚ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَّبِّكَ
لَقُضِيَ بَيْنَهُمْ ۚ وَاِنَّهُمْ لَفِيْ شَكٍّ
مِّنْهُ مُرِيْبٍ ٤٥

47. Aquell que actua rectament, ho fa per a la seva pròpia ànima; i aquell que fa el mal, *només actuarà* contra ella. I el teu Senyor no és gens injust amb *els Seus* servents.

مَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلِنَفْسِهٖ وَمَنْ اَسَآءَ
فَعَلَيْهَا ۚ وَمَا رَبُّكَ بِظَلَّامٍ لِّلْعَبِيْدِ ٤٦

PART 25

48. A Ell *només* afecta el coneixement de l'Hora. Cap fruit no es desprèn del seu embolcall, ni cap femella no concep *un fill*, ni el dóna a llum, si no és amb el Seu coneixement. Però pensa en el dia en què els cridi, *tot dient-los*: "On són els Meus iguals?", respondran: "T'assegurem que cap de nosaltres no *n'*és testimoni".

اِلَيْهِ يُرَدُّ عِلْمُ السَّاعَةِ ۚ وَمَا
تَخْرُجُ مِنْ ثَمَرٰتٍ مِّنْ اَكْمَامِهَا وَمَا
تَحْمِلُ مِنْ اُنْثٰى وَلَا تَضَعُ اِلَّا بِعِلْمِهٖ ۚ
وَيَوْمَ يُنَادِيْهِمْ اَيْنَ شُرَكَآءِيْ ۙ قَالُوْٓا
اٰذَنّٰكَ ۙ مَا مِنَّا مِنْ شَهِيْدٍ ٤٧

49. I tot el que acostumaven a invocar abans desapareixerà per a ells i llavors s'adonaran que no tenen escapatòria.

وضل عنهم ما كانوا يدعون من قبل و
ظنوا ما لهم من محيص (٤٩)

50. L'home no es cansa de demanar el bé, però si el mal l'afecta, es desespera i abandona *tota* esperança.

لا يسأم الانسان من دعاء الخير وان
مسه الشر فيئوس قنوط (٥٠)

51.I si li fem tastar la nostra misericòrdia, després de l´aflicció que li ha sobrevingut, ben segur que dirà: "Això es el que em correspon: i no crec que arribi mai l´Hora. Pero si sòc retornat al meu Senyor, de ben segur que tindré amb Ell el millor". Llavors, certament direm als incrèduls tot el que van fer i certament els farem tastar un dur càstig.

ولئن اذقنه رحمة منا من بعد
ضراء مسته ليقولن هذا لي وما
اظن الساعة قائمة ولئن رجعت الى
ربي ان لي عنده للحسنى فلننبئن
الذين كفروا بما عملوا ولنذيقنهم
من عذاب غليظ (٥١)

52. Quan concedim un favor a l'home, l'ignora i gira cua. Però si li toca el mal, vet aquí com comença a oferir llargues pregàries!

واذا انعمنا على الانسان اعرض و
نا بجانبه واذا مسه الشر فذو دعاء
عريض (٥٢)

53. Digues-los: "Digueu-me: si prové d'Al·là però no hi creieu...Hi ha algú més extraviat que el que s'ha apartat *d'Al·là*?"

قل ارءيتم ان كان من عند الله ثم
كفرتم به من اضل ممن هو في
شقاق بعيد (٥٣)

54. Aviat els mostrarem els Nostres Senyals en l'horitzó i entre ells mateixos, fins que quedi palès per a ells que és la veritat. No n'hi ha prou amb què el teu Senyor sigui testimoni sobre totes les coses?

سنريهم ايتنا في الافاق و في
انفسهم حتى يتبين لهم انه
الحق اولم يكف بربك انه على كل
شيء شهيد (٥٤)

55. Sí, de ben segur que tenen dubtes sobre la trobada amb el seu Senyor. Sí, Ell certament abraça totes les coses.

الا انهم في مرية من لقاء ربهم
الا انه بكل شيء محيط (٥٥)

CAPÍTOL 42
AL-SHURA
(Revelat abans de la Hillrah)

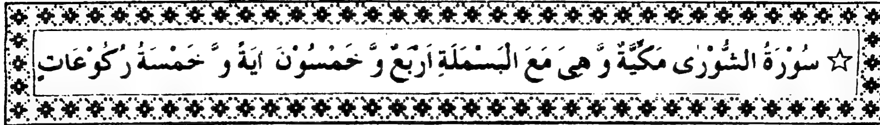
Data de la revelació i context

Aquesta Surah, com l'anterior, fou revelada a la Meca, aproximadament a la mateixa època. Segons Noldeke, però, una mica després. Ibn'Abbas, segons el que diu Mardawaih i Ibn Zubair, opina que fou revelat a la Meca quan l'oposició a l'Islam era molt severa i els musulmans es trobaven en un destret. La Surah precedent va acabar dient que aquell que s'oposa als ensenyaments divins i els rebutgi només perjudica la seva pròpia ànima i ell mateix pateix les conseqüències del rebuig. Aquesta Surah comença declarant que l'Alcorà ha estat revelat per Ell, el Déu Altíssim, Savi i Poderós. Si el poble del Profeta rebutgés el seu Missatge, ho faria a costa seva.

Tema

La Surah comença amb l'important tema de la revelació alcorànica i continua dient que els pecats de l'home són molts i grans, però que el perdó de Déu és més gran i la Seva gràcia no té límits. La Seva misericòrdia exigia que l'Alcorà es revelés per alliberar l'home de l'esclavatge del pecat, però l'home està constituït de manera que, en comptes de beneficiar-se de la misericòrdia de Déu, adori els déus de la seva pròpia creació. Es diu, per tant, al Profeta que no s'entristeixi pel que fan els incrèduls, ja que no ha estat constituït com al seu guardià. La seva única obligació és la de transmetre el missatge Diví i la resta correspon a Déu. La Surah fa després referència a una pràctica divina invariable: sempre que sorgeixen diferències entre els seguidors de diverses religions en relació amb els principis bàsics de la religió, Déu suscita un Profeta per eliminar aquestes diferències i per conduir-los pel camí recte. Però com que els principis bàsics de la religió són els mateixos, tots els Missatgers Divins van seguir la mateixa religió: la submissió total a Déu. Aquesta "religió" va trobar la seva millor exposició i més completa en la revelació de l'Alcorà i, per tant, va rebre un nom específic: Al-Islam. S'exhorta al Sant Profeta perquè convidi a tota la humanitat al seu darrer i més perfecte Ensenyament Diví i perquè no permeti que la persecució ni la persuasió destorbin el seu camí. El compliment del manaments alcorànics o el seu desafiament, continua la Surah, constitueix una acció bona o dolenta. Són les seves sobres les que determinen el destí de les nacions i les persones, i fan o destrossen el seu futur. A les seves vides arriba un dia en què les seves accions es sospesen a la balança. Si les bones accions superen les dolentes, els espera una vida de benediccions i felicitat. Si, d'altra banda, les accions dolentes superen les bones, els espera una vida de laments i plors. A continuació, la Surah diu que el Sant Profeta ha treballat molt i ha patit molt per la causa de la veritat, i això sense cap motiu personal. Com que està ple de tendresa humana, la seva única preocupació i designi és que els homes estableixin una relació autèntica i real amb Déu. Podria un defensor tan sincer i honrat de la humanitat ésser capaç de forjar mentides contra Déu? I tanmateix, el seu poble el va acusar d'aquest, el més esgarrifós dels pecats. Per què no poden entendre aquest simple fet d'inventar mentides contra Déu és un verí mortal que produeix la ruïna completa de qui les inventa?

No obstant això, en comptes de quedar arruïnats, els nobles esforços del Profeta produeixen resultats excel·lents i la seva causa, amb la qual cosa aconsegueixen un progrés ràpid i uniforme. La Surah crida després l'atenció sobre el fenomen físic que sempre que la terra seca necessita aigua, Déu envia la pluja dels núvols. De la mateixa manera, quan la terra espiritual ha quedat eixuta, Déu ha enviat la pluja celestial en forma de l'Alcorà. A continuació, després d'haver fet referència al principi fonamental que diu que les qüestions de l'Estat islàmic i d'altres temes d'importància nacional han de desenvolupar-se per mitjà de consulta mútua, la Surah estableix la base de lleis penals de l'Islam. Segons ell, el veritable objectiu darrere el càstig és la reforma moral del culpable. A l'Islam no hi ha lloc per a l'ensenyament monàstic cristià de posar l'altra galta en totes les condicions, ni per a la doctrina jueva del "ull per ull i dent per dent". Prop del final, la Surah diu als incrèduls que el Sant Profeta ha complert la seva tasca. Només és un Amonestador i els ha amonestat. No ha estat establert com al seu guardià. Ell és la Vida, la Llum i el seu camí és el que mena a la realització de l'objecte de la creació de l'home. Per acabar, la Surah esmenta tres formes de revelació divina.

AL-SHURA

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Ha Mim.[1]

حٰمٓ ﴿٢﴾

3. 'Ain Sin Qaf.[2]

عٓسٓقٓ ﴿٣﴾

4. Així Al·là, el Poderós, el Savi, se't revela a tu com es revelà a aquells que et van precedir.

كَذٰلِكَ يُوْحِيْٓ اِلَيْكَ وَ اِلَى الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِكَ ۙ اللّٰهُ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ ﴿٤﴾

5. A Ell pertany tot el que hi ha als cels i tot el que hi ha a la terra; perquè Ell és l'Altíssim, el Gran.

لَهٗ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَ مَا فِي الْاَرْضِ ؕ وَ هُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيْمُ ﴿٥﴾

6. Els cels podrien obrir-se a les seves alçades celestials; mentre els àngels glorifiquen el Seu Senyor amb les seves lloances i demanen perdó per aquells que estan a la terra. Mireu! Al·là és certament el Màxim Indulgent, el Misericordiós.

تَكَادُ السَّمٰوٰتُ يَتَفَطَّرْنَ مِنْ فَوْقِهِنَّ وَ الْمَلٰٓئِكَةُ يُسَبِّحُوْنَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَ يَسْتَغْفِرُوْنَ لِمَنْ فِي الْاَرْضِ ؕ اَلَآ اِنَّ اللّٰهَ هُوَ الْغَفُوْرُ الرَّحِيْمُ ﴿٦﴾

7. Quan a aquells que abracen protectors *per a ells* a part d'Ell, Al·là els vigila, perquè tu no ets el seu guardià.

وَ الَّذِيْنَ اتَّخَذُوْا مِنْ دُوْنِهٖٓ اَوْلِيَآءَ اللّٰهُ حَفِيْظٌ عَلَيْهِمْ ۖ وَ مَآ اَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيْلٍ ﴿٧﴾

8. Així t'hem revelat l'Alcorà en àrab, perquè avisis la Mare de les ciutats i totes les que l'envolten, i *perquè els* avisis del Dia de la Trobada sobre el qual no hi ha cap dubte. Alguns estaran en el paradís, i d'altres, en el Foc ardent.[3]

وَ كَذٰلِكَ اَوْحَيْنَآ اِلَيْكَ قُرْاٰنًا عَرَبِيًّا لِّتُنْذِرَ اُمَّ الْقُرٰى وَ مَنْ حَوْلَهَا وَ تُنْذِرَ يَوْمَ الْجَمْعِ لَا رَيْبَ فِيْهِ ؕ فَرِيْقٌ فِي الْجَنَّةِ وَ فَرِيْقٌ فِي السَّعِيْرِ ﴿٨﴾

---

[1] El Lloable, el Senyor de l'Honor

[2] L'Omniscient, Qui tot ho Sent, Qui té el Poder

[3] La primera casa creada amb el propòsit d'adorar a Al·là fou l'al-kaaba, situada en una ciutat anomenada Meca. A aquesta ciutat, es fa referència com a "umm-ul-Qura" (la mare de totes les ciutats).

9. Però si Al·là així ho hagués volgut, els hagués convertit en un poble; però Ell admet en la Seva Misericòrdia aquell que Li plau. *Quants als* malvats, no tindran ni protector ni ningú que els ajudi.

وَلَوْ شَآءَ اللّٰهُ لَجَعَلَهُمْ اُمَّةً وَّاحِدَةً وَّ
لٰكِنْ يُّدْخِلُ مَنْ يَّشَآءُ فِيْ رَحْمَتِهٖ ؕ وَ
الظّٰلِمُوْنَ مَا لَهُمْ مِّنْ وَّلِيٍّ وَّلَا نَصِيْرٍ ﴿٩﴾

10. Han pres *per a ells* protectors diferents d'Ell? Però és Al·là l'autèntic Protector. Perquè Ell ressuscita els morts i té poder sobre totes les coses.

اَمِ اتَّخَذُوْا مِنْ دُوْنِهٖۤ اَوْلِيَآءَ ۚ فَاللّٰهُ
هُوَ الْوَلِيُّ وَهُوَ يُحْيِ الْمَوْتٰى ؗ وَهُوَ عَلٰى
كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ ﴿١٠﴾

R.2

11. I tant se val allò sobre el que discrepeu, el seu judici *correspon* a Al·là. Digues-los: "Així és Al·là, el meu Senyor; en Ell confio, i a Ell *sempre* torno".

وَمَا اخْتَلَفْتُمْ فِيْهِ مِنْ شَيْءٍ فَحُكْمُهٗۤ
اِلَى اللّٰهِ ؕ ذٰلِكُمُ اللّٰهُ رَبِّيْ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ ۖۗ
وَاِلَيْهِ اُنِيْبُ ﴿١١﴾

12. *Ell és* el Faedor primer dels cels i de la terra. Ell ha fet per a vosaltres cònjuges de la vostra mateixa natura i *també féu* parelles per al bestiar per al vostre benefici. Ell us multiplica en ella. No hi ha res que s'assembli a Ell. Ell és Qui tot ho sent, Qui tot ho veu.

فَاطِرُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ؕ جَعَلَ لَكُمْ مِّنْ
اَنْفُسِكُمْ اَزْوَاجًا وَّمِنَ الْاَنْعَامِ اَزْوَاجًا ۚ
يَذْرَؤُكُمْ فِيْهِ ؕ لَيْسَ كَمِثْلِهٖ شَيْءٌ ۚ وَهُوَ
السَّمِيْعُ الْبَصِيْرُ ﴿١٢﴾

13. A Ell pertanyen les claus dels cels i de la terra. Ell augmenta la provisió per a aquell que Li agrada i l'estreny per a aquell *qui vol*. En veritat, Ell coneix perfectament totes les coses.

لَهٗ مَقَالِيْدُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۚ يَبْسُطُ
الرِّزْقَ لِمَنْ يَّشَآءُ وَيَقْدِرُ ؕ اِنَّهٗ بِكُلِّ شَيْءٍ
عَلِيْمٌ ﴿١٣﴾

Aquesta expressió sembla voler indicar la importància que posseeix en relació amb la resta de les ciutats o potser signifiqui literalment que es tracta de la primera ciutat que mai va ser construïda. En aquest cas suposaria que, en els temps antics, en el mateix lloc on es troba situada la Meca va créixer progressivament al voltant de la casa de Déu que inicialment fou erigida per persones desconegudes. La humanitat va aprendre a construir ciutats a imitació d'aquesta. En conseqüència, podria ser denominada la mare de totes les ciutats.

14. Ell us ha prescrit la religió que imposà a Noè, i que t'hem revelat, i que vam imposar a Abraham, Moisès i Jesús, *dient:* "Seguiu perseverant en l'obediència i no us dividiu en ella. És difícil per als idòlatres allò a què els exhorteu. Al·là tria per a Ell aquell que Li agrada i guia cap a Ell aquell que torna a Ell".

شرع لكم من الدين ما وصى به نوحا و
الذي أوحينا إليك وما وصينا به
إبراهيم وموسى وعيسى أن أقيموا
الدين ولا تتفرقوا فيه كبر على
المشركين ما تدعوهم إليه الله
يجتبي إليه من يشاء ويهدي إليه
من ينيب ﴿١٤﴾

15. I només van quedar dividits després d'arribar-los el coneixement, per enveja mútua. Però si no hagués estat per una paraula que havia estat ja revelada pel teu Senyor per a un termini fixat, *la qüestió* s'hauria resolt de ben segur entre ells. I en veritat, aquells que van haver d'heretar el Llibre després d'ells es troben en un dubte inquietant respecte a això.

وما تفرقوا إلا من بعد ما جاءهم
العلم بغيا بينهم ولولا كلمة
سبقت من ربك إلى أجل مسمى لقضي
بينهم وإن الذين أورثوا الكتاب من
بعدهم لفي شك منه مريب ﴿١٥﴾

16. A això, convida, doncs, tu a la humanitat. Sigues perseverant com se t'ha manat i no segueixis les seves inclinacions perverses, més aviat digues: "Crec en qualsevol Llibre revelat per Al·là i m'han manat jutjar amb justícia entre vosaltres. Al·là és el nostre Senyor i el vostre. Per a nosaltres és la recompensa de les nostres obres i per a vosaltres la recompensa de les vostres. No hi ha cap disputa entre nosaltres i vosaltres. Al·là ens aplegarà i a Ell serà el retorn.

فلذلك فادع واستقم كما أمرت
ولا تتبع أهواءهم وقل آمنت بما
أنزل الله من كتاب وأمرت لأعدل
بينكم الله ربنا وربكم لنا أعمالنا و
لكم أعمالكم لا حجة بيننا وبينكم
الله يجمع بيننا وإليه المصير ﴿١٦﴾

17. Però aquells que discuteixen sobre Al·là després d'*haver estat testimonis* que les seves pregàries (*les del Sant Profeta*) han estat acceptades, no tindran cap argument vàlid davant el Seu Senyor. Sobre ells caurà la còlera *de Déu* i per a ells hi haurà un sever càstig.

والذين يحاجون في الله من بعد ما
استجيب له حجتهم داحضة عند
ربهم وعليهم غضب ولهم عذاب
شديد ﴿١٧﴾

18. Al·là és Qui ha revelat el Llibre amb la veritat, i *també* la Balança. Què et farà saber que l'Hora és molt a prop?

اَللّٰهُ الَّذِيْٓ اَنْزَلَ الْكِتٰبَ بِالْحَقِّ وَ
الْمِيْزَانَ ؕ وَ مَا يُدْرِيْكَ لَعَلَّ السَّاعَةَ
قَرِيْبٌ ﴿١٨﴾

19. Aquells que no hi creguin intenten avançar-la, però els que creuen, la temen; i saben que és la veritat. Compte! Els que discuteixen sobre l'Hora estan en un greu error.

يَسْتَعْجِلُ بِهَا الَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ بِهَا ۚ
وَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مُشْفِقُوْنَ مِنْهَا ۙ وَ
يَعْلَمُوْنَ اَنَّهَا الْحَقُّ ؕ اَلَآ اِنَّ الَّذِيْنَ
يُمَارُوْنَ فِي السَّاعَةِ لَفِيْ ضَلٰلٍۭ بَعِيْدٍ ﴿١٩﴾

20. Al·là és exquisidament Bondadós amb els Seus servents. Ell proveeix a aquell que Li plau. Ell és el Poderós, el Potent.

اَللّٰهُ لَطِيْفٌۢ بِعِبَادِهٖ يَرْزُقُ مَنْ يَّشَآءُ ۚ
وَ هُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيْزُ ﴿٢٠﴾

R.3.

21. Aquell que vulgui la collita del Més Enllà, la hi donarem augmentada; i a aquells que vulgui la d'aquest món, la hi donarem, però no tindrà part en el Més Enllà.

مَنْ كَانَ يُرِيْدُ حَرْثَ الْاٰخِرَةِ نَزِدْ لَهٗ فِيْ
حَرْثِهٖ ۚ وَ مَنْ كَانَ يُرِيْدُ حَرْثَ الدُّنْيَا
نُؤْتِهٖ مِنْهَا وَ مَا لَهٗ فِي الْاٰخِرَةِ مِنْ
نَّصِيْبٍ ﴿٢١﴾

22. Tenen iguals fora d'Al·là que els han fet lícit en la religió allò que Al·là no els ha permès? Si no hagués estat per la *Nostra* paraula sobre el judici final, l'assumpte s'hauria decidit ja entre ells. En veritat, els malvats tindran un càstig humiliant.

اَمْ لَهُمْ شُرَكٰٓؤُا شَرَعُوْا لَهُمْ مِّنَ الدِّيْنِ
مَا لَمْ يَاْذَنْۢ بِهِ اللّٰهُ ؕ وَ لَوْ لَا كَلِمَةُ الْفَصْلِ
لَقُضِيَ بَيْنَهُمْ ؕ وَ اِنَّ الظّٰلِمِيْنَ لَهُمْ عَذَابٌ
اَلِيْمٌ ﴿٢٢﴾

23. Veuràs els malvats temorosos pel que han merescut, i que és segur que caurà sobre ells. Però aquells que creuen i fan bones obres estaran a les prades dels Jardins. Tindran amb el Seu Senyor allò que vulguin. Aquesta és la gran magnanimitat *de Déu*.

تَرَى الظّٰلِمِيْنَ مُشْفِقِيْنَ مِمَّا كَسَبُوْا وَ هُوَ
وَاقِعٌۢ بِهِمْ ؕ وَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَ عَمِلُوا
الصّٰلِحٰتِ فِيْ رَوْضٰتِ الْجَنّٰتِ ۚ لَهُمْ مَّا
يَشَآءُوْنَ عِنْدَ رَبِّهِمْ ؕ ذٰلِكَ هُوَ الْفَضْلُ
الْكَبِيْرُ ﴿٢٣﴾

24. Aquesta és la bona nova que Al·là dóna als Seus servents que creuen i fan bones obres. Digues-los: "No us

ذٰلِكَ الَّذِيْ يُبَشِّرُ اللّٰهُ عِبَادَهُ الَّذِيْنَ
اٰمَنُوْا وَ عَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ ؕ قُلْ لَّآ اَسْـَٔلُكُمْ

demano cap recompensa a canvi, només que us estimeu com amics o parents. I aquell que faci el bé, farem que superi la bellesa de la seva bondat. En veritat, Al·là és el Màxim Indulgent, Màxim Reconeixedor.

عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَىٰ ۗ وَمَنْ
يَقْتَرِفْ حَسَنَةً نَّزِدْ لَهُ فِيهَا حُسْنًا ۚ إِنَّ
اللَّهَ غَفُورٌ شَكُورٌ ﴿٢٤﴾

25. És que diuen que ha inventat una mentida contra Al·là?" Si Al·là *així* ho hagués volgut, et podria haver segellat el cor". Però Al·là esborra la falsedat i amb els Seus manaments imposa la veritat. De ben segur, Ell sap molt bé el que hi tenen al cor.

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا ۖ فَإِن
يَشَإِ اللَّهُ يَخْتِمْ عَلَىٰ قَلْبِكَ ۗ وَيَمْحُ اللَّهُ
الْبَاطِلَ وَيُحِقُّ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ ۚ إِنَّهُ
عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٢٥﴾

26. Ell és Qui accepta el penediment dels Seus servents i els perdona els pecats. Ell sap el que feu.

وَهُوَ الَّذِي يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ وَ
يَعْفُوا عَنِ السَّيِّئَاتِ وَيَعْلَمُ مَا تَفْعَلُونَ ﴿٢٦﴾

27. Ell accepta *les pregàries* d'aquells que creuen i fan bones obres, i els dóna més de la Seva Gràcia; *quant als* incrèduls, tindran un sever càstig.

وَيَسْتَجِيبُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
وَيَزِيدُهُم مِّن فَضْلِهِ ۚ وَالْكَافِرُونَ لَهُمْ
عَذَابٌ شَدِيدٌ ﴿٢٧﴾

28. I si Al·là augmentés la provisió per als Seus servents, es rebel·larien a la terra; però Ell envia d'acord amb una mesura *adient* segons Li plau. En veritat, Ell és Conscient de tot i Qui tot ho veu pel que fa als Seus servents.

وَلَوْ بَسَطَ اللَّهُ الرِّزْقَ لِعِبَادِهِ لَبَغَوْا فِي
الْأَرْضِ وَلَٰكِن يُنَزِّلُ بِقَدَرٍ مَّا يَشَاءُ ۚ إِنَّهُ
بِعِبَادِهِ خَبِيرٌ بَصِيرٌ ﴿٢٨﴾

29. Ell és Qui envia la pluja després que s'han desesperat i dóna la Seva misericòrdia. I Ell és el Protector, Mereixedor de Lloances.

وَهُوَ الَّذِي يُنَزِّلُ الْغَيْثَ مِن بَعْدِ مَا
قَنَطُوا وَيَنشُرُ رَحْمَتَهُ ۚ وَهُوَ الْوَلِيُّ
الْحَمِيدُ ﴿٢٩﴾

30. Entre els Seus Senyals està la creació dels cels i de la terra, i de totes les criatures vives que ha distribuït en tots dos. Ell té el poder d'aplegar-vos quan ell Li plau.

وَمِنْ آيَاتِهِ خَلْقُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَثَّ
فِيهِمَا مِن دَابَّةٍ ۚ وَهُوَ عَلَىٰ جَمْعِهِمْ إِذَا
يَشَاءُ قَدِيرٌ ﴿٣٠﴾

R.4.

31. Qualsevol dissort que us passi, es deu al que les vostres pròpies mans han forjat. Però Ell perdona molts *dels vostres pecats.*

وَمَآ أَصَابَكُم مِّن مُّصِيبَةٍ فَبِمَا كَسَبَتْ أَيْدِيكُمْ وَيَعْفُوا عَن كَثِيرٍ ٣١

32. I no podeu frustrar els plans *de Déu* a la terra, ni teniu cap amic ni ajudant a part d'Al·là.

وَمَآ أَنتُم بِمُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ ۖ وَمَا لَكُم مِّن دُونِ اللَّهِ مِن وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ٣٢

33. Entre els Seus Senyals hi han els vaixells del mar, com cims de muntanya.

وَمِنْ آيَاتِهِ الْجَوَارِ فِي الْبَحْرِ كَالْأَعْلَامِ ٣٣

34. Si *així* ho volgués, podria apaivagar el vent de manera que quedessin sense moviment a la seva superfície. Aquí hi ha en veritat Senyals per a qualsevol persona que sigui pacient i agraïda.

إِن يَشَأْ يُسْكِنِ الرِّيحَ فَيَظْلَلْنَ رَوَاكِدَ عَلَىٰ ظَهْرِهِ ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ٣٤

35. O pot destruir-los pel que ells (els homes) han merescut; però Ell perdona molts *dels seus pecats.*

أَوْ يُوبِقْهُنَّ بِمَا كَسَبُوا وَيَعْفُ عَن كَثِيرٍ ٣٥

36. *I destrueix de manera que* els que disputen els Senyals d'Al·là puguin saber *que* no tenen cap altre refugi.

وَيَعْلَمَ الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِنَا ۖ مَا لَهُم مِّن مَّحِيصٍ ٣٦

37. Tot el que se us ha concedit només és una provisió temporal d'aquesta vida, però el que hi ha amb Al·là és millor i més perdurable per a aquells que creuen i confien en el seu Senyor.

فَمَآ أُوتِيتُم مِّن شَيْءٍ فَمَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ۖ وَمَا عِندَ اللَّهِ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ لِلَّذِينَ آمَنُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ٣٧

38. Aquells que s'abstenen dels pecats i obscenitats més greus i, quan estan enfurismats, perdonen,

وَالَّذِينَ يَجْتَنِبُونَ كَبَائِرَ الْإِثْمِ وَالْفَوَاحِشَ وَإِذَا مَا غَضِبُوا هُمْ يَغْفِرُونَ ٣٨

39. Aquells que escolten el seu Senyor i compleixen la Pregària, els assumptes dels quals es decideixen per consulta mútua, i gasten del que els hem donat,

وَالَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِرَبِّهِمْ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَمْرُهُمْ شُورَىٰ بَيْنَهُمْ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ ٣٩

40. I aquells que es defensen quan se'ls perjudica.

وَالَّذِينَ إِذَا أَصَابَهُمُ الْبَغْيُ هُمْ يَنْتَصِرُونَ ﴿٤٠﴾

41. La recompensa d'un mal és un mal semblant; però aquell que perdona i *la seva acció* serveix com a reforma, tindrà la seva recompensa amb Al·là. En veritat, Ell no estima els malvats.

وَجَزَاءُ سَيِّئَةٍ سَيِّئَةٌ مِثْلُهَا ۚ فَمَنْ عَفَا وَأَصْلَحَ فَأَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ ۚ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿٤١﴾

42. Però no hi ha cap culpa en aquells que es defensen després d´haver estat agreugats.

وَلَمَنِ انْتَصَرَ بَعْدَ ظُلْمِهِ فَأُولَٰئِكَ مَا عَلَيْهِمْ مِنْ سَبِيلٍ ﴿٤٢﴾

43. Només hi ha culpa en aquells que agreugen els homes i transgredeixen a la terra sense justificació. Aquest tindran un sever càstig.

إِنَّمَا السَّبِيلُ عَلَى الَّذِينَ يَظْلِمُونَ النَّاسَ وَيَبْغُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ ۚ أُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٤٣﴾

44. Però aquell que és pacient i perdona: aquí hi ha en veritat un assumpte de forta determinació.

وَلَمَنْ صَبَرَ وَغَفَرَ إِنَّ ذَٰلِكَ لَمِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ ﴿٤٤﴾

R.5.

45. Aquell que Al·là declara extraviat, després no tindrà cap protecció. Però trobaràs que els injustos, en veure el càstig, diuen: "Hi cap camp camí de tornada?"

وَمَنْ يُضْلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ وَلِيٍّ مِنْ بَعْدِهِ ۚ وَتَرَى الظَّالِمِينَ لَمَّا رَأَوُا الْعَذَابَ يَقُولُونَ هَلْ إِلَىٰ مَرَدٍّ مِنْ سَبِيلٍ ﴿٤٥﴾

46. I els veuràs com els porten davant d'ell (el Foc) baixant *la mirada* per la humiliació i esguardant-lo amb ulls furtius. Però aquells que creuen diuen: "Els perdedors són en veritat aquells que es malmeten ells mateixos i les seves famílies en el Dia de la Resurrecció. Mireu! Els injustos hauran *de romandre* en un càstig perdurable.

وَتَرَاهُمْ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا خَاشِعِينَ مِنَ الذُّلِّ يَنْظُرُونَ مِنْ طَرْفٍ خَفِيٍّ ۚ وَقَالَ الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ الْخَاسِرِينَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ وَأَهْلِيهِمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۚ أَلَا إِنَّ الظَّالِمِينَ فِي عَذَابٍ مُقِيمٍ ﴿٤٦﴾

47. I no tenen ningú que els ajudi fora d'Al·là. I per a aquell que Al·là decreta que s'ha extraviat, no hi cap camí.

وَمَا كَانَ لَهُم مِّنْ أَوْلِيَاءَ يَنصُرُونَهُم مِّن دُونِ اللَّهِ ۗ وَمَن يُضْلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِن سَبِيلٍ ﴿٤٧﴾

48. Escolteu el vostre Senyor abans que arribi el dia en què no hi haurà escapatòria contra *el decret d'*Al·là. Llavors no hi haurà refugi per a vosaltres, ni tindreu cap *possibilitat* de negar.

اسْتَجِيبُوا لِرَبِّكُم مِّن قَبْلِ أَن يَأْتِيَ يَوْمٌ لَّا مَرَدَّ لَهُ مِنَ اللَّهِ ۚ مَا لَكُم مِّن مَّلْجَإٍ يَوْمَئِذٍ وَمَا لَكُم مِّن نَّكِيرٍ ﴿٤٨﴾

49. Però si se n'aparten, no t'hem enviat pas com a guardià d'ells. El teu deure només consisteix a transmetre *el Missatge*. En veritat, quan fem que l'home tasti la Nostra misericòrdia, s'alegra amb ella. Però si els sobrevé el mal pel que van cometre, vet aquí que l'home esdevé desgraciat.

فَإِنْ أَعْرَضُوا فَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا ۖ إِنْ عَلَيْكَ إِلَّا الْبَلَاغُ ۗ وَإِنَّا إِذَا أَذَقْنَا الْإِنسَانَ مِنَّا رَحْمَةً فَرِحَ بِهَا ۖ وَإِن تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ فَإِنَّ الْإِنسَانَ كَفُورٌ ﴿٤٩﴾

50. A Al·là pertany el regne dels cels i la terra. Ell crea el que li plau. Concedeix filles a aquell que vol i concedeix fills a aquell que Li agrada.

لِّلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۚ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ ۚ يَهَبُ لِمَن يَشَاءُ إِنَاثًا وَيَهَبُ لِمَن يَشَاءُ الذُّكُورَ ﴿٥٠﴾

51. O bé, Ell els barreja, homes i dones, i Ell fa estèril aquell que li plau. En veritat, Ell és Omniscient, Poderós.

أَوْ يُزَوِّجُهُمْ ذُكْرَانًا وَإِنَاثًا ۖ وَيَجْعَلُ مَن يَشَاءُ عَقِيمًا ۚ إِنَّهُ عَلِيمٌ قَدِيرٌ ﴿٥١﴾

52. No és propi que Al·là parli a l'home tret que ho faci per la revelació o darrere un vel, o enviant-li un missatger perquè amb el seu manament li reveli el que vol. En veritat, Ell és Altíssim, Savi.

وَمَا كَانَ لِبَشَرٍ أَن يُكَلِّمَهُ اللَّهُ إِلَّا وَحْيًا أَوْ مِن وَرَاءِ حِجَابٍ أَوْ يُرْسِلَ رَسُولًا فَيُوحِيَ بِإِذْنِهِ مَا يَشَاءُ ۚ إِنَّهُ عَلِيٌّ حَكِيمٌ ﴿٥٢﴾

53. Així t'hem revelat una gran revelació pel Nostre manament. No sabies què era el Llibre ni què era la fe. Però vam fer (de la revelació) una llum per mitjà de la qual guiem aquell que ens plau dels Nostres servents. En veritat, Tu guies *els homes* vers el camí recte.

وَكَذَٰلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ رُوحًا مِّنْ أَمْرِنَا ۚ مَا كُنتَ تَدْرِي مَا الْكِتَابُ وَلَا الْإِيمَانُ وَلَٰكِن جَعَلْنَاهُ نُورًا نَّهْدِي بِهِ مَن نَّشَاءُ مِنْ عِبَادِنَا ۚ وَإِنَّكَ لَتَهْدِي إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٥٣﴾

54. El camí d'Al·là, a Qui pertany tot el que hi ha als cels i a la terra. Mireu! A Al·là tornen totes les coses.

صِرَاطِ اللّٰهِ الَّذِيْ لَهٗ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَ
مَا فِي الْاَرْضِ ؕ اَلَاۤ اِلَى اللّٰهِ تَصِيْرُ الْاُمُوْرُ ﴿۵۴﴾

CAPÍTOL 43
AL-ZUJRUF
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Segons Qurtubi, hi ha una completa unanimitat entre els estudiosos, que diuen que aquesta Surah fou revelada a la Meca. Ibn Abbas també recolza contundentment aquesta opinió. Tanmateix, és difícil donar una data exacta a la seva revelació. En general, l'opinió més generalitzada s'inclina a situar-la cal al final del quart o al començament del cinquè any de la Crida. La Surah anterior va acabar assenyalant que la revelació que arriba als missatgers i profetes del cel per manament diví té un element de misteri. A més a més, s'afirmà que, abans que la revelació arribés realment al Sant Profeta, en desconeixia la naturalesa i la importància. Aquesta Surah comença afirmant que, com que l'Alcorà ha estat revelat en una llengua clara i eloqüent i com que tracta per igual de totes les veritats bàsiques i el seu ensenyament és força entenedor, no existeix cap base raonable per què sigui rebutjat, malgrat de l'element de misteri de la seva revelació. Després, diu que Déu no deixarà d'enviar una nova revelació sempre que calgui, de la mateixa manera que els profetes de Déu no van deixar de sorgir pel fet que fossin objectes de burla i befa. El fenomen de l'aparició dels Reformadors divins seguirà malgrat del que puguin dir o fer els incrèduls.

Tema

Com els tres capítols precedents, la Surah comença declarant que l'Alcorà ha estat revelat per Déu, el Senyor de tot Honor i Lloança, i continua amb el tema de la Unicitat Divina (el seu tema bàsic) de manera i forma diferents a les exposades en d'altres capítols del grup Ha Mim. Diu que Déu, per establir la Seva Unitat, ha enviat sempre els Seus missatgers i profetes des de temps immemorial. Ha predicat i ensenyat que Déu és un. Van ser rebutjats, recusats i perseguits. Però això no va fer que Déu deixés d'enviar nous profetes i revelacions. Els profetes van continuar apareixent en la plenitud dels temps i el més gran d'ells va sorgir en la persona del Sant Profeta Mohammad. La Surah desenvolupa aquest argument i diu que Déu ha creat els cels i la terra per al servei de l'home i ha proveït del tot les seves necessitats físiques. Quan s'ha anat amb tanta cura per proveir el que calia per a les necessitats materials i comoditats físiques, és inconcebible que hagués oblidat o ignorat una provisió semblant per a les necessitats morals de l'home. Però en la seva ignorància i insensatesa, els incrèduls estableixen iguals a Déu de diverses maneres i formes, i han arribat fins i tot a fer responsable a Déu de les seves pràctiques idòlatres, dient descaradament que si Déu ho hagués volgut, no haurien adorat els ídols. Ni la intel·ligència humana ni el sentit comú, ni cap Escriptura divina pot recolzar o acceptar aquesta al·legació. La veritable causa de la incredulitat dels incrèduls està en el seu orgull i menyspreu, perquè l'Alcorà, com diuen ells, no ha estat revelat a un home gran. En resposta a aquesta arrogant posició de superioritat, els incrèduls reben una resposta severa perquè el que anomenen grandesa no té cap pes davant Déu. Si no fos perquè la desaparició de la disparitat en la riquesa, posició o condició social ha fet impossible l'ordre social i ha creat el caos, Déu hauria

donat als incrèduls tones d'or i de plata, fins al punt que fins i tot les escales de casa seva estarien fetes d'or, perquè aquestes coses no són res a ulls de Déu. Com s'ha esmentat abans l'Alcorà condemna l'adoració dels ídols, respecta Jesús, que segons els cristians va convidar el seu poble a adorar el Déu Únic, però ells van oblidar els seus ensenyaments i el van deïficar. La falta és, doncs, d'ells i no seva. La Surah acaba amb una exposició breu, però ben clara i convincent, de la Unitat Divina.

سُورَةُ الزُّخْرُفِ مَكِّيَّةٌ وَهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ تِسْعُونَ آيَةً وَسَبْعَةُ رُكُوعَاتٍ

AL-ZUJRUF

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ ﴿١﴾

2. Ha Mim.[1]

حم ﴿٢﴾

3. Per aquest Llibre perspicu.

وَالْكِتَابِ الْمُبِينِ ﴿٣﴾

4. Hem fet un Alcorà en una llengua clara i eloqüent perquè l'entengueu.

إِنَّا جَعَلْنَاهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لَّعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٤﴾

5. I de ben segur que (l'Alcorà) és segur amb Nosaltres en la Mare del llibre, exaltat *i* ple de saviesa.[2]

وَإِنَّهُ فِي أُمِّ الْكِتَابِ لَدَيْنَا لَعَلِيٌّ حَكِيمٌ ﴿٥﴾

6. És que hem de retirar-vos el Recordatori, i us hem d'oblidar perquè sou un poble extravagant?

أَفَنَضْرِبُ عَنكُمُ الذِّكْرَ صَفْحًا أَن كُنتُمْ قَوْمًا مُّسْرِفِينَ ﴿٦﴾

7. Quants profetes vam enviar entre els pobles antics!

وَكَمْ أَرْسَلْنَا مِن نَّبِيٍّ فِي الْأَوَّلِينَ ﴿٧﴾

8. Però mai no els arribà un profeta sense que se'n burlessin.

وَمَا يَأْتِيهِم مِّن نَّبِيٍّ إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٨﴾

9. Nosaltres vam destruir *aquells que* tenien més control que aquells, i l'exemple dels pobles antics ha desaparegut.

فَأَهْلَكْنَا أَشَدَّ مِنْهُم بَطْشًا وَمَضَىٰ مَثَلُ الْأَوَّلِينَ ﴿٩﴾

10. Però si els preguntes: "Qui creà els cels i la terra?" Respondran de

وَلَئِن سَأَلْتَهُم مَّنْ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَ

---

[1] El Lloable, el Senyor de l'Honor

[2] La frase umm-ul-Kitab (Mare del Llibre) s'aplica normalment al capítol inicial de l'Alcorà "Al-Fatihah", el qual de la mateixa manera que una llavor, posseeix totes les característiques i ensenyaments bàsics de l'Alcorà. Aquí, tanmateix, sembla fer-se referència al projecte del Llibre Diví que, en certa forma, està preservat juntament amb Déu en una dimensió que no és plenament comprensible per l'home.

ben segur: "El *Déu* Poderós, l'Omniscient els creà".

الْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ خَلَقَهُنَّ الْعَزِيزُ الْعَلِيمُ ﴿١٠﴾

11. *Aquell* que ha fet per a vosaltres de la terra un bressol, i hi ha creat els camins perquè hi pugueu seguir el camí recte.

الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ مَهْدًا وَجَعَلَ لَكُمْ فِيهَا سُبُلًا لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١١﴾

12. Aquell que envia l'aigua des del cel en la mesura justa, i dóna així nova vida a una terra morta, i fins i tot així sereu ressuscitats.

وَالَّذِي نَزَّلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً بِقَدَرٍ فَأَنْشَرْنَا بِهِ بَلْدَةً مَيْتًا كَذَٰلِكَ تُخْرَجُونَ ﴿١٢﴾

13. Ha creat tot en parelles i ha creat per a vosaltres vaixells i bestiar perquè pugueu muntar en ells.

وَالَّذِي خَلَقَ الْأَزْوَاجَ كُلَّهَا وَجَعَلَ لَكُمْ مِنَ الْفُلْكِ وَالْأَنْعَامِ مَا تَرْكَبُونَ ﴿١٣﴾

14. Perquè us munteu als seus lloms, *i* llavors, un cop hi esteu ben asseguts, recordeu el favor del vostre Senyor i digueu: "Sant és Qui ens va sotmetre tot això, ja que nosaltres no podem guarnir-los tots sols".

لِتَسْتَوُوا عَلَىٰ ظُهُورِهِ ثُمَّ تَذْكُرُوا نِعْمَةَ رَبِّكُمْ إِذَا اسْتَوَيْتُمْ عَلَيْهِ وَتَقُولُوا سُبْحَانَ الَّذِي سَخَّرَ لَنَا هَٰذَا وَمَا كُنَّا لَهُ مُقْرِنِينَ ﴿١٤﴾

15. "Al nostre Senyor tornarem de ben segur".

وَإِنَّا إِلَىٰ رَبِّنَا لَمُنْقَلِبُونَ ﴿١٥﴾

16. I asseguren que alguns dels Seus servents són una part d'Ell. En veritat, l'home és clarament desagraït.

وَجَعَلُوا لَهُ مِنْ عِبَادِهِ جُزْءًا إِنَّ الْإِنْسَانَ لَكَفُورٌ مُبِينٌ ﴿١٦﴾

R.2.

17. És que ha pres Ell filles del que ha creat i us ha honrat amb fills?

أَمِ اتَّخَذَ مِمَّا يَخْلُقُ بَنَاتٍ وَأَصْفَاكُمْ بِالْبَنِينَ ﴿١٧﴾

18. Tanmateix, quan un de vosaltres sap que ha rebut allò la semblança del qual atribueix al *Déu* Clement, el seu rostres s'entenebreix i s'ennuega amb la pena.

وَإِذَا بُشِّرَ أَحَدُهُمْ بِمَا ضَرَبَ لِلرَّحْمَٰنِ مَثَلًا ظَلَّ وَجْهُهُ مُسْوَدًّا وَهُوَ كَظِيمٌ ﴿١٨﴾

19. *És que atribuïu a Déu* algú criat entre guarniments que no és clar en la discussió?

أَوَ مَن يُنَشَّؤُا فِي الْحِلْيَةِ وَ هُوَ فِي
الْخِصَامِ غَيْرُ مُبِينٍ ﴿١٩﴾

20. I descriuen els àngels, que són servents del *Déu* Clement, com dones. És que van ser testimonis de la seva creació? Llavors serà registrat el seu testimoni i seran interrogats.

وَ جَعَلُوا الْمَلٰٓئِكَةَ الَّذِينَ هُمْ عِبٰدُ
الرَّحْمٰنِ إِنٰثًا ؕ أَشَهِدُوا خَلْقَهُمْ ؕ
سَتُكْتَبُ شَهٰدَتُهُمْ وَ يُسْـَٔلُونَ ﴿٢٠﴾

21. Però diuen: "Si el *Déu* Clement *així* ho hagués volgut, no els hauríem adorat". No en saben res. Només fan conjectures.

وَقَالُوا لَوْ شَآءَ الرَّحْمٰنُ مَا عَبَدْنٰهُمْ ؕ
مَا لَهُمْ بِذٰلِكَ مِنْ عِلْمٍ ۚ إِنْ هُمْ
إِلَّا يَخْرُصُونَ ﴿٢١﴾

22. "Els hem donat potser una Escriptura abans que aquesta, perquè s'hi aferrin?"

أَمْ اٰتَيْنٰهُمْ كِتٰبًا مِّنْ قَبْلِهٖ فَهُمْ
بِهٖ مُسْتَمْسِكُونَ ﴿٢٢﴾

23. No. Diuen: "Vam descobrir que els nostres avantpassats seguien un camí *determinat*, i ens vam guiar pels seus passos".

بَلْ قَالُوا إِنَّا وَجَدْنَا اٰبَآءَنَا عَلٰٓى أُمَّةٍ وَّ
إِنَّا عَلٰٓى اٰثٰرِهِمْ مُّهْتَدُونَ ﴿٢٣﴾

24. I així *ha succeït sempre*: mai no hem enviat cap Amonestador abans de tu a cap ciutat sense que els seus rics habitants diguessin: Vam trobar els nostres avantpassats que seguien un camí *determinat* i vam seguir els seus passos".

وَ كَذٰلِكَ مَآ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِي
قَرْيَةٍ مِّنْ نَّذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَآ ۙ إِنَّا
وَجَدْنَآ اٰبَآءَنَا عَلٰٓى أُمَّةٍ وَّإِنَّا عَلٰٓى اٰثٰرِهِمْ
مُّقْتَدُونَ ﴿٢٤﴾

25. *Els seu Amonestador* els digué: "Com! Encara que us porti una guia millor de la que trobeu que seguien els vostres pares?" Van respondre: "Certament, no creiem en allò amb què has estat enviat".

قٰلَ أَوَلَوْ جِئْتُكُمْ بِأَهْدٰى مِمَّا وَجَدْتُّمْ
عَلَيْهِ اٰبَآءَكُمْ ؕ قَالُوٓا إِنَّا بِمَآ أُرْسِلْتُمْ بِهٖ
كٰفِرُونَ ﴿٢٥﴾

26. Així doncs, els vam imposar una retribució. Mireu, doncs, quina va ser

فَانْتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ

la fi d'aquells que van rebutjar *els profetes*.

عَاقِبَةُ الْمُكَذِّبِيْنَ ٢٦

R.3.

27. *Recordeu-vos de* quan Abraham digué al seu pare i al seu poble: "Rebutjo *completament* el que adoreu".

وَإِذْ قَالَ إِبْرٰهِيْمُ لِأَبِيْهِ وَقَوْمِهٖٓ إِنَّنِيْ
بَرَآءٌ مِّمَّا تَعْبُدُوْنَ ٢٧

28. "Tret d'Aquell que em creà, perquè de ben segur que Ell em guiarà".

إِلَّا الَّذِيْ فَطَرَنِيْ فَإِنَّهٗ سَيَهْدِيْنِ ٢٨

29. I el convertí en paraula que perdurà entre la seva posteritat, perquè tornessin *a Déu*.

وَجَعَلَهَا كَلِمَةًۢ بَاقِيَةً فِيْ عَقِبِهٖ
لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُوْنَ ٢٩

30. No, però Jo els vaig permetre a ells i als seus pares un gaudi *temporal* fins que els va arribar la veritat que exposa ben clarament *el seu Missatge*.

بَلْ مَتَّعْتُ هٰٓؤُلَآءِ وَاٰبَآءَهُمْ حَتّٰى
جَآءَهُمُ الْحَقُّ وَرَسُوْلٌ مُّبِيْنٌ ٣٠

31. Però quan els arribà veritat, van dir: "Això és màgia i certament la rebutgem".

وَلَمَّا جَآءَهُمُ الْحَقُّ قَالُوْا هٰذَا سِحْرٌ وَّ
إِنَّا بِهٖ كٰفِرُوْنَ ٣١

32. Diuen: "Per què ens ha estat enviat aquest Alcorà a alguns homes grans de les dues ciutats?"

وَقَالُوْا لَوْلَا نُزِّلَ هٰذَا الْقُرْاٰنُ عَلٰى رَجُلٍ
مِّنَ الْقَرْيَتَيْنِ عَظِيْمٍ ٣٢

33. Són ells els que distribueixen la clemència del teu senyor? Som Nosaltres els Que distribuïm entre ells el seu aliment en aquesta existència, i exaltem alguns d'ells per sobre d'altres en graus *d'importància*, però ai! Només fan que un estiguin subjugats a uns altres. I la mercè del teu Senyor es millor que allò que van atresorar.

أَهُمْ يَقْسِمُوْنَ رَحْمَتَ رَبِّكَ ۚ نَحْنُ
قَسَمْنَا بَيْنَهُمْ مَّعِيْشَتَهُمْ فِي الْحَيٰوةِ
الدُّنْيَا وَرَفَعْنَا بَعْضَهُمْ فَوْقَ بَعْضٍ
دَرَجٰتٍ لِّيَتَّخِذَ بَعْضُهُمْ بَعْضًا سُخْرِيًّا ۗ
وَرَحْمَتُ رَبِّكَ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُوْنَ ٣٣

34. Si no hagués estat perquè la humanitat s'hagués convertit en un sol *tipus de* persona, hauríem concedit a aquells que no creuen en el *Déu* Cle-

وَلَوْلَآ أَنْ يَّكُوْنَ النَّاسُ أُمَّةً وَّاحِدَةً
لَّجَعَلْنَا لِمَنْ يَّكْفُرُ بِالرَّحْمٰنِ لِبُيُوْتِهِمْ

ment, sostres d'argent per a les seves cases i escales *d'argent* per on poder pujar.

سُقُفًا مِّنْ فِضَّةٍ وَّ مَعَارِجَ عَلَيْهَا يَظْهَرُوْنَ ۝٣٤

35. Portes *d'argent* per a les cases i llits *d'argent* on es reclinessin,

وَ لِبُيُوْتِهِمْ اَبْوَابًا وَّ سُرُرًا عَلَيْهَا يَتَّكِـُٔوْنَ ۝٣٥

36. I *altres objectes* per guarnir. Però això només una provisió *temporal* de la vida present. Però el *benestar* del Més Enllà amb el teu Senyor és per als justos.

وَزُخْرُفًا ؕ وَ اِنْ كُلُّ ذٰلِكَ لَمَّا مَتَاعُ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا ؕ وَ الْاٰخِرَةُ عِنْدَ رَبِّكَ لِلْمُتَّقِيْنَ ۝٣٦

R.4.

37. Aquell que s'aparta del record del *Déu* Clement, li assignem un dimoni, que esdevé el seu company.

وَ مَنْ يَّعْشُ عَنْ ذِكْرِ الرَّحْمٰنِ نُقَيِّضْ لَهٗ شَيْطٰنًا فَهُوَ لَهٗ قَرِيْنٌ ۝٣٧

38. En veritat, ells els aparten del camí *de Déu*, però pensen que estan rectament guiats.

وَ اِنَّهُمْ لَيَصُدُّوْنَهُمْ عَنِ السَّبِيْلِ وَ يَحْسَبُوْنَ اَنَّهُمْ مُّهْتَدُوْنَ ۝٣٨

39. Fins que, en arribar un d'ells a Nosaltres, digui *al seu company*: "Tant de bo tu i jo estiguéssim tan allunyats com l'Est i l'Oest! Que mal company és!"

حَتّٰۤى اِذَا جَآءَنَا قَالَ يٰلَيْتَ بَيْنِيْ وَ بَيْنَكَ بُعْدَ الْمَشْرِقَيْنِ فَبِئْسَ الْقَرِيْنُ ۝٣٩

40. I per haver transgredit com ho vau fer, el fet de ser companys en el càstig no us servirà en aquest dia.

وَ لَنْ يَّنْفَعَكُمُ الْيَوْمَ اِذْ ظَّلَمْتُمْ اَنَّكُمْ فِي الْعَذَابِ مُشْتَرِكُوْنَ ۝٤٠

41. Pots, doncs, fer que el sord hi senti o guiar el cec i aquell que està en error evident?

اَفَاَنْتَ تُسْمِعُ الصُّمَّ اَوْ تَهْدِي الْعُمْيَ وَ مَنْ كَانَ فِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ ۝٤١

42. Però si et retirem, els exigirem certament la seva retribució.

فَاِمَّا نَذْهَبَنَّ بِكَ فَاِنَّا مِنْهُمْ مُّنْتَقِمُوْنَ ۝٤٢

43. O et mostrarem el que els hem promès; perquè en veritat tenim poder complet sobre ells.

اَوْ نُرِيَنَّكَ الَّذِيْ وَعَدْنٰهُمْ فَاِنَّا عَلَيْهِمْ مُّقْتَدِرُوْنَ ۝٤٣

44. Persevera, doncs, en el que t'ha estat revelat, perquè estàs en el camí recte.

فَاسْتَمْسِكْ بِالَّذِيْٓ اُوْحِيَ اِلَيْكَ ۚ اِنَّكَ
عَلٰى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ ﴿٤٤﴾

45. I en veritat, és un recordatori per a tu i per al teu poble, i sereu cridats per retre comptes.

وَاِنَّهٗ لَذِكْرٌ لَّكَ وَلِقَوْمِكَ ۚ وَسَوْفَ
تُسْـَٔلُوْنَ ﴿٤٥﴾

46. Pregunta aquells dels Nostres Missatgers qui vam enviar abans de tu: "És que vam esmentar alguna altra deïtat tret del *Déu* Clement per ser adorada?"

وَسْـَٔلْ مَنْ اَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ
رُّسُلِنَآ اَجَعَلْنَا مِنْ دُوْنِ الرَّحْمٰنِ اٰلِهَةً
يُّعْبَدُوْنَ ﴿٤٦﴾

R.5.

47. I vam enviar Moisès amb els Nostres Senyals al faraó i als seus caps, i digué: "En veritat, sóc Missatger del Senyor dels mons".

وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا مُوْسٰى بِاٰيٰتِنَآ اِلٰى فِرْعَوْنَ
وَمَلَا۟ئِهٖ فَقَالَ اِنِّيْ رَسُوْلُ رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٤٧﴾

48. Però quan arribà a ells amb els Nostres Senyals, vet aquí que se'n va riure!

فَلَمَّا جَآءَهُمْ بِاٰيٰتِنَآ اِذَا هُمْ مِّنْهَا
يَضْحَكُوْنَ ﴿٤٨﴾

49. No els vam ensenyar cap senyal que no fos més gran que el que el *precedí*, i els vam enviar el càstig, perquè tornessin *a Nosaltres*.

وَمَا نُرِيْهِمْ مِّنْ اٰيَةٍ اِلَّا هِيَ اَكْبَرُ مِنْ
اُخْتِهَا ۫ وَاَخَذْنٰهُمْ بِالْعَذَابِ لَعَلَّهُمْ
يَرْجِعُوْنَ ﴿٤٩﴾

50. Però van respondre: "Mag!" Prega per nosaltres, al teu senyor, segons el pacte establert amb tu; llavors, de ben segur que acceptarem la guia.

وَقَالُوْا يٰٓاَيُّهَ السّٰحِرُ ادْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا
عَهِدَ عِنْدَكَ ۚ اِنَّنَا لَمُهْتَدُوْنَ ﴿٥٠﴾

51. Però quan els vam aixecar el càstig, vet aquí que fan faltar a la seva paraula.

فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمُ الْعَذَابَ اِذَا هُمْ
يَنْكُثُوْنَ ﴿٥١﴾

52. El Faraó féu pública una proclama entre el seu poble, *tot dient*: "Poble meu! És que no em pertany Egipte i aquests rius que corren als meus peus? És que no ho veieu?"

وَنَادٰى فِرْعَوْنُ فِيْ قَوْمِهٖ قَالَ يٰقَوْمِ
اَلَيْسَ لِيْ مُلْكُ مِصْرَ وَهٰذِهِ الْاَنْهٰرُ
تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِيْ ۚ اَفَلَا تُبْصِرُوْنَ ﴿٥٢﴾

53. "No, sóc millor aquest *ésser* menyspreable que amb prou feines pot expressar-se amb claredat".

اَمْ اَنَا خَيْرٌ مِّنْ هٰذَا الَّذِيْ هُوَ مَهِيْنٌ ۙ
وَّلَا يَكَادُ يُبِيْنُ ﴿٥٣﴾

54. "Per què no li han concedit polseres d'or, o àngels que l'acompanyin en files estretes?"

فَلَوْلَآ اُلْقِيَ عَلَيْهِ اَسْوِرَةٌ مِّنْ ذَهَبٍ اَوْ
جَآءَ مَعَهُ الْمَلٰٓئِكَةُ مُقْتَرِنِيْنَ ﴿٥٤﴾

55. Així il·luminà el seu poble i ells el van obeir. Certament, eren un poble malvat.

فَاسْتَخَفَّ قَوْمَهٗ فَاَطَاعُوْهُ ؕ اِنَّهُمْ كَانُوْا
قَوْمًا فٰسِقِيْنَ ﴿٥٥﴾

56. D'aquesta manera, quan van despertar la nostra ira, els vam imposar una justa retribució i els vam ofegar a tots.

فَلَمَّآ اٰسَفُوْنَا انْتَقَمْنَا مِنْهُمْ
فَاَغْرَقْنٰهُمْ اَجْمَعِيْنَ ﴿٥٦﴾

57. I els vam convertir en precedent i exemple per a les generacions futures.

فَجَعَلْنٰهُمْ سَلَفًا وَّمَثَلًا لِّلْاٰخِرِيْنَ ﴿٥٧﴾

R.6.

58. Quan el fill de Maria és esmentat com a paràbola, vet aquí que el teu poble llença una cridòria per això.

وَلَمَّا ضُرِبَ ابْنُ مَرْيَمَ مَثَلًا اِذَا
قَوْمُكَ مِنْهُ يَصِدُّوْنَ ﴿٥٨﴾

59. Diuen: "Qui són millors, els nostres déus o ell?" No t'esmenten aquest *tema* sinó per discutir. No, només són un poble contenciós.

وَقَالُوْٓا ءَاٰلِهَتُنَا خَيْرٌ اَمْ هُوَ ؕ مَا ضَرَبُوْهُ
لَكَ اِلَّا جَدَلًا ؕ بَلْ هُمْ قَوْمٌ خَصِمُوْنَ ﴿٥٩﴾

60. Ell només fou el Nostre servent al qual li vam atorgar el Nostre favor, i el vam convertir en exemple per als fills d'Israel.

اِنْ هُوَ اِلَّا عَبْدٌ اَنْعَمْنَا عَلَيْهِ وَجَعَلْنٰهُ
مَثَلًا لِّبَنِيْٓ اِسْرَآءِيْلَ ﴿٦٠﴾

61. I si així ho haguéssim volgut, hauríem creat d'entre vosaltres àngels a la terra per ser-hi els successors.

وَلَوْ نَشَآءُ لَجَعَلْنَا مِنْكُمْ مَّلٰٓئِكَةً فِي
الْاَرْضِ يَخْلُفُوْنَ ﴿٦١﴾

62. Però en veritat ell és un Senyal de l'Hora. No en dubteu, doncs, i seguiu-me. Aquest és el camí recte.[3]

وَإِنَّهُ لَعِلْمٌ لِّلسَّاعَةِ فَلَا تَمْتَرُنَّ بِهَا وَاتَّبِعُونِ ۚ هَٰذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيمٌ ﴿٦٢﴾

63. No deixeu que Satanàs us destorbi. En veritat, ell és el vostre enemic declarat.

وَلَا يَصُدَّنَّكُمُ الشَّيْطَانُ ۖ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٦٣﴾

64. Però quan Jesús vingué amb proves clares, digué: "En veritat, vinc a vosaltres amb la saviesa i per aclarir-vos una part d'allò sobre què discutiu, temeu, doncs, Al·là i obeïu-me".

وَلَمَّا جَاءَ عِيسَىٰ بِالْبَيِّنَاتِ قَالَ قَدْ جِئْتُكُم بِالْحِكْمَةِ وَلِأُبَيِّنَ لَكُم بَعْضَ الَّذِي تَخْتَلِفُونَ فِيهِ ۖ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿٦٤﴾

65. "En veritat, Al·là és el meu Senyor i el vostre. Adoreu-lo, doncs. Aquest és el camí recte".

إِنَّ اللَّهَ هُوَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُ ۚ هَٰذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيمٌ ﴿٦٥﴾

66. Però els grups van discutir entre ells. Ai dels malvats pel càstig del dia dolorós!

فَاخْتَلَفَ الْأَحْزَابُ مِن بَيْنِهِمْ ۖ فَوَيْلٌ لِّلَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْ عَذَابِ يَوْمٍ أَلِيمٍ ﴿٦٦﴾

67. Només esperen que l'Hora els arribi de cop i volta, quan menys se n'adonin.

هَلْ يَنظُرُونَ إِلَّا السَّاعَةَ أَن تَأْتِيَهُم بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٦٧﴾

68. En aquest dia, els amics esdevindran enemics, tret dels justos.

الْأَخِلَّاءُ يَوْمَئِذٍ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ إِلَّا الْمُتَّقِينَ ﴿٦٨﴾

R.7.

69. Servents meus! No hi haurà cap por per a vosaltres en aquest dia, ni us afligireu.

يَا عِبَادِ لَا خَوْفٌ عَلَيْكُمُ الْيَوْمَ وَلَا أَنتُمْ تَحْزَنُونَ ﴿٦٩﴾

---

[3] Aquesta paraula, traduïda literalment com "l'Hora" ha de ser entesa tenint en compte la mateixa expressió emprada en el cap. 54:2 de la Surah Al-Qamar. Allà es fa referencia als canvis revolucionaris que havien de succeir amb l'adveniment del Sant Profeta Mohammad (la pau sigui amb ell), presentat la divisió de la lluna com a evidència en favor de la revolució espiritual que anava a produir-se. El significat d'aquest terme aplicat a Jesús en el versicle que estem tractant ha d'entendre's en la mateixa línia. Per tant, "l'Hora" es refereix a l'adveniment de Jesús en els últims dies i a la revolució espiritual que li van encomanar complir.

70. Aquells que vau creure en els Nostres Senyals i se sotmetran,

الَّذِينَ آمَنُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا مُسْلِمِينَ ٧٠

71. Entreu en el jardí i les vostres mullers seran complagudes i acontentades.

ادْخُلُوا الْجَنَّةَ أَنْتُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ تُحْبَرُونَ ٧١

72. Es faran passar entre ells fonts i copes d'or, i allà hi haurà el que vulguin les seves ànimes i *en el* que es complauen els ulls. "I allà hi viureu".

يُطَافُ عَلَيْهِمْ بِصِحَافٍ مِنْ ذَهَبٍ وَأَكْوَابٍ ۚ وَفِيهَا مَا تَشْتَهِيهِ الْأَنْفُسُ وَتَلَذُّ الْأَعْيُنُ ۚ وَأَنْتُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ٧٢

73. "Aquest és el Jardí del qual heu estat nomenats hereus per les vostres accions".

وَتِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِي أُورِثْتُمُوهَا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ٧٣

74. Hi trobareu fruites en abundància de les quals menjareu.

لَكُمْ فِيهَا فَاكِهَةٌ كَثِيرَةٌ مِنْهَا تَأْكُلُونَ ٧٤

75. Els culpables viuran certament en el càstig de l'Infern.

إِنَّ الْمُجْرِمِينَ فِي عَذَابِ جَهَنَّمَ خَالِدُونَ ٧٥

76. No serà alleujat per a ells, i sobre ells caurà la desesperació.

لَا يُفَتَّرُ عَنْهُمْ وَهُمْ فِيهِ مُبْلِسُونَ ٧٦

77. No vam ser Nosaltres Qui els vam perjudicar, sinó que van ser ells mateixos els malvats.

وَمَا ظَلَمْنَاهُمْ وَلَٰكِنْ كَانُوا هُمُ الظَّالِمِينَ ٧٧

78. I cridaran ben fort: "Oh guardià *de l'Infern*, deixa que el teu Senyor els causi la mort. Ell respondrà: "Heu de romandre".

وَنَادَوْا يَا مَالِكُ لِيَقْضِ عَلَيْنَا رَبُّكَ ۖ قَالَ إِنَّكُمْ مَاكِثُونَ ٧٨

79. *Déu dirà*: "Certament us vam dur la veritat, però la majoria de vosaltres vau ser contraris a la veritat".

لَقَدْ جِئْنَاكُمْ بِالْحَقِّ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَكُمْ لِلْحَقِّ كَارِهُونَ ٧٩

80. Han decidit quin camí prendre? Perquè Nosaltres *també* ho hem decidit.

أَمْ أَبْرَمُوا أَمْرًا فَإِنَّا مُبْرِمُونَ ٨٠

81. És que pensen que no sentim els seus secrets i conspiracions? Sí! I els Nostres missatgers segueixen amb ells, registrant tot.

أَمْ يَحْسَبُونَ أَنَّا لَا نَسْمَعُ سِرَّهُمْ وَنَجْوٰىهُمْ ۚ بَلٰى وَرُسُلُنَا لَدَيْهِمْ يَكْتُبُونَ ﴿٨١﴾

82. Digues: "Si hagués existit un fill *del Déu* Clement, jo hauria estat el primer a adorar-lo".

قُلْ إِنْ كَانَ لِلرَّحْمٰنِ وَلَدٌ ۖ فَأَنَا أَوَّلُ الْعٰبِدِيْنَ ﴿٨٢﴾

83. Sant *és Al·là*, el Senyor dels cels i de la terra, el Senyor del Tron, *perquè Ell és lliure* de tot el que *Li* atribueixen.

سُبْحٰنَ رَبِّ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ رَبِّ الْعَرْشِ عَمَّا يَصِفُوْنَ ﴿٨٣﴾

84. Deixeu-los, doncs, sols, dedicats a les seves frívoles converses i passant-s'ho d'allò més bé fins que es trobin amb aquest Dia seu que els ha estat promès.

فَذَرْهُمْ يَخُوْضُوْا وَيَلْعَبُوْا حَتّٰى يُلٰقُوْا يَوْمَهُمُ الَّذِيْ يُوْعَدُوْنَ ﴿٨٤﴾

85. Ell és Qui és Déu al cel i Déu a la terra; perquè Ell és el Savi, l'Omniscient.

وَهُوَ الَّذِيْ فِي السَّمَآءِ إِلٰهٌ وَّفِي الْأَرْضِ إِلٰهٌ ۚ وَهُوَ الْحَكِيْمُ الْعَلِيْمُ ﴿٨٥﴾

86. Beneït sigui Aquell a Qui pertany el regne dels cels i de la terra, i tot el que hi ha entre ells, perquè en Ell hi ha el coneixement de l'Hora i a Ell tornareu.

وَتَبٰرَكَ الَّذِيْ لَهٗ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا ۚ وَعِنْدَهٗ عِلْمُ السَّاعَةِ ۚ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُوْنَ ﴿٨٦﴾

87. Però aquells que invoqueu a part d'Ell no tenen poder d'intercessió, sinó que només el té aquell que és testimoni de la veritat i ells *el* coneixen.

وَلَا يَمْلِكُ الَّذِيْنَ يَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِهِ الشَّفَاعَةَ إِلَّا مَنْ شَهِدَ بِالْحَقِّ وَهُمْ يَعْلَمُوْنَ ﴿٨٧﴾

88. Si els pregunteu: "Qui els creà? Respondran de ben segur: "Al·là". Per què se n'aparten?

وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَّنْ خَلَقَهُمْ لَيَقُوْلُنَّ اللّٰهُ فَأَنّٰى يُؤْفَكُوْنَ ﴿٨٨﴾

89. *Juro* pel crit *repetit:* "Oh, Senyor!" Que són un poble que no creurà.

وَقِيْلِهٖ يٰرَبِّ إِنَّ هٰٓؤُلَآءِ قَوْمٌ لَّا يُؤْمِنُوْنَ ﴿٨٩﴾

90. Aparta't, doncs, d'ells i digues-los: "pau", i aviat sabran.

فَاصْفَحْ عَنْهُمْ وَقُلْ سَلٰمٌ ۚ فَسَوْفَ يَعْلَمُوْنَ ﴿٩٠﴾

CAPÍTOL 44
AL-DUJAN
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Totes les autoritats, Ibn Abbas i Ibn Zubair inclosos, estan d'acord en què la Surah pertany al període mequí mitjà. Noldeke estableix la seva revelació als anys sisè o setè de la Crida. En els seus versicles finals, la Sura anterior havia fet una referència patètica a l'efusió agonitzant del cor lacerat del Sant Profeta, perquè, malgrat els esforços, el seu Missatge no havia aconseguit despertar una resposta adequada del seu poble. En resposta al seu crit d'agonia, es deia al Sant Profeta que oblidés les seves faltes i invoqués la misericòrdia de Déu sobre ells, ja que així la seva pregària atrauria la gràcia divina i els faria entendre el seu error i escoltar-lo. La següent Surah comença afirmant que l'Alcorà, que explica del tot les veritats i realitats de la vida, ha estat revelat en un període de tenebres espirituals per salvar la humanitat del pecat.

Aquesta Surah és la cinquena del grup *Ha Mim*. Com en el capítol anterior, comença amb el tema de la revelació de l'Alcorà, tot i que amb una forma i un context diferents. Es parla primer de les tenebres, les quals sempre cauen sobre la faç de la terra i la humanitat queda atrapada en un bassal de turpitud moral, Déu suscita un Missatger i li dóna un Missatger nou per salvar i regenerar el món. Els profetes de Déu han anat apareixent en èpoques de decadència i ara que era més gran la necessitat moral de la humanitat i més intenses i espesses les tenebres espirituals, Déu ha suscitat el més gran dels Seus Missatgers i li ha donat la Llei més perfecta i última: L'Alcorà. L'adveniment del Sant Profeta no és encara un fenomen nou. Abans d'ell va haver-hi Moisès, el més important d'ells. La Surah presenta llavors una patètica descripció de la temible sort que va caure sobre el faraó i el seu poble. Van trobar el destí en la desgràcia i la ignomínia i Déu va elegir els israelites per concedir-los els Seus favors especials. Així és com Déu produeix la transformació de la vida d'un poble. Continua dient que l'existència humana té una gran missió. I és per al compliment d'aquesta gran missió perquè Déu suscita els Seus Missatgers en el món. La Surah acaba assenyalant que els principis i ideals de l'Islam s'han ensenyat de la manera més clara i convincent.

سُورَةُ الدُّخَانِ مَكِّيَّةٌ وَهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ سِتُّونَ آيَةً وَثَلاثَةُ رُكُوعَاتٍ

AL-DUJAN

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Ha Mim.[1]

حٰمٓ ﴿٢﴾

3. Per aquest Llibre perspicu.

وَالْكِتٰبِ الْمُبِيْنِ ﴿٣﴾

4. En veritat, el vam revelar en una Nit beneïda. Certament, hem estat *sempre* advertint *contra el mal*.

اِنَّآ اَنْزَلْنٰهُ فِيْ لَيْلَةٍ مُّبٰرَكَةٍ اِنَّا كُنَّا مُنْذِرِيْنَ ﴿٤﴾

5. En ell s'han aclarit tots els manaments savis.

فِيْهَا يُفْرَقُ كُلُّ اَمْرٍ حَكِيْمٍ ﴿٥﴾

6. *Pel* Nostre *propi* manament. En veritat, hem estat sempre enviant *Missatgers*.

اَمْرًا مِّنْ عِنْدِنَا ۭ اِنَّا كُنَّا مُرْسِلِيْنَ ﴿٦﴾

7. Com a misericòrdia del teu Senyor. Certament, Ell és Qui tot ho sent, l'Omniscient.

رَحْمَةً مِّنْ رَّبِّكَ ۭ اِنَّهٗ هُوَ السَّمِيْعُ الْعَلِيْمُ ﴿٧﴾

8. El Senyor dels cels i la terra i de tot el que hi ha entre ells, tant de bo haguéssiu cregut.

رَبِّ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا ۘ اِنْ كُنْتُمْ مُّوْقِنِيْنَ ﴿٨﴾

9. No hi ha altre Déu que Ell. Ell dóna la vida i causa la mort. Ell és el vostre Senyor i el Senyor dels vostres avantpassats.

لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ يُحْيٖ وَيُمِيْتُ ۭ رَبُّكُمْ وَرَبُّ اٰبَاۗىِٕكُمُ الْاَوَّلِيْنَ ﴿٩﴾

10. Tanmateix, juguen en el dubte.

بَلْ هُمْ فِيْ شَكٍّ يَّلْعَبُوْنَ ﴿١٠﴾

---

[1] El Lloable, el Senyor de l'Honor.

11. Però tu vigila *esperant* el dia en què el cel llenci una fumarada visible,

فَارْتَقِبْ يَوْمَ تَأْتِي السَّمَآءُ بِدُخَانٍ مُّبِينٍ ﴿١١﴾

12. Que embolcallarà els homes. Serà un dolorós càstig.

يَّغْشَى النَّاسَ ۖ هٰذَا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٢﴾

13. *Llavors els homes cridaran*: "Senyor nostre, retira'ns el turment; en veritat, som creients".

رَبَّنَا اكْشِفْ عَنَّا الْعَذَابَ إِنَّا مُؤْمِنُونَ ﴿١٣﴾

14. Com podran beneficiar-se de l'advertència, si els ha arribat ja un Missatger, que explica les coses amb claredat,

أَنّٰى لَهُمُ الذِّكْرٰى وَقَدْ جَآءَهُمْ رَسُولٌ مُّبِينٌ ﴿١٤﴾

15. I tanmateix, es van apartar d'ell, tot dient: "Ha estat alliçonat, és un home posseït?

ثُمَّ تَوَلَّوْا عَنْهُ وَقَالُوا مُعَلَّمٌ مَّجْنُونٌ ﴿١٥﴾

16. Nosaltres retirarem el càstig durant un breu termini, *però* tornareu de ben segur *a la incredulitat*.

إِنَّا كَاشِفُوا الْعَذَابِ قَلِيلًا إِنَّكُمْ عَآئِدُونَ ﴿١٦﴾

17. En el dia en què caurem *sobre vosaltres* amb poderosa determinació, llavors certament exigirem la retribució.

يَوْمَ نَبْطِشُ الْبَطْشَةَ الْكُبْرٰى ۚ إِنَّا مُنْتَقِمُونَ ﴿١٧﴾

18. Abans d'ells vam posar a prova el poble del Faraó i els va arribar un Missatger noble.

وَلَقَدْ فَتَنَّا قَبْلَهُمْ قَوْمَ فِرْعَوْنَ وَجَآءَهُمْ رَسُولٌ كَرِيمٌ ﴿١٨﴾

19. *Tot dient*: "Lliureu-me els servents d'Al·là. En veritat, sóc un Missatger per a vosaltres, sincer a la seva veritat".

أَنْ أَدُّوٓا إِلَيَّ عِبَادَ اللّٰهِ ۖ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٩﴾

20. "No us exalteu desafiant Al·là. Certament, vinc a vosaltres amb una autoritat evident".

وَأَنْ لَّا تَعْلُوا عَلَى اللّٰهِ ۚ إِنِّيٓ اٰتِيكُمْ بِسُلْطٰنٍ مُّبِينٍ ﴿٢٠﴾

21. "I busco refugi en el meu Senyor i el vostre Senyor, no fos cas que em lapidéssiu".

وَإِنِّي عُذْتُ بِرَبِّي وَرَبِّكُمْ أَنْ تَرْجُمُونِ ﴿٢١﴾

22. "I si no em creieu, manteniu-vos allunyats de mi".

وَإِنْ لَمْ تُؤْمِنُوا لِي فَاعْتَزِلُونِ ﴿٢٢﴾

23. Llavors va suplicar al seu Senyor *dient*: "Són, en veritat, un poble pecador".

فَدَعَا رَبَّهُ أَنَّ هَٰؤُلَاءِ قَوْمٌ مُجْرِمُونَ ﴿٢٣﴾

24. *Déu digué*: "Emporta't els meus servents de nit, perquè de ben segur que us perseguiran".

فَأَسْرِ بِعِبَادِي لَيْلًا إِنَّكُمْ مُتَّبَعُونَ ﴿٢٤﴾

25. "I deixa el mar *quan es trobi en un moment baix* i calmat. En veritat, és un exèrcit destinat a ser ofegat".

وَاتْرُكِ الْبَحْرَ رَهْوًا ۖ إِنَّهُمْ جُنْدٌ مُغْرَقُونَ ﴿٢٥﴾

26. Quants jardins i dolls d'aigua van deixar enrere!

كَمْ تَرَكُوا مِنْ جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿٢٦﴾

27. Els camps de blat de moro i els llocs nobles!

وَزُرُوعٍ وَمَقَامٍ كَرِيمٍ ﴿٢٧﴾

28. I les comoditats en les quals es complauen.

وَنَعْمَةٍ كَانُوا فِيهَا فَكِهِينَ ﴿٢٨﴾

29. Així *estava destinat a ser*. I vam fer que un altre poble heretés això.

كَذَٰلِكَ ۖ وَأَوْرَثْنَاهَا قَوْمًا آخَرِينَ ﴿٢٩﴾

30. Els cels i la terra no van plorar per ells, ni se'ls va concedir respir.

فَمَا بَكَتْ عَلَيْهِمُ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ وَمَا كَانُوا مُنْظَرِينَ ﴿٣٠﴾

R.2.

31. I vam alliberar els fills d'Israel del suplici humiliant.

وَلَقَدْ نَجَّيْنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ مِنَ الْعَذَابِ الْمُهِينِ ﴿٣١﴾

32. *Infligit* pel Faraó; va ser, en veritat, arrogant i dels extraviats.

مِنْ فِرْعَوْنَ ۚ إِنَّهُ كَانَ عَالِيًا مِنَ الْمُسْرِفِينَ ﴿٣٢﴾

33. Els vam elegir després de saber els seus mèrits, per sobre d'altres pobles *de la seva època*.

وَلَقَدِ اخْتَرْنٰهُمْ عَلٰى عِلْمٍ عَلَى الْعٰلَمِيْنَ ﴿٣٣﴾

34. I els vam donar alguns Senyals en els que hi havia una prova clara.

وَاٰتَيْنٰهُمْ مِّنَ الْاٰيٰتِ مَا فِيْهِ بَلٰٓؤٌا مُّبِيْنٌ ﴿٣٤﴾

35. Aquests *homes* diuen certament:

اِنَّ هٰٓؤُلَآءِ لَيَقُوْلُوْنَ ﴿٣٥﴾

36. "Només és la nostra primera *i única* mort, *després de la qual no hi ha vida* i no serem ressuscitats".

اِنْ هِيَ اِلَّا مَوْتَتُنَا الْاُوْلٰى وَمَا نَحْنُ بِمُنْشَرِيْنَ ﴿٣٦﴾

37. "Torneu-nos, doncs, els nostres pares, si dieu la veritat".

فَاْتُوْا بِاٰبَآئِنَآ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ﴿٣٧﴾

38. És que són millors que el poble de Tubba i que els que els van precedir? Els vam destruir perquè eren pecadors.

اَهُمْ خَيْرٌ اَمْ قَوْمُ تُبَّعٍ ۙ وَّالَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ ؕ اَهْلَكْنٰهُمْ ز اِنَّهُمْ كَانُوْا مُجْرِمِيْنَ ﴿٣٨﴾

39. No vam crear els cels i la terra i tot el que hi ha entre ells per diversió.

وَمَا خَلَقْنَا السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لٰعِبِيْنَ ﴿٣٩﴾

40. Només els vam crear amb les condicions de la veritat *i la justícia*, però la majoria d'ells no ho entenen.

مَا خَلَقْنٰهُمَآ اِلَّا بِالْحَقِّ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿٤٠﴾

41. En veritat, el Dia de la Decisió és el dia fixat per a tots ells.

اِنَّ يَوْمَ الْفَصْلِ مِيْقَاتُهُمْ اَجْمَعِيْنَ ﴿٤١﴾

42. El Dia en què un amic no servirà gens al seu amic, ni seran ajudats.

يَوْمَ لَا يُغْنِيْ مَوْلًى عَنْ مَّوْلًى شَيْـًٔا وَّلَا هُمْ يُنْصَرُوْنَ ﴿٤٢﴾

43. Tret d'aquells a qui Al·là mostri misericòrdia. En veritat, Ell és el Poderós, el Misericordiós.

اِلَّا مَنْ رَّحِمَ اللّٰهُ ؕ اِنَّهٗ هُوَ الْعَزِيْزُ الرَّحِيْمُ ﴿٤٣﴾

R.3.

44. Certament l'arbre de Zaqqum.

اِنَّ شَجَرَتَ الزَّقُّوْمِ ﴿٤٤﴾

45. Serà l'aliment del pecador,

طَعَامُ الْاَثِيْمِ ﴿٤٥﴾

46. Com coure fos, bullirà en les *seves* entranyes,

كَالْمُهْلِ ۚ يَغْلِي فِي الْبُطُونِ ﴿٤٦﴾

47. Com les bombolles de l'aigua bullent.

كَغَلْيِ الْحَمِيمِ ﴿٤٧﴾

48. *Nosaltres ordenarem als àngels*: "Agafeu-lo i arrossegueu-lo al centre del Foc flamejant".

خُذُوهُ فَاعْتِلُوهُ إِلَىٰ سَوَاءِ الْجَحِيمِ ﴿٤٨﴾

49. "Després, vesseu al cap el turment de l'aigua bullent".

ثُمَّ صُبُّوا فَوْقَ رَأْسِهِ مِنْ عَذَابِ الْحَمِيمِ ﴿٤٩﴾

50. "Tasta'l!" Et *vas considerar* poderós, honorable.

ذُقْ ۚ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْكَرِيمُ ﴿٥٠﴾

51. "Sobre això en veritat és sobre el que dubtàveu".

إِنَّ هٰذَا مَا كُنْتُمْ بِهِ تَمْتَرُونَ ﴿٥١﴾

52. En veritat, el just estarà en un lloc segur,

إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي مَقَامٍ أَمِينٍ ﴿٥٢﴾

53. Entre jardins i dolls d'aigua.

فِي جَنّٰتٍ وَّعُيُونٍ ﴿٥٣﴾

54. Vestits de fina seda i brocat gruixut, mirant-se mútuament.

يَلْبَسُونَ مِنْ سُنْدُسٍ وَّإِسْتَبْرَقٍ مُّتَقٰبِلِينَ ﴿٥٤﴾

55. Així *serà*. I els casarem amb les dones justes, d'ulls grans i *bells*.

كَذٰلِكَ ۚ وَزَوَّجْنٰهُمْ بِحُورٍ عِينٍ ﴿٥٥﴾

56. Demanaran allà tota *mena de* fruita, en *pau* i seguretat.

يَدْعُونَ فِيهَا بِكُلِّ فَاكِهَةٍ اٰمِنِينَ ﴿٥٦﴾

57. No patiran allà la mort, tret la primera. I Ell els salvarà del càstig del Foc flamejant.

لَا يَذُوقُونَ فِيهَا الْمَوْتَ إِلَّا الْمَوْتَةَ الْأُولٰى ۚ وَوَقٰهُمْ عَذَابَ الْجَحِيمِ ﴿٥٧﴾

58. *Com acte de* gràcia del teu Senyor. Aquest és el triomf suprem.

فَضْلًا مِّنْ رَّبِّكَ ۚ ذٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٥٨﴾

59. I l'hem fet (l'Alcorà) senzill en la teva llengua perquè hi reflexionin.

فَإِنَّمَا يَسَّرْنٰهُ بِلِسَانِكَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٥٩﴾

60. Espera, doncs, tu; ells *també* estan esperant.

فَارْتَقِبْ اِنَّهُمْ مُّرْتَقِبُوْنَ ٦٠

CAPÍTOL 45
AL-JATHIYAH
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Com els altres capítols del grup *Ha Mim*, aquesta Surah va ser revelada a La Meca. No pot determinar-se amb exactitud la data de la seva revelació, però Noldeke la situa immediatament després de la 41. Comença afirmant que de la mateixa manera que la pluja dóna vida a la terra morta, així se suscita un Profeta diví quan els homes queden moralment corromputs. Atès que els homes ja ho estaven, Déu suscitava ara el Sant Profeta Mohammad (Mahoma) per regenerar-los.

Tema

Com els cinc capítols anteriors, aquesta Surah comença també amb el tema de la revelació alcorànica i de la Unicitat Divina, que constitueixen els seus temes principals, i addueix la creació de l'home i de tota la vida animal i vegetal en la terra, la pluja dels núvols que ressuscita la terra morta, la meravellosa creació de l'univers i el pla i ordre complets i consumats que l'envaeixen i impregnen, com grans Senyals, per demostrar l'existència d'un Ésser que no equivocar-se i que és Totpoderós. Continua convidant els incrèduls perquè considerin com l'Ésser Savi, que ha donat provisions tan meravelloses per a aquesta vida temporal de l'home en la terra, hauria pogut deixar de prendre unes mesures semblants per a la vida eterna. Aquesta provisió per a l'aliment espiritual de l'home s'ha fet en la revelació que baixa sobre els Missatgers de Déu per dur-lo a assolir la gran fita de la vida. La Surah diu tot seguit que Déu no permet que s'interfereixi en els plans desenvolupats per Ell per a la regeneració moral i espiritual de l'home, per la qual cosa no permet que prosperi aquell que inventa mentides. Tard o d'hora l'impostor patirà la mort. Però la missió del Sant Profeta avança uniformement. Això una bona prova del fet que no és cap mentider, sinó que és un Missatger de Déu autèntic. La Surah presenta un nou argument per demostrar i fonamentar l'afirmació del Sant Profeta que diu que totes les forces de la natura treballen per donar suport i defensar la seva causa. Per tant, se'n sortirà.

A continuació, es fa una breu referència a la Llei Mosaica i es diu que l'Alcorà ha estat revelat perquè la Torà no havia aconseguit satisfer les necessitats espirituals de l'home. Compleix també les profecies fetes en la Torà sobre l'arribada d'un Profeta d'entre els germans dels israelites (Deut: 18:18). La Surah continua dient als incrèduls que Déu ha creat l'home perquè arribi a una fita gran i noble; per tant, en l'altre món l'espera una vida millor i més plena que no té fi. Només d'aquesta manera pot justificar-se la creació de l'home. La Surah acaba amb la descripció breu però punyent del Dia del judici. Tanmateix, abans que arribi aquest dia, els incrèduls hauran d'explicar en aquesta vida el perquè de la seva desobediència i el desafiament als Profetes de Déu. Se'ls avisa que si no se'n penedeixen ni canvien d'actitud, estaran abocats a una vida de fracassos i frustració.

سُوْرَةُ الْجَاثِيَةِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ ثَمَانٌ وَّثَلَاثُوْنَ اٰيَةً وَّاَرْبَعَةُ رُكُوْعَاتٍ

AL-JATHIYAH

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Ha Mim.[1]

حٰمٓ ﴿٢﴾

3. La revelació d'aquest Llibre prové d'Al·là, el Poderós, el Savi.

تَنْزِيْلُ الْكِتٰبِ مِنَ اللّٰهِ الْعَزِيْزِ
الْحَكِيْمِ ﴿٣﴾

4. En veritat, en els cels i en la terra hi ha Senyals per als que creuen.

اِنَّ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ لَاٰيٰتٍ
لِّلْمُؤْمِنِيْنَ ﴿٤﴾

5. I en la vostra pròpia creació i *en* la de totes les criatures que Ell escampa *per la terra* hi ha Senyals per a la gent que té fe ferma.

وَفِيْ خَلْقِكُمْ وَمَا يَبُثُّ مِنْ دَآبَّةٍ اٰيٰتٌ
لِّقَوْمٍ يُّوْقِنُوْنَ ﴿٥﴾

6. I *en* l'alternança de nit i dia i en la provisió que Al·là envia des del cel, amb la qual torna la vida a la terra després de la seva mort, i *en* el canvi dels vents, hi ha Senyals per a un poble que *provi d'*entendre.

وَاخْتِلَافِ الَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَمَآ اَنْزَلَ اللّٰهُ
مِنَ السَّمَآءِ مِنْ رِّزْقٍ فَاَحْيَا بِهِ الْاَرْضَ
بَعْدَ مَوْتِهَا وَتَصْرِيْفِ الرِّيٰحِ اٰيٰتٌ
لِّقَوْمٍ يَّعْقِلُوْنَ ﴿٦﴾

7. Aquests són els Senyals d'Al·là que et repetim amb la veritat. En quina paraula creuran després de *rebutjar la paraula d'*Al·là i els Seus Senyals?

تِلْكَ اٰيٰتُ اللّٰهِ نَتْلُوْهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ ۚ
فَبِاَيِّ حَدِيْثٍۭ بَعْدَ اللّٰهِ وَاٰيٰتِهٖ
يُؤْمِنُوْنَ ﴿٧﴾

8. Ai de tots els mentiders pecadors!

وَيْلٌ لِّكُلِّ اَفَّاكٍ اَثِيْمٍ ﴿٨﴾

9. Que escolten els Senyals d'Al·là que se'ls reciten i després persisteixen amb orgull *en la seva incredulitat*, com si no els sentissin. Doneu-los, doncs, la notícia d'un dolorós càstig.

يَّسْمَعُ اٰيٰتِ اللّٰهِ تُتْلٰى عَلَيْهِ ثُمَّ يُصِرُّ
مُسْتَكْبِرًا كَاَنْ لَّمْ يَسْمَعْهَا ۚ فَبَشِّرْهُ
بِعَذَابٍ اَلِيْمٍ ﴿٩﴾

---

[1] El Lloable, el Senyor de l'Honor

10. Però quan senten alguna cosa dels Nostres Senyals se'n burlen. Per a ells hi haurà un càstig humiliant.

وَإِذَا عَلِمَ مِنْ آيٰتِنَا شَيْـًٔا اتَّخَذَهَا هُزُوًا ۚ أُولٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿١٠﴾

11. Davant d'ells hi ha l'Infern; i el que han aconseguit no els servirà de res, com tampoc aquells que han acceptat com a protectors fora d'Al·là. I tindran un greu càstig.

مِنْ وَّرَآئِهِمْ جَهَنَّمُ ۚ وَلَا يُغْنِي عَنْهُمْ مَّا كَسَبُوْا شَيْـًٔا وَّلَا مَا اتَّخَذُوْا مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ أَوْلِيَآءَ ۚ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيْمٌ ﴿١١﴾

12. Aquesta és la guia. Per a aquells que no creguin en els Senyals del seu Senyor hi ha la tortura d'un càstig dolorós.

هٰذَا هُدًى ۚ وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِآيٰتِ رَبِّهِمْ لَهُمْ عَذَابٌ مِّنْ رِّجْزٍ أَلِيْمٌ ﴿١٢﴾

R.2.

13. Al·là és Qui us ha sotmès el mar perquè els vaixells hi naveguin seguint el Seu manament, perquè busqueu de la Seva magnanimitat i sigueu agraïts.

اَللّٰهُ الَّذِيْ سَخَّرَ لَكُمُ الْبَحْرَ لِتَجْرِيَ الْفُلْكُ فِيْهِ بِأَمْرِهٖ وَلِتَبْتَغُوْا مِنْ فَضْلِهٖ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُوْنَ ﴿١٣﴾

14. Ell ha sotmès tot el que hi ha en els cels i en la terra per a vosaltres; tot *això prové* d'Ell. Aquí hi ha, en veritat, Senyals per a un poble que reflexiona.

وَسَخَّرَ لَكُمْ مَّا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ جَمِيْعًا مِّنْهُ ۚ إِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَآيٰتٍ لِّقَوْمٍ يَّتَفَكَّرُوْنَ ﴿١٤﴾

15. Digues als creients que perdonin aquells que no temen el Dia de la Retribució d'Al·là perquè Ell pugui recompensar els homes segons es mereixen.

قُلْ لِّلَّذِيْنَ آمَنُوْا يَغْفِرُوْا لِلَّذِيْنَ لَا يَرْجُوْنَ أَيَّامَ اللّٰهِ لِيَجْزِيَ قَوْمًا بِمَا كَانُوْا يَكْسِبُوْنَ ﴿١٥﴾

16. Aquell que actua amb rectitud ho fa per la seva pròpia ànima. I aquell que fa el mal ho fa en propi perjudici. Després *tots* sereu retornats al vostre Senyor.

مَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلِنَفْسِهٖ ۚ وَمَنْ أَسَآءَ فَعَلَيْهَا ۫ ثُمَّ إِلٰى رَبِّكُمْ تُرْجَعُوْنَ ﴿١٦﴾

17. En veritat, vam lliurar als fills d'Israel el Llibre, la sobirania i do de ser profetes, els vam donar coses

وَلَقَدْ آتَيْنَا بَنِيْٓ إِسْرَآءِيْلَ الْكِتٰبَ وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ وَرَزَقْنٰهُمْ مِّنَ

bones, i pures i els vam exaltar per sobre dels pobles *d'aquell temps*.

الطَّيِّبٰتِ وَفَضَّلْنٰهُمْ عَلَى الْعٰلَمِيْنَ ﴿١٧﴾

18. I els vam donar instruccions clares en relació amb la Llei. Només van discutir després que arribés *el veritable* coneixement, per rivalitat mútua. Certament, el teu Senyor jutjarà entre ells en el Dia de la Resurrecció sobre allò en el que divergien.

وَاٰتَيْنٰهُمْ بَيِّنٰتٍ مِّنَ الْاَمْرِ ۚ فَمَا
اخْتَلَفُوْٓا اِلَّا مِنْۢ بَعْدِ مَا جَآءَهُمُ
الْعِلْمُ ۙ بَغْيًۢا بَيْنَهُمْ ؕ اِنَّ رَبَّكَ يَقْضِيْ
بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ فِيْمَا كَانُوْا فِيْهِ
يَخْتَلِفُوْنَ ﴿١٨﴾

19. Després et vam posar en un camí clar, que conté els manaments; segueix-lo, doncs, i no segueixis inclinacions perverses d'aquells que no saben.

ثُمَّ جَعَلْنٰكَ عَلٰى شَرِيْعَةٍ مِّنَ الْاَمْرِ
فَاتَّبِعْهَا وَلَا تَتَّبِعْ اَهْوَآءَ الَّذِيْنَ
لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿١٩﴾

20. En veritat, no et serviran de res contra Al·là. I quant als malvats, alguns d'ells són amics d'altres. Però Al·là és l'Amic dels justos.

اِنَّهُمْ لَنْ يُّغْنُوْا عَنْكَ مِنَ اللّٰهِ شَيْـًٔا ؕ وَ
اِنَّ الظّٰلِمِيْنَ بَعْضُهُمْ اَوْلِيَآءُ بَعْضٍ ۚ
وَاللّٰهُ وَلِيُّ الْمُتَّقِيْنَ ﴿٢٠﴾

21. Aquest *Llibre conté* proves clares per a la humanitat i és guia i misericòrdia per a la gent que té fe ferma.

هٰذَا بَصَآئِرُ لِلنَّاسِ وَهُدًى وَّرَحْمَةٌ
لِّقَوْمٍ يُّوْقِنُوْنَ ﴿٢١﴾

22. És que aquells que van fer males accions creuen que els farem iguals als que creuen i fan bones obres, de manera que la seva vida i la seva mort siguin iguals? Ben dolent és *en veritat* el que jutgen!

اَمْ حَسِبَ الَّذِيْنَ اجْتَرَحُوا السَّيِّاٰتِ اَنْ
نَّجْعَلَهُمْ كَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا
الصّٰلِحٰتِ ۙ سَوَآءً مَّحْيَاهُمْ وَمَمَاتُهُمْ ؕ
سَآءَ مَا يَحْكُمُوْنَ ﴿٢٢﴾ ع ١٨

R.3.

23. Al·là ha creat els cels i la terra amb la veritat i perquè cada ànima sigui recompensada pel que es mereix; i no seran perjudicats.

وَخَلَقَ اللّٰهُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ بِالْحَقِّ
وَلِتُجْزٰى كُلُّ نَفْسٍۭ بِمَا كَسَبَتْ وَهُمْ
لَا يُظْلَمُوْنَ ﴿٢٣﴾

24. Has vist aquell que converteix el seu desig en el seu déu, aquell a qui Al·là ha decretat extraviat segons el Seu coneixement, i a qui ha segellat

اَفَرَءَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ اِلٰهَهٗ هَوٰىهُ وَ
اَضَلَّهُ اللّٰهُ عَلٰى عِلْمٍ وَّخَتَمَ عَلٰى سَمْعِهٖ
وَقَلْبِهٖ وَجَعَلَ عَلٰى بَصَرِهٖ غِشٰوَةً ؕ فَمَنْ

يَهْدِيهِ مِنْ بَعْدِ اللَّهِ ۚ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٢٤﴾

l'oïda i el cor, i a qui li ha posat una bena als ulls? Qui el guiarà després *d'haver-lo condemnat* Al·là? No us n'adonareu?

وَقَالُوا مَا هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا
نَمُوتُ وَنَحْيَا وَمَا يُهْلِكُنَا إِلَّا الدَّهْرُ ۚ
وَمَا لَهُمْ بِذَٰلِكَ مِنْ عِلْمٍ ۖ إِنْ هُمْ
إِلَّا يَظُنُّونَ ﴿٢٥﴾

25. Però diuen: "No hi ha res més en la nostra vida present; vivim i morim *aquí*; i res no ens destrueix, tret del Temps". Però no en saben res, només fan conjectures.

وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ مَا كَانَ
حُجَّتَهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا ائْتُوا بِآبَائِنَا
إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٦﴾

26. I quan se'ls reciten els Nostres Senyals clars, el seu únic argument és dir: "Torneu-nos els nostres pares, si sou veritables".

قُلِ اللَّهُ يُحْيِيكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ
يَجْمَعُكُمْ إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ
وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٧﴾

27. Digues-los: "*És* Al·là *Qui* us dóna la vida i després us fa morir; més endavant, us aplegarà en el Dia de la Resurrecció, sobre el qual no hi ha cap dubte. Però la majoria dels homes no ho saben".

R.4.

وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۚ وَيَوْمَ
تَقُومُ السَّاعَةُ يَوْمَئِذٍ يَخْسَرُ
الْمُبْطِلُونَ ﴿٢٨﴾

28. A Al·là pertany el regne dels cels i de la terra; i en el dia en què arribi l'Hora, aquest dia aquells que van rebutjar la veritat patiran.

وَتَرَىٰ كُلَّ أُمَّةٍ جَاثِيَةً ۚ كُلُّ أُمَّةٍ تُدْعَىٰ
إِلَىٰ كِتَابِهَا الْيَوْمَ تُجْزَوْنَ مَا كُنْتُمْ
تَعْمَلُونَ ﴿٢٩﴾

29. Veuràs tots els homes prostrats sobre els seus genolls. Cada pobles serà amonestat segons el que va fer *i els diran:* "En aquest dia us recompensaran pel que vau fer".

هَٰذَا كِتَابُنَا يَنْطِقُ عَلَيْكُمْ بِالْحَقِّ ۚ إِنَّا
كُنَّا نَسْتَنْسِخُ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٣٠﴾

30. "Aquest és el Nostre Llibre; parla contra vosaltres amb la veritat. Hem fet que *tot* el que vau fer quedi *del tot* anotat".

فَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ

31. Ara bé, aquells que van creure i van fer bones obres, el seu Senyor els

admetrà en la Seva misericòrdia. Aquest és l'èxit manifest.

فَيُدْخِلُهُمْ رَبُّهُمْ فِيْ رَحْمَتِهٖ ۚ ذٰلِكَ هُوَ
الْفَوْزُ الْمُبِيْنُ ﴿٣١﴾

32. Però quant als que no van creure: "No us van recitar els Meus Senyals? Però vau ser arrogants i un poble culpable".

وَاَمَّا الَّذِيْنَ كَفَرُوْا ۗ اَفَلَمْ تَكُنْ اٰيٰتِيْ
تُتْلٰى عَلَيْكُمْ فَاسْتَكْبَرْتُمْ وَكُنْتُمْ قَوْمًا
مُّجْرِمِيْنَ ﴿٣٢﴾

33. I quan es va dir: "La promesa d'Al·là és certament veritable i pel que fa a l'Hora no hi cap dubte de la seva *arribada*", vau respondre: "No sabem què és l'Hora; pensem que només és una conjectura i no n'estem convençuts".

وَاِذَا قِيْلَ اِنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ وَّالسَّاعَةُ
لَا رَيْبَ فِيْهَا قُلْتُمْ مَّا نَدْرِيْ مَا
السَّاعَةُ ۙ اِنْ نَّظُنُّ اِلَّا ظَنًّا وَّمَا نَحْنُ
بِمُسْتَيْقِنِيْنَ ﴿٣٣﴾

34. Llavors se'ls faran evidents les perverses *conseqüències* de les seves accions i es veuran envoltats d'allò del que solien burlar-se".

وَبَدَا لَهُمْ سَيِّاٰتُ مَا عَمِلُوْا وَحَاقَ
بِهِمْ مَّا كَانُوْا بِهٖ يَسْتَهْزِءُوْنَ ﴿٣٤﴾

35. I se'*ls* dirà: "Avui ens oblidarem de vosaltres, de la mateixa manera que vosaltres us vau oblidar de la trobada d'aquest dia vostre. La vostra llar és el Foc i no tindreu ningú que us ajudi".

وَقِيْلَ الْيَوْمَ نَنْسٰىكُمْ كَمَا نَسِيْتُمْ
لِقَآءَ يَوْمِكُمْ هٰذَا وَمَاْوٰىكُمُ النَّارُ
وَمَا لَكُمْ مِّنْ نّٰصِرِيْنَ ﴿٣٥﴾

36. "*Això és així* perquè vau fer befa dels Senyals d'Al·là i la vida d'aquest món us va enganyar". Per tant, en aquest dia no els trauran d'allà ni se'ls garantirà trepitjar el llindar.

ذٰلِكُمْ بِاَنَّكُمُ اتَّخَذْتُمْ اٰيٰتِ اللّٰهِ هُزُوًا
وَّغَرَّتْكُمُ الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا ۚ فَالْيَوْمَ
لَا يُخْرَجُوْنَ مِنْهَا وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُوْنَ ﴿٣٦﴾

37. Així doncs, tota lloança correspon a Al·là, Senyor dels cels y Senyor de la terra, el Senyor de *tots* els mons.

فَلِلّٰهِ الْحَمْدُ رَبِّ السَّمٰوٰتِ وَرَبِّ
الْاَرْضِ رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٣٧﴾

38. Seva és la majestat en els cels i en la terra; perquè Ell és el Poderós, el Savi.

وَلَهُ الْكِبْرِيَآءُ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۪
وَهُوَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ ﴿٣٨﴾

CAPÍTOL 46
AL-AHQAF
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Aquesta és l'ultima Surah del grup Ha Mim. Com altres capítols d'aquest grup, fou revelat a la Meca cap a la meitat del ministeri del Sant Profeta abans de la *Hillrah*. Noldeke situa la seva revelació immediatament després del Capítol 7. Sembla que la Surah s'assembla a d'altres Surahs similars del grup Ha Mim pel que fa al to i al contingut. La Surah anterior va acabar declarant amb solemnitat que "Déu és el Poderós, el Savi". En la present Surah, es pretén justificar l'afirmació inclosa en aquestes paraules. La Surah afirma que l'Alcorà ha estat revelat pel Déu Savi i Poderós. Déu és Savi en el sentit que els ensenyaments alcorànics es basen en fonaments forts i sòlids, i estan recolzats per la raó, el sentit comú i l'experiència humana acumulada; i Ell és Poderós en el sentit que, vivint d'acord amb els seus ideals i principis, els musulmans aconseguiran ascendència i predomini sobre els seus enemics.

Tema

Com els sis capítols precedents, aquesta Surah comença amb el tema de la revelació alcorànica i la Unicitat Divina, que és el seu tema principal, i presenta els següents arguments per refutar la idolatria: a) Només pot manar-nos i exigir-nos que L'adorem i Li retem culte a aquell ésser que, a part de ser el nostre Creador i Suport, és Totpoderós i Omnipotent, i pot obligar que es compleixin les Seves lleis i manaments; b) La idolatria no troba suport a cap Escriptura revelada. c) El coneixement humà, la raó i l'experiència la rebutgen i es rebel·len contra ella; d) Una deïtat que no respon, ni pot respondre a les nostre pregàries, no serveix de res i els anomenats déus dels idòlatres són incapaços de respondre a les pregàries dels seus seguidors. La Surah diu a continuació que el fet que el Sant Profeta reclami el Profetatge no és un fenomen nou. A totes les èpoques i entre tots els pobles han aparegut sempre Missatgers Divins per ensenyar-los la Unitat de Déu i les seves obligacions amb els seus semblants. Tot seguit, rebutja com a insensat i sense fonament l'argument que normalment presenten els incrèduls com a excusa per rebutjar la Revelació Divina: "Si hagués res de bo en la revelació que se'ns presenta, nosaltres, perquè estem millor informats i situats a la vida, hauríem estat els primers a acceptar-la". La Surah diu aleshores que encara que els incrèduls, orgullosos del seus grans recursos materials i posició social, rebutgen el Missatge Diví, d'altres dotats de fe i riquesa espiritual l'accepten i segueixen passant per les proves i tribulacions més severes.

Tot seguit, es fa referència a la sort dels Ad, un poble que havia prosperat prop dels mequins, per demostrar que la incredulitat mai no triomfa. Els adites van quedar destrossats del tot i no va quedar cap vestigi de la seva gran i gloriosa civilització. Cap al final, la Surah envia una nota d'advertència al poble del Sant Profeta perquè no s'enganyin per la seva riquesa i prosperitat i la pobresa i debilitat actuals dels musulmans, perquè si persisteixen a rebutjar el Missatge Diví, la seva mateixa prosperitat resultarà ser la seva ruïna. La Surah acaba exhortant al Sant Profeta i als seus seguidors, convidant-los a suportar amb paciència i fortalesa, com valents defensors de la veritat, tots els

patiments i persecucions als quals han estat sotmès, ja que s'acosta ràpidament el moment en què la seva causa triomfarà i els seus perseguidors cauran davant d'ells en les completa desgràcia i humiliació, demanant perdó i misericòrdia.

☆ سُوْرَةُ الأَحْقَافِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ سِتٌّ وَّثَلَاثُوْنَ اٰيَةً وَّاَرْبَعَةُ رُكُوْعَاتٍ

AL-AHQAF

PART 26

الجزء ٢٦

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Ha Mim.[1]

حٰمٓ ﴿٢﴾

3. La revelació d'aquest Llibre prové d'Al·là, el Poderós, el Savi.

تَنْزِيْلُ الْكِتٰبِ مِنَ اللّٰهِ الْعَزِيْزِ الْحَكِيْمِ ﴿٣﴾

4. Només hem creat els cels i la terra, tot el que hi ha entre ells amb la veritat, i per a un termini fixat; però els incrèduls s'aparten d'allò del que han estat avisats.

مَا خَلَقْنَا السَّمٰوٰتِ وَ الْاَرْضَ وَ مَا بَيْنَهُمَآ اِلَّا بِالْحَقِّ وَ اَجَلٍ مُّسَمًّى ؕ وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا عَمَّآ اُنْذِرُوْا مُعْرِضُوْنَ ﴿٤﴾

5. Digues-los: "Sabeu què és el que invoqueu tret d'Al·là? Mostreu-me el que han creat a la terra. És que han participat en *la creació dels* cels? Porteu-me un Llibre *revelat* abans d'aquest o algun vestigi de coneixements *per al vostre suport, si de debò* dieu la veritat".

قُلْ اَرَءَيْتُمْ مَّا تَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ اَرُوْنِيْ مَاذَا خَلَقُوْا مِنَ الْاَرْضِ اَمْ لَهُمْ شِرْكٌ فِي السَّمٰوٰتِ ؕ اِيْتُوْنِيْ بِكِتٰبٍ مِّنْ قَبْلِ هٰذَآ اَوْ اَثٰرَةٍ مِّنْ عِلْمٍ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ﴿٥﴾

6. Qui està més extraviat que els que, en comptes d'Al·là, imploren a aquells que no els respondran fins al Dia de la resurrecció i ni tan sols paren atenció a la seva pregària?

وَ مَنْ اَضَلُّ مِمَّنْ يَّدْعُوْا مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ مَنْ لَّا يَسْتَجِيْبُ لَهٗٓ اِلٰى يَوْمِ الْقِيٰمَةِ وَهُمْ عَنْ دُعَآئِهِمْ غٰفِلُوْنَ ﴿٦﴾

7. Però quan siguin reunits tots els humans es faran enemics seus i negaran la seva adoració.

وَاِذَا حُشِرَ النَّاسُ كَانُوْا لَهُمْ اَعْدَآءً وَّ كَانُوْا بِعِبَادَتِهِمْ كٰفِرِيْنَ ﴿٧﴾

8. Quan se'ls reciten els Nostres Senyals evidents, els incrèduls diuen de la veritat quan els arriba: "És bruixeria evident".

وَاِذَا تُتْلٰى عَلَيْهِمْ اٰيٰتُنَا بَيِّنٰتٍ قَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لِلْحَقِّ لَمَّا جَآءَهُمْ ۙ هٰذَا سِحْرٌ مُّبِيْنٌ ﴿٨﴾

---

[1] El Lloable, el Senyor de l'Honor

9. És que diuen que Ell ho ha inventat? Digues-los: "Si jo l'hagués inventat, no podríeu servir-me res en contra d'Al·là. Ell coneix millor que ningú les converses *malicioses* que feu. Amb Ell n'hi ha prou com a Testimoni entre vosaltres i jo. Ell és el Màxim Indulgent, el Misericordiós".

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ ۖ قُلْ إِنِ افْتَرَيْتُهُ
فَلَا تَمْلِكُونَ لِي مِنَ اللَّهِ شَيْئًا ۖ هُوَ
أَعْلَمُ بِمَا تُفِيضُونَ فِيهِ ۖ كَفَىٰ بِهِ
شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ ۖ وَهُوَ الْغَفُورُ
الرَّحِيمُ ﴿٩﴾

10. Digues-los: "No sóc cap nou Missatger, ni sé el que farà amb mi o amb vosaltres *en aquesta vida*. Només segueixo el que m'ha estat revelat i només sóc un simple Amonestador".

قُلْ مَا كُنتُ بِدْعًا مِّنَ الرُّسُلِ وَمَا
أَدْرِي مَا يُفْعَلُ بِي وَلَا بِكُمْ ۖ إِنْ أَتَّبِعُ
إِلَّا مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ وَمَا أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ
مُّبِينٌ ﴿١٠﴾

11. Digues-los: "Digueu-me: si això prové d'Al·là i no hi creieu, i un testimoni d'entre els fills d'Israel dóna testimoni de *l'aparició d'*un com ell, que va creure, però vosaltres sou massa orgullosos, *què serà de vosaltres?"* En veritat, Al·là no guia els homes que practiquen la injustícia.

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِن كَانَ مِنْ عِندِ اللَّهِ
وَكَفَرْتُم بِهِ وَشَهِدَ شَاهِدٌ مِّن بَنِي
إِسْرَائِيلَ عَلَىٰ مِثْلِهِ فَآمَنَ وَاسْتَكْبَرْتُمْ ۖ
إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿١١﴾

R.2.

12. Però aquells que no creuen diuen dels creients: "Si fos res bo, no se'ns haurien avançat per aconseguir-ho". I com que no han estat guiats per ell, diran: "Això és una vella mentida".

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا لَوْ
كَانَ خَيْرًا مَّا سَبَقُونَا إِلَيْهِ ۚ وَإِذْ لَمْ
يَهْتَدُوا بِهِ فَسَيَقُولُونَ هَٰذَا إِفْكٌ
قَدِيمٌ ﴿١٢﴾

13. I abans d'ell va existir el Llibre de Moisès, guia i misericòrdia; i aquest és un Llibre en àrab que compleix *les profecies anteriors*, per amonestar els que actuen malament, i com a bona nova per als que fan el bé.

وَمِن قَبْلِهِ كِتَابُ مُوسَىٰ إِمَامًا وَرَحْمَةً ۚ
وَهَٰذَا كِتَابٌ مُّصَدِّقٌ لِّسَانًا عَرَبِيًّا
لِّيُنذِرَ الَّذِينَ ظَلَمُوا وَبُشْرَىٰ
لِلْمُحْسِنِينَ ﴿١٣﴾

14. En veritat, aquells que diuen: "El Nostre senyor és Al·là" i després segueixen sent perseverants no els *arribarà* cap por, ni seran afligits".

إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ
اسْتَقَامُوا فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ
يَحْزَنُونَ ﴿١٤﴾

15. Aquests són els habitants del Jardí. Allà viuran: una recompensa pel que van fer.

أولئك أصحب الجنة خلدين فيها ج
جزاء بما كانوا يعملون ١٥

16. Hem ordenat l'home que sigui bo amb els seus pares. La mare el porta amb incomoditat i dóna a llum amb dolor. El part i la lactància dura trenta mesos fins que, un cop arriba a la maduresa i compleix quaranta anys, diu: "Senyor, concedeix-me *el poder* perquè sigui agraït pel favor que m'has concedit a mi i als meus pares, i perquè faci el bé per complaure't. Fes que la meva descendència sigui justa. Jo, de ben segur, torno cap a Tu i, en veritat, sóc dels que se sotmeten a *la Teva voluntat*.

ووصينا الإنسان بوالديه إحسنا ط
حملته أمه كرها ووضعته كرها ط و
حمله وفصله ثلثون شهرا ط حتى
إذا بلغ أشده وبلغ أربعين سنة لا
قال رب أوزعني أن أشكر نعمتك
التي أنعمت علي وعلى والدي و
أن أعمل صلحا ترضه وأصلح
لي في ذريتي ج إني تبت إليك و
إني من المسلمين ١٦

17. Aquests són dels que acceptem les bones obres i els perdonem les males accions. *Estaran* entre els habitants del Jardí, *en compliment* de la veritable promesa que se'ls va fer.

أولئك الذين نتقبل عنهم
أحسن ما عملوا و نتجاوز عن
سيأتهم في أصحب الجنة ط وعد
الصدق الذي كانوا يوعدون ١٧

18. Hi ha qui diu als pares: "Quina vergonya! M'amenaceu amb què *tornaré* a néixer quan han passat ja generacions abans de mi?" I tots dos invoquen Al·là demanant ajuda *i li diuen*: "Ai de tu! Creu, perquè la promesa d'Al·là és de veritat". Però respon: "Això només són faules dels antics".

و الذي قال لوالديه أف لكما
أتعدنني أن أخرج و قد خلت
القرون من قبلي ج و هما يستغيثن
الله ويلك ءامن ق إن وعد الله حق ج
فيقول ما هذا إلا أسطير
الأولين ١٨

19. Contra ells es va dictar la sentència *del càstig*, juntament amb els grups de Yinn i homes que van passar abans que ells. En veritat, van ser els perdedors.

أولئك الذين حق عليهم القول
في أمم قد خلت من قبلهم من
الجن والإنس ط إنهم كانوا خسرين ١٩

20. I per a tots hi ha categories segons el que van fer, perquè Al·là els recompensi per totes les seves accions; i no se'ls perjudicarà.

وَلِكُلٍّ دَرَجٰتٌ مِّمَّا عَمِلُوْا ۚ
وَلِيُوَفِّيَهُمْ اَعْمَالَهُمْ وَهُمْ لَا
يُظْلَمُوْنَ ﴿٢٠﴾

21. Però en el dia en què es durà els incrèduls al Foc, *se'ls dirà*: "Va exhaurir tot el que era bo d'aquesta vida i vau gaudir-ne *del tot*. Ara, en aquest dia, sereu retribuïts amb un càstig vergonyós, perquè vau ser arrogants a la terra, sense justificació, i vau actuar amb rebel·lia".

وَيَوْمَ يُعْرَضُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا عَلَى
النَّارِ ۖ اَذْهَبْتُمْ طَيِّبٰتِكُمْ فِيْ
حَيَاتِكُمُ الدُّنْيَا وَاسْتَمْتَعْتُمْ بِهَا ۚ
فَالْيَوْمَ تُجْزَوْنَ عَذَابَ الْهُوْنِ بِمَا
كُنْتُمْ تَسْتَكْبِرُوْنَ فِي الْاَرْضِ بِغَيْرِ
الْحَقِّ وَبِمَا كُنْتُمْ تَفْسُقُوْنَ ﴿٢١﴾

R.3.

22. Esmenteu al germà d'Ad quan va amonestar el seu poble entre les dunes, tot i que hi va haver amonestadors abans i després d'ell, *tot dient-los:* "Només heu d'adorar Al·là. Temo per a vosaltres el càstig d'un gran dia".

وَاذْكُرْ اَخَا عَادٍ ۖ اِذْ اَنْذَرَ قَوْمَهٗ
بِالْاَحْقَافِ وَقَدْ خَلَتِ النُّذُرُ مِنْ
بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهٖٓ اَلَّا تَعْبُدُوْٓا
اِلَّا اللّٰهَ ۖ اِنِّيْٓ اَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ
يَوْمٍ عَظِيْمٍ ﴿٢٢﴾

23. Van dir: "Has vingut per allunyarnos dels nostres déus? Porta'ns, doncs, això amb què ens amenaces, si *en veritat* ets dels veritables".

قَالُوْٓا اَجِئْتَنَا لِتَاْفِكَنَا عَنْ اٰلِهَتِنَا ۚ
فَاْتِنَا بِمَا تَعِدُنَآ اِنْ كُنْتَ مِنَ
الصّٰدِقِيْنَ ﴿٢٣﴾

24. Va dir: "*El seu* coneixement només pertoca a Al·là. Jo us transmeto allò amb què m'han enviat, però veig que sou un poble *ben* ignorant".

قَالَ اِنَّمَا الْعِلْمُ عِنْدَ اللّٰهِ ۖ وَاُبَلِّغُكُمْ مَّآ
اُرْسِلْتُ بِهٖ وَلٰكِنِّيْٓ اَرٰىكُمْ قَوْمًا
تَجْهَلُوْنَ ﴿٢٤﴾

25. Llavors, quan van veure que s'apropava a les valls com un núvol, van dir: "És un núvol que ens donarà pluja"."No, no és altra cosa que el que volíeu apressar: un vent que duu un sever càstig.

فَلَمَّا رَاَوْهُ عَارِضًا مُّسْتَقْبِلَ اَوْدِيَتِهِمْ ۙ
قَالُوْا هٰذَا عَارِضٌ مُّمْطِرُنَا ۖ بَلْ هُوَ
مَا اسْتَعْجَلْتُمْ بِهٖ ۖ رِيْحٌ فِيْهَا عَذَابٌ
اَلِيْمٌ ﴿٢٥﴾

26. "Que s'endurà tot per manament del Senyor". I així va passar, fins al

تُدَمِّرُ كُلَّ شَيْءٍ بِاَمْرِ رَبِّهَا فَاَصْبَحُوْا
لَا يُرٰٓى اِلَّا مَسٰكِنُهُمْ ۖ كَذٰلِكَ نَجْزِي

الْقَوْمَ الْمُجْرِمِيْنَ ﴿٢٦﴾

punt que no va quedar res per veure, excepte les seves llars. Així retribuïm els culpables.

وَلَقَدْ مَكَّنّٰهُمْ فِيْمَآ اِنْ مَّكَّنّٰكُمْ فِيْهِ
وَجَعَلْنَا لَهُمْ سَمْعًا وَّ اَبْصَارًا وَّ اَفْـِٕدَةً ۖز
فَمَآ اَغْنٰى عَنْهُمْ سَمْعُهُمْ وَلَآ اَبْصَارُهُمْ
وَلَآ اَفْـِٕدَتُهُمْ مِّنْ شَيْءٍ اِذْ كَانُوْا
يَجْحَدُوْنَ ۙ بِاٰيٰتِ اللّٰهِ وَحَاقَ بِهِمْ مَّا
كَانُوْا بِهٖ يَسْتَهْزِءُوْنَ ﴿٢٧﴾ ٣ ع ٣

27. Els havíem establert en el que no us vam establir a vosaltres; els vam donar oïda, ulls i un cor. Però les seves orelles, els ulls i el cor no els van servir de res, perquè van negar els senyals d'Al·là i allò del que solien fer befa els encerclà.

R.4.

وَلَقَدْ اَهْلَكْنَا مَا حَوْلَكُمْ مِّنَ الْقُرٰى وَ
صَرَّفْنَا الْاٰيٰتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُوْنَ ﴿٢٨﴾

28. Vam destruir les ciutats que us envoltaven i vam variar els senyals perquè acudissin *a Nosaltres*.

فَلَوْلَا نَصَرَهُمُ الَّذِيْنَ اتَّخَذُوْا مِنْ
دُوْنِ اللّٰهِ قُرْبَانًا اٰلِهَةً ۭ بَلْ ضَلُّوْا
عَنْهُمْ ۚ وَذٰلِكَ اِفْكُهُمْ وَمَا كَانُوْا
يَفْتَرُوْنَ ﴿٢٩﴾

29. Per què, doncs, no els van ajudar aquells que havien abraçat com a déus, buscant la Seva proximitat per mitjà d'ells? No, es van perdre per a ells. Aquest va ser *el resultat de* la seva mentida i del que van tramar.

وَاِذْ صَرَفْنَآ اِلَيْكَ نَفَرًا مِّنَ الْجِنِّ
يَسْتَمِعُوْنَ الْقُرْاٰنَ ۚ فَلَمَّا حَضَرُوْهُ
قَالُوْٓا اَنْصِتُوْا ۚ فَلَمَّا قُضِيَ وَلَّوْا اِلٰى
قَوْمِهِمْ مُّنْذِرِيْنَ ﴿٣٠﴾

30. *Recorda't* de quan vam dirigir cap a tu un grup dels Yinn que volien escoltar l'Alcorà i, presents mentre *es recitava*, es van dir *els uns als altres*: "Esteu en silenci i *escolteu*" i, quan va haver acabat, van tornar amb els seus i *els* van advertir.

قَالُوْا يٰقَوْمَنَآ اِنَّا سَمِعْنَا كِتٰبًا اُنْزِلَ مِنْ
بَعْدِ مُوْسٰى مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ
يَهْدِيْٓ اِلَى الْحَقِّ وَاِلٰى طَرِيْقٍ مُّسْتَقِيْمٍ ﴿٣١﴾

31. Van dir: "Oh poble nostre! Hem escoltat un Llibre que ha estat revelat després de Moisès, que compleix tot el que el precedeix; guia a la veritat i al camí recte".

يٰقَوْمَنَآ اَجِيْبُوْا دَاعِيَ اللّٰهِ وَاٰمِنُوْا بِهٖ
يَغْفِرْ لَكُمْ مِّنْ ذُنُوْبِكُمْ وَيُجِرْكُمْ مِّنْ
عَذَابٍ اَلِيْمٍ ﴿٣٢﴾

32. "Oh poble nostre! Responeu aquell que us convidi amb Al·là i creieu-hi. Ell us perdonarà els pecats i us protegirà d'un dolorós càstig".

33. "Però aquell que no respongui al Convocador a Al·là, no podrà frustrar el Seu designi a la terra ni tenir cap protector fora d'Ell. Aquests es troben en error evident".

ومن لا يجب داعي الله فليس بمعجز في الأرض وليس له من دونه أولياء ۚ أولئك في ضلل مبين ٣٣

34. És que no han vist que Al·là, creador dels cels i de la terra, no es va cansar amb la seva creació i té el poder de donar vida als morts? Sí, en veritat, Ell té poder sobre totes les coses.

أولم يروا أن الله الذي خلق السموت والأرض ولم يعي بخلقهن بقدر على أن يحيي الموتى ۚ بلى إنه على كل شيء قدير ٣٤

35. En el dia en què portin els incrèduls fins al Foc, *se'ls dirà*: "No és aquesta la veritat?" Ells respondran: "Sí, pel nostre Senyor". Ell dirà: "Tasteu, doncs, el càstig per no haver cregut".

ويوم يعرض الذين كفروا على النار ۖ أليس هذا بالحق ۖ قالوا بلى وربنا ۚ قال فذوقوا العذاب بما كنتم تكفرون ٣٥

36. Tingues, doncs, paciència, com la van tenir els Missatgers dotats de forta decisió, i no et precipitis amb ells. El dia en què vegin allò amb què se'ls amenaça els semblarà com si només hi haguessin estat una hora d'un dia. *Una advertència* que ha estat feta; i només seran destruïts els homes desobedients.

فاصبر كما صبر أولوا العزم من الرسل ولا تستعجل لهم ۚ كأنهم يوم يرون ما يوعدون ۙ لم يلبثوا إلا ساعة من نهار ۚ بلغ ۚ فهل يهلك إلا القوم الفسقون ٣٦

CAPÍTOL 47
MUHAMMAD
(Revelat després de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Aquesta Surah també es coneix com a *Qital* (guerra), perquè dedica una part important al tema de la guerra: les seves causes, ètica i conseqüències. Baidawi, Zamajshari, Sayuti i d'altres sostenen que la Surah fou revelada després de la Hillrah. I afirmen que una art important fou probablement revelada abans de la batalla de Badr en els primers dies de la vida del Sant Profeta a Medina. Cap al final de la Surah anterior es va afirmar de manera inequívoca i sense ambigüitats que l'oposició al Missatge Diví, per molt potent, persistent i organitzat que fos, mai no pot tenir èxit i la Veritat ha de prevaler a llarg termini. El tema suposa una certa definició en aquesta Surah i es diu als incrèduls que la causa de l'Islam triomfarà després de vèncer totes les dificultats i entrebancs.

Tema

La Surah comença amb l'afirmació desafiant que tots els esforços dels incrèduls per endarrerir i aturar el progrés de l'Islam quedaran reduïts al no-res , afirmant que l'estat dels seguidors del profeta millorarà dia a dia, i després continua dient que, com que els incrèduls han tret l'espasa contra el Sant Profeta, moriran per l'esquena. Després de prometre als musulmans clarament l'èxit davant els seus enemics, la Surah estableix breument algunes regles importants de la guerra com, per exemple, que els presoners només poden capturar-se després d'una batalla regular després que hagi estat vençut l'enemic (v.5) i que, un cop acabada la guerra, han de ser alliberats com a acte de gràcia i després de rebre el rescat just. Així doncs, la Surah, en un breu versicle, refuta amb tota eficàcia la perversa pràctica de l'esclavatge. S'afirma que finalment la falsedat serà derrotada. Aquesta és una lliçó que apareix sovint a les pàgines de la història. La sort fatal dels pobles més propers a casa, com els Ad, Zamud, Midian i el poble de Lot han d'obrir els ulls als mequins. A continuació, la Surah presenta algunes paraules de consol i bons desitjos per al Profeta, tot dient-li que, tot i que hagi d'abandonar la seva terra, sense amics i aparentment indefens, per buscar refugi en un lloc diferent entre un poble estranger, la seva causa triomfarà. Per últim, s'esmenten breument els objectius i fins de la guerra segons l'Islam i acaba amb una exhortació als musulmans perquè es preparin per gastar tot el que tinguin en la causa estimada de tot cor, perquè no gastar quan la causa exigeix als seus defensors gastar a mans plenes, no només perjudica la causa comú, sinó també a la mateixa persona.

☆ سُوْرَةُ مُحَمَّدٍ مَدَنِيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ تِسْعٌ وَّثَلَاثُوْنَ اٰيَةً وَّ اَرْبَعَةُ رُكُوْعَاتٍ

MUHAMMAD

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ①

2. Els que no creuen i aparten *els homes* del camí d'Al·là: Ell farà que els seus treballs siguin vans.

اَلَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَصَدُّوْا عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ
اَضَلَّ اَعْمَالَهُمْ ②

3. Però aquells que creuen i fan bones obres i creuen en el que ha estat revelat a Mohammad -que és la veritat del seu Senyor- Ell esborrarà els seus mals i reformarà la seva conducta.

وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ وَ
اٰمَنُوْا بِمَا نُزِّلَ عَلٰى مُحَمَّدٍ وَّهُوَ الْحَقُّ
مِنْ رَّبِّهِمْ ۙ كَفَّرَ عَنْهُمْ سَيِّاٰتِهِمْ وَ
اَصْلَحَ بَالَهُمْ ③

4. Això és perquè els incrèduls segueixen en la falsedat, mentre que els creients segueixen la veritat del seu Senyor. Així Al·là proposa als homes els seus exemples.

ذٰلِكَ بِاَنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوا اتَّبَعُوا الْبَاطِلَ
وَاَنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوا اتَّبَعُوا الْحَقَّ مِنْ
رَّبِّهِمْ ؕ كَذٰلِكَ يَضْرِبُ اللّٰهُ لِلنَّاسِ
اَمْثَالَهُمْ ④

5. Quan us enfronteu *en una batalla regular* contra els incrèduls, doneu-los cops al coll i, un cop els hàgiu vençut, lligueu ben fort *els vençuts* -després, *allibereu-los com gràcia o si rebeu* un rescat- fins que la guerra hagi deposat les seves càrregues. *Això és el que ha estat manat.* Però si *així* ho hagués decidit Al·là, Ell mateix els hauria imposat la retribució, però Ell posa alguns de vosaltres a prova, en mans d'altres. I els que moren per causa d'Al·là, sàpiguen que Ell no permetrà que les seves obres siguin vanes.

فَاِذَا لَقِيْتُمُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا فَضَرْبَ
الرِّقَابِ ؕ حَتّٰۤى اِذَاۤ اَثْخَنْتُمُوْهُمْ
فَشُدُّوا الْوَثَاقَ ۙ فَاِمَّا مَنًّۢا بَعْدُ وَاِمَّا
فِدَآءً حَتّٰى تَضَعَ الْحَرْبُ اَوْزَارَهَا ۛ ۚ
ذٰلِكَ ۛ ؕ وَلَوْ يَشَآءُ اللّٰهُ لَانْتَصَرَ مِنْهُمْ
وَلٰكِنْ لِّيَبْلُوَا۟ بَعْضَكُمْ بِبَعْضٍ ؕ
وَالَّذِيْنَ قُتِلُوْا فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ فَلَنْ
يُّضِلَّ اَعْمَالَهُمْ ⑤

6. Ell els guiarà i reformarà la seva conducta.

سَيَهْدِيْهِمْ وَيُصْلِحُ بَالَهُمْ ⑥

7. I els admetrà en el Jardí que Ell ha embellit i ha fet distingit per a ells.

وَيُدْخِلُهُمُ الْجَنَّةَ عَرَّفَهَا لَهُمْ ﴿٧﴾

8. Oh vosaltres, els creients! Si ajudeu *a la causa d'*Al·là, Ell us ajudarà i farà ferms els vostres passos.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَنصُرُوا اللَّهَ يَنصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ ﴿٨﴾

9. Però *quant als* incrèduls, el seu destí és la perdició; Ell farà que els seus treballs siguin vans.

وَالَّذِينَ كَفَرُوا فَتَعْسًا لَّهُمْ وَأَضَلَّ أَعْمَالَهُمْ ﴿٩﴾

10. Això és perquè odien el que Al·là ha revelat; per això, Ell ha fet que els seus treballs siguin fútils.

ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ كَرِهُوا مَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأَحْبَطَ أَعْمَالَهُمْ ﴿١٠﴾

11. És que no han viatjat per la terra i han vist quina era la fi dels que van existir abans d'ells? Al·là els destruí *del tot*, i als incrèduls els passarà una cosa semblant.

أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ ۚ دَمَّرَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ ۖ وَلِلْكَافِرِينَ أَمْثَالُهَا ﴿١١﴾

12. Això és perquè Al·là és el Protector dels creients i, quant als incrèduls, per a ells no hi ha protector.

ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ مَوْلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَأَنَّ الْكَافِرِينَ لَا مَوْلَىٰ لَهُمْ ﴿١٢﴾

R.2.

13. En veritat, Al·là farà que els que creuen i fan el bé entrin en els jardins sota els quals corren rius; mentre que els incrèduls frueixen i mengen, fins i tot menja bestiar, i el Foc serà la seva llar.

إِنَّ اللَّهَ يُدْخِلُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ۖ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يَتَمَتَّعُونَ وَيَأْكُلُونَ كَمَا تَأْكُلُ الْأَنْعَامُ وَالنَّارُ مَثْوًى لَّهُمْ ﴿١٣﴾

14. Quantes ciutats més poderoses que la teva, que et foragità, hem destruït, i no van tenir qui els ajudés!

وَكَأَيِّن مِّن قَرْيَةٍ هِيَ أَشَدُّ قُوَّةً مِّن قَرْيَتِكَ الَّتِي أَخْرَجَتْكَ أَهْلَكْنَاهُمْ فَلَا نَاصِرَ لَهُمْ ﴿١٤﴾

15. És que aquell que basa una prova evident del seu Senyor és com aquells als quals es fa que *sembli* ella la maldat de les seves accions i segueixen les seves perverses inclinacions?

أَفَمَن كَانَ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّهِ كَمَن زُيِّنَ لَهُ سُوءُ عَمَلِهِ وَاتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُم ﴿١٥﴾

16. *Vet aquí* una descripció del jardí promès als justos; en ell hi ha rius d'aigua que no pot corrompre's; rius de llet el sabor de la qual no canvia; rius de vi, una delícia per als que en beuen, i rius de mel clara. Hi tindran *tota mena* de fruites i el perdó del seu Senyor. És que *aquells que gaudeixen d'aquesta felicitat* són iguals que aquells que viuen al Foc, aquells que reben aigua bullent per beure, la qual desfà les entranyes?

مَثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِي وُعِدَ الْمُتَّقُونَ ۖ فِيهَا
أَنْهَارٌ مِّنْ مَّاءٍ غَيْرِ اٰسِنٍ ۚ وَاَنْهَارٌ مِّنْ
لَّبَنٍ لَّمْ يَتَغَيَّرْ طَعْمُهٗ ۚ وَاَنْهَارٌ مِّنْ
خَمْرٍ لَّذَّةٍ لِّلشّٰرِبِيْنَ ۚ وَاَنْهَارٌ مِّنْ
عَسَلٍ مُّصَفًّى ۖ وَلَهُمْ فِيْهَا مِنْ كُلِّ
الثَّمَرٰتِ وَمَغْفِرَةٌ مِّنْ رَّبِّهِمْ ۖ كَمَنْ هُوَ
خَالِدٌ فِي النَّارِ وَسُقُوْا مَآءً حَمِيْمًا
فَقَطَّعَ اَمْعَآءَهُمْ ﴿١٦﴾

17. Entre ells n'hi ha alguns que t'escolten fins que, quan s'allunyen de la teva presència, diuen a aquells que han rebut el coneixement: "De què et parlava precisament ara?" Són ells els que tenen el cor segellat per Al·là i els que han seguit les seves inclinacions malvades.

وَمِنْهُمْ مَّنْ يَّسْتَمِعُ اِلَيْكَ ۚ حَتّٰٓى اِذَا
خَرَجُوْا مِنْ عِنْدِكَ قَالُوْا لِلَّذِيْنَ اُوْتُوا
الْعِلْمَ مَاذَا قَالَ اٰنِفًا ۟ اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ
طَبَعَ اللّٰهُ عَلٰى قُلُوْبِهِمْ وَاتَّبَعُوْٓا
اَهْوَآءَهُمْ ﴿١٧﴾

18. Però aquells que segueixen la guia, Ell els augmenta la guia i els concedeix pietat.

وَالَّذِيْنَ اهْتَدَوْا زَادَهُمْ هُدًى وَّ
اٰتٰىهُمْ تَقْوٰىهُمْ ﴿١٨﴾

19. Només esperen l'Hora, que els ha d'arribar de cop i volta. Els Seus Senyals ja han arribat. Però de què els serveix la seva advertència si els ha arribat *realment*?

فَهَلْ يَنْظُرُوْنَ اِلَّا السَّاعَةَ اَنْ تَاْتِيَهُمْ
بَغْتَةً ۚ فَقَدْ جَآءَ اَشْرَاطُهَا ۚ فَاَنّٰى لَهُمْ
اِذَا جَآءَتْهُمْ ذِكْرٰىهُمْ ﴿١٩﴾

20. Has de saber, doncs, que no hi ha altre Déu fora d'Al·là. Demana perdó per les teves faltes i pels homes i dones creients. I Al·là sap el lloc per on us moveu i el lloc on us esteu.

فَاعْلَمْ اَنَّهٗ لَآ اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ وَاسْتَغْفِرْ
لِذَنْۢبِكَ وَلِلْمُؤْمِنِيْنَ وَالْمُؤْمِنٰتِ ۗ
وَاللّٰهُ يَعْلَمُ مُتَقَلَّبَكُمْ وَمَثْوٰىكُمْ ﴿٢٠﴾

R.3.

21. I els creients diuen: "Per què no se't revela una *Surah?*" Però quan es revela una *Surah* decisiva i s'hi es-

وَيَقُوْلُ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَوْلَا نُزِّلَتْ
سُوْرَةٌ ۚ فَاِذَآ اُنْزِلَتْ سُوْرَةٌ مُّحْكَمَةٌ وَّ
ذُكِرَ فِيْهَا الْقِتَالُ ۙ رَاَيْتَ الَّذِيْنَ فِيْ

menta la lluita, veuràs als cors malalts com et miren amb uns ulls estupefactes davant la mort que s'acosta com una ombra. Que la ruïna caigui sobre ells!

قلوبهم مرض ينظرون إليك نظر
المغشي عليه من الموت فأولى
لهم ﴿٢١﴾

22. *Per a ells el millor* és l'obediència i una paraula amable. Però quan s'enllesteixi la qüestió, el millor per a ells és que hagin estat veritables amb Al·là.

طاعة وقول معروف فإذا عزم
الأمر فلو صدقوا الله لكان
خيرا لهم ﴿٢٢﴾

23. Creuríeu, doncs, si ocupéssiu un lloc d'autoritat, el desordre del país, i trencaríeu els vostres vincles de parentiu?

فهل عسيتم إن توليتم أن تفسدوا
في الأرض وتقطعوا أرحامكم ﴿٢٣﴾

24. A aquests maleeix Al·là, fent-los sords i cegant-los els ulls.

أولئك الذين لعنهم الله
فأصمهم وأعمى أبصارهم ﴿٢٤﴾

25. No meditaran, doncs, en l'Alcorà, o és què tenen als cors tancats amb pany i clau propis?

أفلا يتدبرون القرآن أم على قلوب
أقفالها ﴿٢٥﴾

26. En veritat, aquells que giren l'esquena després que se'ls ha manifestat la guia és perquè Satanàs els ha seduït i els dóna falses esperances.

إن الذين ارتدوا على أدبارهم من
بعد ما تبين لهم الهدى الشيطان
سول لهم وأملى لهم ﴿٢٦﴾

27. Això és perquè van dir a aquells que odien el que ha revelat Al·là: "Us obeirem en algunes coses, però Al·là coneix els seus secrets.

ذلك بأنهم قالوا للذين كرهوا
ما نزل الله سنطيعكم في بعض
الأمر والله يعلم إسرارهم ﴿٢٧﴾

28. Però *què faran* quan els àngels els facin morir, donant-los cops a la cara i a l'esquena?

فكيف إذا توفتهم الملائكة
يضربون وجوههم وأدبارهم ﴿٢٨﴾

29. Això és per haver seguit el que desagradava Al·là i odiat el que Li agradava. Així Ell féu vans els seus treballs.

ذلك بأنهم اتبعوا ما أسخط الله
وكرهوا رضوانه فأحبط أعمالهم ﴿٢٩﴾ ع ۳

R.4.

30. És que els que tenen el cor malalt es pensen que Al·là no traurà a la llum la seva malícia?

أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ أَنْ لَنْ يُخْرِجَ اللّٰهُ أَضْغَانَهُمْ ٣٠

31. Però si ho haguéssim volgut, te'ls hauríem ensenyat perquè els coneguessis pels seus senyals. Certament els reconeixeràs pel to de *les seves* paraules. I Al·là coneix les vostres accions.

وَلَوْ نَشَاءُ لَأَرَيْنَاكَهُمْ فَلَعَرَفْتَهُمْ بِسِيمَاهُمْ ۚ وَلَتَعْرِفَنَّهُمْ فِي لَحْنِ الْقَوْلِ ۚ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ أَعْمَالَكُمْ ٣١

32. Certament us posarem a prova fins que distingim aquells de vosaltres que s'esforcen *en la causa de Déu* d'aquells que són perseverants. I mitjançant la prova comprovarem la vostra reputació.

وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ حَتّٰى نَعْلَمَ الْمُجَاهِدِينَ مِنْكُمْ وَالصَّابِرِينَ ۙ وَنَبْلُوَ أَخْبَارَكُمْ ٣٢

33. Els que no creuen i aparten *els homes* del camí d'Al·là, oposant-se al Missatger després que s'ha fet evident la guia, no perjudicaran Al·là en res i Ell els farà estèrils en les seves obres.

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللّٰهِ وَشَاقُّوا الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْهُدٰى ۙ لَنْ يَضُرُّوا اللّٰهَ شَيْئًا ۚ وَسَيُحْبِطُ أَعْمَالَهُمْ ٣٣

34. Oh vosaltres, creients! Obeïu Al·là i el Missatger i no permeteu que les vostres obres siguin en va.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللّٰهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَلَا تُبْطِلُوا أَعْمَالَكُمْ ٣٤

35. En veritat, els que no creuen i aparten *els homes* del camí d'Al·là, i moren en la incredulitat, Al·là certament no els perdonarà.

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللّٰهِ ثُمَّ مَاتُوا وَهُمْ كُفَّارٌ فَلَنْ يَغْفِرَ اللّٰهُ لَهُمْ ٣٥

36. No defalliu a demanar la pau, perquè *de ben segur que* sereu els guanyadors. Al·là és amb vosaltres i Ell no us privarà *de la recompensa de* les vostres accions.

فَلَا تَهِنُوا وَتَدْعُوا إِلَى السَّلْمِ ۖ وَأَنْتُمُ الْأَعْلَوْنَ ۖ وَاللّٰهُ مَعَكُمْ وَلَنْ يَتِرَكُمْ أَعْمَالَكُمْ ٣٦

37. La vida *d'aquest* món només és un joc i un divertiment; si creieu i sou justos, Ell us donarà la vostra recompensa i no us demanarà els vostres béns.

إِنَّمَا الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا لَعِبٌ وَّ لَهْوٌ ۚ وَ إِنْ
تُؤْمِنُوْا وَ تَتَّقُوْا يُؤْتِكُمْ أُجُوْرَكُمْ وَ
لَا يَسْـَٔلْكُمْ أَمْوَالَكُمْ ﴿٣٧﴾

38. Si us la demana i us la exigeix, actuaríeu amb maldat, i Ell trauria a la llum la vostra malícia.

إِنْ يَّسْـَٔلْكُمُوْهَا فَيُحْفِكُمْ تَبْخَلُوْا وَ
يُخْرِجْ أَضْغَانَكُمْ ﴿٣٨﴾

39. Vet aquí que sou els convidats a gastar en la causa d'Al·là; però hi ha alguns de vosaltres que es comporten amb malícia. Però aquell que és malvat només ho és contra la seva pròpia ànima. Al·là és Autosuficient i vosaltres sou els necessitats. Però si gireu l'esquena, posarà al vostre lloc un poble diferent de vosaltres, que no serà com vosaltres.

هٰأَنْتُمْ هٰؤُلَآءِ تُدْعَوْنَ لِتُنْفِقُوْا فِيْ
سَبِيْلِ اللّٰهِ ۚ فَمِنْكُمْ مَّنْ يَّبْخَلُ ۚ وَ مَنْ
يَّبْخَلْ فَإِنَّمَا يَبْخَلُ عَنْ نَّفْسِهٖ ۚ وَ اللّٰهُ
الْغَنِيُّ وَ أَنْتُمُ الْفُقَرَآءُ ۚ وَ إِنْ تَتَوَلَّوْا
يَسْتَبْدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ ۙ ثُمَّ لَا
يَكُوْنُوْٓا أَمْثَالَكُمْ ﴿٣٩﴾

CAPÍTOL 48
AL-FATH
(Revelat després de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Segons l'opinió més autoritzada, la Surah fou revelada quan, després de signar-se el tractat de Hudaibiyah, el Sant Profeta tornava a Medina en el sisè any de la Hillrah, en el mes de Dhul-Qa'dah (Bujari). Com que aquest tractat fou un esdeveniment que va fer història, tots els incidents relacionats amb ell han estat mantinguts amb cura en la història islàmica. Per tant, hi ha un total acord en la data i el lloc de la revelació d'aquesta Surah. Duu el títol de Al-Fath (La Victòria). El títol és adient, perquè una derrota aparentment diplomàtica va resultar ser tot un cop d'estratègia per part del Sant Profeta i va ocasionar la caiguda de la Meca i, per tant, de tota Aràbia. Cap al final de la Surah anterior, es va prometre amb fermesa als creients la victòria sobre els seus enemics. Aquesta Surah declara en termes clars i inequívocs que la victòria promesa no pertany a un futur llunyà i indefinit, sinó que està ben a prop; tan a prop que podria dir-se que ha arribat realment i serà tan decisiva i aclaparadora, i fins i tot el més escèptic trobarà dificultats per negar-la.

Tema

La Surah comenca afirmant amb fermesa que ha arribat realment la victòria promesa i que serà clara, definitiva i aclaparadora. A més a més, es diu al Sant Profeta que, com a resultat de la unió del seu poble a l'Islam en nombres tan elevats, per a ell seria una tasca formidable formar i educar com cal als nous conversos en els preceptes i principis de la Fe. Per tant, hauria d'implorar l'ajuda de Déu en el compliment de la seva difícil tasca i demanar el Seu perdó i misericòrdia perquè les limitacions humanes no permetessin que hi hagués defectes en la seva plena execució. La Surah continua dient que, si els creients es sentien deprimits perquè no s'adonaven de tot el que significava l'Aliança, Déu els enviaria consol i tranquil·litat, i que la seva fe creixeria, mentre que la falsa satisfacció i alegria dels incrèduls esdevindria més efímera. També es diu als creients que no han de tenir dubtes sobre la saviesa de l'acció del Sant Profeta a l'hora de signar el Tractat, ja que era Missatger de Déu i totes les seves accions es complien sota el control i guia divines. La seva obligació era la de "creure en ell, ajudar-lo i honrar-lo". La Surah continua dient que els creients van aconseguir el grat de Déu quan van jurar obediència al Sant Profeta sota "l'Arbre" i van dir que seguirien amb ell en els moments bons i en els dolents, fins i tot en el moment de la mort. Va ser el propi pla de Déu que no tingués lloc llavors cap lluita, perquè a la Meca vivien alguns musulmans autèntics i sincers desconeguts per als creients, els quals haurien mort en cas d'haver-se encetat una batalla. A continuació, es renya enèrgicament als hipòcrites i als que es van quedar enrere, amb la qual cosa es posa al descobert la seva hipocresia. Sempre que se'ls convida a lluitar per la causa de Déu, diu la Surah, inventen excuses falses per justificar el fet de quedar-se enrere, però amb els inútils subterfugis i falses excuses només s'enganyen a ells mateixos. Cap al final, la Surah torna al tema que no només el Tractat de Hudaibiyah va ser una gran victòria, sinó que després d'ell seguirien d'altres victòries i els països veïns caurien davant els exèrcits victoriosos dels musulmans.

☆ سُوْرَةُ الْفَتْحِ مَدَنِيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ ثَلَاثُوْنَ اٰيَةً وَّ اَرْبَعَةُ رُكُوْعَاتٍ

AL-FATH

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ۝١

2. En veritat, t'hem concedit una clara victòria.

اِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُّبِيْنًا ۝٢

3. Perquè Al·là corri un vel per les teves faltes, passades i futures, i completi el Seu favor sobre tu, guiant-te pel camí recte.

لِّيَغْفِرَ لَكَ اللّٰهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْۢبِكَ وَمَا تَاَخَّرَ وَيُتِمَّ نِعْمَتَهٗ عَلَيْكَ وَيَهْدِيَكَ صِرَاطًا مُّسْتَقِيْمًا ۝٣

4. I perquè Al·là t'ajudi poderosament.

وَّيَنْصُرَكَ اللّٰهُ نَصْرًا عَزِيْزًا ۝٤

5. Ell és Qui va infondre tranquil·litat en els cors dels creients perquè afegissin fe a la seva fe, perquè a Al·là pertanyen les hostes dels cels i de la terra, i Al·là és Omniscient, Savi.

هُوَ الَّذِيْٓ اَنْزَلَ السَّكِيْنَةَ فِيْ قُلُوْبِ الْمُؤْمِنِيْنَ لِيَزْدَادُوْٓا اِيْمَانًا مَّعَ اِيْمَانِهِمْ ؕ وَلِلّٰهِ جُنُوْدُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ؕ وَكَانَ اللّٰهُ عَلِيْمًا حَكِيْمًا ۝٥

6. Per fer que els homes i les dones creients entrin en els Jardins per on corren rius, on viuran i *per* retirar-los els seus mals. I això, a ulls d'Al·là és el triomf suprem.

لِّيُدْخِلَ الْمُؤْمِنِيْنَ وَالْمُؤْمِنٰتِ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا وَيُكَفِّرَ عَنْهُمْ سَيِّاٰتِهِمْ ؕ وَكَانَ ذٰلِكَ عِنْدَ اللّٰهِ فَوْزًا عَظِيْمًا ۝٦

7. I per castigar els homes hipòcrites i les dones hipòcrites, els homes idòlatres i les dones idòlatres, que tenen mals pensaments sobre Al·là. Sobre ells *caurà* la roda de la desgràcia i la còlera d'Al·là. Ell els ha maleït i ha preparat l'infern per a ells. Quin destí més dolent és en veritat.

وَّيُعَذِّبَ الْمُنٰفِقِيْنَ وَالْمُنٰفِقٰتِ وَالْمُشْرِكِيْنَ وَالْمُشْرِكٰتِ الظَّآنِّيْنَ بِاللّٰهِ ظَنَّ السَّوْءِ ؕ عَلَيْهِمْ دَآئِرَةُ السَّوْءِ ۚ وَغَضِبَ اللّٰهُ عَلَيْهِمْ وَلَعَنَهُمْ وَاَعَدَّ لَهُمْ جَهَنَّمَ ؕ وَسَآءَتْ مَصِيْرًا ۝٧

8. I a Al·là pertanyen les hostes dels cels i de la terra; i Al·là és Poderós, Savi.

وَلِلّٰهِ جُنُوْدُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ؕ وَكَانَ اللّٰهُ عَزِيْزًا حَكِيْمًا ۝٨

9. T'hem enviat com Testimoni, portador de la bona nova i Amonestador.

إِنَّآ أَرْسَلْنٰكَ شَاهِدًا وَّ مُبَشِّرًا وَّ نَذِيْرًا ﴿٩﴾

10. Perquè cregueu en Al·là i en el Seu Missatger i l'ajudeu i l'honreu, i *perquè* El glorifiqueu al matí i a la tarda.

لِتُؤْمِنُوْا بِاللّٰهِ وَ رَسُوْلِهٖ وَ تُعَزِّرُوْهُ وَ تُوَقِّرُوْهُ وَ تُسَبِّحُوْهُ بُكْرَةً وَّ أَصِيْلًا ﴿١٠﴾

11. En veritat, els que et juren lleialtat certament juren lleialtat a Al·là. La mà d'Al·là està sobre les teves mans. Per això, aquell que incompleix *el seu jurament, l'*incompleix en el seu propi perjudici; i aquell que compleix el pacte establert amb Al·là, Ell li concedirà de ben segur una gran recompensa.

إِنَّ الَّذِيْنَ يُبَايِعُوْنَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُوْنَ اللّٰهَ ۚ يَدُ اللّٰهِ فَوْقَ أَيْدِيْهِمْ ۚ فَمَنْ نَّكَثَ فَإِنَّمَا يَنْكُثُ عَلٰى نَفْسِهٖ ۚ وَ مَنْ أَوْفٰى بِمَا عٰهَدَ عَلَيْهُ اللّٰهَ فَسَيُؤْتِيْهِ أَجْرًا عَظِيْمًا ﴿١١﴾

R.2.

12. Els habitants del desert que es van quedar enrere et diran: "Els nostres béns i les nostres famílies ens van mantenir ocupats; demana, doncs, perdó per nosaltres". Diuen amb les seves llengües el que no hi és als seus cors. Digues-los: "Qui pot servir-vos d'alguna cosa contra Al·là si pensa perjudicar-vos d'alguna manera o pensa beneficiar-vos?" No, Al·là és Perfectament Conscient del que feu.

سَيَقُوْلُ لَكَ الْمُخَلَّفُوْنَ مِنَ الْأَعْرَابِ شَغَلَتْنَآ أَمْوَالُنَا وَ أَهْلُوْنَا فَاسْتَغْفِرْ لَنَا ۚ يَقُوْلُوْنَ بِأَلْسِنَتِهِمْ مَّا لَيْسَ فِيْ قُلُوْبِهِمْ ۚ قُلْ فَمَنْ يَّمْلِكُ لَكُمْ مِّنَ اللّٰهِ شَيْـًٔا إِنْ أَرَادَ بِكُمْ ضَرًّا أَوْ أَرَادَ بِكُمْ نَفْعًا ۚ بَلْ كَانَ اللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ خَبِيْرًا ﴿١٢﴾

13. "No, vau creure que el Missatger i els creients mai no tornarien a les seves famílies i això es féu que *semblés* atractiu per als vostres cors; vau tenir un mal pensament i vau ser un poble corromput".

بَلْ ظَنَنْتُمْ أَنْ لَّنْ يَّنْقَلِبَ الرَّسُوْلُ وَ الْمُؤْمِنُوْنَ إِلٰٓى أَهْلِيْهِمْ أَبَدًا وَّ زُيِّنَ ذٰلِكَ فِيْ قُلُوْبِكُمْ وَ ظَنَنْتُمْ ظَنَّ السَّوْءِ ۚ وَ كُنْتُمْ قَوْمًا بُوْرًا ﴿١٣﴾

14. *Quant* als que no creuen en Al·là i en el Seu Missatger, de ben segur que hem preparat per als incrèduls un foc flamejant.

وَ مَنْ لَّمْ يُؤْمِنْ بِاللّٰهِ وَ رَسُوْلِهٖ فَإِنَّآ أَعْتَدْنَا لِلْكٰفِرِيْنَ سَعِيْرًا ﴿١٤﴾

15. A Al·là pertany el regne dels cels i la terra. Ell perdona aquell que Li plau i castiga aquell que vol. I Al·là és el Màxim Indulgent, Misericordiós.

وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ ۚ يَغْفِرُ لِمَنْ يَّشَآءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَّشَآءُ ۚ وَكَانَ اللّٰهُ غَفُوْرًا رَّحِيْمًا ﴿١٥﴾

16. Els que *se les van manegar* per quedar-se enrere diran, quan us dirigiu al botí per agafar-lo: "Permeteu-nos que us seguim". Això va dir Al·là abans. Llavors respondran: "No, és perquè ens envegeu". No és així, sinó que només entenen una mica.

سَيَقُوْلُ الْمُخَلَّفُوْنَ إِذَا انْطَلَقْتُمْ إِلٰى مَغَانِمَ لِتَأْخُذُوْهَا ذَرُوْنَا نَتَّبِعْكُمْ ۚ يُرِيْدُوْنَ أَنْ يُّبَدِّلُوْا كَلٰمَ اللّٰهِ ۚ قُلْ لَّنْ تَتَّبِعُوْنَا كَذٰلِكُمْ قَالَ اللّٰهُ مِنْ قَبْلُ ۚ فَسَيَقُوْلُوْنَ بَلْ تَحْسُدُوْنَنَا ۚ بَلْ كَانُوْا لَا يَفْقَهُوْنَ إِلَّا قَلِيْلًا ﴿١٦﴾

17. Digues als àrabs del desert que es van quedar enrere: "Us cridaran *per lluitar* contra un poble d'un enorme valor; lluitareu contra ells fins que es rendeixin. Llavors, si obeiu Al·là, us donarà una bona recompensa, però si doneu l'esquena, com la vau donar abans, us castigarà amb un càstig dolorós".

قُلْ لِّلْمُخَلَّفِيْنَ مِنَ الْأَعْرَابِ سَتُدْعَوْنَ إِلٰى قَوْمٍ أُولِيْ بَأْسٍ شَدِيْدٍ تُقَاتِلُوْنَهُمْ أَوْ يُسْلِمُوْنَ ۚ فَإِنْ تُطِيْعُوْا يُؤْتِكُمُ اللّٰهُ أَجْرًا حَسَنًا ۚ وَإِنْ تَتَوَلَّوْا كَمَا تَوَلَّيْتُمْ مِّنْ قَبْلُ يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا أَلِيْمًا ﴿١٧﴾

18. No en té cap culpa el cec, ni el coix, ni tampoc el malalt, *si no es dirigeixen a la lluita.* Però a aquell que obeeixi Al·là i el Seu Missatger, Ell el farà entrar en els Jardins per on s'escolen rius, però aquell que li giri l'esquena, el castigarà amb un sever càstig.

لَيْسَ عَلَى الْأَعْمٰى حَرَجٌ وَّلَا عَلَى الْأَعْرَجِ حَرَجٌ وَّلَا عَلَى الْمَرِيْضِ حَرَجٌ ۗ وَمَنْ يُّطِعِ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ يُدْخِلْهُ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهٰرُ ۚ وَمَنْ يَّتَوَلَّ يُعَذِّبْهُ عَذَابًا أَلِيْمًا ﴿١٨﴾

R.3.

19. En veritat, Al·là estava ben content amb els creients quan et van jurar fidelitat sota l'Arbre; Ell sabia el que hi tenien al cor i Ell els va infondre tranquil·litat, recompensant-los amb una victòria immediata.

لَقَدْ رَضِيَ اللّٰهُ عَنِ الْمُؤْمِنِيْنَ إِذْ يُبَايِعُوْنَكَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ فَعَلِمَ مَا فِيْ قُلُوْبِهِمْ فَأَنْزَلَ السَّكِيْنَةَ عَلَيْهِمْ وَأَثَابَهُمْ فَتْحًا قَرِيْبًا ﴿١٩﴾

20. I grans trofeus que tindran, perquè Al·là és Poderós, Savi.

وَّمَغَانِمَ كَثِيْرَةً يَّأْخُذُوْنَهَا ۗ وَكَانَ اللّٰهُ عَزِيْزًا حَكِيْمًا ﴿٢٠﴾

21. Al·là us ha promès grans trofeus, els quals prendreu; d'ells us ha donat això per avançat i us ha retirat les mans dels homes, perquè sigui un Senyal per als creients i us guiï pel camí recte.

وَعَدَكُمُ اللّٰهُ مَغَانِمَ كَثِيْرَةً
تَأْخُذُوْنَهَا فَعَجَّلَ لَكُمْ هٰذِهٖ وَ
كَفَّ اَيْدِيَ النَّاسِ عَنْكُمْ ۚ وَلِتَكُوْنَ اٰيَةً
لِّلْمُؤْمِنِيْنَ وَ يَهْدِيَكُمْ صِرَاطًا
مُّسْتَقِيْمًا ﴿٢١﴾

22. *Ell us ha promès una altra victòria* que no podreu aconseguir encara, però que Al·là, de ben segur, l'ha aconseguit, perquè Al·là té poder sobre totes les coses.

وَّ اُخْرٰى لَمْ تَقْدِرُوْا عَلَيْهَا قَدْ اَحَاطَ
اللّٰهُ بِهَا ۚ وَكَانَ اللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ
قَدِيْرًا ﴿٢٢﴾

23. Però si els incrèduls lluitessin amb vosaltres, de ben segur que girarien l'esquena i llavors no trobarien cap protector ni ajudant.

وَلَوْ قٰتَلَكُمُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَوَلَّوُا
الْاَدْبَارَ ثُمَّ لَا يَجِدُوْنَ وَلِيًّا وَّ لَا
نَصِيْرًا ﴿٢٣﴾

24. Així és el comportament establert d'Al·là que havia estat abans vigent i no trobaràs cap canvi en el comportament d'Al·là.

سُنَّةَ اللّٰهِ الَّتِيْ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلُ ۚ وَ
لَنْ تَجِدَ لِسُنَّةِ اللّٰهِ تَبْدِيْلًا ﴿٢٤﴾

25. Ell és Qui va apartar les sevs mans de vosaltres i les vostres mans d'ells en la vall de La Meca, després de concedir-vos la victòria sobre ells. I Al·là veu tot el que feu.

وَ هُوَ الَّذِيْ كَفَّ اَيْدِيَهُمْ عَنْكُمْ وَ
اَيْدِيَكُمْ عَنْهُمْ بِبَطْنِ مَكَّةَ مِنْ بَعْدِ اَنْ
اَظْفَرَكُمْ عَلَيْهِمْ ۚ وَ كَانَ اللّٰهُ بِمَا
تَعْمَلُوْنَ بَصِيْرًا ﴿٢٥﴾

26. Són els incrèduls els que us van impedir l'entrada a la Mesquita Sagrada i també l'ofrena que no va poder arribar al lloc del sacrifici. I si no hagués estat pels homes i dones creients als quals no coneixíeu i que haguéssiu pogut exterminar fins al punt que us hauríeu perjudicat sense saber-ho a causa d'ells, *Ell us hauria permès lluitar, però no ho va fer* per poder admetre aquell que Li plau en la Seva Misericòrdia. Si haguessin estat separats

هُمُ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَ صَدُّوْكُمْ عَنِ
الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَالْهَدْيَ مَعْكُوْفًا
اَنْ يَّبْلُغَ مَحِلَّهٗ ۚ وَ لَوْ لَا رِجَالٌ
مُّؤْمِنُوْنَ وَ نِسَآءٌ مُّؤْمِنٰتٌ لَّمْ
تَعْلَمُوْهُمْ اَنْ تَطَـُٔوْهُمْ فَتُصِيْبَكُمْ
مِّنْهُمْ مَّعَرَّةٌ ۢ بِغَيْرِ عِلْمٍ ۚ لِيُدْخِلَ
اللّٰهُ فِيْ رَحْمَتِهٖ مَنْ يَّشَآءُ ۚ لَوْ تَزَيَّلُوْا
لَعَذَّبْنَا الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْهُمْ عَذَابًا

dels incrèduls, en veritat hauríem castigat els incrèduls amb un sever càstig.

اَلِيْمًا ﴿٢٦﴾

27. Quan els incrèduls van forjar als seus cors una orgullosa indignació, la indignació *dels dies* de la Ignorància, Al·là va infondre la Seva tranquil·litat al Seu Missatger i als creients i els féu seguir l'esperit de la justícia, perquè tenien més dret i eren més mereixedors d'ell. I Al·là ho coneix tot perfectament.

إِذْ جَعَلَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا فِيْ قُلُوْبِهِمُ
الْحَمِيَّةَ حَمِيَّةَ الْجَاهِلِيَّةِ فَاَنْزَلَ
اللّٰهُ سَكِيْنَتَهٗ عَلٰى رَسُوْلِهٖ وَ عَلَى
الْمُؤْمِنِيْنَ وَاَلْزَمَهُمْ كَلِمَةَ التَّقْوٰى
وَكَانُوْٓا اَحَقَّ بِهَا وَاَهْلَهَا ۭ وَكَانَ
اللّٰهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمًا ﴿٢٧﴾

R.4.

28. Certament que en veritat Al·là ha complert per al Seu Missatger la Visió. Entrareu de ben segur a la Mesquita Sagrada, si Al·là ho vol, amb seguretat, *alguns amb els caps rasurats i d'altres* amb els cabells curts; i no passareu por. Però Ell sap el que desconeixeu. En efecte, ha ordenat per a vosaltres, a més a més d'aquesta, una victòria quasi immediata.

لَقَدْ صَدَقَ اللّٰهُ رَسُوْلَهُ الرُّءْيَا بِالْحَقِّ ۚ
لَتَدْخُلُنَّ الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ اِنْ شَآءَ
اللّٰهُ اٰمِنِيْنَ ۙ مُحَلِّقِيْنَ رُءُوْسَكُمْ وَ
مُقَصِّرِيْنَ ۙ لَا تَخَافُوْنَ ۭ فَعَلِمَ مَا لَمْ
تَعْلَمُوْا فَجَعَلَ مِنْ دُوْنِ ذٰلِكَ فَتْحًا
قَرِيْبًا ﴿٢٨﴾

29. Ell és Qui ha enviat el seu Missatger amb la guia i la Religió de la veritat, per fer-la prevaler sobre *totes les altres* religions. Amb Al·là n'hi ha prou com Testimoni.

هُوَ الَّذِيْٓ اَرْسَلَ رَسُوْلَهٗ بِالْهُدٰى
وَ دِيْنِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهٗ عَلَى الدِّيْنِ
كُلِّهٖ ۭ وَكَفٰى بِاللّٰهِ شَهِيْدًا ﴿٢٩﴾

30. Mohammad és el Missatger d'Al·là. I aquells que estan amb ell són ferms contra els incrèduls i compassius entre ells. Els veuràs inclinant-se i prostrant-se *a punt per la Pregària*, buscant la gràcia d'Al·là i *el Seu* grat. Marques de les seves *característiques* es troben als seus rostres, que són senyals de les prostracions. Aquesta és la seva descripció a la Torà. I la seva descripció a l'Evangeli és com la d'una llavor que produeix primer el

مُحَمَّدٌ رَّسُوْلُ اللّٰهِ ۭ وَالَّذِيْنَ مَعَهٗٓ
اَشِدَّاۗءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاۗءُ بَيْنَهُمْ
تَرٰىهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَّبْتَغُوْنَ فَضْلًا
مِّنَ اللّٰهِ وَرِضْوَانًا ۡ سِيْمَاهُمْ فِيْ
وُجُوْهِهِمْ مِّنْ اَثَرِ السُّجُوْدِ ۭ ذٰلِكَ
مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرٰىةِ ۚ وَمَثَلُهُمْ فِي
الْاِنْجِيْلِ ۚ كَزَرْعٍ اَخْرَجَ شَطْـَٔهٗ فَاٰزَرَهٗ
فَاسْتَغْلَظَ فَاسْتَوٰى عَلٰى سُوْقِهٖ

يُعۡجِبُ الزُّرَّاعَ لِيَغِيۡظَ بِهِمُ الۡكُفَّارَ ؕ
وَعَدَ اللّٰهُ الَّذِيۡنَ اٰمَنُوۡا وَ عَمِلُوا
الصّٰلِحٰتِ مِنۡهُمۡ مَّغۡفِرَةً وَّ اَجۡرًا
عَظِيۡمًا ﴿٣٠﴾ ع

brot i després s'enforteix; més endavant es fa gran i és ferma sobre el seu tronc i complau els seus sembradors, perquè Ell faci que els incrèduls s'abrusin de ràbia *en veure'l*. Al·là ha promès aquells que creuen i fan bones obres, el perdó i una gran recompensa.

CAPÍTOL 49
AL-HUYURAT
(Revelat després de la Hillrah)

Data de la revelació i context

La Surah fou revelada en el novè any de la Hillrah després de la Caiguda de la Meca. Amb la caiguda de la Meca, quan l'islam havia esdevingut una gran potència política i a les seves files havien entrat grans munions, aquest moment fou adient perquè s'instruís als homes que s'acabaven d'allistar, els bons costums i la moral. La Surah ensenya als musulmans aquests bons costums i la moral. També tracta d'alguns mals socials que es desenvolupen en una societat materialment avançada i pròspera (els musulmans es van convertir així en una societat, després de conquerir Aràbia) i parla de la pujada de l'Islam al gran poder polític i a la riquesa material. Com és natural, i de manera del to encertada, inclou normes per a la resolució de conflictes internacionals. Comença manant estrictament als musulmans que mostrin el més gran respecte al Sant Profeta com correspon a la seva posició de Gran Missatger Diví. Se'ls mana també que no avancin les seves decisions i que l'obeeixin cegament. No han d'aixecar la veu per sobre la seva veu. Això no només és de mala educació, sinó que també és una falta del respecte que li deuen al cap, si pensem que això pot servir per fer minvar la disciplina de la Comunitat musulmana.

La Surah continua després avisant als musulmans que siguin cauts davant l'acceptació dels rumors falsos. ja que es pensa que els rumor poden posar els musulmans en situacions compromeses i estableix, en poques paraules, normes sobre les quals podria construir-se amb base sòlida una Lliga de Nacions o una Organització de les Nacions Unides. A continuació, esmenta alguns mals socials que, si no es controlen a temps, poden rosegar les parts vitals d'una comunitat i perjudicar la seva base social. D'aquests mals socials, els més comuns són la sospita, l'acusació falsa, l'espionatge, els rumors; i els més pronunciats i d'un abast més gran en les seves conseqüències són l'orgull i l'arrogància, producte d'un fals sentit de superioritat racial. L'Alcorà no reconeix una altra base de superioritat tret la de la pietat i una conducta justa.

☆ سُوْرَةُ الْحُجُرَاتِ مَدَنِيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ تِسْعَ عَشْرَةَ اٰيَةً وَّ رُكُوْعَان

AL-HUYURAT

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Oh vosaltres, creients! No sigueu agosarats en presència d'Al·là i del Seu Missatger, sinó que heu de témer Al·là. En veritat, Al·là és Qui Tot ho sent, l'Omniscient.

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تُقَدِّمُوْا بَيْنَ يَدَيِ اللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ وَاتَّقُوا اللّٰهَ ؕ اِنَّ اللّٰهَ سَمِيْعٌ عَلِيْمٌ ﴿٢﴾

3. Oh vosaltres, creients! No aixequeu la veu per sobre de la veu del Profeta, ni us hi adreceu en veu alta com us parleu els uns als altres, no fos cas que les vostres *bones* obres es perdessin sense adonar-vos-en.

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَرْفَعُوْٓا اَصْوَاتَكُمْ فَوْقَ صَوْتِ النَّبِيِّ وَلَا تَجْهَرُوْا لَهٗ بِالْقَوْلِ كَجَهْرِ بَعْضِكُمْ لِبَعْضٍ اَنْ تَحْبَطَ اَعْمَالُكُمْ وَاَنْتُمْ لَا تَشْعُرُوْنَ ﴿٣﴾

4. En veritat, aquells que abaixen la veu en presència del Missatger d'Al·là són aquells als quals Al·là ha fet justos a còpia de proves. Per a ells hi haurà perdó i una gran recompensa.

اِنَّ الَّذِيْنَ يَغُضُّوْنَ اَصْوَاتَهُمْ عِنْدَ رَسُوْلِ اللّٰهِ اُولٰٓئِكَ الَّذِيْنَ امْتَحَنَ اللّٰهُ قُلُوْبَهُمْ لِلتَّقْوٰى ؕ لَهُمْ مَّغْفِرَةٌ وَّاَجْرٌ عَظِيْمٌ ﴿٤﴾

5. Aquells que comencen a cridar-te quan encara són lluny de la teva llar: a la majoria d'ells els falta l'enteniment.

اِنَّ الَّذِيْنَ يُنَادُوْنَكَ مِنْ وَّرَآءِ الْحُجُرٰتِ اَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُوْنَ ﴿٥﴾

6. Però si haguessin esperat amb paciència fins que sortissis cap a ells, hauria estat millor per a ells. Però Al·là és el Màxim Indulgent, Misericordiós.

وَلَوْ اَنَّهُمْ صَبَرُوْا حَتّٰى تَخْرُجَ اِلَيْهِمْ لَكَانَ خَيْرًا لَّهُمْ ؕ وَاللّٰهُ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿٦﴾

7. Oh vosaltres, creients! Si un injust us porta alguna notícia, verifiqueu-ne a fons *la precisió de l'informe*, no fos cas que perjudiqueu algú per ignorància i us penediu després del que heu fet.

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِنْ جَآءَكُمْ فَاسِقٌۢ بِنَبَاٍ فَتَبَيَّنُوْٓا اَنْ تُصِيْبُوْا قَوْمًۢا بِجَهَالَةٍ فَتُصْبِحُوْا عَلٰى مَا فَعَلْتُمْ نٰدِمِيْنَ ﴿٧﴾

8. Heu de saber que entre vosaltres es troba el Missatger d'Al·là; si hagués de complir els vostres desitjos en la majoria dels assumptes, de ben segur que us trobaríeu en problemes, però Al·là us ha fet més atractiva la fe i ha fet *que sembli* bella per als vostres cors, i ha fet que la incredulitat, la maldat i la desobediència us siguin odioses. Aquests són, en veritat, els que segueixen el camí recte.

وَاعْلَمُوٓا أَنَّ فِيكُمْ رَسُولَ اللّٰهِ ۚ
لَوْ يُطِيعُكُمْ فِي كَثِيرٍ مِّنَ الْأَمْرِ لَعَنِتُّمْ
وَلٰكِنَّ اللّٰهَ حَبَّبَ إِلَيْكُمُ الْإِيمَانَ وَ
زَيَّنَهُ فِي قُلُوبِكُمْ وَكَرَّهَ إِلَيْكُمُ
الْكُفْرَ وَالْفُسُوقَ وَالْعِصْيَانَ ۚ أُولٰٓئِكَ
هُمُ الرَّاشِدُونَ ﴿٨﴾

9. Mitjançant la gràcia i el favor d'Al·là. I Al·là és l'Omniscient, Savi.

فَضْلًا مِّنَ اللّٰهِ وَنِعْمَةً ۚ وَاللّٰهُ عَلِيمٌ
حَكِيمٌ ﴿٩﴾

10. Però si dos grups de creients lluiten *mútuament*, establiu la pau entre ells; si, *després d'això*, un d'ells transgredeix contra l'altre, lluiteu contra el grup transgressor fins que torni al manament d'Al·là. Després, si hi torna, establiu la pau entre ells amb equitat i actueu amb justícia. En veritat, Al·là estima el just.

وَإِنْ طَآئِفَتَانِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ اقْتَتَلُوا
فَأَصْلِحُوا بَيْنَهُمَا ۚ فَإِنْ بَغَتْ إِحْدٰىهُمَا
عَلَى الْأُخْرٰى فَقَاتِلُوا الَّتِي تَبْغِي
حَتّٰى تَفِيٓءَ إِلٰٓى أَمْرِ اللّٰهِ ۚ فَإِنْ فَآءَتْ
فَأَصْلِحُوا بَيْنَهُمَا بِالْعَدْلِ وَأَقْسِطُوا ۚ
إِنَّ اللّٰهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ ﴿١٠﴾

11. En veritat, *tots* els creients són germans. Establiu, per tant, la pau entre els germans, i temeu Al·là perquè se us mostri la misericòrdia.

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ فَأَصْلِحُوا بَيْنَ
أَخَوَيْكُمْ وَاتَّقُوا اللّٰهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿١١﴾

R.2.

12. Oh vosaltres, creients! No permeteu que un poble es burli *d'un altre*, que pot ser millor que ell, ni que les dones es burlin *d'altres dones*, que poden ser millors que elles. No calumnieu la vostra gent, ni us crideu *els uns als altres* amb noms deformats. Dolent és, *en veritat*, guanyar-se un mal nom després d'haver *professat* la fe, però els que no se'n penedeixen són perversos.

يٰٓأَيُّهَا الَّذِينَ اٰمَنُوا لَا يَسْخَرْ قَوْمٌ مِّنْ
قَوْمٍ عَسٰٓى أَنْ يَّكُونُوا خَيْرًا مِّنْهُمْ وَلَا
نِسَآءٌ مِّنْ نِّسَآءٍ عَسٰٓى أَنْ يَّكُنَّ خَيْرًا
مِّنْهُنَّ ۚ وَلَا تَلْمِزُوٓا أَنْفُسَكُمْ وَلَا
تَنَابَزُوا بِالْأَلْقَابِ ۚ بِئْسَ الِاسْمُ
الْفُسُوقُ بَعْدَ الْإِيمَانِ ۚ وَمَنْ لَّمْ يَتُبْ
فَأُولٰٓئِكَ هُمُ الظّٰلِمُونَ ﴿١٢﴾

13. Oh vosalters, creients! Eviteu al màxim delectar-vos amb les sospites, perquè algunes sospites voregen el pecat. No espieu ni murmureu dels altres. Li agradaria a algú de vosaltres menjar la carn del seu germà difunt? De ben segur que us repugnaria. Però temeu Al·là, perquè en veritat Al·là és el remissori *amb compassió*, i és Misericordiós.

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوا اجْتَنِبُوْا كَثِيْرًا مِّنَ الظَّنِّ ز اِنَّ بَعْضَ الظَّنِّ اِثْمٌ وَّلَا تَجَسَّسُوْا وَلَا يَغْتَبْ بَّعْضُكُمْ بَعْضًا ؕ اَيُحِبُّ اَحَدُكُمْ اَنْ يَّاْكُلَ لَحْمَ اَخِيْهِ مَيْتًا فَكَرِهْتُمُوْهُ ؕ وَاتَّقُوا اللّٰهَ ؕ اِنَّ اللّٰهَ تَوَّابٌ رَّحِيْمٌ ﴿١٣﴾

14. Oh humans! us hem creat a partir d'un mascle i d'una femella; i us hem constituït en clans i tribus perquè us pogueu reconèixer entre vosaltres. En veritat, el més honrat d'entre vosaltres, a ulls d'Al·là, és el més just de vosaltres. Certament, Al·là és Omniscient, Coneixedor de tot.

يٰٓاَيُّهَا النَّاسُ اِنَّا خَلَقْنٰكُمْ مِّنْ ذَكَرٍ وَّاُنْثٰى وَجَعَلْنٰكُمْ شُعُوْبًا وَّقَبَآئِلَ لِتَعَارَفُوْا ؕ اِنَّ اَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللّٰهِ اَتْقٰىكُمْ ؕ اِنَّ اللّٰهَ عَلِيْمٌ خَبِيْرٌ ﴿١٤﴾

15. Els àrabs del desert diuen: "Creiem". Digues-los: "*Encara* no heu cregut. Més aviat, heu de dir: "Hem acceptat l'Islam", perquè la fe *autèntica* encara no ha entrar als vostres cors". Però si obeïu Al·là i el Seu Missatger, Ell no restarà cap mèrit a les vostres obres. En veritat, Al·là és el Màxim Indulgent, Misericordiós.

قَالَتِ الْاَعْرَابُ اٰمَنَّا ؕ قُلْ لَّمْ تُؤْمِنُوْا وَلٰكِنْ قُوْلُوْٓا اَسْلَمْنَا وَلَمَّا يَدْخُلِ الْاِيْمَانُ فِيْ قُلُوْبِكُمْ ؕ وَاِنْ تُطِيْعُوا اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ لَا يَلِتْكُمْ مِّنْ اَعْمَالِكُمْ شَيْئًا ؕ اِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿١٥﴾

16. Els creients només són aquells que creuen *sincerament* en Al·là i en el Seu Missatger i després no en dubten, sinó que s'esforcen amb tot el que tenen i amb les seves persones per la causa d'Al·là. Ells són els veritables.

اِنَّمَا الْمُؤْمِنُوْنَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا بِاللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ ثُمَّ لَمْ يَرْتَابُوْا وَجٰهَدُوْا بِاَمْوَالِهِمْ وَاَنْفُسِهِمْ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ ؕ اُولٰٓئِكَ هُمُ الصّٰدِقُوْنَ ﴿١٦﴾

17. Digues-los: "És que preteneu ensenyar Al·là amb la vostra fe, quan Al·là coneix tot el que hi ha als cels i a la terra i coneix perfectament totes les coses?"

قُلْ اَتُعَلِّمُوْنَ اللّٰهَ بِدِيْنِكُمْ ؕ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ ؕ وَاللّٰهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمٌ ﴿١٧﴾

18. Diuen que t'han fet un favor abraçant l'Islam. Digues-los: "No fanfarronegeu pel fet que abraceu l'Islam com si em féssiu un favor. Ans el contrari, Al·là us ha concedit una gràcia a vosaltres per haver-vos guiat a la Fe *veritable*, si sou veritables".

يَمُنُّوْنَ عَلَيْكَ اَنْ اَسْلَمُوْا ؕ قُلْ لَّا تَمُنُّوْا
عَلَیَّ اِسْلَامَكُمْ ۚ بَلِ اللّٰهُ يَمُنُّ عَلَيْكُمْ
اَنْ هَدٰىكُمْ لِلْاِيْمَانِ اِنْ كُنْتُمْ
صٰدِقِيْنَ ﴿۱۸﴾

19. En veritat, Al·là coneix els secrets dels cels i de la terra. I Al·là veu tot el que feu.

اِنَّ اللّٰهَ يَعْلَمُ غَيْبَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ؕ
وَاللّٰهُ بَصِيْرٌۢ بِمَا تَعْمَلُوْنَ ﴿۱۹﴾ ع ۲ ۸ ۱۴

CAPÍTOL 50
QAF
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Totes les autoritats competents situen la revelació d'aquesta Surah al primer període mequí. El seu tenor i contingut refermen aquesta opinió. Les dues Surahs precedents havien tractat de les perspectives d'un futur gloriós per a l'Islam, i també problemes socials i polítics que sorgeixen quan un poble assoleix poder i riquesa. Aquesta Surah, que comença amb la lletra abreujada Qaf, destaca el fet que Déu Totpoderós té poder per convertir els àrabs dèbil i desorganitzats en una nació poderosa, i que certament durà això a terme, per mitjà de l'Alcorà, el qual serà un instrument per assolir aquesta fita.

Matèria

La Surah és el primer d'un grup de capítols que acaben amb la Surah Al-Aqiah. Com succeeix amb tots els capítols mequins, subratlla en llenguatge emfàtic i profètic el fet que l'Alcorà és la paraula de Déu revelada, que la resurrecció és una realitat de la qual no es pot dubtar i, en especial, el triomf últim de la causa de l'Islam. La Surah assenyala el fenomen de la natura i de les històries dels Profetes anteriors com a guies que porten a aquesta conclusió inevitable. Comença tractant l'importantíssim tema de la Resurrecció i, per demostrar la veritat d'aquest fet fonamental, fa servir com a argument el fenomen que un poble que, durant llargs segles, havia romàs espiritualment mort i difunt, rebria una nova i vigorosa vida per mitjà de l'Alcorà. La Surah continua dient que els no creients no poden acceptar el fet que pugui aparèixer un Amonestador d'entre ells per dir-los que seran retornats a la vida després "d'estar morts i haver-se convertit en pols". Se'ls diu que admirin la meravellosa creació de la volta celeste amb les seves velles estrelles i planetes que la guarneixen i que es mouen amb una regularitat i puntualitat que no coneix cap desviació, i ponderin la creació dels amples espais de la terra en la qual creien tota mena de fruits i aliments per als seus habitants. Comprendran llavors que l'Autor i Arquitecte d'aquest univers gran i complex té poder i saviesa per donar a l'home una nova vida després d'haver-se desintegrat el seu hàbitat físic. La Surah explica tot seguit la finalitat de la creació de l'univers i de l'home - la creatura suprema de Déu i la seva obra més noble-, i la seva discreció i responsabilitat completa per les seves accions. La Surah s'acaba amb la nota que la creació de l'univers i de l'home, el seu punt culminant, demostra que el Savi Creador no va poder crear aquest complex univers sense que una gran finalitat amagada al darrere de la seva creació. Això porta a la conclusió que hi deu haver, i n'hi ha, una vida més enllà de la tomba.

سُورَةُ قٓ مَكِّيَّةٌ وَهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ سِتٌّ وَأَرْبَعُونَ آيَةً وَثَلَاثَةُ رُكُوعَاتٍ

QAF

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Qaf[1]. *Presentem* el gloriós Alcorà com a testimoni de la vostra veritat.

قٓ ۚ وَالْقُرْاٰنِ الْمَجِيْدِ ﴿٢﴾

3. Es meravellen perquè els ha arribat un Amonestador d'entre ells. I els incrèduls diuen: "Quina cosa més estranya!"

بَلْ عَجِبُوْٓا اَنْ جَآءَهُمْ مُّنْذِرٌ مِّنْهُمْ
فَقَالَ الْكٰفِرُوْنَ هٰذَا شَيْءٌ عَجِيْبٌ ﴿٣﴾

4. "Com! *Tornarem a ser ressuscitats* quan hàgim mort i ens hàgim convertit en pols? És un retorn ben llunyà *del possible*".

ءَاِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا ۚ ذٰلِكَ رَجْعٌۢ
بَعِيْدٌ ﴿٤﴾

5. Sabem el que la terra els arrabassa, perquè tenim un Llibre que ho preserva *tot*.

قَدْ عَلِمْنَا مَا تَنْقُصُ الْاَرْضُ مِنْهُمْ ۚ وَ
عِنْدَنَا كِتٰبٌ حَفِيْظٌ ﴿٥﴾

6. No, van rebutjar la veritat quan els arribà, per la qual cosa estan en un estat de confusió.

بَلْ كَذَّبُوْا بِالْحَقِّ لَمَّا جَآءَهُمْ فَهُمْ
فِيْٓ اَمْرٍ مَّرِيْجٍ ﴿٦﴾

7. És que no han vist el firmament que està sobre ells, com el vam fer i el vam guarnir, sense que hi hagués cap guia?

اَفَلَمْ يَنْظُرُوْٓا اِلَى السَّمَآءِ فَوْقَهُمْ كَيْفَ
بَنَيْنٰهَا وَزَيَّنّٰهَا وَمَا لَهَا مِنْ فُرُوْجٍ ﴿٧﴾

8. I la terra -l'hem dilatat i hi hem posat muntanyes fermes; i hi hem fet créixer tota *mena de* belles espècies.

وَالْاَرْضَ مَدَدْنٰهَا وَاَلْقَيْنَا فِيْهَا رَوَاسِيَ
وَاَنْۢبَتْنَا فِيْهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍۢ بَهِيْجٍ ﴿٨﴾

---

1 El Posseïdor de Poder.

9. Com a *mitjà d'*il·lustració i recordatori per a cada servent que torna *a Déu.*

تبصرة وذكرى لكل عبد منيب ﴿٩﴾

10. Hem enviat del cel l'aigua plena de benediccions, i amb ella hem fet jardins i collites de gra.

ونزلنا من السماء ماء مباركا فأنبتنا به جنت وحب الحصيد ﴿١٠﴾

11. Altes palmeres, amb raïms acaramullats uns sobre altres.

والنخل بسقت لها طلع نضيد ﴿١١﴾

12. Com a aliment per als *Nostres* servents; perquè d'aquesta manera donem vida a una terra morta. Així serà la Resurrecció.

رزقا للعباد وأحيينا به بلدة ميتا كذلك الخروج ﴿١٢﴾

13. El poble de Noè rebutjà *la veritat* abans d'ells i *també ho va fer* el Poble del Pou i els Zamud.

كذبت قبلهم قوم نوح وأصحب الرس وثمود ﴿١٣﴾

14. I també Ad, el Faraó i els germans de Lot,

وعاد وفرعون وإخوان لوط ﴿١٤﴾

15. Els Habitants del Bosc i el poble de Tubba.[2] Tots *ells* van rebutjar els Missatgers amb el resultat que el Meu càstig amenaçat caigué sobre *ells*.

وأصحب الأيكة وقوم تبع كل كذب الرسل فحق وعيد ﴿١٥﴾

16. És que Ens vam cansar amb la primera creació? No, però ells estan confosos per la nova creació.

أفعيينا بالخلق الأول بل هم في لبس من خلق جديد ﴿١٦﴾

R.2.

17. I en veritat, hem creat l'home i som conscients del que el seu ego *li* xiuxiueja, i n'estem més a prop *fins i tot que la seva* vena jugular.

ولقد خلقنا الإنسان ونعلم ما توسوس به نفسه ونحن أقرب إليه من حبل الوريد ﴿١٧﴾

18. Quan els dos *àngels* registradors prenguin nota de *les accions dels*

إذ يتلقى المتلقين عن اليمين و

---

[2] Tribus àrabs ancestrals.

عَنِ الشِّمَالِ قَعِيدٌ ﴿١٨﴾

homes, un assegut a la dreta *i l'altre* a l'esquerra.

مَا يَلْفِظُ مِنْ قَوْلٍ إِلَّا لَدَيْهِ رَقِيبٌ
عَتِيدٌ ﴿١٩﴾

19. No xiuxiueja cap paraula, sense que hi hagi vora seu un *àngel de la* guarda a punt *per resgistrar-la.*

وَجَاءَتْ سَكْرَةُ الْمَوْتِ بِالْحَقِّ ۖ
ذَٰلِكَ مَا كُنْتَ مِنْهُ تَحِيدُ ﴿٢٠﴾

20. I l'estupor de la mort arriba certament. "D'això intentaven escapar".

وَنُفِخَ فِي الصُّورِ ۚ ذَٰلِكَ يَوْمُ الْوَعِيدِ ﴿٢١﴾

21. Sonarà la trompeta: "Aquest és el Dia de la Promesa".

وَجَاءَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَعَهَا سَائِقٌ وَ
شَهِيدٌ ﴿٢٢﴾

22. Cada ànima s'avançarà i a prop d'ella hi haurà un *àngel* per conduir-la *i un àngel* per actuar com a testimoni.

لَقَدْ كُنْتَ فِي غَفْلَةٍ مِنْ هَٰذَا فَكَشَفْنَا
عَنْكَ غِطَاءَكَ فَبَصَرُكَ الْيَوْمَ
حَدِيدٌ ﴿٢٣﴾

23. "No havies parat atenció en això, però ara t'hem retirat el vel i la vista és penetrant en aquest dia".

وَقَالَ قَرِينُهُ هَٰذَا مَا لَدَيَّ عَتِيدٌ ﴿٢٤﴾

24. El seu company dirà: "Això és el que he preparat *del registre*".

أَلْقِيَا فِي جَهَنَّمَ كُلَّ كَفَّارٍ عَنِيدٍ ﴿٢٥﴾

25. Precipiteu tots dos a l'Infern a tots els ingrats enemics *de la veritat*,

مَنَّاعٍ لِلْخَيْرِ مُعْتَدٍ مُرِيبٍ ﴿٢٦﴾

26. Que impedeixen el bé, transgressors, dubitatius,

الَّذِي جَعَلَ مَعَ اللَّهِ إِلَٰهًا آخَرَ
فَأَلْقِيَاهُ فِي الْعَذَابِ الشَّدِيدِ ﴿٢٧﴾

27. Que estableixen un altre Déu en comptes d'Al·là. Així doncs, aboqueu-los tots dos a l'espantós turment.

قَالَ قَرِينُهُ رَبَّنَا مَا أَطْغَيْتُهُ وَلَٰكِنْ
كَانَ فِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ ﴿٢٨﴾

28. El seu acompanyant dirà: "Oh Senyor nostre, no vaig ser jo qui els féu rebel·lar-se, sinó que *ell mateix* va arribar massa lluny en l'error".

قَالَ لَا تَخْتَصِمُوا لَدَيَّ وَقَدْ قَدَّمْتُ
إِلَيْكُمْ بِالْوَعِيدِ ﴿٢٩﴾

29. *Déu* dirà: "No discutiu en la Meva presència, perquè abans ja us vaig advertir".

30. "La declaració *no pot* canviar-se davant la Meva presència i Jo no sóc gens injust amb *els Meus* servents".

مَا يُبَدَّلُ الْقَوْلُ لَدَيَّ وَمَا أَنَا بِظَلَّامٍ
لِلْعَبِيدِ ﴿٣٠﴾

R.3.

31. En aquest dia direm a l'Infern: "N'estàs ple?" i ell respondrà: "En queden més?"

يَوْمَ نَقُولُ لِجَهَنَّمَ هَلِ امْتَلَأْتِ وَ
تَقُولُ هَلْ مِنْ مَزِيدٍ ﴿٣١﴾

32. I s'apropará el cel al just, i ja no estarà lluny.

وَأُزْلِفَتِ الْجَنَّةُ لِلْمُتَّقِينَ غَيْرَ
بَعِيدٍ ﴿٣٢﴾

33. "Això és el que se us va prometre: a aquell que ha tornat sempre *a Déu* i vigilava les *seves accions*".

هَٰذَا مَا تُوعَدُونَ لِكُلِّ أَوَّابٍ حَفِيظٍ ﴿٣٣﴾

34. "Aquell que temia *el Déu Clement* en privat i anava *a Ell* amb el cor compungit"

مَنْ خَشِيَ الرَّحْمَٰنَ بِالْغَيْبِ وَجَاءَ
بِقَلْبٍ مُنِيبٍ ﴿٣٤﴾

35. "Entreu-hi en pau. Aquest és el Dia de l'Eternitat".

ادْخُلُوهَا بِسَلَامٍ ذَٰلِكَ يَوْمُ الْخُلُودِ ﴿٣٥﴾

36. Allà tindran tot el que vulguin, perquè amb Nosaltres hi ha *molt* més".

لَهُمْ مَا يَشَاءُونَ فِيهَا وَ لَدَيْنَا
مَزِيدٌ ﴿٣٦﴾

37. Quantes generacions més poderoses que ells hem destruït abans d'ells! *Però quan va arribar el càstig*, van escampar-se per la terra. És que hi va haver potser algun lloc de refugi *per a ells*?

وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنْ قَرْنٍ هُمْ
أَشَدُّ مِنْهُمْ بَطْشًا فَنَقَّبُوا فِي الْبِلَادِ
هَلْ مِنْ مَحِيصٍ ﴿٣٧﴾

38. En això hi ha, certament, un recordatori per a aquell que té cor, para l'orella i està atent.

إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَذِكْرَىٰ لِمَنْ كَانَ لَهُ قَلْبٌ
أَوْ أَلْقَى السَّمْعَ وَهُوَ شَهِيدٌ ﴿٣٨﴾

39. I certament vam crear els cels i la terra i tot el que hi ha entre ells, en sis períodes, i el cansament no Ens afectà.

وَلَقَدْ خَلَقْنَا السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضَ وَمَا
بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ وَمَا مَسَّنَا
مِنْ لُغُوبٍ ﴿٣٩﴾

40. Suporta, doncs, amb paciència el que diuen i glorifica el teu Senyor amb les *Seves* lloances, abans de la sortida del sol i abans que es pongui.

فَاصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَ سَبِّحْ
بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ وَ
قَبْلَ الْغُرُوبِ ﴿٤٠﴾

41. I en *una part de* la nit glorifica'l *també*, així com després de les prostracions *prescrites*.

وَمِنَ الَّيْلِ فَسَبِّحْهُ وَأَدْبَارَ السُّجُودِ ﴿٤١﴾

42. I escolta! El dia en què el convocador faci sorgir la crida des d'indrets propers.

وَ اسْتَمِعْ يَوْمَ يُنَادِ الْمُنَادِ مِنْ
مَّكَانٍ قَرِيبٍ ﴿٤٢﴾

43. El dia en què en veritat sentiran el clam; aquest serà el dia de la sortida *de les tombes*.

يَّوْمَ يَسْمَعُوْنَ الصَّيْحَةَ بِالْحَقِّ
ذٰلِكَ يَوْمُ الْخُرُوْجِ ﴿٤٣﴾

44. En veritat, som Nosaltres qui donem la vida i causem la mort, i cap a Nosaltres és el retorn *final*.

إِنَّا نَحْنُ نُحْيٖ وَ نُمِيْتُ وَ إِلَيْنَا
الْمَصِيْرُ ﴿٤٤﴾

45. *En* el dia en què la terra es faci trossos per sobre d'ells *i hagin de marxar* a corre-cuita: aquesta serà la reunió de tots, ben fàcil per a nosaltres.

يَوْمَ تَشَقَّقُ الْأَرْضُ عَنْهُمْ سِرَاعًا
ذٰلِكَ حَشْرٌ عَلَيْنَا يَسِيْرٌ ﴿٤٥﴾

46. Sabem prou bé el que diuen; tu no has estat *nomenat* per obligar-los *de cap manera*. Amonesta, doncs, per mitjà de l'Alcorà aquell que tem la Meva advertència.

نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَقُوْلُوْنَ وَ مَا أَنْتَ
عَلَيْهِمْ بِجَبَّارٍ فَذَكِّرْ بِالْقُرْاٰنِ مَنْ
يَّخَافُ وَعِيْدِ ﴿٤٦﴾

CAPÍTOL 51
AL-DHARIYAT
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Com el capítol anterior, aquesta Surah fou revelada al començament del ministeri del Sant Profeta a la Meca. Noldeke situa la seva revelació en el quart any de la Crida. La Surah anterior havia tractat de dues resurreccions: una resurrecció espiritual que produiria els ensenyaments de l'Alcorà i la Resurrecció Final en la vida després de la mort, la qual cosa es fa citant la primera resurrecció com a argument de la segona. La Surah comença amb la important profecia que un grup d'homes sants començaria a existir per la influència dels ensenyaments alcorànics. Com els núvols carregats d'aigua, que produeixen pluja sobre amples extensions de terra esquerdada i cremada. Fent-la florir a una nova vida espiritual i després d'haver despertat a una nova vida espiritual, aquest grup sant de creients justos portarien el missatge alcorànic a tots els racons de la terra i eliminarien tota oposició del seu camí gloriós. La predicció, impossible de complir segons sembla, seria, en convertir-se en realitat palpable, un argument invencible en suport del fet de la Resurrecció Final.

La Surah continua dient que sempre que sorgeix al món un Missatger diví per dir al seu poble que hi ha una vida més enllà de la tomba on tothom haurà de retre comptes de les seves accions, tothom se'n riu burlant-se d'ell, el combaten i el persegueixen. Cita el cas del poble de Lot, que fou castigat per les seves iniquitats i per les seves pràctiques antinaturals i immorals. També fa una breu referència al càstig que va caure sobre el Faraó, Ad, Zamud i el Poble de Noè, i cap al final, crida expressament l'atenció sobre l'objecte suprem de la creació de l'home, que és el deure de conrear i demostrar en ell mateix els atributs Divins i el deure de complir plena i fidelment les seves obligacions envers Déu i els seus semblants.

☆ سُوْرَةُ الذّٰرِيٰتِ مَكِّيَّةٌ وَّ هِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ اِحْدٰى وَ سِتُّوْنَ اٰيَةً وَّ ثَلٰثَةُ رُكُوْعَاتٍ

AL-DHARIYAT

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Pels dispersadors que s'escampen amb gran força.

وَالذّٰرِيٰتِ ذَرْوًا ﴿٢﴾

3. I també per als que porten les feixugues càrregues,

فَالْحٰمِلٰتِ وِقْرًا ﴿٣﴾

4. Per als que llisquen sense esforç,

فَالْجٰرِيٰتِ يُسْرًا ﴿٤﴾

5. I també pels que distribueixen l'autoritat.

فَالْمُقَسِّمٰتِ اَمْرًا ﴿٥﴾

6. En veritat, tot el que us ha estat promès és cert.

اِنَّمَا تُوْعَدُوْنَ لَصَادِقٌ ﴿٦﴾

7. I el Judici tindrà lloc certament.

وَّاِنَّ الدِّيْنَ لَوَاقِعٌ ﴿٧﴾

8. I pel cel *ple de* camins.

وَالسَّمَآءِ ذَاتِ الْحُبُكِ ﴿٨﴾

9. En veritat, teniu opinions diferents.

اِنَّكُمْ لَفِيْ قَوْلٍ مُّخْتَلِفٍ ﴿٩﴾

10. *Només* s'aparta de *la veritat promesa* aquell que ho vol.

يُّؤْفَكُ عَنْهُ مَنْ اُفِكَ ﴿١٠﴾

11. Maleïts siguin els que fan conjectures,

قُتِلَ الْخَرّٰصُوْنَ ﴿١١﴾

12. Que segueixen en les profunditats de *la ignorància*.

الَّذِيْنَ هُمْ فِيْ غَمْرَةٍ سَاهُوْنَ ﴿١٢﴾

13. Demanen: "Quan serà el Dia del Judici?"

يَسْـَٔلُوْنَ اَيَّانَ يَوْمُ الدِّيْنِ ﴿١٣﴾

14. *Serà* el dia en què seran turmentats en el Foc.

يَوْمَ هُمْ عَلَى النَّارِ يُفْتَنُوْنَ ﴿١٤﴾

15. Tasteu *les conseqüències de* les vostres perversitats. Això és el que intentàveu avançar.

ذُوقُوا فِتْنَتَكُمْ ۖ هَٰذَا الَّذِي كُنْتُمْ
بِهِ تَسْتَعْجِلُونَ ﴿١٥﴾

16. En veritat, el just estarà enmig de jardins i deus d'aigua,

إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿١٦﴾

17. Rebent allò que els donarà el seu Senyor, perquè abans d'això solien fer el bé.

آخِذِينَ مَا آتَاهُمْ رَبُّهُمْ ۚ إِنَّهُمْ
كَانُوا قَبْلَ ذَٰلِكَ مُحْسِنِينَ ﴿١٧﴾

18. Ell dormien, però només una mica a la nit.

كَانُوا قَلِيلًا مِنَ اللَّيْلِ مَا يَهْجَعُونَ ﴿١٨﴾

19. I a l'alba demanaven perdó.

وَبِالْأَسْحَارِ هُمْ يَسْتَغْفِرُونَ ﴿١٩﴾

20. I en la seva riquesa hi havia una part per al mendicant i al pobre.

وَفِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ لِلسَّائِلِ وَالْمَحْرُومِ ﴿٢٠﴾

21. A la terra hi ha Senyals per als que tenen certesa en la fe.

وَفِي الْأَرْضِ آيَاتٌ لِلْمُوقِنِينَ ﴿٢١﴾

22. I *també* en vosaltres mateixos. Que no ho veieu?

وَفِي أَنْفُسِكُمْ ۚ أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿٢٢﴾

23. En el cel està el vostre aliment, i *també* el que se us promet.

وَفِي السَّمَاءِ رِزْقُكُمْ وَمَا تُوعَدُونَ ﴿٢٣﴾

24. Pel Senyor del cel i la terra, això és certament la veritat, tan *cert com que* parleu.

فَوَرَبِّ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ لَحَقٌّ
مِثْلَ مَا أَنَّكُمْ تَنْطِقُونَ ﴿٢٤﴾

R.2.

25. T'ha arribat la història dels honorables hostes d'Abraham?

هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ ضَيْفِ إِبْرَاهِيمَ
الْمُكْرَمِينَ ﴿٢٥﴾

26. Quan es van presentar a ell i van dir: "Pau!" Ell respongué: "Pau!" *Eren* tots uns estranys.

إِذْ دَخَلُوا عَلَيْهِ فَقَالُوا سَلَامًا ۖ قَالَ
سَلَامٌ قَوْمٌ مُنْكَرُونَ ﴿٢٦﴾

27. Se'n van anar en silenci cap a la seva llar i va portar un vedell encebat,

فَرَاغَ إِلَىٰ أَهْلِهِ فَجَاءَ بِعِجْلٍ سَمِينٍ ﴿٢٧﴾

28. I el posà davant d'ells. Digué: "No en mengeu?"

فَقَرَّبَهُۥٓ إِلَيْهِمْ قَالَ أَلَا تَأْكُلُونَ ﴿٢٨﴾

29. Però va passar ànsia per ells. Li van dir: "No temis". I li van donar la bona nova *del naixement d'*un fill que tindria el coneixement.

فَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً ۖ قَالُوا لَا تَخَفْ ۖ وَبَشَّرُوهُ بِغُلَٰمٍ عَلِيمٍ ﴿٢٩﴾

30. Llavors, es presentà davant la seva dona, cridant i bufetejant-se el rostre i dient: "Una anciana estèril!"

فَأَقْبَلَتِ امْرَأَتُهُۥ فِي صَرَّةٍ فَصَكَّتْ وَجْهَهَا وَقَالَتْ عَجُوزٌ عَقِيمٌ ﴿٣٠﴾

31. Ells van dir: "Malgrat això, ho ha dit el teu Senyor. En veritat, Ell és el Savi, l'Omniscient".

قَالُوا كَذَٰلِكِ قَالَ رَبُّكِ ۖ إِنَّهُۥ هُوَ الْحَكِيمُ الْعَلِيمُ ﴿٣١﴾

PART 27

32. *Abraham* digué: "Quina és, doncs, la vostra missió, oh missatgers!"

قَالَ فَمَا خَطْبُكُمْ أَيُّهَا الْمُرْسَلُونَ ﴿٣٢﴾

33. Van respondre: "Hem estat enviats a un poble pecador,

قَالُوٓا إِنَّآ أُرْسِلْنَآ إِلَىٰ قَوْمٍ مُّجْرِمِينَ ﴿٣٣﴾

34. Per llençar sobre ells pedres de fang,

لِنُرْسِلَ عَلَيْهِمْ حِجَارَةً مِّن طِينٍ ﴿٣٤﴾

35. Marcades, amb el teu Senyor, per als culpables deles excessos".

مُّسَوَّمَةً عِندَ رَبِّكَ لِلْمُسْرِفِينَ ﴿٣٥﴾

36. Vam treure d'aquell indret els creients que hi havia.

فَأَخْرَجْنَا مَن كَانَ فِيهَا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٣٦﴾

37. Però només hi vam trobar una sola casa de musulmans.

فَمَا وَجَدْنَا فِيهَا غَيْرَ بَيْتٍ مِّنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٣٧﴾

38. I hi vam deixar un Senyal per a aquells que temen el càstig dolorós.

وَتَرَكْنَا فِيهَآ ءَايَةً لِّلَّذِينَ يَخَافُونَ الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿٣٨﴾

39. I *vam deixar un altre Senyal* amb Moisès, quan el vam enviar al Faraó amb una autoritat manifesta.

وَفِي مُوسَىٰٓ إِذْ أَرْسَلْنَٰهُ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ بِسُلْطَٰنٍ مُّبِينٍ ﴿٣٩﴾

40. Però ell s'allunyà dels caps dels clans i digué: "Un bruixot o un boig!"

فَتَوَلّٰى بِرُكْنِهٖ وَقَالَ سٰحِرٌ اَوْ مَجْنُوْنٌ ﴿٤٠﴾

41. Per això, vam caure al seu damunt i al damunt de les seves hostes, i les vam llençar al mar, perquè *ell mateix* n'era el culpable.

فَاَخَذْنٰهُ وَجُنُوْدَهٗ فَنَبَذْنٰهُمْ فِى
الْيَمِّ وَهُوَ مُلِيْمٌ ﴿٤١﴾

42. *I hi va haver un Senyal en la tribu d'*Ad, quan vam enviar contra ells el vent destructor.

وَفِيْ عَادٍ اِذْ اَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الرِّيْحَ
الْعَقِيْمَ ﴿٤٢﴾

43. Que no només no ens va deixar res del que flagel·là, sinó que ho va convertir en quelcom semblant a un os podrit.

مَا تَذَرُ مِنْ شَيْءٍ اَتَتْ عَلَيْهِ اِلَّا جَعَلَتْهُ
كَالرَّمِيْمِ ﴿٤٣﴾

44. *I també hi va haver un Senyal en la tribu* de Zamud, quan se'ls digué: "Gaudiu-ne durant temps".

وَفِيْ ثَمُوْدَ اِذْ قِيْلَ لَهُمْ تَمَتَّعُوْا حَتّٰى
حِيْنٍ ﴿٤٤﴾

45. Però es van rebel·lar contra el manament del seu Senyor. Per això, el llamp va caure sobre ells mentre s'ho miraven.

فَعَتَوْا عَنْ اَمْرِ رَبِّهِمْ فَاَخَذَتْهُمُ
الصّٰعِقَةُ وَهُمْ يَنْظُرُوْنَ ﴿٤٥﴾

46. I no van poder aixecar-se, ni ajudar-se.

فَمَا اسْتَطَاعُوْا مِنْ قِيَامٍ وَّمَا كَانُوْا
مُنْتَصِرِيْنَ ﴿٤٦﴾

47. *Nosaltres vam destruir* el poble de Noè abans *d'ells*; eren un poble desobedient.

وَقَوْمَ نُوْحٍ مِّنْ قَبْلُ ۚ اِنَّهُمْ كَانُوْا
قَوْمًا فٰسِقِيْنَ ﴿٤٧﴾

R.3.

48. Hem creat el cel amb energia i seguim expandint-lo.

وَالسَّمَآءَ بَنَيْنٰهَا بِاَيْىدٍ وَّاِنَّا
لَمُوْسِعُوْنَ ﴿٤٨﴾

49. Dilatem la terra, perquè: que bé sabem preparar *les coses*!

وَالْاَرْضَ فَرَشْنٰهَا فَنِعْمَ
الْمٰهِدُوْنَ ﴿٤٩﴾

50. I de tot creem parelles, perquè hi penseu.

وَمِنْ كُلِّ شَيْءٍ خَلَقْنَا زَوْجَيْنِ لَعَلَّكُمْ
تَذَكَّرُوْنَ ﴿٥٠﴾

51. Afanyeu-vos, doncs, a Al·là. En veritat, sóc un simple Amonestador vostre enviat per Ell.

فَفِرُّوا إِلَى اللَّهِ ۖ إِنِّي لَكُم مِّنْهُ نَذِيرٌ
مُّبِينٌ ﴿٥١﴾

52. I no poseu cap altre Déu al costat d'Al·là. En veritat, sóc un simple Amonestador per a vosaltres enviat per Ell.

وَلَا تَجْعَلُوا مَعَ اللَّهِ إِلَٰهًا آخَرَ ۖ إِنِّي
لَكُم مِّنْهُ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٥٢﴾

53. No obstant això, cap Missatger no va arribar a aquells que els van precedir, sense que diguessin: "Un bruixot o un boig!"

كَذَٰلِكَ مَا أَتَى الَّذِينَ مِن قَبْلِهِم مِّن
رَّسُولٍ إِلَّا قَالُوا سَاحِرٌ أَوْ مَجْنُونٌ ﴿٥٣﴾

54. L'han convertit en un llegat mutu? No, és que són *tots* un poble rebel.

أَتَوَاصَوْا بِهِ ۚ بَلْ هُمْ قَوْمٌ طَاغُونَ ﴿٥٤﴾

55. Apartat't, doncs, d'ells; i no hi haurà en tu cap culpa.

فَتَوَلَّ عَنْهُمْ فَمَا أَنتَ بِمَلُومٍ ﴿٥٥﴾

56. Continua exhortant-los, perquè en veritat l'exhortació beneficia els creients.

وَذَكِّرْ فَإِنَّ الذِّكْرَىٰ تَنفَعُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٥٦﴾

57. Només he creat els Yinn i els homes, perquè M'adorin.

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنسَ إِلَّا
لِيَعْبُدُونِ ﴿٥٧﴾

58. No vull el seu recolzament, ni tampoc no vull que m'alimentin.

مَا أُرِيدُ مِنْهُم مِّن رِّزْقٍ وَمَا أُرِيدُ
أَن يُطْعِمُونِ ﴿٥٨﴾

59. En veritat, Al·là és el Gran Sostenidor, el Poderós, el Fort.

إِنَّ اللَّهَ هُوَ الرَّزَّاقُ ذُو الْقُوَّةِ
الْمَتِينُ ﴿٥٩﴾

60. De ben segur, el destí d'aquells que fan el mal serà com el de la gent d'aquesta mena; així doncs, que no Em demanin, doncs, que avanci *el càstig!*

فَإِنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذَنُوبًا مِّثْلَ
ذَنُوبِ أَصْحَابِهِمْ فَلَا يَسْتَعْجِلُونِ ﴿٦٠﴾

61. Ai, doncs, dels incrèduls, a causa d'aquest dia seu que se'ls ha promès!

فَوَيْلٌ لِّلَّذِينَ كَفَرُوا مِن يَوْمِهِمُ
الَّذِي يُوعَدُونَ ﴿٦١﴾

CAPÍTOL 52
AL-TUR
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Aquesta Surah fou revelada a la Meca en els primers anys de la Crida. Noldeke la situa després del capítol 51, mentre que, segons Muir, fou revelada més endavant. En la Surah anterior es cridava l'atenció sobre la gran revolució espiritual que va produir l'Alcorà. L'adient, i el que estava totalment en conformitat a les lleis de la natura (afirmà la Surah) és que, en quedar corromputs els homes i Déu relegat a l'oblit, se'ls donés una nova Revelació. La Surah acaba amb la nota que, com els Profetes anteriors, el Sant Profeta trobaria una forta oposició, però la causa de la veritat triomfarà i els incrèduls seran castigats. Aquesta Surah fa referència a les profecies bíbliques sobre el Sant Profeta i avisa als incrèduls que, si s'entesten en la seva oposició, caurà sobre ells el càstig diví.

Matèria

La Surah comença amb una referència directa i categòrica a les profecies de l'Alcorà i el Sant Profeta en la Bíblia, i afirma que la Bíblia, l'Alcorà i la Kaaba són tots testimonis de la veritat de l'Islam i del Sant Profeta, avisant als incrèduls que l'oposició a la veritat mai no dóna bons resultats. Però els servents justos de Déu que accepten els ensenyaments divins i modelen les seves vides d'acord amb ella rebran favors divins. Tot seguit, la Surah declara que el Sant Profeta no és cap endeví, ni boig ni poeta: ni el Gran Llibre diví -l'Alcorà- revelat a ell no podria ser obra d'un forjador de mentides. Ha estat revelat pel Gran Creador dels cels i la terra. El Sant profeta no busca recompensa, ni tindran èxit els plans dels incrèduls contra ell, perquè és sota la protecció de Déu. Però el càstig diví, que s'apropa ràpidament, caurà sobre els incrèduls.

سُوْرَةُ الطُّوْرِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ خَمْسُوْنَ اٰيَةً وَّ رُكُوْعَانِ

AL-TUR

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Per la Muntanya.

وَالطُّوْرِ ﴿٢﴾

3. I *pel* Llibre escrit,

وَكِتٰبٍ مَّسْطُوْرٍ ﴿٣﴾

4. En pergamí desplegat;

فِيْ رَقٍّ مَّنْشُوْرٍ ﴿٤﴾

5. *Per* la Casa sovintejada,

وَّالْبَيْتِ الْمَعْمُوْرِ ﴿٥﴾

6. *Pel* Sostre elevat;

وَالسَّقْفِ الْمَرْفُوْعِ ﴿٦﴾

7. I *pel* mar arrissat;

وَالْبَحْرِ الْمَسْجُوْرِ ﴿٧﴾

8. El càstig del teu Senyor certament caurà;

اِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ لَوَاقِعٌ ﴿٨﴾

9. No hi ha ningú que pugui desviar-lo.

مَّا لَهٗ مِنْ دَافِعٍ ﴿٩﴾

10. En el dia en què el cel oscil·larà amb una gran sotragada.

يَّوْمَ تَمُوْرُ السَّمَآءُ مَوْرًا ﴿١٠﴾

11. I les muntanyes tremolaran amb un terrible moviment,

وَّتَسِيْرُ الْجِبَالُ سَيْرًا ﴿١١﴾

12. Ai, en aquest dia, d'aquells que rebutgen la veritat!

فَوَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ ﴿١٢﴾

13. Aquells que ociosament es dediquen a converses vanes!

الَّذِيْنَ هُمْ فِيْ خَوْضٍ يَّلْعَبُوْنَ ﴿١٣﴾

14. El dia en què seran precipitats al foc de l'Infern *amb* un impuls *violent*.

يَوْمَ يُدَعُّوْنَ اِلٰى نَارِ جَهَنَّمَ دَعًّا ﴿١٤﴾

15. "Aquest és el Foc, el que vau tractar de fals".

هٰذِهِ النَّارُ الَّتِيْ كُنْتُمْ بِهَا تُكَذِّبُوْنَ ﴿١٥﴾

16. Potser és això màgia, o és que no ho veieu?

أَفَسِحْرٌ هَٰذَآ أَمْ أَنتُمْ لَا تُبْصِرُونَ ﴿١٦﴾

17. "Cremeu-vos-hi; i tant si mostreu paciència com si no, tant us farà. *Només* sou recompensats pel que solíeu fer".

اِصْلَوْهَا فَاصْبِرُوٓا أَوْ لَا تَصْبِرُوا سَوَآءٌ
عَلَيْكُمْ ۖ إِنَّمَا تُجْزَوْنَ مَا كُنتُمْ
تَعْمَلُونَ ﴿١٧﴾

18. En veritat, els justos estan en Jardins i en la benedicció.

إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّٰتٍ وَنَعِيمٍ ﴿١٨﴾

19. Gaudint del que el seu Senyor els ha concedit; i el seu Senyor els ha salvat del turment del Foc".

فَٰكِهِينَ بِمَآ ءَاتَىٰهُمْ رَبُّهُمْ ۚ وَوَقَىٰهُمْ
رَبُّهُمْ عَذَابَ الْجَحِيمِ ﴿١٩﴾

20. "Mengeu-ne i bebeu-ne alegrement com a recompensa pel que solíeu fer".

كُلُوا وَاشْرَبُوا هَنِيٓـًٔا بِمَا كُنتُمْ
تَعْمَلُونَ ﴿٢٠﴾

21. "Jaieu en llits posats en filera. I els casarem amb joves agraciades d'ulls grans *i bells*".

مُتَّكِـِٔينَ عَلَىٰ سُرُرٍ مَّصْفُوفَةٍ ۖ وَ
زَوَّجْنَٰهُم بِحُورٍ عِينٍ ﴿٢١﴾

22. Aquells que creuen i els fills dels quals segueixen en la fe... aplegarem els seus fills amb ells. I no traurem res de *la recompensa de* les seves obres. Tot home és prova del que ha aconseguit.

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَاتَّبَعَتْهُمْ ذُرِّيَّتُهُم
بِإِيمَٰنٍ أَلْحَقْنَا بِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَمَآ
أَلَتْنَٰهُم مِّنْ عَمَلِهِم مِّن شَيْءٍ ۚ كُلُّ
امْرِئٍۭ بِمَا كَسَبَ رَهِينٌ ﴿٢٢﴾

23. I els concedirem tota *l'abundància de* fruits i tota la carn que vulguin.

وَأَمْدَدْنَٰهُم بِفَٰكِهَةٍ وَلَحْمٍ مِّمَّا
يَشْتَهُونَ ﴿٢٣﴾

24. Allà passaram d'una a altra copa en el lloc en què no hi ha ni frivolitat ni pecat.

يَتَنَٰزَعُونَ فِيهَا كَأْسًا لَّا لَغْوٌ فِيهَا وَلَا
تَأْثِيمٌ ﴿٢٤﴾

25. I allà seran servits per joves propis, com si fossin perles ben conservades.

وَيَطُوفُ عَلَيْهِمْ غِلْمَانٌ لَّهُمْ كَأَنَّهُمْ
لُؤْلُؤٌ مَّكْنُونٌ ﴿٢٥﴾

26. Es dirigiran l'un a l'altre, interrogant-se.

وَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ ﴿٢٦﴾

27. Ells diran: "Abans d'això, quan *ens trobàvem* amb la nostra família, ens preocupava *la nostra sort"*.

قَالُوا إِنَّا كُنَّا قَبْلُ فِي أَهْلِنَا مُشْفِقِينَ ﴿٢٧﴾

28. "Però Al·là ha estat Clement amb nosaltres i ens ha salvat del turment del vent abrusador".

فَمَنَّ اللَّهُ عَلَيْنَا وَوَقَانَا عَذَابَ السَّمُومِ ﴿٢٨﴾

29. "Abans l'invocàvem sovint. En veritat, Ell és el Benèfic, el Misericordiós".

إِنَّا كُنَّا مِن قَبْلُ نَدْعُوهُ ۖ إِنَّهُ هُوَ الْبَرُّ الرَّحِيمُ ﴿٢٩﴾

R.2.

30. Amonesta, doncs. Per la gràcia del teu Senyor, no ets ni endeví ni boig.

فَذَكِّرْ فَمَا أَنتَ بِنِعْمَتِ رَبِّكَ بِكَاهِنٍ وَلَا مَجْنُونٍ ﴿٣٠﴾

31. Potser diuen ells: "*És* un poeta; esperem alguna desgràcia que el temps atraurà sobre ell?"

أَمْ يَقُولُونَ شَاعِرٌ نَّتَرَبَّصُ بِهِ رَيْبَ الْمَنُونِ ﴿٣١﴾

32. Digues-los: "Espereu, doncs! Jo sóc *també* amb vosaltres entre els que esperen".

قُلْ تَرَبَّصُوا فَإِنِّي مَعَكُم مِّنَ الْمُتَرَبِّصِينَ ﴿٣٢﴾

33. Són induïts pel seu intel·lecte i *la raó* o és que són un poble rebel?

أَمْ تَأْمُرُهُمْ أَحْلَامُهُم بِهَٰذَا ۚ أَمْ هُمْ قَوْمٌ طَاغُونَ ﴿٣٣﴾

34. És que diuen potser: "Ho ha inventat Ell?" No, sinó que no creuran.

أَمْ يَقُولُونَ تَقَوَّلَهُ ۚ بَل لَّا يُؤْمِنُونَ ﴿٣٤﴾

35. Que presentin, doncs, una narració com aquesta, si són veritables!

فَلْيَأْتُوا بِحَدِيثٍ مِّثْلِهِ إِن كَانُوا صَادِقِينَ ﴿٣٥﴾

36. És que han estat creats del no-res o són ells mateixos els creadors?

أَمْ خُلِقُوا مِنْ غَيْرِ شَيْءٍ أَمْ هُمُ الْخَالِقُونَ ﴿٣٦﴾

37. Van crear ells els cels i la terra? No, però és que no tenen fe.

أَمْ خَلَقُوا السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ ۚ بَل لَّا يُوقِنُونَ ﴿٣٧﴾

38. Tenen ells els tresors del teu Senyor o són *els seus* guardians?

أَمْ عِنْدَهُمْ خَزَائِنُ رَبِّكَ أَمْ هُمُ الْمُصَيْطِرُونَ ﴿٣٨﴾

39. És que tenen una escala *que els duu al cel* amb la qual hi poden sentir des de dalt? Aquell que els escolti, que presenti una autoritat clara!

أَمْ لَهُمْ سُلَّمٌ يَسْتَمِعُونَ فِيهِ ۚ فَلْيَأْتِ مُسْتَمِعُهُمْ بِسُلْطَانٍ مُبِينٍ ﴿٣٩﴾

40. Té filles Ell i teniu vosaltres fills?

أَمْ لَهُ الْبَنَاتُ وَلَكُمُ الْبَنُونَ ﴿٤٠﴾

41. Li demanes una recompensa, perquè quedin atabalats amb la càrrega del deute?

أَمْ تَسْأَلُهُمْ أَجْرًا فَهُمْ مِنْ مَغْرَمٍ مُثْقَلُونَ ﴿٤١﴾

42. Tenen *coneixement de* l'invisible, de manera que ho poden escriure?

أَمْ عِنْدَهُمُ الْغَيْبُ فَهُمْ يَكْتُبُونَ ﴿٤٢﴾

43. Estan tramant una conspiració. Però seran els incrèduls els que quedin atrapats pel llaç.

أَمْ يُرِيدُونَ كَيْدًا ۖ فَالَّذِينَ كَفَرُوا هُمُ الْمَكِيدُونَ ﴿٤٣﴾

44. Tenen algun déu diferent d'al·là? Exalçat sigui Al·là per sobre de *tot* el que ells *Li* associen!

أَمْ لَهُمْ إِلَٰهٌ غَيْرُ اللَّهِ ۚ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٤٤﴾

45. Però si veiessin un tros de núvol que cau, dirien: "*aviat cauran* núvols sobre núvols".

وَإِنْ يَرَوْا كِسْفًا مِنَ السَّمَاءِ سَاقِطًا يَقُولُوا سَحَابٌ مَرْكُومٌ ﴿٤٥﴾

46. Deixa'ls, doncs, sols fins que s'enfrontin en aquest dia en què cauran fulminats pel tro.

فَذَرْهُمْ حَتَّىٰ يُلَاقُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي فِيهِ يُصْعَقُونَ ﴿٤٦﴾

47. En el dia en què les seves maquinacions no els serviran de res, ni se'ls ajudarà. I la majoria d'ells ho desconeix

يَوْمَ لَا يُغْنِي عَنْهُمْ كَيْدُهُمْ شَيْئًا وَلَا هُمْ يُنْصَرُونَ ﴿٤٧﴾

48. En veritat, per a aquells que fan el mal hi ha un altre càstig a part d'aquest.

وَإِنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا عَذَابًا دُونَ ذَٰلِكَ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٨﴾

49. Espera, doncs, amb paciència, el judici del teu Senyor, perquè en veritat, estàs davant els Nostres ulls; i glorifica el teu Senyor amb *les Seves* lloances quan et llevis *del son;*

وَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ فَإِنَّكَ بِأَعْيُنِنَا
وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ حِينَ تَقُومُ ﴿٤٩﴾

50. I durant part de la nit glorifica'L també, així com quan es retiren les estrelles.

وَمِنَ اللَّيْلِ فَسَبِّحْهُ وَإِدْبَارَ النُّجُومِ ﴿٥٠﴾

CAPÍTOL 53
AL-NALLM
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Segons l'opinió més autoritzada, la Surah fou revelada en el cinquè any després de la Crida, poc després de la primera Emigració a Abissínia, que va tenir lloc en el mes de Rajab d'aquell any. En la Surah anterior, es va intentar establir la veritat de la revelació alcorànica i la de la reclamació divina del Sant Profeta amb una referència ràpida a les profecies bíbliques i als fenòmens de la natura. En aquesta Sura es tracta el mateix tema en un estil exquisit i punyent S'afirma que el Sant Profeta és el Missatger diví per excel·lència i que ha estat enviat per Déu com l'últim i infal·lible guia i preceptor de la humanitat.

Matèria

La Surah comença citant la caiguda d'Al-Nallm com a prova en suport de l'afirmació divina del Sant Profeta. Un cop iniciat en els misteris divins i després d'haver begut én el més profund de la font de la Gràcia, el coneixement diví i en la comprensió divina, el profeta va assolir el cim més alt d'exaltació espiritual a la qual pot elevar-se qualsevol ésser humà. Després en quedà ple, en el sentit més ampli, amb la bondat, l'amor i la simpatia humanes i, equiparat així espiritualment, fou elegit per predicar la Unitat divina a un món lliurat a l'adoració de déus fets de fusta i pedra. La Surah presenta després arguments ferms, sòlids i segurs, extrets de la raó humana i de la història i dels començaments insignificants de l'home, en suport de la doctrina de la Unicitat de Déu, i condemna la idolatria en els termes més enèrgics. Aquesta pràctica insensata, declara, neix de la manca de coneixement veritable i es basa en conjectures sense fonament que "no serveixen de res contra la veritat". Continua dient que els idòlatres haurien d'aprendre de les històries d'Abraham, Moisès i altres profetes que les creences i pràctiques idòlatres han abocat sempre els idòlatres a la ruïna moral i espiritual. Segueix dient que cada home haurà de dur la seva pròpia creu i retre compte de les seves accions a Déu, Que és la Fita Final de tot. La Surah acaba amb una nota d'advertència als incrèduls, dient-los que si s'entesten a rebutjar el Missatge diví, trobaran un trist destí, com li va passar al poble de Noè i a les tribus d'Ad i Zamud, i que era inevitable que morís la falsedat, perquè no hi havia res que ho pogués impedir.

سُوْرَةُ النَّجْمِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ ثَلَاثٌ وَّسِتُّوْنَ اٰيَةً وَّثَلَاثَةُ رُكُوْعَاتٍ

AL-NALLM

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ (١)

2. Per l'estrella quan cau.

وَالنَّجْمِ اِذَا هَوٰى (٢)

3. El Vostre company no ha errat ni s'ha extraviat.

مَا ضَلَّ صَاحِبُكُمْ وَمَا غَوٰى (٣)

4. Ni tampoc no parla per *caprici* seu.

وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوٰى (٤)

5. Només és una revelació *pura* la revelada *per Déu*.

اِنْ هُوَ اِلَّا وَحْيٌ يُّوْحٰى (٥)

6. *El Senyor* de grans poders li ha ensenyat.

عَلَّمَهٗ شَدِيْدُ الْقُوٰى (٦)

7. El de la Gran Força. Així va establir *sobre el Seu Tron*.

ذُوْ مِرَّةٍ ۚ فَاسْتَوٰى (٧)

8. Quan es trobava a l'horitzó més elevat.

وَهُوَ بِالْاُفُقِ الْاَعْلٰى (٨)

9. Després s'elevà més a prop de *Déu*; i més endavant, va davallar *a la humanitat*,

ثُمَّ دَنَا فَتَدَلّٰى (٩)

10. De manera que va quedar, *per dir-ho d'alguna manera,* com una corda de dos arcs o encara més a prop.

فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ اَوْ اَدْنٰى (١٠)

11. Llavors va revelar al Seu servent el que va revelar.

فَاَوْحٰٓى اِلٰى عَبْدِهٖ مَآ اَوْحٰى (١١)

12. El cor no va desmentir el que havia vist.

مَا كَذَبَ الْفُؤَادُ مَا رَاٰى (١٢)

13. Discutireu, doncs, amb ell pel que va veure?

اَفَتُمٰرُوْنَهٗ عَلٰى مَا يَرٰى (١٣)

14. Perquè de ben segur que El va veure *també* una segona vegada.

وَلَقَدْ رَاٰهُ نَزْلَةً اُخْرٰى ﴿١٤﴾

15. Vora l'arbre de Lotus més llunyà,

عِنْدَ سِدْرَةِ الْمُنْتَهٰى ﴿١٥﴾

16. Prop del qual hi ha el Jardí de la Llar Eterna.

عِنْدَهَا جَنَّةُ الْمَاْوٰى ﴿١٦﴾

17. *Això va ser* quan el que cobreix va cobrir el Lotus.

اِذْ يَغْشَى السِّدْرَةَ مَا يَغْشٰى ﴿١٧﴾

18. L'ull no es desvià ni s'extralimità.

مَا زَاغَ الْبَصَرُ وَ مَا طَغٰى ﴿١٨﴾

19. En veritat, ell va veure el més gran dels Senyals del seu Senyor.

لَقَدْ رَاٰى مِنْ اٰيٰتِ رَبِّهِ الْكُبْرٰى ﴿١٩﴾

20. Parla'm ara de Lat i Uzza,

اَفَرَءَيْتُمُ اللّٰتَ وَالْعُزّٰى ﴿٢٠﴾

21. I de Manat,[1] la tercera, una altra *deessa*!

وَ مَنٰوةَ الثَّالِثَةَ الْاُخْرٰى ﴿٢١﴾

22. Com! Per a vosaltres els mascles i per a Ell les femelles?

اَلَكُمُ الذَّكَرُ وَ لَهُ الْاُنْثٰى ﴿٢٢﴾

23. En veritat, és una distribució injusta.

تِلْكَ اِذًا قِسْمَةٌ ضِيْزٰى ﴿٢٣﴾

24. "Aquests només són noms que vosaltres els heu donat -vosaltres i els vostres pares- per als quals Al·là no ha donat cap autoritat". Només segueixen conjectures i el que volen les seves ànimes, malgrat que els ha arribat ja la guia del seu Senyor.

اِنْ هِيَ اِلَّآ اَسْمَآءٌ سَمَّيْتُمُوْهَآ اَنْتُمْ وَ اٰبَآؤُكُمْ مَّآ اَنْزَلَ اللّٰهُ بِهَا مِنْ سُلْطٰنٍ ؕ اِنْ يَّتَّبِعُوْنَ اِلَّا الظَّنَّ وَ مَا تَهْوَى الْاَنْفُسُ ۚ وَ لَقَدْ جَآءَهُمْ مِّنْ رَّبِّهِمُ الْهُدٰى ﴿٢٤﴾

25. Pot tenir l'home tot allò que vol?

اَمْ لِلْاِنْسَانِ مَا تَمَنّٰى ﴿٢٥﴾

26. *No*, a Al·là li pertanyen el final *de tot* i de tot el que precedeix.

فَلِلّٰهِ الْاٰخِرَةُ وَ الْاُوْلٰى ﴿٢٦﴾ ع

[1] Ídols favorits dels quraishites de la Meca.

R.2.

27. I quants àngels hi ha al cel, la intercessió dels quals no servirà de res, tret de després que Al·là hagi donat permís a aquell que Li plagui i Li agradi.

وَكَمْ مِّنْ مَّلَكٍ فِي السَّمٰوٰتِ لَا تُغْنِيْ
شَفَاعَتُهُمْ شَيْـًٔا اِلَّا مِنْۢ بَعْدِ اَنْ يَّاْذَنَ
اللّٰهُ لِمَنْ يَّشَآءُ وَيَرْضٰى ٢٧

28. Aquells que no creuen en el Més Enllà donen als àngels noms femenins.

اِنَّ الَّذِيْنَ لَا يُؤْمِنُوْنَ بِالْاٰخِرَةِ
لَيُسَمُّوْنَ الْمَلٰٓئِكَةَ تَسْمِيَةَ الْاُنْثٰى ٢٨

29. Però els manca el coneixement sobre això. Només segueixen conjectures i la conjectura no serveix de res contra la veritat.

وَمَا لَهُمْ بِهٖ مِنْ عِلْمٍ ۗ اِنْ يَّتَّبِعُوْنَ
اِلَّا الظَّنَّ ۚ وَاِنَّ الظَّنَّ لَا يُغْنِيْ مِنَ الْحَقِّ
شَيْـًٔا ٢٩

30. Aparta't, doncs, d'aquell que gira l'esquena davant el Nostre record i només cerca la vida d'aquest món.

فَاَعْرِضْ عَنْ مَّنْ تَوَلّٰى ۙ عَنْ ذِكْرِنَا وَ
لَمْ يُرِدْ اِلَّا الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا ٣٠

31. Aquest és el màxim que tenen de coneixement. En veritat, el teu Senyor coneix molt bé aquell que s'extravia del Seu camí, i coneix molt bé aquell que segueix la guia.

ذٰلِكَ مَبْلَغُهُمْ مِّنَ الْعِلْمِ ۗ اِنَّ رَبَّكَ هُوَ
اَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيْلِهٖ ۙ وَهُوَ اَعْلَمُ
بِمَنِ اهْتَدٰى ٣١

32. Perquè a Al·là pertany tot el que hi ha als cels i tot el que hi ha a la terra, per retribuir els que fan el mal pel que van forjar, i per recompensar amb el millor aquells que fan el bé.

وَلِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ ۙ
لِيَجْزِيَ الَّذِيْنَ اَسَآءُوْا بِمَا عَمِلُوْا وَ
يَجْزِيَ الَّذِيْنَ اَحْسَنُوْا بِالْحُسْنٰى ٣٢

33. Aquells que s'abstenen dels pecats greus i de les indecències, tret de les petits oblits; en veritat, el teu Senyor és increïblement misericordiós. Ell us coneix molt bé *des del moment* en què us crea de la terra i quan éreu embrions en els ventres de les vostres mares. No us adjudiqueu, doncs, la puresa a vosaltres mateixos. Ell sap

اَلَّذِيْنَ يَجْتَنِبُوْنَ كَبٰٓئِرَ الْاِثْمِ وَ
الْفَوَاحِشَ اِلَّا اللَّمَمَ ۗ اِنَّ رَبَّكَ وَاسِعُ
الْمَغْفِرَةِ ۗ هُوَ اَعْلَمُ بِكُمْ اِذْ اَنْشَاَكُمْ
مِّنَ الْاَرْضِ وَاِذْ اَنْتُمْ اَجِنَّةٌ فِيْ بُطُوْنِ
اُمَّهٰتِكُمْ ۚ فَلَا تُزَكُّوْٓا اَنْفُسَكُمْ ۚ هُوَ

millor que ningú qui és el *veritablement* just.

أَعْلَمُ بِمَنِ اتَّقَىٰ ﴿٣٣﴾

R.3.

34. És que veieu qui s'allunya,

أَفَرَءَيْتَ الَّذِي تَوَلَّىٰ ﴿٣٤﴾

35. I dóna ben poc, i ho fa a contracor?

وَأَعْطَىٰ قَلِيلًا وَأَكْدَىٰ ﴿٣٥﴾

36. Té potser el coneixement de l'invisible per poder veure-hi?

أَعِندَهُ عِلْمُ الْغَيْبِ فَهُوَ يَرَىٰ ﴿٣٦﴾

37. No ha estat informat del que hi ha a les Escriptures de Moisès,

أَمْ لَمْ يُنَبَّأْ بِمَا فِي صُحُفِ مُوسَىٰ ﴿٣٧﴾

38. I d'Abraham, que complí *els manaments*?

وَإِبْرَاهِيمَ الَّذِي وَفَّىٰ ﴿٣٨﴾

39. Que cap portador de càrrega no porti la càrrega d'altri;

أَلَّا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ﴿٣٩﴾

40. Que l'home no tindrà sinó el fruit dels seus treballs;

وَأَن لَّيْسَ لِلْإِنسَانِ إِلَّا مَا سَعَىٰ ﴿٤٠﴾

41. I que el seu esforç aviat serà reconegut.

وَأَنَّ سَعْيَهُ سَوْفَ يُرَىٰ ﴿٤١﴾

42. Després, serà recompensat amb la recompensa més completa;

ثُمَّ يُجْزَاهُ الْجَزَاءَ الْأَوْفَىٰ ﴿٤٢﴾

43. Perquè tot culmina en el teu Senyor.

وَأَنَّ إِلَىٰ رَبِّكَ الْمُنتَهَىٰ ﴿٤٣﴾

44. I és Ell Qui fa riure *els homes i els* fa plorar.

وَأَنَّهُ هُوَ أَضْحَكَ وَأَبْكَىٰ ﴿٤٤﴾

45. Ell és Qui causa la mort i dóna la vida;

وَأَنَّهُ هُوَ أَمَاتَ وَأَحْيَا ﴿٤٥﴾

46. Qui crea les parelles, mascle i femella,

وَأَنَّهُ خَلَقَ الزَّوْجَيْنِ الذَّكَرَ وَالْأُنثَىٰ ﴿٤٦﴾

47. D'una gota d'esperma quan és expulsada;

مِنْ نُّطْفَةٍ إِذَا تُمْنٰى ﴿٤٧﴾

48. I a Ell correspon produir la segona creació:

وَأَنَّ عَلَيْهِ النَّشْاَةَ الْاُخْرٰى ﴿٤٨﴾

49. Ell és Qui enriqueix i concedeix fins a la pròpia sacietat;

وَأَنَّهُ هُوَ أَغْنٰى وَأَقْنٰى ﴿٤٩﴾

50. Ell és el Senyor del Siri;

وَأَنَّهُ هُوَ رَبُّ الشِّعْرٰى ﴿٥٠﴾

51. Ell és Qui destruí la primera *tribu* d'Ad,

وَأَنَّهُ أَهْلَكَ عَادًا الْاُوْلٰى ﴿٥١﴾

52. I *la tribu de* Zamud, sense deixar *cap d'ells*.

وَثَمُوْدَا فَمَا أَبْقٰى ﴿٥٢﴾

53. I *destruí* el poble de Noè abans que *ells* -en veritat, van ser dels més injustos i rebels-

وَقَوْمَ نُوْحٍ مِّنْ قَبْلُ إِنَّهُمْ كَانُوْا هُمْ أَظْلَمَ وَأَطْغٰى ﴿٥٣﴾

54. I *ensorrà* les ciutats nefastes *del poble de Lot*,

وَالْمُؤْتَفِكَةَ أَهْوٰى ﴿٥٤﴾

55. I després, el que havia de cobrirles, les cobrí.

فَغَشّٰهَا مَا غَشّٰى ﴿٥٥﴾

56. Quin, doncs, *oh home*, dels favors del teu Senyor dubtaràs?

فَبِاَيِّ اٰلَاۤءِ رَبِّكَ تَتَمَارٰى ﴿٥٦﴾

57. Vet aquí un Amonestador d'entre *la classe dels* Amonestadors antics.

هٰذَا نَذِيْرٌ مِّنَ النُّذُرِ الْاُوْلٰى ﴿٥٧﴾

58. *L'Hora* que havia de venir s'apropa,

أَزِفَتِ الْاٰزِفَةُ ﴿٥٨﴾

59. Ningú, fora d'Al·là, no pot evitar-la.

لَيْسَ لَهَا مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ كَاشِفَةٌ ﴿٥٩﴾

60. Us meravelleu, doncs, d'aquest anunci?

أَفَمِنْ هٰذَا الْحَدِيْثِ تَعْجَبُوْنَ ﴿٦٠﴾

61. Rieu, en comptes de plorar?

وَتَضْحَكُونَ وَلَا تَبْكُونَ ٦٠

62. Seguireu sent arrogants?

وَأَنْتُمْ سَامِدُونَ ٦١

63. Prostreu-vos, doncs, davant Al·là i adoreu-Lo.

فَاسْجُدُوا لِلّٰهِ وَاعْبُدُوا ٦٢

CAPÍTOL 54
AL-QAMAR
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Aquesta Surah fou revelada aproximadament en la mateixa època que l'anterior, Al-Nayam, pertanyent al cinquè any de la Crida. La Surah Al-Nayam acabava amb una nota d'advertència als incrèduls que deia que era a prop l'Hora de la seva tribulació, mentre que aquesta Surah comença amb l'expressió que l'Hora amenaçada ja quasi ha arribat: és a les portes. És el cinquè grup de set capítols alcorànics que comencen amb la Surah Qaf i acaben amb Al-Waqiah. Tots aquests capítols van ser revelats al bell començament del ministeri del Sant Profeta i versen sobre les doctrines bàsiques de l'Islam: l'existència i la Unitat de Déu, la Resurrecció i la Revelació: adduint les lleis de la natura, la raó humana, el seny, i les històries dels antics profetes com a arguments per demostrar aquestes tesis. En alguns d'ells es destaca especialment un tipus d'argument amb una ràpida referència a d'altres tipus, i a l'inrevés. En aquest capítol, es parla de la reclamació divina del Sant Profeta i de la Resurrecció, amb especial èmfasi a les històries dels antics profetes, sobretot les de Noè, les tribus d'Ad i Zamud i el poble de Lot. Cap al final, el Capítol fa una referència puntual al compliment de la profecia sobre la destrucció i l'esfondrament del poder dels àrabs pagans sobre els quals s'havia fet una advertència en la Surah anterior (53:58).

☆ سُوْرَةُ الْقَمَرِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ سِتٌّ وَّخَمْسُوْنَ اٰيَةً وَّثَلَاثَةُ رُكُوْعَاتٍ

AL-QAMAR

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ۝١

2. L'Hora s'ha apropat i la lluna s'ha esmicolat.

اِقْتَرَبَتِ السَّاعَةُ وَانْشَقَّ الْقَمَرُ ۝٢

3. Però si veuren un Senyal, se n'allunyen i diuen: "Una *proesa* de màgia passatgera"

وَاِنْ يَّرَوْا اٰيَةً يُّعْرِضُوْا وَيَقُوْلُوْا سِحْرٌ مُّسْتَمِرٌّ ۝٣

4. Rebutgen *la veritat* i segueixen les seves pròpies fantasies. Però cada decret *de Déu* es complirà certament.

وَكَذَّبُوْا وَاتَّبَعُوْٓا اَهْوَآءَهُمْ وَكُلُّ اَمْرٍ مُّسْتَقِرٌّ ۝٤

5. Se'ls ha parlat ja de profecies en què hi havia advertències ombrívoles.

وَلَقَدْ جَآءَهُمْ مِّنَ الْاَنْۢبَآءِ مَا فِيْهِ مُزْدَجَرٌ ۝٥

6. Saviesa consumada, pero les advertències no els serveixen de res.

حِكْمَةٌۢ بَالِغَةٌ فَمَا تُغْنِ النُّذُرُ ۝٦

7. Aparta't, doncs, d'ells. El dia en què el Convocador *els* anunciï quelcom desagradable.

فَتَوَلَّ عَنْهُمْ ۘ يَوْمَ يَدْعُ الدَّاعِ اِلٰى شَيْءٍ نُّكُرٍ ۝٧

8. Mentre que amb els ulls baixos sortiran de les *seves* tombes com llagostes escampades,

خُشَّعًا اَبْصَارُهُمْ يَخْرُجُوْنَ مِنَ الْاَجْدَاثِ كَاَنَّهُمْ جَرَادٌ مُّنْتَشِرٌ ۝٨

9. Afanyant-se cap al Convocador. Els incrèduls diran: "Aquest és un dia difícil".

مُّهْطِعِيْنَ اِلَى الدَّاعِ ۭ يَقُوْلُ الْكٰفِرُوْنَ هٰذَا يَوْمٌ عَسِرٌ ۝٩

10. El poble de Noè rebutjà *la veritat* abans que ells; ai, van rebutjar el Nostres servent i van dir: "Un boig i un home menyspreable".

كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوْحٍ فَكَذَّبُوْا عَبْدَنَا وَقَالُوْا مَجْنُوْنٌ وَّازْدُجِرَ ۝١٠

11. Per tant, ell invocà el seu Senyor, *dient*: "Estic vençut. *Vine*, doncs, a ajudar-me".

فَدَعَا رَبَّهٗٓ اَنِّيْ مَغْلُوْبٌ فَانْتَصِرْ ﴿١١﴾

12. Tot seguit, vam obrir les portes del cel, vessant aigua *torrencial;*

فَفَتَحْنَآ اَبْوَابَ السَّمَآءِ بِمَآءٍ مُّنْهَمِرٍ ﴿١٢﴾

13. I vam fer que la terra s'obrís en moltes deus d'aigua, perquè s'unissin les dues aigües, per al fi decretat.

وَّفَجَّرْنَا الْاَرْضَ عُيُوْنًا فَالْتَقَى الْمَآءُ عَلٰٓى
اَمْرٍ قَدْ قُدِرَ ﴿١٣﴾

14. I el vam transportar en allò *que estava fet* de taulons i claus.

وَحَمَلْنٰهُ عَلٰى ذَاتِ اَلْوَاحٍ وَّدُسُرٍ ﴿١٤﴾

15. Surava davant la nostra mirada: una recompensa per al qui havia estat rebutjat.

تَجْرِيْ بِاَعْيُنِنَا ۚ جَزَآءً لِّمَنْ كَانَ
كُفِرَ ﴿١٥﴾

16. I el vam deixar com un Senyal *per a les generacions futures*; però hi ha algú que vulgui rebre l'advertència?

وَلَقَدْ تَّرَكْنٰهَآ اٰيَةً فَهَلْ مِنْ مُّدَّكِرٍ ﴿١٦﴾

17. Que *terribles* van ser, doncs, el Meu càstig i la Meva advertència!

فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِيْ وَنُذُرِ ﴿١٧﴾

18. En veritat, hem fet l'Alcorà fàcil *d'entendre* i recordar. Però hi ha algú que vulgui rebre l'advertència?

وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْاٰنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ
مُّدَّكِرٍ ﴿١٨﴾

19. *La tribu d'Ad* va rebutjar *la veritat*. Que *terrible* fou, doncs, el Meu càstig i la Meva advertència!

كَذَّبَتْ عَادٌ فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِيْ وَ
نُذُرِ ﴿١٩﴾

20. Vam enviar contra ells un vent furiós en el dia nefast i interminable.

اِنَّآ اَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيْحًا صَرْصَرًا فِيْ
يَوْمِ نَحْسٍ مُّسْتَمِرٍّ ﴿٢٠﴾

21. Que arrossegava els homes com si fossin troncs de palmeres desarrelades.

تَنْزِعُ النَّاسَ ۙ كَاَنَّهُمْ اَعْجَازُ نَخْلٍ
مُّنْقَعِرٍ ﴿٢١﴾

22. Que *terrible* fou, doncs, el Meu càstig i la Meva advertència!

فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِيْ وَنُذُرِ ﴿٢٢﴾

23. En veritat, hem fet l'Alcorà *fàcil d'entendre* i recordar. Però hi ha algú que vulgui rebre l'advertència?

وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْاٰنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُّدَّكِرٍ ﴿٢٣﴾ ع ٢ ٨

R.2.

24. *La tribu de* Zamud va rebutjar *també* els Amonestadors.

كَذَّبَتْ ثَمُوْدُ بِالنُّذُرِ ﴿٢٤﴾

25. Van dir: "Com! Un home d'entre nosaltres, una simple persona! Hem de seguir-lo? En aquest cas, cauríem, en veritat, en l'error i la bogeria".

فَقَالُوْٓا اَبَشَرًا مِّنَّا وَاحِدًا نَّتَّبِعُهٗٓ اِنَّآ اِذًا لَّفِيْ ضَلٰلٍ وَّ سُعُرٍ ﴿٢٥﴾

26. "És que potser el Recordatori li ha estat revelat *només* a ell entre tots nosaltres? No, només és un mentider insolent".

ءَاُلْقِيَ الذِّكْرُ عَلَيْهِ مِنْۢ بَيْنِنَا بَلْ هُوَ كَذَّابٌ اَشِرٌ ﴿٢٦﴾

27. "Demà sabran qui és el mentider insolent!"

سَيَعْلَمُوْنَ غَدًا مَّنِ الْكَذَّابُ الْاَشِرُ ﴿٢٧﴾

28. "Enviarem la camella com a prova per a ells. Mira'ls, *oh Salih*, i tingues paciència".

اِنَّا مُرْسِلُوا النَّاقَةِ فِتْنَةً لَّهُمْ فَارْتَقِبْهُمْ وَاصْطَبِرْ ﴿٢٨﴾

29. "I digues-los que l'aigua es distribueix només entre ells, cada torn per beure es complirà".

وَنَبِّئْهُمْ اَنَّ الْمَآءَ قِسْمَةٌۢ بَيْنَهُمْ ۚ كُلُّ شِرْبٍ مُّحْتَضَرٌ ﴿٢٩﴾

30. Però van cridar el seu camarada, el qual es preparà per colpejar-la i desbraonar-la.

فَنَادَوْا صَاحِبَهُمْ فَتَعَاطٰى فَعَقَرَ ﴿٣٠﴾

31. Que *terribles* foren, doncs, el Meu càstig i les Meves advertències!

فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِيْ وَ نُذُرِ ﴿٣١﴾

32. Vam enviar contra ells només una bufada, i van quedar com rostoll sec, tot calcigat.

اِنَّآ اَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ صَيْحَةً وَّاحِدَةً فَكَانُوْا كَهَشِيْمِ الْمُحْتَظِرِ ﴿٣٢﴾

33. En veritat, vam fer l'Alcorà fàcil *d'entendre* i de recordar. Però hi ha algú que vulgui rebre l'advertència?

وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْاٰنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُّدَّكِرٍ ﴿٣٣﴾

34. El poble de Lot va rebutjar *també* els Amonestadors.

كَذَّبَتْ قَوْمُ لُوطٍ بِالنُّذُرِ ﴿٣٤﴾

35. Vam enviar sobre ells una tempesta de pedra, excepte a la família de Lot, que vam deslliurar a primera hora de l'alba.

إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ حَاصِبًا إِلَّا آلَ لُوطٍ نَجَّيْنَاهُمْ بِسَحَرٍ ﴿٣٥﴾

36. Com a favor Nostre. Així recompensem aquell que és agraït.

نِعْمَةً مِنْ عِنْدِنَا كَذَٰلِكَ نَجْزِي مَنْ شَكَرَ ﴿٣٦﴾

37. I en veritat, els advertí del nostre càstig, però van posar en dubte l'advertència.

وَلَقَدْ أَنْذَرَهُمْ بَطْشَتَنَا فَتَمَارَوْا بِالنُّذُرِ ﴿٣٧﴾

38. I van intentar *amb enganys* allunyar-lo dels seus convidats. Per això, els vam treure els ulls *i vam dir:* "Tasteu ara el Meu càstig i la Meva advertència".

وَلَقَدْ رَاوَدُوهُ عَنْ ضَيْفِهِ فَطَمَسْنَا أَعْيُنَهُمْ فَذُوقُوا عَذَابِي وَنُذُرِ ﴿٣٨﴾

39. I a l'alba, els sobrevingué un càstig perdurable.

وَلَقَدْ صَبَّحَهُمْ بُكْرَةً عَذَابٌ مُسْتَقِرٌّ ﴿٣٩﴾

40. "Tasteu ara el Meu càstig i la Meva advertència".

فَذُوقُوا عَذَابِي وَنُذُرِ ﴿٤٠﴾

41. En veritat, vam fer l'Alcorà fàcil *d'entendre* i recordar. Però hi ha algú que vulgui rebre l'advertència?

وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَّكِرٍ ﴿٤١﴾

R.3.

42. En veritat, *també* van arribar Amonestadors al poble del Faraó.

وَلَقَدْ جَاءَ آلَ فِرْعَوْنَ النُّذُرُ ﴿٤٢﴾

43. Van rebutjar tots els Nostres Senyals. Així, els vam castigar amb el càstig de Qui és Poderós i Omnipotent.

كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا كُلِّهَا فَأَخَذْنَاهُمْ أَخْذَ عَزِيزٍ مُقْتَدِرٍ ﴿٤٣﴾

44. Són els vostres incrèduls millors que aquells? O teniu immunitat en les escriptures?

أَكُفَّارُكُمْ خَيْرٌ مِنْ أُولَٰئِكُمْ أَمْ لَكُمْ بَرَاءَةٌ فِي الزُّبُرِ ﴿٤٤﴾

45. És que potser diuen: Som un exèrcit victoriós?

أَمْ يَقُولُونَ نَحْنُ جَمِيعٌ مُّنْتَصِرٌ ﴿٤٥﴾

46. Els exèrcits seran aviat posats en fuga i giraran l'esquena *mentre fugen*.

سَيُهْزَمُ الْجَمْعُ وَيُوَلُّونَ الدُّبُرَ ﴿٤٦﴾

47. Ai, l'hora és el seu temps fixat; i l'Hora serà ben penosa i amarga.

بَلِ السَّاعَةُ مَوْعِدُهُمْ وَالسَّاعَةُ أَدْهٰى وَأَمَرُّ ﴿٤٧﴾

48. En veritat, els culpables estan en clar error i bogeria.

إِنَّ الْمُجْرِمِيْنَ فِيْ ضَلٰلٍ وَّسُعُرٍ ﴿٤٨﴾

49. En el dia en què seran arrossegats al Foc sobre els seus rostres *i se'ls dirà*: "Tasteu ara el tacte de l'Infern".

يَوْمَ يُسْحَبُوْنَ فِي النَّارِ عَلٰى وُجُوْهِهِمْ ذُوْقُوْا مَسَّ سَقَرَ ﴿٤٩﴾

50. En veritat, ho hem creat tot en la *deguda* mesura.

إِنَّا كُلَّ شَيْءٍ خَلَقْنٰهُ بِقَدَرٍ ﴿٥٠﴾

51. El nostre manament *es compleix* amb només *una paraula* com el pipelleig d'ulls.

وَمَآ أَمْرُنَآ إِلَّا وَاحِدَةٌ كَلَمْحٍ بِالْبَصَرِ ﴿٥١﴾

52. En veritat, vam destruir *abans de vosaltres* un poble *que era* com vosaltres. Però hi ha algú que vulgui rebre l'advertència?

وَلَقَدْ أَهْلَكْنَآ أَشْيَاعَكُمْ فَهَلْ مِنْ مُّدَّكِرٍ ﴿٥٢﴾

53. Tot el que van fer *està registrat* als Llibres.

وَكُلُّ شَيْءٍ فَعَلُوْهُ فِي الزُّبُرِ ﴿٥٣﴾

54. I de tots els assumptes, grans i petits, se n'ha pres nota.

وَكُلُّ صَغِيْرٍ وَّكَبِيْرٍ مُّسْتَطَرٌ ﴿٥٤﴾

55. En veritat, els justos estaran enmig de jardins i rius.

إِنَّ الْمُتَّقِيْنَ فِيْ جَنّٰتٍ وَّنَهَرٍ ﴿٥٥﴾

56. En el tron de la veritat amb un Rei Omnipotent.

فِيْ مَقْعَدِ صِدْقٍ عِنْدَ مَلِيْكٍ مُّقْتَدِرٍ ﴿٥٦﴾

CAPÍTOL 55
AL-RAHMAN
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de revelació i context

Per ser el sisè del grup especial de Surahs que comencen amb Qaf i acaben amb Al-Waqiah, i que van ser revelats aproximadament a la mateixa època en la Meca, en els primers anys de la Crida, aquesta Surah s'assembla molt a d'altres membres del grup pel que fa al seu tema i, com ells, tracta dels principis bàsics de l'Islam: els atributs divins, en especial la Unicitat de Déu, juntament amb la Resurrecció i la Revelació. En la Surah Al-Qamar es van donar exemples de pobles d'alguns profetes de l'antiguitat amb els quals estaven familiaritzats els àrabs, que van ser castigats per rebutjar el Missatge diví, i es demanava després als pagans Quarish si no es beneficiarien de la dissort d'aquests pobles i acceptarien el missatge alcorànic que era tan fàcil d'entendre i de seguir. Aquesta Surah dóna també les raons per les quals fou revelat l'Alcorà.

Matèria

La Surah comença amb l'atribut diví *Al-Rahman*, que vol dir que, després d'haver creat l'Univers, Déu creà l'home, el cim i coronament de tota creació i que aquesta creació fou resultat de la *Rahmaniyyah* (Beneficència) de Déu. Després de la creació de l'home, Déu se li revelà mitjançant els Seus Profetes i Missatgers, perquè no podia assolir l'objecte sublim de la seva creació i complir el seu noble destí sense ser guiat a aquesta altíssima fita per la revelació divina. El do de profetitzar trobà la seva manifestació més completa i perfecta en la persona del Sant Profeta Mohammad (Mahoma), a qui Déu donà l'Alcorà, l'últim i definitiu codi de llei divines per a la guia de tota la humanitat de tots els temps. Però els dons de Déu a l'home no van acabar amb la seva creació. Va fer que tot l'univers se li sotmetés. Els cels, amb tots els cossos celests, i la terra, amb tots els seus tresors, els mars profunds i les altes muntanyes, van ser tots creats per a ell. Per sobre de tot això, Déu el dotà de grans poders intel·lectuals i de llibertat per tal que, destriant el just de l'erroni, seguís la guia divina i assolís així l'objecte de la seva creació. Però l'home sembla constituït de manera que, en comptes de beneficiar-se de les infinites perspectives del progrés i desenvolupament espiritual obertes a ell per la Clement, Benèfica i Misericordiosa Providència, en el seu orgull i arrogància, ignora i desafia les Lleis divines i, conseqüentment, es congria el desgrat de Déu. La desobediència i el desafiament de les Lleis divines, assenyala la Surah, assumirà una forma especialment odiosa en algun temps futur (que sembla ser la nostra època actual) i l'home serà llavors visitat per un càstig diví tan destructiu i anihilador com mai abans no havia conegut. Però mentre que el càstig que s'infligirà als culpables i als malvats serà especialment dolorós i espantós, els favors divins que es concediran als justos i temorosos de Déu en aquesta època d'adoració de les riqueses i de la cerca dels plaers de la carn superaran també qualsevol mesura, i per això, tant el càstig com els favors divins mostrarien que per bé que Déu "és ràpid en els comptes, és també el Senyor de la glòria i l'honor". La Surah sembla tractar especialment de l'època en què es trobaria en el seu punt més àlgid el poder i el prestigi de les nacions occidentals.

☆ سُورَةُ الرَّحْمٰنِ مَكِّيَّةٌ وَهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ تِسْعٌ وَسَبْعُونَ آيَةً وَثَلاثَةُ رُكُوعَاتٍ

AL-RAHMAN

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ ﴿١﴾

2. *És Déu*, el Clement.

اَلرَّحْمٰنُ ﴿٢﴾

3. Que ha ensenyat l'Alcorà.

عَلَّمَ الْقُرْاٰنَ ﴿٣﴾

4. Ha creat l'home.

خَلَقَ الْاِنْسَانَ ﴿٤﴾

5. Li ensenyà l'eloqüència.

عَلَّمَهُ الْبَيَانَ ﴿٥﴾

6. El sol i la lluna *recorren les seves òrbites* segons un càlcul fix.

اَلشَّمْسُ وَالْقَمَرُ بِحُسْبَانٍ ﴿٦﴾

7. Les herbes i els arbres se sotmeten *humilment a la seva Voluntat*.

وَالنَّجْمُ وَالشَّجَرُ يَسْجُدَانِ ﴿٧﴾

8. I ha aixecat el cel ben alt, establint una mesura,

وَالسَّمَآءَ رَفَعَهَا وَوَضَعَ الْمِيزَانَ ﴿٨﴾

9. Perquè no depasseu la mesura.

اَلَّا تَطْغَوْا فِي الْمِيزَانِ ﴿٩﴾

10. Peseu, doncs, totes les coses amb justícia i no minveu en la mesura.

وَاَقِيمُوا الْوَزْنَ بِالْقِسْطِ وَلَا تُخْسِرُوا الْمِيزَانَ ﴿١٠﴾

11. Perquè Ell ha posat la terra per a les Seves criatures.

وَالْاَرْضَ وَضَعَهَا لِلْاَنَامِ ﴿١١﴾

12. En ella hi ha *tota mena de* fruits i palmeres amb beines.

فِيهَا فَاكِهَةٌ وَالنَّخْلُ ذَاتُ الْاَكْمَامِ ﴿١٢﴾

13. Grans amb les *seves* clofolles i plantes fragants.

وَالْحَبُّ ذُو الْعَصْفِ وَالرَّيْحَانُ ﴿١٣﴾

14. Quin, doncs, dels favors del vostre Senyor negareu tots dos, *oh homes i yinn*?

فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿١٤﴾

15. Ell creà l'home d'argila sonora i seca, *que és* com ceràmica cuita.

خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ صَلْصَالٍ كَالْفَخَّارِ ﴿١٥﴾

16. Ell creà els Yinn de la flama del foc.

وَخَلَقَ الْجَانَّ مِنْ مَارِجٍ مِنْ نَارٍ ﴿١٦﴾

17. Quin, doncs, dels favors del vostre Senyor negareu tots dos?

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿١٧﴾

18. El Senyor dels dos Orients i el Senyor dels dos Occidents!

رَبُّ الْمَشْرِقَيْنِ وَرَبُّ الْمَغْرِبَيْنِ ﴿١٨﴾

19. Quin, doncs, dels favors del vostre Senyor negareu tots dos?

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿١٩﴾

20. Ell aplegarà dos mars ben pròxims, unint-los conjuntament.

مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ يَلْتَقِيَانِ ﴿٢٠﴾

21. Entre ells hi ha *ara* una barrera: no s'envaeixen *l'un a l'altre*.

بَيْنَهُمَا بَرْزَخٌ لَا يَبْغِيَانِ ﴿٢١﴾

22. Quin, doncs, dels favors del vostre Senyor negareu tots dos?

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢٢﴾

23. D'ells procedeixen les perles i el corall.

يَخْرُجُ مِنْهُمَا اللُّؤْلُؤُ وَالْمَرْجَانُ ﴿٢٣﴾

24. Quin, doncs, dels favors del vostre Senyor negareu tots dos?

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢٤﴾

25. Seves són les elegants naus que s'alcen en el mar com muntanyes.

وَلَهُ الْجَوَارِ الْمُنْشَآتُ فِي الْبَحْرِ كَالْأَعْلَامِ ﴿٢٥﴾

26. Quin, doncs, dels favors del vostre Senyor negareu tots dos?

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢٦﴾

R.2.

27. Tot el que hi ha en ella (*la terra*) desapareixerà.

كُلُّ مَنْ عَلَيْهَا فَانٍ ﴿٢٧﴾

28. Tret de la gràcia del teu Senyor, Amo de la Glòria i l'Honor.

وَيَبْقَىٰ وَجْهُ رَبِّكَ ذُو الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ ﴿٢٨﴾

29. Quin, doncs, dels favors del vostre Senyor negareu tots dos?

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ٢٩

30. Implora-li tot el que hi ha als cels i a la terra. Cada dia Ell *es revela* en un estat diferent.

يَسْـَٔلُهُ مَنْ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ ۚ كُلَّ
يَوْمٍ هُوَ فِي شَأْنٍ ٣٠

31. Quin, doncs, dels favors del vostre Senyor negareu tots dos?

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ٣١

32. Ben aviat, ens farem càrrec de vosaltres, oh forces poderoses!

سَنَفْرُغُ لَكُمْ أَيُّهَ الثَّقَلٰنِ ٣٢

33. Quin, doncs, dels favors del vostre Senyor negareu tots dos?

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ٣٣

34. Oh assemblea de Yinn i homes! Si teniu poder per anar més enllà dels límits dels cels i la terra, aneu-hi, doncs. Però no podreu anar-hi, sinó amb autoritat.

يٰمَعْشَرَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ إِنِ اسْتَطَعْتُمْ
أَنْ تَنْفُذُوا مِنْ أَقْطَارِ السَّمٰوٰتِ وَ
الْأَرْضِ فَانْفُذُوا ۚ لَا تَنْفُذُونَ إِلَّا
بِسُلْطٰنٍ ٣٤

35. Quin, doncs, dels favors del vostre Senyor negareu tots dos?

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ٣٥

36. Es llençarà contra vosaltres una llengua de foc sense fum i una *columna* de fum sense flama; i no podreu ajudar-vos a vosaltres mateixos.

يُرْسَلُ عَلَيْكُمَا شُوَاظٌ مِّنْ نَّارٍ ۙ وَّ
نُحَاسٌ فَلَا تَنْتَصِرٰنِ ٣٦

37. Quin, doncs, dels favors del vostre Senyor negareu tots dos?

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ٣٧

38. Quan el cel es faci miques i envermelleixi com el cuir vermell.

فَإِذَا انْشَقَّتِ السَّمَاءُ فَكَانَتْ وَرْدَةً
كَالدِّهَانِ ٣٨

39. Quin, doncs, dels favors del vostre Senyor negareu tots dos?

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ٣٩

40. En aquest dia, no s'interrogarà ni l'home ni el Yinn pels seus pecats.

فَيَوْمَئِذٍ لَّا يُسْـَٔلُ عَنْ ذَنْبِهِ إِنْسٌ وَّ
لَا جَانٌّ ٤٠

41. Quin, doncs, dels favors del vostre Senyor negareu tots dos?

فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿٤١﴾

42. Als culpables se'ls reconeixerà per les seves marques i se'ls atraparà pel ble de cabells del front i pels peus.

يُعْرَفُ الْمُجْرِمُوْنَ بِسِيْمٰهُمْ فَيُؤْخَذُ بِالنَّوَاصِيْ وَالْاَقْدَامِ ﴿٤٢﴾

43. Quin, doncs, dels favors del vostre Senyor negareu tots dos?

فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿٤٣﴾

44. Aquest és l'Infern que neguen els culpables.

هٰذِهٖ جَهَنَّمُ الَّتِيْ يُكَذِّبُ بِهَا الْمُجْرِمُوْنَ ﴿٤٤﴾

45. S'estaran allà entre ell i l'aigua bullent intensament.

يَطُوْفُوْنَ بَيْنَهَا وَبَيْنَ حَمِيْمٍ اٰنٍ ﴿٤٥﴾

46. Quin, doncs, dels favors del vostre Senyor negareu tots dos?

فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿٤٦﴾

R.3.

47. Però per a aquell que segueixi atemorit per l'elevada majestat del seu Senyor, hi ha dos Jardins.

وَلِمَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهٖ جَنَّتٰنِ ﴿٤٧﴾

48. Quin, doncs, dels favors del vostre Senyor negareu tots dos?

فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿٤٨﴾

49. Ambdós amb moltes branques.

ذَوَاتَآ اَفْنَانٍ ﴿٤٩﴾

50. Quin, doncs, dels favors del vostre Senyor negareu tots dos?

فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿٥٠﴾

51. A tots dos hi haurà fonts, i s'escolaran *lliurement*.

فِيْهِمَا عَيْنٰنِ تَجْرِيٰنِ ﴿٥١﴾

52. Quin, doncs, dels favors del vostre Senyor negareu tots dos?

فَبِاَيِّ اٰلَآءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبٰنِ ﴿٥٢﴾

53. Allà hi haurà tota *mena de* fruits en parelles.

فِيْهِمَا مِنْ كُلِّ فَاكِهَةٍ زَوْجٰنِ ﴿٥٣﴾

54. Quin, doncs, dels favors del vostre Senyor negareu tots dos?

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥٤﴾

55. *Es* reclinaran *en llits* sobre catifes, els folres de les quals seran de brocat gruixut. I el fruit madur dels dos Jardins serà al seu abast.

مُتَّكِئِينَ عَلَىٰ فُرُشٍ بَطَائِنُهَا مِنْ
إِسْتَبْرَقٍ ۚ وَجَنَا الْجَنَّتَيْنِ دَانٍ ﴿٥٥﴾

56. Quin, doncs, dels favors del vostre Senyor negareu tots dos?

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥٦﴾

57. Allà hi haurà *també donzelles castes* de mirada cauta, que ni l'home ni el Yinn no hauran tocat abans que ells.

فِيهِنَّ قَاصِرَاتُ الطَّرْفِ لَمْ يَطْمِثْهُنَّ
إِنْسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَانٌّ ﴿٥٧﴾

58. Quin, doncs, dels favors del vostre Senyor negareu tots dos?

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥٨﴾

59. Com si fossin robins i petites perles.

كَأَنَّهُنَّ الْيَاقُوتُ وَالْمَرْجَانُ ﴿٥٩﴾

60. Quin, doncs, dels favors del vostre Senyor negareu tots dos?

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٠﴾

61. És pot recompensar el favor per una cosa que no sigui favor?

هَلْ جَزَاءُ الْإِحْسَانِ إِلَّا الْإِحْسَانُ ﴿٦١﴾

62. Quin, doncs, dels favors del vostre Senyor negareu tots dos?

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٢﴾

63. I a part d'aquests dos, hi haurà dos altres Jardins.

وَمِنْ دُونِهِمَا جَنَّتَانِ ﴿٦٣﴾

64. Quin, doncs, dels favors del vostre Senyor negareu tots dos?

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٤﴾

65. D'un verd fosc amb fullatge.

مُدْهَامَّتَانِ ﴿٦٥﴾

66. Quin, doncs, dels favors del vostre Senyor negareu tots dos?

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٦﴾

67. Allà hi haurà *també* dues deus d'aigua de les quals brollarà aigua.

فِيهِمَا عَيْنَانِ نَضَّاخَتَانِ ﴿٦٧﴾

68. Quin, doncs, dels favors del vostre Senyor negareu tots dos?

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٦٨﴾

69. A tots dos hi haurà *tota mena de* fruits, dàtils i magranes.

فِيهِمَا فَاكِهَةٌ وَّنَخْلٌ وَّرُمَّانٌ ﴿٦٩﴾

70. Quin, doncs, dels favors del vostre Senyor negareu tots dos?

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧٠﴾

71. Allà hi haurà *donzelles*, bones i belles.

فِيهِنَّ خَيْرَاتٌ حِسَانٌ ﴿٧١﴾

72. Quin, doncs, dels favors del vostre Senyor negareu tots dos?

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧٢﴾

73. Donzelles belles amb bells ulls negres, ben guardades en els seus pavellons.

حُورٌ مَّقْصُورَاتٌ فِي الْخِيَامِ ﴿٧٣﴾

74. Quin, doncs, dels favors del vostre Senyor negareu tots dos?

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧٤﴾

75. A qui ni l'home ni el yinn hauran tocat abans que ells.

لَمْ يَطْمِثْهُنَّ إِنْسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَانٌّ ﴿٧٥﴾

76. Quin, doncs, dels favors del vostre Senyor negareu tots dos?

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧٦﴾

77. Reclinades en coixins verds i belles catifes.

مُتَّكِئِينَ عَلَىٰ رَفْرَفٍ خُضْرٍ وَّعَبْقَرِيٍّ حِسَانٍ ﴿٧٧﴾

78. Quin, doncs, dels favors del vostre Senyor negareu tots dos?

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٧٨﴾

79. Beneït sigui el nom del teu Senyor, Amo de la Glòria i l'Honor.

تَبَارَكَ اسْمُ رَبِّكَ ذِي الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ ﴿٧٩﴾

CAPÍTOL 56
AL-WAQIAH
(Revelat abans de la hilirah)

Data de la revelació i context

Aquest és l'últim del grup de set capítols que comencen amb la Surah Qaf. Van ser revelats a la Meca, als voltants de la mateixa època, en els primers anys del ministeri del Profeta. Per tant, naturalment, són força semblants en el seu to i contingut. Però potser en cap altre cas és tan marcada aquesta semblança com resulta entre aquesta Surah i la que la precedeix, Al-Rahman. El tema de la Surah Al-Rahman es completa amb la present i forma així un corol·lari adient de la Surah Al-Rahman. En Al-Rahman, per exemple, només es van esmentar implícitament tres grups de persones: 1) els afortunats als quals es concedeix una proximitat especial a Déu; 2) la munió general de creients que han obtingut el grat diví; i 3) els que rebutgen els Missatgers divins. En aquesta Surah, tanmateix, s'esmenten expressament. Com que la Surah tracta especialment dels temes importants de la Resurrecció, Revelació i rebuig de la idolatria, la seva revelació va ser molt encertada al començament, a la Meca, quan la predicació del Missatge alcorànic es dirigia només als idòlatres Quraish, els quals no creien ni en la Resurrecció ni en la Revelació. Els set capítols inclouen també profecies sobre el futur gran i gloriós de l'Islam, juntament amb una menció directa sobre la conclusió ineludible que el compliment d'aquestes profecies sobre el progrés de l'Islam demostraria que la Resurrecció també era un fet innegable.

Tema

La Surah comença declarant de manera ferma i solemne que certament tindrà lloc l'Esdeveniment Inevitable, el qual havia estat predit en la Surah anterior, i quan això passi, la terra trontollarà fins als seus fonaments, les muntanyes s'esfondraran, i això farà que sorgeixi un nou món a partir de les cendres de l'anterior. A més a més, com a resultat d'aquest Gran Esdeveniment, les persones quedaran classificades en tres grups: a) Els afortunats que gaudiran d'una proximitat especial a Déu; b) els autèntics i creients justos que rebran una magnífica recompensa per les seves bones accions i c) els incrèduls malaguanyats que seran castigats per les seves accions malvades. La Surah presenta després una descripció gràfica de les benediccions i favors divins reservats a les dues primeres classes, i després segueix una descripció del càstig que trobaran aquells que neguin el Missatge Diví. A continuació, presenta l'argument habitual de la creació de l'home i del seu desenvolupament a partir d'una gota d'esperma fins a convertir-se en un ésser humà complet, per demostrar el seu segon naixement després de la mort. Cap al final, la Surah torna al tema inicial i explica que la gran reforma a la qual es refereix en els versicles inicials serà produïda per l'Alcorà, que és sens dubte la Paraula de Déu revelada i que es troba protegit i guardat com un tresor preciós. La Surah acaba amb una bella homilia que afirma que, si el fi és inevitable de tota la vida és la mort, de la qual no hi ha escapatòria possible, per què les persones han deixar de banda aquest fet difícil oblidant-se de Déu?

سُوْرَةُ الْوَاقِعَةِ مَكِّيَّةٌ وَّ هِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ سَبْعٌ وَّ تِسْعُوْنَ اٰيَةً وَّ ثَلَاثَةُ رُكُوْعَاتٍ

AL-WAQIAH

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.	بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ۝١
2. Quan tingui lloc l'Esdeveniment.	إِذَا وَقَعَتِ الْوَاقِعَةُ ۝٢
3. Ningú no podrà negar el seu esdeveniment.	لَيْسَ لِوَقْعَتِهَا كَاذِبَةٌ ۝٣
4. Rebaixant-ne uns i exaltant-ne uns altres.	خَافِضَةٌ رَّافِعَةٌ ۝٤
5. Quan sotreguin la terra *amb una* terrible *sotragada.*	إِذَا رُجَّتِ الْأَرْضُ رَجًّا ۝٥
6. I les muntanyes es polvoritzin, i s'esfondrin *del tot*.	وَّبُسَّتِ الْجِبَالُ بَسًّا ۝٦
7. Es convertiran *totes* en partícules escampades de pols.	فَكَانَتْ هَبَاءً مُّنْبَثًّا ۝٧
8. I sereu *dividits en* tres grups:	وَّكُنْتُمْ أَزْوَاجًا ثَلٰثَةً ۝٨
9. *Primer*, els de la dreta. Ai dels de la dreta!	فَأَصْحٰبُ الْمَيْمَنَةِ ۙ مَا أَصْحٰبُ الْمَيْمَنَةِ ۝٩
10. *Segon*, els de l'esquerra. Ai dels de l'esquerra!	وَأَصْحٰبُ الْمَشْئَمَةِ ۙ مَا أَصْحٰبُ الْمَشْئَمَةِ ۝١٠
11. *Tercer*, els principals; són ells els principals.	وَالسّٰبِقُوْنَ السّٰبِقُوْنَ ۝١١
12. Hauran aconseguit *ser a prop de Déu.*	أُولٰئِكَ الْمُقَرَّبُوْنَ ۝١٢
13. *Estaran* als Jardins de Felicitat.	فِيْ جَنّٰتِ النَّعِيْمِ ۝١٣
14. Una gran part d'entre els primers habitants.	ثُلَّةٌ مِّنَ الْأَوَّلِيْنَ ۝١٤

15. I un petit nombre d'entre la gent dels últims dies.

وَقَلِيْلٌ مِّنَ الْاٰخِرِيْنَ ١٥

16. *Asseguts* en llits incrustats *d'or i pedreria.*

عَلٰى سُرُرٍ مَّوْضُوْنَةٍ ١٦

17. Reclinats en ells, cara a cara.

مُّتَّكِـِٕيْنَ عَلَيْهَا مُتَقٰبِلِيْنَ ١٧

18. Seran servits per joves, que no envelleixen.

يَطُوْفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَانٌ مُّخَلَّدُوْنَ ١٨

19. Amb vasos, gerres i copes *plenes* d'una font que flueix sense parar,

بِاَكْوَابٍ وَّاَبَارِيْقَ ۙ وَكَاْسٍ مِّنْ مَّعِيْنٍ ١٩

20. Que no els produirà mal de cap, ni els embriagarà.

لَّا يُصَدَّعُوْنَ عَنْهَا وَلَا يُنْزِفُوْنَ ٢٠

21. I *amb* les fruites que vulguin.

وَفَاكِهَةٍ مِّمَّا يَتَخَيَّرُوْنَ ٢١

22. I la carn d'au que vulguin.

وَلَحْمِ طَيْرٍ مِّمَّا يَشْتَهُوْنَ ٢٢

23. I *allà hi haurà* donzelles boniques d'ulls grans i bells.

وَحُوْرٌ عِيْنٌ ٢٣

24. Com perles, ben amagades *i protegides*,

كَاَمْثَالِ اللُّؤْلُؤِ الْمَكْنُوْنِ ٢٤

25. Com a recompensa pel que van fer.

جَزَآءًۢ بِمَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ٢٥

26. No sentiran allà cap conversa vana o pecaminosa.

لَا يَسْمَعُوْنَ فِيْهَا لَغْوًا وَّلَا تَاْثِيْمًا ٢٦

27. Tret de la paraula *de salutació*: "Pau, pau".

اِلَّا قِيْلًا سَلٰمًا سَلٰمًا ٢٧

28. Els de la dreta - oh, els de la dreta!-

وَاَصْحٰبُ الْيَمِيْنِ ۙ مَآ اَصْحٰبُ الْيَمِيْنِ ٢٨

29. Estaran al bell mig de lotus sense espina,

فِيْ سِدْرٍ مَّخْضُوْدٍ ٢٩

30. Plàtans plens de carrassos.

وَّطَلْحٍ مَّنْضُوْدٍ ٣٠

31. Ombres esteses,

وَّظِلٍّ مَّمْدُوْدٍ ﴿٣١﴾

32. Aigüa corrent,

وَّمَآءٍ مَّسْكُوْبٍ ﴿٣٢﴾

33. I fruits abundants,

وَّفَاكِهَةٍ كَثِيْرَةٍ ﴿٣٣﴾

34. Que ni faltaran ni estaran prohibits,

لَّا مَقْطُوْعَةٍ وَّلَا مَمْنُوْعَةٍ ﴿٣٤﴾

35. I *tindran* nobles mullers.

وَّفُرُشٍ مَّرْفُوْعَةٍ ﴿٣٥﴾

36. En veritat, les hem creat com una *meravellosa* creació,

اِنَّآ اَنْشَاْنٰهُنَّ اِنْشَآءً ﴿٣٦﴾

37. Fent-les verges,

فَجَعَلْنٰهُنَّ اَبْكَارًا ﴿٣٧﴾

38. Amants, de la mateixa edat,

عُرُبًا اَتْرَابًا ﴿٣٨﴾

39. Per als de la dreta.

لِّاَصْحٰبِ الْيَمِيْنِ ﴿٣٩﴾

R.2.

40. Un gran grup pertany als primers pobles,

ثُلَّةٌ مِّنَ الْاَوَّلِيْنَ ﴿٤٠﴾

41. I un petit grup dels posteriors.

وَثُلَّةٌ مِّنَ الْاٰخِرِيْنَ ﴿٤١﴾

42. Però *quant als* de l'esquerra, ai dels de l'esquerra!

وَاَصْحٰبُ الشِّمَالِ ۙ مَآ اَصْحٰبُ الشِّمَالِ ﴿٤٢﴾

43. *Estaran* al bell mig de vents abrusadors i aigua bullent,

فِيْ سَمُوْمٍ وَّحَمِيْمٍ ﴿٤٣﴾

44. I a l'ombra d'una negra fumarada,

وَّظِلٍّ مِّنْ يَّحْمُوْمٍ ﴿٤٤﴾

45. Ni fresca ni agradable.

لَّا بَارِدٍ وَّلَا كَرِيْمٍ ﴿٤٥﴾

46. Abans d'això, van menar una vida de comoditat i abundància.

اِنَّهُمْ كَانُوْا قَبْلَ ذٰلِكَ مُتْرَفِيْنَ ﴿٤٦﴾

47. I solien persistir en greus pecats.

وَكَانُوْا يُصِرُّوْنَ عَلَى الْحِنْثِ الْعَظِيْمِ ﴿٤٧﴾

48. Acostumats a dir: "Com! Quan hàgim mort i convertit en pols i ossos serem, en veritat, ressuscitats".

وَكَانُوْا يَقُوْلُوْنَ ۙ اَئِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَّعِظَامًا ءَاِنَّا لَمَبْعُوْثُوْنَ ﴿٤٨﴾

49. "De la mateixa manera que els nostres pares que ens van precedir?"

أَوَ آبَاؤُنَا الْأَوَّلُونَ ﴿٤٩﴾

50. Digues-los: "*Sí*, els primers i els posteriors".

قُلْ إِنَّ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ ﴿٥٠﴾

51. "Seran *tots* aplegats en l'hora fixada del dia establert".

لَمَجْمُوعُونَ ۙ إِلَىٰ مِيقَاتِ يَوْمٍ مَّعْلُومٍ ﴿٥١﴾

52. "Llavors, ai de vosaltres, els que es van extraviar i van rebutjar *la veritat*".

ثُمَّ إِنَّكُمْ أَيُّهَا الضَّالُّونَ الْمُكَذِّبُونَ ﴿٥٢﴾

53. "Menjareu, en veritat, de l'arbre del Zaqqum".

لَآكِلُونَ مِن شَجَرٍ مِّن زَقُّومٍ ﴿٥٣﴾

54. "Omplireu amb això *els vostres* ventres".

فَمَالِئُونَ مِنْهَا الْبُطُونَ ﴿٥٤﴾

55. "I allà beureu aigua bullent".

فَشَارِبُونَ عَلَيْهِ مِنَ الْحَمِيمِ ﴿٥٥﴾

56. Bevent com ho fan els camells assedegats.

فَشَارِبُونَ شُرْبَ الْهِيمِ ﴿٥٦﴾

57. Aquesta serà la seva hospitalitat en el Dia del Judici.

هَٰذَا نُزُلُهُمْ يَوْمَ الدِّينِ ﴿٥٧﴾

58. Nosaltres us hem creat. Per què, doncs, no reconeixeu *això*?

نَحْنُ خَلَقْنَاكُمْ فَلَوْلَا تُصَدِّقُونَ ﴿٥٨﴾

59. Què penseu *de la gota d'esperma* que expulseu?

أَفَرَأَيْتُم مَّا تُمْنُونَ ﴿٥٩﴾

60. Sou vosaltres els que heu creat o som Nosaltres el Creador?

ءَأَنتُمْ تَخْلُقُونَهُ أَمْ نَحْنُ الْخَالِقُونَ ﴿٦٠﴾

61. Hem decretat la mort per a *tots* vosaltres, i no se'ns pot impedir;

نَحْنُ قَدَّرْنَا بَيْنَكُمُ الْمَوْتَ وَمَا نَحْنُ بِمَسْبُوقِينَ ﴿٦١﴾

62. Que canviem les vostres formes actuals i us elevem a alguna cosa de la qual no teniu idea.

عَلَىٰ أَن نُّبَدِّلَ أَمْثَالَكُمْ وَنُنشِئَكُمْ فِي مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٦٢﴾

63. Certament, heu conegut la primera creació. Per què, doncs, no hi reflexioneu?

وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ النَّشْأَةَ الْأُولَىٰ فَلَوْلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٦٣﴾

64. Us heu fixat en el que heu sembrat?

أَفَرَأَيْتُم مَّا تَحْرُثُونَ ﴿٦٤﴾

65. Sou vosaltres qui ho feu germinar o som Nosaltres?

ءَأَنتُمْ تَزْرَعُونَهُ أَمْ نَحْنُ الزَّارِعُونَ ﴿٦٥﴾

66. Si *així* ho volguéssim, podríem reduir-ho tot a les pellofes i seguiriu parlant en va.

لَوْ نَشَاءُ لَجَعَلْنَاهُ حُطَامًا فَظَلْتُمْ تَفَكَّهُونَ ﴿٦٦﴾

67. En veritat, estem arruïnats.

إِنَّا لَمُغْرَمُونَ ﴿٦٧﴾

68. No, ens han privat *de tot*.

بَلْ نَحْنُ مَحْرُومُونَ ﴿٦٨﴾

69. Veieu l'aigua que beveu?

أَفَرَأَيْتُمُ الْمَاءَ الَّذِي تَشْرَبُونَ ﴿٦٩﴾

70. Sou vosaltres els que l'envien dels núvols o som Nosaltres els que l'enviem?

ءَأَنتُمْ أَنزَلْتُمُوهُ مِنَ الْمُزْنِ أَمْ نَحْنُ الْمُنزِلُونَ ﴿٧٠﴾

71. Si *així* ho volguéssim, podríem fer-la amarga. Per què, doncs, no sou agraïts?

لَوْ نَشَاءُ جَعَلْنَاهُ أُجَاجًا فَلَوْلَا تَشْكُرُونَ ﴿٧١﴾

72. Pareu esment en el foc que enceneu?

أَفَرَأَيْتُمُ النَّارَ الَّتِي تُورُونَ ﴿٧٢﴾

73. Sou vosaltres el que produïu l'arbre per a això o som Nosaltres el Productor?

ءَأَنتُمْ أَنشَأْتُمْ شَجَرَتَهَا أَمْ نَحْنُ الْمُنشِئُونَ ﴿٧٣﴾

74. L'hem fet com un Recordatori i un benefici per als viatjers.

نَحْنُ جَعَلْنَاهَا تَذْكِرَةً وَمَتَاعًا لِّلْمُقْوِينَ ﴿٧٤﴾

75. Glorifica, doncs, el nom del teu Senyor, el gran.

فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ ﴿٧٥﴾ ع ١٥

R.3.

76. No. Juro per les amarres de les estrelles.

فَلَآ أُقْسِمُ بِمَوٰقِعِ النُّجُوْمِ ﴿٧٦﴾

77. És, en veritat, un gran jurament, tant de bo ho sabéssiu!

وَإِنَّهٗ لَقَسَمٌ لَّوْ تَعْلَمُوْنَ عَظِيْمٌ ﴿٧٧﴾

78. Que aquest és certament un Alcorà noble.

إِنَّهٗ لَقُرْاٰنٌ كَرِيْمٌ ﴿٧٨﴾

79. En un Llibre ben conservat,

فِيْ كِتٰبٍ مَّكْنُوْنٍ ﴿٧٩﴾

80. Que ningú no tocarà, tret dels que estan purificats.

لَّا يَمَسُّهٗٓ إِلَّا الْمُطَهَّرُوْنَ ﴿٨٠﴾

81. *És* una revelació del Senyor dels mons.

تَنْزِيْلٌ مِّنْ رَّبِّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٨١﴾

82. Tracteu aquest relat *Diví* amb hipocresia?

أَفَبِهٰذَا الْحَدِيْثِ أَنْتُمْ مُّدْهِنُوْنَ ﴿٨٢﴾

83. I convertiu la seva negativa en el vostre *mitjà* de vida?

وَتَجْعَلُوْنَ رِزْقَكُمْ أَنَّكُمْ تُكَذِّبُوْنَ ﴿٨٣﴾

84. Per què, doncs, quan *l'anima de l'home moribund* li arriba a la gola,

فَلَوْلَآ إِذَا بَلَغَتِ الْحُلْقُوْمَ ﴿٨٤﴾

85. I esteu en aquest moment mirant,

وَأَنْتُمْ حِيْنَئِذٍ تَنْظُرُوْنَ ﴿٨٥﴾

86. I Nosaltres estem més a prop d'ell que vosaltres, però no el veieu,

وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْكُمْ وَلٰكِنْ لَّا تُبْصِرُوْنَ ﴿٨٦﴾

87. Per què, llavors, si no sou cridats a retre comptes,

فَلَوْلَآ إِنْ كُنْتُمْ غَيْرَ مَدِيْنِيْنَ ﴿٨٧﴾

88. No podeu tornar-lo, si sou veritables?

تَرْجِعُوْنَهَآ إِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ﴿٨٨﴾

89. Però si fos dels que han arribat a ser propers *a Déu*,

فَأَمَّآ إِنْ كَانَ مِنَ الْمُقَرَّبِيْنَ ﴿٨٩﴾

90. *Per a ell* seria el repòs i la fragància *de la Felicitat* i un Jardí de Delícies.

فَرَوْحٌ وَّرَيْحَانٌ ۙ وَّجَنَّتُ نَعِيْمٍ ﴿٩٠﴾

91. Però si fos d'aquells que estan a la dreta,

وَاَمَّآ اِنْ كَانَ مِنْ اَصْحٰبِ الْيَمِيْنِ ﴿٩١﴾

92. Llavors "la pau sigui amb tu, *si ets* dels de la dreta"

فَسَلٰمٌ لَّكَ مِنْ اَصْحٰبِ الْيَمِيْنِ ﴿٩٢﴾

93. Però si fos dels que rebutgen *la veritat* i estan en l'error,

وَاَمَّآ اِنْ كَانَ مِنَ الْمُكَذِّبِيْنَ الضَّآلِّيْنَ ﴿٩٣﴾

94. Llavors, *per a ell hi haurà* una llar d'aigua bullent.

فَنُزُلٌ مِّنْ حَمِيْمٍ ﴿٩٤﴾

95. I es cremarà a l'Infern.

وَّتَصْلِيَةُ جَحِيْمٍ ﴿٩٥﴾

96. En veritat, aquesta és l'autèntica certesa.

اِنَّ هٰذَا لَهُوَ حَقُّ الْيَقِيْنِ ﴿٩٦﴾

97. Glorifica, doncs, el nom del teu Senyor, el Gran.

فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيْمِ ﴿٩٧﴾

CAPÍTOL 57
AL-HADID
(Revelat després de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Aquest és el primer dels deu darrers capítols medinites de l'Alcorà que acaben amb el Capítol 66. Sembla ser que fou revelat després de la conquesta de la Meca o del Tractat de Hudaibiyah, com resulta evident en esmentar *Al-Fath* (La Victòria) en el versicle 11, el qual fa referència a la caiguda de la Meca, o segons alguns, el Tractat de Hudaibiyah. La sèrie de capítols mequins que va començar amb Al-Saba i que, amb l'excepció dels tres capítols medinites intermedis (Mohammad, Al-Fath i Al-Huyurah) van continuar sense interrupció, va acabar amb el capítol precedent i completà el tema de les Surahs mequines. Tanmateix, en aquesta Surah comença una nova sèrie de capítols medinites que acaben amb Al-Tahrim. En la Surah anterior, s'afirmava que l'Alcorà era un Llibre ben conservat (v.79), la qual cosa significa que els seus ensenyaments, a part d'altres coses, estan en perfecta harmonia amb les lleis naturals i amb els dictats i exigències de la natura, la raó i el sentit comú humans. La present Surah comença amb els atributs divins del Poderós, el Savi. És clar que l'Ésser que és Savi i Poderós ha d'haver revelat un Llibre, els ensenyaments del qual han d'estar d'acord amb les lleis de la natura, amb la raó i amb la consciència humana.

Tema

En les set Surahs mequines anteriors, sobretot en les tres immediatament precedents (Al-Qamar, Al-Rahman i Al-Waqiah) es va afirmar, enèrgicament, però fent servir metàfores, que el Sant Profeta era a punt de produir una gran reforma, una autèntica resurrecció, entre un poble que durant molts segles, s'havia arrossegat per la pols i la brutícia moral. I aquest poble, per no haver-se relacionat amb una societat civilitzada, era considerat com un pària entre les nacions. Aquesta Surah assenyala que el gran dia del gran progrés i poder de la nació pària -els àrabs- ja ha despertat i que l'eventual victòria de la veritat sobre la falsedat està ja a prop. Però hi ha condicions essencials que han de complir-se abans que no això es consumi. Per part dels musulmans, hi ha d'haver una fe ferma i invencible en la veritat dels ideals islàmics i la preparació per fer el sacrifici necessari de la vida i de la propietat per a la defensa de la seva causa. Es diu als creients que, un cop aconseguit el poder i la prosperitat, no han d'oblidar els ideals morals i han de dedicar-se a perseguir els plaers materials efímers. La Surah continua aquest tema, és a dir, continua dient que des de temps immemorials els Missatgers de Déu han estat sorgint en el món per dirigir l'home cap a la fita de la seva vida: obtenir el grat de Déu i això no pot aconseguir-se menant una vida de total renúncia o aïllament del món, com van pensar i van fer els seguidors de Jesús, sinó que cal emprar degudament els poders i facultats mentals, atorgats per Déu a l'home i les coses que Ell creà per al seu ús.

☆ سُورَةُ الْحَدِيدِ مَدَنِيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ ثَلَاثُونَ آيَةً وَّأَرْبَعَةُ رُكُوعَاتٍ

AL-HADID

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Tot el que hi ha als cels i a la terra glorifica Al·là; perquè Ell és el Poderós, el Savi.

سَبَّحَ لِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۚ وَهُوَ
الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ ﴿٢﴾

3. Seu és el regne dels cels i de la terra; Ell dóna la vida i causa la mort; i Ell té poder sobre totes les coses.

لَهٗ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَ الْاَرْضِ ۚ يُحْيٖ وَ
يُمِيْتُ ۚ وَ هُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ ﴿٣﴾

4. Ell és el Primer i l'Últim, el Manifest i l'Ocult, i Ell coneix molt bé totes les coses.

هُوَ الْاَوَّلُ وَالْاٰخِرُ وَالظَّاهِرُ وَالْبَاطِنُ ۚ
وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمٌ ﴿٤﴾

5. Ell és Qui creà els cels i la terra en sis períodes, i després es va establir al Tron. Coneix el que entra a la terra i el que en surt, així com el que davalla del cel i hi puja. Ell està amb vosaltres allà on esteu, perquè Al·là veu tot el que feu.

هُوَ الَّذِيْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ فِيْ
سِتَّةِ اَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوٰى عَلَى الْعَرْشِ ۚ
يَعْلَمُ مَا يَلِجُ فِي الْاَرْضِ وَ مَا يَخْرُجُ
مِنْهَا وَ مَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَآءِ وَمَا يَعْرُجُ
فِيْهَا ۚ وَهُوَ مَعَكُمْ اَيْنَ مَا كُنْتُمْ ۚ وَاللّٰهُ
بِمَا تَعْمَلُوْنَ بَصِيْرٌ ﴿٥﴾

6. Seu és el regne dels cels i de la terra, perquè a Al·là se sotmeten tots els assumptes.

لَهٗ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۚ وَ اِلَى
اللّٰهِ تُرْجَعُ الْاُمُوْرُ ﴿٦﴾

7. Ell fa que la nit esdevingui dia i el dia esdevingui nit; i coneix molt bé tot el que hi ha als cors.

يُوْلِجُ الَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَ يُوْلِجُ
النَّهَارَ فِي الَّيْلِ ۚ وَهُوَ عَلِيْمٌ بِذَاتِ
الصُّدُوْرِ ﴿٧﴾

8. Creieu en Al·là i en el Seu Missatger i gasteu *en la causa d'Al·là* d'allò del que us féu hereus. I aquells de vosaltres que creguin i gastin, tindran una gran recompensa.

اٰمِنُوْا بِاللّٰهِ وَ رَسُوْلِهٖ وَ اَنْفِقُوْا مِمَّا
جَعَلَكُمْ مُّسْتَخْلَفِيْنَ فِيْهِ ۚ فَالَّذِيْنَ
اٰمَنُوْا مِنْكُمْ وَ اَنْفَقُوْا لَهُمْ اَجْرٌ
كَبِيْرٌ ﴿٨﴾

9. Per què no creieu en Al·là si el Missatger us invoca perquè creieu en

وَمَا لَكُمْ لَا تُؤْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ ۚ وَالرَّسُوْلُ

يَدْعُوكُمْ لِتُؤْمِنُوا بِرَبِّكُمْ وَقَدْ أَخَذَ
مِيثَاقَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٩﴾

el vostre Senyor i ha signat ja un pacte amb vosaltres, si en veritat sou creients?

هُوَ الَّذِي يُنَزِّلُ عَلَىٰ عَبْدِهِ آيَاتٍ
بَيِّنَاتٍ لِيُخْرِجَكُمْ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى
النُّورِ ۚ وَإِنَّ اللَّهَ بِكُمْ لَرَءُوفٌ رَحِيمٌ ﴿١٠﴾

10. Ell és Qui envia Senyals evidents als Seus servents, perquè us tregui de tota *mena de* tenebres; en veritat, Al·là és Compassiu i Misericordiós amb vosaltres.

وَمَا لَكُمْ أَلَّا تُنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ
وَلِلَّهِ مِيرَاثُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۚ
لَا يَسْتَوِي مِنْكُمْ مَنْ أَنْفَقَ مِنْ قَبْلِ
الْفَتْحِ وَقَاتَلَ ۚ أُولَٰئِكَ أَعْظَمُ دَرَجَةً مِنَ
الَّذِينَ أَنْفَقُوا مِنْ بَعْدُ وَقَاتَلُوا ۚ وَكُلًّا
وَعَدَ اللَّهُ الْحُسْنَىٰ ۚ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ
خَبِيرٌ ﴿١١﴾

11. Per què no gasteu en la causa d'Al·là, si a Al·là pertany l'herència dels cels i de la terra? Aquells de vosaltres que van gastar i van lluitar abans de la Victòria no són iguals *als que ho van fer més tard*. Ocupen una posició més alta que els que van gastar i lluitar després. Però a tots Al·là ha promès béns. Al·là coneix molt bé el que feu.

R.2.

مَنْ ذَا الَّذِي يُقْرِضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا
فَيُضَاعِفَهُ لَهُ وَلَهُ أَجْرٌ كَرِيمٌ ﴿١٢﴾

12. Qui farà a Al·là un préstec generós? Ell li augmentarà moltes vegades i tindrà una recompensa generosa.

يَوْمَ تَرَى الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ
يَسْعَىٰ نُورُهُمْ بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَ
بِأَيْمَانِهِمْ بُشْرَاكُمُ الْيَوْمَ جَنَّاتٌ
تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ
فِيهَا ۚ ذَٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١٣﴾

13. *Pensa* en el dia en què veuràs els homes creients i les dones creients amb la seva llum corrent davant d'ells, i a la seva destra, i *se'ls dirà*: "Hi ha bones notícies per a vosaltres en aquest dia! Uns Jardins per on correran rius, on hi viureu". Aquest és el triomf suprem.

يَوْمَ يَقُولُ الْمُنَافِقُونَ وَالْمُنَافِقَاتُ
لِلَّذِينَ آمَنُوا انْظُرُونَا نَقْتَبِسْ مِنْ
نُورِكُمْ قِيلَ ارْجِعُوا وَرَاءَكُمْ فَالْتَمِسُوا
نُورًا فَضُرِبَ بَيْنَهُمْ بِسُورٍ لَهُ بَابٌ ۚ

14. *En* el dia en què els homes hipòcrites i les dones hipòcrites diran als creients: "Afavoriu-nos perquè ens il·luminem amb la vostra llum", se*'ls* dirà: "Torneu *si podeu*, i busqueu la llum". Llavors s'aixecarà davant d'ells

un muralla amb una porta. En el seu interior estarà *tota* la misericòrdia i, al davant, a l'exterior, el suplici.

بَاطِنُهُ فِيهِ الرَّحْمَةُ وَظَاهِرُهُ مِن
قِبَلِهِ الْعَذَابُ ﴿١٤﴾

15. Ells els invocaran, *tot dient*: "És que no érem amb vosaltres?" Respondran: "Sí, però us vau deixar endur per la temptació, us vau demorar i vau dubtar i els vostres desitjos vans us van enganyar fins que es complí el designi d'Al·là. I l'Enganyador us enganyà respecte a Al·là.

يُنَادُونَهُمْ أَلَمْ نَكُن مَّعَكُمْ ۖ قَالُوا
بَلَىٰ وَلَٰكِنَّكُمْ فَتَنتُمْ أَنفُسَكُمْ وَ
تَرَبَّصْتُمْ وَارْتَبْتُمْ وَغَرَّتْكُمُ الْأَمَانِيُّ
حَتَّىٰ جَاءَ أَمْرُ اللَّهِ وَغَرَّكُم بِاللَّهِ
الْغَرُورُ ﴿١٥﴾

16."Per tant, en aquest dia no s'acceptarà cap rescat de vosaltres ni dels incrèduls. La vostra llar final serà el Foc; aquest és el vostre amic; quin destí tan dolent!"

فَالْيَوْمَ لَا يُؤْخَذُ مِنكُمْ فِدْيَةٌ وَلَا مِنَ
الَّذِينَ كَفَرُوا ۚ مَأْوَاكُمُ النَّارُ ۖ هِيَ
مَوْلَاكُمْ ۖ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿١٦﴾

17. *És que encara* no ha arribat el moment per als creients perquè els seus cors se sentin humils davant el record d'Al·là i davant la veritat que *els* ha estat revelada, i perquè no es converteixin com aquells als quals es va lliurar el Llibre abans que a ells, i el temps dels quals fou perllongat, tot i que els seus cors van quedar endurits i molts d'ells són malvats?

أَلَمْ يَأْنِ لِلَّذِينَ آمَنُوا أَن تَخْشَعَ
قُلُوبُهُمْ لِذِكْرِ اللَّهِ وَمَا نَزَلَ مِنَ
الْحَقِّ وَلَا يَكُونُوا كَالَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ
مِن قَبْلُ فَطَالَ عَلَيْهِمُ الْأَمَدُ فَقَسَتْ
قُلُوبُهُمْ ۖ وَكَثِيرٌ مِّنْهُمْ فَاسِقُونَ ﴿١٧﴾

18. Heu de saber que Al·là dóna la vida a la terra després de la mort. Hem fet els Senyals evidents per a vosaltres, perquè entengueu.

اعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ
مَوْتِهَا ۚ قَدْ بَيَّنَّا لَكُمُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ
تَعْقِلُونَ ﴿١٨﴾

19. *Quant* als homes que donen almoina, les dones que donen almoina i els que lliuren a Al·là un préstec generós, se'ls augmentarà moltes vegades i seva serà també una magnífica recompensa.

إِنَّ الْمُصَّدِّقِينَ وَالْمُصَّدِّقَاتِ وَأَقْرَضُوا
اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا يُضَاعَفُ لَهُمْ وَ
لَهُمْ أَجْرٌ كَرِيمٌ ﴿١٩﴾

20. I aquells que creguin en Al·là i en els Seus Missatgers i siguin els justos i els Testimonis als ulls del seu Senyor tindran la seva recompensa i la seva llum. Però aquells que no creguin i rebutgin els Nostres Senyals seran els habitants de l'Infern

وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا بِاللّٰهِ وَرُسُلِهٖٓ اُولٰٓئِكَ
هُمُ الصِّدِّيْقُوْنَ ۖ وَالشُّهَدَآءُ عِنْدَ
رَبِّهِمْ ۗ لَهُمْ اَجْرُهُمْ وَنُوْرُهُمْ ۗ
وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَكَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَآ
اُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ الْجَحِيْمِ ﴿٢٠﴾ ع ٢ ١٨

R.3.

21. Heu de saber que la vista d'aquest món només és un joc i un passatemps, un ornament, *una font de* jactància entre vosaltres i *de* rivalitat en la multiplicació de la riquesa i els fills. *Aquesta vida* és com la pluja: la vegetació que produeix omple de joia els llauradors. Però després s'asseca i la veus com s'esgrogueeix. Llavors, es converteix en trossos trencats *de palla*. Però en el Més Enllà hi ha un sever càstig i *també* el perdó d'Al·là i *el Seu* grat. I la vida d'aquest món només és un gaudi enganyós de coses il·lusòries.

اِعْلَمُوْٓا اَنَّمَا الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا لَعِبٌ وَّلَهْوٌ
وَّزِيْنَةٌ وَّتَفَاخُرٌۢ بَيْنَكُمْ وَتَكَاثُرٌ فِي
الْاَمْوَالِ وَالْاَوْلَادِ ۗ كَمَثَلِ غَيْثٍ
اَعْجَبَ الْكُفَّارَ نَبَاتُهٗ ثُمَّ يَهِيْجُ
فَتَرٰىهُ مُصْفَرًّا ثُمَّ يَكُوْنُ حُطَامًا ۗ
وَفِي الْاٰخِرَةِ عَذَابٌ شَدِيْدٌ ۙ وَّمَغْفِرَةٌ
مِّنَ اللّٰهِ وَرِضْوَانٌ ۗ وَمَا الْحَيٰوةُ
الدُّنْيَآ اِلَّا مَتَاعُ الْغُرُوْرِ ﴿٢١﴾

22. Rivalitzeu entre vosaltres en busca del perdó del vostre Senyor i d'un paradís l'amplada del qual és igual al del cel i la terra. Ha estat preparat per als qui creuen en Al·là i en el Seu Missatger. Aquesta és la gràcia d'Al·là; la concedeix a aquell que Li plau, perquè Al·là és el Senyor de la gràcia immensa.

سَابِقُوْٓا اِلٰى مَغْفِرَةٍ مِّنْ رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ
عَرْضُهَا كَعَرْضِ السَّمَآءِ وَالْاَرْضِ ۙ
اُعِدَّتْ لِلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا بِاللّٰهِ وَرُسُلِهٖ ۗ
ذٰلِكَ فَضْلُ اللّٰهِ يُؤْتِيْهِ مَنْ يَّشَآءُ ۗ
وَاللّٰهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيْمِ ﴿٢٢﴾

23. No passa cap desgràcia ni a la terra ni a les vostres *pròpies* persones que no sigui *registrada* en un Llibre abans que l'hàgim creat: en veritat, això és senzill per a Al·là.

مَآ اَصَابَ مِنْ مُّصِيْبَةٍ فِي الْاَرْضِ وَلَا
فِيْٓ اَنْفُسِكُمْ اِلَّا فِيْ كِتٰبٍ مِّنْ قَبْلِ اَنْ
نَّبْرَاَهَا ۗ اِنَّ ذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ يَسِيْرٌ ﴿٢٣﴾

24. Perquè no us afligiu pel que heu perdut, ni us alegreu pel que se us ha

لِّكَيْلَا تَاْسَوْا عَلٰى مَا فَاتَكُمْ وَلَا

concedit. I Al·là no estima els envanits jactanciosos.

تَفْرَحُوْا بِمَآ اٰتٰكُمْ ۚ وَاللّٰهُ لَا يُحِبُّ
كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُوْرٍ ﴿٢٤﴾

25. Que són mesquins i empenyen *també* els homes a la mesquinesa. Perquè qui gira l'esquena, ha de saber que, en veritat, Al·là és Autosuficient, Mereixedor de tota lloança.

الَّذِيْنَ يَبْخَلُوْنَ وَيَاْمُرُوْنَ النَّاسَ
بِالْبُخْلِ ۚ وَمَنْ يَّتَوَلَّ فَاِنَّ اللّٰهَ هُوَ
الْغَنِيُّ الْحَمِيْدُ ﴿٢٥﴾

26. Certament, vam enviar els Nostres Missatgers amb Senyals evidents i vam enviar amb ells el Llibre i la Balança perquè els homes actuessin amb justícia; i us vam concedir el ferro que amaga *material per a* la guerra violenta i *molts* beneficis per a la humanitat, i perquè Al·là distingeixi aquells que L'ajuden a Ell i als Seus Missatgers, malgrat que sigui invisible. Certament, Al·là és Poderós, Potent.

لَقَدْ اَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِالْبَيِّنٰتِ وَ
اَنْزَلْنَا مَعَهُمُ الْكِتٰبَ وَالْمِيْزَانَ
لِيَقُوْمَ النَّاسُ بِالْقِسْطِ ۚ وَاَنْزَلْنَا
الْحَدِيْدَ فِيْهِ بَاْسٌ شَدِيْدٌ وَّمَنَافِعُ
لِلنَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللّٰهُ مَنْ يَّنْصُرُهٗ وَ
ع ١٩ رُسُلَهٗ بِالْغَيْبِ ۚ اِنَّ اللّٰهَ قَوِيٌّ عَزِيْزٌ ﴿٢٦﴾

R.4.

27. I vam enviar Noè i Abraham, i vam donar a la seva progènie el do de profetitzar i el Llibre. Alguns d'ells van seguir la guia, però molts van ser rebels.

وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا نُوْحًا وَّاِبْرٰهِيْمَ وَ
جَعَلْنَا فِيْ ذُرِّيَّتِهِمَا النُّبُوَّةَ وَ
الْكِتٰبَ فَمِنْهُمْ مُّهْتَدٍ ۚ وَكَثِيْرٌ
مِّنْهُمْ فٰسِقُوْنَ ﴿٢٧﴾

28. Llavors vam fer que els Nostres Missatgers seguissin els seus passos; i vam fer que Jesus, fill de Maria, *els* seguís, i li vam lliurar l'Evangeli. I vam posar en els seus cors dels que ho van acceptar compassió i misericòrdia. Però la vida monàstica que van innovar no és el que vam prescriure per a ells, ja que, en el seu lloc, el que vam prescriure va ser buscar el grat d'Al·là, que no van complir com calia. I tanmateix, a aquells que van creure

ثُمَّ قَفَّيْنَا عَلٰۤى اٰثَارِهِمْ بِرُسُلِنَا وَ
قَفَّيْنَا بِعِيْسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَاٰتَيْنٰهُ
الْاِنْجِيْلَ ۙ وَجَعَلْنَا فِيْ قُلُوْبِ الَّذِيْنَ
اتَّبَعُوْهُ رَاْفَةً وَّرَحْمَةً ۚ وَرَهْبَانِيَّةَ
ابْتَدَعُوْهَا مَا كَتَبْنٰهَا عَلَيْهِمْ اِلَّا
ابْتِغَآءَ رِضْوَانِ اللّٰهِ فَمَا رَعَوْهَا
حَقَّ رِعَايَتِهَا ۚ فَاٰتَيْنَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا
مِنْهُمْ اَجْرَهُمْ ۚ وَكَثِيْرٌ مِّنْهُمْ

d'entre ells els vam atorgar la seva *deguda* recompensa, però molts d'ells són rebels.

فٰسِقُوْنَ ﴿٢٨﴾

29. Oh vosaltres, els creients! Temeu Al·là i creieu en el Seu Missatger. Ell us donarà una doble porció de la Seva misericòrdia i us donarà una llum amb la qual caminareu i us concedirà el perdó, perquè en veritat Al·là és el Màxim Indulgent, el Misericordiós.

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوا اتَّقُوا اللّٰهَ وَ
اٰمِنُوْا بِرَسُوْلِهٖ يُؤْتِكُمْ كِفْلَيْنِ مِنْ
رَّحْمَتِهٖ وَيَجْعَلْ لَّكُمْ نُوْرًا تَمْشُوْنَ
بِهٖ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ۭ وَاللّٰهُ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿٢٩﴾

30. Perquè el Poble del Llibre no pensi que els musulmans no mereixen cap part de la gràcia d'Al·là, perquè la gràcia està *del tot* en mans d'Al·là. Ell la concedeix a qui Li plau. I Al·là és el Mestre de la gràcia immensa.

لِّئَلَّا يَعْلَمَ اَهْلُ الْكِتٰبِ اَلَّا يَقْدِرُوْنَ
عَلٰى شَيْءٍ مِّنْ فَضْلِ اللّٰهِ وَ اَنَّ
الْفَضْلَ بِيَدِ اللّٰهِ يُؤْتِيْهِ مَنْ
يَّشَاۗءُ ۭ وَاللّٰهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيْمِ ﴿٣٠﴾

CAPÍTOL 58
AL-MUYADALAH
(Revelat després de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Aquesta Surah és el segon dels darrers set capítols medinites de l'Alcorà. Inclou una referència força detallada al pervers costum del *Zihar* (dir mare a la pròpia esposa), tema que només va ser tractat de passada en la Surah Al-Ahzab, i així demostra que aquesta Surah fou revelada abans que Al-Ahzab. Però com que Al-Ahzab fou revelada entre els anys cinquè i setè de la Hillrah, aquesta Surah ha d'haver estat revelada abans: probablement, entre els anys tercer i quart. En la Surah immediatament precedent -Al-Hadid- es va insistir al "Poble del Llibre" que la gràcia divina no era monopoli seu i que, com que havien desafiat i s'havien oposat diverses vegades als Missatgers de Déu, perseguint-los, ara seria traslladada a la Casa d'Ismael. En aquesta Surah s'avisa als musulmans que, atès que la seva prosperitat material animaria l'enemistat dels seus enemics interiors i exteriors, haurien d'estar en guàrdia contra els seus perversos designis i maquinacions. Sempre que l'Alcorà tracta de les maquinacions dels enemics de l'Islam, s'acostuma a fer una referència puntual a alguns mals socials. Aquest mètode va ser adoptat en les Surahs Al-Nur i Al-Ahzab i ha estat també emprat en la present Surah.

Tema

La Surah comença amb una vigorosa denúncia del pervers costum del *Zihar*, i citant el cas de Khaulah, una dona musulmana, estableix el decret que si algú diu "mare" a la seva muller ha de reparar aquesta nefasta caiguda moral alliberant un esclau, si en té, o dejunant dos mesos seguits o, pel contrari, donant de menjar a seixanta necessitats. La Surah continua tractant dels plans i conspiracions dels enemics interns de l'Islam i condemna la formació de societats secretes i la celebració de trobades secretes per perjudicar la seva causa. A continuació, convenientment, estableix unes normes de conducta per a les reunions socials; i cap al final, avisa enèrgicament als enemics de l'Islam del fet que amb la seva oposició incorreran en la còlera de Déu, però mai no podran aturar ni impedir el seu progrés. Aquesta advertència als incrèduls va seguida per una advertència igualment enèrgica als creients que en cap circumstància no han de fer amistat amb els enemics de la seva Fe, per molt emparentats que estiguin amb ells, ja que oposant-se a l'Islam han llançat una autèntica guerra contra Déu i l'amistat amb els enemics de Déu està en contradicció amb la fe veritable.

سُوْرَةُ الْمُجَادَلَةِ مَدَنِيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ ثَلاثٌ وَّعِشْرُوْنَ ايَةً وَّثَلاثَةُ رُكُوْعَاتٍ

AL-MUYADALAH

PART 28

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ١

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

قَدْ سَمِعَ اللّٰهُ قَوْلَ الَّتِيْ
تُجَادِلُكَ فِيْ زَوْجِهَا وَتَشْتَكِيْٓ اِلَى اللّٰهِ
وَاللّٰهُ يَسْمَعُ تَحَاوُرَكُمَا ۭ اِنَّ اللّٰهَ
سَمِيْعٌۢ بَصِيْرٌ ٢

2. Al·là ha sentit en veritat l'argumentació de la discussió amb tu en relació amb el seu marit i es queixa a Al·là. I Al·là ha sentit el vostre diàleg. En veritat, Al·là és Qui Tot ho sent, Qui Tot ho veu.

اَلَّذِيْنَ يُظٰهِرُوْنَ مِنْكُمْ مِّنْ نِّسَاۗىِٕهِمْ
مَّا هُنَّ اُمَّهٰتِهِمْ ۭ اِنْ اُمَّهٰتُهُمْ اِلَّا
الّٰۗـِٔيْ وَلَدْنَهُمْ ۭ وَاِنَّهُمْ لَيَقُوْلُوْنَ مُنْكَرًا
مِّنَ الْقَوْلِ وَزُوْرًا ۭ وَاِنَّ اللّٰهَ لَعَفُوٌّ غَفُوْرٌ ٣

3. Aquells d'entre vosaltres que repudien les dones anomenant-les mares, no per això es converteixen en les seves mares: les seves mares només són les que els van donar a llum; però certament, profereixen paraules evidentment perverses i falses; però en veritat és el Qui Absol els pecats, el Màxim Indulgent.

وَالَّذِيْنَ يُظٰهِرُوْنَ مِنْ نِّسَاۗىِٕهِمْ ثُمَّ
يَعُوْدُوْنَ لِمَا قَالُوْا فَتَحْرِيْرُ رَقَبَةٍ مِّنْ
قَبْلِ اَنْ يَّتَمَاۗسَّا ۭ ذٰلِكُمْ تُوْعَظُوْنَ
بِهٖ ۭ وَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ خَبِيْرٌ ٤

4. *Quant a* aquells que es refereixen a les seves esposes com a mares i després se'n desdiuen, *el càstig per això* és l'alliberament d'un esclau abans de tocar-se l'un a l'altre. Amb això és amb el que se us amonesta. I Al·là és Perfectament Conscient del que feu.

فَمَنْ لَّمْ يَجِدْ فَصِيَامُ شَهْرَيْنِ
مُتَتَابِعَيْنِ مِنْ قَبْلِ اَنْ يَّتَمَاۗسَّا ۚ فَمَنْ
لَّمْ يَسْتَطِعْ فَاِطْعَامُ سِتِّيْنَ مِسْكِيْنًا ۭ
ذٰلِكَ لِتُؤْمِنُوْا بِاللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ ۭ وَتِلْكَ
حُدُوْدُ اللّٰهِ ۭ وَلِلْكٰفِرِيْنَ عَذَابٌ اَلِيْمٌ ٥

5. Però aquell que no troba *un*, ha de dejunar durant dos mesos seguits, abans que es toquin l'un a l'altre. I aquell que no pugui fer-ho donarà de menjar a seixanta necessitats. Això *és així* perquè cregueu *de debò* en Al·là i en el Seu Missatger. Aquests són els límits *prescrits* per Al·là; però per als incrèduls hi ha un dolorós càstig.

6. Aquells que s'oposin a Al·là i al Seu Missatger seran de ben segur humiliats de la mateixa manera que ho van ser els que els van precedir. Perquè hem revelat ja Senyals manifestos. Però els incrèduls patiran un càstig humiliant.

إِنَّ الَّذِيْنَ يُحَآدُّوْنَ اللّٰهَ وَ رَسُوْلَهٗ
كُبِتُوْا كَمَا كُبِتَ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ
وَقَدْ اَنْزَلْنَآ اٰيٰتٍۢ بَيِّنٰتٍ ؕ وَ لِلْكٰفِرِيْنَ
عَذَابٌ مُّهِيْنٌ ۚ﴿۶﴾

7. *En* el dia en què Al·là els ressusciti a tots, els informarà del que van fer. Al·là guarda el compte, malgrat que ells l'hagin oblidat, perquè Al·là és Testimoni de totes les coses.

يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ اللّٰهُ جَمِيْعًا فَيُنَبِّئُهُمْ
بِمَا عَمِلُوْا ؕ اَحْصٰىهُ اللّٰهُ وَ نَسُوْهُ ؕ
ع وَ اللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيْدٌ ﴿۷﴾

R.2.

8. No veus que Al·là coneix tot el que hi ha als cels i a la terra? No hi ha conversa secreta de tres sense que Ell sigui el quart, ni de cinc, sense que ell sigui el sisè, ni d'un nombre superior o inferior sense que Ell estigui amb ells allà on es trobin. Després, en el Dia de la Resurrecció, els informarà del que van fer. En veritat, Al·là coneix molt bé totes les coses.

اَلَمْ تَرَ اَنَّ اللّٰهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَ
مَا فِي الْاَرْضِ ؕ مَا يَكُوْنُ مِنْ نَّجْوٰى ثَلٰثَةٍ
اِلَّا هُوَ رَابِعُهُمْ وَ لَا خَمْسَةٍ اِلَّا هُوَ
سَادِسُهُمْ وَ لَآ اَدْنٰى مِنْ ذٰلِكَ وَ لَآ
اَكْثَرَ اِلَّا هُوَ مَعَهُمْ اَيْنَ مَا كَانُوْا ۚ ثُمَّ
يُنَبِّئُهُمْ بِمَا عَمِلُوْا يَوْمَ الْقِيٰمَةِ ؕ
اِنَّ اللّٰهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمٌ ﴿۸﴾

9. No has vist aquells que se'ls va prohibir *mantenir* converses secretes i els que van tornar, tanmateix, al que se'ls va prohibir, aquells que tracten en secret del pecat, la transgressió i la desobediència al Missatger? Però quan arriben a tu, et saluden amb *una salutació amb* la qual Al·là no t'ha saludat; Però entre ells es diuen: "Per què Al·là no ens castiga pel que diem?" En tindran prou amb l'Infern on cremaran; quin destí més pèssim!

اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذِيْنَ نُهُوْا عَنِ النَّجْوٰى ثُمَّ
يَعُوْدُوْنَ لِمَا نُهُوْا عَنْهُ وَ يَتَنٰجَوْنَ
بِالْاِثْمِ وَ الْعُدْوَانِ وَ مَعْصِيَتِ
الرَّسُوْلِ ؗ وَ اِذَا جَآءُوْكَ حَيَّوْكَ بِمَا
لَمْ يُحَيِّكَ بِهِ اللّٰهُ ۙ وَ يَقُوْلُوْنَ فِيْٓ
اَنْفُسِهِمْ لَوْ لَا يُعَذِّبُنَا اللّٰهُ بِمَا
نَقُوْلُ ؕ حَسْبُهُمْ جَهَنَّمُ ۚ يَصْلَوْنَهَا ۚ
فَبِئْسَ الْمَصِيْرُ ﴿۹﴾

10. Oh vosaltres, els creients! Quan parleu en secret, no parleu *per cometre* pecat, transgressió i desobediència al Missatger, sinó que parleu de *la*

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِذَا تَنَاجَيْتُمْ فَلَا
تَتَنَاجَوْا بِالْاِثْمِ وَ الْعُدْوَانِ وَ
مَعْصِيَتِ الرَّسُوْلِ وَ تَنَاجَوْا بِالْبِرِّ

manera d'assolir la virtut i la justícia, i temeu Al·là, cap a Qui sereu *tots* aplegats.

وَالتَّقْوٰى ۚ وَاتَّقُوا اللّٰهَ الَّذِيْٓ اِلَيْهِ
تُحْشَرُوْنَ ﴿١٠﴾

11. *La celebració de* converses *per a fins perversos* només correspon a Satanàs, per causar aflicció als creients; però no pot perjudicar-los en res, excepte amb permís d'Al·là. I en Al·là els creients han de depositar la confiança.

اِنَّمَا النَّجْوٰى مِنَ الشَّيْطٰنِ لِيَحْزُنَ
الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَلَيْسَ بِضَآرِّهِمْ شَيْـًٔا
اِلَّا بِاِذْنِ اللّٰهِ ۚ وَعَلَى اللّٰهِ فَلْيَتَوَكَّلِ
الْمُؤْمِنُوْنَ ﴿١١﴾

12. Oh vosaltres, els creients! Quan se us diu: "Feu lloc!" en les *vostres* reunions, feu lloc; Al·là us farà prou lloc. Quan us diu: "Aixequeu-vos i marxeu!", llavors aixequeu-vos. Al·là elevarà a graus de *dignitat* els creients d'entre vosaltres i aquells que reben el coneixement. Al·là sap prou bé el que feu.

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِذَا قِيْلَ لَكُمْ
تَفَسَّحُوْا فِي الْمَجٰلِسِ فَافْسَحُوْا يَفْسَحِ
اللّٰهُ لَكُمْ ۚ وَاِذَا قِيْلَ انْشُزُوْا فَانْشُزُوْا
يَرْفَعِ اللّٰهُ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مِنْكُمْ ۙ وَالَّذِيْنَ
اُوْتُوا الْعِلْمَ دَرَجٰتٍ ۚ وَاللّٰهُ بِمَا
تَعْمَلُوْنَ خَبِيْرٌ ﴿١٢﴾

13. Oh vosaltres, els creients! Quan consulteu el Missatger en privat, presenteu una ofrena per la causa d'Al·là abans de la consulta. Això és millor i més pur per a vosaltres. Però si no trobeu *res per donar*, heu de saber que Al·là és el Màxim Indulgent, Misericordiós.

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْٓا اِذَا نَاجَيْتُمُ
الرَّسُوْلَ فَقَدِّمُوْا بَيْنَ يَدَيْ نَجْوٰىكُمْ
صَدَقَةً ۚ ذٰلِكَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَاَطْهَرُ ۚ فَاِنْ
لَّمْ تَجِدُوْا فَاِنَّ اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿١٣﴾

14. Temeu donar ofrenes abans de la vostra consulta? Si és així, quan no ho feu i Al·là hagi estat misericordiós amb vosaltres, *n'hi hauria d'haver prou si* compliu la Pregària, pagueu el Zakat i obeïu Al·là i el Seu Missatger. Perquè Al·là sap molt bé el que feu.

ءَاَشْفَقْتُمْ اَنْ تُقَدِّمُوْا بَيْنَ يَدَيْ
نَجْوٰىكُمْ صَدَقٰتٍ ۚ فَاِذْ لَمْ تَفْعَلُوْا وَ
تَابَ اللّٰهُ عَلَيْكُمْ فَاَقِيْمُوا الصَّلٰوةَ
وَاٰتُوا الزَّكٰوةَ وَاَطِيْعُوا اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ ۚ
وَاللّٰهُ خَبِيْرٌ بِمَا تَعْمَلُوْنَ ﴿١٤﴾ ع ٢ ٣

R.3.

15. No has vist aquells que fan amistança amb persones amb qui Al·là està

اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذِيْنَ تَوَلَّوْا قَوْمًا
غَضِبَ اللّٰهُ عَلَيْهِمْ ۚ مَا هُمْ مِّنْكُمْ وَ

enutjat? No són ni de vosaltres, ni d'ells, i juren en fals a posta.

لَا مِنْهُمْ وَيَحْلِفُونَ عَلَى الْكَذِبِ وَهُمْ
يَعْلَمُونَ ﴿١٥﴾

16. Al·là ha preparat per a ells un dur càstig. Dolent és en veritat el que acostumaven a fer.

أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا إِنَّهُمْ
سَاءَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٦﴾

17. Van fer dels seus juraments una pantalla *per a les seves males accions*, i aparten els homes del camí d'Al·là; per a ells hi haurà, doncs, un càstig ignominiós.

اتَّخَذُوا أَيْمَانَهُمْ جُنَّةً فَصَدُّوا عَن
سَبِيلِ اللَّهِ فَلَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿١٧﴾

18. Ni les seves riqueses ni els seus fills els serviran de res contra Al·là. Són els habitants del Foc, on viuran.

لَّن تُغْنِيَ عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ وَلَا
أَوْلَادُهُم مِّنَ اللَّهِ شَيْئًا أُولَٰئِكَ
أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١٨﴾

19. *En* el dia en què Al·là els ressusciti a tots plegats, juraran davant Ell de la mateixa manera que juren davant de vosaltres, i pensaran que tenen alguna cosa en què recolzar-se. Però en veritat són ells els mentiders.

يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ جَمِيعًا فَيَحْلِفُونَ لَهُ
كَمَا يَحْلِفُونَ لَكُمْ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ
عَلَىٰ شَيْءٍ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ الْكَاذِبُونَ ﴿١٩﴾

20. Satanàs ha aconseguit dominar-los i els ha fet oblidar el record d'Al·là. Són del partit de Satanàs. Però, en veritat, el partit de Satanàs és el dels perdedors.

اسْتَحْوَذَ عَلَيْهِمُ الشَّيْطَانُ فَأَنسَاهُمْ
ذِكْرَ اللَّهِ أُولَٰئِكَ حِزْبُ الشَّيْطَانِ
أَلَا إِنَّ حِزْبَ الشَّيْطَانِ هُمُ
الْخَاسِرُونَ ﴿٢٠﴾

21. Certament, els que s'oposen a Al·là i al Seu Missatger estaran entre els més envilits.

إِنَّ الَّذِينَ يُحَادُّونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ
أُولَٰئِكَ فِي الْأَذَلِّينَ ﴿٢١﴾

22. Al·là ha decretat: "En veritat Jo prevaldré". Jo i els Meus Missatgers". Certament, Al·là és Fort, Potent.

كَتَبَ اللَّهُ لَأَغْلِبَنَّ أَنَا وَرُسُلِي إِنَّ
اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٢٢﴾

23. No trobaràs cap poble que cregui en Al·là i en l'Últim Dia i estimi aquells que s'oposen a Al·là i al Seu

لَّا تَجِدُ قَوْمًا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ
الْآخِرِ يُوَادُّونَ مَنْ حَادَّ اللَّهَ وَ

Missatger, encara que siguin els seus pares, els seus fills, els seus germans o familiars. Són aquells que en el cor Al·là els ha gravat la *veritable* fe i aquells que Ell ha enfortit amb una Paraula Seva. Ell els farà entrar en jardins per on corren rius. En ells viuran. Al·là es felicita amb ells i ells es feliciten amb Ell. Són del partit d'Al·là. Escolteu vosaltres, *humans*! El partit d'Al·là és el que tindrà èxit.

رَسُوْلَهٗ وَلَوْ كَانُوْٓا اٰبَآءَهُمْ اَوْ
اَبْنَآءَهُمْ اَوْ اِخْوَانَهُمْ اَوْ عَشِيْرَتَهُمْ ؕ
اُولٰٓئِكَ كَتَبَ فِيْ قُلُوْبِهِمُ الْاِيْمَانَ وَ
اَيَّدَهُمْ بِرُوْحٍ مِّنْهُ ؕ وَيُدْخِلُهُمْ
جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ
خٰلِدِيْنَ فِيْهَا ؕ رَضِيَ اللّٰهُ عَنْهُمْ وَرَضُوْا
عَنْهُ ؕ اُولٰٓئِكَ حِزْبُ اللّٰهِ ؕ اَلَآ اِنَّ
حِزْبَ اللّٰهِ هُمُ الْمُفْلِحُوْنَ ﴿۲۲﴾ ع

CAPÍTOL 59
AL-HASHR
(Revelat després de la Hillrah)

Data de la revelació i context

La Surah és la tercera dels darrers set capítols medinites de l'Alcorà. L'anterior tractava de les maquinacions i plans secrets contra l'Islam dels jueus de Medina. En canvi, aquesta tracta del seu càstig, en especial de l'expulsió de Medina dels Banu Nadir, una de les tres tribus jueves (Banu Qainuqua, Banu Nadir i Banu Quraizah) pocs mesos després de la Batalla de Uhud, en el quart any de la *Hillrah*. L'expulsió fou un acte de gran prudència i previsió política per part del Sant Profeta perquè, si s'hagués permès als jueus quedar-se a Medina, haurien estat, per les seves conspiracions i maquinacions secretes, una font de constant perill per a l'Islam. A continuació, la Surah tracta dels hipòcrites de Medina, els quals no eren sincers ni amb els musulmans ni amb els jueus. Un hipòcrita és fonamentalment un covard i una persona covarda mai no és sincera ni honesta amb ningú. Els hipòcrites de Medina van ser deshonestos, fins i tot amb els jueus a l'hora del perill. La Surah comença amb la glorificació divina i acaba amb una exhortació als musulmans perquè cantin les lloances del Déu Benèfic i Misericordiós, que va eliminar ja en els brots els designis malvats dels seus enemic i va obrir perspectives infinites de progrés i prosperitat per a ells. La Surah s'assembla molt a la Surah Al-Anfal.

سُوْرَةُ الْحَشْرِ مَدَنِيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ خَمْسٌ وَّعِشْرُوْنَ اٰيَةً وَّثَلَاثَةُ رُكُوْعَاتٍ

AL-HASHR

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ (1)

2. Tot el que hi ha als cels i tot el que hi ha a la terra glorifica Al·là, perquè Ell és el Poderós, el Savi.

سَبَّحَ لِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي
الْاَرْضِ ۚ وَهُوَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ (2)

3. Ell és Qui expulsà els incrèduls d'entre el Poble del Llibre de les seves cases *en el moment* del primer exili. No vau creure que marxarien, i ells van pensar que les seves fortaleses els defensarien contra Al·là. Però Al·là va caure sobre ells quan menys s'ho esperaven, i va infondre terror als seus cors, per la qual cosa van destruir les seves cases amb les seves pròpies mans, i amb les mans dels creients. Apreneu la lliçó, vosaltres, els que teniu ulls!

هُوَ الَّذِيْٓ اَخْرَجَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْ اَهْلِ
الْكِتٰبِ مِنْ دِيَارِهِمْ لِاَوَّلِ الْحَشْرِ ۗ
مَا ظَنَنْتُمْ اَنْ يَّخْرُجُوْا وَظَنُّوْٓا اَنَّهُمْ
مَّانِعَتُهُمْ حُصُوْنُهُمْ مِّنَ اللّٰهِ فَاَتٰىهُمُ
اللّٰهُ مِنْ حَيْثُ لَمْ يَحْتَسِبُوْا ۗ وَ
قَذَفَ فِيْ قُلُوْبِهِمُ الرُّعْبَ يُخْرِبُوْنَ
بُيُوْتَهُمْ بِاَيْدِيْهِمْ وَاَيْدِي
الْمُؤْمِنِيْنَ ۗ فَاعْتَبِرُوْا يٰٓاُولِي
الْاَبْصَارِ (3)

4. Però si Déu no hagués decretat l'exili per a ells, els hauria castigat de ben segur *altrament* en aquest món. I en el Més Enllà tindran, de ben segur, el càstig del Foc.

وَلَوْلَآ اَنْ كَتَبَ اللّٰهُ عَلَيْهِمُ الْجَلَاۤءَ
لَعَذَّبَهُمْ فِي الدُّنْيَا ۗ وَلَهُمْ فِي الْاٰخِرَةِ
عَذَابُ النَّارِ (4)

5. Això, per haver-se oposat a Al·là i al seu Missatger, perquè aquell que s'oposa a Al·là *ha de saber que* Al·là és Sever en la retribució.

ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ شَاۤقُّوا اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ ۚ
وَمَنْ يُّشَاۤقِّ اللّٰهَ فَاِنَّ اللّٰهَ شَدِيْدُ
الْعِقَابِ (5)

6. Quantes palmeres vau tallar o deixar dempeus, *tot* això fou amb el permís d'Al·là i perquè Ell humiliés els transgressors.

مَا قَطَعْتُمْ مِّنْ لِّيْنَةٍ اَوْ تَرَكْتُمُوْهَا
قَاۤىِٕمَةً عَلٰٓى اُصُوْلِهَا فَبِاِذْنِ اللّٰهِ وَ
لِيُخْزِيَ الْفٰسِقِيْنَ (6)

7. I per tot el que Al·là ha lliurat al Seu Missatger com a botí d'ells, vos-

وَمَآ اَفَاۤءَ اللّٰهُ عَلٰى رَسُوْلِهٖ مِنْهُمْ فَمَآ

altres no vau haver de fer servir per a això ni cavalls, ni camells; però Al·là concedeix poder als Seus Missatgers sobre qui Li plau, perquè Al·là té poder sobre totes les coses.

أَوْجَفْتُمْ عَلَيْهِ مِنْ خَيْلٍ وَّلَا رِكَابٍ
وَّلٰكِنَّ اللّٰهَ يُسَلِّطُ رُسُلَهٗ عَلٰى مَنْ
يَّشَآءُ ۚ وَاللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ ﴿٧﴾

8. Tot el que Al·là ha lliurat al Seu Missatger com a botí del poble de les ciutats és per a Al·là i per al Missatger i per als parents propers i orfes, els necessitats i viatgers, perquè no circuli *només* entre aquells de vosaltres que sou rics. I tot el que us dóna el Missatger, accepteu-ho, i tot el que us prohibeix, absteniu-vos-en. Temeu Al·là, perquè en veritat Al·là és Sever en la retribució.

مَآ اَفَآءَ اللّٰهُ عَلٰى رَسُوْلِهٖ مِنْ اَهْلِ الْقُرٰى
فَلِلّٰهِ وَلِلرَّسُوْلِ وَلِذِى الْقُرْبٰى وَالْيَتٰمٰى
وَالْمَسٰكِيْنِ وَابْنِ السَّبِيْلِ ۙ كَيْ لَا
يَكُوْنَ دُوْلَةًۢ بَيْنَ الْاَغْنِيَآءِ مِنْكُمْ ۚ
وَمَآ اٰتٰىكُمُ الرَّسُوْلُ فَخُذُوْهُ ۚ وَمَا
نَهٰىكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوْا ۚ وَاتَّقُوا اللّٰهَ ۚ اِنَّ
اللّٰهَ شَدِيْدُ الْعِقَابِ ﴿٨﴾

9. *Aquest botí* és per als refugiats pobres que han estat privats de casa seva i les seves possessions, mentre que buscaven la gràcia d'Al·là i la Seva estimació, ajudant Al·là i el Seu Missatger. Aquests són els veritables *en la fe*.

لِلْفُقَرَآءِ الْمُهٰجِرِيْنَ الَّذِيْنَ اُخْرِجُوْا
مِنْ دِيَارِهِمْ وَاَمْوَالِهِمْ يَبْتَغُوْنَ
فَضْلًا مِّنَ اللّٰهِ وَرِضْوَانًا وَّ
يَنْصُرُوْنَ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ ۚ اُولٰٓئِكَ هُمُ
الصّٰدِقُوْنَ ﴿٩﴾

10. I aquells que havien establert casa *seva en aquesta ciutat i havien abraçat* la fe abans que ells, estimen els que van acudir a ells demanant refugi, i no troben en els seus cors cap desig pel que se'ls dóna a ells (els refugiats), sinó que prefereixen els altres i no a ells mateixos, fins i tot quan la privació sigui *la seva pròpia sort*. Aquells que es lliuren de l'avarícia de la seva ànima són ells els que seran benaurats.

وَالَّذِيْنَ تَبَوَّؤُ الدَّارَ وَالْاِيْمَانَ مِنْ
قَبْلِهِمْ يُحِبُّوْنَ مَنْ هَاجَرَ اِلَيْهِمْ وَ
لَا يَجِدُوْنَ فِيْ صُدُوْرِهِمْ حَاجَةً مِّمَّآ
اُوْتُوْا وَيُؤْثِرُوْنَ عَلٰٓى اَنْفُسِهِمْ وَلَوْ
كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ ۚ وَمَنْ يُّوْقَ
شُحَّ نَفْسِهٖ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ
الْمُفْلِحُوْنَ ﴿١٠﴾

11. I el *botí és també per a* aquells que van venir darrere d'ells. Diuen: "Senyor Nostre, perdona'ns a nosal-

وَالَّذِيْنَ جَآءُوْ مِنْۢ بَعْدِهِمْ يَقُوْلُوْنَ

رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا
بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًّا
لِّلَّذِينَ آمَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفٌ
رَّحِيمٌ ﴿١١﴾

tres i als nostres germans que ens precediren en la fe. i no deixis en els nostres cors cap rancúnia contra els creients. Senyor Nostre! Tu ets, realment, Compassiu, Misericordiós!

R.2.

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ نَافَقُوا يَقُولُونَ
لِإِخْوَانِهِمُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ
الْكِتَابِ لَئِنْ أُخْرِجْتُمْ لَنَخْرُجَنَّ
مَعَكُمْ وَلَا نُطِيعُ فِيكُمْ أَحَدًا
أَبَدًا وَإِنْ قُوتِلْتُمْ لَنَنْصُرَنَّكُمْ وَاللَّهُ
يَشْهَدُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿١٢﴾

12. No has vist els hipòcrites? Diuen als seus germans incrèduls d'entre el Poble del llibre: "Si us expulsen, de ben segur que anirem amb vosaltres i mai no desobeïrem ningú que estigui en contra vostra; i si us ataquen, de ben segur que us ajudarem. Però Al·là és testimoni que certament són mentiders".

لَئِنْ أُخْرِجُوا لَا يَخْرُجُونَ مَعَهُمْ
وَلَئِنْ قُوتِلُوا لَا يَنْصُرُونَهُمْ وَلَئِنْ
نَصَرُوهُمْ لَيُوَلُّنَّ الْأَدْبَارَ ثُمَّ لَا
يُنْصَرُونَ ﴿١٣﴾

13. Si els expulsen, mai no marxaran amb ells; i si lluiten contra ells, mai no els ajudaran. Però encara que els ajudin, de ben segur que giraran l'esquena; i llavors no seran ajudats.

لَأَنْتُمْ أَشَدُّ رَهْبَةً فِي صُدُورِهِمْ مِنَ
اللَّهِ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ ﴿١٤﴾

14. De ben segur, senten en els seus cors una por més gran per vosaltres que no pas per Al·là. Això és perquè és un poble mancat de *tota* raó.

لَا يُقَاتِلُونَكُمْ جَمِيعًا إِلَّا فِي قُرًى
مُحَصَّنَةٍ أَوْ مِنْ وَرَاءِ جُدُرٍ بَأْسُهُمْ
بَيْنَهُمْ شَدِيدٌ تَحْسَبُهُمْ جَمِيعًا وَ
قُلُوبُهُمْ شَتَّىٰ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا
يَعْقِلُونَ ﴿١٥﴾

15. No us combatran en munió, sinó en ciutats fortificades o darrere els murs. El combat entre ells és sever. Penses que estan units, però els seus cors estan dividits. Això és perquè són un poble al qual li manca sentit.

كَمَثَلِ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ قَرِيبًا ذَاقُوا
وَبَالَ أَمْرِهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٦﴾

16. *Són* semblants a aquells que, poc temps abans que ells, van tastar les conseqüències malvades de les seves accions. Però per a ells hi ha un dolorós càstig.

كَمَثَلِ الشَّيْطَانِ إِذْ قَالَ لِلْإِنْسَانِ
اكْفُرْ فَلَمَّا كَفَرَ قَالَ إِنِّي بَرِيءٌ

17. Es *com* Satanàs quan diu a l'home: "No creguis", però quan deixa de

مِّنْكَ إِنِّيْٓ أَخَافُ اللّٰهَ رَبَّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿١٧﴾

creure, li diu: "No tinc res a veure amb tu, jo temo Al·là, el Senyor dels mons".

فَكَانَ عَاقِبَتَهُمَآ أَنَّهُمَا فِي النَّارِ خَالِدَيْنِ فِيْهَا ۚ وَ ذٰلِكَ جَزٰٓؤُا الظّٰلِمِيْنَ ﴿١٨﴾ ع ٢ ٥

18. I el final de tots dos serà que cauran al Foc, vivint-hi. Aquesta és la recompensa dels malvats.

R.3.

يٰٓأَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوا اتَّقُوا اللّٰهَ وَلْتَنْظُرْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ ۚ وَاتَّقُوا اللّٰهَ ۚ إِنَّ اللّٰهَ خَبِيْرٌۢ بِمَا تَعْمَلُوْنَ ﴿١٩﴾

19. Oh vosaltres, els creients! Temeu Al·là; i que *cada* ànima consideri el que prepara per a l'endemà. Temeu Al·là, perquè en veritat Al·là coneix molt bé el que feu.

وَ لَا تَكُوْنُوْا كَالَّذِيْنَ نَسُوا اللّٰهَ فَأَنْسٰهُمْ أَنْفُسَهُمْ ۚ أُولٰٓئِكَ هُمُ الْفٰسِقُوْنَ ﴿٢٠﴾

20. No sigueu com aquells que van oblidar Al·là, per la qual cosa Ell féu que s'oblidessïn d'ells mateixos. Ells són els rebels.

لَا يَسْتَوِيْٓ أَصْحٰبُ النَّارِ وَ أَصْحٰبُ الْجَنَّةِ ۚ أَصْحٰبُ الْجَنَّةِ هُمُ الْفَآئِزُوْنَ ﴿٢١﴾

21. Els habitants del Foc i els habitants del Jardí no són iguals. Són els habitants del Jardí els que triomfaran.

لَوْ أَنْزَلْنَا هٰذَا الْقُرْاٰنَ عَلٰى جَبَلٍ لَّرَأَيْتَهٗ خَاشِعًا مُّتَصَدِّعًا مِّنْ خَشْيَةِ اللّٰهِ ۚ وَتِلْكَ الْأَمْثَالُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُوْنَ ﴿٢٢﴾

22. Si haguéssim revelat aquest Alcorà en una muntanya, de ben segur que l'hauries vist humiliat i fet miques per por a Al·là. Aquests són exemples que proposem als humans perquè hi reflexionin.

هُوَ اللّٰهُ الَّذِيْ لَآ إِلٰهَ إِلَّا هُوَ ۚ عٰلِمُ الْغَيْبِ وَ الشَّهَادَةِ ۚ هُوَ الرَّحْمٰنُ الرَّحِيْمُ ﴿٢٣﴾

23. Ell és Al·là i no hi ha cap altre que sigui mereixedor de culte tret d'Ell, el Coneixedor de l'invisible i del visible. Ell és el Clement, el Misericordiós.

هُوَ اللّٰهُ الَّذِيْ لَآ إِلٰهَ إِلَّا هُوَ ۚ اَلْمَلِكُ الْقُدُّوْسُ السَّلٰمُ الْمُؤْمِنُ الْمُهَيْمِنُ الْعَزِيْزُ الْجَبَّارُ الْمُتَكَبِّرُ ۚ سُبْحٰنَ اللّٰهِ عَمَّا يُشْرِكُوْنَ ﴿٢٤﴾

24. No hi ha altre que sigui mereixedor de culte tret d'Ell, el Sobirà, el Sant, la Font de Pau, el Dador de Seguretat, el Protector, el Poderós, el Sotmetedor, l'Altíssim, Sant és Al·là, *molt més* enllà del que *Li* associen.

25. Ell és Al·là, el Creador, el Faedor, el Modelador. Seus són els noms més bells. Tot el que hi ha als cels i a la terra El glorifica, perquè Ell és el Poderós, el Savi.

هُوَ اللّٰهُ الْخَالِقُ الْبَارِئُ الْمُصَوِّرُ لَهُ
الْاَسْمَآءُ الْحُسْنٰى ۚ يُسَبِّحُ لَهٗ مَا فِي
السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۚ وَهُوَ الْعَزِيْزُ
الْحَكِيْمُ ﴿٢٥﴾

CAPÍTOL 60
AL-MUMTAHANAH
(Revelat després de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Com els tres capitols precedents, aquesta Surah, com indica el seu contingut, fou revelada a Medina en els anys setè i vuitè de la Hillrah en algun moment entre el Tractat de Hudaibiyah i la Caiguda de la Meca. La Surah anterior tractava de les maquinacions i intrigues dels hipòcrites, dels jueus de Medina i del càstig decretat per a ells. Aquest tracta de les relacions socials dels creients amb els incrèduls en general i amb els que estan en guerra amb l'Islam en particular. Comença amb una exhortació solemne als musulmans prohibint-los mantenir relacions d'amistat amb els incrèduls que es trobin en guerra amb l'Islam o tractin d'eliminar-lo. El manament és tan estricte i general que no queden eximits ni tan sols els familiars de sang més propers. Aquesta prohibició va seguida per la profecia implícita que molt aviat els enemics implacables de l'Islam es convertiran en els seus seguidors devots. No obstant això, té una excepció. No s'aplica als incrèduls que mantenen bones relacions de veïnat amb els musulmans. Aquests incrèduls han de ser tractats equitativament i amb amabilitat. La Surah estableix tot seguit alguns manaments importants sobre les dones creients que van emigrar a Medina i també sobre les dones que van deixar Medina i van lliurar la seva lleialtat als incrèduls. Per convèncer els musulmans de la gravetat del tema, la Surah acaba repetint la prohibició als musulmans de fer amics amb aquestes persones que, adoptant una actitud obertament hostil contra l'Islam, han incorregut en la còlera de Déu.

☆ سُورَةُ الْمُمْتَحِنَةِ مَدَنِيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ اَرْبَعَ عَشْرَةَ اٰيَةً وَّ رُكُوْعَانِ

AL-MUMTAHANAH

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Oh vosaltres, els creients! No preneu per amics els Meus enemics i els vostres, mostrant-los afecte, quan no creuen en la veritat que us ha arribat i expulsen el Missatger i a vosaltres *de casa vostra només* perquè *simplement* creieu en Al·là, el vostre Senyor. Si marxeu i us esforceu per la Meva causa i busqueu el Meu grat, *no els preneu per amics,* enviant-los *missatges d'*amor en secret, perquè Jo sé del tot el que amagueu i el que reveleu. I qualsevol de vosaltres que ho faci, en veritat, ha perdut el camí recte.

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَتَّخِذُوْا
عَدُوِّيْ وَعَدُوَّكُمْ اَوْلِيَآءَ تُلْقُوْنَ
اِلَيْهِمْ بِالْمَوَدَّةِ وَقَدْ كَفَرُوْا بِمَا
جَآءَكُمْ مِّنَ الْحَقِّ ۚ يُخْرِجُوْنَ الرَّسُوْلَ
وَاِيَّاكُمْ اَنْ تُؤْمِنُوْا بِاللّٰهِ رَبِّكُمْ ؕ
اِنْ كُنْتُمْ خَرَجْتُمْ جِهَادًا فِيْ سَبِيْلِيْ
وَابْتِغَآءَ مَرْضَاتِيْ ۖ تُسِرُّوْنَ اِلَيْهِمْ
بِالْمَوَدَّةِ ۖ وَاَنَا اَعْلَمُ بِمَآ اَخْفَيْتُمْ وَمَآ
اَعْلَنْتُمْ ؕ وَمَنْ يَّفْعَلْهُ مِنْكُمْ فَقَدْ ضَلَّ
سَوَآءَ السَّبِيْلِ ﴿٢﴾

3. Només si guanyen la supremacia sobre vosaltres, es mostraran obertament com els vostres enemics, i estendran les mans i les llengües contra vosaltres amb mala *intenció*; perquè volen vehementment que us feu incrèduls.

اِنْ يَّثْقَفُوْكُمْ يَكُوْنُوْا لَكُمْ اَعْدَآءً وَّ
يَبْسُطُوْۤا اِلَيْكُمْ اَيْدِيَهُمْ وَاَلْسِنَتَهُمْ
بِالسُّوْٓءِ وَوَدُّوْا لَوْ تَكْفُرُوْنَ ﴿٣﴾

4. Ni els vostres parents ni els vostres fills us serviran de res en el Dia de la Resurrecció. Ell decidirà entre vosaltres, perquè Al·là veu tot el que feu.

لَنْ تَنْفَعَكُمْ اَرْحَامُكُمْ وَلَآ
اَوْلَادُكُمْ ۚۛ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ ۚۛ يَفْصِلُ
بَيْنَكُمْ ؕ وَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ بَصِيْرٌ ﴿٤﴾

5. Teniu un bon exemple en Abraham i en els que estaven amb ell quan van dir al seu poble: "No tenim res a veure ni amb vosaltres ni amb el que adoreu en comptes d'Al·là. No creiem en res del que *creieu*. S'ha alçat l'e-

قَدْ كَانَتْ لَكُمْ اُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِيْۤ
اِبْرٰهِيْمَ وَالَّذِيْنَ مَعَهٗ ۚ اِذْ قَالُوْا
لِقَوْمِهِمْ اِنَّا بُرَءٰٓؤُا مِنْكُمْ وَمِمَّا
تَعْبُدُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ ۫ كَفَرْنَا بِكُمْ وَ

nemistat i l'odi entre vosaltres i nosaltres per sempre, mentre no creieu només en Al·là", si exceptuem el que digué Abraham al seu pare: "En veritat, demanaré perdó per a tu, malgrat que no tinc poder per *convéncer* Al·là a favor teu". I *van pregar a Déu, tot dient:* Senyor Nostre, en Tu posem la nostra confiança i a Tu tornem *penedits*, perquè a Tu serà el retorn finai".

بَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَاءُ
أَبَدًا حَتَّى تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَحْدَهُ إِلَّا
قَوْلَ إِبْرَاهِيمَ لِأَبِيهِ لَأَسْتَغْفِرَنَّ لَكَ
وَمَا أَمْلِكُ لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ رَبَّنَا
عَلَيْكَ تَوَكَّلْنَا وَإِلَيْكَ أَنَبْنَا وَإِلَيْكَ
الْمَصِيرُ ٥

6. "Senyor Nostre, no ens converteixis en prova per als que no creuen, i perdona'ns, Senyor Nostre; només Tu ets el Poderós, el Savi".

رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا فِتْنَةً لِلَّذِينَ كَفَرُوا
وَاغْفِرْ لَنَا رَبَّنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ
الْحَكِيمُ ٦

7. En veritat, hi ha en ells un bell exemple per a vosaltres, per a *tots* els que manetnen esperances en Al·là i en l'Últim Dia. Perquè aquell que se n'aparti ha de saber que, en veritat, Al·là és Autosuficient, Mereixedor de tota lloança.

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِيهِمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِمَنْ
كَانَ يَرْجُو اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَمَنْ
ع يَتَوَلَّ فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ٧

R.2.

8. És possible que Al·là faci néixer l'amor entre vosaltres i aquells amb qui *ara* esteu enemistats, perquè Al·là és Totpoderós, i Al·là és el Màxim Indulgent, Misericordiós.

عَسَى اللَّهُ أَنْ يَجْعَلَ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَ
الَّذِينَ عَادَيْتُمْ مِنْهُمْ مَوَدَّةً وَاللَّهُ
قَدِيرٌ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ٨

9. Respecte a aquells que no han lluitat contra vosaltres per la *vostra* religió i no us han expulsat de casa vostra, Al·là no us prohibeix que sigueu amables amb ells i que actueu amb justícia envers ells; en veritat, Al·là estima els que fan justícia.

لَا يَنْهَاكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ لَمْ يُقَاتِلُوكُمْ
فِي الدِّينِ وَلَمْ يُخْرِجُوكُمْ مِنْ دِيَارِكُمْ
أَنْ تَبَرُّوهُمْ وَتُقْسِطُوا إِلَيْهِمْ إِنَّ
اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ ٩

10. Al·là només us prohibeix que, respecte als que han lluitat contra vosaltres per la *vostra* religió i us han expulsat de casa vostra i han ajudat a

إِنَّمَا يَنْهَاكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ قَاتَلُوكُمْ
فِي الدِّينِ وَأَخْرَجُوكُمْ مِنْ دِيَارِكُمْ وَ

d'altres a expulsar-vos-en, feu amistat amb ells, perquè el que es faci amic d'ells serà precisament dels transgressors.

ظَاهَرُوا عَلَىٰ إِخْرَاجِكُمْ أَنْ تَوَلَّوْهُمْ ۚ وَ
مَنْ يَتَوَلَّهُمْ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّٰلِمُونَ ﴿١٠﴾

11. Oh vosaltres, els creients! Quan les dones creients recorrin a vosaltres com a refugiades, examineu-les. Al·là coneix prou bé la seva fe. Llavors, si considereu que són veritables creients, no les torneu als incrèduls. Aquestes *dones* no són lícites per a ells, ni ells ho són per a aquestes *dones*. Però torneu *als seus marits incrèduls* el que hagin emprat *en elles*. I no serà pecat per a vosaltres acceptar-les en matrimoni, quan els hàgiu donat el dot. No mantingueu *els vostres* vincles conjugals amb les dones incrèdules, sinó que demaneu *la devolució* del que heu gastat; i deixeu que *els incrèduls* demanin el que han gastat. Aquest és el judici d'Al·là. Ell jutja entre vosaltres. Perquè Al·là és Omniscient, Savi.

يَٰأَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا جَاءَكُمُ
الْمُؤْمِنَٰتُ مُهَٰجِرَٰتٍ فَامْتَحِنُوهُنَّ ۖ
اللَّهُ أَعْلَمُ بِإِيمَٰنِهِنَّ ۖ فَإِنْ
عَلِمْتُمُوهُنَّ مُؤْمِنَٰتٍ فَلَا تَرْجِعُوهُنَّ
إِلَى الْكُفَّارِ ۖ لَا هُنَّ حِلٌّ لَهُمْ وَلَا هُمْ
يَحِلُّونَ لَهُنَّ ۖ وَآتُوهُمْ مَا أَنْفَقُوا ۚ وَلَا
جُنَاحَ عَلَيْكُمْ أَنْ تَنْكِحُوهُنَّ إِذَا
آتَيْتُمُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ ۚ وَلَا تُمْسِكُوا
بِعِصَمِ الْكَوَافِرِ وَسْئَلُوا مَا أَنْفَقْتُمْ
وَلْيَسْئَلُوا مَا أَنْفَقُوا ۚ ذَٰلِكُمْ حُكْمُ اللَّهِ ۖ
يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ ۚ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١١﴾

12. I si qualsevol de les vostres mullers marxa i se'n va amb els incrèduls, llavors quan us resquiteu *i obtingueu un botí dels incrèduls*, lliureu als creients les esposes dels quals van marxar, el mateix que van fer servir *en les seves dones*, i temeu Al·là, en el Qual creieu.

وَإِنْ فَاتَكُمْ شَيْءٌ مِنْ أَزْوَاجِكُمْ إِلَى
الْكُفَّارِ فَعَاقَبْتُمْ فَآتُوا الَّذِينَ
ذَهَبَتْ أَزْوَاجُهُمْ مِثْلَ مَا أَنْفَقُوا ۚ
وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي أَنْتُمْ بِهِ مُؤْمِنُونَ ﴿١٢﴾

13. Oh Profeta! Quan les dones creients es presentin davant teu, jurant lleialtat *en les teves mans* que no associaran res a Al·là, i que no robaran, no cometran adulteri, no mataran els seus fills, no presentaran una acusació escandalosa que hagin inventat

يَٰأَيُّهَا النَّبِيُّ إِذَا جَاءَكَ الْمُؤْمِنَٰتُ
يُبَايِعْنَكَ عَلَىٰ أَنْ لَا يُشْرِكْنَ بِاللَّهِ
شَيْئًا وَلَا يَسْرِقْنَ وَلَا يَزْنِينَ وَلَا
يَقْتُلْنَ أَوْلَادَهُنَّ وَلَا يَأْتِينَ

بِبُهْتَانٍ يَّفْتَرِيْنَهٗ بَيْنَ اَيْدِيْهِنَّ وَ
اَرْجُلِهِنَّ وَلَا يَعْصِيْنَكَ فِيْ مَعْرُوْفٍ
فَبَايِعْهُنَّ وَاسْتَغْفِرْ لَهُنَّ اللّٰهَ ۭ اِنَّ
اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿۱۳﴾

deliberadament elles mateixes, ni et desobeiran en el que és just, accepta el seu compromís i demana a Al·là que les perdoni. En veritat, Al·là és el Màxim Indulgent, Misericordiós.

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تَتَوَلَّوْا قَوْمًا
غَضِبَ اللّٰهُ عَلَيْهِمْ قَدْ يَىِٕسُوْا مِنَ
الْاٰخِرَةِ كَمَا يَىِٕسَ الْكُفَّارُ مِنْ اَصْحٰبِ
الْقُبُوْرِ ﴿۱۴﴾

14. Oh vosaltres, els creients! No us feu amics d'un poble amb el qual Al·là estigui enfurismat; en veritat, han desesperat del Més Enllà de la mateixa manera que els incrèduls van desesperar dels que estan a les tombes.

CAPÍTOL 61
AL-SAFF
(Revelat després de la Hillrah)

Data de la revelació i context

La Surah fou revelada a Medina, probablement en els anys tercer o quart de la Hillrah, després de la Batalla de Uhud, ja que el versicle 5 sembla incloure una referència implícita a la manca de disciplina o obediència incondicional al Sant Profeta que alguns dels musulmans van ser culpables en aquesta batalla. Els dos capítols anteriors van tractar el tema de la guerra contra els incrèduls i els problemes socials i polítics que se'n derivaven. Aquesta Surah destaca la importància de prestar una obediència submisa i incondicional al Cap i presentar, seguint la seva guia, un front sòlid, compacte i unit davant dels incrèduls.

Tema

La Surah comença amb la glorificació de la saviesa i el poder de Déu exhortant els creients dient-los que, quan glorifiquin Déu i exalcin la santedat de paraula, donin una prova pràctica de la seva professió amb les seves accions. D'aquesta manera, faran que les seves accions es corresponguin amb les seves declaracions verbals. I quan els cridin per lluitar per la causa de la Veritat han de presentar davant els incrèduls un front ferm i sòlid, i han de presentar una obediència incondicional al seu Cap. Llavors la Surah fa una breu referència a la mala conducta dels seguidors de Moisès, els quals, difamant-lo i desafiant-lo, li van provocar una gran humiliació i angoixa i, per tant, avisa als musulmans que no es comportin com ells. Tot seguit, s'esmenta la profecia de Jesús sobre la aparició del Profeta Ahmad, seguida per una declaració ferma que diu que tots els intents dels seguidors de les tenebres per apagar la llum d'Al·là quedaran reduïts al no-res. La llum continuarà brillant en tota la seva glòria i brillantor, i l'Islam prevaldrà sobre totes les religions. Però abans que això passi, els musulmans hauran "d'esforçar-se amb la seva riquesa i les seves persones en la causa d'Al·là". Només llavors mereixeran ser beneïts amb el grat de Déu i la glòria material, "amb jardins per on corren rius". La Surah acaba conhortant als musulmans a ajudar a la causa de Déu, com ho van fer els deixebles de Jesús, sotmetent-se a tota mena de sacrificis i patint per això.

سُوْرَةُ الصَّفِّ مَدَنِيَّةٌ وَّ هِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ خَمْسَ عَشْرَةَ اٰيَةً وَّ رُكُوْعَانِ

AL-SAFF

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Tot el que hi ha als cels i a la terra glorifica Al·là; perquè Ell és el Poderós, el Savi.

سَبَّحَ لِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ ۚ وَهُوَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ ﴿٢﴾

3. Oh vosaltres, els creients! Per què dieu el que no feu?

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لِمَ تَقُوْلُوْنَ مَا لَا تَفْعَلُوْنَ ﴿٣﴾

4. A ulls d'Al·là és ben odiós que digueu el que no feu.

كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللّٰهِ اَنْ تَقُوْلُوْا مَا لَا تَفْعَلُوْنَ ﴿٤﴾

5. En veritat, Al·là estima aquells que lluiten per la Seva causa disposats en fileres *atapeïdes* com si fossin una *sòlida* estructura cimentada en plom *fos*.

اِنَّ اللّٰهَ يُحِبُّ الَّذِيْنَ يُقَاتِلُوْنَ فِيْ سَبِيْلِهٖ صَفًّا كَاَنَّهُمْ بُنْيَانٌ مَّرْصُوْصٌ ﴿٥﴾

6. *Recordeu-vos de* quan Moisès digué al seu poble: "Oh poble meu, per què em feu mal sabent que sóc el Missatger d'Al·là per a vosaltres?" Així, quan es van desviar *del camí recte*, Al·là féu que els seus cors es desviessin, perquè Al·là no guia els homes rebels.

وَاِذْ قَالَ مُوْسٰى لِقَوْمِهٖ يٰقَوْمِ لِمَ تُؤْذُوْنَنِيْ وَقَدْ تَّعْلَمُوْنَ اَنِّيْ رَسُوْلُ اللّٰهِ اِلَيْكُمْ ۗ فَلَمَّا زَاغُوْۤا اَزَاغَ اللّٰهُ قُلُوْبَهُمْ ۗ وَاللّٰهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفٰسِقِيْنَ ﴿٦﴾

7. I *recordeu-vos de* quan Jesús, fill de Maria, digué: "Oh fills d'Israel, en veritat sóc un Missatger d'Al·là per a vosaltres, el qual compleix el que s'esmentava a la Torà abans de mi i us dóna la bona nova d'un Missatger que apareixerà després de mi. El seu nom serà Ahmad. Però quan arribà a ells amb proves evidents, van dir: "És Un encanteri manifest".

وَاِذْ قَالَ عِيْسَى ابْنُ مَرْيَمَ يٰبَنِيْۤ اِسْرَآءِيْلَ اِنِّيْ رَسُوْلُ اللّٰهِ اِلَيْكُمْ مُّصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرٰىةِ وَمُبَشِّرًۢا بِرَسُوْلٍ يَّاْتِيْ مِنْۢ بَعْدِي اسْمُهٗۤ اَحْمَدُ ۗ فَلَمَّا جَآءَهُمْ بِالْبَيِّنٰتِ قَالُوْا هٰذَا سِحْرٌ مُّبِيْنٌ ﴿٧﴾

8. Però Aquell que comet una maldat més gran que aquell que forja una mentida contra Al·là quan és convidat a l'Islam? Al·là no guia els homes injustos.

ومن أظلم ممن افترى على الله
الكذب وهو يدعى إلى الإسلام والله
لا يهدي القوم الظالمين ﴿٨﴾

9. Volen apagar la llum d'Al·là amb *l'alè de* les seves boques, però Al·là perfeccionarà la Seva llum, encara que els incrèduls *la* odiïn.

يريدون ليطفئوا نور الله بأفواههم
والله متم نوره ولو كره
الكافرون ﴿٩﴾

10. Ell és Qui envià al Seu Missatger amb la guia i la Religió de la veritat, per fer que prevalgués sobre totes les religions, encara que l'odiïn els que associen déus *a Déu*.

هو الذي أرسل رسوله بالهدى ودين
الحق ليظهره على الدين كله ولو كره
المشركون ﴿١٠﴾

R.2.

11. Oh vosaltres, els creients! Voleu que us mostri un tracte que us lliurarà d'un càstig dolorós?

يا أيها الذين آمنوا هل أدلكم على
تجارة تنجيكم من عذاب أليم ﴿١١﴾

12. Que cregueu en Al·là i en el Seu Missatger i us esforceu en la causa d'Al·là amb les vostres riqueses i les vostres persones. Això és el millor per a vosaltres, si almenys ho sabéssiu.

تؤمنون بالله ورسوله وتجاهدون
في سبيل الله بأموالكم وأنفسكم
ذلكم خير لكم إن كنتم تعلمون ﴿١٢﴾

13. Ell sempre perdonarà els vostres pecats i us farà entrar en els Jardins per on corren rius i llars pures i agradables en Jardins d'Eternitat. Aquest és el triomf suprem.

يغفر لكم ذنوبكم ويدخلكم جنات
تجري من تحتها الأنهار ومساكن
طيبة في جنات عدن ذلك الفوز
العظيم ﴿١٣﴾

14. Ell *concedirà* una altra *gràcia* que anheleu: l'ajuda d'Al·là i una victòria propera. Doneu, doncs, la bona nova als creients.

وأخرى تحبونها نصر من الله وفتح
قريب وبشر المؤمنين ﴿١٤﴾

15. Oh vosaltres que creieu! Sigueu ajudants en la causa d'Al·là, com digué Jesús, fill de Maria, *als seus* deixebles: "Quins són els meus aju-

يا أيها الذين آمنوا كونوا أنصار الله
كما قال عيسى ابن مريم للحواريين

مَنْ اَنْصَارِيْٓ اِلَى اللّٰهِ ؕ قَالَ الْحَوَارِيُّوْنَ
نَحْنُ اَنْصَارُ اللّٰهِ فَاٰمَنَتْ طَّآئِفَةٌ مِّنْۢ
بَنِيْٓ اِسْرَآءِيْلَ وَكَفَرَتْ طَّآئِفَةٌ ۚ فَاَيَّدْنَا
الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا عَلٰى عَدُوِّهِمْ فَاَصْبَحُوْا
ظٰهِرِيْنَ ﴿١٥﴾ ع

dants en *la causa* d'Al·là?" Els deixebles van dir: "Nosaltres som ajudants *en la causa* d'Al·là". Després un grup dels fills d'Israel va creure, mentre que un altre grup no va creure. Nosaltres vam ajudar els que van creure contra el seu enemic i en van sortir victoriosos".

CAPÍTOL 62
AL-YUMUAH
(Revelat després de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Sembla que aquesta Surah fou revelada després de la Hillrah (veure v.4). En l'anterior, s'esmentava la profecia de Jesús sobre l'aparició del Profeta Ahmad. Aquesta Surah tracta de nou d'aquesta profecia. Com a la Surah anterior, comença amb la glorificació del poder i la saviesa de Déu i, com a prova i demostració d'aquests dos atributs divins, assenyala l'aparició del Sant Profeta entre els àrabs illetrats, els quals, provinents d'un poble incivilitzat, sense cultura ni formació, es van convertir, gràcies als ensenyaments de l'Alcorà i al noble exemple del Profeta, en els mestres i líders de la humanitat, estenent la llum i l'ensenyament allà on van anar. La Surah fa després referència al mateix fenomen espiritual que tindrà lloc en alguna època posterior a través d'un Gran Ajudant del Sant Profeta, el Messies Promès, i continua condemnant el poble jueu per rebutjar el Sant Profeta, malgrat el fet que en les seves Escriptures proliferen les profecies sobre ell. Així doncs, per implicació, la Surah avisa als musulmans que no han de comportar-se com els jueus quan aparegui entre ells el Gran Ajudant del Sant Profeta. Cap al final es destaca la importància de la Pregària del Divendres i s'assenyala de manera implícita que, en el moment de la segona aparició del Sant Profeta, que ha estat comparada amb la Pregària del Divendres, hi havia una fal·lera pel comerç, les transaccions i els guanys mundans o d'altres diversions que distrauran i apartaran els homes de Déu, i s'exhorta als musulmans perquè no permetin que aquestes coses distreguin la seva atenció en les seves obligacions religioses.

سُورَةُ الْجُمُعَةِ مَدَنِيَّةٌ وَهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ اثْنَتَا عَشْرَةَ آيَةً وَرُكُوعَانِ

AL-YUMUAH

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ (١)

2. Tot el que hi ha als cels i a la terra glorifica Al·là, el Sobirà, el Sant, el Poderós, el Savi.

يُسَبِّحُ لِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ
الْمَلِكِ الْقُدُّوْسِ الْعَزِيْزِ الْحَكِيْمِ (٢)

3. Ell és Qui suscità entre *el poble* inculte un Missatger d'entre ells que recita els Seus Senyals, els purifica i els ensenya el Llibre i la Saviesa, encara que prèviament havien estat esgarriats clarament.

هُوَ الَّذِيْ بَعَثَ فِي الْاُمِّيّٖنَ رَسُوْلًا مِّنْهُمْ
يَتْلُوْا عَلَيْهِمْ اٰيٰتِهٖ وَيُزَكِّيْهِمْ وَ
يُعَلِّمُهُمُ الْكِتٰبَ وَالْحِكْمَةَ ق وَاِنْ
كَانُوْا مِنْ قَبْلُ لَفِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ (٣)

4. I *entre* altres d'aquells que encara no se'ls han unit. Ell és el Poderós, el Savi.

وَّاٰخَرِيْنَ مِنْهُمْ لَمَّا يَلْحَقُوْا بِهِمْ ط
وَهُوَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ (٤)

5. Aquesta és la gràcia d'Al·là; Ell la concedeix a aquell qui Li plau; perquè Al·là és el Senyor de la gràcia immensa.

ذٰلِكَ فَضْلُ اللّٰهِ يُؤْتِيْهِ مَنْ يَّشَآءُ ط
وَاللّٰهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيْمِ (٥)

6. Aquells als quals encarregà la *llei* de la Torà, però que no la van observar, s'assemblen a un ase que porta *una càrrega de* llibres. Pèssim és l'exemple dels homes que rebutgen els Senyals d'Al·là. I Al·là no guia els pobles malvats.

مَثَلُ الَّذِيْنَ حُمِّلُوا التَّوْرٰىةَ ثُمَّ لَمْ
يَحْمِلُوْهَا كَمَثَلِ الْحِمَارِ يَحْمِلُ اَسْفَارًا ط
بِئْسَ مَثَلُ الْقَوْمِ الَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِ
اللّٰهِ ط وَاللّٰهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظّٰلِمِيْنَ (٦)

7. Digues-los: "Oh vosaltres, els jueus, si us penseu que sou amics d'Al·là excloent-ne *tots* els altres pobles, desitgeu llavors la mort, si *certament* sou veritables".

قُلْ يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ هَادُوْٓا اِنْ زَعَمْتُمْ
اَنَّكُمْ اَوْلِيَآءُ لِلّٰهِ مِنْ دُوْنِ النَّاسِ
فَتَمَنَّوُا الْمَوْتَ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ (٧)

8. Però ells mai no desitjaran allò que les seves mans van cometre *prèvia-*

وَلَا يَتَمَنَّوْنَهٗٓ اَبَدًا بِمَا قَدَّمَتْ

ment. Però Al·là coneix molt bé els que practiquen la iniquitat.

أَيْدِيهِمْ ۚ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿٨﴾

9. Digues-los: "La Mort de la qual fugiu de ben segur que us enxamparà. Llavors sereu retornats a Aquell que coneix l'invisible i el visible, i Ell us informarà del que vau estar fent".

قُلْ إِنَّ الْمَوْتَ الَّذِي تَفِرُّونَ مِنْهُ فَإِنَّهُ مُلَاقِيكُمْ ثُمَّ تُرَدُّونَ إِلَىٰ عَالِمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٩﴾

R.2.

10. Oh vosaltres, els creients! Quan es faci la crida a la Pregària del Divendres, afanyeu-vos al record d'Al·là, i deixeu *tots* els negocis. Això és el millor per a vosaltres, tant de bo ho sabéssiu.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ ۚ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٠﴾

11. I quan hagi acabat la pregària, escampeu-vos per la terra i busqueu la gràcia d'Al·là, recordant molt Al·là perquè prospereu.

فَإِذَا قُضِيَتِ الصَّلَاةُ فَانْتَشِرُوا فِي الْأَرْضِ وَابْتَغُوا مِنْ فَضْلِ اللَّهِ وَاذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١١﴾

12. Però quan veuen alguna mercaderia o una diversió, s'escampen per anar a buscar-la i et deixen palplantat. Digues-los: "El que està amb Al·là és millor que la diversió i la mercaderia, perquè Al·là és el Millor Proveïdor".

وَإِذَا رَأَوْا تِجَارَةً أَوْ لَهْوًا انْفَضُّوا إِلَيْهَا وَتَرَكُوكَ قَائِمًا ۚ قُلْ مَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ مِنَ اللَّهْوِ وَمِنَ التِّجَارَةِ ۚ وَاللَّهُ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿١٢﴾

CAPÍYOL 63
AL-MUNAFIQUN
(Revelat després de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Aquesta és també una Surah medinita, ja que fou revelada, com mostra el seu tema, temps després de la Batalla de Uhud. Mentre que la Surah anterior tractava concretament dels jueus de Medina, aquesta presenta altres enemics de l'Islam: els hipòcrites, i exposa els seus perversos designis, la seva infidelitat, la seva manca d'honestedat i condemna les seves professions en veu alta de fe com a falses i traïdores. Són els autèntics enemics de l'Islam, diu la Surah, ja que proven d'enganyar els musulmans amb els seus juraments i falses professions de fe, fent-los servir com a pantalla amb aquesta finalitat. Pels seus designis perversos i activitats nefastes s'han condemnat a ells mateixos sense possibilitat de redempció. Pensen equivocadament que, com ells, els Companys del Sant Profeta són un grapat d'egoistes que l'abandonaran quan així ho exigeixin els seus interessos materials. La Surah acaba amb l'exhortació als musulmans que gastin les seves riqueses en la causa de Déu abans que arribi l'hora en què a l'Islam ja no li calguin els diners

AL-MUNAFIQUN

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ①

2. Quan arriben a tu els hipòcrites diuen: "Som testimonis que ets en veritat el Missatger d'Al·là". Al·là sap del cert que tu ets el Missatger, però Ell és Testimoni que els hipòcrites són del cert mentiders.

إِذَا جَآءَكَ الْمُنٰفِقُوْنَ قَالُوْا نَشْهَدُ إِنَّكَ لَرَسُوْلُ اللّٰهِ ۘ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ إِنَّكَ لَرَسُوْلُهٗ ؕ وَاللّٰهُ يَشْهَدُ إِنَّ الْمُنٰفِقِيْنَ لَكٰذِبُوْنَ ②

3. Han fet dels seus juraments un escut; així aparten *els homes* del camí d'Al·là. Que pervers és en veritat el que han estat fent!

اِتَّخَذُوْٓا أَيْمَانَهُمْ جُنَّةً فَصَدُّوْا عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ ؕ إِنَّهُمْ سَآءَ مَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ③

4. I és perquè en primer lloc van creure i després van deixar de creure. Se'ls posà, doncs, un segell al cor i *per tant*, no entenen.

ذٰلِكَ بِأَنَّهُمْ اٰمَنُوْا ثُمَّ كَفَرُوْا فَطُبِعَ عَلٰى قُلُوْبِهِمْ فَهُمْ لَا يَفْقَهُوْنَ ④

5. Però quan els veus, el seu aspecte t'agrada; i si parlen, escoltes les seves paraules. És com si fossin rames seques apuntalades. Temen que tota calamitat els sobrevingui. Són l'enemic. Guarda't, doncs, d'ells. Que siguin maleïts d'Al·là! Com s'esgarrien!

وَإِذَا رَأَيْتَهُمْ تُعْجِبُكَ أَجْسَامُهُمْ ؕ وَإِنْ يَّقُوْلُوْا تَسْمَعْ لِقَوْلِهِمْ ؕ كَأَنَّهُمْ خُشُبٌ مُّسَنَّدَةٌ ؕ يَحْسَبُوْنَ كُلَّ صَيْحَةٍ عَلَيْهِمْ ؕ هُمُ الْعَدُوُّ فَاحْذَرْهُمْ ؕ قٰتَلَهُمُ اللّٰهُ ۫ أَنّٰى يُؤْفَكُوْنَ ⑤

6. Però quan se'ls diu: "Veniu, perquè el Missatger d'Al·là demani perdó per vosaltres", giren el cap i els veus donant-te l'esquena plens d'orgull.

وَإِذَا قِيْلَ لَهُمْ تَعَالَوْا يَسْتَغْفِرْ لَكُمْ رَسُوْلُ اللّٰهِ لَوَّوْا رُءُوْسَهُمْ وَرَأَيْتَهُمْ يَصُدُّوْنَ وَهُمْ مُّسْتَكْبِرُوْنَ ⑥

7. Per a ells tant és que demanis o no demanis perdó per ells, perquè Al·là mai no els perdonarà. En veritat. Al·là no guia la gent rebel.

سَوَآءٌ عَلَيْهِمْ أَسْتَغْفَرْتَ لَهُمْ أَمْ لَمْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ ؕ لَنْ يَّغْفِرَ اللّٰهُ لَهُمْ ؕ إِنَّ اللّٰهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفٰسِقِيْنَ ⑦

8. Són ells els que diuen: "No gasteu a favor dels que estan amb el Missatger d'Al·là perquè es dispersin *i l'abandonin*, mentre que a Al·là pertanyen els tresors del cel i la terra; però els hipòcrites no ho entenen.

هُمُ الَّذِيْنَ يَقُوْلُوْنَ لَا تُنْفِقُوْا عَلٰى مَنْ
عِنْدَ رَسُوْلِ اللّٰهِ حَتّٰى يَنْفَضُّوْا ؕ وَ لِلّٰهِ
خَزَآئِنُ السَّمٰوٰتِ وَ الْاَرْضِ وَ لٰكِنَّ
الْمُنٰفِقِيْنَ لَا يَفْقَهُوْنَ ﴿۸﴾

9. Diuen: "Si tornem a Medina, el més honorable de ben segur que n'expulsarà el més insignificant", mentre que *l'autèntic* honor correspon a Al·là i al Seu Missatger i als creients; però els hipòcrites no ho entenen".

يَقُوْلُوْنَ لَئِنْ رَّجَعْنَآ اِلَى الْمَدِيْنَةِ
لَيُخْرِجَنَّ الْاَعَزُّ مِنْهَا الْاَذَلَّ ؕ وَ لِلّٰهِ الْعِزَّةُ
وَ لِرَسُوْلِهٖ وَ لِلْمُؤْمِنِيْنَ وَ لٰكِنَّ
الْمُنٰفِقِيْنَ لَا يَعْلَمُوْنَ ﴿۹﴾

R.2.

10. Oh vosaltres, els creients! No permeteu que les vostres riqueses i els vostres fills us distreguin del record d'Al·là. Perquè aquells que ho fan així, *han de saber que* ells seran els perdedors.

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا لَا تُلْهِكُمْ اَمْوَالُكُمْ
وَ لَاۤ اَوْلَادُكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللّٰهِ ۚ وَ مَنْ يَّفْعَلْ
ذٰلِكَ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْخٰسِرُوْنَ ﴿۱۰﴾

11. Empreu del que us hem donat abans que la mort arribi a algun de vosaltres i digui: "Oh Déu Meu, Tant de bo m'haguessis concedit un respir durant una mica més *de temps*, perquè pugués donar almoina i trobarme entre els justos".

وَ اَنْفِقُوْا مِنْ مَّا رَزَقْنٰكُمْ مِّنْ قَبْلِ اَنْ
يَّاْتِيَ اَحَدَكُمُ الْمَوْتُ فَيَقُوْلَ رَبِّ لَوْ لَاۤ
اَخَّرْتَنِيْۤ اِلٰۤى اَجَلٍ قَرِيْبٍ ۙ فَاَصَّدَّقَ
وَ اَكُنْ مِّنَ الصّٰلِحِيْنَ ﴿۱۱﴾

12. Però Al·là no concedirà respir a cap ànima quan hagi arribat l'hora fixada, ja que Al·là coneix prou bé el que feu.

وَ لَنْ يُّؤَخِّرَ اللّٰهُ نَفْسًا اِذَا جَآءَ اَجَلُهَا ؕ
وَ اللّٰهُ خَبِيْرٌۢ بِمَا تَعْمَلُوْنَ ﴿۱۲﴾

CAPÍTOL 64
AL-TAGHABUN
(Revelat després de la Hillrah)

Observacions introductòries

Aquesta Surah fou revelada a Medina. L'anterior va acabar amb una exhortació als creients perquè gastessin generosament en la causa de la veritat abans que arribés el dia en què haguessin de retre comptes de les seves accions davant Déu. En aquesta Surah es descriu una mica aquest dia temible anomenat: *"el dia de les pèrdues i dels guanys"*. S'exhorta de nou als creients amb gran energia perquè no permetin que cap consideració de vincles de parentiu s'oposin en el camí de la seva decisió de gastar les seves riqueses en el camí d'Al·là. La Surah continua dient que Déu ha donat l'ésser a tot l'univers per al servei de l'home i ell l'ha dotat de grans poders i facultats naturals perquè arribi a l'objecte de la seva creació. Malauradament, els homes desagraïts desafien els manaments de Déu. Se'ls avisa que han de fer els preparatius per al dia en què se'ls faci entendre la pèrdua causada per la desobediència als Missatgers Celestials. Cap al final de la Surah, es diu als creients que poden reparar la seva negligència, si l'han tingut, en el compliment de les seves obligacions envers Déu i els seus semblants, presentant una obediència submisa als manaments de Déu i gastant generosament en la causa de la Veritat.

☆ سُوْرَةُ التَّغَابُنِ مَدَنِيَّةٌ وَّ هِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ تِسْعَ عَشْرَةَ اٰيَةً وَّ رُكُوْعَانِ

AL-TAGHABUN

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Tot el que hi ha als cels i a la terra glorifica Al·là; Seu és el regne i Seva la lloança, perquè Ell té poder sobre totes les coses.

يُسَبِّحُ لِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ ۚ لَهُ الْمُلْكُ وَ لَهُ الْحَمْدُ ۫ وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ ﴿٢﴾

3. Ell és Qui us ha creat i després *alguns* de vosaltres vau esdevenir incrèduls i *alguns*, creients; però Al·là veu el que feu.

هُوَ الَّذِيْ خَلَقَكُمْ فَمِنْكُمْ كَافِرٌ وَّ مِنْكُمْ مُّؤْمِنٌ ۭ وَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ بَصِيْرٌ ﴿٣﴾

4. Ell creà els cels i la terra amb la veritat i us configurà i féu excel·lent la vostra forma i cap a Ell serà *el darrer* retorn.

خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَ الْاَرْضَ بِالْحَقِّ وَ صَوَّرَكُمْ فَاَحْسَنَ صُوَرَكُمْ ۚ وَاِلَيْهِ الْمَصِيْرُ ﴿٤﴾

5. Ell coneix tot el que hi ha als cels i a la terra, i sap el que amagueu i el que reveleu; perquè Al·là sap perfectament bé *tot* el que hi ha als cors.

يَعْلَمُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُسِرُّوْنَ وَمَا تُعْلِنُوْنَ ۭ وَاللّٰهُ عَلِيْمٌ بِذَاتِ الصُّدُوْرِ ﴿٥﴾

6. No us han arribat les notícies dels incrèduls que us van precedir? Per això, van tastar les conseqüències negatives de la seva conducta i van patir un dolorós càstig.

اَلَمْ يَاْتِكُمْ نَبَؤُا الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْ قَبْلُ ۫ فَذَاقُوْا وَبَالَ اَمْرِهِمْ وَ لَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ ﴿٦﴾

7. Això fou perquè els Missatgers van arribar a ells amb Senyals Manifestos, però ells van dir: "És que han de guiar-nos els humans?" No van creure, doncs, i es van apartar, però Al·là mai no tingué necessitat *d'ells*; Al·là és Autosuficient, Mereixedor de tota lloança.

ذٰلِكَ بِاَنَّهٗ كَانَتْ تَّاْتِيْهِمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنٰتِ فَقَالُوْٓا اَبَشَرٌ يَّهْدُوْنَنَا ۫ فَكَفَرُوْا وَ تَوَلَّوْا وَّ اسْتَغْنَى اللّٰهُ ۭ وَاللّٰهُ غَنِيٌّ حَمِيْدٌ ﴿٧﴾

8. Els incrèduls afirmen que no seran ressuscitats. Digues-los: "Sí, pel meu Senyor; en veritat sereu ressuscitats; llavors sereu certament informats del que vau fer. Això és fàcil per a Al·là".

زَعَمَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْٓا اَنْ لَّنْ يُّبْعَثُوْا ۗ قُلْ
بَلٰى وَرَبِّيْ لَتُبْعَثُنَّ ثُمَّ لَتُنَبَّؤُنَّ بِمَا
عَمِلْتُمْ ۗ وَذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ يَسِيْرٌ ﴿٨﴾

9. Creieu, doncs, en Al·là i en el Seu Missatger i en la Llum que hem revelat. Al·là coneix molt bé tot el que feu.

فَاٰمِنُوْا بِاللّٰهِ وَرَسُوْلِهٖ وَالنُّوْرِ الَّذِيْٓ
اَنْزَلْنَا ۗ وَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ خَبِيْرٌ ﴿٩﴾

10. El dia en què us reunirà en el Dia de la Reunió serà el dia dels *guanys* i de la pèrdua. Però aquell qui creu en Al·là i fa bones obres: Ell retirarà d'ells les *conseqüències* perverses de les seves accions i els farà entrar en Jardins per on corren rius perquè hi visquin per sempre. Aquest és el triomf suprem.

يَوْمَ يَجْمَعُكُمْ لِيَوْمِ الْجَمْعِ ذٰلِكَ يَوْمُ
التَّغَابُنِ ۗ وَمَنْ يُّؤْمِنْ بِاللّٰهِ وَ يَعْمَلْ
صَالِحًا يُّكَفِّرْ عَنْهُ سَيِّاٰتِهٖ وَ يُدْخِلْهُ
جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ
فِيْهَآ اَبَدًا ۗ ذٰلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيْمُ ﴿١٠﴾

11. Però *quant a* aquells que no creuen i rebutgen els Nostres Senyals aquests seran els habitants del Foc, on viuran: quin pèssim destí és!

وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا وَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَآ
اُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ النَّارِ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا ۗ
وَ بِئْسَ الْمَصِيْرُ ﴿١١﴾ ع ١٥

R.2.

12. Cap desgràcia no passa si no és amb el permís d'Al·là. Però aquell qui cregui en Al·là, Ell guiarà el seu cor *pel camí recte*. Perquè Al·là coneix molt bé totes les coses.

مَآ اَصَابَ مِنْ مُّصِيْبَةٍ اِلَّا بِاِذْنِ اللّٰهِ ۗ
وَمَنْ يُّؤْمِنْ بِاللّٰهِ يَهْدِ قَلْبَهٗ ۗ وَاللّٰهُ
بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمٌ ﴿١٢﴾

13. Obeïu Al·là i obeïu el Missatger. Però si gireu l'esquena, el Nostre Missatger només és el responsable de la clara transmissió *del Missatge*.

وَ اَطِيْعُوا اللّٰهَ وَ اَطِيْعُوا الرَّسُوْلَ ۚ فَاِنْ
تَوَلَّيْتُمْ فَاِنَّمَا عَلٰى رَسُوْلِنَا الْبَلٰغُ
الْمُبِيْنُ ﴿١٣﴾

14. Al·là! No hi ha Déu sinó Ell. Que en Al·là, doncs, depositin els creients la confiança.

اَللّٰهُ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ ۗ وَعَلَى اللّٰهِ فَلْيَتَوَكَّلِ
الْمُؤْمِنُوْنَ ﴿١٤﴾

15. Oh vosaltres, els creients! En veritat, entre les vostres esposes i els vostres fills *n'hi ha alguns que són* enemics vostres; compte, doncs, amb ells. Però si us oblideu, absolveu i perdoneu, heu de saber que en veritat Al·là és el Màxim Indulgent, Misericordiós.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ مِنْ أَزْوَاجِكُمْ
وَأَوْلَادِكُمْ عَدُوًّا لَّكُمْ فَاحْذَرُوهُمْ ۚ وَإِن
تَعْفُوا وَتَصْفَحُوا وَتَغْفِرُوا فَإِنَّ اللَّهَ
غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٥﴾

16. Certament la vostra riquesa i els vostres fills són una temptació; però amb Al·là *us espera* una immensa recompensa.

إِنَّمَا أَمْوَالُكُمْ وَأَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ ۚ وَاللَّهُ
عِندَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿١٦﴾

17. Temeu, doncs, Al·là, el millor que pogueu, escolteu, obeïu i gasteu *en la Seva causa*; això serà bo per a vosaltres. Però aquell que se salvi de la seva pròpia avarícia, *ha de saber que* aquests seran els benaurats.

فَاتَّقُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ وَاسْمَعُوا وَ
أَطِيعُوا وَأَنفِقُوا خَيْرًا لِّأَنفُسِكُمْ ۗ وَ
مَن يُوقَ شُحَّ نَفْسِهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ
الْمُفْلِحُونَ ﴿١٧﴾

18. Si ofreneu un préstec a Al·là, Ell us el multiplicarà i us perdonarà; Al·là és el Maxim Apreciador, Tolerant.

إِن تُقْرِضُوا اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا يُضَاعِفْهُ
لَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ۚ وَاللَّهُ شَكُورٌ حَلِيمٌ ﴿١٨﴾

19. El Coneixedor de l'invisible i el visible, el Poderós, el Savi.

عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١٩﴾ ع

CAPÍTOL 65
AL-TALAQ
(Revelat després de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Aquesta Surah fou revelada a Medina en algun moment dels anys cinquè o sisè de la Hilirah. La causa immediata de la seva revelació sembla ser el divorci dictat per Abdal·lah bin Umar contra la seva muller durant la seva menstruació, un procediment que la Surah vol prohibir (Bujari). En la Surah anterior, s'avisà contra algunes de les esposes i fills de creients, ja que de vegades tendeixen a convertir-se en un obstacle en el camí dels homes que volen fer un sacrifici monetari per la causa de la veritat. Això podria dur a la incomprensió entre marit i muller i, en última instància, al divorci. El divorci també pot ser degut a la incompatibilitat dels caràcters o a una altra causa. Per tant, era necessari establir el procediment correcte per al divorci. Això podria considerar-se el vincle immediat entre aquesta Surah i l'anterior. Però hi ha també una relació més profunda en el contingut de l'Alcorà si el considerem de forma més global. És característic de l'estil de l'Alcorà que, quan una de les Surahs tracta d'un tema determinat en els versicles inicials, després, per tal de destacar-ne la importància, torna de manera breu, però clara, al mateix tema en els versicles finals. Aquest mateix procediment és el que adopta l'Alcorà amb totes les Surahs. Per tant, alguns dels problemes socials i polítics tractats amb detall en els capítols medinites inicials, com Al-Baqarah, Al-Imran i Al-Nisan, han tornat a tractar-se breument en els deu últims capítols medinites. El tema del divorci, que és tractat breument en aquesta Surah, ha estat ja exposat amb detall en la Surah Al-Baqarah.

Tema

La Surah comença amb el procediment que cal adoptar quan un home pensa a divorciar-se de la seva dona i també amb el tractament que cap donar-li a ella després d'haver-se dictat el divorci i mentre ella espera que s'acabi el *Iddah* (període d'espera). S'ordena que, durant aquest període, sigui atesa en totes les seves necessitats vitals d'acord amb els mitjans econòmics dels marit. És significatiu que, durant els cinc breus versicles de la Surah, s'exhorti quatre vegades als creients perquè observin la por de Déu en les seves relacions. Això demostra que, en qüestió de divorcis, en general els marits se senten temptats a tractar injustament les seves esposes divorciades. D'aquí, doncs, el manament repetit d'observar la por a Déu.

☆ سُوْرَةُ الطَّلَاقِ مَدَنِيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ ثَلَاثَ عَشْرَةَ اٰيَةً وَّ رُكُوْعَانِ

AL-TALAQ

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Oh Profeta! Quan us divorcieu de les dones, feu-ho pel període *prescrit* i compteu el període; i temeu Al·là, el vostre Senyor. No les expulseu de casa seva, ni que elles *mateixes* el deixin, tret que cometin un acte manifestament obscè. Aquests són els límits *fixats* per Al·là; i aquell que transgredeix els límits d'Al·là, en veritat els perjudica fins i tot l'ànima. Tu no ho saps; és possible que Al·là, després d'això, faci que passi una cosa nova.

يٰۤاَيُّهَا النَّبِيُّ اِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَآءَ
فَطَلِّقُوْهُنَّ لِعِدَّتِهِنَّ وَاَحْصُوا الْعِدَّةَ ۚ
وَاتَّقُوا اللّٰهَ رَبَّكُمْ ۚ لَا تُخْرِجُوْهُنَّ مِنْ
بُيُوْتِهِنَّ وَلَا يَخْرُجْنَ اِلَّاۤ اَنْ يَّاْتِيْنَ
بِفَاحِشَةٍ مُّبَيِّنَةٍ ۗ وَتِلْكَ حُدُوْدُ اللّٰهِ ۗ
وَمَنْ يَّتَعَدَّ حُدُوْدَ اللّٰهِ فَقَدْ ظَلَمَ
نَفْسَهٗ ۗ لَا تَدْرِيْ لَعَلَّ اللّٰهَ يُحْدِثُ
بَعْدَ ذٰلِكَ اَمْرًا ﴿٢﴾

3. Després, quan siguin a punt de complir el termini *prescrit*, manteniu-les amb amabilitat o acomiadeu-les amb bondat, i crideu com a testimonis dues persones justes d'entre vosaltres, perquè donin testimoni *veritable* per Al·là. Amb això és amb què s'amonesta aquell qui creu en Al·là i en l'Últim Dia. Però aquell qui tem Al·là ha de saber que Ell li obrirà un camí de sortida.

فَاِذَا بَلَغْنَ اَجَلَهُنَّ فَاَمْسِكُوْهُنَّ
بِمَعْرُوْفٍ اَوْ فَارِقُوْهُنَّ بِمَعْرُوْفٍ وَّ
اَشْهِدُوْا ذَوَيْ عَدْلٍ مِّنْكُمْ وَاَقِيْمُوا
الشَّهَادَةَ لِلّٰهِ ۗ ذٰلِكُمْ يُوْعَظُ بِهٖ مَنْ كَانَ
يُؤْمِنُ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ ۗ وَمَنْ
يَّتَّقِ اللّٰهَ يَجْعَلْ لَّهٗ مَخْرَجًا ﴿٣﴾

4. I li donarà d'on no espera. Perquè qui posa la seva confiança en Al·là, *ha de saber que* amb Ell n'hi ha prou. En veritat, Al·là complirà el Seu objectiu. Per a tot Al·là ha fixat una mesura.

وَّيَرْزُقْهُ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ ۗ وَمَنْ
يَّتَوَكَّلْ عَلَى اللّٰهِ فَهُوَ حَسْبُهٗ ۗ اِنَّ اللّٰهَ
بَالِغُ اَمْرِهٖ ۗ قَدْ جَعَلَ اللّٰهُ لِكُلِّ شَيْءٍ
قَدْرًا ﴿٤﴾

5. Però si teniu cap dubte *respecte a* aquelles de les vostres dones que desesperen de la menstruació, *heu de*

وَالّٰٓـِٔيْ يَئِسْنَ مِنَ الْمَحِيْضِ مِنْ نِّسَآئِكُمْ
اِنِ ارْتَبْتُمْ فَعِدَّتُهُنَّ ثَلٰثَةُ اَشْهُرٍ ۙ وَّالّٰٓـِٔيْ

لَمْ يَحِضْنَ ۚ وَأُولَاتُ الْأَحْمَالِ أَجَلُهُنَّ
أَن يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ ۚ وَمَن يَتَّقِ اللَّهَ
يَجْعَل لَّهُ مِنْ أَمْرِهِ يُسْرًا ﴿٥﴾

saber que el període prescrit per a elles és de tres mesos, *així com per* a les que encara no han tingut les seves regles. Però quant a les que estiguin embarassades, el seu període serà fins que quedin lliures de la seva càrrega. Però a qui tem Al·là, Ell li facilitarà els assumptes.

ذَٰلِكَ أَمْرُ اللَّهِ أَنزَلَهُ إِلَيْكُمْ ۚ وَمَن يَتَّقِ
اللَّهَ يُكَفِّرْ عَنْهُ سَيِّئَاتِهِ وَيُعْظِمْ لَهُ
أَجْرًا ﴿٦﴾

6. Aquest és el manament d'Al·là que Ell us ha revelat. Aquell qui tem Al·là *ha de saber que* Ell eliminarà les *conseqüències* perverses de les seves accions i ampliarà la recompensa.

أَسْكِنُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ سَكَنتُم مِّن
وُجْدِكُمْ وَلَا تُضَارُّوهُنَّ لِتُضَيِّقُوا
عَلَيْهِنَّ ۚ وَإِن كُنَّ أُولَاتِ حَمْلٍ
فَأَنفِقُوا عَلَيْهِنَّ حَتَّىٰ يَضَعْنَ
حَمْلَهُنَّ ۚ فَإِنْ أَرْضَعْنَ لَكُمْ فَآتُوهُنَّ
أُجُورَهُنَّ ۖ وَأْتَمِرُوا بَيْنَكُم بِمَعْرُوفٍ ۖ
وَإِن تَعَاسَرْتُمْ فَسَتُرْضِعُ لَهُ أُخْرَىٰ ﴿٧﴾

7. Allotjeu-les *durant el període prescrit* a les cases on viviu, d'acord amb el millor dels vostres mitjans, i no les destorbeu per no crear dificultats innecessàries. I si estiguessin embarassades, gasteu en elles fins que quedin lliures de la seva càrrega. I si us alleten *el fill*, doneu-les la seva recompensa i consulteu entre vosaltres de manera adequada; però si trobeu dificultats l'un amb l'altre, que una altra dona alleti *el fill* per a ell (el pare).

لِيُنفِقْ ذُو سَعَةٍ مِّن سَعَتِهِ ۖ وَمَن قُدِرَ
عَلَيْهِ رِزْقُهُ فَلْيُنفِقْ مِمَّا آتَاهُ اللَّهُ ۚ
لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا مَا آتَاهَا ۚ سَيَجْعَلُ
ع ١٧ اللَّهُ بَعْدَ عُسْرٍ يُسْرًا ﴿٨﴾

8. Que aquell que tingui mitjans abundants, gasti de la seva abundància. I que aquell que tingui mitjans de subsistència escassos, gasti d´allò que Al-là li ha donat. Al-la no carrega a cap ànima més enllà del del que Ell li ha donat. Ben aviat Al-là portarà tranquil·litat després de la dificultat.

R.2.

وَكَأَيِّن مِّن قَرْيَةٍ عَتَتْ عَنْ أَمْرِ رَبِّهَا
وَرُسُلِهِ فَحَاسَبْنَاهَا حِسَابًا شَدِيدًا

9. Quantes ciutats es van rebel·lar contra el manament del Seu Senyor i els Seus Missatgers, i Nosaltres els

vam demanar comptes estrictes i els vam castigar amb un càstig exemplar!

وَّعَذَّبْنٰهَا عَذَابًا نُّكْرًا ﴿٩﴾

10. Així van provar les conseqüències perverses de la seva conducta, i el final de l'assumpte fou la perdició.

فَذَاقَتْ وَبَالَ اَمْرِهَا وَكَانَ عَاقِبَةُ
اَمْرِهَا خُسْرًا ﴿١٠﴾

11. Al·là ha preparat per a ells un sever càstig; temeu, doncs, Al·là, oh homes d'enteniment que heu cregut. Al·là us ha enviat en veritat un Recordatori.

اَعَدَّ اللّٰهُ لَهُمْ عَذَابًا شَدِيْدًا ۙ فَاتَّقُوا
اللّٰهَ يٰۤاُولِي الْاَلْبَابِ ۚۛ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا ۛ
قَدْ اَنْزَلَ اللّٰهُ اِلَيْكُمْ ذِكْرًا ﴿١١﴾

12. Un Missatger que us recita els Senyals evidents d'Al·là, per treure *tota classe* de tenebres a la llum per als qui creuen i fan el bé, perquè aquell que creu en Al·là i fa bones obres, Ell el farà entrar en els Jardins, per on corren rius, per viure-hi per sempre. En veritat, Al·là ha preparat una provisió excel·lent per a ell.

رَّسُوْلًا يَّتْلُوْا عَلَيْكُمْ اٰيٰتِ اللّٰهِ مُبَيِّنٰتٍ
لِّيُخْرِجَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ
مِنَ الظُّلُمٰتِ اِلَى النُّوْرِ ؕ وَمَنْ يُّؤْمِنْۢ
بِاللّٰهِ وَيَعْمَلْ صَالِحًا يُّدْخِلْهُ جَنّٰتٍ
تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَاۤ
اَبَدًا ؕ قَدْ اَحْسَنَ اللّٰهُ لَهٗ رِزْقًا ﴿١٢﴾

13. Al·là és Qui creà els cels i altres tantes terres. El manament *Diví* davalla en mig d'ells, perquè sapigueu que Al·là té poder sobre totes les coses i que Al·là abraça totes les coses en el Seu coneixement.

اَللّٰهُ الَّذِيْ خَلَقَ سَبْعَ سَمٰوٰتٍ وَّمِنَ
الْاَرْضِ مِثْلَهُنَّ ؕ يَتَنَزَّلُ الْاَمْرُ
بَيْنَهُنَّ لِتَعْلَمُوْۤا اَنَّ اللّٰهَ عَلٰى كُلِّ
شَيْءٍ قَدِيْرٌ ۙ وَّاَنَّ اللّٰهَ قَدْ اَحَاطَ بِكُلِّ
شَيْءٍ عِلْمًا ﴿١٣﴾ ع ٢ ١٨

CAPÍTOL 66
AL-TAHRIM
(Revelat després de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Amb aquest capítol acaba la sèrie de les Surahs medinites que va començar amb la Surah Al-Hadid. Una part podria situar-se en els anys setè o vuitè de la Hillrah; i una altra, a un període posterior, com indica l'incident que s'hi esmenta. La Surah anterior havia tractat d'alguns aspectes del *Talaq* (Separació permanent entre marit i muller). Tanmateix, aquesta Surah parla de la separació temporal, és a dir, dels casos en què un home, per qualsevol desacord o conflicte en afers domèstics, abandona temporalment les relacions conjugals amb la seva esposa, o jura no emprar alguna cosa lícita. La Surah comença amb una exhortació dirigida personalment al Sant Profeta perquè es prohibeixin l'ús de coses que Déu ha fet lícites per a ell. L'incident concret al qual es fa referència en el versicle inicial indica que, a causa d'un malentès o desacord que pugui alterar, tot i que sigui temporalment, l'harmonia i la pau de la llar, de vegades poden sorgir friccions en un ambient, habitualment pacífic, fins i tot en la llar d'un Profeta. L'exhortació que s'aplica, tant al Sant Profeta com als seus seguidors, significa que, en aquest cas de desacord temporal, no s'ha d'acudir a mesures extremes. S'avisa a més a més a les esposes del Sant Profeta que mai no han de perdre de vista la seva posició elevada de Missatger de Déu i no han de presentar-li exigències que entrin en contradicció amb aquesta posició. La Surah avisa després als creients que vigilin que els membres de la seva família no es desviïn del camí de la rectitud, perquè no es posin en situacions difícils. Com que la Surah comença esmentant un incident relatiu a les relacions del Sant Profeta amb les seves esposes, acaba de manera adequada amb un exemple que compara els incrèduls amb les esposes de Noè i Lot; els creients amb l'esposa del Faraó; els sants i justos, amb Maria, la mare de Jesús.

سُورَةُ التَّحْرِيمِ مَدَنِيَّةٌ وَهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ ثَلَاثَ عَشْرَةَ آيَةً وَرُكُوعَانِ

AL-TAHRIM

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ ١

2. Oh Profeta! Per què *et* prohibeixes el que Al·là ha fet lícit per a tu, per a buscar el grat de les teves esposes? Al·là és Summament Indulgent, Misericordiós.

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ لِمَ تُحَرِّمُ مَا أَحَلَّ اللَّهُ
لَكَ ۖ تَبْتَغِي مَرْضَاتَ أَزْوَاجِكَ ۚ
وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ٢

3. Al·là ha sancionat el trencament dels vostres vots *en relació amb l'anteriorment esmentat*, perquè Al·là és el vostre Guardià; i Ell és Omniscient, Savi.

قَدْ فَرَضَ اللَّهُ لَكُمْ تَحِلَّةَ أَيْمَانِكُمْ ۚ
وَاللَّهُ مَوْلَاكُمْ ۖ وَهُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ٣

4. I quan el Profeta confià un secret a una de les esposes i ella el va difondre després, Al·là va informar-lo al respecte, i ell li donà a conèixer *a ella* una part i evità *esmentar-ne* l'altra. Però quan li'n va informar, respongué: "Qui te n'ha informat?" Ell digué: "L'Omniscient, el Déu que tot ho sap me n'ha informat".

وَإِذْ أَسَرَّ النَّبِيُّ إِلَىٰ بَعْضِ أَزْوَاجِهِ
حَدِيثًا ۖ فَلَمَّا نَبَّأَتْ بِهِ وَأَظْهَرَهُ اللَّهُ
عَلَيْهِ عَرَّفَ بَعْضَهُ وَأَعْرَضَ عَنْ
بَعْضٍ ۖ فَلَمَّا نَبَّأَهَا بِهِ قَالَتْ مَنْ
أَنْبَأَكَ هَٰذَا ۖ قَالَ نَبَّأَنِيَ الْعَلِيمُ
الْخَبِيرُ ٤

5. *Ara bé*, si ambdues torneu a Al·là penedides, *serà millor per a vosaltres* i els vostres cors estan *ja així* inclinats. Però si us recolzeu mútuament contra ell, en veritat Al·là és el seu Socorredor, i Gabriel i els més justos entre els creients; i a més a més, *tots els altres* àngels són *també* ajudants *seus*.

إِنْ تَتُوبَا إِلَى اللَّهِ فَقَدْ صَغَتْ
قُلُوبُكُمَا ۖ وَإِنْ تَظَاهَرَا عَلَيْهِ فَإِنَّ اللَّهَ
هُوَ مَوْلَاهُ وَجِبْرِيلُ وَصَالِحُ الْمُؤْمِنِينَ ۖ
وَالْمَلَائِكَةُ بَعْدَ ذَٰلِكَ ظَهِيرٌ ٥

6. Podria passar que, si es divorcia de vosaltres, el seu Senyor li doni en el vostre lloc esposes millors que vosaltres, resignades, creients, obedients,

عَسَىٰ رَبُّهُ إِنْ طَلَّقَكُنَّ أَنْ يُبْدِلَهُ
أَزْوَاجًا خَيْرًا مِنْكُنَّ مُسْلِمَاتٍ مُؤْمِنَاتٍ

sempre dirigides *a Déu*, devotes en l'adoració, lliurades al dejú, *tant* vídues com verges.

قٰنِتٰتٍ تٰٓئِبٰتٍ عٰبِدٰتٍ سٰٓئِحٰتٍ ثَيِّبٰتٍ
وَّ اَبْكَارًا ﴿٦﴾

7. Oh vosaltres, els creients! Guardeu-vos vosaltres i les vostres famílies d'un Foc el combustible del qual és fet d'homes i pedres, vigilat per àngels inexorables i severs que no desobeeixen Al·là en el que Al·là els mana i fan els que se'ls ordena.

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا قُوْٓا اَنْفُسَكُمْ وَ
اَهْلِيْكُمْ نَارًا وَّقُوْدُهَا النَّاسُ وَ
الْحِجَارَةُ عَلَيْهَا مَلٰٓئِكَةٌ غِلَاظٌ شِدَادٌ
لَّا يَعْصُوْنَ اللّٰهَ مَآ اَمَرَهُمْ وَ يَفْعَلُوْنَ
مَا يُؤْمَرُوْنَ ﴿٧﴾

8. Oh vosaltres, els incrèduls! No us excuseu en aquest dia. Sereu retribuïts pel que vau fer.

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَا تَعْتَذِرُوا الْيَوْمَ ؕ
ع ١٩ اِنَّمَا تُجْزَوْنَ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ ﴿٨﴾

R.2.

9. Oh vosaltres, els creients! Dirigiu-vos a Al·là amb penediment sincer. Pot ser que el vostre Senyor retiri les conseqüències *perverses* de les vostres accions i us permeti entrar en Jardins per on corren rius, en el dia en què Al·là no agreujarà el Profeta ni aquells que van creure amb ell. La Seva llum correrà davant ells i en les seves destres. Ells diran: "Senyor Nostre, perfecciona'ns la nostra llum i perdona'ns; en veritat, Tu tens poder sobre totes les coses".

يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا تُوْبُوْٓا اِلَى اللّٰهِ تَوْبَةً
نَّصُوْحًا ؕ عَسٰى رَبُّكُمْ اَنْ يُّكَفِّرَ عَنْكُمْ
سَيِّاٰتِكُمْ وَيُدْخِلَكُمْ جَنّٰتٍ تَجْرِيْ مِنْ
تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ ۙ يَوْمَ لَا يُخْزِی اللّٰهُ
النَّبِيَّ وَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مَعَهٗ ۚ نُوْرُهُمْ
يَسْعٰى بَيْنَ اَيْدِيْهِمْ وَ بِاَيْمَانِهِمْ
يَقُوْلُوْنَ رَبَّنَآ اَتْمِمْ لَنَا نُوْرَنَا وَ
اغْفِرْ لَنَا ۚ اِنَّكَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ ﴿٩﴾

10. Oh Profeta! Esforça't amb bravesa contra els incrèduls i els hipòcrites; i sigues estricte contra ells. El Seu lloc és l'Infern, quin pèssim destí és aquest!

يٰٓاَيُّهَا النَّبِيُّ جَاهِدِ الْكُفَّارَ وَ
الْمُنٰفِقِيْنَ وَ اغْلُظْ عَلَيْهِمْ ؕ وَ مَاْوٰىهُمْ
جَهَنَّمُ ؕ وَ بِئْسَ الْمَصِيْرُ ﴿١٠﴾

11. Al·là presenta per als incrèduls l'exemple de l'esposa de Noè i de l'esposa de Lot. Ambdues van ser sotmeses a dos servents justos Nostres, però van actuar infidelment cap a ells. Per això, no els van servir de

ضَرَبَ اللّٰهُ مَثَلًا لِّلَّذِيْنَ كَفَرُوا امْرَاَتَ
نُوْحٍ وَّ امْرَاَتَ لُوْطٍ ؕ كَانَتَا تَحْتَ عَبْدَيْنِ
مِنْ عِبَادِنَا صَالِحَيْنِ فَخَانَتٰهُمَا فَلَمْ
يُغْنِيَا عَنْهُمَا مِنَ اللّٰهِ شَيْـًٔا وَّ قِيْلَ ادْخُلَا

res contra Al·là i se*'ls* digué: "Entrèu en el Foc, vosaltres dos, juntament amb els altres que entren".

النَّارَ مَعَ الدّٰخِلِيْنَ ﴿١١﴾

12. I per als creients, Al·là presenta l'exemple de l'esposa del Faraó, quan digué: "Senyor Meu! Aixeca per a mi una casa amb tu en el Jardí; allibera'm del Faraó i de les seves accions, i allibera'm dels homes injustos".

وَضَرَبَ اللّٰهُ مَثَلًا لِّلَّذِيْنَ اٰمَنُوا امْرَاَتَ
فِرْعَوْنَ ۘ اِذْ قَالَتْ رَبِّ ابْنِ لِيْ عِنْدَكَ
بَيْتًا فِي الْجَنَّةِ وَ نَجِّنِيْ مِنْ فِرْعَوْنَ وَ
عَمَلِهٖ وَنَجِّنِيْ مِنَ الْقَوْمِ الظّٰلِمِيْنَ ﴿١٢﴾

13. I *l'exemple de* Maria, la filla d'Imran que conservà la seva castedat -per la qual cosa li vam insuflar del[1] Nostre Esperit- i complí *en la seva persona* les paraules del Senyor i els Seus Llibres, i fou dels obedients.

وَ مَرْيَمَ ابْنَتَ عِمْرٰنَ الَّتِيْٓ اَحْصَنَتْ
فَرْجَهَا فَنَفَخْنَا فِيْهِ مِنْ رُّوْحِنَا وَصَدَّقَتْ
بِكَلِمٰتِ رَبِّهَا وَ كُتُبِهٖ وَ كَانَتْ مِنَ
الْقٰنِتِيْنَ ﴿١٣﴾

[1] Es refereix al nen que Maria portava al seu ventre.

CAPÍTOL 67
AL-MULK
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Amb aquesta Surah comença una sèrie de capítols que arriben fins al final de l'Alcorà i que van ser revelats abans de la Hillrah amb l'excepció única de la Surah Al-Nasr que, encara que pertany al període medinita, va ser revelada en realitat a la Meca amb motiu de la Última Peregrinació del Sant Profeta. Com que tot l'Alcorà és la Paraula revelada de Déu, és simplement inimitable quant al tema, l'estil i la dicció, però els capítols revelats a la Meca als primers anys de la Crida del Profeta tenen una majestuositat i grandesa distintives. La bellesa del ritme i l'encant de la cadència de les revelacions d'aquest període es troben més enllà del que poden descriure les facultats humanes. Atès que aquests capítols tracten en general de qüestions de fe i doctrina, com són les profecies sobre el futur gran i gloriós de l'Islam, l'existència de Déu i els Seus atributs, la revelació, la resurrecció de la vida després de la mort, trobem aquí molts simbolismes per descriure el misticisme i l'espiritual en termes del que podem descriure amb els nostres sentits físics. Aquesta Surah pertany a la meitat del període mequí: vuitè any de la Crida, que és aproximadament l'època en què, segons les autoritats competents, fou revelat.

Tema

Com s'ha dit, les Surahs mequines tracten de qüestions de fe. Aquesta Surah s'obre naturalment proclamant el Senyoratge, la Sobirania i l'Omnipotència de Déu i, com a prova d'aquests atributs divins, addueix el fet que Déu és el Creador de la vida i de la mort i de tot l'univers, i per mitjà dels seus components, des de l'àtom més petit fins al més gran dels planetes, té un designi i disposició meravellosos i sense defectes. La creació de l'univers i bellíssim ordre que envaeix el cosmos són proves segures que Déu *existeix* i que ha creat l'home per atènyer un objectiu sublim i una fita noble. Però l'home, pervers i ingrat, sempre ha rebutjat el Missatge de Déu i L'ha desagradat. La Surah explica les moltes benediccions i favors divins sense els quals l'home no pot existir ni un moment i per tant, li requereix que els faci servir adequadament per assolir el fi pel qual ha estat creat. Acaba amb una bella homilia que exposa a l'home la veritat suprema que, de la mateixa manera que no pot existir vida física sense aigua, la vida espiritual necessita també l'aigua celestial de la revelació divina per sostenir-se.

سُوْرَةُ الْمُلْكِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ اِحْدٰى وَثَلٰثُوْنَ اٰيَةً وَّرُكُوْعَانِ

AL-MULK

PART 29

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ١

2. Beneït sigui Aquell en les mans del qual està el regne, i que té poder sobre totes les coses.

تَبٰرَكَ الَّذِيْ بِيَدِهِ الْمُلْكُ وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرُ ٢

3. Aquell qui ha creat la mort i la vida perquè pugui provar aquell de vosaltres que és millor en les seves accions; perquè Ell és el Poderós, el Màxim Indulgent.

الَّذِيْ خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيٰوةَ لِيَبْلُوَكُمْ اَيُّكُمْ اَحْسَنُ عَمَلًا وَهُوَ الْعَزِيْزُ الْغَفُوْرُ ٣

4. Aquell qui ha creat set cels en harmonia. No pots veure cap imperfecció en la creació del *Déu* Clement. Mira de nou: "Veus cap fissura?"

الَّذِيْ خَلَقَ سَبْعَ سَمٰوٰتٍ طِبَاقًا مَا تَرٰى فِيْ خَلْقِ الرَّحْمٰنِ مِنْ تَفٰوُتٍ فَارْجِعِ الْبَصَرَ هَلْ تَرٰى مِنْ فُطُوْرٍ ٤

5. Sí, torna a mirar i, una vegada més, la teva vista *només* tornarà a tu frustrada i esgotada.

ثُمَّ ارْجِعِ الْبَصَرَ كَرَّتَيْنِ يَنْقَلِبْ اِلَيْكَ الْبَصَرُ خَاسِئًا وَّهُوَ حَسِيْرٌ ٥

6. En veritat, hem guarnit el cel més baix amb llums i els hem fet per mantenir allunyats els satans i per a ells hem preparat el càstig del Foc flamejant.

وَلَقَدْ زَيَّنَّا السَّمَآءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيْحَ وَجَعَلْنٰهَا رُجُوْمًا لِّلشَّيٰطِيْنِ وَاَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابَ السَّعِيْرِ ٦

7. Per als que no creuen en el seu Senyor hi ha el Foc de l'Infern, i que pèssima llar és!

وَلِلَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِرَبِّهِمْ عَذَابُ جَهَنَّمَ وَبِئْسَ الْمَصِيْرُ ٧

8. Quan hi siguin llençats, sentiran com el seu bram puja bullent.

اِذَآ اُلْقُوْا فِيْهَا سَمِعُوْا لَهَا شَهِيْقًا وَّهِيَ تَفُوْرُ ٨

9. Gairebé a punt d'esclatar amb fúria. sempre que un grup *d'incrèduls* hi és abocat, els seus guardians els pregun-

تَكَادُ تَمَيَّزُ مِنَ الْغَيْظِ كُلَّمَآ اُلْقِيَ فِيْهَا

فَوْجٌ سَأَلَهُمْ خَزَنَتُهَا أَلَمْ يَأْتِكُمْ
نَذِيرٌ ﴿٩﴾

taran: "És que no us va arribar un Amonestador?"

قَالُوا بَلَىٰ قَدْ جَاءَنَا نَذِيرٌ فَكَذَّبْنَا وَ
قُلْنَا مَا نَزَّلَ اللَّهُ مِن شَيْءٍ إِنْ أَنتُمْ
إِلَّا فِي ضَلَالٍ كَبِيرٍ ﴿١٠﴾

10. Ells respondran: "Sí, ens arribà un Amonestador, però *el* vam tractar de mentider i vam dir: Al·là no ha revelat res; esteu només en un gran error".

وَقَالُوا لَوْ كُنَّا نَسْمَعُ أَوْ نَعْقِلُ مَا كُنَّا فِي
أَصْحَابِ السَّعِيرِ ﴿١١﴾

11. I ells diran: "Si almenys haguéssim escoltat o haguéssim tingut prou seny, no hauríem estat entre els habitants del Foc flamejant".

فَاعْتَرَفُوا بِذَنبِهِمْ فَسُحْقًا لِّأَصْحَابِ
السَّعِيرِ ﴿١٢﴾

12. Llavors confessaran els seus pecats, però condemnats siguin els habitants del Foc!

إِنَّ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِالْغَيْبِ
لَهُم مَّغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿١٣﴾

13. En veritat, aquells qui temen el seu Senyor mentre s'amaga d'ells *han de saber que* els està reservat el perdó i una gran recompensa.

وَأَسِرُّوا قَوْلَكُمْ أَوِ اجْهَرُوا بِهِ إِنَّهُ عَلِيمٌ
بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿١٤﴾

14. I tant si amagueu el que dieu com si ho feu públic, Ell coneix molt bé el que hi teniu *al cor*.

أَلَا يَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ وَهُوَ اللَّطِيفُ
الْخَبِيرُ ﴿١٥﴾ ع

15. És que no *ho* sap Aquell que *us* creà? Ell és el Coneixedor de totes les subtileses, l'Omniscient.

R.2.

هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ ذَلُولًا
فَامْشُوا فِي مَنَاكِبِهَا وَكُلُوا مِن رِّزْقِهِ
وَإِلَيْهِ النُّشُورُ ﴿١٦﴾

16. Ell és Aquell que creà la terra suau i uniforme per a vosaltres; travesseu-la, doncs, per totes bandes i mengeu de la Seva provisió. Cap a Ell serà la resurrecció.

أَأَمِنتُم مَّن فِي السَّمَاءِ أَن يَخْسِفَ بِكُمُ
الْأَرْضَ فَإِذَا هِيَ تَمُورُ ﴿١٧﴾

17. Us sentiu segurs que Aquell que està al cel no farà que la terra s'esfondri amb vosaltres quan, ai, comenci a tremolar?

18. Us sentiu segurs que Aquell que està al cel no enviarà contra vosaltres una tempesta de sorra? Llavors, sabreu com de *terrible* era la meva advertència!

أَمْ أَمِنتُم مَّن فِي السَّمَاءِ أَن يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا ۖ فَسَتَعْلَمُونَ كَيْفَ نَذِيرِ ١٨

19. En veritat, els que us van precedir van tractar també de mentiders *el Meus Missatgers*; com d'espantós fou llavors el Meu càstig!

وَلَقَدْ كَذَّبَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ١٩

20. És que no has vist els ocells per sobre d'ells, desplegant les seves ales sense moure-*les* i després *juntant-les* per *caure sobre la presa*? Ningú no els sosté tret del *Déu* Clement. En veritat, Ell veu totes les coses.

أَوَلَمْ يَرَوْا إِلَى الطَّيْرِ فَوْقَهُمْ صَافَّاتٍ وَيَقْبِضْنَ ۚ مَا يُمْسِكُهُنَّ إِلَّا الرَّحْمَٰنُ ۚ إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ بَصِيرٌ ٢٠

21. O qui és el que pot convertir-se en exèrcit per ajudar-vos contra el *Déu* Clement? Els incrèduls estan només en l'engany.

أَمَّنْ هَٰذَا الَّذِي هُوَ جُندٌ لَّكُمْ يَنصُرُكُم مِّن دُونِ الرَّحْمَٰنِ ۚ إِنِ الْكَافِرُونَ إِلَّا فِي غُرُورٍ ٢١

22. O qui és el que us proveïrà si Ell retira la seva provisió? Ningú, però ells persisteixen obstinats en la rebel·lió i en l'aversió.

أَمَّنْ هَٰذَا الَّذِي يَرْزُقُكُمْ إِنْ أَمْسَكَ رِزْقَهُ ۚ بَل لَّجُّوا فِي عُتُوٍّ وَنُفُورٍ ٢٢

23. Com! És que qui camina inclinat sobre el seu rostre va millor guiat que qui camina dreçat pel camí recte?

أَفَمَن يَمْشِي مُكِبًّا عَلَىٰ وَجْهِهِ أَهْدَىٰ أَمَّن يَمْشِي سَوِيًّا عَلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ٢٣

24. Digues-los: "Ell és Qui us donà l'existència, us donà orelles, ulls i cor; *però* ben poc li ho agraïu".

قُلْ هُوَ الَّذِي أَنشَأَكُمْ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَالْأَفْئِدَةَ ۖ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ ٢٤

25. Digues-los: "Ell és Qui us multiplicà a la terra, i cap a Ell sereu aplegats".

قُلْ هُوَ الَّذِي ذَرَأَكُمْ فِي الْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ٢٥

26. I diuen: "Quan *tindrà lloc* aquesta promesa, si és que sou veritables?

وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَٰذَا الْوَعْدُ إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ ٢٦

27. Digues-los: "*El seu* coneixement correspon a Al·là, perquè jo només sóc un simple Amonestador".

قُلْ إِنَّمَا الْعِلْمُ عِنْدَ اللّٰهِ ۠ وَإِنَّمَآ أَنَا
نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٢٧﴾

28. Però quan el vegin a prop, els rostres dels incrèduls s'entenebriran i se'ls dirà: "Això és el que acostumàveu a demanar".

فَلَمَّا رَأَوْهُ زُلْفَةً سِيْٓـَٔتْ وُجُوْهُ الَّذِيْنَ
كَفَرُوْا وَقِيْلَ هٰذَا الَّذِيْ كُنْتُمْ بِهٖ
تَدَّعُوْنَ ﴿٢٨﴾

29. Digues-los: "Digueu-me, si Al·là em destruís a mi i als que es troben amb mi, o tingués misericòrdia de nosaltres, qui protegiria els incrèduls d'un dolorós càstig?"

قُلْ أَرَءَيْتُمْ إِنْ أَهْلَكَنِيَ اللّٰهُ وَمَنْ مَّعِيَ
أَوْ رَحِمَنَا ۙ فَمَنْ يُّجِيْرُ الْكٰفِرِيْنَ مِنْ
عَذَابٍ أَلِيْمٍ ﴿٢٩﴾

30. Digues-los: "Ell és el *Déu* Clement; en Ell hem cregut i en Ell hem posat la nostra confiança. Ben aviat sabreu qui està en error evident".

قُلْ هُوَ الرَّحْمٰنُ اٰمَنَّا بِهٖ وَعَلَيْهِ تَوَكَّلْنَا ۚ
فَسَتَعْلَمُوْنَ مَنْ هُوَ فِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ ﴿٣٠﴾

31. Digues-los: "Digueu-me, si *tota* la vostra aigua desaparegués en el buit, qui us faria emanar aigua corrent i *clara*?".

قُلْ أَرَءَيْتُمْ إِنْ أَصْبَحَ مَآؤُكُمْ غَوْرًا فَمَنْ
يَّأْتِيْكُمْ بِمَآءٍ مَّعِيْنٍ ﴿٣١﴾ ع

CAPÍTOL 68
AL-QALAM
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació, context i tema

Aquest és un dels quatre o cinc capítols revelats a la Meca al començament mateix de la Crida. Segons algunes autoritats, fou revelat immediatament després de la Surah *Al-Alaq* que va ser la primera Surah alcorànica revelada, però alguns autors la situen després de les Surahs Al-Muzzammil i Al-Mudazzir. No obstant això, no hi ha dubte sobre el fet que tots aquests capítols van ser revelats més o menys en ordre consecutiu, perquè hi ha una gran semblança en el tema. Aquesta Surah tracta principalment de l'afirmació del Sant Profeta com a Missatger diví. De la mateixa manera que les Surahs mequines, que tracten sobretot de qüestions de doctrina i fe, exposa la veritat de l'afirmació del Sant Profeta i presenta arguments segurs i sòlids per recolzar-la. Una gran part de la Surah està també dedicada a una exposició de la lluita dels incrèduls contra la veritat i al pervers final al qual arriben en última instància i presenta les raons per les quals rebutgen la veritat, s'esforcen i lluiten contra ella, i com quan els seus esforços semblen a punt de donar fruit, es redueixen al no-res i la veritat que sembla que és a punt de desaparèixer, comença a prosperar, a prevaler i predominar. Cap al final de la Surah s'ordena al Sant Profeta que suporti amb paciència i fortalesa totes les burles, oposició i persecució que pateix, perquè la seva causa està destinada a l'èxit.

☆ سورة القلم مكية وهي مع البسملة ثلاث وخمسون اية وركوعان

AL-QALAM

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ ﴿١﴾

2. Pel tinter, per la ploma i pel que escriuen.

نٓ وَالْقَلَمِ وَمَا يَسْطُرُونَ ﴿٢﴾

3. Per la gràcia del teu Senyor, no ets un boig.

مَآ أَنْتَ بِنِعْمَةِ رَبِّكَ بِمَجْنُونٍ ﴿٣﴾

4. I per a tu hi ha en veritat una recompensa interminable.

وَإِنَّ لَكَ لَأَجْرًا غَيْرَ مَمْنُونٍ ﴿٤﴾

5. Perquè posseeixes excel·lents atributs morals.

وَإِنَّكَ لَعَلَىٰ خُلُقٍ عَظِيمٍ ﴿٥﴾

6. I ben aviat veuràs i ells veuran *també*.

فَسَتُبْصِرُ وَيُبْصِرُونَ ﴿٦﴾

7. Quin de vosaltres pateix *bogeria*.

بِأَييِّكُمُ الْمَفْتُونُ ﴿٧﴾

8. En veritat, el teu Senyor coneix molt bé els que s'extravien del Seu camí, i coneix molt bé els que segueixen la guia.

إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿٨﴾

9. No atenguis, doncs, els desitjos d'aquells que rebutgen *la veritat*.

فَلَا تُطِعِ الْمُكَذِّبِينَ ﴿٩﴾

10. Els agradaria que fossis submís per ser *ells també* submissos.a

وَدُّوا لَوْ تُدْهِنُ فَيُدْهِنُونَ ﴿١٠﴾

11. No cedeixis davant cap perjuri pervers.

وَلَا تُطِعْ كُلَّ حَلَّافٍ مَّهِينٍ ﴿١١﴾

12. Detractor que va calumniant,

هَمَّازٍ مَّشَّآءٍ بِنَمِيمٍ ﴿١٢﴾

13. Prohibidor del bé, transgressor, pecador,

مَنَّاعٍ لِّلْخَيْرِ مُعْتَدٍ أَثِيمٍ ﴿١٣﴾

14. Groller i de naixement dubtós,

عُتُلٍّ بَعْدَ ذَٰلِكَ زَنِيمٍ ﴿١٤﴾

15. Tot això perquè té riqueses i fills.

أَن كَانَ ذَا مَالٍ وَّبَنِينَ ﴿١٥﴾

16. Quan se'ls reciten els Nostres Senyals, diu: "Històries dels antics!"

إِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِ آيَاتُنَا قَالَ أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿١٦﴾

17. Els marcarem en el musell.

سَنَسِمُهُ عَلَى الْخُرْطُومِ ﴿١٧﴾

18. En veritat, els provarem com vam posar a prova els propietaris del jardí quan van jurar que certament recollirien *tots els seus fruits* al matí.

إِنَّا بَلَوْنَاهُمْ كَمَا بَلَوْنَا أَصْحَابَ الْجَنَّةِ إِذْ أَقْسَمُوا لَيَصْرِمُنَّهَا مُصْبِحِينَ ﴿١٨﴾

19. I no van fer-ne cap excepció, *ni van dir*: *"Si li plau a Déu"*.

وَلَا يَسْتَثْنُونَ ﴿١٩﴾

20. A l'instant, els sobrevingué una visitació del teu Senyor mentre estaven dormint;

فَطَافَ عَلَيْهَا طَائِفٌ مِّن رَّبِّكَ وَهُمْ نَائِمُونَ ﴿٢٠﴾

21. I l'aiba els sorprengué com *un jardí* segat *durant la nit*.

فَأَصْبَحَتْ كَالصَّرِيمِ ﴿٢١﴾

22. Per això es van cridar entre ells *en trencar* l'alba.

فَتَنَادَوْا مُصْبِحِينَ ﴿٢٢﴾

23. Tot dient-se: "Sortiu de matinada al vostre camp, si voliu recollir-ne la collita".

أَنِ اغْدُوا عَلَىٰ حَرْثِكُمْ إِن كُنتُمْ صَارِمِينَ ﴿٢٣﴾

24. I van marxar, xiuxiuejant-se els uns als altres.

فَانطَلَقُوا وَهُمْ يَتَخَافَتُونَ ﴿٢٤﴾

25. Dient-se: "No permeteu que cap pobre us visiti avui en contra del vostre interès".

أَن لَّا يَدْخُلَنَّهَا الْيَوْمَ عَلَيْكُم مِّسْكِينٌ ﴿٢٥﴾

26. I van marxar a l'alba, amb plena força.

وَّغَدَوْا عَلٰى حَرْدٍ قٰدِرِيْنَ ﴿۲۶﴾

27. Però quan el van veure, van dir: "En veritat, estem perduts!"

فَلَمَّا رَاَوْهَا قَالُوْٓا اِنَّا لَضَآلُّوْنَ ﴿۲۷﴾

28. "Ai, hem quedat privats de tot".

بَلْ نَحْنُ مَحْرُوْمُوْنَ ﴿۲۸﴾

29. El millor d'entre ells digué: "És que no us vaig dir: Per què no glorifiqueu *Déu*?"

قَالَ اَوْسَطُهُمْ اَلَمْ اَقُلْ لَّكُمْ لَوْلَا تُسَبِّحُوْنَ ﴿۲۹﴾

30. *Llavors* van dir: "Glorificat sigui el nostre Senyor. En veritat, hem estat malvats".

قَالُوْا سُبْحٰنَ رَبِّنَآ اِنَّا كُنَّا ظٰلِمِيْنَ ﴿۳۰﴾

31. A l'instant, alguns d'ells es van dirigir als altres amb retrets mutus".

فَاَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلٰى بَعْضٍ يَّتَلَاوَمُوْنَ ﴿۳۱﴾

32. Van dir: "Ai de nosaltres! Vam ser veritables transgressors!"

قَالُوْا يٰوَيْلَنَآ اِنَّا كُنَّا طٰغِيْنَ ﴿۳۲﴾

33. "Potser el nostre Senyor ens doni en el seu lloc *un jardí* millor que aquest; en veritat, preguem humilment al nostre Senyor".

عَسٰى رَبُّنَآ اَنْ يُّبْدِلَنَا خَيْرًا مِّنْهَآ اِنَّآ اِلٰى رَبِّنَا رٰغِبُوْنَ ﴿۳۳﴾

34. Aquest és el càstig *d'aquest món.* I en veritat, el càstig del Més Enllà és més gran, tant de bo ho sabéssin!

كَذٰلِكَ الْعَذَابُ ۚ وَلَعَذَابُ الْاٰخِرَةِ اَكْبَرُ ۘ لَوْ كَانُوْا يَعْلَمُوْنَ ﴿۳۴﴾

R.2.

35. Per als justos certament hi ha Jardins de Benediccions amb el seu Senyor.

اِنَّ لِلْمُتَّقِيْنَ عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنّٰتِ النَّعِيْمِ ﴿۳۵﴾

36. És que hem de tractar els que *se'ns* sotmeten com *tractem* els culpables?

اَفَنَجْعَلُ الْمُسْلِمِيْنَ كَالْمُجْرِمِيْنَ ﴿۳۶﴾

37. Què us passa? Com jutgeu!

مَا لَكُمْ ۚ كَيْفَ تَحْكُمُوْنَ ﴿۳۷﴾

38. És que potser teniu un Llibre on llegiu

أَمْ لَكُمْ كِتَٰبٌ فِيهِ تَدْرُسُونَ ﴿٣٨﴾

39. Que certament tindreu tot el que vulgueu?

إِنَّ لَكُمْ فِيهِ لَمَا تَخَيَّرُونَ ﴿٣٩﴾

40. O teniu algun pacte que Ens obligui fins al Dia de la Resurrecció a tenir certament tot el que demaneu?

أَمْ لَكُمْ أَيْمَٰنٌ عَلَيْنَا بَٰلِغَةٌ إِلَىٰ يَوْمِ الْقِيَٰمَةِ ۙ إِنَّ لَكُمْ لَمَا تَحْكُمُونَ ﴿٤٠﴾

41. Demaneu-los quin d'ells estarà disposat a assegurar això.

سَلْهُمْ أَيُّهُم بِذَٰلِكَ زَعِيمٌ ﴿٤١﴾

42. O tenen ells "socis" *de Déu*? Deixeu, doncs, que produeixin *aquests* "socis" seus, si són veritables.

أَمْ لَهُمْ شُرَكَآءُ فَلْيَأْتُوا۟ بِشُرَكَآئِهِمْ إِن كَانُوا۟ صَٰدِقِينَ ﴿٤٢﴾

43. En el dia en què la veritat aparegui nua i siguin exhortats a prostrar-se, no podran *fer-ho*;

يَوْمَ يُكْشَفُ عَن سَاقٍ وَيُدْعَوْنَ إِلَى السُّجُودِ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ ﴿٤٣﴾

44. Tindran la mirada baixa i la humiliació els cobrirà; en veritat, van ser invocats perquè es postressin quan estaven segurs i sans, *però no van obeir*.

خَٰشِعَةً أَبْصَٰرُهُمْ تَرْهَقُهُمْ ذِلَّةٌ ۖ وَقَدْ كَانُوا۟ يُدْعَوْنَ إِلَى السُّجُودِ وَهُمْ سَٰلِمُونَ ﴿٤٤﴾

45. Deixeu-me, doncs, *només* amb qui rebutgen aquesta paraula *Nostra*. Els durem pas a pas *vora la destrucció*, des d'on menys sospiten.

فَذَرْنِى وَمَن يُكَذِّبُ بِهَٰذَا الْحَدِيثِ ۖ سَنَسْتَدْرِجُهُم مِّنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٥﴾

46. Els dono un respir, perquè el Meu Pla és fort.

وَأُمْلِى لَهُمْ ۚ إِنَّ كَيْدِى مَتِينٌ ﴿٤٦﴾

47. És que potser els demanes una recompensa d'aquells que estan *com si* els haguessin carregat un *feixuga* càrrega?

أَمْ تَسْـَٔلُهُمْ أَجْرًا فَهُم مِّن مَّغْرَمٍ مُّثْقَلُونَ ﴿٤٧﴾

48. Tenen amb ells l'invisible per així poder descriure'l?

أَمْ عِندَهُمُ الْغَيْبُ فَهُمْ يَكْتُبُونَ ﴿٤٨﴾

49. Tu sigues perseverant en *el compliment del* manament del teu Senyor, i no siguis com l'Home del Peix quan invoca *el seu Senyor* i estava angoixat.

فَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا تَكُن كَصَاحِبِ
الْحُوتِ إِذْ نَادَىٰ وَهُوَ مَكْظُومٌ ﴿٤٩﴾

50. Si no li hagués arribat la gràcia del teu Senyor, de ben segur que hauria estat abocat a un tros de terra àrida alhora que hauria estat censurat *pel seu poble*.

لَوْلَا أَن تَدَارَكَهُ نِعْمَةٌ مِّن رَّبِّهِ لَنُبِذَ
بِالْعَرَاءِ وَهُوَ مَذْمُومٌ ﴿٥٠﴾

51. Però el seu Senyor l'elegí i el convertí en *un* dels justos.

فَاجْتَبَاهُ رَبُّهُ فَجَعَلَهُ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٥١﴾

52. Els incrèduls voldrien apartar-te *del nivell que Déu t'ha donat* amb les seves mirades *de colèra* quan senten el Recordatori; i diuen: "Està ben boig".

وَإِن يَكَادُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَيُزْلِقُونَكَ
بِأَبْصَارِهِمْ لَمَّا سَمِعُوا الذِّكْرَ وَ
يَقُولُونَ إِنَّهُ لَمَجْنُونٌ ﴿٥٢﴾

53. No, no és sinó un Recordatori per a tots els mons.

وَمَا هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعَالَمِينَ ﴿٥٣﴾

CAPÍTOL 69
AL-HAQQAH
(Revelat abans de la Hillrah)

Observacions generals

Aquesta Surah, com l'anterior, fou un dels primers capítols revelats a la Meca, com ho demostra el seu tema. Està dedicada gairebé totalment al tema de la inevitabilitat de la Resurrecció. I adjudica l'èxit segur i cert del Sant Profeta contra tot pronòstic com a argument per fonamentar aquesta hipòtesi. Com que els incrèduls consideraven impossible l'èxit últim del Sant Profeta i la Resurrecció, el fet que tingués lloc un dels dos és una prova incontrovertible que l'altre també tindrà lloc. La Surah comença, doncs, amb l'afirmació ferma i solemne que els enemics de la Veritat seran vençuts. Continua després fent una comparació entre la destrucció dels que neguen el Missatge diví i la Resurrecció i diu que, per als incrèduls, "l'Hora" del càstig serà ben terrible i angoixant, i per als creients serà un moment de joia i felicitat perennes. La Surah acaba declarant amb fermesa i solemnitat que els dos esdeveniments -la Resurrecció i el triomf de la causa del Profeta contra tot pronòstic i en les circumstàncies més desfavorables- tindran lloc de ben segur, perquè el que diu el Profeta és la pròpia Paraula de Déu revelada i no la fanfarronada d'un poeta, ni les conjectures buides d'un xerraire ja que, si hagués forjat una mentida contra Déu, hauria trobat una mort segura i violenta, perquè al mentider mai no se li permetrà prosperar.

سُورَةُ الحَاقَّةِ مَكِّيَّةٌ وَهِيَ مَعَ البَسْمَلَةِ ثَلَاثٌ وَخَمْسُونَ آيَةً وَرُكُوعَانِ

AL-HAQQAH

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. L'Inevitable!

اَلْحَآقَّةُ ﴿٢﴾

3. Què és l'Inevitable?

مَا الْحَآقَّةُ ﴿٣﴾

4. I què pot donar-te a conèixer què és l'Inevitable?

وَمَآ اَدْرٰىكَ مَا الْحَآقَّةُ ﴿٤﴾

5. *Les tribus de* Zamud i Ad es van negar a creure en l'esgarrifosa desgràcia.[1]

كَذَّبَتْ ثَمُوْدُ وَعَادٌ ۢبِالْقَارِعَةِ ﴿٥﴾

6. Tot seguit, els Zamud van ser destruïts per un llamp fulminant.

فَاَمَّا ثَمُوْدُ فَاُهْلِكُوْا بِالطَّاغِيَةِ ﴿٦﴾

7. Quant als Ad, van ser destruïts per un huracà rugent.

وَاَمَّا عَادٌ فَاُهْلِكُوْا بِرِيْحٍ صَرْصَرٍ
عَاتِيَةٍ ﴿٧﴾

8. Que Ell va fer *bufar* contra ells durant set nits i set dies consecutius, per la qual cosa veus el poble prosternat allà, com si fos troncs caiguts d'una palmera.

سَخَّرَهَا عَلَيْهِمْ سَبْعَ لَيَالٍ وَّثَمٰنِيَةَ اَيَّامٍ ۙ
حُسُوْمًا ۙ فَتَرَى الْقَوْمَ فِيْهَا صَرْعٰى ۙ
كَاَنَّهُمْ اَعْجَازُ نَخْلٍ خَاوِيَةٍ ﴿٨﴾

9. Veus algun rastre d'ells?

فَهَلْ تَرٰى لَهُمْ مِّنْ ۢبَاقِيَةٍ ﴿٩﴾

10. El Faraó, els que van existir abans que ell i les ciutats ensorrades van cometre *persistentment* pecats.

وَجَآءَ فِرْعَوْنُ وَمَنْ قَبْلَهٗ وَالْمُؤْتَفِكٰتُ
بِالْخَاطِئَةِ ﴿١٠﴾

---

[1] L'expressió alcorànica és semblant a la conté "al qaria" que s'expressa com "el dia en què la humanitat es convertirà en arnes escampades i les muntanyes en llana cardada (Al Qariah 101:5-6). No expressa una destrucció ordinària, sinó que es refereix a una calamitat gegantina com la que podria produir una bomba atòmica o una bomba de neutrons. La magnitud de l'explosió s'esmenta com capaç de pulveritzar les muntanyes.

11. I van desobeir el Missatger del Seu Senyor, i per això Ell va caure sobre ells com un a mordassa cada vegada més tirant.

فَعَصَوْا رَسُولَ رَبِّهِمْ فَأَخَذَهُمْ أَخْذَةً
رَّابِيَةً ﴿١١﴾

12. En veritat, quan es van desbordar les aigües, us vam dur en una nau,

إِنَّا لَمَّا طَغَا الْمَآءُ حَمَلْنَٰكُمْ فِي الْجَارِيَةِ ﴿١٢﴾

13. Perquè es convertís en un recordatori per a vosaltres i perquè el conservessin les orelles atentes.

لِنَجْعَلَهَا لَكُمْ تَذْكِرَةً وَتَعِيَهَآ أُذُنٌ
وَٰعِيَةٌ ﴿١٣﴾

14. I quan soni només una vegada la trompeta,

فَإِذَا نُفِخَ فِي الصُّورِ نَفْخَةٌ وَٰحِدَةٌ ﴿١٤﴾

15. I la terra i les muntanyes s'elevin i a l'instant, s'esfondrin d'un sol cop,

وَحُمِلَتِ الْأَرْضُ وَالْجِبَالُ فَدُكَّتَا دَكَّةً
وَٰحِدَةً ﴿١٥﴾

16. En aquest dia tindrà lloc el *gran* Esdeveniment.

فَيَوْمَئِذٍ وَقَعَتِ الْوَاقِعَةُ ﴿١٦﴾

17. El cel es partirà a trossos, i esdevindrà fràgil en aquest dia.

وَانشَقَّتِ السَّمَآءُ فَهِيَ يَوْمَئِذٍ وَاهِيَةٌ ﴿١٧﴾

18. Els àngels estaran *dempeus* a banda i banda, i aquest dia, per sobre d'ells, els vuit àngels transportaran el tron del teu Senyor.

وَالْمَلَكُ عَلَىٰٓ أَرْجَآئِهَا ۚ وَيَحْمِلُ عَرْشَ
رَبِّكَ فَوْقَهُمْ يَوْمَئِذٍ ثَمَٰنِيَةٌ ﴿١٨﴾

19. En aquest dia sereu presentats *davant Déu* i cap dels vostres secrets continuarà ocult.

يَوْمَئِذٍ تُعْرَضُونَ لَا تَخْفَىٰ مِنكُمْ خَافِيَةٌ ﴿١٩﴾

20. Llavors, aquell a qui se li hagi donat el seu registre a la dreta, dirà: "Veniu, llegiu el meu registre".

فَأَمَّا مَنْ أُوتِيَ كِتَٰبَهُ بِيَمِينِهِۦ فَيَقُولُ
هَآؤُمُ اقْرَءُوا كِتَٰبِيَهْ ﴿٢٠﴾

21. "En veritat, savia que havia de retre comptes".

إِنِّي ظَنَنتُ أَنِّي مُلَٰقٍ حِسَابِيَهْ ﴿٢١﴾

22. I tindrà una vida deliciosa,

فَهُوَ فِي عِيشَةٍ رَّاضِيَةٍ ﴿٢٢﴾

23. En un Jardí elevat,	فِي جَنَّةٍ عَالِيَةٍ ﴿٢٣﴾
24. On carrassos de fruits estaran a tocar,	قُطُوفُهَا دَانِيَةٌ ﴿٢٤﴾
25. "Mengeu-ne i beveu-ne alegrement per les *bones* accions que vau fer en els dies passats".	كُلُوا وَاشْرَبُوا هَنِيٓـًٔا بِمَآ أَسْلَفْتُمْ فِي الْأَيَّامِ الْخَالِيَةِ ﴿٢٥﴾
26. Però quant a aquell que rebi el registre a l'esquerra, dirà: "Oh, tant de bo no me l'haguessin donat!"	وَأَمَّا مَنْ أُوتِيَ كِتَٰبَهُۥ بِشِمَالِهِۦ فَيَقُولُ يَٰلَيْتَنِي لَمْ أُوتَ كِتَٰبِيَهْ ﴿٢٦﴾
27. "Ni hagués sabut quins eren els meus comptes".	وَلَمْ أَدْرِ مَا حِسَابِيَهْ ﴿٢٧﴾
28. "Tant de bo *la sentència* hagués estat un decret perquè morís!"	يَٰلَيْتَهَا كَانَتِ الْقَاضِيَةَ ﴿٢٨﴾
29. "Les meves riqueses no m'han servit de res".	مَآ أَغْنَىٰ عَنِّي مَالِيَهْ ﴿٢٩﴾
30. "El Meu poder s'ha apartat de mi".	هَلَكَ عَنِّي سُلْطَٰنِيَهْ ﴿٣٠﴾
31. "Subjecteu-lo i lligueu-lo de mans,	خُذُوهُ فَغُلُّوهُ ﴿٣١﴾
32. I ara llenceu-lo al Foc".	ثُمَّ الْجَحِيمَ صَلُّوهُ ﴿٣٢﴾
33. "Després, poseu-li una cadena d'una llargada de setanta colzes".	ثُمَّ فِي سِلْسِلَةٍ ذَرْعُهَا سَبْعُونَ ذِرَاعًا فَاسْلُكُوهُ ﴿٣٣﴾
34. "En veritat, no va creure en Al·là, el Gran".	إِنَّهُۥ كَانَ لَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ الْعَظِيمِ ﴿٣٤﴾
35. "No va induir ningú a donar de menjar als pobres".	وَلَا يَحُضُّ عَلَىٰ طَعَامِ الْمِسْكِينِ ﴿٣٥﴾
36. "Per tant, en aquest dia no té aquí cap amic".	فَلَيْسَ لَهُ الْيَوْمَ هَٰهُنَا حَمِيمٌ ﴿٣٦﴾
37. "Ni cap aliment, tret de *l'aigua* amb què es renta les ferides".	وَلَا طَعَامٌ إِلَّا مِنْ غِسْلِينٍ ﴿٣٧﴾

38. "Que només mengen els pecadors".

لَا يَأْكُلُهُۥٓ إِلَّا ٱلْخَاطِئُونَ ﴿٣٨﴾

R.2.

39. Però no, juro per tot el que veieu,

فَلَآ أُقْسِمُ بِمَا تُبْصِرُونَ ﴿٣٩﴾

40. I pel que no veieu,

وَمَا لَا تُبْصِرُونَ ﴿٤٠﴾

41. Que és en veritat la paraula *portada* per un noble Missatger;

إِنَّهُۥ لَقَوْلُ رَسُولٍ كَرِيمٍ ﴿٤١﴾

42. I no la paraula d'un poeta; que poc creieu!

وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَاعِرٍ ۚ قَلِيلًا مَّا تُؤْمِنُونَ ﴿٤٢﴾

43. Tampoc no és la paraula d'un endeví; quin poc cas en feu!

وَلَا بِقَوْلِ كَاهِنٍ ۚ قَلِيلًا مَّا تَذَكَّرُونَ ﴿٤٣﴾

44. *És* una revelació del Senyor dels mons.

تَنزِيلٌ مِّن رَّبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ ﴿٤٤﴾

45. Però si ell Ens hagués *atribuït falsament tan sols una declaració significant,*

وَلَوْ تَقَوَّلَ عَلَيْنَا بَعْضَ ٱلْأَقَاوِيلِ ﴿٤٥﴾

46. Certament l'hauríem enxampat per la dreta,

لَأَخَذْنَا مِنْهُ بِٱلْيَمِينِ ﴿٤٦﴾

47. I a l'instant, de ben segur que li hauríem tallat la jugular.

ثُمَّ لَقَطَعْنَا مِنْهُ ٱلْوَتِينَ ﴿٤٧﴾

48. I cap de vosaltres no hagués pogut protegir-lo *de Nosaltres*.

فَمَا مِنكُم مِّنْ أَحَدٍ عَنْهُ حَٰجِزِينَ ﴿٤٨﴾

49. En veritat, és un recordatori per al just.

وَإِنَّهُۥ لَتَذْكِرَةٌ لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٤٩﴾

50. I certament sabem que hi ha alguns entre vosaltres que rebutgen *els Nostres Senyals*.

وَإِنَّا لَنَعْلَمُ أَنَّ مِنكُم مُّكَذِّبِينَ ﴿٥٠﴾

51. En veritat, serà *una font de* frustració per als incrèduls.

وَإِنَّهُۥ لَحَسْرَةٌ عَلَى ٱلْكَٰفِرِينَ ﴿٥١﴾

52. I amb tota seguretat és la veritat absoluta.

وَإِنَّهُۥ لَحَقُّ ٱلْيَقِينِ ﴿٥٢﴾

53. Glorifica, doncs, el nom del teu Senyor, el Gran.

فَسَبِّحْ بِٱسْمِ رَبِّكَ ٱلْعَظِيمِ ﴿٥٢﴾

CAPÍTOL 70
AL-MA'ARILL
(Revelat abans de la Hillrah)

Observacions introductòries

La Surah fou revelada a la Meca cap a l'any cinquè de la Crida, no més tard del final del període mequí. Noldeke, Muir i algunes altres autoritats eminents situen en aquesta data la revelació. En la Surah anterior, s'avisava als incrèduls que *Al-Haqqah* (la Gran Desgràcia) ben aviat cauria sobre ells si no es penedien dels seus pecats i abraçaven el Missatge diví. Aquesta Surah comença esmentant la pregunta als incrèduls: "Quan vindrà el càstig amenaçat?". Se'ls diu que ben aviat caurà sobre ells, que potser és a les seves portes. Però quan arribi, serà tan esgarrifós i devastador, que farà que les muntanyes volin com flocs de neu, i els incrèduls voldran donar aquells qui estimen - les mullers, fills i germans- com a rescat d'ells mateixos. Però llavors serà massa tard. Cap al final, la Surah avisa als incrèduls contra la seva idea que les profecies sobre el futur gloriós de l'Islam són només el somni d'un visionari, perquè s'acostava de pressa el moment en què, amb els ulls baixos, s'afanyaran a anar cap al Sant Profeta per abraçar l'Islam. Llavors s'adonaran, per al seu oprobi i desgràcia, que el que el Sant Profeta havia predit sobre la seva desfeta final, era del tot cert.

سُوْرَةُ الْمَعَارِجِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ خَمْسٌ وَّاَرْبَعُوْنَ اٰيَةً وَّرُكُوْعَان

AL-MA'ARILL

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ١

2. Un que pregunta interroga sobre el càstig que és a punt de caure

سَاَلَ سَآئِلٌۢ بِعَذَابٍ وَّاقِعٍ ٢

3. Sobre els incrèduls, i que ningú no pot rebutjar.

لِّلْكٰفِرِيْنَ لَيْسَ لَهٗ دَافِعٌ ٣

4. *Prové* d'Al·là, Senyor de graus sempre ascendents.

مِّنَ اللّٰهِ ذِي الْمَعَارِجِ ٤

5. Els àngels i l'Esperit ascendeixen cap a Ell en un dia que té una durada de cinquanta mil anys.

تَعْرُجُ الْمَلٰٓئِكَةُ وَالرُّوْحُ اِلَيْهِ فِيْ يَوْمٍ
كَانَ مِقْدَارُهٗ خَمْسِيْنَ اَلْفَ سَنَةٍ ٥

6. Exercita, doncs, tranquil·lament, la teva paciència.

فَاصْبِرْ صَبْرًا جَمِيْلًا ٦

7. Ells ho veuen molt llunyà.

اِنَّهُمْ يَرَوْنَهٗ بَعِيْدًا ٧

8. Però Nosaltres ho veiem ben pròxim.

وَّنَرٰىهُ قَرِيْبًا ٨

9. El dia en què el cel es faci com coure fos,

يَوْمَ تَكُوْنُ السَّمَآءُ كَالْمُهْلِ ٩

10. I les muntanyes es facin com flocs de llana,

وَتَكُوْنُ الْجِبَالُ كَالْعِهْنِ ١٠

11. I un amic no preguntarà pel seu amic.

وَلَا يَسْئَلُ حَمِيْمٌ حَمِيْمًا ١١

12. Seran posats a la vista un de l'altre, i el culpable voldrà deslliurar-se del càstig d'aquest dia, *oferint com a rescat* els seus fills.

يُّبَصَّرُوْنَهُمْ يَوَدُّ الْمُجْرِمُ لَوْ يَفْتَدِيْ
مِنْ عَذَابِ يَوْمِئِذٍۭ بِبَنِيْهِ ١٢

13. La seva dona i el seu germà.

وَصَاحِبَتِهٖ وَاَخِيْهِ ١٣

14. I els seus parents que els van acollir.

وَفَصِيلَتِهِ الَّتِي تُؤْوِيهِ ﴿١٤﴾

15. I *oferint-los a tots* els que estan a la terra, en cas que *així* pogués salvar-se.

وَمَن فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا ثُمَّ يُنجِيهِ ﴿١٥﴾

16. Però no! En veritat, és una flama de Foc.

كَلَّا ۖ إِنَّهَا لَظَىٰ ﴿١٦﴾

17. Que arrenca la pell, fins i tot la de les extremitats *del cos*.

نَزَّاعَةً لِّلشَّوَىٰ ﴿١٧﴾

18. Cridarà aquell que li donà l'esquena i es retirà.

تَدْعُوا مَنْ أَدْبَرَ وَتَوَلَّىٰ ﴿١٨﴾

19. I va acumular *riqueses*, i les va retenir.

وَجَمَعَ فَأَوْعَىٰ ﴿١٩﴾

20. En veritat, l'home neix impacient.

إِنَّ الْإِنسَانَ خُلِقَ هَلُوعًا ﴿٢٠﴾

21. Quan la desgràcia cau sobre ell, es lamenta.

إِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ جَزُوعًا ﴿٢١﴾

22. Però quan la seva *sort* és el bé, esdevé garrepa.

وَإِذَا مَسَّهُ الْخَيْرُ مَنُوعًا ﴿٢٢﴾

23. Tret dels que preguen.

إِلَّا الْمُصَلِّينَ ﴿٢٣﴾

24. Els que són constants en la seva Pregària,

الَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَاتِهِمْ دَائِمُونَ ﴿٢٤﴾

25. I aquells els béns dels quals tenen un dret reconegut.

وَالَّذِينَ فِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ مَّعْلُومٌ ﴿٢٥﴾

26. Per al captaire i per al pobre *que no demana*.

لِّلسَّائِلِ وَالْمَحْرُومِ ﴿٢٦﴾

27. I per a aquells que creuen que el Dia del Judici serà una realitat,

وَالَّذِينَ يُصَدِّقُونَ بِيَوْمِ الدِّينِ ﴿٢٧﴾

28. I aquells que temen el càstig del seu Senyor.

وَالَّذِينَ هُم مِّنْ عَذَابِ رَبِّهِم مُّشْفِقُونَ ﴿٢٨﴾

29. En veritat, el càstig del seu Senyor es dur.

إِنَّ عَذَابَ رَبِّهِمْ غَيْرُ مَأْمُونٍ ﴿٢٩﴾

30. I per als que guarden les seves parts secretes,

وَالَّذِيْنَ هُمْ لِفُرُوْجِهِمْ حٰفِظُوْنَ ﴿٣٠﴾

31. Tret de les seves esposes *i d'*aquelles que posseeixen les seves destres, per a ell en veritat no hi ha cap culpa.

إِلَّا عَلٰٓى أَزْوَاجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ
فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُوْمِيْنَ ﴿٣١﴾

32. Però aquells que provin d'anar més enllà d'això, aquests seran els transgressors.

فَمَنِ ابْتَغٰى وَرَآءَ ذٰلِكَ فَأُولٰٓئِكَ هُمُ
الْعٰدُوْنَ ﴿٣٢﴾

33. I aquells que respecten els dipòsits i els pactes,

وَالَّذِيْنَ هُمْ لِأَمٰنٰتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رٰعُوْنَ ﴿٣٣﴾

34. Aquells que es mantenen ferms en els seus testimonis.

وَالَّذِيْنَ هُمْ بِشَهٰدٰتِهِمْ قَآئِمُوْنَ ﴿٣٤﴾

35. I aquells que estan a l'aguait de la seva Pregària.

وَالَّذِيْنَ هُمْ عَلٰى صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُوْنَ ﴿٣٥﴾

36. Aquests estaran en els Jardins, respectats com cal.

ع ٣٦ أُولٰٓئِكَ فِيْ جَنّٰتٍ مُّكْرَمُوْنَ ﴿٣٦﴾

R.2.

37. Però què passa amb els incrèduls que s'afanyen a arribar fins a tu?

فَمَالِ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا قِبَلَكَ مُهْطِعِيْنَ ﴿٣٧﴾

38. Des de la dreta i l'esquerra, en grups diferents.

عَنِ الْيَمِيْنِ وَعَنِ الشِّمَالِ عِزِيْنَ ﴿٣٨﴾

39. És que esperen tots entrar en el Jardí de les Benediccions?

أَيَطْمَعُ كُلُّ امْرِئٍ مِّنْهُمْ أَنْ يُّدْخَلَ جَنَّةَ
نَعِيْمٍ ﴿٣٩﴾

40. Mai! Els hem creat del que saben.

كَلَّا ۖ إِنَّا خَلَقْنٰهُمْ مِّمَّا يَعْلَمُوْنَ ﴿٤٠﴾

41. Però no! Juro pel Senyor dels orients i els ponents, que Nosaltres tenim el poder

فَلَآ أُقْسِمُ بِرَبِّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ إِنَّا
لَقٰدِرُوْنَ ﴿٤١﴾

42. De posar en el seu lloc d'altres millors que ells, i no podem ser frustrats *en els Nostres plans.*

عَلَىٰٓ أَنْ نُّبَدِّلَ خَيْرًا مِّنْهُمْ ۙ وَمَا نَحْنُ بِمَسْبُوْقِيْنَ ﴿٤٢﴾

43. Deixeu-los, doncs, sols, embrancats en els seus jocs i converses vanes, fins que trobin aquest dia que se'ls ha promès.

فَذَرْهُمْ يَخُوْضُوْا وَيَلْعَبُوْا حَتّٰى يُلٰقُوْا يَوْمَهُمُ الَّذِيْ يُوْعَدُوْنَ ﴿٤٣﴾

44. El dia en què surtin de les seves tombes ben de pressa, com si anessin corrents a unir-se als seus objectius.

يَوْمَ يَخْرُجُوْنَ مِنَ الْاَجْدَاثِ سِرَاعًا كَاَنَّهُمْ اِلٰى نُصُبٍ يُّوْفِضُوْنَ ﴿٤٤﴾

45. *Amb* els ulls baixos; i cobrint-los la ignonímia. Aquest és el dia que se'ls ha promès.

خَاشِعَةً اَبْصَارُهُمْ تَرْهَقُهُمْ ذِلَّةٌ ۗ ذٰلِكَ الْيَوْمُ الَّذِيْ كَانُوْا يُوْعَدُوْنَ ﴿٤٥﴾

CAPÍTOL 71
NUH
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació, context i matèria

Com que la Surah registra les experiències espirituals del Profeta Noè, se li ha donat amb encert el seu nom. Werry situa en el setè any de la Crida com la data de la revelació, mentre que Noldeke la situa a l'any cinquè, però segons altres autoritats fou revelada en el primer període mequí, aproximadament en l'època en que ho van ser alguns capítols immediatament precedents. Cap al final de la Surah anterior, s'afirmava que els malvats rebutjaven invariablement el Missatge diví, s'hi oposen i persegueixen els Missatgers de Déu, fins que arriba l'hora del càstig i troben el seu merescut final.

Aquesta Surah presenta una breu narració de les activitats missioneres d'un dels Profetes més grans de l'antiguitat, Noè, i la mostra exposant-ne l'agonia del seu cor davant el seu Senyor i Creador amb paraules plenes de patetisme. Predicà al poble dia i nit, diu ell, i els parlà en públic i privat. Els recordà els grans favors i bondats que Déu els havia atorgat. Els avisà de les males conseqüències de rebutjar el Missatge diví. Però tota la seva predicació i exhortació, el seu interès i sol·licitud envers ells i el seu benestar, només van trobar el ridícul, l'oposició i l'insult. I en comptes de seguir aquell el cor del qual era ple d'amor per ells, van decidir seguir els caps falsos que els van dur a la destrucció. Quan l'exhortació i predicació de Noè durant tota la vida va resultar ser una veu en el desert, demanà a Déu que destruís els enemics de la Veritat. La Surah acaba amb aquesta pregària de Noè.

☆ سُوْرَةُ نُوحٍ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ تِسْعٌ وَّعِشْرُوْنَ اٰيَةً وَّرُكُوْعَانِ

NUH

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Vam enviar Noè al seu poble, *tot dient-li*: "Avisa el teu poble abans que els arribi un càstig esgarrifós".

اِنَّآ اَرْسَلْنَا نُوْحًا اِلٰى قَوْمِهٖٓ اَنْ اَنْذِرْ قَوْمَكَ مِنْ قَبْلِ اَنْ يَّاْتِيَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ ﴿٢﴾

3. Digué: "Oh poble meu! En veritat, sóc un simple Amonestador per a vosaltres".

قَالَ يٰقَوْمِ اِنِّيْ لَكُمْ نَذِيْرٌ مُّبِيْنٌ ﴿٣﴾

4. "Perquè serviu Al·là, El temeu i m'obeïu".

اَنِ اعْبُدُوا اللّٰهَ وَاتَّقُوْهُ وَاَطِيْعُوْنِ ﴿٤﴾

5. "Ell us perdonarà els pecats i us concedirà un respir fins al moment fixat. En veritat, el moment fixat per Al·là no podrà ser endarrerit quan arribi, tant de bo ho sabéssiu!"

يَغْفِرْ لَكُمْ مِّنْ ذُنُوْبِكُمْ وَيُؤَخِّرْكُمْ اِلٰٓى اَجَلٍ مُّسَمًّى ۭ اِنَّ اَجَلَ اللّٰهِ اِذَا جَاۗءَ لَا يُؤَخَّرُ ۘ لَوْ كُنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ ﴿٥﴾

6. Ell digué: "Senyor Meu, he cridat al meu poble dia i nit,

قَالَ رَبِّ اِنِّيْ دَعَوْتُ قَوْمِيْ لَيْلًا وَّنَهَارًا ﴿٦﴾

7. Però la meva crida només ha aconseguit apartar-*los* encara més *de mi*".

فَلَمْ يَزِدْهُمْ دُعَاۗءِيْٓ اِلَّا فِرَارًا ﴿٧﴾

8. "I sempre que els vaig cridar perquè Tu els perdonessis, es van tapar amb els dits les orelles, i es van cobrir amb els seus vestits, insistint *en la seva iniquitat* i es van comportar amb excessiva arrogància".

وَاِنِّيْ كُلَّمَا دَعَوْتُهُمْ لِتَغْفِرَ لَهُمْ جَعَلُوْٓا اَصَابِعَهُمْ فِيْٓ اٰذَانِهِمْ وَاسْتَغْشَوْا ثِيَابَهُمْ وَاَصَرُّوْا وَاسْتَكْبَرُوا اسْتِكْبَارًا ﴿٨﴾

9. "Llavors els vaig convidar obertament *al teu camí*".

ثُمَّ اِنِّيْ دَعَوْتُهُمْ جِهَارًا ﴿٩﴾

10. "Després els vaig fer una exhortació en públic i els vaig parlar en privat".

ثُمَّ اِنِّيْٓ اَعْلَنْتُ لَهُمْ وَاَسْرَرْتُ لَهُمْ اِسْرَارًا ﴿١٠﴾

11. I els vaig dir: "Imploreu el perdó del vostre Senyor, perquè Ell és el Màxim Perdonador".

فَقُلْتُ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ إِنَّهُ كَانَ غَفَّارًا ﴿١١﴾

12. "Ell us enviarà pluja en abundància".

يُرْسِلِ السَّمَاءَ عَلَيْكُم مِّدْرَارًا ﴿١٢﴾

13. "Us enfortirà amb riqueses i *amb* fills, us donarà jardins i us donarà rius".

وَيُمْدِدْكُم بِأَمْوَالٍ وَبَنِينَ وَيَجْعَل
لَّكُمْ جَنَّاتٍ وَيَجْعَل لَّكُمْ أَنْهَارًا ﴿١٣﴾

14. "Què us passa que no atribuïu a Al·là la dignitat que es mereix?"

مَّا لَكُمْ لَا تَرْجُونَ لِلَّهِ وَقَارًا ﴿١٤﴾

15. "I certament Ell us creà en etapes".

وَقَدْ خَلَقَكُمْ أَطْوَارًا ﴿١٥﴾

16. "No heu vist com Al·là ha creat set cels filera sobre filera?"

أَلَمْ تَرَوْا كَيْفَ خَلَقَ اللَّهُ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ
طِبَاقًا ﴿١٦﴾

17. "I hi ha posat la lluna com a llum, i ha fet del sol un llum?

وَجَعَلَ الْقَمَرَ فِيهِنَّ نُورًا وَجَعَلَ
الشَّمْسَ سِرَاجًا ﴿١٧﴾

18. "Al·là us féu sorgir de la terra com fa sorgir la vegetació,

وَاللَّهُ أَنبَتَكُم مِّنَ الْأَرْضِ نَبَاتًا ﴿١٨﴾

19. I a l'instant, us farà tornar a ella i us resuscitarà d'una manera especial.

ثُمَّ يُعِيدُكُمْ فِيهَا وَيُخْرِجُكُمْ إِخْرَاجًا ﴿١٩﴾

20. I Al·là ha fet la terra amb una gran extensió.

وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ بِسَاطًا ﴿٢٠﴾

21. Perquè puguéssiu travessar-la pels seus amples camins".

لِّتَسْلُكُوا مِنْهَا سُبُلًا فِجَاجًا ﴿٢١﴾

R.2.

22. Noè digué: "Senyor meu, m'han desobeït i han seguit aquell la riquesa i fills del qual no han fet altra cosa que augmentar la seva ruïna".

قَالَ نُوحٌ رَّبِّ إِنَّهُمْ عَصَوْنِي وَاتَّبَعُوا
مَن لَّمْ يَزِدْهُ مَالُهُ وَوَلَدُهُ إِلَّا خَسَارًا ﴿٢٢﴾

23. "I han forjat un pla poderós".

وَمَكَرُوا مَكْرًا كُبَّارًا ﴿٢٣﴾

24. "Dient-se *entre ells*: No abandoneu els vostres déus *en cap circumstància*. No abandoneu Wadd, Suwa, Yaghuz, Yahuq, ni Nasr".

وَقَالُوا لَا تَذَرُنَّ آلِهَتَكُمْ وَلَا تَذَرُنَّ وَدًّا
وَلَا سُوَاعًا ۙ وَلَا يَغُوثَ وَيَعُوقَ وَنَسْرًا ﴿٢٤﴾

25. "I han dut molts a la perdició; per tant, no augmentis Tu els injustos, sinó en l'error".

وَقَدْ أَضَلُّوا كَثِيرًا ۖ وَلَا تَزِدِ الظَّالِمِينَ
إِلَّا ضَلَالًا ﴿٢٥﴾

26. Perquè pels seus pecats van ser ofegats i abocats al Foc. I no van trobar ningú que els ajudés contra Al·là.

مِمَّا خَطِيئَاتِهِمْ أُغْرِقُوا فَأُدْخِلُوا نَارًا ۙ
فَلَمْ يَجِدُوا لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَنْصَارًا ﴿٢٦﴾

27. Noè digué: "Senyor meu, no deixis a la terra un sol incrèdul com a habitant".

وَقَالَ نُوحٌ رَبِّ لَا تَذَرْ عَلَى الْأَرْضِ مِنَ
الْكَافِرِينَ دَيَّارًا ﴿٢٧﴾

28. "Perquè si els deixessis, no faran altra cosa que esgarriar els teus servents i només engendraran el pecador i l'ingrat".

إِنَّكَ إِنْ تَذَرْهُمْ يُضِلُّوا عِبَادَكَ وَلَا
يَلِدُوا إِلَّا فَاجِرًا كَفَّارًا ﴿٢٨﴾

29. "Senyor meu, perdona'm a mi i als meus pares, aquell que entri a casa meva com a creient i als homes i dones creients; i no augmentis els malvats, sinó en perdició".

رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِمَنْ دَخَلَ
بَيْتِيَ مُؤْمِنًا وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَ
الْمُؤْمِنَاتِ ۖ وَلَا تَزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا تَبَارًا ﴿٢٩﴾

CAPÍTOL 72
AL-YINN
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació, context i matèria

Aquesta Surah es considera, en general, que fou revelada després de la tornada del Sant profeta de Taif, on després que hagués quasi desesperat dels mequins, dels quals només van rebre el ridícul, l'oposició i la persecució, s'havia dirigit a predicar el seu Missatge. La visita a Taif va tenir lloc dos anys abans de la Hillrah, quan l'oposició a la nova fe havia pres un mal caire i la condició del Sant Profeta i els seus seguidors havia esdevingut desesperada. Si, com pensen algunes autoritats, la Surah fa referència a un incident diferent de l'esmentat en la Surah Al-Ahqaf (46: 30-33) podria haver estat revelat molt abans. Sembla que el context i el contingut de la Surah donen més pes a aquesta darrera opinió. En la Surah anterior, es va afirmar que la predicació durant tota la vida de Noè només havia trobat burla i befa, i que només ben poques persones, tret del seus familiars pròxims, s'havien sotmès a ell, quan fins i tot la seva muller i el seu propi fill van prendre part activa en la seva oposició a ell.

Per mostrar que existia una semblança entre les circumstàncies de Noè i del Sant Profeta, s'afirma que un grup dels yinn - un poble que el Sant Profeta no havia conegut abans- el visità, escoltà l'Alcorà i va creure de seguida en ell. La Surah presenta una narració bastant llarga de les creences i doctrines d'aquests pobles, la seva conducta i manera de veure la vida, afirmant amb solemnitat que és impossible que ningú no pugui distorsionar o modificar la Paraula de Déu revelada, perquè, com un tresor preciós, està ben guardada per centineles divins. Cap al final, s'afirma que sempre que un Mestre diví crida els homes a Déu, les forces del mal intenten apagar la seva veu, però el Mestre tira endavant la seva missió, sense témer les maquinacions de les persones de disposició malvada. La Surah acaba amb un criteri infal·lible per posar a prova la Font divina del Missatge d'un Profeta, a saber, que contingui profecies sobre grans esdeveniments mundials que el coneixement humà no pot predir, i també que el Profeta aconsegueixi transmetre el Seu Missatge i complir la Seva missió.

سُورَةُ الْجِنِّ مَكِّيَّةٌ وَهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ تِسْعٌ وَعِشْرُونَ آيَةً وَرُكُوعَانِ

AL-YINN

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ ١

2. Digues-los: "M'ha estat revelat que un grup dels Yinn escoltà, i va dir: en veritat, hem sentit un Alcorà que és meravellós".

قُلْ أُوحِيَ إِلَيَّ أَنَّهُ اسْتَمَعَ نَفَرٌ مِّنَ
الْجِنِّ فَقَالُوا إِنَّا سَمِعْنَا قُرْآنًا عَجَبًا ٢

3. "Guia vers el camí recte; per la qual cosa, hi hem cregut i no associarem ningú amb el nostre Senyor".

يَهْدِي إِلَى الرُّشْدِ فَآمَنَّا بِهِ ۖ وَلَن نُّشْرِكَ
بِرَبِّنَا أَحَدًا ٣

4. "I *creiem* que la majestat del nostre Senyor és exaltada. Ell no ha pres esposa ni ha tingut fills".

وَأَنَّهُ تَعَالَىٰ جَدُّ رَبِّنَا مَا اتَّخَذَ صَاحِبَةً
وَلَا وَلَدًا ٤

5. "I *és cert* que l'insensat d'entre nosaltres solia proferir mentides extravagants sobre Al·là".

وَأَنَّهُ كَانَ يَقُولُ سَفِيهُنَا عَلَى اللَّهِ
شَطَطًا ٥

6. "I pensàvem que els homes i els Yinn mai no dirien mentides sobre Al·là".

وَأَنَّا ظَنَنَّا أَن لَّن تَقُولَ الْإِنسُ وَالْجِنُّ
عَلَى اللَّهِ كَذِبًا ٦

7. "I en veritat, alguns homes d'entre el poble solien buscar la protecció d'alguns homes d'entre els yinn *així* van augmentar l'orgull *d'aquests"*;

وَأَنَّهُ كَانَ رِجَالٌ مِّنَ الْإِنسِ يَعُوذُونَ
بِرِجَالٍ مِّنَ الْجِنِّ فَزَادُوهُمْ رَهَقًا ٧

8. "I certament van pensar, de la mateixa manera que vosaltres, que Al·là mai no suscitaria cap *Missatger*".

وَأَنَّهُمْ ظَنُّوا كَمَا ظَنَنتُمْ أَن لَّن يَبْعَثَ
اللَّهُ أَحَدًا ٨

9. "I vam intentar arribar al cel, però el vam trobar ple de forts guardians i estrelles brillants".

وَأَنَّا لَمَسْنَا السَّمَاءَ فَوَجَدْنَاهَا مُلِئَتْ
حَرَسًا شَدِيدًا وَشُهُبًا ٩

10. "I solíem asseure'ns en alguns dels seus seients a escoltar. Però aquell qui escolta ara troba una estrella fugaç que el vigila".

وَّاَنَّا كُنَّا نَقْعُدُ مِنْهَا مَقَاعِدَ لِلسَّمْعِ ؕ
فَمَنْ يَّسْتَمِعِ الْاٰنَ يَجِدْ لَهٗ شِهَابًا رَّصَدًا ۝١٠

11. "I no sabem si la desgràcia és el destí dels que estan a la terra o si el seu Senyor pensa guiar-los pel camí recte".

وَّاَنَّا لَا نَدْرِيْٓ اَشَرٌّ اُرِيْدَ بِمَنْ فِي
الْاَرْضِ اَمْ اَرَادَ بِهِمْ رَبُّهُمْ رَشَدًا ۝١١

12. "Alguns de nosaltres som justos i d'altres no ho som; i hem seguit camins diferents".

وَّاَنَّا مِنَّا الصّٰلِحُوْنَ وَمِنَّا دُوْنَ ذٰلِكَ ؕ
كُنَّا طَرَآئِقَ قِدَدًا ۝١٢

13. "Però sabem que no podem frustrar *el pla* d'Al·là a la terra, ni escapar d'Ell, fugint-ne".

وَّاَنَّا ظَنَنَّآ اَنْ لَّنْ نُّعْجِزَ اللّٰهَ فِي الْاَرْضِ وَ
لَنْ نُّعْجِزَهٗ هَرَبًا ۝١٣

14. "I quan vam sentir *la crida* a la guia, hi vam creure. Perquè aquell qui creu en el seu Senyor no té por ni a la pèrdua ni a la injustícia".

وَّاَنَّا لَمَّا سَمِعْنَا الْهُدٰٓى اٰمَنَّا بِهٖ ؕ فَمَنْ
يُّؤْمِنْ بِرَبِّهٖ فَلَا يَخَافُ بَخْسًا وَّلَا
رَهَقًا ۝١٤

15. "Alguns de nosaltres ens sotmetem *a Déu* i d'altres ens hem desviat del camí recte". Però aquells que se sotmeten *a Déu* són els que busquen el camí recte".

وَّاَنَّا مِنَّا الْمُسْلِمُوْنَ وَمِنَّا الْقٰسِطُوْنَ ؕ
فَمَنْ اَسْلَمَ فَاُولٰٓئِكَ تَحَرَّوْا رَشَدًا ۝١٥

16. Quant a aquells que es desvien *del camí recte*, són el combustible de l'Infern.

وَاَمَّا الْقٰسِطُوْنَ فَكَانُوْا لِجَهَنَّمَ
حَطَبًا ۝١٦

17. Però si es mantenen en el camí *recte*, certament els donarem aigua abundant per beure,

وَّاَنْ لَّوِ اسْتَقَامُوْا عَلَى الطَّرِيْقَةِ
لَاَسْقَيْنٰهُمْ مَّآءً غَدَقًا ۝١٧

18. Perquè els posem a prova amb ella. Però aquell qui s'aparta del record del seu Senyor, Ell l'empenyarà al càstig més terrible.

لِّنَفْتِنَهُمْ فِيْهِ ؕ وَمَنْ يُّعْرِضْ عَنْ ذِكْرِ
رَبِّهٖ يَسْلُكْهُ عَذَابًا صَعَدًا ۝١٨

19. *Tots* els llocs d'adoració pertanyen a Al·là; no invoqueu, doncs, ningú, a part d'Al·là.

وَّاَنَّ الْمَسٰجِدَ لِلّٰهِ فَلَا تَدْعُوْا مَعَ اللّٰهِ اَحَدًا ﴿١٩﴾

20. I quan el Servent d'Al·là s'alça pregant, s'apleguen amb ell, a punt d'ofegar-lo.

وَّاَنَّهٗ لَمَّا قَامَ عَبْدُ اللّٰهِ يَدْعُوْهُ كَادُوْا يَكُوْنُوْنَ عَلَيْهِ لِبَدًا ﴿٢٠﴾ ع

R.2.

21. Digues-los: "Només invoco el meu Senyor, i no Li associo ningú".

قُلْ اِنَّمَآ اَدْعُوْا رَبِّيْ وَلَآ اُشْرِكُ بِهٖٓ اَحَدًا ﴿٢١﴾

22. Digues-los: "No tinc poder per fer-vos res de dolent ni res de bo".

قُلْ اِنِّيْ لَآ اَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَّلَا رَشَدًا ﴿٢٢﴾

23. Digues-los: "En veritat, ningú no pot protegir-me contra Al·là, ni puc trobar cap lloc de refugi fora d'Ell".

قُلْ اِنِّيْ لَنْ يُّجِيْرَنِيْ مِنَ اللّٰهِ اَحَدٌ ۙ وَّلَنْ اَجِدَ مِنْ دُوْنِهٖ مُلْتَحَدًا ﴿٢٣﴾

24. "*La meva responsabilitat és* només la de transmetre *la revelació* d'Al·là i els Seus Missatges". Però per a aquells que desobeeixen Al·là i els Seus Missatgers hi ha el foc de l'Infern, on viuran durant un llarguíssim període".

اِلَّا بَلٰغًا مِّنَ اللّٰهِ وَرِسٰلٰتِهٖ ؕ وَمَنْ يَّعْصِ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ فَاِنَّ لَهٗ نَارَ جَهَنَّمَ خٰلِدِيْنَ فِيْهَآ اَبَدًا ﴿٢٤﴾

25. *Ells continuaran en la incredulitat* fins que vegin allò que se'ls va prometre, i aviat sabran qui és més feble en ajudants i menor en nombre.

حَتّٰٓى اِذَا رَاَوْا مَا يُوْعَدُوْنَ فَسَيَعْلَمُوْنَ مَنْ اَضْعَفُ نَاصِرًا وَّاَقَلُّ عَدَدًا ﴿٢٥﴾

26. Digues-los: "No sé si el que se us ha promès està a prop o si el meu Senyor ha fixat per a això un termini llunyà".

قُلْ اِنْ اَدْرِيْٓ اَقَرِيْبٌ مَّا تُوْعَدُوْنَ اَمْ يَجْعَلُ لَهٗ رَبِّيْٓ اَمَدًا ﴿٢٦﴾

27. *Ell és* el Coneixedor de l'invisible; i no concedeix a ningú autoritat damunt el Seu domini de l'invisible.

عٰلِمُ الْغَيْبِ فَلَا يُظْهِرُ عَلٰى غَيْبِهٖٓ اَحَدًا ﴿٢٧﴾

28. Tret de qui tria, és a dir, un Missatger *Seu*. Llavors féu que una escolta

اِلَّا مَنِ ارْتَضٰى مِنْ رَّسُوْلٍ فَاِنَّهٗ يَسْلُكُ

d'àngels vagi per endavant i darrere d'ell com a sentinelles,

مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ رَصَدًا ﴿٢٨﴾

29. Perquè sàpiga que ells (els Seus Missatgers) han lliurat els Missatgers del seu Senyor. I Ell encercla tot el que està amb ells i porti els comptes de totes les coses.

لِيَعْلَمَ أَنْ قَدْ أَبْلَغُوا رِسٰلٰتِ رَبِّهِمْ وَ
أَحَاطَ بِمَا لَدَيْهِمْ وَأَحْصٰى كُلَّ شَيْءٍ
عَدَدًا ﴿٢٩﴾ ع ٢ ١٢

CAPÍTOL 73
AL-MUZZAMIL
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

L'opinió més autoritzada està d'acord en assignar la revelació d'aquesta Surah al primer període de la Crida. Alguns estudiosos consideren que fou el tercer capítol revelat. En la Surah anterior (Al-Yinn) es va afirmar que els àngels descendeixen sobre els Missatgers divins per guardar la Paraula de Déu revelada a ells, i per impedir que sigui distorsionada o falsificada. En aquesta Surah s'ordena al sant Profeta que dediqui una part de la nit a la Pregària i al record de Déu perquè els àngels descendeixin sobre ell i l'ajudin contra els plans i maquinacions malvats dels seus enemics. Com totes les Surahs mequines, aquesta tracta també i, sobretot, de la missió divina del sant Profeta i de la veritat de la revelació alcorànica. Prediu, amb paraules breus, però alhora plenes de força, l'eventual triomf del Sant Profeta i addueix el compliment d'aquesta profecia com a argument que recolza l'existència de la vida després de la mort i la Resurrecció. S'insisteix sobretot en la pregària i en el record de Déu com a mitjà especialment eficaç per obtenir l'ajuda i el soc divins, i preparar el Profeta per a l'ímproba tasca que li espera.

☆ سُوْرَةُ الْمُزَّمِّلِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ اِحْدٰى وَعِشْرُوْنَ اٰيَةً وَّرُكُوْعَانِ

AL-MUZZAMIL

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ١

2. Oh tu, que t'has envoltat d'una manta.

يٰۤاَيُّهَا الْمُزَّمِّلُ ٢

3. Lleva't *per a la pregària* a la nit, tret en una petita part d'ella,

قُمِ الَّيْلَ اِلَّا قَلِيْلًا ٣

4. La meitat, o fes-la encara una mica menor,

نِّصْفَهٗۤ اَوِ انْقُصْ مِنْهُ قَلِيْلًا ٤

5. O bé una mica més d'això, i recita l'Alcorà lentament i atentament.

اَوْ زِدْ عَلَيْهِ وَرَتِّلِ الْقُرْاٰنَ تَرْتِيْلًا ٥

6. En veritat, t'imposem una Paraula de pes.

اِنَّا سَنُلْقِيْ عَلَيْكَ قَوْلًا ثَقِيْلًا ٦

7. En veritat, llevar-se a la nit és el mitjà més poderós per sotmetre *el jo* i el més efectiu respecte a les paraules *de la pregària*.

اِنَّ نَاشِئَةَ الَّيْلِ هِيَ اَشَدُّ وَطْاً وَّاَقْوَمُ قِيْلًا ٧

8. En efecte, durant el dia tens una llarga *cadena* d'ocupacions.

اِنَّ لَكَ فِي النَّهَارِ سَبْحًا طَوِيْلًا ٨

9. Recorda, doncs, el nom del teu Senyor i dedica't a Ell amb devoció plena.

وَاذْكُرِ اسْمَ رَبِّكَ وَتَبَتَّلْ اِلَيْهِ تَبْتِيْلًا ٩

10. *Ell és* el Senyor de l'Orient i Occident; no hi ha cap altre Déu sinó Ell; abraça'l, doncs, com *el teu* guardià.

رَبُّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ لَاۤ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ فَاتَّخِذْهُ وَكِيْلًا ١٠

11. Suporta amb paciència tot el que diuen; i allunya't d'ells amb elegància.

وَاصْبِرْ عَلٰى مَا يَقُوْلُوْنَ وَاهْجُرْهُمْ هَجْرًا جَمِيْلًا ١١

12. I deixa'm només amb els que rebutgen *la veritat*, posseïdors de comoditats i comfort; i dóna'ls un petit respir.

وَذَرْنِي وَالْمُكَذِّبِينَ أُولِي النَّعْمَةِ وَ
مَهِّلْهُمْ قَلِيلًا ١٢

13. En veritat, amb Nosaltres estan els *pesats* grillons i un foc *devastador*.

إِنَّ لَدَيْنَآ أَنكَالًا وَّجَحِيمًا ١٣

14. Un aliment que fa ennuegar i un càstig dolorós.

وَّطَعَامًا ذَا غُصَّةٍ وَّعَذَابًا أَلِيمًا ١٤

15. En el dia en què s'agitaran la terra i les muntanyes, i les muntanyes esdevindran dunes de sorra que s'esfondraran.

يَوْمَ تَرْجُفُ الْأَرْضُ وَالْجِبَالُ وَكَانَتِ
الْجِبَالُ كَثِيبًا مَّهِيلًا ١٥

16. En veritat, us hem enviat un Missatger, que és testimoni sobre vosaltres, de la mateixa que manera que vam enviar un Missatger al Faraó.

إِنَّآ أَرْسَلْنَآ إِلَيْكُمْ رَسُولًا ۙ شَاهِدًا عَلَيْكُمْ
كَمَآ أَرْسَلْنَآ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ رَسُولًا ١٦

17. Però el Faraó va desobeir el Missatger, i per això vam caure sobre Ell amb un terrible càstig.

فَعَصَىٰ فِرْعَوْنُ الرَّسُولَ فَأَخَذْنَاهُ
أَخْذًا وَّبِيلًا ١٧

18. Com us protegireu, doncs, si no creieu, contra un dia que farà que envelleixin els nens?

فَكَيْفَ تَتَّقُونَ إِن كَفَرْتُمْ يَوْمًا
يَّجْعَلُ الْوِلْدَانَ شِيبًا ١٨

19. *En aquest dia* els cels es dividiran a trossos i es complirà la Seva promesa.

السَّمَآءُ مُنفَطِرٌ بِهِ ۚ كَانَ وَعْدُهُ
مَفْعُولًا ١٩

20. Això és, en veritat, un recordatori. Així doncs, que aquell que ho vulgui prengui el camí que duu al Senyor.

إِنَّ هَٰذِهِ تَذْكِرَةٌ ۚ فَمَن شَآءَ اتَّخَذَ إِلَىٰ
رَبِّهِ سَبِيلًا ٢٠

R.2.

21. En veritat, el teu Senyor sap que tu et lleves *per pregar* durant quasi dos terços de la nit, i de vegades la meitat o un terç d'ells, de la mateixa manera que un grup dels que estan

إِنَّ رَبَّكَ يَعْلَمُ أَنَّكَ تَقُومُ أَدْنَىٰ مِن ثُلُثَيِ
الَّيْلِ وَنِصْفَهُ وَثُلُثَهُ وَطَآئِفَةٌ مِّنَ

amb tu. I Al·là determina la mida de la nit i del dia. Sap que vosaltres no en podreu precisar *la mida*, per la qual cosa s'han dirigit a vosaltres amb misericòrdia. Reciteu, doncs, el que *us* sigui fàcil de l'Alcorà. Ell sap que hi haurà alguns de vosaltres que estaran malalts i d'altres de viatge pel país, cercant els dons d'Al·là, i d'altres lluitant per la causa d'Al·là. Reciteu, doncs, allò d'ell que *us* sigui fàcil, compliu la Pregària, pagueu el Zakat i lliureu a Al·là un préstec generós. Perquè tot el bé que envieu per endavant de vosaltres, per a les vostres ànimes, el trobareu amb Al·là. *Serà* millor i més gran en la recompensa. I demaneu perdó a Al·là. En veritat, Al·là és el Màxim Indulgent, Misericordiós.

الَّذِيْنَ مَعَكَ ؕ وَاللّٰهُ يُقَدِّرُ الَّيْلَ وَ
النَّهَارَ ؕ عَلِمَ اَنْ لَّنْ تُحْصُوْهُ فَتَابَ
عَلَيْكُمْ فَاقْرَءُوْا مَا تَيَسَّرَ مِنَ الْقُرْاٰنِ ؕ
عَلِمَ اَنْ سَيَكُوْنُ مِنْكُمْ مَّرْضٰى ۙ وَ
اٰخَرُوْنَ يَضْرِبُوْنَ فِى الْاَرْضِ يَبْتَغُوْنَ
مِنْ فَضْلِ اللّٰهِ ۙ وَاٰخَرُوْنَ يُقَاتِلُوْنَ فِىْ
سَبِيْلِ اللّٰهِ ۖ فَاقْرَءُوْا مَا تَيَسَّرَ مِنْهُ ۙ وَ
اَقِيْمُوا الصَّلٰوةَ وَاٰتُوا الزَّكٰوةَ وَاَقْرِضُوا
اللّٰهَ قَرْضًا حَسَنًا ؕ وَ مَا تُقَدِّمُوْا
لِاَنْفُسِكُمْ مِّنْ خَيْرٍ تَجِدُوْهُ عِنْدَ اللّٰهِ هُوَ
خَيْرًا وَّ اَعْظَمَ اَجْرًا ؕ وَاسْتَغْفِرُوا اللّٰهَ ؕ اِنَّ
ع اللّٰهَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿٢١﴾

CAPÍTOL 74
AL-MUDAZZIR
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de revelació i context

El consentiment unànime és que aquesta Surah fou una de les dues o tres primeres Surahs revelades a la Meca. Aquesta i l'anterior (Muzzammil) semblen ser "bessones" per la seva estreta relació pel que fa al moment de la seva revelació, el to i el contingut. En efecte, aquesta Surah complementa la matèria anterior. El Muzzammil de l'anterior Surah immers en les seves devotes pregàries i en la contemplació i, travessant un període d'intensa preparació per assolir la perfecció espiritual, s'ha convertit ja en el Muddazir (destructor del pecat i vencedor de les forces del mal, llibertador de la humanitat, el seu líder, guia i amonestador) d'aquesta Surah. A partir d'aquest moment, la vida del Sant Profeta ja no seria seva. Havia estat lliurada a Déu. Predicà el Missatge diví amb una tenacitat indomable, enfront a insults, oposició i persecució. La Surah comença amb la ferma ordre al Sant Profeta d'aixecar-se, proclamar la Veritat que té i amonestar aquells que no l'acceptin, aquells a qui la riquesa, el poder i el càrrec han fet espiritualment cecs i sords, aquells que patirien el càstig per no poder oferir les pregàries, no donar de menjar al pobre i també per dedicar-se a plaers vans. La Surah acaba assenyalant que l'Alcorà només és un recordatori i una exhortació. Aquells que accepta el seu Missatge l'accepta pel seu propi bé i aquell que el rebutjà ho fa en el seu propi prejudici.

سُورَةُ الْمُدَّثِّرِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ سَبْعٌ وَّخَمْسُونَ اٰيَةً وَّرُكُوعَانِ

AL-MUDAZZIR

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Oh tu, que t'has envoltat *en una manta*!

يٰۤاَيُّهَا الْمُدَّثِّرُ ﴿٢﴾

3. Aixeca't i amonesta,

قُمْ فَاَنْذِرْ ﴿٣﴾

4. Exalta el teu Senyor,

وَرَبَّكَ فَكَبِّرْ ﴿٤﴾

5. Purifica la teva vestidura,[1]

وَثِيَابَكَ فَطَهِّرْ ﴿٥﴾

6. Fuig de la immundícia,

وَالرُّجْزَ فَاهْجُرْ ﴿٦﴾

7. I no concedeixis favors intentant aconseguir més *a canvi*.

وَلَا تَمْنُنْ تَسْتَكْثِرُ ﴿٧﴾

8. I suporta amb paciència per la causa del teu Senyor,

وَلِرَبِّكَ فَاصْبِرْ ﴿٨﴾

9. I quan soni la trompeta,

فَاِذَا نُقِرَ فِي النَّاقُوْرِ ﴿٩﴾

10. Aquest dia serà un dia angoixant,

فَذٰلِكَ يَوْمَئِذٍ يَّوْمٌ عَسِيْرٌ ﴿١٠﴾

11. Per als incrèduls no serà fàcil.

عَلَى الْكٰفِرِيْنَ غَيْرُ يَسِيْرٍ ﴿١١﴾

12. Deixeu-nos sols, a Mi i a aquell a qui he creat.

ذَرْنِيْ وَمَنْ خَلَقْتُ وَحِيْدًا ﴿١٢﴾

13. Donant-li *després* riquesa abundant,

وَّجَعَلْتُ لَهٗ مَالًا مَّمْدُوْدًا ﴿١٣﴾

---

[1] La paraula "thiyabaka" pot significa "cor" tot i que només si s'agafa com expressió retòrica. Literalment, la paraula thiyab significa roba o vestit. Per tant, si la traduïm com a figura retòrica és "cor" és l'única de les possibles interpretacions, probablement la paraula "thiyabaka", en el context del versicle, es refereixi als companys del sant Profeta, la pau sigui amb ell, i a aquells que són propers a ells. Per tant, preferim inclinar-nos per la traducció literal que permet el lector una varietat més gran d'interpretacions.

14. I fills, que es mantenien davant *la seva* presència,

وَّبَنِيْنَ شُهُوْدًا ﴿١٤﴾

15. Donant-li en abundància,

وَّمَهَّدْتُّ لَهٗ تَمْهِيْدًا ﴿١٥﴾

16. I tanmateix, desitja que Jo *li* doni més.

ثُمَّ يَطْمَعُ اَنْ اَزِيْدَ ﴿١٦﴾

17. És clar que no! Perquè ha estat hostil als Meus Senyals.

كَلَّا ؕ اِنَّهٗ كَانَ لِاٰيٰتِنَا عَنِيْدًا ﴿١٧﴾

18. L'imposaré una terrible prova,

سَاُرْهِقُهٗ صَعُوْدًا ﴿١٨﴾

19. Mireu-lo! Va reflexionar i va calcular!

اِنَّهٗ فَكَّرَ وَقَدَّرَ ﴿١٩﴾

20. Que la ruïna caigui sobre ell! Com ho calculà.

فَقُتِلَ كَيْفَ قَدَّرَ ﴿٢٠﴾

21. Que la ruïna caigui de nou sobre ell! Com ho calculà!

ثُمَّ قُتِلَ كَيْفَ قَدَّرَ ﴿٢١﴾

22. Llavors va mirar.

ثُمَّ نَظَرَ ﴿٢٢﴾

23. A l'instant, arrufà les celles i enfosquí el rostre,

ثُمَّ عَبَسَ وَبَسَرَ ﴿٢٣﴾

24. Després, s'apartà amb enuig.

ثُمَّ اَدْبَرَ وَاسْتَكْبَرَ ﴿٢٤﴾

25. I digué: "Això només és màgia transmesa pels antics".

فَقَالَ اِنْ هٰذَآ اِلَّا سِحْرٌ يُّؤْثَرُ ﴿٢٥﴾

26. "Això només és la paraula d'un home".

اِنْ هٰذَآ اِلَّا قَوْلُ الْبَشَرِ ﴿٢٦﴾

27. Aviat el faré entrar en el Saqar de l'Infern.

سَاُصْلِيْهِ سَقَرَ ﴿٢٧﴾

28. I què et fa entendre què és el Saqar?

وَمَآ اَدْرٰىكَ مَا سَقَرُ ﴿٢٨﴾

29. Ningú no se'n lliura i no deixa res.

لَا تُبْقِيْ وَلَا تَذَرُ ﴿٢٩﴾

30. Socarrima la pell,

لواحة للبشر ﴿٣٠﴾

31. Sobre ell hi ha dinou *àngels*.

عليها تسعة عشر ﴿٣١﴾

32. I només hem fet guardians del Foc als àngels. No hem fixat un nombre sinó com a prova per als incrèduls perquè aquell a qui se li ha lliurat el Llibre, arribin a la certesa, els creients augmentin la fe, els que han rebut el Llibre i els creients no dubtin i perquè els de cor malalt i els incrèduls diguin: "Què vol dir Al·là amb aquest exemple?" Així jutja Al·là com a extraviats a aquells que Li plau i guia aquells que Li agraden. I ningú no coneix els exèrcits del teu Senyor fora d'Ell. Però això només és un Recordatori per a l'home.

وما جعلنا أصحب النار إلا ملئكة وما جعلنا عدتهم إلا فتنة للذين كفروا ليستيقن الذين أوتوا الكتب ويزداد الذين آمنوا إيمانا ولا يرتاب الذين أوتوا الكتب والمؤمنون وليقول الذين في قلوبهم مرض والكفرون ماذا أراد الله بهذا مثلا كذلك يضل الله من يشاء ويهدي من يشاء وما يعلم جنود ربك إلا هو وما هي إلا ذكرى للبشر ﴿٣٢﴾

R.2

33. No, per la lluna.

كلا والقمر ﴿٣٣﴾

34. *Per* la nit quan es retira.

والليل إذ أدبر ﴿٣٤﴾

35. I *per* l'alba quan brilla *amb tot el seu resplendor.*

والصبح إذا أسفر ﴿٣٥﴾

36. En veritat, és una de les *calamitats* més grans.

إنها لإحدى الكبر ﴿٣٦﴾

37. Una advertència per a l'home,

نذيرا للبشر ﴿٣٧﴾

38. Per a aquell de vosaltres que vulgui avançar o quedar-se enrere.

لمن شاء منكم أن يتقدم أو يتأخر ﴿٣٨﴾

39. Tota ànima queda corpresa pel que ha aconseguit,

كل نفس بما كسبت رهينة ﴿٣٩﴾

40. Tret dels de la destra,

إلا أصحب اليمين ﴿٤٠﴾

41. *Ells estaran en* Jardins preguntant-se entre ells,

في جنت يتساءلون ﴿٤١﴾

42. Sobre els culpables.

عَنِ الْمُجْرِمِينَ ﴿٤٢﴾

43. "Què us ha dut al Saqar?"

مَا سَلَكَكُمْ فِي سَقَرَ ﴿٤٣﴾

44. Ells respondran: "No vam ser dels que oferíem pregàries,

قَالُوا لَمْ نَكُ مِنَ الْمُصَلِّينَ ﴿٤٤﴾

45. Ni donavem de menjar als pobres,

وَلَمْ نَكُ نُطْعِمُ الْمِسْكِينَ ﴿٤٥﴾

46. Ens lliuràvem a converses vanes amb aquells que es dediquen a elles.

وَكُنَّا نَخُوضُ مَعَ الْخَآئِضِينَ ﴿٤٦﴾

47. I solíem negar el Dia del Judici,

وَكُنَّا نُكَذِّبُ بِيَوْمِ الدِّينِ ﴿٤٧﴾

48. Fins que la Mort ens va arribar".

حَتّٰى أَتٰىنَا الْيَقِينُ ﴿٤٨﴾

49. De res els valdrà, doncs, la intercessió dels intercessors.

فَمَا تَنْفَعُهُمْ شَفَاعَةُ الشَّافِعِينَ ﴿٤٩﴾

50. Llavors què els passa que s'estan allunyant de la exhortació?

فَمَا لَهُمْ عَنِ التَّذْكِرَةِ مُعْرِضِينَ ﴿٥٠﴾

51. Com si fossin ases espantats

كَأَنَّهُمْ حُمُرٌ مُّسْتَنْفِرَةٌ ﴿٥١﴾

52. Que fugen d'un lleó?

فَرَّتْ مِنْ قَسْوَرَةٍ ﴿٥٢﴾

53. No, qualsevol home d'entre ells vols que se li donin fulles obertes.

بَلْ يُرِيدُ كُلُّ امْرِئٍ مِّنْهُمْ أَنْ يُؤْتٰى
صُحُفًا مُّنَشَّرَةً ﴿٥٣﴾

54. Mai! En veritat, no temen el Més Enllà.

كَلَّا ۖ بَلْ لَّا يَخَافُونَ الْاٰخِرَةَ ﴿٥٤﴾

55. Mai! Certament això és una exhortació.

كَلَّآ إِنَّهُ تَذْكِرَةٌ ﴿٥٥﴾

56. Que la recordi, doncs, qui vulgui.

فَمَنْ شَآءَ ذَكَرَهُ ﴿٥٦﴾

57. Però ells no recordaran tret que Al·là *així* ho vulgui. *Només* Ell és digne de ser temut i només Ell és capaç de perdonar.

وَمَا يَذْكُرُوْنَ إِلَّآ أَنْ يَّشَآءَ اللّٰهُ ۚ هُوَ
أَهْلُ التَّقْوٰى وَأَهْلُ الْمَغْفِرَةِ ﴿٥٧﴾

CAPÍTOL 75
AL-QIYAMAH
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació, context i tema

La Surah es titula "la Resurrecció", perquè gairebé tota tracta del tema de la Resurrecció. Evidentment, és un dels primers capítols revelats a la Meca, perquè els capítols mequins tracten específicament de la Unitat de Déu, la Resurrecció i la Revelació. Cap al final de la Surah anterior, es va declarar amb solemnitat que els pobles que abracin el Missatge alcorànic arribaran a posicions elevades i gaudiran d'un lloc d'honor entre la comunitat de les nacions més poderoses. La present Surah, la qual comença amb una exposició del tema de la Resurrecció, mostra que es produirà una important resurrecció moral entre un poble moralment degradat i degenerat - els habitants del desert- a través dels ensenyaments ennoblidors de l'Alcorà, la companyia purificadora del Sant Profeta Mohammad i el seu exemple.

La Surah comença afirmant amb solemnitat que sense cap mena de dubte la Resurrecció tindrà lloc i aporta la resurrecció espiritual de l'home com a prova en suport d'aquesta significativa afirmació. Com a prova addicional, jura per *Nafs Lawwamah* (l'Esperit que es Censura a Ell mateix) que en realitat és la primera fase del procés de regeneració moral de l'home. A continuació, s'esmenta la freqüent objecció que fan els incrèduls en preguntar com seran tornats a la vida quan estiguin morts i reduïts a pols. La Surah refuta aquesta objecció dient que en el més fons del seu cors saben que els pecats de l'home mai no queden sense càstig i, per tant, deu haver un dia en què seran cridats a retre comptes de totes les seves accions. A continuació, s'ofereixen la col·lecció de l'Alcorà i la protecció divina del seu text com a argument ulterior en aquest mateix context, ja que, de totes les Escriptures revelades, l'Alcorà és el que ha insistit més enèrgicament en la inevitabilitat de la Resurrecció. Tot seguit, es fa una breu, però gràfica, descripció de l'angoixa de la mort i del desig intens de l'home de lliurar-se'n. Això demostra que, en el moment de la mort, la por d'haver de retre comptes de les pròpies accions encongeix el mateix cor. Cap al final, s'avisa las incrèduls que l'home no ha estat creat sense finalitat ni responsabilitat, i haurà de retre compte per no complir això. Es recorda també als incrèduls que el desenvolupament físic de l'home a partir d'una gota d'esperma fins a arribar a ser un ésser humà complet, dotat de facultats i poders únics, constitueix un argument irrefutable per demostrar que aquesta vida deu servir a una finalitat sublim i que no acabarà amb la separació de l'ànima del seu tabernacle físic.

☆ سُوْرَةُ الْقِيَامَةِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ اِحْدٰى وَ اَرْبَعُوْنَ اٰيَةً وَّ رُكُوْعَانِ

AL-QIYAMAH

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. No! Poso per testimoni el Dia de la Resurrecció.

لَآ اُقْسِمُ بِيَوْمِ الْقِيٰمَةِ ﴿٢﴾

3. I poso també per testimoni la sempre culpabilitzadora consciència.

وَلَآ اُقْسِمُ بِالنَّفْسِ اللَّوَّامَةِ ﴿٣﴾

4. Pensa l'home que no aplegarem els nostres ossos?

اَيَحْسَبُ الْاِنْسَانُ اَلَّنْ نَّجْمَعَ عِظَامَهٗ ﴿٤﴾

5. Sí, tenim el poder per tornar-li fins a la punta dels dits.

بَلٰى قٰدِرِيْنَ عَلٰٓى اَنْ نُّسَوِّيَ بَنَانَهٗ ﴿٥﴾

6. Però l'home vol continuar el mal mentre pugui.

بَلْ يُرِيْدُ الْاِنْسَانُ لِيَفْجُرَ اَمَامَهٗ ﴿٦﴾

7. Pregunta: "Quan serà el Dia de la Resurrecció?"

يَسْـَٔلُ اَيَّانَ يَوْمُ الْقِيٰمَةِ ﴿٧﴾

8. Quan la vista quedi enlluernada,

فَاِذَا بَرِقَ الْبَصَرُ ﴿٨﴾

9. S'eclipsi la lluna,

وَخَسَفَ الْقَمَرُ ﴿٩﴾

10. I el sol i la lluna s'apleguin,

وَجُمِعَ الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ ﴿١٠﴾

11. En aquest dia l'home dirà: "Cap a on cal escapar?"

يَقُوْلُ الْاِنْسَانُ يَوْمَئِذٍ اَيْنَ الْمَفَرُّ ﴿١١﴾

12. No! No hi ha refugi!

كَلَّا لَا وَزَرَ ﴿١٢﴾

13. En aquest dia, *només* amb el teu senyor estarà el lloc de repòs.

اِلٰى رَبِّكَ يَوْمَئِذِ ِۨالْمُسْتَقَرُّ ﴿١٣﴾

14. En aquest dia, l'home serà informat del que ha enviat per davant i ha deixat enrere.

يُنَبَّؤُا الْاِنْسَانُ يَوْمَئِذٍۢ بِمَا قَدَّمَ وَاَخَّرَ ﴿١٤﴾

15. No, l'home coneix perfectament el seu propi ésser;

بَلِ الْإِنسَانُ عَلَىٰ نَفْسِهِ بَصِيرَةٌ ﴿١٥﴾

16. Encara que presenti excuses.

وَلَوْ أَلْقَىٰ مَعَاذِيرَهُ ﴿١٦﴾

17. No moguis la teva llengua amb aquesta *revelació* perquè t'afanyis a *preservar-la*.

لَا تُحَرِّكْ بِهِ لِسَانَكَ لِتَعْجَلَ بِهِ ﴿١٧﴾

18. En veritat, a Nosaltres *correspon* la seva col·lecció i la recitació.

إِنَّ عَلَيْنَا جَمْعَهُ وَقُرْآنَهُ ﴿١٨﴾

19. Així doncs, quan te'l recitem, segueix tu la seva recitació.

فَإِذَا قَرَأْنَاهُ فَاتَّبِعْ قُرْآنَهُ ﴿١٩﴾

20. A nosaltres *correspon* la seva explicació.

ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا بَيَانَهُ ﴿٢٠﴾

21. No, però vosaltres estimeu la vida que teniu a la vora.

كَلَّا بَلْ تُحِبُّونَ الْعَاجِلَةَ ﴿٢١﴾

22. I oblideu el Més Enllà.

وَتَذَرُونَ الْآخِرَةَ ﴿٢٢﴾

23. En aquest dia alguns rostres estaran riallers,

وُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ نَّاضِرَةٌ ﴿٢٣﴾

24. Mirant *anhelants* al seu Senyor;

إِلَىٰ رَبِّهَا نَاظِرَةٌ ﴿٢٤﴾

25. I en aquest dia alguns rostres semblaran ombrívols.

وَوُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ بَاسِرَةٌ ﴿٢٥﴾

26. Pensant que una calamitat esgarrifosa és a punt de caure sobre ells.

تَظُنُّ أَن يُفْعَلَ بِهَا فَاقِرَةٌ ﴿٢٦﴾

27. Ai! Quan *l'ànima de l'home moribund* se li pugi a la gola,

كَلَّا إِذَا بَلَغَتِ التَّرَاقِيَ ﴿٢٧﴾

28. I es digui: "Quin és el mag *capaç de salvar-lo*?

وَقِيلَ مَنْ ۜ رَاقٍ ﴿٢٨﴾

29. Perquè ell està segur que és *l'hora* de marxar.

وَظَنَّ أَنَّهُ الْفِرَاقُ ﴿٢٩﴾

30. I una cama es frega contra l'altra *en agonia*.

وَالْتَفَّتِ السَّاقُ بِالسَّاقِ ﴿٣٠﴾

31. En aquest dia, el moviment serà cap al teu Senyor.

إِلٰى رَبِّكَ يَوْمَئِذِ ۣالْمَسَاقُ ﴿٣١﴾

R.2.

32. Perquè no acceptà *la veritat*, ni oferí Pregàries:

فَلَا صَدَّقَ وَلَا صَلّٰى ﴿٣٢﴾

33. Sinó que rebutjà *la veritat* i girà l'esquena.

وَلٰكِنْ كَذَّبَ وَتَوَلّٰى ﴿٣٣﴾

34. I a l'instant, es dirigí als seus familiars, gallejant.

ثُمَّ ذَهَبَ إِلٰٓى أَهْلِهٖ يَتَمَطّٰى ﴿٣٤﴾

35. "Ai de tu! Ai de tu una altra vegada!"

أَوْلٰى لَكَ فَأَوْلٰى ﴿٣٥﴾

36. "Ai, doncs, de tu! Ai, de nou!".

ثُمَّ أَوْلٰى لَكَ فَأَوْلٰى ﴿٣٦﴾

37. Pensa l'home que quedarà lliure per poder vagar?

أَيَحْسَبُ الْإِنْسَانُ أَنْ يُتْرَكَ سُدًى ﴿٣٧﴾

38. És que no fou una gota de líquid, expulsada?

أَلَمْ يَكُ نُطْفَةً مِّنْ مَّنِيٍّ يُّمْنٰى ﴿٣٨﴾

39. Després es convertí en coàgul i tot seguit, Ell *el* transformà i perfeccionà.

ثُمَّ كَانَ عَلَقَةً فَخَلَقَ فَسَوّٰى ﴿٣٩﴾

40. Després féu d'ell una parella, home i dona.

فَجَعَلَ مِنْهُ الزَّوْجَيْنِ الذَّكَرَ وَالْأُنْثٰى ﴿٤٠﴾

41. És que no té aquest Ésser el poder de tornar la vida als morts?

أَلَيْسَ ذٰلِكَ بِقٰدِرٍ عَلٰٓى أَنْ يُّحْيِيَ الْمَوْتٰى ﴿٤١﴾

CAPÍTOL 76
AL-DAHR
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació, context i tema

Aquesta Surah, com l'anterior, pertany al primer període mequí. Duu també el nom de Al-Insan. Cap al final de l'anterior Surah, es va afirmar que la creació de l'home a partir d'una gota insignificant i el seu desenvolupament fins a convertir-se en un ésser humà complet, dotat de grans poders naturals, portava a la inevitable conclusió que la seva vida ha de servir per a un objectiu diví, i que el Gran Déu que el creà d'una gota d'esperma posseeix el poder de donar-li una nova vida després de la mort. Aquesta Surah constitueix una ampliació d'aquest tema, a saber, que l'home ha estat dotat d'una meravellosa capacitat natural per elevar-se a les alçades espirituals més grans. Els versicles inicials recorden els seus començaments insignificants i també que ha estat dotat de raó i enteniment, perquè seguint el camí que li mostren els Profetes de Déu aconsegueixi un progrés espiritual interminable i compleixi així l'objectiu pel qual ha estat creat. Però quan apareixen Mestres divins que guien els homes cap a Déu, alguns d'ells rebutgen el Missatge de Déu i incorren en el Seu desgrat, mentre que d'altres, més afortunats, responen a la Crida divina i guanyen les benediccions celestials. La Surah presenta després una bella descripció dels favors divins que es concedeixen als creients justos en aquest món i en el Més Enllà, fent també una breu referència al tipus de càstig que reben els incrèduls aquí i rebran en el Més Enllà pel seu rebuig entossudit del Missatge diví. S'acaba adequadament amb l'observació que Déu ha revelat l'Alcorà per guiar l'home pel camí que porta al Senyor i Creador de tota creació, però que no podrà beneficiar-se de res tret que adapti la seva voluntat a la Voluntat de Déu.

☆ سُوْرَةُ الدَّهْرِ مَكِّيَّةٌ وَّ هِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ اثْنَتَانِ وَ ثَلَاثُوْنَ اٰيَةً وَّ رُكُوْعَانِ

AL-DAHR

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. És que no ha arribat a l'home un període de temps en què no era res del que es pogués parlar?

هَلْ اَتٰى عَلَى الْاِنْسَانِ حِيْنٌ مِّنَ الدَّهْرِ لَمْ يَكُنْ شَيْـًٔا مَّذْكُوْرًا ﴿٢﴾

3. Nosaltres vam crear l'home d'una gota d'esperma mesclada, sotmetent-lo a proves fins que els vam convertir en un ésser que hi sent i hi veu.

اِنَّا خَلَقْنَا الْاِنْسَانَ مِنْ نُّطْفَةٍ اَمْشَاجٍ ۖ نَّبْتَلِيْهِ فَجَعَلْنٰهُ سَمِيْعًا بَصِيْرًا ﴿٣﴾

4. Li hem mostrat el camí, tant si era agraït com si era desagraït.

اِنَّا هَدَيْنٰهُ السَّبِيْلَ اِمَّا شَاكِرًا وَّاِمَّا كَفُوْرًا ﴿٤﴾

5. En veritat, hem preparat per als incrèduls cadenes, argolles i un Foc ardent.

اِنَّا اَعْتَدْنَا لِلْكٰفِرِيْنَ سَلٰسِلَا۠ وَاَغْلٰلًا وَّسَعِيْرًا ﴿٥﴾

6. Però els virtuosos beuen d'una copa assuajada amb càmfora;

اِنَّ الْاَبْرَارَ يَشْرَبُوْنَ مِنْ كَاْسٍ كَانَ مِزَاجُهَا كَافُوْرًا ﴿٦﴾

7. Una font de la que beuen els servents d'Al·là. Ells el fan brollar amb un broll vigorós.

عَيْنًا يَّشْرَبُ بِهَا عِبَادُ اللّٰهِ يُفَجِّرُوْنَهَا تَفْجِيْرًا ﴿٧﴾

8. Compleixen *les seves* promeses i temen un dia la maldat del qual és coneguda.

يُوْفُوْنَ بِالنَّذْرِ وَيَخَافُوْنَ يَوْمًا كَانَ شَرُّهٗ مُسْتَطِيْرًا ﴿٨﴾

9. I donen de menjar, per amor a Ell, al pobre, a l'orfe i al presoner.

وَيُطْعِمُوْنَ الطَّعَامَ عَلٰى حُبِّهٖ مِسْكِيْنًا وَّيَتِيْمًا وَّاَسِيْرًا ﴿٩﴾

10. *Tot dient*: "Us donem de menjar *només* per agradar Al·là. No volem ni recompensa ni el vostre agraïment".

اِنَّمَا نُطْعِمُكُمْ لِوَجْهِ اللّٰهِ لَا نُرِيْدُ مِنْكُمْ جَزَآءً وَّلَا شُكُوْرًا ﴿١٠﴾

11. "En veritat, temem del vostre Senyor un dia ombrívol, de celles arrufades".

إِنَّا نَخَافُ مِن رَّبِّنَا يَوْمًا عَبُوسًا
قَمْطَرِيرًا ﴿١١﴾

12. Al·là els salvarà, doncs, de la maldat d'aquest dia i els concedirà l'alegria i la felicitat.

فَوَقٰهُمُ اللّٰهُ شَرَّ ذٰلِكَ الْيَوْمِ وَ
لَقّٰهُمْ نَضْرَةً وَّ سُرُوْرًا ﴿١٢﴾

13. Els recompensarà per la seva perseverança, amb un Jardí i amb *vestidures de seda.*

وَجَزٰهُمْ بِمَا صَبَرُوْا جَنَّةً وَّحَرِيْرًا ﴿١٣﴾

14. Reclinant-hi en llits, trobaran que allà no hi ha ni massa calor ni massa fred.

مُّتَّكِـِٕيْنَ فِيْهَا عَلَى الْاَرَآئِكِ ج لَا
يَرَوْنَ فِيْهَا شَمْسًا وَّ لَا زَمْهَرِيْرًا ﴿١٤﴾

15. I les seves ombres tancades sobre ells, i els seus fruits en carrassos, al seu abast.

وَ دَانِيَةً عَلَيْهِمْ ظِلٰلُهَا وَ ذُلِّلَتْ
قُطُوْفُهَا تَذْلِيْلًا ﴿١٥﴾

16. I entre ells es passaran copes d'argent, *i també* vasos de cristall.

وَ يُطَافُ عَلَيْهِمْ بِاٰنِيَةٍ مِّنْ فِضَّةٍ وَّ
اَكْوَابٍ كَانَتْ قَوَارِيْرَا۠ ﴿١٦﴾

17. D'un cristall de plata, fets amb gran habilitat.

قَوَارِيْرَا۠ مِنْ فِضَّةٍ قَدَّرُوْهَا تَقْدِيْرًا ﴿١٧﴾

18. I allà se'ls donarà de beure una copa assuajada amb gengebre.

وَ يُسْقَوْنَ فِيْهَا كَاْسًا كَانَ مِزَاجُهَا
زَنْجَبِيْلًا ﴿١٨﴾

19. *D'una* font que hi haurà allà, anomenada Salsabil.

عَيْنًا فِيْهَا تُسَمّٰى سَلْسَبِيْلًا ﴿١٩﴾

20. I allà els esperarn joves que no envelliran. Quan els vegis, pensaràs que són perles escampades.

وَ يَطُوْفُ عَلَيْهِمْ وِلْدَانٌ مُّخَلَّدُوْنَ ج
اِذَا رَاَيْتَهُمْ حَسِبْتَهُمْ لُؤْلُؤًا مَّنْثُوْرًا ﴿٢٠﴾

21. I quan miris, hi veuràs la felicitat i un gran regne.

وَ اِذَا رَاَيْتَ ثَمَّ رَاَيْتَ نَعِيْمًا وَّ مُلْكًا
كَبِيْرًا ﴿٢١﴾

22. Portaran vestidures fetes de seda verda i brocat. Se'ls guarnirà amb

عٰلِيَهُمْ ثِيَابُ سُنْدُسٍ خُضْرٌ وَّ اِسْتَبْرَقٌ ز
وَّ حُلُّوْۤا اَسَاوِرَ مِنْ فِضَّةٍ ج وَ سَقٰهُمْ

braçalets d'argent. I el seu Senyor els donarà de beure una beguda pura.

رَبُّهُمْ شَرَابًا طَهُورًا ﴿٢٢﴾

23. "Aquesta és la vostra recompensa, perquè el vostre esforç ha estat valorat".

إِنَّ هٰذَا كَانَ لَكُمْ جَزَآءً وَّ كَانَ
سَعْيُكُمْ مَّشْكُوْرًا ﴿٢٣﴾

R.2.

24. En veritat, t'hem revelat l'Alcorà de mica en mica.

إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْاٰنَ
تَنْزِيْلًا ﴿٢٤﴾

25. Espera, doncs, amb paciència el judici del teu senyor, i no cedeixis davant cap d'ells que sigui pecador o desagraït.

فَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا تُطِعْ مِنْهُمْ اٰثِمًا
اَوْ كَفُوْرًا ﴿٢٥﴾

26. Recorda dia i nit el nom del teu Senyor.

وَاذْكُرِ اسْمَ رَبِّكَ بُكْرَةً وَّ اَصِيْلًا ﴿٢٦﴾

27. I durant la nit, prostra't davant d'Ell i ensalça la Seva Glòria durant una llarga *part de la* nit.

وَمِنَ الَّيْلِ فَاسْجُدْ لَهٗ وَسَبِّحْهُ لَيْلًا
طَوِيْلًا ﴿٢٧﴾

28. En veritat, aquests *homes estimen la vida present, i obliden el dia dur* que els espera.

إِنَّ هٰٓؤُلَآءِ يُحِبُّوْنَ الْعَاجِلَةَ وَيَذَرُوْنَ
وَرَآءَهُمْ يَوْمًا ثَقِيْلًا ﴿٢٨﴾

29. Els hem creat i els hem donat fortalesa física; però quan ho volguem, podem substituïr-los per d'altres com ells.

نَحْنُ خَلَقْنٰهُمْ وَشَدَدْنَآ اَسْرَهُمْ ۚ وَ
إِذَا شِئْنَا بَدَّلْنَآ اَمْثَالَهُمْ تَبْدِيْلًا ﴿٢٩﴾

30. En veritat, això és un Recordatori. Així doncs, aquell que ho vulgui, pot prendre el camí que duu al seu Senyor.

إِنَّ هٰذِهٖ تَذْكِرَةٌ ۚ فَمَنْ شَآءَ اتَّخَذَ
إِلٰى رَبِّهٖ سَبِيْلًا ﴿٣٠﴾

31. I no podeu exercir la vostra voluntat, tret que Al·là *així* ho vulgui. En veritat, Al·là és Omniscient, Savi.

وَمَا تَشَآءُوْنَ إِلَّآ اَنْ يَّشَآءَ اللّٰهُ ۚ إِنَّ
اللّٰهَ كَانَ عَلِيْمًا حَكِيْمًا ﴿٣١﴾

32. Ell fa que aquell que vol entri en la Seva misericòrdia i per als malvats ha preparat un dolorós càstig.

يُّدْخِلُ مَنْ يَّشَآءُ فِيْ رَحْمَتِهٖ ۚ وَ
الظّٰلِمِيْنَ اَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا اَلِيْمًا ﴿٣٢﴾

CAPÍTOL 77
AL-MURSALAT
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Noldeke i Muir situen la revelació d'aquesta Surah, probablement amb encert, al quart any de la Crida. Com altres dels capítols mequins, aquesta Surah tracta també del tema de la Resurrecció i, com a argument per recolzar-lo, addueix la gran revolució espiritual que produeixen els Missatgers divins entre els seus pobles, especialment el meravellós canvi moral forjat pel Sant Profeta en les vides dels degenerats i decadents habitants del desert. L'aparició dels Profetes divins ha estat comparada en la Surah al Dia de la Decisió, quan els homes dolents són destriats dels bons o, per emprar una bella metàfora, quan el gra es destria de la palla. En el Dia de la Decisió, els culpables són castigats i els justos reben la recompensa de les bones accions. la Surah presenta una descripció apta i acurada del càstig -que correspon a les seves accions- que trobaran en el Més Enllà els que desafien i contravenen les lleus divines, i continua descrivint les benediccions i meravelles del paradís que es concedirà a aquells que ajusten les seves vides i conducta d'acord amb aquestes. En suport de la doctrina de la Resurrecció, la Surah al·ludeix també, amb convicció, la conversió de la gota d'esperma en un ésser humà complet i acabat, amb importants poders naturals, que en ell mateix és una meravella de la creació. Cap al final, la Surah presenta als incrèduls la insostenibilitat del seu rebuig de la revelació alcorànica.

سُوْرَةُ الْمُرْسَلاتِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ اِحْدٰى وَ خَمْسُوْنَ اٰيَةً وَّ رُكُوْعَان

AL-MURSALAT

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.	بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ١
2. Pels que són enviats lentament,	وَالْمُرْسَلٰتِ عُرْفًا ٢
3. *I* després es guanyen rapidesa i s'embalen,	فَالْعٰصِفٰتِ عَصْفًا ٣
4. I per aquells que escampen allò que cal escampar a fons,	وَّالنّٰشِرٰتِ نَشْرًا ٤
5. I després distingeixen clarament,	فَالْفٰرِقٰتِ فَرْقًا ٥
6. I després transmeten el Recordatori,	فَالْمُلْقِيٰتِ ذِكْرًا ٦
7. I s'absolen de la responsabilitat o per l'avís,	عُذْرًا اَوْ نُذْرًا ٧
8. En veritat, el que s`us ha estat promès passarà.	اِنَّمَا تُوْعَدُوْنَ لَوَاقِعٌ ٨
9. Així, quan es faci que les estrelles perdin *la seva* llum,	فَاِذَا النُّجُوْمُ طُمِسَتْ ٩
10. Quan el cel s'esmicoli,	وَاِذَا السَّمَآءُ فُرِجَتْ ١٠
11. Quan les muntanyes s'ensorrin,	وَاِذَا الْجِبَالُ نُسِفَتْ ١١
12. I quan es faci aparèixer els Missatgers a l'hora fixada,	وَاِذَا الرُّسُلُ اُقِّتَتْ ١٢
13. Per a quin dia ha estat fixada l'hora *d'aquests esdeveniments*?	لِاَيِّ يَوْمٍ اُجِّلَتْ ١٣
14. Per al Dia de la Decisió.	لِيَوْمِ الْفَصْلِ ١٤
15. I que et farà conèixer què és el Dia de la Decisió!	وَمَآ اَدْرٰىكَ مَا يَوْمُ الْفَصْلِ ١٥

16. Ai, en aquest dia, d'aquells que rebutgen *la veritat!*

وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ ﴿١٦﴾

17. És que no vam destruir els pobles anteriors?

اَلَمْ نُهْلِكِ الْاَوَّلِيْنَ ﴿١٧﴾

18. Ara farem que els segueixin els seus successors.

ثُمَّ نُتْبِعُهُمُ الْاٰخِرِيْنَ ﴿١٨﴾

19. Així vam tractar certament els culpables.

كَذٰلِكَ نَفْعَلُ بِالْمُجْرِمِيْنَ ﴿١٩﴾

20. Ai, en aquest dia, d'aquells que rebutgen *la veritat!*

وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ ﴿٢٠﴾

21. És que no us vam crear d'un líquid insignificant?

اَلَمْ نَخْلُقْكُّمْ مِّنْ مَّآءٍ مَّهِيْنٍ ﴿٢١﴾

22. I el vam col·locar en un lloc segur.

فَجَعَلْنٰهُ فِيْ قَرَارٍ مَّكِيْنٍ ﴿٢٢﴾

23. Per un període *de temps* conegut?

اِلٰى قَدَرٍ مَّعْلُوْمٍ ﴿٢٣﴾

24. Així vam mesurar Nosaltres, i que bé vam mesurar!

فَقَدَرْنَا ۖ فَنِعْمَ الْقٰدِرُوْنَ ﴿٢٤﴾

25. Ai, en aquest dia, d'aquells que rebutgen *la veritat!*

وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ ﴿٢٥﴾

26. És que no hem creat la terra perquè hi contingui

اَلَمْ نَجْعَلِ الْاَرْضَ كِفَاتًا ﴿٢٦﴾

27. Els vius i els morts?

اَحْيَآءً وَّاَمْوَاتًا ﴿٢٧﴾

28. I vam situar-hi altes muntanyes i us vam donar de beure aigua dolça.

وَّجَعَلْنَا فِيْهَا رَوَاسِيَ شٰمِخٰتٍ وَّاَسْقَيْنٰكُمْ مَّآءً فُرَاتًا ﴿٢٨﴾

29. Ai, en aquest dia, d'aquells que rebutgen *la veritat*!

وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ ﴿٢٩﴾

30. "Aneu-hi ara vers el que vau tractar de mentida"

اِنْطَلِقُوْٓا اِلٰى مَا كُنْتُمْ بِهٖ تُكَذِّبُوْنَ ﴿٣٠﴾

31. "Ai, dirigiu-vos cap a l'ombra que té tres parts".

اِنْطَلِقُوْٓا اِلٰى ظِلٍّ ذِيْ ثَلٰثِ شُعَبٍ ﴿٣١﴾

32. "Que ni fa ombra ni protegeix de la flama".

لَّا ظَلِيْلٍ وَّلَا يُغْنِيْ مِنَ اللَّهَبِ ﴿٣٢﴾

33. Treu flames com els castells.

اِنَّهَا تَرْمِيْ بِشَرَرٍ كَالْقَصْرِ ﴿٣٣﴾

34. Com si fossin fets de molts camells color coure.

كَاَنَّهٗ جِمٰلَتٌ صُفْرٌ ﴿٣٤﴾

35. Ai, en aquest dia, d'aquells que rebutgen *la veritat*!

وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ ﴿٣٥﴾

36. Aquest és un dia en què ells no *podran* parlar.

هٰذَا يَوْمُ لَا يَنْطِقُوْنَ ﴿٣٦﴾

37. Ni se'ls permetrà oferir excuses.

وَلَا يُؤْذَنُ لَهُمْ فَيَعْتَذِرُوْنَ ﴿٣٧﴾

38. Ai, en aquest dia, d'aquells que rebutgen *la veritat*!

وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ ﴿٣٨﴾

39. "Aquest és el Dia de la Decisió: us hem aplegat a vosaltres i a tots els pobles anteriors"

هٰذَا يَوْمُ الْفَصْلِ جَمَعْنٰكُمْ وَالْاَوَّلِيْنَ ﴿٣٩﴾

40. "Si teniu ara qualsevol estratagema, feu-lo servir en contra meva".

فَاِنْ كَانَ لَكُمْ كَيْدٌ فَكِيْدُوْنِ ﴿٤٠﴾

41. Ai, en aquest dia, d'aquells que rebutgen *la veritat*!

وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ ﴿٤١﴾ ع

R.2.

42. Els justos estaran *enmig d'*ombres i deus d'aigua.

اِنَّ الْمُتَّقِيْنَ فِيْ ظِلٰلٍ وَّعُيُوْنٍ ﴿٤٢﴾

43. I fruits, *tots* els que vulguin.

وَّفَوَاكِهَ مِمَّا يَشْتَهُوْنَ ﴿٤٣﴾

44. "Mengeu i beveu de gust, com a recompensa del que vau fer".

كُلُوْا وَاشْرَبُوْا هَنِيْٓـًٔا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ ﴿٤٤﴾

45. Així, certament, recompensem aquells que fan el bé.

اِنَّا كَذٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِيْنَ ﴿٤٥﴾

46. Ai, en aquest dia, dels que rebutgen *la veritat*!

وَيۡلٌ يَوۡمَئِذٍ لِّلۡمُكَذِّبِينَ ﴿٤٦﴾

47. "Mengeu-ne i gaudiu-ne una mica; en veritat, sou els culpables!"

كُلُوا وَتَمَتَّعُوا قَلِيلًا إِنَّكُم مُّجۡرِمُونَ ﴿٤٧﴾

48. Ai, en aquest dia, dels que rebutgen *la veritat*!

وَيۡلٌ يَوۡمَئِذٍ لِّلۡمُكَذِّبِينَ ﴿٤٨﴾

49. I quan se'ls diu: "Inclineu-vos", no s'inclinen pas.

وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ ارۡكَعُوا لَا يَرۡكَعُونَ ﴿٤٩﴾

50. Ai, en aquest dia, dels que rebutgen *la veritat*!

وَيۡلٌ يَوۡمَئِذٍ لِّلۡمُكَذِّبِينَ ﴿٥٠﴾

51. En quina paraula creuran, doncs, després d'aquesta?

فَبِأَيِّ حَدِيثٍ بَعۡدَهُۥ يُؤۡمِنُونَ ﴿٥١﴾ ع ٢ ٢٢

CAPÍTOL 78
AL-NABA
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

La Surah duu per títol Al-Naba perquè tracta de temes d'importància cabdal. Es a dir, fa referència a la certesa de la Resurrecció, el predomini de l'Alcorà per sobre de totes les Escriptures revelades i de l'Islam sobre totes les altres religions. El Dia de la Decisió, és a dir, el dia en què aquesta afirmació alcorànica esdevingui un fet demostrat, s'esmenta dues vegades en la Surah anterior i es torna a repetir aquí. Segons els comentaristes musulmans, la Surah fou revelada a començament del ministeri del Sant Profeta a la Meca. Noldeke està d'acord amb aquesta opinió autoritzada. Comença amb l'enumeració dels grans dons divins concedits a l'home, i dirigeix l'atenció vers els suggeriments implícits que apunten que ha estat col·locat en aquesta terra per servir un determinat objectiu i que la seva vida aquí és el planter d'un futur etern i que anirà seguida d'un Dia de Comptes. La Surah presenta llavors un breu quadre, però que inspira temença, d'aquest dia, i una descripció gràfica de les benediccions celestials que esperen al just, i del terrible càstig que trobaran els que rebutgin la Veritat en aquesta vida i en la futura.

☆ سُوْرَةُ النَّبَاِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ اِحْدٰى وَّ اَرْبَعُوْنَ اٰيَةً وَّ رُكُوْعَانِ

AL-NABA

PART 30

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Sobre què s'interrogen entre ells?

عَمَّ يَتَسَآءَلُوْنَ ﴿٢﴾

3. Sobre les notícies de gran importància,

عَنِ النَّبَاِ الْعَظِيْمِ ﴿٣﴾

4. Sobre el qual discrepen,

الَّذِيْ هُمْ فِيْهِ مُخْتَلِفُوْنَ ﴿٤﴾

5. No, *ben* aviat sabran.

كَلَّا سَيَعْلَمُوْنَ ﴿٥﴾

6. No, *ho direm* de nou, aviat ho sabran.

ثُمَّ كَلَّا سَيَعْلَمُوْنَ ﴿٦﴾

7. És que potser no hem fet la terra com un llit,

اَلَمْ نَجْعَلِ الْاَرْضَ مِهٰدًا ﴿٧﴾

8. I les muntanyes com a estaques?

وَّالْجِبَالَ اَوْتَادًا ﴿٨﴾

9. Us hem creat en parelles,

وَّخَلَقْنٰكُمْ اَزْوَاجًا ﴿٩﴾

10. Hem fet del vostre son una font de descans,

وَّجَعَلْنَا نَوْمَكُمْ سُبَاتًا ﴿١٠﴾

11. Hem fet de la nit un mantell,

وَّجَعَلْنَا الَّيْلَ لِبَاسًا ﴿١١﴾

12. I hem fet del dia la font per guanyar-se l'aliment.

وَّجَعَلْنَا النَّهَارَ مَعَاشًا ﴿١٢﴾

13. Hem creat sobre vosaltres set *cels* potents.

وَّبَنَيْنَا فَوْقَكُمْ سَبْعًا شِدَادًا ﴿١٣﴾

14. I vam crear *el sol* com un llum brillant.

وَّجَعَلْنَا سِرَاجًا وَّهَّاجًا ﴿١٤﴾

15. I vam enviar dels núvols humits aigua que cau en abundància.

وَّاَنْزَلْنَا مِنَ الْمُعْصِرٰتِ مَآءً ثَجَّاجًا ﴿١٥﴾

16. Per fer créixer amb ella el gra i la vegetació.

لِّنُخْرِجَ بِهٖ حَبًّا وَّنَبَاتًا ﴿١٦﴾

17. I jardins amb una vegetació exuberant.

وَّجَنّٰتٍ اَلْفَافًا ﴿١٧﴾

18. En veritat, el Dia de la decisió té l'hora fixada.

اِنَّ يَوْمَ الْفَصْلِ كَانَ مِيْقَاتًا ﴿١٨﴾

19. El dia en què tocarà la trompeta i hi acudireu en munió.

يَّوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّوْرِ فَتَاْتُوْنَ اَفْوَاجًا ﴿١٩﴾

20. El cel s'obrirà i *tot ell* es convertirà en portes.

وَّفُتِحَتِ السَّمَآءُ فَكَانَتْ اَبْوَابًا ﴿٢٠﴾

21. I es farà que les muntanyes es moguin i es converteixin talment en miratge.

وَّسُيِّرَتِ الْجِبَالُ فَكَانَتْ سَرَابًا ﴿٢١﴾

22. En veritat, l'Infern està a la posta.

اِنَّ جَهَنَّمَ كَانَتْ مِرْصَادًا ﴿٢٢﴾

23. Una llar per als rebels,

لِّلطّٰغِيْنَ مَاٰبًا ﴿٢٣﴾

24. Aquells que hi romandran durant segles.

لّٰبِثِيْنَ فِيْهَآ اَحْقَابًا ﴿٢٤﴾

25. En ell no tastaran ni allò que és fresc ni cap mena de beguda.

لَا يَذُوْقُوْنَ فِيْهَا بَرْدًا وَّلَا شَرَابًا ﴿٢٥﴾

26. Tret de l'aigua bullent o ben gelada,

اِلَّا حَمِيْمًا وَّغَسَّاقًا ﴿٢٦﴾

27. Com a justa retribució.

جَزَآءً وِّفَاقًا ﴿٢٧﴾

28. En veritat, no van tenir por dels comptes.

اِنَّهُمْ كَانُوْا لَا يَرْجُوْنَ حِسَابًا ﴿٢٨﴾

29. I van rebutjar de ple els Nostres Senyals.

وَّكَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا كِذَّابًا ﴿٢٩﴾

30. Però totes les coses les tenim registrades en un Llibre.

وَكُلَّ شَيْءٍ اَحْصَيْنٰهُ كِتٰبًا ﴿٣٠﴾

31. Tasteu, doncs, *el càstig*; no us n'augmentarem res, tret del turment.

فَذُوقُوا فَلَن نَّزِيدَكُمْ إِلَّا عَذَابًا ﴿٣١﴾

R.2.

32. En veritat, per als justos serà el triomf.

إِنَّ لِلْمُتَّقِينَ مَفَازًا ﴿٣٢﴾

33. Jardins emmurallats i vinyes,

حَدَائِقَ وَأَعْنَابًا ﴿٣٣﴾

34. Joves donzelles de la mateixa edat,

وَكَوَاعِبَ أَتْرَابًا ﴿٣٤﴾

35. I copes plenes a vessar,

وَكَأْسًا دِهَاقًا ﴿٣٥﴾

36. Allà no hi sentiran converses vanes ni falsedats;

لَّا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا وَلَا كِذَّابًا ﴿٣٦﴾

37. Una recompensa del teu Senyor, un do d'acord amb els comptes.

جَزَاءً مِّن رَّبِّكَ عَطَاءً حِسَابًا ﴿٣٧﴾

38. Senyor dels cels i de la terra, i de tot el que hi ha entre ells, el Clement. No tindran cap dret de dirigir-se a Ell.

رَّبِّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا
الرَّحْمَٰنِ لَا يَمْلِكُونَ مِنْهُ خِطَابًا ﴿٣٨﴾

39. El dia en què l'Esperit i els àngels romandran dempeus en fileres; no parlaran, tret d'aquell que li ho permeti el *Déu* Clement i que parlarà només sobre el que és just.

يَوْمَ يَقُومُ الرُّوحُ وَالْمَلَائِكَةُ صَفًّا ۖ
لَّا يَتَكَلَّمُونَ إِلَّا مَنْ أَذِنَ لَهُ الرَّحْمَٰنُ
وَقَالَ صَوَابًا ﴿٣٩﴾

40. Serà un dia de veritat. Que aquell qui vulgui, doncs, recorri al seu Senyor.

ذَٰلِكَ الْيَوْمُ الْحَقُّ ۖ فَمَن شَاءَ اتَّخَذَ
إِلَىٰ رَبِّهِ مَآبًا ﴿٤٠﴾

41. En veritat, Us hem advertit d'un càstig que està a les portes: un dia en què l'home veurà el que van obrar les seves mans, i l'incrèdul dirà: "Tant de bo només fos pols!"

إِنَّا أَنذَرْنَاكُمْ عَذَابًا قَرِيبًا يَوْمَ
يَنظُرُ الْمَرْءُ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ وَيَقُولُ
الْكَافِرُ يَا لَيْتَنِي كُنتُ تُرَابًا ﴿٤١﴾

CAPÍTOL 79
AL-NAZIAT
(Revelat abans de la Hillrah)

Observacions generals

Totes les autoritats competents, incloent-hi Ibn Abbas i Ibn Zubair, estan d'acord en què, com en el capítol anterior, aquesta és una Surah que pertany als primers temps mequins. En aquella Surah es promet als musulmans poder, prosperitat i predomini en el món. En la present Surah s'aclareixen els mitjans i maneres pels quals es poden aconseguir aquestes coses, així com també es tracta dels senyals i trets que assenyalen el compliment imminent d'aquesta promesa. La Surah comença amb una descripció d'alguns dels trets especials de caràcter dels Companys del Sant Profeta i d'altres grups d'home justos que, posant en pràctica aquestes característiques, van aconseguir la glòria, el poder i la victòria. La Surah assenyala després que el poder arribarà als musulmans com a resultat de guerres que abatran el poder dels enemics de l'Islam. S'esmenta el cas del faraó per demostrar que l'oposició a la veritat mai no queda sense càstig. A continuació, se'ns diu que, en l'estat summament dèbil dels musulmans, les profecies sobre un futur gloriós de l'Islam semblaven difícils de complir, però el Gran Déu creà els cels amples i la terra, on hi posà rius, muntanyes i camins elevats. A més a més, tenia el poder de fer possible l'impossible i també era capaç de donar nova vida als morts en un món futur. Cap al final de la Surah, s'afirma que quan tingui lloc el gran Esdeveniment -el triomf suprem de l'Islam o la Resurrecció Final-, els pecadors es cremaran en el foc de l'Infern, però els que han portat una vida de pietat gaudiran de les benediccions del Paradís.

☆ سُورَةُ النَّازِعَاتِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ سَبْعٌ وَّأَرْبَعُونَ آيَةً وَّرُكُوعَانِ

AL-NAZIAT

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ ﴿١﴾

2. Pels que es mouen submergits, i s'arrosseguen i empenyen amb el propòsit d'enfonsar,

وَالنّٰزِعٰتِ غَرْقًا ﴿٢﴾

3. *Per* aquells que es mouen ràpidament pels territoris,

وَّالنّٰشِطٰتِ نَشْطًا ﴿٣﴾

4. I *per* aquells que recorren àgils llargues distàncies sobre la superficie dels oceans,

وَّالسّٰبِحٰتِ سَبْحًا ﴿٤﴾

5. I pels que rivalitzen entre ells per tenir la supremacia.

فَالسّٰبِقٰتِ سَبْقًا ﴿٥﴾

6. I aquells que preveuen i executen bé les seves tasques.

فَالْمُدَبِّرٰتِ أَمْرًا ﴿٦﴾ وقف لازم

7. *Això succeirà* el dia en què tremoli *la terra* tremolosa.

يَوْمَ تَرْجُفُ الرَّاجِفَةُ ﴿٧﴾

8. Seguit per un segon *tremolament*.

تَتْبَعُهَا الرَّادِفَةُ ﴿٨﴾

9. En aquest dia tremolaran els cors.

قُلُوبٌ يَّوْمَئِذٍ وَّاجِفَةٌ ﴿٩﴾

10. Amb la mirada baixa.

أَبْصَارُهَا خَاشِعَةٌ ﴿١٠﴾ وقف لازم

11. Diran: "Serem *de debò* tornats al nostre estat anterior?"

يَقُولُونَ ءَإِنَّا لَمَرْدُودُونَ فِي الْحَافِرَةِ ﴿١١﴾

12. "Com! Encara que siguem ossos podrits?"

ءَإِذَا كُنَّا عِظٰمًا نَّخِرَةً ﴿١٢﴾

13. Diuen: "Llavors, seria en veritat un retorn malaguanyat".

قَالُوا تِلْكَ إِذًا كَرَّةٌ خَاسِرَةٌ ﴿١٣﴾ وقف لازم

14. Hi haurà només un crit.

فَإِنَّمَا هِيَ زَجْرَةٌ وَاحِدَةٌ ﴿١٤﴾

15. I vet aquí que *tots sortiran* a l'exterior!

فَإِذَا هُمْ بِالسَّاهِرَةِ ﴿١٥﴾

16. T'ha arribat la història de Moisès?

هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ مُوسَىٰ ﴿١٦﴾

17. Quan el seu Senyor el cridà a la Vall Santa de Tuwa, *tot dient-li*:

إِذْ نَادَاهُ رَبُّهُ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى ﴿١٧﴾

18. "Vés al Faraó; s'ha rebel·lat".

اذْهَبْ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَىٰ ﴿١٨﴾

19. "I digues-li: No *t'agradaria* ser purificat?

فَقُلْ هَلْ لَكَ إِلَىٰ أَنْ تَزَكَّىٰ ﴿١٩﴾

20. Jo et guiaré fins al teu Senyor perquè el puguis témer".

وَأَهْدِيَكَ إِلَىٰ رَبِّكَ فَتَخْشَىٰ ﴿٢٠﴾

21. Així li mostrà el gran Senyal,

فَأَرَاهُ الْآيَةَ الْكُبْرَىٰ ﴿٢١﴾

22. Però ell *el* rebutjà i desobeí.

فَكَذَّبَ وَعَصَىٰ ﴿٢٢﴾

23. Llavors s'apartà *de Moisès*, lluitant *contra ell*.

ثُمَّ أَدْبَرَ يَسْعَىٰ ﴿٢٣﴾

24. Aplegà *el seu poble* i proclamà,

فَحَشَرَ فَنَادَىٰ ﴿٢٤﴾

25. Tot dient: "Jo sóc el vostre Senyor, el més excels".

فَقَالَ أَنَا رَبُّكُمُ الْأَعْلَىٰ ﴿٢٥﴾

26. Per això, Al·là va caure sobre ell amb el càstig del Més Enllà i del món present.

فَأَخَذَهُ اللَّهُ نَكَالَ الْآخِرَةِ وَالْأُولَىٰ ﴿٢٦﴾

27. En veritat, aquí hi ha una lliçó per al qui tem.

إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَعِبْرَةً لِمَنْ يَخْشَىٰ ﴿٢٧﴾

R.2.

28. Sou potser més difícils de crear que el cel que Ell va bastir?

أَأَنْتُمْ أَشَدُّ خَلْقًا أَمِ السَّمَاءُ ۚ بَنَاهَا ﴿٢٨﴾

29. Ell n'elevà l'alçada i el féu perfecte.

رَفَعَ سَمْكَهَا فَسَوَّاهَا ﴿٢٩﴾

30. Ell féu la nit obscura, i en féu sortir l'aurora.

وَاَغْطَشَ لَيْلَهَا وَاَخْرَجَ ضُحٰهَا ٣٠

31. I amb això, va estendre la terra.

وَالْاَرْضَ بَعْدَ ذٰلِكَ دَحٰهَا ٣١

32. I a partir d'ella produí l'aigua i les pastures.

اَخْرَجَ مِنْهَا مَآءَهَا وَمَرْعٰهَا ٣٢

33. I féu fermes les muntanyes.

وَالْجِبَالَ اَرْسٰهَا ٣٣

34. *Tot això és* una provisió per a vosaltres i per al vostre bestiar.

مَتَاعًا لَّكُمْ وَلِاَنْعَامِكُمْ ٣٤

35. Però quan arribi el gran desastre,

فَاِذَا جَآءَتِ الطَّآمَّةُ الْكُبْرٰى ٣٥

36. El dia en què l'home recordi *tot* pel que s'ha esforçat,

يَوْمَ يَتَذَكَّرُ الْاِنْسَانُ مَا سَعٰى ٣٦

37. I l'Infern es faci palès per a qui tingui ulls per veure-hi,

وَبُرِّزَتِ الْجَحِيْمُ لِمَنْ يَّرٰى ٣٧

38. Llavors, per a aquell que es rebel·la,

فَاَمَّا مَنْ طَغٰى ٣٨

39. I tria la vida d'aquest món,

وَاٰثَرَ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا ٣٩

40. El Foc de l'Infern serà certament *la seva* llar.

فَاِنَّ الْجَحِيْمَ هِيَ الْمَاْوٰى ٤٠

41. Però per a aquell que tem la compareixença davant el seu Senyor i reprimeix de l'ànima els desitjos dolents,

وَاَمَّا مَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهٖ وَنَهَى النَّفْسَ عَنِ الْهَوٰى ٤١

42. El Jardí serà, en veritat, la seva llar.

فَاِنَّ الْجَنَّةَ هِيَ الْمَاْوٰى ٤٢

43. Et demanen per l'Hora: "Quan vindrà?"

يَسْـَٔلُوْنَكَ عَنِ السَّاعَةِ اَيَّانَ مُرْسٰهَا ٤٣

44. Però què hi tens tu a veure?

فِيْمَ اَنْتَ مِنْ ذِكْرٰهَا ٤٤

45. El seu últim coneixement correspon al teu Senyor.

إِلَىٰ رَبِّكَ مُنتَهَاهَا ﴿٤٥﴾

46. Tu només ets un Amonestador per al qui el tem.

إِنَّمَا أَنتَ مُنذِرُ مَن يَخْشَاهَا ﴿٤٦﴾

47. En el dia en què el vegin, *se sentiran* com si només haguessin viscut *en el món* un capvespre o una albada?

كَأَنَّهُمْ يَوْمَ يَرَوْنَهَا لَمْ يَلْبَثُوٓا إِلَّا
عَشِيَّةً أَوْ ضُحَاهَا ﴿٤٧﴾

CAPÍTOL 80
ABASA
(Revelat abans de la Hillrah)

Context i tema

Aquesta Surah, com les dues anteriors, es troba entre els capítols revelats a la Meca en els primers anys de la Crida. Noldeke i Muir, a part d'altres autors musulmans, sostenen també aquesta opinió. Cap al final del capítol anterior, es digué al Sant Profeta que la seva obligació es limitava a transmetre al seu poble el Missatge diví. Aquesta Surah comença a tractar l'incident referent a Abd Al·lah ibd Umm Maktum i continua ensenyant una lliçó moral: ni les riqueses mundanes ni el nivell social no determinen el valor real d'una persona, sinó que ho fan la bondat del cor i la seva disposició per escoltar la veritat i acceptar-la. també constitueix un comentari eloqüent de la consideració del Sant Profeta envers les necessitats dels pobres i oprimits. Continua dient que, com que és el darrer Missatge diví per a la humanitat, l'Alcorà serà respectat i llegit arreu del món i serà protegit i reservat. La Surah acaba amb una nota d'advertència als incrèduls. Diu que si rebutgen el Seu Missatge i persisteixen a oposar-se al Sant Profeta, hauran d'enfrontar-se al Dia dels Comptes en què la seva sort serà la misèria; la vergonya i la ignomínia. Tanmateix, els creients justos viuran en els Jardins de Felicitat i els seus rostres irradiaran l'alegria i la joia divines.

☆ سُوْرَةُ عَبَسَ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ ثَلَاثٌ وَّاَرْبَعُوْنَ اٰيَةً وَّ رُكُوْعٌ

ABASA

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ۝١

2. Ell arrufà les celles i s'apartà.

عَبَسَ وَ تَوَلّٰٓى ۝٢

3. Perquè va anar a ell el cec.

اَنْ جَآءَهُ الْاَعْمٰى ۝٣

4. Però, què et fa suposar que ell busqui purificar-se a ell mateix?

وَمَا يُدْرِيْكَ لَعَلَّهٗ يَزَّكّٰٓى ۝٤

5. O que faci cas i li beneficiï el Recordatori?

اَوْ يَذَّكَّرُ فَتَنْفَعَهُ الذِّكْرٰى ۝٥

6. Quant al que es mostra indiferent desdenyosament,

اَمَّا مَنِ اسْتَغْنٰى ۝٦

7. A ell has de parar-li atenció.

فَاَنْتَ لَهٗ تَصَدّٰى ۝٧

8. Encara que no n'ets el responsable, si no es purifica.

وَمَا عَلَيْكَ اَلَّا يَزَّكّٰى ۝٨

9. Però aquell que s'afanya a acudir a tu,

وَاَمَّا مَنْ جَآءَكَ يَسْعٰى ۝٩

10. I tem *Déu*,

وَهُوَ يَخْشٰى ۝١٠

11. A aquest el desatens.

فَاَنْتَ عَنْهُ تَلَهّٰى ۝١١

12. No! En veritat, és un Recordatori.

كَلَّآ اِنَّهَا تَذْكِرَةٌ ۝١٢

13. Aquell que ho vulgui, li pari, doncs, atenció,

فَمَنْ شَآءَ ذَكَرَهٗ ۝١٣

14. En fulles venerades,

فِيْ صُحُفٍ مُّكَرَّمَةٍ ۝١٤

15. Exaltades, purificades,

مَّرْفُوْعَةٍ مُّطَهَّرَةٍ ۝١٥

16. En mans d'escriptors,

بِاَيْدِيْ سَفَرَةٍ ۝١٦

17. Nobles i virtuosos,

كِرَامٍۭ بَرَرَةٍ ﴿١٧﴾

18. Que la ruïna caigui sobre l'home. Que ingrat és!

قُتِلَ الْاِنْسَانُ مَآ اَكْفَرَهٗ ﴿١٨﴾

19. De què el crea Ell?

مِنْ اَيِّ شَيْءٍ خَلَقَهٗ ﴿١٩﴾

20. D'una gota d'esperma! El crea i li dóna les mides.

مِنْ نُّطْفَةٍ ؕ خَلَقَهٗ فَقَدَّرَهٗ ﴿٢٠﴾

21. Després, li facilita el camí.

ثُمَّ السَّبِيْلَ يَسَّرَهٗ ﴿٢١﴾

22. Aleshores, el fa morir i li concedeix una tomba.

ثُمَّ اَمَاتَهٗ فَاَقْبَرَهٗ ﴿٢٢﴾

23. I més endavant, quan Li plagui, el ressuscitarà de nou.

ثُمَّ اِذَا شَآءَ اَنْشَرَهٗ ﴿٢٣﴾

24. No! Encara no ha fet el que Ell va ordenar *fer*.

كَلَّا لَمَّا يَقْضِ مَآ اَمَرَهٗ ﴿٢٤﴾

25. Doncs bé, que l'home consideri el seu aliment;

فَلْيَنْظُرِ الْاِنْسَانُ اِلٰى طَعَامِهٖٓ ﴿٢٥﴾

26. Com farem davallar l'aigua en abundància.

اَنَّا صَبَبْنَا الْمَآءَ صَبًّا ﴿٢٦﴾

27. Després vam partir la terra - amb una esquerda justa.

ثُمَّ شَقَقْنَا الْاَرْضَ شَقًّا ﴿٢٧﴾

28. A l'instant, hi fem créixer el gra,

فَاَنْۢبَتْنَا فِيْهَا حَبًّا ﴿٢٨﴾

29. Vinyes i verdures,

وَّ عِنَبًا وَّ قَضْبًا ﴿٢٩﴾

30. Oliveres i palmeres,

وَّ زَيْتُوْنًا وَّ نَخْلًا ﴿٣٠﴾

31. Jardins emmurallats amb una plantació espessa,

وَّ حَدَآئِقَ غُلْبًا ﴿٣١﴾

32. I fruites i herbes,

وَّ فَاكِهَةً وَّ اَبًّا ﴿٣٢﴾

33. Com a provisió per a vosaltres i el vostre bestiar,

مَّتَاعًا لَّكُمْ وَلِأَنْعَامِكُمْ ﴿٣٢﴾

34. Però quan arribi el crit eixordador,

فَإِذَا جَآءَتِ الصَّآخَّةُ ﴿٣٣﴾

35. El dia en què l'home s'apartarà del seu germà,

يَوْمَ يَفِرُّ الْمَرْءُ مِنْ أَخِيهِ ﴿٣٤﴾

36. *De* la seva mare i del seu pare,

وَأُمِّهِ وَأَبِيهِ ﴿٣٥﴾

37. I *de* la seva esposa i deis seus fills,

وَصَاحِبَتِهِ وَبَنِيهِ ﴿٣٦﴾

38. En aquest dia, tots els homes d'entre ells tindran prou preocupacions com per fer-ho indiferent *als altres*.

لِكُلِّ امْرِئٍ مِّنْهُمْ يَوْمَئِذٍ شَأْنٌ يُغْنِيهِ ﴿٣٧﴾

39. En aquest dia, alguns rostres apareixeran radiants,

وُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ مُّسْفِرَةٌ ﴿٣٨﴾

40. Amb somriures, alegres!

ضَاحِكَةٌ مُّسْتَبْشِرَةٌ ﴿٣٩﴾

41. I en aquest dia, alguns rostres duran pols al damunt,

وَوُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ عَلَيْهَا غَبَرَةٌ ﴿٤٠﴾

42. Les tenebres els cobriran.

تَرْهَقُهَا قَتَرَةٌ ﴿٤١﴾

43. Aquests són els que no hi van creure, i van ser malvats.

أُولَٰٓئِكَ هُمُ الْكَفَرَةُ الْفَجَرَةُ ﴿٤٢﴾

CAPÍTOL 81
AL-TAKWIR
(Revelat abans de la Hilirah)

Data de la revelació i context

Aquesta Surah fou revelada al començament del període mequí, segurament a l'any sisè de la Crida o fins i tot abans. Els capítols anteriors havien tractat el tema de la Resurrecció i de la gran i meravellosa revolució que el Sant Profeta va produir entre el seu poble, també anomenada en l'Alcorà "resurrecció". Aquesta "resurrecció" havia de succeir dues vegades: primer, amb l'aparició mateixa del Sant Profeta; després, amb el seu Segon Adveniment en la persona d'un Representant seu (el Messies Promès i Mahdi), al qual es fa clara referència a 62:4. Del que parla aquesta Surah és d'aquest segon renaixement de l'Islam en mans del Messies Promès i dels grans canvis que havien de tenir lloc en la seva època.

Comença amb una descripció d'aquests canvis i segueix amb una ràpida referència a la degeneració moral dels musulmans en aquella època i a les seves causes. Després, acaba amb una nota d'optimisme i alegria per a ells, fent-los la promesa que finalment la nit de la degradació dels musulmans obrirà pas a l'alba del seu èxit, perquè l'Islam, en ser el darrer Missatge de Déu per a tota la humanitat, haurà de tenir permanència.

سُوْرَةُ التَّكْوِيْرِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ ثَلَاثُوْنَ اٰيَةً وَّ رُكُوْعٌ

AL-TAKWIR

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.	بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾
2. Quan el sol sigui embolcallat,	إِذَا الشَّمْسُ كُوِّرَتْ ﴿٢﴾
3. Quan les estrelles s'enfosqueixin,	وَإِذَا النُّجُوْمُ انْكَدَرَتْ ﴿٣﴾
4. Quan les muntanyes siguin desplaçades,	وَإِذَا الْجِبَالُ سُيِّرَتْ ﴿٤﴾
5. Quan les camelles, prenyades en el seu desè mes, siguin abandonades,	وَإِذَا الْعِشَارُ عُطِّلَتْ ﴿٥﴾
6. Quan les bèsties siguin aplegades,	وَإِذَا الْوُحُوْشُ حُشِرَتْ ﴿٦﴾
7. Quan es facin que els mars flueixin, *un dins l'altre*,	وَإِذَا الْبِحَارُ سُجِّرَتْ ﴿٧﴾
8. Quan els homes siguin aplegats,	وَإِذَا النُّفُوْسُ زُوِّجَتْ ﴿٨﴾
9. I quan s'interrogui la nena enterrada viva,	وَإِذَا الْمَوْءٗدَةُ سُئِلَتْ ﴿٩﴾
10. Per quin crim la van matar?	بِأَيِّ ذَنْۢبٍ قُتِلَتْ ﴿١٠﴾
11. Quan els Llibres s'escampin a la llunyania,	وَإِذَا الصُّحُفُ نُشِرَتْ ﴿١١﴾
12. Quan el cel quedi nu,	وَإِذَا السَّمَآءُ كُشِطَتْ ﴿١٢﴾
13. Quan el Foc sigui atiat,	وَإِذَا الْجَحِيْمُ سُعِّرَتْ ﴿١٣﴾
14. I quan el Jardí sigui apropat,	وَإِذَا الْجَنَّةُ أُزْلِفَتْ ﴿١٤﴾
15. Llavors tota ànima sabrà el que ha presentat,	عَلِمَتْ نَفْسٌ مَّآ أَحْضَرَتْ ﴿١٥﴾

16. No! Cridaré com a testimoni els planetes que s'enretiren,

فَلَآ اُقۡسِمُ بِالۡخُنَّسِ ﴿۱۶﴾

17. Avancen i *després* s'amaguen.

الۡجَوَارِ الۡكُنَّسِ ﴿۱۷﴾

18. I *cridaré com a testimoni* la nit quan desapareix,

وَالَّيۡلِ اِذَا عَسۡعَسَ ﴿۱۸﴾

19. I l'alba quan comença a encoratjar,

وَالصُّبۡحِ اِذَا تَنَفَّسَ ﴿۱۹﴾

20. Que aquesta és, en veritat, la paraula *revelada* d'un noble Missatger,

اِنَّهٗ لَقَوۡلُ رَسُوۡلٍ كَرِيۡمٍ ﴿۲۰﴾

21. Posseïdor de poder, establert en la presència del Senyor del Tron,

ذِيۡ قُوَّةٍ عِنۡدَ ذِى الۡعَرۡشِ مَكِيۡنٍ ﴿۲۱﴾

22. Obeït allà i fidel a *la seva* confiança.

مُّطَاعٍ ثَمَّ اَمِيۡنٍ ﴿۲۲﴾

23. I el vostre company no és boig.

وَمَا صَاحِبُكُمۡ بِمَجۡنُوۡنٍ ﴿۲۳﴾

24. Ell, certament, El va veure en l'horitzó clar.

وَلَقَدۡ رَاٰهُ بِالۡاُفُقِ الۡمُبِيۡنِ ﴿۲۴﴾

25. I no és gasiu amb l'invisible.

وَمَا هُوَ عَلَى الۡغَيۡبِ بِضَنِيۡنٍ ﴿۲۵﴾

26. Ni aquesta és la paraula de Satanàs, el rebutjat.

وَمَا هُوَ بِقَوۡلِ شَيۡطٰنٍ رَّجِيۡمٍ ﴿۲۶﴾

27. On, doncs, us dirigiu?

فَاَيۡنَ تَذۡهَبُوۡنَ ﴿۲۷﴾

28. Només és un Recordatori per a tots els mons.

اِنۡ هُوَ اِلَّا ذِكۡرٌ لِّلۡعٰلَمِيۡنَ ﴿۲۸﴾

29. Per a aquells de vosaltres que vulguin caminar rectes.

لِمَنۡ شَآءَ مِنۡكُمۡ اَنۡ يَّسۡتَقِيۡمَ ﴿۲۹﴾

30. Mentre que no volgueu *cap altra cosa* tret que *la* vulgui Al·là, el Senyor dels mons.

وَمَا تَشَآءُوۡنَ اِلَّاۤ اَنۡ يَّشَآءَ اللّٰهُ رَبُّ
الۡعٰلَمِيۡنَ ﴿۳۰﴾ ع

CAPÍTOL 82
AL-INFITAR
(Revelat abans de la Hillrah)

Observacions introductòries

La Surah és tan semblant en estil i matèria a l'anterior, que és com si fos el seu homòleg, però amb un nom separat. Una característica de l'Alcorà és, en vista de la seva importància, agafa determinades parts del text d'una Surah concreta i, per cridar l'atenció en el tema tractat en les part separades, i també perquè es puguin recordar fàcilment aquestes parts, els dóna un nom i individualitat diferents. En especial, la Surah tracta de les condicions que prevaldrien en els Últims Dies, quan les doctrines i la manera de viure cristians deixen una forta empremta en la conducta i en els conceptes dels pobles no cristians, especialment els musulmans. Totes les profecies esmentades en la Surah s'han complert literalment. Fou revelada a la Meca en els primers anys de la Crida, al voltant de l'època de la revelació del capítol precedent.

☆ سُوْرَةُ الاِنْفِطَارِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ عِشْرُوْنَ اٰيَةً وَّ رُكُوْعٌ

AL-INFITAR

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Quan el cel es divideixi a trossos,

اِذَا السَّمَآءُ انْفَطَرَتْ ﴿٢﴾

3. Quan les estrelles es dispersin,

وَاِذَا الْكَوَاكِبُ انْتَثَرَتْ ﴿٣﴾

4. Quan els oceans flueixin *en canals*,

وَاِذَا الْبِحَارُ فُجِّرَتْ ﴿٤﴾

5. I quan s'obrin les tombes,

وَاِذَا الْقُبُوْرُ بُعْثِرَتْ ﴿٥﴾

6. Totes les ànimes sabran *aleshores* el que han enviat per endavant i el que han deixat enrere.

عَلِمَتْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ وَاَخَّرَتْ ﴿٦﴾

7. Oh home, què t'ha envalentit contra el teu Senyor Clement?

يٰاَيُّهَا الْاِنْسَانُ مَا غَرَّكَ بِرَبِّكَ الْكَرِيْمِ ﴿٧﴾

8. Aquell que et creà i després et perfeccionà, donant-te de tot?

الَّذِيْ خَلَقَكَ فَسَوّٰىكَ فَعَدَلَكَ ﴿٨﴾

9. En quantes formes Li agradà, et modelà.

فِيْٓ اَيِّ صُوْرَةٍ مَّا شَآءَ رَكَّبَكَ ﴿٩﴾

10. No, però negueu el Judici.

كَلَّا بَلْ تُكَذِّبُوْنَ بِالدِّيْنِ ﴿١٠﴾

11. Però hi ha guardians sobre vosaltres.

وَاِنَّ عَلَيْكُمْ لَحٰفِظِيْنَ ﴿١١﴾

12. Registradors il·lustres.

كِرَامًا كَاتِبِيْنَ ﴿١٢﴾

13. Que saben *tot* el que feu.

يَعْلَمُوْنَ مَا تَفْعَلُوْنَ ﴿١٣﴾

14. En veritat, el virtuós estarà en la felicitat.

اِنَّ الْاَبْرَارَ لَفِيْ نَعِيْمٍ ﴿١٤﴾

15. I el pervers estarà en l'Infern.

وَاِنَّ الْفُجَّارَ لَفِيْ جَحِيْمٍ ﴿١٥﴾

16. Allà es cremaran en el Dia del Judici.

يَّصْلَوْنَهَا يَوْمَ الدِّيْنِ ﴿١٦﴾

17. I no *podran* escapar-ne.

وَمَا هُمْ عَنْهَا بِغَآئِبِيْنَ ﴿١٧﴾

18. Què et farà conèixer el que és el Dia del Judici?

وَمَآ اَدْرٰىكَ مَا يَوْمُ الدِّيْنِ ﴿١٨﴾

19. Una altra vegada, què et farà conèixer el que és el dia del Judici?

ثُمَّ مَآ اَدْرٰىكَ مَا يَوْمُ الدِّيْنِ ﴿١٩﴾

20. El dia en què una ànima no tindrà cap poder per fer res per una altra ànima! I el manament, en aquest dia, pertanyerà a Al·là.

يَوْمَ لَا تَمْلِكُ نَفْسٌ لِّنَفْسٍ شَيْـًٔا ؕ
وَالْاَمْرُ يَوْمَئِذٍ لِّلّٰهِ ﴿٢٠﴾ ع

CAPÍTOL 83
AL-MUTAFFEFIN
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

La Surah comença amb una severa condemna per l'ús de falses mesures i pesos per enganyar els homes. Segons una opinió autoritzada, fou revelada a començaments del període mequi. Noldeke i Muir situen la seva revelació cap al quart any de la Crida. La Surah anterior va acabar amb una advertència als incrèduls avisant-los que hauran de retre comptes de les seves accions i reparar ells mateixos la seva pèrdua espiritual, ja que no els servirà el sacrifici o intercessió de ningú en el Dia del Judici. En la Surah anterior es van discutir les relacions de l'home amb el seu Creador. En aquesta, en canvi, s'insisteix en les relacions de l'home amb els seus semblants, amb especial èmfasi a la cruel explotació per part de les nacions poderoses dels pobles més febles i menys desenvolupats, després de privar-los de la seva llibertat d'acció. Acaba amb una nota d'enèrgica advertència als pobles injustos i deshonestos, fent-los saber que no quedaran sense càstig. El Dia dels Comptes els espera tot el seu espant i severitat.

☆ سُوْرَةُ الْمُطَفِّفِيْنَ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ سَبْعٌ وَّثَلَاثُوْنَ اٰيَةً وَّ رُكُوْعٌ

AL-MUTAFFEFIN

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Ai de tots aquells que donen una mesura escassa!

وَيْلٌ لِّلْمُطَفِّفِيْنَ ﴿٢﴾

3. Aquells que, quan prenen la mida dels altres, satisfan la mesura.

الَّذِيْنَ اِذَا اكْتَالُوْا عَلَى النَّاسِ يَسْتَوْفُوْنَ ﴿٣﴾

4. Però quan mesuren els altres o els pesen, *els* donen menys.

وَاِذَا كَالُوْهُمْ اَوْ وَّزَنُوْهُمْ يُخْسِرُوْنَ ﴿٤﴾

5. No saben aquests *homes* que seran ressuscitats?

اَلَا يَظُنُّ اُولٰٓئِكَ اَنَّهُمْ مَّبْعُوْثُوْنَ ﴿٥﴾

6. En un dia terrible.

لِيَوْمٍ عَظِيْمٍ ﴿٦﴾

7. El dia en què la humanitat compareixerà davant el Senyor dels mons?

يَّوْمَ يَقُوْمُ النَّاسُ لِرَبِّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٧﴾

8. No! El registre dels malvats està en el Siyyin.

كَلَّآ اِنَّ كِتٰبَ الْفُجَّارِ لَفِيْ سِجِّيْنٍ ﴿٨﴾

9. I qui et podrà donar a conèixer el que és el Siyyin?

وَمَآ اَدْرٰىكَ مَا سِجِّيْنٌ ﴿٩﴾

10. *És* un Llibre escrit *de manera completa.*

كِتٰبٌ مَّرْقُوْمٌ ﴿١٠﴾

11. Ai, en aquest dia, dels qui rebutgen!

وَيْلٌ يَّوْمَئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِيْنَ ﴿١١﴾

12. Aquells que neguen el dia del Judici!

الَّذِيْنَ يُكَذِّبُوْنَ بِيَوْمِ الدِّيْنِ ﴿١٢﴾

13. Però ningú no el nega tret dels transgressors, els pecadors.

وَمَا يُكَذِّبُ بِهٖٓ اِلَّا كُلُّ مُعْتَدٍ اَثِيْمٍ ﴿١٣﴾

14. *Que*, quan se'ls reciten els Nostres Senyals, diuen: "Faules dels antics!"

إِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِ آيَاتُنَا قَالَ أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿١٤﴾

15. No és així, però el que han guanyat els rosega els cors.

كَلَّا ۖ بَلْ ۜ رَانَ عَلَىٰ قُلُوبِهِم مَّا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿١٥﴾

16. No, en veritat se'ls impedirà *la visió* del seu Senyor en aquest dia.

كَلَّا إِنَّهُمْ عَن رَّبِّهِمْ يَوْمَئِذٍ لَّمَحْجُوبُونَ ﴿١٦﴾

17. Llavors, en veritat s'abrusaran a l'Infern.

ثُمَّ إِنَّهُمْ لَصَالُو الْجَحِيمِ ﴿١٧﴾

18. I se'*ls* dirà: "Això és el que acostumàveu a rebutjar".

ثُمَّ يُقَالُ هَٰذَا الَّذِي كُنتُم بِهِ تُكَذِّبُونَ ﴿١٨﴾

19. No! Però el registre del virtuós està certament en Il·liyyin.

كَلَّا إِنَّ كِتَابَ الْأَبْرَارِ لَفِي عِلِّيِّينَ ﴿١٩﴾

20. I què et donarà a conèixer el que és Il·liyyun?

وَمَا أَدْرَاكَ مَا عِلِّيُّونَ ﴿٢٠﴾

21. *És* un Llibre escrit de *manera completa.*

كِتَابٌ مَّرْقُومٌ ﴿٢١﴾

22. Els elegits de *Déu* seran els seus testimonis.

يَشْهَدُهُ الْمُقَرَّبُونَ ﴿٢٢﴾

23. En veritat, els virtuosos *estaran* en les delícies,

إِنَّ الْأَبْرَارَ لَفِي نَعِيمٍ ﴿٢٣﴾

24. *Reclinats* damunt el llit, tot mirant-s'ho.

عَلَى الْأَرَائِكِ يَنظُرُونَ ﴿٢٤﴾

25. Trobaràs als seus rostres la frescor de la felicitat.

تَعْرِفُ فِي وُجُوهِهِمْ نَضْرَةَ النَّعِيمِ ﴿٢٥﴾

26. Se'ls donarà de beure, d'una beguda pura i segellada.

يُسْقَوْنَ مِن رَّحِيقٍ مَّخْتُومٍ ﴿٢٦﴾

27. El segell de la qual es farà *amb* mesc, que aspirin això els que aspiren.

خِتَامُهُ مِسْكٌ ۚ وَفِي ذَٰلِكَ فَلْيَتَنَافَسِ الْمُتَنَافِسُونَ ﴿٢٧﴾

28. I es suavitzarà amb *l'aigua de* Tasmin,

وَمِزَاجُهُ مِنْ تَسْنِيمٍ ٢٨

29. I de la seva deu beuran els elegits.

عَيْنًا يَشْرَبُ بِهَا الْمُقَرَّبُونَ ٢٩

30. Els culpables solien burlar-se dels creients.

إِنَّ الَّذِينَ أَجْرَمُوا كَانُوا مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا يَضْحَكُونَ ٣٠

31. I quan passaven prop d'ells, es feien senyals entre ells.

وَإِذَا مَرُّوا بِهِمْ يَتَغَامَزُونَ ٣١

32. I quan tornaven amb les seves famílies, hi tornaven exultants.

وَإِذَا انْقَلَبُوا إِلَىٰ أَهْلِهِمُ انْقَلَبُوا فَكِهِينَ ٣٢

33. I quan els veien, comentaven: "Aquests són, en veritat, els extraviats!"

وَإِذَا رَأَوْهُمْ قَالُوا إِنَّ هَٰؤُلَاءِ لَضَالُّونَ ٣٣

34. Però no van ser enviats com a guardians seus.

وَمَا أُرْسِلُوا عَلَيْهِمْ حَافِظِينَ ٣٤

35. En aquest dia, doncs, seran els creients els que es riuran dels incrèduls.

فَالْيَوْمَ الَّذِينَ آمَنُوا مِنَ الْكُفَّارِ يَضْحَكُونَ ٣٥

36. *Asseguts* sobre el llits, tot mirant-s'ho.

عَلَى الْأَرَائِكِ يَنْظُرُونَ ٣٦

37. És que *no* estan els incrèduls pagats *com cal* pel que van fer?

هَلْ ثُوِّبَ الْكُفَّارُ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ٣٦ ع

CAPÍTOL 84
AL-INSHIQAQ
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Com els tres capítols anteriors, aquest fou revelat al començament del període mequi. Aquests quatre capítols són molt semblants quant a estil, composició i tema. Noldeke i Muir estan d'acord amb els estudiosos musulmans sobre la data primerenca de la revelació. En efecte, completa la cadena de Surahs de les quals formen part els tres capítols anteriors. Cap al final de l'últim capítol es va advertir als incrèduls en termes solemnes que el seu poder desapareixeria i la seva glòria s'esvaniria. En aquest capítol, tanmateix, s'afirma que la fe ocuparà el lloc de la incredulitat i que, de les ruïnes de l'ordre antic, decrèpit i decadent, sorgiria un nou ordre, vigorós i vibrant. La Surah continua el tema de la Surah Al-Infitar, ja que la Surah Al-Tatfif intermèdia és només la seva perllongació. La Surah Al-Infitar hauria començat amb el tema de la divisió del cel a trossos, i aquesta Surah comença amb una expressió anàloga, amb la diferència que mentre que en Al-Infitar la divisió del cel a trossos es relacionava amb les falses doctrines del Cristianisme, aquí es parla del descens de la revelació divina i de l'aparició i extensió de les ciències espirituals. Per tant, amb els tres capítols anteriors, aquesta Surah forma una cadena de capítols que tracten el tema del renaixement de l'Islam en els Últims Dies i dels pecats i iniquitats del període anterior. De manera específica, parla del renaixement de l'Islam, mentre que els capítols anteriors tractaven sobretot de la corrupció i immoralitat cristianes.

سُورَةُ الانْشِقَاقِ مَكِّيَّةٌ وَهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ سِتٌّ وَعِشْرُونَ آيَةً وَرُكُوعٌ

AL-INSHIQAQ

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Quan el cel esclati a trossets,

إِذَا السَّمَآءُ انْشَقَّتْ ﴿٢﴾

3. I doni orelles al seu Senyor -i això li correspon a ella.

وَأَذِنَتْ لِرَبِّهَا وَحُقَّتْ ﴿٣﴾

4. I quan la terra s'estengui.

وَإِذَا الْأَرْضُ مُدَّتْ ﴿٤﴾

5. I tregui enfora *tot* el que hi guarda, i així es quedi buida;

وَأَلْقَتْ مَا فِيْهَا وَتَخَلَّتْ ﴿٥﴾

6. I doni orelles al seu Senyor, i *això* li correspon a ella.

وَأَذِنَتْ لِرَبِّهَا وَحُقَّتْ ﴿٦﴾

7. Tu, oh home, que treballes certament per comparèixer davant el teu Senyor, amb un treball dur, llavors El trobaràs.

يٰٓأَيُّهَا الْإِنْسَانُ إِنَّكَ كَادِحٌ إِلٰى رَبِّكَ كَدْحًا فَمُلٰقِيْهِ ﴿٧﴾

8. I pel que fa a aquell, a qui se li ha donat el llibre *del registre* a la dreta,

فَأَمَّا مَنْ أُوْتِيَ كِتٰبَهٗ بِيَمِيْنِهٖ ﴿٨﴾

9. Aviat tindrà un compte benèvol,

فَسَوْفَ يُحَاسَبُ حِسَابًا يَّسِيْرًا ﴿٩﴾

10. I tornarà a la seva família, content,

وَّيَنْقَلِبُ إِلٰٓى أَهْلِهٖ مَسْرُوْرًا ﴿١٠﴾

11. Però quant a aquell a qui se li lliuri el llibre *del registre* rere l'esquena,

وَأَمَّا مَنْ أُوْتِيَ كِتٰبَهٗ وَرَآءَ ظَهْرِهٖ ﴿١١﴾

12. Aviat clamarà per la destrucció,

فَسَوْفَ يَدْعُوْا ثُبُوْرًا ﴿١٢﴾

13. I cremarà en un Foc ardent.

وَّيَصْلٰى سَعِيْرًا ﴿١٣﴾

14. En veritat, *abans d'això*, vivia feliç entre la seva família.

إِنَّهٗ كَانَ فِيْٓ أَهْلِهٖ مَسْرُوْرًا ﴿١٤﴾

15. En veritat, pensava que mai no tornaria a *Déu*.

إِنَّهُۥ ظَنَّ أَن لَّن يَحُورَ ﴿١٥﴾

16. Sí, certament el seu Senyor ho veu molt bé.

بَلَىٰٓ إِنَّ رَبَّهُۥ كَانَ بِهِۦ بَصِيرًا ﴿١٦﴾

17. Però no! Crido com a testimoni el capvespre.

فَلَآ أُقْسِمُ بِٱلشَّفَقِ ﴿١٧﴾

18. I la nit i *tot* el que ella enbolcalla.

وَٱلَّيْلِ وَمَا وَسَقَ ﴿١٨﴾

19. I la lluna quan esdevé pleniluni.

وَٱلْقَمَرِ إِذَا ٱتَّسَقَ ﴿١٩﴾

20. Perquè passeu, de ben segur, d'una a altra fase.

لَتَرْكَبُنَّ طَبَقًا عَن طَبَقٍ ﴿٢٠﴾

21. Per tant, què els pasa que no creuen?

فَمَا لَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٢١﴾

22. I quan no se'ls recita l'Alcorà, no s'inclinen amb submissió?

وَإِذَا قُرِئَ عَلَيْهِمُ ٱلْقُرْءَانُ لَا يَسْجُدُونَ ﴿٢٢﴾

23. Ans el contrari, aquells que no creuen, *el* rebutgen.

بَلِ ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ يُكَذِّبُونَ ﴿٢٣﴾

24. Però Al·là sap molt bé el que guarden amagat *al cor*.

وَٱللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يُوعُونَ ﴿٢٤﴾

25. Dona'ls, doncs, la notícia d'un càstig dolorós.

فَبَشِّرْهُم بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٢٥﴾

26. Però *quant a* aquells que creuen i fan el bé, la seva serà una recompensa inesgotable.

إِلَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَهُمْ
أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍۭ ﴿٢٦﴾

CAPÍTOL 85
AL-BURULL
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Aquesta Surah fou revelada a la Meca en els primers anys de la Crida. La seva relació amb la Surah anterior prové del fet que en aquella Surah s'invocava a la lluna plena com a testimoni i, en aquesta, s'invoquen "mansions d'estrelles" i "el dia promès" per servir a aquesta mateixa finalitat. El "Burull" o "mansions d'estrelles" poden representar els dotze reformadors divins *(Mulladdids)*, cadascun dels quals fou suscitat al començament de cada segle de la Hillrah, i el Dia Promès representa el segle catorzè de la Hillrah. La Surah sembla assenyalar la greu persecució que patirien els seguidors del Messies Promès i acaba dient encertadament que, com que en el seu temps la integritat de l'Alcorà com a Paraula revelada de Déu seria atacada des de totes bandes, en especial pels escriptors cristians, dedicaria totes les seves energies i grans poders atorgats per Déu a rebutjar els seus atacs i demostrar la seva infal·libilitat i inviolabilitat.

☆ سُوْرَةُ الْبُرُوْجِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ ثَلٰثٌ وَّعِشْرُوْنَ اٰيَةً وَّ رُكُوْعٌ

AL-BURULL

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Pel cel que té mansions d'estrelles,

وَالسَّمَآءِ ذَاتِ الْبُرُوْجِ ﴿٢﴾

3. I *pel* Dia Promès.

وَالْيَوْمِ الْمَوْعُوْدِ ﴿٣﴾

4. Pel que dóna testimoni i per aquell del qual es dóna testimoni.

وَشَاهِدٍ وَّمَشْهُوْدٍ ﴿٤﴾

5. Maleït sigui el poble de les trinxeres.

قُتِلَ اَصْحٰبُ الْاُخْدُوْدِ ﴿٥﴾

6. El foc *alimentat* amb combustible.

النَّارِ ذَاتِ الْوَقُوْدِ ﴿٦﴾

7. Quan es van asseure a la vora,

اِذْ هُمْ عَلَيْهَا قُعُوْدٌ ﴿٧﴾

8. I van ser testimonis del que ells van fer als creients.

وَّهُمْ عَلٰى مَا يَفْعَلُوْنَ بِالْمُؤْمِنِيْنَ شُهُوْدٌ ﴿٨﴾

9. I només es van venjar d'ells perquè creien en Al·là, el Totpoderós, el Mereixedor de lloança,

وَمَا نَقَمُوْا مِنْهُمْ اِلَّآ اَنْ يُّؤْمِنُوْا بِاللّٰهِ الْعَزِيْزِ الْحَمِيْدِ ﴿٩﴾

10. Aquell al qual li pertany el regne dels cels i de la terra, perquè Al·là és Testimoni de totes les coses.

الَّذِيْ لَهٗ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۗ وَاللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيْدٌ ﴿١٠﴾

11. Aquells que van perseguir els homes i dones creients, i després no se'ns penedeixen, per a ells hi haurà en veritat el càstig del foc.

اِنَّ الَّذِيْنَ فَتَنُوا الْمُؤْمِنِيْنَ وَالْمُؤْمِنٰتِ ثُمَّ لَمْ يَتُوْبُوْا فَلَهُمْ عَذَابُ جَهَنَّمَ وَلَهُمْ عَذَابُ الْحَرِيْقِ ﴿١١﴾

12. Però aquells que creuen i fan bones obres, per a ells hi haurà Jardins per on corren rius. Aquest és el gran triomf.

اِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ لَهُمْ جَنّٰتٌ تَجْرِيْ مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ ۗ ذٰلِكَ الْفَوْزُ الْكَبِيْرُ ﴿١٢﴾

13. En veritat, el rigor del teu Senyor és sever.

اِنَّ بَطْشَ رَبِّكَ لَشَدِيْدٌ ﴿١٣﴾

14. Ell és Qui inicia i repeteix.	إِنَّهُ هُوَ يُبْدِئُ وَيُعِيدُ ﴿١٣﴾
15. Perquè Ell és el Màxim Indulgent, el Que estima.	وَهُوَ الْغَفُورُ الْوَدُودُ ﴿١٤﴾
16. El Senyor del Tron, el Senyor de l'Honor.	ذُو الْعَرْشِ الْمَجِيدُ ﴿١٥﴾
17. Un veritable Executor de la Seva Voluntat.	فَعَّالٌ لِّمَا يُرِيدُ ﴿١٦﴾
18. *No* et va arribar la història dels exèrcits?	هَلْ أَتٰىكَ حَدِيثُ الْجُنُودِ ﴿١٧﴾
19. Del Faraó i de Zamud?	فِرْعَوْنَ وَثَمُودَ ﴿١٨﴾
20. No, però aquells que no creuen *persisteixen* a rebutjar *la veritat*.	بَلِ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي تَكْذِيبٍ ﴿١٩﴾
21. I Al·là els encercla d'una manera que ells no se n'adonen.	وَاللّٰهُ مِن وَرَآئِهِم مُّحِيطٌ ﴿٢٠﴾
22. No, però es tracta d'un Alcorà gloriós.	بَلْ هُوَ قُرْآنٌ مَّجِيدٌ ﴿٢١﴾
23. En una taula *ben* guardada.	فِي لَوْحٍ مَّحْفُوظٍ ﴿٢٢﴾ ع

CAPÍTOL 86
AL-TARIQ
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

L'opinió musulmana més autoritzada situa la Surah en el primer període del ministeri del Sant Profeta. Noldeke i Muir, entre els estudiosos europeus, estan d'acord amb aquesta opinió. Es tracta del darrer de la sèrie de capítols que van començar amb la Surah Al-Infitar. En tots aquests capítols, el versicle inicial, en una o altra forma, dóna un argument en suport de l'afirmació del Reformador dels Últims Dies. La Surah intermèdia, Al-Tatfif, amb un començament diferent és, en realitat, part de la Surah Al-Infitar. Aquesta Surah continua i completa els temes que van ser tractats en la Surah Al-Infitar i en els capítols següents, i serveix com una espècies de *Barzaj* entre els capítols que la precedeixen i aquells que la segueixen. A partir d'aquesta Surah, comença un nou tema.

☆ سُوْرَةُ الطَّارِقِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ ثَمَانِيَ عَشْرَةَ اٰيَةً وَّ رُكُوْعٌ

AL-TARIQ

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. *Pel* cel i el Visitant de la Nit,

وَالسَّمَآءِ وَالطَّارِقِ ﴿٢﴾

3. I què et farà entendre què és el Vigilant de la Nit?

وَمَآ اَدْرٰىكَ مَا الطَّارِقُ ﴿٣﴾

4. *És* l'estrella de brillantor fulgurant.

النَّجْمُ الثَّاقِبُ ﴿٤﴾

5. No hi ha cap ànima que no tingui un guardià sobre ella.

اِنْ كُلُّ نَفْسٍ لَّمَّا عَلَيْهَا حَافِظٌ ﴿٥﴾

6. Que l'home pensi, doncs, de què ha estat creat,

فَلْيَنْظُرِ الْاِنْسَانُ مِمَّ خُلِقَ ﴿٦﴾

7. És creat d'un líquid expulsat,

خُلِقَ مِنْ مَّآءٍ دَافِقٍ ﴿٧﴾

8. Que surt d'entre els ronyons i les costelles,

يَّخْرُجُ مِنْۢ بَيْنِ الصُّلْبِ وَالتَّرَآئِبِ ﴿٨﴾

9. En veritat, Ell té el poder per tornar-ho *a la vida.*

اِنَّهٗ عَلٰى رَجْعِهٖ لَقَادِرٌ ﴿٩﴾

10. *En* el dia en què es revelaran els secrets.

يَوْمَ تُبْلَى السَّرَآئِرُ ﴿١٠﴾

11. Llavors, no tindrà forces, ni nigú que l'ajudi.

فَمَا لَهٗ مِنْ قُوَّةٍ وَّلَا نَاصِرٍ ﴿١١﴾

12. Pels cels, que sempre tornen (amb la pluja) .

وَالسَّمَآءِ ذَاتِ الرَّجْعِ ﴿١٢﴾

13. I *per* la terra que s'obre deixant pas a l'herbatge.

وَالْاَرْضِ ذَاتِ الصَّدْعِ ﴿١٣﴾

14. En veritat, és una Paraula decisiva,

اِنَّهٗ لَقَوْلٌ فَصْلٌ ﴿١٤﴾

15. I no xerrameca inútil.

وَّمَا هُوَ بِالْهَزْلِ ﴿١٥﴾

16. En veritat, tramen alguna cosa.

إِنَّهُمْ يَكِيدُونَ كَيْدًا ﴿١٦﴾

17. Però jo també preparo com a resposta un altre pla.

وَّأَكِيدُ كَيْدًا ﴿١٧﴾

18. Dóna, doncs, temps als incrèduls. Ai, dóna'ls una mica més de temps.

فَمَهِّلِ الْكٰفِرِيْنَ أَمْهِلْهُمْ رُوَيْدًا ﴿١٨﴾

CAPÍTOL 87
AL-ALA
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la Revelació i context

Aquesta Surah fou revelada al començament del ministeri del Sant Profeta a la Meca. A més de la majoria dels comentaristes de l'Alcorà, Muir i Noldeke sostenen aquesta opinió. Muir situa la revelació després del capítol 78, mentre que alguns estudiosos musulmans li atorguen el vuitè lloc en l'ordre cronològic de la revelació de l'Alcorà. La Surah anterior havia acabat amb la nota que deia que l'Alcorà és un codi complet i perfecte de lleis divines, del tot capaç de respondre a les necessitats i condicions de tota la humanitat, i que en cap moment patiria canvis, abrogació o interpolació. Aquesta afirmació alcorànica dóna origen a la pregunta natural i inevitable del perquè de la necessitat d'un nou reformador, al qual es féu referència en els capítols anteriors, davant la presència d'una revelació tan completa i perfecta, aquesta Surah respon a aquesta important qüestió.

En la Surah Al-tariq es va dir també que el desenvolupament de l'home traves-sa periodes alternatius d'alts i baixos. Aquest fet dóna també peu a una altra pregunta igual d'important: la de si després de la revelació d'una Llei, completa en tots els aspectes, el progrés ha de ser naturalment uniforme o ininterromput, lliure de qualsevol possibilitat de retrocés. En aquest cas, per què no es revelà una Shariah completa al començament del món? Per què es va postergar fins a l'època del Sant Profeta? La Surah respon també a aquesta pregunta. També té un altre vincle important amb el capítol anterior. En l'altra Surah es va afirmar que l'home neix d'un fluid que brolla dels ronyons del seu pare i rep el seu aliment del pit de la mare. Això era un punt subtil del procés gradual de desenvolupament físic de l'home. Se'ns diu que, com passa en el desenvolupament físic, l'espiritual és també gradual. El Sant Profeta solia recitar aquesta Surah i la següent en les pregàries del Divendres i de Id.

سُوْرَةُ الاَعْلٰى مَكِّيَّةٌ وَّ هِىَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ عِشْرُوْنَ اٰيَةً وَّ رُكُوْعٌ

AL-ALA

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ (١)

2. Glorifica el nom del teu Senyor, l'Altíssim.

سَبِّحِ اسْمَ رَبِّكَ الْاَعْلَى (٢)

3. Qui crea i perfecciona,

الَّذِيْ خَلَقَ فَسَوّٰى (٣)

4. Qui designa i guia,

وَالَّذِيْ قَدَّرَ فَهَدٰى (٤)

5. I Qui fa sorgir les pastures,

وَالَّذِيْٓ اَخْرَجَ الْمَرْعٰى (٥)

6. Que després converteix en fullaraca negra i podrida,

فَجَعَلَهٗ غُثَآءً اَحْوٰى (٦)

7. T'ensenyarem *l'Alcorà* i no *l'*oblidaràs,

سَنُقْرِئُكَ فَلَا تَنْسٰٓى (٧)

8. Tret que no ho vulgui Al·là. En veritat, Ell sap *el que està* al descobert i el que està amagat.

اِلَّا مَا شَآءَ اللّٰهُ ۭ اِنَّهٗ يَعْلَمُ الْجَهْرَ وَمَا يَخْفٰى (٨)

9. I et donarem *tota mena de* facilitats.

وَنُيَسِّرُكَ لِلْيُسْرٰى (٩)

10. Segueix, doncs, avisant-los; en veritat, l'amonestació és profitosa.

فَذَكِّرْ اِنْ نَّفَعَتِ الذِّكْرٰى (١٠)

11. Aquell que tem aviat posarà l'orella,

سَيَذَّكَّرُ مَنْ يَّخْشٰى (١١)

12. Però els rèprobes s'apartaran d'ella,

وَيَتَجَنَّبُهَا الْاَشْقَى (١٢)

13. Aquell que ha d'entrar al gran Foc,

الَّذِيْ يَصْلَى النَّارَ الْكُبْرٰى (١٣)

14. I després no morirà ni viurà en ell.

ثُمَّ لَا يَمُوْتُ فِيْهَا وَلَا يَحْيٰى (١٤)

15. En veritat, aquell que *de debò* prospera és qui es purifica.

قَدْ أَفْلَحَ مَنْ تَزَكّٰى ﴿١٥﴾

16. I recorda el nom del seu Senyor i li ofereix pregàries.

وَذَكَرَ اسْمَ رَبِّهٖ فَصَلّٰى ﴿١٦﴾

17. Però vosaltres preferiu la vida d'aquest món,

بَلْ تُؤْثِرُوْنَ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا ﴿١٧﴾

18. Encara que el Més Enllà sigui millor i de més durada,

وَالْاٰخِرَةُ خَيْرٌ وَّاَبْقٰى ﴿١٨﴾

19. Això és, en veritat, *el que s'ensenyà* en les Escriptures anteriors,

اِنَّ هٰذَا لَفِی الصُّحُفِ الْاُوْلٰى ﴿١٩﴾

20. Les Escriptures d'Abraham i Moisès.

صُحُفِ اِبْرٰهِيْمَ وَمُوْسٰى ﴿٢٠﴾ ع ١٢

CAPÍTOL 88
AL-GHASHIYAH
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Aquesta Surah, com l'anterior, fou revelada a la Meca en els primers anys. Alguns dels primers estudiosos més eminents, com Ibn Abbas i Ibn Zubair, sostenen aquesta opinió. El conegut orientalista alemany, Noldeke, la situa en el quart any de la Crida. Aquest, i alguns dels capítols anteriors, tracten de la vida col·lectiva de la Comunitat Musulmana en l'època del Sant Profeta, i també dels Últims Dies. aquesta és la raó per la qual el Sant Profeta acostumava a recitar-lo generalment en les pregàries del Divendres i del Id. En alguns capítols anteriors es va afirmar que l'Islam mai no prosperarà si només es fan servir mitjans materials. Quan els musulmans defalleixen i es degradin, i l'Alcorà, per dir-ho d'alguna manera, ascendeixi al cel, apareixerà un Reformador Diví que el tornarà a terra i farà que els seus principis i ideals brillin amb glòria esplendorosa. També s'afirmà que l'Islam continuarà tenint, a totes les èpoques, seguidors sincers i devots que predicaran i difondran el Seu Missatge, i sorgiran també altres circumstàncies impredictibles que contribuiran notablement al seu progrés i prosperitat.

En aquesta Surah s'afirma que els musulmans hauran de fer front a greus oposicions i a una cruel persecució, i després de resistir pacientment la prova, aconseguiran l'èxit. Encara que la Surah tracta sobretot de les vicissituds per les quals hauran de passat els musulmans en aquesta vida, també fa referència, com indica el seu nom, al Dia de la Resurrecció. En el Dia dels Comptes, tant en aquesta com en la vida futura, quan es preparen les balances, alguns rostres miraran humiliats a terra, coberts amb la desgràcia i la humiliació; D'altres brillaran d'alegria, satisfets dels resultats dels seus treballs.

سُوْرَةُ الْغَاشِيَةِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ سَبْعٌ وَّعِشْرُوْنَ اٰيَةً وَّ رُكُوْعٌ

AL-GHASHIYAH

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

هَلْ اَتٰىكَ حَدِيْثُ الْغَاشِيَةِ ﴿٢﴾

2. És que no t'ha arribat la notícia de la *desgràcia* aclaparadora?

وُجُوْهٌ يَّوْمَئِذٍ خَاشِعَةٌ ﴿٣﴾

3. En aquest dia, *alguns* rostres estaran abatuts.

عَامِلَةٌ نَّاصِبَةٌ ﴿٤﴾

4. penosos, esgotats.

تَصْلٰى نَارًا حَامِيَةً ﴿٥﴾

5. Entraran en Foc ardent,

تُسْقٰى مِنْ عَيْنٍ اٰنِيَةٍ ﴿٦﴾

6. I se'ls donarà de beure d'una font bullent.

لَيْسَ لَهُمْ طَعَامٌ اِلَّا مِنْ ضَرِيْعٍ ﴿٧﴾

7. No tindran menjar, tret d'herba seca, amarga i plena d'espines.

لَّا يُسْمِنُ وَلَا يُغْنِيْ مِنْ جُوْعٍ ﴿٨﴾

8. No els engreixarà ni els sadollarà.

وُجُوْهٌ يَّوْمَئِذٍ نَّاعِمَةٌ ﴿٩﴾

9. I en aquest dia, *alguns* rostres apareixeran amb un somriure,

لِّسَعْيِهَا رَاضِيَةٌ ﴿١٠﴾

10. Molt complaguts amb els seus afanys,

فِيْ جَنَّةٍ عَالِيَةٍ ﴿١١﴾

11. En un jardí elevat,

لَّا تَسْمَعُ فِيْهَا لَاغِيَةً ﴿١٢﴾

12. On no hi sentiràs converses vanes.

فِيْهَا عَيْنٌ جَارِيَةٌ ﴿١٣﴾

13. Allà hi ha una deu d'aigua que flueix,

فِيْهَا سُرُرٌ مَّرْفُوْعَةٌ ﴿١٤﴾

14. Allà hi ha llits elevats,

وَّاَكْوَابٌ مَّوْضُوْعَةٌ ﴿١٥﴾

15. Copes convenientment col·locades,

16. Coixins disposats *amb gust.*

وَّنَمَارِقُ مَصْفُوْفَةٌ ١٦

17. I estores esteses *amb elegància.*

وَّزَرَابِيُّ مَبْثُوْثَةٌ ١٧

18. És que no es fixen en com ha estat creat el camell?

اَفَلَا يَنْظُرُوْنَ اِلَى الْاِبِلِ كَيْفَ خُلِقَتْ ١٨

19. I en com ha estat elevat el cel?

وَاِلَى السَّمَآءِ كَيْفَ رُفِعَتْ ١٩

20. I en com han estat plantades les muntanyes?

وَاِلَى الْجِبَالِ كَيْفَ نُصِبَتْ ٢٠

21. I en com està estesa la terra?

وَاِلَى الْاَرْضِ كَيْفَ سُطِحَتْ ٢١

22. Amonesta, doncs, perquè no ets altra cosa que un Amonestador.

فَذَكِّرْ اِنَّمَآ اَنْتَ مُذَكِّرٌ ٢٢

23. Tu no ets un vigilant d'ells.

لَسْتَ عَلَيْهِمْ بِمُصَيْطِرٍ ٢٣

24. Però aquell que se n'aparti i deixi de creure.

اِلَّا مَنْ تَوَلّٰى وَكَفَرَ ٢٤

25. Al·là el castigarà amb el més gran dels càstigs.

فَيُعَذِّبُهُ اللّٰهُ الْعَذَابَ الْاَكْبَرَ ٢٥

26. A Nosaltres serà certament el retorn.

اِنَّ اِلَيْنَآ اِيَابَهُمْ ٢٦

27. I llavors, en veritat, davant Nosaltres hauran de retre comptes.

ثُمَّ اِنَّ عَلَيْنَا حِسَابَهُمْ ٢٧ ع ١٢

CAPÍTOL 89
AL-FALLR
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Aquest capítol fou una de les primeres Surahs revelades a la Meca. D'acord amb les dades històriques, sembla que la seva revelació data d'algun moment del quart any de la Crida. Noldeke la situa immediatament després de Al-Ghashiyah, el qual també fou revelat en el quart any. La Surah inclou una doble profecia que s'aplica primer al Sant Profeta i després a! Messies Promès. En una bella al·legoria, la Surah fa al·lusió als deu últims anys de la vida de tribulacions del Sant Profeta a la Meca i a la seva emigració a Medina, acompanyat pel seu Company més fidel, Abu Bakr, i al primer any de la seva vida a Medina, la qual era plena de tensions i pressions. La Surah també es podria considerar que fa referència a la decadència de l'Islam durant els deu segles després dels seus primers tres-cents anys d'èxit uniforme, i a la aparició del Messies Promès, i també al primer segle de proves i tribulacions per a la seva missió i seguidors. Després d'aquesta breu descripció al·legòrica de les vicissituds i fluctuacions de la sort de l'Islam a l'època del Sant Profeta i del Messies Promès, la Surah esmenta el cas del faraó com a representant de l'oposició que troba sempre la causa de la Veritat. L'oposició a la Veritat (afirma la Surah també) neix de l'acumulació de poder i riqueses en mans d'una classe particular, i el mal ús de la riquesa i l'autoritat que ella dóna, provoquen la seva decadència i destrucció. La Surah acaba assenyalant que només algunes persones afortunades accepten el Missatge diví. Caminant pel camí de la justícia, aconsegueixen el vist-i-plau de Déu i, en conqüència, gaudeixen d'una total immunitat contra la por a fracassar o a defallir. A continuació, després d'unir-se a la companyia del Seu Elegit, entren al Cel.

سُورَةُ الْفَجْرِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ اِحْدٰى وَثَلاثُوْنَ اٰيَةً وَّ رُكُوْعٌ

AL-FALLR

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ١

2. Per l'Aurora,

وَالْفَجْرِ ٢

3. Les Deu Nits,

وَلَيَالٍ عَشْرٍ ٣

4. El Parell i el Senar,

وَّالشَّفْعِ وَالْوَتْرِ ٤

5. I la Nit, quan s'acosta *al seu final*,

وَالَّيْلِ إِذَا يَسْرِ ٥

6. No hi ha en això una prova evident per a l'home que té coneixement?

هَلْ فِيْ ذٰلِكَ قَسَمٌ لِّذِيْ حِجْرٍ ٦

7. No has vist com el teu Senyor va tractar els Add?

اَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِعَادٍ ٧

8. *La tribu d'*Iram que tenien edificis elevats?

إِرَمَ ذَاتِ الْعِمَادِ ٨

9. D'edificis com aquests no n'hi ha cap igual creat a la terra.

الَّتِيْ لَمْ يُخْلَقْ مِثْلُهَا فِي الْبِلَادِ ٩

10. I *als Zamud* que van foradar les roques a la vall,

وَثَمُوْدَ الَّذِيْنَ جَابُوا الصَّخْرَ بِالْوَادِ ١٠

11. I *al Faraó*, Senyor de camps extensos,

وَفِرْعَوْنَ ذِي الْأَوْتَادِ ١١

12. Que van transgredir a la terra,

الَّذِيْنَ طَغَوْا فِي الْبِلَادِ ١٢

13. Forjant-hi una gran corrupció,

فَأَكْثَرُوْا فِيْهَا الْفَسَادَ ١٣

14. El teu Senyor féu caure, doncs, sobre ells el fuet del càstig.

فَصَبَّ عَلَيْهِمْ رَبُّكَ سَوْطَ عَذَابٍ ١٤

15. En veritat, el teu Senyor està vigilant.

إِنَّ رَبَّكَ لَبِالْمِرْصَادِ ١٥

16. I quant a l'home, quan el seu Senyor el posa a prova, l'honora i li concedeix favors, ell diu: "El Meu Senyor m'honora".

فَأَمَّا الْإِنْسَانُ إِذَا مَا ابْتَلٰىهُ رَبُّهٗ
فَأَكْرَمَهٗ وَنَعَّمَهٗ فَيَقُوْلُ رَبِّيْٓ أَكْرَمَنِ ﴿١٦﴾

17. Però quan Ell el posa a prova i el limita *els seus mitjans de* subsistència, diu: "El Meu Senyor m'ha envilit".

وَأَمَّآ إِذَا مَا ابْتَلٰىهُ فَقَدَرَ عَلَيْهِ رِزْقَهٗ
فَيَقُوْلُ رَبِّيْٓ أَهَانَنِ ﴿١٧﴾

18. No, *el que passa és que* no honreu l'orfe.

كَلَّا بَلْ لَّا تُكْرِمُوْنَ الْيَتِيْمَ ﴿١٨﴾

19. Ni us animeu entre vosaltres per donar de menjar als pobres.

وَلَا تَحٰٓضُّوْنَ عَلٰى طَعَامِ الْمِسْكِيْنِ ﴿١٩﴾

20. Devoreu tota l'herència *dels altres*,

وَتَأْكُلُوْنَ التُّرَاثَ أَكْلًا لَّمًّا ﴿٢٠﴾

21. I estimeu la riquesa amb amor excessiu.

وَّتُحِبُّوْنَ الْمَالَ حُبًّا جَمًّا ﴿٢١﴾

22. No, quan la terra esclati ben fort,

كَلَّآ إِذَا دُكَّتِ الْأَرْضُ دَكًّا دَكًّا ﴿٢٢﴾

23. I vingui el teu Senyor i també els àngels disposats en fileres les unes rere les altres.

وَّجَآءَ رَبُّكَ وَالْمَلَكُ صَفًّا صَفًّا ﴿٢٣﴾

24. I l'Infern sigui apropat en aquest dia; aquest dia l'home recordarà, però de què li servirà el seu record?

وَجِايْٓءَ يَوْمَئِذٍۭ بِجَهَنَّمَ ۙ يَوْمَئِذٍ
يَّتَذَكَّرُ الْإِنْسَانُ وَأَنّٰى لَهُ الذِّكْرٰى ﴿٢٤﴾

25. Ell dirà: "Tan de bo hagués enviat *algunes bones obres* per a la meva vida *aquí*!"

يَقُوْلُ يٰلَيْتَنِيْ قَدَّمْتُ لِحَيَاتِيْ ﴿٢٥﴾

26. Així doncs, en aquest dia ningú no podrà castigar amb un càstig com el Seu.

فَيَوْمَئِذٍ لَّا يُعَذِّبُ عَذَابَهٗٓ أَحَدٌ ﴿٢٦﴾

27. I ningú no podrà oblidar amb la Seva obligació,

وَّلَا يُوْثِقُ وَثَاقَهٗٓ أَحَدٌ ﴿٢٧﴾

28. I tu, oh ànima en pau!

يَـٰٓأَيَّتُهَا ٱلنَّفْسُ ٱلْمُطْمَئِنَّةُ ﴿٢٨﴾

29. Torna al teu Senyor satisfeta *amb Ell i* Ell satisfet *amb tu.*

ٱرْجِعِىٓ إِلَىٰ رَبِّكِ رَاضِيَةً مَّرْضِيَّةً ﴿٢٩﴾

30. Entra, doncs, entre els Meus servents elegits.

فَٱدْخُلِى فِى عِبَـٰدِى ﴿٣٠﴾

31. I entra en el Meu Jardí.

وَٱدْخُلِى جَنَّتِى ﴿٣١﴾

CAPÍTOL 90
AL-BALAD
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Aquesta Surah és una de les primeres revelades a la Meca. Segons alguns autors cristians, fou revelada en el primer any de la Crida. Si no tan aviat, sí que ho fou cap al final del tercer o al principi del quart any. En la Surah Al-Fallr s'afirmava que les bromes, burles i escarnis que va patir el Sant Profeta en els primers tres anys de la seva missió, donarien lloc a una oposició i persecució decidida, persistent i organitzada, la qual continuaria durant deu llargs anys esmentats al·legòricament com a "Deu Nits". En la Surah que ara comentem, es diu al Sant Profeta que serà a la Meca, la seva estimada ciutat, i per culpa de la seva pròpia família i raça, que ell i els seus seguidors seran perseguits. A més a més, implícitament, es diu que segles enrere, en compliment del manament diví, el Patriarca Abraham i el seu noble fill Ismael havien establert els fonaments d'aquesta ciutat sagrada de La Meca i havien pregat a Déu perquè es convertís en el Centre d'on emanaria la llum que il·luminaria tot el món. Tant el pare com el fill van fer grans sacrificis per dur a terme els manaments de Déu. La pregària d'Abraham fou escoltada i el Sant Profeta es va aparèixer en la plenitud dels temps i donà al món l'Ensenyament Perfecte en forma de l'Alcorà. la Surah continua dient que l'home tria el camí fàcil i es nega a provar "l'ascensió" que duu a assolir la seva gran fita. Per últim, acaba assenyalant que només aquells que es fixen ideals grans i viuen d'acord amb ells, assoleixen la seva fita, mentre que els que no posseeixen nobles ideals ni fan cap sacrifici per una bona causa estan condemnats a una vida de fracassos i de frustracions.

سُوْرَةُ الْبَلَدِ مَكِّيَّةٌ وَّ هِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ اِحْدٰى وَ عِشْرُوْنَ اٰيَةً وَّ رُكُوْعٌ

AL-BALAD

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. No! Però juro per aquesta ciutat!

لَآ اُقْسِمُ بِهٰذَا الْبَلَدِ ﴿٢﴾

3. I tu ets habitant d'aquesta ciutat,

وَاَنْتَ حِلٌّ بِهٰذَا الْبَلَدِ ﴿٣﴾

4. I *juro per* aquell qui engendra i l'engendrat per ell,

وَوَالِدٍ وَّمَا وَلَدَ ﴿٤﴾

5. Que, en veritat, vam crear l'home *perquè s'enfrontés* a les tribulacions.

لَقَدْ خَلَقْنَا الْاِنْسَانَ فِيْ كَبَدٍ ﴿٥﴾

6. És que penses que ningú no té poder sobre tu?

اَيَحْسَبُ اَنْ لَّنْ يَّقْدِرَ عَلَيْهِ اَحَدٌ ﴿٦﴾

7. Diu: "He gastat amb profusió",

يَقُوْلُ اَهْلَكْتُ مَالًا لُّبَدًا ﴿٧﴾

8. És que pensa que ningú no el veu?

اَيَحْسَبُ اَنْ لَّمْ يَرَهٗۤ اَحَدٌ ﴿٨﴾

9. No li hem donat dos ulls,

اَلَمْ نَجْعَلْ لَّهٗ عَيْنَيْنِ ﴿٩﴾

10. Una llengua i dos llavis?

وَلِسَانًا وَّشَفَتَيْنِ ﴿١٠﴾

11. I li vam ensenyar dos camins per arribar a una fita elevada?

وَهَدَيْنٰهُ النَّجْدَيْنِ ﴿١١﴾

12. Però ell no intentà seguir el camí de la Aqabah.

فَلَا اقْتَحَمَ الْعَقَبَةَ ﴿١٢﴾

13. Però què et fa conèixer què és la Aqabah?

وَمَاۤ اَدْرٰىكَ مَا الْعَقَبَةُ ﴿١٣﴾

14. *És* l'alliberament d'un esclau,

فَكُّ رَقَبَةٍ ﴿١٤﴾

15. O donar de menjar en un dia de gana

اَوْ اِطْعٰمٌ فِيْ يَوْمٍ ذِيْ مَسْغَبَةٍ ﴿١٥﴾

16. A un parent orfe.

يَّتِيْمًا ذَا مَقْرَبَةٍ ﴿١٦﴾

17. O a un pobre en la misèria.

أَوْ مِسْكِيْنًا ذَا مَتْرَبَةٍ ﴿١٧﴾

18. De nou, hauria d'haver estat d'aquells que creuen i s'animen entre ells per la perseverança i s'exhorten entre ells per la misericòrdia.

ثُمَّ كَانَ مِنَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَ تَوَاصَوْا
بِالصَّبْرِ وَتَوَاصَوْا بِالْمَرْحَمَةِ ﴿١٨﴾

19. Aquesta és la gent de la dreta.

اُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ الْمَيْمَنَةِ ﴿١٩﴾

20. Però aquells que no creuen en els Nostres Senyals seran la gent de l'esquerra.

وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِاٰيٰتِنَا هُمْ اَصْحٰبُ
الْمَشْئَمَةِ ﴿٢٠﴾

21. Cap a ells es precipitarà un Foc guardat.

عَلَيْهِمْ نَارٌ مُّؤْصَدَةٌ ﴿٢١﴾ ع

CAPÍTOL 91
AL-SHAMS
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

De ben segur, la Surah pertany al començament del període mequí. Alguns estudiosos consideren que fou revelada en el primer any de la Crida, mentre que d'altres la situen en el segon o tercer. Les cinc Surahs (89-93) s'assemblen bastant pel que fa al tema. En totes elles s'insisteix sobretot en el desenvolupament d'uns principis morals justos, especialment aquells que es refereixen i afecten estretament el progrés i la prosperitat col·lectius d'una comunitat. S'anima als musulmans a crear una atmosfera i ambient propicis per elevar el nivell i l'alçada de les parts pobres, deprimides i humiliades de la seva comunitat, per tal que participin adequadament en les seves activitats. El capítol precedent contenia una nota sobre l'objecte suprem pel qual Abraham i el seu fill Ismael havien construït la Kaaba. L'objecte suprem s'explica en 2: 130. Aquesta Surah serveix per aclarir més coses sobre el Sant Profeta, al qual es fa referència en aquest versicle (el Sant Profeta), i sobre les seves grans qualitats morals. Cap al final, la Surah assenyala la grandesa moral que pot aconseguir qualsevol que eviti el mal i vagi pel camí de la justícia. Per últim, acaba assenyalant que aquells que trien desafiar les llei divines i adopten costums dolents, es provoquen la pròpia ruïna amb les seves mans.

☆ سُوْرَةُ الشَّمْسِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ سِتَّ عَشْرَةَ اٰيَةً وَّ رُكُوْعٌ

AL-SHAMS

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ۝١

2. Pel sol i pel moment en què comenci a irradiar llum.

وَالشَّمْسِ وَضُحٰىهَا ۝٢

3. *Per* la lluna quan el segueix (el sol).

وَالْقَمَرِ اِذَا تَلٰىهَا ۝٣

4. *Pel* dia quan revela la seva glòria.

وَالنَّهَارِ اِذَا جَلّٰىهَا ۝٤

5. *Per* la nit quan estén una mantell al damunt.

وَالَّيْلِ اِذَا يَغْشٰىهَا ۝٥

6. *Pels* cels i la seva creació.

وَالسَّمَآءِ وَمَا بَنٰىهَا ۝٦

7. *Per* la terra i la seva extensió.

وَالْاَرْضِ وَمَا طَحٰىهَا ۝٧

8. I *per* l'ànima i la seva perfecció.

وَنَفْسٍ وَّمَا سَوّٰىهَا ۝٨

9. Ell li revelà el que és dolent i el que és just per a ell.

فَاَلْهَمَهَا فُجُوْرَهَا وَتَقْوٰىهَا ۝٩

10. En veritat, prospera aquell que l'augmenta.

قَدْ اَفْلَحَ مَنْ زَكّٰىهَا ۝١٠

11. Però aquell que l'elimina s'arruïna.

وَقَدْ خَابَ مَنْ دَسّٰىهَا ۝١١

12. *La tribu de* Zamud va negar *la veritat* per la seva naturalesa rebel.

كَذَّبَتْ ثَمُوْدُ بِطَغْوٰىهَآ ۝١٢

13. Quan es van alçar els més perversos d'entre ells.

اِذِ انْۢبَعَثَ اَشْقٰىهَا ۝١٣

14. Llavors, el Missatger d'Al·là va dir: "*Deixeu estar* la camella d'Al·là i deixeu que begui".

فَقَالَ لَهُمْ رَسُوْلُ اللّٰهِ نَاقَةَ اللّٰهِ وَسُقْيٰهَا ۝١٤

15. Però ells la van rebutjar i la van desbraonar, per la qual cosa el seu Senyor els va detsruir del tot pel seu pecat, i els arrasà.

فَكَذَّبُوهُ فَعَقَرُوهَا ۙ۬ فَدَمْدَمَ
عَلَيْهِمْ رَبُّهُمْ بِذَنْۢبِهِمْ فَسَوّٰىهَا ۝١٥

16. I no es va preocupar de les conseqüències.

وَلَا يَخَافُ عُقْبٰهَا ۝١٦ ع ١ / ١٦

CAPÍTOL 92
AL-LAIL
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Alguns estudiosos eminents com Ibn Abbas o Ibn Zubair sostenen que la Surah fou revelada ben aviat, a la Meca. William Muir està d'acord amb aquesta opinió. La Surah s'assembla bastant a alguns capítols anteriors, especialment a Al-Fallr i Al-Balad. En la Surah anterior, Al Shams, es va dir que l'objecte suprem de la construcció de la Kaaba, tema principal de la Surah Al-Balad, no hauria estat possible sense un gran Missatger diví: l'Esperit per excel·lència. Tanmateix, en aquesta Surah que ara ens ocupa, es diu que quan un Mestre ideal com el Sant Profeta és beneït amb deixebles ideals, com ho són els seus Companys, s'avança el doble en el progrés de la causa de la Veritat. Finalment, esmenta també algunes de les qualitats morals més prominents que distingien els Companys del Sant Profeta. No obstant això, també s'esmenten dues qualitat dolentes i visibles que porten a la destrucció d'un poble.

سُورَةُ الَّيْلِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ اثْنَتَانِ وَعِشْرُوْنَ ايَةً وَّ رُكُوْعٌ

AL-LAIL

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Per la nit quan ho cobreix tot!

وَالَّيْلِ اِذَا يَغْشٰى ﴿٢﴾

3. *Pel* el dia quan resplendeix,

وَالنَّهَارِ اِذَا تَجَلّٰى ﴿٣﴾

4. I per la creació del mascle i de la femella,

وَمَا خَلَقَ الذَّكَرَ وَالْاُنْثٰٓى ﴿٤﴾

5. En veritat, els nostres esforços són diversos,

اِنَّ سَعْيَكُمْ لَشَتّٰى ﴿٥﴾

6. Però per aquell que dóna i és just,

فَاَمَّا مَنْ اَعْطٰى وَاتَّقٰى ﴿٦﴾

7. I dóna fe del que és bo.

وَصَدَّقَ بِالْحُسْنٰى ﴿٧﴾

8. Li facilitarem *tota* facilitat.

فَسَنُيَسِّرُهٗ لِلْيُسْرٰى ﴿٨﴾

9. Però pel que fa a aquell que és mesquí i *menyspreablement* indiferent,

وَاَمَّا مَنْۢ بَخِلَ وَاسْتَغْنٰى ﴿٩﴾

10. I que rebutja el que és recte,

وَكَذَّبَ بِالْحُسْنٰى ﴿١٠﴾

11. Li facilitarem el camí cap a la desgràcia.

فَسَنُيَسِّرُهٗ لِلْعُسْرٰى ﴿١١﴾

12. I la seva riquesa no li servirà de res quan mori.

وَمَا يُغْنِيْ عَنْهُ مَالُهٗٓ اِذَا تَرَدّٰى ﴿١٢﴾

13. En veritat, a Nosaltres ens pertoca guiar.

اِنَّ عَلَيْنَا لَلْهُدٰى ﴿١٣﴾

14. I a Nosaltres ens pertoca el Més Enllà, així com el mon present.

وَاِنَّ لَنَا لَلْاٰخِرَةَ وَالْاُوْلٰى ﴿١٤﴾

15. Us aviso, doncs, d'un Foc flamejant.

فَاَنْذَرْتُكُمْ نَارًا تَلَظّٰى ﴿١٥﴾

لَا يَصْلٰىهَآ اِلَّا الْاَشْقَى ﴿١٦﴾

16. Ningú no hi entrarà tret del més pervers.

الَّذِيْ كَذَّبَ وَتَوَلّٰى ﴿١٧﴾

17. Que rebutja *la veritat* i dóna l'esquena.

وَسَيُجَنَّبُهَا الْاَتْقَى ﴿١٨﴾

18. Però el just es mantindrà allunyat d'ell.

الَّذِيْ يُؤْتِيْ مَالَهٗ يَتَزَكّٰى ﴿١٩﴾

19. Aquell que dóna els seus béns per purificar-se.

وَمَا لِاَحَدٍ عِنْدَهٗ مِنْ نِّعْمَةٍ تُجْزٰٓى ﴿٢٠﴾

20. I no deu cap favor a ningú, que hagi de ser tornat.

اِلَّا ابْتِغَآءَ وَجْهِ رَبِّهِ الْاَعْلٰى ﴿٢١﴾

21. Tret de *qui lliura les seves riqueses* per guanyar el favor del seu Senyor, l'Altíssim.

وَلَسَوْفَ يَرْضٰى ﴿٢٢﴾

22. I aviat Ell se sentirà complagut *amb ell*.

CAPÍTOL 93
AL-DUHA
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Després de la revelació dels primers dos o tres capítols, va deixar de arribar-li la Revelació al Profeta durant algun temps. Aquesta Surah es troba entre els capítols revelats immediatament després de començar de nou la Revelació. Es considera, per tant, que fou revelada en els primers anys a la Meca. Noldeke la situa després de la Surah Al-Badak, i Muir, prop de la Surah Al-Inshirah, en ordre cronològic. La Surah inclou la gran profecia que diu que cada dia el Sant Profeta serà millor que en l'anterior, i aquest procés s'allargarà fins que la seva causa trobi l'èxit complet. La Profecia es va complir notablement amb els triomfs creixents del Sant Profeta.

Quant al tema, la Surah s'assembla molt a les anteriors. Com les altres, subrat-lla la maldat a la qual eren especialment addictes els mequins, amb la diferència que mentre que en aquesta Surah s'ordena al Sant Profeta i als seus seguidors que gastin adequadament els seus diners, en l'anterior s'establia un contrast entre el tractament per part de creients i incrèduls dels orfes i necessitats. A més a més, en la Surah anterior s'afirmà breument que el creient just empra els seus diners en la causa de Déu; i en aquesta Surah s'esmenten les benediccions que Déu concedeix als Seus servents elegits, amb una particular referència al Sant Profeta. Per tant, la Surah serveix de continuació del que precedeix.

☆ سُوْرَةُ الضُّحٰى مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ اثْنَتَا عَشْرَةَ اٰيَةً وَّ رُكُوْعٌ

AL-DUHA

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.	بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾
2. Per la claror del matí,	وَالضُّحٰى ﴿٢﴾
3. I *per* la nit quan s'estén,	وَالَّيْلِ اِذَا سَجٰى ﴿٣﴾
4. El teu Senyor no t'ha abandonat, ni està enutjat *amb tu*.	مَا وَدَّعَكَ رَبُّكَ وَمَا قَلٰى ﴿٤﴾
5. En veritat, la part posterior és per a tu millor que *l'*anterior.	وَلَلْاٰخِرَةُ خَيْرٌ لَّكَ مِنَ الْاُوْلٰى ﴿٥﴾
6. I el teu Senyor aviat et donarà i tu et sentiràs complagut.	وَلَسَوْفَ يُعْطِيْكَ رَبُّكَ فَتَرْضٰى ﴿٦﴾
7. És que et va trobar orfe i *es* va emparar de tu?	اَلَمْ يَجِدْكَ يَتِيْمًا فَاٰوٰى ﴿٧﴾
8. I Ell et trobà vagarejant mentre el cercaves, i et guià *cap a Ell mateix*.	وَوَجَدَكَ ضَآلًّا فَهَدٰى ﴿٨﴾
9. I et va trobar necessitat i *et* va enriquir.	وَوَجَدَكَ عَآئِلًا فَاَغْنٰى ﴿٩﴾
10. No maltractis, doncs, l'orfe.	فَاَمَّا الْيَتِيْمَ فَلَا تَقْهَرْ ﴿١٠﴾
11. Ni renyis aquell que demana.	وَاَمَّا السَّآئِلَ فَلَا تَنْهَرْ ﴿١١﴾
12. I proclama als altres la generositat del teu Senyor.	وَاَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ ﴿١٢﴾ ع ١٨

CAPÍTOL 94
ALAM-NASHRAH
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Com que hi ha l'estret vincle existent entre aquesta Surah i l'anterior, formant una perllongament del contingut, direm que evidentment fou revelada a la Meca amb tota probabilitat en el segon o tercer anys de la Crida. Mentre que a l'anterior es parlava de la creixent prosperitat de la causa del Sant Profeta, aquesta es refereix a algunes característiques i trets distintius que constitueixen una segura garantia del triomf final de la missió d'algú i, per dir-ho d'alguna manera, de la missió de tots els predicadors de la veritat: en primer lloc, cal que estigui ben convençut de la veritat de la seva afirmació i que tingui els mitjans necessaris per difondre-la; en segon lloc, cal que pugui atreure tota l'atenció dels homes; i en tercer lloc, el decret diví ha d'actuar en favor seu. En aquesta Surah, es descriu al Sant Profeta com algú que té tots aquests mitjans en la més gran mesura. Per tant, la seva causa prevaldrà.

☆ سُوْرَةُ اَلَمْ نَشْرَحْ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ تِسْعُ اٰيَاتٍ وَّ رُكُوْعٌ

ALAM-NASHRAH

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. És que no t'he obert el pit,

اَلَمْ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ ﴿٢﴾

3. I t'he enretirat la càrrega,

وَوَضَعْنَا عَنْكَ وِزْرَكَ ﴿٣﴾

4. Que havia *estat a punt de* vinclar-te l'esquena,

الَّذِيْٓ اَنْقَضَ ظَهْرَكَ ﴿٤﴾

5. I vam exaltar el teu nom?

وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ ﴿٥﴾

6. En veritat, amb tota tribulació hi ha un alleujament.

فَاِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا ﴿٦﴾

7. *Sí!* En veritat, hi ha alleujament després de la tribulació.

اِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا ﴿٧﴾

8. Així doncs, quan siguis lliure, esforça't al màxim.

فَاِذَا فَرَغْتَ فَانْصَبْ ﴿٨﴾

9. I torna amb amor cap al teu *Senyor*.

وَاِلٰى رَبِّكَ فَارْغَبْ ﴿٩﴾ ع

CAPÍTOL 95
AL-TIN
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

La Surah fou revelada al començament del període mequí. Així ho opinen Ibn Abbas i Ibn Zubair. Noldeke la situa després del capítol 85. En la Surah anterior es van presentar arguments basats en la raó i en el sentit comú que recolzaven l'afirmació que el Sant Profeta tindrà un futur gloriós, ja que té totes les qualitats necessàries per convertir la seva pròpia missió en èxit. En aquella Surah, es citen exemples d'alguns Missatgers divins per demostrar que, de la mateixa manera que les circumstàncies pròpies del Sant Profeta van ser semblants a les seves, ell també aconseguirà l'èxit. En els capítols 89-94 s'assenyala, d'una o altra manera, l'Emigració del Sant Profeta a Medina i el seu èxit posterior: en alguns per deducció, i en altres per referència indirecta, o bé en d'altres amb paraules clares. En aquesta Surah, tanmateix, s'afirma implícitament que, de la mateixa manera que el Sant Profeta, els Profetes anteriors van haver d'abandonar també les seves llars en defensa de la missió.

☆ سُوْرَةُ التِّيْنِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ تِسْعُ اٰيَاتٍ وَّ رُكُوْعٌ

AL-TIN

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ۝١

2. Per la Figuera i l'Olivera.

وَالتِّيْنِ وَالزَّيْتُوْنِ ۝٢

3. *Per* la Muntanya del Sinaí,

وَطُوْرِ سِيْنِيْنَ ۝٣

4. I *per* aquesta Ciutat, la llar de la pau,

وَهٰذَا الْبَلَدِ الْاَمِيْنِ ۝٤

5. En veritat, hem creat l'home amb el millor dels plans creadors;

لَقَدْ خَلَقْنَا الْاِنْسَانَ فِيْٓ اَحْسَنِ تَقْوِيْمٍ ۝٥

6. Llavors el vam fer tornar a *la situació* de la més baixa baixesa.

ثُمَّ رَدَدْنٰهُ اَسْفَلَ سٰفِلِيْنَ ۝٦

7. Tret d'aquells que creuen i fan el bé, perquè per a ells hi ha una recompensa interminable.

اِلَّا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ فَلَهُمْ اَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُوْنٍ ۝٧

8. Així doncs, què és el que et fa mentir després d'*això* amb relació al Judici?

فَمَا يُكَذِّبُكَ بَعْدُ بِالدِّيْنِ ۝٨

9. És que no és Al·là el Millor dels jutges?

اَلَيْسَ اللّٰهُ بِاَحْكَمِ الْحٰكِمِيْنَ ۝٩ ع

CAPÍTOL 96
AL-ALAQ
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

S'admet universalment que els cinc primers versicles de la Surah són la primera revelació que va rebre el Sant Profeta a la Cova Hira en una nit del mes de Ramadà, tretze anys abans de la Hillrah. Aquesta data correspon a l'any 610 d.H. En aquesta "Nit del Destí", quan el Sant Profeta jeia a terra, a la Cova, absort en la contemplació, van ser revelats aquests versicles i les paraules van quedar-li gravades a l'ànima. "Aquests versicles són el primer acte de misericòrdia amb què Déu beneí els Seus servents" (Kazir). La relació d'aquesta Surah amb l'anterior consisteix està en què en aquella Surah s'afirmava que des de temps immemorial Déu havia estat enviant els Seus Missatgers i Profetes als quals revelà la Seva Voluntat. Primer va venir Adam, que fou seguit per Noè i, després d'una sèrie de Profetes, va aparèixer Moisès, el més gran dels Profetes israelites, i al final de tot sorgí el Sant Profeta. En aquesta Surah s'afirma que de la mateixa manera que el naixement de l'home és el resultat d'un procés gradual de desenvolupament, això mateix passa amb la seva evolució espiritual. Els exemples dels Profetes que van ser citats en la Surah anterior van arribar a diferents etapes de desenvolupament espiritual, però el Sant Profeta representa ell mateix el millor exemple d'evolució completa de l'home.

☆ سُوْرَةُ الْعَلَقِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ عِشْرُوْنَ اٰيَةً وَّ رُكُوْعٌ

AL-ALAQ

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Recita, doncs, en el nom del teu Senyor, que va crear.

اِقْرَاْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِيْ خَلَقَ ﴿٢﴾

3. Creà l'home d'un coàgul.

خَلَقَ الْاِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ ﴿٣﴾

4. Recita! Perquè el teu Senyor és el Més Noble,

اِقْرَاْ وَرَبُّكَ الْاَكْرَمُ ﴿٤﴾

5. Que va ensenyar *l'home* amb la ploma,

الَّذِيْ عَلَّمَ بِالْقَلَمِ ﴿٥﴾

6. Ensenyà l'home el que no sabia.

عَلَّمَ الْاِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ ﴿٦﴾

7. No! L'home en veritat transgredeix,

كَلَّآ اِنَّ الْاِنْسَانَ لَيَطْغٰٓى ﴿٧﴾

8. Perquè es considera per sobre de tota necessitat.

اَنْ رَّاٰهُ اسْتَغْنٰى ﴿٨﴾

9. En veritat, cap al teu Senyor és el retorn.

اِنَّ اِلٰى رَبِّكَ الرُّجْعٰى ﴿٩﴾

10. És que no has vist aquell que prohibeix

اَرَءَيْتَ الَّذِيْ يَنْهٰى ﴿١٠﴾

11. Un servent Nostre quan prega?

عَبْدًا اِذَا صَلّٰى ﴿١١﴾

12. Digues-me, si per casualitat tingués raó,

اَرَءَيْتَ اِنْ كَانَ عَلَى الْهُدٰٓى ﴿١٢﴾

13. O hagués recomanat la pietat?

اَوْ اَمَرَ بِالتَّقْوٰى ﴿١٣﴾

14. T'has aturat a pensar si ell va falsejar la veritat rebutgés i va girar l'esquena,

اَرَءَيْتَ اِنْ كَذَّبَ وَتَوَلّٰى ﴿١٤﴾

15. No s'adonaria que Al·là l'observa?

أَلَمْ يَعْلَمْ بِأَنَّ اللَّهَ يَرَىٰ ﴿١٥﴾

16. No, si no desisteix, de ben segur que *caurem sobre ell* i l'arrossegarem pel serrell.

كَلَّا لَئِن لَّمْ يَنتَهِ لَنَسْفَعًا بِالنَّاصِيَةِ ﴿١٦﴾

17. Un ble de cabell mentider, pecador.

نَاصِيَةٍ كَاذِبَةٍ خَاطِئَةٍ ﴿١٧﴾

18. Que cridi, doncs, els seus associats,

فَلْيَدْعُ نَادِيَهُ ﴿١٨﴾

19. Nosaltres *també* cridarem els *Nostres* guardians *de l'Infern*.

سَنَدْعُ الزَّبَانِيَةَ ﴿١٩﴾

20. No, no cedeixis davant d'ell, sinó que agenolla't i acosta't a Déu.

كَلَّا لَا تُطِعْهُ وَاسْجُدْ وَاقْتَرِب ﴿٢٠﴾

CAPÍTOL 97
AL-QADR
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Alguns comentaristes de l'Alcorà pensen que aquesta Surah fou revelada a Medina. Aquesta, però, és una opinió equivocada, ja que està en contra de totes les dades històriques. De ben segur és una Surah mequina i pertany als primers anys de la Crida. Autoritats tan eminents i respectades com Ibn Abbas Zubair i Aisha sostenen aquesta opinió. Noldeke el situa després del capítol 93, que fou un dels primers capítols de la Meca. La Surah anterior va començar amb un manament diví al Sant Profeta perquè recités l'Alcorà, prediqués i proclamés al món el Missatge. Aquesta Surah tracta del nivell, de la dignitat i de la gran excel·lència del mateix Alcorà, que s'estableix en el versicle inicial revelat a *Lailat al-Qadr*, és a dir, a la Nit del Decret (o Dignitat). Aquesta Nit del Decret o del destí ha estat descrita en algun altre fragment de l'Alcorà com a "la Nit Beneïda" (44:4). La Surah té també només cinc versicles, exclòs el *Bismil·lah* i, tanmateix, el seu sentit i contingut té un significat espiritual molt profund.

☆ سُوْرَةُ الْقَدْرِ مَكِّيَّةٌ وَّ هِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ سِتُّ اٰيَاتٍ وَّ رُكُوْعٌ

AL-QADR

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. En veritat, el vam revelar la Nit del Destí.

إِنَّآ أَنْزَلْنٰهُ فِيْ لَيْلَةِ الْقَدْرِ ﴿٢﴾

3. I què et podrà fer saber que és la Nit del destí?

وَمَآ أَدْرٰىكَ مَا لَيْلَةُ الْقَدْرِ ﴿٣﴾

4. La Nit del Destí és millor que un miler de mesos.

لَيْلَةُ الْقَدْرِ ۙ خَيْرٌ مِّنْ أَلْفِ شَهْرٍ ﴿٤﴾

5. En ella baixaran àngels i l'Esperit amb l'ordre del seu Senyor en relació amb tots els seus assumptes.

تَنَزَّلُ الْمَلٰٓئِكَةُ وَالرُّوْحُ فِيْهَا بِإِذْنِ
رَبِّهِمْ ۚ مِنْ كُلِّ أَمْرٍ ﴿٥﴾

6. Pau, així serà encara que surti l'aurora.

سَلٰمٌ ۛ هِيَ حَتّٰى مَطْلَعِ الْفَجْرِ ﴿٦﴾ ٢٢

CAPÍTOL 98
AL-BAYYINAH
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Els estudiosos discrepen quant a l'època de la revelació d'aquesta Surah. Ibn Mardawaih diu que Aisha comentà que havia estat revelada a la Meca, mentre que segons Ibn Abb fou revelada a la primeria del període medinita. Després de tenir en compte totes les dades pertinents, la majoria dels estudiosos han acceptat l'opinió atribuïda a Aisha. Els diversos capítols anteriors havien tractat de l'important tema de la revelació de l'Alcorà i de la seva incomparable bellesa i excel·lència.

La present Surah tracta del canvi que l'Alcorà havia de produir. Al començament afirma que el poble del Llibre i els idòlatres havien continuat vagarejant a les palpentes en l'obscuritat i haurien menat una vida de pecat i iniquitat si l'Alcorà no hagués estat revelat. És el Sant Profeta qui els va treure de les tenebres del dubte i la incredulitat i els portà al camí de la veritable fe i la conducta justa.

☆ سُوْرَةُ الْبَيِّنَةِ مَدَنِيَّةٌ وَّ هِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ تِسْعُ ايَاتٍ وَّ رُكُوْعٌ

AL-BAYYINAH

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Aquells que no creuen d'entre el Poble del Llibre i els idòlatres no seran d'aquells que desisteixen de les seves males accions mentre no els arribi la prova clara.

لَمْ يَكُنِ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْ اَهْلِ
الْكِتٰبِ وَ الْمُشْرِكِيْنَ مُنْفَكِّيْنَ حَتّٰى
تَاْتِيَهُمُ الْبَيِّنَةُ ﴿٢﴾

3. Un Missatger d'Al·là que els recita Escriptures purificades.

رَسُوْلٌ مِّنَ اللّٰهِ يَتْلُوْا صُحُفًا مُّطَهَّرَةً ﴿٣﴾

4. En ella hi ha manaments perdurables.

فِيْهَا كُتُبٌ قَيِّمَةٌ ﴿٤﴾

5. Però aquells que van rebre el Llibre no es van dividir, sinó que va ser després que els arribés una prova evident.

وَمَا تَفَرَّقَ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْكِتٰبَ اِلَّا مِنْ
بَعْدِ مَا جَآءَتْهُمُ الْبَيِّنَةُ ﴿٥﴾

6. I no se'ls va ordenar altra cosa que no fos servir Al·là, ser sincer amb Ell en obediència, i ser rectes, complir la Pregària i pagar el Zakat. Aquesta és la religió *del poble* del camí recte.

وَمَآ اُمِرُوْٓا اِلَّا لِيَعْبُدُوا اللّٰهَ مُخْلِصِيْنَ
لَهُ الدِّيْنَ ۙ حُنَفَآءَ وَ يُقِيْمُوا الصَّلٰوةَ وَ
يُؤْتُوا الزَّكٰوةَ وَ ذٰلِكَ دِيْنُ الْقَيِّمَةِ ﴿٦﴾

7. En veritat, aquells que no creuen d'entre el poble del Llibre i els idòlatres, estaran en el Foc de l'Infern, vivint allà. Són les pitjors de totes les criatures.

اِنَّ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْ اَهْلِ الْكِتٰبِ وَ
الْمُشْرِكِيْنَ فِيْ نَارِ جَهَنَّمَ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا ؕ
اُولٰٓئِكَ هُمْ شَرُّ الْبَرِيَّةِ ﴿٧﴾

8. Certament, aquells que creuen i fan bones obres són les millors de les criatures.

اِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَ عَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ ۙ
اُولٰٓئِكَ هُمْ خَيْرُ الْبَرِيَّةِ ﴿٨﴾

9. La seva recompensa està amb el seu Senyor: Jardins d'Eternitat per on passen rius. En ells viuran per sem-

جَزَآؤُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنّٰتُ عَدْنٍ تَجْرِيْ
مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَآ اَبَدًا ؕ

رَضِيَ اللّٰهُ عَنْهُمْ وَ رَضُوْا عَنْهُ ۚ ذٰلِكَ
ع لِمَنْ خَشِيَ رَبَّهٗ ﴿٩﴾

pre. Al·là se sent complagut amb ells i ells complaguts amb Ell. Tot això és per a aquell que tem el seu Senyor.

CAPÍTOL 99
AL-ZILZAL
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Hi ha algunes diferències d'opinió respecte a l'època i lloc de la revelació d'aquesta Surah. Alguns estudiosos, com Mullahid, Ata i Ibn Abbas, opinen que fou revelada a la Meca. D'altres pensen que ho va ser a Medina, encara que és evident que l'últim criteri no està basat en dades històriques sòlides. Mentre que a l'anterior s'esmentava la gran revolució moral que produiria el Sant Profeta, en aquesta Surah s'afirma que tindrà lloc un canvi semblant en una data posterior, en l'època del Gran Deixeble del Sant Profeta, el Messies Promès o Mahdi, quan totes les institucions humanes tremolaran fins i tot en els seus fonaments i nous descobriments i avenços en el camp de les ciències i el coneixement canviaran tota la forma de les coses i faran que hi hagi una nova orientació en els ideals i idees dels homes.

سُورَةُ الزَّلْزَالِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ تِسْعُ اٰيَاتٍ وَّ رُكُوْعٌ

AL-ZILZAL

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Quan la terra tremoli amb una tremolor de gran poder seu,

اِذَا زُلْزِلَتِ الْاَرْضُ زِلْزَالَهَا ﴿٢﴾

3. *Quan* la terra s'alliberi de la seva càrrega,

وَاَخْرَجَتِ الْاَرْضُ اَثْقَالَهَا ﴿٣﴾

4. I l'home digui: "Què li passa?"

وَقَالَ الْاِنْسَانُ مَا لَهَا ﴿٤﴾

5. En aquest dia, ella explicarà les notícies,

يَوْمَئِذٍ تُحَدِّثُ اَخْبَارَهَا ﴿٥﴾

6. Perquè el teu Senyor així li ho haurà revelat.

بِاَنَّ رَبَّكَ اَوْحٰى لَهَا ﴿٦﴾

7. En aquest dia, els homes compareixeran escampats perquè puguin ensenyar-los *els resultats de* les seves accions.

يَوْمَئِذٍ يَّصْدُرُ النَّاسُ اَشْتَاتًا ۙ لِّيُرَوْا اَعْمَالَهُمْ ﴿٧﴾

8. Llavors, aquell que hagi fet el pes d'un àtom de bé, el veurà.

فَمَنْ يَّعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَّرَهٗ ﴿٨﴾

9. I qui hagi fet el pes d'un àtom de mal, el veurà *també*.

وَمَنْ يَّعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَّرَهٗ ﴿٩﴾ ع

CAPÍTOL 100
AL-ADIYAT
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Yabir, Ikrimah i Ibn Masud, un dels primers companys del Sant Profeta i gran autoritat en la cronologia alcorànica, opinen que la Surah fou revelada a la primeria del període mequí. Cronològicament se situa a continuació de l'anterior. En alguns dels capítols precedents, es van esmentar alhora les condicions existents tant a l'època del Sant Profeta com en els Últims Dies. La Surah Al-Zilzal tractava dels grans avenços que aconseguirien les ciències i el coneixement, sobretot de la geologia, i també dels importants canvis que tindrien lloc en els Últims Dies en l'àmbit polític, social i econòmic. Aquesta Surah tracta de l'afany i l'entusiasme dels Companys del Sant Profeta i dels grans sacrificis que van fer i de les batalles que van lliurar contra tot pronòstic per la causa de Déu. Alguns místics consideren que la Surah fa referència a la constant guerra que han d'entaular els creients justos contra les seves passions i inclinacions perverses, i a la llum divina que reben com a resultat de l'èxit final en aquesta lluita.

سُورَةُ الْعَادِيَاتِ مَكِّيَّةٌ وَهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ اثْنَتَا عَشْرَةَ آيَةً وَرُكُوعٌ

AL-ADIYAT

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ ١

2. Pels corsers que panteixen,

وَالْعَادِيَاتِ ضَبْحًا ٢

3. Que deixen anar espurnes de foc,

فَالْمُورِيَاتِ قَدْحًا ٣

4. I fan incursions a l'alba,

فَالْمُغِيرَاتِ صُبْحًا ٤

5. Alçant així núvols de pols,

فَأَثَرْنَ بِهِ نَقْعًا ٥

6. I endinsant-se així en el centre de les files *de l'enemic*,

فَوَسَطْنَ بِهِ جَمْعًا ٦

7. En veritat, l'home és desagraït amb el seu Senyor.

إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ لَكَنُودٌ ٧

8. I en veritat, ell n'és testimoni.

وَإِنَّهُ عَلَىٰ ذَٰلِكَ لَشَهِيدٌ ٨

9. I certament, embogeix d'amor a les riqueses.

وَإِنَّهُ لِحُبِّ الْخَيْرِ لَشَدِيدٌ ٩

10. És que no sap que, quan els que estan en les tombes siguin resuscitats,

أَفَلَا يَعْلَمُ إِذَا بُعْثِرَ مَا فِي الْقُبُورِ ١٠

11. I sigui extret el que hi ha als seus cors,

وَحُصِّلَ مَا فِي الصُّدُورِ ١١

12. En veritat, en aquest dia, el seu Senyor estarà del tot assabentat d'ells?

إِنَّ رَبَّهُمْ بِهِمْ يَوْمَئِذٍ لَخَبِيرٌ ١٢

CAPÍTOL 101
AL-QARIAH
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

La Surah fou revelada a la Meca en els primers anys. Tots els comentaristes de l'Alcorà estan d'acord en aquest punt. Noldeke i Muir recolzen també aquesta opinió. Com la Surah Al-Zilzal, presenta sobretot una descripció breu, però lúcida, de les terribles convulsions i alteracions catastròfiques que faran trontollar els fonaments del món en els Últims Dies, després que la Surah immediatament anterior tractés de la gran batalla que els Companys del Sant Profeta van haver d'entaular contra les forces de les tenebres. La Surah podria també aplicar-se al Dia del Judici, ja que per als incrèduls no pot haver una calamitat més gran que aquesta.

سُوْرَةُ الْقَارِعَةِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ اثْنَتَا عَشْرَةَ اٰيَةً وَّ رُكُوْعٌ

AL-QARIAH

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ١

2. La gran Calamitat!

اَلْقَارِعَةُ ٢

3. Què és la gran Calamitat?

مَا الْقَارِعَةُ ٣

4. I què et donarà a conèixer el que és la gran Calamitat?

وَمَآ اَدْرٰىكَ مَا الْقَارِعَةُ ٤

5. El dia en què la humanitat sigui com papallones disperses.

يَوْمَ يَكُوْنُ النَّاسُ كَالْفَرَاشِ الْمَبْثُوْثِ ٥

6. I les muntanyes siguin com llana carmenada.

وَتَكُوْنُ الْجِبَالُ كَالْعِهْنِ الْمَنْفُوْشِ ٦

7. Després, pel que fa a aquell que tingui les balances pesades,

فَاَمَّا مَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِيْنُهٗ ٧

8. Tindrà una vida agradable.

فَهُوَ فِيْ عِيْشَةٍ رَّاضِيَةٍ ٨

9. Però aquell les balances del qual siguin lleugeres.,-

وَاَمَّا مَنْ خَفَّتْ مَوَازِيْنُهٗ ٩

10. Haviyah li farà de mare.

فَاُمُّهٗ هَاوِيَةٌ ١٠

11. Però què et farà conèixer què és això?

وَمَآ اَدْرٰىكَ مَا هِيَهْ ١١

12. *És* un Foc flamejant.

نَارٌ حَامِيَةٌ ١٢

CAPÍTOL 102
AL-TAKAZUR
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Per unanimitat, aquest és un dels primers capítols revelats en la Meca. En els anteriors, s'esmentà el càstig que cauria sobre els incrèduls en l'època del propi Sant Profeta i en la posterior carrera de l'Islam, inclosa l'era del seu Segon Adveniment. Aquesta Surah tracta dels factors que engendren en l'home la inclinació i el gust per la incredulitat i que aparten la seva atenció de Déu. Tracta d'una malaltia espiritual ben corrent, però mortal: la de competir mútuament per acumular béns terrenals i sentir-se'n orgullós per la seva abundància. Es diu que el Sant Profeta comentà que la Surah tenia el mateix pes i valor que mil versicles (Baihaqui i Dailami), i amb això subratllava la seva importància.

☆ سُوْرَةُ التَّكَاثُرِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ تِسْعُ اٰيَاتٍ وَّ رُكُوْعٌ

AL-TAKAZUR

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. La rivalitat mútua per buscar més riqueses us ha fet oblidar.

اَلْهٰكُمُ التَّكَاثُرُ ﴿٢﴾

3. Fins i tot vau arribar a les tombes.

حَتّٰى زُرْتُمُ الْمَقَابِرَ ﴿٣﴾

4. No! Ben aviat ho sabreu.

كَلَّا سَوْفَ تَعْلَمُوْنَ ﴿٤﴾

5. No, de nou! Ho arribareu a saber.

ثُمَّ كَلَّا سَوْفَ تَعْلَمُوْنَ ﴿٥﴾

6. No! Si ho haguéssiu sabut amb la seguretat del coneixement,

كَلَّا لَوْ تَعْلَمُوْنَ عِلْمَ الْيَقِيْنِ ﴿٦﴾

7. Veuríeu, de ben segur, l'Infern *en aquesta mateixa vida.*

لَتَرَوُنَّ الْجَحِيْمَ ﴿٧﴾

8. Ai, de ben segur que el veureu amb la mirada de la certesa.

ثُمَّ لَتَرَوُنَّهَا عَيْنَ الْيَقِيْنِ ﴿٨﴾

9. Llavors, en aquest dia, sereu cridats a retre compte dels plaers mundans.

ثُمَّ لَتُسْـَٔلُنَّ يَوْمَئِذٍ عَنِ النَّعِيْمِ ﴿٩﴾ ع

CAPÍTOL 103
AL-ASR
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Segons l'acord general, la Surah fou revelada en els primers anys de la Crida. Els escriptors occidentals, a més dels comentaristes musulmans de l'Alcorà, la situen en aquest període. La Surah anterior tractava de la fort passió de l'home per acumular riqueses i béns mundans, i de les seves conseqüències. En aquesta Surah se'ns diu que una vida sense fites, sense un bon ideal a seguir, és una vida malgastada, i que el progrés i la prosperitat material no poden salvar un poble, si no es té fe, ni es manté una vida neta i pura. Aquest és el testimoni inesborrable del Temps. Ebris amb els seus grans recursos i poder materials, el seu prestigi i prosperitat, els incrèduls, especialment les nacions cristianes occidentals, treballen i s'esforcen amb la idea falsa que aquestes coses mai no decauran ni minvaran. D'altra banda, sembla que els musulmans desesperen pel seu futur. No obstant això, podria prendre's també com a referència l'època del Sant Profeta, ja que Al-Asr vol dir també la seva època.

سُوْرَةُ الْعَصْرِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ اَرْبَعُ اٰيَاتٍ وَّ رُكُوْعٌ

AL-ASR

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Pel testimoni del temps.

وَالْعَصْرِ ﴿٢﴾

3. En veritat, l'home es troba *en un estat de* perdició.

اِنَّ الْاِنْسَانَ لَفِيْ خُسْرٍ ﴿٣﴾

4. Tret dels que creuen i fan el bé, s'exhorten entre ells amb la veritat i s'encoratgen per ser perseverants.

اِلَّا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ
وَتَوَاصَوْا بِالْحَقِّ ۙ وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ ﴿٤﴾ ع ٢٨

CAPÍTOL 104
AL-HUMAZAH
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Aquesta Surah fou revelada ben al començament del període mequí. De fet, fou una de les primeres Surahs revelades. Hi ha total unanimitat d'opinió entre els comentaristes de l'Alcorà respecte a aquest punt, i els orientalistes occidentals també hi estan d'acord. En la Surah Al-Takazur es va advertir que la insana competència per acumular riqueses i sentir-se'n orgullós, aparta l'atenció de l'home lluny de Déu o dels veritables valors de la vida. A més a més, en la Surah Al-Asr es va assenyalar que l'home només pot salvar-se d'una vida de "pèrdua" si adopta nobles ideals i una conducta recta. En aquesta Surah s'esmenta la fi terrible dels incrèduls, que en comptes de fer servir la seva riquesa acumulada per promoure bones causes, es dediquen a buscar faltes i a matar els creients bons i justos.

سُورَةُ الْهُمَزَةِ مَكِّيَّةٌ وَهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ عَشْرُ آيَاتٍ وَرُكُوعٌ

AL-HUMAZAH

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

2. Ai de tot detractor, calumniador,

وَيْلٌ لِّكُلِّ هُمَزَةٍ لُّمَزَةٍ

3. Que amuntega riquesa i la compta una vegada i una altra,

الَّذِي جَمَعَ مَالًا وَعَدَّدَهُ

4. Pensa que la seva riquesa el farà immortal.

يَحْسَبُ أَنَّ مَالَهُ أَخْلَدَهُ

5. No! En veritat, serà abocat al Al-Hutamah?

كَلَّا لَيُنبَذَنَّ فِي الْحُطَمَةِ

6. I què et farà conèixer què és Al-Hutamah?

وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْحُطَمَةُ

7. És el foc encès d´Al-là,

نَارُ اللَّهِ الْمُوقَدَةُ

8. Que salta sobre els cors.

الَّتِي تَطَّلِعُ عَلَى الْأَفْئِدَةِ

9. Serà tancat per a ells.

إِنَّهَا عَلَيْهِم مُّؤْصَدَةٌ

10. En columnes esteses

فِي عَمَدٍ مُّمَدَّدَةٍ

CAPÍTOL 105
AL-FIL
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Aquesta Surah fou revelada a començament del període mequí. El seu títol prové de l'expressió *Ashab al-Fil* (Poble de l'Elefant) que apareix en el segon versicle: l'exèrcit d'Abrahà va ser anomenat així perquè tenia un o més elefants. La Surah fa referència a la invasió de la Meca feta per Abrahà Ashram -el virrei del Iemen del Rei Cristià d'Abissínia-, el qual va arribar amb la intenció de destruir la Kaaba. Per guanyar-se el favor de Negus, el Rei d'Abissínia, i trencar la unitat nacional dels àrabs o, com diu la tradició, frenar l'expansió del nacionalisme àrab en temps d'un gran Profeta, l'aparició del qual era esperada amb gran entusiasme i es calculava que tindria lloc molt aviat, i també per desviar l'atenció dels àrabs de la Kaaba i predicar i difondre el Cristianisme a Aràbia, Abrahà va construir una església a Sana, la capital del Iemen. No obstant això, quan no va aconseguir enganyar ni obligar els àrabs a acceptar l'església de Sana, en comptes de la Kaaba, com el seu centre principal de culte, va patir un atac de còlera. Llavors, ebri pel seu gran poder militar, va avançar contra la Meca amb un exèrcit de 20.000 soldats per arrasar la Kaaba. En arribar a un lloc situat a poques milles de la Meca, va ordenar que anessin a buscar els caps dels Quraish per negociar amb ells la sort de la Kaaba.

A aquest incident és al que es refereix la Surah. El fet que la malaltia que destruí l'exèrcit d'Abrahà fos la verola en una forma epidèmica virulenta corrobora el gran historiador Ibn Ishaq. Esmenta Aisha, la noble i intel·ligent esposa del profeta, quan va dir que va veure dos captaires cecs a la Meca i, en preguntar qui eren, li van dir que eren els conductors dels elefants d'Abrahà (Manzur).

☆ سُوْرَةُ الْفِيْلِ مَكِّيَّةٌ وَّ هِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ سِتُّ اٰيَاتٍ وَّ رُكُوْعٌ

AL-FIL

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. No has vist com va tractar el teu Senyor al Poble de l'Elefant?[1]

اَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِاَصْحٰبِ الْفِيْلِ ﴿٢﴾

3. És que no va confondre els seus plans?

اَلَمْ يَجْعَلْ كَيْدَهُمْ فِيْ تَضْلِيْلٍ ﴿٣﴾

4. I va enviar contra ells bandades d'ocells?

وَّاَرْسَلَ عَلَيْهِمْ طَيْرًا اَبَابِيْلَ ﴿٤﴾

5. *Que es van menjar la seva ròssa*, colpejant-los contra pedres d'argila.

تَرْمِيْهِمْ بِحِجَارَةٍ مِّنْ سِجِّيْلٍ ﴿٥﴾

6. I així els reduí com a palla desfilada, rosegada.

فَجَعَلَهُمْ كَعَصْفٍ مَّاْكُوْلٍ ﴿٦﴾ ع

---

[1] Abraha, viceregent cristià al Iemen del rei d'Abissinia.

CAPÍTOL 106
AL-QURAISH
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Aquesta Surah, com l'anterior, fou revelada en la Meca en els primers anys de la Crida. Tot i que és una Surah independent, completa en tots els aspectes, el seu tema està tan lligat amb el de la Surah Al-Fil, que ha estat considerada equivocadament per alguns comentaristes com a part d'aquesta. En la Surah Al-Fil es presentava una descripció breu, però alhora gràfica i viva de la anihilació total de l'exèrcit d'Abrahà (que havia anat a destruir la Kaaba) per una violenta epidèmia que va adoptar la forma d'una varietat virulenta de verola. Tanmateix, en aquesta Surah Déu recorda els Quaish, els quals havien d'adorar el "Senyor de la Casa": la Casa per la qual se'ls atorgà seguretat contra la por i la fam. En la Surah anterior s'esmentà un enemic de la Kaaba i el càstig diví que va caure sobre ell per l'audàcia d'atacar-la. En aquesta Surah s'afirma com en la vall eixuta i àrida de la Meca, Déu donà als guardians d'aquesta Casa tota classe d'aliments i els assegurà contra la por i el risc.

☆ سُوْرَةُ قُرَيْشٍ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ خَمْسُ اٰيَاتٍ وَّ رُكُوْعٌ

AL-QURAISH

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.	بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾
2. Per unir junts els Quraish,	لِاِيْلٰفِ قُرَيْشٍ ﴿٢﴾
3. Per promoure aquesta aliança els hem previst viatges a l'hivern i a l'estiu.	اِلٰفِهِمْ رِحْلَةَ الشِّتَآءِ وَالصَّيْفِ ﴿٣﴾
4. Que adorin, doncs, el Senyor d'aquesta Casa.	فَلْيَعْبُدُوْا رَبَّ هٰذَا الْبَيْتِ ﴿٤﴾
5. Que els donà aliment contra la fam i els donà seguretat contra la por.	الَّذِيْٓ اَطْعَمَهُمْ مِّنْ جُوْعٍ ۙ وَّاٰمَنَهُمْ مِّنْ خَوْفٍ ﴿٥﴾

CAPÍTOL 107
AL-MAUN
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Aquesta Surah es troba entre els capítols revelats ben al començament a la Meca. En la Surah anterior, es deia als Quraish que Déu els havia concedir pau i seguretat contra el perill i els havia proveït de totes les necessitats de la vida, simplement per la Seva misericòrdia i gràcia especials, i no per cap altre esforç per part seva o perquè es mereixen aquests favors. Per tant, se'ls digué que com a acte de gratitud havien de donar un servei sincer i devot al Seu Creador, el Clement. En comptes d'això, es van dedicar a buscar negocis mundans i es van lliurar a la idolatria. En aquesta Surah s'afirma que l'amor al món féu que les nacions perdessin la fe en el Més Enllà i oblidessin Déu. Tracta també dels dos principis bàsics de l'Islam i l'oblit dels quals suposa la negació de la Religió mateixa. Aquests dos principis són: l'adoració de Déu i el servei al seu proïsme.

☆ سُورَةُ الْمَاعُوْنِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ ثَمَانِيْ اٰيَاتٍ وَّ رُكُوْعٌ

AL-MAUN

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. No has vist qui rebutja la religió?

اَرَءَيْتَ الَّذِيْ يُكَذِّبُ بِالدِّيْنِ ﴿٢﴾

3. És aquell que rebutja l'orfe.

فَذٰلِكَ الَّذِيْ يَدُعُّ الْيَتِيْمَ ﴿٣﴾

4. I no anima a donar de menjar als pobres.

وَلَا يَحُضُّ عَلٰى طَعَامِ الْمِسْكِيْنِ ﴿٤﴾

5. Ai, doncs, d'aquells que preguen.

فَوَيْلٌ لِّلْمُصَلِّيْنَ ﴿٥﴾

6. Però no s'adonen del que preguen.

الَّذِيْنَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهُوْنَ ﴿٦﴾

7. A aquells que només els agrada ser vistos *per la gent*.

الَّذِيْنَ هُمْ يُرَآءُوْنَ ﴿٧﴾

8. I priven els altres de fins i tot els beneficis més petits.

وَيَمْنَعُوْنَ الْمَاعُوْنَ ﴿٨﴾ ع

CAPÍTOL 108
AL-KAUZAR
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Essent una de les primeres revelacions, la Surah constitueix una enèrgica prova que l'Alcorà és la Paraula de Déu revelada, i que la disposició en sèrie dels seus capítols, va ser adoptada per instrucció divina. Així doncs, mentre que fou revelada a la Meca en els primers anys, en algun moment del quatre primers anys de la Crida, la Surah ha estat situada gairebé al final de l'Alcorà. L'ordre en què avui existeix l'Alcorà és diferent de l'ordre en què fou revelat. De fet, és un miracle de l'Alcorà que l'ordre en què van ser revelats els diferents capítols fos el més adient a les necessitats del període durant el qual van ser revelats, i també que fossin disposats com les seves parts en l'ordre més encertat a les necessitats humanes dels temps futurs. La promesa inclosa en aquesta Surah es féu en una època en la qual el Sant Profeta no era gaire conegut fora de la Meca, i la seva afirmació que era l'últim Salvador de la humanitat va ser mal considerada pels seus compatriotes, els quals van creure que no era ni mereixedor ni tan sols d'atenció. La promesa es va exposar en termes emfàtics. Les paraules: "T'hem concedit béns abundants" demostren que els béns promesos havien estat lliurats ja al Sant Profeta. Va ser convenient que, per demostrar l'origen diví de l'Alcorà, la Surah fos revelada en un moment en què, parlant des del punt de vista humà, amb prou feines hi havia alguna possibilitat per al compliment de la promesa, i va ser posada ja al final, quan la promesa ja s'havia complert.

La relació d'aquesta Surah amb l'anterior està en el fet que, mentre en l'anterior es van esmentar alguns dels pecats morals més destacats dels hipòcrites, en aquesta s'exposen algunes virtuts corresponents als creients justos, és a dir, tracta de la generositat, del compliment de les pregàries diàries, de la devoció a Déu i de la disposició a sacrificar-se per la causa nacional.

☆ سُوْرَةُ الكَوْثَرِ مَكِّيَّةٌ وَّ هِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ اَرْبَعُ ايَاتٍ وَّ رُكُوْعٌ

AL-KAUZAR

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ۝١

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

إِنَّآ أَعْطَيْنٰكَ الْكَوْثَرَ ۝٢

2. En veritat, t'hem concedit abundància *de béns*.

فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَانْحَرْ ۝٣

3. Prega, doncs, al teu Senyor i ofereix sacrifici.

إِنَّ شَانِئَكَ هُوَ الْأَبْتَرُ ۝٤ ع

4. En veritat, és enemic teu aquell que no té descendència.

CAPÍTOL 109
AL-KAFIRUN
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

S'accepta generalment que aquesta Surah fou revelada a la Meca. Hasan, Ikrimah i Ibn Masud són d'aquesta opinió. Noldeke la situa a començament del quart any de la Crida. La Surah té una profunda relació amb la Surah Al-Kauzar. En aquella Surah s'afirmava que es concedirien al Sant Profeta benediccions espirituals i materials sense paral·lel, ni precedent en la història humana. Tanmateix, en aquesta Surah, se'ls avisa que en contra seva havia estat dictat un decret diví el qual deia que si ells no acceptaven l'Islam, després d'haver vist Senyals tan evidents en suport del Sant Profeta, i es negaven a acceptar-ho, com podrien esperar que els musulmans abandonessin la Fe i acceptessin les seves creences insensates i fantàstiques?

Es diu que ell comentà que la Surah Ijlas, la número 112, equivalia a un terç de l'Alcorà, i aquesta Surah a una quarta part, i que aquell que sovint recités aquestes dues Surahs i pensés seriosament en la seva matèria, aconseguiria el respecte i prestigi més grans (Ibn Mardwaih). Això vol dir que, atès que la Surah Ijlas tracta d'un principi bàsic de l'islam -la Unitat divina- i que en aquesta Surah s'encoratjava als creients a seguir en la seva fe amb valentia en circumstàncies adverses, de la mateixa manera aquell que entengués i s'adonés del significat i importància d'aquests dos capítols, obtindria necessàriament un gran respecte.

☆ سُوْرَةُ "الْكَافِرُوْن" مَكِّيَّةٌ وَّ هِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ سَبْعُ اٰيَاتٍ وَّ رُكُوْعٌ

AL-KAFIRUN

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Digues: "Oh vosaltres, els incrèduls!"

قُلْ يٰۤاَيُّهَا الْكٰفِرُوْنَ ﴿٢﴾

3. "Jo no adoro el que vosaltres adoreu".

لَاۤ اَعْبُدُ مَا تَعْبُدُوْنَ ﴿٣﴾

4. Ni vosaltres adoreu el que jo adoro".

وَلَاۤ اَنْتُمْ عٰبِدُوْنَ مَاۤ اَعْبُدُ ﴿٤﴾

5. "Ni tampoc adoraré jo el que vosaltres adoreu".

وَلَاۤ اَنَا عَابِدٌ مَّا عَبَدْتُّمْ ﴿٥﴾

6. "Ni vosaltres adorareu el que jo adoro".

وَلَاۤ اَنْتُمْ عٰبِدُوْنَ مَاۤ اَعْبُدُ ﴿٦﴾

7. "Per a vosaltres la vostra religió, i per a mi, la meva religió".

لَكُمْ دِيْنُكُمْ وَلِيَ دِيْنِ ﴿٧﴾ ع ٢٢

CAPÍTOL 110
AL-NASR
(Revelat en la Meca després de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Es tracta d'una Surah medinita en el sentit que fou revelada després de la Hillrah en el període medinita, però és una Surah mequí en el sentit que fou revelada en la Meca en el moment de l'Última Peregrinació, només uns 70 o 80 dies abans de la mort del Sant Profeta. Totes les dades històriques corresponents, juntament amb les tradicions més segures, sostingudes per autoritats tan eminents com Abdal·lah bin Umar, un dels primers i més distingits Companys del Sant Profeta, han situat en aquesta data la revelació. Va ser l'última Surah completa a ser revelada, encara que l'últim versicle amb què acabà la revelació alcorànica fou el quart versicle de la Surah Al-Maidah. En la Surah anterior es deia clarament als incrèduls que els incrèduls que, tenint en compte la seva concepció de la vida, atesos els seus ideals i principis, les seves pràctiques religioses i la seva manera d'adoració, eren del tot diferents als dels creients, no hi havia la mínima possibilitat d'un compromís entre tots dos grups. Ells patirien les conseqüències de les seves accions, mentre que els musulmans gaudirien dels fruits del seu treball. En aquesta Surah es diu als creients que la victòria que se'ls havia promès ja havia arribat, i la gent havia començat a afegir-se a les files de l'Islam en grans nombres. Per tant, ells, i en especial el Sant Profeta, havien de donar les gràcies al seu Senyor, exalçar les Seves lloances i buscar protecció d'ell contra els inconvenients i debilitats morals que generalment s'oposen a un nou Moviment en l'època en què grans grups de persones s'afegeixen a les seves files, perquè, en vista del gran nombre de nous conversos i per causa de la manca d'un nombre de mestres experimentats per ensenyar-los els principis bàsics del nou Moviment, no entendrien ni assimilarien bé els seus ensenyaments, ni s'imbuirien del seu esperit.

☆ سُوْرَةُ النَّصْرِ مَدَنِيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ اَرْبَعُ اٰيَاتٍ وَّ رُكُوْعٌ

AL-NASR

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Quan arriba l'ajuda d'Al·là i la victòria.

اِذَا جَآءَ نَصْرُ اللّٰهِ وَالْفَتْحُ ﴿٢﴾

3. I veieu els homes entrar a la religió d'Al·là en massa.

وَرَاَيْتَ النَّاسَ يَدْخُلُوْنَ فِيْ دِيْنِ اللّٰهِ
اَفْوَاجًا ﴿٣﴾

4. Glorifica el teu Senyor amb *la Seva* lloança, i demana-li el Seu Perdó. En veritat, Ell és Remissori *amb compassió*.

فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْهُ ؕ اِنَّهٗ
كَانَ تَوَّابًا ﴿٤﴾ ع ٣٥

CAPÍTOL 111
AL-LAHAB
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Hi ha una opinió unànime entre els estudiosos musulmans i comentaristes de l'Alcorà que diu que aquesta Surah fou revelada a la Meca en els primers anys de la Crida. Noldeke i Muir sostenen també aquesta opinió. Tanmateix, n'hi ha que pensen que la Surah fou la cinquena en ser revelada, i que la precedeixen quatre Surahs: Al-Alaq, Al-Qalam, Al-Muzzammil i Al-Muddazzir. Sembla que tracta de les persones que tenen el rostre vermellós i el caràcter violent, d'això ve el seu títol. En la Surah Al-Kauzar es donà al Profeta una doble promesa sobre l'augment gran i ràpid dels seus seguidors i el fracàs de les maquinacions dels seus enemics contra l'Islam. En la Surah immediatament precedent (Al-Nasr) es féu referència a la primera part de la promesa, mentre que en aquesta Surah es tracta de la segona part.

سُورَةُ اللَّهَبِ مَكِّيَّةٌ وَهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ سِتُّ اٰيَاتٍ وَّ رُكُوْعٌ

AL-LAHAB

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Que morin les dues mans d'Abu Lahab, i també ell![1]

تَبَّتْ يَدَآ اَبِيْ لَهَبٍ وَّ تَبَّ ﴿٢﴾

3. La seva riquesa i el que ha guanyat no li serviran de res.

مَآ اَغْنٰى عَنْهُ مَالُهٗ وَمَا كَسَبَ ﴿٣﴾

4. Aviat entrarà en un foc flamejant.

سَيَصْلٰى نَارًا ذَاتَ لَهَبٍ ﴿٤﴾

5. I *també* la seva muller, que dóna voltes i porta el combustible per al *foc*.

وَّامْرَاَتُهٗ ؕ حَمَّالَةَ الْحَطَبِ ﴿٥﴾

6. Al voltant del coll hi penjarà una soga de fibra de palmera trenada.

فِيْ جِيْدِهَا حَبْلٌ مِّنْ مَّسَدٍ ﴿٦﴾ ع ٣٦

---

[1] Abu Lahab, el pare de les flames. S'aplica aquest terme a tota persona de naturalesa ferotge i que enardeix els altres.

CAPÍTOL 112
AL-IJLAS
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

En opinió de Hasan, Ikrimah i sobretot de Ibn Masud, un dels primers Companys del sant Profeta, aquest és un dels capítols mequins. Però Ibn Abbas, tot i que és més jove que Ibn Masud, considerat com un dels Companys més il·lustrats, pensa que la Surah fou revelada a Medina. En vista d'aquestes opinions divergents de dos respectats Companys del Sant Profeta, alguns comentaristes de l'Alcorà se senten inclinats a pensar que la Surah fou revelada dues vegades: primer a la Meca, i després a Medina. Entre els orientalistes, Muir la situa al final del primer període -cap al quart any de la Crida. Atesa la importància del seu tema, la Surah ha arribat a ser coneguda per diferents noms, els més importants dels quals són: Al-Tafrid, Al-Tallrid, Al-Tauhid, Al-Ijlas, Al-Marifah, Al-Samad, Al-Ahad, Al-Nur, etc. Com que tracta de la creença bàsica de l'Islam -la Unitat de Déu-, la Surah té la distinció d'haver estat titllada pel Sant Profeta de la més gran de totes les Surahs alcoràniques (Maani). Diuen que Aisha comentà que abans d'allitar-se, el Sant Profeta solia recitar aquesta i els dos darrers capítols, almenys dues vegades (Dawud).

La Surah es titula Ikhlas perquè es considera que la seva recitació i la meditació del seu tema fomenten en el lector una profunda unió amb Déu. El que augmenta la seva gran importància és el fet que, mentre que Al-Fatiha es considera el resum de tot l'Alcorà, aquesta Surah, juntament amb els capítols següents, repeteix i presenta de nou el tema de Al-Fatiha. Tracta dels quatre atributs principals, divins i transcendents, mentre que la Surah Al-Fatiha tracta dels quatre atributs principals de semblança.

☆ سُوْرَةُ الْاِخْلَاصِ مَكِّيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ خَمْسُ اٰيَاتٍ وَّ رُكُوْعٌ

AL-IJLAS

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.	بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾
2. Digues: "Ell és Al·là, l'Únic".	قُلْ هُوَ اللّٰهُ اَحَدٌ ﴿٢﴾
3. "Al·là, l'Independent i Implorat per tots".	اَللّٰهُ الصَّمَدُ ﴿٣﴾
4. "No engendra ni és engendrat".	لَمْ يَلِدْ ۙ وَلَمْ يُوْلَدْ ﴿٤﴾
5. "I no hi ha ningú que sigui igual a Ell".	وَلَمْ يَكُنْ لَّهٗ كُفُوًا اَحَدٌ ﴿٥﴾ ع

CAPÍTOL 113
AL-FALAQ
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Aquesta Surah i la següent estan tan estretament lligades que, encaıa que per elles mateixes siguin completes i independents, la Surah següent (Al-Nas) podria considerar-se com a complementària de la que ara ens ocupa. Aquesta Surah tracta d'un aspecte del mateix tema, i el següent tracta d'un altre. Totes dues Surahs es denominen conjuntament Muawwidhatan, que vol dir "els dos que concedeixen protecció", perquè les dues s'inicien amb l'expressió "Busco refugi en el Senyor". Existeix una àmplia divergència d'opinions entre els comentaristes quant a l'època en que foren revelades aquestes Surahs. Alguns estudiosos, inclosos Ibn Abbas i Qatadah, les emmarquen a Medina, mentre que segons Hasan, Ikrimah, Ata i Yabir van ser revelades a la Meca. tenint en compte totes les dades històriques i fets pertinents, la majoria dels estudiosos i comentaristes s'avenen a situar-les entre les Surahs mequines.

Tema

El lligam d'aquestes dues Surahs amb la Surah Al-Ikhlas és en el fet que en Al-Ikhlas s'imposava als creients que proclamessin al món que Déu és Un i Únic, i que està molt per sobre de qualsevol cosa o persona que pugui ser company de la Seva divinitat. En aquestes dues Surahs es diu als creients que no han de témer cap tirà, dictador ni governant en el compliment d'aquesta tasca sagrada, i que han de sostenir la ferma creença que Déu és el Director i Controlador Únic de tot l'univers, i que té el poder de protegir els seus seguidors de qualsevol engany o perill que puguin intentar les forces de les tenebres. Encara que són part integrant de l'Alcorà, aquestes dues Surahs podrien considerar-se com una mena d'epíleg seu. El cos principal de l'Alcorà sembla que s'acabi amb la Surah Al-Ikhlas, que, per dir-ho d'alguna manera, recapitula en un petit nucli els principis alcorànics bàsics; i en aquestes dues Surahs s'ordena als creients que busquin la protecció divina contra la desviació del camí recte i contra els errors i perversitats que podrien afectar negativament el seu benestar material i desenvolupament espiritual. El Sant Profeta acostumava a recitar-los amb regularitat abans d'allitar-se.

☆ سُوْرَةُ الفَلَق مَدَنِيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ البَسْمَلَةِ سِتُّ ايَاتٍ وَّ رُكُوْعٌ

AL-FALAQ

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Digues: "Busco refugi en el Senyor dels Fenòmens creats".

قُلْ اَعُوْذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ ﴿٢﴾

3. "De la malícia de tot el que creà".

مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ ﴿٣﴾

4. "I de la malícia de la nit quar s'estén".

وَمِنْ شَرِّ غَاسِقٍ اِذَا وَقَبَ ﴿٤﴾

5. "I de la malícia d'aquells que bufei en els nusos *per desfer-los*".

وَمِنْ شَرِّ النَّفّٰثٰتِ فِي الْعُقَدِ ﴿٥﴾

6. "I de la malícia de l'envejós, qua enveja".

وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ اِذَا حَسَدَ ﴿٦﴾ ع ٢٨

CAPÍTOL 114
AL-NAS
(Revelat abans de la Hillrah)

Data de la revelació i context

Aquesta Surah, la segona del Muawwidhatan, constitueix una perllongació del tema anterior, i en certa manera, és complementari pel fet que en la Surah Al-Falaq s'imposà als creients que busquessin la protecció de Déu contra les tribulacions i privacions de la vida física, mentre que en aquesta Surah es busca protecció contra les proves i tribulacions que destorben el desenvolupament espiritual de l'home i ha d'invocar-se la protecció, no només demanant-la amb paraules sinó també amb les obres i accions que puguin atreure la gràcia de Déu. Aquest és el significat real del manament transmès per la paraula Qul (digues). La Surah rep el nom encertat de Al-Nas, ja que s'ha sol·licitat la protecció del Senyor, Rei i Déu de la humanitat (Al-Nas), contra la perversitat dels que murmuren d'entre els yinn i els homes (Al-Nas), aquells que xiuxiuegen mals pensaments en els cors dels homes (Al-Nas). La Surah, revelada alhora que la Surah Al-Falaq, constitueix, amb aquesta, un final adient per a l'Alcorà.

☆ سُوْرَةُ النَّاسِ مَدَنِيَّةٌ وَّهِيَ مَعَ الْبَسْمَلَةِ سَبْعُ اٰيَاتٍ وَّ رُكُوْعٌ

AL-NAS

1. En el nom d'Al·là, el Clement, el Misericordiós.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ ﴿١﴾

2. Digues: "Busco refugi en el Senyor dels humans".

قُلْ اَعُوْذُ بِرَبِّ النَّاسِ ﴿٢﴾

3. "El Sobirà dels humans".

مَلِكِ النَّاسِ ﴿٣﴾

4. "El Déu dels humans".

اِلٰهِ النَّاسِ ﴿٤﴾

5. "De la malícia del murmurador temptador",

مِنْ شَرِّ الْوَسْوَاسِ ۙ الْخَنَّاسِ ﴿٥﴾

6. "Que xiuxiueja als cors dels homes",

الَّذِيْ يُوَسْوِسُ فِيْ صُدُوْرِ النَّاسِ ﴿٦﴾

7. "D'entre els yinn i els humans".

مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ ﴿٧﴾ ع ٢٩

ORACIÓ EN COMPLETAR LA RECITACIÓ I LECTURA DEL SANT ALCORÀ

Oh Al-lá! Sigues compassiu amb mi per mitjà de les benediccions de l'Alcorà Majestuós; fes que ell sigui la meva guia, la llum que em dirigeixi; una alimara un mitjà de misericòrdia.

Oh Al-là! Reviu en la meva memòria el que vaig poder haver oblidat del Sant Alcorà, i ensenya'm el que desconec, i concedeix-me la capacitat de recitar-lo dia i nit.

I, Oh Senyor de tots els Mons! Fes que haches (el Sant Alcorà) doni testimoni en benefici meu.

اَللّٰهُمَّ اٰنِسْ وَحْشَتِىْ فِىْ قَبْرِىْ- اَللّٰهُمَّ
ارْحَمْنِىْ بِالْقُرْاٰنِ الْعَظِيْمِ وَ اجْعَلْهُ لِىْٓ اِمَامًا
وَّ نُوْرًا وَّ هُدًى وَّ رَحْمَةً- اَللّٰهُمَّ ذَكِّرْنِىْ مِنْهُ
مَا نَسِيْتُ وَ عَلِّمْنِىْ مِنْهُ مَا جَهِلْتُ
وَ ارْزُقْنِىْ تِلَاوَتَهٗ اٰنَآءَ الَّيْلِ وَ اٰنَآءَ النَّهَارِ
وَ اجْعَلْهُ لِىْ حُجَّةً يَّا رَبَّ الْعٰلَمِيْنَ- اٰمِيْنَ-

ÍNDEX ALFABÈTIC

En la referència s'indiquen els números del capítol i versicle rellevants.

TRADUCCIÓ D'ALGUNES PARAULES ÀRABS

Abu Lahab: El seu veritable nom era Abd al 'Uzza i era l'oncle del Sant Profeta.
Al'Judi: És una de les muntanyes que divideix Armènia per la part sud de Mesopotàmia i la part d'Assíria habitada pels Kurds, dels quals la muntanya va prendre el nom de Cardu o Gardu, que posteriorment els Grecs canviaren per Gordyaei. Les restes del arca foren suposadament vistes en les muntanyes Gordyaen i, segons algunes fonts, l'Emperador Heracli es va desplaçar des de la ciutat de Thamanin fins a la muntanya de al 'Judi on va observar el lloc del arca. En una d'aquestes muntanyes també va existir antigament un famós monestir anomenat *el monestir de l'arca.*
Al·là: el veritable nom de Déu.
Al-Safa wal Marwa: Dos turons prop de la Ka'ba, en la Meca, que els historiadors àrabs i les tradicions del Islam relacionen amb la història de Hagar i Ismael. Abraham els va abandonar en el desert prop d'aquests turons. S'alcen com a monument a l'angoixa de Hagar quan va recórrer de una a l'altra en set ocasions en busca d'aigua per Ismael. Un dels ritus de la Peregrinació consisteix en l'execució de set voltes a l'entorn d'aquestes muntanyes.
Arafat: És el nom donat a una vall o planura prop de la Meca, on els peregrins fan una aturada durant l'última part del novè dia de Dhul'Hijja. Està situat a nou milles de Meca i l'aturada dels peregrins en aquest lloc constitueix una de les cerimònies principals de la Peregrinació.
Badr: Significa literalment "lluna plena" i és el nom d'un lloc situat al camí des de la Meca fins a Medina. Aquí és on va tenir lloc la primera batalla regular entre els musulmans i els quraish de la Meca, on el poder quraishita va rebre un cop dur.
Bahira: Nom que els àrabs pagans van posar a una camella (ovella o cabra, segons alguns), a la que deixaven en llibertat perquè s'alimentés. després de tallar-li les orelles. Era consagrada a cert déu i no s'utilitzava la seva llet ni el seu llom.
Ba'l: El nom d'un déu, probablement el déu sol.
Beca: És el nom adonat a la vall de la Meca. Alguns consideren que aquest nom és el mateix que Meca, de la qual la lletra *mim* ha estat substituïda per la lletra *ba.*
Dhul'Nun o Sahib al Hut: El Profeta Jonàs.
Dhu'l-Qarnain: El Dhu'l Qarnain que s'esmenta a l'Alcorà es refereix al Rei Cir, el fundador del imperi medo-persa, que representa les dues banyes del marrà del conegut somni de Daniel.
Hall: Peregrinació a la Ka'ba.

Ha o Hami: Camell a qui els àrabs no permetien utilitzar com a muntura ni per a portar càrrega. Si es tractava d'una camella tampoc no podia utilitzar-se com a muntura ni ser esquilada, i no li estava prohibit cap past ni aigua.
Hunain: Escenari d'una batalla important entre el Sant Profeta i certes tribus paganes d'Aràbia a l'any 8 després de la Hillrah. El lloc està situat al sud-est de la Meca, aproximadament a 15 milles de distància.
Iblis: Es tracta d'un ésser que combina en ell mateix poc bé i molta maldat, i que s'equivoca desconcertat i confús després d'haver desesperat de la mercè divina, a causa de la seva desobediència. S'afirma que *Iblis* representa els poders de la maldat, a diferència dels poders del bé.
Idris: L'Enoc de la Bíblia.
Yalut: A la Bíblia, el seu nom equivalent es Goliat (I Sam. 17:4), que significa, corrent, devastat i destruint esperits, "un líder" o un "gegant".
Yinn: Aquesta paraula s'ha aplicat a l'Alcorà quant al següent:

a) Esperits malignes que inspiren pensaments dolents en la ment dels homes. Són agents de Satanàs;
b) Alguns éssers imaginaris a qui els infidels adoraven, però que no existien en cap part del món;
c) Els habitants de la zona nord d'Europa, de color blanc i rogenc, a qui els altres pobles consideraven diferents d'altres éssers humans, i vivien separats de gent civilitzada d'Àsia, però que estaven destinats a aconseguir un gran avenç material en els últims dies i dirigir una gran revolta contra la religió.
d) Gent pertanyent a religions i nacionalitats estranyes, i
e) Gent salvatge i rudimentària dels temps prehistòrics que vivia en cavernes i coves de la terra i no estava subjectada a cap tipus de regla de conducta, abans de que l'home estigués suficientment capacitat moralment per rebre un codi revelat de lleis.

Ka'ba: La casa sagrada de la Meca cap a la qual els musulmans giren els seus rostres mentre preguen.
Manna: L'arrel d'aquesta paraula significa: (1) un favor, (2) quelcom que s'obté sense dificultats ni problemes; (3) meló.
Mash'ar al'Haram: És el nom d'un petit turó de Muzdalifah que descansa entre la Meca i Arafat. Està situat a aproximadament sis milles de la Meca. En aquest lloc s'aturen els peregrins per la nit després del seu retorn d'Arafat durant la nit del novè dia del mes de Hall.
Qiblah: Significa literalment "l'orientació que adopta la persona quan prega" i es refereix a la Ka'ba de la Meca.
Quraish: Una tribu famosa de la Meca a la qual pertanyia el Sant Profeta.
Ra'ina: La paraula significa "mireu-nos", però amb un petit canvi en l'entonació la paraula podria significar boig o presumptuós.

Sa'ibah: Una camella a la qual els àrabs deixaven lliure per que vagués per on vulgués i que, en general, es donava com a ofrena als seus déus. Sovint es tractava d'una camella que donava llum a deu femelles i a la que no s'utilitzava com a muntura ni se li extreia la llet tret per a les seves cries.
Salwa: Un pardal de color blanc semblant a la guatlla que habitava en certes parts d'Aràbia i països veïns. L'arrel d'aquesta paraula significa: a) el que fa feliç i contenta una persona; b) la mel.
Shahr Ramadàn: El mes islàmic del dejuni.
Talut: Es l'anàleg al nom bíblic de Saül (I Sam. 10:23)
Tuwa: Nom de la vall on va tenir lloc la primera manifestació de Déu a Moisès.
Umra: Peregrinació menor on no es realitzen alguns dels ritus de la Peregrinació formal.
Unzurna: La paraula vol dir "tingues consideració amb nosaltres".
Wadi al-Naml: Nom de la vall situada entre Yibrun i Asqalan, essent Namlah el nom de la tribu.
Wasilah: Camella a qui els àrabs deixaven lliure en nom d'un déu determinat quan donava llum a set femelles consecutives. Si al final del setè part, concebia una parella, mascle i femella, també es deixava lliure.
Zaid: Esclau lliurat per el Sant Profeta amb qui es va casar Zainab, la filla de la tia del Sant Profeta, encara que posteriorment es va divorciar d'ell.
Zakat: Literalment vol dir augment i purificació; tècnicament expressa les almoines i donatius obligatoris que l'Islam ordena.
Zaqqum: Arbre de color polsós que posseeix petites fulles arrodonides sense espines. El seu olor es acre i el sabor amarg. La paraula també indica qualsevol tipus de menjar enverinat.